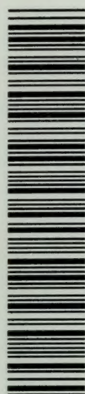
3 1761 08824717 6

UNIV.
OF TORONTO
LIBRARY

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΑ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ.

QUINTI SMYRNAEI

POSTHOMERICORUM LIBRI XIV.

RECENSUIT

PROLEGOMENIS ET ADNOTATIONE CRITICA

INSTRUXIT

ARMINIUS KOECHLY.

LIPSIAE
APUD WEIDMANNOS
MDCCCL.

GODOFREDI HERMANNI

ET

FRANCISCI SPITZNERI

PIIS MANIBUS

SACRUM.

PRAEFATIO.

Quod jocandi gratia haud raro jactatur *habere sua fata libellos*, id vere serioque de Quinto iisque, qui ei operam navavimus, dici poterit. Tam singulari fortunae lusu factum videtur, ut serotinus ille poëta post egregium Rhodomanni laborem et tam diu justa editione caruerit, et tandem aliquando in lucem nunc prodeat mea qualicunque cura exornatus certe per duplicem fere Horatiani praecepti annorum numerum protracta. Etenim cum exeunte superiore saeculo Heynii auspiciis duumviri *Tychsenius* Holsatus et *Schowius* Danus edendi Quinti et consilium cepissent et instrumentum conquirere coepissent, hujus quidem schedae eo incendio, quo a. MDCCXCIV regia Havniensis conflagravit, consumptae perierunt, ille vero, postquam edito a. MDCCCVII primo volumine et commentationem omni fere numero pro illis temporibus absolutam et verba poëtae plurimis locis emendata exhibuit, qua causa prohibitus sit nescio, quominus altero volumine adjecto ad merita sua cumulum adderet. Videtur sane post aliquot annos ejus studium resuscitasse *Franciscus Spitznerus*, qui cum a. MDCCCXVI *mantissa observationum* luculenter novae editioni praelusisset, a. MDCCCXXI cum Tychsenio societatem iniit, qua societate unitis ambo viribus illum librum elaborarent. Tychsenius tamen ne sic quidem relicto semel Quinto reconciliari potuit, quippe qui jam a. MDCCCXXVII schedas suas omnes Spitznero transmiserit libere pertractandas; hic vero, quamquam per tempus satis longum eas copias collegit, quas postea *observationum* septem particulis comprehendit, tamen Iliadis editione suscepta ab absolvendo opere avocatus est. Interim cum ego, qui inde ab a. MDCCCXXXIV duce *Hermanno* societatis Graecae sodalis prima artis criticae rudimenta eo in scriptore castigando posueram, illius hortatu in Spitzneri notitiam me obtulissem, virum illum, qua erat benevolentia et humanitate, paratissimum inveni ad suam operam mecum tirone conjungendam. Itaque ubi ille mortuo interim Tychsenio ab ejus heredibus rite impetravit, ut ei defuncti schedae certis conditionibus ad liberum usum traderentur, Quinti edendi negotium a. MDCCCXL ita inter nos partiti sumus, ut ille prolegomena indicesque conscribendos susciperet, ego verba poëtae recenserem atque notis instruerem. Quo facto Tychsenii schedis ad me missis impigre opus aggressi sumus, cujus conjuncti studii testes aliquot exstant epistolae, quibus bene multos locos inter nos jactavimus. Nec defuit, summi Hermanni, sicubi eum consulere vellem, ad respondendum parata auctoritas. Sed paullo post funestam ei rei cladem intulit tristissima Spitzneri mors, qua quin ille poenas dederit studiorum vel labante corpore indefesse continuatorum nihil dubito. Decem fere anni elapsi sunt, ex quo ille immature obiit: manet tamen firmiter animo meo infixa ejus memoria, qui quantopere accuratae doctrinae subtilitate et subacti ingenii judicio excelluerit sciunt omnes, sed quo candore fuerit, qua humanitate,

qua probitate et modestia, nemo, nisi cui ejus consuetudine frui contigit, credere potest. Sed perficere opus jam meum esse ratus, schedas defuncti recepi cognatorum voluntate — erant autem amplissimae collectiones, ex quibus postea justos indices confecturus erat —, cum redemtoribus rem profligavi, et jam a. MDCCCXLIII initium Quinti prelo subjicere coepi, ut annuo fere spatio *viginti primae plagulae* — usque ad VI, 147 — absolverentur. Quibus negotiis studiisque ab eo labore aversus sim, dicere et longum est et invidiosum, quamquam ne nunc quidem me poenitet, quod hominum vitae quam doctorum scriniis adolescens vivere, et veritatem, quae mihi quidem etiamnunc videtur, vindicando odium invenire quam obsequio pravae ignaviae praestando gratiam ambire malui. Haud frustra me laborasse, ejus rei luculentissimum hoc habeo documentum, quod vel eorum qui me aut fastidioso silentio irriserunt aut clandestinis conviciis imo calumniis laceraverunt, nonnullos nunc video ea via, quam paullo ante sive spreverant sive damnaverant, gnaviter grassari. Macti virtute sunto! Ad me redeo. Igitur multis variisque laboribus distentus lentius lentiusque in scribendis ad Quintum notis progressus sum, donec in X, 30 calamus substitit. Ne multa: non prius ad Quintum redeundi potestas facta est, usque dum, rerum publicarum conversione a libertate in servitutem vergente, civilis discordiae flamma ambustus Bruxellas profugus proscriptusque deveni. Ibi necessarium otium nactus, simul gravissimi moeroris leniendi gratia, haud illibenter pristina studia refovi, et cum telam tam diu interruptam pertexturo honestissimorum redemtorum voluntas, in tantis omnium rerum cladibus summopere laudanda, non defuisset, post Manethonem absolutum tanto fervore in Quintum me ingurgitavi, ut intra duorum triumve mensium spatium et notas ceteras adderem et prolegomena conscriberem, quamquam fere omnia mea collectanea simul cum ea cista perierant, quam a. MDCCCXLVI mihi surreptam esse in Manethonianorum praefatione pluribus narravi. Ita cujus operis fundamenta jeci Lipsiae, specimina proposui Saalfeldiae, initium feci Dresdae, id tunc ad finem perduxi Bruxellis, ei nunc praefatus sum Turici!

Non sine causa haec praemisi. Jam enim nemini mirum erit, si hic liber, cujus paene dimidia pars jam ante hos septem annos ab operis descripta est, tam diversis temporis originem interruptique laboris varietatem facie indoleque sua haud obscure prodat. Quantum tamen in me erat, strenue operam dedi, ut nova antiquis quam maxime assimilarem.

Majoris est momenti, quod in hac rerum conditione quaedam parare mihi non potui, quae aliquam fortasse Quinto utilitatem fuissent allatura. Ac primum quidem duo *Struvii* programmata et *Glasewaldi* conjectanea inspiciendi copiam mihi non factam esse vix doleo, quoniam quaecunque inde excerpi poterant, adnotata me habuisse opinor, ita ut praetermissa quaedam *addendis* inseruerim. In aliqua Tychsenii schedula, quae inter ceteras delituerat, his ipsis diebus adnotatum inveni.

Alia sciens praeterii, ut *observationum* Spitznerianarum recensionem Berolinensem, propterea quod ejus auctorem, virum doctissimum, nolui exagitare eorum nomine, quae ille ante hos decem annos scripsit epicorum dictionis et rationis prorsus ignarus. Neque versiones vernaculae ad manum mihi fuerunt, quarum hae in notitiam meam pervenerunt: a) *Peuceri*, libri I in „*Neuer deutscher Mercur.*“ Tom. XI, p. 183 sqq.; b) *Pfarrii (Probe einer Uebersetzung der Heldengesaenge des Quintus Smyrnaeus)* Saarbrücken 1830. c) *Platzii (Probe einer Uebersetzung des Quintus: Buch* 7.) Werthheim 1835. Peucerus, rerum ecclesiasticarum apud Vimarienses antistes, qui ante hos duo fere annos obiit, versionem singulari libello repetendam curaverat, quem mihi ab auctore donatum eadem illa mearum rerum clades hausit, de qua supra dictum. Sed hoc omnium maxime doleo, quod *Nicolai Ignarrae* librum, quem ille *de Phratriis*, *primis Graecorum politicis societatibus*, scriptum Neapoli a. 1797 edidit, data opera parare mihi non potui. Ibi enim teste *Wolfio*

in libro, cui titulus est: *Museum der Alterthumswissenschaft, Berl.* 1807, vol. I, p. 579 sq., Ignarra p. 211—215 ex lapideo monumento opinionem proposuisse dicitur, *Quinto* nomen fuisse *Alcibiadi!* Sed liber ille rarissimus videtur: etenim neque Tychsenius ejus mentionem fecit, nec Bernhardyus, diligentissimus ille librorum perscrutator, eum vidisse videtur, quippe qui in *histor. liter. Graec.* II, p. 249 nude eam rem repetierit. Operam tamen dare pergam, ut ejus libri copia mihi fiat, quod ubi contigerit quid de ea re statuendum sit proponendi occasio non deerit.

Tum, postquam omnia jam operis tradita erant, alterum prodiit *Welckeri de epico Cyclo* volumen, quo ille de argumento et compositione eorum carminum ingeniose et acute exposuit. Quamquam, ut verum fatear, vir ille divite poëticae indolis vena dotatus potius, quomodo ipse hujuscemodi argumenta tractaturus sit, quam qua ratione antiqui ea tractaverint demonstravisse mihi videtur. Itaque delectatus sum eo libro, quasi fabula Romanensi scite excogitata, gratoque animo agnosco sterilem horum studiorum jejunitatem egregie eo exhilarari, sed etiamsi, antequam prolegomena conscriberem, ipsum illum librum nactus essem, vix tamen eo ad ostendendam Cyclicorum et Quinti diversitatem uti potuissem. Quamquam id ex re mea fuisset; Cyclicorum enim si ea fuit compositionis ars et ratio, qualem Welckerus sibi confinxit, major etiam inter eos atque nostrum hominem erit distantia. Et nihilominus Welckerus p. 64 ait: „*Den Quintus, den Coluthus haben noch die alten epischen Vorgänger unmittelbar angeregt.*" Sed his contradicere obiter viri summi auctoritate indignum, accurate nec hujus loci est nec quidquam ad Quinti quaestionem confert. Inde illud, quod Welckerus p. 54 dixit illa quae olim de Homero et Cyclicis scripserim, „*sine omni penitiore cyclicorum carminum scientia*" scripta esse, non solum placide fero sed etiam libentissime amplector. Nam qnid de Cyclicis eorumque poësi judicem, ex ipsorum fragmentis veterumque de iis testimoniis accurate consideratis, non ex Welckeri commentis temere creditis colligo non neglecta tamen illa, quam Hermannus jure commendavit, *nesciendi* arte! Quam parum enim imaginationibus ejusmodi vel bellisimis fidendum sit, insigni docuit didascalia Aeschylea a Franzio nuper detecta, ante quam quicunque non *septem* illos pro media trilogiae tragoedia habuisset, haereticorum pessimus audivisset. Nunc vero paucis istis exilibusque lineis qnanta splendidissimarum fictionum nubes periit, et — *omnes illacrimabiles Urguentur ignotaeque longa Nocte, carent quia* — veritate! Itaque pauca tantum, quae ab ipso Quinto non aliena sunt, emendanda et addenda putavi. P. XV addere oblitus sum, si quis ex tabula Iliaca concludere velit, Cyclica carmina Romanis pueris enarrata esse, ei idem de Stesichori Perside statuendum esse, quod non vereor ne quis verisimile putet. P. XVI praetermisi etiam eo inter Cyclicos et Quintum intercedere discrimen, quod hic, Minervae artibus factum esse ut Ulixi Achillis arma traderentur, prorsus ignoravit. Ibidem in *nota* *) Hermannianum illud ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο jure ex Aristophanis loco depromptum esse Welcker. p. 532 me docuit, quem etiam in explicandis scholiastae verbis mecum consentire gaudeo. Eundem in Arctini fragmento, cujus partem p. XVII laudavi, servato a schol. ad *Λ*, 515 egregie emendavisse πατὴρ νουσήλια παισίν pro illo inepto πατὴρ ἐνοσίγαιος πεσεῖν, hic aperte profiteor, quoniam olim male contradixi. Cfr. nunc p 526 sq. — Si verum est, quod Welckerus p. 241. 253 probabiliter conjecit, auream vitem a Jove pro Ganymede datam (cfr. p. XIX) a Priamo Astyochae, Eurypyli matri, datam esse, ut filium Trojanis auxilio mitteret, novum habemus Leschae et Quinti discrepantiam. — In illo fragmento a me p. XIX sq. adscripto sex postremos versus inde ab illo ἐκ δ' ἕλεν — non Leschae, sed Simmiae esse ex scholio a *Cobetio* ad Eurip. Androm. 14 edito prodire ex Welckero p. 538 didici — De illa Helenae ad equum ligneum ludificatione — cfr. p. XXIII — egregie disputavit Welckerus p. 244 sq. p. 255—258.

Schedae *Tychsenianae* praeter codicum collationes, de quibus in *prolegg.* III, 2, 1 dictum, fasciculum continent *adnotationum*, maximam partem criticarum a libro I—XIV, *indicem* satis amplum nominum propriorum, *indicem* quorundam vocabulorum et locutionum, tum magnum singularum chartarum numerum adversariis varii generis repletarum, quarum tamen maxima parte jam ad conscribendas illas adnotationes usus erat; denique epistolas quasdam ipsius, Heynii, Beckmanni, Teucheri. Ex his quidquid frugi erui potuit, addito auctoris nomine notis inserui. A Spitznero, cum paullo ante observationum amplum volumen edidisset, nihil relictum esse nisi materiam indicibus conficiendis paratam jam supra dixi. Hae collectiones, quamquam earum usus magnis incommodis obnoxius erat, egregie mihi profuerunt. Tum quod sectiones in secunda Lehrsii editione, quae Parisiis a. MDCCCXLII prodiit, receptas indicare mihi licuit, *Dübneri*, viri praestantissimi, beneficio factum est. Sed jam ad ipsa *addenda et corrigenda* accedo, quae vereor ne primo aspectu nimis multa videantur. Sed accuratius re pensitata spero veniam iis non defore.

De titulo: Adde *Κοΐντου μεθ' Ὅμηρον πρῶτον* N; *βιβλίον περιέχων ποίησιν Κοΐντου τοῦ Καλαβροῦ πρῶτον* E1; de E2 vid. *prolegg.* III, 1, 10, de M12 *ibid.* 16. „*Ambrosianus* titulo primae manus caret, sed alia manus, Lascaris fortasse, in folio praefixo adscripsit: *Κοΐντου ἀρίστου ποιητοῦ ποίησις εἰς τὰ παραλειπόμενα τοῦ Ὁμήρου.*" TYCHS. Librum a Bessarione repertum, e quo praeter MN ceteri omnes fluxisse videntur, titulo caruisse diserte testatur Lascaris: vid. *prolegg.* III, 1, 16, p. CXIII.

I, 3. *Πριάμοιο πόληα* etiam Lehrs. sec. — 13. Pro *φεύγοντος* lege *φεύγοντας.* — 16, *not.*, p. 6. Pro *περί σφισι* lege *περὶ σφίσι.* — 21, *not.*, p. 6. Pro X, 221 lege X, 212. — 33, *not.* p. 8. Pro uetur lege tuetur. — 38. *ἀριζήλη* etiam Lehrs. sec. — 46. Pro *τῇ* lege *τῆς.* — 50. Pro *πάσῃς* lege *πάσαις,* et v. 51 pro *ἐούσης — ἐούσαις.* — 60. Pro *αμφερύθ.* lege *ἀμφερύθ.* — 76, *not.*, p. 14. Adde Nonn. IV, 195 *ἐπ' Ἐνδυμίωνι — ἶσα παθοῦσα.* — 93. Pro *ὅ* lege *ὅτ'*: vid. *prolegg.* II, 1, 10. — 98. *Τῆς δ' — ἐπάκουσεν,* et v. 99 *τοῖα φίλῳ* etiam Lehrs. sec. — 101. *ἔσται* Lehrs. sec. — 120, *not.*, p. 21, a. Pro *apodosis adnectitur* lege *protasis praemittitur.* — *ibid. not.*, p. 21, b. Adde: *I,* 531. 577 *Καλυδῶνος ἐραννῆς. η,* 18 *πόλιν ἐραννήν.* — 140, *not.*, p. 23, a. Pro cummotus lege commotus. Mox locis allatis adde IV, 135 *θεαὶ παρενήνεον Ὧραι.* — 142. *ἀργυφέῃσιν* etiam Lehrs. sec. — 145. Pro *πάντῃ* lege *πάντῃ.* — 147, *not.* Etiam Glasewald. *conject.* p. 8 *ἂν δ' ἕλετ'* emendavit. — 168. *κιούσῃ* est emendatio Struvii majoris *progr.* II, p. 4, ut et v. 179 *οἵη δ' ἣ Τριτωνίς.* — 182, *not.* Post *ἀείρας* dele verba: et vid. *prol.* 2, 2, §. 2. — 184. *αἰπὺ* etiam Lehrs. sec. — 211. Pro *ἔειπεν* lege *ἔειπε.* — 227, *not.* Lege: *Μόλωνά τε* Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs.; sed nostrum tuetur *Δ,* 322. — 232, *not.* Pro §. 26 lege §. 41. – 250. *δουροτόμοι* etiam Lehrs. sec. — 263. Pro *ἅςτ'* lege *ἅστ'.* — 281, *not.* Adde VI, 625 et X, 122. — 290. *ὄφρα κε* etiam Lehrs. sec. In *not.* pro §. 27 lege §. 38. — 298. Pro *περιίπτατ'* lege *περιπέπτατ'.* — 300. Pro *ἧι* lege *ἧτ'.* — 307. Scribe: *κῆρα τίθεντο* secundum *prolegg.* II, 1, §. 14. — 308. *ἀργαλέοι* Lehrs. sec. — 313. *τ'* post *Τρώων* add. Lehrs. sec. — 326. Ante *ὦ* adde „. — 334. Pro *ἔμμεν'* scribe *ἔμμεν.* Post *πελάσσω* adde ". — 336. *θηρὶ,* et v. 337 *βαρυστόμῳ,* et v. 339 *ἰοδόκην* etiam Lehrs. sec. — 341. *δὲ μετ'* Lehrs. sec. — 350. *σκαρθμοῖσι πεπληγότες* olim dubitanter conj. Spitzner. — 357. Ante *ὦ* adde „. — 372. Post *ἀρήγει* adde ". — 383. Verba *μήδετο, ἄεξεν, ἴθυνεν* olim de Deo aliquo, ut de Jove intelligi volebat Hermannus. Non accedo. — 385. Pro *δάϊξε* lege *δάϊζε.* — 389, *not.*, p. 47, b. Post *domitura erat* adde ". — 390, *not.*, p. 48, a. Pro proprius lege propius. — 415. Post *μένος* et v. 416 post *γούνατα* comma ponendum. — 438. Post *τείχεσσιν* pro colo comma po-

nendum. — 468, *not.* Pro II, 1, §. 6 lege II, 1, §. 10; pro II, 2, §. 28 lege II, 2, §. 27; pro v. 100 lege v. 99. — 478, *not.* Pro II, 1, §. 4 lege II, 2, §. 5. — 481. Post ἀνέρας et post ἄλλοι comma ponendum. ἤιον ἄλλοι etiam Lehrs. sec. — 490. κέασσεν etiam Struv. maj. *programm.* II, p. 5 et Glasewald. *l. c.* p. 9. — 492. κεκύλιστο jam conj. Struv. *l. c.* p. 4. Spitznerus, cui nec hoc nec nostrum κέκλιντο satis placebat, varia tentabat: ἐκλίθη πουλύς, vel κεκέδαστο ex XI, 472, ubi tamen hodie rursus expulsum est, vel τετάνυστο ex V, 484. VI, 522. XI, 69. 485. Mihi etiamnunc κέκλιντο certissimum videtur, quod satis vindicavi *prolegg.* II, §. 13 (non 14, ut scriptum est in nota). — 504. Pro Τρώων lege Τροίης. — 505. Λαομέδοντος etiam Lehrs. sec. — 509. Pro ὑπέκλυεν lege ἐςέκλυεν. — 518. Pro αἰπεινὸν corrige αἰπεινήν. — 519. Hermannus, si quid mutandum esset, μεμαῶτες ἐς praeferret, sed retinet καί, coelo opposito montibus, quibus conscensis demum in illud pervenitur. — 527. ἐμπλήσωνται etiam Lehrs. sec. — 545. Ἀρήϊοι etiam Lehrs. sec. — 558, *not.* Pro §. 42 lege §. 41. — 559. Pro ὄρωρεν lege ὄρωρε. — 563. ἢ δ' ἄρα· τοὶ δ' ἐγ. Lehrs. sec., quod aperte falsum. Spitznerus Hom. hymn. Merc. 389 attulit. In *nota* ad h. l. l. 17 ab imo pro *pugnare* lege *repugnare*, et l. 9 ab imo pro νεῖκείων lege νεικείων. — 583. ἔτλης etiam Lehrs. sec. — 587. Simile est illud ὁμόσε ἰέναι, quod tam saepe frequentavit Dion. Halic. — 591. ἀμφιχάνωσιν etiam Lehrs. sec. — 607. In versus fine pro colo comma ponendum. In *nota* ad hunc et ad v. 609 pro §. 26 lege §. 43. — 609. Pro δφῆ lege δώῃ. — 611. ἐπεσσύμενος etiam Lehrs. sec. — 624, *not.* in loco Nonni XVII, 222 pro χροὺς lege χρoὸς. — 643. Pro τῇδ' lege τῇ δ'. — 647, *not.* Pro αἴσειν lege υἴσειν. — 650. Post ἡρώων et post μέγα comma ponendum. — 670. Locis adde IV, 169 υἱέα τοῖον ἰδέσθαι Κείνου. — 675. ὑπὸ φρένας etiam Lehrs. sec. — 676, *not.* verba *unde* — *Quinti* delenda sunt. — 677. ἀγακτυπέοντι Lehrs. sec. — 692. Pro ποτόωντο lege ποτέοντο. — 712 et 713 in clausula dele ν ἐφελκυστικόν. — 715. εἰ Διὸς — παρὲκ etiam Lehrs. sec. Ceterum comparanti I, 154. VIII, 223. XIV, 465 sane ἀκαμάτοιο haud improbabile videatur. — 723. Cfr. Nonn. VIII, 357. XXII, 75. — 726. Initio haud scio an melius fuisset τῆς τοι. — 739. νίκης etiam Lehrs. sec. — 750. Corrige ἀρηιθόων. — 758. Corrige χρεώ. In nota adde Callim. hymn. Ap. 25. Nonn. II, 288. — 761. ἐξεφαάνθην emendatio est Struvii *progr.* II, p. 6. cfr. Callim. cal. Cer. 47. epigr. V, 3. XXII, 1. XXVII, 3. Nonn. XXI, 250. XL, 199. 203. 206. — 766. ἄτρομος etiam Lehrs. sec. — 801. Pro περὶ lege παρὰ. — 805. ποτὶ etiam Lehrs. sec. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 230. — 815. ἐπ' etiam Lehrs. sec.

II, 1. Pro ὕπερ hic et in *nota* lege ὑπὲρ, quod etiam recepit Lehrs. sec.; tum in *nota* pro §. 20 lege §. 19. — 19. Pro τίν' lege τιν'. — 49. μηδὲ etiam Lehrs. sec.; sed in *nota* adde: μήτε A *et vulgo; correxi.* — 56. Pro διττάκι lege δισσάκι. — 61. Pro εἴθ' lege αἴθ'. — 80. μαρναμένῳ etiam Lehrs. sec.; cfr. III, 263. — 83. ἄυσαι κεῖνος etiam Lehrs. sec.; cfr. IV, 124. 400. — 85. Scribe πορφύρῃ et χαλέπτῃ: vid. *prolegg.* II, 2, 39. Et ita jam Scaliger. voluit. — 87. Pro ὦ scribe ὢ: vid. ad V, 342. — 145. Corrige ἐτέλεσσε. — 168. Pro πολέων scribe πολλῶν. — 181. καὶ λέχος etiam Lehrs. sec.; adde X, 346. — 196. Retinendum τοὶ. — 206. Adde IX, 245. — 207. Corrige πάντῃ. — 210, *not.* Pro πομφανόων lege παμφανόων. — 230. Spitznerus his locis adscriptis — I, 40. III, 64. 326. VII, 135. VIII, 72. X, 66. XIV, 474 — locum ita supplevit:

εὖτ' αἴης μελάθροισιν ὑποχθονίοις ἐπορούσῃ
[ψυχρὸν ἐπαΐσσων ἄνεμος στροφάλιγγι κελαινῇ.]

Et εὖτ' αἴης perquam probabile, quod receptum vellem. — 243. Scribe υἷα secundum ea, quae ad III, 260 dicta sunt. — 282. Pro ὅταν scribe ὁπότ': vid. *prolegg.* II, 2, §. 38. Tum fortasse ἀγρευτῆρε κατὰ emen-

dandum: vid. ad v. 285. — 283. ἠλιβάτοιο etiam Lehrs. sec. — 296, *not.*, l. 14 ab imo post ἐλάτῃσιν adde: *habent.* — 300. μεμαῶτες ἐπελθέμεν Lehrs. sec.; sed μεῶτες ἔτ' ἐλθέμεν me ex mea emend. scripsisse, dicere oblitus sum. In *nota* pro *reciperet* scribe *receperit.* — 302. Pro ἂν δὲ scribe ἐν δὲ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 23. Nisi fuit ἠδὲ. — 306. De illo ἐναρίθμιος, quoniam alibi apud Quintum non invenitur, dubitans Spitznerus ex I, 621. III, 726. V, 27. X, 173 κταμένοισι μεμιγμένος. Franzium vulgatae defensionem suscepisse nec miror nec moror. In *nota* primus ex Apollonio locus I, 647, non 674, legitur. Et cfr. α, 78 sq. — 340. Corrige πάροιθε. — 348. δὲ etiam Lehrs. sec. — 374. Tolle in fine ν ἐφελκυστικόν. — 378. Scribe ἄνδρα φέβοντο: vid. *prolegg.* II, §. 14. — 392. Corrige τεθναότος et κύρμα. — 396. Scribe πένθος, Μέμνονά θ' ὥς. — 400. κατέναντα etiam Lehrs. sec. — 407. σάκεος στυφέλιξεν etiam Lehrs. sec. — 415. Pro φέρτερος scribe φέρτατος. — 420. καὶ — ἀλεείνω etiam Lehrs. sec. — 454. Pro κυδιόωντες scribe μαιμώωντες. — 457. Scribe ἀλλήλαιν: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 459. Fortasse ἀκμήτους: vid. ad V, 182. — 474. Pro ἄρα scribe ἅμα. — 480. Pro κονίῃ τε scribe κονίῃσι. — 485. Corrige πάντῃ. — 488. Scribe ῥοῆς: vid. *prolegg.* l. c. — 505. Cfr. Arat. 552. — 521. Fortasse ἀπεσσύμενοι, i. e. *eminus*, cui opponitur συνέδραμον, *cominus.* — 523. Scribe ἀκμῆτες. — 530. Pro ἄρα lege ἅμα. In *nota* ex locis allatis tolle I, 637. — 536. Corrige τεθναότας. — τεθνεῶτας et ἄλσος Lehrs. sec. — 541. Scribe οὐκέτι. — 545, *not.* Pro §. 5 substitue §. 20. — 575. Pro ὅταν scribe ὁπότ': vid. *prolegg.* II, 2, §. 38. — 577. ἀναειρόμενοι etiam Lehrs. sec. — 589, *not.* Pro II, 2, §. 3 substitue II, 1, §. 14. — 593. Scribe δύσατο et adde in *nota*: δύσετο AM *et vulgo.* — 600. Pro κύκλου scribe κύκλον. — 613, *not.* Pro §. 4 lege §. 14. — 616. ἐκ Διὸς etiam Lehrs. sec. Adde Nonn. V, 278 γαῖαν ἀναψύχουσιν Ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι. — 618. καὶ etiam Lehrs. sec. Olim γὰρ δὴ conj. Spitzner. In *nota* p. 126, a, l. 27 a summo, pro *nec* καί lege *nec* κέν. — 620, *not.* Ad φαεινῇ adde *M.* — 621, *not.* Pro §. 24 lege §. 22. — 622. Rhod. vertendo *ne unquam* μήποτε legisse videtur. — 627. φέρων etiam Lehrs. sec. — 632, *not.* Pro Ἀχιλῆϊα lege Ἀχιλήεα (sic!). — 633. Dele totam *notam*: vid. *prolegg.* II, 1, §. 3. — 635. Pro οὐ δέ scribe οὐδέ. — 638. Pro ἀηθέα lege ἀήθεα. Adde Nonn. I, 103 ἀήθεα ταῦρον ἐλαύνει. — 648. Spitznerus locum hoc modo supplebat:

> ἐσσύμενοι γοόωσι, κόνιν [δ' ὀνύχεσσι κραταιοῖς
> σαίρουσιν, πτερύγεσσι ῥόον] καθύπερθε χέοντες.

Sed etiam verrendi negotium alis perfectum esse ex simili de Achillis avibus fama suspicari licet, quam refert Arrian. peripl. P. E. p. 133 ed. Blanc.: ἔπειτα ἀπὸ τῆς θαλάσσης βεβρεγμένοι τὰ πτερὰ σπουδῇ αὖ εἰσπέτονται εἰς τὸν νεὼν καὶ ῥαίνουσι τὸν νεών· ἐπειδὰν δὲ καλῶς ἔχῃ, οἱ δὲ ἐκκαλλύνουσιν αὖ τὸ ἔδαφος τοῖς πτεροῖς. — 655. Fortasse ἄνακτα: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — 665. ἄρα Πληϊάδες et v. 666 ὦϊξε etiam Lehrs. sec. — Spitznerus τῆς μὲν olim conjecit, ego τῆς δ' ἄρα.

III, 11. Fortasse ἔτι pro ἐπὶ legendum. — 17, *not.* Pro XIII, 330 lege XIII, 230. — 20, *not.* Pro μαιμώωντ' ἐς A lege μαιμώοντ' ἐς A. — 22. Corrige πάντῃ. — 34. Emendandum αὐτῷ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — 41. εἰσέτι et κῆρας Lehrs. sec. — 45. *nota* male numero 43 insignitur. — 54. ἀεὶ etiam Lehrs. sec. — 57. Corrige ἃ pro ὧ: vid. ad V, 342. — 59. Adde hanc *notam: θεοῖσι* AM et vulgo: correxi. — 65. ὑπὲρ etiam Lehrs. sec. — 67, *not.*, p. 137, a, l. 1 a summo. Pro §. 33 lege §. 10. — 75, *not.* Pro §. 27 lege §. 38. — 81. ὀϊζυρῶς etiam Lehrs. sec. — 85, *not.* Pro §. 3 lege §. 1. — 94. Spitznerus olim οἳ δ' αὖτ' Ἀργείοισι, διάνδιχα μητ. conjecit. Lehrs. in sec. οἳ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖσιν, τοὶ δ' αὖ δίχα scripsit, sed eam conjecturam ut multi faciat tantum abest ut potius mecum versum excidisse consentiat. Scal. olim Ἀχαιοῖς αὖθι διάνδιχα conjecerat. — 97. Dele in fine ν ἐφελκυστικόν. —

100. In *nota* sic scribendum: σὺν δ' ἐνὶ *A*, σὺ δ' ἐνὶ *M*. — 105. Cfr. I, 688. IV, 142. — 123, *not.*, p. 141, b. Pro revocavit lege revocavi. — 147. ἕλκος etiam Lehrs. sec. — 155. Pro κοτ' lege κατ'. — 158. Pro Ἀλκιθόων lege hic et in *nota* l. 2 Ἀλκαθόου. — 159 sq. γαίης ἐκπνείων etiam Lehrs. sec. — 160, *not.*, p. 145, b, l. 10 a summo. Pro *ductus* lege *duobus*. — 169. αἰνὸν τίσετ' Lehrs. sec. — 184. ἀλλὰ καὶ Lehrs. sec. — 209 sq. ἐρύκει, τόνδ' — εἰρύσαντες Lehrs. sec. — 213. Corrige πάροιθε. — 235. Pro eo numero male 135 legitur. — 249. Post hunc v. Spitznerus lacunam putabat esse ita fere explendam:

Ἄρεος ἐν ξυνοχῇσιν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντα.

Verum ne ita quidem anacoluthia removetur. — 254. Fortasse ἀλέεινε καὶ αὐτός. — 264. Scribe μνίαις et dele *notam: μνίαις — correxi.* — 267. ἐνεστρωφᾶτο etiam Lehrs. sec. — 293. Hic quoque ἀλίγκιον praefero: vid. ad II, 197. — 295. κῆρ αἰὲν Lehrs. sec. Spitznerus δή ῥ' αἰέν conjecit, sed eam particulam ne nunc quidem sanam puto, nec ejusmodi locis ut *Φ*, 543. *α*, 341 defendi. Hermannus olim δηίοισιν conjecit, id ut ad δαμέντες pertineret. Nec hoc, nec quod quis proxime ad M scripturam conjecerit δηναιόν probari potest. — 309, *not.* Pro τύψε lege τύψεν AM. — 336. δ' ἄρ' etiam Lehrs. sec. — 343. ἀσχαλόων κῆρ etiam Lehrs. sec. — 358, *not.* Pro *ω ab ead. m.* lege: *o ab ead. m.* — 367. ἐσέχυντο πόληα etiam Lehrs. sec. — 386. εὖ τε Lehrs. sec. Olim ἠδὲ conjeceram. — 390. Adde *ω*, 40 λελασμένος ἱπποσυνάων. — 398. ἐχθόμενον etiam Scalig. — 403, *not.*, p. 164, a, l. 1. Pro cum lege eum. — 409. Scribe βαθείαις et dele notam: *βαθείαις — correxi.* — 416. Corrige πάντῃ. — 417. τις etiam Lehrs. sec. — 419. Adde *Π*, 776 et *ω*, 40 κεῖτο μέγας μεγαλωστί. — 423. In fine comma ponendum. — 426. Scribe πάντα κέκαστο: vid. *prolegg.* II, 1, §. 14. — 428, *not.*, p. 166, b, l. 14 ab imo. Post *provocans* adde *ad.* — 443. ἀφιστάμενος Lehrs. sec. In *nota* male ex AC2 ἀπάνευθεν pro ἐπάνευθεν notatur. — 450. Pro ὦ scribe ὤ: vid. ad V, 342. — 452. αὐτῇ δ' σὺν φήμῃ Lehrs. sec. — θυμὸς conj. Scal. — 454. ὅσσα etiam Lehrs. sec. — 455, *not*, p. 170, b. Pro §. 46 lege §. 45. — 466. Corrige χερειότερόν. — 475. ὑπ' ἀλγεινῇσι Lehrs. sec. — 480, *not.*, p. 172, b. Loco V, 550 ἀλλὰ σὺ μέν μοι pro ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν legendum. — 510. Corrige πάντῃ. — 534. ἦν ῥά τε etiam Lehrs. sec. — 568. *Nota:* „Vix — *Z*, 407 sqq." HEYNI est. — 624. Pro τὰ emendandum τὸ: vid. ad II, 567. — 628. Corrige πρόσθε μόγησα. — 642. Corrige ἔοικε. — 661. In *nota* dele VI ante 638, et pro 271 scribe 273. — 692. βάλοντο θυώδεα etiam Lehrs. sec. — 704. Locus ex Moscho II, 49 allatus nunc ab Hermanno alio modo constitutus est. — 708. Interpunge νέφη μιγ. δι' ἠ. ἀΐσσοντα·. — 732. Scribe πᾶσα κέκαστο. — 735. ἀθρόον ἐγχρίσασα' Lehrs. sec. — 754. Scribe ἔλθῃ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 44. — 777. In *nota* male 727 praefixum est. — 783. τὰ δέ etiam Lehrs. sec. — τά τε jam Spitzner. *v. Gr. her.* p. 36 conjecerat.

IV, 1. Adde hanc *notam: υἱὸν* AM et vulgo; correxi: vid. ad III, 260. — 6. σχεδόν etiam Lehrs. sec. — Adde Max. καταρχ. 302 ἀκμὴν χαλυβηίδα σώματος ἄγχι Λέξωνται et schol. ad Arist. av. 149 ἔστι δὲ (Λέπρεον) τῆς Τριφυλίας, πλησίον πολὺ τῆς Πελοποννήσου, ubi Dübnerus ex emend. Dindorfii scripsit: τῆς Τριφ. πλησίον, πόλις τῆς Πελοπ. Verum ipsius Triphyliae oppidum est Lepreum. Et apud Quintum VI, 470 haud scio an verbis μάλα σχεδὸν εὐρέος ἄντρου *in ipso antro* peperisse dicatur Pronoa. — 25. Fortasse αἰεὶ δ' ἐν χερσίν οἱ ἐμαίνετο. In *nota* p. 198, a, l. 12 a summo, pro ἕλκος lege ἔγχος. — 27. ἔναντα κιὼν etiam Lehrs. sec. — 56. Pro οὔτι scribe οὔ τι. — 64. Cfr. Maneth. II, 111 θνητοῖσιν ἄγων βαιὴν λύσιν ἔργων. — 79. Cfr. Spitzner. *excurs.* XXVI ad Il. p. XLIII sq. — 99. σέθεν etiam Lehrs. sec. — 135. Scribe παρενήεον: vid. ad III, 685 et Spitzner. ad *Ψ*, 139. — 146. ὅς δ' etiam Lehrs. sec. Cfr. XIV, 125. — 151. ὥς δ' etiam Lehrs. sec. — 181. Scribe πάσαις et in *nota* ante πάσαις C1 adde: πάσῃς *A et*

vulgo. — 184. Cfr. Apoll. Rhod. III, 511. Rem hausit ex Homero Y, 90 sq. — 195. Ἔρις ἀκήρατος dubitanter interpretabatur Spitzner. de *certamine integro*, i. e. nondum attrectato sive incepto. In *nota*, p. 210 l. 1, pro XI, 2 lege IX, 2. — 209, *not.*, p. 211, l. 21 ab imo. Pro 625 lege 621. — 226, *not.*, p. 213, b, l. 12 sq. a summo. Pro *ex animis* lege *exanimis*. — *Ibid.* p. 214, a, l. 9 a summo. Pro *voce* lege *vere* — 241. Scribe βρυχῇ: vid. *prolegg.* II, 2, 6. — 245. καταχεύεται etiam Lehrs. sec. — 336. Pro ὡς scribe ὥς. — 371. Cfr. *X*, 6 ἐσσυμένως — σῆμα βάλοντο Σπερχόμενοι. — 376. Scribe ἀντικρὺς. — 396. De δρύπτω cfr. III, 554. — 408. De transitu in orationem directam cfr. Arat. 122 sq. — 421. ἀγλαΐης· δὴ γάρ etiam Lehrs. sec. In *nota* p. 235, b, l. 8 a summo, pro studebit lege studebat. — 428, *not.*, p. 236, b, l. 8 a summo. Ante *scribi posse* adde εἰν ἀνέμοισι. Tum ἄνθεσιν οἷσι magnopere placebat Spitznero coll. *I*, 542. *P*, 56. Quint. VI, 381. — 454. Pro μάχοιτο lege μάχηται et in *nota* adde: *μάχοιτο A et vulgo; correxi: vid. prolegg.* I, 2, §. 41. — 466. Lege δ' ἄρ'. — 472. Corrige θηριόωντας. — 487, *not.*, l. 26 a summo. Pro *adhibuit* lege *adtribuit.* — 493. Fortasse οὐδ' ἄρ' ὀΐω. — 500, *not.*, l. 3 a summo. Pro *X*, 346 lege *X*, 340 — 530. De οὐδὲ μέν cfr. *B*, 703. III, 725. 743. V, 268. 282. 287 *alibi.* — 532. Restitue γάρ τ': vid. *prolegg.* II, 2, §. 35. — 534. ὃ δ' ἄρ' ᾖσι Lehrs. sec. — 549, *not.* Pro porcellas lege porcellos. — 553, *not.* Pro §. 38 lege §. 39. — 558. ἱμάσθλην etiam Lehrs. sec. — 568. De γε μὲν cfr. praeter *prolegg.* II, 2, §. 10, Buttmann. *excurs.* I ad Aratum. Oblitus sum *B*, 709. *E*, 516. Arat. 314. 508 et ex Quinto X, 265 adscribere. Teneo has particulas h. l.; nam *A*, 241. ε, 103. 358. Quint. VIII, 382 et similia alius generis sunt. — 590. Scribendum τύμβον: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22.

V, 1. δή ῥ' ἄλλοι etiam Lehrs. sec. — 3. Corrige πάντῃ. — 6 sqq., *not.*, p. 258, b, l. 14 a summo. Pro poterat lege potuisset. — *ibid.* l. 3 ab imo. Pro quum lege quam. — *ibid.* p. 259, l. 18 sq. ab imo. Lege *excurs.* III *ad* Il. *Σ*. — 7 sqq. *not.*, p. 261, a, l. 21 ab imo. Dele *ex* ante *eo*. — 15. τῶν Lehrs. sec. — 27. μίγδην εἰς Lehrs. sec. — *ibid. not.* Pro XI, 155 lege XI, 255. — 36. Corrige πάντῃ. — 52. Corrige πάντῃ. Et ita etiam Lehrs sec. — De re cfr. Simon. *fragm.* 32 ed. Schneidew. (26 ed. Bergk.) — 110. Fortasse ἄγχι pro ἀμφὶ legendum. — 114. Corrige περιμαρμαίρεσκε. — 126. καί νύ κέ et τεύχε' etiam Lehrs. sec. — 145. Restitue γάρ θ': vid. *prolegg.* II, 2, §. 35. — Tum δώῃ emendatio est Struvii. — 159. Olim Spitznerus ὁππότερός τ' ἐσάωσε conjecit. — 174. Hermannus ante hunc v. putabat lacunam esse, ut τοὺς cum μήσεται ἔργα jungeretur, Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισιν cum sequentibus. Sed hos dativos pendere ex μήσεται ἔργα, de quo dubitabat Hermannus, I, 383. IV, 55. XII, 448 satis ostendunt. — Tum in *nota* ad 173, l. 3 ab imo, ante *odium* adde *Trojanos.* — 176. ἀλεγεινὴν etiam Struv. maj. voluit. — 217. Corrige πάντῃ. — 249. Scribe ζεύγλης, et in *nota* dele haec verba: *sed* — ζεύγλαις. — 263, *not.*, l. 2 ab imo. Pro simlia lege similia. — 264. Corrige μέγεθός. — 279. Restitue ὑπὸ: cfr. *prolegg.* II, 2, §. 5. — 301. Fortasse ἐσκατέδυσαν. — 302. Comma post ἐπήλυθεν ponendum. — 310. Non puto verum esse, quod alicui ut proximum in mentem veniat, δὲ καὶ. — 324, *not.* Dele φοίνιον — *Rhodom.* — 344. ἐγγύθι βαίνων Lehrs. sec. — 346. Comma post ἀπόρουσεν ponendum. — 354. ἀλλ' ὅγ' etiam Lehrs. sec. — 359. Scribe πάντα τέλεσσεν: vid. *prolegg.* II, 1, 14. — 371. Corrige πάντῃ. — 422. ἤκαχε Lehrs. sec. — 446. ἑλδομένοισι etiam Lehrs. sec. — 492, *not.*, p. 300. Pro II, 1, §. 7 lege II, 2, §. 8. — 495. Adde Nonn. II, 135. — 523 sq. Spitznerus olim conjecit: καί μιν ἁπάντων Τεῦξεν ἄνασσαν, ὅσων ἀνὰ δώματα καλὰ γυναῖκες, ut ἔμεν pro glossemate habeatur. — 555 sq. ὑπ' et παισὶ etiam Lehrs. sec. — In *nota* pro orbitates lege orbitate. — 585. ἄλλον etiam Lehrs. sec. — 619. Corrige πάντῃ. — 644. ἢ οἷος etiam Lehrs. sec. — 649. Spitznerus olim νεόκμητος χάδε γαῖα ex VII, 29 conjecit. Et πολυκμή-

του et πολύκμητον jam Struv. maj. invenerat. Tum in *nota* p. 311, b, pro XI lege VIII. — πολύκμητον etiam Lehrs. sec.

VI, 2. Corrige πάντῃ. — 5, *not.* Scribe: quia inelegans est *hic* in quarto pede ante gravem interpunctionem *et caesuram apostrophus.* — 35. Scribe ῥήξῃ ὑπὲκ: vid. *prolegg.* II, 1, §. 8 et II, 2, §. 22. — 50. Cfr. *B*, 381 sqq. — 100. Post ἔβαν pro colo comma ponendum. — 115. μάχοιντο etiam recepit Lehrs. — 126. Scribe βάλλῃ: vid. *prolegg.* II, 2, 38. — 150. ὡς etiam Lehrs. sec. — 151. ἦλθον δ' et ἔνθα δ' ἄρ' etiam Lehrs. sec. — 161. λαοὶ etiam Lehrs. sec. — 176. οἶσιν et ἐπὶ Lehrs. sec. — 186. Hermannus ex XIII, 246 κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα defendi putabat; non ego! — 210. Adde IV, 289 sq. 445 sq. VI, 379 sq. IX, 34 sq. X, 192 sq., et quam alia sit genitivorum ratio, disce ex II, 168 sq. XII, 35 sq. — 223. ἀλεγεινῶν etiam Lehrs. sec. — 258. ἄλλοθεν etiam Lehrs. sec. — 276. περὶ δμηθέντες etiam Lehrs. sec. — 326. ἐκχύμεναι etiam Lehrs. sec. — 435. Revocandum esse vulgatum οὔταζε demonstravi in *prolegg.* II, 2, §. 48. — 469. ἀντίθεος etiam Lehrs. sec. — 485. τετραμμένη etiam Lehrs. sec. — 529. ὅ τι σθένε etiam Lehrs. sec. — 580. Ἐχέμμονα δηριόωντα Lehrs. sec. — 650. αὐτῶν etiam Lehrs. sec.

VII, 68. ὀρφανίην etiam Lehrs. sec. — 71. θεῶν etiam Lehrs. sec. — 72. Μοίρῃ γ' Lehrs. sec. — 74. δ' ἐπὶ etiam Lehrs. sec. — 77. πνοιῇ ὁμῶς Lehrs. sec. — 79. ἀλαὸς etiam Lehrs. sec.; item v. 81 ἴχνος et v. 85 οὔτι. — 179. Corrige κιόντες. — 196. θνητοῖς τεύχεα Lehrs. sec., quod ipse olim commendavi Homerico illo κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. — 200. Corrige τὰ σοὶ. — 223. „προπάροιθε τάνυσσαι, quod jam olim proposui pro παρατεκτήνασθαι.“ LEHRS. in praefat. ed. sec. Atqui mutationis nullam causam video. — 226. Corrige ἡγεῖθ'. — 237. ἀπεσσύμενον etiam Lehrs. sec.; item v. 248 ὑπέκλασε, v. 333 χήρην. — 357. Corrige ἀλκῇ. — 364. δὲ καὶ etiam Lehrs. sec.; item v. 384 θαλάμοισιν. — 510. αὐτῶν, quod Struv. maj. primus conjecit, nunc ipse praefero. — 526. In fine comma ponendum. — 534 sq. Νεοπτολέμου φοβέοντο Πᾶν etc. Lehrs. sec. — 535. In fine comma ponendum. — 544, *not.* Pro Citei lege Cetei. — 557. Οὐλύμποιο θυωδέος etiam Lehrs. sec. Sed θυώδεος corrigendum. — 571. διεγρομένῃ δ' ὑπ' ἀϋτμῇ etiam Lehrs. sec. — 584. Lehrs. in prima editione δεῖος scripserat, forma inusitata. Nunc ad v. 583 in praefatione ed. sec. haec scripsit: „Κόρος πολέμου pro μενεπτολέμου, durius enim videtur, κάματος e versu 581 ad verbum ἄμφεχεν (584) referre, revocata v. 584 δῖον, antiqua lectione, pro δεῖος.“ — Mihi quidem, quod Lehrsio offensui fuit, non videtur justa causa esse ad tam audacem conjecturam. Imo ad κάματος tantum, non ad κόρος spectare potest ἦτορ ἄτρυτον. — 623. ἔνδοθι Lehrs. sec. — 650. ἔσκε νέος ex VIII, 332 olim Spitznerus conjecit. — 712. χήρην etiam Lehrs. sec.

VIII, 1. περικίδνατο γαῖαν etiam Lehrs. sec. — 30. ἅρμασι conj. Spitzner., satis probabiliter: vid. ad II, 206 et cfr. IX, 245. — 45. Fortasse τε καὶ ἕρκεος. — 89. ὑπέκειντο Lehrs. sec. — 96. Nihil juvant vulgatam hujuscemodi loci: III, 300. IV, 388. VIII, 119. X, 337. XI, 135. — 136. Restitue ἐπὶ σφίσι et dele *notam.* — 144. Scribe πάντα δάσαντο: vid. *prolegg.* II, 1, 14. — 157. ἀκρόνυχοι Lehrs. sec. — 198. Hermann. conj. μέγα δέ σφισιν ἀμφ. θεινόμεναι μελίῃς βράχον ἀσπίδες, Spitzner. prioribus relictis μελίῃσιν ὕπ' ἀσπίδες ex IX, 134. — 256. Pro ἧμιν lege ἄμμιν: cfr. *prolegg.* II, 2, 8. — 300. κατέπεφνε etiam Lehrs. sec. In *nota* sic interpungendum: *Recepi, quod* — 110, *inveni postea* etc. — 330, *not.* Pro *cod.* lege *codd.* — 400. δὴ γὰρ Lehrs. sec. — 437. τῆς cum non possit non ad δηιοτῆτος referri, Ganymedes autem, ut ex v. 441 sq. apparet, tantum deprecetur suis oculis videre patriae urbis interitum, scribendum videtur τοῦ δ' οὔτι. Tum in *nota* oblitus sum, quem jam in *emendatt.* p. 229 attuleram, locum Nonni XXVII, 244 sqq. adscribere.

IX, 88. μοῦνον conj. Struv. maj. — 341. Adde in *notae* initio: ἀλλὰ A *et vulgo; correxi: vid. prolegg.* II, 1, 5. — 350. Scribe πῆμα βάλον-

το. — 415. Scribe ἔμμεν sine apostropho. — 417, *not.* Pro *K* lege *κ.* Idem *α*, 341 factum. — 507. Fortasse ἀέλλαις: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22.

X, 31. δ᾽ add. etiam A, sed om. Basil. — 54, *not.* Pro ὤμους A lege ὤμοις A. — 102, *not.*, p. 451, a. Pro *dativos* et *dativi* lege *accusativos* et *accusativi.* — 139, *not.* Lege: καί μιν ἀσπαίρουσαν A. — 172. Corrige πέτρης et in *nota* dele verba: *Sed nunc* πέτραις *scripsi.* — 194. Hermann. conj. ὡς ἰτεὸν χαννοῦτο de fumo sensim se dissipante. Non accedo. — 206. Scribe ἐνὶ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 20. — 290. In fine comma ponendum. — 325. Corrige χρεώ. — 329. Scribe ἀλλήλης: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 378. Adde Hesiod. *ἔ.* 174 et fragm. 188 ed. Marcksch. (172 ed. Goettl. sec.) — 383. Scribe ἄλλης: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 392. αὐτῷ τοι Lehrs. sec. — 405. In fine punctum tollendum. — 431. ἠώς etiam Lehrs. sec. — 454, *not.* Dele *ab* ante *illa.* — 459. νεκρὸν Lehrs. sec. — 462. Scribe παρενήεον: vid. ad III, 685.

XI, 3, *not.* Adde *esset* post *id ut.* — 25. Adde *Λ*, 269 sqq. — 133, *not. extr.* Scribendum: ἶσοι ὁμηλικίῃ κρατεροὶ βόες, non τε βίῃ τε βόες. — 136. Scribe ῥοῆς et in *nota* dele: *Sed* — ῥοαῖς. — 252. Scribe εἰ καὶ: vid. ad I, 606 et *prolegg.* II, 1, §. 10. — 278. τῆς δὲ σὺν ἐνν. Scalig., τῆς τόθ᾽ ὑπ᾽ ἐνν. Hermann. conj. — 365. Scribe βοείης: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 379. θρόος Lehrs. sec. — In *nota* pro *Jam* ante *male* scribe *Tum.* — 419. Fortasse ὁρμῇ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — 495. καὶ ἔγχεσι etiam Lehrs. sec.

XII, 58, *not.*, p. 505, b. Post κεκληγυῖα (XII, 494) adde: *legitur.* — 93. Corrige αἶψ᾽ ἐτέλεσσαν: vid. *prolegg.* II, 1, §. 3. — 117 sq. Herm. conj. κνέφας ἱρὸν ἢ δ᾽ ἔρεβος. — 195. ἀκαμάτῃσιν etiam Lehrs. sec. — 197. ἄλλοθεν ἄλλαι Lehrs. sec. — 236. μιμνέμεν etiam Lehrs. sec. — 313, *not.* Lege praeter et Hermanni. — 414. Scribe θεά: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 458. Scribe λιχμώωντες: vid. *ibid.* §. 3. — 519. Scribe ἄλλα φαάνθη: vid. *ibid.* II, 1, §. 14, p. XLV. — 521. ὑπὸ etiam Lehrs. sec.

XIII, 54. ἄλλοθεν ἄλλοι etiam Lehrs. sec., cum in prima ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ legeretur. — 132 sq. Τρῶες. ὡς δ᾽ ὑπὸ etiam Lehrs. sec.; item v. 139 μένοντες. — 268. φόνον αἰνὸν etiam Lehrs. sec. — 273. Scribe ἢ pro ἤ. — 362. μέλας etiam Lehrs. sec. — 381. Male πατέοντο scripsi. Retinendum ἐλάθοντο, quod cum διέκ junxit pro simplici ἐκ. — 401. Scribe θεὰ: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — 414. Corrige τῷ. — 423. Corrige οἱ. — 452. Pauw. in *addend.*, si legatur ἄλλος δ᾽ αὖ φεύγωντι etc., etiam ὑπὸ δ᾽ ἦρ. conjecit.

XIV, 72. ἀναπνείων etiam Lehrs. sec.; item v. 113 καὶ εἴδεος. — 131. ὡς δὲ etiam Lehrs. sec. In *nota* ab initio adde: ὡς Κύκνον *A et vulgo.* — 178. συνέχοντο etiam Lehrs. sec. — Ceterum primum Menelai cum Helena congressum ex *Ψ*, 231—295 mutuatus est. — 215. Plures versus intercidisse putavit Hermannus. — 234. Scribe τ᾽ ἐκάλεσσε: vid. *prolegg.* II, 1, §. 3. — 289. Comma post ἐγώ (sic!) ponendum, colon post ὕστατον tollendum. — 317. πέρι πᾶσα, quod Rhod. et Dausq. conj., probavit Pauw. — 390. Scribe λυγρὰ pro λυγρὸν. — 517. ἀλλήλῃσιν jam invenit Pauw. in *addend.* — 572. Pauw. in *addend.* correxit αἳ — θεινόμεναι, quod recipiendum.

Transeo jam ad *prolegomena.* In iis p. I, l. 8 a summo pro cum lege eum. — p. II, l. 4 a summo pro τῶ lege τῷ. — p. III, l. 17 ab imo pro βροτοῖσι lege — ιν. — *ibid.* l. 9 ab imo pro Leo tum lege Lectum. — p. IV, l. 4 a summo lege *splendidissimam.* — *ibid.*, l. 23 a summo pro 79 lege 81. — p. V, l. 10 a summo lege hominum. — *ibid.*, l. 13 a summo pro Calor lege calor. — *ibid.*, l. 3 ab imo lege τοῖς δ᾽. — p. VII, l. 8 a summo pro fortium lege sortium. — *ibid.*, l. 19 ab imo pro *anti* lege *ante.* Ceterum ad ea, quae hac pagina exposita sunt, cfr. locos Gregorii p. 355, b. allatos. — p. VIII, l. 8 a summo corrige conjunctissimam. — p. IX, l. 19 ab imo corrige Apollonio. — p. XI, l. 25 ab imo corrige Penthesileae. — p. XII, l. 15 ab imo post τιθέασι pone colon. — *ibid.*, l. 8 ab imo corrige πανοπλίαν. — *ibid.*,

l. 7 ab imo dele *uberius*. — p. XIII, l. 23 et 13 ab imo bis pro *Ω* lege *ω*. Idem vitium saepius infra, nescio qua fati iniquitate, irrepsit: vid. ad p. XXVII. — p. XIV, l. 8 a summo pro *N* lege IV. — *ibid.*, l. 4 ab imo. Cfr. Welcker. cycl. II, p. 169 sq. — p. XV, l. 15 a summo lege *προειρημένοις*, et l. 16 *ΙΛΙΑΣ*, et l. 17 post *promitteret* adde *dixit*. — p. XVI, l. 22 ab imo lege *τήν τε λείαν*, et l. 17 *ὠτακουστήσοντας*, et l. 8 *καί κε*. — p. XVII, l. 5 a summo pro *Λ* lege *λ*. — *ibid.*, l. 26 ab imo lege *τεθῆναι*. — *ibid.*, l. 22 ab imo lege Atridas. — p. XVIII, l. 11 a summo pro funeralibus lege funebribus. — *ibid.*, l. 30 a summo pro temporis lege tempus. — p. XIX, l. 23 a summo lege *δίκροος*. — p. XXI, l. 1 a summo lege *'Αγαμέμνονος αἰτῆσαι*. — *ibid.*, l. 22 a summo pro funeralibus lege funebribus. — *ibid.*, l. 10 ab imo pro esse lege esset. — p. XXII, l. 13 ab imo pro *Αὐγίου* lege *'Αγίου*. — p. XXIII, l. 9 a summo pro *Δ* lege *δ*. — *ibid.*, l. 33 a summo pro Eringe lege Erinye. — p. XXIV, l. 4 a summo pro *Ω* lege *ω*. — *ibid.*, l. 26 a summo corrige portante. — p. XXV, l. 32 a summo corrige Phoenice. — p. XXVII, l. 20 ab imo pro *Σ* lege *σ*. — *ibid.*, l. 11 ab imo pro *Ξ* et *O* lege *ξ* et *ο*. — *ibid.*, l. 8 ab imo dele *Γ*,. — *ibid.*, l. 7 ab imo pro *O* lege *ο*. — *ibid.*, l. 6 ab imo pro 185 lege 158 et pro *O* lege *ο*. — *ibid.*, l. 3 ab imo pro *Γ* et *Δ* lege *γ* et *δ*. — p. XXVIII, l. 2, 3 et 4 ab imo ter pro *Ω* lege *ω*. — p. XXIX, l. 11 et 13 a summo bis pro *Ω* scribe *ω*. — *ibid.*, l. 19 a summo pro *Λ* scribe *λ*, et dele *ibi*. — *ibid.*, l. 20 a summo ante 629 sqq. adde *Ψ*. — *ibid.*, l. 24 a summo corrige: exprobratricem. — *ibid.*, l. 25 a summo pro 418 scribe 218. — p. XXX, l. 2 a summo pro *Λ* lege *λ*. — p. XXXI, l. 14 ab imo pro *δέ* lege *τε*. — p. XXXII, l. 7 a summo pro penderet lege pendeat. — *ibid.*, l. 9 ab imo comma post *fuisse* tollendum. — p. XXXIII, l. 34 ab imo corrige *αἰνομόροιο*. — *Ibid.* ad l. 13 adnotandum erat, ex V, 530 etiam *καλὰ τεύχεα* VII, 440 defendi. — p. XXXIV, l. 2 ab imo lege *αὐτίχ'*. — p. XXXV. Iis, quae ibi l. 19 sqq. ab imo allati sunt, locis adde *αἶψ' ἐτέλεσσε* III, 752. IX, 24. 403 et *οὐδ' ἐτέλεσσαν* XIII, 16. — p. XXXVI, l. 5 a summo adnotare omisi male me VI, 194 *αὐτίκ' ἔδυσαν* scripsisse. — *Ibid.* quae §. 3 *extr.* exposui, partim nunc mutata vellem. Etenim III, 4 *καί μιν ταρχύσαντο* et IX, 467 *καί μιν φαιδρύναντο*, quia bona est in duobus monosyllabis productio, porro IV, 317 *πολλοὶ θηήσαντο* et *ibid.* 437 *πολλοὶ πειρήσαντο*, quia vitanda erat diphthongi correptio — cfr. *prolegg.* II, 1, §. 7 —, postremo XII, 419 *οὕνεκα λωβήσαντο*, quia vitandus erat apostrophus, augmentum omissum, contra ut XII, 362 *μέσσον ἐκυκλώσαντο* legitur, ita etiam VII, 245 *εὐνὴν ἐποιήσαντο* scribendum est exilis productionis vitandae causa. — *ibid.*, l. 15 a summo corrige *δρόμον*. — p. XXXVII, l. 22 ab imo pro *ἔμελλεν* lege *ἔμελλεν*. — *ibid.*, l. 11 ab imo corrige vocalis, et l. 7 verisimilius. — p. XXXVIII, §. 7, l. 2 pro producenda lege corripienda. — *ibid.*, l. 24 ab imo pro 98 lege 99, et pro 165 lege 166. — *ibid.*, l. 24 ab imo pro 612 lege 614. — p. XXXIX. Hiatibus *primi* pedis adnumerandus erat VII, 72 *μυρία, εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα*, qui interpunctione tutus est. — p. XL, l. 3 ab imo corrige verisimilius. — p. XLI. Hiatibus *quarti* pedis adnumerandus erat VI, 5 *ἐπῴχετο· αὐτὰρ Ἀχαιοί*. — *ibid.*, l. 14 ab imo pro 795 lege 759. — p. XLIV, l. 25 ab imo pro *ἐκέκειντο* lege *ἐκέχυντο*. — p. XLV, l. 9 a summo dele verba: *sed cfr. notam*. — p. XLVI, l. 4 a summo dele: *ἦν κ' ἐθέλησθα ibid.* 215. — *ibid.*, l. 10 sq. a summo nunc *ὑποβρύχιόν τ' ἐκαλύφθη* scripsi. — *ibid.*, l. 30 a summo pro *ἀγχύθι* scribe *ἀγχόθι*. — p. XLVIII, l. 5 a summo corrige *κεκλήγοντες*. — p. XLIX, l. 7 a summo pro *correptione* scribe *productione*. — *ibid.*, l. 23 a summo corrige dubitaverit. — *ibid.*, l. 18 ab imo pro *ὑπέρ* scribe *ὑπό*. — p. LI. *Ἄφραστος* hymn. Merc. 353, *ἀφραστότερον* in epigrammate ad Thestoridem legitur. — *ibid.*, l. 7 ab imo dele haec: *τῇσι δὲ πάσῃς Καλαί* IV, 181. — Tum pro *ibid.* 508 lege IV, 508. — *ibid.*, l. 6 ab imo dele haec: *εἴκελοι — ἀέλλῃς* IV, 552. — p. LII, l. 11 a summo post *μέμβλετο* adde *λυγρῆς*. — *ibid.*,

l. 18 a summo pro 45 lege 46. — *ibid.*, l. 29 a summo pro 394 lege 397. — *ibid.*, l. 31 a summo pro V lege IV. — Locis ibi allatis adde ἀμάλλαις Βριθομένας V, 61. — *ibid.*, l. 24 sq. ab imo corrige πολυαέσιν. — *ibid.*, l. 19 ab imo pro *ita* lege *ibi*. — p. LIII, l. 20 ab imo pro: *non* ᾔδη lege: *non* ᾔδει. — p. LIV, l. 13 ab imo pro *quum* lege *quam*. — p. LX, l. 3 ab imo corrige πολυκλαύτου. — p. LXI, l. 8 ab imo corrige Thersitae. — p. LXV, l. 14 ab imo post alibi adde semicolon. — p. LXVI, l. 30 a summo corrige περιστρωφῶντες. — p. LXVIII, l. 3 a summo corrige ὑπὲρ. — *ibid.*, l. 9 a summo pro IV scribe III. — *ibid.*, sub ἄντα, post τανύσσας adde VIII, 315. — p. LXIX, l. 16 sq. ab imo locis allatis adde VII, 62 μιῇ δ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εὐνῇ. — p. LXX, l. 8 a summo locis allatis de *tertio* pede adde III, 455 χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει. — p. LXXI, l. 22 ab imo post V, 123 adde „: *cfr. quae*". — p. LXXII, l. 8 ab imo corrige adnectitur. — p. LXXV, l. 4 a summo dele haec: ὑπὸ γναθμοῖο λέοντος VI, 410. — *ibid.*, l. 2 ab imo corrige ἀγρευτῇσι. — p. LXXVI, l. 4 a summo corrige ἀσχαλόωσα. — Tum locis *ibid.* l. 12 sqq. allatis adde VI, 410 ὑπὸ γναθμοῖσι λέοντος, ubi cfr. notam. — *ibid.*, l. 18 a summo post XIV, 525 adde: *reliqui*. — *ibid.*, l. 10 ab imo pro §. 20 lege §. 19. — p. LXXVII, l. 6 a summo pro 301 scribe 302. — *ibid.*, l. 26 ab imo post ἔχοιμι adde II, 91 sq. — Tum locis *ibid.* l. 18 sqq. allatis adde ἐπὶ δάκρυα χεύων X, 386. — p. LXXX, l. 5 a summo post §. adde: 25 *et.* — *ibid.*, §. 33, l. 5 ab imo dele XIII, 106. — p. LXXXI, l. 13 ab imo transpone sic: *Etiam apud Quintum*. — p. LXXXII, l. 28 a summo ante *his* adde *cum*. — p. LXXXIII, l. 30 ab imo pro 243 scribe 242. — *ibid.*, l. 19 ab imo corrige ὥσῃ. — p. LXXXIV, l. 33 ab imo post *generis* adde XI, 274 sq. — *ibid.*, l. 30 ab imo corrige ἐνὶ. — p. LXXXV, l. 12 ab imo corrige χρεὼ. — p. LXXXVI, l. 8 a summo post *in quibus* adde *conjunctivus*. — *ibid.*, l. 23 a summo corrige optativorum. — p. LXXXVII, l. 4 a summo corrige altera. — *ibid.*, l. 17 a summo pro 220 lege 290. — *ibid.*, l. 20 a summo corrige φάος. — p. LXXXIX, l. 8 a summo corrige φῆ. — *ibid.*, l. 18 a summo pro 565 lege 265. — *ibid.*, l. 7 ab imo transpone *etiam Latini*. — p. XCII, l. 12 a summo pro opinoi lege opinor. — *ibid.*, l. 26 a summo post *annalibus* adde a. 1837. tom. V, 1. — p. XCIII, l. 11 a summo post *effectis* adde *similia* dici. — *ibid.*, l. 23 a summo corrige πικρὸν. — *ibid.*, l. 30 a summo post *fragm.* adde 189 *ed. Marckscheff.* (173 *ed. Göttling.*). — *ibid.*, l. 9 ab imo pro atquo lege atque. — p. XCIV, l. 18 a summo corrige depictae. — p. XCV, l. 22 ab imo post *praestante* adde XIV, 112 sqq. — *ibid.*, l. 12 ab imo corrige πνοιῇς et sequente versu ἐπικάππεσεν. — p. XCVI (male CXVI legitur), l. 21 sq. a summo lege bis μήτ'. — *ibid*, l. 3 ab imo pro coloris lege caloris.

Unum restat. Cum *Bruxellis* versarer, duos in bibliotheca regia asservari codices comperi. Postquam inspexi, alterum inveni locos communes variis ex poëtis, et ex Quinto quoque collectos tenentem ejus fere generis esse, quo est cod. Monac. 313, de quo olim in *emendatt.* p. 235, nunc ad IX, 520 dixi: nihil autem, quod utile esset, inerat. Alter vero integrum quidem carmen inde ab I, 63 ὥςδ' (sic!) ὁπότ' ἀθρήσαντες etc. complectebatur, sed et ipse, ut statim intellexi, ex mala illa classe est, quam Tychsenius litera *b* comprehendit.

Itaque ipse quidem aliis urgentibus negotiis eum conferre supersedi, sed *Adolphum Herklotium*, popularem meum, qui et ipse patriorum judiciorum *summum jus summam injuriam* fugiens Bruxellas venerat, ut id in primo libro faceret, discedens rogavi. Quod ille et libentissime suscepit et accuratissime perfecit; ita ut recte me de illo codice judicasse jam liquide appareat. Consentit fere cum *Aldina*, ita ut locos tantum eos adnotare placeat, in quibus discrepantem ab ea lectionem obtulit. Sunt vero hi: 64 θαλάσσης. — 79 ἴδη. — 86 εὖτε. — 89 δηώσαντες. — 94 δηώσειν. — 96 ἐϋμμελίην. — 105 σέο. — 113 ἔθηκεν. — 118 δίνης. — 120 καὶ τοίη δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ ἰδὲ δαι-

τός. — 127 πολέμοιο. — 137 πονέεσθαι. — 145 περὶ. — 147 ἀν δ' ἔθετ'. — 155 ὄμβρον. — 156 πολυρροίζων. — 165 πέριδαμνατο. — 166 ἡ δ'. ἀάσχετον. — 179 ἡ δ'. — 184 ἠῦ. — 190 ἐπουρανίῃσι. — 194 παλαμῆσϊ. — 203 ἤμελον. — 204 ὁ δ'. — 207 ὄρεσσι. — 212 δηωθέντα. — 219 ἤματι. — 221 ἐξεχέοντο. — 228 εἰλισσόν (omnia nomina propria literis minusculis exarantur). — 231 φυλακῶθεν. — 234 ἰφικληϊάδη. — 240 δὲ *add.* — 242 ὁ δ'. — 245 ὅδ' ἄρα. — 254 Θερμώδοσσαν. — 268 σηστεῖο. — 270 δηωθέντος. — 271 καταντίον. — 277 ὡς. — 283 βράγχου. — 290 ἐφείη. — 298 μελανόμοισι. — 300 ἦτ'. — 302 φῆς. — 304 ἀπορρώξ. — 310 σφισι. — 316 ἐνθόρη ἀΐξασα. — 321 νήεσσιν. — 327 γάρ πω τίς. — 328 ἀλόχοισιν. — 331 πῆ bis. — 334 ἀπὸ. — 343 ὄμβριμον. — 345 θοῆς. ψεκάδεσσι. — 352 πεσόντας. — 355 κυανέη. — 363 οἴομαι. — 366 κλυτὴν. — 388 δάμνατο. — 397 ἐελδομένη. — 405 ἄκοιτην. — 407 ὁμίληκας. — 408 θράσος. — 419 θῆκε θεός; τῷ. — 426 τῇ. — 428 αὖτ'. — 431 τῷ. — 450 ἐπέεσσι. — 457 εὔαδεν. — 461 τὴν δὲ. — 463 τὶς. — 466 ὅτι. — 480 οὐκέτι. — 503 ἱερὸν. — 505 τὸ πρὶν. — 526 πανσυδίη. — 538 τοὺς δ'. — 569 λίπεν. — 580 ἄποθεν. — 591 ἀμφιχέονται. — 596 ἠδ'. — 599 ἄμπνυε. — 601 ὥρμηνεν. — 609 ἐελδομένη. — 615 ἠδ' ὥς. — 616 κέρση. — 621 ἡ δ'. — 632 ἀκηχέμενοι. — 637 αἶψά γε. — 645 ἄντ'. — 656 ὑφ' ἓν δόρυ δηωθέντες. — 661 οἵ. — 668 τι. ἀκαχήση. — 669 εὐχετόοντο. — 672 οὕνεκά. — 678 ὁ δ'. — 679 ἀπείριτον. — 683 ἐόντι. — 687 βαθύρρωχμοί. — 697 ἀπορρήξη. — 706 νόον. — 713 ἔμελλε. — 715 εἰδὼς δ' *om.* — 718 πάντη. — 719 κονίησι. — 722 νείκεσκε μύθῳ. — 724 οὕνεκα. — 727 ἔδνοις. — 729 *add.* σ'. — 731 νύ σοι τί. — 733 περὶ. — 734 πῆ. — 738 πόνω. — 743 οἱ δ'. — 750 ὦδ'. — 755 τίς. ὁδ. — 763 ἀμφεκάλυψε. — 766 ἄτρομος. — 768 οὕνεκ' ἄρ. — 770 ὁδ (sic! ut et 755). — 777 ὡς. — 778 ἔμελλον. — 782 οἱ δὲ. — 786 ὁ. — 795 σβέσαντο. — 797 θέσαν. — 798 ἔβαλον. — 802 προύχοντι. — 803 Πενθεσιλείᾳ. — 804 παρκατέδαψαν. — 805 ἑσπόμεναι. — 815 μύροντο. — 818 ὁ δ'. — 828 ἄρ' om. — κλισίης. — Notabiliora diductis literis scribenda curavi. In ceteris omnibus cum Aldina eum consentire persuasum tibi habeas. Ita exempli causa, unde optime ejus indolem perspicias, 103. 116. 192. 206. 220. 298. 332. 383. 451. 536. 546. 549. 618. 670. 751 easdem atque illa lacunas habet et corruptelas.

Ceterum uterque codex chartaceus est, saeculi XV, bene et eleganter scriptus.

Scripsi Turici, d. XXIII mens. Oct. a. MDCCCL.

Arminius Koechly.

PROLEGOMENA.

LIB. I.

De auctore ejusque fontibus.

Cap. I.

De auctore.

§. 1. De auctore toti antiquitati ignoto cum nihil nisi *Κοΐντου* sive *Quinti* nomen, addita nunc *Calabri* nunc *Smyrnaei* appellatione, in codicibus inventum constaret, priorum temporum viri docti variis hariolationibus indulserunt, quas accurate collectas et refutatas a Tychsenio in *Comment.* sect. I. §. I—IV. X. XV. XVI. brevissime hic indicare sufficit. Ac Caspar *Barthius* quidem, qui poëtam magni fecit, ter sententias satis discrepantes de eo pronuntiavit, quippe quem primum antiquiorem sed propter Homeri aemulationem suppressum putabat, cum postea propter locum XIII, 340 sub Caesaribus ex stirpe Julia oriundis, quorum postremus Nero erat, vixisse (Tychs. l. c. §. XV), postremo, cum Quinti nomen non poëtae sed fortasse possessoris cujusdam Romani ei videretur, eundem cum *Milesio Smyrnaeo* fuisse existimavit, qui Eunapio teste *ποίησίν τε ἅπασαν καὶ μέλος ἐξήσκησε* (Tychs. l. c. §. I & II). *Reinesius* Cointi nomen ex Corintho depravatum ratus eum *Gregorium Corinthium* putabat, cujus de dialectis libellum habemus (id. ibid. §. III); *Chandlerus* ex Ovidii loco *epist. ex Ponto* II, 10, 13 sq. concludebat *Aemilium Macrum* hujus carminis auctorem fuisse (id. ibid. §. IV); *Barnesius* adeo de *Q. Ennio* cogitabat (id. ibid. § V). *Tourletius* denique, interpres Francogallicus, cum in *praefat.* p. XXIX sq. undecim priores libros antiqui auctoris „sine dubio“ esse arbitratus vel tres posteriores Virgilio antiquiores censuisset, in *dissertat.* tom. II, p. 330 sqq. eo temeritatis processit, ut solo Smyrnaei cognomine ductus ad ipsum Homerum id carmen referret, quo tamen nomine utrum unum intelligeret certum hominem an rhapsodorum familiam ibid. p. 337 in ambiguo reliquit. (Cfr. Tychs. l. c. §. XVI.)

§. 2. His somniis recte primum Tychsenius seriorum grammaticorum testimonia opposuit, quae ex ejus §. V transcribere placet praeter Eustath. ad Il. A. p. 5, quem locum in prima *de titulo* nota adscripsi. Laudat ille praeterea, sed non integrum apposuit schol. ad B. 220. (p. 63 Bekker.): *ἰστέον δὲ ὅτι Ἀχιλλεὺς αὐτὸν ἀναιρεῖ, ὡς ἱστορεῖ Κόϊντος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον. φησὶ γὰρ ὅτι ἐν τῇ Ἀμαζονομαχίᾳ ἀνελὼν ὁ Ἀχιλλεὺς Πενθεσίλειαν τὴν τῶν Ἀμαζόνων βασίλισσαν ὕστερον ἰδὼν* (sic D. ceteri *προσχὼν*) *τὸ σῶμα αὐτῆς εὐπρεπὲς πάνυ, εἰς ἔρωτα ἦλθε τῆς προειρημένης, βαρέως τε ἔφερεν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς· ὁρῶν δὲ δυσφοροῦντα αὐτὸν Θερσίτης συνήθως ἐλοιδόρει· ἐφ' ᾧ*

ὀργισθεὶς ὁ ἥρως γρόνθῳ παίσας αὐτὸν ἀναιρεῖ παραυτά, τῶν ὀδόντων αὐτοῦ ἐνεχθέντων χαμαί. Patet scholiastam haec ex carmine ipso (I, 671—74. 718—47.) hausisse. Porro „Eustath. ad A, 409. p. 136 laudat versum XII, 167: *κεῖται δὲ* (vox *ἔρος*) *καὶ παρὰ Κοΐντῳ ἐν τῷ· πολέμου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ.* - p. 352 ad Il. B, 815 adducit: *ὠρυθμὸς παρὰ Κοΐντῳ*, quod recurrit Tom. III, p. 1702. Eodem tom. III, p. 1608 excitatur *ἡ τοῦ Κοΐντου ποίησις* de Troja per simulatum Achivorum discessum capta. Denique p. 1698. l. 48 *ἰστέον δὲ*, inquit, *ὡς οἱ μὲν ἁπλοϊκώτερόν φασι Τρῶας καὶ Ἀθηνᾶν δικάσαι Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι, περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἐρίζουσι. Καὶ δὴ Κόϊντος διασκευάζει ἐν τοῖς αὐτοῦ τὴν δίκην ῥητορικῶς.* Innuit orationes Ajacis et Ulyssis amoebaeas apud Quint. V, 180 sqq. Porro Tzetzes ad Lycophr. p. 11 col. a. ed. Potteri de Oenones fato loquens eam vitam finiisse ait *κατὰ Κόϊντον ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πυράν.* Vide nostrum X, 466 sqq. Idem l. c. p. 113 col. b. *ὁ μὲν Μαχάων*, inquit, *κατὰ Κόϊντον ἀνῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ Εὐρυπύλου, τοῦ υἱοῦ Τηλέφου. ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρεισάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην.* Cfr. Quintum VI, 406 sqq.“

Praeterea, uti idem Tychsenius notavit, *Tzetz.* in Posthomer. 10 sqq. de Penthesilea, quem locum ad I, 21 adscripsi, 282 sq. de Memnone Nestorem alloquente (Quint. II, 308 sqq.), 522. 584 de Machaonis, 597 de Oenonae morte Quintum allegavit.

Es his omnibus suo jure Tychsen. l. c. §. VI nomen *Quinti* ut auctoris retinet. Hominem Graecum Romana civitate donatum nomen etiam Romanum assumsisse suspicatus erat Rhodomannus in dissertatione editioni suae praemissa. Sed in his tenebris nihil nos divinando assequi recte Tychsen. judicavit.

§. 3. *Smyrnaeum* appellarunt librarii, et ante eos Tzetz. in schol. ad Posthom. 282 p. 123 ed. Jacobs. et in Chil. II, 489, non tam traditione ducti, sed locum illum, quo de suis initiis exposuit,. secuti XII, 308 sqq., ubi invocatis *Musis* sic pergit:

ὑμεῖς γὰρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκατ' ἀοιδήν,
πρίν μοι ἔτ' ἀμφὶ παρειὰ κατασκίδνασθαι ἴουλον,
Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοντι,
τρὶς τόσον Ἑρμοῦ ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκοῦσαι,
Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν, Ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὔρεΐ τ' οὔτε λίην χθαμαλῷ, οὔθ' ὑψόθι πολλῷ.

Vid. notam ex C1 allatam ad v. 306. Quem locum Rhodomannus l. c. olim ita erat interpretatus: „Caeterum ex indicio isto, quod de se ipse facit, Musarum oves in liberali Smyrnae horto se pavisse testatus, Scholam in Joniae litore isto nec infrequentem nec incelebrem habuisse poëtam nostrum colligere est. Nec triviale magisterium id fuisse apparet inde, quod oves suas, id est discipulos nobiles seu fama illustres (*περίκλυτα*) epitheto satis emphatico appellat, unde si divinare licet, id tandem dicimus, Cointum fuisse ex professione illorum, quos Sophistas, id est, philosophiae et eloquentiae magistros, Grammaticos, qui poëtarum interpretes erant, et juventutis scholasticae doctores florens adhuc Graecia indigetabat. Quid enim aliud per Musarum hortum et oves, praeterquam Scholam et discipulos in ea doctrinae et eloquentiae studiis addictos intelligi existimemus.“ Et secuti eum sunt alii, qui aut eodem aut simili modo locum detorserunt, de quibus videas Tychs. l. c. §. VII. p. XXIV sq. Idem recte perspexit, fraudi illis fuisse, quod *μῆλα Μουσῶν* intellexerint, nec a propria illorum verborum significatione discedendum esse, qua Quintus Musas sibi carmen inspirasse dixerit, cum prope Smyrnam oves pasceret. Et idem jam intellexerat Pauw., cujus notam ad 310 adscripsi. Ab eo id tantum dissentit Tychs. p. XXV, quod *κῆπον Ἐλευθέριον* pro nomine loci proprio sumit, et *περικλυτὰ μῆλα* ad naturam ovium illius generis refert, quas eximias esse Pauw.

ipse e Wheleri itinerario observaverit. Recte idem Fabricii subtilitati obviam iit (ibid. p. XXV sq. not. 1), qui hoc tantum ex illo loco intelligi existimabat, poëtam aliquamdiu Smyrnae vixisse. Magis etiam ridicule eam subtilitatem auxerat *Dausquejus*, qui in *adnotamentorum principio*, scilicet ut vindicaret Quintum *Calabrum* fuisse, Calabros rusticanae rei peritissimos fuisse, exemplis probans, eos invulgata peritiae opinione accitos e Calabria, qui ad Smyrnam rurarentur et pascerent, nimis ingeniose conjecit.

Etiam loci Hesiodei notissimi imitationem Theog. 20 sq.

αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο

indicavit Tychsen. Ex ea quis concluserit totum locum nihil esse nisi tectam poëtae significationem se quasi Homeri et Hesiodi artem poëticam renovare, quippe qui ut Hesiodus oves pascens a Musis fuerit appellatus prope Smyrnam, urbem Homeri natalem. Verum ut haec symbolica se jactandi ratio a Quinti simplicitate aliena est, ita accurata locorum designatio, Hermi fluminis, templi Dianae, Eleutherii horti, montis mediocris, clare nos admonere videtur, veram hic non fictam indicari poëtae oves pascentis pueritiam, quo in negotio quidni poterat ei subnasci poëticae venae instinctus, eodem modo, quo idem aliis accidisse scimus? Certe, si nihil nisi vicinam Homero Smyrnaeo artem innuere voluisset, Meletem fluvium non Hermum nominasset. Nec poëta modestus manifestas sibi adstitisse Musas, sed tantum carmen sibi indidisse memorat, ne ulla in re exaggerasse videretur Si quid hac mentione praeter id, quod aperte enuntiat, indicare volebat, potius id hoc fuisse putaverim, se puerum simplicem et a subtili doctrina remotum solummodo Musis, h. e. poëticae amore, ad carmen pangendum incitatum esse. Hoc certe non male quadrare videtur in Quintum, quem neque in fabulis eligendis neque in dictione componenda docti poëtae famam affectare videbimus.

Habet tamen quaedam magis recondita, certe a vulgari fama remotiora, quae cum omnia intra Lyciae, Phrygiae vicinarumque terrarum fines contineantur, recte etiam inde Tychs. l. c. §. VIII conclusit certe *Asianum* cum fuisse. Sunt vero haec omnia ita comparata, ut non tam ex doctorum hominum libris quam ex ipsa poëtae notitia et adspectu expressa videantur, ita ut quae aut oculis viderit aut ab hominibus indigenis tradi audierit, sedulo occasione data carmini intulerit. Huc refero, ut silentio premam nudas locorum Asiae commemorationes, vividissimam *Sipyli* montis cum Niobe in lapidem mutata descriptionem I, 293—306, ex qua v. 299 *ἣ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσι* et 322 sqq.

καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῄς ἔμμεναι, ὁππότ' ἄρ' αὐτὴν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δέ οἱ ἐγγὺς ἵκηαι,
φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη Σιπύλοιο τ' ἀπορρώξ· —

Maeandri brevem descriptionem *ibid.* 285 sq. cum qua conjungas quae X, 143—145 de *Harpaso* in eum influente narrantur; porro III, 233—37 *Melanippium* promontorium ita memoratum, ut ipsum auctorem ejus pericula expertum credas; tum VI, 465—67 *Parthenii* fluminis laudem, qui terram permeat *ἠΰτ' ἔλαιον*; deinde *Leotum*, summum Idae verticem XIV, 415. Accolarum fabulis traditione per ora propagatis deprompta videntur quae II, 556—67 de flumine narrantur,

τόν ῥά τε Παφλαγόνειον ἐπιχθόνιοι καλέουσι
πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ δειράσιν Ἴδης,

quoniam ex guttis de corpore Memnonis per auras ablato manantibus ortum erat; fortasse etiam quae *ibid.* 587—92 de *luco* leguntur ab Aesepi nymphis circa ejusdem tumulum plantato — cfr. notam —, quamquam hic antecessorem habuit Homerum Z, 419 sq. de tumulo Eetionis

loquentem; porro, quae II, 645 sqq. de Memnoniis avibus, quamquam haec jam antiqua fama fuit. Deinde huc refero IV, 1—12 de Glauco a ventis in Lyciam transportato et fluvio ejusdem nominis in ejus honorem procreato; tum splendissimam antri *Nymphaei* prope Heracleam Paphlagoniae descriptionem VI, 469—491, ubi Homericum quidem exemplum habuit, sed ita rem exornavit, ut oculatum testem loqui existimes inprimis in his: τὰ καὶ περὶ θαῦμα βροτοῖσιν εἴδεται ἐρχομένοισιν ἔσω ἱεροῖο μυχοῖο; porro Endymionis antrum in Latmo monte situm X, 126—137 — cfr. ibi notam —, ubi itidem portentum memoratur aliis scriptoribus incognitum: οἳ δέ νυ φῶτες θηεῦντ' εἰσέτι κεῖνο; XI, 21 sqq. *Xanthum* Lyciae fluvium a Latona manibus effosum; ibid. 92 sqq. rupem Coryciam divina flamma miraculosam; denique Scylacei *Lycii* interitum et tumulum lapideum *ibid.* 151—66, qui postea

τίεται ὥστε θεὸς, φθινύθει δέ οἱ οὔποτε τιμή.

Consulto omisi *Paridis* domum VI, 144—47, quamquam ejus situm accuratius quam ipse Homerus Z, 314 sqq. descripsit. Quid quod alio loco suis temporibus in illo novo Ilio antiquorum miraculorum vestigia exstitisse innuit XII, 480 sq. de draconibus Laocoontis:

ἄμφω ἀϊστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα
φαίνεθ', ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ.

Et I, 185 adeo de Jove dicit: ὃς Ἴλιον αἰὲν ἑοῖς ἐπιδέρκεται ὄσσοις. Cfr. etiam ad XIV, 79.

Plura conjunxit et accuratam locorum peritiam prodit VII, 401—411, ubi Neoptolemi navigationem describit, haud immemor ulmorum Protesilai aliis etiam memoratarum.

Contra *nusquam* ejusmodi fabulam vel accuratiorem descriptionem inveneris loci extra Asiam minorem siti. Id mihi gravissimum videtur esse documentum, hominem et Asianum fuisse et a docta multorum librorum tractatione alienum.

§. 4. Cur in antiquis editionibus *Calaber* nominaretur jam post alios Rhodomannus in praefatione his verbis docuerat: „*Cointi* ergo *Smyrnaei* nomen ei, postliminii quasi jure, vindicemus: uti et nobis in hac editione nuncupatur, non rejecta interim et damnata prorsum vulgari et supposititia Calabri appellatione, indita ei ab Italiae inferioris regione: in qua Bessarion Cardinalis (unus ex literaturae Graecae instauratoribus per Italiam) poema hoc reperit depositum in templo D. Nicolai extra Hydruntum, maritimum Calabriae oppidum, ut est in vita Coluthi." Locus ita habet: *Τούτῳ* (i. e. *Κολούθῳ*) ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα, *ΚΑΛΧΗΣ ΑΡΠΑΓΗ*, ἐν Ἀπουλίᾳ σύνηθες καὶ γνώριμον, ὅπου καὶ ἡ ποίησις Ὁμηρικοῦ Κοΐντου πρῶτον εὕρηται ἐν τῷ ναῷ τοῦ θείου Νικολάου τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ὑδρόντου· ὃ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησσαρίων ὁ Νικαίας καρδινάλις Θουσκουλανοῦ τοῖς βουλομένοις ἐκοίνωσε. Pauwium, qui propterea quod *Apulia* nominatur dubitabat num eam ab causam *Calaber* nomen suum invenerit, recte confutat Tychs. l. c. §. IX. Appellationum confusionem magis etiam demonstrat alia Coluthi vita e Parisiensibus codicibus edita, ubi de ejus carmine ὃ ἐκ Λευκανῶν νῦν ἀνεσώθη refertur.

§. 5. Scripsisse *Quintum* saeculo p. Ch. n. *quarto* exeunte vel *quinto* ineunte, primus in universum iudicaverat Rhodomannus, usus locis XIII, 335 sqq. quo vaticinium continetur de „Monarchia Romana maximam orbis terrarum partem ditione sua complexa", et VI, 531 sqq., quem ad homines in circo cum bestiis commissos spectare idem recte vidit, et provocans simul ad dictionem Cointi, Coluthi, Tryphiodori, Musaei et Nonni simillimam. Illos quidem locos, postquam *Tourletius* in praef. p. XXVIII—XXXVIII infeliciter eorum auctoritatem convellere studuit, accurate vindicavit Tychsen. l. c. §. XII et XIII coll. XV, ubi

pluribus demonstravit non solum imperatores etiam post stirpem Juliam exstinctam sed omnes omnino Romanos *Aeneadum* nomen et dignitatem sibi vindicasse. Altero de servis bestiarum laniationi objectis loco scite usus est ad concludendum, Smyrnaeum saeculo quarto medio, ante *Theodosii* certe aetatem, vixisse, quoniam is imperator hactenus a pristina crudelitate remiserit, ut bestiarios non ad mortem cum feris dimicare sed pugnae ludibrio spectatores oblectare jusserit. Mihi quidem hic locus imperatoris Valentiniani crudelitatem in memoriam revocat, quam Ammian. Marcell. XXIX, III his verbis depinxit: „cum duas haberet ursas saevas hominum ambestrices, Micam auream et Innocentiam: cultu ita curabat eniso, ut earum caveas prope cubiculum suum locaret; custodesque adderet fidos, visuros sollicite, ne quo casu ferarum deleretur (fort. *delenirelur*) luctificus Calor. Innocentiam denique, post multas, quas ejus laniatu cadaverum viderat sepulturas, ut bene meritam in silvas abire dimisit innoxiam.“ Hunc igitur imperatorem satis credibile est etiam similia ejusdem generis spectacula vulgo exhibuisse, ut fortasse iis ipsis Quintus ad illam comparationem instituendam incitatus videri possit.

Leve hoc est, fateor, sed ubi plura gravioraque idem tempus indicare videntur, non plane silendum putabam. Egregie enim Tychsen. l. c. §. XIV, postquam breviter, qui poëtae sub *Juliano* gentilium literarum promotore acerrimo floruerint, enumeravit, his ipsis, non serioribus temporibus Quintum adnumerandum esse censuit, cum gentilem eum fuisse tota carminis ratio et inprimis crebrae fati descriptiones declarent. Addo, vix ullum tempus illa aetate excogitari posse aptius, quo quis huiuscemodi carminis faciendi cogitationem animo concipere potuerit, quam breve illud Juliani imperium quaecunque poterat undique conquirentis et sublevantis ad veterem religionem restituendam. Sed cum Apostata ante triennium expletum decessisset, facile est ad credendum, carmen satis amplum a poëta nondum ad finem perductum esse, ut Joviano etiam et Valentiniano imperantibus eo occuparetur. Recte hoc quoque vidit Tychsen. l. c. p. XXXIII, loco VII, 87 sqq.:

— — καὶ γάρ ῥα πέλει φάτις ἀνθρώποισιν,
ἐσθλὸν μὲν νίσσεσθαι ἐς οὐρανὸν ἄφθιτον αἰεί,
ἀργαλέον δὲ ποτὶ στυγερὸν ζόφον,

ad Christianorum dogma de praemiis caelestibus et poenis infernis alludi. Sed quod breviter indicavit, pluribus persequendum videtur. Dii quidem apud Quintum nil sunt nisi tenuissimae umbrae per imitationem pietatis fide fervoreque carentem ex splendidis Homeri imaginibus descriptae; agentes quidem eadem fere introducuntur, sed omni sanguine et vigore carent, ut facile videas poëtam ipsum de eorum vita et potestate nihil amplius credidisse. Plurimis contra locis *Parcae* vis et summum in omnes res divinas et humanas arbitrium ita celebratur legentibusque inculcatur, ut hanc fuisse vivam auctoris persuasionem facile appareat. Operae igitur pretium est hos locos contulisse. Usurpantur autem de Parca **Αἶσα** et *Μοῖρα* promiscue; haud raro etiam *Μοῖραι*, numquam *Αἶσαι* nominantur. Loci, quibus summam Parcae potentiam in universum gravissime declaravit, hi sunt: VII, 69 sqq. ubi Nestor Podalirium ab immoderato ob Machaonem caesum luctu avocaturus, quasi concilians Homericam doctrinam cum novo dogmate, inter alia haec habet:

— — — οὕνεχ' ὕπερθεν
ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται
μυρία, εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα· καὶ τὰ μὲν οὔτις
δέρκεται ἀθανάτων, ἀλλ' ἀπροτίοπτα τέτυκται
ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένα· τοῖς ἐπὶ χεῖρας
οἴη Μοῖρα τίθησι καὶ οὐχ ὁρόωσ' ἀπ' Ὀλύμπου
ἐς γαῖαν προΐησι etc.

Hinc igitur judices, quae ex antiquorum dicendi ratione VI, 310 sqq. Neoptolemum dicentem facit: *ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται* etc.

Parcam caecam hic videmus, alibi immutabilem esse et Diis potentiorem adseveratur: XI, 271 sqq., unde haec tantum exscribo:

ἄζετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλον
ἀθανάτων· οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνὸς
κείνης, ὅντινα πότμον ἐπ' ἀνδράσι γεννομένοισιν,
ἀνδράσιν ἢ πολίεσσιν ἐπικλώσηται ἀφύκτῳ
νήματι etc.

ubi cfr. notam. Hinc ex Troja tandem diruta concluditur XIII, 473 sqq.

πάντα γὰρ ἄσχετος Αἶσα βροτῶν ἐπιδέρκεται ἔργα.
καὶ τὰ μὲν ἀκλέα πολλὰ καὶ οὐκ ἀρίδηλα γεγῶτα
κυδήεντα τίθησι, τὰ δ' ὑψόθι μεῖον ἔθηκε,

quae postrema loco Hesiodi in nota adscripto *Jovi* adtribuebantur. Cfr. III, 649 — *πάντας* — *ἀνθρώπους* — *περιπέπταται ἄσχετος Αἶσα, οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα· τόσον σθένος ἔλλαχε μούνη.* Hinc nihil est nisi frigida antiquorum poëtarum imitatio, cum II, 663 de Jove dicitur: *ἐξ οὗ πάντα πέλονται.* Sed similia *Μοίραις* adtribuuntur IX, 416 sqq. et mutilo loco *ibid.* 499 sqq. ubi hoc tamen intelligitur, de variis obscurisque viis, quas homines fatorum vi incedant, sermonem esse. Hi omnes loci magna emphasi atque verborum sententiarumque gravitate exornati prorsus differunt a simplici ratione, qua Dii agentes inducuntur, quibus inducendis mori tantum haud evitando satisfieri, non persuasionem animo insitam praedicari satis apparet. Diserte XIII, 558 sqq. *οὐδέ οἱ αὐτὸς Ζεὺς ὕπατος χραίσμησεν ἀπ' αἰθέρος, οὕνεκα Μοίραις Εἶκει καὶ μεγάλοιο Διὸς νόος,* quocum prorsus convenit XIV, 98 sq. *οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μόρον οὐδὲ Κρονίων Ῥηιδίως δύνατ' Αἶσαν ἀπωσέμεν* etc. Hinc *Αἶσα*, ut nomen retineamus, Penthesileam perditura instigat I, 390 sqq., simul cum Marte discernit VII, 669; ipsos Deos avocatos a diruendo Ilio et equo ligneo in *θεομαχίαν* incitat XII, 171 sqq.; decipit homines interitu destinatos XIII, 280. XIV, 365; homines trucidat XIII, 462; caedem provocat XI, 306; res Trojae excidium inferentes fieri jubet X, 344 sqq. 377; Trojanis jamjam morituris appropinquat XII, 564. Eodem modo *Μοῖρα* decipit homines II, 361 sq. XI, 185; ita Eurymenem X, 97 sqq. (ubi 107, ne quis dubitet, *Αἶσα* audit); in pugnam ducit IV, 433; sequitur Ajacem V, 332; telum letiferum dirigit VI, 561; reditum abrumpit VII, 247; certum mortis genus destinat VIII, 127. Postremo *Μοῖραι, Χάους ἱεροῖο θύγατρες, ἐπεκλώσαντο* etc. III, 757 sqq., vitam brevem dant VII, 612 sq. et longaevam XI, 140; telum letiferum dirigunt VIII, 319 sq.; retia inevitabilia extendunt XIII, 494 sqq. Postremo cfr. *Μοιράων ἰότητι καὶ ἔγχεϊ Πενθεσιλείης* I, 493. Quid, quod *Keribus*, administris Parcae in morte danda, similis ea in re adscribitur potestas, ut III, 44 sq. Hinc, quod Hector Z, 487 dicit *οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ Αἶσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει,* VII, 289 ita invertentem facit Neoptolemum:

οὐ γὰρ ὑπὲρ Κῆράς τις ὑπ' Ἄρεϊ δάμναται ἀνήρ.

Et Jupiter II, 172 dicit: *Κῆρες γὰρ ἀμείλιχοί εἰσι καὶ ἡμῖν.*

Sed quorsum haec? Ut intelligas, hanc de caeco immotoque Fato doctrinam, cujus primas lineas jam apud Homerum invenias, a nostro serio intelligi et tradi, Diis ad vanam nominis umbram depressis. Hic vides paganismi intereuntis ardens studium religiones jam dudum fide pietateque destitutas novis machinis resuscitandi, quo studio maxime Juliani tempora agitata esse quis est qui ignoret? Et alii quidem ad mysteria atque arcanorum sacrorum pium horrorem, alii ad stellarum vim et interpretationem confugerunt, Quintus hic quoque *Ὁμηρικός*, quae Homerus obscure divinasset, in constantem perspicui dogmatis formam redigere praetulit.

Sed commode accidit, quod eandem de *fato* doctrinam apud alium hujus aetatis scriptorem invenimus, apud *Maternum Firmicum*, qui regnante Constantino vasto octo librorum opere omnes superiorum de Mathesi h. e. de Astrologia praeceptiones complexus postea tamen in Christianorum castra transiit et de *errore profanarum religionum* scripsit. Is igitur, cum adhuc paganus esset, eodem fere modo ut Quintus, se consolatus est, in *Math.* I. c. 3. p. 12 sq. (ed. Basil.). Is igitur, postquam miras fortium vicissitudines multis exemplis persecutus est, ita pergit:

„Haec nobis omnia stellarum cursibus conferuntur, his nos fortuna varietatibus conficit. Vnde tot exemplis ac tot rationibus moniti atque formati, fatalis necessitatis legem, non argumentorum licentia nec verborum copia, sed veritatis probabili ac recto indicio comprobemus. Sed iam huic nostrae allegationi, etiam ipsi qui contradicebant, ex aliqua parte consentiunt, dicentes, esse quidem quandam vim fortunae ac fati, quam *εἱμαρμένην* vocant. Sed huic necessitati disputationis suae licentia quaedam tribuit, quaedam contradicit, lex necessitasque fatorum, ut non posse videatur aliquid et posse.“

Postquam deinde eorum sententiam breviter adumbravit, qui quaedam fatis, quaedam libero hominum arbitrio attribuerent, ita pergit:

„Absurdum est, confitentem necessitatem fati derogare postea fato; et periniquum est, ut ab eo in sequentibus orationis partibus vitetur, quod praecedenti confessionis professione fuerat roboratum. Quidnam de mortium vario exitu dicemus?“ De quo postquam multa exempla attulit, ita concludit:

„Hinc mortium varietatem nobis fata describunt. Haec sunt illa stellarum decreta, quae paulo anti protulimus. Hinc illi illustrium virorum miserabiles exitus, malorum nocentiumque felices: hinc vario cursu vita hominum, fortuna semper decernente, transigitur: hinc constat ortum, finemque vitae, actus etiam nostros universos, studia, cupiditatesque et quicquid illud est, quod ad humanae rationis conversationem pertinet, fatalis necessitatis inevitabili sententia contineri. Cedamus itaque fide veritatis oppressi et confiteamur, verae rationis secuti iudicia, *nihil in nostra, sed totum in fatorum esse positum potestate, ut, quicquid vel facimus, vel patimur, totum hoc fortunae nobis iudicio conferatur.*“

Sed quae hucusque ex rebus apud Quintum memoratis disputavimus, ut eum Juliani et Valentiniani aetati vindicaremus, ea Hermannus in celeberrima illa de Orphicis dissertatione ex rei metricae contemplatione firmavit, unde ille clarissime demonstravit vixisse illum ante Nonnum epicae poëseos restauratorem. A quo cum et versuum modulatione et rerum prosodiacarum ratione et tota dictione mirum quantum differat, tamen in singulis quibusdam rebus eidem praelusit. Sed de his explicatius in libro secundo dicetur. Hic quidem monere satis erat etiam hoc nomine illi aevo Quintum adscribendum esse.

Cap. II.
De fontibus carminis.

§. 1. Postquam, ad quae tempora noster poëta referendus sit, vidimus, ad *fontes*, ex quibus hauserit, transeundum est. Quae disputatio quo melius habeat fundamentum, primis lineis describamus epicae poësis historiam a Cyclicorum aetate ad Quintum usque, ut non solum quos ille *potuerit* sequi appareat, sed etiam quem locum gradumque in ceterorum ordine teneat.

Artem poëticam non ex solo arbitrio pendere vel summorum ingeniorum coelo quasi delapsorum, sed semper conjunctissimum esse cum singulari variorum temporum ratione atque peculiari cujusque populi indole hodie quidem inter omnes constat. Itaque hoc vel illud poësis genus, prouti accommodatum est suae aetati, nasci, florere, evanescere videmus, neque ubi semel cujusque transiit opportunitas vitalis ullis machinis ad novam vitam resuscitari. Ita post tempora *heroica*, quibus fere una consimilisque fuerat gentium Graecarum, quae quidem hic in censum veniunt, facies, sive civitatis formam, sive religionem, sive epicam poësin utrique familiarissimam, sive ceteros mores spectes, cum regna illa in propria Graecia Doriensium impetu eversa essent, in Asia insulisque, quo magnorum regum posteri expulsi ab illis novas splendoris opulentiaeque sedes invenissent, *Homericam* poësin ad summum florem evehi videmus, arma patrum iisdem in oris victricia eorundemque in perfidam patriam luctuosum reditum nova arte celebrantem, dum in ipsa Graecia vitae humili quaestuique deditae secta *Hesiodea* utilia rei faciendae Deosque colendi praecepta suppeditat. Sed paullatim cum sedium, rerum publicarum, culturae permutationibus singulae gentes quamquam Ἑλλήνων jam nomine comprehensae, in maxime varias diversissimasque naturae vitaeque proprietates discesserunt. Huic multiplici varietati *lyrica* respondebat *poësis* cum musicae ratione et usu conjuncta, quam poësin, ut paucissima tantum exempli gratia momenta quasi digito attingam, apud *Jones* animadvertimus vitae industriae sed voluptariae comitem laetificam, consiliatricem interdum, interdum cavillatricem; apud *Aeolenses* acerrimorum animi sive in amorem sive in odium commoti affectuum fidissimam ardentissimamque interpretem; apud *Dorienses* tamquam gravissimam communium belli pacisque operum adjutricem publice fotam et excultam. Ita cum lyrica poësis hoc aevo vera esset vitae populorum propago, frustra poëtae, quos *Cyclicorum* nomine complecti solemus, ab Arctino inde usque ad Eugammonem scribebant magno quidquid restabat Homero; frustra *Pisander* novo Herculis pelle leonina et clava instructi habitu studia exstincta revocare studebat: legebantur epici et tractabantur ab iis, qui pedestri oratione fabulas mythosque heroici temporis in nudam rerum, quae vere fieri potuisse viderentur, relationem reprimere studebant; sed non amplius canebantur, ut Homericae quondam rhapsodiae, in festis popularibus principumque conviviis. Secuta tum est tertia popularis Graecorum poëseos aetas, quam *Atticam* appellare licet, quoniam omnes literarum artiumque radii Athenis veluti in foco colligebantur. Vicit eo tempore, neque tamen oppressit cetera, quae adhuc viguerant, poëticae genera *dramatica*, eo, quod omnium eorum varia quasi membra uno corpore eoque apte composito copulabat, quod corpus artium concursu exornatum festis diebus totius populi admirationi proponebatur. Ita — quod momentum haud extremum fuit ad evehendum novum genus — heroes mythique epicorum carminum, sed ad temporum proprietatem novo cultu exornati, in dramata transferebantur itaque quasi ex inferis revocati denuo in populi gratiam et familiaritatem pervenerunt. Sed hoc ipsum in causa fuit, ut epos ipsum post *Panyasidem* frustra id restituere conantem minus minusque tractaretur et paene obsolesceret, cum tamen antiquis poëtis, Homero in primis et Hesiodo, suus honor intemeratus maneret. Demum, postquam ad finem Peloponnesii belli, cum Euripides et Sophocles post

longum laudis stadium decederent, et poëtarum ad inveniendum sollertia senescere coepit, nec Atheniensium civitas funestissimis calamitatibus oppressa agendis fabulis tantum aut impensae aut communium studiorum dare potuit, novo incremento Epica poësis effloruit, duplici via temporum rationibus sese applicare enisa. Unam iniit *Choerilus*, qui, quantum a se novaretur bene gnarus*), mythicis argumentis rejectis bellum a Xerxe Graecis illatum Perseide sua haud frustra celebravit: quippe quam Athenienses simul cum Homero publice recitari jusserunt. Hic igitur a materia suis temporibus vicina auram popularem et hominum studia sibi et epico carmini reconciliare studuit. Diversa erat *Antimachi* ratio, qui *Thebaide* fabulam quidem antiquam sed nova reconditorum mythorum doctrina et dictionis subtiliter undique excerptae acumine conditam potius eleganti hominum doctorum acroamati quam rudibus populi auribus commendabat. Videtur tamen uterque usque ad Alexandri tempora nullos sectatores habuisse; saeculo, quod ad servitutem vergebat, mediae et novae *comoediae* declivibus vicissitudinibus, si poësin spectes, potissimum occupato. Sed cum rerum ab Alexandro gestarum splendor et miracula hominum studia a pristinae libertatis memoria ad novi imperii admirationem et adulationem avocaret, mediocria, ut videtur, quaedam poëtarum exstiterunt ingenia, qui vel Choerili exemplo superato magni regis bella, quae aut vidissent *ipsi* aut audivissent, carmine epico celebrarent. Sed ista quidem cum Alexandro cessabant; contra *Alexandrinorum* aetas, intra virorum doctorum cathedras et hominum elegantiorum conciliabula se continens, potius Antimachi vestigiis insistens Epicam poësin resuscitavit quidem sed plane nova natura indutam. Illo duce prorsus ab antiqua simplicitate regressi in verborum ex quibuscunque loculis conquisitorum raritate studium laudemque posuerunt, argumenta autem aut ex obscuris obsoletorum remotorumque mythorum traditionumque localium recessibus aut ex rerum, quae tunc primum accuratius excoli coeperant, scientia et explicatione sumpserunt. Carminis hujus vere *didactici*, quo fortasse Hesiodeam poësin suo aevo adaptatam renovare sibi videbantur, natura necessario ad majorem etiam dictionis ex omnigenis vocabulis commixtionem ducebat, cum illo carmine non delectare, sed prodesse nude tradendis praeceptis propositum haberent. Ejus generis habemus exempla luculenta *Arati* et *Nicandri*. *Mythologica* vero illa carmina, quae eodem modo Homericis sese appropinquabant, fere minoris ambitus esse voluerunt, quo commodius ars brevibus in rebus longa opus ab omnibus partibus absolutum perficeret, quo in genere *Callimachus* magnae sectae dux atque princeps exstitit, postquam *Apollinio* ad antiquam *cyclici*, ut ei exprobrabatur, carminis longitudinem regredienti conatus infeliciter cesserat. In satis magna titulorum multitudine, ex quibus conjicere licet fere totum mythologiae campum Alexandrinos pervagatos esse, hoc tamen mirum videri debet, ex rerum Trojanarum orbe perpauca argumenta — *Philoctetam* Euphorionis nominasse sufficit —, ex rebus Iliade et Odyssea contentis nihil, quantum nos quidem scimus, ab illis poëtis retractatum esse, quamquam eos omnium Cyclicorum aemulationem non expavisse vel epyllia Heraclea Theocriti declarant.

Romanae aetatis epici Graeci argumentorum ambitum et varietatem, res ab Alexandrinis tam late cupideque quaesitas, retinuerunt imo amplificarunt etiam materias ex tempore praesente saepius depromendo. Verum doctrina, qua illi in conquirendis eligendisque verbis usi erant,

---

*) Operae pretium est celeberrimum adscribere prooemium (fragm. 1. ed. Dübn.):

ἆ μάκαρ, ὅστις ἔην κεῖνον χρόνον ἴδρις ἀοιδῆς
Μουσάων θέραπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών.
νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχναι,
ὕστατοι ὥστε δρόμου καταλειπόμεθ'· οὐδέ πῃ ἔστι
πάντῃ παπταίνοντι νεοζυγὲς ἅρμα πελάσσαι.

sensim labente, dictio ad majorem quidem simplicitatem, nec tamen antiqui Epici sermonis, sed prosariae et quotidianae locutionis recidit. Unum fortasse notatu dignum est: nova carminis didactici per *Oppianum* majorem efformatio, qua ille vita animalium sollerter luculenteque depingenda poëticum spiritum in materiae exilitatem transfundere haud infeliciter conatus est. Contra huic etiam saeculo argumenta ex rebus Trojanis petita fere aliena manserunt, si discesseris a Nestoris Larandensis *Iliade λειπογραμμάτῳ*, qui lusus insulsus haud scio an aliquid parodiaci habuerit. Sed magis magisque et dictio et ars metrica corrumpebatur, ex quo Epicis carminibus et gentiles usi sunt et Christiani ad defendendam suam et ad impugnandam adversariorum religionem. Illuc refero *Astronomicos*, quorum insigne exemplum in Manethonianis nobis servatum est, seriores Orphicos, quorum facile optimus est Lithicorum auctor, et oraculorum versificatores; huc *Sibyllinorum* vaticiniorum falsidicos fabricatores atque ex Juliani temporibus Apollinarium Laodicenum et Gregorium Nazianzenum. Ita, cum eo tempore ut hodieque piissimi quique pessimi essent poëtae, factum est, ut Epica poësis et argumentis suis et dictione et arte metrica in pejus degeneraret.

Eo ipso igitur tempore *Quintus* Smyrnaeus exstitit, qui quum consilium caperet res *Trojanas* ab *Homero* praetermissas usque ad Ilii excidium Graecorumque discessum *epico* carmine complecti, jam, si *argumentum* spectes, rem suscepit a Cyclicorum inde temporibus per decem fere saecula intactam. Itaque jam propterea pronum erat ad credendum ex his ipsis Cyclicis eum potissimum hausisse.

§. 2. Ac *Tychsenius* quidem in commentatione de Quinto Gottingae 1783 edita, p. 32 non solum poëtarum illorum vestigiis presse institisse, sed etiam eorundem sententias et imagines expressisse, fortasse integros locos servasse putabat. Idem postea in *comment.* editioni praemissa Sect. III, §. VII, cum interim ipse a. 1785 e codice Escurialensi Cypriorum, Siebenkeesius e codice Veneto Cyclicorum Posthomericorum argumenta Procliana eruissent, sententiam suam ita retractavit, ut eum (p. LXII) vetera carmina non exscripsisse, sed pro suo consilio quaedam omisisse, alia variavisse, et initio quidem Aethiopidem *Arctini* ante oculos habuisse, tum (p. LXVII) ex *Leschis* parva Iliade plurima hausisse, in enarrando excidio vero (p. LXX) non unum auctorem secutum esse, sed e diversis cognati argumenti carminibus pro suo consilio hausisse pronuntiaret. Vides, quam circumspecte vir praestantissimus pristinum errorem coarctaverit. Quod non prorsus abjecit, sane haud mirum. Et facile ei ignoscas, quod Quintum, in quo edendo tot annos laborabat, eos ipsos poëtas imitatum esse putavit, quorum accuratiorem notitiam ex parte ipsi debemus: id vero mireris eam conjecturam non solum ab *Heynio* probatam*), sed etiam a ceteris secure repetitam esse, qui ejus rei mentionem fecerunt. Equidem cum jam ante hos sex septemve annos accuratius argumenta Procliana et pauca, quae restabant, cyclicorum fragmenta cum Quinti carmine contulissem, eo sum deductus, ut eum viderem consentire cum cyclicis fere in iis, quae illi cum ceteris, si a Dictye Dareteque et eorum secta discesseris, omnibus haberent communia, discrepare ab iisdem, ubicunque singulares et peculiares fabulas proposuissent a recentiorum imitatione alienas. Hinc mihi non tam dubium, quam prorsus improbabile videbatur, Quintum carmina illa imitatum esse aut omnino eorum in componendis suis ullam habuisse rationem. Quid quod in tanta testimoniorum de cyclicis inopia Quinti tempore tantum abest ut carmina illa vulgo lectitata esse ut ex hominum memoria paene prorsus evanuisse videantur. Huic opinioni ne quis tabulam Iliacam, de qua postea accuratius dicetur, adversari putet, dubitari nequit quin operis scholastici artifex non ipse ex propria Arctini, Leschis,

*) Vid. excurs. I. ad Aen. II, p. 385 ed. Wagner., ubi in nota *) carmen Quinti esse dicit *Cyclum Troicum ex antiquioribus istis poëtis exscriptis concinnatum.*

Stesichori lectione figuras suas et imagunculas invenerit, sed potius, id quod toties factum videmus in gemmis picturisque parietum, insigne aliquod prioris temporis monumentum in vulgarem suum usum detorserit.

Sed tractavit eam quaestionem nuper *Jacobus Theodorus Struve*, idem ille, cujus *observationes* emendandis Quinti verbis adhibuimus, in dissertatione *de argumento carminum epicorum*, *quae res ab Homero in Iliade narratas longius prosecuta sunt* scripta, cujus primam partem a. MDCCCXLVI Petropoli edidit. In ea dissertatione fere in eandem atque ipse ego devenit opinionem Quintum ex Cyclicis non hausisse, defenditque eam opinionem tam acute et circumspecte, ut, cum plurima mihi praeripuerit, si libere agere liceret, lectoribus ad eam scriptionem relegatis, libenter ego toto hoc labore supersedissem. Verum quoniam Quinti editor omnino hanc materiam sicco pede praeterire nequit, nec illa dissertatio per Germaniam satis cognita esse videtur, postremo prima illa pars, quam utrum altera exceperit necne prorsus me fugit, libro decimo finitur, rem post Struvium denuo pertractabo, sed ne viri diligentissimi laudi officiam, quaecunque ab illo jam scite observata sunt, sedulo notabo. Ita autem administrabo negotium, ut ipsa argumenta Cyclicorum ex Proclo deprompta et tabulae Iliacae effigies singulis Quinti libris committam. Contra cur a comparandis aliis scriptoribus, in quibus multus est Struvius, prorsus abstinuerim paullo post sponte patebit.

§. 3. Ac primum quidem, quae Quintus libro *primo* narravit, de iis ex *Aethiopide Arctini* Proclus haec retulit: *Ἀμαζὼν Πενθεσίλεια παραγίνεται Τρωσὶ συμμαχήσουσα, Ἄρεως μὲν θυγάτηρ, Θρᾷσσα δὲ τὸ γένος. καὶ κτείνει αὐτὴν ἀριστεύουσαν Ἀχιλλεύς, οἱ δὲ Τρῶες αὐτὴν θάπτουσι.* Huc usque, quantum in tanta argumenti brevitate suspicari licet, Arctino et Quinto convenit. Sed convenit etiam in his primis generalibusque lineis, si discedas a Dictye IV, c. 2 et 3 ejusque sectatoribus, fere omnibus, qui de Penthesilea tradiderunt. Una tamen in re, quod apud Arctinum Penthesilea *Θρᾷσσα τὸ γένος* appellata fuerit, Quintus a Thermodonte eam venisse dicat, discrepare videri ambos poëtas, quam tamen discrepantiam evanescere conjunctis de varia Amazonum sede narrationibus, observat Struve p. 8—10. Verum est, non necessario repugnare *Thraciam* Arctini Penthesileam venienti a *Thermodonte* Penthisileae Quinti. Nec quomodo *Θρᾷσσα τὸ γένος* intelligendum sit, obscurum est: fecerat eam sine dubio *Otrerae* filiam, quam antiquam famam Tzetza Posthom. 7 sq. cum Quinti commento conjunxit:

ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ ἀπὸ Θερμώδοντος ἰοῦσα
ἤλυθε Πενθεσίλεια, κόρη μεγάθυμος Ὀτρήρης.

Tamen ex illa argumenti notitia non nihil momenti prodit, non expressum esse Arctinum a Quinto. Nam si vel in jejunissimam illam epitomen hoc transiit, Penthesileam *Θρᾷσσαν τὸ γένος* fuisse, certo inde concludi potest pluribus Arctinum de *genere* reginae *patriaque* exposuisse, quorum nihil apud Quintum legimus, qui matris nomen reticens eam a Marte prognatam dicere satis habuit.

Tabulae Iliacae pars — utor autem ea delineatione, quam Guil. *Müllerus* libro suo, quem de *Cyclo Graec. epico* scripsit, adjiciendam curavit —, quae huc pertinet, ab initio fracta monstrat subscriptas literas *ΚΗΣ*, quas jam Fabrettius probabiliter ad *Podarcen* a Penthesilea caesum retulit. Tum sequuntur duae figurae, *ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ ΑΧΙΛΛΕΥΣ*, in quibus formandis si artifex traditionem ex Arctino propagatam secutus est, mirum quantum ille a Quinto discrepabat. Hic quidem Penthesileam equo vectam irruentem facit in Achillem, et vel postquam hastae jactu dextra mamma percussa est, fortiter adversarium intuentem (*εἴσιδε δήιον ἄνδρα*), qui tum cominus imminens hasta reginam simul cum equo confodit. In tabula Iliaca contra primum equo caret Penthesilea, tum fugiens et portam urbis subitura a persequente Achille a tergo transverberatur simul et cadens excipitur. Pergit epitomator ita: *καὶ Ἀχιλλεὺς Θερσίτην ἀναιρεῖ, λοιδορηθεὶς πρὸς αὐτοῦ*

καὶ ὀνειδισθεὶς τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα. καὶ ἐκ τούτου στάσις γίνεται τοῖς Ἀχαιοῖς περὶ τοῦ Θερσίτου φόνου. μετὰ δὲ ταῦτα Ἀχιλλεὺς εἰς Λέσβον πλεῖ, καὶ θύσας Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Λητοῖ καθαίρεται τοῦ φόνου ὑπ' Ὀδυσσέως.

In his toto caelo Arctinum a Quinto distare Struvius p. 11 sq. persecutus est, nec Tychs. p. LXII prorsus dissimulare potuit, sed brevissime tantum *expiationis* vocabulo indicavit. Eo magis operae pretium est id discrimen accuratius explicare. Ac primum quidem, si fides est epitomatori, illa Achillis cum Thersite rixa non statim post interfectam Penthesileam de improviso incidit, sed potius demum post ejus sepulturam, cum rumor de Achillis in mortuam amore per Achivorum exercitum percrebrescens (*τὸν ἐπὶ τῇ Πενθεσιλείᾳ λεγόμενον ἔρωτα*) ab homine maledico contumeliose heroi objiceretur. Confirmat eam sententiam tabula Iliaca, in qua No. 81 Achilles Thersitam nudum, genibus innixum, manibus in tergum rejectis, aversum caedit potius flagello vel fuste, ut Wüllnerus putabat *de cyclo* p. 81, quam gladio, ut Tychs. praef. p. LXXII. Acute animadvertit Struvius p. 11 sq. respexisse poëtam cyclicum ad B, 260 sqq., ubi similem castigationem Ulixes minatur Thersitae, quod genus poenae cum ad mortem usque ab Achille illi infligeretur, iram Achaeorum de ea saevitia ortam esse. Sed neglexit Struvius aliam rem in tabula conspicuam. Innititur enim Thersites Achillis vindictae obnoxius aediculae cuidam, compositae ex basi quadrata et tribus columnis inde prominentibus. Quae aedicula quid sibi velit nemo, quantum scio, dixit. Videtur autem ipsum esse Penthesileae sepulcrum, ad quod Achilles turpe exercet turpis conviciatoris supplicium, ut et olim ad rogum Patrocli duodecim adolescentes Trojanos mactaverat et postea in suo ipsius tumulo immolari Polyxenam jussit.

Cum his, quae tenuissima tantum sunt vasti operis vestigia, compara mihi Quinti narrationem, et videbis, si Thersitae caedem ab Achille perpetratam exceperis, in qua fere omnes consentiunt, nihil ambobus poëtis esse commune. Itaque hic quidem Quintus non poterat Arctinum sequi.

Pergit excerptor: *Μέμνων δὲ ὁ Ἠοῦς υἱός, ἔχων ἡφαιστότευκτον πανοπλίαν, παραγίνεται τοῖς Τρωσὶ βοηθήσων· καὶ Θέτις τῷ παιδὶ τὰ κατὰ τὸν Μέμνονα προλέγει. καὶ συμβολῆς γενομένης Ἀντίλοχος ὑπὸ Μέμνονος ἀναιρεῖται, ἔπειτα Ἀχιλλεὺς Μέμνονα κτείνει. καὶ τούτῳ μὲν Ἠὼς παρὰ Διὸς αἰτησαμένη ἀθανασίαν δίδωσι. τρεψάμενος δ' Ἀχιλλεὺς τοὺς Τρῶας καὶ εἰς τὴν [πόλιν] εἰσπεσὼν ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται καὶ Ἀπόλλωνος. καὶ περὶ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν· ἔπειτα Ἀντίλοχόν τε θάπτουσι καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Ἀχιλλέως προτίθενται. καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα. καί μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πυρᾶς ἡ Θέτις ἀναρπάσασα τὸν παῖδα εἰς τὴν Λευκὴν νῆσον διακομίζει. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸν τάφον χώσαντες ἀγῶνα τιθέασι καὶ περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων Ὀδυσσεῖ καὶ Αἴαντι στάσις ἐμπίπτει.*

In his plura eodem apud Quintum atque apud Arctinum modo narrata fuisse verum est. Sed ea ipsa et vulgari fama fere ab omnibus tradebantur et vero jam Homeri commemorationibus, de qua re infra dixi, praescribebantur. In singulis vero et graviorum et leviorum rerum haud paucas deprehendas discrepantias. Ad leviores res refero, quod Memnon habuisse dicitur *ἡφαιστότευκτον πονοπλίαν,* unde et jam Tychsen. p. LXIII, et Struv. p. 7 sq. uberius demonstraverunt Memnonis arma ab Arctino uberius descripta esse, ad quam rem firmandam bene Struvius affert Virg. Aen. I, 489 nigri Memnonis *arma* et 751 *quibus* Aurorae venisset *armis*, ubi cum jam Servius adnotasset: „ideo autem dixit *quibus armis:* quia *Vulcani armis* usus fuisse *narratur*"; permirum est Heynium de postremo Virgilii loco paullulum dubitare potuisse. Quintus contra IV, 457 satis habuit *ἀγάκλυτα τεύχεα Μέμνονος* dicere, ubi ea

pro certaminis praemio Ajaci donantur, verum Achillis arma ad Homeri exemplum copiosius suo more enarrare praetulit.

Neque quidquam de Thetide legitur filio res Memnonis praedicente, quod ad imitationem potius loci Homerici Σ, 70 sqq., quam Ω, 120 sqq., ut Struvius putavit, institutum esse ab Arctino puto.

Porro nihil Quintus narravit de Aurora filio immortalitatem a Jove exposcente. Quid, quod eam famam, si quidem novit, potius tecte carpere videtur II, 650 sqq.

— — — ὃ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
ἠέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης
καγχαλάᾳ,

ubi multis de Memnoniis avibus explicavit, quae si jam ab Arctino fuissent commemoratae, vix omisisse videtur epitomator.

Tum, si idem non prorsus negligenter rem suam gessit, putandus est secundum Arctinum in eodem illo praelio cecidisse etiam Achilles, cum trucidato Memnone Trojanos in fugam converteret.

Sed supersunt res gravissimae, in quibus Quintus non eandem atque Arctinus rationem secutus est, primum quod mortem Achillis attinet, quem antiquus poëta a Paride et Apolline sublatum tradit, recentior a solo Apolline, uterque, ut bene observavit Struvius p. 13 sqq. Homeri breves adumbrationes accuratius exprimentes, Arctinus quidem, quae T, 417. X, 359 sq., Quintus contra, quae Φ, 277 sq. leguntur. Quomodo Arctinus rem suam instituerit quamquam certo affirmari non potest, videtur tamen simili modo Apollinem opitulantem fecisse Paridi, atque Homerus eum inducit auxiliantem Hectori in Patroclo interficiendo. Nec alia desunt Deorum exempla cum hominibus simul pugnantium.

Prorsus etiam discedunt in pugna de Achillis corpore commissa. Nam cum faciat Arctinus Ajacem illud reportantem ad naves Ulixe cum Trojanis pugnante, qua in re, ut deinde videbimus, Leschem consentientem habuit, Quintus (III, 217 sqq. 296 sqq.) utrumque heroem propugnantem facit, sed adjutos a ceteris Graecis (321 sqq.), ita tamen ut primas partes Ajaci (330) deferat, qui et Glaucum interficit (278 sqq.) et Paridem lapide sopitum prosternit (333 sqq.) et postremo omnes Trojanos turpi fuga magnaque cum clade in urbem compellit (356 sqq.), Ulixe remanente, postquam vulnus accepit (308 sqq.). Tum vero hostibus fugatis proceres secure corpus referunt et curant (385 sqq.). In his omnibus partim Σ, 157 sqq. 231 sqq. partim Ω, 36 sqq. a poëta expressa esse bene monstravit Struv. p. 16—20.

Porro Antilochus, qui apud Quintum III, 2 sqq. statim post pugnam cum Memnone factam sepelitur Achille etiam tum vivente, apud Arctinum post Achillis demum mortem sepelitur, quo sepulto curatum Achillis corpus exponunt. Ex hac sepulturarum serie, in qua erravisse epitomatorem vix credibile est, illud quod supra monui apud Arctinum uno eodemque in proelio cecidisse videri Memnonem et Achillem magnopere firmatur.

In eo quidem consentiunt Arctinus et Quintus, quod Thetidem cum Musis et Nereidibus lugentem introducunt, sed praeiverat Homerus Ω, 47 sqq. 60 sqq.

Contra aperte cum illius narratione, qua Thetis filium rogo ereptum in insulam Leucam asportaverat, ea pugnant, quae Quintus 770 sqq. Neptunum Thetidi promittentem fingit.

Nec dubitari potest, siquidem verborum membrorumque posituram spectes, quin ex mente epitomatoris ipsi Achaei, non Thetis ludos funebres in Achillis honorem instituerint. Itaque Struv. p. 20 postquam recte ex illis verbis colligi posse ait iis ludis Thetidem non interfuisse, non debebat scrupulum injicere addendo: „nisi potius credis parum accurate haec esse dicta.“

Quamquam argumenti Aethiopidis expositio ita concluditur, ut tantum dissidii Ajacem inter et Ulixem propter arma Achillis orti mentio

injiciatur, hodie tamen id, quod jam Tychsen. sensit p. LXII, inter omnes constat, hic quidem carmen illud subsistere non potuisse, sed potius eum, qui cyclicorum poëtarum carmina in unum continuum corpus conjungebat, extremam Aethiopidis partem resecuisse, ne adjuncta parva Iliade eaedem res bis legerentur: cfr. Müller de cyclo p. 102. Certe Ajacis etiam mortem in Arctini carmine, cui a potiore parte Aethiopidi nomen datum videtur, narratum fuisse, patet ex eo quod schol. ad Pindar. Isthm. N, 58 tradit: *ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν.* Qua in re eandem famam secutus est Quintus: V, 395 sqq., quae tamen omnium communis fuisse videtur.

Ex tabulae Iliacae comparatione non multum lucis accipimus. Conspicimus ibi Achillem cadenti Memnoni ictum inferentem; pone Memnonem sedet Antilochus, in quo trahendo occupatum videtur artifex cogitasse Memnonem, cum ab Achille prosterneretur. Tum videmus sub Scaea porta, cui supereminent spectantium Trojanorum capita, corruentem Achillem, cui Ajax et pone eum Ulixes propugnantes succurrunt; cui quae proxime sequitur figura difficile dictu est num ad hos pugnantes pertineat, an cum homine clipeato conjungenda sit, qui Achillem prostratum capite clipeo imposito manu monstrat. Tum sequitur *ΑΧΙΛ-ΛΕΙΟΝ*, cui adstant Musa et Thetis et tertia persona, quam Phoenicem esse conjicio. Feminam enim hanc quoque esse, ut putavit Tychsen. p. LXXII, certe ex Mülleri delineatione non prodit. *ΑΙΑΣ ΜΑΝΙΩΔΗΣ* sedens capite in manum immisso hanc seriem claudit. Quae ei vicina est aedificii pars recte Tychs. p. LXXIII vidit ad murum pertinere, quo castra navesque Graecorum munita erant: Ajax enim, ut toties inculcatur, stationem suam ad extremas munitiones habebat.

Alteram illam tabulam, quam Montefalconius edidit in libro, cui titulus est: *Antiquité expliquée* tom. IV. tab. 84, cum inspicere non licuerit, satis habeo ad Tychsenium p. LXXV et, qui ex illo profecit, Struvium p. 21 ablegare lectores. Dicitur ibi conspici Penthesilea primum equo insidens Priamo supplice, tum equo delapsa et ab Achille sustentata. Sed hanc tabulam ex Arctini Aethiopide expressam esse nec ulla dicit inscriptio et mihi quidem valde dubium est, ita ut ne ex illa quidem quidquam profici possit ad demonstrandam Quinti imitationem.

§. 4. Progredimur ad *parvam Iliadem* Leschis, cujus postremam partem *Iliu-Persidem* appellatam fuisse hodie jure ab omnibus existimatur — cfr. Welcker. in libro, quem de Cyclo epico scripsit, p. 214 — quamquam, ut ex Procli excerptis videmus, in illa cyclica editione non Leschis, sed Arctini Iliu-Persis legebatur. Quam ipsam unum continuumque carmen cum Aethiopide effecisse, quod primus dubitanter conjecit Welcker l. c. p. 218, mihi quidem tam probabile esse videtur, quam in his tenebris aliquid probabile esse omnino potest. Fuerunt, opinor, duo carmina, quorum unum, Arctini, res ab Hectoris morte, alterum, Leschis, res ab Achillis morte usque ad urbis excidium et *ἀπόπλουν* Graecorum complectebatur. Ea ille cycli diasceuasta ita in ordinem et compendium redegit, ut initium et finem ex Arctino, mediam partem ex Lesche sumeret, iis, quae non concinerent aut bis narrarentur, potius recisis quam immutatis. Brevitati eum studuisse, vel ex notissima illa extremi Iliadis variatione videre licet:

ὣς οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος. ἦλθε δ' Ἀμαζών,
Ἄρηος θυγάτηρ μεγαλήτορος ἀνδροφόνοιο,

quam probabilius Welckero, qui l. c. p. 213 id Aethiopidis ipsius initium fuisse putabat, *Müllerus* hist. lit. Graec. I, p. 113 et *Bernhardy* hist. lit. Graec. II, p. 152 sq. ignoto illi adscribunt cyclici corporis concinnatori.

Sequor hanc sententiam hodie summorum virorum auctoritate firmatam sine ulla dubitatione, quamquam nuper Bernhardyus in *hist. Graec.*

lit. II, p. 139 et 143 eam rursus convellere tentavit. Sed ei nunc contradicere nec tempus est nec locus. Unum tamen, quod, nisi memoria me fallit, nondum a quoquam est observatum, hic adjicere placet, illam carminum quorundam, qui in cyclum redigebantur, mutilationem vel ex Procli indicibus elucere. Is enim de illis carminibus haec habet: *μεθ' ἥν ἐστιν ΑΙΘΙΟΠΙΔΟΣ βιβλία πέντε Ἀρκτίνου Μιλησίου περιέχοντα τάδε — ἑξῆς δ' ἐστὶν ΙΛΙΑΔΟΣ ΜΙΚΡΑΣ βιβλία τέσσαρα Λέσχεω Μυτιληναίου, περιέχοντα τάδε — ἕπεται δὲ τούτοις Ἰλίου ΠΕΡΣΙΔΟΣ βιβλία δύο Ἀρκτίνου Μιλησίου περιέχοντα τάδε,* quae ita, si accurati sumus, interpretari debemus Aethiopidis quinque, parvae Iliadis quatuor, Iliu-Persidis duos libros receptos esse, ceteris recisis. Ne vero grammaticum negligentia ita locutum arbitremur, vetat, quod de *Cypriis* praemisit, quae cum res Antehomericas sola continerent non decurtata sunt: *ἐπιβάλλει τούτοις τὰ λεγόμενα ΚΥΠΡΙΑ ἐν βιβλίοις φερόμενα ἕνδεκα,* et quae postea sequuntur: *ἐπιβάλλει δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ ΙΛΙΑΣ Ὁμήρου — μετὰ ταῦτά ἐστιν Ὁμήρου ΟΔΥΣΣΕΙΑ.* Alio modo sed qui et ipse integrum carmen promitteret *συνάπτει δὲ τούτοις τὰ τῶν ΝΟΣΤΩΝ βιβλία πέντε Αὐγίου Τροιζηνίου περιέχοντα τάδε.* Hinc non dubito, quin ultimo loco scripserit *ἔπειτα τὰ τῆς ΤΗΛΕΓΟΝΙΑΣ βιβλία δύο Εὐγάμμωνος Κυρηναίου περιέχοντα τάδε,* ubi duplex articulus ultima antecedentis et prima sequentis vocabuli syllabis facillime absorberi poterat.

Duo tantum, antequam ad Leschen cum Quinto comparandum transimus, addenda existimo. Ex Heerenii probabili conjectura — cfr. Tychs. p. LX. not. 1 — Aethiopis novies mille centum versus habuisse putatur, quo argumento utitur Tychsen. p. LXII, ut demonstret multo copiosius Arctinum, quam Quintum, suum argumentum tractare debuisse. Verum si illa conjectura de toto integri carminis Arctiniani ambitu vera est, potius ad totum carmen, quam ad quinque ejus libros inter Homericam et parvam Iliadem interpositos ille pro librorum numero paene nimius versuum numerus referendus videtur. Nec minus certum est eam argumenti per quinque illos libros distributionem, cujus satis ingeniose fecit periculum Tychsen. p. LXI sq., ut per se valde incertam esse ita nihil valere ad demonstrandam Quinti cum Arctino similitudinem.

Alterum hoc est. Proclum, quem non Neo-Platonicum quinti, sed Grammaticum secundi p. Ch. saeculi fuisse Welckerus docte acuteque l. l. p. 1 sqq. demonstravit, ipsa illa carmina, ex quibus olim cyclus consarcinatus erat, *integra* legisse prorsus improbabile est. Si ipsos poëtas legit, legit illam eorum decurtatam mutilatamque recensionem, quam *cyclicam* appellare licet. Et hic tantum liber in scholis primorum tempore imperatorum legi poterat, si quidem aliquid concedimus Tychsenio p. LXX sq. Müllero de cyclo p. 175 sq. Welckero p. 33. Struvio p. 5, qui maxime e tabula Iliaca et Borgiana concludunt, ipsa illa antiquissimorum poëtarum carmina illo tempore lectitata puerisque explicata esse. Verum enim vero, ut omnia alia taceam, si consideramus tantam Cyclicorum obscuritatem comparatam cum summa Homericorum carminum celebritate, prorsus improbabile videbitur, promiscue utraque Romanis pusionibus enarrata esse. Potius, quod Proclus ille in chrestomathia sua et de argumento Epicorum in cyclum redactorum scripsit, et omnino rationem et characterem eorum adumbrandum putavit, jure inde concludas vel hanc decurtatam editionem e communi usu sensim evanuisse atque in doctiorum umbratica cubicula rejectam esse. Iam et Iliacae tabulae et aliarum similium origo et causa optime explicatur: eo consilio in usum scholasticae sane juventutis fabricabantur, ut fabulae, quae Homeri illustrandi gratia a praeceptoribus ore tradebantur, eo melius memoriae inhaerescerent. Id diserte indicat tabulae Iliacae versus adhortatorius:

** * * ΩΡΗΟΝΜΑΘΕ ΤΑΞΙΝ Ὁ ΜΗΡΟΥ*
ΟΦΡΑ ΔΑΕΙΣ ΠΑΣΗΣ ΜΕΤΡΟΝ ΕΧΗΣ ΣΟΦΙΑΣ,

quamquam illa imagines suas non solum ex Iliade, sed etiam ex Arctino, Lesche, Stesichoro expressas gloriatur.

Sed haec satis sunto. Quodcunque in re obscurissima judicium erit, hoc quidem vel ex his dubitationibus jure concludere mihi videor, per se haud verisimile, ne dicam, prorsus improbabile esse, aut illud Cyclicorum corpus aut adeo integra antiquorum illorum poëtarum carmina Quinti temporibus vulgo nota et lectitata esse. Itaque nisi certis argumentis demonstrari queat, ea a Quinto versata esse credi nequit. De Arctini Aethiopide vidimus contrarium demonstrari posse. Ad parvam Iliadem Leschis redimus.

§. 5. De ejus ambitu et rerum consecutione habemus nobilissimum illud Aristotelis testimonium art. poët. 23, 7, ubi inesse dicit plus quam octo tragoediarum argumenta, *οἷον Ὅπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, Πτωχεία, Λάκαιναι, Ἰλίου πέρσις καὶ Ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρῳάδες*, quorum duobus postremis nominibus aut ab Aristotele aut a docto interpolatore adjectis unam Sophoclis, alteram Euripidis tragoediam, quarum illa, si argumentum spectamus, fere cum *Ἰλίου πέρσει*, haec cum *ἀπόπλῳ* convenit, designari satis notum est.

Huic ordini, qui, ut statim videbimus, excerptis Proclianis egregie firmatur, prorsus repugnat Quintus, apud quem statim post armorum judicium, dum Diomedes et Ulixes ad arcessendum Neoptolemum absunt, Eurypylus Trojanis auxiliatus vehementissime Graecos premit, donec Neoptolemus advectus illum interficit. Tum demum Philoctetes arcessitur, qui Paridem occidit. Jam ex his vides vix potuisse eodem in argumento rerum ordinem magis variari. Sed plures etiam differentias reperimus, ubi singula singulis composuerimus. Ait Proclus: *ἡ τῶν ὅπλων κρίσις γίνεται καὶ Ὀδυσσεὺς κατὰ βούλησιν Ἀθηνᾶς λαμβάνει, Αἴας δὲ ἐμμανὴς γενόμενος τὴν τελείαν τῶν Ἀχαιῶν λυμαίνεται καὶ ἑαυτὸν ἀναιρεῖ.* Illa vero quomodo accipienda sint docet scholion ad Aristoph. Equ. 1056 commode servatum (ed. Dübner. 4): *διεφέροντο περὶ τῶν ἀριστείων ὅ τε Αἴας καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκώς· τὸν Νέστορα δὲ συμβουλεῦσαι τοῖς Ἕλλησι πέμψαι τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ τείχη τῶν Τρώων, ὠτακουστήσαντας περὶ τῆς ἀνδρείας τῶν προειρημένων ἡρώων· τοὺς δὲ πεμφθέντας ἀκοῦσαι παρθένων διαφερομένων πρὸς ἀλλήλας, ὧν τὴν μὲν λέγειν, ὁ Αἴας πολὺ κρείττων ἐστὶ τοῦ Ὀδυσσέως, διερχομένην οὕτως·*

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δηιοτῆτος
ἥρω Πηλείδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς·

τὴν δὲ ἑτέραν ἀντειπεῖν Ἀθηνᾶς προνοίᾳ·

πῶς ἐπεφωνήσω· πῶς οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες
ψεῦδος * * * * *
καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

Postremum versum in suam rem convertit Aristophanes, ad quem versum insuper haec adscripta leguntur: *τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κύκλου ἀφείλκυσται. λέγεται δὲ ὑπὸ Τρῳάδων κρινουσῶν τὸν Αἴαντα καὶ τὸν Ὀδυσσέα. λέγεται δὲ ὅτι οὐ τὸ τοῦ Αἴαντος ἔργον, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως.* *)

Haec a Quinti narratione ita discrepare, ut dissimiliora vix excogitari queant, non est quod pluribus demonstrem. Una in re aliquid

---

*) Herm. Opusc. VII, 363 „deest hic“ inquit „*κρεῖττον.*“ Videtur potius dici non Ajacis, sed Ulixis opus fuisse Achillis mortui asportationem. Tum quod idem ibid. poëtam ita scripsisse putat:

τί σφ' ἐπεμωμήσω; ἐπεὶ οὐ κατὰ κόσμον ἔειπες.
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη,
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο,

hoc mihi valde ingeniosum, sed in tanta abruptorum versuum obscuritate magis etiam incertum videtur.

intercedit similitudinis, quod ut apud Leschen ita etiam apud Quintum (V, 139 sqq.) Nestor is est, qui suadet, qua ratione judicium inter Ajacem et Ulixem instituendum sit. Paullo propius Quintus ad ea accessit, quae Arctinus in suo carmine de armorum judicio retulerat. Huic enim, non Leschi adscribenda esse ea, quae schol. ad *Λ*, 547 narrat, probe intellexerunt viri docti: vid. Hermann. opuscc. VII, 362 sq. Struve p. 27. Haec enim a Lescheis magnopere discrepant: *φυλαττόμενος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δόξαι θατέρῳ χαρίζεσθαι τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἀμφισβητούντων, αἰχμαλώτους τῶν Τρώων ἀγαγὼν ἠρώτησεν ὑπὸ ὁποτέρου τῶν ἡρώων μᾶλλον ἐλυπήθησαν. εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσέα τῶν αἰχμαλώτων, δηλαδὴ ἐκεῖνον εἶναι τὸν ἄριστον κρίναντες τὸν πλεῖστα λυπήσαντα τοὺς ἐχθροὺς ἔδωκαν εὐθὺς τῷ Ὀδυσσεῖ τὰ ὅπλα.*

Sed ne cum Quinto quidem prorsus concinunt. Patet enim ex Arctini mente principes Achivorum — nam de his *κρίναντες* — *ἔδωκαν* intelligendum esse ex antecedentibus *εἰπόντων τῶν αἰχμαλώτων* clare apparet — judicium utri arma tradenda essent ipsum minime captivis Trojanis subjecisse, sed iis tantummodo unam certamque quaestionem, in qua rei cardo versari videbatur, uter scilicet plus mali hostibus intulisset, dirimendam posuisse, qua Ulixis in gratiam soluta eidem arma adjudicaverunt ipsi. Apud Quintum alio modo ponitur quaestio a Thetide V, 125:

ἀλλ' ἴτω, ὅς τ' ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν.

Tum Ajax et Ulixes surgunt et uterque expostulant sibi judices Idomeneum, Nestorem et Agamemnonem. Sed ii Nestore auctore hanc ipsam, de qua agitur, quaestionem (vid. v. 159 ibique not.) Trojanis captivis judicandam tradunt, qui igitur (v. 319) victoriam et arma Ulixi adtribuunt. Vides etiam Arctinum inter et Quintum discrimen satis magnum esse.

Ajax *μαινόμενος* gregibus Graecorum tum sibi ipsi perniciosus ut Quinto cum Lesche, ita cum omnibus, qui hanc rem tractaverunt, communis est. Sed ingens discrimen rursus aliud fragmentum indicat ap. Eustath. ad Il. p. 285, 34 (8 ed. Dübner): *ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας ἱστορεῖ μηδὲ καυθῆναι συνήθως τὸν Αἴαντα, ταθῆναι δὲ οὕτως ἐν σορῷ διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως.* Hic fundum esse ejus rationis, qua cum alii tum maxime Sophocles Ajacis obitum sepulturamque tractaverunt, jam alii viderunt. Ab his prorsus discedit Quintus, qui furente Ajace Alcidas de eo lugentes (V, 413 sqq.), mortuo statim omnes Graecos maximeque Agamemnonem corpus ejus communi cura et planctu foventes et sepelientes facit.

Ad postremam Ajacis *καταστροφήν* etiam pertinet fragmentum, quod schol. ad *Λ*, 515 ex Arctino *ἐν Ἰλίου πορθήσει* laudat (1 Müller. 2 Dübner.), ubi de Podalirio legitur:

ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο
ὄμματά τ' ἀστράπτοντα, βαρυνόμενόν τε νόημα.

Ne hoc quidem Quintus memoravit.

Jam pergimus in Proclo: *μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λαμβάνει καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἁλώσεως τούτου Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει.*

Ne repetam, quae supra de ordine rerum scripsi, — et cfr. infra de *Heleno* — apud Quintum Philoctetes *Calchante* auctore (IX, 325 sqq.) et a *Diomede* et *Ulixe* simul arcessitur.

Porro: *ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει· καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες.*

In his unum est, in quo uterque, sed etiam omnino omnes consentiunt, quod Paris a Philocteta interficitur. Quod autem in excerpto additur *μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ*, certamen singulare innui videtur rite ab utroque exercitu institutum, qualia Menelai cum Paride, Hectoris cum

Ajace certamina Homerus descripsit. Apud Quintum X, 206 sqq. medio in pugnae tumultu ambo temere congressi depugnant. Tum Quintus, apud quem Machaon VI, 391 sqq. jam interfectus est ab Eurypylo ante Neoptolemi et Philoctetae adventum Graecos aggresso, *Podalirio* partes medendi Philoctetae adsignat IX, 463 sqq. Tum Quintus Paridem nec a Menelao vexatum nec a Trojanis sepultum novit; sed illo vulnerato tantum, non interfecto, insigne illud de Oenona ἐπεισόδιον inseruit, in quo mediocris suae artis summum fastigium adscendisse videtur. Num contra Lesches Oenonam super marito morientem induxerit valde dubium est. Paris autem a pastoribus, suis olim sodalibus, crematur X, 460 sqq., a quibus funeralibus et Trojanos et Trojanas abfuisse XI, 1 sqq. diserte monetur.

Μετὰ δὲ ταῦτα Δηίφοβος Ἑλένην γαμεῖ. καὶ Νεοπτόλεμον Ὀδυσσεὺς ἐκ Σκύρου ἀγαγὼν τὰ ὅπλα δίδωσι τὰ τοῦ πατρός. καὶ Ἀχιλλεὺς αὐτῷ φαντάζεται. Εὐρύπυλος δὲ ὁ Τηλέφου ἐπίκουρος τοῖς Τρωσὶ παραγίνεται καὶ ἀριστεύοντα αὐτὸν ἀποκτείνει Νεοπτόλεμος.

De ordine supra jam dictum est. Quintus in illo loco perquam singulari X, 344—60, de quo postea explicatius dicetur, *Helenum* facit ira ob Deiphobi nuptias accensum et ab Achivis correptum his de Palladio abripiendo vaticinantem, quod facinus a Diomede et Ulixe perpetratur. Tum Neoptolemus apud eundem a Diomede et Ulixe simul arcessitur. In eo uterque consentiunt, quod hic Neoptolemo patris arma reddit. Sed Achilles non ante pugnam cum Eurypylo, sed multo post urbe diruta filio per somnium apparet Polyxenae immolationem sibi postulaturus XIV, 180 sqq. Tum Eurypylus demum advenit post Neoptolemi adventum, quod secus esse apud Quintum jam vidimus. Sed in eo uterque consensit, Machaonem ab Eurypylo interfectum esse: vid. Pausan. III, 26, 7 (fragm. 7 ed. Dübner.).

Tum haec legimus: *καὶ οἱ Τρῶες πολιορκοῦνται.* His verbis innui videtur obsidio per aliquod temporis durans, cujus rei nihil apud Quintum legitur, qui contra XI, 330 sqq. impetum in muros portasque urbis factum multis describit. Dum obsidetur Troja haec facta referuntur: *καὶ Ἐπειὸς κατ' Ἀθηνᾶς προαίρεσιν τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάζει.* In hac quidem re consentit Quintus, sed dissentientem quis noverit? Rursus magna est in sequentibus controversia. Proclus quidem pergit: *Ὀδυσσεὺς δὲ αἰκισάμενος ἑαυτὸν κατάσκοπος εἰς Ἴλιον παραγίνεται, καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑφ' Ἑλένης περὶ τῆς ἁλώσεως τῆς πόλεως συντίθεται. κτείνας τέ τινας τῶν Τρώων ἐπὶ τὰς ναῦς ἀφικνεῖται.* Quintus vero hanc *πτωχείαν* alii tempori assignat; facit enim Ulixem V, 278 sqq. ita loquentem:

— — — — *αὐτὰρ ἔγωγε*
αὐτὸν ἀεικίσσας πληγῇς ὑπὸ λευγαλέῃσιν
ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
ὁππόσα μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ.

Eum a ceteris, quae Lesches addidit, abhorruisse non solum silentium ejus arguit, sed etiam tempus, in quod Ulixis facinus rejecit, quo tempore vix poterat ille de urbe capienda jam cum Helena pacisci.

Postremo Proclus haec habet: *καὶ μετὰ ταῦτα σὺν Διομήδει τὸ Παλλάδιον ἐκκομίζει ἐκ τῆς Ἰλίου.* Certum est, Palladium Quinto ante equi lignei fabricationem abstractum videri. Utrum Lesches hujus quoque facinoris, ut Philoctetae advehendi auctorem fecerit Helenum, valde incertum est. In ceteris uterque consentiunt; quis vero dissentiat ab his tam breviter summa capita in vulgus nota complectentibus: *ἔπειτα εἰς τὸν δούρειον ἵππον τοὺς ἀρίστους ἐμβιβάσαντες τάς τε σκηνὰς καταφλέξαντες οἱ λοιποὶ τῶν Ἑλλήνων εἰς Τένεδον ἀνάγονται. οἱ δὲ Τρῶες τῶν κακῶν ὑπολαβόντες ἀπηλλάχθαι τόν τε δούρειον ἵππον εἰς τὴν πόλιν εἰσδέχονται, διελόντες μέρος τι τοῦ τείχους, καὶ εὐωχοῦνται ὡς νενικηκότες τοὺς Ἕλληνας.*

§. 6. Antequam Proclo duce ad *Arctini* Iliu-persin transimus, placet cetera etiam, quae adhuc non tetigimus, Leschis fragmenta cum Quinto componere, ut ex his quoque, quantum distet ab illo, appareat.

Ganymedis bis fecit Quintus mentionem VIII, 429—443. XIV, 325, sed neutro loco aut de *patre* illius, quem Laomedontem fuisse, non Troem in parva Iliade ferebatur (fragm. 2 ed. Dübner.), aut de *pretio*, quod Jupiter pro rapto filio Laomedonti solvit (fragm. 3), quidquam memoravit. Neque eo loco, quo Achillem ex Deidamiae conjugio abductum memorat, VII, 242 sqq., addidit, quod in parva Iliade (fr. 6) et Cypriis narratum erat, Achillem a Mysia Telephi terra avectum Scyro appulisse ibique Deidamiam in matrimonium duxisse. Neque Ulixem a Thoante quodam vulneratum (fr. 10) novit. Quamquam haec leviora sunt. Gravius est, quod illa narratio de proverbii *Διομήδειος ἀνάγκη* origine (fragm. 9) non solum ignoratur a Quinto, quod minus mirum esset, sed prorsus repugnat fidae et constanti amicitiae, qua ambo heroes juncti a Quinto inducuntur.

In transcursu tantum noto, nec illam phrasin *φήμη δ' εἰς στρατὸν ἦλθε* (fr. 12), quam haud improbabiliter ex parva Iliade repetiverunt, nec omnino ullam vocem locutionemve paullo magis peculiarem ex Cyclicis nobis traditam a Quinto usurpatam esse. Pertinet huc quoque fr. 13, ubi de Achillis hasta haec leguntur:

ἀμφὶ δὲ πόρκης
χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκρυος ἄρδις.

Et a vocibus paullo insolentioribus abstinuit et rem portentosam ignoravit, quamquam saepius *Peliadem* pluribus memorat: cfr. V, 119 sq. VII, 450, ubi vid. notam. VIII, 159 sqq. 200. Consensit cum Lesche in Sinonis dolo narrando, quo decepti sint Trojani, sed neque, ut ille, diem quo urbs deleta est — erat autem secundum Leschen Thargelionis exeuntis octavus — diserte nominavit, quae notitia ab antiquiore poësi Epica alienissima est, neque simili atque ille modo indicavit:

νὺξ μὲν ἔην μεσάτη (sic!), *λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη.*

Contra noctem illunem sibi cogitasse Quintum ex XIII, 500 sq. prodit: *οἳ δ' ἐσιδόντες Αἴγλῃ ἐν Ἡφαίστοιο δέμας μέγεθός τε γυναικός.*

Quae in schol. ad Arist. Lysistr. 155 (fr. 15)

ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πᾳ
γυμνᾶς παρεισιδὼν ἐξέβαλ', οἴω, τὸ ξίφος

leguntur: *ἡ ἱστορία παρ' Ἰβύκῳ· τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Λέσχης ὁ Λέσβιος ἐν τῇ μικρᾷ Ἰλιάδι*, ex his non potest concludi, Quintum sua XIV, 385 sqq., ex quibus proxime accedit ad Aristophanea v. 390 sq.:

εἰ μή οἱ κατέρυξε βίην ἐρόεσσ' Ἀφροδίτη,
ἥ ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλε ξίφος, ἔσχε δ' ἐρωήν,

ex ipso Lesche hausisse. Nolo hoc premere, quod mammarum commemoratio, quam fortasse solus Aristophanis lepor intulit, etiam apud Quintum desideratur. Sed hanc rem inter celebratissimas fuisse vel poëtae comici parodia ostendit.

Verum prorsus dissimilia sunt, quae Tzetz. ad Lycophr. 1263 (fr. 16) tradit: *Λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς Ἀνδρομάχην καὶ Αἰνείαν αἰχμαλώτους φησὶ δοθῆναι τῷ Ἀχιλλέως υἱῷ Νεοπτολέμῳ καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς Φαρσαλίαν, τὴν Ἀχιλλέως πατρίδα. Φησὶ γὰρ οὑτωσί·*

αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγει κοίλας ἐπὶ νῆας,
παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης
ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου· τὸν δὲ πεσόντα
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην, ἠΰζωνον παράκοιτιν

Ἕκτορος, ἥντε οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν
δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί·
αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,
ἐκ πάντων Δαναῶν ἄγεμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Cum his jungenda sunt, quae Pausanias refert ex celeberrimis illis Polygnoti picturis, quibus ille lescham Delphicam magna ex parte Leschen secutus ornaverat, X, 25, 9: *γέγραπται μὲν Ἀνδρομάχη, καὶ ὁ παῖς οἱ προσέστηκεν ἑλόμενος τοῦ μαστοῦ· τούτῳ Λέσχεως ῥιφθέντι ἀπὸ τοῦ πύργου συμβῆναι λέγει τὴν τελευτήν, οὐ μὴν ὑπὸ δόγματός γε Ἑλλήνων, ἀλλ' ἰδίᾳ Νεοπτόλεμον αὐτόχειρα ἐθελῆσαι γενέσθαι.* Cum his postremis, ut ab iis incipiamus, aperta fronte pugnant quae Quintus XIII, 251 sqq. narrat, in ipso extremae pugnae tumultu Danaos Astyanactem de turri praecipitasse. Andromacha vero a quo correpta sit, ibid. 290 non diserte tradit; eam tamen postea a Neoptolemo abductam esse, XIV, 21 refert, fama sane vulgari. Sed de Aenea XIII, 300—353 mythum expressit Romanis acceptum, quem Virgilius omnium maxime nobilitavit, sed qui prorsus abhorruit a Lesche, qui eum sero demum, postquam diu Neoptolemi servus fuerat, in Italiam pervenisse tradidit: cfr. Tzetz. ad Lycophr. 1232.

Restat, ut persequamur eas res, quas Pausania teste X, c. 25. 26. 27. Polygnotus ex Lesche haustas penicillo illustravit. Nec dubito, quin multo plurima, quae ad excidium urbis et quae post acciderunt pertinent, pictor poëtae accepta referat. Equidem tamen in iis subsistere volo, quae diserte ad Leschem auctorem referuntur. Sunt *Meges* in extrema illa pugna vulneratus ab Admeto; *Lycomedes* Creontis filius manum vulneratus ab Agenore; *Euryalus* Mecistei filius vulneratus et ipse (fr. 17); *Deionome* in lectulo decumbens (fr. 18); *Helicaon* vulneratus sed agnitus et servatus ab Ulixe (Paus. 26, 8), quem locum nemo dum in fragmenta recepit); *Eurydice* Aeneae uxor (fr. 18). De his omnibus Quintus ne *γρῦ* quidem; quamquam et Megetem (XII, 326) et Euryalum (ibid. 324) equum ingredientes, illum vero XIII, 212 Deiopitam interficientem facit. Una in re ambo consentiunt, quod Coroebum Cassandrae sponsum a Diomede interfectum narrant: Quint. XIII, 168—77 coll. Paus. X, 27, 1 (fr. 19). Sed duabus aliis in rebus magnopere discordant. Paus. l. c. 2 refert: *Πρίαμον δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη Λέσχεως ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἑρκείου, ἀλλὰ ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενέσθαι θύραις.* At Quintus cum aliis cadentem eum facit *Ἑρκείου ποτὶ βωμόν* XIII, 222. Levius est, quod ibid narratur Lesche auctore Priami filium *Axionem* ab Eurypylo, Echecli Agenorem a Neoptolemo caesum esse, dum Quint. XIII, 214—17 de Neoptolemo dicit:

Πάμμονα δῖον ὄλεσσε, βάλεν δ' ἐπιόντα Πολίτην
Τισίφονόν τ' ἐπὶ τοῖσι κατέκτανε, τοὺς ἅμα πάντας
υἷας Πριάμοιο· καὶ ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν
δάμνατ' Ἀγήνορα δῖον.

Ipsa verba adscripsi, ut in trauscursu ridiculum notarem errorem *Mülleri*, de cyclo p. 119, qui inde Neoptolemum *omnes* Priami filios interfecisse sibi confinxit. Sed gravior discrepantia inter ambos est, si *Aethrae* sortem spectamus. Ea Thesei mater sed Helenae per tot annos famula a nepotibus, Demophoonte et Acamante, laete agnoscitur atque cum futurae dignitatis promissis excipitur apud Quintum XIII, 496—543. Prorsus aliter Lesches, quem expressit Polygnotus: *ἐφεξῆς δὲ τῇ Ἑλένῃ μήτηρ τε ἡ Θησέως ἐν χρῷ κεκαρμένη καὶ παίδων τῶν Θησέως Δημοφῶν ἐστι φροντίζων, ὅσα γε ἀπὸ τοῦ σχήματος, εἰ ἀνασώσασθαί οἱ τὴν Αἴθραν ἐνέσται. — Λέσχεως δὲ ἐς τὴν Αἴθραν ἐποίησεν, ἡνίκα ἡλίσκετο Ἴλιον, ὑπεξελθοῦσαν ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτὴν ἀφικέσθαι τὸ Ἑλλήνων καὶ ὑπὸ τῶν παίδων γνωρισθῆναι τῶν Θησέως, καὶ ὡς παρ' Ἀγαμέ-*

μνονας αἰτῆσαι Δημοφῶν αὐτήν· ὁ δὲ ἐκείνῳ μὲν ἐθέλειν χαρίζεσθαι, ποιήσειν δὲ οὐ πρότερον ἔφη πρὶν Ἑλένην πεῖσαι. ἀποστείλαντι δὲ αὐτῷ κήρυκα ἔδωκεν Ἑλένη τὴν χάριν. ἔοικεν οὖν ὁ Εὐρυβάτης ὁ ἐν τῇ γραφῇ ἀφῖχθαί τε ὡς τὴν Ἑλένην τῆς Αἴθρας εἵνεκα καὶ τὰ ἐντεταλμένα ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἀπαγγέλλειν. Paus. 25, 7 et 8 (fr. 17). Ad postrema cfr. ibid. 4 *κάθηται δὲ — ἡ Ἑλένη καὶ Εὐρυβάτης πλησίον· τὸν Ὀδυσσέως εἶναι κήρυκα εἰκάζομεν.* Non solum in eo differt antiquus poëta, quod Aethra clam elapsa non in urbe sed in castris a Theseidis agnoscitur, quodque, ut in libertatem vindicetur, Demophonti Agamemnonis, Agamemnoni Helenae gratia imploranda est; quamquam haec jam satis gravia sunt; sed omnino conditio Helenae innuitur prorsus diversa ab ea, qua apud Quintum apparet, supplex, timens, mariti veniam ambiens: XIII, 385—415. XIV, 17 sqq. 39—70. 149—178. Pauca, sed egregia de hac re monuit summus *Goethius* in libello, quem de Polygnoti picturis scripsit (vid. „*sämmtliche Werke.* 1840." tom. 31, p. 137 sq.).

§. 7. Restat, ut ea addamus, quae in tabula Iliaca supersunt ex parva Iliade desumpta. Ea et pauca sunt nec multum lucis afferunt. Hic primus conspicitur, sed dimidia corporis parte propter fracturam truncatus, vir arcum tenens humi procumbens; quem Paridem esse recte monuit Müllerus p. 170; sequuntur duo homines pileolis Phrygiis et bacillis instructi, cippo quadrato adstantes. Sunt Trojani, puto, in Paridis funeralibus occupati. Aliter Müllerus l. c. qui priorem figuram nescio num pro Philocteta an pro Menelao habuerit, posteriorem Helenum esse putavit. Hoc quidem aperte falsum est, cum apud Leschem Helenus jam ante Paridis mortem ab Ulixe captus sit. Jam sequuntur Eurypylus a Neoptolemo hasta transfixus, a socio sustentatus; Ulixes et Diomedes cum Palladio e porta urbis exeuntes; ligneus equus a Troadibus et Phrygibus in urbem tractus; Priamus, qui Sinonem abduci jubet; in Scaea porta Cassandra, quae retinens, ut videtur, ingredientes populares ab uno eorum protruditur. De Laocoontis fato, ad quod quatuor figuras ante Priamum positas pertinere putabat Müllerus, equidem nihil potui reperire. Quatuor illae figurae et ipsae potius ad triumphum pertinent, quo equum fatalem comitantur.

§. 8. Perventum est ad Arctini *Iliu-Persin*, cujus argumentum ita enarrat Proclus: *ὡς τὰ περὶ τὸν ἵππον οἱ Τρῶες ὑπόπτως ἔχοντες περιστάντες βουλεύονται ὅ τι χρὴ ποιεῖν, καὶ τοῖς μὲν δοκεῖ κατακρημνίσαι αὐτόν, τοῖς δὲ καταφλέγειν, οἱ δὲ ἱερὸν αὐτὸν ἔφασαν δεῖν τῇ Ἀθηνᾷ ἀνατεθῆναι· καὶ τέλος νικᾷ ἡ τούτων γνώμη.* Apud Quintum Trojani stupent equi lignei molem XII, 358 sq., tum Sinonem fateri jubent, quid equo contineatur, ibid. 369 sq., qui postquam — 377 sqq. — equum Minervae in honorem et gratiam factum retulit, alii — 389 sqq. — ei fidem habent, alii Laocoonte auctore cremandum eum censent, quae sententia vicisset — 395 sqq. —, nisi Laocoon subito Minervae vi occaecatus terrorem injecisset, quo correpti equum in urbem pertrahunt, muri parte diruta — 418 — 43. In his quin apud Arctinum Laocoontis nondum mentio fuerit injecta dubitari nequit; sed quod Sinon ab epitomatore omittitur, ei non nimium fidei habuerim, quamquam vide, quae deinde dicta sunt. Hoc tamen videtur haud temere sumi posse, apud Arctinum consilium, quid equo faciendum esse, multis fuisse exornatum.

Pergit Proclus: *τραπέντες δὲ εἰς εὐφροσύνην εὐωχοῦνται ὡς ἀπηλλαγμένοι τοῦ πολέμου. ἐν αὐτῷ δὲ δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τόν τε Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν. ἐπὶ δὲ τῷ τέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην.* Hic maxime hoc est notabile, quod in ipso de recuperata pace festo dracones Laocoonti infesti apparent. Hinc patet aliam ob causam eos immitti, quam quae apud Quintum refertur. Deinde hoc quoque discedit, quod ipsum Laocoontem atque unum ex filiis interficiunt, cum apud Quintum, Laocoonte etiam post occaecationem in dehortandis Trojanis

pergente, a Minerva immissi dracones filios tantum secum abripiant — cfr. not. ad XII, 475 — atque tum sub terram evanescant, quo facto filiis cenotaphium erigitur: 444—499. Quae postremo de Aeneae ejusque familiae exodo memorantur, ea prorsus discrepare a Quinti narratione supra allata quivis videt.

Pergit Proclus: *καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰςεληλυθὼς προςποίητος.* Hinc probabile sane fit Sinonem tantum signi dandi causa clam simulato habitu urbem ingressum esse, neque ut fabulam illam de equo ligneo Trojanis persuaderet. In sequentibus plura sane sunt, in quibus Quintus cum Arctino, sed uterque etiam cum plerisque aliis concinunt. Audiamus enim Proclum: *οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προςπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι. Καὶ Νεοπτόλεμος μὲν ἀποκτείνει Πρίαμον ἐπὶ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα· Μενέλαος δὲ ἀνευρὼν Ἑλένην ἐπὶ τὰς ναῦς κατάγει Δηΐφοβον φονεύσας.* Hic etiam inserenda videtur prior pars illius fragmenti, quod vulgo post *μηχανᾶται* legitur: *καὶ Ὀδυσσέως Ἀστυάνακτα ἀνελόντος Νεοπτόλεμος Ἀνδρομάχην γέρας λαμβάνει, καὶ τὰ λοιπὰ λάφυρα διανέμονται. Δημοφῶν τε καὶ Ἀκάμας Αἴθραν εὑρόντες ἄγουσι μεθ' ἑαυτῶν.* Hic quidem duo tantum sunt, in quibus Quintus discrepat, primum quod Priamum non *καταφυγόντα* facit ad aram Hercei Jovis, sed:

— οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς
θυμὸν ἐέλδετο παισὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσσαι,

a Neoptolemo mortem tamquam beneficium expetentem — XIII, 222 sqq. —; deinde, quod, ut supra jam vidimus, neque Neoptolemo, neque Ulixi, sed Graecis omnino caedem Astyanactis attribuit.

Sed ne putemus nimiam esse hic Arctini et Quinti similitudinem, consideremus, ecce, quae postremo Proclus retulit: *Κασσάνδραν δὲ Αἴας Ὀϊλέως πρὸς βίαν ἀποσπῶν συνεφέλκεται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ξόανον· ἐφ' ᾧ παροξυνθέντες οἱ Ἕλληνες καταλεῦσαι βούλονται τὸν Αἴαντα· ὁ δὲ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀθηνᾶς βωμὸν καταφεύγει καὶ διασώζεται ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.* Prorsus discedit Quintus, qui XIII, 420—29 Cassandram in ipso templo vitiatam esse narrat, sed de ceteris illis rebus nihil habet. Tum sequebatur, opinor, altera illius fragmenti pars: *ἔπειτα ἐμπρήσαντες τὴν πόλιν Πολυξένην σφαγιάζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον.* Id num fecerint sua sponte an ab Achillis umbra jussi dicere lubricum est. Certe omnia eodem modo atque apud Quintum narrata fuisse jam nemo crediderit. Extrema Procli verba haec sunt: *ἔπειτα ἀποπλέουσιν οἱ Ἕλληνες καὶ φθορὰν αὐτοῖς ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὸ πέλαγος μηχανᾶται.* Verum cum solo consilio Minervae Arctini carmen non exiisse sed certe usque ad naufragium ad Caphereos scopulos factum continuatum esse jam nemo facile negaverit. In illam Cyclicorum vero editionem ultimae partis Persidis loco *Nostorum* libri illati, quorum ex argumento quae huc pertinent addere placet, quo magis, quantopere ab iis Quintus discrepet cuique appareat: *συνάπτει δὲ τούτοις τὰ τῶν ΝΟΣΤΩΝ βιβλία πέντε Αὐγίου Τροιζηνίου περιέχοντα τάδε. Ἀθηνᾶ Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον εἰς ἔριν καθίστησι περὶ τοῦ ἔκπλου. Ἀγαμέμνων μὲν οὖν τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐξιλασόμενος χόλον ἐπιμένει· Διομήδης δὲ καὶ Νέστωρ ἀναχθέντες εἰς τὴν οἰκείαν διασώζονται, μεθ' οὓς ἐκπλεύσας ὁ Μενέλαος μετὰ πέντε νεῶν εἰς Αἴγυπτον παραγίνεται, τῶν λοιπῶν διαφθαρεισῶν νεῶν ἐν τῷ πελάγει. οἱ δὲ περὶ Κάλχαντα καὶ Λεοντέα καὶ Πολυποίτην πεζῇ πορευθέντες εἰς Κολοφῶνα Τειρεσίαν* (legendum *Κάλχαν*) *ἐνταῦθα τελευτήσαντα θάπτουσι. Τῶν δὲ περὶ Ἀγαμέμνονα ἀποπλεόντων Ἀχιλλέως εἴδωλον ἐπιφανὲν πειρᾶται διακωλύειν προλέγον τὰ συμβησόμενα. εἶθ' ὁ περὶ τὰς Καφηρίδας πέτρας δηλοῦται χειμὼν καὶ ἡ Αἴαντος φθορὰ τοῦ Λοκροῦ.* Hoc naufragium, quo totam Graecorum classem afflictam esse narrat, et Ajacis interitus solae sunt res, in quibus Quinto cum Nostorum auctore convenit. De omnibus, quae praecedunt et quae

insuper sequuntur ad Neoptolemum pertinentia, prorsus nihil apud Quintum invenitur.

§. 9. Quod Dionys. Hal. *antiq. Rom.* I, 69 ex *Arctino* refert verum Palladium a Jove Dardano datum, cum urbs caperetur, loco inaccesso latuisse, ab insidiantibus vero Achaeis Diomede, opinor, et Ulixe, tantum effigiem ejus simillimam, quae eo ipso consilio, ut insidiantes falleret, loco aperto posita esset, raptam esse, id a Quinto prorsus abhorret. Duae aliae res ad Arctini carmen referuntur, quae eodem jure ex parva Iliade petitae esse possunt, una apud schol. ad *Δ*, 285. *Ὁ Ἄντικλος ἐκ τοῦ κύκλου*, qui sane equum ingreditur apud Quintum XII, 317, sed totam de ejus intempestiva temeritate fabulam, quam apud Homerum lepide narratam *εἰς τὸ τραγικώτερον* deformavit Tryphiod. 476—86, idem ignoravit. Alterum servavit schol. ad *Σ*, 486: *Φασὶ δὲ Ἠλέκτραν οὐ βουλομένην τὴν Ἰλίου πόρθησιν θεάσασθαι, κτίσμα ὂν τῶν ἀπογόνων, καταλιπεῖν τὸν τόπον, οὗ κατηστέριστο. Διόπερ οὔσας πρότερον ἑπτὰ γενέσθαι ἕξ. Ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.* Haec fabula simili modo sane etiam apud Quintum legitur XIII, 551 sqq.

Ex *Nostis* et e *Telegonia* nullum fragmentum superest, quod ad res pertineat a Quinto tractatas. Sed argumentum eorum a Proclo servatum prorsus differre a Quinti simplicitate cuique patet. Imagines Tabulae *Iliacae* ad urbis excidium spectantes quoniam non ex Cyclicis, sed ex Stesichori Iliu-Perside depromptae sunt, de iis deinde videbimus.

§. 10. Restat jam, ut quae apud Quintum passim obvia sunt, cum *ceterorum Cyclicorum* fragmentis et argumento comparemus. Sed afferimus tantum aperte discrepantia, omittimus talia, quale est, quod *Titanomachiae* auctor (fragm. 3 et 4 ed. Dübner.) *Chironem* omnis justitiae et caelestis scientiae auctorem facit, Quintus I, 593 Achillis hastam ab eo fabricatam prodit, et IV, 143 in memorandis Pelei nuptiis tantum *ἄντρα Χείρωνος* memorat, non ipsum Centaurum, ex alterius sententia haud dubie dignissimum Deorum convivam.

Cum Homerus *Ψ*, 346 sq. dixisset *Ἀρείονα δῖον — Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν*, auctor *cyclicae Thebaidis*, qui ad eum locum a schol. laudatur (fragm. 6), eum equum a Neptuno cum Eringe procreatum primum ab illo Copreo, tum a Copreo Herculi, postremo ab Hercule Adrasto dono datum esse narravit. A quo mirum quantum distat Quintus, IV, 569 sqq. equum illum et Zephyro Harpyiaque prognatum, et a Diis Adrasto donatum esse referens.

Vix quidquam magis discrepare putaverim ab Homericorum charactere, quam quod *Cypriorum* auctor narraverat (fragm. 1) terram hominum multitudine gravatam Jovem, ut eo onere levaretur, implorasse, quo facto illum Momo suasore usum Thetidis nuptiis et Helena procreata bellum Trojanum excitasse, quo nimii homines tollerentur. En sententiam nostris civitatum gubernatoribus dignam, qui bellis, inundationibus, morbis pestiferis necessarium esse putant genus humanum interdum minui, ut superstitibus bene sit. Id quantum a Quinto distet, ex iis quae de ejus Parca attulimus patet. Nec de duplici Helenae ortu, quem (fragm. 3) pluribus ille persecutus erat, Quintus verbum habet. Porro quod idem (fragm. 4) narraverat Chironem Peleo dono dedisse hastam illam celebrem, a se in Pelio monte excisam, laevigatam a Minerva, confectam a Vulcano, nec inde quis hausisse putaverit Quintum illud *ὑπαὶ Χείρωνι πονηθέν* I, 593. Sed conclusit id ex Homero ipso *Π*, 143 sq.

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Consentiebant cum Lesche Cypria (fragm. 5) in eo Eurydicen Aeneae uxorem fuisse. Eam Quintus non novit.

Cum Homero constanter Quintus Achillis filium Neoptolemum appel-

lat, nescius eorum, quae in Cypriis de duplici Neoptolemi et Pyrrhi nomine tradita erant. Simpliciter apud Quintum V, 191—94 noluisse Ulixem in bellum Trojanum proficisci sed invitum abductum esse ab Atridis Ajax indignabundus ei objicit. Secutus est Ω, 115 sqq., minime Cypriorum auctorem, ex quo Proclus refert: *καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι ἐφώρασαν, Παλαμήδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες.* — Palamedem in piscatu a Diomede et Ulixe aquis demersum esse Cypria prodebant (fragm. 16): apud Quintum solo Ulixi adscribitur V, 198 sq. id facinus, quod cum ab Ajace litigante satis obscure (*θῆκας ὄλεθρον*) memoretur, videtur potius Palamedem falsa accusatione circumventum innuere.

Fuimus fortasse longiores; sed opinio radicitus evellenda fuit per dimidium fere saeculum propagata. Contra ex his, quae hucusque disputata sunt, satis apparet, tantum abesse ut Quintus Cyclicos secutus sit, *ut eos aut plane non noverit*, quod mihi quidem certum videtur, *aut, si novit, consulto rejecerit.*

§. 11. Vidimus supra, alia carmina *epica*, quae de rebus Trojanis agerent, vix ante Quintum exstitisse. *Lyricos* eum secutum esse antequam quis probare studuerit, refutare inutile est. Ex iis tamen *Stesichori* Iliu-Persidem cum Quinto componere placet, quoniam Tychsen. tabulae Iliacae inscriptione inductus pauca ex eo quoque Quintum hausisse putat p. LXVIII sq. Mihi quidem secus videtur. In omnibus enim, in quibus Stesichorum a vulgari fama recessisse aut ei aliquid affinxisse e fragmentis novimus, Quintum habet dissentientem. Ita quod (fragm. 19 ed. Bergk.) de *Epeo* narravit aquam regibus portantem, de qua re vid. *Welcker.* in libro, quem de *Graecis tragoediis* scripsit II, p. 524 sq., quod (fragm. 21) de *Hecuba* in Lyciam ab Apolline translata, quod (fragm. 22 sq.) de *Clymena* et *Medusa* captivis Trojanis mulieribus, quod (fr. 25) *centum* heroes equum ligneum ingredi, quod (fr. 26) cum Helena lapidibus obruenda esset, quibus hoc negotium mandatum esset, pulchritudine ejus perculsos lapides abjecisse narravit — haec omnia a Quinto alienissima sunt.

Restat, ut tabulae *Iliacae* postremam partem afferamus, quam ad Stesichorum expressam esse inscriptio declarat. Ei non multum fidei habendum esse jam supra monui. In tabula ipsa plura cum Quinto congruere, ut Graecos ex equo in Trojanos irruentes (100), Cassandram a templo Minervae abstractam (102 et 3), Priamum in ara Hercei Jovis interfectum (106), Aethram a nepotibus inventam (107), Polyxenam ad Achillis tumulum mactatam (114), verum quidem est, sed ne mirum quidem. Quomodo enim aliter fieri poterat? Contra alia discrepant, ut vir ille ad Veneris templum feminam gladio petens, quos haud improbabiliter pro Menelao et Helena Müllerus habet p. 171, ut Aeneas sacra Anchisae porrigens (108), Mercurio duce urbe exiens (109), cum suis navem conscendens (117—119), in quibus omnibus patet tabulam, neque vero Quintum famae Romanorum populari gratificatum esse. Porro duplex illa scena, quae ad Hectoris tumulum (110) agitur, Talthybius et Helenus ab una, Ulixes et Helenus ab altera parte cum Troadibus juncti, alienissima est a Quinto. De aliis figuris, quibus nulla nomina adscripta sunt, lubricum est judicium.

§. 12. Ad *Tragicos* transimus. Ex iis nihil hausisse tragoediarum superstitum habito respectu Tychsen. l. c. §. III recte affirmavit, breviter Philoctetae, Polyxenae, Ajacis, Helenae, Paridis exemplis usus, quos omnes ad pristinam simplicitatem adumbratos prorsus a Tragicorum artificio abhorrere personarum mores diverse describentium et exornantium. Hodie quidem cum post alios, tum post operam a Welckero atque Hermanno huic loco navatam, qui summi duumviri controversiis suis plus lucis quam ceteri omnes consensionibus suis huic quaestioni attulerunt,

idem de tragoediis, quae perierunt, affirmare licet. Eas, de quibus quidem aliquid certius sciri potest, hic brevissime perstringere placet, lectoribus ad Hermanni dissertationes et ad Welckeri librum supra jam laudatum ablegatis.

Insignem Homeri locum Χ, 210 sqq., quocum cfr. ineptam imitationem Θ, 70—74., *Aeschylus* in *Psychostasia* ita immutaverat, ut faceret Jovem *animas* Memnonis atque Achillis in trutina ponderantem, adstantibus utrinque Thetide et Aurora supplicantibus pro filiorum dimicantium vita: vid. Hermann. *opuscc.* VII, p. 352—354. Prorsus aliter Quint. II, 507 sqq.

καί νύ κε δὴ μακάρεσσιν ἀμείλιχος ἔμπεσε δῆρις,
εἰ μὴ ὑπ' ἐννεσίῃσι Διὸς μεγαλοβρεμέταο
δοιαὶ ἄρ' ἀμφοτέροισι θοῶς ἑκάτερθε παρέσταν
Κῆρες· ἐρεμναίη μὲν ἔβη ποτὶ Μέμνονος ἦτορ,
φαιδρὴ δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα etc.

quod ex illis locis comparatis cum I, 410 sqq. sibi confinxit. Eum vituperatae a grammaticis Homeri interpretationis Aeschyleae non ignarum fuisse, quae fuit Hermanni sententia l. c. p. 354, mihi quidem parum probabile videtur. In eadem tragoedia ipsa Aurora filii corpus abripiebat (vid. Hermann. *ibid.*), quod Quintus v. 550 sqq. a ventis factum narravit.

Achillem Apollo interfecit apud Aeschylum, apud quem qui versus legebantur Thetidis Deo id exprobrantis — vid. *Herm.* l. c. p. 364 — laudati a Platone *rep.* p. 383. A, habent aliquid similitudinis cum Junonis apud Quintum convicio III, 98 sqq., nec tamen tantum, ut eum ex Tragico eos transtulisse putemus. In *ὅπλων κρίσει* ejusdem poëtae pleraque non tam certa sunt, ut cum fructu iis hic utare. Sed in *Θρῃίσσαις*, quibus illa excipiebatur, fingebatur Ajax invulnerabilis una corporis parte excepta, ut adeo gladius, cum se interficere vellet, incurvaretur: cfr. Hermann. l. c. p. 373 sq. Id alienum esse a Quinto, ut ab Homero jam Struvius notavit l. c. p. 30.

Si vera sunt, ut sunt verisimilia, quae *Welckerus* I, p. 140—145 de *Dolopibus* sive *Rhoenice Sophoclis* disputat, Neoptolemi a Scyro deductio prorsus alio modo, atque apud Quintum tractabatur. Idem de Palladio ablato judicandum, quam rem Sophocles in *Lacaenis* tractavit secundum eundem p. 145—151. Et in *Laocoontis* fato, quo admonitus apud Sophoclem Aeneas cum suis in Idam recessit (vid. ibid. p. 151—157), nihil commune utrique fuit. Quae Quintus Homero duce Γ, 203 sqq. simpliciter de Antenore a Graecis servato XIII, 293—299 narravit, ea quantopere in Sophoclis *Antenoridis* exornata fuerint ex eodem p. 166—171 cognoscere licet. Etiam Sophoclis *Polyxenam* multo propius ad Euripidis Hecubam quam ad eam simplicitatem, qua Quintus usus est, accessisse facile patet: cfr. *ibid.* p. 176—183.

Ex deperditis *Euripidis* tragoediis solus *Philocteta* hic laudandus est, quem magis etiam quam Sophocleum ab antiquorum Epicorum simplicitate recessisse scimus. Vid. Welcker. l. c. II, p. 512—522.

Seriores aut adeo Romanos tragicos comparasse prorsus inutile est. Comparatis fragmentis cuique apparebit ex iis nihil Quintum hausisse.

§. 13. „An ex antiquissimis *historicis* hauserit Quintus, nec affirmari nec rationibus certis negari potest. Sed nec verisimile est, ex iis haurire voluisse poëtam, cui ad manus essent antiqua carmina, et dubitare licet istos Quinti aetate superfuisse. Accedit, quod quae sparsim occurrunt ex Hellanico aliisque excerpta, plerumque a nostro differunt et ab epicorum ratione. Vid. Heyne in Excurss. ad Aen. II.“ TYCHS. sect. III. §. IV. Recte ille in eam opinionem inclinavit, ut Quintum non ex antiquissimis historicis hausisse putaret. Neque ex antiquissimis neque ex recentioribus hausisse certissimis rationibus demonstrari potest ex comparatione utrorumque depromtis. Ita, ut unum certe afferam, quantopere distant ea, quae Dionys. Hal. I, 46 de Aeneae discessu ex

Hellanico attulit, non solum a Quinto sed omnino, ut recte dixit Tychsenius, ab omni epicorum ratione. Sed haec singulatim persequi non opus est, cum nemini in mentem venturum sit horum auctorum a Quinto aut vestigia lecta aut omnino respectum habitum esse. Etiam de ceteris, qui restant, auctoribus operam perderem, si quidquam addere vellem Tychsenii judicio ibidem his verbis expresso: „Hoc certum est, eum *Sophistas* et *Rhetores*, *Philostratum* et qui *Dictyis* et *Daretis* nomine inscriptos libellos reliquerunt, non adhibuisse, quod facile videbit qui hos libellos cum nostro carmine comparaverit."

De poëtis *Latinis* breviter dici potest. Nihil ex eorum lectione, sive res spectes sive narrandi rationem et artem, profecisse Quintum optime docet libri duodecimi cum secundo Aeneidis comparatio. Nihil dubito, quin eos plane ignoraverit.

§. 14. Jam si neque Epicos aut Lyricos aut Tragicos, neque Historicos aut Sophistas poëta secutus est, quaeritur, quem tandem in eligendis tractandisque fabulis secutus sit ducem. Ad hoc uno verbo responderi et potest et debet: secutus est Homerum. Etenim in colligendis fabulis ita versatus est, ut quaecunque ex Homeri commemorationibus in transcursu factis in suum usum convertere posset, iis diligenter religioseque uteretur, quod scite jam animadvertit Struvius in dissert. I. p. 25 sq. 33. Verum intra hoc non constitit: ubicunque res tractanda erat, cujus Homerus nullam fecisset mentionem — quod saepissime fieri necesse erat — eam ejus conformationem praetulit, cujus similem quandam apud Homerum imaginem reperisset. Hinc in colloquiis ceterisque personarum suarum conditionibus et rationibus describendis minus suo ingenio indulsit quam scenis aequaliter ab Homero depictis se applicavit. Pauperis hoc esse ingenii quivis videt, neque in Quinto multum venae poëticae inesse contenderim: hoc tamen ei contigit, ut aequabilem quendam colorem neque, si rem obiter percurramus, ab Homericis diversum Posthomericis suis induceret. Inde etiam in eligendis fabulis eas semper praetulit, quarum in Homero quasi lineas quasdam haud dissimiles invenisset, et ubicunque nihil prorsus simile inveniri poterat, operam dedit, ut ne quid ab simplicitate Homericorum et nativis heroicorum temporum moribus alienum immisceret. Quam vere hoc observatum sit, patebit comparanti discrepantias illas tantum non omnes, quas supra ex Cyclicis notavimus. Itaque ubi diversas ejusdem rei variationes in promtu habebat, non dubito quin consulto et opera data eam semper, quae indole esset supra descripta, praetulerit. Poteram hic multis explicare, propter hanc ipsam causam Quintum a tragicorum commentis abstinuisse, qui pro poësis suae natura animum personarum moresque ubique aperire atque ex iis res bene maleve gestas necessario derivare studuerunt, poteram poëtae sollertiam laudare, qui quidem, si ingentem spectamus fabularum Trojanarum vel ad nostra tempora servatarum copiam et varietatem, egregie videri debeat suam ad sententiam delectum instituisse. Sed, ut verum fatear, tantis laudibus mihi vix dignus videtur Quintus, cujus doctrinam lectionemque non puto tam multiplicem fuisse, ut farraginis illius vel majorem tantum partem collectam paratamque haberet. Hic quidem prorsus mihi discedendum est a Struvio, qui l. c. p. 47 dicit: „In universum ex toto Posthomericorum carmine patet, amplam fabularum copiam a poëta fuisse collectam, easque in illis regionibus indigenas et in incolarum oribus versantes aut ab illo ipso esse enotatas, aut ex intento eorum, qui eas congesserant, studio haustas." De fabulis illis localibus supra I, §. 3 satis dictum. Quas fabulas cum ex ipso popularium ore, ut mihi quidem videtur, desumtas carmini insereret, videtur ingens temporum intervallum iis paullum obtegere atque coaevis suis continuum quasi cum heroicis temporibus vinculum significare voluisse. Vastae eruditionis copiosaeque lectionis vestigia in Quinti carmine equidem detegere potui *nulla*, quem puto ex poëtis excepto Homero diligentissime lectitato prorsusque, ut ita dicam, concocto vix

quemquam alium quam Hesiodum et Apollonium accuratius legisse, fabularum autem cognitionem, nisi sufficiebat institutio, quacunque ille usus est, hausisse ex libello quodam vulgares maxime simplicesque fabulas pedestri oratione breviter complexo, cujus generis exemplum superest in *Apollodori* bibliotheca. Certe, si fuit homo diffusi doctique laboris, summam ejus abstinentiam et modestiam imo artem fuisse necesse est, quippe qui tantas divitias non solum tam cupide, sed etiam tam feliciter obtexerit. Neque credibile est doctum grammaticum maxime variis diversissimisque Homeri, Cyclicorum, Tragicorum, Alexandrinorum, aliorumque multorum stilis initiatum tam pure sincereque solummodo Homericam dicendi rationem exprimere potuisse.

§. 15. Longum est imo vix exhauriendum, singulatim omnia percurrendo id, quod de Homeri imitatione diximus, probare. Permulta etiam jam in notis allata sunt. Alia cuivis Homeri lectori in memoriam veniant, quo pertinent vulnerationes et aliae pugnarum vicissitudines, funera, convivia, somni et quae sunt similia. Placet tamen quaedam hic quoque ponere fidei faciendae gratia.

I, 9 sqq. De factis Achillis locos Homericos adscripsi. — 18 sqq. De Amazonibus quidem nihil inveniebat quam brevem commemorationem *Γ*, 189. *Ζ*, 186. Sed causam, ob quam Penthesileam advenientem facit, ex Homero sumpsit — cfr. ad v. 22 —, ubi saepius homines inducuntur ob caedem involuntariam fugitivi. Et cfr. I, 460 de Phoenice. *Ω*, 480—482. — 41 sqq. De nominibus cfr. *Κλονίος Β*, 495. *Ο*, 340. *Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι* l. c. *Ἱππόθοος* saepius. — 100 sqq. *Andromachae* orationem ex variis conflavit. Quaedam attuli. Sed cfr. *Ζ*, 462—465. *Χ*, 464 sq. 481. *Ω*, 741 sq. — 123 sqq. Somnium ad Penthesileam accedens Minervae consilio, ut ad Agamemnonem Jovis *Β*, 4 sqq. 35 sqq. — 167 sqq. Equus ab Orithyia Boreae uxore Penthesileae datus. Boreas equarum amator *Υ*, 223 sqq. — 182 sqq. Priamus Jovem Idaeum precans omen accipit. Sumptum ex *Ω*, 287 sqq. 306 sqq. — 211 sqq. Mirans Achivus, ut Thoas *Ο*, 281 sqq. Hectore post lapidis ictum recreato. — 233 sqq. Podarces Iphicli filius ex *Ν*, 693. 698. — 294 sqq. Niobe *Ω*, 614 — 617. — 376 sqq. Cfr. *Ρ*, 377 sqq. — 494 sqq. Ajax tumultum exaudiens, ut Nestor *Ξ*, 1 sqq. Et cfr. ibid. 47 sqq. Neque oblitus erat, hunc ipsum ad Achillem missum esse, ut eum ad pugnandum incitaret *Ι*, 161. 622 sqq. — 553 sqq. Penthesileae oratio, ut Hectoris *Χ*, 279 sqq. — 643 sqq. Achillis oratio ex *Χ*, 331 sqq. — 675 sqq. Mars Penthesileae mortem ulcisci parat, ut Ascalaphi *Ο*, 110 sqq. — 742 sqq. Thersites pugno prostratus, ut Irus ab Ulixe *Σ*, 96. sqq. — 775 sqq. Diomedes ab Argivis retentus, ut in *Α* Achilles a Minerva. — 806 sqq. Sumtum ex *Η*, 408 sqq. — 815 sqq. Podarces et Protesilaus *Β*, 698 sqq.

II, 9. Thymoetes ex *Γ*, 146. Quae tum Polydamas suadet et cum Paride altercatur, ad *Μ*, 210 sqq. *Σ*, 249 sqq., ubi frustra Hectori consilium dat, expressa sunt. Sed vid. etiam *Η*, 245 sqq., ubi ut Helena reddatur suadet Antenor, recusat Paris. Cfr. *Γ*, 159. Ex eodem loco 146 sqq. confinxit sibi v. 97 transitum *ἧς εἵνεκα — ἐσκοπίαζον*. — 83—85 ex *Ι*, 312 sq. — 134 sq. Similiter *Ξ*, 167 sq. *Ο*, 390 sqq. — 137 sqq. Poculum, quod Priamus Memnoni propinat, *στιβαρόν* est. Meminerat Nestorei poculi *Λ*, 636 sq. De poculo quae tum narrantur, sceptri Agamemnonei fata referunt *Γ*, *Β*, 101 sqq. — 153 sqq. Vinum recusat Memnon, ut Hector *Ζ*, 264 sq. Et cfr. *Ο*, 394 contrarium *ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος*. — 185 sqq. Sumtum ex *Ο*, 68 sqq. — 164 sqq. Jovis imperium ex *Θ*, 1 sqq. — 203 sqq. Argivi cum Achille sese armantes. Cfr. *Τ*, 357 sqq. — 243 sqq. Antilochus pro patre mortem obiens, multum celebratus a poetis, jam ab Homero introducitur *Γ*, 111 sq. *Δ*, 176 sqq. Nestorem periculo objectum *Θ*, 80 sqq. Thrasymedem Antilocho fratri propugnantem *Π*, 320 sqq. legerat. — 323 sqq. Nestoris oratio ex plu-

ribus apud Homerum composita: *Π*, 133. *Λ*, 670. *Δ*, 318 sqq. — 388 sqq. Nestor Achillem ad defendendum Antilochi corpus invocat, ut Menelaus Achivorum principes ad Patrocli *P*, 248 sqq., ut Glaucus Hectorem ad Sarpedonis *Π*, 538 sqq. Memnonem quasi alterum Hectorem a se prosterni ipsum Achillem dicentem facit 447 sq.

Ἕκτορα γὰρ Πατρόκλοιο, σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθείς
τίσομαι· οὐ γὰρ ὄλεσσας ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταῖρον.

Hinc aliqua utriusque pugnae sermonumque habitorum similitudo: cfr. *X*, 250 sqq. Neque Memnonis et Hectoris vulneratio dissimilis: *X*, 324 sqq. Quint. II, 542 sqq. Sed levem ipsius Achillis vulnerationem 409 sq. sumsit ex *Φ*, 166 sq. De Keribus ad utrumque heroem accedentibus supra dictum. — 588 sq. Nympharum lucus: cfr. *Z*, 419. — 596 sqq. Horarum negotia et munus amplificavit hic et X, 336 sqq. Primas tamen lineas in Homero invenerat *E*, 749 sqq. (*Θ*, 393 sqq.) et *Θ*, 433 sqq. Aurorae querelae 616 sqq. aliquid habent similitudinis cum Junonis *Δ*, 58 sqq.

III. De Achillis *morte* cum duplex fama jam ab Homero innueretur, una *T*, 416 sq. *X*, 358 — 360, qua simul a Paride et Apolline, altera *Φ*, 275 — 278, qua a solo Apolline interfectus dicebatur, Quintum hauc constanter secutum esse jam notavit Struv. *l. c.* p. 14 sq. In enarrando illo facinore ducem habuit Homerum *Φ*, 544 sqq. X, 1 sqq., ubi Apollo simili modo Achillem a capienda urbe retinet, ubi quae optat *X*, 20, ut Apollini malum inferat, apud Quintum III, 52, aperte minitatur. Praeterea ante oculos habuit Diomedem vel Diis infestum *E*, 362. 434 sqq. 881 sq. Nonnulla aperte expressit, ut 40 *χάζεο, Πηλείδη* ex *E*, 440 *χάζεο, Τυδείδη, καὶ φράζεο*; 42 *μή σε καὶ ἀθανάτων τις ἀπ' Οὐλύμποιο χαλέψῃ* ex *E*, 411 *φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται.* — 96 sqq. Juno objurgat Apollinem ut apud Homerum *Ω*, 55 sqq. — 164 sqq. formata sunt ex *Λ*, 267 sqq. — In pugna de mortuo Achille pugnam imitatus est de mortuo Patroclo *P*, 124 sqq. admixtis quibusdam ex pugna de Sarpedone commissa *Π*, 530 sqq. Ibi Glaucus Hectorem (140 sqq.), hic Paris Trojanos incitat (186 sqq.) ad rapiendum adversarii cadaver; apud utrumque *ἀριστεύει* Ajax, apud utrumque Glaucus, qui interficitur apud Quintum et a Trojanis eripitur, ut apud Homerum Sarpedon. Ulixem, quem admiscere debebat propter *ὅπλου κρίσιν*, vulnerari facit ab Alcone 308 sqq., ut Homerus *Λ*, 434 sqq. a Soco, unde in re dissimili versus 317 sq. *ὃ δὲ λοίγιον ἔγχος ἐκ χροὸς ἐξείρυσσε καὶ ἀσπίδος* et *Λ*, 457 *ὄβριμον ἔγχος ἔξω τε χροὸς ἕλκε καὶ ἀσπίδος.* Ut Ajax Paridem 332 sqq., ita Hector Teucrum in arcu tendendo occupatum lapide prosternit *Θ*, 322 sqq. — Planctus de mortuo Achille (III, 427 sqq.), quocum comparandus ille de Ajace (V, 500 sqq.) et de Paride (X, 369 sqq.), non obscurum est quibus Homericis locis nitatur: cfr. *Σ*, 22 sqq. *T*, 282 sqq. X, 416 sqq. *Ω*, 720 sqq. Longum est singula singulis componere, ut III, 483 sqq. cum *T*, 334 sqq. Alia etiam aliunde hausit, ut Phoenicis fata III, 467 sqq. ex *I*, 475 sqq. Briseidem dilectam Achillis uxorem ibid. 552. 568 ex eodem Homeri libro 336 — 343, Thetidis adventum (III, 582 sqq.) adumbravit ex *Σ*, 35 sqq. cfr. *A*, 357 sqq., nonnulla in ejus oratione petiit ex *A*, 394 sqq. 415 sqq. *Z*, 135 sqq. *Σ*, 394 sqq. Ad III, 628 sq. cfr. etiam *Θ*, 363 *οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.* Tum ingens maeror III, 600 sqq. ex *Ψ*, 12 sqq. descriptus. — 697 sq. Jupiter ambrosias guttas demittens in Achillis corpus commonefacit loci *Π*, 459 sq., conjuncti cum *T*, 38 sq. Aliud est Hes. *ἀ.* 384 sq. — 703 sqq. Boream et Zephyrum accitos ad comburendum Achillis corpus ex *Ψ*, 194 sqq. sumsit. Omnino autem in enarrando Achillis funere accuratissime secutus est *Ω*, 36 — 84, ut quaedam ad verbum expresserit, ut III, 390 sq. 419 ex *Ω*, 39 sq.; III, 385 sqq. 527 sq. 409 sq. ex *Ω*, 43 sqq. Et cfr. not. ad III, 736. Singula, ut ubique, etiam hic aliunde deprompta, ut III, 778 ex *I*, 155.

IV, 1 sqq. *Glaucus* ex rogo ab Apolline ereptus memoriam refert Sarpedonis ex ipso pugnae tumultu ablati et a Morte atque Somno in Lyciam asportati *Π*, 666 sqq. Pro his, qui πομποὶ κραιπνοί audiunt, supra in Memnone auferendo ventos substituerat II, 550 sqq. — Tum *Juno* Jovem increpans ex *Δ*, 536 sqq. traducta est. — Ut Diomedem, quemadmodum saepius apud Homerum, Achivos ad pugnam incitantem retinet Ajax 82 sqq., ut Thetidem exspectent antea certamen instituturam, ita Achilles *Ψ*, 4 sqq. Myrmidones dissipari non patitur, usque dum luxerint Patroclum et tum ibid. 258

αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα.

Sed cfr. etiam *Ω*, 50 sqq., qua re sed ad Jovem translata jam supra III, 597 sqq. usus erat. — Ipsam *Thetidem* certamen atque praemia ponentem ex *Ω*, 85 — 92 mutuatus est. In ipsis certaminibus describendis quam presse secutus sit Homeri vestigia, ad singulos locos notavi, ut fere nihil sit, quod addam. Suorum temporum morem secutus Nestorem fecit *laudatione* Achillem et Thetidem celebrantem 118 — 180, cum ille apud Homerum *Ψ*, 616 sqq. ab Achille αὔτως donatus esset. Quod 125 apud Quintum vel Ulixes Nestori cedere dicitur, meminerat *Λ*, 512, ubi hi duo ut optimi in consilio componuntur. Quam ibi Nestor orationem habet de sua virtute 629 sqq., eam Quintus imitatus est 303 sqq., qua Nestor incitat dubitantes pugilatum ingredi. De hac haesitatione nihil quidem est apud Homerum, sed tamen post illam Nestoris orationem sequitur statim pugilatus 651 sqq., et adhortationem Nestoris exprobraticem sumsit ex *H*, 123 sqq. Singula quaedam etiam aliunde petita sunt, ut 264 ex *H*, 274 sq.; 398 ex *Δ*, 418.

V, 1 — 120. De imitatione Homerica in armis Achillis describendis satis dictum in notis. Et orationes quidem Ajacis et Ulixis ex Homero depromere non potuit, de quibus accurate egi in notis; tamen, quodcunque potuit, ex *Λ*, 543 — 562 expressit. Ita quod Homerus 547 breviter indicaverat:

παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,

ita secutus est, ut omissa Minerva, ne injusta videretur Dea, opinor, Nestoris consilio Agamemnonem et Idomeneum judices ab ambobus heroibus electos hanc provinciam Trojanis tradentes faciat. Quae autem Ulixes dolens verba facit ad Ajacis umbram, ea amplificata partitus est inter Menelaum timentem 424 — 426 et Ulixem lugentem de Ajace mortuo 574 sqq. Et quae ille ibidem dicit 556 sqq.

σεῖο δ' Ἀχαιοὶ
ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληιάδαο
ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές,

ea quasi fundamentum formant, cui Quintus narrationem de communi omnium luctu superstruxit, fabulis, quas Sophocles aliique tragici exornarunt, de ingrato infestoque regum in Ajacem animo prorsus rejectis. Singula etiam hic aliunde petita sunt, ut 355 ex *E*, 671; 413 sqq. ex *K*, 32 sqq.

VI, 1 — 55. Menelaus dissimulate ad reditum invitans, sed a Diomede vituperatus ad exemplum *B*, 73 sqq. et *I*, 9 sqq. (cfr. *Ξ*, 74 sqq.) effícti sunt. Singula quaedam — *B*, 73 et Quint. 73; *B*, 139 sq. et Quint. 19 sq.; *B*, 289 et Quint. 43; *B*, 381 sqq. et Quint. 50 sqq. — bene composuit Struvius *l. c.* p. 33 sq. Tum quod et hic Neoptolemum, et IX, 325 sqq. Philoctetam arcessiri jubet, et XII, 3 sqq. Troja quomodo capienda sit auctor est, et XIII, 333 sqq. Aeneae ad futurum regnum fatis destinato parcere jubet Achaeos, et XIV, 352 Hecubam in canem lapideam mutatam trans Hellespontum asportandam curat, in his omnibus Quintus partes, quas ille vates apud Homerum habet, retinere voluit. Tum omnium istorum, quae hoc et sequente libro de Eurypyli

et Neoptolemi *ἀριστείᾳ* narrantur, fundus iterum est Homericus in iis, quae Ulixes *Λ*, 506 sqq. de Neoptolemo Achillis umbrae refert. Cfr. *T*, 326. Tamen apud Quintum non solus Ulixes, sed cum Diomede Neoptolemum, ut etiam postea IX, 335 sqq. Philoctetam arcessit, quam expeditionum societatem effinxit ex Doloniae amplificatione (*K*, 241 sqq.) diserte memoratae V, 253 sqq. Vides in omnibus his rebus aequalitati cuidam poetam studere. Eurypyli clipeum descripsit, memor, ut puto, praeter Achillis clipeum, etiam Agamemnonis loricam *Λ*, 23 sqq. describi. Optime autem hujuscemodi descriptioni labores Herculis convenire, quis est qui non videat? Struvius quidem *l. c.* p. 37, unde haec hauserit accuratiorem disquisitionem in aliud tempus reponens id unum pronuntiat fontem hujus descriptionis non solos mythographos, sed potius opus aliquod anaglyphum videri fuisse. Fortasse; quamquam cavendum puto, ne Quintum doctiorem faciamus, quam re vera fuit. Inter eos, quos Eurypylus interficit, est Nireus, vir pulcherrimus, sed ignavus VI, 372 sqq. VII, 7 sqq. Hunc ejus characterem expressit ex *B*, 671 sqq. Ubi Machaonem facit cum Eurypylo depugnantem, in extremo horum colloquio 414 sqq. aperte Hectoris moribundi cum Achille colloquium *X*, 331 sqq. imitatus est. Omnino Eurypyli facinoribus Graecos in naves reprimentis Hectoris imaginem ex mediis Iliadis libris resuscitavit. Sed hoc per singula persequi longum est. Paucos locos componere placet: VI, 27 et *I*, 377, quod est exemplum, quam diverso usui locos expressos interdum adhibuerit; *ibid.* 88 sqq. Menelaus Neoptolemo (cfr. *Δ*, 5 sqq.), ut *I*, 141 sqq. Agamemnon Achilli filiam promittit; *ibid.* 147 sqq. Paridis domus ex *Z*, 314 sqq. translata.

VII, 9 ex *Δ*, 320 expressum est. Tum ingens Podalirii moeror, qui adeo mortem sibi consciscere parat — 24 sqq. —, postremo tamen a Nestore delinitur, Achillem in memoriam revocat, qui primo de Patrocli morte nuntio accepto — *Σ*, 22 sqq. — ab Antilocho, ne manum sibi inferat, retinetur: *ibid.* 32 sqq. Tum Thetis accedit illum consolatura. — 151 sqq. Legationem ob mortuos sepeliendos missam ex *H*, 375 sqq. sumsit. — Diomedis et Ulixis per Neptolemum receptio locis ex Odyssea petitis illustrari potest. Quae Neoptolemus dicit *ibid.* 288 — 291 composita sunt ex *Z*, 486 sq. et *X*, 305. — Sed haec sufficiant ad demonstrandam eam rationem, quam Quintus in exornandis fabulis secutus est. Plura etiam aut adeo omnia congerere si vellem, vereor ne laborem suscepturus essem et taedii plenum et vero satis inutilem. Semel enim simplici hoc artificio detecto quivis, si tanti est, eorum, quae restant, archetypa reperire poterit. *Apollonii* imitationem multo illam rariorem et in rebus quibusdam singularibus conspicuam in notis fere indicavi: exemplum maxime insigne est in Oenonae fabula: vid. ad X, 440 et 454. Quamquam in hoc episodio, quod mediocrem ceteri carminis jejunitatem haud parum superat, haud infeliciter Alexandrinum poetam aemulatus esse videtur.

§. 16. Sed rem contrariam observare licet. Ut Quintus ea pluries repetere non dubitavit, quae ex Homeri exemplis facile exornare posse sibi videbatur — exempla modo habuimus —, ita alia, in quibus aut eo duce carebat, aut sollertiam suam jam exhauserat, satis breviter praecidit. Aliquot hujus quoque rei adjicere placet. Quam sicco pede Diomedis et Achillis rixam transiit I, 774 — 780, quam, si habuisset et imitatus esset Arctinum, quantopere amplificare potuisset vel ex Procli argumento videmus. Sequentes libri, qui ubique, ut vidimus, res continent ab Homero tractatas, locis fere carent tanta exilitate laborantibus. Sed porro huc pertinent IX, 325 — 336. XII, 88 sqq. 358 sqq., ubi si prior impetus, quo in primis libris ejusmodi res ut Penthesileae adventum depinxit, ei superasset, de illo equi miraculo Trojanorumque stupore paullo plura narrasset quam haec:

ἵππον δ' εἰσενόησαν ἐΰξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
θάμβεον ἑσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη.

Omnino haud pauca in his libris multo brevius et exilius referuntur, quia, opinor, imitationis exempla deerant. Memorabile hoc est, quod suorum temporum memor Sinonem non per *ὕβριν* mutilatum fingit a Trojanis, sed *ὅπως νημερτέα εἴπῃ* XII, 368, coll. 420. Apparet poetae quaestionem per tormenta exercitam ob oculos fuisse. In Laocoontis fabula v. 475 eum Homeri vestigia secutum esse in nota ad eum versum monitum est. In Trojae excidio alia non male depinguntur, ut ebrii Trojani superba jactatio XIII, 3 sqq., caedes multiplex et mulierum pavidarum varius habitus 81 sqq., Helenae cum Menelao congressus 385 sqq., Aethra a nepotibus agnita 496 sqq., alia sine omni ornatu exiliter referuntur, ut Astyanactis caedes 251 — 257, Antenor a Graecis servatus 291 — 299, Aeneae postrema *ἀριστεία* 300 — 302, sed paullo accuratius fuga 302 sqq.; tum Deiphobus a Menelao trucidatus 354 sq., Laodicae et Electrae fatum 544 sqq. Omni fere haec ordine carent nec repetitiones desunt. Paulo magis aequabiliter postremus liber scriptus est, in quo tantum quae initio de praeda Trojana inter Graecos distributa, quae 101 sqq. de Achivis sacrificantibus, quae 347 sqq. de Hecuba in lapideam canem transformata (ad exemplum draconis illius *B*, 319), quae 360 sqq. de Calchante ceteros a reditu dehortante leguntur, pedestrem illum stilum produnt; cetera pro nostro poeta satis accommodate narrata sunt; eminet prae ceteris procella a Minerva immissa, Graecorum naufragium et Ajacis Locri interitus. Sane hic Homerum, quem imitaretur, habebat.

Sed ex his, quae hucusque allata sunt, fortasse lucem accipit singularis locus. Etenim libro *decimo* Juno Paridem, quem Oenona auxilium ejus implorantem repulerat, supra Idam claudicantem conspicata cum quatuor Horis, quae 336 *ἀμφίπολοι* ejus audiunt, ministerio Homerico *Θ*, 433 sq. amplificato, confabulans introducitur:

ὁππόσα λοίγιος Αἶσα περὶ φρεσὶν οὐλομένῃσι
μήδετο, Τυνδαρίδος στυγερὸν γάμον ἐντύνουσα
Δηιφόβῳ, καὶ μῆνιν ἀνιηρὴν Ἑλένοιο
καὶ χόλον ἀμφὶ γυναικός· ὅπως τέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἤμελλον μάρψαντες ἐν ὑψηλοῖσιν ὄρεσσι
χωόμενον Τρώεσσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθαι·
ὥς τέ οἱ ἐννεσίῃσι κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
ἑσπομένου Ὀδυσῆος ὑπὲρ μέγα τεῖχος ὀρούσας
Ἀλκαθόῳ στονόεντι φέρειν ἤμελλεν ὄλεθρον
ἁρπάξας ἐθέλουσαν ἐΰφρονα Τριτογένειαν,
ἥτ᾽ ἔρυμα πτόλιός τε καὶ αὐτῶν ἔπλετο Τρώων·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας
ἔσθενεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο,
ἀθανάτης ἔμπροσθεν ἀκηδέος ἐμβεβαυίης·
οὐδέ οἱ ἄμβροτον εἶδος ἐτεκτήναντο σιδήρῳ
ἀνέρες, ἀλλά μιν αὐτὸς ἀπ᾽ Οὐλύμποιο Κρονίων
κάββαλεν ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα.
καὶ τὰ μὲν ὣς ὀάριζε Διὸς δάμαρ ἀμφιπόλοισιν
ἄλλα δὲ πόλλ᾽ ἐπὶ τοῖσι.

Tychsen. *dissert. sect.* II, §. XII. hoc in vitiorum numero habet, quod res ad summam carminis magni momenti in transcursu attingitur. Verum hoc, et augetur offensio, cum libro, qui sequitur, 349 Helenum adhuc inter urbis defensores, postea de eo ne *γρῦ* quidem invenimus, contra XIII, 353 sqq. Deiphobum ut Helenae maritum a Menelao interfectum legimus. Profecto enim, cum hae omnes res in eo Junonis colloquio tamquam *futurae* commemorentur, antequam tamquam *factae* commemorari potuerint, necessarium videatur ut *fieri* eas narretur. Itaque olim aut post librum *undecimum* magnam duorum ad minimum librorum lacunam esse, cui conjecturae melius quam impetu semel in muros facto respondere videbatur XII, 1 *ἀλλ᾽ ὅτε δὴ μάλα πολλὰ κάμον περὶ τείχεα Τροίης,* aut poëtam putabam, cum non continuo ordine libros suos contexeret, sive morte sive alia quacunque re,

antequam eas duas rhapsodias suppleret, interceptum et prohibitum esse. Verum, ut fieri utrumque posse nemo negaverit, ita et per se parum credibile est atque idonea auctoritate caret, rerum accuratius explicandarum argumentum hoc modo praemitti, neque id factum esse docent adjecta verba *ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι*, quibus ceterae res, quas accuratius explicavit, comprehenduntur. Itaque nunc accuratius intellecto quam totus ille ex Homeri imitatione penderet, multo probabilius arbitror consulto tam miro, ne dicam inepto modo illa episodia strictim relata esse. Etenim cum fabula illa de Heleno Argivorum adjutore aeque atque altera de Palladii inexpugnabili tutela non solum ab Homero prorsus esset aliena, sed etiam, illa quidem fabula Calchanti omnia hujuscemodi suadenti, haec Neoptolemo et Philoctetae conjunctim Trojae expugnandae paribus repugnare quodammodo videretur, cum porro ad eas fabulas prolixe enarrandas vix similia ex Homero peti possent, omittere ea homo diligens aut noluit ut nimis pervagatas, aut non potuit ut conjunctas cum Deiphobi et Helenae nuptiis, quas noverat Homerus. Itaque mediam quandam excogitavit viam, ut has res necessario cum Paridis morte conjunctas Deum reginae ori inderet, ex qua commemoratione eas certissime suo tempore factas esse lectori credendum reliquit. Hoc non magni poetae esse libenter concedo; sed quomodo omnino de ea Quinti laude statuendum sit, jam accuratius exponamus.

LIB. II.

De carmine ejusque indole.

Cap. I.

De versu et numeris Quinti.

§. 1. Summam esse versuum apud Quintum *εὐρυθμίαν* jam Rhodomannus perspexerat, qui non solum de ea re in praefatione monuit, sed etiam in emendationibus saepius ad eam normam vitia removit. Neque ei judicio quisquam, qui aurium sensu callet, refragabitur. Tamen post ea, quae Hermannus, Gerhardus, Spitznerus, Lehrsius monuerunt, quaedam attulisse haud inutile erit, in qua re ita versabimur, ut quaecunque jam ab aliis sunt animadversa, ea quam brevissime absolvamus, accuratius explicemus, si quae virorum doctorum diligentem sollertiam minus adhuc exercuerunt.

Duarum tertii pedis caesurarum, quae sollemnes sunt versui heroico, — injuria enim pari cum his numero hephthemimerem habere solent — *trochaicam* semiquinariae praelatam esse a Quinto etiam hac in re Nonni praecursore, scite observavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 199, qui eum interdum in sexaginta versibus vix tres habere dicit, quin trochaica caesura instructi sint, provocans ad XI, 395—423. 425—453, unde recte ille conclusit, proximum eum Nonni aetati fuisse, oportere. Sed quo melius ea consuetudo perspiciatur, artificia notemus, quibus Quintus eam caesuram quaesivit.

Itaque primum ea versus sede, ubicunque sequentia adaptare potuit, longiores dativorum in — *σι* et genitivorum formas in — *οιο* et *αο* praetulit, ut *πώλοισι καὶ ἅρμασι* VIII, 30, non — *οις τε καὶ ἅρμ.*: cfr. *ibid.* 232. 381. 456. 464. IX, 10. 254. 257. 408 411. X, 79. 324. 330. XI. 290. etc. — *βροτοῖσι φέρει* VIII, 31, non — *οις φορέει*: cfr. *ibid.* 220. IX, 176. XI, 125 *εὐρυπέδοιο, βρέμει,* non *βρομέει* etc. —

Post eas formas semper Atticam correptionem tenui productioni praetulit, ut *ὤμοισι πατρώια* VIII, 23. *ἀΐσσουσιν, ἄχρις ibid.* 383. *ζήλοιο λυγροῦ* X, 298: cfr. XIV, 658. III, 437. V, 378. III, 503. XII, 258 *πολέμοιο τέκμωρ.* XIV, 117 *πολέμοιο μακροῦ*, et *ibid.* 338. *εὕδεσκεν, ὕπνος* I, 123. *ἐριβρύχοιο νεβροὶ* III, 171. *ἀμφοτέρῃσι πεπληγυῖαι ibid.* 548. — Post eas simplicia verba compositis praetulit IX, 144 *ἀμφιπόλοισιν· ἔρυκε*, non — *οις· κατέρυκε.* 155 *ἵπποισι δ' ἐκέκλετο*, non — *οις δ' ἐπεκέκλετο.* 303 *βούλῃσιν· ὄλοντο*, non — *ῃς· ἀπόλοντο.* 396 *γναμπτοῖσιν ἀρηράμενον*, non — *οῖς συναρηρ.* X, 49 *Ἀργείοισιν, ἔγειρε*, non — *οις, ἀνέγειρε.* 77 *ἵκανεν ἀμυνέμεν*, non — *αν' ἐπαμ.* 154 *πολέμοιο φυγών*, non — *μου προφυγών.* 177 *ὀφθαλμοῖσιν ἰδών*, non — *οῖς ἐσιδών* et *alibi.* — Promiscue haec appono: VIII, 213 *οὔτι θεοί*, non — *οὐ μάκαρες. ibid.* 225 *μεγάλοιο· ὃ δ'*, non — *ου· ὃ δ' ἄρ'* (cfr. IX, 422. 211.). 254 *Ἑλένοιο κλυτός*, ubi — *ου πινυτὸς* ad sensum aptius foret. 265 *ἵκανεν ἐπίρροθος*, non — *αν' ἐπιτάρροθος.* 311 *Τεύκροιο δαΐφρονος*, non — *ου κρατερόφρονος* (cfr. X, 80. XI, 130.). 350 *τρυφάλεια· θοῷ*, non — *ει'· ὀλοῷ.* 354 *μεγάλοιο Διός*, non — *ου Ζηνός* (cfr. 479. XI, 22.). 386 *λαοὶ δὲ θοῶς*, non *δ' ὀλοῶς.* 425 *ἑκάτερθε· λυγρή*, non — *ερθ'· ὀλοή* (cfr. IX, 377. X, 265. XI, 17. 39. 109.). 428 *γάρ σφιν ἀάσπετον*, non *σφισιν ἄσπ.* IX, 88 *Ἀλεξάνδροιο πέλει*, non — *ου πέλεται.* 151 *νέκυσσιν· ἄχος*, non *νέκυς· πένθος.* 191 *ἵπποιο θοοῦ*, non — *ου ταχέος.* 225 *ἐνόησεν, ὅτις*, non — *ησ', ὅστις.* 273 *ἐπερχομένοιο κακόν*, non — *ου κρατερόν.* 278 *πολέμοιο δυσηχέος*, non — *ου φθισήνορος.* 365 *ὀλοοῖο, τόν*, non *ὀλοοῦ, τόντ'.* 395 *αἰνυμόροιο· πάροιθε*, non — *ου· προπάροιθε.* 409 *τοῖσιν ἑάς*, non *τοῖς ὀλοάς.* 420 *κυδαίνουσαι, ἐπεί*, non *κυδαίνουσ', ἐπειή* (cfr. X, 151. XI, 89.). 451 *ξυλόχοισιν ἐς*, non — *οις εἰς.* X, 110 *ἀποκταμένοιο δύω*, non — *ου δοιοί.* 112 *αὖτε θρασύ*, non *αὖ κρατερόν.* 157 *τῇσι μόρον*, non *τῆς θάνατον* (cfr. X, 370.). 178 *στέρνοισι μένος*, non — *οις κάρτος.* 199 *ἀκαμάτοιο μέγας*, non — *ου κρατερός.* 210 *νευρῆφι θοόν*, non — *ῆς ὀλοόν.* 258 *βλεφάροισι πόνον*, non — *οις καμάτον.* 259 *ἔμαρπτε θοόν*, non — *ρπτ' ἐρατόν.* 341 *μοίρῃσι βροτῶν*, non *ῃς θνητῶν.* 380 *ἄλλα κακώτερα*, non *ἄλλ' ὀλοώτερα.* XI, 3 *αἰπεινοῖο· νέοι*, ubi propter v. 1 — *οῦ· Τρῶες* aptius fuisset. 93 *Ἡφαίστοιο περίφρονος*, non — *ου πινυτόφρονος.* 141 *ἀμφοτέροισι βίον*, non — *οις βίοτον.* 162 *οὔτι κακοῦ*, non *οὐκ ὀλοοῦ.* 218 *ἐφόβησεν ἰών*, ubi ad sensum melius — *ησ' ἐπιών.* — Deinde semper illa caesura apostropho quaeritur omisso, ut VIII, 309 *φέρουσα· μίγη*: cfr. 343. 393. 404. IX, 137. 265. X, 59. 140. 236. 239. 411. 440. 465. XI, 28. 33. 129. 395. V, 652 etc. — Sed haec *potiora ex paucis libris specimina* in re aperta sufficiant. Non sine vi in singulorum locorum crisi hanc observationem fuisse docent notae ad I, 607. II, 197. 206. 300. 480. III, 85. 605. 692. V, 537. VI, 630. VII, 557. VIII, 459. IX, 132. X, 30. 86. XI, 57. XIV, 229. Hinc non dubito, quin eandem ob causam V, 530

ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα

insolentiorem adjectivi prosodiam caesurae masculae praetulerit.

§. 2. Ne credas Quinti versus eadem semper redeunte caesura sine omni rhythmi variatione decurrere, magna cum arte caeteras ille, quaecunque suavem versibus sonum parant, caesuras admiscuit. Sed haec res paucis videtur explicanda esse. Etenim in versibus heroicis duplex omnino caesurarum genus observandum et, cum eos rite recitare velis, voce exprimendum est, quarum *ordinarias* alteras, alteras *primarias* appellare licet. Illae, quibus quisque versus *per se spectatus* in duas inaequales partes dispescitur, in *tertio* semper pede sunt aut post arsin — *penthemimeres* —, aut post primam thesin — *κατὰ τρίτον τρόχαιον* —. Multo rarius, nec nisi certis sub conditionibus, pro his caesuris, *hephthemimeres* post quarti pedis arsin infertur, de qua caesura Homeri antiquiorumque poëtarum exempla accurate collegit et dijudicavit Spitzner.

v. Graec. her. I, §. 2. p. 6 — 10. Contra *primariam* cujusque versus eam caesuram appellamus, in qua sententiae causa, cum aliquod orationis membrum desinat, paullo longius vox subsistit. Primaria caesura non aliter tuto cognosci potest, quam si plurium versuum ordinem *conjunctim* legimus. Saepe primaria versus caesura eadem est cum ordinaria, quod tamen si nimis frequenter accidit, versuum decursus ea sonus modulationisque aequalitate laborat, ut soporiferam vim exerceat. In primariarum caesurarum vicissitudinibus haud mediocris inest versuum Quinti suavitas, quos non dubito hoc nomine longe praeferre Nonnicis, in quibus, cum caesura illa, qua gaudet, trochaica saepissime etiam primaria sit, eadem cantilena ad nauseam usque resonat. Sed exempli gratia nonnullos longiores ex Quinto locos exscribo, quo facilius, et quomodo hanc rem intelligam, et quam recte Quintum laudaverim, appareat. Caesuras ordinarias linea erecta |, primarias transversa — indicare placet, ubi utraeque concidunt, cruce + posita. Unus est VI, 9 sqq.:

κέκλυτε μῦθον ἐμεῖο, + θεηγενέες βασιλῆες,
ὡς ἐρέω· — μέγα γάρ μοι | ἐνὶ φρεσὶ τείρεται ἦτορ
λαῶν ὀλλυμένων, + οἵ ῥ' ἤλυθον εἵνεκ' ἐμεῖο
δῆριν ἐς ἀργαλέην· + τοὺς οὐχ ὑποδέξεται οἶκος,
οὐ τοκέες· — πολέας γὰρ | ὑπέκλασε δαίμονος Αἶσα. —
ὡς ὄφελον θανάτοιο + βαρὺ σθένος ἀτλήτοιο
αὐτῷ ἔμοιγ' ἐπόρουσε, + πρὶν ἐνθάδε λαὸν ἀγεῖραι· —
νῦν δέ μοι ἀλλήκτους | ὀδύνας — ἐνεθήκατο δαίμων,
ὄφρ' ὁρόω κακὰ πολλά· + τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειεν etc.

Alius locus est XI, 170 sqq.:

ὡς δ' ὅτε τις σιάλοισιν + ἀνὴρ ἐς λήιον αὖον
ἐρχομένοις, — πρὶν ἄμαλλαν | ὑπ' ἀμητῆρσι δαμῆναι,
ἀντί' ἐπισσεύῃ | κρατεροὺς κύνας, — οἳ δ' ὁρόωντες
ἐσσυμένως τρομέουσι, + καὶ οὐκέτι μέμβλεται αὐτοῖς
εἴδατος, — ἀλλὰ τρέπονται | ἀνιηρὴν ἐπὶ φύζαν
πανσυδίῃ, — τοὺς δ' αἶψα κύνες | κατὰ ποσσὶ κιχόντες
ἐξόπιθεν δάπτουσιν | ἀμείλιχα, — τοὶ δὲ φέβονται
μακρὸν ἀνιΰζοντες, + ἄναξ δ' ἐπιτέρπετ' ἀρούρης.

In his omnes inveniuntur primariae caesurae, quibus Quintus usus est. Caesuram in *prima arsi*, quam interdum apud Homerum habemus, ut *A*, 51 sq.

αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι + βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς
βάλλ', — αἰεὶ δὲ πυραὶ | νεκύων καίοντο θαμειαί,

prorsus evitavit. Contra haud raro adhibuit illam, quae est post *primam primi* pedis *thesin*, ut I, 240 sq.

χειρὸς δεξιτερῆς + διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας
κέρσε. — μέλαν δέ οἱ αἷμα | δι' ἕλκεος οὐταμένοιο,

cfr. *ibid.* 797. XI, 235. 363. 375. 398. 470. 483. XII, 71 *alibi*; saepius etiam, quae est in *fine* primi pedis, ut I, 71 sq.

δεινὴν Πενθεσίλειαν + ἐπὶ πτόλεμον μεμαυῖαν
γήθεον· — ἐλπωρὴ γὰρ | ὅτ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἵκηται.

Ibid. 328 sqq.

χάρμα φίλοις τοκέεσσι + καὶ υἱάσιν ἠδ' ἀλόχοισιν
ἔσσεται· — οἰωνοῖς δὲ | βόσις καὶ θηρσὶ θανόντες
κείσεσθ', — οὐδέ τι τύμβος | ἐφ' ὑμέας ἵξεται αἴης.

Et cfr. ibid. 169. 173. 175. 220. 245. 278. 327. 374. 393. 419. 421. 427. 430 et *alibi*. — Nec rarius caesuram invenimus in *secunda arsi*, ut I, 30 sq.

αἵ οἱ ἀδελφειῆς | κεχολωμέναι — αὐτίκ' ἕποντο
ἄφραστοι· — κεῖναι γὰρ | ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν,

et cfr. ibid. 109. 163. 243. 277. 308. 406. 429 et *alibi.* — Porro magnopere delectatus est *tetrapodia bucolica*, ut I, 158

δοιοὺς εἵλετ' ἄκοντας | ὑπ' ἀσπίδα· — δεξιτερῇ δέ,

et cfr. 166. 200. 218. 235 sq. 250. 271. 339. 366. 368. 412 et *alibi.* — Caesura, quae hephthemimeres vocatur, ut primaria haud raro invenitur conjuncta cum alterutra ordinaria, ut X, 253 sqq.

αἰνὰ δ' ἀνεστενάχιζε | Πάρις· — περὶ δ' ἕλκεϊ θυμὸν
τείρετο· — τὸν δ' ἀλύοντα | τάχ' ἄμφεπον ἰητῆρες·
Τρῶες δ' εἰς ἑὸν ἄστυ | κίον· — Δαναοὶ δ' ἐπὶ νῆας
κυανέας ἀφίκοντο | θοῶς· — τοὺς γάρ ῥα κυδοιμοῦ
νὺξ ἀπέπαυσε μέλαινα, + μόγον δ' ἐξείλετο γυίων,

ubi v. 254 falsam modulationem sustuli; cfr. notam. Porro I, 310. XI, 126. 152. 196. 212. 384. II, 151 et *alibi.* Contra paullo rarius eadem caesura ita utitur, ut ordinariae simul vicem sustineat, modeste usus antiquorum exemplis et ratione — vid. Spitzner. *l. c.* —: exempla haec sunt I, 43. 45. 228—230. VI, 317. XI, 183. XII, 320. 325 in nominibus propriis; tum I, 50 *Ὡράων μετ' ἐϋπλοκάμων.* V, 105 *Τιτήνων ἐριδαινομένων.* 418 *ὅς τάχα νῆας ἐνιπρήσει.* VI, 338 et XII, 437 *ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων.* 468 *ἄλλον δ' ἀμφὶ κασιγνήτῳ.* XII, 133 *αἰζηῶν τε καὶ ἡμιόνων.* XIV, 14 *ἄλλας δ' αὖ πολιοπλοκάμους.* Hinc patet numeris certe poëtae me non vim attulisse scribendo III, 537

σμερδαλέον δ' ἄρ' ἐπισκύνιον νεκρῷ περ ἔτευξεν.

De caesura *quarti* pedis *trochaica* post Hermannum *Orph.* p. 695 nihil opus est addatur.

§. 3. *Augmentum* verborum omissum esse, ubi ea omissione caesura trochaica procreatur, modo vidimus. Quomodo augmento usus sit in versuum clausula infra videbimus. Hic breviter de ejus usu in primo et secundo pede agendum est. Particula *δέ* augmento hauritur in prima sede: I, 222 *σὺν δ' ἔβαλον.* XIV, 461 *σὺν δ' ἔχεεν*; in secunda III, 585 *οἰκτρὸν δ' ἐστονάχησεν.* VI, 220 *δ' ἐτέτυκτο.* VIII, 306 *Εὐρύπυλος δ' ἐδάμασσε.* XIII, 350 *τοὶ δ' ἐπίθοντο* et *alibi*, unde V, 49. VI, 641. XII, 214. XIV, 234 idem restituendum erat. Tum in primo pede habemus *ἀλλ' ἐδάμη* III, 306. VII, 273 et *οὔποτ' ἐτέρσετο* III, 577, cui VI, 96 *καὶ τότε λῦτ' ἀγορή* et XIV, 327 *δὴ τότε παύσατο* non repugnant, quoniam hic majorem quam illic particula vim habet. Praeterea *ἡνία δέξατο* VI, 572. *τοὺς ἅμα λέξατο* VI, 320. — In secundo pede aperte bisyllaba apostropho mutilare sequente quadrisyllaba verbi forma maluit. Vide haec: *τηνδ' ἐδάμασσεν* II, 16. *αἶψ' ἐδάμασσεν* III, 269. *αἶψ' ἐπίθησε* VII, 156. XIII, 415. *αἶψ' ἐνόησε* VII, 419. *αἶψ' ἐκίχανε* VII, 561. *αἶψ' ἐβόησεν* VIII, 429. *αἶψ' ἐτάνυσσαν* IX, 438. *τόξ' ἐτίταινε* III, 332. *κρᾶτ' ἐκάλυψαν* IV, 45. *δαῖτ' ἐπάσαντο* IV, 70. VI, 167. VII, 238. XIV, 331. *πάντ' ἐχύθησαν* VIII, 288. *εὖτ' ἐπύθοντο* IX, 75. *παῖδ' ἐβάλοντο* XIII, 256. *πάντ' ἐβάλοντο* XIV, 355. Hinc idem restituendum erat V, 602. 660. IX, 215. XII, 93. Sed alia res est in plusquamperfectis, ut *αἱματόεντα κέχυντο* VI, 251. *αἷμα μέμικτο ibid.* 281. Etiam cur his substantivis et adjectivis pepercerit: *υἷα δάϊξεν* III, 303. *υἷα φόβησεν* VIII, 329. *αἷμα κάθηρεν* III, 291. *αἷμα γένοντο* XII, 507. *καλὰ νέμοντο* V, 46. *ἔργα τράποντο* VI, 4. *ἄλλα χέοντο* XI, 17. *ἄλλα φέροντο* XIV, 491. *μακρὰ φέροντο ibid.* 537, variae nec improbabiles causae excogitari possunt. Nam quis, ut uno exemplo utar, *ἔργ' ἐτράποντο* dixerit? Magnum in his rebus, quae a sensu quodam magis, quam ab artis regulis et ratione pendent, est discrimen vocabulorum et formarum, quodque in his licet, in illis vetitum est. Semel XIV, 364 *οὔτι πίθοντο* legitur, ubi *οὐκ ἐπίθοντο* poterat. — Ut fortasse augmento instructas verborum formas, quas eum plerumque praetulisse vidimus, posuit ad vitandum amphibrachyn, qui in

hac sede volubilitatem paene nimis lubricam versui infert, ita haud scio an ob eandem causam augmentum omiserit in his: II, 633 *Ἀντίλοχον δ' ἄρα κλαῖον*, quod cum olim mutaturus essem, male nota remansit. IV, 407 *τηλόσε θῆκεν*. V, 97 *μυρία κεῖτο*. VI, 163 *τεύχεα θῆκαν*. *ibid.* 194 *αὐτίκα δῦσαν*. IX, 68 *ἄρα δῦσαν*. *ibid.* 532 *δούρατα θῆγον*. XII, 493 *ἄλγεα θῆκε*. His von vere repugnant V, 296 *γούνατ' ἔλυσα*, quia *λῦσα* inusitatum videtur, et IX, 6 *οὐκέτ' ἔφαντο*, quia haec particula fere ubique eliditur. Nec haec duo III, 469 *δῶρα πόρεν* et VI, 375. 507 *αἷμ' ἐχύθη* sibi obstant. In illo V, 48 *καρποῖσι βρίθοντο* recte mihi videor augmentum restituisse. Contra aperte pugnant, quantum video, VII, 588 *οὔποτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε* et IX, 166 *πρῶνας ὕπερθε κάλυψαν*; XIV, 301 *γαῖα χανοῦσα κάλυψε*, nisi in his amphibrachyum volubilitatem consulto quaesitam eandem ob causam putes, qua IV, 517 scripsit:

ἐν χθονὶ σήματα· τόσσον ὑπεξέφερον δρύμον ἵπποι,

ubi vid. notam. Sed cur VI, 165 *ἐν δὲ φάτνῃσι βάλοντο* praetulerit, nescio. Contra III, 342. VII, 62 longiorem genitivi formam breviori sequente augmento propter hiatum praetulit. — In primo pede ex III, 4. IV, 317. 437. VII, 245. IX, 467. XII, 419, etiam XII, 362 augmentum removi, in secundo ex XII, 282. VI, 550 etiam *ibid.* 440 restitui.

§. 4. Transgredior ad *brevium syllabarum productionem in arsi*. De hac jam plene et accurate egit Hermann. *Orph.* p. 712 — 715, quae in brevius contraxit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 119 locis quibusdam corruptis additis (I, 529. III, 440. XI, 66. XIV, 410.). Itaque, ne Hermannum exscribam, ea tantum, quae illius diligentiam effugerunt, addere placet. Sunt vero et pauca et simplicia. — *Ἀπὸ μελέων* praeterea legitur VI, 583. VIII, 288. X, 124. *ἀπὸ νευρῆφι* X, 210. — *κατὰ μόθον* II, 295. VII, 123. 270. VIII, 108. XI, 227. XIII, 156. *κ. ῥόον* VI, 379. — *περὶ μελέεσσιν* III, 242. *π. λεχέεσσι* IX, 358. — *παρὰ ῥόον* II, 419. V, 628. — *ἐνὶ μέσσοισιν* VI, 397. *ἐνὶ λεχέεσσιν* XIV, 237. — *μένεϊ ᾧ* III, 357. — *τε λιγυροῖσιν* VI, 171. *τε ῥήγνυσι* VIII, 226. — *ἀταρτηρὸν, ὁπόταν* IV, 67. — *εἰρόμενος· ὃ δ'* VII, 182. *ἀεξόμενον· ὃ δ'* X, 202. — Hinc ubique ante liquidas vulgares formas restitui, ut I, 13. 39. V, 434. VII, 230. — In *thesi* unum exemplum novi III, 295 *ἀνεψιοῖο δαμέντος*, quod ex Homero sumpsit: vid. notam.

§. 5. *Atticis correptionibus* magnopere indulsisse Quintum etiam jam Hermannus notavit *Orph.* p. 761, ubi aliquot exempla attulit. Vidimus exemplis supra allatis eum in caesura trochaica frequenter eas correptiones admisisse. Jam quaedam, quae nec ibi nec ab Hermanno allata sunt, addere placet: II, 38 *ἄγε τλῆτ'*. II, 409 *Αἰακίδαο βραχίονος* (cfr. XI, 191). II, 447. VII, 697 *Πᾰτρ̆όκλοιο*. II, 561 *ναίουσι μακρῆς*. II, 563 *λῠγρ̆ὸν* (cfr. V, 553. XII, 441). III, 90 *ὅγε κραιπνός*. III, 156 *θέμεθλ'*. III, 228 *ἄρα πρῶτον* (cfr. VI, 398. XII, 283). III, 621 *με θνητός*, ubi cfr. notam. IV, 92 *ἀλλᾰ χρὴ ἐν*. V, 22 (cfr. *ibid.* 374) *ἀγρόται*. V, 466 *με φρένες*. *ibid.* 544 (cfr. VII, 175) *οὔτε πάτρης*. VI, 159 *οὔτε θρόνους*. VI, 165 *φάτνῃσι*. VII, 51 *σῖτον ἔτλην*. *ibid.* 143 *Τριτογένεια θράσος*. X, 158 *λάβρῳ*. XII, 53 *ἔσσετ' ἄπρηκτον*. XIII, 138 *νηδύα πλησάμενοι*. *ibid.* 250 *πότμος*. — Hinc VII, 527 pro tenui positione *ἀλλὰ Τρῶας* scribendum erat *ἀλλ' ἄρα Τρῶας* et similiter IX, 341 *ἀλλ' ἄρα δμωιάδεσσιν*. Ante hanc vocem frequentissime brevis vocalis corripitur, producitur in thesi nunquam.

§. 6. Antequam ipsos *hiatus*, ad quos jam progrediendum est, tractemus, breviter rem pusillam quidem, sed in qua a constanti dimidii saeculi consuetudine recessimus, notanda videtur. Dico literae *ν* paragogicae usum, quam ex Hermanni praecepto *em. rat. gr. Gr.* p. 22 sq. nunc in cujusque versus fine addere solent. Eam rationem a Quinto non observatam esse, codicis Monacensis auctoritas, haud raro etiam

Aldina assentiente, mihi persuasit. Is potius ν paragogicum posuit, sequente versu a vocali, omisit eo a consonante incipiente. Locos ex libro I, II, III, XII appono omnes, quibus aut Monacensis aut Aldina, aut uterque hunc usum commendant. *Omittunt* igitur sequente *consonante* ν: I, 108 M. 113 A. 123 M. 140 A. 142 AM. 173 AM. 207 M. 208 AM. 211 M. 222 M. 249 AM. 286 M. 335 AM. 344 M. 345 M. 358 AM. 385 AM. 391 AM. 392 AM. 402 AM. 450 M. 460 AM. 463 M. 479 AM. 492 AM. 513 AM. 534 AM. 559 M. 585 AM. 586 AM. 664 AM. 682 AM. 690 M. 693 AM. 712 M. 713 M. 719 M. 737 AM. 756 M. 763 M. 772 AM. 799 AM. II, 38 AM. 78 AM. 130 M. 134 M. 145 M. 223 AM. 284 AM. 304 AM. 354 AM. 368 AM. 371 AM. 411 M. 421 M. 426 M. 491 AM. 554 AM. 560 AM. 576 AM. 604 AM. III, 24 AM. 26 AM. 64 AM. 143 AM. 149 AM. 162 AM. 170 AM. 186 AM. 293 AM. 351 A. 371 AM. 375 AM. 406 M. 456 AM. 476 AM. 499 M. 511 AM. 534 AM. 553 A. 581 AM. 583 AM. 611 AM. 614 AM. 626 M. 629 M. 700 M. 706 AM. 707 AM. 757 AM. XII, 7 AM. 14 AM. 18 AM. 128 AM. 188 AM. 236 AM. 238 AM. 260 M. 270 AM. 356 A. 394 AM. 403 AM. 413 AM. 417 M. 461 M. 548 AM. 551 M. 572 AM. — *Ponunt* sequente *vocali* ν AM: I, 9. 13. 23. 27. 41. 59. 62. 117. 148. 151. 242. 248. 251. 297. 299. 348. 351. 357. 368. 383. 393. 395. 400. 458. 462. 483. 490. 496. 507. 509. 512. 544. 575. 589. 596. 686. 706. 731. 736. 748. 780. 798. II, 13. 43. 104. 108. 121. 135. 144. 156. 158. 169. 207. 227. 263. 307. 335. 361. 376. 396. 407. 456. 465. 475. 532. 549. 595. 650. III, 40. 56. 78. 83. 114. 153. 169. 183. 184. 198. 227. 283. 288. 311. 324. 333. 349. 366. 370. 378. 458. 506. 523. 526. 548. 590. 617. 641. 642. 648. 771. XII, 23. 25. 45. 95. 120. 196. 203. 226. 233. 244. 246. 254. 263. 282. 286. 288. 292. 374. 405. 412. 425. 444. 529. 545. 560. 570. - *Ponit* sequente vocali A *sola:* I, 190. II, 181. 449. III, 74. 264. 460. 553. 692. XII, 16. 33. 276; M *solus:* I, 328. 499. II, 22. His repugnant tantum hi loci:

I, 60 *ἐφύπερθεν.* II, 219 *μελίῃσιν. ibid.* 340 *τὸ πάροιθεν. ibid.* 374 *ἐπικαγχαλόωσιν.* III, 59 *θεοῖσι.* 97 *ἐπέεσσιν.* 213 *πάροιθεν.* 309 *τύψεν,* ubi in nota male ex AM *τύψε* notatur. 368 *ἔκανεν.* 471 *ἐπέτελλεν.* 588 *σφιν.* XII, 206 *ἔοικεν.* 498 *κωκύεσκεν.* Hi igitur omnes mutandi fuerunt, quamquam interdum facere oblitus sum. — Librarium codicis Monacensis cum magna diligentia tantum exemplar suum descripsisse, neque vero hanc ipsum sibi legem scripsisse, apparet ex paucis, quos securus transscripsit, erroribus comparatis cum XII, 48, ubi habet *ἔμελλεν,* quibus punctis falsum esse ν indicavit. — Sed haec Quinto sufficiant. Eandem in Tryphiodoro, Musaeo, Colutho, Christodoro regulam notavit *Wernick.* ad Tryph. p. 66, in eo tantum falsus, quod ante majorem interpunctionem etiam sequente consonante ν literam retinendam putavit, quae ter omissa etiam ceteris locis delenda erat. Sed eandem legem etiam in ceteris Epicis regnare *omnibus* facile demonstrari poterit, si quis ad codices et editiones veteres reversus fuerit. Atque ego quoque multa jam collegi, quae hic promere longum est. Itaque hanc rem simpliciter pronuntiasse satis habui.

Transimus ad *hiatus.* In eorum numero antiquos Epicos non habuisse, cum vocales in arsi posita esset, aut, si longa esset, in thesi corriperetur, satis constat. Sed recentiores hiatum *in arsi* rarius rariusque admisisse, usquedum Nonnus certis iisque angustis eum finibus circumscripsit, observavit Lehrs. *quaestt. Epp.* p. 277 — 281. Quintus tamen in ea re aut negligentior fuit, aut, quod versimilius est, consulto propius ad Homericam consuetudinem accedebat. Valet tamen hic quoque illa de *duplicibus formis* lex, quam infra §. 8 pluribus explicabimus. Hinc I, 163 *ἐλθέμεναι· τοὶ δ'* scribendum erat. Itaque satis est ex quatuor libris hujus nothi hiatus exempla exscripsisse:

X, 16 *ἢ αὐτοῦ.* 66 *ἢ ἀνέμων.* 67 *ἀρχομένου, ὅτε.* 100 *ἀναπλήσῃ ἰπ'.* 144 *οὐ ἀλεγεινῷ.* 183 *λύκοι ἔσαν.* 218 *στιβαρῷ· ὃ δ'.* 258 *πόνου*

ἀλκτῆρα. 378 *μὴ ὤφειλεν.* 396 *ὀλοῇ ὑπό.* 412 *Οἰνώνη· ἀλλ᾽.* 434 *μνωομένη, ἅτε.* 451 *ἀντομένη ὑπό.* 467 *πυρῇ ἐνέπαλτο.* 473 *οἷ αὐτῷ.* — XI, 42 *Κνωσσῷ, ὃ δ᾽ ἄρα ζαθέῃ ἐνί.* 83 *ἐσσυμένη ἀλεγεινόν.* 203 *ἐφελκομένη· ὃ δ᾽.* 220 *πολέμῳ ἤ.* 226 *Ἀργεῖοι· ὃ δ᾽ ἄρ᾽.* 232 *βορέω ἔτι.* 426 *μεγάλῳ ἐπί.* 433 *μενεπτολέμου Ἀχιλῆος.* — XII, 4 *εὖ εἰδώς.* 26 *εἰ ἐτεόν.* 212 *ἀπειρεσίῃ· οὐδ᾽.* 251 *ἢ ὑπαλύξαι.* 254 *καί τις ἔφη· ὥς.* 271 *καὶ ὥς.* 274 *ξανθοῦ Ἀχιλῆος.* 258 *ἀντιθέου Ἀχιλῆος.* 327 *ὅσοι ἔσαν.* 330 *ᾧ ἐνί.* 357 *ἐφεσσάμενοι· ἔτι.* 405 *τειρόμεναι ὑπένερθεν.* 407 *ὀφθαλμοί, ὅτέ.* 429 *ἔσω ἁλός* (et 453). — XIII, 135 *σκιερῷ ἐνὶ χώρῳ.* 186 *ἀνδροφόνου ἥρωος.* 196 *ἐμεῦ ἀπό.* 213 *ἀμαιμακέτῳ ὑπό.* 226 *εὐπτολέμου Ἀχιλῆος.* 254 *χωόμενοι, ἐπειή.* 270 *πολέμῳ, ἤ.* 279 *ᾧ ἔπι* bis. 290 *βίῃ ἀέκουσαν.* 319 *πολυτλήτῳ ὑπό.* 328 *ἐσσυμένου ὑπό.* 332 *πολέμῳ ἐνί.* 343 *εὐπλοκάμου Ἀφροδίτης.* 404 *κουριδίῃ ἐπόρουσε.* 412 *τοι Ἑλένη.* 452 *καιομένῃ, ἐπί.* 513 *εἰ ἐτεόν.* 523 *δορυκτήτῳ ὑπ᾽.*

§. 7. Alterum nothi hiatus genus, quod fit longa syllaba *in thesi* producenda, summa libertate admissum esse omnium, ut videtur, consentiens est opinio. Tamen hic quoque fines esse accurata Epicorum lectio me docuit. Sed eas ostendere cum sit altioris indaginis, cui nunc vacare non possum, hic rem tetigisse sufficiat, quae in Quinto emendando nullius est momenti. Frequentissime, ut omnes, ita is quoque cum hiatum in terminationibus nominum et verborum in — *οι* et — *αι* exeuntium, in *οἷ* et ceteris pronominum dativis et in *καί* admisit. Sed I, 618. V, 509 vitatum esse hiatum jure notasse mihi videor.

§. 8. Transimus jam ad *verum*, quem diximus, hiatum ejusque apud Quintum rationem. De eo jam scripserunt Hermann. *Orph.* p. 740—748, Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 185—187. Ille quidem vitiosorum hiatuum, quos Rhodomanni diligentia reliquit, maximam partem et feliciter indagavit et sagaciter sanavit, alios, qui viderentur tantum vitiosi, accurate defendit, paucos, qui justi sunt, non recte tentavit. Gerhardus, satis accurate collectis hiatibus, Quintum cum omnino hiatuum copia excellere, tum eos maxime in caesura et in quarta sede frequentasse bene observavit. Sed hic dum Hermannum vituperat, quod ille non perspecto didactici et epici carminis discrimine plures Quinti locos admodum sanos conjecturis sollicitaverit, accidit ipsi, ut hiatus pro sanis haberet vitiosissimos, quales sunt I, 98. II, 59. I, 165. IX, 469. 484. XIII, 89. III, 526. 612. XIII, 518 et etiam alii. Neque enim temere aut Quintus aut alii hujus aevi poëtae hiatibus usi sunt, sed habent certos suos fines, quos tamen invenire et constituere interdum satis difficile est. Duo sunt, ad quae in excutiendis hiatibus diligenter attendendum esse post Hermannum omnes monuerunt, primum quibus in verbis verborumque formis, deinde quibus in versus sedibus admittantur hiatus; nec raro etiam interpunctionis aliqua habenda est ratio. Sed accedit tertium momentum, quod adhuc non ita uti debebat videtur huic quaestioni adhibitum esse: videndum enim, si num recte habeat quis hiatus necne quaeritur, utrum poëta aliis locis eadem sub conditione admiserit hiatum an vitaverit sive alia vocabuli forma sive etiam alio vocabulo posito. Notavit hoc, ubi de *αὐτ᾽* ante vocalem Quinto restituendo loquitur, Lehrs. *quaestt. epicc.* p. 280 his verbis: „magna lex est in hiatu epico, quod in aliis licet, non statim licere in iis, quorum duplex in promtu forma est: quo etiam *καί καί τ᾽* sim. pertinent.“ Alia exempla apud Quintum sunt pronominum *ὅγ᾽* pro *ὅ*, *τοί* pro *οἱ*, *μίν* pro *ἕ*, *ἑός* pro *ὅς*, porro *ἔην* pro *ἦν*, *ἐνί* pro *ἐν* positorum, et quae sunt similia. Neque negligendam esse Homeri imitationem per se patet, sed ne ea abutaris diligenter cavendum. Neque enim si singularis quidam hiatus locis Homericis firmari potest, propterea justus habendus repugnante scriptoris usu ceterorumque locorum similium ratione. His observationibus usus ingentem, si pristinas editiones comparaveris, hiatuum numerum expuli, partim Rhodomanni et Hermanni emendationibus obsecutus, in

quibus recipiendis plerumque jam praeiverat Tychsenius, partim meis inventis confisus. Omnes eos locos recensere et longum est et taedii plenum neque ullius fructus. Itaque satis habui, eos locos hic sub unum conspectum colligere, quibus hiatum aut post Tychsenium expuli, aut cum eo retinui.

Jam, ut de singulis verbis verborumque formis, in quibus Quintus hiatum admisit, breviter explicemus, vix opus est moneatur, quod ab Hermanno primum observatum vel in puerorum scholas transiit, necessarium esse ante *οἷ* et *ἕ* hiatum, cui regulae repugnantes locos quos reliquerat Tychsen. facili opera emendavi. Ad verba, quae Homero duce in quacunque fere versus sede et quavis praegressa litera hiatum facere possunt, pertinent *ἔργον*, verbi *εἰδέναι* formae, ad quas etiam *ἔοικε* pertinet, *Ἴλιον* et *ἄστυ*. Rarius, nec nisi in certis versus sedibus certisque praegressis syllabis, hiatum admittunt *ἄναξ*, *ἶσος*, *Ἴλιον*, *ἦρα*, *ὑλήεντα*. Eadem est ratio formarum quarundam, ut genitivi in — *οιο*, dativi singul. in — *ι*, tertiae personae pass. et med. in — *το* desinentis. Sed jam ad singula transimus. Ubicunque, quae opus sunt, in notis traduntur, locos laudare sufficiebat.

In *primo* pede literae *α* hiatum ter expulimus, primum in medio V, 27 *μίγδα ἑοῖς*, ubi cfr. notam, in qua XI, 255 non 155 legendum. Scribi etiam poterat *μίγδα θοοῖς*. Nolo urgere, quod ante *ἑός* adjecto *ν* ephelcystico hiatus vitatur; sed cfr. IX, 319 ubi *εἶθαρ*, quod rarissimum est apud Quintum, non *ὦκα*, quod frequentissime invenitur, *ἑοῖς* et VI, 138 ubi *λάθρῃ ἑοῖο*, non *λάθρα* legitur. Tum *οἷ δ' ἄρα ἦσι* VIII, 377 et *ἀνέρα, ὅντινα* V, 169. De illo cfr. I, 42. 111. 214. II, 607. III, 312. 476. IV, 288. 403. 512. V, 15. XII, 399. XIV, 466 *alibi*, ubi eundem hiatum vitavit.

Literae *ε* hos hiatus expuli: III, 222 *αἴτε ἑόν* (vid. I. 170. 422. 828. II, 100. 560. III, 2. 207. 390. 470. V, 110. 585, ubi similes hiatus vitantur), III, 114 et VI, 388 *σχέτλιε, οὔ νύ τι* et *οὐδ'*, quemadmodum IV, 103 jam Tychs. *ὦ φίλος, εἰ* scripserat, et cfr. II, 27. IX, 518 et alibi. III, 169 *τίσετε αἰνόν* et XII, 545 *χαίρετε ἀφραδέοντες*: ad quae defendenda quos locos Homericos dubitanter adhibuit Hermann. *Orph.* p. 743, ii et alias verborum formas et alias versuum sedes habent. XII, 236 *μίμνετε, εἰσόκεν*. III, 184 *ἀλλά ἑ, ὡς*. XIII, 425 *οὐδὲ ἡ ἔργον*.

Litera *ι* in dativo tertiae declinationis (de quo vid. Hermann. *Orph.* p. 739 sq.) nonnunquam hiatum facit, et vocibus sequentibus, ante quas hiatum fieri supra dixi, ut II, 650 *Μέμνονι ἦρα φέροντες*; III, 7 *Νέστορι ἦ. φ.*; V, 163 *οὔτινι ἦ. φ.*; XI, 135 *μάντεϊ εἰδόμενος*, et aliis vocabulis, ut *ἔγχεϊ ὀκρυόεντι* I, 259, ubi vid. not. et de quo cfr. Herm. *Orph.* p. 740. III, 122 *πατρὶ ἑῷ*, ad quod cfr. *Ψ*, 278 *πατρὶ ἐμῷ*; III, 198 *Ἕκτορι, εἴ γέ τις*, ubi nonnulla est vis majoris interpunctionis; VII, 79 *οὔτι ἑκών*, de quo hiatu vid. ad I, 25. — Sed vitiosa haec erant: III, 614 *ἀνέρι, ὅν*. VI, 384 *τῷ δ' ἔπι Εὐρύπυλος*. XII, 313 *οὔρεϊ οὔτε*.

Literae *ο* aperte vitiosos hiatus expuli duos: III, 526 *αὐτὰρ ὃ οἷς*, et XIII, 518 *ὡς φάτο· οἳ δ'*. Nec puto alterum par, quamquam paullo tolerabilius, patronos inventurum: I, 727 *μέμβλετο, ὡς* et II, 441 *δέξατο οἶσι*, ubi etiam *δέξατ' ἐν οἶσι* scribi poterat. Etiam *πυκνὸν, ὃ οὔτ'* XI, 363, ut in Quinto, mutandum erat; quamquam non ignoro *N*, 100. — Transeo ad diphthongos et longas vocales. Aperte corrupti erant hi loci: XI, 365 *τοῖσι Ἀργείων*. I, 136 *θέλγει ἐν λεχέεσσιν*. III, 379 *ὡς οἳ ἀμφοτέρωθεν*. Recte etiam puto mutatum esse XII, 309 *πρίν μοι ἀμφί*. Contra a graviore interpunctione excusationem habet IV, 205 *λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἵ οἱ ἕποντο, Λοκροί· αἶψα δὲ χάρμα* etc. Atque eadem excusatio et parata est ei, quod I, 167 emendavi *καλῷ, ὠκυτάτῳ*, et parata esset IV, 99 *ἔτι ζώοντος ἐμεῖο, Καί σευ, ἠδὲ καὶ αὐτοῦ* etc., nisi ibi codicibus obtemperandum fuisset. Male legebatur VII, 77 *πνοιῇ ὡς ἀνέμοιο*, nec melius est quod VI, 35 reliqui *ῥήξῃ ἐκ θε-*

μεθλων, nescio quo fato obcaecatus. Rectissime enim Spitznerus ex XI, 124 *ὑπὲκ ῥιζέων ἐριπόντα* eo ipso loco *ὑπὲκ θεμέθλων* emendavit. Latent enim, ut radices arborum, ita fundamenta murorum *sub* terra.

§. 9. In *secundi pedis* fine litera *α* haud raro hiatum facit sequente uno ex illis vocabulis, quae supra memoravi, ut ante *ἄστυ*: III, 369. XIII, 480 *ἀνὰ ἄστυ*. IX, 14. XIV, 400 *κατὰ ἄστυ*. III, 415 *μέγα ἄστυ*; ante *ἔργον*: V, 646. XIV, 19 *μέγα ἔργον*. X, 378 *λοίγια ἔργα*. II, 425 *κλυτὰ ἔργα*; tum *σάφα οἶδα* VI, 60 et *σ. οἶδας* V, 313.— Bis occurrit hic versus:

ὦ Ἀχιλεῦ, μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων

II, 390. III, 435, de quo cfr. Herm. *Orph.* p. 742. Sed falsum erat VI, 194 *αὐτίκα ἴσαν*. — Jam allatis conveniens est IX, 104 *τόδε οἶδατ'*. Sed non tolerari debebat *τό με εἶθε* IV, 482.

Litera *ι* saepius hiatum efficit, et quidem fere sequentibus iis vocabulis, de quibus supra dictum, et in formis, quae elidi nequeunt: VII, 11 *Νιρῆι ἄνακτι*. I, 640. 784. IX, 213 *ποτὶ ἄστυ*. XIII, 301 *περὶ ἄστυ*. I, 97 *οὐδέ τι ᾔδη*. XII, 544 *οὐδέ τι ἴστε*. III, 114 *οὔ νύ τι οἶδας*, quod idem infra v. 253 restituendum erat. IV, 303 *οὔτι ἔοικε*. VII, 695 *πατρὶ ἔοικας*. Neque alienum est ab iis, quae jam attulimus, et idem infra in clausula positum videbimus, quod V, 589. XIV, 444 legitur *οὔτι ἔγωγε*. Singularis erat hiatus II, 385 *ἠέ τι ἄλλο*, poteratque defendi, ut defensus est. Retinuissem, si singularis aeque bene sententiae quadrasset atque pluralis.

In litera *ο* justi sunt hi hiatus: I, 93 *ὑπέσχετο ἔργον*. IX, 311 *νισσομένοιο* — et XIV, 574 *χωομένοιο ἄνακτος*. Vitiosum illud *οὐδέ νυ ἐστί* I, 32 jam Hermannus sustulerat. Vitiosi etiam erant hi loci: III, 295 *ἀχνύμενος δὴ αἰέν* et IX, 336 *νηὶ θοῇ· οἳ δ' αἶψα*.

§. 10. In *tertii* pedis caesura *trochaica*, cuius amantissimum esse Quintum jam vidimus, haud paucos ille hiatus admisit. Sed hic quoque melius Gerhardo vituperatore Hermannus rem suam gessit, ne fines justo ampliores sinamus esse sagaciter cavens. — Ita, quos locos jam ille suspectos habuerat: I, 99 *τοῖα ἐῷ*; I, 468 *ἐπεντύνεσθε ἑῶν*; ibid. 558 *ἵκεσθε ἀνά*; II, 59 *πείθεσθε ἐνί*; V, 152 *πείθεσθε, ἐπεί ῥα*; XII, 52 *πίθεσθε ἐϋπτολέμῳ*, hos omnes sed diligenter re examinata mutatos invenias. Recte habet XI, 217 *φέβεσθε ἐοικότες*; reliqui quamquam dubitanter III, 168 *φεύξεσθε ἀμείλιχον*. Contra quin recte mutata sint haec: VII, 483 *Ὀδυσεύς τε ἰδέ*, et XII, 414 *λευκαὶ δὲ ὑπό*, nemo facile dubitaverit. — Legitimus est *dativi* hiatus in his: X, 171 *κελάδοντι, ὅς*; X, 204 *Ἡρακλῆι· ὅ*; nec minus literae *ο* in his formis: I, 699 *κυλινδομένοιο· ὅ*; VIII, 225 *μεγάλοιο· ὅ*; III, 386 *πονέοντο ἀπείριτον*, quod optime Hermannus ipse tuitus est p. 744. Alia per se defendi poterant, sed mutata sunt aliis causis supervenientibus: XII, 301 *ὑπ' Ἄρηι εὐκλειῶς*; X, 211 *ἀπεσσυμένοιο, ὃ δ'*; XI, 26 *τυκτοῖο, ὅσην*; V, 281 *μητιόωντο ὑπέρ*; VII, 264 *ὀλέκοντο ὑπ'*; XII, 164 *φορέοντο ἐπί*. — In hujus pedis *fine* rite ponuntur hi hiatus: XII, 577 *κατὰ Ἴλιον*; III, 192 *ποτὶ Ἴλιον*; II, 175 *περὶ υἷος*; VI, 161 *πρὸ ἄστεος*. Contra aperte falsi erant hi: X, 398 *δέ με ἄσπετον*; II, 300 *μεμαῶτ' ἔτι ἐλθέμεν*; I, 92 *ἔργον, ὃ οὔποτε*, quod ut non mutaverim in *ἔργον, ὅ τ' οὔποτε* mea oblivione factum est. — Porro quinque locis *καί* sequente vocali longae syllabae vicem male explet, quod recte jam notarunt Herm. *l. c.* p. 728. Gerhard. *l. c.* p. 160. Tribus locis — I, 606. VI, 432. XI, 252 — *εἰ καὶ* pro *καὶ εἰ* scribendum, duobus — IV, 130. X, 277 — particula *τέ* ante *καί* inserenda erat. Paullo magis dubius est XIV, 181 *κεφαλῆς οὐ υἱέος*, ubi *φίλον* versimilius putaverim, quamquam haud desunt Homerica.

§. 11. In *fine quarti* pedis haud raro hiatus admisit, fere iis vocabulis positis, quae supra recensui. Homerica in hac sede exempla colle-

git Hermann. *Orph.* p. 726 sq. — Ut a litera *α* faciamus initium, habes ante *ἔργα* I, 403 *Ἀρήια*, III, 447 *ἐτώσια*, VI, 18 *ἀμήχανα*; ante *ἔργον* bis *μέγα* XII, 244. 359; habes *ἄλσεα ὑλήεντα* III, 326, ubi cfr. not., et *κατὰ Ἴλιον* VI, 193. — Duo loci, qui paullulum secedunt, XI, 66 *θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα* et XIV, 104 *μέγα ἤνυσαν ἔργον* se invicem tueri videntur, quamquam posteriore loco Hermann. *Orph.* p. 748 haud improbabiliter per se *μέγα ἔργον ἄνυσσαν* conjecit. — Postremo III, 141 ad vitandam caesuram trochaicam *ἐτόλμα ἐγγύς* scripsit, quod pro *ἐτόλμα ἔνεγγυς* etiam IV, 326 revocandum fuisse jam Hermannus *Orph.* p. 696 praeceperat. — Sed corrupti erant hi loci: II, 487 *μέγα ἱππόβοτόν τε*; I, 166 *ἀάσχετα· ἕζετο*, ubi optimi codicis auctoritas eam legem firmavit, quam supra tertio loco explicavimus: cfr. notam; VII, 601 *ἀταρβέα· οὕνεκα*; I, 793 *μέγα Ἡφαίστοιο*, quod utrumque *per se* quin defendi potuerit, nihil dubito: sed nunc vid. notas. — Litera *ε* quater hiatum facit non attrectandum: III, 190 *ἀρήγετε εὐμενέοντες*; XII, 221 *τεκμήρατε, οἵτινες*; IX, 4 *ἴδοντο δὲ Ἰλίου*; XIV, 176 *οὔποτε ἴς ἀνέμοιο*, quod ex Homero sumpsit: Od. *N*, 276. Sed aperte falsum erat IX, 484 *φάνεν δέ ἑ, οἷος*; neque injuria mutatum puto XI, 63 *βαλεῖν δέ τε εἰς* propter particulas alibi Quinto non usitatas. Omnium pessime I, 529 *Δήιχον ἠδὲ ἀρήιον* positum erat. — Saepius litera *ι*, sed plerumque in formis, quae elidi nequeunt, sequente vocali locum habet, ut in dativo tertiae declinationis: II, 142 *μεγαλήτορι· αὐτάρ*; IV, 584 *κάρτεϊ οἷς*; VI, 137 *ἀταρβέϊ Ἡρακλῆι*; X, 170 *ἀτειρέϊ ἶσος*; XIII, 395 *οὔρεϊ ὑλήεντι*; XIV, 638 *ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ*. Neque IV, 488 *εἰδότι· ὅς δ᾽* hiatus solius gratia mutassem, neque XIII, 555 *ἐπ᾽ ὄψεϊ ἀνθρώποισιν*: sed vid. notas. Contra, cur IX, 431 cum Tychsenio *μεμαότι· σὺν* pro *ἐν*, et XIII, 89 *αἵματι· τοὶ* pro *οἱ* cum Hermanno scripserimus, jam nemini obscurum erit. — Praepositiones addo: *περὶ υἱέος* III, 454; *περὶ ἕλκεϊ* IV, 175; *ποτὶ Ἴλιον* VI, 446; *ἐνὶ ἠέρι* X, 194; *ποτὶ ἄστυ* XIII, 7. XIV, 320. Sed XII, 188 cur ex libris *περὶ δ᾽ ἄσχετα* restituerim, in nota dictum. Insolentius Quinto, nec tamen suspectum est II, 541 *οὐκέτι ἶσα*. — Literae *ο* habemus, postquam XII, 584 *ἀπέσσυτο ἀχνυμένη κῆρ* remotum est, duos tantum sed justos hiatus: VI, 56 *ἕζετο, ἧχι*, XIV, 172 *ἐλείβετο ἡδύ*. Contra IX, 469 *κατέφθιτο· οἵ* hiatus altera pronominis forma expellendus erat. — Postremo huc pertinet VII, 234 *γενεὴν καὶ οὔνομ᾽*, de quo jam alii dixerunt in nota indicati.

§. 12. Permultos hiatus in *quinto* pede, eosque in extremo plurimos admisit. Literae *α* habes ante *ἔργον* bis *μέγα* I, 132. V, 59; ante *ἔργα* V, 190 *ἀτάσθαλα*, VI, 292 *ἄσπετα*, ibid. 304 *ἀντάξια*, VII, 266 *δήια*, ibid. 683 *κάλλιμα*, X, 19 *ἄφθιτα*, XIII, 547 *δούλια*; porro *μήδεα οἶδας* II, 71; *μυρία οἶδε* V, 156; *μήδεα ἤδη* VII, 15; tum *ἀνὰ ἄστυ* VII, 365. XI, 320. XIII, 383. Omni etiam suspicione carent *εἵματα ἕσσαι* III, 528, de quo cfr. Hermann. ad hymn. Hom. Ven. 86, et *νημερτέα εἴπῃ* XII, 368. Contra VI, 151 *ἔνθ᾽ ἄρα ἧστο* et XIII, 19 *φρένα οἴνῳ* quod a nobis mutata sunt, peritorum nemo vituperabit. — Medio in pede II, 249 *ἀλλὰ ἕκηλον* Homerico exemplo *E*, 795 *οἳ δὲ ἕκηλοι* scripsit; II, 131 *πάντα ἔοικας* et VII, 200 *θαῦμα ἰδόντι* cur dicere maluerit quam *πάντ᾽ ἐπέοικας* et *θαῦμ᾽ ἐσιδόντι* infra dictum est. — In litera *ε* recte scriptum IX, 509 *τόδε ἔργον*; sed *ἐπεντύνεσθε ἄεθλον* IV, 297 debuit evitare, cum commode posset. — Literae *ι* frequentissimus est hiatus, isque post primam thesin ante *ἐοικώς* in verbis *πατρὶ* I, 129. IX, 268; *θηρὶ* III, 32. X, 101; *ἀσχαλόωντι* V, 103; *σπεύδοντι* VI, 231; *ἀκάμαντι* VII, 586; ante *ἐῴκει* in *εὕδοντι* III, 543; in *στενάχοντι* X, 202. Tum ex I, 462 et XI, 137 *οὔτι ἔοικεν* etiam III, 642. VII, 85 restituendum erat — et habuimus supra IV, 303 idem in pede secundo —, ubi item ad evitandam quadrisyllabam clausulam scribere noluit *οὐκ ἐπέοικεν*, de quo dubitanter olim cogitavit Hermann. *Orph.* p. 741. Postremo singularia haec nec tamen suspecta leguntur: III, 784 *ἧχι ἑκάστῳ* et V, 581 *οὔτι ἔγωγε*. — Accedimus ad *finem* quinti pedis. Ibi habe-

mus I, 464 et XIV, 123 *ἐπὶ ἔργα*, V, 49 *ἐπὶ ἔργῳ*, I, 727 *ἐπὶ ἔθνοις*, quod ut Homericum postquam vindicavit Hermann. *l. c.* p. 742 mirum quod de *ἐφ' ἐέθνοις* cogitavit, a qua forma ante Nonnum abstinuerunt Epici. Sed pro *εὖτ' ἐπὶ ἄκρην*, quod insolentius Quinto videbatur, XIV, 554 Tychsenianum *ἠΰτ' ἐπ' ἄκρην* retinuimus. Dativos posuit I, 619 *περικάλλεϊ ἵππῳ*, XII, 423 *περιμήκεϊ ἵππῳ*, I, 795 *εὐώδεϊ οἴνῳ*, II, 548. V, 364 et VI, 368 *λαίλαπι ἶσος*, IX, 122 *μηδενὶ εἴκειν*, XIV, 189 *μηδενὶ εἴκων*. Nec minus sana sunt *οὐδέ τι* ante *οἶσθα* I, 734; ante *ἤδη* III, 250. VII, 522; ante *οἶδε* V, 610; et *ὄφρα τι εἴπῃ* XIII, 188. Contra *ἤ ἔτι ἔλπῃ* VI, 418 mutandum erat. — Litera *ο* hiatum facit ante *ἄνακτος* in his genitivis: *ἀποκταμένοιο* II, 279. 570. XI, 200; *Πριάμοιο* III, 500; *Εὐρυπύλοιο* VII, 541; *ἐριβρεμέταο* ibid. 635; *Πανοπηιάδαο* IV, 336; *οἷο* III, 423; in quibus omnibus, nisi trisyllabam clausulam vel cum hiatu praetulisset, eum evitare poterat brevioribus genitivi formis cum *βασιλῆος* conjunctis. Eodem modo explicandum est IV, 273 *ἐθηήσαντο ἰδόντες*, cum in promtu esset *ἐθηήσαντ' ἐσιδόντες*. Ex allatis patet I, 304 *Σιπύλοιο ἀπορρώξ* etiam ab hiatu vitiosum fuisse. — Tum duo habemus exempla formarum verbalium: *ἐπεκέκλιτο ἵππῳ* I, 624 et *ἐπεμαίετο ἵππῳ* XII, 571, de quibus vid. Herm. *Orph.* p. 741. Tertium IV, 245 *κατεχεύατο ἀφρός* etiam aliam ob causam correximus. — Prorsus singulare apud Quintum erat *αὐτὰρ ὁ Ἰλῷ* II, 142, quod ab eo vitatum esse nubes locorum demonstrat simili in causa *ὅγ'* habentium. Etiam singulare est sed tutum et Homericis exemplis, et quia aliter dici non poterat *θεοπροπίας εὖ εἰδώς* XIV, 365.

§. 13. Nonnum ejusque imitatores nunquam duo in uno commate conjunctos *spondeos* posuisse primus notavit Wernick. *Tryphiod.* p. 39. In hac re antiquorum epicorum exemplum secutus nihil acuminis quaesivit Quintus. Continuatos spondeos — et ne omnes quidem — ex libris duobus appono: X, 84. 105. 112. 143. 169. 178. 208. XII, 24. 28. 47. 81. 92. 104. 108. 166. 206. 215. 217. 219. 224. 303. 304. 308. 334. 336. 339. 342. 372. 452. 458. 523. 526. 563. 576. In quarta sede contra eum dactylicos rhythmos *ἄρα*, *σφίσι*, *ποτί* brevioribus formis positione productis praetulisse scite observavit Wernick. *ibid.* p. 173 sq., qui recte X, 73 *ἄλλῳ* pro *ἄλλον* emendavit. Sed XII, 314 sanum puto

πρῶτος μὲν κατέβαινεν ἐς ἵππον κητώεντα,

ubi idem ille ad evitandam vitiosam productionem *ἐφ' ἵππου κητώεντος* conjecit. Sed similia ex Homero exempla ipse attulit, quae secutum esse Quintum probabile est, qui ubique ab illa nimia Nonni et pusilla severitate abest. Voluit ille adaptare sibi antiquorum numeros, hic suis inventis expellere.

§. 14. Transimus ad versuum *clausulas*. De his jam modo §. 12 adnotavimus, eum vocabulo trisyllabo quam quadrisyllabo, ubi optio data erat, uti maluisse. Haec vero lex regnat ita apud Quintum, ut quin de consilio et industria eam sibi scripserit dubitari nequeat. Ita statim I, 3 cum vulgo *ἀνὰ Πριάμου πτολίεθρον* legeretur, ex M *ἀνὰ Πριάμοιο πόληα* restitui, qui exitus III, 17. 362. IV, 325. VII, 213. VIII, 346. 445. X, 1. 360. XI, 287. XII, 27. XIV, 211 legitur. Contra ubi alterum, nisi omnibus mutatis, evitari non potuit, ut XIV, 96 *Πριάμοιο καταιθόμενον πτολίεθρον*, id ponere non dubitavit. Jam ex his comparatis vides, non expavisse poëtam clausulam quadrisyllabam ita, ut eam, ubi verborum junctura postulabatur, data opera et adhibitis machinis vitaverit. Et eandem in ceteris locis rationem obtinere videbis, quos jam, ne temere ex paucis normam inauditam effinxisse arguar, persequar omnes: *γαῖα κεκεύθει* I, 2. 109. III, 464. VII, 656. cfr. V, 48. — *Τρώεσσι μάχεσθαι* I, 275; non *Τρωσὶν μαχέεσθαι*: cfr. II, 309. IV, 90. VII, 425. — *παρεσσυμένοισι βροτοῖσι* I, 299; non *παρεσσυμένοις ἀνθρώποις*: cfr III, 458. 692. VI, 482. VII, 90. VIII, 44. XIV, 351. — *κταμένοισι πεσόντας* I, 352; non *κταμένοις ἐριπόντας*: cfr.

II, 441. IV, 540. V, 486. VI, 36. 649. XIII, 456. — *ἐλπωρῇσιν ἔειπεν* I, 357; non *ἐλπωρῆς ἐνένισπεν.* — *τῇσι πάροιθεν* I, 368; non *τῆς τὸ πάροιθεν.* — *ἄμμιν ἀρήγει* I, 372; non *ἄμμ' ἐπαρήγει*: cfr. V, 549. — *ἀμφὶ πέπυστο* I, 376; non *ἀμφ' ἐπέπυστο.* — *Μενοιτιάδαο κέχυντο* I, 378; non *Μενοιτιάδεω ἐκέχυντο*: cfr. V, 528, ubi *λεχέεσσ' ἐλέλειπτο* poterat; VI, 239. — *στυγεροῖο μόθοιο* I, 436; non *στυγεροῦ ὀρυμαγδοῦ*: cfr. VI, 18. IX, 257. 326. XI, 162. 499. XIII, 321. — *σφετέροισιν ὄλοντο* I, 447; non *σφετέροις ἀπόλοντο*: cfr. IV, 31. V, 516, ubi *ἔνθ' ἀπολέσθαι* poterat; VII, 627. XIV, 619. — *ἐπισταμένοισι μάχεσθαι* I, 455; non *ἐπισταμένοις πονέεσθαι*: cfr. 474. III, 140. — *οὔτι ἔοικεν* I, 462: vid. supra §. 12. — *πρέμνοιο κέασσεν* I, 490; non *πρέμνου ἐκέασσεν*: cfr. 774. 806. III, 358. V, 627. VI, 103. 640. VII, 613. VIII, 116. 299. XIII, 170. XIV, 639. — *κλασθέντα κέχυνται* I, 491, ubi propter antecedens *βάλε — κέασσεν* exspectes *κλασθέντ' ἐκέχυντο.* — *λιλαιομένοισιν Ἀχαιοῖς* I, 521; non *λιλαιομένοις Ἀργείοις* vel *Δαναοῖσιν*: cfr. III, 575. V, 192. 573. VI, 71. 301. VII, 661. XI, 131. 150. 279. XII, 26. XIV, 43. 352. 622. — *ἀμαιμακέτῃσι δάμασσαν* I, 523; non — *ῃς ἐδάμ.*: cfr. 711. 805. II, 182. III, 475. IV, 157. V, 48. 484. 615. VII, 685. VIII, 98. IX, 52. 488. XI, 69. 203. XII, 23. XIII, 161. XIV, 62. 347. 624. — *ἀμφοτέροισιν ἀπείλει* I, 552; non — *οις ἐπαπείλει.* — *θυμὸν ὀλέσσειν* I, 554, ubi poterat *κῆρ ἀπολέσσειν*: cfr. IX, 232 *πότμον ἀλάλκοι*, ubi poterat *κῆρ' ἀπαλάλκοι.* — *στήθεσσιν ὄρωρεν* I, 559, ubi poterat *στέρνοις ἐνόρωρεν*: cfr. II, 254. V, 392. 463. VI, 334. VII, 473. XI, 18. XIV, 445. — *Πριάμοιο γέροντος* I, 647, ubi propter nexum aptius per se *Πριάμου βασιλῆος* videatur. — *Οὐλύμποιο φόβησεν* I, 690; non — *οὗ ἐφόβ.*: cfr. II, 387. VI, 259. — *πολέμοιο κυδοιμόν* I, 695, ubi poterat — *ου ὀρυμαγδόν*: cfr. VII, 251. 424. 454. — *Πατρόκλοιο δαμέντος* I, 721, ubi et — *ου δμηθέντος* et — *ου κταμένοιο* poterat: cfr. II, 262. III, 181. 191. 295, ubi vid. notam; 432. V, 507. VI, 251. XI, 288. — *ἐϋπτολέμοισιν ὄπασσαν* I, 807, ubi — *οις ἀπέδωκαν* poterat: cfr. II, 262. IV, 382. — *ὠκεανοῖο βεβήκει* I, 826; non — *οῦ ἐβεβ.* — *Κῆρας ἄλυξεν* II, 13; non *Κῆρ' ὑπάλυξεν*: cfr. X, 262. XII, 36. — *ἐνθάδ' ἱκέσθαι* II, 19; non *ἔνθ' ἀφικέσθαι*: cfr. XIII, 513. — *ἑτάροισι δαμείη* II, 46; non *ἑτάροις δμηθείη.* — *στιβαρῇσι χέρεσσιν* II, 121, ubi et — *ρῇς παλάμῃσιν* et — *ρῇς χείρεσσιν* vel etiam *κρατεροῖς δοράτεσσιν* vel *κρατερῇς μελίῃσιν* poterat: cfr. III, 83. 351. IV, 225 VI, 209. 573. XII, 288. XIV, 551. — *ἡμετέροισι μελάθροις* II, 128, non — *ροις μεγάροισιν*: cfr. III, 517. — *καί οἱ ἅμαρτε* II, 245; non *καί ῥ' ἀφάμαρτε.* — *αἱματόεντα κυδοιμόν* II, 281; non — *εντ' ὀρυμαγδόν*: cfr. II, 406. 514. VI, 499. 577. IX, 113. — *ἀποκταμένοιο ἄνακτος* II, 279 etc.; vid. supra §. 12. — *ἀπέληγε κυδοιμοῦ* II, 359; non — *ηγ' ὀρυμαγδοῦ*: cfr. III, 188. 243. V, 220. VI, 395. 514. 610. VII, 103. 156. 503. VIII, 247. 456. XI, 225. — *ἐξαλέονται ἰόντος* II, 385, ubi Pauwio — *έοντ' ἐπιόντος* magis placuisset. — *ὀλοοῖο Λυκούργου* II, 439, ubi praeivit Homerus *Z*, 134. — *γαῖα νέκυσσιν* II, 532; non *γῇ νεκύεσσιν.* — *αἰγοκερῆα κιόντος* II, 533; non — *ρῆ' ἐπιόντος*: cfr. V, 512. VI, 150. IX, 269. XIII, 53, ubi alius *ἵππου κατιοῦσιν* praetulisset. — *ἑτάροισιν ἄνακτα* II, 629; non — *ροις βασιλῆα.* — *ἀνεστονάχιζε γοῶσα* II, 634; non — *ιζ' ἀχέουσα* seu simile quid. — *ὑπερφιάλοισιν ἀμύνων* III, 47; non — *λοις ἐπαμύνων*: cfr. 134. XI, 286. XIII, 462. — *ἀθανάτοιο μολόντα* III, 89; non — *ου ἀπιόντα*: cfr. IV, 170. X, 141. XIII, 337. — *μελέεσσιν ἀρήρει* III, 240; non — *εσσ' ἐπαρήρει*: cfr. VII, 442. — *εὐρυχόροιο πόληος* III, 373; non — *ρου πτολιέθρου*: vid. supra et cfr. 652. VI, 144. IX, 27. X, 360. — *σεῖο θανόντος* III, 486; non *σεῦ κταμένοιο*: 524 *ἀκηδείῃσι θανόντας*, non — *είῃς τεθνεῶτας*: cfr. V, 663. — *ἠελίοιο βολῇσιν* III, 581; non — *ίου βελέεσσιν.* — *θανάτοιο φέρουσαι* III, 615; non — *του φορέουσαι*: cfr. 666. 705. 718. V, 13. 80. VII, 672. X, 437. 442.

XII, 252. XIV, 411. 466. 540. — *πάγχυ δίηναν* III, 733, ubi *πάντ᾽ ἐδίηναν* poterat: cfr. V, 137. 480. — *Οὐλύμποιο Κρονίων* IV, 20, ubi — *που κρατερὸς Ζεύς* seu simile quid poterat. — *λιλαιομένοισιν ἰδέσθαι* IV, 21; non — *οις ἐσιδέσθαι*: cfr. V, 312. XIII, 25. 442. — *ἐελδομένοισιν ἔειπεν* IV, 82; non — *οις μετέειπεν*: cfr. V, 600. VI, 8. IX, 84. XII, 246. XIV, 209. 337. — *πείθεσθαι ἔοικε* IV, 106; non *πείθεσθ᾽ ἐπέοικε*: cfr. V, 608. VI, 155. — *Ἀργείοισιν ἄνασσε* IV, 194; non — *οις βασίλευε*. — *ἐθηήσαντο ἰδόντες* IV, 273: vid. supra et cfr. VII, 200. VIII, 440. 442. — *χεῖρας ἄειραν* IV, 345; non *χεῖρ᾽ ἀνάειραν*: cfr. 444. IX, 435. — *βριαροῖσι μέλεσσιν* IV, 461; non — *οῖς μελέεσσιν*. — *αἰγανέῃσι θοῇσι* V, 23, ubi — *έῃς ὀλοῇσι* poterat: cfr. VIII, 398. IX, 136. XIII, 151. — *θανάτοιο φύγωσιν* V, 85, ubi — *του προφύγωσιν* poterat: cfr. XIV, 65. — *φεύγοντα σάωσας* V, 268; non — *οντ᾽ ἐσάωσας*. — *ἐμεῖο μενοίνας* V, 209; non *ἐμεῦ ἐμενοίνας*. — *ἀγκοίνῃσι δαμεῖσα* V, 526, ubi — *ῃς δμηθεῖσα* poterat. — *κρατεροῖο τοκῆος* VI, 82; non — *ροῦ γενετῆρος*: cfr. VII, 662. 666. IX, 48. 62. 321. X, 438. — *νεηκέσιν ἠδὲ βέλεσσιν* VI, 361; non — *σι καὶ βελέεσσιν*. — *στονόεντα νόησε* VI, 455; non — *εντ᾽ ἐνόησε*: cfr. VII, 701. IX, 401. X, 160. XI, 36. — *ἀθανάτοισι θεοῖσιν* VII, 14; non — *τοις μακάρεσσιν*. — *ξείνοισιν ἕπεσθαι* VII, 263; non — *οις συνέπεσθαι*. — *μεγάροισιν ἔρυκε* VII, 315; non — *ροις κατέρυκε*. — *προθύροισι ποτᾶται* VII, 334; non — *οις πεπότηται*: cfr. VIII, 307. — *Εὐρυπύλοιο χέρεσσι* VII, 417; non — *λου παλάμῃσι*. — *ἔνθεν ἀϋτήν* VII, 562, ubi *ἔνθ᾽ ὀρυμαγδόν* poterat. — *ἀμφοτέροισι κέκαστο* VII, 566; non — *οις ἐκέκ.*: cfr. XIV, 541. — *Ἀργείοισιν ἀρήγεις* IX, 19; non — *οις ἐπαρήγεις*. — *Πριάμοιο τέκεσσι* IX, 42; non — *ου τεκέεσσι*. — *φθιμένοισιν ἐόντος* IX, 57; non — *οις μετεόντος*. — *σφετέροισι βελέμνοις* IX, 427; non — *οις βελέεσσι*. — *ζωστῆρα τέτυκτο* X, 187; non — *ῆρ᾽ ἐτέτ*. — *ἐθέλοντε πίθοντο* XII, 100; non — *οντ᾽ ἐπίθοντο*. — *ἐπιχθονίοισιν ἄγητον* XII, 155, ubi poterat — *οις πανάγητον*. — *ἀέκοντά μ᾽ ἔρυκεν* XII, 272, ubi poterat *ἀέκοντ᾽ ἀπέρυκεν*. — *πόντοιο φέβονται* XII, 375, ubi — *του φοβέονται* poterat. — *οὐλομένοιο πάροιθε* XIII, 364; non — *ου τὸ πάροιθε*. — *ἠϋκόμοιο γυναικός* XIV, 150; non — *μου ἀλόχοιο*. — *ἀτασθαλίῃσιν ἑῇσι* XIV, 218; non — *ίῃς σφετέρῃσι*. — *πρῴρῃσιν ἔκειντο* XIV, 374; non — *ρῃς ἐκέκειντο*. — *πρῴρηθεν ἄνακτες* XIV, 378; non — *ρῃς βασιλῆες*. — *ἐϋξέστοισιν ἐρετμοῖς* XIV, 526, ubi poterat *ἐϋξέστῃς ἐλάτῃσιν*. — Vides, trisyllabas clausulas hic fere eo effici, quod longiores genitivorum dativorumve formae ponuntur, augmenta verborum omittuntur, pleniores formae apostropho instructis praeponuntur. Neque vero dubito, quin non solum clausulae illius efficiendae sed etiam hiatus evitandi studium in talibus, qualia sunt *πρέμνοιο κέασσεν, Οὐλύμποιο φόβησεν* cet., vim suam exercuerit. Jam vero locorum quorundam emendationem a nobis inductam magnopere stabiliri videbis. Sunt vero hi: I, 502 *μεγάλοιο γεγῶτας* pro — *ου γεγαῶτας*: II, 154 *ἐπειγομένοισι μάχεσθαι* pro — *νῳ μαχέεσθαι*: ibid. 613 *ἀποφθιμένοιο ποτᾶται* pro — *νου πεπότηται*: III, 495 *καταφθιμένοιο πέλονται* pro — *νου πελόμεσθα*: X, 432 *βλεφάροιιν ἔχυντο* pro — *ρων ἐχέοντο*: XIII, 180 *σαοφροσύνῃσι κέκαστο* pro — *νῃσ᾽ ἐκέκαστο*: denique III, 81 *ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι* pro *ὀϊζυροῖς ἀπολέσθαι*. In quibus fere omnibus me non sine librorum adjumento mutasse notae testantur.

Contra inveniuntur in quibusdam locutionibus quadrisyllabae clausulae, quae facile evitari poterant aliis vocabulis vocabulorumve formis positis. Quarum nonnullas consulto *variationis* causa retinuisse videtur, quo refero *ἀτρυτηροῦ πολέμοιο* I, 520 et similia II, 11. 76. VI, 338. VII, 97. 173. X, 95. XI, 164. — *σφετέρου βασιλῆος* III, 647 et sim. ibid. 745. — *δαϊζομένοις ἐπαμύνῃ* I, 92 et simil. VI, 305. VII, 191. 699. VIII, 264. — *κρατερῇς παλάμῃσιν* IV, 108 et sim. IX, 120. Quae omnia quomodo alibi evitaverit supra vidimus. Deinde singularia duo

στιβαρῆς ἐλάτῃσιν VI, 112, pro quo *στιβαροῖσιν ἐρετμοῖς* dicere poterat, ut XIV, 526; et *ἠϋκόμοις ἀλόχοισιν* XIII, 384, quod secundum XIV, 150 — *οισι γυναιξίν* dicere poterat. In aliis causa obscura est, ob quam legi suae contrarius exstitit, ut in *εὖτ' ἐσίδοντο* I, 54. 205. II, 202. VI, 128. 295. XIII, 418. *ὡς ἐσίδοντο* V, 487, ubi cur non praetulerit *ὁππότ' ἴδοντο*, nescire me fateor. Contra in vicino illo *οἳ δ' ἐσιδόντες* I, 67. XIII, 500 hiatum *οἳ δὲ ἰδόντες* vitasse videtur. — Et *στυγεροῦ βιότοιο* X, 424 fortasse praetulit alteri *στυγεροῖο βίοιο* propter homoeoteleuton: sed cfr. notam. — In aliis *formam*, quae trisyllabo exitu inferenda fuisset, exosus esse videtur, ut in *ἢ θανέεσθαι* I, 77, ubi cfr. notam; *δαιτός τ' ἐρατεινῆς* ibid. 120, ubi vid. notam; et simil. III, 778. XIII, 436. — Huc refero porro *ἀρηιφίλοις ἑτάροισιν* III, 283 et sim. IV, 178. VI, 603; *δαϊκταμένου Πατρόκλοιο* III, 538 et sim. IV, 289. V, 315. Nunquam — *οισιν ἑταίροις* aut — *οιο Πατρόκλου* dixit. — Huc etiam referendae videntur *breviores dativorum formae* in his: *κενεοῖς λεχέεσσιν* III, 406. — *ἀπειρεσίοις νεφέεσσι* IV, 45. VIII, 444. — *ἀνιηροῖς ἐπέεσσιν* III, 97. et simil. IV, 149. V, 128. XIV, 443. — *ἡμετέροις τεκέεσσι* X, 39. XIII, 247. — *βριαροῖς μελέεσσι* V, 616. XI, 410. — *ἀνιηροῖς βελέεσσι* VII, 145. et sim. ib. 485. VIII, 264. XI, 495, ubi *ἔγχεσιν ἠδὲ βέλεσσιν* poterat; XI, 348. — Cum his patet pugnare, quae supra IV, 461. VI, 361 adscripsi, neque diffiteor haec mihi haud parum suspecta videri. Contra IX, 42 sanum videtur, genitivo in — *οιο* hic quoque jus suum postulante. Ita etiam haud scio an olim *κῆρ' ἀπάλαλκεν* VI, 405 meliorum librorum auctoritate exsulaturum sit.

Neque longiora adverbia illi legi contraria esse hi loci docent: *ἑτέρωσε βάλοντο* I, 610. X, 427. *μετόπισθε τέλεσσεν* IV, 61. *ἐφύπερθε* et *καθύπερθε βάλοντο* III, 679. 684. IV, 8. V, 631. *μετόπισθε λέλειπτο* VI, 589. *τὸ πάροιθε πέπυστο* VII, 175. *μετόπισθε πύθοντο* XII, 156. — Vocabula bisyllaba integra manere ante trisyllabas verborum formas augmento carentes jam ex exemplis illis, quae supra attuli, apparuit. Hic cetera sequantur; a *substantivis* incipio: *νῶτα δάϊξε* I, 385. *φῦλα πέλοντο* II, 191. *γυῖα πέδησαν* IV, 200. *γυῖα φέρεσκον* V, 370, ubi *γυῖ' ἐφόρησαν* scribere poterat. *θαῦμα ἰδόντι* VII, 200, de quo cfr. supra §. 12. *δαῖτα πένοντο* IX, 533. *υἷα δάμασσεν* X, 80. *φῦλα δάϊζον* XI, 154. *φῶτα δάϊζον* XII, 364. *πῆμα κόρυσσε* XIII, 254. *νῶτα πέρησαν* ibid. 96. *Αἶσα δάμασσεν* ibid. 462. *ἔργα κάμοντο* XIV, 132. *λαῖτμα φέροντο* ibid. 590. *γαῖαν ἔνερθε*, ubi poterat *γῆν ὑπένερθε*, ibid. 646. *χεῖμα κέδασσεν* ibid. 656. His addo cetera promiscue: *ἄλλα μενοίνα* I, 715. X, 408. *ἄλλο μενοίνα* V, 588. *ἶσα πέλοντο* II, 541. *πάντα τέτυκτο* V, 123. *πάντα τελέσθη* ibid. 123. *πάντα μενοίνα* ibid. 546. *πάντα βάλοντο* VI, 99. *πολλὰ μόγησα* V, 154. *πολλὰ κέχυντο* XI, 304. *μακρὰ χάροντο* VI, 315. *θερμὰ λέλειπτο* XIII, 149. *τῇσι πέλοντο* V, 19. *τοῖσι μάχοντο* VI, 115. *οἷσι μάχοντο* XIV, 377. *ᾗσι μενοίνα* XIV, 142. *οὔτι βάρυνε* VII, 449. VIII, 493. *οὔτι δύναντο* VII, 453. *οὔτι δάμασσεν* VIII, 124. *οὔτι πέπυστο* X, 385. 388. *οὔτι φέβοντο* XI, 373. *ὅστε τοκῆα* VIII, 150. *οἵτε φέρονται* XIV, 5, non *οἳ φορέονται*. *νόσφι βαλόντο* XIV, 296. *οἷο βεβήκει* XIV, 351. *εὖτε βάλοντο* XIV, 153. *ἧχι τέτυκτο* VIII, 447. His adde XII, 519, ubi nunc *ἄλλα φαάνθη* legitur. — Ex his patet, hos locos fuisse mutandos: I, 123 *ὅσσ' ἐκάλυψε*. ibid. 307 *κῆρ' ἐτίθεντο*. II, 378 *ἄνδρ' ἐφέβοντο*. ibid. 589. VII, 16. X, 6 *σῆμ' ἐβάλοντο*. III, 426 *πάντ' ἐκέκαστο*. ibid. 628 *πρόσθ' ἐμόγησα*. ibid. 732 *πᾶσ' ἐκέκαστο*. V, 359 *πάντ' ἐτέλεσσεν*. VIII, 144 *πάντ' ἐδάσαντο*. IX, 350 *πῆμ' ἐβάλοντο*. Sed relativa *ὅσσ' ἐπεπόνθει* IX, 425 et *οὖστ' ἐσάωσεν* XIV, 627 mutare non ausus sum. — Ita etiam particula *δέ* in hac sede eliditur, ut hi loci demonstrant: *τοὺς δ' ἐφόβησε* I, 402. *τοὶ δ' ἐφέβοντο* III, 165. *ταὶ δ' ἐφέροντο* III, 589. XII, 457. XIII, 61. *αἳ δ' ἐφέποντο* IV, 522, ubi *αἳ δὲ πέτοντο* scribere poterat. *οἳ δ' ἐπέχυντο* V, 270, ubi *οἳ δὲ κέχυντο* in promtu erat. *οὓς δ' ἐφόβησα* ibid. 296. *ἀμφὶ δ' ἔκειτο* VI, 254. *ἐν δ' ἐτέτυκτο* ibid. 285. *οἳ δ' ἐφέβοντο* VII, 527. IX, 169. *οἳ δ' ἐπίθοντο* IX, 36. XIII, 36. *οἳ δ' ἐπέτοντο* IX, 216. *ἐκ δ' ἐβόησε* ibid.

298. τοὶ δ' ἐμάχοντο ibid. 323. σὺν δ' ἐτίναξεν XII, 95. XIV, 570. στοναχαὶ δ' ἐφέροντο XII, 508. ἐκ δ' ἐλάθοντο XIII, 119. οἳ δ' ἐκέχυντο ibid. 124. Idem fit aliis hujuscemodi particulis: ἠδ' ἐδάμησαν I, 812. οὔτ' ἐφόρησεν VII, 205. ἦν κ' ἐθέλησθα ibid. 215. οἵ ῥ' ἐνέμοντο X, 143. οὐδ' ἐδύναντο XI, 1. ἀλλ' ἐμάχοντο ibid. 281. οὐδ' ἐνόησαν XII, 184. ἠδ' ἐσάωσεν XIII, 295. ὅσσα τ' ἔρεξεν XIV, 129. ὥς τ' ἐδάμασσεν ibid. 134. Hinc ὅν κε θέλητε IV, 490 mutandum erat. — His repugnant, sed non sine ratione, I, 486 μινυνθάδιοι δὲ πέλοντο, et propter longius vocabulum quod praecessit, et quia ἐπέλοντο, si recte memini, nemo dixit; porro II, 220 καναχή τε δεδήει; XIV, 650 ὑποβρύχιόν τε καλύφθη etiam propter longius vocabulum, nec illic plusquamperfecti nulla ratio habenda. Eadem norma IX, 262 ὅς σ' ἐκάλυψε; sed XII, 385 ἀναγκαίῃ με λίποντο scriptum est. Cur autem VII, 48 ὡς ἐμὲ κεῖνος, non ὡς ἔμ' ἐκεῖνος dederit, apertum est verborum nexum et oppositionem consideranti. Quod bis XIII, 118 ἕτεραι δὲ κυδοιμόν et XIV, 68 οὐδὲ κυδοιμοῦ dixit, non elisa particula ὀρυμαγδόν, monstrat hic quoque trisyllabam clausulam vel inscio in calamum rediisse. — Trisyllabum exitum porro eo quaesivit, quod in secunda quinti pedis thesi post apostrophum antecedentis brevis vocalis augmentum verbi retinere maluit. Scripsit igitur: οὕνεκ' ἔμελλε I, 391. VIII, 125. XIV, 630. γούνατ' ἔθηκε ibid. 460. γούνατ' ἔλυσε VI, 596. πείσματ' ἔλυσεν VII, 372. οὔποτ' ἔλειπε ibid. 388. οὐκέτ' ἔμελλε IX, 308. τηλόθ' ἔκειτο XI, 2. — Et prorsus ejusdem generis sunt κτήματ' ἐκείνης II, 54. ἑτέρας δ' ἄρ' ἐκείνων XIV, 14. οἳ δ' ἄρ' ἔφαντο XII, 389. καί νύ χ' ἅπαντες VII, 626. Hinc patet III, 333 et VIII, 94 ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσεν scribendum fuisse, cum illic ἐν δ' ἄρα θλ., hic ἐν δ' ἀνέθλ. legeretur; III, 352 οὐδ' ἔτ' ἔμιμνον. IX, 375 οὔποτ' ἔλειπε. XII, 425 δούρατ' ἔθηκεν. XIII, 475 μείον' ἔθηκεν. Et IV, 399 φάρμακ' ἔθηκε demum Tychsen. expulerat. Sed ἀγχύθι μίμνε XII, 14 non attrectandum fuit, quia hoc adverbium non decurtatur. Et semper noster plerumque in versus fine — ἅμα πάντες dixit, non ἅμ' ἅπαντες (locos vid. ad II, 530), ob continuatam, opinor, aspirationem. Sed alia etiam exempla canoni infesta videntur: scripsit enim I, 445 εἴρια θέντο. IV, 457 et V, 319. VII, 210 τεύχεα δῶκεν. VII, 385 δάκρυα χεῦεν. ibid. 437 τεύχεα κεῖτο. Sed aperta est causa, ne admisso apostropho et augmento duae vocales concurrerent. Hinc unus locus, qui repugnabat, VIII, 486 τείχε' ἔθεντο corrigendus erat. Sanum est, quod solitarie occurrit, VII, 226 οἳ δ' ἑσπόμενοι μέγα χαῖρον.

§. 15. Quod *clausulam spondiacam* attinet, quam satis frequenter sibi indulsit poëta, locos sub uno conspectu diligenter collectos posuisse sufficit, quoniam quid regulae ille secutus sit, inde simplicissime patet. Eam igitur clausulam vide in his: ὁρμαίνεσκεν et simil. I, 27. 171. 407. 437. 706. 780. II, 362. VII, 23. VIII, 43. IX, 238. XI, 272. XII, 269. — ἱλάσσηται I, 29. — Οὐλύμποιο I, 676. III, 696. VIII, 240; hinc restitutum I, 48. — ἀκτίνεσσιν I, 59. — ἀγροιῶται I, 63. — δῃώσαντες et simil. I, 89. 212. 270. 656. II, 15. III, 196. 355. 382. IV, 18. V, 294. 545. 567. VI, 453. VII, 521. XI, 314. XIII, 206. XIV, 3. — Πηλείωνι etc. I, 101. 569. II, 403. 493. III, 193. 281. 350. 410. 459. 505. 513. 532. 549. 574. 606. 787. IV, 299. V, 111. 134. VII, 721. IX, 183. — ἀντέλλῃσιν I, 148. XIII, 483. — Ἁρπυίῃσι I, 169. IV, 513. — μαιμώωντες et simil. I, 177. 620. II, 110. III, 307. IV, 241. VI, 194. 217. 460. VII, 99. 525. VIII, 136. 325. X, 59. XI, 475. XIV, 16. 509. — ἀΐσσουσα et simil. I, 180. 354. 386. 580. II, 284. III, 161. 220. 264. IV, 366. 515. VI, 294. 574. VII, 546. X, 5. XI, 115. XII, 548. XIII, 68. — ἀφνειοῖο I, 183. 828. IX, 486. — Ἰδαίοιο I, 184. XII, 186. — ἀμπνεύσωμεν etc. I, 197. V, 109. 511. — Θερμώδωσαν I, 254. — ἰθύνεσκον et simil. I, 273. III, 438. IV, 298. 359. 417. V, 22. 179. IX, 361. XI, 101. XIV, 500. — πεπληθυῖα I, 347. XI, 160. — ἐκπνείοντες et simil. I, 349. III, 536. XIII, 148. — ἀσπαίρεσκον I, 350. — εἰλήλουθε I,

358. — *νοστήσαντες* et simil. I, 371. 646. 669. VII, 217. X, 363. XIII, 539. — *ἑστηνῖα* etc. I, 390. II, 502. VIII, 11. — *ἠμάλδυνεν* I, 400. — *ἐντύνονται* et simil. I, 441. IX, 110. X, 345. XII, 234. 574. XIII, 29. 128. XIV, 346. 405. — *ἐγχείῃσι* I, 504. 544. III, 390. VI, 123. VIII, 133. — *μαρμαίροντα* et simil. I, 510. 657. V, 114. VI, 256. 352. VIII, 48. IX, 221. XIV, 183. — *Ἀτρυτώνη* I, 514. XIV, 326. 530. — *θωρηχθέντες* et simil. I, 543. IX, 125. XII, 304. — *ἐξείλοντο* I, 590. — *εἰρύσσασα* et simil. I, 601. III, 192. 210. XII, 236. XIV, 354. 499. — *ἐσσεύοντο* I, 631. II, 193. VI, 229. IX, 70. 442. 542. XIII, 67. — *πεπτηνίης* et simil. I, 659. X, 469. — *μητίσασθαι* I, 725. XI, 62. — *Ἡφαίστοιο* I, 793. V, 98. 380. VII, 570. IX, 336. X, 203. XIV, 50. — *περικωκύσαντες* et simil. I, 800. II, 591. III, 460. 593. 683. 742. 779. X, 309. 459. XII, 498. XIII, 93. XIV, 84. 261. — *ταρχύσαντο* etc. I, 820. III, 735. V, 609. VII, 6. 157. 658. XIV, 242. — *κυδαίνοντες* et simil. I, 825. II, 632. III, 734. IV, 179. 581. VII, 686. X, 58. XIV, 105. — *ἠχηέντων* etc. II, 1. IV, 159. VI, 379. 485. VII, 548. XII, 429. — *αἰπεινοῖο* et simil. II, 98. VI, 167. VII, 144. 409. VIII, 26. 407. IX, 6. XI, 293. 333. XIII, 256. — *ἀθρήσωσιν* et simil. II, 104. III, 182. 541. IV, 218. 414. VI, 125. X, 480. XII, 572. XIII, 104. — *ὑληέσσας* II, 282. III, 326. XIII, 395. — *μυθήσωνται* II, 317. XIV, 191. — *Ἑλλησπόντου* etc. II, 353. 489. III, 4. 391. 585. 601. 741. IV, 81. V, 569. VI, 289. VIII, 478. IX, 31. 172. XII, 131. XIV, 353. 372. 636. — *δειμαίνοντο* II, 499. — *Αἰσήποιο* II, 587. — *Ἀπόλλωνι* etc. III, 87. XI, 169. XIII, 434. — *Νηρηίνην* etc. III, 125. 596. 768. 786. IV, 128. VII, 353. IX, 29. — *περιπεφρίκασιν* et simil. III, 184. IX, 58. X, 398. 451. — *θαρσύνεσκε* etc. III, 186. IV, 257. VIII, 366. — *ἀνθρώποισιν* III, 198. V, 234. 471. 593. 630. VI, 76. VII, 79. 87. 310. XI, 22. XII, 232. 292. XIII, 248. 555. XIV, 114. 205. — *ἰωχμοῖο* III, 215. 380. V, 650. VI, 121. VII, 111. XI, 315. 347. — *Ἀγχίσαο* et *Αἰνείαο* III, 282. X, 98. XI, 235. 238. 393. 440. XIII, 300. 315. — *ἰητῆρες* III, 290. IV, 211. — *ἰήσασθαι* XI, 411. — *ἁρπάξαντες* III, 338. — *νωμήσασθαι* III, 439. XI, 65. — *ὀρφνήεσσα* III, 657. — *νηήσαντες* III, 673. 678. V, 619. VII, 163. — *ὀτρύνοντες* et simil. III, 675. VII, 495. VIII, 5. 58. 172. X, 63. XII, 461. XIII, 35. 187. — *διεκοσμήσαντο* III, 694. — *ἐρρώσαντο* III, 695. — *περιποιπνύοντες* III, 713. IV, 210. 509. V, 68. VII, 351. — *Ἡρακλῆος* III, 772. IV, 447. VI, 120. 199. 215. 302. IX, 397. — *Τηλάνδροιο* IV, 7. — *Ἀτρείδαο* IV, 99. VII, 381. — *κυανοκρήδεμνος* IV, 115. 381. V, 121. — *συνετεκτήναντο* IV, 132. VII, 224. — *Ἀργείοισι* IV, 144. V, 472. VI, 77. 183. 609. VII, 143. 422. VIII, 22. X, 77. 97. XI, 145. — *ἰρήκεσσιν* IV, 196. — *ἀλλήλοισιν* IV, 300. VIII, 175. 180. IX, 168. 233. 546. XIV, 36. 517. — *αἰψηρῇσιν* IV, 349. — *ὀφθαλμοῖο* IV, 262. — *ἰαίνονται* et simil. IV, 402. VII, 340. XIII, 83. — *πειρήσαντο* IV, 406. — *ἀλδαίνεσθαι* IV, 429. — *κουρίζοντα* IV, 432. — *αὐαίνηται* IV, 442. X, 278. — *θηήσαντο* IV, 458. X, 380. — *ἀφρίζοντες* IV, 548. — *ἱδρώοντες* V, 56. — *τεχνήεντα* V, 97. VI, 481. — *βεβριθυῖα* etc. V, 102. 365. VI, 381. — *αἰγλήεντα* V, 131. IX, 9. — *παμφαίνῃσι* V, 132. — *ποιήσονται* V, 162. — *ἀκμήτοιο* V, 182. — *οἰωθέντα* V, 204. XIII, 286. — *κυμαίνηται* V, 246. — *Οἰνείδαο* V, 253. — *ἀμφήριστος* V, 310. — *πορφύρεσκεν* V, 355. — *Ὠρίωνα* V, 368. 404. VII, 304. — *δαρδάψουσιν* V, 448. — *ἀσπαίροντα* V, 456. XI, 104. — *ἐρρίζωται* V, 462. VIII, 169. — *χηρωθέντας* V, 496. — *τεθνειῶτι* V, 502. — *αἰσχύνουσα* V, 530. XIV, 49. — *ἀτλήτοιο* VI, 14. — *γηθήσειεν* VI, 17. — *κεκμηῶτες* VI, 107. VIII, 372. — *δινήεντι* VI, 109. — *Ἑρκείοιο* VI, 147. — *κηώεντι* VI, 158. — *κητώεντα* XII, 314. — *λιχμώωντες* VI, 200. — *Ἀλκείδαο* VI, 222. — *Ἀλφειοῖο* VI, 234. — *Εὐηνοῖο* VI, 283. — *ἐστήρικται* VI, 310. — *ὁρμήσαντες* VI, 366. — *ἰνδάλλονται* VI, 479. — *ἀθλήσαντες* VI, 494. — *κικλήσκοντα* VII, 34. — *αἰχμητάων* VII, 112. — *Αἰγαίοιο* VII, 241. — *κυανοπρώροιο* VII, 463. — *ἀγρευτῇσι* VII, 469. — *ἠρήρειστο* VII, 477. — *ταρβήσαντα* VII, 514. — *ἐπιπορσύνεσκον* VII, 712. — *ῥωπήεντα* VII, 715. — *καρτύνεσθε* VIII, 20. — *ἀρτύνοντες* X, 64. —

υἱωνοῖο VIII, 25. XI, 241. — *ἀπλήτοιο* VIII, 49. 222. IX, 510. — *Ἀμφιτρίτη* etc. VIII, 63. XIV, 535. 609. 644. — *Ταρβήλοιο* VIII, 80. — *εὐνηθεῖσα* VIII, 155. — *λωφήσειε* VIII, 383. — *ὑπνώεσκον* etc. VIII, 503. X, 191. XIV, 237. — *θαυμάζεσκον* IX, 5. — *αἰψηροῖο* IX, 150. 462. — *κεκληγόντες* etc. IX, 307. XII, 58. 494. — *οἰωνοῖσιν* IX, 530. XIV, 285. — *Ληθαίοιο* X, 82. — *Εὐρώπαο* X, 121. — *παφλάζοντα* X, 175. — *ἱμείρουσα* X, 281. — *λαχνήεντας* X, 450. XIII, 534. — *γυιωθέντα* XI, 55. — *ἐκλώσαντο* XI, 141. — *ἀμητῆρες* XI, 157. — *ἐπτοίηντο* XI, 203. XIII, 457. — *ὑψηλοῖο* XI, 354. 459. — *τεκμήρασθαι* XII, 21.— *περιτετριγυῖα* XII, 431. — *κινηθέντες* XII, 455. — *ὠρύσαντο* XII, 518. — *ἀκράαντον* XII, 526. — *εἰδώλοισιν* XII, 551. — *περιπαιφάσσοντες* XIII, 72. — *ἀγραύλοιο* XIII, 157. — *μοχθίζοντα* XIII, 319. — *Ἀρκτούροιο* XIII, 482. — *ληίσσαντο* XIV, 4. — *πολυδακρύτοιο* XIV, 348. — *παπταίνουσαι* XIV, 395. — *ηὐλίζοντο* XIV, 482. — *πολυτλήτων ἀνθρώπων* et simil. I, 135. V, 45. VIII, 460. XIII, 402. — *ἀχνυμένῃ εἰκυῖα* I, 306. — *ἐϋσθενέων αἰζηῶν* et simil. I, 414. IX, 112. XI, 321. XIII, 101. XIV, 266. — *ἐπιχθονίων ἡρώων* et simil. I, 577. II, 132. III, 31. 73. VI, 355. VII, 161. 710. — *ἠδ' οἰωνῶν* I, 644. — *ἐϋσθενέων Ἀργείων* et simil. I, 716. 750. III, 19. 435. IV, 76. VI, 59. 85. VII, 3. 121. IX, 3. 289. XI, 332. XIII, 506. XIV, 94. 235. 615. 633. — *αἰνομόρῳ ὑσμίνῃ* et simil. II, 480. IV, 24. VII, 152. 264. VIII, 140. XI, 290. — *φῦλ' ἀνθρώπων* IV, 10. — *εὐθαλέες λειμῶνες* V, 77. — *διηρεφέος σίμβλοιο* VI, 325. — *ἀντιθέῳ Νιρῆι* VI, 445. — *ἀολλίσσωσ' ἀνθρώπους* VI, 533. — *ἐν βήσσῃσι* VIII, 230. — *ἀριφίλων Θρηίκων* IX, 343. — *καλλιπλοκάμων Νυμφάων* X, 127. — *ἀελλοπόδης Ἑρμείης* X, 189. — *περιτρέφεται κρύσταλλος* X, 415. — *ἀμφιπόλους εὐπέπλους* et simil. X, 435. XIV, 214. 241. — *ἐν Τρώεσσι* XII, 33. — *πάντ' εἰκυῖα* XII, 107. — *θεοπροπίας εὖ εἰδὼς* XIV, 365. — Duo sunt, quae ex his collectis et comparatis apparent, primum poëtam in tanta spondiacarum clausularum multitudine certas severasque leges, quas sibi scripsit, nusquam migrasse; deinde consulto eum in hoc genere tantum sibi indulsisse, ut admixta spondiaci exitus gravitate volubilem ob trochaicae caesurae frequentiam versuum suorum decursum temperaret. Continuatos spondiacos vide *binos* I, 183 sq. 349 sq. 543 sq. 656 sq. III, 192 sq. 281 sq. 390 sq. 439 sq. 459 sq. 734 sq. 786 sq. IV, 210 sq. V, 97 sq. 131 sq. 471 sq. VI, 76 sq. 120 sq. 199 sq. VII, 110 sq. 143 sq. VIII, 25 sq. 48 sq. 487 sq. IX, 5 sq. X, 58 sq. 63 sq. 97 sq. 450 sq. XI, 314 sq. 332 sq. XII, 233 sq. XIII, 67 sq. 482 sq. XIV, 3 sq. 49 sq. 237 sq. 241 sq. 354 sq. 499 sq. — *tres* bis III, 694—96. IV, 298—300. — Conferre juvat haec cum iis, quae Lehrs. *quaestt. Epp.* p. 309—313 ex Apollonio, Orphicis, Oppianis collegit.

§. 16. Aeque simplex est vocabulorum *monosyllaborum* in clausula usus et ratio. Habemus hic: *ἠελίου ἴς* I, 356. — *οὐλομένη Κήρ* VI, 427. IX, 190. — *ἀσχαλόων κῆρ* et simil. I, 681. III, 343, ubi vid. notam. VIII, 283. XII, 34. 239. 584. XIV, 92. 187. 289. 383. — *ταλαὸν κῆρ* et simil. I, 759. II, 95. III, 154. 462. 480. V, 306. 468. VI, 129. VII, 174. 684. VIII, 496. — *οὐκ ἐθέλων περ* et simil. I, 701. II, 66. IV, 65. XII, 372. 583. — *ὀψὲ δέ οἱ κῆρ* et simil. I, 710. XIII, 24. — *θεσπεσίη νύξ* et simil. I, 827. III, 514. VIII, 313. X, 198. XII, 575. *ἀμφὶ δέ μιν νύξ* VI, 635. — *ἀκάματος Ζεύς* et simil. II, 380. 618. IV, 56. IX, 23. XI, 401. XIV, 510. — *ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς* et simil. III, 225. 265. VII, 124. 151. 295. — *λέων ὥς* III, 267. — *μένεϊ ᾧ* III, 357. — *ξύλοχον πῦρ* X, 68, ubi vid. notam. *ἀκάματον πῦρ* XI, 94. — *πᾶσα περὶ χθών* XI, 125. *δεύετο δὲ χθών* XIII, 86. — *δεύετο δὲ χρώς* XIV, 270.

Cap. II.

De dictione Quinti.

§. 1. In numeris haud contemnendum artificem Quintum vidimus, qui in eo quidem ab Homerico versu discessit, quod trochaicam in tertio pede caesuram praetulit et Atticis correptionibus multo frequentius usus est, sed tamen et spondeorum crebra admixtione atque caesurarum primariarum variatione diligenter cavit, ne versus eodem rhythmo decurrentes auribus nauseam excitarent, et hiatuum temperamento breviumque syllabarum correptione frequentissimas illius versus consuetudines repraesentavit. Omnino in his eam legem secutus est, ut *quaecunque apud Homerum constanti usu sancta essent, ea non solum ipsa reciperet sed etiam admixtis, quae cognata et vicina essent, amplificaret.* Prorsus eandem legem in conformanda *dictione* sibi scripsit. Prorsus enim contrarius Alexandrinorum studio sermoni epico verba et locutiones undecunque petitas admiscendi, fere ea tantum, quae Homero maxime trita et per se simplicissima essent, sua fecit, a rarioribus et iis, quae in singulis rhapsodiis *ἅπαξ λεγόμενα* inveniuntur, fere abstinuit; sed idem a centonum sartoribus eorumque operibus musivis tam longe remotus est, ut non solum versus integros Homericos, quibus admixtis vel Nonnus interdum legum severitatem interrupit (cfr. Lehrs. *Quaestt. Epp.* p. 283—85), interponere vitaverit, sed etiam illa, quae tamquam sincere Homerica in suum usum verterat, paullulum immutare et deflectere non dubitavit. Sed etiam in omnibus his, quae, si numerum spectes, haud pauca novavit, tam feliciter plerumque Homericum colorem retinuit, ut vel diligentissimus lector Homeri ea percurrens pro Homericis habere possit. Itaque Quintum diligentissima quidem Homeri lectione instructum ad opus suum accessisse, nec tamen, quae recipere voluit quae vitare, nominatim notasse puto, ita ut ad componenda sua potius felici et bene nutrita memoria, quam legibus artis scripto mandatis usus esse videatur. Id vero, quod jam supra monui, multiplici et diffusa multorum poëtarum lectione vix Quintum excelluisse, etiam hac observatione firmatur.

Homerica hemistichia integra servata haec attulit Tychs. II, §. XIV: V, 328 ex *Γ*, 217. VI, 35 ex *E*, 289. VII, 72 ex *P*, 514. *α*, 267. IX, 15 ex *Π*, 302. X, 45 ex *I*, 50. Et hujus generis et alia imitationis exempla permulta in notis collegimus. Sed sunt vel haec pauciora. Nam si quis ad quemque Quinti versum origines et semina verborum, quae in eo leguntur, ex Homero vellet adnotare, facile librum conscribere posset haud minore, quam haec editio est, ambitu. Id ne temere affirmavisse videar, brevissime quaedam ex hoc genere ad I, 1—32 hic subjiciam:

1. *Εὖθ' ὑπέρ χ*, 182. — *Πηλείωνι* eadem in sede *A*, 188; *Π. δαμείς X*, 40; *περὶ Π. ε*, 310. — *θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ A*, 131. *T*, 155; *θεοείκελος* in quarta sede *δ*, 276. *ϑ*, 256; *— λον γ*, 416. — *Ἕκτωρ* saepe in clausula.

2. *Κατέδαψε* de igne non est Homericum; sed vid. *Ψ*, 183 *Ἕκτορα δ' οὔτι Δώσω — πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσι.* — De clausula vid. notam.

3. *Δὴ τότε* initio saepius. — *Τρῶες — μίμνειν οὐκ ἐθέλουσιν N*, 106. *Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Θ*, 80. — De clausula vid. supra §. 14.

4. *Ἕκτορα δειδιότες M*, 39. *δειδιότες* initio *O*, 628. *Φ*, 24. *Ω*, 384; *— τας Y*, 45; *— τα Z*, 137. — *μένος ἠΰ P*, 456. *Y*, 80. *Ψ*, 524. *Ω*, 442. *β*, 271. — *θρασύφρονος* non est Homericum. Sed habet in clausula *ποδώκεος Αἰακίδαο B*, 860. 874. *Π*, 134. 865. *P*, 388. *λ*, 471; solum *Αἰακίδαο I*, 184. *P*, 271. *Σ*, 221. 222; porro *Αἰακ. δαΐφρονος K*, 402. *P*, 76; denique *ἀμύμονος Αἰακίδαο Π*, 140.

5. Comparationem cum leone breviter habemus institutam *M*, 293. *Π*, 756, pluribus exornatam *P*, 61 sqq. 133 sqq. *Π*, 752 sq. *Σ*, 161 sq. 579 sqq. *Y*, 164 sqq. *E*, 161 sq. — *ἐκ ξυλόχοιο Λ*, 415. *Φ*, 573. *τ*, 445.

ἐν ξυλόχῳ δ, 335. ρ, 126. ξύλοχον κάτα Ε, 162. — βλοσυροῖσι προσώπασι Η, 212. βλ. ὑπ' ὀφρύσι Ο, 608.

6. ἐναντίη ἤλυθε Ζ, 251. ἐ. ἦλθε ibid. 394. ν, 226. — φέβονται in clausula Θ, 107; — εσθαι et similia Ε, 223. 527. Μ, 136. Ο, 622. Θ, 342. Λ, 178. 121. Ο, 345. Λ, 404.

7. ἐστιχόωντο ἰλαδόν Β, 93. — πτώσσουσαι ἵενται χ, 304. πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι Η, 129. πτώσσουσι καθ' ὕδωρ Φ, 14. πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς ib. 26. πτώσσων κατὰ δῆμον ρ, 227. σ, 363. — ἀνὰ ῥωπήια πυκνά Ν, 199. διὰ ῥ. π. Ψ, 122. κατὰ ῥ. π. ξ, 473.

8. ὑπέτρεσας Ρ, 587; — σαν ibid. 275. Ο, 636; — ὑποτρέσαι Η, 217 in eadem versus regione. — ὄβριμος Ἄρης, Ἕκτωρ, ὄ. ἔγχος, ὕδωρ Δ, 453. ὄ. ἄχθος ι, 233 in clausula.

9. μνησάμενοι versum inchoat Τ, 314. 339. Ω, 504. ε, 6. τ, 118. υ, 205. μ, 309. κ, 199. — De clausula vid. notam, itemque de ὁπόσων ἀπέταμνε κάρηνα.

10. ὄλεθρον saepe in clausula. — φέρειν ὄλ. non est Homeri, sed saepe ille similia — ut κακά, ἄλγεα, δηιοτῆτα, φόνον καὶ κῆρα Γ, 6 — dixit.

11. θύων Φ, 234. Ψ, 230. μ, 400. 408. 426. — ἐπὶ προχοῇσι Ρ, 263.

12. λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Δ, 407. — ὄλεσσεν saepius clausulam facit.

13. ἐδάμασσε in clausula trochaica Homericum. Tum vid. notam.

14. ἀτρυγέτοιο θαλάσσης in clausula, πολυφλοίσβοιο θ. et similia Homerus habet.

15. Ω, 9 τῶν μιμνησκόμενος. ibid. 167 τῶν μιμνησκόμενοι. Ο, 375. Χ, 84. γ, 101. δ, 331. 765 τῶν μνῆσαι et simil.

16. ἀνιηρὸν πτωχόν ρ, 220. 377. ἀνιηρέστερον β, 190. πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων τ, 512.

17. ἄστεος αἰθομένοιο Φ, 523. Ἴλιος — πυρὶ σμύχοιτο Χ, 411. — στονόεσσαν ἀϋτήν λ, 383.

18. καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο δ, 432. Cfr. μ, 2. Ο, 381. De ῥεέθρων vid. notam.

19. Recurrit clausula VI, 241. 296. Similia sunt θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν Η, 164. Θ, 262. Σ, 157. et μεγάλην ἐπιειμ. ἀ. ι, 214. 514.

20. ἄμφω non est Homericum, sed ἀμφότερον Γ, 179. Δ, 60. 145 alibi. — ἐλδόμεναι πεδίοιο Ψ, 122. νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος Π, 494. ἐελδόμενός που ἐδωδῆς in clausula ξ, 42.

21. De ἀλεν. vid. notam. — χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις ξ, 239. στυγερή — ἀοιδή ω, 200 et χαλεπή φῆμ. idem ibid. 201. Cfr. notam ad v. 22. Praeterea στυγερῷ μύθῳ μ, 278. στυγεροῖς ἐπέεσσι λ, 465. Φήμη pro malo rumore non est Homeri, apud quem tantum est ominosa oratio: β, 35. υ, 100. Sed similiter φήμη et φάτις ζ, 29. φ, 323. ψ, 362. — ἔργον ἀεικές Δ, 142 et alia. De epithetis copula junctis vid. infra; sed ejus abusus initium jam Homerus monstrare videbatur, ut ρ, 216 ἔπος — ἔκπαγλον καὶ ἀεικές.

22. ἐλεγχείην ἀναθήσει Χ, 100. ἐ. καταχεύῃ Ψ, 342. 408. ὅστις σε χαλέπτει δ, 123. — μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιιάδων νεμεσήσῃ τ, 146. et saepius κατὰ δῆμον.

23. πένθος ἄεξεν clausula Homerica: Ρ, 193. λ, 195. ρ, 489. ω, 231.

24. υἷε κραταιώ clausula Homerica Ν, 345. ο, 242. μοῖρα κραταιή saepe. — δουρὶ φαεινῷ Δ, 496. Ε, 611. δουρί τε μακρῷ Η, 140. Σ, 341.

25. Vid. not. ἑκών saepe. — τιτυσκόμενος eadem sede Λ, 350 τιτ. κεφαλῆφιν Ν, 560. 498 τ. καθ' ὅμιλον. θ, 556 τ. φρεσὶ νῆες.

26. τοὔνεκα plerumque initio: τοὔνεκ' ἄρα Α, 96. ν, 194. — ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον Λ, 225. Γαίης ἐρικυδέος υἱόν λ, 576. Λητοῦς ἐρικ. in eadem sede Ξ, 327. γαῖαν etc. saepe in clausula, ut ἐπελήλυθα γαῖαν δ, 268.

27. ὁρμαίνοντα in clausula Κ, 4. δ, 732. — ες κ, 28. γ, 151. 169. δ, 843.

28. *λύματα* proprio sensu *Ξ*, 171, hoc ipso vel simili *Α*, 314. *φόνοιο* in clausula *ω*, 484.

29. *θυέεσσιν Ζ*, 270. *Ι*, 499. *σμερδαλ.* apud Hom. semper initio. *ὄφρα — ἱλάσσομ' Ἀθήνην γ*, 419. *Α*, 147 *ὄφρ' — Ἑκάεργον ἱλάσσεαι*; cfr. 444. — *Ἐρ. στυγεραί Ι*, 454. *β*, 135. *υ*, 78.

30. Cfr. notam. *Ἐρ. αἰὲν ἕπονται Ο*, 204 diverso sensu. *ἀδελφειοῦ Ε*, 21. *Ζ*, 61. *χολοῦσθαι* c. Gen. Homericum: *κεχολωμένος* eadem sede *Ι*, 566. *Δ*, 703. *Ν*, 203. *Ψ*, 567. *Ω*, 395. *χ*, 369. *λ*, 565. — *ον Α*, 217. *Ρ*, 710. — *οι Π*, 546. — *η λ*, 544. *β*, 185.

31. *ἄφραστοι* non Homericum.

32. *στρωφᾶτ'* initio *Ν*, 557. — *ἠδ' ὑπάλυξεν δ*, 512. *οὐκ υ — ας Δ*, 451. *Κῆρες ἐφεστᾶσιν — μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι Μ*, 327.

Haec, opinor, satis sunt ad breviter perspiciendam eam rationem, qua Quintus Homericis usus est. Sed vel his non dubito quin plura etiam addi possint. Jam ad singula transimus.

§. 2. In *nominum* formis pauca sunt, in quibus Quintus ab Homero declinavit. Habet quater *θεῆς* XII, 112. 378. 455. XIV, 464; sed *α* retinuit in *θεά* III, 633 (vocat.). V, 3. 638. VII, 274. XII, 153 (vocat.). 154. 447. XIV, 1; unde XIII, 401. XII, 414 *θεή* mutandum erat. Vice versa ex V, 563 etiam III, 661 *θεήν* restitui. Praeterea *θεάων*, *θεῇσιν* et *θεάς* invenitur. — Paullo plus difficultatis creant *dativi pluralis* hujus declinationis in — *ῃς* et — *αις* desinentes. Ex his notum est apud Homerum plerumque — *ῃς* legi et quidem fere ante vocales — quamquam nec consonantium sequentium exempla desunt — ac tantum duobus locis *Μ*, 284 *ἀκταῖς* et *ε*, 119 *θεαῖς* relictum esse: vid. *Buttmann.* gr. Gr. vol. I. §. 34. not. 20. p. 146. *Thiersch.* gr. Gr. §. 164. 5. §. 179. 38. et Spitzner. ad *Α*, 238. Notus porro canon Hermannianus (ad *Orph.* Arg. 700), epicos longiorem formam semper *ῃσι*, breviorem semper — *αις* formasse, cujus canonis prior pars verissima est et per omnes omnium aetatum et sectarum epicos valet, posterior pars confidentius quam cautius pronuntiata. Equidem praeter Aratum et Nonnum scio neminem, de quo, uti nunc quidem verba ejus constituta sunt, certo dici possit tantum — *αις*, non — *ῃς* in usu fuisse. Sed haec res altiorem desiderat indaginem, quam cui nunc vacare licet. Wernick. quidem ad *Tryph.* p. 109—112 nimis curta supellectile instructus in Tryphiodoro, Christodoro et Musaeo hanc invenit regulam, ut — *αις* ante consonantem et in versuum clausula, — *ῃς* ante vocalem posuerint, quam regulam in tam exiguo horum poëtarum ambitu satis dubiam manere locorum comparatio docet. Quinto quidem, in quo hic subsistere volo, nec Hermannianum, nec Wernickianum inventum adhiberi sine temeritate potest. Ibi formae *ῃς* haec exempla habemus: *θνῇσιν ἑλισσόμενος περὶ δίνῃς Δύσατ'* I, 118. *περὶ γναμπτῇσι κεραίῃς· Τοίῃ* ibid. 149. *ποίμνῃς εἰροπόκοισι* ib. 208. *ἐΰξέστῃς μελίῃσι* ibid. 344. II, 219. III, 324. *ὑφ' ἡμετέρῃς παλάμῃσιν* I, 589. *σμερδαλέῃς στεροπῇσι* ibid. 691. *ἐν κλισίῃς Ἀγαμέμνονος* ibid. 828 et cfr. *πὰρ κλ. νήεσσί θ'* XI, 329. *ἐν θαλίῃς, μέχρις* I, 830. *κείνῃς θυμὸν ἔοικας* II, 79. *δωτίνῃς ἀγαθῇσι* ibid. 112. *πεπταμένῃσι πύλῃς ἐσέχυντο* III, 376. *ἀμφοτέρῃς παλάμῃσι* ibid. 553 et cfr. *ἀμφοτέρῃς ἐπαρηρότα χείρεσι* XI, 394. *δμωῇς σὺν μογερῇσι* III, 575. *γεράνοισιν Ὀσσομένῃς μέγα* ibid. 591. *σὺν ἀθανάτῃς Νηρηίσιν* ibid. 662 et cfr. *χερσὶν ὑπ' ἀθανάτῃς πυκινόφρονος* V, 98. *θεῇσι παρίστατο Νηρηίνῃς· Καί* III, 768. *κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῇς Ἶσον* ibid. 778. *τῇσι δὲ πάσῃς Καλά* IV, 181. *κρατερῇς παλάμῃσιν* ibid. 508 et cfr. *κρατερῇς συνέαξε χέρεσσι* VI, 288. *εἴκελοι ἢ Βορέαο μέγα πνείοντος ἀέλλῃς* IV, 552. *χερσὶν ἀμοιβαδίῃς· ἀνεφαίνετο* V, 65. *σῇς γὰρ ὑπ' ἐννεσίῃσι* ibid. 195. *πληγῇς ὑπὸ λευγαλέῃσιν* ibid. 279. *ἀμφ' ὀδύνῃς περινίσσεται* ibid. 288. *ἐννεσίῃς δρηστῆρος* ibid. 383 et cfr. *ὑπ' ἐννεσίῃς Ἑκάτοιο* XII, 4, unde idem pro singulari X, 250. XII, 380 restitutum est. *ἅμ' ἄλλῃς ληιάδεσσιν* V, 541 et XIII, 265. *ὑπὸ στιβαρῇς ἐλάτῃσιν* VI,

112. *βλοσυρῆς δέ οἱ ἀμφὶ γένυσσιν* ibid. 210. *αὐτῆς σὺν πέτρῃσιν* VI, 270 et cfr. *αὐτῆς σὺν νήεσσιν* ibid. 300 et *ὁμῶς κεφαλῇσι καὶ αὐτῆς* XIII, 95. *οἳ δ' ἔτι μακρῆς Δηριόωντ' ἐλάτῃσιν* VI, 277. *ὑπ' ἀργαλέῃσιν ἀνίῃς Τήκεθ'* VII, 386 et cfr. *λευγαλέῃσι πεπαρμένος ἦτορ ἀνίῃς* X, 244. *παρ' ὄχθῃς Σαγγαρίου* VII, 610. *παρὰ προχοῇς ποταμοῖο* VIII, 82 et cfr. *π. πρ. Λιμυροῖο* ibid. 103 et *πὰρ πρ. ποταμοῖο* X, 121. *νήεσιν ἐσσυμένῃς* VII, 362. *ἐπισταμένῃς παλάμῃσιν* IX, 120. *θοῇς ὑπὸ χερσίν* ibid. 167. *Σκαιῇς ἀμφὶ πύλῃσιν* ibid. 268. *γυναιξὶ Θρηικίῃς, τάς* ibid. 342. *συναγρομένῃς ὀάριζε* X, 366. *περὶ σταφυλῇς αἰαινομένῃς ἐν ὀπώρῃ Ἐρχομένας* XI, 148. *πύλῃσι — νισσομένῃς Ὀδυσεύς* ibid. 353. *κλίμακας, ᾗς ἀνέβησαν* XII, 333. *τῆς δ' οὔτι μίτρῃς ἔτι μέμβλετο* XIII, 110. *ἑῆς ἀνὰ χερσὶν ἀεῖραι* ibid. 163. *λασίῃσιν — ὕλῃς Ἐσσυμένως* ibid. 488. *φίλῃς συναειρόμεναι παλάμῃσιν* ibid. 529. *ἀνιηρῇσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς* XIV, 626. His locis adnumerandi sunt quinque, ubi pro genitivo singularis certa conjectura restitutae sunt hae formae: *τῆς μὲν γὰρ — τέκνα — ὤλλυνθ'* I, 426. *ὑπὸ ζεύγλῃς δαμόωνται* V, 249, ubi non recte *ζεύγλαις* scripsi; *πνοιῇς ὡς ἀνέμοιο* VII, 77. *ὀρινόμενος περὶ πέτρῃς* X, 172. *γείνατ' ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇς* XI, 136. His accedit I, 45, ubi ex M restituenti *τῆς δ' ἔπι* operae non paruerunt. His pauci repugnant loci qui mutandi erant: *ἀμφὶ ῥοαῖς* II, 488, quod male reliqui; *χεῖρεσ' ἐμαῖς* V, 469 duplici vitio; *μετὰ Τρωῇσι καὶ ἄλλαις* X, 383; *πεπυκασμέναι ἀμφὶ βοείαις* XI, 365; *ἐπ' αἰθομένῃσι θυηλαῖς* XIV, 103; *Καφηρίσι γὰρ περὶ πέτραις ibid.* 362 et *οἳ δ' ἐνὶ πέτραις ibid.* 612; *ἑαῖς ἐπεμαίετο χερσί ibid.* 575; *αὐταῖς σὺν νήεσσι ibid.* 625. Vides ultimum librum prae ceteris corruptum esse. Tum bis *ἀλλήλαις* II, 457, ubi *ἀλλήλαιν* recipere debebam, et X, 339. Sed alia ratio est horum exemplorum: *μετὰ δέ σφισι πάσαις Ἐκπρέπει — ἀμωμήτοις περ ἐούσαις* I, 50 sq., ubi male *πάσῃς — ἐούσῃς* e conjectura Heynii scripsi; *ἣ δέ σφιν ἐπεγγελάασκε γοώσαις* XIV, 394; *μυίαις οὐτιδανῇσιν ἐοικότες* III, 264, ubi male *μυίῃς* reposui; *ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείαις ibid.* 409, ubi male *βαθείῃς* rescripsi; *ἐπιβρίσωσι μελίσσαις* XI, 147; *εἴκελοι — ἀέλλαις* V, 552 et *ἐπιβάντες ἀέλλαις* XII, 163; *τετυμμένοι, οἳ δὲ τραπέζαις* XIII, 146; *ἐπιστενάχοντες ἀρούραις* I, 69; *Μοίραις Εἴκει* XIII, 559. *Nam haec omnia nomina in nominativo et accusativo brevem literam α retinent.* Fortasse igitur similis ratio Quinto fuit atque iis, qui apud Homerum uno illo loco *θεαῖς* retinuerunt: cfr. hymn. Ven. 191. Quid quod ejus regulae beneficium non dubito quin transierit ad homoeoteleuta *πολυαλδέσιν αὔραις* I, 253; *πολυαλδέσιν Ὥραις* II, 658; *ἀμφὶ δὲ πρώραις* XIV, 416. Unus tantum huic regulae repugnat locus, *τῇσι δὲ πάσῃς* IV, 181, sed ibi *πάσαις* C1, cujus librarius ejusmodi minutias non mutare solet. — Ne mireris quod nonnullos ex his locis aliter olim tractavi; antequam veram hujus diversitatis rationem inveni, putabam ita tantum posuisse Quintum formam — *αις*, ubi posito — *ῃς* propter pronunciandi cum genitivo — *ης* similitudinem aliquid ambiguitatis oriri possit. Sed hoc vanum fuisse postea cognovi: omnino hi poëtae, qui legebantur non declamabantur, minus auribus quam oculis consuluisse videntur.

Contractiones metri gratia interdum admisit *τεύχη* et similia, sed ubi sequebatur vocalis, *τεύχε'* scribendum erat: cfr. ad II, 40. Sed pro contracto *ῶν* restitui ex multis aliis locis *έων* per synizesin confundendum, ut *ἡμέων* I, 411; *ῥιζέων ibid.* 489; *ἀγρευτέων ibid.* 543. — Accusativos *ὀϊζύα* II, 87; *νηδύα* I, 616. 622. IV, 259. XII, 136. XIII, 138; *ὀφρύα* IV, 361; *ἰξύα* XI, 201 jam notavit *Tychs.* l. c. §. XV, ut et *ἠόνες* contractum II, 353. III, 4. 391. IV, 81 et alibi. Formas *χείρεσι, νήεσι, Τρώεσι, παίδεσι* jam ante eum Hermann. *Orph.* p. 821 notaverat, sed bene ille Homerum *χείρεσι* praeivisse *Μ*, 382. *Π*, 704. *Υ*, 468. *ο*, 462 adnotavit, quamquam uno tantum loco *Υ*, 468 hodie illa forma remansit. Uno Quinti loco XIII, 514 *παίδεσι* nunc aliam ob causam expulsum est. — De formis in — *φι* exeuntibus nolo repetere quae jam Lehrs. *Quaestt. Epp.* p. 307 collegit, falsus tamen in eo, quod II, 206 falsam scripturam *κυδιόων ἵπποις καὶ ὄχεσφιν* retinuit. — *ὦ Μέμνον* et

similia, sed sequente vocali ὦ φίλος, non ὦ φίλε dixit: cfr. ad II, 127. III, 114. Χρεώ Homericum restitui: vid. ad I, 758. — Postremo quod I, 796 scripsi, ne nunc quidem poenitet, postquam vidi Lehrsium *Quaestt. Epp.* p. 275 ἄλειφαρ ut in fine versus praeferre. Quam observationem „egregiam" cum Mützellio tribuit *emend. Theog.* p. 58, vereor ut viri mihi amicissimi mentem satis assecutus sit, qui potius, postquam multis grammaticorum testimoniis allatis formam ἄλειφα egregie firmavit, de altera caute admonuit p. 59 sq. „ne paucis istis epicorum exemplis, quorum testimonio solo jam nititur formae ἄλειφαρ auctoritas, nimium tribuamus;" nam *analogiae* ratione illustrari quidem formam ἄλειφαρ, si quando fuerit in usu, minime tamen cogi, ut recepta usu fuisse oporteat. Illi autem de versus clausula observationi non tantum tribuendum esse, ut vel invito optimo codice ἄλειφαρ retineamus, vel illud νῖα admonere nos poterit in clausula praelatum: vid. ad III, 260. — Πολλῶν, non πολέων scripsit: vid. ad II, 168. — Aliquoties atticae formae expellendae erant, ut I, 64 θαλάττης; II, 56 διττάκι, quod tamen haud scio num mea an operarum culpa in textu remanserit; VIII, 333 θᾶττον.

§. 3. Transimus ad *verborum* formas. Ac primum quidem de *augmento* pauca notanda. Augmentum *temporale* semper retinuit, ubicunque metrum non obstabat: perpauci loci mutandi erant, ut I, 67 ὑπαχλύνθη ex M; ibid. 427 ὄλλυνθ'; 445 ὄτρυνον ex M. Nec minus bene idem codex augmentum expulit in formis in — σκον exeuntibus, ut I, 27. 171. 437. 706. 780. Etiam in verbis cum praepositione compositis brevis ejus clausula in augmentum mutanda erat, ut in ἐπικέκλιτο I, 624, rursus adjuvante M; XI, 450 ἐπιβήσατο. Cfr. Spitzner. *mant.* p. 246 sq. Alibi, ubi augmentum poneret nec ne, ex metri commoditate aut necessitate certas leges sibi scripsit, quas exposui supra II, 1, §. 3 et 14. — Discessit ab Homero eo, quod βήσατο, δύσατο, non βήσετο, δύσετο etc. scripsit: XI, 450. XII, 329. V, 354. VI, 458. VIII, 23. VI, 576. VII, 445. XIV, 452. XII, 13. XIV, 651. Hinc mutanda erant II, 593 δύσετο; V, 335 κατεδύσετο et I, 686 ἐπεβήσετο.

Haud rarae sunt formae in ησι desinentes: multo rarius inveniuntur in — ησθα.

De η et φῆ dictum ad I, 563 et 741. — Βλήμενος saepe habet: vid. ad III, 180. De insolentiore forma τεθναότος monui ad I, 821 (II, 536 me invito τεθνεότας remansit); de γεγῶτος *ibid.* 502. Tantum περιπέπτατ' scripsisse dictum ad I, 298, et sequente vocali ἔσσετ', non ἔσται ibid. 101. — Παμφανόων scripsit, non παμφαίνων: vid. ad II, 110. — Ἤιδη, non ἤδη: vid. ad III, 250. Semel ἤδεεν I, 571. — Ineptum δεύεσαν IV, 511 exterminavi. — Novit tantum ἀσπαίρειν et σκαίρειν, ut Homerus: vid. ad V, 495. — Formas futurorum et aoristorum in — μεν exeuntes, ut ἐλθέμεν, οἰσέμεν, ubi metrum patiebatur, vulgaribus praetulit: cfr. ad I, 647. — De participiis verborum, quae natura in $\overline{o\omega}$ et $\overline{\alpha\omega}$ terminantur, nunc consulendus summus Lobeckius in ῥηματικῷ p. 210 sqq. In re inconstanti, quantum video, et mutabili ubique libros secutus sum, nisi quod ubique μαιμώωντος etc. scripsi: vid. I, 177. 620. II, 110. 213. 286. III, 20 (ubi A μαιμῶοντ', non μαιμώωντ' habet). 307. IV, 241. 342. V, 271. VI, 194. 460. VII, 99. 478. 525. VIII, 46. 136. X, 103. 113. XI, 301. 475. XIII, 79. XIV, 16. 237. Ita λιχμώωντες V, 40. VI, 200. 213 — ώωσα, unde XII, 458 idem restitui. Sed consulto ἱδρώοντες V, 56. VI, 106; παρυπνώοντα X, 128. 438. XIV, 237 reliqui. — Περίαχε sumtum ex Hes. θ. 678 item jam notavit Tychs. l. c. Invenitur II, 605. III, 601. XI, 382. XIV, 416. 483. 534.

§. 4. Pauca considerantibus adverbiorum et particularum formas notanda sunt. Αὖ constanter ante consonantem, αὖτ' ante vocalem posuit: vid. ad I, 443; sed semper αὖθις scripsit, non αὖτις: I, 269. IV, 102. V, 62. 291. VII, 211. XIII, 65. 403. Hinc unum, qui repugnabat, locum correxi IV, 232: cfr. Wernick. ad *Tryph.* p. 380. — Eum ἀγχόθι,

non ἐγγύθι usurpasse monui ad V, 344. — Ὑψόθι scripsit, non ὑψόθε: cfr. ad II, 495; et ἑτέρωθι: cfr. ad II, 453; sed contra ἔντοσθε: cfr. ad I, 468. — De ἀμφαδίῃ et ἀμφαδίην dixi ad II, 86. — Ubique, ubi per metrum licuit, ἐς praetulisse longiori formae, indeque II, 545 ἐς μέλαν αἷμα idemque similibus locis restituendum esse infra pluribus docui. — De formis μήν et μάν collegi exempla poëtae ad IV, 530. — De ἄντα ad I, 165 dictum.

§. 5. In rebus orthographicis et librorum, maxime Monacensis, et legum ab optimis auctoribus receptarum rationem habui. Ut a minutiis incipiam, puncta diaereseos omisi in ῥωπήια et similibus (me invito remanserunt I, 750), retinui in ἠΰ et similibus; spiritus abjeci in πολυρροίζων et similibus; ἐνήρατο et similia sine ι subscripto dedi; contra addidi hanc literam in πάντῃ, ἄλλῃ, πῃ, ὅπῃ, ἧχι, quamquam interdum in ea re operas adversantes inveni, ut I, 145. II, 207. 485. III, 22. 416. 510. V, 36. 52. 371. 619. VI, 2; Τρῶες etc. sine ι scripsi, quo in A constanter instructum fuit. Conjunctim scripsi ὅγε, ὅστε (I, 263 remansit ἅς τ᾽), ἔγωγε cum casibus suis obliquis; porro ὥστε, εἰσέτι, οὐκέτι (remansit οὐκ ἔτι II, 540), οὐδέ (cfr. ad I, 622; sed II, 635 male remansit οὐ δέ), οὔτι, nisi ubi pronomini sua vis manet (ut IV, 56, ubi distinguenti operae non paruerunt), εἰσόκε, εἰσοπίσω, παρέκ, ὑπέκ et similia, καταντίον (cfr. ad I, 271), καταυτόθι, καίπερ (cfr. ad I, 661). Contra dispescui τὸ πάροιθε (vid. ad I, 759), τὰ πρῶτα, ἐπὶ πλέον (cfr. ad I, 384), ἤν πως, δή που et similia. Separavi etiam ἂμ πεδίον, κὰκ κεφαλῆς etc. Praepositionibus inter nomina sua interpositis propter versuum numeros suum tenorem reliqui, quamquam haud ignarus eorum, quae et ab antiquioribus et a recentioribus grammaticis doceantur: vid. Spitzner. *mant.* p. 230 sq. Me invito V, 279 πληγῆς ὕπο λευγαλέῃσιν remansit. Sed ubicunque nomen praecessit nullo sequente epitheto, admisi anastrophen, etiam in τῆς δ᾽ ἔπι I, 46 et similibus. Eadem ratione nomini postpositum ὡς in comparatione sine accentu scripsi aliis sequentibus, quae ad comparationem pertinerent, ut I, 277 μάλα δ᾽ ὦκα λέων ὡς πώεσι μήλων Ἔνθορε; sed cum accentu, ubi cum particula finiebatur comparatio, ut λέων ὥς IV, 337. Contra pronomina ὅ, ἥ etc. semper accentu instruxi. Omnino in accentibus multa erant corrigenda, quarum maximam partem jam indicaverat indefessa Spitzneri diligentia. Nec tamen mirabor, si quid oculos meos effugerit. Ita, quamquam ad V, 342 recte praecepi de ὦ, tamen, ut ibidem indicavi, vitiosum ὤ etiam II, 87. III, 57. 450 in mea editione remansit. Scripsi ubique σοί, sed ubique τοι pro enclitica habui. Post vocales natura breves productionis gratia duplicavi literam σ, ut in ἱλάσσηται, εἰρύσσασα similibus. Etiam λεύσσειν duplici sibila instruxi. Ἔμμεν, ἐλθέμεν et similia sine apostropho scripsi. — Κε, non κεν scripsi et similia in arsi, sequentibus consonantibus, ut I, 232. 478. V, 13 etc.

Ut ad singulorum vocabulorum orthographiam accedam, scripsi ὄβριμος, contra A, sed cum M: cfr. ad I, 8. 343. 770. Quamquam, ut verum fatear, cupidius mihi ὄμβριμος quum consideratius damnatum videtur, ut paene assentiam Goettlingio ad *Hes.* Theog. 140, ad Hermannianam vindicationem revertenti. — Ἀχαιικόν scripsi I, 186.

Duobus in vocabulis et recentiorum morem et M auctoritatem secutus sum, in γίνομαι et πόρδαλις. Illud, quod etiam nuper in Manethone restitui, II, 425 et XII, 2 in AM, I, 474. 486. II, 598. III, 716 in M, IX, 15 in A, *ibid.* 520 pro vulgata in codd. legitur — cfr. notam —; quibus ex locis pro antiquiore forma X, 71. IV, 69. VIII, 19. V, 263. 431. 575, ubi El γίνεται, 593 eo confidentius restituendum est, quoniam etiam Nonnus ejusque imitatores hoc solum noverunt. Sed III, 756 γεινομένοισι reponendum erat; *ibid.* 602 nunc φαινομένην ex M vestigiis emendatum est. Aliter statuit Spitzner. *observatt.* p. 208 sq. — Πόρδαλις, quod Spitznerus ad *N*, 103 etiam Quinto ereptum iit, legitur in

AM I, 541. XII, 580, in solo M III, 202. Inde etiam ceteris locis I, 480. V, 19. 248. X, 183 restituendum erat. Uno loco, quem Spitznerus laudavit — XIII, 72 — plane non ferendum erat: vid. notam. Breviter addo apud Nonnum constanter tantum et *γίνομαι, γινώσκω* — hujus verbi reduplicatam formam non habet Quintus — et *πόρδαλις* legi.

§. 6. Venimus jam ad enumeranda *substantiva*, quibus, quamquam apud Homerum omnino non invenirentur, Quintus usus est. Addimus simul ea, quae ab Homero tradita significatu paullum diverso posuit. Consulto autem eas ipsas formas pono, quae apud Quintum leguntur: *ἀγρευτῆρος* et — *ρες* II, 575. 282. *ἀγρευτέων* I, 543. *ἀγρευτῇσιν*: vid. ad VII, 466. — *ἀδάμαντος* I, 389. X, 60. XII, 195. Hesiodeum: *ἔ.* 147. *ἀ.* 137. etc. — *ἀδελφειαί* XIII, 554. — *ῇς* I, 30. — *ἀεθλητῆρσιν* IV, 414. — *ἄλυξις* I, 478. XII, 212. — *ἄμαλλα* XI, 156. — *αν* XI, 171. — *αις* V, 61. Sed *ἀμαλλοδετῆρες* uterque habet: cfr. ad V, 57 sqq. — *ἄμπυκας* IV, 511, ubi cfr. not., de equorum frenis, quod Homerus *X*, 469 de feminarum redimiculo posuit. — *ἄνθρακας* IX, 164. Sed *ἀνθρακιῇσι* VII, 387, ut *I*, 213 *ἀνθρακιήν*. — *ἁρμῇ* XI, 361, ubi cfr. notam. — *ἅρπῃ* VI, 218 *ἀγκυλόδοντι*: Hesiod. *ϑ.* 175 *ἅρπην καρχαρόδοντα.* — *ἀϋπνοσύνῃ* II, 155; sed habet Homerus *ἄυπνος.* — *αὐχμῇ* IX, 372; sed Hom. *ω*, 250 habet *αὐχμεῖς.* — *ἀχροίῃ* VIII, 209. — *ῃ* IX, 471. — *βοείη*, quod apud Homerum fere pro adjectivo est — *E*, 452 sq. *al.* — aut pellem bubulam denotat — *X*, 364 *al.* —, simpliciter pro clipeo dicitur: I, 224. IV, 546. VII, 19. X, 150. XI, 365. 392. 480. — *βουπλήξ*, quod apud Homerum *Z*, 135, quamquam dissident antiqui interpretes, de *stimulo* intelligendum est, de bipenni dicitur: vid. ad I, 159. 337. — *βρυχή* V, 392, ut apud Apoll. Rh. II, 83, quod etiam IV, 241 pro *βρυχμῇ* probabiliter restituit Schneider. *s. v.* — *δαημοσύνῃσι* I, 176. Homericum est *δαήμων.* — *δάκτυλοι* XIII, 153. — *δειράσιν* II, 561. XI, 92. — *δικασπολίην* V, 172. Homericum est *δικασπόλος.* — *δμωίδες* I, 35. — *δας* VII, 680. — *δουροτόμοι* I, 250, ubi vid. notam. — *ἔρευθος* VIII, 209. IX, 471. — *ἐσχαρεῶνος* XII, 569. XIV, 26. — *νι* V, 504. XIII, 147, ubi cfr. notam. — *ζήλοιο* IX, 344. X, 298. — *ον* XIII, 391. Hesiodeum: *ϑ.* 384. *ἔ.* 195. *ζηλημοσύνῃσι* XIII, 388. Sed *ζηλήμονες* habet Homerus. — *θυηπολίη* XIV, 332. — *ῃς* III, 778. Sed Homericum *θυηπόλος.* — *θυτήριον* IV, 554. XIII, 483. Ex Arato. — *ἰητήρια* VII, 61. — *ἱππασίῃ* IV, 166. 500. — *ης* IV, 578. IX, 188. XI, 199. — *αι* I, 456. — *ἰσημερίην* VII, 305. — *κακοφρασίη* XII, 554. — *ῃσι* XIII, 259. — *καλάμοισιν* VI, 171. — *κάρη* femininum XI, 58, unde XIII, 241 restitutum est, ubi cfr. notam. — *κεραίῃς* I, 149 de cornibus Lunae. — *κηδεμονῆος* VII, 658. — *ας* XIII, 285 simpliciter de liberis, ut Maneth. III, 42 *ἀτέκνους κηδεστῶν* scribendum erat. — *κοίλῃ* de antro IX, 478. — *κοιρανίης* V, 552. — *λευκανίης* XIV, 314. — *λιβάδεσσι* X, 418. — *μήνιγγας* V, 327. XII, 406. — *μόλιβδος* VII, 387. — *μοτάων* IV, 212. — *ξιφίῃσι* IX, 176. — *ὀλιγοδρανίῃ* I, 764. — *ὀρφανίῃ* V, 555. — *ην* VII, 68. — *ὀρφνη* saepius. — *παιδοφονῆα* II, 322 secundum *Ω*, 506 *ἀνδρὸς παιδοφόνοιο.* — *παρηίσιν* XIII, 324. — *δας* IX, 372. XIV, 41. — *πυλεῶνας* II, 598. X, 439. — *σμήνεσσι* XI, 383. Hesiodeum: *ϑ.* 594. — *σπόρον* IV, 427. — *στέγος* VIII, 43, ubi vid. notam. — *στεφέων* XII, 435. — *τύμματα* IV, 396. 401. — *ὑλακῇσι* XIV, 268. — *ὕψος* VII, 323. — *φάραγξιν* XIV, 556. — *γας* VII, 137. VIII, 131. — *φιλοξενίης* XIII, 294. Homerus *φιλόξεινος* habet. — *χεῦμα* de mari V, 14. VII, 303. 311. VIII, 60. 463. IX, 337. XIII, 62. XIV, 607. — *τι* VIII, 415; de fluvio X, 146. XII, 191 *ὠκεανοῖο χεύματ'*. Hinc XIV, 328 restitui. Apud Homerum tantum *Ψ*, 561 *χ. φαεινοῦ κασσιτέροιο* legitur. — *χολή* V, 324. XIII, 249. — *ψεκάδεσσιν* I, 345. X, 248. XIV, 264. — *δας* III, 697. Homericum *ψιάδεσσιν* fuisset: *Π*, 459. — *ψῆρες* VIII, 387. — *εσσιν* III, 349. — *ὠρυθμός* XIII, 101. — *μῷ*

XIV, 287. — Patet, novata esse et pauca, et quae, si rationem eorum spectes, Homericis satis cognata sunt. Jam comparandi gratia Homerica adscribam, quae ille retinuit. Nam sic tantum rite judicari potest de imitandi ratione. Etiam hic ea, quae obscura magnam grammaticis dederunt disputandi materiam, fere vitata reperias. Vix opus est moneatur, me omisisse omnia substantiva, quae aut per se omnibus, aut ob carminis materiam Quinto frequentanda erant, ut illius generis *ἄνθρωπος, βίος, θάνατος, θεός, χείρ* etc., hujus *πόλεμος, δόρυ, φόνος* etc. Numeros locorum iis tantum adscripsi, quae semel accurrerent. Homerica ibi tantum indicavi, ubi imitatio aperta et accurata erat. — *Ἄγαλμα* bis. — *ἀγγελίη*. — *ἀγέλῃσι* I, 798. — *ἀγκίστροιο* XI, 94. — *ἀγλαΐη*. — *ἀγορή*. — *ἀγορητής* VI, 74. — *ἄγρη*. *ἀγροιώτης* ter. — *ἀγρῷ* IX, 198. — *ἀγρότης*. — *ἀγυιά*: vid. ad II, 200 sq. — *ἄγυριν* XII, 3. — *ἀγών*. — *ἀδρανίη* bis. — *ἄελλα*. — *ἀηδών* XII, 490. — *ἄθυρμα* VII, 339. — *αἰγιαλός*. — *αἰγυπιῷ* VIII, 405. — *αἰδώς*. — *αἰδοίων* bis. — *αἰετός*. — *αἰζηός*, quod ei magnopere est in deliciis et saepius, ut IX, 502, ampliore sensu fere idem est atque *ἄνθρωπος*. — *αἶνος* XIII, 195. — *αἴξ*. — *αἶσχος* ter. — *αἰών*. — *αἰχμητήρ* et *αἰχμητής*. — *ἄκρη* et *ἄκρον*. — *ἄκρις* et *ἀκρίς* (II, 197). — *ἄκος*. — *ἄκρητος*. — *ἀκτή*. — *ἀλαλητός* I, 313. — *ἄλεισον* bis. — *ἀλκτῆρα* bis. — *ἀλίῃσιν* V, 345. — *ἀλιτρός* bis. — *ἅλμασι* IV, 465. — *ἁλιῆες* IX, 173. — *ἅλμη*. — *ἀλοιφῇ* III, 682. — *ἀκοίτης*, —*ις* et *ἄλοχος*. — *ἄροτρον*. — *ἐξ ἀρχῆς* VI, 205. — *ἀρωγοί* bis. — *ἀτασθαλίη*. — *ἆσθμα* XI, 384. — *ἀσφαράγοιο* XI, 62. — *ἄτη*. — *ἀτραπιτοί* V, 53. — *αὐδή*. — *αὖλιν* ter. — *αὐλήν* VII, 227. — *αὐλός*. — *ἀϋτμή*. — *αὐχήν*. — *ἀφραδίη*. — *ἀφροσυνάων* I, 757. — *ἀφρός*. — *ἀχλύς*. — *ἄψεα*. — *Βένθος*. — *βέρεθρον*. — *βλέφαρον*. — *βοή*. — *βόθρος* VI, 380. — *βουβών* bis. — *βουλή*. — *βουλυτός* VII, 621. — *βόσις*. — *βοτῆρες* XIV, 259. — *βραχίων* ter. — *βρεχμόν* XIII, 155. — *βρότον* III, 522. — *βροντή*. — *βρόχῳ* XIV, 160. — *βρώμης* bis. — *βωμός*. — *βουκόλος* VI, 255. — *βυθός* bis. — *Γάλα*. — *γαλήνη*. — *γαμβρός*. — *γάμος*. — *γαμφηλῇσι* VII, 490. — *γάστρην* V, 382. — *γένειον*. — *γένος, γενεή* et *γενέθλη*: vid. Spitzner. excurs. IX ad Iliadem. — *γένυς*. — *γέρανος*. — *γεραιός*. — *γίγαντος* III, 725. — *γλάγος*. — *γλήνη*. — *γλουτόν* VI, 401. — *γλῶσσα*. — *γναθμός*. — *γνωτῶν* III, 207. — *γόνος* bis. — *γουνόν* VIII, 278. — *γόμφων* XI, 310. — *γύαλον* V, 110. — *γύπεσσιν* III, 353. — *Δαίδαλα* bis. — *δαιδαλέοισι* VII, 198. — *δάκρυ*. — *δαλός* bis. — *δάμαρ*. — *δάος* IX, 454. — *δάπεδον*: cfr. ad III, 65. — *δάφναι* XII, 560. — *δεῖμα*. — *δεῖπνον* bis. — *δειρή*. — *δελφίν*. — *δέμας*. — *δένδρεον*, non *δένδρον*. — *δέος*. — *δέπας*. — *δέρμα* XI, 480. — *δεσμός*. — *δημόν* bis. — *δημογέροντι* XIII, 181. — *δίκη*. — *δίκτυον* bis. — *δίφρος*. — *δίψη* X, 277. — *δμώς* et *δμωή*. — *δόλος* et *δολοφροσύνη*. — *δοῦπος*. — *δράγματα* III, 376. — *δράκων*. — *δρεπάνῃσι* V, 58. — *δρεπάνῳ* IV, 426. — *δρηστῆρος* III, 383. — *δρῦς*. — *δρυμός*. — *δρυμὰ πυκνά* bis. — *δρυτόμους*: vid. ad I, 250. — *δύναμιν* II, 305. — *δύσις* bis. — *δῶρον*. — *δωτίνη* bis. — *Ἔγκατα*. — *ἐδητύος* bis. — *ἕδος*. — *ἕδρῃ* VI, 38. — *ἕδνοις* I, 727. — *ἐδωδή*. — *ἐέλδωρ*. — *ἔθειρα*. — *ἔθνος*. — *εἴαρος* et -*ρι*. — *εἴδατα* et -*τος*. — *εἶδος*. — *εἰδώλοισιν* XII, 551. — *εἰρήνη*. — *εἴρια* bis. — *εἰρεσίης* VI, 101. — *ἐκηβολίῃσιν* XI, 442. — *εἵματα* III, 528. — *ἐκυρή* XIII, 524. — *ἐλαίης*. — *ἔλαιον* bis. — *ἐλάτη* bis. — *ἐλατῆρες* bis. — *ἔλαφος*. — *ἐλεγχείη* bis. — *ἐλέγχεα* I, 760. — *ἐλέφας*. — *ἐλπωρή*. — *ἕλωρ* XIV, 280. — *ἐνιαυτός*. — *ἐρετμός*. — *Ἔρις*. — *ἕρκος*. — *ἔρνος* bis. — *ἔρεβος* XII, 118. — *ἔρος* et *ἔρως*. — *ἔρυμα* bis. — *ἐρωή*. — *ἐσχάρῃ* V, 380 et -*ρόφιν* III, 456. — *εὐεργεσίης* bis. — *εὔληρα* bis. — *εὐνομίης* XIV, 124. — *εὐνή*. — *εὐπλοίην* VII, 374. — *Εὔρου* VII, 203. — *εὐφροσύνη*. — *εὖχος*. — *εὐχωλαί* XIV, 381. — *ἑωσφόρος* II, 184. — *Ζεύγλη*. — *ζόφος*. — *ζυγόν* bis. — *ζωόν*. — *ζωστήρ*. — *Ἥβης* IV, 434. — *ἡγεμόνεσσιν* bis. — *ἡγήτορος* XIII, 12. — *ἤια* bis. — *ἠίθεος*. — *ἠιὼν* et *ἠών*. — *ἠλακάται* VI, 481. — *ἤλεκτρον* III, 685. V, 625. — *ἡμερίς* XIV, 175. — *ἡμιόνων* XII, 133. — *ἠνορέη*. — *ἡνία*. — *ἡνιοχῆα* bis, *ἡνιόχων* bis

et —χῳ IV, 255. — ἤπειρον bis. — ἠπεροπῆα XII, 390. — ἠχή bis. — Θαιρῶν bis. — θάλαμος: vid. ad VII, 384. — θαλίη. — θάμβος. — θαῦμα. — θέμεθλον. — θέμις et θέμιστες. — θεοπροπίη. — θεράπων. — θέρος. — θήρ. — θήρη bis. — θηρητήρ. — θίς. — θρόνους VI, 159. — τρίχας bis. — θύελλα. — θρέπτρα XI, 89. — θυηλή. — θυέεσσιν I, 29. — θῶες. — Ἰαχή. — ἰδρείη. — ἱδρώς. — ἱερόν. — ἰητήρ. — ἱμάσθλην IV, 558. — ἵμερον XIII, 392. — ἰνίον XI, 83. — ἰξύς. — ἴουλον XII, 309. — ἴρηξ. — ἱστία et ἱστός. — ἰλύν XIV, 648. — ἴχνιον bis. — ἴχνεσι VII, 558. — ἰχθύς. — ἰωή. — ἰότης. — Κάλλος. — κάλπις bis. — καλύπτρη bis. — καναχή. — κανέοισι IV, 136. — καπέτοιο IV, 424. — καπνός. — κάπρος. — καύματος XIII, 104. — κεμμάς, non κεμάς ut K, 361. — καρπός. — κεραυνός. — κειμήλια XIII, 9. — κερδοσύνῃσι XII, 387. — κευθμῶνι XIV, 483. — κήδεα. — κῆπος. — κηρός. — κῆτος. — κήρυκα IX, 34. — κιθάραι V, 66. — κίρκος bis. — κισσός XIV, 175. — κλαγγή bis. — κλέος. — κληίς. — κλίμαξ. — κλισίη. — κλύδων bis. — κνέφας. — κνυζηθμῷ II, 579. — κνήμη bis. — κοῖτος. — κολοιός bis. — κολώνη. — κόλπος. — κόνις, κονίη, κονίσαλος (hoc bis). — κόναβος VII, 18. — κόρον X, 24. — κόσμος. — κότος I, 809. — κορυφή. — κουριδιή bis. — κοῦρος bis. — κρήδεμνον VI, 45. — κρημνός. — κρητήρ. — κρόταφος. — κρύσταλλος. — κόμη. — κρῆναι V, 79. — κτίλον I, 175. — κτῆσις. — κτύπος. — κυβερνητής. — κῦδος. — κύκλος. — κυνέην III, 334. — κύπελλον. — κωκυτοῖο II, 633. — Λαγωοί V, 435. — λαίλαπι et -πα. — λαιμός. — λαῖτμα. — λαίφεα. — λαπάρην XI, 209. — λέαινα. — λέβης bis. — λειμῶνες V, 77. — λέκτρον. — λέπαδνα IV, 504. — λέχος. — λέων. — λήθης XIV, 168. — ληιάς. — ληιδίην V, 523. — ληίτιδες III, 544. — λήιον. — ληιστῆρσιν VII, 505. — λιγνύϊ VIII, 469. — λίθος III, 334. — λιμένων XIV, 623. — λίμνη bis. — λιμός. — λίνα bis. — λόγοισι III, 499. — λοετρά bis. — λοιβάς XIV, 220. — λόφοισιν II, 456. — λόχος. — λύθρος. — λυκάβας. — λύκος. — λύματα I, 28. — λύσις. — λύσσα. — Μαζός. — μάτις bis. — μαντοσύνης IX, 332. — μάστιξ. — μάστιν IX, 156. — μέγαρον. — μέγεθος. — μέθυ. — μέλαθρον. — μελεδήματα VIII, 494. - μελεδῶναι IX, 369. — μέλι. — μέλισσα. — μέλος. — μέροπες. — μεσόδμη XIII, 451. — μεσσαύλοιο XII, 581. — μήκωνα IV, 425. — μῆλα. — μηλοβοτῆρες bis. — μηλονόμος. — μήδεα. — μῆνις. — μηρία XIV, 101. — μηρός. — μῆχος. — μίτρη. — μνῆστις XIV, 68. — μολπή. — μορφῇ X, 339. — μυελόν X, 274. — μυῖα bis. — μυρίκη. — μυών. — μέτωπον. — μυκηθμός. — Νάπη bis. — ναύτης. — νεβρός bis. — νείατα VI, 627. — νεῖκος. — νέος bis. — νεότητι XI, 449. — νευρή. — νεῦρον. — νηδύς. — νήματι XI, 277. — νηός. — νῆσος. — νίκη. — νομεύς. — νομός. — νόστος. — νοῦσος. — νύμφη bis. — νύσσα. — νῶτον. — Ξεῖνος. — ξύλον. — Ὀαρισμός VII, 316. — ὀβελοῖσι bis. — ὀδμή II, 564. — ὄγμον V, 57. — ὀδύνη. — ὄζος. — οἶδμα. — οἰήια. — οἰκία. — οἶμα VI, 701. — οἴμη bis. — οἶμος. — οἶκος bis. — οἶνος. — οἰνοπέδῳ X, 114. — ὄϊς. — οἶστρος XI, 209. — οἰωνός. — ὄλβος. — ὁμήγυριν bis. — ὁμηλικίη: vid. ad XI, 133. — ὀμίχλη. — ὀμφαλόν XI, 202. — ὄνειδος. — ὄνειαρ. — ὀπωπή. — ὀπώρη. — ὅρκια XIII, 379. — ὁρμή. — ὄρνις. — ὄρχατον VIII, 279. — ὀρχηθμός. — ὄμμα. — ὄσσε. — ὀνύχεσσι. — οὐδόν X, 416. — οὐλοχύτας XII, 383. — οὔνομα. — Οὐρανιώνων bis. — οὐρή bis. — οὖρον II, 402. — ὀφθαλμός. — ὄφις VII, 332. — ὀφρύς. — ὀχεύς. — ὄχθη. — ὀπί XII, 58. ὄπα bis. — οὔατος bis, —σιν bis, —τα. — Παλάμη. — παλαισμοσύνη. — πάγοισιν XIV, 576. — παρειή et παρήιον. — παρθένος XII, 539. — παρθενικῇ XII, 107. — πάτον V, 54. — πατροκασιγνήτοιο III, 428. — πέδον et πεδίον. — πεζός bis. — πείσματα. — πέλεθρα XI, 158. — πέλεια. — πέλαγος. — πέλεκυς. — πενθερόν VI, 92. — πέπλον bis. — πέρας IV, 47. πείρασιν XII, 189. πέρατα saepius. — πέτρος et πέτρη. — πεύκη. — πηγαί X, 137. — Πηλιάς VIII, 200. — πηῶν bis. — πήχεε XIV, 171. — πῖδαξ. — πίσσα X, 455. — πίτυς VIII, 205. — πλευρόν bis. — πληγή. — πληθύς. —

πλοκάμους III, 688. — πλοχμοῖσι V, 39. — πλόος. — πλοῦτον VII, 678. — πνοιή. — ποιμένος bis. — ποίμνης bis. — πόθος X, 130. — πόρτις. — πόσις. — ποταμός. — ποτόν, πόσιος XIII, 171. ποτῆτος X, 20. — πρώρη. — πράπιδες. — πτελέῃσι IV, 409. — πρέμνον. — πρόσωπον. — πτερά IX, 358. — πτερύγεσσι bis. — πτύχας. — πυγμαχίη. — πῦρ. πυρή. πυρκαϊή. — πύλη. — πύργος. — πύρσος. — πώλοισι VIII, 30. — πῶϋ. — Ῥάβδῳ IX, 201. — ῥαθάμιγγες II, 557. — ῥάχιν IX, 189. — ῥηγμίν. — ῥίζα. — ῥινός. — ῥιόν. — ῥιπῇ. — ῥοῖζος: vid. ad VIII, 322. — ῥοπάλοιο VI, 251. — ῥυτήρ bis. — ῥῖνας bis. — Σανίς bis. — σαοφροσύνη. — σάρξ. — σειρήν XII, 423. — σέλας. — σηκούς V, 496. — σῆμα. — σημάντωρ. — σίαλος bis. — σίδηρος. — σίμβλος. — σῖτον bis. — σκέπας VII, 137. — σκοπιῇ V, 461. — σκοπέλοισι bis. — σκυμνός. — σιωπῇ XII, 334. — σμώδιγγες III, 555. — σπάρτοισι XII, 266. — σπείροισι V, 615. — σπλάγχνα. — σπόγγος bis. — σπονδαί bis. — σπέος. — σταθμός. — σταφυλῆς bis. — στάχυς. — στήλη bis. — στίχες. — στόλον II, 587. — στόμαχος. — στροφάλιγξ. — σύριγξ. — σῦς. — σφήξ. — σφυρόν III, 626. — σχίζῃσι XIV, 102. — σῶμα. — σόλον bis. — σχεδίης XI, 312. — Τάλαντον. — ταλάρους I, 446. — ταμίη IV, 278. — ταῦρος. — τάχος bis. — τάφος. — τάρβος bis. — τέγος IV, 187. — τέκμωρ. — τεκτοσύνη bis. — τελευτή IX, 86. — τέρμα. — τερπωλή bis. — τέφρη. — τέχνη. — τένων. — τιθῆναι XIII, 521. — τιμή. — τίσις. — τοκετοῖο XI, 26. — τοξευτήν VII, 302. — τρήρωνι XII, 18. — τομήν VIII, 161. — τράπεζα. — τρίαινα. — τρίποδας IX, 513. — τρόμος. — τρόπις. — τροχοῖο VI, 564. — τρύφος VII, 388. — τύμβος. — τυφῶνος III, 64. — τυχή. — Ὕδωρ. — ὑδρός bis. — ὑετός. — υἱωνός. — ὑλαγμόν XIV, 286. — ὕπνος. — Φάος. — φάρμακον. — φᾶρος. — φάσγανον I, 257. — φάτνῃσι bis. — φάτις, φήμη, φῆμις (hoc bis). — φηγόν IX, 452. — φθόγγον III, 171. — φιάλην IV, 475. — φιλότης. — φιτρῶν XII, 137. — φλιῇσι VII, 338. — φλέβες. — φλόξ. — φόβος. — φοῖνιξ. — φονεύς bis. — φόνος. — φορβή. — φορμίγγων bis. — φύζα. — φυήν IX, 60. — φυλακάς VIII, 499. — φυλακτῆρες bis. — φύλακας V, 255. — φῦκος VI, 333. — φωνῆς XI, 59. — Χαίτη. — χάλινος. — χάλαζα. — χάος. — χαράδρη. — χάρις. — χάρμα. — χεῖλος. — χεῖμα. — χειμάρρους. — χειμών. — χελιδών VII, 330. — χηλός. — χήν bis. — χήρην X, 286. — χηραμός. — χθών. — χιτῶνας bis. — χιών. — χολάδεσσιν XI, 204. — χόλος. — χορός bis. — χρειώ et χρεών. — χρώς XIV, 270. χροός etc. — χρυσός. — χῶρος. — χρόνος? — Ψάμαθος. — ψάμμον XIV, 496. — Ὠδίς. — ὦπα X, 765. — ὥρη. — ὦνον IV, 384.

§. 7. Transimus ad *adjectiva*. Eorum eandem esse rationem haec tabula ostendit. Non Homerica, quibus usus est, haec sunt:

ἀγλαόπεπλος Θέτις XI, 240. — ἀδάϊκτος πόλις I, 196. ἀ—ον ἔτι σθένος ἐν ποσὶ κεῖτο XI, 65. — ἄδακρυς IV, 16. XIII, 421. Sed Homericum ἀδάκρυτος III, 744. IV, 2. — ἀενάου ποταμοῖο IV, 10: cfr. Hes. ἔ. 737. Idem II, 624. VII, 587. VIII, 468. XII, 182. Hesiod. ἔ. 595 κρήνης ἀ. quoque habet. — ἀειγενέεσσιν μακάρεσσιν VII, 7. ἀ. ἀθανάτοισιν XIV, 238. Homeri θεοῖς αἰειγενέτῃσι et similia. — ἄελπτον-χάρμα IV, 20. Sed Homericum ἀελπέα γαῖαν ε, 408. — ἀελλοπόδης Ἑρμείας X, 189. ἀελλόποδες et sim. III, 751. IV, 536. V, 89 de *equis*. Sed Homericum ἀελλόπος Ἶρις. — ἀήθης: vid. ad II, 638. Sed Homericum ἀήθεσσον K, 493 de equis. — αἰθερίας -πύλας II, 666. — ἀκόνιτος IV, 319. — ἀλγινόεις saepe; sed locos enumerare placet, quoniam vel *plenum classicae Graecitatis lexicon*, cujus primum fasciculum *Rostius* a. 1840 edidit, ne nominat quidem Quintum. Dicitur igitur ita φόνος II, 253. VII, 604. πόνος de *pugna* XI, 356. κυδοιμός VI, 499. μῶλος IX, 112. χόλος IV, 376. Ἔρις VIII, 325. λύθρον VIII, 287. κρόταφος lapide percussus XI, 45. ὄνειρος XIV, 274. — ἄκοντες X, 370. 444. ἰός VI, 272. λίθον VI, 559. βέλεμνα IX, 400. ὀδόντες V, 20 aprorum ferocientium. καρήατα abscisa VI, 213.

τένων XI, 57. μυών ibid. 189. κυών, in quam mutata est Hecuba, XIV, 349. Postremo vid. X, 314 ἀλγινόεντα παραῦδα. — ἀλκήεντες αὐχένες IV, 247. Cfr. hymn. Minerv. 3. ἀλκήεσσα de ipsa Dea. — ἀμεμφέα παιδὶ τοκῆα de Aenea XIII, 349. — χερσὶν ἀμοιβαδίης V, 65 et ἀμοιβαίῃσι φυλασσέμεν VI, 177. — ἀναλθέος ἕλκεος III, 84. ἀ. τύμματα IV, 494. ἀ. ἰούς III, 33. ἀ. ὕδρος IX, 385. — ἀνερκέα (στρατὸν) θῆκας Ἀχαιῶν III, 494 dicit Agamemno ad Achillem, qui ἕρκος Ἀχαιῶν fuerat. — ἀνδροβόροι ἵπποι VI, 247 Diomedis. — ἀνηλεγέος θανάτοιο II, 75. Porro ἀνηλεγέως ὀλέεσκες II, 414. ἀ. ἀπολέσθαι VII, 24. κτεῖνον ἀ. IX, 346. XI, 252. ἀ. ἐπέχυντο XIII, 79. ἀ. χαλεπῆναι V, 168. Videtur pro Homerico ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν I, 309. α, 373, quod Apoll. Rhod. toties imitatus est aliis dicendi verbis adjectis — I, 439. 785. II, 25. 845. III, 19. 439. 501. IV, 689. 902. 1469 —, potius ἀνηλεγέως legisse, idque cum interpretibus nonnullis pro σκληρῶς habuisse. Certe ad Apoll. Rhod. II, 17 in Schol. legitur: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀνηλεγέοντες διὰ τοῦ ν, ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου· καὶ τὸ ἐπίρρημα ἀνηλεγέως. Videtur Quinto cognatum cum suo ἀνηλής visum fuisse. Semel IV, 864 Apollon. ab Homerico usu recessit et Quinto appropinquat ἀπηλεγέως ἐχόλωσας scribens. — ἀνοστήτοισι πόδεσσιν III, 15. Sed ω, 528 ἄνοστον ἔθηκας. — ἀνηλής ubique pro Homerico νηλής sive νηλεής dixit. Vid. XIV, 399 ἀνηλέος ἐκ πολέμοιο; III, 30 —έϊ θυμῷ; V, 601 —έα θυμόν; —έϊ θηρί X, 101; — έϊ Κηρί X, 251; —έα Κῆρα XII, 159; — έα πότμον VII, 127. 209. XI, 280. XIV, 423; —έα —ὄλεθρον IV, 528. XIII, 374. — έα παιδοφονῆα II, 322; — έα δηιοτῆτα ibid. 580. XI, 316; — έα πόντον denique XIV, 507 certa Rhodomanni conjectura illatum est. — ἀπλήτοιο —χροός IV, 462. ἠέρος VIII, 49. αἰθέρος ibid. 222. δώροισιν —οισιν IX, 510. Hesiodeum: θ. 153. 315. 709. ἀ. 147. 230. 250. 268. Manethoni nuper restitui II, 282. — ἀπεχθέα —ἐφετμήν XII, 479; sed habet Homerus ἀπέχθομαι et ἀπεχθάνομαι. — ἀπρίστων — φιτρῶν XII, 137; sed πριστοῦ ἐλέφαντος σ, 196. τ, 564. — ἀρήιος I, 27. 458. II, 100. III, 287. —ιον I, 772. II, 311. III, 298, ubi vid. notam. 624. VI, 83. VIII, 15. IX, 85. 459. XII, 34. V, 179. 232. ἀρήιοι I, 545 (ubi cfr. notam). 716. ἀρήια VII, 682. VIII, 486. Hesiodeum: ἀ. 66 Sed I, 560 γένος Ἀρήιον est *origo a Marte ducta*. — ἄσπορον (στάχυν ἢ μήκωνα) IV, 428. — ἄτρεστος: vid. ad VIII, 170. — ἄτροπος Μοῖρα VII, 244. — αὐαλέον λήιον IV, 79. δάκρυ XIV, 362. —αι κύμαι IX, 364. χείλεσιν —οισιν X, 280. — ἄτρυτον —ἦτορ VII, 585. — ἄφραστοι —Ἐριννύες I, 31. — ἄφυκτον —ἄχος III, 463. πένθος X, 374. Κῆρες —τοι X, 286. —τῳ νήματι XI, 276. — ἄχνοος VII, 357. —ον IV, 431. — Βαθυκνήμιδα θύγατρα (Ἄρεος) I, 55. — βαθύπεπλον Ἠλέκτρην XIII, 552 ad exemplum Homerici βαθύκολπος. — βαθυρρίζοιο μυρίκης IV, 202. — βαθύρρωχμοι χαράδραι I, 687 ex Homerico Ψ, 420 ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. — βαθύσκιος ὕλη III, 105. — βαθυσκοπέλου —βήσσης I, 316. V, 372. —οι —κολῶναι III, 104. — βαιὸν χρόνον III, 479. Saepissime contra βαιόν adverbium, quod Hesiodeum est (ἔ. 418), invenitur: I, 80. 245. II, 38. 338. 464. III, 226. 340. 368. 728. 783. IV, 64. 347. 367. V, 661. VI, 186. 366. 374. 425. 526. 647. VII, 493. 523. 624. VIII, 54, 310. X, 136. 149. 214. XI, 232. XIII, 42. 188. — βαρύβρομον Ἀμφιτρίτην XIV, 609. — βαρυγδούποιο θαλάσσης I, 320. VII, 369. XI, 309. Ἑλλησπόντου III, 391. — ἠιόνας βαρυδούπους IX, 426. — βαρυηχέος ὄμβρον I, 155. ῥιπῆς XI, 123. —χέϊ πόντῳ IV, 60: cfr. V, 245. — βαρύκτυπος Ἀτρυτώνη XIV, 530. Hesiodeum de Jove θ. 388. ἔ. 79. ἀ. 318. de Neptuno θ. 818. — βουπλῆγι βαρυστόμῳ I, 337, ubi vid. notam. — βλητός III, 429. — ὕπνου βληχρὸν ὄνειαρ II, 182, ubi vid. notam. — βοοδμητῆρι λέοντι I, 587: cfr. ibid. 524. — βουσσόα κέντρα V, 64. — βοτρυόεσσαν —Ἡράκλειαν VI, 473. — Γοεροί, —ἰωή XIII, 542. — τεύχεα Δαιδαλόεντα I, 141. — δείλαιος I,

645. III, 172. V, 187. 557. XII, 18. — *δολόφρονα* φῶτα XII, 364. Hes. ϑ. 525 δολοφρονέων. — *δορύκτητος* X, 384. XIII, 523. V, 160. 178. 172. IX, 87. XIII, 283. XIV, 56. Homeri est δουρικτητήν περ ἐοῦσαν I, 343. — *δούριος* ἵππος XII, 110. XIV, 106. — *δυςαλγέος* μόϑοιο VII, 625. καμάτοιο XIV, 68. — *δυσαλϑέα* γλαυκιόωντες (ὀφϑαλμοί) XII, 408. δυσαλϑήτοισιν — ὀδύνῃσιν IX, 388. — *δύσβατον* ἄκρην VIII, 373. πρέμνον XIV, 197. — Ἔρις *Ἐγρεκύδοιμος* I, 180. De Minerva Hes. ϑ. 925. — *ἐλαφροπόδων* ἵππων IV, 512. — Ἑλένης *ἑλικοβλεφάροιο* XIII, 470. De Venere Hes. ϑ. 16. — *ἐρεμναίῃ* — Κὴρ II, 510. — *ἐρημαίῃ* — νήσῳ VII, 455. — ην καλιήν XII, 489. — οισιν αἰγιαλοῖσιν IX, 402. — ον βοόωντες (ὄρνιϑες) XII, 513. — *ἐριβρύχοιο* λέοντος III, 171. Hes. ταύρου ἐριβρύχεω ϑ. 832. — *ἐρίϑυμος* I, 742. 756. II, 364. V, 316. VI, 520. 539. XI, 447. XII, 318. — υμον I, 532. IV, 14. VI, 316. — ύμων II, 468. — *ἐϋγλαγέων* — μαζῶν XIII, 260. — *ἐϋγλώχινι*: vid. ad X, 81. — *εὔδιον* ἦμαρ IX, 107. XIV, 90. — *εὐϑαλέες* λειμῶνες V, 77. — εσσι κόμῃσι VI, 376. — *εὐϑαλής*: vid. ad XI, 156. — *ἐϋκτεάνῳ* βασιλῆι I, 792. VII, 218. ἐλέφαντι XIV, 271. — νον Μυκήνην VI, 617. — *εὐρυπέδοιο*: vid. ad XI, 125. — *ἐϋπτόλεμος* persaepe. — *ἐΰπρωρος* I, 824. — IV, 29. 283. V, 330. — *ἐϋσκάρϑμους* — νῆας XIV, 10. — *ἐΰσκιον* ἄντρον VII, 717. — *ἐϋστάχυος* πεδίοιο II, 402. — εσσιν ἀμάλλαις V, 61. — *ἐΰσφυρος* Ἠετιώνη I, 115. XIII, 268. — *εὐτειχέα* πάτρην XIII, 307. — σπόγγῳ *ἐϋτρήτῳ* IX, 429. Hes. εὐτρήτου χοάνοιο ϑ. 863. — *ἔϋτριχον* οὐρήν XII, 425. — *ἐϋτροχάλῳ* — κοίλῃ IX, 478. — οι (χεῖρες) IV, 344. Hesiodeum — ῳ ἐν ἀλωῇ ἔ. 599. 806. — *Θαμινοί* IX, 546. δεσμοῖς ἐν — οῖσι XIV, 50. — *ϑηγενέος* IV, 586. IX, 14. XI, 388. XIII, 419. 502. XIV, 140. — έες VI, 9. — *ϑεόκμητος* et *ϑεόδμητος*: vid. ad V, 49. — *ϑηητός* I, 629. V, 126. VI, 471. IV, 155. VIII, 28. XIV, 341. Hesiodeum: ϑ. 31. — *ϑρασύφρων* I, 4. 122. 766. III, 461. IV, 582. V, 5. VI, 291. VII, 615. 689. 708. XI, 235. 440. XIII, 387. — *ϑρασυχάρμης* IV, 502. VII, 511. — Λοκροῖσι — *Ἰοβόλοισιν* IV, 187. — *ἰόεντι* σιδήρῳ VI, 48. — *ἱππομάχοις* Τρώεσσι XI, 279. — *Κακόφρονος* Οἰνομάοιο IV, 527. — Θέτις *κυανοκρήδεμνος* IV, 115. 381. V, 121. — *κυανοπλοκάμοις* ἁλίῃσιν V, 345. — *κυδήεντα* — ὄλβον V, 636: cfr. XIII, 475. — *κύδιμος* IV, 460. VI, 430. VII, 576. VIII, 162. XII, 243. 297. XIV, 201. VI, 143. VII, 325. IV, 451. XII, 183. VII, 121. XI, 358. V, 442. XIII, 506. Hesiodeum: ϑ. 938. — *Λαιοῦ* ποδός IV, 204. — ὸν ὀφϑαλμόν VIII, 318. — *λαοφόνον* δόρυ I, 593. — *λατόμοι* ἄνδρες V, 244. — Διὸς *Μεγαλοβρεμέταο* II, 508. — *μεγαλοβρύχοιο* λέοντος V, 188. — Ἀχιλλῆος *μεγαλόφρονος* VI, 86. — Ζηνὶ *μεγασϑενέϊ* II, 140. — *μελάμβροτον* Αἰϑιόπειαν II, 32. — κηροὺς — *μελίχροας* III, 224. — *μογερός* persaepe. — *μονάμπυκας* ἵππους IV, 545. — *Νεοδμήτῳ* — ἀνάγκῃ V, 161. — ων — γυναικῶν III, 405. — δρεπάνῳ *νεοϑηγέϊ* IV, 426. αἰγανέῃ VI, 626. — *νεοκμήτῳ* — τύμβῳ VII, 29. — *νήχυτος* ἀήρ I, 417. — *Ὀβριμόϑυμος* I, 377. II, 31. 248. 293. 307. 343. 370. III, 214. 279. IV, 232. 479. 496. V, 406. VIII, 116. XI, 118. 349. XII, 322. VIII, 170. I, 787. XII, 74. XIII, 227. I, 178. V, 31. 249. VI, 162. X, 193. Hinc XII, 220 restitui. Hesiodeum: ϑ. 140. — *οἰδαλέαι* — φλέβες IV, 205. — *ὀλιγοσϑενέων* — ἀνϑρώπων VIII, 460. — *ὁμέστιος* — ϑεοῖσιν XIV, 187. — *ὁμήϑεα* ταῦρον X, 445. φιλότητα XII, 216. ἀνέρας — εας IX, 405. — νὺξ — *ὀρφνήεσσα* III, 657. — *Πανδερκέος* — ἠελίοιο XIII, 229. Θέμιν — έα ibid. 299. — έες Οὐρανίωνες II, 443. — *πανείδατον* — δόρπον I, 99. — *πανόλβιος* VII, 83. XIII, 471. — *πολιοπλοκάμους* (γυναῖκας) XIV, 14. — *πολυαέσιν* αὔραις I, 253. — *πολυαλδέσιν* Ὥραις II, 658. — *πολυαχϑέϊ* πέτρῃ III, 421. — *πολυκλαύτου* Ἀΐδαο VI, 263. τύμβοιο I, 806 (ex Hesiod. certam. p. 324. 13 ed. Goettling. 2). ἰωχμοῖο III, 380. XI, 315. — Πριάμοιο *πολυκτήτοιο* XIII, 544. — *πολυμήκετον* ἄορ II, 452. — πο-

λυρροθίοιο θαλάσσης VII, 395. — *πολυρροίζων ἀνέμων* I, 156. — *πολυσθενής* III, 128. V, 603. VI, 21. 394. 273. VIII, 422. XIII, 191. II, 205. XI, 131. — *πολυσχιδέες* IX, 500. — *πολυτειρέος* — *βιότοιο* XIII, 281. *παλαισμοσύνῃ π.* IV, 120. V, 314. — *σπόγγοισι πολυτρήτοισι* IV, 374. — *δέπας πολυχανδές* II, 136. — *έος ἄντρον* IX, 390. *ἵππου* XII, 264. 307. — *έα νηδύν* I, 527. XIII, 138. *χηλὸν* III, 731. *φιάλην* IV, 475. — *πολυώδυνος αἰχμή* XIII, 99. — *ἀσπίδα πουλυβόειαν* III, 239. — *πουλυπέλεθρος* III, 396. — *πυκινόφρονος Ἡφαίστοιο* V, 98. Hesiodeum: fragm. CXLV ed. Marckscheffel. — *ἀκρίσι πυροβόροις* II, 197. — *ταῦρος πυρπνόος* VI, 237. — *Ῥοδόπεπλος* — *Ἠριγένεια* III, 608. — *ῥοδόσφυρος Ἠριγένεια* I, 138. — *ἄγκεα ῥωπήεντα* VII, 715. — *Στυφελοῖο* — *οὔδεος* III, 580. IX, 357. — *ῆς πέτρης* I, 295. XI, 368. XII, 409: cfr. XI, 478. XIV, 624. III, 236. *γαῖαν στυφελήν* XI, 466. — *οἷς* — *ὀδοῦσι* IX, 384. — *στυφελώδεϊ πέτρῳ* XII, 449. — *Ταλαὸν κῆρ* I, 759. — *τανυπρώρου νεός* IX, 437: cfr. V, 348. — *τανυφθόγγοισι γεράνοισι* XI, 110. — *τανυχειλέες* — *μέλισσαι* III, 221. *ὄρνιθες* V, 12. — *σάκος* — *τετραβόειον* VI, 547. — *τρηχὺ* — *ὄρος* V, 50. *πέδον* XI, 24, illud ex Hes. *ἔ.* 291. — *Ὑψιλόφου τρυφαλείης* II, 462. — *Φ[αεσ]φόρου Ἠριγενείης* II, 186. 656. — *φαιδρὴ* — *Κήρ* II, 511. — *φατόν* XIV, 298. Hesiodeum *ἔ.* 3. *ἀ.* 230. — *φερέσβιος* — *γαῖα* III, 22. V, 517. VIII, 466 ex Hes. *θ.* 693. — *φοβερὸν βέλος* XI, 117. — *Χαλκεομίτρης* I, 274. — *Ἥφαιστον* — *χαλκεοτέχνην* II, 440. — *χλοερὴ* — *ἀχροίη* VIII, 203. Hes. *ἀ.* 393 *χλ. ὄζῳ.* — *Ψαμμώδεϊ χώρῳ* VII, 116. — *Ὠμοβόροισι* (*θήρεσσι*) I, 222. XI, 300. — Sunt sane paulo plura, quam in substantivis novata vidimus. Nonnulla eum ex Hesiodo sumsisse adnotavi. Sed etiam in ceteris vix quidquam invenitur, quod non commode Homericorum analogia defendi queat aut Epici sermonis colori accommodatum sit. Patet autem necessario majorem fuisse in adjectivis quam in substantivis libertatem.

Multo major autem eorum est numerus, quae ex Homero retinuit. Ea haec sunt:

ἀαγές δόρυ VI, 596: cfr. *ἀ. ῥόπαλον λ,* 575. — *ἀβληχρὰ τείχεα* X, 19: cfr. *Θ,* 178. — *ἀγαθός.* — *ἀγακλεής. ἀγακλειτός. ἀγακλυτός.* — *ἀγανός.* — *ἀγαυός.* — *ἀγήνωρ.* — *ἀγήρω* X, 312. — *ἀγητός.* — *ἀγκύλα νεῦρα* XI, 53. — *ἀγλαός.* — *ποιμένος ἀγραύλοιο* XIII, 157: cfr. *Σ,* 162. — *ἄγριος.* — *ἀγχέμαχος.* — *ἀδινώτερα* V, 503: cfr. *π,* 216. *ἀδινὸν γοόωσαι* XIV, 31: cfr. *ω,* 317. *ἀ. κέαρ* X, 268: cfr. *Π,* 481. *τ,* 516. — *ἀδμῆτες*: vid. ad II, 523. — *ἀεικής*: vid. ad XIV, 292. — *ἀέκων.* — *ἀεσίφρων* VI, 49. — *ἀζαλέος.* — *αἰγλήεις.* — *αἰδοίη* bis. — *ἄϊδρις* IX, 331. — *αἰθαλόεις.* — *αἱματόεις.* — *αἰόλος.* — *αἴσιμος.* — *ἄϊστος.* — *αἴσυλα ῥέζεις* VI, 428. — *αἴτιος.* — *αἰψηρός.* — *ἀθάνατος.* — *ἀθέσφατος ὑετός* XIV, 603: cfr. *Γ,* 4. *Κ,* 6 *ἀ. ὄμβρον.* — *ἵππους ἀθλοφόρους* IX, 513. — *ἀθρόος.* — *ἀκάματος*: vid. ad V, 182. — *ἀκηδής.* — *ἀκήρατος*: vid. ad II, 195. — *ἀκλεής.* — *ἀκμής*: vid. ad II, 523. — *ἀκόρητος.* — *ἀκράαντος*: vid. ad II, 67. — *ἄκριτος.* — *ἀκρήτοιο* XIV, 144. — *ἀλαός* bis. — *ἀλαπαδνός.* — *ἄλαστος.* — *ἀλίαστος.* — *ἀλεγεινός.* — *ἁλιπόρφυρα εἵματα* III, 529. — *ἀλίγκιος.* — *ἅλιος.* — *ἄλκιμος.* — *ἄλληκτος.* — *ἁλμυρός* bis. — *ἀλλοδαπός.* — *ἀμαιμάκετος.* — *ἀμβρόσιος.* — *ἄμβροτος.* — *ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀέντων* III, 640: cfr. *λ,* 400. 407 *ἀνέμων ἀ. ἀϋτμήν.* — *ἀμείλιχος* et *ἀμείλικτος.* — *ἄμμορος* bis. — *ἀμήχανος* bis. — *ἀμετροεπὴς* (*Αἴαν*) V, 239. Thersitis epitheton *Β,* 212. — *ἀμπελόεις.* — *ἀμύμων.* — *ἀμώμητος.* — *ἀναγκαῖον ἦμαρ* XIV, 293. — *ἀναιδής.* — *ἄναλκις.* — *ἀνάρσια φῦλα* II, 57. — *ἀνδρομέῳ* — *αἵματι* III, 365. — *ἀνεκτός* bis. — *ἀνεμώλιος.* — *ἀνιηρός.* — *ἀνίαχος* XIII, 70, ubi vid. notam. — *ἄνουσος* IX, 461: cfr. *ξ,* 255. — *ἀνούτατος*: vid. ad XIII, 145. — *ἀννέφελος* IX, 5. XII, 515: cfr. *ζ,* 45. — *ἄξιον* VII, 291, ubi vid. notam. — *ἀολλής.* — *ἄπαστος* VII, 21. — *ἁπαλός.* — *ἀπείριτος, ἀπειρέσιος* et *ἀπερείσιος.* — *ἀπείρων*: vid. ad V,

333, et cfr. IX, 200 — να καρπόν; XIV, 598 ὄμβρον — ἀπείρονος; ἄρουραν — να XI, 158; κτῆσιν — να XIV, 41. — ἄρρηκτος. — ἀραιοῖσιν βλεφάροισιν V, 661. — ἀργαλέος. — ἀργυρότοξος Ἀπόλλων IV, 40. — ὕπνος ἀπήμων XIV, 179 ex Ξ, 164. — ἀρηίθοος et ἀρηίφιλος. — ἀργυρέος. — ἀρίγνωτος bis. — ἀριδείκετος bis. — ἀριζήλη I, 38, ubi vid. notam. — ἀργύφεος: vid. ad I, 142. — ἀργικέραυνος IV, 49. — ἀργιόδους. — ἀργυρόπεζα Θέτις IV, 172. — ἄρτια ter. — ἄρρηκτος ter. — ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ IV, 386. — πῦρ ἄσβεστον XI, 95. — τάρβος ἀσφαλές II, 92. — ἀτάλαντος. — ἀταλός XIII, 323, ubi vid. notam. ἀταλάφρων: vid. ad XII, 107. — ἀτάσθαλος. — ἀταρβής. ἀταρβήτοιο Ἄρεος VIII, 284. — ἀταρτηρός. — ἀτειρής: vid. ad V, 333. — λιμὸς ἀτερπής IX, 360: cfr. Τ, 354. ἀτερπέϊ γήραϊ III, 451. — ἄτλητος. — ἀτιμοτέρη II, 216. — ἄτρομος. — ἀτρύγετος. — αὖος. — σήματα — οὐκ ἀτέλεστ' XII, 55. — αὐχενίους — τένοντας I, 264 ex γ, 449 sq. — ἀφνειός. — ἀφραδής bis et ἀφραδέως I, 445. — ἄφρων. — ἄφθιτος. — Βαθύς. — βαθυδίνης II, 345. — βαθύρροος. — βαρύς. — γέρας βασιλήιον IX, 515. — βλοσυρός. — βλοσυρῶπις Ἐριννύς VIII, 243. — βλωθρή πίτυς VIII, 204 ex Ν, 390. — βοέοις σακέεσσι IX, 543. νεῦρα βόεια XI, 112. — βουκόλος. — Ἠριγένεια βοῶπις II, 643. — βραδύ II, 53. — βριαρός. — βριθύτερον III, 540. — βροτός. — Γαιηόχου ὠκεανοῖο II, 208. — γεραιός. — γεραρός. — γηθόσυνος. — γλυκὺς ὕπνος VII, 732. — γναμπτός. — γυμνός X, 216. — γυναιμανὲς ἦτορ I, 726. — Δαήμων. — δαιδαλέος. — δαΐφρων. — δακρυόεις. — δάσκιος. — θῆρα δαφοινόν III, 181 secundum Κ, 23; nam θήρ est apud Quintum ut apud ceteros recentiores *leo*. — δειλός. — δεινός. — δεξιός bis, δεξιτερός saepius. — δήιος. — διιπετέων ποταμῶν VIII, 168. — δινήεις. — δῖος. — Εὐρυπύλοιο διοτρεφέος VI, 293. — δνοφερός bis. — δολιχός. — δολόεις. — Ὀδυσσεῦ δολομῆτα V, 292. — δούλιος. — δουράτεος. — δόχμιος ἐγχριμφθείς III, 28. — δριμύς bis. — καύματος. — δυσαέος XIII, 134 ex Ε, 865. δ. Ἀρκτούροιο *ibid.* 482. — δυσάμμορος. — δυσηχής. — δυσμενής. — δύστηνος. — Θρήκην δυσχείμερον VIII, 355. — Εἰαρινός. — εἴκελος. — ποίμνης εἰροπόκοισι I, 208. — ἑκηβόλον ἀνέρα IX, 460: et vid. ad XI, 169. — ἔκηλος. — ἐλαφρός bis. — καρπῷ ἐλαϊνέῳ VIII, 388. — ἐλεεινός bis. — ἑλικώπιδι Νηρηίνῃ III, 596. — ἐναλίγκιος saepe. — ἐρατός et ἐρατεινός. — ἐρεμνός. — Ζηνὸς ἐριβρεμέταο III, 635 ex Ν, 624. — ἐρίβωλον bis. — ἐρί(γ)δουπος. — ἐριθηλής. — ἐρικυδής. — ἐρίτιμος bis. — ἐρσήεις. — οἶνον ἐρυθρόν VII, 681. — ἐσθλός. — ἑσπέριος X, 198. — ἐτήτυμος. — ἐτώσιος. — εὔγναμπτος bis. — εὔδμητον — τεῖχος I, 801. πύργοισιν — τοις X, 13. — ἵππῳ — εὐεργέϊ XII, 37. — Τροίην εὐερκέα XIV, 3. — νῆα — εὔζυγον IX, 439. — εὔζωνος. — εὔθρονος. — ἐλαίης εὐκεάτοιο VI, 378. κέδρου ε, 60. — ἐυκτίμενος. — ἔυκτιτος bis. — ἐυμμελίης. — εὖνις. — εὔξεστος. — εὔξοος. — εὔορμον ἕδος λιμένος XIV, 623. — εὔπεπλος. — ἐυπλόκαμος. — εὐποίητος. — εὔπυργος bis. — Φθίην εὔπωλον I, 673. — ἐυρρείταο bis. — ἔυρροος. — εὐρύπορος. — εὐρυρέεθρος. — εὐρύς. — εὐρύχορος. — εὐρώεις. — ἐύς. — ἐυσθενής: vid. ad X, 91. — ἐυστέφανος. — νευρὴν — ἐύστροφον X, 231. — εὐτραφέος σιάλοιο V, 384. Apud Homerum quidem ι, 425 et ξ, 530 εὐτρεφ. legitur, sed illic certe cod. 50 *Alteri* εὐτραφέες habet. Hinc ne apud Quintum quidem hanc formam mutare ausus sum. — εὔτροχα δούρατα XII, 425. — εὔτυκτος bis. — εὔφρων. — εὐώδης. — ἐχέφρων X, 9. — ἐχθρός. — Ζαὴς ἄνεμος III, 619. — ζάθεος. — ζηλήμων. — ζωός. — Ἠγάθεος: vid. ad IX, 320. — ἡδύς. — ἠερόεις. — ἠιόεις. — ἠλίβατος. — ἠνεμόεις. — ἤπιος. — ἠπύτα σύριγξ VI, 170. — χῶρον ἀν' ἠμαθόεντ' IV, 507. — ἠΰς. ἠΰκομος. — ἠχήεις. — Θαλάσσια ἔργα XI, 66. — θαλερός. — θαμής. — θαρσαλέος saepe. — θεῖος. θεοειδής. θεουδής. θεοείκελος bis. θέσκελον αἰδήν VIII, 252. — θεοπρόπον ἦτορ XII, 534. — θεσπέσιος saepe. — θέσφατος bis. — θνητός. — θοός persaepe. — θοῦρον ἄκοντα I, 551. αἰγίδα θοῦριν XIV, 452. —

θρασύς saepe. — *θυμαλγέα νηδύν* IV, 69. — *θυμηδής*. — *θυμήρης*. — *θυμοβόρου πολέμοιο* I, 160. — *Ἴδρις — ἀέθλου* IV, 285. — *ἱερός* et *ἱρός*. — *ἰθὺ — πῆμα* VII, 535. *δίκην ἰθεῖαν* V, 162. — *ἵλαος* XIV, 311. — *ἱμερόεις*. — *ἱππόβοτον πεδίον* II, 487. *Ἄργεος — οιο* VII, 187. — *ἱππόδαμος*. *Τρώων ἱπποπόλων* III, 173. *ἱππόκομος* bis. — *ἰσόθεος*. — *χῶρον — ἰσόπεδον* I, 701. — *ἴσος* et *ἶσος* saepe. — *ἴστορι* VIII, 480. — *ἴφθιμος*. — *ἰχθυόεις* bis. — *Καίριος*. — *κακός* persaepe. — *κάλλιμος*. — *καλλιπάρῃος* bis. — *καλίρροος* bis. — *καλός*. — *καρπάλιμος*. — *καρτερός*. *καρτερόθυμος*. — *κατηρεφὲς ἕρκος* XI, 362. — *κεδνήν* bis. — *κελαδεινός*. — *κελαινός*. — *κενεός*. — *κερδαλέος* bis. — *δόμῳ — κηώεντι* VI, 158. — *ἵππον κητώεντα* XII, 314. — *κλυτός* saepe. — *κοῖλος*. — *κουρίδιος*. — *τεύχεα κοῦφα* VII, 449. — *κραιπνός*. — *κραναοῖο Καφηρέος* XIV, 469. — *κραταιός*. *κρατερός* persaepe. *κρατερόφρων*. — *κρυερός*. — *κρυόεντι φόβῳ* VII, 363. — *κυάνεος*. — *νεὼς κυανοπρῴροιο* VII, 436. — *κυανῶπις* I, 44. — *Ἑλένης — κυνώπιδος* VI, 24. — *κυδάλιμος*. — *μάχην — κυδιάνειραν* I, 162. — *Λάβρος*. — *λαΐνεος* et *λάϊνον οὖδας* X, 137. — *λαιψηρός* bis. — *λαθικηδέα κοῖτον* XIV, 145. — *λαμπρός*. — *λαοσσόος* VI, 513. — *λαρός*. — *λάσιος*. — *λαχνήεις* bis. — *λειριόεσσαι Ἑσπερίδες* II, 418. — *λευγαλέος* saepe. — *λευκός*. — *λιαρῷ μέλιτι* III, 736. — *λιγύς* et *λιγυροῖσιν — καλάμοισιν* VI, 171. — *πρέμνον — λιπαρόν* IX, 454. — *λοίγιος*. — *λυγρός* persaepe. — *λωβητός* I, 749. — *Μάκαρ* saepe. — *μακρός* persaepe. — *μαρμάρεος* bis. — *μαψίδιος* et *μαψιδίως*. — *μακεδνός* bis. — *μαλερός*. — *μάργος* bis. — *μεγαλήτωρ*. — *μεγάθυμος*. — *μεγακήτεος ἵππου* XII, 151. — *μέγας* saepissime. — *μελανόχροες Αἰθιοπῆες* II, 642. — *μέλας* persaepe. — *μενεδήιος*. — *μείλιχος* et *μειλίχιος*. — *μελιηδέος οἴνου* V, 353. — *μελίφρονα σῖτον* X, 33. — *μενεπτόλεμος*. — *μενεχάρμης*. — *μέσος* persaepe. — *μηκάδες αἶγες* I, 479. — *μητιόεις*. — *μινυνθάδιος* bis. — *μορόεις* bis. — *μόρσιμον ἦμαρ* X, 151. — *μοῦνος*. — *μυρίος*. — *Νεηγενέων — τέκνων* IX, 240. — *νεήκεσι* bis. — *νεοθηλέα — ὕλην* IX, 163. — *νεαρὸν χρόα* III, 535. — *νέος*. — *νήδυμος*. — *νήια δοῦρα* XIV, 609. — *νηίς*. — *νημερτέα* XII, 369. — *νήπιος* et *νηπίαχος*. — *νιφόεντι* bis. — *νωθὴς ψυχή* X, 279. — *Ξανθός*. — *ξεῖνος*. *ξενίοιο Διός* XIII, 413. — *ξυνός* bis. — *Ὄβριμος* persaepe. *ὀβριμοπάτρη* III, 420. — *ὀϊζυρός* saepe. *οἰκτρός*. — *σταθμοῖσιν — οἰοπόλοισιν* VIII, 371. — *οἶος*. — *ὀκριόεις* et *ὀκρυόεις*: vid. ad I, 259. — *ὄλβιος*. — *ὀλίγος*. — *ὀλοός* persaepe. *ὀλέθριος*. — *ὀλοόφρων* bis. *ὀλοφώιον — μῦθον* XII, 552. — *ὅλος*. — *ὁμαλὴ — γαλήνη* V, 91. — *ὁμηγερέεσσιν* VIII, 476. — *ὁμῆλιξ*. — *ὁμός*. *ὁμοῖος* et *ὁμοίιος*. — *ἄκοιτιν ὁμόφρονα* V, 547. — *ὀξύς*. — *ὀπωρινός* bis. — *ὀρθός* VIII, 321. — *ὀρφανὸν ἦμαρ* V, 505. — *ὀτρηροὶ — κύνες* VIII, 364. — *οὐτιδανός*. — *Παγχάλκεος* bis. — *παιπαλόεις*. — *παιδνός* VII, 357. — *παλίνορσος*. — *παλαιός*. — *παναίολον θώρηκα* I, 144. — *κνημῖδα πανάργυρον* I, 564. — *πανημερίη* VII, 393. — *παννύχιος* bis. — *πανομφαίοιο Ζηνός* V, 626. — *παντοῖος*. — *πατρώιος* bis. — *παῦρος*. — *μυῶνα παχὺν* I, 239. — *πεζός* bis. — *πελώριος* et *πελώρη*. — *πίδακος — πετραίης* III, 579. — *πευκάλιμος* bis. — *πόλεμον — πικρόν* VII, 296. — *πινυτός*. — *πιστὸν ἑταῖρον* VIII, 102. — *πίσυνος*. — *πίων* bis. — *πλατύς*. — *ποδώκεες — ἵπποι* I, 112. — *πολιός*. — *πολυγηθής*. — *πολυγνάμπτοισιν — προχοῇσιν* I, 286. — *πολύδακρυς*. *Πριάμοιο — πολυδακρύτοιο* XIV, 348. — *πολυδειράδος Ὕδρης* VI, 212. — *πολυδίψιον Ἄργος* III, 570. — *πολυήρατος* bis. — *πολυηχής*: vid. ad X, 38. — *πολύϊδρις* bis. — *πολυκηδής*. — *πολύκλυστος* bis. — *πολύκμητος*. — *πολύμηλος* bis. — *πολύμητις Ἀθήνη* XII, 154. — *πολύμυθος* XII, 557. — *σταθμοῖο πολυρρήνοιο* II, 331. — *πολυσκάρθμους — νῆας* V, 657. — *πολυσπερέεσσι βροτοῖσι* XIII, 339. — *πολυσταφύλοιο ὀπώρης* II, 602. — *πολύστονος*. — *πολύτλητος*. — *πολύτροπος*. — *ἀλόχοιο πολύφρονος* I, 727. — *πολύχρυσος*. — *πορφύρεον — κῦμα* VII, 396. — *πότνια* III, 398. *πότνα* IV, 272. X, 304. — *πρέσβα* bis. — *πρήνης*. — *πρό-*

μος XIV, 189. — *πτερόεν — βέλεμνον* VI, 638. — *πτολίπορθος Ἀχιλλεύς.* — *πυκιμήδεος* bis. — *πυκνός.* — *Ῥηίδιος* et *ῥηιδίως.* — *Σακέσπαλος Ἀτρυτώνη* I, 514. — *σαόφρων.* — *σθεναρός.* — *σιδήρεος* bis. — *σκαιός* bis. — *σκηπτοῦχε* III, 518. — *σκιερός.* — *σκολιαί* (*ὁδοί?*) IX, 501. — *σμερδαλέος* saepe. — *σμερδνός* IX, 522: cfr. III, 11. — *σόος* bis. — *σταδίη — χάρμη* IV, 166. — *στερεός.* — *στεροπηγερέταο* II, 164. — *στερρόν* IX, 195. — *στιβαρός.* — *στονόεις* saepe. — *στρεπτός* IX, 520. — *στυγερός* saepe. — *σχέτλιος.* — *Ταναός.* — *τανυγλώχινι τριαίνῃ* VII, 574. — *α ἄκοντα* VI, 463. — *τανυσίπτεροι ψῆρες* VIII, 387. — *ταρφής.* — *ταχύπωλοι Δαναοί* XIII, 251. — *ταχύς.* — *τερπνός.* — *τεχνήεις.* — *τηλεκλειτὸν Περιμήδεα* VIII, 291. — *τηλύγετος.* — *τλήμων.* — *τολμήεντα θυμόν* III, 176. — *τραφερὴ γαῖα* ter. — *τυτθός.* — *Ὑγρός.* — *ὑδρηλός* bis. — *ὑλήεις.* — *ὕπτιος* bis. — *ὑψηλός.* — *Πήλιον ὑψικάρηνον* I, 518. — *ὑψίκομος.* — *ὑψίπυλον πτολίεθρον* VIII, 368. — *νηὸν — ὑψόροφον* XIII, 427. — *Φαεινός.* — *φαεσίμβροτος — ἠέλιος* II, 209. — *φαίδιμος.* — *φθισήνωρ. φθισίμβροτος.* — *φιλοπτόλεμος.* — *φίλος* saepissime. — *φοινήεντι λύθρῳ* XI, 14. — *φοίνιος.* — *φυγοπτόλεμος* bis. — *Χαλεπός.* — *χάλκεος.* — *χαροπὴ — Σελήνη* X, 337. *αἴγλη* XII, 118. — *χειμάρροις ποταμοῖσιν* XIV, 5. — *χῆρος.* — *οὔρεϊ — χθαμαλῷ* XII, 313. — *χθιζός.* — *χρυσήνιος ἵππος* V, 395. — *χρύσειος.* — *χρυσόθρονος Ἠώς* XIV, 1. — *χυτός*: vid. ad VIII, 231. — *Ψαμμώδεϊ χώρῳ* VII, 116. — *ψυχρός.* — *Ὠκύμορος* bis. — *ὠκύπορος. ὠκύπους. ὠκύς.*

§. 8. Tractavi haec accuratius, ut in duobus vocum generibus quae esset Quinti ratio cum Homero comparati clarissime pateret. In ceteris quoniam prorsus idem observare licet, quam brevissime potiora tantum perstringamns. Ac primum quidem de *pronominibus* agimus. Habemus *ἐγώ*, *ἔγωγε* et aliquoties ante vocalem *ἐγών*, in plurali promiscue *ἡμῖν*, si spondeo, *ἄμμιν*, si trochaeo opus est. Recte tamen habet VIII, 259 *ἥμιν ἐελδομένοισι* — quod idem XII, 263 restituendum erat, propter simile *ἡμῖν εὐχομένοισι* IV, 42. XII, 299 — et IX, 34 initio *ἥμιν, ἐπήν* propter alios locos, in quibus *ἡμῖν* initio legitur; sed VIII, 265 et XIV, 309 e ceteris locis *ἄμμιν* restituendum erat. — *Ἡμετέροις* absolute legitur II, 48. Saepius idem legitur, ut Latinorum *noster*, de una persona, ut XIII, 369. 363 *ἡ. ἀλόχοιο,* VII, 668 *ἡ. ἀρετήν* et similia. — De pronomine *οἷ* nota est illa Hermanni ad *Orphica* dissertatio: virum summum illi abusu fines nimis amplos concessisse hodie inter omnes constat. Etiam Quinto eum injuriam intulisse recte jam perspexit Tychsen. p. LIII, eos locos, quibus aut pro plurali positum putavit p. 799 sq. — III, 736. VIII, 354. III, 674. VII, 364 — aut pro accusativo p. 802 sq. — III, 57. 131. VII, 364, quo de loco dubitat — aut plane abundare p. 805 sq. — IX, 151. III, 674. VI, 146. VII, 548. X, 42 — aut alio modo explicandos aut emendandos esse recte affirmans. Quapropter non possum non mirari Bernhardyum alias tam cautum in *hist. Gr. lit.* II, p. 249 hoc judicio sine dubitatione usum esse ad demonstrandam poëtae inscitiam. Sed genitivi vices *οἷ* saepissime sustinere et frequenter cum sequentis participii genitivo jungi et eodem modo *σφιν* cum genitivo participiorum collocari recte jam Hermannus observavit *ibid.* p. 800—802, et post eum Tychsen. *l. c.* p. LIII sq., qui recte etiam hujus usus prima germina in Homero (*I*, 256 sq.) jam inveniri intellexit. Quo magis miror, eum tribus locis V, 492. XIV, 576. 578 participii dativum praetulisse. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 98. Patet autem suam manere et pronomini et participio potestatem. Etenim:

καί σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἵκανε

ita explicandum est: „atque iis, dum lamentantur, querela caelum penetravit.“ — De *ἑός* ad alias personas translato videndus Spitzner. *observatt.* p. 118. — De *ἄλλοθεν ἄλλος,* quod ei in deliciis fuit, et similibus vid. quae Spitzner. notavit *observatt.* p. 202 sq. et plenius ego

emendatt. p. 227. — De *αὐτός* vid. Spitzner. *observatt.* p. 109—111. Inprimis ei in usu fuit οἳ δὲ καὶ αὐτοί et ἠδὲ καὶ αὐτοί: cfr. ad IV, 368. 536. — De ἀλλὰ καὶ αὐτός vid. ad V, 587.

§. 9. De *numeralibus* pauciora etiam sufficiunt. Ἄμφω pro genitivo et dativo positum notavi ad II, 460. Tum saepius adverbialiter ponitur ad duo vel vocabula vel membra sibi invicem opponenda: I, 20. 57. II, 632 sq. VI, 569. XI, 436. XIII, 524, prorsus ut nos vernaculo sermone dicimus: *beides*. Homericum ἀμφότερον semel legitur X, 281. — De δοιοί vid. ad IV, 185. — De εἰς ἕν vid. ad IV, 506.

§. 10. Ad *adverbia* venimus, in quibus et ipsis modeste suo arbitrio usus est. Huc refero illud ἄδην, quo tantopere delectatus est: vid. ad III, 475. Ad cujus similitudinem semel dictum est VI, 344 βρύει δ' ἅλις ἄνθεσι γαῖα. — Ἅμα interdum quasi abundans additur: vid. ad IV, 506. Similiter I, 33 σύν δέ οἱ ἄλλαι ἕποντο dictum. — De ἄλλοτε ad III, 561 omnia exempla collegi. — Bis καὶ δ' ἄλλως invenitur: IV, 107. XIII, 344 ex Υ, 99. — De ἄνω vid. ad XI, 375. — De ἄφαρ vid. ad IV, 403 et conjuncto cum ἐσσυμένως ibid. 371. — De formis αὖ, αὖτε et αὖθις supra dictum. — Ἀντικρύ ante consonantem habet I, 620. II, 543, sed ἀντικρύς ante vocalem IV, 376, ubi malum accentum mutare oblitus sum, VIII, 323. XIII, 197, unde VI, 629 restitui. — De αὔτως vid. ad II, 160 et Spitzner. *observatt.* p. 106. Ὣς δ' αὔτως, quod Manethonis etiam esse vidimus, habet II, 235. 342. IV, 336. V, 137. VIII, 502. XIII, 535; ἀλλ' αὔτως, ut adverbium *sic*, *temere* significet, XI, 74. XIII, 17. 111. — De ἄψ vid. ad VII, 485, de singulari particulae αὐτίκα usu ad I, 30. — Particulae γέ usum, ut apud alios recentiores, ita etiam apud Quintum satis rarum, notavi ad IV, 185: de γε μέν pluribus exposui ad IV, 568. Exemplis ibi allatis nunc Aratum addo 17. 37. 68. 74. 87. 100. 272. 378. 399. 540. 588. 669. 716. 740. 807. 1056. 1109. Nicand. *Ther.* 281. 375. 420. 523. 734. 829. 835. *Alexipharm.* 146. 157. 580. *Maneth.* II, 44. III, 308. Apud illos γε μέν prorsus ut δέ transitioni ad alia inservit, ut vel post articulum ponatur. Scilicet didactici ad nova semper praecepta transgredi coacti et hanc et alias machinas invenerunt, quibus repetitionem ingratam variarent. — De ἔσω vid. ad XIV, 273. — De ἰδέ vid. ad I, 529. Serioris aetatis est duorum epithetorum per particulam καί copulatio, notata jam ab Hermanno ad *Orph. Lith.* v. 81: vid. I, 21. 536. II, 237. 513. 564. IV, 324. 423. V, 126. VI, 302. 499. VIII, 102. XI, 65. 436. XII, 555. XIII, 280. XIV, 274. 293. 423. Idem fit per particulam τέ V, 144. VII, 285 sq. XI, 65. XIV, 650. Apud Nonnum eundem usum habemus: cfr. XXVI, 271. XXXV, 44. — De ἠδὲ καί versus initio positis vid. ad V, 622; de καί ad II, 181. — De positura particulae μέν exposui ad IV, 445. Magnopere frequentavit particulam που, cujus usus notabiliora quaedam exempla adscribo: I, 361. 626. 759. II, 22. 438. 651. III, 54. 446. VII, 31. 196. 384. VIII, 127. X, 454. XIII, 149. 155. XIV, 175. 594. τότε που I, 121. 495. *alibi* ἀλλὰ τὰ μέν που: vid. ad II, 567 et cfr. III, 624 alibi. ἄλλοτε μέν που saepius.

§. 11. In verbis *simplicibus* presse Homeri vestigia secutus est. — De βάζω vid. ad I, 136; de δάπτω ad IV, 549; de δρύπτω ibid. 396; de ἰάπτω ad I, 9 et III, 455; de ὁμαρτεῖν ad I, 587; de πονέεσθαι ad II, 154 et IV, 464; de ἐκέχυντο ad II, 196; de νοῆσαι ibid. 310; de ἀναπνέω et ἐμπνέω ad III, 160, de ἀποπνέω ad XIV, 72; de ἀσχαλόω ad III, 343; de φαίνεσθαι *ibid.* 622; de ταρχύειν *ibid.* 735; de ἀπόνητο ad IV, 421; de αἴθω *ibid.* 428; de δεύομαι *ibid.* 435; de ἔνθορον et ἔκθορον *ibid.* 514; de τετρυμένοι ad I, 637. — Non Homerica fere haec sunt: στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου XII, 63. πῦρ ἀμαρύσσων VIII, 29. ἀέξω passive, quod jam notavit Tychsen. p. LV, I, 116. 383. VI, 214. 451 et alibi. ἀυτέω et ἰαχέω de armis sonantibus IV, 411. XII, 175; sed de VII, 597 vid. notam. Porro ἀφριόων etc. V, 373. VII, 319. VI,

221. IX, 244, et ἀφρίζοντες IV, 548. σμαράγιζον de fulminibus XIV, 558. λαοὶ φημίξωσι μόρον XIII, 538. Tum γάμῳ δ' ἐδνώσατο — Αἰγεύς XIII, 510. δίκτυον — κολπωθέν IX, 174. ποντώθη δ' ἄρα γαῖα XIV, 604. Deinde ἐλέησε III, 533. IX, 346. (κέλευθον) ῥηιδίως πατέουσιν VI, 489. Νηρηίνην ὕμνεεν IV, 129. Denique κάπυσσε VI, 513. μηκύνετο δῆρις II, 490. καί μιν φαιδρύναντο IV, 467. θῶες ἀναιδέες ὠρύσαντο XII, 518.

§. 12. Ut Quintum in ponendis praepositionibus luxuriantem postea videbimus, ita in compositis verbis multo plus sibi indulsit, quamquam haec quoque ut numero multa ita colore et ratione Homericis haud aliena censenda sunt. Plurima jam Spitznerus in *mantissa* notavit, ad quem librum omnium manibus versatum lectores ablegare quam eadem describere praestat. Ac de verbis cum ἀμφί compositis vid. illum l. c. p. 208; de ἀμφιχαίνω cfr. not. ad I, 591. De compositis cum ἀπο — vid. eund. p. 247. Ἐνεστρωφᾶτο restitui III, 267, ubi cfr. notam; ἐνιθείομεν III, 523. Ἐπιδέρκομαι, quod olim λ, 16 legebatur, saepius habet: vid. ad I, 185 et cfr. VII, 452. IV, 300. IX, 331. IV, 27, ubi cfr. notam. Habet etiam ἐσδέρκομαι: I, 83. 580. 476. X, 363. XII, 11. XIII, 425. Sed ἐπαθρεῖν ex I, 111 M auctoritate expulit Tychsen.: vid. notam. Etiam ἐπαλγύνεσκε IV, 416 nunc expulsum est. Alia multa habet, ut ἐπηΰτησε IV, 411, ἐπιβραχε, ἐπέκτυπε et similia, de quibus vid. Spitzner. *ibid.* p. 203 et not. ad III, 603, unde non dubito quin etiam III, 247 ἐπιφρονέουσι rectissime habeat, eodem modo ut ἐπαγάλλεσθαι dictum. Sed suspectum ἐπιΐκετο V, 46, quem locum ne nunc quidem quomodo certo emendem habeo; nec I, 677 ἐπικτυπέοντι ferri poterat. Ἐπιστενάχοντες I, 69 frequentavit cum similibus Nonnus IV, 324. V, 453. XXII, 222. XXVII, 121. 203. XXIX, 99. De compositis cum praepositione περί fere omnia collegit Spitzner. p. 207. Addo περιζέω X, 279. IX, 441. XIII, 150: cfr. ἀμφέζεεν ἀφρός VI, 104. περιμύρομαι III, 506. περιστροφέοντες VI, 504. περιδείδιε VIII, 430. Προσαγνυμένης habes III, 510: cfr. XIV, 626. Συνέπραθε IV, 451. συνέπεισε I, 612. συνέδραξε XIII, 185. συνέπομαι I, 237. VI, 78. VIII, 304. XIV, 359. Alia habet Spitzner. p. 236 sq. De compositis cum ὑπό vid. id. p. 203 et Friedemann. in indice p. 405 sub ὑπεισορέω. Alia quaedam sunt ὑποδερκόμενος = ὑπόδρα ἰδών III, 252. ὑπέκλασε et ὑπεκλάσθη saepius (occurrit etiam διέκλασε, ἀμφέκλασε, κατέκλασε). Sed ὑπέκλυεν I, 509 removi. Ὑπερέσσυται II, 183. ὑπερήλασε XI, 330. ὑπερέβλυσεν V, 324. XI, 192 (περίβλυσαν IV, 9). — Satis frequentia sunt etiam verba duplici praepositione composita, ut ὑπανέσταν IV, 204, ἐπεμβεβαώς et similia: vid. ad IV, 506: ὑπεκπροχέονται XIII, 57, ὑποκάββαλε X, 484, περικάββαλε, ἐπικάββαλε et similia. Interdum male divulsa legebantur, ut πὰρ κατέθαψαν I, 804, πὰρ κατέκειτο V, 102 et alia. Sed haec sufficiant.

§. 13. Post collectiva interdum verbum plurali ponitur, ut I, 492 κέκλιντο πολὺς στρατός; VII, 461 sq. Ἀχαιῶν ἔθνος — ἀκηχέμενον — κεχάροντο. Usus non nimis frequentis apud Epicos exempla quaedam appono: *B*, 278. *O*, 305. *Σ*, 604. Hymn. Cer. 271. Oppian. Cyneg. IV, 255. 356. Orph. Arg. 1307. Nonn. XXII, 1. XLIV, 186 sq. Verbum singulari ponitur, repetendum cogitatione ad plura subjecta, III, 208. 609 sq. 638 sq. IV, 141 sq. X, 196 sq. 438 sq. 452 sq. *alibi.*

§. 14. Nominum atque attributorum *congruentiam* quod attinet, pauca notanda videntur. Saepius usus est illis periphrasibus epicae poësi usitatissimis: μένος, βίη simil. Paullo magis singulare est ἦτορ II, 510 et κῆρ V, 306. His haud raro attributum masculino positum per synesin adjicitur, ut I, 154 sq. IV, 183 sq. 289 sq. 445 sq. VI, 208 sq. 212 sq. 220 sq. VIII, 443. IX, 34 sq. X, 192 sq.

§. 15. De *nominativo* vocativi vices obtinente ad III, 114 dictum. Ἆ cum vocativo junctum notavi ad III, 253. Absoluti, qui dicitur, no-

minativi unum exemplum habemus VI, 216 sq. κρατερὰ φρονέοντε Ἄμφω, ὃ μὲν etc.

§. 16. Neque in *genitivi* usu ultra fines consuetos evagatus est. Pauca speciminis loco propono. Genitivum originis habes II, 273. Frequens est genitivus aptus ex verbis affectum significantibus, ut χολοῦσθαι II, 294. 400. 447. ἀσχαλόων II, 369. ὀδυρόμενος II, 574. ἀχνύμενος IV, 70. κήδετο V, 361. ἐπιμέμβλεται III, 123. γηθήσει IX, 314. λιλαιομένη X, 443. ἱέμενοι VIII, 389. ἀμέλησεν VIII, 481. μέδομαι II, 153. 162 et quae sunt multa similia. — Addo promiscue alios genitivos ex verbis aptos: ἐπακούειν II, 61. ἐσακούειν (addito accusativo) *ibid.* 177. εἰσαΐειν IX, 422. κορέσασθαι III, 521. πνέω V, 120, ubi vid. notam. πειρώμενος IV, 239. ἀπέπαυσε X, 257. ἀπέτραπε VIII, 490. πυρῆς ἐπιβήμεναι X, 447. — De genitivo loci, unde aliqua res movetur, vid. ad VI, 326. — Genitivum partitivum paullo insolentiorem habes X, 74 Δαναῶν ἕλεν Ἁρπαλίωνα; ejus membri, quo quis attingitur, VI, 225, ubi cfr. notam, IX, 366. — Duo sunt singularia X, 327 εἰσόκε σ' ἰήνειεν — ὀδυνάων et V, 169 ὅντινα — θεοὶ μετόπισθε βάλωνται Νίκης. — Addo X, 376 ἔξετι νηπιάχοιο, et illud ἔκποθεν, de quo vid. Spitzner. *observatt.* p. 9 sq.; tum λέβητας ὕδατος III, 527 et ἀμφιφορῆας ἀλείφατος *ibid.* 689; postremo κώπη ἀρηραμένη ἐλέφαντος V, 116. — De genitivo post οἱ et σφιν supra § 8 dictum. — Insolentem genitivi posituram notavi ad III, 147. — Ut I, 618 genitivum aptum feci ex repetendo, quod praecessit, vocabulo, ita plane legitur X, 56. 323. Insolentiora haec sunt: III, 562 οὔτε κασιγνήτων οὔτ' εὐρυχόρου περὶ πάτρης. XII, 166 sq. ἵσταντο — οἳ μὲν Ἀχαιῶν, οἳ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων, unde etiam patet XIV, 333 recte legi οἵ δέ που ἀργυρέοισι καὶ ἐν χρυσέοισι κυπέλλοις: cfr. XIII, 97 ἀντικρὺς ἐς μαζούς, τῶν δ' ἰξύας. IX, 183 τέρπετ' ἐφ' υἱωνῷ, ὅσον ἄχνυτο Πηλείωνι.

§. 17. Aeque simplex est *dativi* usus. Ut alii, sine praepositione de *loco* posuit III, 74. V, 189. 212 etc.; habet tum dat. modi II, 579 κυνζηθμῷ ἐφέπονται, dat. ethicum II, 391 et ex Rhodom. conjectura XIII, 234. Cum dativo jungit πονέεσθαι, ut sit idem atque μάχεσθαι, II, 321; ἐπιψαύειν II, 456. VIII, 349. XIV, 307, ubi cfr. notam, quod idem verbum XII, 551 cum accusativo et V, 52 cum πρός construitur. Similiter est κύρσας III, 451. Habes IX, 274 ἐποτρύνων ἑτάροισιν. Passivis jungitur, ut X, 19 θεοῖσι τετεύχαται ἄφθιτα ἔργα; III, 116 ἀθανάτοισι τετιμένος. — De μέλειν cum dativo ad IV, 500 dictum.

§. 18. Etiam accusativus loci sine praepositione legitur II, 467. IX, 12 alibi. — Graecus qui dicitur accusativus satis frequens est: vid. ad I, 336. IV, 25. — Duplicem rei et personae accusativum vid. III, 199. 452. IV, 594. Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος vid. III, 481. IV, 538 sq. V, 466. Jungitur interdum cum verbis, quae fere aliis casibus junguntur, ut ἐελδομένῳ πόλεμον II, 240. βίην ἀλέγων II, 297. ἐξαλέονται ἰόντος ῥιπήν II, 385 sq. λαχών II, 434. III, 374. Addo II, 524 Διὸς γένος εὐχετόωντο.

§. 19. Praepositionum usus multiplex et varius est, ne dicam luxurians et vagus. Quamquam enim in universum viam Homerico usu tritam non deseruit ita, ut in latiorem pedestris orationis ejusque consuetudinum campum evagaretur — singula quidem prosarii dicendi generis vestigia invenias —, tamen nec amplius fines, quibus singularum praepositionum ratio et usus continetur, tam arcte descripti sunt, ut apud illos antiquos, sed potius haud raro alia praepositio in alius possessionem invasit, peculiari cujusque significatione et vi evanescente. Hoc quidem ex brevi singularum praepositionum adumbratione statim apparebit. Hic vero aliam rem praemittere placet, quae et ipsa, quantopere eae voculae a nativo suo vigore declinaverint, clare ostendit,

cumulationem dico earundem similiumve praepositionum. Monui jam de ea re ad II, 1, ubi scribendum erat:

αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ὕπερ ἠχηέντων
λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἦλθεν ἀτειρέος ἠελίοιο,

ubi prius *ὕπερ* ad *κορυφάς*, posterius per tmesin ad *ἦλθεν* pertinet.
Jam ceteros locos hic appono: XII, 136 sq. *οἳ δ' ἄρ' ἀπ' ὄζους λείαινον πελέκεσσιν ἔτ' ἀπρίστων ἀπὸ φιτρῶν.* V, 403 sq. *οἴων ἄπο — τέκνα — ἐξελάσωσιν.* XIV, 378 *ἀπὸ δὲ πρώρηθεν — λεῖβον μέθυ.* Sed his IV, 218 non defendebatur vulgata, ubi cfr. notam. Porro: *ἐκ γάρ οἱ — φρένας εἵλετο δαίμων Ἐκ κραδίης* VI, 28. *ἐκ νηῶν — ἐξεχέοντο* VIII, 45. *ψυχὴ — ἐξεποτήθη — ἐκ μελέων ibid.* 203. *θυμὸς Ἔκθορεν ἐκ μελέων ibid.* 313. *μελίην ἐξείρυσε — ἐξ ἵπποιο* I, 655. *ἐξεσάωσε νέκυν — ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο* V, 160. *ἐκ δέ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέεν ἱδρώς* VIII, 288. *ἐκ δὲ κεραυνοὶ — ἐξεχέοντο* V, 106, quod idem XII, 198 restitutum est. *ἐκ δέ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσεν* X, 124. — Deinde *ἐνεστρωφᾶτο κυδοιμὸς Λαοῖς ἐν μέσσοισιν* I, 309, cui simile III, 267 restitui, ubi vid. notam. *ἐν γάρ σφιν — ἔνθορον Ἀργεῖοι* XI, 300. *ἐν γὰρ ἔκειτο Δῆρις ἐνὶ μέσσοισι* VII, 437. — Tum *ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα* III, 466. V, 539. *ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον* V, 280. — Unicum est *κατ' αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤμων Ἱδρὼς ἀμφοτέροισι κατέσσυται* VI, 110 sq., et item XIII, 42 *ἐξανέδυ σανίδων ὕπερ.* — Bis habemus *ἀμφὶ δὲ γαῖα Κινήθη πέρι πᾶσα* II, 640 et *ἀμφὶ δ' ἄρα ζώσαντο θοῶς περὶ μήδεα χερσὶ Φάρεα* IV, 188 sq. — Deinceps *ἐπὶ δ' ἔκτανεν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ* VIII, 330. *παρειῇσιν δ' ἔπι δάκρυ Αὐαλέον περίκειτο* XIV, 391 sq.

§. 20. In *praepositionum* usu apud Quintum explicando ita versabor, ut notem et eas junctiones in universum, quae ei maxime frequentes et familiares sunt, et eas locis appositis, quibus aliquid insoliti vel peculiare inest. Initium facimus a praepositionibus soli *Genitivo* junctis.
Ἄντα Homerico more cum *στήμεναι, ἤλυθεν, κίεν, μολεῖν, μάχεσθαι* similibusque jungitur, a quibus non abludit *δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμετέροιο Γνώμεναι ἄντα βίην* VIII, 159 sq., ubi adverbiascit; *βάλεν ὠκὺν ὀϊστὸν, Ἀγήνορος ἄντα τανύσσας; ἄντα λιλαίεαι ἰσοφαρίζειν* X, 227. *Θερσίτης δέ μιν ἄντα κακῷ μέγα νείκεσε μύθῳ* I, 723. — *Ἄντην* adverbialiter in clausula posuit bis, — cum *νείκεσεν* II, 67, cum *ἴαχεν* III, 45, tum cum genitivo initio versus VI, 544 *ἵκοντο Ἄντην Εὐρυπύλοιο*; postremo ex *Ω*, 630 *θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκεις* fecit *Ἐριννύσιν εἴκελαι ἄντην* XI, 9.
Ἀντικρύ(ς): vid. ad VI, 629.
Ἄνευ μακάρων X, 377 et *ἄνευθ' ἑτάρων* ibid. 155.
Ἄτερ καμάτοιο IV, 498. XIV, 639. *ἄ. κρατεροῖο πόνοιο* VII, 526 legitur.
Ἀπό. Saepius invenimus has juncturas: *ἀπὸ πολέμοιο. ἀπὸ μελέων. ἀπὸ χειρός. νεῶν ἄπο. ἀπὸ πάτρης. ἀπὸ τείχεος. ἀπὸ Σκύροιο* et alia locorum nomina. *ἀπὸ πέτρης. ἀπὸ πύργων. — ἀπ' ἄστεος. ἀπ' οὐρανοῦ. ἀπ' Οὐλύμποιο. ἀπ' αἰθέρος. ἀπ' Ἀργείων. ἀπ' ὠκεανοῖο. — ἀφ' αἵματος. ἀφ' ἅρματος. ἀφ' ἕρκεος. ἀφ' Ἑλλάδος.* Aliquid singulare habet IV, 515:

ἅρματα δ' ὦκα φέρεσκον ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα,

de curribus celerrimo in cursu de solo hic illic aspero sursum salientibus. Jungere amat *ἀπὸ νόσφι,* ita ut *ἀπό* aut *sequentibus* jungatur, ut *ἀπὸ νόσφι καρήνων* I, 266; *σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος* IX, 496. XIV, 158; *νηῶν ἀπὸ ν. φέβεσθαι* VII, 494; *κακῶν ἀ. ν. κυδοιμῶν* XIV, 141; *λαοὶ δ' ἀπὸ ν. νέεσθαι* XII, 29 et in saepius repetito *ἀπὸ νόσφι βαλέσθαι* et sim. — vid. XII, 215. 573. XIV, 153. VIII, 266. XIV, 177. 296 —, aut antecedenti vocabulo, ut VIII, 439 *ἔρξον ἐμεῦ ἄπο νόσφι*; XIII, 196 *ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας*; XIV, 284 sq. *τῆς ἄπο*

νήπια τέκνα — νόσφι βάλωσιν ἄνακτες; XIII, 32 ὧν ἄπο νόσφιν Ὕπνος ἄδην πεπότητο. Simile est illud ἀπὸ τῆλε II, 49. VII, 468. X, 320, et ἀπὸ τηλόθι V, 540. XII, 218. XIV, 368. Semel hoc occurrit: ἀπὸ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔδησαν Ἠιόνων XII, 347.

Ἐκ. Frequentiora haec sunt: ἐκ πτολέμοιο, ἐκ μελέων, ἐκ περάτων, similia, quae prorsus vulgaria sunt; itemque ἐξ ἁλός, ἐξ ὁμάδοιο, ἐξ ἀρχῆς, ἐξ ὀρέων. Amat, quod alias rarius invenitur, ἐκ θυμοῦ (οῖο), cui plane respondet *ex animo*, von Herzen: μάρναται I, 423. κώκυον III, 505. στονάχεσκον *ibid.* 549. δίδαξε VII, 62. μάχοντο IX, 207. δαΐζετο X, 411. κοτέοντο XI, 174. ἀρηγέμεναι XI, 295. ἀρωγοὶ — πέλοντο XIV, 94. — De ἐκ Διός et similibus scripsi ad II, 616, ubi addere poteram VII, 10 ἐσθλῷ κακὸν ἄγχι παρίσταται ἔκ τινος Αἴσης. De quadam praepositionis abundantia vid. ad XII, 127. Insolentius X, 59 ἣ δὲ μέγ' ἐξ ὀλίγοιο κορύσσετο translatum ex Homerico Δ, 442 ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται; consuetius est ἄεξεν (καρήατα) Ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά VI, 215.

Πρό. Undecies πρὸ τείχεος legitur, semel πρὸ ἄστεος VI, 161; semel πρὸ πόληος *ibid.* 313.

Ἐν et ἐνί. Invenimus ἐν ὄρεσσι. ἐν δαΐ. ἐν μέσσοις sim. ἐν κονίῃσι, de quo vid. ad I, 621. ἐν ξυλόχοις. ἐν τεύχεσσιν. ἐν αἵματι. ἐν στέρνοισι. ἐν(ὶ) φρεσί. ἐν Ἀργείοις sim. ἐν ἔντεσι. ἐν πολέμῳ. ἐν ἄλγεσιν. ἐν νεκύεσσι. ἐν χείρεσσι. ἐν νήεσσι. ἐνὶ μεγάροις sim. ἐνὶ θυμῷ. ἐνὶ κλισίῃσι. ἐνὶ χάρμῃ et his omnibus propinqua.

Paullo magis singularia sunt: II, 400 τὰ δ' ἐν ποσὶν ἠμάλδυνε, ubi aut simplex ποσίν aut ὑπαὶ ποσίν usitatius foret, a quo differt καὶ ἐν ποσὶ τέρματ' ὀλέθρου XII, 543, pro quo alibi πάρ sive παραὶ ποσί dixit. Sed ἐν ποσὶν ἔπλετο νόστου Ἐλπωρή XI, 181 usitatum est. Illum praepositionis usum paene abundantem habes etiam in I, 813 ἐδάμησαν Τρώων ἐν παλάμῃσιν; III, 125 σοῖσιν ἐν ὄμμασι — Ὄψει; VIII, 9 νῆάς τ' ἀμαθύνειν Ἐν πυρί: cfr. XII, 372. XIII, 471. 487: deinde λαὸς — ἐν χθονὶ κεῖτο de mortuis humi prostratis VIII, 232: cfr. IV, 517 ποδοῖιν Ἐν χθονὶ σήματα.

Aliam quaestionem de hac praepositione nuper movit Wernick. *ad Tryph.* p. 174, qui spondeo quarti pedis positione duarum vocum effecto invisus ejusmodi in locis — citat I, 246. 287. II, 165. IV, 559. VII, 71. VIII, 436 — ἐνί vel contra libros restituendum censuit. Et secutus eum est Lehrsius. Sed fallitur ille. Primum quidem nihil offensionis in monosyllabo esse ipse Wernick. p. 173 indicavit. Tum, si locos spectamus, ibi tantum praefertur ἐνί in quarta sede, ubi aut in anastropha ponitur ad verbum antecedens referendum — ut I, 816. II, 15, ubi cfr. notam, μάχῃ ἔνι; XI, 376 κραδίῃ ἔνι; XIII, 276 Τροίῃ δ' ἔνι —, aut inter substantivum et epitheton, ubi nos solitam praepositionum accentuationem retinuimus. Ita VI, 158:

ἄμφω δεικανόωντο δόμῳ ἐνὶ κηώεντι.

Causa aperta est legenti: nam in his brevior forma, post quam vox necessario paullulum subsistit, aliquid intervalli procrearet inter duo vocabula arctissime connectenda: VIII, 297 φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ; IX, 198 ἀγρῷ ἐνὶ τηλεθάοντι; XII, 570 ἑτέρῃ δ' ἐνὶ χειρὶ φέρεσκε; XIII, 332 πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι. Unde uno loco IV, 559 idem restituendum erat. Et IV, 475 ex eadem lege νηπιέῃσιν ἄδην ἐνὶ σῇσι δίηνας scripsi. Contra ubi praepositio tantum ad sequentia trahenda est, breviorem formam praelatam esse et loci demonstrant a Wernickio tentati I, 246 ἐν χερσὶν ἑταίρων; 287. VIII, 436 ἐν δηιοτῆτι; II, 165 πατὴρ δ' ἐν τοῖσι Κρονίων; VII, 71 θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ubi vel Homeri exemplum mutandi periculo adversari debebat; quibus addi poterat X, 222 Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ, et etiam alii, quibus ἐν in *secunda* praefertur versus sede: III, 21 Πηλείδης δ' ἐν τοῖσι; VI, 368 Εὐρύπυλος δ' ἐν τοῖσι; IX, 9 Ἀντήνωρ δ' ἐν τοῖσι; XIV, 262 δυσμενέων ἐν χερσίν. Contra ex his omnibus patet IX, 143 Ἑλένη δ' ἐν δώμασι μίμνε; V, 341

Κυμοθόη δ' ἐν τῇσι; VI, 65 *θοῶς ἐν νηὶ μελαίνῃ*; VIII, 415 *ἰδὼν ἐν χεύματι πέτρην* scribendum fuisse. Alii, qui repugnabant, loci etiam alio nomine suspecti alio modo emendandi fuerunt: VI, 168, ubi *πολὺς δ' ἐπὶ μῦθος ὀρώρει*; VII, 268, ubi *ἑοῖς δ' ἐνέμιμνε δόμοισι*; XII, 266, ubi *ἐμοῖς ἔτι γούνασι κεῖτο*; XIII, 5, ubi *λαβὼν ἔμπλειον ἄλεισον*; ibid. 183, ubi *ἄδην ἐπὶ σώματι γυῖα* scripsi.

In *tertia* sede post caesuram penthemimeren volubilitatis gratia *ἐνί* praetulisse videtur. Huic certe patrocinantur VI, 310:

ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἑστήρικται,

et VII, 349:

τοὺς ἔχε κεδνοτάτους ἐνὶ δώμασι Δηιδάμεια.

Repugnabat X, 206:

αὐτὰρ ὃ κυδιόων ἐν | τεύχεσι δάμνατο λαούς,

quod mutavi.

Saepius praepositio cum verbis *movendi* jungitur: III, 537 *ἐν πυρὶ θέντας — λέβητας*. VI, 165 *ἐν δὲ φάτνῃσι βάλοντο*. VIII, 392 *ἐν δὲ πύλῃσι πέσον*. IX, 541 *δῦσαν δ' ἐν τεύχεσσι*. X, 73 *ἐν δέ σφιν πέσε δῆρις*. ibid. 486 *ἐν κρητῆρι θέσαν*. XI, 126 *ἐν κονίῃσι πέσον*. XI, 214 *ἐν ποσὶ κύρσας*.

Postremo pro metri necessitate *εἰν* posuit: *εἰν ἀγορῇ* IV, 124. 126. V, 234. *εἰν Ἀΐδαο* II, 650. *εἰν ἁλί* III, 235. XIV, 593. *εἰν ἔντεσσι* X, 39.

Σύν. Saepius has formulas habemus: *σὺν τεύχεσσι. σ. κτεάτεσσι. σ. ἔντεσι. σ. ἅρμασι. ὀστέα σ. πήληκι.* Interdum initio versus *αὐτῷ σὺν* sim. legitur: VI, 248. 270. 300. XIV, 8. De *σὺν δέ οἱ* ad III, 670 dictum. Paullo insolentius XII, 30 *νέεσθαι Ἐς Τένεδον συν νηυσίν* et XII, 369 *ἔβαν Δαναοὶ σὺν νήεσιν* dictum est, ubi *ἐν* exspectes, quod versu respuitur. Postremo nunc non dubito, poëtam his locis *σύν τε* pro *σύν* scripsisse: VI, 193 *σύν τ' ἄλλοις βασιλεῦσιν*, ubi cfr. notam; ibid. 388 *σύν τ' ὄχ'ῃς*; XI, 341 *σύν τ' ἄλλοις ἑτάροισιν*. Nec aliter XIV, 478 intelligendum *σύν τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί*. Eodem modo in Manethonianis invenitur: *σύν τε Κρόνῳ* I, 107. 110. VI, 563. *σύν τ' αὐτῷ Στίλβοντι* VI, 466. *σύν τ' ἄστροις* V, 63. Cfr. praefationem editionis meae.

Ἀνά. Has locutiones notavi: *ἀνὰ πτολίεθρον* et *ἀνὰ μόθον. ἀ. ἄστυ* et *ἀ. πτόλιν. ἀνὰ κλόνον* et *ἀ. στρατόν. ἀ. στόμα δηιοτῆτος* et sim. *ἀνὰ φρένας*: cfr. ad III, 57. *ἀνὰ θυμόν. ἀνὰ δρυμά* sim. *ἀ. ῥόον* sim.; porro *ἀν' οὔρεα. ἀν' εὐρέα πόντον* sim. *ἀν' οὐρανόν. ἂμ πεδίον. ἀν' ὕλην*: cfr. ad XII, 124. Paullo insolentiora haec sunt: *Θρηικίην ἀνὰ γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι* VI, 246. de avibus fatidicis: *ἀνα χεῖρα Σκαιὴν ἀΐσσοντες* X, 266. *ἀμφίπολοι — τάς — Σελήνη Γείνατ' ἀν' οὐρανὸν εὐρύν* ibid. 338. *οἳ δ' ἀνὰ γαῖαν ἔμιμνον* XII, 218. Cum *dativo* nunquam junxit.

Ἐς et *εἰς*, hoc quidem nunquam ante consonantem ex antiquiorum Epicorum more, quem primus, ut videtur, immutavit Nonnus. Is enim ubique *εἰς* praetulit, quod paucis, quibus *ἐς* remansit, locis inferendum est his: VII, 358. XIII, 116. 425. XIV, 36. 213. 218. XV, 155. 411. XVI, 16. 149. XVII, 122. 231. XVIII, 40. 358. XIX, 214. XX, 375. 387. XXII, 145. 312. XXX, 229. Apud Quintum hi loci corrigendi erant: I, 459. II, 545. III, 284. IV, 433. 506. V, 539. VIII, 221. XI, 106. XIV, 597.

Frequentiores sunt hae conjunctiones: *ἐς φρένας. ἐς Τροίην. ἐς κραδίην. ἐς οὐρανόν. ἐς πέδον. ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ. ἐς μέσσον*: cfr. ad XII, 293. *ἐς πόλεμον, δῆριν ἐς* et sim. *ἐς γαῖαν. ἐς ἠῶ. ἐς αἰθέρα. ἐς νομόν. ἐς μόθον. ἐς ὅμιλον. ἐς κλισίην. ἐς ἄρηα. ἐς νῆας. ἐς μέλαν αἷμα. ἐς δόμον* sim. *εἰς ἕν* et *εἰς ἕνα χῶρον*: vid. ad IV, 506. *εἰς ἐρίβωλον. εἰς οὖδας. εἰς ἁλὸς οἶδμα* sim. *εἰς ἔριν. εἰς ἑὸν ἄστυ* sim. *εἰς ἔργον. εἰς ἀγορήν. εἰς Ἑλένην.* Praeterea hos locos notavi: *κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα καὶ εἰς ἑτέρων φόνον ἀνδρῶν* XIII, 246.

II, 432 *ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν.* III, 20 *ἔθνεα — μαιμώωντ' ἐς Ἄρηα:* cfr. IX, 110. III, 440 *ἐς ἄρηα εὖ θέσθαι πήληκα.* IX, 451 *ἐς ἥμισυ μέχρι κοπεῖσαν Φηγόν.* ibid. 259 *ἐς κενεὸν δόρυ τύψας,* ubi cfr. notam. III, 69 *εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθαι.* Cum personis jungitur III, 468. VI, 222. VII, 153, et sensu paullum diverso XIII, 34 *ἐς δ' Ὀδυσῆα πάντες ἐπ' οὔατ' ἔνευσαν.*

§. 21. Sequuntur praepositiones cum duobus casibus junctae:

Διά cum *genitivo.* Placuerunt ei haec inprimis: *δι' αἰθέρος* et *δι' ἠέρος* (*δι' αἴθρης* I, 692. XII, 56.) saepe. *δι' οἴδματος. δι' ἕλκεος. δι' ὀστέου. δι' οὔρεος. δι' ἄστεος. δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης* I, 13. XIV, 63. *διὰ στέρνοιο, γναθμοῖο* sim., ubi de vulnerationibus sermo. Paullo magis singularia sunt: I, 146 *κουλεὸς εὖ ἤσκητο δι' ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.* IX, 502 *τῶν* (i. e. *κελεύθων*) *δὲ δι' αἰζηοὶ φορέονθ' ὑπὸ δαίμονος Αἴσῃ.* VI, 466 de fluvio *ὅστ' εἶσι διὰ χθονός* et similiter IX, 217 de equis *τοὶ δ' ἐπέτοντο Ῥίμφα διὰ κταμένων.*

Neque alio modo cum *accusativo* jungitur his locis: *διὰ φλέβας* I, 240, *δ. κληῖδα ibid.* 259, *δ. νηδύα ibid.* 617, *δ. νῶτα* XIII, 96 cum vulnerandi verbis: *κέρσε, τυχήσας, πέρησαν.* Similiter *διὰ χεῦμα* IX, 337 et *διὰ σπέος* VI, 476 cum *ἔρχεσθαι.* Tum *διὰ κνέφας ἀΐσσουσα* (*αἴγλη*) XIV, 538 et paullo aliter *ἐνὶ λεχέεσσι δ. κ. ὑπνώοντι ibid.* 237. Deinde VI, 380 *βόθρον διὰ πάντα κεδάσσας* et VIII, 144 *ὀστέα τε σάρκας τε κύνες διὰ πάντα δάσαντο,* quod explicandum ex XIV, 534 (*νῆα*) *ἐσκέδασεν διὰ τυτθά* et XI, 189 (*κολῶναι*) *ῥηγνύμεναι διὰ τυτθά.* Illud est *prorsus*, hoc *frustillatim.* — Causalem praepositionis vim, quae praevalet in pedestri oratione, non novit.

Κατά cum *genitivo* liberius varieque usurpatur. Saepius occurrunt cum verbis *jacendi* vel *cadendi: κατ' οὔδεος, κατὰ χθονός.* Proprio sensu I, 603 *ἵπποιο κατ' — θοροῦσα, ibid.* 628 *κατ' — ἤριπεν ἵππου* et similia, porro II, 623 *ῥέε δάκρυ κατ' — προσώπου* (cfr. X, 432), saepius *κ. βλεφάρων* etc. legitur. Tum haud raro aut partem corporis, quae vulneratur, aut omnino locum, qui telo petitur, denotat: *κατὰ νηδύος, γναθμοῖο, κροτάφοιο, κράατος, τείχεος* (ut VII, 499) etc. Ter habes *κατ' ὄρεσφιν* II, 471. V, 388. VIII, 364; bis *κατ' Ἄϊδος* III, 157. 198. *κὰκ κεφαλῆς* V, 505. XI, 462. *κὰκ κορυφῆς* X, 266.

Sed singularia haec sunt: *δευομένῳ ἧκτο κατ' ἀσπίδος* V, 28 et similiter *ἐὴν ἔκτοσθε κατ' ἄντυγος ibid.* 100. *δέδμητο κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης ibid.* 642. *κατ' οὔρεος,* ut idem sit atque *in monte*, VII, 343. VIII, 230. Et eodem modo *κατ' ἀγῶνος* V, 123 in nota dixi.

Cum *accusativo* juncta haec propositio maxime his in dictionibus frequentatur: *κατ' οὔρεα* sim., *κατὰ θυμόν, κ. δῆριν, κ. πτόλιν, κ. μόθον, κ. κλόνον, κ. φρένα, κ. νῆας, κ. πλατὺ χεῦμα θαλάσσης, κ. πόντον, κ. δώματα, κ. στρατόν, κ. στίχας, κ. ἄστυ, κ. βένθος.* Tum eodem modo atque cum genitivo etiam cum accusativo locum designat telo vel ictum vel petitum, ut *κατ' ἀσπίδα, κατὰ μηρόν, κ. μαζόν* similia. Postremo bis *κατὰ κόσμον.*

Insolentiora haec sunt: *κατ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐόντι* I, 683: cfr. X, 343. *διέπερσε κατὰ πλόον ἄστεα φωτῶν* IV, 150, quoniam sequitur *ἕνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν.* Tum XIV, 133 *μαρνάμενοι κατὰ μῆνιν Ἀχιλλέος,* i. e. *eo tempore, quo irascebatur Achilles.* Denique *κατὰ βαιόν* IV, 347, *κατ' ἰθύ* V, 181.

Sed de his duabus praepositionibus videndus est Spitzner. in *dissertatione de vi et usu praepositionum ANA et KATA apud Homerum.* Vitebergae 1831, cujus libelli censuram egit Hermannus *opuscc.* V, p. 31—51. — De uno loco, *κατὰ βλυσυροῖο προσώπου* III, 339, in nota dictum.

Ὑπέρ cum genitivo legitur, et quidem proprio sensu: *ὑπὲρ μαζοῖο* et sim., ubi vulnerationes memorantur; deinde, ut idem sit atque *pro: ὑπὲρ τεκέων, ὑ. ἄνακτος* et sim. cum verbis *pugnandi*, sed etiam *ὦνον ὑπὲρ — Λυκάονος ἐγγυάλιξεν* IV, 384. *φοβέοντο δ' ὑπὲρ — πέληος* VIII, 364 et alia hujuscemodi. Tum cum verbis *lugendi: ὑπὲρ κτα-*

μένων et simil.; porro V, 281 μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου. VI, 148. X, 156 τεκέων — ὕπερ εἴροντο etc. De ὑπὲρ δαπέδοιο et similibus dictum ad III, 65. Paullo insolentius est X, 409 ὑπὲρ τεκέων μεμνημέναι.

Cum *Accusativo* habes Homerica ὑπὲρ Αἶσαν et ὑπὲρ μόρον, quibus simile est ὑπὲρ Κῆρας VII, 289. XI, 296. ὑπὲρ μένος IX, 279. Tum eodem modo atque cum genitivo ponitur ad partes vulneratas indicandas, ut ὑπὲρ γόνυ, ὑ. ἰξύα, et in locutione ὑπὲρ μέγα λαῖτμα et similibus.

§. 22. Ἀμφί cum *genitivo* fere legitur cum verbis affectum aut studium significantibus, ut I, 675 ἀμφὶ θυγατρὸς — ἀκηχεμένῳ. IV, 221 ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται. Similia, sed aliis aliisque substantivis sequentibus passim leguntur. Notabiliora haec sunt: I, 73 ἐλπωρὴ — ἐς φρένας — ἵκηται Ἀμφ' ἀγαθοῦ. VII, 216 αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται — ἀμφ' εὐεργεσίης. *ibid.* 633 μνησθέντι — ἀμφ' Ἀχιλῆος.

Cum *dativo* frequentissime propriam suam loci indicandi vim retinet, ut ἀμφὶ προσώπῳ I, 56, ἀμφ' ὤμοις, ἀμφὶ πόληι, ἀ. νέκυσσι, ἀ. τάφῳ, ἀμφὶ δ' ἄρα σφί, ἀ. δέ οἱ, ἀ. γένυσσι, ἀμφ' ἄλλησι φάλαγξι, ἀ. πόδεσσιν, ἀ. πέτρησι. Hinc uno loco III, 34 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Γωρυτὸς καὶ τόξα μέγ' ἴαχεν ex tot aliis locis pro genitivo rescribendum erat: vid. I, 680. 797. II, 181. 594. III, 302. IV, 230. 316. V, 35. 500. 620. VII, 346. IX, 357. X, 132. XI, 95. 427. XII, 434. XIII, 49. 484.

Paullo magis a vulgari usu recedunt haec: I, 307 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι φόνον — ἐτίθεντο. *ibid.* 657 ἀμφὶ δέ οἱ κρατὸς κόρυν εἵλετο, ubi genitivus aptus est ab εἵλετο, et cfr. I, 150 ἀμφὶ δὲ κρατὶ θῆκε κόρυν. II, 295 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ — λύεν — τεύχη. XIII, 59 ἀμφ' αὐτῇσι (κλίμαξι) κατήιον. XIV, 391 στήθεα — ἀμφ' ὀνύχεσσι δέδρυπτο. Horum locorum omnium eadem ratio est haec, ut praepositio quasi adverbialiter posita actionem, de qua sermo est, circumcirca factam esse denotet. Ita, quae verba secundo loco adscripsi, ita intelligenda sunt: *galeam circumcirca*, i. e. non tantum ab una alterave parte, *capiti ejus detraxit*, ita ut totum Penthesileae caput nudaretur. Itaque non erat, quod eo loco Struvius de *argum. carmm. Epicc.* etc. part. I. p. 22 αἶψα δέ conjiceret.

Cum *accusativo* promiscue eodem modo ponitur atque cum dativo, ut ἀμφὶ νέκυν, ἀ. δέ μιν, ἀ. δὲ τύμβον, ἀ. πόληα, ἀ. ῥέεθρα, ἀ. δόμον et similia. Habemus etiam eundem hic, quem modo illustravimus, usum. Ita III, 470 φορεύμενος ἀμφὶ μέλαθρον non est *portans circa cubiculum*, ut VII, 330 ἀμφὶ μέλαθρα — χελιδὼν μύρεται, *ibid.* 333 περιπέπταται ἀμφὶ καλιήν, XII, 489 περιμύρεται ἀ. καλιήν, *ibid.* 494 ἀ. δόμον — κεκληγυῖα dictum est; sed potius: *portans circumcirca in cubiculo*, ut IV, 133 Πηλίου —, V, 401 Ἴδης ἀ. κάρηνα fere idem est atque *in — verticibus.* Similiter aliquoties de imaginibus in clipeo affabre factis ἀμφὶ σάκος legitur V, 5. VI, 241. VII, 202. Cfr. ad V, 17. Illud insolentius ὅτ' ἀμφί ἑ φῆμις ἵκηται III, 484 ex Homerico ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος — ἵκετ' ἀϋτή Λ, 466 detortum est.

Forma ἀμφίς in his legitur: ἀ. ἄνακτα V, 93. XIV, 130, quod fortasse etiam II, 655, ubi hodie dativus legitur, restitui debet. Tum I, 473 ἄστυ Δήιοι ἀμφὶς ἔχουσιν et XII, 432 ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα (νηῦς). Restitui V, 382, removi IX, 467.

Idem fere usus est praepositionis περί. Cum *genitivo* item res adpectitur, de qua quis aut sollicitus est aut laborat, ut I, 90 ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης. *ibid.* 452 πονησάμεναι περὶ χάρμης. Similiter δρόμου πέρι δῆρις ἐτύχθη IV, 537 et quae vicina sunt *ibid.* 406. V, 591 sq. IX, 88. Saepius περὶ πάτρης etc. Homericis respondent V, 147 περὶ δ' ἔξοχα πάντων Ἡμέας (ἀτεμβόμενος). VI, 318 ὃς περὶ πάντων — ἐκέκαστο. XIV, 99 ὃς περὶ πάντων — σθένος ἐστί. Et cfr. VI, 517 sq.

Cum *dativo* satis saepe frequentatur, ut in περὶ φρεσί, π. σφίσι, π. χροΐ, π. θυμῷ, π. παιδί, ᾧ πέρι πάντα vel πάντῃ, περὶ μελέεσσι,

περὶ νεκρῷ: vid. ad III, 537: *π. στέρνοισι, π. κραδίῃ, π. χερσί, ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμόν* I, 632. VII, 162. *π. τείχεϊ, π. προχοῇσι, π. κρατί, π. πέτραις* etc. Singularia sunt II, 266 *παιδὸς — κακῇ περὶ Κηρὶ δαμέντος*, ubi tamen *περί* cum *δαμέντος* jungendum videtur, et quae ad IV, 357 allata sunt.

Etiam cum *accusativo* quasdam locutiones prae ceteris frequentavit, ut *περὶ τεῖχος*, de quo vid. ad I, 801, *π. φρένας, π. νεκρὸν* et *νέκυν, π. σῆμα, π. κραδίην, π. σταθμόν, π. ἄστυ, π. γαῖαν* etc. Insolentius est *καθηραμένη περὶ λύματα λυγρὰ φόνοιο* I, 28, ubi quis *πέρι* conjecerit; sed eodem modo explicandum est, ut supra *ἀμφί*: *circumcirca*, h. e. prorsus, *purgata a maculis caedis.* Neque aliter X, 466 *καλυψαμένη περὶ φάρεϊ καλὰ πρόσωπα* intelligendum.

Postremo *πέριξ* metri gratia legitur sequente *ἐλελίζετο γαῖα* II, 496; *ἐφορύνετο γ. ibid.* 485; *ἐβάλοντο* I, 821; *ἤσκηνται* VII, 203; *λυκάβαντα* II, 599.

Ἐπί cum *genitivo* tantum in his legitur: III, 430 *ναίουσιν ἐπὶ χθονός.* IV, 507 *ἐπὶ νύσσης δ᾽ ἔσταν ἕκαστοι. ibid.* 547 *ἀναΐξαντες ἐφ᾽ ἵππων.* XIV, 353 *νηὸς ἐπ᾽ ὠκυπόροιο πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου.* Ceteri loci, in quibus olim legebatur — III, 151. XI, 136. XII, 179 — nunc emendati sunt.

Contra saepissime *dativo* jungitur, inprimis in his locutionibus: *τοῖς δ᾽ ἔπι* et simil., *ἐπ᾽ ἀλλήλοισι* et simil., *ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ, ἐ. ἔργῳ, ἐπὶ σφίσι, ἐπὶ πένθεϊ πένθος* et simil., *ἐ. ψαμάθοισι, ἐ. τύμβῳ, ἐ. προχοῇσιν, ἐ. βλεφάροισι, ἐπ᾽ ἄλγεσι, ἐ. προθύροισι, ἐπ᾽ Ἀργείοισι* etc. Bis habet *ἐφ᾽ ὑστατίῃ βιότοιο* X, 102. XIV, 315. De nonnullis locutionibus dictum ad I, 76. 357. 762. II, 134. Sed aliis locis expellenda erat haec praepositio, ut VI, 209, ubi cfr. notam. Singulare est X, 294 *σῇσιν γὰρ ἐπὶ φρεσίν, εἴτε σαῶσαι* etc., ubi prosaicus simpliciter *ἐπὶ σοί* dixisset.

Etiam *accusativo* junctum frequenter invenitur; nota *ἐπὶ δῆριν, ἐπὶ πτόλεμον* et sim., *ἐ. χθόνα, ἐ. πόλιν, ἐ. γαῖαν, ἐ. ἔργον, ἐ. πόντον, ἐ. νῆας, ἐπ᾽ οὖδας, πολλὸν ἐ. χρόνον, ἐπὶ ξίφος, ἐπ᾽ ἠόνας.* Tum *ἐπὶ πλέον* habes I, 384. IX, 16. 524. XIII, 29; *ἐπὶ δηρόν* IV, 348. XII, 39. Sed XII, 521 expellendum erat.

Μετά cum *genitivo* solito more tredecim locis legitur, ut *μετὰ σεῖο* III, 263. XIV, 300, sed variis vocibus sequentibus. — Cum *dativo* paullo saepius invenitur: *μετὰ σφίσι, μετ᾽ Ἀργείοισι, μετὰ χερσί* simil.; semel *μετὰ φρεσὶ δ᾽ ἄλλα μενοίνων* X, 408, pro quo alibi *περὶ φ.* dixit, sed illud ex Ξ, 264; porro *μετὰ γαμφηλῇσι λαφύξαι* VII, 490, item ex Ν, 200. Insolentius est X, 469 *μετ᾽ ἀνέρι πεπτηυῖαν.* Sed XIV, 303 *μετὰ πένθεϊ πένθος* removendum erat. — De *μετά* cum *accusativo* dixi ad IV, 209. Sed omisi hos locos: IV, 659 *νὺξ — μετ᾽ ἀνέρας ὕπνον ἄγουσα.* VI, 294 *Ἄρηι μετὰ στίχας ἀΐσσοντι. μετὰ δηρὸν ibid.* 525. XIV. 64. Tribus locis IV, 209. 333. VII, 476 emendandum erat. Sed de singulari loco II, 621:

αὐτὰρ ἐμοὶ στονόεσσα μετ᾽ οὐρανὸν εὔαδεν ὄρφνη

quae olim in *epist. crit.* ad Spitznerum data p. 707 sq. exposui, hic, uti promisi, repetenda putavi, sed in brevius contracta. Quod ibi Aurora dicit, nec Rhodomannus intellexit, qui vertit: *caelo posthabito*, nec Tychsen., qui in dissertatione 1783 edita p. 50 sq. ita interpretatus est: *placent mihi tenebrae in caelo*, i. e. tenebras caelo obducam, quod jam propterea falsum est, quod tenebrae, quae placiturae sunt Aurorae, Orcinae sunt, in quibus versatur filius. Sed habet hoc uno loco eum praepositionis *μετά* usum, qui frequentissimus est Nonno. Ponit enim eam praepositionem temporis vi et significatione cum accusativo rei, ut non *post ipsam eam* rem, sed praegnanti sensu *post aliquid*, *quod ei rei factum sit*, aliud quid accidisse significetur. Ita h. l. *μετ᾽ οὐρανόν* significat: *post commorationem in caelo.* Plane eodem modo Nonn. IX, 150 *μετὰ γαῖαν*; X, 111 *μετὰ χθόνα*; XXV, 129 *μ. χθόνα postquam in ter-*

ris vincla fui; *ibid.* 139 *μ. γαῖαν* postquam *in terris questus est*; XXVII, 42 *μετὰ κῦμα* post *fugam in undas capessitam*; *ibid.* 213 *μετὰ φοίνια τόξα* post *belli labores tractatos*; XXIX, 379 *μ. Λῆμνον* post *commorationem in Lemno*; XXX, 157 *μ. χθονίους κενεῶνας* post mortis *remedium in subterraneo carcere oblatum*; XXXI, 237 *μ. γαῖαν* postquam *in terris orta et culta est vinea*; et similiter XI, 257 *μ. Φοῖβον* postquam *Phoebo malum* dedit; *ibid.* 436 *μ. Φοῖβον* postquam *Phoebo invidit*; XVI, 162 *μετ' Ἄρεα* post *Martem* similiter ab Aloidis *clausum*; *ibid.* 200 *μ. Σείριον*; XXVIII, 146 *μ. χεῖρας* postquam *manus abscisae sunt*; XXXIII, 255 *μ. Καύκασον*; XLVII, 545 *μ. λέκτρα*, *μ. χρυσέους ὑμεναίους*; *ibid.* 704 *μ. Κρήτην*; XLVIII, 976 *βροτέην μετὰ δαῖτα*, *μ. προτέρην χύσιν οἴνου*. Maxime singularis locus est *ibid.* 696, ubi *μετὰ θεῖον ἄγαλμα καὶ αὐτοέλικτον ἱμάσθλην* est *post Veneris statuam flagello ex cingulo facto verberatam*. Semel Oppian. Cyn. III, 249 *μ. φῦλον ἐφημερίων* dixit hoc sensu: postquam Zelus *hominibus Thyesteas epulas immisit*. Locos e recentioribus prosaicis attulit Lobeck. *Aglaoph.* p. 1191. not. °. Haud absimilis usus est praepositionis *ἀντί* Nonn. II, 638. VI, 302 et alibi.

Παρά cum *genitivo* duobus tantum locis legitur: I, 647 *οἰσέμεν ἄσπετα δῶρα παρὰ Πριάμοιο γέροντος*. V, 350 *τὸν* (*οἶνον*) — *παρ' Ἰδομενῆος — φέρεσκον*. — Cum *dativo* habes illud *παρὰ ποσσί* etc., de quo dictum ad V, 67, tum *π. νηυσί*, *π. ἠόσιν*, *παρὰ δαιτί* simil.: cfr. ad XIII, 4: *π. — ῥεέθροις*, *π. προχοῆς*, *π. τείχεσι*. Expellendum erat *παρά* III, 410. VI, 528. X, 115, ubi vid. notas; inferendum I, 627, ubi cfr. notam. Postremo de *παρὰ λεχέεσσι* similibusque vid. ad IV, 6. — *Accusativo* junctum habemus in *παρὰ ῥόον*, *σῆμα πάρα* — IV, 316. VI, 145 —, *π. ῥέεθρα*, *π. τείχεα* et similibus, plerumque cum verbis *quietem* denotantibus. Saepe etiam partes corporis, quae vulneratae esse dicuntur, hac praepositione junguntur, ut *παρὰ μαζόν*, *παρ' ὀμφαλόν* etc.

Πρός cum *genitivo* quinquies invenitur in *obsecrandi* formulis: VI, 302 *πρὸς — Ἡρακλῆος*, et cfr. X, 289 sq. XIII, 512. XIV, 163. — Cum *dativo* non legitur, sed bis *ποτί*: VII, 418 (*τεῖχος*) *ἐρειπόμενον ποτὶ γαίῃ* et *ibid.* 685 *δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλοντο*. Nam XIV, 551 idem removendum erat. — Cum *accusativo* habemus *πρός* fere in his: *πρὸς οὐρανόν*, *π. Ὄλυμπον*, *π. ἠιόνας*, quorum similia alia occurrunt. Multo saepius *ποτί* posuit, scilicet ubicunque per metrum *licuit*, contra *πρός* ibi tantum, ubi metrum *postulabat* (loci sunt hi: I, 708. II, 161. III, 509. 611. V, 52. 397. VI, 297. 332. VII, 241. VIII, 139. XI, 356. XII, 61. 217. 235. 278. 345. XIII, 46. XIV, 255), quoniam ubique dactylum per *ποτί* factum spondeo praetulit per productum *πρός* efformato. Habemus has formulas: *ποτὶ ἄστυ*, *π. νῆας*, *π. Τρώιον ἄστυ*, *π. δῶμα*, *π. πτόλιν* simil., *π. στρατόν*, *π. κλόνον* simil., *π. χθόνα*, *π. δῆριν*: vid. ad I, 805: *π. ζοφόν*, *π. γαῖαν*, *π. μῶλον*, *π. σταθμόν*. Uno loco, quo hodie *ποτὶ τύμβῳ* legitur, IV, 590 rectissime vidit Spitznerus, ut in schedis ejus adnotatum inveni, *ποτὶ τύμβον* scribendum esse, quod sibi vindicat poëta: cfr. XI, 2. XIV, 257. 268. Quam studiose in his accusativum praetulerit, ostendere potest XIII, 222 *βασιλῆι κακὰ φρονέων ἐνέκυρσεν Ἑρκείου ποτὶ βωμόν· ὁ δ' ὡς* etc., quamquam ibi alia etiam aderat causa, ut evitaret malam correptionem *βωμῷ* || ὁ. Male autem IX, 213 *προτὶ ἄστυ* legebatur.

Ὑπό cum *genitivo* nectitur proprio suo sensu semel I, 39 *αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπὸ νεφέων ἐριδούπων*, ubi cfr. notam. Tum aliquoties *genitivo* jungitur post verba *interficiendi*, *domandi* et similia, ubi fere *dativum* ex Epicorum constanti consuetudine, ubicunque potuit, etiam Quintum praetulisse ingens locorum multitudo, de qua statim dicetur, evincit. Posuit tamen genitivum, ubi ille metri commoditate commendabatur, in his: *ὑπαὶ πυρὸς αἰθαλόεντος* I, 613 et *ὑ. π. αἰθομένοιο* V, 381. porro *ὑπὸ γήραος ἄχθομαι αἰνοῦ* II, 330. *καπνοῦ ὑπὸ ῥιπῆς ἠδ' ἀνέρος* III, 225. *ὑπ' εἴαρος ἀλδαίνεσθαι* IV, 429. *ὑφ' ὑλοτόμοιο βίης*,

ἢ πίονα πεύκην IX, 452. *ὑπὸ ῥιπῆς βαρυηχέος ἄλλυδις ἄλλα Δένδρεα — πέσησιν* XI, 123. *θεῆς ὕπο κινηθέντες* XII, 455; quibus locis omnibus apertum est rariorem casum hiatus evitandi causa praelatum esse. Magis etiam versu postulatur *ὑπὸ γναθμοῖο λέοντος* VI, 410. *τυτθὸν ὑπὸ γναθμοῖο· πάγη* VIII, 404. *ὑπ' Εὐρυπύλοιο κατήριπον* VII, 122. *Εὔρου ὑπὸ λιγέος καὶ ἀτειρέος ἠελίοιο ibid.* 230. *χηρωθῇ δὲ μέλαθρον ὑπ' ἀργαλέου θανάτοιο ibid.* 282. *ἀπολέσθαι ὑπ' ἀνδροφόνοιο Κύκλωπος* VIII, 126. *κτείνοντο πολυσθενέων ὑπ' Ἀχαιῶν ibid.* 422. *ἀπολέσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο* X, 95. *δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι Αἴνου ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλέσθαι* XI, 63. *ὑπ' Αἰνείαο κατηρείποντο φάλαγγες ibid.* 420. *καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος.* Cur autem scripserit IX, 134 sqq.:

— — — *ὑπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν*
θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον· αἳ δ' ὑπ' ἀκόντων
καὶ ξιφέων,

non obscurum est: *ἔγχεων* per synizesin dictum non minus soloecum fuisset quam dativus *ἄκουσι*, quem frustra quaeras. Sed antequam ad eos locos transimus, in quibus praeter metri necessitatem genitivus legitur, breviter eorum locorum nubem comprehendamus, in quibus *sollemnis* dativus ponitur. Multi quidem sunt, quorum metro hic casus infertur, alii tamen haud pauci, ubi genitivus non minus bene locum habere posset. — *Ὑπὸ Πηλείωνι δάμη* I, 1. — *ὑπὸ χερσίν* et simil. I, 187. 392. 498. 506. 534. II, 121. 296. 356. 398. III, 16. 323. 346. 351. IV, 135. 251. V, 58. 98. 566. VI, 209. 242. VII, 24. 99. 417. 658. VIII, 9. 164. IX, 160. 167. 346. 397. X, 262. XI, 159. XII, 195. 427. XIII, 303. XIV, 446. 481. — *ὑπὸ Τρώεσσι* I, 382. III, 403. VI, 23. — *ὑπ' ἀλλοδαποῖσιν ἄγεσθαι* I, 433. — *ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι — κτείνοντο* simil. I, 479. II, 576. III, 146. V, 20. VII, 471. XII, 492. — *ὑφ' ἡμετέρῃς παλάμῃσιν* simil. I, 589. IV, 417. VII, 28. IX, 178. 202. XII, 81. — *ὑπαὶ Χείρωνι πονηθέν* I, 593. — *διάμησεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι* et simil. I, 620. II, 130. 397. III, 307. VII, 525. IX, 83. 188. X, 85. XI, 167. XIII, 448. — *ὑπὸ ποσσὶ — κίνυτο* simil. I, 680. II, 201. 225. 469. IV, 237. VII, 321. X, 61. XI, 379. XII, 95. 177. 398. XIII, 328. — *ἀκαμάτῳ ὑπὸ ῥοίζῳ ἔσσυτ'* simil. I, 699. XI, 113. — *ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν* simil. I, 805. III, 191. IX, 21. XII, 524. XIII, 438. XIV, 37. — *ὑφ' Ἕκτορι κεῖτο δαϊχθείς* I, 817. — *φέρωμεν ἀναλκείῃ ὑπὸ λυγρῇ* II, 50. — *δηώσειν πυρὶ νῆας ὑπ' ἀνδράσιν Αἰθιόπεσσιν* II, 108. — *ὑπὸ χείματος ὥρῃ* simil. II, 218. IX, 72. XIV, 35. — *ἐμμεμαὼς ὑπ' ἄκοντι Κεμμάσιν — φόνον — τίθησιν* simil. II, 375. X, 107. XIV, 318. — *ὑπ' ἀμβροσίῃ κάμε τέχνῃ* II, 455. — *ὑπ' ἐννεσίῃσι*: vid. ad III, 475. — *ὑπαὶ βελέεσσιν — ἀπολέσθαι* III, 81. — *ὑπὸ πότμῳ — βαρυνθείς* III, 175. XIV, 521. — *ὑπ' αἰζηοῖσι δαμέντα* III, 181. XIV, 13. — *ὑπ' ἀμητῆρσι πέσησιν* sim. III, 375. XI, 171. — *ὑπ' ἀνέρι δῶκε δαμῆναι* III, 613. — *λύθρῳ ὑπ' ἀργαλέῳ πεπαλαγμένος* IV, 26. — *βρομέουσι κολῶναι βρυχῇ ὑπ' ἀμφοτέρων* IV, 241. — *(ἐφέηκεν) ἀλκῇ ὑπὸ σθεναρῇ* IV, 261. — *βαλὼν ὑπὸ δουρί* simil. IV, 477. V, 295. VIII, 128. IX, 93. XIII, 209. 213. — *τύψας — ὑπὸ πληγῇσι πρόσωπον* sim. IV, 485. V, 279. VI, 265. VIII, 332. — *ὑπ' ἀταρβέϊ θυμῷ Ἔστην* V, 215. — *ὑπὸ ζεύγλαις δαμόωνται* V, 249. VI, 107. XI, 208. — *ὑπὸ κάρτεϊ χειρῶν* simil. V, 271. XI, 31. — *ὕπνῳ ὑπ' ἀμβροσίῳ δεδμημένοι* simil. V, 349. 407. X, 35. XIII, 28. 449. — *ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι Δηώσῃ* V, 357. XIII, 354. — *ὑπ' ἀγκοίνῃσι δαμεῖσα* simil. V, 526. 136. — *κομέονται ὑπ' ἄνδρεσσιν* V, 554. — *ὑπ' Ἄρεϊ δηώσασθαι* simil. V, 567. VI, 453. VII, 20. 298. XI, 269. 439. 500. XII, 301. — *στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ* V, 594. X, 396. — *τετριγυῖαν ὑπ' ἄξονι* VI, 109. — *μογέεσκον ὑπὸ στιβαρῇς ἐλάτῃσιν* VI, 112. — *ἅρπῃ ὑπ' ἀγκυλόδοντι (τέμνεσκεν)* VI, 218. — *ὑπ' ἄνθεσι βεβριθυῖα* VI, 381. — *τεύχοντες ὄλεθρον Θηρσὶν ὑπὸ κρατεροῖς* VI, 535. — *παῖδ' ὀλέσας δηίοισιν ὑπ' ἀνδράσιν* VII, 46. XII, 251. — *ὑπ' ἀγρευτῆρσι δαμέντος* VII, 716. — *ὑπ' ἐμοί σ' ἐδάμασσε* VIII, 214. — *δαϊζομένων ὑπ' Ἀχαιοῖς* IX, 17. — *ὑπὸ μελίῃ — στρατὸς — πῖπτον* IX,

184. — *ἱστία δ' αἶψ' ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι* IX, 438. — *ἣ (νηῦς) δ' ὑπ' ἰωῇ ἔσσυτ'* IX, 439. — *ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα* simil. IX, 457. X, 269. — *φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο σευομένοις* IX, 503, ubi cfr. not. — *ὑπ' αἰζηοῖο βίῃ* X, 334. — *ἀσχαλάωσα — ὑπ' ἀνίῃ* X, 282. 421. — *ὑπαὶ πυρὶ τήκετο* simil. X, 434. XIV, 9. — *τύψῃ — ὑπὸ χείλεσι* XI, 209. — *τῇ δ' ὕπο πάντα — φθινύθει* XI, 277. — *ὑπ' ἀμφιτόμοις πελέκεσσι Ῥῆξαι — τείχεα* XI, 389. — *ῥήξῃ ὑπὸ βροντῇσι καὶ — κεραυνῷ* XI, 403. — *τέμνεσκον ὑπ' ὀκριόεντι σιδήρῳ* XII, 135. — *ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται* XIII, 133. — *ὑπὸ γήραϊ μοχθίζοντα* XIII, 319. — *στάχυας — ἀμέρσῃ Ῥιπῇ ὑπ' ἀργαλέῃ* XIV, 77. — *βριαρῷ ὑπὸ χέρματι* XIV, 263. cfr. 266.

Postquam dativum tanto frequentius poni vidimus quam genitivum, non dubitabimus X, 164 *αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσας ὑπ' ὀλέθρου* ex II, 412 et X, 100 in *ὀλέθρῳ* mutare. Et cfr. X, 299 *θανέεσθαι ἀμειλίκτῳ ὑπὸ πότμῳ.* Etiam IX, 507 *φορέηθ' ὑπ' ἀέλλαις* et XI, 419 *ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὁρμῇ* praeferendum videtur, quamquam in textu nihil sumus ausi. Contra consulto ter *ὅς δ' ὑπ' ἀνάγκης* X, 366. XIII, 322. XIV, 525, sed cum epitheto V, 161 *νεοδμήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ*, X, 384 et XIII, 523 *δορυκτήτῳ ὑ. ἀ.*, XII, 230 *ἀνιηρῇ ὑ. ἀ.* dixisse videtur. Praeterea ut *ἅπαξ λεγόμενα* erant retinenda *κτεινώμεθ' ὑπ' Ἀργειῶν ὀρυμαγδοῦ* II, 52. *ὀλέκονται ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης* VII, 264. *κυνῶν ὑπὸ καρτεροθύμων* VII, 491 et *Δαναῶν ὑ. κ.* X, 382. *ἐμεῦ ὕπο δηωθέντα* VII, 522. *ὑπὸ λευγαλέου τε πυρός, σφετέρων τε μελάθρων* XIII, 439, quamquam fateor me de his omnibus paullulum dubitare, postremo tamen loco excepto, ubi videri potest positionem *πυρὸς σφετέρων* alteri *πυρὶ σφετέροις* ut pleniorem praetulisse.

Praeterea *ὑπό* cum dativo interdum *locum* denotat, ut in *ὑπὸ βλεφάροις, ὑπ' ὀφρύσι, ὑπαὶ Σιπύλῳ* etc.; de alia locutione vid. ad I, 281. Praeterea *ὑπὸ φρεσί* et *ὑ. κραδίῃ* aliquoties invenitur: locos ad I, 675 adscripsi. — De *ὑπὸ* cum *accusativo* plurima, quae quidem notatu digna sunt, exempla ad I, 656 dedi. Cfr. praeterea I, 13 *φεύγοντας ὑπὸ μέγα τεῖχος ὄλεσσε,* ubi *ὑπὸ τεῖχος* potius cum verbo finito quam cum participio jungendum videtur, et XII, 414 *λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαί.* Saepius jungitur verbis *motum* significantibus, ut ubi vulnus indicatur I, 256 *τῇ δ' ὑπὸ νηδὺν φάσγανον ἐγχρίμψας* et alibi. De *ὑπὸ φρένας* et *ὑπὸ κραδίην* ad I, 675 dixi.

Compositis praepositionibus admodum parcus est Quintus: *ὑπὲκ ῥιζέων ἐριπόντα δένδρεα* XI, 124, unde etiam IV, 35 restituendum erat. Praeterea III, 39 *ὑπὲκ θανάτοιο σαώσῃ* et IV, 402 *ὑπὲκ κακοῦ ἰαίνονται.* Porro *ἀπὲκ λεχέων ἀνόρουσαν* IV, 230 et *ἀπὲκ δίφροιο πεσόντες* ibid. 540 legitur. Tum I, 151 *ἐγκονέουσα διὲκ μεγάροιο νέεσθαι* invenitur: de altero loco XIII, 380 vid. notam. *Παρὲκ νόον* nunc restitui I, 715, ubi cfr. notam; praeterea XII, 115 *ἄλλο παρὲξ ὥρμαινε* scripsit. Postremo *διαπρό* bis de telis corpus transverberantibus usurpavit I, 235. XI, 82.

§. 23. Restat, ut de *tmesi* dicatur et usu praepositionum *adverbiascente.* Alterum enim tam vicinum est et cognatum alterius, ut separari a se invicem nequeant. Eundem, quem huc usque tenuimus, sequemur ordinem; sed ea exempla, quae jam supra §. 20 allata sunt, hic omittamus.

Praepositio *ἀπό* fere in quarta sede tmesin patitur, initio sequentis pedis bisyllaba voce interjecta, ut *ἀπὸ λαὸν ὀλέσσαι, ἀπὸ θυμὸν ὄληαι, ἀπὸ Κῆρας ἀλέξαι* sim.

Tum habemus *ἑλὼν ἄπο δούλια ἔργα* III, 568. *κέρσειεν ἄπο τρίχας* IV, 409. *ἦμος δ' ἤνυτο νυκτὸς ἄπο κνέφας* IX, 1.

Praepositionis *ἐκ* non multa sed simplicia sunt exempla: *ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη* et similia. *ἐκ δ' ἐλάθοντο. ἐκ δ' ἐβόησε* IX, 298. *ἐκ δ' ἔλασαν* IV, 209. *ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ Νηῶν* XII, 198.

Praepositio *ἐν* saepe initio membrorum ponitur, ita *ἐν δέ* vel *ἐν δ' ἄρα* in imaginibus clipeorum describendis V, 8. 18. 22. 25. 29. 38. 50. 57. 60. 66 sq. 73. VI, 200. 208. 232. 249. 260. 285. X, 189. 192. 199. Tum habemus *ἐν δ' ἔθορεν. ἐν δ' ἔβαλον. ἐν δ' ἄρ' ἔβαν* et simil. Fere abit in significationem particulae *simul*, ut recte jam Tychs. notavit p. LVI, VII, 309. XII, 518, unde II, 301 restituendum erat. Sed VII, 725 *ἐν δέ οἱ ἦτορ Ἀμφασίῃ βεβόλητο* et III, 333. VIII, 94 *ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσεν* propriam retinet, sed adverbiascens suam vim. Est enim *intus*.

Saepius *σὺν δέ una simul* significat, nihil aliud: I, 829. VI, 350. 646. VIII, 56. IX, 431. X, 383. XII, 315. 318. 321. 324. XIII, 65. XIV, 11. Praeterea *σὺν δ' ἔβαλον. σὺν δ' ἔπεσον. σὺν δ' ἔχεεν. σὺν δ' ἐτίναξε* occurrit.

Praepositionis *ἀνά* haec habemus exempla: *ἂν δ' ἕλετ'* I, 147. *ἀνὰ δ' ἔγρετο — καπνός* III, 714. *ἀνὰ καπνὸν ἰόντα* XIV, 394. *ἀνὰ ποσσὶν ἰοῦσαι* XIII, 455; tum *ἀνὰ δ' ἔβλυσεν, ἀνὰ πυρσὸν ἀείρας* et simil.: vid. ad XII, 43.

Ἐς uno loco invenitur: III, 735 *ἐς δὲ βοῶν δημὸν θέσαν,* ubi vid. notam. Vitiosum XI, 56 *ἐς δορὶ τύψας* emendatum est.

Διά hoc modo usurpatur: *διὰ κτῆσιν φορέωνται* III, 416. *διὰ Κῆρες ἔχευαν* V, 536. *διὰ δ' ἔτρεσαν ἄνδρες* VI, 559. *αἰχμὴ δὲ διὰ πλατὺ νεῦρον ἔκερσεν ibid.* 628. *σκεκάδωσι διὰ ξύλα* XI, 311: cfr. XII, 567. *ὅσους διὰ χεῖμα κέδασσεν* XIV, 656; et praeterea *διὰ ποσσὶ πέρησαν, διὰ δ' ἤλασεν* et simil.

In praepositione *κατά* frequentissimum est *κατὰ γαῖα κεκεύθει*: vid. ad I, 2. Praeterea *κατά τε πρήσῃ* II, 8. *κατὰ δ' ἤλυθεν ibid.* 593. *κατὰ δὲ σπείροισι κάλυψαν* V, 615. *κατὰ δ' ἕζετο* VI, 56. *κατ' ἄρ' ἕζετο ibid.* 160. *χυτὴν κατὰ γαῖαν ἐρείψῃ* VIII, 231. *κατὰ δ' ἔκλυσαν* IX, 429. *κατὰ δ' ἔκλασεν* XI, 54. *κύνες κατὰ ποσσὶ κιχόντες ibid.* 175. *κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη* XII, 303 et quod magis etiam insolitum est III, 448 *Τρώεσσι κατ' Ἀργείων τάχα νίκην νεύσει,* ubi cave *κατά* cum *Ἀργείων* jungas.

Saepissime *ἀμφὶ δέ* novum membrum adnectit, ut statim I, 53 *ἀμφὶ δὲ Τρῶες πάντοθεν ἐσσύμενοι μέγ' ἐθάμβεον,* ubi, ut plerumque, manet praepositioni adverbiascenti sua peculiaris vis. Paullo insolentius, sed explicandum ex *ἀμφὶ δὲ θυμῷ Τάρβησε Πριάμοιο νόος* I, 200 et similibus hoc est: *ἀμφὶ δὲ τάρβος Ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι.* Amat etiam *ἀμφὶ δὲ πάντῃ*, cujus locutionis exempla ad V, 52 attuli. De tmesi haec notanda erant: IV, 504 *ἵπποις δ' ἀμφὶ λέπαδνα βάλον.* V, 537 *ὥς μ' ὄφελον τὸ πάροιθε περὶ τραφερὴ χάνε γαῖα.* VI, 224 *ἀμφὶ περικτιόνων μέγ' ἐσίνετο πᾶσαν ἀλωήν*, ubi *περικτιόνων* aptum est ex *ἀλωήν*, non ex praepositione. X, 297 *ἕως μοι ἔτ' ἀμφὶ μένος καὶ γυῖα τέθηλε.*

Satis frequenter *ἐπί* in tmesi invenitur. Notavi haec: *ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν,* de quo vid. ad III, 41. *ἐπὶ δὲ σθένος ὦρσεν. ἐπὶ δῆριν ἀέξειν. εὖτ' ἀλίαστον ἐπὶ νέφεα κτυπέωσιν* II, 223. *ἐπὶ μακρὸν ἄυτεεν* III, 343. *ἐπὶ γλυκὺς ἤλυθεν ὕπνος* VII, 732. Sed haec sufficiant.

Μετὰ δ' quinquies posuit: I, 44. 532. II, 216. VI, 157. X, 90.

Παρά in tmesi est VI, 52 *παρά τ' ἀσπίδας — εὖ θέσθαι. ibid.* 163 *πὰρ δὲ καὶ ἵππους Στῆσαν. ibid.* 629 *παρὰ δ' ἔθρισεν ὀστέα φωτός.*

Περί satis frequenter et pro adverbio et in tmesi ponitur. De illo usu haec notavi: *ἴστε θεοὶ περὶ πάντες* II, 167, ubi vid. notam, et *περὶ πάγχυ* III, 694. VIII, 106; porro *περὶ φῶτες ἀποτμήγουσιν ἀρούρας* VII, 283. — In tmesi videas *περὶ κῆρες ἔμαρψαν. περὶ δή μοι — ἤλυθεν αὐδή ibid.* 497. *περὶ σῆμα βάλοντο* VII, 16. II, 589. *περὶ πένθος ἔχουσαι* III, 747. *εὐτραφέος σιάλοιο περὶ τρίχας ὥς κεν ἀμέρσῃ* V, 384 etc. Et saepius sequente *δέ* ut *περὶ δ' ἔστενε. περὶ δ' ἔβρεμε* simil.

Τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν undecies usurpavit, *ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν* sexies. Unicum est I, 17 *πρὸς δ' ἔτι οἱ τόδε θυμὸς — ὁρμαίνεσκεν.*

Ὑπό in his occurrit: VIII, 246 ὑπὸ δ' αἶα μέγ' ἔκτυπεν. X, 71 τρομέει δ' ὕπο γούνατα ναυτέων. XIV, 37 Τρωαὶ Δαναοῖσιν ὑπ' ἐστενάχοντο δαμεῖσαι, et V, 60 ἐν δὲ βόες ζεύγλῃσιν ὑπ' αὐχένας αἰὲν ἔχοντες, quo utroque loco ὑπ' per tmesin cum verbo jungendum, non ad substantivum praecedens per anastrophen retrahendum est.

§. 24. Transimus ad *modorum* rationem et usum. Ut ab *indicativo* incipiamus, maxime familiaris est *indicativi* praeteritorum conjunctio cum ὡς ὄφελον, ubi *votum* explicatur, quod ratum fieri aut non posse aut non potuisse simul indicatur. Ita habes I, 729 ὡς σ' ὄφελον — βάλε δουρί, ad quem locum ceteros laudavi. Sed oblitus sum duos, quos hic subjungo, II, 323 sq. ὡς ὄφελόν μοι ἀλκὴ ἔτ' ἔμπεδος ἦεν et V, 218 sq. ὡς ὄφελον τόδε — τις ἄεθλον θῆκε. Unde vides consueta ratione inter indicativum imperfecti et aoristi distingui. Utriusque temporis exempla inveniuntur. Locutionem Quinto peculiarem esse jam Herm. *Orph.* p. 825 contra Schneiderum Orph. v. 1159 monuit. Unus locus V, 468 ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσῆος ταλαὸν κῆρ iis respondet, quae ille attulit. Paullum immutavit V, 565 αἴθ' ὄφελον μηδ' ἄλγος Ἀχαιίδι θήκατο πάσῃ; II, 61 αἴθ' ὄφελον καὶ πρόσθεν ἐμῆς ἐπάκουσεν ἐφετμῆς, ubi me invito εἴθ' irrepsit. De simili locutione ad X, 378 dictum.

In re simili idem indicativus legitur post ὡς εἴθε: IV, 306 — κάρτος ἔκειτο; IX, 52 — ζωόν σε κίχανον; XIII, 364, ubi post membrum optativum legitur indicativus conditionalis:

— — — ὡς εἴθε καὶ οὐλομένοιο πάροιθε
θυμὸν Ἀλεξάνδροιο κατὰ μόθον ἀντιόωντος
νοσφισάμην· καί κέν μοι ἐλαφρότερον πέλεν ἄλγος.

post ὡς εἰ I, 109 — με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει; post εἴθε VII, 701 — μιν ζώοντα κίχανον. X, 287 — ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσα.

§. 25. *Conjunctivi* usus simplicissimus est et ne Homericos quidem fines explet. Frustra enim tale quid ut καί ποτέ τις εἴπῃσιν vel οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι similiaque apud Quintum quaeramus. Habet conjunctivum *adhortativum* eumque *affirmative* in prima tantum *pluralis* persona: μνησώμεσθα I, 218. 413. VI, 607. XII, 223. — ἴομεν I, 499. IV. 87. VII, 223. VIII, 471. — φραζώμεσθα II, 21. IV, 108. X, 11. — μεδώμεθα II, 153. IX, 537. — πονεώμεθ' II, 275. IX, 279. — θανέωμεν — ἢ εἰρύσσωμεν III, 191 sq. — ἀποσχώμεσθα III, 519. — ἐνιθείομεν III, 523. — μαχώμεθα IV, 84. VI, 447. X, 40. — μένωμεν IV, 105. — ἐφῶμεν V, 157. — φεύγωμεν VI, 20. — νεώμεθ' *ibid.* 30. VII, 221. — πέμψωμεν VI, 65. — τεύξωμεν VI, 605. — παυσώμεσθα VIII, 456. — πιθώμεθα VIII, 458. — μίμνωμεν X, 14. — τεκταίνωμεν XII, 81. — ἀπεχώμεθα XIII, 344. — ἀναμνησώμεθα XIV, 345.

Habet conjunctivum *adhortativum* negative, eumque in *prima* pluralis persona: μή τι φεβώμεθα I, 419. IX, 102. — μή τι — πειρώμεθα XII, 19. — μή τι — φραζώμεθα *ibid.* 70. — μή νύ τι — χαζώμεθα, μηδ' ἔτι — μαχώμεθα II, 28 sq. — μηδὲ — φέρωμεν — μηδ' — κτεινώμεθ' II, 49—52. — μηκέτι μίμνωμεν XII, 60.

Et in *secunda* singularis persona: μή τι — κτείνῃς IX, 314. — μή τι μεγήρῃς XIV, 440. — μὴ δή νύ με — ἐχθήρῃς X, 285. — μηδέ τί με καλλείψῃς *ibid.* 299. — Sed in *tertia* semel: XII, 241 καὶ μή τι — ἄλλο νοήσῃ.

§. 26. Nec minus simplex, ne dicam tenuis, *optativi* est usus, comparatus ille cum Homeri, tragicorum, oratorum, dialogistarum abundantia et varietate, a qua non discessisse Epicos Alexandrinos nuper monui in praefatione ad Maximi illud περὶ καταρχῶν fragmentum, quod vel propter eam ipsam modi illius liberalem consuetudinem antiquioribus quam vulgo fit temporibus adscribendum esse dixi.

Habemus Optativi *optantis* haec exempla: V, 470 *πάθοι γε μὲν ἄλγεα θυμῷ*. IX, 92 sq. *γαίης, ἤ με δαμέντα — ἀμφικαλύψοι Μᾶλλον ἢ ἀθρήσαιμι φίλην ὑπὸ δούρατι πάτρην Δυσμενέων*, ubi notes formam *ἀμφικαλύψοι*, pro quo antiquior *ἀμφικαλύψαι* scripsisset. *ibid.* 383 *τεθναίην γὰρ μᾶλλον ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην*. XIV, 311 *ἵλαος ἄμμι γένοιο*; porro optativi ejusdem, qui fere *imperativi* vices tenet, XII, 240 *καί οἱ πάντα μέλοιτο*; *ibid.* 298 *τοῦτο πέλοιτο*. Jungitur particulis optandi X, 315 *αἲ γάρ μοι μέγα θηρὸς ὑπὸ κραδίῃ μένος εἴη*. I, 129 *ὥς μοι ἔτι κρήνειαν* (*θεοί*). III, 482 (*πένθος*,) *τὸ καὶ εἴθε καταφθίσειε γοῶντα*. IV, 40 *τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων*. Denique ponitur cum particula I, 432 *μή τις ἔτ' ἀμβολίη πολέμοιο Εἴη*. II, 91 sq. *ἐμὲ μὴ τοιόνδε λάβοι θράσος, ἀμφὶ δὲ τάρβος Ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι, σόον δέ μοι οἶκον ὀφέλλοι*.

Habemus semel *optativum* concessivum VII, 291 *εἰ δέ μοι αἴσιμόν ἐστι δαμήμεναι, εἵνεκ' Ἀχαιῶν Τεθναίην*. Nec multo saepius optativum mere ponit, ubi fere *κέ* vel *ἄν* addi solet, VI, 78 *τελέσαιμι* et II, 53 *Δαναοῖσι — λώιον εἴη — Ἑλένην — ἐκδόμεν*, pro quo III, 488 solitum *καί κεν πολὺ λώιον εἴη* legitur. Hujus optativi cum *ἄν* vel *κέ* conjuncti, quem *Atticum* appellare licet, habemus insuper haec exempla: VI, 17 *τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειε*; IX, 195 *τίς κεν ἐκείνους — μυθήσαιτο*; et alterius IX, 544 *οὐδέ κε φαίης* atque saepius *φαίης κε* I, 216. II, 517. *ibid.* 565. III, 556. V, 13. XI, 199. *ibid.* 362. XIV, 473; quibus ex locis etiam VII, 650 restitui. — His paucis optativi in membris absolutis usus apud Quintum continetur.

§. 27. *Infinitivus* aliquoties *imperativi* vices tenet et quidem pro *secunda* persona IV, 297 *ἐπεντύνεσθαι ἄεθλον*. IX, 393 *μηδ' ἡμῖν χόλον — βαλέσθαι*. XII, 51 sq. *μηκέτι νῦν δόλον — μητιάασθαι — ἀλλὰ πιθέσθαι — Ὀδυσῆι*: de quo loco cfr. Spitzner. *observv.* p. 277: pro *tertia* persona XII, 29 sq. *λαοὶ δ' ἀπὸ νόσφι νέεσθαι — ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντες Ἃς κλισίας*.

Semel ponitur V, 468, ubi alibi indicativum praetulit — vid. §. 24 — *ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσέος ἀργαλέον κῆρ*.

§. 28. In *participiis* ponendis nihil, quod vulgatum usum excedat, repperi. *Καίπερ* junctum invenitur *nominativo* participiorum I, 164 *οὐκ ἐθέλοντες*; III, 86 *ὑποτρομέοντες*; VII, 127 *ἀλευόμενοι*; *ibid.* 265 *ἐπιστάμενοι*; *ibid.* 357 *ἐὼν ἔτι παιδνός*; *ibid.* 453. X, 142. XI, 497 *ἐελδόμενοι*, quibus ipsis locis falsam fuisse XIII, 498 vulgatam evincitur; XIV, 398. *ibid.* 616 *ἀκηχεμένος*; XIV, 408 *ἰαινόμενοι*; — cum *genitivo* I, 661 *ἀποκταμένης*; XI, 5 *Ἀλεξάνδροιο δεδουπότος*; XIII, 77 *πλεόνων — ἔκτοσθεν ἐόντων*; — cum *accusativo* II, 661 *ἔτ' ἀχνυμένην*; VII, 448 *ἐόνθ' ἑτέροισι πελώρια*; X, 476 *ἀπεχθαίροντα καὶ οὐ φιλέοντα*.

§. 29. Postquam de singulis vocabulis et orationis partibus egimus, transgredimur jam ad ejus membra ipsa eorumque copulationem. Praemittimus quaedam de *affirmandi* et *negandi* et *interrogandi* ratione. In universum hic quoque a vulgari usu Quintus non recessit. Ad affirmandum adhibet particulam *ἦ* initio orationis positam solam VIII, 193 et post vocativum V, 141. VII, 422. Duobus locis postposuisse videtur: vid. ad IV, 37. Plerumque autem *ἦ γάρ* dicit: vid. ad I, 715 et cfr. I, 778. II, 311. III, 116. 187. 700. IV, 579. V, 479. VII, 553. 692. VIII, 7. X, 329. XII, 11. 209. 222. 567. XIV, 276. 298. Nec tantum in orationibus, sed etiam in simplici narratione his particulis utitur. *Ἦ νυ* posuit I, 103. *ἦ ῥα* III, 499, ubi cfr. notam, XIII, 55 et quidem in orationibus. Sed IV, 22 tollendum erat. De *οὐ μάν* et *οὐ μήν* locos ad IV, 530 adscripsi.

§. 30. Negandi particulae *οὐ, οὐκ, οὐχ* saepissime, nec raro *οὔπω, οὔποτε, οὔτις* leguntur consueto more. Adduntur hae particulae: *μέν*,

si aliud membrum oppositum per δέ vel ἀλλά adnectitur: I, 25. 80. II, 148. 321. IV, 119. VII, 69 (locum de sequente μάν vel μήν modo adscripsi). οὐ γάρ persaepe. οὐκ ἄρ' II, 20. V, 272. XIII, 368. οὔ νυ III, 114. V, 293. 560. VI, 414. VII, 519. XIII, 195. De μή quae huc pertinent ad IV, 184 et supra §. 26 attulimus.

§. 31. *Interrogandi* membra his particulis interdum exorditur: τί II, 449. V, 476. τίη I, 723. III, 46. 98. IV, 49. V, 229. 509, ubi cfr. notam. VI, 41. XII, 553. τίπτε II, 414. V, 211. VIII, 147. X, 308. πῶς III, 125. X, 27. Locos, ubi per ἦ interrogatio adnectitur rhetorica, ad III, 123 adscripsi (oblitus autem sum III, 263. V, 191.), qui probe discernendi sunt ab iis, ubi ἦ exclamationem potius infert indignabundam: vid. ad V, 183.

§. 32. Etiam ea in re antiqui sermonis simplicitatem Quintus affectavit, quod *paratacticam*, quae dicitur, membrorum jungendorum rationem tanto studio praetulit, ut fere omnis ejus oratio per brevia cola decurrat, nec quidquam ab eo alienius sit, quam artificiosa longiorum periodorum connexio. Unam parenthesin majoris ambitus III, 667 sqq. admisit, ubi vid. notam. Anacoluthiae quaedam exempla perquam modesta I, 65 sqq. 409 sqq. et, nisi aliquid deest, III, 246 sqq. notavimus. Hinc, ut jam ad *membra coordinata* quae dicuntur transeamus, nihil frequentius apud Quintum particulis δέ, δ' ἄρ', καί. Δέ quidem post secundam vocem tantum ponitur in περὶ σφίσι et similibus; sed ἄρ' Homero duce interdum post aliud vocabulum vi efferendum posuit: vid. ad IV, 181 et ad III, 169. Etiam καὶ δέ haud raro invenitur: I, 671. III, 687. IV, 107. V, 256. 290. 313. 557. 571. VII, 185. 354. 723. VIII, 474. XIII, 344; in his καὶ δ' αὐτός et καὶ δ' ἄλλως saepius. Καὶ δή semel legitur VI, 503; duobus aliis locis I, 188 et VII, 227 expellendum erat. Saepe etiam usurpavit καί ῥα, cujus usus omnia exempla congessi ad IV, 445; quod V, 547 restitui. Sed καί τε ignoravit. Etiam ἠμὲν — ἠδέ aliquoties legitur: II, 55. 520. VII, 46. 438. XI, 429 sq. XIII, 331.

§. 33. A membris copulativis ad *adversativa* pergimus. Praeter creberrima particulae δέ exempla, quae quidem huc pertinent, αὐτάρ et ἀλλά frequenter inveniuntur; ἀτάρ tantum bis XI, 78. XII, 49. Saepius legimus αὐτὰρ ὅγ' vel ὅ, αὐτὰρ ἔπειτα et αὐτὰρ ἐπεί, saepissime ἀλλ' ἄρα: I, 36. 365. 453. 568. II, 45. 542. IV, 264. 296. V, 423. VI, 403. VII, 124. 137. 151. 295. VIII, 423. IX, 18. XI, 119. 480. XII, 211. 271. 527. XIII, 249. XIV, 640. Restituendum erat VII, 527. X, 30. XIII, 106. Ἀλλὰ καὶ ὥς et ἀλλὰ καὶ αὐτός item frequentat. De ἀλλά που cfr. ad II, 30; de ἀλλά ἑ et ἀλλά μιν ad III, 184. Ante imperativos et adhortativos conjunctivos saepe ἀλλ' ἄγε invenitur. Sed falsum erat ἀλλὰ γάρ VII, 16 et ἀλλ' ὃ γάρ X, 386.

§. 34. *Disjunctiva* membra non nimis frequentia sunt. Vid. I, 433. II, 39. 96. III, 264 (ἢ ὅτε). 489. VI, 30. VII, 281. IX, 93. 283. 524. X, 44. XI, 220. XII, 302. XIII, 270. XIV, 216. 248. Semel εἴτε — εἴτε, *sive* — *sive*, in membro absoluto invenitur: IX, 11 sq. Cfr. infra §. 44.

§. 35. *Causalia* membra frequenter per γάρ copulantur, quae particula nusquam aliter quam post primum vocabulum ponitur: cfr. ad IV, 421. Non γάρ τε, quod apud alios invenitur, sed γάρ ῥα Quintum dixisse videri demonstravi ad IV, 532, quo loco quae adscripsi, iis nunc X, 209. VII, 574 addi debent. Et eodem modo καὶ γάρ ῥα VII, 87 et XIII, 193 habemus. Verum hoc quidem est, sed tamen ego male IV, 532 et V, 145 γάρ ῥ' scripsi, quod idem etiam V, 243 legitur feliciter a me neglectum. Probabile enim est cum apostropho eum γάρ τ' praetulisse duplicatae literae caninae. Hinc nunc ex tribus his locis idem VI, 593 restitui, qui solus est locus, ubi decurtatum γάρ ῥ' legitur. Sim-

plex *καὶ γάρ* II, 18. III, 635. 645. VIII, 461. IX, 483. XII, 230. XIII 342; *καὶ γὰρ δή* II, 131. IV, 106. XIV, 247 invenitur. De *γὰρ δή* et *γάρ που* ad II, 662 exposui. *Δὴ γάρ* VIII, 354. IX, 187. XI, 94. 471. XII, 449. XIV, 568 habemus. — Tum inprimis in deliciis ei est *οὕνεκα* — consulto enim hic paullulum in membra subordinata aberro — et consecutivum *τοὕνεκα*, ut haud raro membrorum juncturam eo efficiat Quinti imperito importunam. Plurimos locos ad IV, 128 adscripsi, qui sufficiunt. *Ἐπεί* et cognata saepius usurpavit: de *ἐπειή νυ* et *ἐπεί ῥα* exposui ad V, 152. Praeterea *ἐπεὶ ἄρ* X, 285. *ἐπεὶ οὖν* VIII, 158. XIV, 324. *ἐπεί νυ* II, 339. III, 246. V, 186. 214. 447. VI, 298. 385. 523. IX, 28. X, 227. XIII, 283 legitur. Sed *ὅτι* nusquam causali sensu ponitur; quater — III, 649. VII, 52. 295. 523 — post *οἶδα* et similia membrum objectivum adnectit. Itaque magnopere vereor, ne V, 399 *ἣ δέ ἑ κύσσεν ἑλοῦσ', ὅτι οἱ πέλε γαμβρός* injuria intulerim. Nunc ibi *ἑλοῦσ', ὅς οἱ* scribendum puto.

§. 36. Membris *consecutivis* adnectendis inservit praeter *τοὕνεκεν* insuper *τῷ* et *οὖν*. De illo ad VI, 428 aliquot locos attuli; hoc conjunctum legitur cum antecedente *ὡς* I, 98. X, 5. 223. cum *ἐπεί* VIII, 158. XIV, 324. *ἀλλ' ὅ μέν* V, 528. VIII, 114. *οὔτ'* XIV, 61.

§. 37. Conjunctionum *temporalium* satis frequens est *ἔνθα*, quod aliquoties, ut VI, 510, olim obliteratum erat. Nihil insoliti in *νῦν, τότε, τῆμος*. De *καὶ τότε* vid. ad I, 120. Conjunctiones, quibus membra temporis *subordinantur*, sunt *ὅτε, ὁπότε, ἐπεί, ἦμος, ἕως*, de quo vid. ad I, 195. Locos, in quibus post eas particulas indicativus sollemni more sequitur, adscribere prorsus supervacaneum. De modis obliquis infra §. 40 dictum.

§. 38. *Comparationibus* abundare Quintum omnes, qui eum judicarunt, certatim memoraverunt. Quare non mirandum, hunc unum poëtam e variis comparationum sive uno duobusque vocabulis indicatarum sive pluribus versibus depictarum generibus largam suppeditare exemplorum nubem. Nonnulla ex his, quae quidem ad verba spectant comparationem inducentia et liberiorem eorum structuram, nuper scite sollerterque notavit Spitznerus in *excursu* XXVI ad Il. sect. IV. p. XXXIII —L. Nos quidem hic non agimus nisi de modis obliquis, qui in comparationibus locum habent. Itaque plane omittimus et eas comparationes, quae simpliciter substantivis adjectivisve adjectis instituuntur, et eas, in quibus indicativus ponitur, qualis statim prima est I, 5 sq.

Regnat, ut alibi, ita etiam per comparationes in omnibus membris per particulas subordinantes — sit venia verbo! — adjectis *conjunctivus* ita, ut raro tantum et fere ibi ponatur *optativus*, ubi metro longior aliqua forma postulatur. Hinc videbis fere formas tantum in — *ειας*, — *ειε(ν)* vel in — *ειη*, — *ειεν* desinentes inveniri. Prorsus autem exulare apud hos poëtas formas in — *σαις*, — *σαι* exeuntes jam in praefatione Manethoniana monui. Apud Quintum etiam nullum earum vestigium reperiri potest.

In exemplorum paucitate ab optativo initium facio. Luculentum statim est exemplum IX, 240 sqq.:

> *ὡς δ' ὅτε σῦς ἐν ὄρεσσι νεηγενέων ἀπὸ τέκνων*
> *θῶας ἀ π ο σ σ ε ύ η σ ι, λέων δ' ἑτέρωθι φ α ν ε ί η*
> *ἔκποθεν ἐσσύμενος, τοῦ δ' ἵ σ τ α τ α ι ἄσπετος ὁρμὴ*
> *οὔτε πρόσω μεμαῶτος ἔτ' ἐλθέμεν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,*
> *θ ή γ ε ι δ' ἀφριόωντας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας.*

Nullo discrimine primum conjunctivus, tum optativus ponitur; sequuntur tunc in membris paratacticis *indicativi*, ut saepe. Idem *φανείη* solum habes post easdem particulas XIV, 64, indicativo per *οἳ δέ* adnexo: *ὀρέγουσι*. Aliud exemplum iterum totum adscribo VIII, 379 sqq.:

ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
λαίλαπα κυανέην, ὅτε χείματος ἦμαρ ἵκηται
λάβρον ὁμοῦ στεροπῇσι καὶ ὕδατι καὶ νεφέεσσι
ταρφέσιν, οἱ δὲ μάλ' οὔτι λιλαιόμενοί περ ἱκέσθαι
ἐς νομὸν ἀΐσσουσιν, ἄχρις μέγα λωφήσειε
χεῖμα καὶ εὐρύποροι ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες.

Hic optativus in membro temporali infertur sola metri necessitate. Nec aliam ob causam I, 696 sqq. ita scripsit:

ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἠλιβάτου σκοπιῆς περιμηκέα λᾶαν
λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος,
ὄμβρος ἄρ' ἠὲ κεραυνὸς, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
λάβρα κυλινδομένοιο, ὃ δ' ἀκαμάτῳ ὑπὸ ῥοίζῳ
ἔσσυτ' ἀναθρώσκων μάλα ταρφέα, μέχρις ἵκηται
χῶρον ἐπ' ἰσόπεδον, σταίη δ' ἄφαρ οὐκ ἐθέλων περ,

ubi *σταίη* cum *μέχρις* jungendum est. Ne quis *στήῃ* inferri potuisse censeat, haec forma recentioribus epicis aeque inaudita est atque *εἴῃ*, *χυθείῃ* et similia, quae interdum proponuntur, scilicet ut hos poëtas in regularum per nostras grammaticas propagatarum carceres includant! Breviter dici potest illas, quae feruntur grammaticorum quorundam auctoritate, conjunctivorum formas nihil aliud esse nisi ipsorum grammaticorum commentum poëtis prorsus ignotum. Id ego tum tantummodo probarem, si iidem his locis, ubi contra vulgares regulas — *ειας*, — *ειε(ν)* legitur, itidem novas conjunctivorum formas inferre et possint et audeant. Sed de hac re proxime, ubi *Nonnum* ejusque sectatores in examen vocabo, explicatius dicetur.

Apud *Quintum* quidem *optativi* in comparationibus usum jam absolvimus. Nam de duobus, qui restant, locis postea dicetur, ubi *conjunctivos* recensuerimus. Frequentissima est his sequentibus particularum *ὡς δ' ὅτε* conjunctio; praeter locos jam adscriptos vide hos: I, 76—83 *ἴδῃ*, post quod deinde per *οὐ μέν* indicativus *ἰάνθη* et *ἔχει δ'* infertur. — *ibid.* 524—27 *κτείνωσιν, ἄχρις — ἐμπλήσωνται*, ubi male *ἐμπλήσονται* legebatur. — *ibid.* 633 — 39 *ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον, ὀψὲ δ' ἄρα σφίσι γαῖα φάνῃ — τοὶ δὲ — ἀΐσσουσι — ἀχνύμενοι ἑτάρων, οὓς — ἤλασε κῦμα.* — II, 345—52 *ποταμὸς — φορέηται —, ὁππότε — τανύσσῃ Ζεύς —, περικτυπέουσι δὲ — βρονταὶ —, κοῖλαι δὲ περικλύζονται ἄρουραι, ἀμφὶ δὲ — βοόωσι — χαράδραι.* — III, 375—78 *λήιον — πέσῃσι —, τὰ δὲ πολλὰ — δράγματα κεῖται —, γέγηθε δὲ θυμὸς — ἀνέρος, — ὅ τις — οὖδας ἔχῃσιν.* VI, 107—111 *βόες — ἐρύσωσι — ἀπήνην —, πουλὺς δὲ — ἱδρὼς — κατέσσυται.* VII, 455—60 *ἀσχαλόωσιν —, οὖστ' ἀνέμοιο καταιγίδες — εἴργουσιν —, οἳ δ' — περιτρωχῶσι, καταφθινύθει δ' ἄρα — ἤια, τειρομένοισι δ' ἐπιπνεύσῃ — οὖρος*, post quem versum quaedam exciderunt; ubi ceteris in medio interjectis conjunctivus postremus inferens ille venti secundi, in quo cardo comparationis versatur, commemorationem cum *ὡς δ' ὅτε* arcte jungendus est. — *ibid.* 545—550 *ἀθρήσωσιν — χείμαρρον, καναχὴ δὲ περιβρομέει —, οὐδέ τί οἱ μεμάασιν — δύμεναι —, ἐπεὶ — τρομέουσι καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελεύθου.* — *ibid.* 715 — 20 *λέοντος — σκύμνος — ἵκηται —, ἀμφὶ δὲ — παπταίνει —, ἀθρόα δ' — ὀστέα δερκόμενος — ἄχνυται.* — VIII, 230 sq. *φύλλα — ἐρέψῃ.* — *ibid.* 331—34 *χεῖρα περιρρίψῃ κοῦρος —, αἳ δ' — ἀποπνείουσι, πάϊς δ' ἐπιτέρπεται.* — *ibid.* 414—18 *ναύτης — παρατρέψῃ — ᾗχί ἑ θυμὸς ὀτρύνει, τυτθὴ δὲ βίη — πῆμ' ἀπερύκει.* Sed haec adscripsisse sufficiat; cetera tantum laudo: IX, 172—77, ubi *ὅν κε κίχῃσι* interjicitur. *ibid.* 473—76. X, 114—116. *ibid.* 276—81. XI, 110—116. *ibid.* 122—25. *ibid.* 170—77. *ibid.* 401—404. XIII, 309—315. XIV, 75—79. *ibid.* 175—77.

Eodem modo *ὡς δ' ὁπότε* comparationem inchoat IV, 423—29. IX, 278—81. *ibid.* 372—74. *ibid.* 387—391. XIII, 537—542. XIV, 33—36.

ibid. 263—66; et ὡς δ' ὅταν V, 493—96. XIII, 44—48; et ὡς δ' ὁπόταν VI, 330—34. Sed male II, 282 et 575 etiam in hac editione adhuc ὡς δ' ὅταν legitur sequente indicativo, quamquam posteriore loco rectum me inferre voluisse testatur nota. Utrique ὡς δ' ὁπότ' restituendum, nisi verbi conjunctivum praeferas, quod V, 435 feci.

Singularia haec sunt: XIII, 242 ὡς εἴ τις ἀπὸ στάχυν ἀμήσηται; porro I, 315 sqq. ὥς τίς τε λέαινα ἐνθόρῃ etc.; *ibid.* 615 sqq. ὥς τις — θηρητὴρ — νηδύα κέρσῃ, unde etiam XIII, 73 ἐπιβρίσωσι cum Rhodomanno restituendum fuit; tum VIII, 338 sq. ὅπως δ' — μίμνῃ — κολώνῃ.

Deinde habemus ἠΰτε eadem ratione insequentibus per adjecta membra indicativis cum conjunctivo primarii membri constructum: I, 540—44. II, 103—105. V, 409 sq. VII, 257—59. VIII, 130—32. VIII, 268—270. XIII, 258—63 sequentibus conjunctivis. XIII, 488—90. Porro εὖτε I, 613 sq. II, 230—32. III, 170 sq. *ibid.* 325—27. V, 380—84. XI, 483 sq.

Quamquam jam varia membra habuimus, in quibus, quoniam partes sunt comparationis, *conjunctivus* ponitur, tamen breviter et illa et quae aliis in comparationibus leguntur, quarum primarium membrum indicativo utitur, certo ordine enumerare placet.

Initium facimus iis membris relativis, quibus res accuratius describuntur jam per comparandi vocabula rebus comparatione illustrandis conjunctae, ut I, 176 ἠΰτε μῆλα μετὰ κτίλον, ὅσθ' ἅμα πάντων — προθέῃσι. III, 353 sq. γύπεσσιν ἐοικότες, οὔστε φοβήσῃ Αἰετός etc. et cfr. similia II, 331. III, 65. 143. 222, ubi cfr. notam. IV, 239. 520. V, 132. 298. VI, 380. VIII, 41, ubi cfr. notam. 406. IX, 366. XI, 147. 157. 209, ubi cfr. notam. XII, 532. XIII, 55. Ex his locis patet, et VII, 505 οὔστ' et X, 243 ὅστε pro εὖτε scribendum fuisse. Eos locos adjicio, in quibus membrum relativum alio modo comparationi exponendae inservit: II, 380. III, 378. V, 374. VI, 536. VII, 467. VIII, 73. IX, 456. XIV, 285. Sed demonstrativa membra indicativo jungi monui ad III, 224. Cui praeceptioni qui repugnare videtur locus XI, 227 sqq.:

— — — — οἳ δ' ἀπιόντες
χάζοντ', ἠΰτε κύμαθ' ἅτ' ἐκ βορέαο θυέλλης
πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν
ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, τὰ δ' ἔκποθεν ἄλλος ἀήτης
ἀντίον ἀΐξας μεγάλῃ περὶ λαίλαπι θύων
ὤσῃ ἀπ' ἠιόνων βορέω ἔτι βαιὸν ἀέντος,

is quomodo explicandus sit, patet. Membrum enim, quod comparationi inservit, illud est, cujus verbum est ὤσῃ, debebatque proprie ita eam contrahere:

χάζοντ', ἠΰτε κύμαθ' ἅτ' ἐκ βορέαο θυέλλης
πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλινδόμεν' αἰγιαλοῖσιν
ἔκποθεν ἀΐξας κατεναντίον ἄλλος ἀήτης
ὤσῃ ἀπ' ἠιόνων βορέω ἔτι βαιὸν ἀέντος.

Postquam solita garrulitate, quae secundaria erant, in singulare membrum extendit, certe conjunctivo posito alterum membrum primarium esse indicat.

His locis comparatis vix dubium erit, quin VI, 125 sq. scribendum sit:

ὡς δ' ὁπόθ' ἕρκεος ἐντὸς ἐεργμένοι ἀθρήσωσιν
ἥμεροι ἀνέρα χῆνες, ὅτις σφίσιν εἴδατα βάλλῃ,

ubi negligenter βάλλοι reliqui. Nec quisquam vituperabit, quod VII, 637 sqq. e conjectura dedi:

ἀμφεχύθη δέ οἱ, εὖτε πατὴρ περὶ παιδὶ χυθείη,
ὅστε θεῶν ἰότητι πολὺν χρόνον ἄλγε' ἀνατλὰς
ἔλθῃ ἑὸν ποτὶ δῶμα,

ubi, quod vulgo legitur *ἔλθοι*, propter antecedens *χυθείη* librariis in calamum incurrit.

Temporales conjunctiones in membris comparativis cum conjunctivo junctas vide has: *ὅτε* I, 65, ubi cfr. notam. 321. III, 414 sqq. V, 382. 410. VI, 326. 533. VIII, 380. IX, 271. XIII, 104. 137. — *ὁπότε* II, 347. IV, 79. 442. VIII, 71 sq. 178. XIII, 483. XIV, 90. — *εὖτε* I, 40. II, 223. III, 355. IV, 555. V, 388 sq. XI, 149. 311. — *ὄφρα* VII, 139. — *ἄχρις* I, 527. — *μέχρις ibid.* 700. — *ἕως κε* VI, 397. Postremo bis *ὄφρα* finale IX, 164. 454.

§. 39. Etiam de membris *relativis* ea tantum notare operae pretium est, quae ad conjunctivum et optativum pertinent. Sunt et perpauca et iis, quae jam notata sunt, congruentia. Habemus — neque enim singulas levesque corruptelas hic enumerare placet — *κτείνων ὃν κε κίχῃσι* III, 308. VI, 598. VIII, 367. *δάμναται, ὅν κε κίχῃσι* IX, 177; porro *ὀλέσασα Ἀνέρας, ὅν κ' ἐθέλῃσι* III, 654 et *ἄλλον, — ὅν κ' ἐθέλητε, τλήσομαι* IV, 490. Tum habemus conjunctivum post simplicia relativa, ut I, 466:

πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος· ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
στρωφῶντ', ἄλλος ἐπ' ἄλλα· πέλει δ' ἄρα κεῖνο φέριστον
ἔργον, ὅ τι φρεσὶν ᾗσιν ἐπιστάμενος ποιέηται,

ubi ego olim *ὅ τις* conjeci, quo nihil opus; V, 150 *μέγα δ' ἔσσεται ἄλγος Ἀχαιοῖς, Κείνων ὅντινα δεινὸς ἕλῃ χόλος*; quod aliis verbis repetitur infra 169 *ὅς φῇς — χαλεπῆναι Ἄνδρα τόν, ὅντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται*; et prorsus ejusdem generis *οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνὸς Κείνης, ὅντινα πότμον ἐπ' ἀνδράσι — ἐπικλώσηται.* Neque abludunt VI, 310 sq.:

ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐν γούνασιν ἐστήρικται,
ὅστε θάνῃ κατὰ δῆριν ὑπέρβιον ἠὲ σαωθῇ.

XIII, 288 sq. *οὐ γὰρ ἔοικε Ζωέμεναι κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος ὀνειδος Ἀμφιχάνῃ.* V, 145 *ὁπποτέρῳ δώῃ θεὸς εὖχος ἀρέσθαι, Γηθήσει.* Hinc II, 84 sq. sic scribere volui:

— *ἐπεὶ στυγερὸς καὶ ἀτάσθαλος ἠδ' ἀεσίφρων,*
ὅς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐνωπαδόν, ἄλλα δὲ θυμῷ
πορφύρῃ καὶ κρύβδα τὸν οὐ παρεόντα χαλέπτῃ,

ubi cfr. notam. Sed operae non paruerunt. Vides, hic nihil esse, quod a vulgato usu recedat.

Optativum ter habet, primum XII, 35 post imperativum *ἀνὴρ — μιμνέτω, — ὅστις ὑποκρίναιτο* rite et ex communi consuetudine, a qua mirum quantum recedit alterum exemplum IV, 409 *πολλὸν ἀμείνων Ἔσσεται, ὅς κέρσειεν ἄπο τρίχας ὀξέϊ χαλκῷ*, de quo jam in nota monui. Explicaverit id alius ex orationis directae et obliquae confusione, quae sane eo loco conspicua est. Sed qui et Nonnicum usum, cujus singulare ibi adscripsi specimen, consideraverit, et quae ex Quinto ejus usus praesultore et attuli jam et statim plura afferam contulerit, ei vix dubium remanebit, quin is poëta optativi formam propter caesuram trochaicam praetulerit, cui omnino significationis nullum inter *κέρσῃ* et *κέρσειεν* esset discrimen. *Κέρσῃσιν* autem ob id ipsum, quia aderat forma *κέρσειεν*, ponere noluit.

Contra huic consuetudini refragari videtur, quod XIII, 346 *ἄνδρα σάοι* reliquit, quibus verbis relativum pronomen praecessisse certum est quamquam in loco lacunoso. Sed sine exemplo fuisset conjunctivus.

Indicativum conditionalem, ne quid omittam, posuit XIII, 131 *οὐδέ τις ἦεν, ὅς κεν ἄνευθε φόνοιο φέρε — σίδηρον, Οὐδ' εἴ τις μάλ' ἄναλκις ἔην.*

§. 40. Nihil offensionis est in his *conjunctivis* post conjunctiones *temporales* positis: I, 72 *ἐλπωρὴ — ὅτ' ἐν φρένας — ἵκηται — ἀμαλ-*

δύνει κακότητα, et cfr. II, 264. V, 246. VII, 281. IX, 348 sq.; porro II, 563 (*ποταμὸς*) *αἱματόεις ἐπινίσσεται αἰὰν*, *Ὁππότε Μέμνονος ἦμαρ ἔῃ λυγρόν*, et cfr. VI, 25. VII, 410. VIII, 442. IX, 386. X, 136. XII, 63. Ad *futurum* tempus rite spectat III, 484 *τόν περ ὀΐω κωκύσειν —, ὅτ' ἀμφί ἑ φῆμις ἵκηται*, et item VII, 212. XII, 45.

Εὖτε similiter usurpavit I, 664. III, 236. V, 611; *ἐπήν* I, 303. 732. 810. VII, 298 et de *futuro* singularis actionis tempore II, 445. VII, 214. X, 34. XIV, 221. Contra *ἐπεί* cum conjunctivo ignoravit.

Εἰσόκε de re futura II, 30. 75. 90. IX, 280. X, 15. XII, 40 sq. bis. XIV, 220. — *μέσφ' ὅτε* in generali sententia XII, 296. — *ἄχρι* in re quotannis repetita II, 654 sq. bis. de re futura IV, 92.

Sed tres loci in Quinto nos versari conjunctivi amantissimo commonefaciunt, quorum primus est VI, 100 sqq.:

ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαν, μετὰ δέ σφισιν εἴκοσι φῶτες
ἴδμονες εἰρεσίης, ὁπότ' ἀντίαι εἰσὶν ἄελλαι
ἠδ' ὁπότ' εὐρέα πόντον ὑποστορέῃσι γαλήνη,

ubi, cum de Neoptolemi temporibus sermo sit, et poterat et debebat ex antiquiorum canone *εἶεν* et *ὑποστορέσειεν* scribere. Sed equidem haud scio an etiam *ὦσιν* dederit. Sed potest quodammodo excusari hic locus, poëtam in universum designare voluisse et tranquillum et turbidum maris statum, qui quidem idem fuerit suis atque antiquis temporibus. Verum his machinis, quas aliis applicaveris, duos alios locos non excusabis, VII, 493 sqq.:

οὐ γὰρ Τρῶας ἔα νηῶν ἀπὸ νόσφι φέβεσθαι
Εὐρύπυλος, δηίων δὲ μάλα σχεδὸν ὀτρύνεσκε
μίμνειν, εἰσόκε νῆας ἕλῃ καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους,

et ejusdem generis XI, 433 sqq.:

— — — *υἱὸς δὲ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος*
Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης
μίμνειν, ἄχρι πόληα πυρὶ πρήσαντες ἕλωσι.

Utroque loco et propter tempus praeteritum et quia fere oratio obliqua innuitur antiquus optativos posuisset. Non ita Quintus, cui, ut vidimus, forma *ὀλέσσαι* prorsus inaudita erat.

Contra uno loco ex tradita lege *optativum* habet XII, 349:

— *αὐτοὶ δὲ παραυτόθι μίμνον ἕκηλοι,*
δέγμενοι, ὁππότε πυρσὸς ἐελδομένοισι φανείη,

ubi ne putes ob imperfectum praelatum esse modum, cfr. mihi locos I, 302:

καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῂς ἔμμεναι, ὁππότ' ἄρ' αὐτὴν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δέ οἱ ἐγγὺς ἵκηαι etc.

et X, 327:

ἧς σε χρεὼν νυκτός τε καὶ ἤματος ἀσχαλόωντα
τρύζειν πὰρ λεχέεσσι πεπαρμένον ἄλγεϊ λυγρῷ,
εἰσόκε σ' ἰήνειεν ἀνιηρῶν ὀδυνάων.

Hinc iterum clarissime patet, longiorem optativi formam, quae quidem idem significare videbatur atque brevior conjunctivi, metri gratia praelatam esse. De quarto loco III, 755 infra dicetur.

Obiter addo *πάρος* cum infinitivo poni IV, 485. IX, 538. X, 116. 405. XII, 491. XIV, 301. 488, et saepius etiam *πρίν* III, 383. 465. 483. IV, 447. 544. V, 539. VI, 15. 45. 314. VIII, 391. X, 96. 117. XI, 171. 466. XII, 309. XIII, 547. XIV, 212. 561. 645.

Ad harum exemplum particularum etiam *μέχρις ἱκέσθαι* X, 273 et *ἄχρις ἱκέσθαι* VIII, 464. XIII, 97 dixit.

De re saepius repetita ἐπήν cum indicativo posuit IX, 360 ἐπήν ἕλε λιμὸς ἀτερπής.

§. 41. Sed nihil tam aptum est ad demonstrandam conjunctivi praerogativam, quam membrorum *finalium*, quorum satis magna apud Quintum copia invenitur, constans constructio. Particularum, quibus ea membra adnectuntur, nulla frequentius invenitur quam ὄ φ ρ α. Ab ea initium facientes primum eos locos ponamus, in quibus post *praesens* vel *imperativum* vel *futurum* consueto more collocatur. Sunt hi: I, 197. 558, ubi male ἐσίδεσθε legebatur. II, 270. 615. 620. V, 172. 517. VI, 448 sq. VIII, 21. XII, 42. 225 (ὄφρα κε). 242. XIV, 225. 219. 339. 442. Addo similes locos particula ἵ ν α adjectos: I, 359. V, 494. VIII, 17. XI, 76. XII, 32; particula ὅ π ω ς XIII, 236; particula ὡ ς III, 348; particulis ὥς κεν V, 384. 426. Progredior ad μή, cui conjunctivus rite adaptatur I, 334. 500 bis. II, 317. 392. III, 42. IV, 85. VII, 269. 278. VIII, 457. IX, 317. XI, 214.

Sed jam locos subjicio, in quibus post *praeterita* conjunctivus sequitur. Quibus ex locis ut fatear bonam partem explicari posse per se eodem modo, quo apud classicos scriptores hujuscemodi conjunctivi explicantur, tamen non solum locorum illorum multitudo, sed etiam optativorum ratio, de qua tunc dicturus sum, clarissime ostendunt, haec artificia a Quinto alienissima esse, qui crassa Minerva, ubicumque per metrum licebat, conjunctivos praetulit, optativum longiores formas, quippe idem significantes, pro versus necessitate intulit, breviores fere vitavit. Conjunctivos, pro quibus propter metrum etiam optativus poni potuit, diductis literis scribendos curavi. Sunt hi:

I, 29 ὁρμαίνεσκεν — ὄφρα — ἱ λ ά σ σ η τ α ι. 381 ἐρήτυε, — ὄφρ' — ἀναπλήσωσι. 591 ἐξείλοντο —, ὄφρα — ἀ μ φ ι χ ά ν ω σ ι ν. 668 ἔτευξε — ὄφρα — ἀ κ α χ ή σ η, ubi omnium minime ἀκαχῆσαι scripsisset. II, 174 sqq. ἔφατ' — ὄφρα — τ ρ ά π η τ α ι — μηδέ — ἀ φ ί κ η τ α ι. III, 38 sq. ἄϋσε, — ὄφρ' — τ ρ έ ψ η — καὶ — σ α ώ σ η, ubi easdem formas proscriptas evitavit. *ibid.* 598 ἔμβαλε — ὄφρα μὴ — ὑποδδείσωσι. IV, 209 ἔλασαν — ὄφρα — ν έ μ ω ν τ α ι. 179 ἕζοντ' — ὄφρα — ἰ θ ύ ν ω σ ι ν. 254 λέξατο — ὄφρ' ἀ φ ί κ ω μ α ι. 280 ἐσήλυθον, ὄφρα π ύ θ ω μ α ι. VI, 17 ἐνεθήκατο — ὄφρ' ὁρόω. VII, 236 ἐπέκρυφε — ὄφρα μὴ — ἕλῃ. 246 ποιήσαντο — ὄφρ' ἀ φ ί κ η τ α ι. X, 50 ἔγειρε — ὄφρα — τ α ν ύ σ σ ῃ, non τανύσσαι. 100 ὦρσε — ὄφρα — ἀναπλήσῃ, non ἀναπλῆ σ α ι. XI, 15 ἐφέσπετο — ὄφρα — οἳ μὲν κ α ρ τ ύ ν ω ν τ α ι — οἳ δὲ φ έ β ω ν τ α ι. 187 ἔρυκε — ὄφρα μ ά χ η τ α ι. XII, 378 ἐτεκτήναντο — ὄφρ' ἀ λ έ ω ν τ α ι. 381 μενέαινον — ὄφρα — δηώσωσι. 426 ἔθηκεν — ὄφρα κεν — ἕ π η τ α ι. 524 ἔκβαλον — ὄφρ' — ἀ ν α π λ ή σ ω σ ι ν. 572 ἐπεμαίετο — ὄφρα — ἀ θ ρ ή σ ω σ ι. XIII, 167 ἔχον — ὄφρ' — ὁ ρ ό ω σ ι. 188 ἀπέσχε — ὄφρα τι εἴπῃ. 547 ἐνέπουσιν — ὀρέξαι — ὄφρα — ἀ μ φ ι χ ά ν ῃ, ubi tamen ipsius Laodicae verba innuuntur. XIV, 153 πεπότητο — ὄφρα — ἐπιμνήσωνται. 468 προέηκεν — ὄφρα — ἰ ά λ λ ῃ (e conjectura, cfr. notam). 487 κέλευσε — ὄφρα — κ α λ ύ ψ ῃ. Transeo ad particulam ἵνα: V, 85 φοβέοντο — ἵν' — φ ύ γ ω σ ι ν. 277 ἔρυσσα — ἵνα — φ έ ρ ω μ α ι. 511 sq. ἔβλαβεν — ἵνα — ἀ μ π ν ε ύ σ ω σ ι ν — δ' ὀλέσωσι. VII, 405 δεῖξε — ἵνα μή — ἀ έ ξ ῃ, ubi iterum vetitam formam antiquior posuisset. 540 κεῦθον — ἵνα μὴ — ἵ κ η τ α ι. XI, 322 ἔσσυντ' — ἵν' — ἀ κ έ σ ω ν τ α ι. XII, 342 κατέρυξαν, ἵν' — σ η μ α ί ν ω σ ι ν. 528 ἀκούετο, — ἵν' — γ έ ν η τ α ι. Posuit ὅπως in his: I, 126 μόλε — ὅπως — γ έ ν η τ α ι. 519 ἔφαν θέμεν — ὅπως δὴ — εἰσαφίκ ω ν τ α ι, ubi Aloidarum ipsa verba indicantur. VI, 34 sq. πόρφυρε — ὅπως ὀ λ έ σ ῃ — καὶ ῥ ή ξ ῃ — ἄ σ ῃ, ubi ter formas — σαι alius posuisset. 321 λέξατο — ὅπως — μ ά χ ω ν τ α ι. IX, 25 κατένευσεν — ὅπως — ὄ λ ω ν τ α ι. XII, 368 ἐτάμοντο — ὅπως — ε ἴ π ῃ. His accedunt singularia IV, 377 ἄγεσκον — ὥ ς κ ε ν — λελάθωνται. VII, 155 ἵκανεν, — ὥς κεν — δώωσι. XIII, 31 ἄϋσεν, — ὥς μή πού τις — π ύ θ η τ α ι. Addo *negativae* particulae exempla: I, 22 ἤλυθε — ἀλευ-

αμένη — μή τις — χαλέψῃ, ubi itidem exclusam vides alteram formam. II, 7 sq. *φόβος ἔλλαβε — μὴ δή που — ὑπερθόρῃ — κατά τε πρήσῃ*, item. IV, 486 *φοβέοντο — μή — συγχέῃ — γένηται.* V, 274 *ἔστης — μή τις — δαμάσσῃ*, atera forma vitata. 663 *φοβέοντο — μή — ἐπέλθωσιν.* VI, 178 *κέλευσε — μὴ — ἐνιπρήσωσι.* VII, 252 *ἄμφεχε δεῖμα — μή — πένθος ἵκηται.* VIII, 501 *φοβέοντο — μή ποτε — ἐνιπρήσῃ — ἀμέρσῃ*, illa altera forma exclusa. IX, 152 *δείδιε — μὴ δή — κατακτείνῃσι.* XI, 296 *ἀλέεινε — μὴ καὶ — ἕλῃ.* 336 *μίμνον, μή ποτε — ἕλῃ.* XIII, 25 sq. *πορφύρεσκε, — μή — ἴδωνται — γένηται.* 408 *δείδιε, μὴ δὴ — γένηται.* XIV, 43 *πορφύρεσκε, — μή — ἀεικίσσωνται.*

Jam patet paucissimos, qui huic consuetudini repugnabant, locos certa emendatione sanandos fuisse: V, 638 *πνοιή — ἥν προέηκε Θέτις, — ὄφρα θέροιτο*, praesertim cum *θέρηται* et supra v. 382 et *Z*, 331 legatur. I, 232 *ἐφέσπετο —, ὅππως κε — μάχοιτο*, ubi quod rescripsimus *μάχηται* ipsum alibi legitur. Sed metri gratia tuti sunt hi loci: I, 220 *βάλε, — ὄφρα κε — ἐφείη*, ubi olim illud explosum *ἐφείῃ* legebatur. III, 677 *προέηκαν — ὄφρα θοῶς καίοιτο νέκυς.* IV, 463 *ἀνάειρε — σόλον, ὄφρα οἱ εἴη.* 510 *ὅππως τις προάλοιτο, πόδας δ' ὑπεκίνυον.* II, 622 *εὔαδεν ὄρφνῃ, μὴ δὴ σεῖο φονῆι φάνος περὶ σῶμα βάλοιμι.* III, 52 *ἔρχεο, μή σε βάλοιμι καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα*, quibus ambobus locis ex vulgari canone conjunctivus necessario ponendus erat. 664 *πολλὰ παρηγορέεσκον, ὅπως λελάθοιτο γόοιο.* X, 4 *δειδιότες, μὴ λαὸς ἐπιβρίσειεν Ἀχαιῶν*, ubi cur noluerit conjunctivum consuetum ponere *ἐπιβρίσῃ Ἀργείων*, supra vidimus. XI, 451 *ἐπεβήσατο — ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείη.* 494 *ἔρχεο —, ὄφρα δαείης*, ubi rursum praegressum imperativum habes.

Hinc eadem causa ductus etiam variare modos, qui quidem ei non diversi erant, interdum sibi indulsit. Vid. III, 69 sqq.:

τλήτω μεν κατέναντα καὶ εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθαι,
ὄφρα κέ οἱ μέλαν αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθείη
ἡμετέρῳ περὶ δουρὶ καὶ Ἀΐδα λυγρὸν ἵκηται.

II, 46 sq.:

δείδω, μὴ σὺν ἑοῖσι κιὼν ἑτάροισι δαμείη
κεῖνος ἀνήρ, πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται.

ibid. 315 sq.:

χάζεο, μή σε βάλοιμι καὶ οὐκ ἐθέλων περ ἀνάγκῃ,
μηδὲ τεῷ περὶ παιδὶ πέσῃς μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
μαρνάμενος, μὴ δή σε καὶ ἄφρονα μυθήσωνται.

VIII, 20 sqq.:

— ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς Ἄρεα καρτύνεσθε,
ὄφρα μὴ ἀμπνεύσῃ Τρώων στρατός, ἀλλ' Ἀχιλῆα
φαίη ἔτι ζώοντα μετέμμεναι Ἀργείοισιν.

Ex his locis jam unico, qui adversabatur, medicina petenda erat: IV, 454 sqq.

ἐς Τροίην μιν ἔνεικεν, ἵνα σφετέροιο τοκῆος
μνωόμενος Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχοιτο
προφρονέως, εἴη δὲ πόνος πειρωμένῳ ἀλκῆς,

ubi negligentia nescio utrum mea an operarum factum est, quod nec *μάχηται* in poëtae verbis scriptum, et in nota tantum haec prolegomenon paragraphus adscripta est.

Sed uno loco, opinor, sciens retinuit optativum, — IX, 232:

ἵππους ὀτρύνεσκεν ἐλαυνέμεν, ὄφρα τάχιστα
ὀλλυμένοις Δαναοῖσιν ἀεικέα πότμον ἀλάλκοι.

Meminerat enim *ἀλάλκῃ* Homero ceterisque inauditum esse.

Locos addo, ubi *ὄφρα* consentienter cum omnium usu cum indicativo praeteriti jungitur in voto enuntiando, quod ratum fieri non posse simul indicatur — IV, 30 sq.:

ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἕκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
Ἀργείους σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄλεσσεν,

ubi cfr. notam, et V, 206 sqq.:

ὡς ὄφελον καὶ ἐμεῖο θρασὺ σθένος ἐν δαΐ κείνῃ
αὐτὸς Ζεὺς ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος, ὄφρα σε Τρῶες
ἀμφιτόμοις ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν.

Et cfr. *ibid.* 219 — 221:

ὡς ὄφελον — θῆκεν, — ὄφρ' — ἔδρακες,

et VII, 701 sq.:

εἴθε μιν — κίχανον, ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθρησεν.

Sed recte habet II, 323 sq.:

— — — *ὡς ὄφελόν μοι*
ἀλκὴ ἔτ' ἔμπεδος ἦεν, ἵνα γνώῃς ἐμὸν ἔγχος.

Neque enim, quid, si pristinum Nestori robur inesset, eventurum foret, dicitur, sed est quaedam voti enuntiati epexegesis, quam eodem modo per conjunctivum adjecit, ut II, 129:

ὥς μοι ἔτι κρήνειαν, ἵν' Ἀργείους ἐσίδωμαι
ὀλλυμένους ἅμα πάντας ὑπ' ἐγχείῃσι τεῇσιν.

Cfr. notam ad priorem locum, in qua tamen cum Spitznero abusus sum loco supra adscripto IV, 30 sq., immemor, *ὀλέσσῃ* ibi prava Heynii conjectura illatum esse.

§. 42. De membris *consecutivis* perbrevi esse licet. Eorum duo exempla praebet, — XIV, 528 sq.:

— — — *ἔβραχε δ' ἅλμη*
βυσσόθεν, ὥστε θάλασσαν ἰδ' οὐρανὸν ἠδὲ καὶ αἶαν
φαίνεσθ' ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.

et XII, 311:

τρὶς τόσον Ἑρμοῦ ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκοῦσαι.

§. 43. Majorem in membris *conditionalibus* varietatem admisit, et quod particulas et quod modos attinet. Habemus primum *ἤν* cum conjunctivo his locis: I, 92 *πολλὰ δ' ὑπέστη Δωσέμεν, ἤν — ἐπαμύνῃ.* IV, 69 *οὐδέ τι μῆχος Γίνεται, ἤν μή τις κορέσῃ — νηδύν.* 493 *διαρραίσει δέ μοι ἦτορ, ἤν μιν — λάβῃ χόλος.* V, 258 *ἢν δὲ καὶ — Ἥρωος χρειώ — πέληται, οὐδ' ὅγε — ἐλεύσεται.* 312 *οἵ με — τρομέουσι, καὶ ἢν ἀπάτερθεν ἴδωνται.* VII, 390 *ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδὶ, καὶ ἢν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται.* 518 *ἢν δέ ποτ' — ἵκησθε — οὔ νύ τις ὑμέας ῥύσεται.* 588 *πυρὸς ὁρμὴ οὔποτ' — ἐφόβησε, καὶ ἢν μέγα μαίνετ' ἀήτης.* 704 *ὥςπερ ὀΐω ἔσσεσθ', ἤν με σάωσιν — Οὐρανίωνες.* VIII, 40 *ἐλαφρότερον δέ μοι ἄλγος Ἔσσεται, ἢν μὴ — ἴδωμαι.* IX, 412 *ἔφαντο δὲ — ἕλκος — ἰήσασθαι — ἢν στρατὸν εἰσαφίκηται.* 507 *χρὴ δὲ — φῶτα, καὶ ἢν φορέῃθ' ὑπ' ἀέλλης — τλῆναι ὀϊζύν.* 511 *δώροισιν ἀρεσσόμεθ' — ἤν ποθ' ἕλωμεν — πτολίεθρον.* X, 32 *ἔσσεται ἄλγος — ἢν πως — ἀμφιμάχωνται.* X, 263 *αἴσιμον ἦεν — κῆρας ἀλύξαι, ἢν ἐθέλῃ.* 294 *μεμόρηται ἀπωσέμεν ἄλγεα — ἢν ἐθέλῃς.* XI, 140 *κεχαρήσεται Ἄρης, ἢν ἐθέλητε μάχεσθαι.* XIII, 195 *ἢν δὲ γέροντα — κτείνῃς, οὔ νύ τις αἶνος ἐφέψεται.* 517 *ἀναπνεύσει δέ μοι ἦτορ, ἢν κείνους ζώοντας ἴδω.* XIV, 194 *ἢν δ' ἀγαθὸν φρονέῃς, ἀγαθῶν καὶ τεύξεαι ἔργων.* Uno loco legitur *ἄμεινον Ἔσσεται, ἤν κε δόλῳ — ἐκπέρσωμεν* XII, 227.

Nam VII, 215 ex tot locis *αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται, ἤν ἐθέλῃσθα* scribendum.

Sed nullo, quod quidem demonstrari queat, discrimine *εἰ* cum conjunctivo conjunxit: V, 265 *μέγεθός τ' εἰς οὐδὲν ἀέξει — εἰ μή οἱ — μῆτις ἕπηται.* VI, 424 *οὐ μὰν — σαώσει, οὐδ' εἴ τοι νέκταρ — καταχεύῃ.* X, 18 *οὐ σθένος ἔσσεται — καὶ εἰ — κάμωσιν.* 24 *ἔσσει' ἐδωδὴ — εἰ καὶ — ἵκηται.* XII, 249 *εἰ καὶ ἀεικίζωσι καὶ εἰ πυρί μητιόωνται.* XIV, 565 *φὴ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἓν ἵκωνται.* Porro habes *εἰ δέ κε μίμνω — διαῤῥαίσουσι* X, 401. XIV, 221 *εἴ κ' ἐθέλωσιν — κούρην ταρχύσασθαι — οὔτι μεγαίρω*; idemque III, 454 *εἰ δέ κεν οὐ φθίσῃ — ὅσσα — γῆρας ἰάψει* et X, 42 *εἰ δέ κεν ἄρ καὶ κείνῳ ἀπεχθόμενοι τελέθωμεν* restituendum erat, ubi cfr. notam. Postremo loco simillimo VI, 445 *ἔσσετ' ὄνειδος — αἴ κε — ἀπονέωνται.*

Vides hic minime omnia convenire. Sed in tanta omnino exemplorum paucitate ex sola conjectura ad certam normam ea revocare non ausus sum. Vix tamen dubito, quin melioribus libris inventis VII, 588. IX, 507, ubi consonantes sequuntur, *καὶ εἰ*, contra V, 565 *ἢν μή*, XIV, 221 *ἢν ἐθέλωσιν*, VI, 445 *εἴ κε* lecturi simus.

Optativorum ratio in membris vere conditionalibus prorsus eadem est, atque in ceteris jam observavimus. Metrum est, quod eorum formas postulat, I, 606 *ἄτε — φρένας — ἰαίνει, εἰ καὶ μάλα τις θρασὺς εἴη.* V, 377 in comparatione *τῷ δ' εἴ τις κύρσειε μεμηνότα θυμὸν ἔχοντι — περιτέλλεται ἦμαρ.* VI, 621 *οὐ σθένος ἐστὶ — οὐδ' εἴ μοι στέρνοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη.* Et ne utriusque modi commixtio deesset, scripsit III, 74 sq.: *οἶδα γὰρ ὥς οὔτις με δυνήσεται — δαμάσασθαι — οὐδ' εἴπερ στέρνοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσιν, ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσι λίην, καὶ χάλκεος εἴη.*

Duobus locis, quamquam dubitanter, optativos reliqui, — III, 96 sq.:

τοῖς εἴ πως ἐρύσαιμεν Ἀχιλλέα δῃωθέντα,
ἵπποις μὲν μέγα κῦδος ὀρέξομεν, ἠδὲ καὶ αὐτῷ —

ubi non tam simplex conditio, quae utrum eventura sit necne futuro tempore apparebit — hoc esset *ἐρύσωμεν* — enuntiari, sed simul significari videtur *optare* Paridem ut ea, quam enuntiat, conditio eveniat; — et VI, 86 sq.:

ἤνπερ Ἀχιλλῆος μεγαλόφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο, πόροι δέ τις Οὐρανιώνων
νίκην εὐχομένοισι καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι,
δώσω οἱ παράκοιτιν ἐμὴν ἐρικυδέα κούρην.

Hic locus aut eadem ratione, qua prior, aut hoc modo explicandus est: *si Neoptolemus venire et Dii victoriam dare voluerint*, ut hae res ab utrorumque voluntate aptae ponantur.

Etiam duo alii loci, ubi conditio de re praeterita notata in significationem actionis saepius repetitae transit, vulgarem usum optativi retinent: I, 341 *φέρεν δέ οἱ — ἵππος Ἰοδόκην καὶ τόξον — εἴ που ἄρ' αὐτῇ Χρειὼ — βελέων — καὶ τόξοιο πέλοιτο· θοοὶ δέ* etc. VII, 341 *ἀμφὶ δέ οἱ καὶ ἄκοντα λελειμμένον εἴ που ἴδοιτο, Ταρφέα μιν φιλέεσκε, καὶ εἴ τί περ ἄλλο γοῶσα Ἔδρακε.*

A membris mere *conditionalibus* ad vicina transimus, in quibus fieri aliquid traditur experiundi sive tentandi gratia, num hunc an contrarium eventum habiturum sit, ubi Latini etiam *si* vel *si forte* ponere solent. Hic habemus bis *conjunctivum* post *ἤν*, — VI, 306:

θαρσαλέως Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπάμυνον,
ἤν πως ἀμπνεύσωμεν· ἐπεὶ σέγε μοῦνον ὀΐω etc.

et VII, 222:

αὔριον αἶψα νεώμεθ' ἐπ' εὐρέα βένθεα πόντου,
ἤν τι φάος Δαναοῖσι λιλαιομένοισι γένωμαι, —

ter *εἴ που* cum *optativo*, et quidem ejusdem verbi V, 376, ubi verbum antecedens defectu haustum est, de quo cfr. notam:

εἴ που ἔτ᾽ ἐν ξυλόχοισιν ἴδοι θυμήρεα τέκνα, —

porro X, 445:

— — *φέρει δέ μιν ἄσχετος ὁρμή,*
εἴ που ἐνὶ ξυλόχοισιν ὁμήθεα ταῦρον ἴδοιτο,

et XIII, 43:

— — — *ἀμφὶ δὲ πάντη*
Τρῶας παπταίνεσκεν, ἐγρηγορότ᾽ εἴ που ἴδοιτο.

Sed IV, 343 sq. ob accuratam Apollonii, cujus locum adscripsi, imitationem dedisse videtur:

ἄμφω χεῖρας ἐὰς πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν
ὥς ποτ᾽ ἐΰτρόχαλοι, μηδ᾽ ἐκ πολέμου βαρύθοιεν.

His adversari videtur VII, 20:

τῷ νῦν μήτι βίῃ πειρώμεθα Τρώιον ἄστυ
περσέμεν, ἀλλ᾽ εἴ πού τι δόλος καὶ μῆτις ἀνύσσῃ,

sed jam scimus formam *ἀνύσσαι* nostro prorsus insolitam fuisse, neque ille *ἤν που* dixit. Postremo consuetudini nostri, quam adhuc illustravimus, prorsus convenit I, 607 sq. *ὤρμηνεν* — *ὑποσχέσθαι* — *χαλκὸν ἅλις καὶ χρυσόν* —

τοῖς ἤν πως πεπίθοιτο θοὸν σθένος Αἰακίδαο,
ἢ καὶ ὁμηλικίην αἰδεσσάμενος κατὰ θυμὸν
δώῃ νόστιμον ἦμαρ ἐελδομένῃ περ ἀλύξαι,

ubi operarum vitio in textu *δώῃ* relictum est: cfr. notam. Male ibi legebatur *πεπίθοιτ᾽ ὀλοόν*, sed si hoc adjectivum praetulisset, scripsisset etiam *πεπίθῃτ᾽*; maluit vero optativi plenam formam ponere caesurae trochaicae causa: cfr. notam.

Nihil, quod abhorreat a vulgari usu, praebent membra conditionalia, quibus nec conditionem nec quod ex ea admissa secutum esset, factum esse indicatur. Habes *εἰ* — *εἰληλούθεις, οὐκ ἂν* — *κεχάροντο* II, 328 sq. *εἰ* — *ἤλυθεν, οὐκ ἂν* — *φύγεν* III, 444 sq. *εἰ* — *ἐώλπει, οὔτ᾽ ἂν* — *ἦλθον, οὔτε τιν᾽* — *ἔασα* V, 583 sqq. *οὐκ ἂν* — *ἠλάσατ᾽, εἰ μὴ τεῖχος* — *ἀπέρυκεν* VII, 514 sq. Habemus in protasi *ἔμελλεν* cum infinitivo: I, 713 sqq. *ἦ γὰρ ἔμελλε κεῖσθαι* — *εἰ Διὸς* — *παρὲκ νόον ἄλλα μενοίνα,* ubi cfr. notam; et vid. II, 305—307. VII, 141 sq. 417—420. VIII, 341—343. 350—352. Unicum sed justum est V, 359 sq.:

καὶ τὰ μὲν ὧς ὥρμαινε, τὰ δὴ τάχα πάντα τέλεσσεν,
εἰ μή οἱ Τριτωνὶς ἀάσχετον ἔμβαλε λύσσαν.

Et eodem modo explicandum est VIII, 215 sq.:

πατρὸς ἐμοῖο μέγ᾽ ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἀλύξει,
ἡμῖν ἄντα μολών, οὐδ᾽ εἰ παγχάλκεος ἦεν,

ubi cfr. notam. Sed vulgaris est, non conditionalis indicativus XI, 241 sq.:

— — — *καὶ ἐς χέρας ὄντιν᾽ ἕλοντο*
κτεῖνον ἀνηλεγέως, εἰ καὶ μάλα φίλτατος ἦεν.

Sed multo saepius in protasi praemissa legitur *καί νύ κε*, ita ut locos exscribere pigeat. Vid. I, 447 sqq. 659 sqq. 775 sq. II, 507 sqq. III, 26 sqq. 366 sqq. 752 sq. IV, 563 sqq. VI, 570 sq. 644 sqq. VII, 28 sqq. 626 sqq. VIII, 152 sq. 237 sqq. 427 sqq. IX, 255 sqq. 403 sq. X, 104 sqq. XI, 255 sqq. 456 sqq. XII, 93 sqq. 395 sqq. XIV, 410 sqq. 580 sq.

Alias horum membrorum formationes admisit III, 514 sq. *τάχ' ἤλυθε — νύξ, εἰ μὴ — προσεφώνεε.* IV, 301 sq. *ἧκα δὲ πάντες ἔμιμνον — εἰ μή σφεας ἐνένιπεν.* VI, 503 sqq. *καὶ δὴ τάχα — ὄλοντο, εἰ μὴ — τύψε.* XII, 269 sq. *καταβήμεναι ὁρμαίνεσκον, εἰ μὴ — ἔρυκε.* XIII, 389 sqq. *ὥρμηνε κτανέειν, εἰ μή — κατέρυξε.* XIV, 232 sq. *εἷλκον, εἰ μὴ — κατέρυκεν*; porro simplex *καί κεν* IV, 329 sqq. cum *ἤμελλεν* VI, 542 sq.

§. 44. Orationis vere *obliquae* habemus unum exemplum XIV, 239 sqq., ubi optativos retinuit:

ἠνώγει δ' ὑμέας τε καὶ Ἀτρείδην βασιλῆα,
ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλὲς ἄροισθε
τύμβον ἐπ' εὐρώεντα Πολυξείνην εὔπεπλον,
καί μιν ἔφη ῥέξαντας ἀπόπροθι ταρχύσασθαι.
εἰ δέ οἱ οὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν,
ἠπείλει κατὰ πόντον ἐναντία κύματ' ἀείρας
λαὸν ὁμῶς νήεσσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξειν.

Ex hoc loco fortasse quis explicandum putet optativum III, 754 sq.:

καί νύ κεν αἶψ' ἐτέλεσσαν, ὅσα σφίσι μήδετο θυμός,
εἰ μή σφεας κατέρυξε θεῶν νόος, ὄφρ' Ἀχιλῆος
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θοὸς πάϊς, ὅν ῥα καὶ αὐτοί
δέχνυνθ', ὁππόθ' ἵκοιτο ποτὶ στρατόν.

Scilicet ibi, quid Dii mente agitaverint, indicari. Verum quoniam similibus locis alibi conjunctivum habemus, hic quoque *ἔλθῃ* scripsisse poëtam arbitror, pro quo propter sequens *ἵκοιτο*, quod satis metro excusatur, facile inferri poterat *ἔλθοι.*

Membra *interrogationis*, quae a verbis sentiendi apta sunt, habemus II, 21 sqq.:

ἀλλ' ἄγε φραζώμεσθα, τί λώιον ἄμμι γένηται,
ἢ ἔτι που στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσιν,
ἢ ἤδη φεύγωμεν ἀπ' ἄστεος οὐλομένοιο.

V, 355 sqq.:

εἵλετο δὲ ξίφος ὀξὺ καὶ ἄσπετα πορφύρεσκε,
ἢ ὅγ' ἐνιπρήσῃ νῆας καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους, ἢ μοῦνον ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
δηώσῃ μελεϊστὶ ταμὼν δολόεντ' Ὀδυσῆα.

X, 11 sq.:

ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως πολέμοιο τι μῆχος
εὕρωμεν.

III, 348:

νῦν δ' ἐμοὶ ἄλλα μέμηλε περὶ φρεσίν, ὡς Ἀχιλῆα
ἐκ φόνου ἀργαλέοιο νέκυν Δαναοῖσι σαώσω.

Deinde, quae constructio saepius apud Nonnum invenitur, *μή* cum indicativo praeteriti, quod fere idem sit atque *nescio an*, semel posuit XII, 417:

ἐρριγώς, μὴ δή τι παρήλιτεν ἀφραδίῃσιν.

Postremo ter membrorum interrogativorum habemus disjunctionem factam per *εἴτε — εἴτε,* — II, 151 sq.:

εἴτε γὰρ ἐσθλός τ' εἰμὶ καὶ ἄλκιμος, εἴτε καὶ οὐκί,
γνώσῃ ἐνὶ πτολέμῳ.

X, 294 sq.:

— — — *σῇσιν γὰρ ἐπὶ φρεσίν, εἴτε σαῶσαι*
μήδεαι ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, εἴτε καὶ οὐκί.

XI, 261 sq.:

— — — *δέρκοντο γάρ, εἴτε δαΐξαι*
χρειὼ δήιον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ᾽ ἀλέασθαι. —

Paullum discedit ab his et quod ad futurum tempus spectat, et quod aliis utitur particulis, locus qui X, 37 sqq. legitur:

ἀλλ᾽ εἰ μὲν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρας ἀλύξαι,
εἰ δ᾽ ἄρ᾽ ὀϊζυρῶς θανέειν πολυηχέϊ μώλῳ
μέλλομεν, εἶν ἔντεσσι σὺν ἡμετέροις τεκέεσσι
καὶ γεραροῖς πατέρεσσι μαχώμεθα,

ubi olim scripturus erum: *ἀλλ᾽ εἴτ᾽ οὖν — εἴτ᾽ ἄρ᾽* etc. Sed nunc in loco singulari singularem etiam particularum conjunctionem poëtae placuisse opinoi, ut rursus alia Homero *ξ*, 183 sq.:

ἀλλ᾽ ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἁλῴη
ἦ κε φύγοι καί κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.

§. 45. Postquam explicavimus, et quibus vocabulis usus sit Quintus, et quomodo et ea inter se, et ipsa orationis membra copulaverit, restat, ut de nonnullis rebus, quae ad rhetoricum carminis ornatum pertinent, strictim dicatur. Initium facimus ab ea figura, quam ad III, 455 breviter attigimus. Ibi cum legitur de Peleo:

ἃ δειλὸς χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει,

dicitur ille quasi sua sponte conceptis maeroribus suam senectutem vexare, cum proprie dicendus esset senex immissorum malorum maerore vexari. Pluribus eam figuram, quam *actionis passivae* appellare licet, quoniam res, quae aliquid patiuntur, quasi id ipsum perficientes cogitantur, illustravi in *observationibus* meis, quae de Tryphiodoro scriptae leguntur in *Jahnii annalibus* p. 379 — 383. Ea nunc repetere nolo: sed addere volo alia exempla, Quinti quidem locis repetitis. Eam figuram frequentissime de affectionibus animi usurpari, et ita saepe, ut a nostra cogitandi loquendique ratione vix recedat, monui primum *l. c.* p. 379 sq. Ex Quinto huc pertinent: *θάρσος — λαβόντες* I, 217, ubi vid. notam. *ἐνὶ φρεσὶ κάρτος ἀέξων* II, 187. *ἐ. φρ. πένθος ἀ.* III, 490. *θυμὸν ἔτερπεν* II, 493: cfr. IX, 514. *ὕπνῳ θυμὸν ἴηναν* VII, 238: cfr. *ibid.* 684. *θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινεν ibid.* 473: cfr. XIII, 562, ubi vel Hermannus olim conjecit:

Ἀργείοις δ᾽ ἔτι θυμὸς ἐπὶ Τρώεσσιν ὀρίνθη.

Similiter *ἄλλῃ τρέπε θυμόν* XI, 240. *βίην τρέψωσι μάχεσθαι* VIII, 269. *θυμὸν — κατέπαυσε — χόλοιο* IX, 424. Ex aliis poëtis similia addo: *N*, 84 *ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.* Hes. *ἔ.* 335 *ἔεργ᾽ ἀεσίφρονα θυμόν.* Et ita fragmentum ejus explicandum, quod tractavi ad Quint. III, 630. Apoll. Rhod. I, 801 *μεταστρέψωσι νόον.* 899 *θυμὸν ἀρείῳ ἴσχον.* 1289 *ἄτῃ θυμὸν ἔδων.* 1339 *μῆνιν ἀέξω.* II, 641 *θάρσος ἀέξω.* III, 301 *ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν. ibid.* 446 *κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα.* 897 *θυμὸν ἀφειδέως κορέσωμεν. Gregor. Nazianz.* I, 318 *ἐλπωρῇσιν ἔθαλπον ἐμὸν νόον. ibid.* 364 *πένθος ἀέξων.* II, 275 *κέντρον ἐπ᾽* (sic leg. pro *ἐν*) *ἀλλήλοισι πόθου* (sic pro — *ῳ*) *θήγοντες ὁμοῖον. ibid.* 500 *τρέψας εἰς ἀγαθὸν ζῆλον πυρόεσσαν ἐρωήν. ibid.* 572 *πόθον ἀέξεις. Apollin. Laod. Psalm.* II, 25 *νόον βαρύθυμον ἐγείρῃ.* VI, 6 *μῆνιν ἀέξεις.* VII, 26 *μῆνιν ἐγείρειν.* IX, 69 *θυμὸν ἀέξει.* XXIV, 26 *ἐπ᾽ ὀλβίστοις κραδίην — βόσκων.* XXXIV, 29 *φρενὶ πένθος ἀέξων. Orac. Sibyll.* III, 265 *χόλον καὶ θυμὸν ἐγείρων. Orph. fragm.* ed. Lobeck. Aglaoph. p. 494 *ποιμαίνων πραπίδεσσιν — ἔρωτα.* p. 507 *νόον τράποι.*

Addo *Nonni* usum: V, 347 *ἦθος ἀέξω.* — XIV, 326 *οἶστρον ἀέξων.* — XIX, 32. VI, 626 *χόλον πρήϋνε*: cfr. XIX, 21. XXIV, 57. XLVIII, 4. — VIII, 9 *στέμματι θυμὸν ἔτερπε*: cfr. XII, 205. XIII, 266. XL, 419. — XI, 356 *ἄλλῳ λῦσον ἔρωτι τεοὺς σπινθῆρας.* — XVI, 133 *πόθῳ φρένα θέλξον.* — XIX, 114 *ζῆλον ἀέξων*: cfr. XX, 285. XXIII,

60. XXVI, 154. XL, 477. XLVIII, 498. — XXIV, 132 *πόθον μεθέπουσα*: cfr. XXVI, 160. XXVII, 268. XXXII, 73. XXXVII, 641. XXXVIII, 190. XLI, 411. XLV, 32. XLVIII, 787. — XXVII, 95 *φρένα μᾶλλον ἀμύξῃ.* — XXXI, 8 *χόλον — ἔγειρεν.* — XXXIII, 309 *μνῆστιν ὄλεσσας.* — XXXIV, 7 *μεληδόσι θυμὸν ἱμάσσων.* — XXXIV, 102 *ἐλπίδα βόσκων*: cfr. XXXV, 248. XXXIX, 276. — XXXV, 252 *ῥίψας — τέρψω ὀνείρων.* — XXXV, 258 *εὐνήσας — χόλον.* — XXXVIII, 72 *θαύματι χάρμα κέρασσεν.* — XLI, 264 *ἐλέλιζε — μενοινήν.* — XLVIII, 529 *νόον πόμπευεν ὀνείροις.* — XLVIII, 943 *χόλον κατεύνασεν.* — X, 287 *ἀμφιέπων — ἰὸν ἐρώτων.*

Tum de *transformationibus* corporis externa vi effectis ibidem exemplis docui. Huc pertinent Quint. XIV, 47 *αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον,* quod praeivit Apoll. Rhod. I, 791 *παρθενίας ἐρύθηνε παρηίδας*, unde et Gregor. Nazianz. II, 346 *φοινίσσουσα παρήιον αἵματι σεμνῷ* et Nonn. I, 84 hausit: *παρθενίην πόρφυρε παρηίδα.* Saepius res, quae franguntur invitis hominibus, ab iis ipsis frangi dicuntur. Fundus Homericus est *Z*, 40. *Π*, 371 *ἵπποι — ἄξαντε ἅρμα.* Eodem modo Hes. *ἔ.* 440 *ἄροτρον ἄξειαν.* *ibid.* 666 *νῆα κανάξαις.* *ibid.* 691 *ἄξονα κανάξαις.* Quint. XIV, 613 *ἄξαντες πέρι νῆας.* Sed jam transeo ad singularia exempla. Hic quoque a Quinto principium: vid. I, 622 *οὐδέ οἱ αἰδὼς Ἤισχυνεν δέμας ἠΰ*, quod in nota explicavi. *ibid.* 305 de Niobe Deorum ira in lapidem mutata: *μακάρων ὀλοὸν χόλον ἐκτελέουσα.* Nec dissimiliter Theocr. I, 93 *ἄνυε πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.* Porro Quint. I, 819 de *mortuo* Podarce: *βλήμενος Ἀργείοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος.* Magis etiam offensui esset, nisi res nobis jam familiaris esset, Quint. VII, 618 de galea lapide collisa:

ἐθραύσθη τρυφάλεια καὶ ἐγκέφαλον συνέχευεν.

Scilicet comminutae galeae fragmina per cranium in cerebrum penetrant. Pauca quaedam addo: *Hes. ἔ.* 497 *λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρί πιέζῃς*, id. in fragm.: *γυνὴ μέτρα ἐμπίμπλησι.* *Theocr.* II, 26 *ἐνὶ φλογὶ σάρκ᾽ ἀμαθύνοι.* VII, 124 *ὄρθριος ἄλλον — νάρκησι διδοίη.*

Postremo ex Nonno: XXXI, 132 *δέμας ἀλλάξασα*: cfr. XLVIII, 296. — XXXIII, 23 *παρηίδος ἄνθος ἀμείψας*: cfr. *ibid.* 29. 55. 38. 433. — XXXVIII, 246 *Σελήνη κύκλον ὅλον πλήσασα.* — IV, 228 *κόλπωσεν — λαῖφος ἀήτη*: cfr. XL, 457. — XLI, 56 *μορφώσασα — τόκον ἰλύς.* — VII, 26 *ἔθλιψε ῥάχιν κυριούμενος αὐχήν.* — XIX, 155 *σιώπῃ δάκτυλα δινεύουσα.* — XX, 165 *τροχὸν ἠκόντιζε — ἄξων.* — XXIV, 184 *χιτῶνες στήθεα γυμνώσαντες.* — XXVIII, 89 *παρθενίη — λύσειε κορείην.* — XXXVII, 430 *ἄξων ἱπποσύνην ἀνέκοπτε.* — XLI, 104 *ἱμὰς — κύκλον ἑλίξας.* — XLVI, 263 *Κιθαιρών, γηροκόμους — κατέκτανες.*

Quid quod haec figura vel in prosaicos Latinos meavit; speciminis loco ex quatuor auctoribus singula exempla pono. *Cic.* sen. II, 4: „Praeterita aetas nulla consolatione permulcere potest stultam senectutem.“ *Caes.* b. G. V, 43: „Hae (casae) celeriter ignem comprehenderunt et venti magnitudine in omnem castrorum locum distulerunt.“ *Liv.* XXXII, 17: „Rota una in altiorem orbitam depressa turrim inclinavit.“ Neque aliter explicandus est ille *Sallustii* locus Cat. III, qui mirifice torsit interpretes: „Me honoris cupido *eadem*, *quae* ceteros, famā atque invidiā vexabat.“

§. 46. Ut ubique, ita etiam in earundem vocum *repetitionibus* Homeri exemplum secutus est Quintus. Earum duplex est genus, quae ex industria quaeruntur et quae inscio excidunt. Illas epanaphorae sive epanalepseos nomine comprehendi constat: de ejus usu apud Quintum Homericis comparatis ita egit Spitzner. *observatt.* p. 77—79, ut non opus sit quidquam addatur. Ad I, 369 sq. cfr. Nonn. VIII, 359 sq.:

τλῆθι, μένειν χρόνον ἄλλον, ἕως ἔτι φόρτον ἀείρεις,
τλῆθι, μένειν χρόνον ἄλλον, ἕως ἐμὸν υἷα λοχεύεις.

Alterum genus latius patet, praesertim apud Quintum: sed ea colligere et longum est et inutile, quoniam ea res nec fugitivo lectori offensionis, nec attento critico dubitationis locum praebet.

Aliam rem, de qua jam alio nomine egimus, breviter perstringere placet, *comparationes* dico, quas ut numero nimias et verborum ambitu haud raro longiores esse, ita argumenti novitate et descriptionis colore interdum excellere notarunt critici: cfr. Tychs. p. XLIII, not. 1. Hic quoque eum vel in illa abundantia Homerum suum expressisse patet: ut taceam de singulorum imitatione, cumulatarum comparationum insigne exemplum in secundo Iliadis libro habebat, quas variorum poëtarum varios foetus esse ut aegre vel recentioribus criticis persuasum est, ita ejus rei ne tenuissima quidem suspiciuncula subnasci poterat Quinto. Fere omnia hujus generis Rhodomannus collegit in *indice similium:* nos potiora tantum indicamus, quibus, quae supra de Quinto disputavimus, illustrantur. Etenim quod poëta profitetur se puerum oves pavisse, id a veritate non abhorrere comparationes ostendunt, quae quo propius accedunt ad pastoris et hominis agrestis vitam, eo magis vivide et ad ipsum rei adspectum et usum depicta sunt. Huc refero, quae de *ovibus* ob agnos moerentibus V, 493 sqq., de *vacca* hortum devastante I, 394 sqq., vitulum quaerente VII, 255 sqq. XIII, 258 sqq., taurum quaerente X, 441 sqq., de *bubus* oestro percitis XI, 207 sqq., plaustrum trahentibus VI, 107 sqq., sub jugo respirantibus VIII, 372 sqq., de *anseribus* blandientibus VI, 125 sqq., de *apibus* I, 438 sqq. III, 220 sqq. VI, 324 sqq., de *vespis* X, 146 sqq. VIII, 41 sqq. XIII, 55 sqq., de *locustarum* agmine pernicioso II, 195 sqq., de *porcellis* ex segete expulsis XI, 170 sqq., de *suibus* grunnientibus XIV, 33 sqq., de *canibus* dominum plorantibus II, 269 sqq., de cane ereptos catulos desideranti XIV, 281 sqq., de *muscis* a puero attritis VIII, 331 sqq., de *equo* ferociente VII, 316 sqq., de *gruibus* funda dissipatis XI, 110 sqq., de *sturnis* olivas invadentibus VIII, 387 sqq., de *vineis* VIII, 378 sqq., de *olivae* baccis decussis IX, 195 sqq., expressis XIV, 262 sqq., de olivae germine abrepto VI, 378 sqq., de *papavere* absciso IV, 428 sqq., de *carbonum* fabricatione IX, 162 sqq., de *picis* paratione *ibid.* 451 sqq. — ubi vid. notam —, de fera ferro venatorio capta IX, 363 sqq. narrantur. Ex his ut quaedam aperte ad Homeri aliorumque imitationem facta sunt, ita multo major pars Quinto propria est, quod quantae sit gravitatis melius nunc perspecto ingenio ejus imitatore aestimabimus. Plenus etiam est aquilis, leonibus, apris, pantheris, lupis, aliisque feris, plenus torrentibus, nebulis, tempestatibus; sed ut verum fatear, hi quidem loci magis Homericam imitationem quam propriae experientiae imaginem referre videntur. Vix enim puto tum temporis tantam leonum aliarumque bestiarum multitudinem per vicina Smyrnae arva et nemora errasse (vivide descripti sunt canes in lupum incitati VIII, 267 sqq.). In describendis autem, quae naturae inanimatae accidere solent, vix omnes Graecorum Romanorumque poëtae ultra Homerum progressi sunt. Sed, utcunque hoc se habet, nec tamen negligendum, quod Quintus has potius quam alias illius comparationes expressit. Contra hominem maritimum, qui ipse et miserrima et jucundissima vidit, agnoscimus in his, quae de *piscibus* reti extractis IX, 172 sqq., igne allectis et triaena confossis VII, 569 sqq., de *Iride* ex mari exoriente I, 63 sqq., de *navi* in mare provoluta XII, 420 sqq., de navis gubernatore omnibus tentatis relicta navi in scapham se injiciente XIII, 309 sqq., navem a scopulo declinante VIII, 414 sqq., de naufragis servatis I, 631 sqq., de nautis revertentibus VII, 454 sqq. XIV, 63 sqq., tempestate territis IX, 270 sqq., elapsis II, 102 sqq., de scopulo fluctibus eroso IX, 377 sqq. narrat. Cum his aliisque, quae colligere longum est, compara, quaeso, comparationes cum Diis vel heroibus institutas, ut IX, 218 sqq. III, 420 sqq. XIV, 582 sqq. V, 641 sqq. I, 663 sqq. etc., ut videas, quantum sit discriminis inter ea, quae noster vidit, et quae tantum legit. Imo confer brevem descriptionem serpentis cauda truncati XI, 74 sqq. cum terribili draconum ad

Laocoontis poenam irruentium impetu XII, 455 sqq. et illic rem propriis oculis spectatam vere proponi, hic rem animo conceptam curtam boni hominis *φαντασίαν* frustra exercere videbis. Ita etiam quasdam res, quae hominum vitae accidunt, egregie depinxit, ut caeci ex parte visum recipientis laetitiam I, 75 sqq., patris filium insperato redeuntem excipientis VII, 637 sqq., quo cum loco cfr. XIII, 537 sqq. Hoc certum est, fere in nulla re tam liberum a librorum imitatione vitae ipsius pictorem se praebere Quintum, quam in comparationibus inveniendis et exornandis. Contra hae ipsae comparationes et area satis angusta includuntur et fere res referunt, non prouti per se apparent, sed prouti aut damnum, aut utilitatem gaudiumque hominibus afferunt. Sed eadem fere totius antiquitatis ad rerum naturam relatio erat.

§. 47. Neque aliam rem silentio praeterire fas est, quae et ipsa Quinto maxime peculiaris est. Frequentissime enim et paene ad nauseam usque *locos communes* admiscuit, qui maximam partem sapientiam vulgarissimam produnt. Hic quoque in campo satis angusto se continet, quem breviter circumscribamus. Primum locum tenent loci, quibus necessitatem vel fortitudinem roboris et victoriae matrem praedicavit: II, 275 sqq. VI, 46. VIII, 18 sqq. XII, 60 sq. 229 sqq. XIII, 121. — tum, melius esse mori, quam cum dedecore vivere II, 38 sqq. X, 43 sq. XI, 219 sq. XII, 301 sqq. XIII, 270. — porro, quam triste sit patris excidium videre VIII, 441 sq. IX, 92 sqq. — alia ad bellum spectantia, ut II, 309 sqq. 393 sqq. III, 76. I, 739 sq. IX, 281 sqq. XII, 67 sqq. XIII, 193 sqq. 202. VI, 389. — aut ad certamina IV, 304 sq. 322. — de ira post mortem evanescente I, 809 sqq. — Nonnulla ad familiarum calamitates pertinent, ut de viduitate I, 116 sq. VII, 280 sqq. — de filiorum morte II, 362 sq. — de orbitate V, 553 sqq. — de matris cura VII, 389 sq. — de funere a filiis curando VII, 657 sqq. — de adulterio XIV, 53 sq. — De Erinnybus I, 31 sq. — de Themide XIII, 369 sqq. — de Litis deabus X, 300 sqq. — de spe ejusque effectu 171 sq. — de vitae caritate XIII, 240. — de variis hominum muneribus I, 462 sqq. — de nobilitate virtutum matre I, 501 sq. — Meliorem esse sinceritatem fallacia II, 82 sqq. — contra magniloquentiam II, 148 sqq. 325 sq. — contra iram V, 574 sq. — contra libidinem I, 736 sq. — contra zelotypiam VI, 37. IX, 347 sqq. — de senum prudentia V, 152 sqq. — de *mentis* laudibus V, 242 sqq. — de morum facilitate IX, 520 sqq. — de gloria omnibus bonis praestante — de hospitis officio II, 157 sqq. — de fame IV, 66 sqq. — Hominem maritimum prodit longa de nautarum periculis admonitio satis a loco aliena VII, 297 sqq. — Horum haud pauca ex Homero traducta esse et quivis sentit et in notis passim indicavimus. Quae vero propria sunt Quinti, vitae praecepta sunt ex isto de immutabili fato dogmate ducta, de quo dogmate supra I, 1, §. 5 locos collegi. Horum enim luculentissimis utitur ad consilia danda, quomodo quis in vitae vicissitudinibus se gerere debeat. Sed audiamus ipsum VII, 76 sqq. post ea, quae *l. c.* adscripsi:

— — *τὰ δ᾽ ἄλλυδις ἄλλα φέρονται*
πνοιαῖς ὡς ἀνέμοιο· καὶ ἀνέρι πολλάκις ἐσθλῷ
ἀμφεχύθη μέγα πῆμα, λυγρῷ δ᾽ ἐπὶ κάππεσεν ὄλβος
* * * * * *
οὔτι ἑκών· ἀλαὸς δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι.
τοὔνεκ᾽ ἄρ᾽ ἀσφαλέως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι
πυκνὰ ποτιπταίει· τρέπεται δέ οἱ αἰόλον ἴχνος
ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
εἰς ἀγαθόν· μερόπων δὲ πανόλβιος οὔτις ἐτύχθη
ἐς τέλος ἐξ ἀρχῆς· ἑτέρῳ δ᾽ ἕτερ᾽ ἀντιόωσι.
παῦρον δὲ ζώοντας ἐν ἄλγεσιν οὔτι ἔοικε
ζώεμεν * * * *
ἀλλ᾽ αἰεὶ ἔλπεσθαι ἀρείονα, μηδ᾽ ἐπὶ λυγρῷ
θυμὸν ἔχειν.

Tum sequitur locus ille ad Christianorum doctrinam talionis caelestis spectans, de quo supra jam dictum. Et similia persaepe occurrunt, ut VII, 54 sq. modo praecessit, postquam fatalem mortis necessitatem omnibus instare expositum est, ἔοικε δὲ θνητὸν ἐόντα πάντα φέρειν, ὁππόσ' ἐσθλὰ διδοῖ θεὸς ἠδ' ἀλεγεινά. Et postquam IX, 499 sqq. de fati viis, quibus homines ut folia ventis agitata ferantur, exposuit, addit 507 sq.:

χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα, καὶ ἤν φορέηθ' ὑπ' ἀέλλης
οἴμην ἀργαλέην, στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν.

Idem praeceptum III, 8 sq. 647 sqq. VII, 37 sqq. repetitur, et III, 642 sq. Diis ipsis proponitur, ut alibi insperatas praedicat sortium immutationes VII, 9 sq. IX, 104 sqq., quamquam ex VII, 635 sq.:

— — — ἐπεὶ οὔποτε φῦλ' ἀνθρώπων
νόσφι γόου ζώουσι καὶ εἴ ποτε χάρμα φέρονται,

concludas poëtae hominum sortem magis tristem quam laetam visam esse. Tamen ubique ad strenue agendum suos provocat, ut V, 50 sqq., ubi habemus luculentam Virtutis montis descriptionem, XII, 290 sqq., ubi laboris probi effectus celebrantur. Sed omnem suam vitae sapientiam in oratione adhortatoria Achillis mortui filio per somnum apparentis inclusit: XIV, 187 — 209, ubi nec illud deest:

μητ' ἐπὶ πήματι πάγχυ δαΐζεο θυμὸν ἀνίῃ,
μητ' ἐσθλῷ μέγα χαῖρε.

Cum his si comparamus sterilem de obedientia Diis praestanda versum IV, 106, et illud Calchantis monitum, postquam Jupiter Trojam nebula obtexit, VIII, 458 sq., porro sacrorum ab Ulixe factorum mentionem V, 362 et si quae sunt similia, facile videmus haec quidem inanes emortuasque actionis epicae machinas esse ex antiquae poësis imitatione illatas, illam vero doctrinam et istius saeculi esse et poëtae ipsius animo foveri, quem hic quoque paganitatis prodere vides inane simulacrum omni pietatis fideique tum sinceritate destitutum. Ejus in locum cum noster magno cum sincerae persuasionis fervore, sed satis crassa Minerva Stoicorum dogmata de fati vi et de sapientia aequam adversus ἀδιάφορα mentem servante substituit, haec duo principia secum pugnantia conciliare non potuit, ut etiam hinc carmen laboret eo incommodo, quo quodque opus literatum invito genio temporis susceptum.
Quod autem omnino tam largum concessit his gnomicis partibus spatium, haud scio an fecerit eo consilio, ut hac ratione alterum antiquae poëseos genus, Hesiodeum, cum Homerico conjungeret.

§. 48. Jam paullo aliter de poëtica Quinti virtute judicabimus atque Tychsenius, quamquam is post vagas priorum declamationes (cfr. Sect. II, §. XI.) primus singulorum ratione inita sobriam et circumspectam pro illis temporibus tulit sententiam, quam ipsis auctoris verbis (*ibid.* §. XIII.) transscribere placet: „Mihi quidem hoc statui posse videtur fuisse auctori *magnum* et *vividum* ingenium, veterum poëtarum studio et aemulatione nutritum; *naevos*, quos reprehendimus, partim ab ipsa ingenii *ubertate* et *luxuria*, quae judicio subtili non regeretur, profectos esse, partim e *saeculi*, quo scripsit, *vitio* ei adhaesisse, quippe quod rhetorico ornatu augendisque in miracula rebus delectaretur.“ Nos contra vidimus a poëtae nostri simplicitate nihil magis alienum esse, quam ingenium vere poëticum, quod ex suis ipsius opibus singularem sublimemque rerum hominumque contemplationem atque veram fervidamque imaginatione conceptorum eloquentiam hauriret. Quamquam non negamus rebus, quae suae patriae atque aetatis essent, pectori ejus paullo plus coloris infusum esse. Verum si pectus est, quod disertos facit, nec continuo facit oratores, nec multo minus poëtas. Hinc non dubito quidem, quin pulchre primam carminis pangendi causam Tychsenius *l. c.*

§. III, p. XXXIX, quamquam verbis exaggerantibus indicaverit: „Natus ille in iis regionibus quae Homeri natales sibi vindicarent, poëtico a natura praeditus ingenio, a pueris Homeri lectione innutritus, et maturo imitando fortasse ingenii vires expertus, potuit sane conspecta inprimis regione Trojana, quam vicinam habuit, et animo concepta veterum rerum imagine, his omnibus eo duci, ea mente animari, ut se quasi alterum Homerum putaret, qui, quae in Iliade omissa essent, suo carmine suppleret." Et Homeri imitationi quanta diligentia et sollertia se dederit per singula capita demonstravimus: imo totus ex illa pendet; et quaecunque virtutes in eo conspicuae sunt, eae fere solae ex illo fonte repetendae sunt. Hinc et versum εὐρυθμίᾳ excellentem et dictionem paucis exceptis Homerico exemplo non indignam sibi petivit. Sed ultra has formae jucunditates tenuis imitatoris indoles eniti non potuit. Itaque vix operae pretium, ea singulatim percurrere, quae Tychsen. *l. c.* §. IV — IX persecutus est, quomodo et res plurimas nec inter se nec cum Iliadis summa connexas disposuerit, qua ratione Deorum ministerium admoverit, quomodo singulorum mores heroum adumbraverit, et quae sunt similia. In his omnibus breviter dici potest neque divitem poëtae nativi venam neque acutam doctrinam conspicuam esse ullam. Imaginum ardentibus Homeri coloribus in omnium saeculorum vitam depictarum umbras quasdam lineis circumscripsit; sed nec sanguinem iis infundere nec corpus iis addere valuit. Itaque Apollo et Mars quantumvis Graecis faventes, Minerva Achivis opitulans primum, tum procellam immittens, Jupiter summam rerum moderans, Nestor providus et garrulus, Ulixes callidus et sollers, Achilles et filius ferocientes — et hi et ceteri omnes εἴδωλα sunt, αὐτοὶ δὲ μετ' οὐρανίοισι θεοῖσιν τέρπονται! Unica erat, ut supra vidimus, Quinti ars, ut ubique Homericis fragminibus uteretur ad tessellatum suum opus componendum. Uno insuper defungar exemplo. Eurypylum dicit Tychsen. p. XLVI sq. ferocem fingi et in hostem caesum saevientem, quia VI, 435 de eo, postquam Machaonem interfecit, ὣς εἰπὼν οὔταζε νέκυν. Pauwius hoc ipsum ut inhumanum vituperavit: vid. notam. Sed neuter servilem imitatoris rationem perspexit, qui cum in Machaonis caede per Eurypylum perpetrata Hectoris et Achillis extremum congressum expressisset — vid. supra I, 2, §. 15 —, quod ibi Achivis quibusdam adscribitur X, 375 in Hectorem saevientibus:

ὣς ἄρα τις εἴπεσκε καὶ οὐτήσασκε παραστάς,

id Eurypylo ipsi attribuere non dubitavit. Quod ad carminis dispositionem attinet, recte Tychsen. p. XXXIX sq. monuit tantum abesse ut rei gestae sit unitas, ut totidem fere sint carmina heroica quot libri poëmatis; recte idem judicavit hac parte Quintum vel Colutho et Tryphiodoro inferiorem esse. Quamquam vellem hoc vitium mollius accusarent ii, qui etiamnunc in Homeri carminibus, qualia hodie feruntur, consilii actionisque unum decursum sibi deprehendere videntur, cui rei vel episodia alienissima inservire sibi persuadent. Hoc genus ne post Lachmanni quidem insigne facinus prorsus evanescet: qui quidem hic ut in rebus divinis et publicis multi amoenis somniis delectari, quam veritatis ipsius splendorem contra intueri, qui admirari, quam judicare malunt.

Sed iisdem machinarum subtilitatibus, quibus hodiernae Iliadis unum esse argumentum, ad quod omnia justo ordine referantur, hi excutere gestiunt, iisdem non dubito quin liquide demonstrari possit etiam apud Quintum omnia summa arte ad καταστροφήν illam, Trojam fatorum voluntate dirutam, dirigi ejusque unitate contineri! Ac Tychsen. quidem, qui pro illis temporibus in Homerico carmine omnia apte ad Achillis ultionem et placationem referri putavit (p. XXXIX), quamquam ab ea Quinti admiratione longe abest, tamen §. 17 putat Quintum eo in disponendis rebus artificio usum esse, ut *per vicissitudines quasdam et quasi gradus urbis excidium adducat*, quam sententiam sequentibus ingeniose exornavit. Verum accidit illi, quod quondam Goethio, cum Euripidis Alcestidem veram

tragoediam esse demonstrare studeret: quomodo res eo consilio tractari possit, non rem eo consilio a Quinto tractatam esse ostendit. Nam quod sane fortunae ejusmodi conversiones per maximam partem carminis sese excipiunt, vellem ego quisquam mihi ullam rationem excogitaret, qua quis hoc argumentum ex alternantibus variorum heroum aristiis mortibusque compositum ita tractare posset, ut illas fortunae mutationes evitaret. Quintum vero nihil de ea sententia cogitasse, et transitiones ostendunt simplicissime alios post alios venisse referentes, et luculentus ille de Palladio locus, de quo supra I, 2, §. 15 accuratius exposui, qui quidem locus Tychsenio multum negotii facessivit — cfr. §. XLIV — et, si verum fateri volumus, totam illam de oeconomiae arte doctrinam evertit. In re manifesta unum exemplum addo. Postquam Neoptolemus caeso Eurypylo Trojanos in urbem compulit, nihil jam quominus ea urbs capiatur obstare videtur. Sed quid fit?

τοὶ δ' ἐμάχοντο
ἀλλήλους ὀλέκοντες, Ἔρις δ' ἐπετέρπετο χάρμῃ,
μέσφ' ὅτε δὴ Κάλχαντος ὑπ' ἐννεσσίῃσιν Ἀχαιοὶ
ἐς νῆας χάσσαντο καὶ ἐξελάθοντο μόθοιο.
οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο δαμήμεναι Ἰλίου ἄστυ,
πρίν γε Φιλοκτήταο βίην ἐς ὅμιλον Ἀχαιῶν
ἐλθέμεναι etc.

IX, 324 sqq. Vix puto quidquam rudius fingi posse quam hunc transgressum! Itaque, cum Tychsen. §. V data opera computat totum carmen res gestas continere circiter quadraginta dierum, magnopere vereor ne rationem ponat, de qua poëta ipse nunquam cogitavit. Quis enim putet eum, qui I, 18 verbis *καὶ τότε* Penthesileam, II, 100 verbis *οὐ μετὰ δηρὸν* Memnonem inducit (consulto praetereo *ἤματα πολλά* III, 668), qui VII, 148 *νύκτας τε καὶ ἤματα δηρόωντο* simpliciter refert, de certo dierum numero definiendo cogitasse? Quo jure autem Tychsen., postquam triginta et duos dies diserte indicari a poëta vidit, dies non notatos sex septemve numero fuisse ponit? Scilicet ut quadragenarium numerum efficiat.

§. 49. Quosdam locos prae ceteris excellere probe idem perspexit (*ibid.* §. VII), nominatim descriptiones et comparationes, de quibus jam vidimus, modo ne propterea (p. L) carmen inaequabile dixisset. Nam eodem nomine quod carmen non inaequabile dici possit? Causam, ob quam hi loci prae ceteris placeant, supra indicavimus. Praeterea duo tantum loci mediocrem tenuitatem superant: Ajacis et Ulixis orationes controversae in libro quinto, de quibus in notis scripsi, et Oenones in Paridem amor et pietas in libro decimo. Sed ille locus et omnino multum tractatus erat in sophistarum scholis, huic contra facem praetulit Apollonii Medea; neque hoc argumentum a Quinti temporibus prorsus alienum fuit, cum labente vero antiquitatis ingenio amoris vis fidusque ardor magis magisque celebrari coepit. Oenones orationis initium vel nostratium poëtarum amatorio acumine haud indignum X, 318 sqq.:

τίπτε μοι εἰλήλουθας ἐναντίον, ἥν ῥα πάροιθεν
κάλλιπες ἐν μεγάροισιν ἀάσπετα κωκύουσαν
εἵνεκα Τυνδαρίδος πολυκηδέος, ᾗ παριαύων
τέρπεο καγχαλόων, ἐπεὶ ἦ πολὺ φερτέρη ἐστὶ
τῆς σέο κουριδίης· τὴν γὰρ φάτις ἔμμεν ἀγήρω.

Alia, quae Tychsen. p. XLV attulit, tantum dextram Homeri imitationem continent, ut Memnonis modestia, Ajacis furor. Nec praeterire debebat alterius Ajacis interitum, ex Odysseae loco haud infeliciter expressum. Quod hic illic heroicorum temporum mores egressus est, ut cum Penthisileam equitem, et equites certantes ad Achillis tumulum, et Graecos testudine facta muros aggredientes fecit, ea res per se nec laude nec vituperio digna est. Scatere poëtam repetitionibus, exaggerationibus, sententiis et locis communibus intempestive intrusis, porro locis languidis

et tenuiter enuntiatis, versibus otiosis, ut vel Pauwius non plane a vero aberret, adeo verbosum dicens, ut, si otiosa et superflua tollas, tertia pars decedat operi, pluribus exemplis allatis notavit Tychsen. *ibid.* §. XII. Quamquam nonnulla non recte vituperavit. Ita et Musarum invocatio ante heroum equum ingressorum enumerationem et haec enumeratio ipsa Homerico exemplo tutae sunt; et portenta XII, 503 sqq. non verbose enarrata, sed e Romanae superstitionis curiositate breviter enumerata sunt. Sed in universum recte ea notasse Tychsenium, quis neget qui vel ducenos tricenosve Quinti versus legerit? Nec causa in obscuro est: cum tam funditus phrases Homericas memoria teneret, ut in quacunque re ex eo fonte petita plura, quam quibus opus esset, succurrerent, fecit, quod vel adolescentulis scribentibus ludi magistri accidere vident; ne jacturam faceret locutionis bene usurpatae, bis terve idem vario modo exprimere quam optione instituta aliquid recidere malebat, quod num retento pejus esset non poterat sibi certo persuadere. Hinc repetitiones et versuum idem dicentium cumulationes nusquam frequentius deprehendimus, quam in ejusmodi rebus, quas et apud Homerum et apud Quintum saepius memorari rei natura poscebat, ut in pugnarum et funerum relationibus. Contra comparationes illas et descriptiones, quae Quinto propriae sunt, ab hoc vitio fere liberas videmus.

His expositis jam non opus est pluribus refutetur ea Tychsenii opinio, qua ille *l. c.* §. XII putavit haud paucos illorum versuum suppositios et serius illatos esse, cujus opinionis singula exempla ex schedis Tychsenianis in notas meas transtuli. In hoc criticae genere dux et signifer ei exstitit Heynius, vir summus sed qui magis scriptoribus eleganter accurateque explicandis atque quaestionibus historicis et mythologicis docte pertractandis quam crisi sive altiori sive humiliori exercendae aptus esset. Utrique ad illos *ὀβελισμούς* instituendos nihil argumenti causaeve erat nisi pium, ut ita dicam, votum ut poëta hoc modo purgatus bonae, quam de eo conceperant, opinioni melius responderet. Satis aperte inscius eam judicandi stationem indicavit Tychsen. §. XIII extr. his verbis: „Imo affirmare ausim posse aliquem, cui satis sit audaciae, resectis aliquot centenis versibus et paucis commissurae causa mutatis hoc carmen ita juvare, ut et lectu multo jucundius et continuatione Iliadis dignius existat.“ En habemus singulare ex tempore satis recenti exemplum ejus opinionis, qua olim poëtas doctrina et studio, exercitatione et judicio fieri putabant, quasi divina benignioris naturae dos artis banausicae instar addisci possit! Ea superstitio, explosa jam dudum in literaturae vernaculae finibus post Gottschedii cladem, quod tam diu mentes philologorum obsedit, non minima causa erat Latinorum poëtarum stupida admiratio, in quibus, si ab Ennio, Lucretio et Elegiacis discesseris, docti subtilisque laboris plurimum, ingenii vere poëtici parum invenias. Sed ea opinio quasi in contortam perversi speculi imaginem abiit apud *Schowium*, qui in dissertatione demonstraturus erat, Quinti „carmen ex variis variorum temporum atque poëtarum fragmentis consutum, multa etiam seriore demum aetate ex margine codicum inserta aut ab eo, qui has antiquiorum poëtarum reliquias inter se contexuit, innexa esse“ (*epist. crit.* p. 59): cfr. ad II, 589. Nec haec refutare opus nec quae praeterea Tychsen. p. LI conjecit: et carminis illam inaequalitatem fortasse cyclicorum, quos imitatus sit, inaequalitati tribuendam esse, et carmen ultimam auctoris manum non expertum esse, quod longe aliud exstiturum fuisset, si poëtae licuisset limam ei admovere. Sed haec sunt amatorum desideria, non criticorum judicia.

§. 50. Cum Quinto, si solus per se spectetur, fere nihil, quo ad veri poëtae dignitatem evehatur, relinqui possit, tamen in epicae poëseos historia insignem eum locum obtinere ex omnibus quae hucusque disputavimus clarissime apparet. Ille etenim post exquisitam Alexandrinorum doctrinam et post Romanae aetatis negligentem titubationem

primus inauditum ausus est facinus, et argumentum epicae poëseos et formam ad perennem Homericorum fontem revocandi, quod facinus, si quidem ei successit, novam plane ejus artis faciem promittere videbatur. Et quamquam deficiente poëtica indole nec res nec heroes tanto saeculorum intervallo a sua aetate distantes quasi in vitam resuscitare valebat, versu tamen maximeque dictione ad pristinum exemplum sobrie reformata instrumentum paravit, quo successor poëticis virtutibus benignius dotatus majore successu uti potuisset. Et haud scio an successores et imitatores invenisset, nisi modestae ejus atque „medium tenenti" epici carminis emendationi victor *ἀνταγωνιστής* exstitisset Nonnus, qui ingenio prorsus novatore Homericae formae non solum abusum per tot saecula propagatum, sed etiam usum a Quinto renovatum radicitus evertit et novi versus novaeque dictionis leges carmini Epico scriptas insigni exemplo commendavit. Hinc non mirum, quod imitatorum turba, quam aetas illa protulit, postremo literarum antiquarum, antequam emorerentur, conatu insignis, non ad Quinti, sed ad Nonni exemplum se applicavit, quamquam illius ad fontes Homericos reditum non sine omni effectu mansisse vel Tryphiodorus et Coluthus probant, Nonniano versu Quintiana argumenta tractantes. Ita qua artis suae parte excelluit Quintus, solus mansit, qua laboravit, sectatores suscitavit. Tam verum est saepe erroribus nostris et lapsibus plus admirationis et aemulationis exoriri, quam virtutibus recteque factis. Id vero consolari nos debet, si inviti erraverimus, non invitare, ut ne erremus cavere desinamus, nec vero movere, ut cognitum errorem retineamus. Errare enim tum tantum humanum est, si erramus humane, hoc est veritatis, quam sequi hominis est, studio inflammati.

LIB. III.

Cap. I.

De codicibus.

§. 1. De codicibus accurate exposuit in commentationis sectione *quinta* Tychsenius, ita ut, quae cujusque codicis maxime propria essent, quantum ex collationibus suis posset, e speciminibus quibusdam demonstraret et omnino, quam multiplici foedaque scateret vitiorum variorum segete poëta, exemplis allatis doceret (vid. in primis §. III). Primum Quinti codicem a Bessarione in templo Sancti Nicolai monasterii Cassulorum prope Hydruntum inventum esse supra (I, §. 4) jam vidimus. Ex eo codice raptim plura apographa a pluribus facta ex Lascaridis praefatione docemur, quam infra e codicibus Matritensibus apposui. Sed ea festinatione magis magisque poëta depravatus est, nec Lascaridis librariorumque correctiones salutem ei attulerunt. Ex uno eoque deteriore Hydruntini apographo expressa est Aldina, cujus verba passim aut correcta aut etiam corrupta sequentibus editionibus ante Tychsenium repetita sunt. Num adhuc supersit alicubi latens codex Hydruntinus aut quinam ex codicibus, qui exstant, proxime ad eum accedat nemo in tanta notitiarum penuria dixerit. Codicem *Venetum*, qui olim et ipse Bessarionis erat, quamquam ex Hydruntino exemplari derivatum, tamen pro primo et fideli ejus apographo non habendum adeoque vix ullum codicem superesse, qui Hydruntinum aut ejus primum apographum in omnibus referat, sententia est Tychsenii p. LXXIX.

§. 2. Idem V, §. VI codices, quorum habebat aut integram collationem aut excerpta, hac tabula recensuit et in tres classes distinxit.

Eam hic repetere placet, quamquam secundam et tertiam classem in unam coalescere quivis videt. Nam etiam codices correcti ex Hydruntino apographo fluxerunt.

Literas autem addo, quibus in hac editione ad signandos codices usus sum. Codices integre collatos asterisco notavi.

I. Codices *antiquiores*, *Neapolitanus* (N) et *Monacensis** (M), hic quidem omnium plenissimus.

II. Codices ex Hydruntino exemplari, a Bessarione reperto, ducti.

a. Codices accuratius descripti, saltem *pleniores*.

1. *Cod. Venetus** (V), quondam Bessarionis.
2. *Escurialensis prior** (E1).
3. *Vaticanus* γ (V3).
4. *Cantabrigiensis* (C).

b. Codices *deteriores:* e quo genere aliquem Aldus expressit; unde fit, ut hi cum Aldina plane congruant.

1. *Ambrosianus* seu *Mediolanensis.*
2. *Escurialensis* 2 (E2).
3. *Caesareus* s. *Vindobonensis* 2* (C2).
4. *Parisinus.*
5. *Barberinus.*
6. 7. *Laurentianus* s. *Florentinus* uterque.
8. *Nanianus*, fragmentum XX versuum.

III. Codices a librariis *correcti.*

a. Codices a Constantino Lascari emendati.

1. *Matritensis* 1 (M1).
2. *Matritensis* 2 (M2).
3. *Vaticanus* α (V1).
4. *Vaticanus* β (V2).

b. Codex *Vindobonensis* s. *Caesareus* 1* (C1), Constantinopoli emtus; a Graeco aliquo correctus et suppletus.

Jam ex hoc ordine quid de singulis codicibus notandum sit, breviter exponam, conjunctis iis, quae apud Tychsenium et in *Schowii* libelli, cui titulus est: *Epistolae criticae una ad C. G. Heynium altera ad Th. Chr. Tychsenium universitatis Gottingensis Professores. Romae apud Antonium Fulgonium CIϽIϽCCXC.* altera parte p. 59 sqq. dispersa leguntur, additis, quae ex *Iriarte* de codicibus Matritensibus suppleri poterant, et quae ipse mihi comparare potui, quo praeter codicis Monacensis accuratissimam collationem a me ipso factam notitiae quaedam de codicibus quibusdam Italis pertinent *Giesebrechti*, professoris Berolinensis, et *Vogelsteinii*, clarissimi Saxonum pictoris, benevolentia ad me transmissae.

Schowius quidem p. 64 codices Italos in quatuor classes dispertiverat, ponens

in *prima* Venetum, Vat. γ et Neapol.
in *secunda* Caesar. 1 et Vaticann. α. β.
in *tertia* Laurentt. A. B.
in *quarta* Caesar. 2 et Barberinum.

Sed si rem spectamus, simpliciorem et veriorem Tychsenii distinctionem habebimus. Omnino si quis horum librorum accurate velit originem et cognationem indagare, et collationibus uti deberet multo plenioribus atque ego, et vel tum operam perditurus esset taediosissimam in re prorsus inutili. Ex illis codicibus igitur Schowius *excerpta* dedit, quae omnia suis locis inserui. Sed de iis notandum, primum in accentibus nihil fidei eis habendum, deinde interdum in adscribendis codicum notis eum errasse, quod ubicunque ex Tychsenii schedis corrigere poteram feci.

§. 3. Incipimus ab optimo *Monacensi.* Eum et magna fide in Tychsenii usum *Ignatius Hardt* contulit, bibliothecae regiae tum praefectus, ita ut haec collatio Tychseniarum omnium facile sit prima, et

ego iterum a. MDCCCXXXVI cum Monachi versarer religiosissime contuli, ut vel omnes accentus, rasuras similesque minutissimas minutias notarem. Hanc collationem integram notis inserui, ut optimi codicis perfectissimam habeas imaginem, et quid quoque loco praebeat, quid non praebeat certo certius scias. Est ille numero CCLXIV in catalogo notatus, forma quadrata minore, scriptus in charta subflava, solida et satis crassa, literis minutis quidem, sed pinguibus, rotundis, perspicuis, nonnisi paucissima et notissima scripturae compendia referentibus, foliis, quae quidem literis repleta sunt, constans nonaginta septem. Hardt in catalogo saeculi decimi quinti eum esse dicit. Praecedunt folia vacua septem, numeris non insignita, quorum in primi pagina priore haec scripta sunt, quae non sine causa affero:

„Collatus cum editione Aldina pro *H. Tychsen*, novam paraturo.
A. 1803. 1 May. G. Hardt."

Tum sequuntur folia 1—77, continentia librum I—IV, v. 10, qui versus finit paullo ante mediam alteram folii 77 paginam, ne interpunctione quidem posita, nedum signo aut verbo addito, quo hic finem esse indicaretur. Deinde interjectis foliis tribus vacuis sequitur inde a folio 78—97 liber XII, qui ubi desinit, infra scriptum est bis: *τέλος*. Liber primus sic inscriptus est: *Κοΐντου εἰς τὰ μεθ᾽ ὅμηρον πρῶτον*, sed in ceterorum librorum titulis praepositio *εἰς* omittitur. Singulae paginae accurate distinctae sunt, lineis instrumento obtuso impressis, quo factum est, ut et literae recto ductu pingerentur, et in unaquaque pagina quindecim non plus versus describerentur. Etiam nomina propria literis minutis scripta sed linea transverse supraducta notata sunt. Ubi aliqua sententia communis in poëtae verbis invenitur, appictum est in margine: *γνώμη*. Glossae quaedam initio largius, sed rarius postea poëtae verbis suprascriptae sunt, incertae plerumque et per notas exaratae, quae jejunae, inanes et falsis literis plerumque scatentes summam produnt scribae ignorantiam. Inveniuntur etiam glossae perpaucae, latino sermone, sed non minus falso conscriptae. Omnino autem ex tota scribendi ratione apparet, scribam, iotacismo, qui dicitur, perturbatum, literis *η, ι, υ, οι* promiscue usum esse. Itaque frequentissumae sunt harum literarum commutationes, nec minus saepe iota subscriptum falso aut additur aut omittitur. Multos tamen in scribendo errores, quos primum commiserat, idem scriba deinde aut radendo delevit, aut obelo transfixit, eo, quod probum est, supra vel ad marginem adscripto. Praeterea hic illic nonnulla ab alia manu satis recenti correcta inveniuntur. At vero si atramentum, quo haec scripta sunt, atque literarum ductus comparaveris cum verbis Hardti initio codicis scriptis, si consideraveris ipsam harum correctionum indolem, quibus ubique ex Aldina tantum aut manifesta menda removentur, aut, si quae desunt, adduntur, aut etiam bonae scripturae vestigia obscurantur: certissume ex his intelligitur, hanc secundam manum ipsius esse Hardti, qui, cum in Tychsenii gratiam eum cod. cum Aldina conferret, interdum quin illum ex hac corrigeret non videtur temperare sibi potuisse.

Ut perfecta codicis notitia exhibeatur, glossas illas omnes sed *prorsus immutatas* addo, quibus tamen versuum tantum numeros, non, paucis exceptis, verba adscripsi, quae iis explicantur.

I, 2. *αὐτὸν. κατέκαυσε. ἔκρυψε.* — 3. *ἐν τῇ. πολ΄.* — 4. *φοβούμενοι. μέγα. ἠσχυρόφρονος.* (De his vid. tabulam.) — 5. *καθά. καταπληκιηκυῦ.* — 6. *φεύγουσι.* — 7. *ἐπι τα δένδρα μηκρά.* — 8. *οὗτοι. ἐπὶ τὴν πόλιν. ἐφοβήθησαν.* — 9. *ἔκβαλε ἢ ἔξ* (sequentia detersa sunt). Voluit *ἐξέπεμψε.* — 10. *τρέχων ῥαμασία* (*ῥευμασία*? vid. tab.). — 11. *ἠμινήσαν. παίων*] *τύπτων. ἐπὶ τὸ τῆς πόλεως. ἀπόλεσεν.* — 12. *ἤμνησαν. ἔκτανε. ἔσυρεν. κύκλω τῆς πόλεως.* — 13. *ἐπέκοψεν ἢ ἐδαίξε. ἀκαταπονίτου.* — 14. *τοῖς υἱοῖς.* — 15. *τούτων. οὗτοι. ἐπὶ. τὴν πόλιν.* —

16. ἀνίυτον λυπηρὸν. — 17. ὅτι. καιομένης. — 18. ὄνομα ποταμοῦ. ἀπὸ.
ν σ
πλατυπήρου. — 19. ἐνδυομένη. — 22. μήπως. ἰδίον. ὀνείδισι. κακι ὀργισθη. — 23. ηὔξανεν. — 25. ἐστεριμένη (ad τιτ.). δια τὸν ἔλαφον ἥτις ἀδελφῆς ἐστηριμένη. — 27. σὺν. ἀντι τοῦδε. προθυμιτο. — 28. περὶ ἀναστροφή. καθαρματαχαλεπα. — 29. καταπληκτικας. θυσίας. — 30. αἵτινες αὐτῇ περι τῆς ἀδελφῆς. — 31. ἄδηλοι ἀφανῆς. ἐκεῖναι ἢ αιθεαί. παντα. ἐν τοῖς ποσί τῶν ἁμαρτωλῶν. — 32. ἀναςρέφονται. οὐκ ἐςι δινατον. ἁμαρτολον. φεύγειν. — 33. συν αὐτῇ. ἠκουλούθισαν. λάμπρη. — 34. μάχην. χάριν. — 35. αὐτῆ. ὑπῆρχον. ἐνδοξοτατοι. — 36. πασῶν. — 38. λάμπει. ἄγαν λαμπρά. γεγενημένη. — 39. λαμπριθέντος. — 40. σφοδρόν. πνεώντων. — 41. ἔλαμπε. ὁρμενες. κεκοσμενες. — 44. σὺν. ἡ μελανόπταλμος. — 47. πολεμηκῇ. — 48. ἀκαταπόνήτόν. — 49. λαμπροῖς. ἐφρενομένη, λάμποντι καὶ φαέθοντι. (Lineae nom. propr. indicant.) — 50. θεαί. εὐτρήχων. ἐν. ταῖς. — 51. λάμπει. — 52. ἦλθεν. — 54. ὁρμόμενοι. — 55. ἡ τήν πενθεσίλειαν. — 57. ἔλαμπει ἐφάνει. — 58. γέλων. — 59. ὅμοιον. — 60. κόκκινι. — 61. θαυμαςή πολλή. ὑπῆρχεν. — 62. ἔχιρον. — 65. βροχῆς. δέονται χρήζουσι. αἱ ἄμπελοι. — 66. ξυρένονται. — 67. ἐταράχθη γεννεφῆς ἐγένετο. — 68. σημιον. βροχῆς. — 71. πόλεμον. — 72. ἐχάρισαν. ἐλπις. Ad marg. γνώμη (vid. tab.). — 73. κατάπραΰνη. — 74. καὶ τότε. πολλά. — 75. του λυμένου. ἐφράνθη. — 76. κοπιάσας. — 77. ἐπιθύμων. ἰδεῖν. — 78. ἰατροῦ. — 80. ἐφράνθη. — 83. ἐσέδρ.] ὡς. — 84. ἐχάρη. — 85. ἐλνπιτο. — 87. λυκάβ.] ἔστι. — 88. αὐτῇ. ὁποῖον. ἐκ παντος εἶδος. — 89. ἔνδοξοι. φθήραντες. — 90. εὐωχίες. — 91. ὑπεχόρη. — 92. πολεμουμένοις. βοηθεῖ. — 93. ἐπίζει. — 94. φονεύειν. — 96. ὁ κρατερος ἐν τῷ δόρα τι. — 97. ἐπεκτίνουσι τοὺς ἀνθρώπους. πολέμῳ. — 98. ἡ εὔμορφος καὶ ἰσχυρή. — 99. τοιαῦτα. — 100. ὦ ἄθλυη. δια τι. — 101. σοι. ἄφοβος. — 103. δειλή. ὄντος. σοι. ἄγχου. — 104. ἡμῆρα (i. e. ἡ μοῖρα). — 106. ἐλύπισε. — 107. αὐτὸν. καθα. — 108. ὑπῆρχεν. καὶ. παίσί. — 109. εἶθε.
dveſſe
χυτὴ υρRβατα (vid. tab.) et ad marg. interior. ρυτεRRα. — 110. αὐτόν.
τα
— 111. ἀτελεύτιτον. ἀθλία. ἐθεασάμην. — 112. ἐπειδη. εἴλκουν. — 113. ἀνήρ. ἐστερημένην. ἐποίησε. — 114. ὅπερ. χάλεπὸν. ἄλγος. ὑπαρχει. —
θ
115 sq. ad marg. γνώμη. — 119. ἐτελιο. — 125. ἐν βουλαις. — 126. βλέπουσα. — 131. πορεύουσα. — 132. ἐφρὲνετο. νομύσατο. — 133. μάχην. — 134. ὀνείρῳ] ὄντα. — p. 5. b. — 135. τοLeRabiLi (vid. tab.) suprascr. supra πολυτλήτους. — 136. θερμένει. ἀδαψιλῶς. ψεῦδος. λέων. — 137. κοπιάσθαι. — 139. βάλλουσα. — 140. λέχους. ἅλτο. — 141. αὐτῇ. — 143. αὐτῇ. — 144. ἔθνκε. — 146. ἠσκητο] ἐσκεβαμένος. — 147. σελήνης. — 148. ἥμισυ] subscr. αμεν·ξυ. et πεπλ.] subscr. RePLeτa.
ς
(Vid. tab.) — 153. ὁμοία. — 157. κόν ποιῆσα / των ποδῶν]. — 159. ἀμφίτ.] ὅ μοι. αὐτῇ. ἐδοκεν. φοβερὴν. — 160. ψυχοφθόρου. μέγαν. βοηθεία. — 161. βούπληγο. γαυριωμενη. ἔξω. — 163. συναθριζόμενοι. — 166. ἐδοξάζετο. καὶ μεγαλῶς. — 169. ἵππος. ἐκλαμπεν. — 170. ὑψιλὰ. — 171. χαλεπαί. ηκουλούθη. — 174. ἄνευ αἰσχύνη. — 175. πρόβατα. μετά τοῦ κρίου. — 176. πορευομένων. προτρέχει. βουλαῖς. ποιμένος. — 179. ἡ ἀθηνά. — 180. ἐγρ.] ἡ ἔνδοξος. — 182. ἐκ πολλοῦ κόπου. — 183. πλοσίου. — 184. στρεφόμενος. τοῦ ἰδαίου τόπου. — 191. σοῦ. τοῦ. — 193. ἔλαβον. — 195. ὅσι. ἐνδόξου. — 200. ἐκινη (i. e. ἐκινήθη). — 201. ὡρᾶν. — p. 7. b. — 204. [aveNdu / CυNEr / aNTυ] (animo confracto?) adscr. ad marg. inferiorem (vid. tab.). — 209. ὁιπῇ] infrascr. adiMPeτυ (impetu? vid. tab.). —

ibid. θάμν.] infrascr. θάμνος κλάδος καὶ ῥίζα τῶν δένδρων. — 210. ξηράσι. — 214. ἐπιθυμεισμένοι. — 244. ποθή] ἐρότισϊς. — 283. αἰγυαλόδης. — 285. ἐκ τῶν καρῶν. — 286. πορεύεται. συστρεφόμενος. — 293. ἀντι τοῦ ὑπὸ. ὄρος. λευκῷ. — 294. ὄρος παρὰ τῆς νιόβης. ὅπου. — 295. κρυμνόδης. — 296. ποταμοῦ. — 297. μακραῖς. — 301. δακρύουσα. — 304. ἱψυλή. τοῦ. ἀπομέρος. — 306. ἐν ταῖς. ὁμία. — 308. θόλ ρυβος. — 309. βλαβερὸν. ἄγχι] ἐκτυπη (num ἐγγὺς. πέλας?). — 311. χαλεπαῖς. — 313. θόρυβος. — 314. ἔπαυε. — 316. ὁρμά. βαθυσκ.] α πρ ∠ μεγάλας β. (i. e. πέτρας βήσσης.) διὰ μέσου τοῦ ἄλσου. — 319. ὑποχώρη. τεθηπ.] stvbi Faιν (i. e. stubifact. vid. tab.). — 321. ἐκτίνει. — 322. ἐπειγ.] ἀναγκάζων. — 323. ἠχοῦντος. — 325. μειδ.] fυPRNaNdυ (vid. tab.). — 327. φυγών. — 329. κομήσεται. τροφή. — 332. φήμη. — 334. πλησιάσω. — 360. ἦρα] ἥρη (i. e. Ἥρη, Dea!). — 364. οὕτως. — σ 424. ἀταρτ.] ad marg. σχαλεπὸν βλαβερόν. νόημα] suprascr. ἐνθύμημα. — 457. ἀνέρες] suprascr. ἀνδρῶν. — 479. μηκάδες] MeLaNιe (vid. tab.). δεινοῖσι φοβεροῖς. — 487. δεινόν. — 520. χαλεποῦ. — 539. δῆριν. — 551. τιτ.] εὐπρεπίζετο. — 556. μάχης. — 558. πόλεμον. — σ 570. μώνω. — 580. ἡμᾶς. — 582. ὀργηστής. — 700. ταρφέα] ad marg. πικνὰ συνιχῆ. — 727. μέμβλ.] φροντίζεις. — 738 sq. γνώμη. — 752 sqq. γνώμη.

II, 60. βουλήν. — 66. ἐντρέποντο ad marg. exter. — 68. Πουλ.] ὦ. — 74. μῆχος] adscript. in marg. ext. ARTI€ifCiυ (vid. tab.). — 76 sqq. γνώμη. — 78. ἀρέσκει. — 79. ὁμοιωθεὶς. — 80. ἀφανίζεις. — 105. περιηγ.] ἡλίου. — 113. ἐλάλουν. τῇ μεγάλῃ εὐωχίᾳ. τῇ τροφῇ σ ἡδεία. — 116. βίον] ἐξενέπων. — 208. γαιή.] σ γαιήοχος ὁ κρατῶν καὶ περιέχων τὴν γήν ad marg. exter. — 210. ξηρά. — 229. ἀριγν.] affaiω, NυffeNτi (vid. tab.). — 255. περικεφαλαίας. — 270. ἀπόσωσ μεν. — 282. κυνοαίται (sic). — 284. κάπρου. — 298. θῶες] σ θῶες θηρία ἐξ ὑένης καὶ λύκου γεννώμενα. — 327. μάταια. — 344. ὁ ποιῶν τὴν φθοράν. — 356. αἵματι. — 428. ἄτερ ἔργου. — 442. ἐλευθέρωσεν. — 536. ἀτ'] καὶ καθὰ. — 544. πολὺ ποθοῦσα. ἡ ζωὴ. — 557. ῥαθ.] ῥανίδες, στάγονὲς καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἵππων κονιορτός. — 562. ξηρᾶν. — 563. ἔη] ἔστι. — 569. δνοφερῇ] σκοτεινῇ. — 585. ad marg. inter. σ σιωπῇ. — 588. ἄλσος] σ ἄλσος σύνδενδρος τόπος ἢ τέμενος ἀντι τοῦ ναός in marg. inter. — 591. θρηνύσαντο. — 596. ἡλίου. — 624. ἀεὶ σ ῥέοντι. — 636. ἠχθ.] ἐλυπείθη. — 650. χάριν. — 651. ἠλύσ.] σ ἡλίσιον. τὸ ἀπο ἀκαρτίας καθαρὸν ἡμέρα καὶ ἠώς διαφέρει ἡμέρα γὰρ ἐπὶ ἡ πρὸ ἡλίου φαῦσις ἠὼς δὲ μετα τὸν ἥλιον adscr. infra in marg. inferiore.

III, 2. ἐνέβαλλον. — 4. ἔθαψαν. — 7. χάριν. — 8. φρονίμου. ad marg. γνώμη. — 12. τὸν ἀνδρεῖον. — 20. πόλεμον. διεγειρομένου. — 22. πανταχοῦ. — 24. ἔκοπτε. — 25. διοτι. — 31. ἐπειδι. — 33. βελοθήκην. — 35. ἡ τοξοθήκη. — 36. ἀκόρετον. — 37. ἐβόησε. — 38. πολέμοιο. — 40. ὑποχόρει. — 41. προπεμπέιν. — 44. ἀκολάκευτοι. — 45. ἐφρόντιζε. — 47. παροξύνεις. ἀνδρείοις. βοηθῶν. — 49. ἐλίπισας. — 57. ὥς] λίαν. — 60. ἐκατασκευάσθη. — 61. ἐνδυσάμενος. — 63. ἔπεσε. καθὰ. — 65. ω πίση. σειομένης. βαδέως. — 69. φανερος. — 74. λίαν. ἄφοβον. — 75. λίαν. σιδιρος. ὑπάρχει. — 76. οἱ. ἐνεδρέουσι. — 77. διά. ἐλθέτω. —

78. ἐπειδή. — 80. εἶπε. — 82. ὑπῆρχεν. — 83. ἔφη. ἀπηνέοις. — 84. ἐκ τοῦ. ἀθεραπεύτου (ad ἀναλκέος!). — 85. αὐτοῦ. — 87. ἥρπαξαν. — 88. ἐλθόντι. θαυμάστον. τόπον. — 90. οὗτος. ταχέως. — 91. τὴν πληθὴν. ὅπου. — 93. τινές. καύχημα. παρασχεῖν. — 95. ἔβλεπον. τοὺς φονεῖς. — 96. τον ἀπολλονα. — 97. ὑβρυστικοῖς. — 99. λαθόμενος. ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς. — 100. συναραρμόσαμεν. ἀπόλλων. — 101. ἔψαλλες. — 104. κ ο λ.] τόποι ὑψόματα ἔχων. — 130. ἐντρέπετο. — 133. κατώπιν sub voc. κατωπ. in marg. infer. adscr. — 156. κόρη τοῦ ὄμματος ad marg.

σ

exter. — 181. δ α φ ο ι ν.] δαφοινὸς, ὁ φοίνιος, ὁ ἐρυθρὸς ἡ μέλας. φοινον γὰρ τὸ μέλαν ad marg. inter. — 184. φρίσσουσι. — 190. τὸ ἀληθές. βοῇ θεῖτε. ε ὐ μ.] ὀργιζοντες. — 243. χαλεποῦ. — 250. ἀτελείωτον. πέμπων. — 259. acaRiζaNdυ (ad π α ρ α φ ρ ά μ. vid. tab.). — 359. στούρνεσι. — 367. π ε π τ.] aPERTa (vid. tab.). — 369. ἔ ρ σ α ς ἀ ν ὰ] αυρNdυficiυβi (vid. tab.). — 375. σιτοφόρον. ξηρὸν. θηρισταῖς. — 376.

σ

κ α τ α υ τ.] τῇ γαῖϊ. δ ρ ά γ μ] σ δράγμα ὅσον περιλαμβάνει τῇ ἀριστερὰ χειρὶ ὁ θερίζων. — 393. αὐτὸν. — 406. μ ί ν υ θ.] μίνον. — 419. βέλεσι. — 423. σιστρεφόμενοι. — 437. ἀπροσδοκητον. — 454. αὐτὸν. ὅ σ σ α] αἴσσα. — 475. βρέξας. — 484. ἀ μ φ ί ἱ] αὐτῷ. — 487. α ἶ σ α ν] διὰ τὴν. — 510. π ρ ο σ α γ ν.] ἀθροιζομένης. — 524. ἀκηδείας infra scr. — 545. ὄνομα πόλεος. ὄνομα πόλεος. — 557. ἀ χ ν.] πέρ. — 571. ἀ μ φ ι-

N

π ο λ.] PLaτicadυ (vid. tab.). — 575. κοπϊαίσι. — 577. ἐξιρένετο. — 578. πηγῆς. — 579. π α γ.] κρυάδα. — 581. τ ή κ.] ἀπόλεπαι (sic). τῷ ἀνέμῳ. — 589. διαχωρίστη. — 598. φοβειθίσουσι. — 599. φανερόν. — 606. ἐφίλησεν. — 619. σφοδρός. — 659. ἐνίπνον. — 683. κυβωτῶν. — 689. ἀ μ φ ι φ.] ἀσκούς. — 719. Μ υ ρ μ.] ἦλθον. — 724. φανερῶς. — 748. ὑ π ὲ ρ] ἔθελον.

XII, 2. τέλος ἢ σήμιον. — 4. βουλῆσι. — 6. βουλη. — 9. βουλήν. — 10. ὄφελος. — 11. χθεσινόν. ἐθεασάμην. σημίον. — 12. ἐδίωκε. — 13. ταύτην. — 14. χαλεπῶς. λίαν. πλοισίον. ἔμηνε. — 15. χαράδρης. αὕτη. ἔφιγεν. — 17. μακρωθεν. — 18. ἔπεμψε. — 20. τελιωση. — 22. ἐζήτον. μηχάνημα. — 24. ὀδυσσεύς. — 32. ἄφοβοι. — 34. ἔξωθεν. — 47. ὑπέθηκεν. — 49. βοήθεια. — 56. ἅτινα σήματα. — 57. π α ρ α ΐ σ σ.]

ι

φονουσι. — 58. φωνὴ. — 61. ἀσθενι. — 62 sqq. ad marg. γνώμη. — 63. οὐ φείδουσι. — 67 sqq. ad marg. γνώμη. — 67. πολεμικοῖς. — 70. μηχάνημα. — 71 sq. ad marg. γνώμη. — 73. εἰπόντα. — 81. κατασκευάσωμεν. ὑπό. — 83. ἐπέδευσεν. αὐτόν. — 85. ad marg. exter. ad init. v. adscriptum: ἔστι τὸ σχῆμα περίφρασις. — 86. αὐτὸν τὸν φιλοκτήτην. — 87. ἴσαν. — 88. ὤ ρ μ.] ὡρμώμενοι. ἢ ὁ νεοπτόλεμος καὶ ὁ φιλοκτήτης. ἐπὶ τὸν. τούς. — 89. ἢ ἀπειρεσίως. τὸ. — 90. ὁπόσα. μάχην. ἐν τοῖς πολέμοις. — 92. ἐπεριγένοντο. — 94. ἐφθήνισεν. ἀπὸ τοῦ. περὶ. — 97. ἤχισεν. — 98. ἠ ὖ ν.] το μέγα. — 99. εἰς. — 101. παρεγένοντο. — 102. θαυμάσαντες. — 104. λαμπρά. περὶ τὸν. τά. — 107. ὁμοῖα. — 108. εἰς. εἰς τὸν. — 109. αὐτὸν. ἐκέλευεν. — 137. φ ι τ ρ.] κορμῶν. — 168. οὗτοι. — 171. ἐκώλυσε. — 172. θορύβου. — 186. ἀπ' ο ὐ δ.] ἀπὸ τῆς γῆς. — 199. πικνοί συνεχεῖς. — 200. τῶν ἀθανάτων. εἰς. φόβους. — 201. τά. — 202. καθά. — 203. ἐπίδοισε (i. e. ἐπήδησε). — 204. μόνη. μάχης. — 205. ἔλεγε. κωλίουσα. ἢ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς adscr. in marg. inter. ad fin. vers. — 206. ἔπρεπε. — 207. μικρῶν. — 208. ἀφανισμένοι. — 209. ἡμᾶς. τὰ ὄρη. — 210. ε ἰ ς ἓ ν] ὁμοῦ. — 211. φ ε ί σ.] σιγχωρεῖς (?). ἀληθῶς. ὁμοῦ ὁμοίως. ἄνωθεν. — 212. γῆ. ἀπέραστος. ἡμῖν. ἐπίλισις. — 213. ἐς τὸ φῶς. κατασχύσει. — 214. οὗτοι. ὁ μ ο κ λ.] ἐπι πληξιν. — 215. ἔ σ χ.] ἐκρω.ουῦντο. αὐτῶν ἔκβαλον. — 217. ἐπορεύοντο. (ἐκινήθησαν πορευθῆναι adscr. ad marg. inter. ad in. vers.) — 220. ἐπιτάκτορες. πολύλογοι. — 221. στοχάσατε. — 223. μάχης. — 224. τέλος. — 229. δυναμιν. μεγάλην. ἄ λ κ.] δυναμὴν. — 232 sqq.

ad marg. γνώμη. — 232. αὐξάνει. — 236. ἡμᾶς. πρὸς. ἑλκύσσουσι. —
237. ἐχθροὶ. — 238. τῶν νέων. φανερῶς. οἴδασι. — 242. ἀμφ.] σκε-
τTι
δασμένα. — 243. ἔνδοξος. — 245. δια. — 250. εὑρέσκει. — 254. ἕκαστος.
δύναμιν. — 255. αὐτὸν. — 258. τέλος. λίαν φανερῶς. — 259. ἕκαστος.
τῶν. — 260. πάλιν. — 261. ἀνάγκη ἔστι. — 262. τέλος. — 264. πο-
πολλὰ χορῶν
λυχανδ.] λίαν μεγάλιν. — 265 sqq. ad marg. γνώμη. — 267. οἶον] ἦν.
Infra ad marg. infer. ad fin. pag. 86. b. in in. versus haec adjecta sunt:
ἡ ὅτι νίστωρ ἦν μετὰ τοῦ αἴσονος εἰς τὸ ἀργώ. — 270. ἐκώλυε. —
271. κρατεῖ. καὶ ὣς] οὕτως ἂν. — 272. καταβ.] ἀνα super κατα
scr. — 273 sqq. ad marg. γνώμη. — 274. λέγοντα. In marg. infer. ad
vers. init. adscr. πάϊς. — 275. ὑπάρχεις. — 276. κατέλαβε. — 277. βίη]
τTι
ἡ. χρήζοντι. — 278. δια. — 279. μάχη. — 280. ἐπιθυμιτοῖς. — 282.
βίη
αὐτῷ. ἐφίλισε. — 287. ὑπάρχει. βίη καὶ] ἤτι ὁμοίος. — 292 sqq. ad
marg. γνώμη. — 297. ἔνδοξος. — 299. κρειττόν ἐστί. — 303. ἄφθαρ-
τα. — 306. adscript. in marg. inter. ad in. vers. ἐπίκλησις τοῦ ποιητοῦ
πρὸς τὰς μούσας. — 310. adscr. in marg. inter. ad in. vers. ὅρα πατρίδα
καὶ βίον αὐτοῦ. — 388 sq. ad marg. γνώμη. — 394. κέκρυπτε. — 440.
κρήδ.] κεφαλοδέσμα. — 447. κύντ.] ἀναιδὲς. — 449. ἡψιλὴ. — 461.
ἦλθον. — 465. δύναμις. — 471. ῥύμναις. — 483. φονευθέτων. — 503.
κάοντο] καίοντο. — 538. ὄζος. ἐσείετο. — 541. θανάτου. — 551. τὴν
αὐτὴν ὁδὸν. — 553. μάργ.] μαινομεῖ. — 561. ad marg. γνώμη.

Sed quo magis appareret ipsa codicis natura, primos quinque versus et nonnullas ex glossis illis semi-barbaris ipsis literarum ductibus in tabula huic libro addita assimilandas curavi.

Ex his omnibus patet codicem quamquam recentem ex aliquo fonte omnibus, qui adhuc nobis patent, puriore et pleniore fluxisse, descriptum autem esse a librario ignorantissimo, quare, quaecunque in eo libro aut plenius aut rectius leguntur, certum est ea ab eo librario proficisci non potuisse. Lacunas ex solo M has explevit Tychsen. I, 40. 206. III, 166. 556 sq. 681. XII, 128. 328—30. 371—73. 498; ex MN simul I, 751. XII, 76—79.

§. 4. Transimus ad *Neapolitanum*, de quo Schow. p. 63 haec habet: „Parrhasianus, qui Neapoli in bibliotheca Augustinensium d. Joannis ad Carbonariam adservatur, chart., in 4to, saec. XIV et quidem an. α΄ τ΄΄ ια΄ (1311) exaratus. Hunc codicem — integrum conferre non potui —; virum igitur amicissimum *Paschalem Baffi* — rogabam, ut loca nonnulla a me praetermissa cum editis conferret, quod vir humanissimus lubens in se suscepit, variasque lectiones per literas postea mecum communicavit." Ne fallaris his verbis, ut cum omnibus, quos inspexit, codicibus, ita etiam cum N tantum „delectum locorum" (p. 64) contulit Schow. Nec Tychsenio quidquam praeter Schowiana excerpta publici juris facta praesto fuit, quod magnopere dolendum, quoniam N, ut inferior Monacensi — quod optime patet ex lacunis supra adscriptis —, ita ceteris codicibus superior est omnibus et praeter Monacensem unicus est, qui ex Hydruntino fonte non fluxit. Tychsen. tantum citat de eo Montefalc. *bibl. bibliothecar.* p. 232. B.

Sed duo Quinti Smyrnaei codices in bibliotheca *Borbonica* Neapoli asservantur. De iis Giesebrechtius ex Graecc. codd. *catalogo*, quem a. 1826 et 1832 Salvator *Cyrillus* duobus voluminibus edidit, haec in usum meum excerpsit: „*Catal. p.* 157: Cod. CLXVII. pl. II. J. 10 membran. in fol chart. m. 228. Pertinuit olim ad Janum Parrhasium, cujus manu notas exhibet margini appositas. Nota librarii annum praefert 1311. Sed ea est codicis charta, is habitus, ut facile appareat vel parum perito ipsum referendum esse ad saeculum XV ferme medium. Quare

conjicio, exemplar, unde cod. fuit exscriptus, illam ipsam anni notam praetulisse, quam librarius perperam induxit in suum. In eo habes Quinti Smyrnaei libros Posthomericorum eos ipsos, quos contulit et descripsit Cl. Tychsen. in editione. — *Catal. p.* 158: Cod. CLXVIII. Pl. II. J. 11. chartac. foliorum 138 in fol. saeculo XV inclinante exaratus. Complectitur Quinti Smyrnaei libros XIV de rebus ab Homero omissis, *παραλειπόμενα Ὁμήρῳ*. Priores libri V exhibent quasi integram versionem latinam inter lineas. Lacunae supplentur in codice, ut suppletae occurrunt in editione Tychseniana supra memorata, adeo ut inter integriores Quinti codices vere accensendus noster hic esse videatur." Ex his codicibus num alteruter ille Neapolitanus sit a Schowio collatus, an uterque ex illo descripti, nescire me fateor. Postea ab alio amico haec notitia horum codicum ad me pervenit, quam ad verbum describo: „Beide Neapolitaner Handschriften sind aus dem 15ten Jahrhundert; die eine, bezeichnet: 11. cod. 21, muss das Original sein, aus der die Aldina abgedruckt ist (oder wenigstens aus einer dieser ganz ähnlichen Handschrift). Ich habe in den ersten 25 Versen keine Abweichung gefunden. (V. 22 steht von erster Hand *ἐλεγχείης* für *ἐλεγχείῃσι*; das *ι* ist erst von zweiter Hand darüber geschrieben.) — Die zweite Hdschr., bezeichnet: 11. cod. 18, hat folgende Abweichungen von der Aldina: *Κοΐντου μεθ' Ὅμηρον πρῶτον.* v. 2 *πυρῇ — — κέκευθε.* 3 *κατὰ Πριάμοιο πολῆα* (sic!). 9 *ὁπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν.* 10 *προχοῇσι.* 11 *φεύγοντας παίων μέγα τεῖχος.* 12 *καὶ ἀμφ' εἰρύσσε πόλῆι.* 16 *ἀνιηρὸν ποτέτητο* (sic!). 18 *εὐρυπόροιο ῥεέθρων.* 21 *καὶ μέγ' ἀλευαμένη.*" — Vides, hunc quidem codicem prorsus cum M, si a vitiis quibusdam scribendi discesseris, in gravissimis lectionibus consentire, ut magnopere doleam ejus conferendi potestatem mihi non factam esse. Sed quaestio de codicum Neapolitanorum ratione eo magis complicatur; nam praeterquam quod hi duo codices rursus aliis numeris insigniuntur, Schow. p. 65 ex suo N ad 12: *καὶ ἦμαρ ἔλυσε πόληων*, ad 16, ubi lectionem V12 adscripsit, nihil adnotavit. Sed de his nemo poterit judicare nisi qui ipsos codices excusserit.

§. 5. De codice *Veneto* Schow. p. 61 haec habet: „Cod. ms. d. Marci, in catal. Zanettiano sub numero CCCCLV, membran., elegans, in fol., olim Bessarionis. Continet Homeri Iliadem et Paralipomena, quae fol. 218 ita inscribuntur: *Κοΐντου ποιητοῦ Ἰλιακῶν τῶν μεθ' Ὅμηρον.* In marg. adjunctum est: *Κόϊντός τις ποιητὴς ἄριστος καὶ Ὁμήρῳ τὴν ποίησιν ὡς ὁμοιότατος ἐπιγενόμενος τὰ ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἕκτορος μέχρι Τροίας ἁλώσεως ἐν τοῖς ἑπομένοις συνεγράψατο βιβλίοις.* Sequuntur Odyssea, Hymni Homeridarum et Batrachomyomachia, qua codex finitur. Tempore ac jussu Bessarionis, qui in principio nomen suum et argumentum codicis propria manu notavit, exaratus esse videtur."

His addo ex epistola, quam amicus quidam ad Tychsenium super hoc codice scripsit, hanc notitiam: „Der Codex ist auf Bessarions Kosten von *Johanne Rhodo, Cretensi* abgeschrieben, der immer für Bessarion schrieb, und hat vorn auf dem ersten Blatte Bessarions Wappen. Dom Diego Urtado Mendoza, Gesandter in Venedig im vorigen Jahrhundert, liess viele codd. von Bessarions Bibliothek abschreiben, die zum Theil ins Escurial kamen; er liess selbst Bessarions Wappen abzeichnen, daher man ihn beschuldigt hat, er habe die Venez. Bibliothek bestohlen. Ob dein Escur. Quintus Abschrift von diesem ist, kannst du nun am besten vergleichen." Haud improbabilem hanc esse suspicionem, quod E1 attinet, utriusque codicis scripturarum collatio docet. Sed de illo Hispano ejusque studiis cfr. „*Prutz* literar-historisches Taschenbuch" 1847. p. 242 sq. — Codicem Venetum in Tychsenii usum contulit integrum *Siebenkeesius*, qui tum Venetiis degebat, qua collatione nihil quidem quod majoris sit momenti neglectum arbitror; sed accentibus prorsus caret, quos in notis addidi; neque praeterea in notandis literarum apicibus eam nostris temporibus satisfacere putaverim.

§. 6. *Escurialensis prior* est in bibliotheca S. Laurentii Escurialensi in pluteo *Σ*. II. 6 et fuit olim *Matthaei Danduli.* In fine haec leguntur *ad literam* descripta:

ὡς ἡδὺ νηπίοισι μητρώας πέλει
θηλῆς γαλακτόβλυστον ἕλκειν εὖ ῥύσιν
ξένοις βλέπειν γονεῦσι πατρίδα
οὕτω τε τοῖς γράφουσιν ὕστατος στίχοις.

ἕτερον

ι μὴν μὲν ἡδὺς, ἀλλὰ καὶ βίβλου τέλος
ἄμφω γὰρ εἰσὶν ἀνάπαυλα τῶν πόνων.

ἄλλο

ε̄ δίδου τῷ πονέοντι τεὴν πολύολβον ἀρωγὴν
τέλος τέλος τέλος

Quomodo tertius versus apte suppleatur nondum inveni. In quarto *στίχος* illum scribere voluisse perspexit Spitznerus. Tum *μέλι μὴν μέν* conj. Tychs., *μέλι μὲν* Spitzner., sed scripsit ille, ut ex alio Tychsenii apographo prodit, *λιμὴν μὲν ἡδύς*. Postremo *Χριστὲ δίδου πονέοντι* is scripserat, cujuscunque sunt hi lusus. — Hunc codicem ipse Tychsen. a. 1783 integrum contulit. Collatio satis accurata videtur, sed et ipsa accentibus caret, quos non abesse a codice versus testantur, in quibus Tychsen. „manum librarii imitans" etiam accentus retinuit.

§. 7. De tribus *Vaticanis*, quos conjungimus, Schow. p. 62 hanc descriptionem dedit: „Cod. ms. Vaticanus *A*, num. CIII signatus, chart. in folio. In prima pag.: *Ex codicibus Joannis Angeli Ducis ab Altaemps.* In fine: *τέλος τῆς δυσευρέτου ποιήσεως τοῦ Κοΐντου, ἣν Κωνσταντῖνος ὁ Λάσχαρις ἐξέγραψεν ἔτη δύο καὶ ἑξήκοντα γεγονὼς ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας ἐξ ἀντιγράφων σφαλερωτάτων· ταῦτά τοι διορθωτέον τὰ μὴ ὀρθῶς γεγραμμένα. ἔτει ἀπὸ θεογονίας α´ ν´ η´ στ´, ἡμέρᾳ γ´ τοῦ ἰανουαρίου μηνός.* Praemittuntur unicuique libro Constantini Lascharis argumenta, ab iis, quae Iriarte ex codicibus matritensibus publicavit, parum diversa.

Cod. ms. Vaticanus *B*, num. MCCCCXX notatus, ex mss. Fulvii Ursini, chart. in 4to, itidem cum Const. Lascharis argumentis. In fine: *Τέλος τῆς δυσευρέτου ποιήσεως τοῦ Κοΐντου, ἣν Φραγκίσκος ὁ Ἰωαννήλος ἐξέγραψεν ἐν Μεσσήνῃ τῆς Σικελίας ἐξ ἀντιγράφων τοῦ λογιοτάτου καὶ σοφωτάτου Κωνσταντίνου τοῦ Λασχάρεως τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου, ἃ ἐκεῖνος ἐξέγραψεν ἔτη δύο καὶ ἑξήκοντα γεγονὼς ἐν τῇ αὐτῇ Μεσσήνῃ ἐξ ἀντιγράφων σφαλερωτάτων· ταῦτά τοι διορθωτέον τὰ μὴ ὀρθῶς γεγραμμένα. ἔτει ἀπὸ θεογονίας α´ ν´ η´ στ´, ἡμέρᾳ ια´ τοῦ ἰανουαρίου μηνός.* Ex Vat. A descriptus est.

Cod. ms. Vat. *Γ*, num. CXLVII signatus, chart., in fol. Tempus quo scriptus est non indicatur; ejusdem fere cum praecedentibus aetatis esse videtur."

Ex his codicibus tantum excerpta Schowiana habemus.

§. 8. *Cantabrigiensis*, qui est collegii corporis Christi Cantabrigiensis. In eo, quem falso Barnesius in praefatione ad Iliadem *antiquissimum* dixerat, intersertus est Quintus, ut in Veneto, inter Iliadem et Odysseam. Locos quosdam a Tychsenio indicatos in ejus usum contulit vir doctus Anglus curante Burgessio. Is haec de codice adnotavit: „Primae paginae inscribitur literis deauratis nomen *Theodori*; hincque illa Parkeri aliorumque opinio de hujus codicis antiquitate, qui olim ad Augustinos Cantuarienses pertinebat; hanc vero inscriptionem non de Theodoro Cantuariensi, sed de alio quovis ejusdem nominis, qui haud longe ante artis typographicae inventionem floruit, intelligendam esse docent characteres et omnis ornatus et habitus codicis." Quoniam in-

felici casu accidit, ut collationem serius demum inter schedas Tychsenianas invenirem, ad sex priores libros paucas tantum ejus variantes in Tychsenii commentario notatas adnotare potui. Id praetermissum hic suppleo. Habet ille I, 14 ut A (ἠμ. ἱρ. πόληων). 16 itemque 33. 103. 383. 389. 504 sq. 540 sq. eosdem habet cum A defectus. 546 non solum ἄντει om. sed etiam χαλκὸς sub linea additum est. 549. 551. 675 et post 750 iidem defectus. II, 56 idem defectus; sed habet v. 76, quem om. A, et 134 εἰλαπίνῃσιν ἐμοῖσιν, et add. 252 Ἀντίλοχος. Contra III, 428 et 714 easdem lacunas habet. IV, 52 βήσσῃσι, sed om. αὐτός. 99 καὶ σέθεν καί et habet post eum versum illum ἠδὲ — μίμνειν. 272 et 275 cum A Najadas tenet. 524 et 573 eaedem lacunae. V, 88 τοῖς δ' ἐπι μειδιόων. 491 om. κόνιν et scribit ἄσφετον. add. v. 502 et 503. VI, 83 eadem lacuna. 85 cum A αἰζηῶν. — In posterioribus libris lectiones notatas suis locis adscripsimus.

§. 9. „Unus est in bibl. *Ambrosiana* Mediolani, a me in locis selectis comparatus." TYCHS. p. XLIX. Nec tamen hujus collationis ullum aut in notis aut in ceteris Tychsenii schedis vestigium inveni. Neque id magnopere dolendum, ut videtur. Nam eum, D. 328. inscriptum et in pluteo inferiore servatum, chartaceum et recentiorem esse comperi.

§. 10. „*Escurialensis* 2, chartac., folior. 147 minoris formae, numero Σ II. 8. insignitus, scriptus, ut mihi videtur, Constantini Lascaris manu, eadem qua Matritenses. Quo animadverso statim coepi de ejus utilitate valde sinistre augurari, neque me fefellit augurium. Instituta enim accuratiore comparatione eum in omnibus lacunis, trajectionibus, vitiis cum Aldina prorsus consentientem deprehendi, nisi quod pluribus scatet scripturae vitiis. Fol. 1. superne est rubrica Λουκιανοῦ παρένθεσις εἰς τὰ τοῦ Καλαβροῦ Κοΐντου ποιήματα βιβλίον πρῶτον et eadem manu in folio praecedenti vacuo φρανζίσκου δυπόρτου.

λουκιανοῖο τά, ἃ περὶ βίβλος ἔχει ἄνθεα τῶς δέ γε μουσάων νέκταρ Κοΐντου ἔην.

Quae non capio nec operae pretium est scabros versus ad metrum et sensum revocare. Caeterum patet codicem ad Franciscum Duport olim pertinuisse. Luciani parentheses quae fuerint non reperio. Primus liber rubricam gerit a librarii manu:

Κοΐντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα τοῦ Ὁμήρου βιβλίον πρῶτον,

quod ad reliquos libros cum levibus variationibus recurrit. Ad textum adscriptum passim ση- (σημειοῦται) et fol. 72. β literis columnatim scriptis ορα ὅλον ἕως ὅδε. Scholia passim habet interlinearia, ut I, 9 ad ἰληδόν] ὁμοῦ, ad v. 11 ἤλκυσε ἀφήλατο πολλῶν." TYCHS.

§. 11. De codicibus *Vindobonensibus* duobus Schowius p. 60 sq. haec scripsit: „Codex ms. Caesareus Vindobonensis A, apud Nesselium („catal. bibl. Caes. Part. IV. p. 5." TYCHS.) sub numero V descriptus, chartac., saec. XV. In prima charta: *Augerius de Busbecke emit Constantinopoli.* Continet Herodoti vitam Homeri, Iliadem, Paralipomena Homeri et Odysseam.

Cod. ms. Caes. Vindob. B, apud Nessel. num. XCI („*ibid.* p. 52." TYCHS.), chartac., saec. XV aut XVI. Sola Homeri Paralipomena exhibet. Fini adjungitur Τιμόλαος Λαρισσαῖος ἢ Θετταλός, cujus fragmentum cum Suida congruit."

Ex utroque codice excerpta dedit Schow. in epistola et alia ad Tychsen. misit, qui et ipse utrumque contulit, fere nullo cum fructu. Nam C1 inepte correctus, C2 vitiosissime scriptus est.

§. 12. De *Parisino* breviter Tychsen. p. XCVIII: „Unus est Parisiis, a me inspectus pluribus locis, sed valde exiguo cum fructu.“ Nihil ex eo enotavit.

§. 13. „Cod. ms. Barberinus, num. CLX signatus, bombycinus, in 4to min. In fine: *τελειώθη τουτὶ τὸ βιβλίον ποίησιν περιέχον Κοΐντου τοῦ Καλαβροῦ ἐπιστρέψαντός μου ἐξ Ἀλβιώνης τῆς Βριταννικῆς νήσου, ἐν πόλει τοῦ Παρισίου ἐν τῇ Γαλλίᾳ χειρὶ Γεωργίου Ἑρμωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου πεμφθέντος ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἀρχιερέως Σίξστου τετάρτου ἐπ' ἐλευθερίᾳ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἰόρκης, ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως ά ύ ό στ΄, τρίτῃ φθίνοντος ἑκατομβαιῶνος μηνὸς κατὰ Ἀθηναίους, ὃν ἰούνιον Ῥωμαϊστὶ καλοῦσιν.*“ SCHOW. p. 63. Nec tamen ullum ex eo specimen dedit.

§. 14. De *Laurentianis* Schow. p. 62: „Cod. ms. Laurentianus A, apud Bandinium sub numero XXIX, membranaceus, in 4to, nitidus, saec. XV. Continet *Κοΐντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα Ὁμήρῳ.* In fine carminis: *Τέλος Κοΐντου ἀρίστου ποιητοῦ. Ἐγὼ ὁ Γεώργιος ὁ Τριβιζίας, ὁ τῶν ἐν Βενετίαις Γραικῶν ἱερεὺς μετέγραψα τόδε τὸ παρὸν βιβλίον Κοΐντου ποιητοῦ ἐκ βιβλίου διεφθαρμένου, καὶ τὰ μὲν ἐπιδιώρθουν, τὸ δὲ ὡς ἔχει τὸ ἀντίγραφον, οὐ γὰρ οἷόν τε διορθοῦν τὰ πάντα, ὅπερ σαφῶς οὐκ οἶδα.* Nihilominus paucioribus locis exceptis aeque vitiosus est ac textus vulgatus.

Cod. ms. Laurent. B, sub eodem num., chart. in 4to., elegans. Idem Quinti carmen exhibet et a priori parum dissentit.“

Utriusque excerpta dedit Schowius; praeter quae nihil praeterea Tychsenio ex iis oblatum est.

§. 15. „Cod. ms. Nanianus, in Catal. codd. Nanianorum Mingarellii sub num. CCLXXXIX, chartac., saec. XVI, in principio et fine mutilus. In primo folio propria excellentissimi possessoris manu notatum est: *Anastasio Metaxà me lo mandò da Cefalonia.* Continet Iliadem cum scholiis, viginti priores *Παραλειπομένων* versus, in quibus lacunae v. 16 nulla adfertur medela; sequitur Odyssea, in cujus libro penultimo codex finitur.“ SCHOW. p. 61 sq.

§. 16. *Matritenses* duo diligenter descripsit *Iriarte* in biblioth. Matrit. codd. vol. I. p. 124 sqq. et p. 192 sqq. Is, quem M1 diximus, numero est XXVIII, chartac., in folio, idemque foliis constans 200 chartae cum candore, tum laevore spectabilis, a *Constantino Lascari* nonnullis locis exaratus, maximam vero partem aliorum complurium manu exarari jussus. — Ante operis initium occurrunt folia duo fere vacua. In prioris adversa pagina superiorique margine *Constantini Lascaris* manuscriptum legas: *Κωνσταντίνου τοῦ Λασκαρέως*; paulo inferius eadem manu: *τὸ παρὸν βιβλίον ἀναγκαῖον καὶ δυσεύρετον τυγχάνει. ὅθεν μόλις εὑρόντες* (sic!) *ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐποίησα ἐκγραφῆναι ὑπὸ διαφόρων λατίνων οὕτως ἀνάρμοστον.* Hinc in opere ex variorum scribarum fragmentis concinnato multa folia apparere literis vacua, sed nihil tamen ex Poëta desiderari Iriarte monet p. 127. Titulus hic est: *Κοΐντου Σμυρναίου ποιητοῦ ἀρίστου ποίησις εἰς τὰ παραλειπόμενα τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου: βιβλίον πρῶτον.*

Descriptus hic codex videtur ex altero, qui numero LVII insignitus, chartac., in quarto, foliorum 185, candida crassiorique charta, totus a *Lascari* ipso satis quidem perspicue, licet properanter exaratus est, a. 1496, ut ipse in fine testatur: *Τέλος τῆς δυσευρέτου ποιήσεως τοῦ κοΐντου, ἣν κωνσταντῖνος ὁ λάσκαρις ἐξέγραψεν ἔτη δύο καὶ ἑξήκοντα γεγωνὼς ἐν μεσσήνῃ τῆς σικελίας, ἐξ ἀντιγράφων σφαλερωτάτων. ταῦτα τοι διορθωτέον τὰ μὴ ὀρθῶς γεγραμμένα. ἔτει ἀπὸ θεογονίας ᾱ, ῡ ϟ στ. ἡμέρᾳ ῑγ ἰουνίου μηνός.* Eandem notam in V12 transiisse supra vidimus. Titulus idem est, ut in M1, nisi quod *Σμυρναίου πορητοῦ*.

desunt. In hoc codice fol. 2 notitia de Quinto praemittitur, quae cum et haud dubie fons sit eorum, quae in Aldina Coluthi vita narrantur (vid. I, 1, §. 4.) et subactum ostendat Lascaridis judicium, hic integram eam transcribendam putavi:

Κωνσταντίνου λασκάρεως τοῦ βυζαντίου περὶ Κοΐντου.

Ποταπὸς μὲν ἦν ὁ παρὼν ποιητὴς κόϊντος καὶ τίνων καὶ ἐπὶ τίνος, οὔτ᾽ αὐτὸς εἴρηκεν, οὔτ᾽ ἄλλος περὶ αὐτοῦ γέγραφεν, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι, οὔτ᾽ ἐν τῷ σούδᾳ γέγραπταί τι περὶ αὐτοῦ, οὔτε παρὰ τοῦ τῶν ζώντων ἀκήκοα· μνείαν δὲ αὐτοῦ ποιοῦνται πλεῖστοι τῶν ἐξηγητῶν τοῦ Ὁμήρου ἐπιλέγοντες. ἔστι δὲ εἰκάσαι αὐτὸν Σμυρναῖον γεγονέναι ἐκ τουτωνὶ τῶν ἐπῶν τῷ αὐτῷ γεγραμμένων ἐν τῷ ιβ τῆς ἑαυτοῦ ποιήσεως, ἐν ᾧ ἐκ τῆς σμύρνης τὰς μούσας ἐπικαλεῖται οὑτωσὶ λέγων ἐν τῷ τῶν ἡρώων καταλόγῳ·

τούς μοι etc. — *πολλῷ.*

(Sequuntur versus illi noti, in quibus una invenitur varia lectio, v. 311 *βοόωντ᾽ ἐπακοῦσαι.*) *Καὶ τοὔνομα δὲ αὐτῷ Ἰταλὸν ὂν δείκνυσιν αὐτὸν μὴ ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις γενέσθαι, ἀλλ᾽ ἐν οἷς ῥωμαῖοι ἑλλήνων ἐκράτουν, ὅτε καὶ λατινικοῖς ὀνόμασιν ἐχρήσαντο τοὺς ἄρχοντας κολακεύοντες· τὸ γὰρ κβίντος, ὃ ἡμεῖς διαλύοντες κόϊντον λέγομεν, πέμπτον σημαίνει ῥωμαϊκῶς: οἷος δ᾽ ἂν ᾖ* (cod. *ἦν*), *ποιητὴς ἄριστος ἐγένετο καὶ μέγιστος ζηλωτὴς τοῦ ὁμήρου πάντ᾽ ἐκεῖθεν ἀρυσάμενος, πᾶσαν ποιητικὴν μίμησιν, λέξεις, φράσιν, παραβολάς, διαγραφάς, γνώμας καὶ τἄλλα, ὅσα τέλειον ποιητὴν ἀποφαίνει. ὁμηρικώτατος δὲ γενόμενος ἠθέλησε τὰ τῷ ὁμήρῳ παραλελειμμένα τῆς ἰλιάδος ὁμηρικῶς ποιῆσαι. ὅπου γὰρ ἐκείνῳ τέλος ἡ τοῦ ἕκτορος ταφή, τούτῳ ἀρχὴ ἡ τῆς πενθεσιλείας ἄφιξις, ἥτις ἀμαζὼν οὖσα καὶ ἀνδρεία σὺν πολλαῖς ἄλλαις ἀμαζόσι καὶ πλήθει ἀνδρῶν ἀφῖκτο εἰς τροίαν συμμαχεῖν· παρακινήσασα δὲ τοὺς Τρῶας ἐπὶ πόλεμον καὶ πλεῖστα ὑποστᾶσα ἀνδρείως τε πολεμήσασα ὑπ᾽ ἀχιλλέως εὐχερῶς οἷα γυνὴ ἀπεκτάνθη* (sic!), *καὶ σὺν αὐτῇ πλεῖσται· ἔνθα καὶ ὁ τοῦ φλυάρου ἐκείνου θερσίτου θάνατος ὑπ᾽ ἀχιλλέως ἐγένετο· καὶ δι᾽ αὐτὸν φιλονεικία ἀχιλλέως καὶ διομήδους καὶ καταλλαγή. καὶ μετὰ ταῦτα τὴν τοῦ μέμνονος ἄφιξιν καὶ θάνατον ὑπ᾽ ἀχιλλέως, ἀντιλόχου θάνατον, αὐτοῦ τοῦ ἀχιλλέως ὑπὸ ἀπόλλωνος ἀοράτως τρωθέντος, θάνατον τοῦ αἴαντος, τοῦ πάριδος καὶ τἄλλα πάντα ἑξῆς ἀκριβῶς διηγεῖται, καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ἰλίου ἅλωσιν, ἣν τέλος τῆς ποιήσεως πεποίηκεν· ἡ μὲν οὖν ὑπόθεσις παλαιὰ καὶ εὐγενὴς καὶ ἡρωική, ἧς τέλος ἀλήθεια· εἰ δέ τι καὶ μυθικὸν καταμέμικται, καὶ τοῦτο τῆς ποιητικῆς· μῦθος γὰρ τὸ δεύτερον θεμέλιον, οὗ τέλος ἡδονὴ καὶ ψυχαγωγία τῶν νέων· το δὲ μέτρον ἡρωικὸν τὸ σύνηθες μετὰ τῶν οἰκείων παθῶν καὶ ὁμήρῳ πρέπον, ὥσπερ καὶ τἄλλα. ἐπιγραφὴν δὲ οὐδεμίαν εὗρον ἐν τῷ βιβλίῳ, ἀφ᾽ οὗ ἐξέγραψα. καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων δῆλος· δεκατέσσαρα γάρ εἰσιν. ἐπειδὴ ἡμῶν οἱ παλαίτεροι οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἀπέβαλον ὀλιγωρήσαντες τοιούτου ἀνδρός, ἐφ᾽ ἡμῶν δὴ εὑρέθη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς κοινῆς πατρίδος καὶ περιεσώθη καὶ διεδόθη ὑπὸ τοῦ πάντ᾽ ἀγαθοῦ καὶ ὄντως σοφοῦ καὶ τῆς παλαιότητος ἀνακαινιστοῦ βησσαρίωνος τοῦ νικαίας καρδινάλεως, μεγίστου ἐφ᾽ ἡμῖν γεγονότος, ἄλλα τε πολλὰ ἀνασώσαντος καὶ ταύτην τὴν ποίησιν εὑρόντος ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου νικολάου τῶν κασούλων τῷ ἔξω τῆς πόλεως ὑδρόντου. σπουδαστέον ἂν εἴη πάσῃ σπουδῇ κτήσασθαι ἀναγνῶναι καὶ μεταδοῦναι τοῖς βουλομένοις, ἵνα κοινὴ γενομένη μηκέτι ἀπόλοιτο· οὐ γὰρ δίκαιον τὰ τοῖς ἄλλοις μετὰ πόνου ποιηθέντα ὑπ᾽ ἀμελείας ἢ φθόνου λήθης βυθοῖς* (cod. *βουθοῖς*, sed ipse Iriarte vertit *barathrum*) *παραδοῦναι. ταῦτά τοι ἀναγνωστέον καὶ μεταδοτέον τῶν πολλῶν χάριν ἀναγκαίων. τί γὰρ αν κερδαίνοιμεν φθόνῳ μὴ μεταδιδόντες ἃ καλὰ κρίνεται· καὶ μάλιστα ἐν τῷ παρόντι δυστυχεστάτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ σπάνις πάντων. ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐν τῇ περιηγήσει ἐς μεδιόλανον ἀφιγμένος καὶ τὰ ἡμέτερα διδάξας ἄλλα τε πολλὰ καὶ ταύτην μετὰ δυσκολίας κτησάμενος ἐξέγραψα μετέδωκα καὶ ἐδίδαξα. ὅπερ οἶμαι καὶ τοὺς ἄλλους ποιήσειν φιλανθρώπους ὄντας*

καὶ φιλοσόφους. Τῆς βίβλου δὲ γυμνῆς εὑρεθείσης τὰς ὑποθέσεις τῶν βιβλίων αὐτὸς συνέταξα, καὶ ὡς οἷόν τε ἐπεδιώρθωσα: ἔρρωσθε οἱ ἀναγινώσκοντες καὶ, εἴ τι οὐκ ὀρθῶς γεγραμμένον, βελτιώσατε.

Argumenta, quae a se ipso concinnata esse hic testatur Lascaris, in utroque codice paucis mutatis leguntur. Ea, quae Iriarte ex priore descripta edidit p. 125 — 127, hic describere inutile putavi, quoniam nihil, quod ea opera dignum sit, in iis continetur.

Tychsen. dicit se hos codices selectis locis contulisse; sed nihil inveni. Itaque ex Iriarte paucas, quas ille notavit, variantes suis locis inserui. Sed vel hae sufficiunt ad cognoscendam eorum naturam. Quaedam oblitus sum, ut I, 541 utrumque *ἔχουσα* addere; II, 57, ubi in neutro lacuna notata est, *δέδασται* in M2 legi; IV, 24 — 72 (*αἰεὶ — ὕπνος*) omissa esse in M2; V, 573 M2 *ἀλλ' ὄφελον*, utrumque *τὸ πάροιθεν* habere.

§. 17. Postremo Schow. ex Aldinae exemplari notas marginales excerpsit, de quo p. 61 haec dixit: „Ed. Ald. biblioth. Caes. Vindob. notis Joannis Curterii mss. postillata. In prima pag. *Ἰωάννου τοῦ Κουρτηρίου, emptum Assibis* MDLXIV. Iterum in secunda pag. *Ἰωάννης ὁ Κουρτήριος*. Haec omnia eadem, qua notae marginales, manu exarata sunt. Utrum Curterius codices mss. consuluerit, an suas solum aliorumque emendationes in margine notaverit, nescio, ex ipsis enim notis hac de re nihil statuere possum: idem procul dubio Curterius est, qui Hieroclem in Pythagorae carmina aurea et Procopium in Esaiam Latine vertit, quod etiam eruditissimis viris Cajet. Marini et Garatoni probabile visum est.“ Sunt sine dubio emendationes, plerumque cum Rhodomannianis congruentes. Litera *a* insignivi.

§. 18. Ex his apparet, Tychsenianum apparatum paullo quidem minorem esse, quam fortasse quisquam exspectaverit, sed sufficere tamen ad subiiciendum id emendando Quinto fundamentum, quod in hac codicum, qui supersunt, indole omnino dari potest. Recte enim judicavit Tychsen. p. CI omnes secundae et tertiae classis codices pro una tantum auctoritate habendos, et ubi differant, ex variis librariorum aut erroribus aut correctionibus comparando veram lectionem eruendam, variantes tertiae classis lectiones pro correctionibus — quamquam plerumque sunt corruptiones — habendas, contra lectiones M et N ceteris omnibus praeferendas esse. Itaque hoc unum magnopere doleo, quod N ille, quicunque est, nondum accuratius est excussus. Nam ex eo solo, nisi prorsus novi codices detegantur, aliquid frugi hauriri poterit. Cum V et E1 satis bene collatos habeamus, vix multum, quod et novum et bonum sit, ex V3 et C plene perquisitis redundaturum putaverim. Ex ceteris codicibus autem recte alicubi in schedis suis Tychsen. dicit non variantes lectiones, nedum emendationes, sed tantum scribendi lapsus foedissimaque cujusque generis vitia colligi posse. Sed etiamsi N diligentissime pertractatus esset, tamen vel sic multa remansura fuisse emendanda, quatuor librorum meliore etiam M servatorum exemplum docet, quo movemur, ne unico illi quorundam criticorum subsidio, caecae optimi cujusdam codicis servituti, nimium in nostro tribuamus, in quo emendando si ego meliorem secutus sum rationem, id me imprimis Hermanni atque Spitzneri debere felicissimo exemplo grate profiteor.

Cap. II.

De editionibus et aliis scriptis ad Quintum pertinentibus.

§. 1. Omnino, si quid rectius prioribus administravero, id non tam ingenii mei, quod probe scio quam sit tenue, merito, quam communi illi luci, quae ex Orphicis ab Hermanno editis huic Graecarum literarum parti affulsit, tribuendum est. Quo immortalis nominis opere cum Tychsenio in textu constituendo carendum esset (vid. p. XCI), haud magna sane est gloriola plus eo sapere. At vero alii etiam post Hermannum satis multi exstiterunt, qui in epicorum Graecorum legibus et consuetudinibus excutiendis studium collocaverunt, ex quibus hic *Gerhardum*, *Wernickium* et inprimis *Lehrsium* nominasse sufficit, ceteris paullo infra nominatim allatis.

Ac de editionibus quidem ceterisque scriptis Quintum spectantibus, quae eo priores erant, diligenter enumeravit et accurate dijudicavit Tychsen. sect. IV. p. LXXVIII — XCIV. Ea hic repetere eo minus placet, quo simplicior est horum librorum ratio. Itaque breviter dicere licet, post *Aldinam* a. 1504 ex pessimorum codicum uno descriptam (Tychsen. l. c. §. III) secutam esse a. 1569 *Basileensem* (id. ib. §. IV), ex Aldina expressam atque vitia ejus novis augentem; tum vero *Laurentium Rhodomannum* verum Quinti sospitatorem exstitisse, qui postquam a. 1577 editis in Neandri *opere aureo* Lipsiae libris XII, XIII et XIV majori labori proluserit, a. 1604 Hanoviae totum carmen edidit cum versione latina et emendationibus suis (vid. Tychsen. l. c. §. VI), quibus, quid solo ingenio accurata lectione adjuto praestare possit, insigni exemplo demonstravit. Et verba poëtae, quae ex Basileensi transscripserat, fere intacta reliquit, permultos vero locos tam feliciter emendavit, ut longe major earum emendationum pars, plerumque codicum postea collatorum auctoritate firmata, poetae hodie illata sit. Etiam ubi erravit, erravit fere ut ex eo errore discere possis; vix uno alterove loco, quod omnino ferri non posset, conjecit. Sed Rhodomanni exemplum ut insigne ita unicum mansit. Nam ex ejus editione, cui a. 1614 novus titulus praefixus est, verbis poëtae in *Jacobi Lectii poëtas Graecos*, qui 1606 Aureliae Allobrogum prodierunt (cfr. Tychsen. §. VII), translatis, demum a. 1734 editio *Pauwiana* impressa est, typorum elegantia et repetitis Rhodomanni opibus commendabilis (cfr. Tychsen. §. VIII). De ipso editore post *inanes Pavonis paleas Dorvillii vanno critica* excussas nihil dicere praestat, quum nisi malum nihil dici possit. Eum secutus est Tychsenius: *ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΑ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ. Quinti Smyrnaei Posthomericorum libri XIV. Nunc primum ad librorum manuscriptorum fidem et virorum doctorum conjecturas recensuit, restituit et supplevit Thom. Christ. Tychsen. Accesserunt observationes Chr. Gottl. Heynii. Argentorati ex typographia societatis Bipontinae.* MDCCCVII. Ejus recensionem repetendam curavit *Tauchnitius* a. 1829, cujus editionis corrector quaedam accentuum vitia sustulit. Postremo *F. S. Lehrs* Parisiis 1840 in collectione *Didotiana* cum Hesiodo, Apollonio, Musaeo, Colutho, Tryphiodoro, Tzetza etiam *Quintum* edidit, iis, quae post Tychsenii curas ab aliis in medium erant prolata, haud infeliciter usus.

§. 2. Sed ut jam ad alia scripta transeamus, quaedam scite emendavit *Brodaeus* in annotationibus suis Basil. 1552 editis, quaedam *Canterus* in novis lectionibus, quae Antwerp. 1571 prodierunt, quaedam *Sylburgius*, *Falkenburgius*, *Scaliger* notis sua manu huic vel illi editioni allitis. Sed horum pleraque et levia sunt et fere etiam a Rhodomanno inventa sunt. Itaque haud scio an saepius mihi acciderit, ut solum Rhodomannum exiguae correctionis auctorem nominaverim, ubi plures poteram afferre sponsores. Post eos scripsit *Claudius Dausquejus* adnotamenta sua in Quintum Francof. 1614, dignus ille qui vel a Pauwio

objurgetur (Tychsen. §. VII). Post utrumque *Dorvillio* (in Vanno critica 1737 et in Charitone), *Piersono* (in Verisimilibus 1752), *Iriarte*, *Jacobsio* (in Specimine emendatt. in auctores veteres 1786), *Schowio* usus est Tychsenius, Hermanni *Orphica* ad notas conscribendas adhibiturus, quod non vanum ejus fuisse promissum loci ex illo libro diligentissime laudati testantur.

§. 3. Sed ex eo tempore praeter eos, quos supra jam honoris causa nominavi, aliosque Quintum in transcursu tractantes quidam peculiare eidem studium dicaverunt, in quibus non dubito quin primum locum teneat *Franciscus Spitznerus*, incredibili lectionis assiduitate atque subtili ingenii acumine pariter instructus. Sed horum libellos enumerare sufficit:

1., 1816. De versu Graecorum heroico maxime homerico scripsit *Franciscus Spitzner* etc. Accedunt ejusdem *mantissa* observationum criticarum et grammaticarum in Quinti Smyrnaei posthomericorum libros XIV etc. Lipsiae MDCCCXVI. (*Mantissa* p. 199 – 268 legitur.)

2., 1817. *Ch. E. Glasewaldii* Conjectanea in Quinti Smyrnaei Paralipomena Homeri. Vitebergae 1817. 8. 18 pp. Hunc libellum mihi comparare non potui.

3., 1816 sqq. *C. L. Struve:* Grammatische und Kritische Bemerkungen zum Q. S. Königsberg. 1816. 1818. 1822. quatuor programmata scholastica, ex quibus duo tantum (1818 et 1822) nancisci potui.

4., 1836. *Bonitz:* Symbolae criticae in Quintum Smyrnaeum in *Zimmermanni* annalibus antiquit, ejus anni No. 152—155, p. 1221—1244.

5., 1838. *Arm. Koechly:* Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnaeum in Actt. Societ. Graec. Lips. Vol. I, p. 161—288.

6., 1839. *Franz Spitzner:* Observationes criticae et grammaticae in Quinti Smyrnaei Posthomerica. Lipsiae. Sunt *septem* particulae, quarum *prima* (p. 1 — 10) et *secunda* (p. 11—20) jam a. 1818, *quarta* a. 1837 programmatis scholasticis inclusa prodierant, *tertia*, qua Bonitianarum symbolarum censuram egit, a. 1837 Zimmermanni annalibus antiq. p. 1161 — 1192 inserta legebatur; tres reliquae novae accedebant. Hic quidem liber quam insigni fuerit ad emendandum Quintum usui, fere quaevis meae editionis pagina testatur.

7., 1840. *God. Hermanni* de Koechly et Spitzneri libellis modo laudatis censura, quae legitur in Zimmermannianis ejus anni annalibus, No. 31 et 32, p. 257 — 270.

8., 1841. *Koechly* de Quinto Lehrsiano censura, quae ibidem legitur sequente anno No. 8 — 10, p. 68 — 84.

9., 1841. *Koechly:* De aliquot Q. S. locis epistola critica ad Franc. Spitznerum scripta, quae *ibid.* No. 84 et 85, p. 701 — 712 legitur.

10., 1843. *Koechly:* De lacunis in Q. S. quaestio; programma gymnasii Dresdensis scholasticum.

11., 1843. Emendationes et observationes in Q. S. Posthomerica scripsit et — publice defendet *Jacobus Theodorus Struve.* Petropoli.

12., 1846. De argumento carminum epicorum, quae res ab Homero in Iliade narratas longius prosecuta sunt. Part. I. Scripsit et — publice defendet *Jac. Theod. Struve.* Petropoli. Hos duos libellos patrui studiis et ingenio dignissimos auctor benigne mihi transmisit.

ΚΟΙΝΤΟΥ
ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ
ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

De titulo: Eum exhibui secundum Eustathii observationem ad Il. A, p. 5 ed. Bas. in., quam jam Tychs. in *comment.* I, §. 5 attulerat. Inde Quinti libros *λόγους* inscribendos esse primus Lehrsius Regiomontanus monuit in fratris *praefat.* p. IX. In Eustathio haec leguntur de Aristarcho ejusque aequalibus: *καὶ τὰ τοιαῦτα τμήματα οὐκ ἠθέλησαν ὀνομάσαι πρῶτον τυχὸν λόγον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον καὶ τὰ ἑξῆς, καθάπερ ἐποίησε Κόϊντος ἐν τοῖς μετὰ τὸν Ὅμηρον, ἀλλ' ἐπειδήπερ ἡ βίβλος ἐξήρκει πρὸς πλείω τμήματα, ἔκριναν σεμνὸν ὀνομάσαι τὰς τομὰς τοῖς ὀνόμασι τῶν εἰκοσιτεσσάρων στοιχείων τῆς ἀνθρωπίνης ἐναρμονίου φωνῆς· ὅθεν καὶ τὸ μὲν προκατάρχον τμῆμα ἄλφα ὠνόμασαν* etc. Hinc patet literas omnino removendas esse. Variae sunt in libris inscriptiones sed parum accurate notatae: quae mihi praesto fuerunt, hae sunt: ***ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΟΜΗΡΩΙ, ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ Α*** (sed in ceteris libris tantum ***ΚΟΙΝΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ*** etc.), *Κοΐντου εἰς τὰ μεθ' ὅμηρον πρῶτον* M, *Κοΐντου ποιητοῦ Ἰλιακῶν τῶν μεθ' Ὅμηρον* V, *Κοΐντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα Ὁμήρου* L1, *Κοΐντου σμυρναίου παραλειπομένων Ὁμήρῳ βιβλίον πρῶτον* C1, *Κοΐντου Καλαβροῦ παραλειπόμενα Ὁμήρου βιβλίον πρῶτον* C2. ***ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ Α*** Tychs. ***ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ ΛΟΓΟΣ Α*** Lehrs.

Sed patriae nomen non fuisse ab auctore ipso additum etiam ex altero *Καλαβροῦ*, quod ob locum, ubi primum repertus est, ei adhaesit (cfr. Tychs. *comment.* I, §. 9), apparere videtur.

Εὖθ' ὑπὸ Πηλείωνι δάμη θεοείκελος Ἕκτωρ
καί ἑ πυρὴ κατέδαψε καὶ ὀστέα γαῖα κεκεύθει,

---

2. *πυρὰ* A, *πυρὴ* M; inde Tychs. Lehrs. receperunt. — *ὀστέα πάντα κέκαυται* A E1, *ὀ. π. κεκαῦσθαι* V, *ὀ. π. κέκευθε* M; *ὀ. γαῖα κέκευθε* Tychs. e conj. *ὀ. γαῖα κεκεύθει* Lehrs. „Legendum videtur *κέκαυτο.*" RHOD. „Intecta igitur Achillis (sic!) ossa sine honore jacebant? Scio lectos cineres. Ovid. Metam. (XII, 615)

— de tam magno restat Achille
nescio quid, parvam quod non bene
compleat urnam.

Lectio cinerum fuerit, non ossium etiam aut ossilegium?

Quis enim rogus abstulit ossa?

Lucanus (9, 782). *Lecta* Achillis ossa, immo et *tecta*, ut quae Corynaeus legerat, Aeneid. VI, (228). Ad eundem plane modum Homeri verbis Iliad. Ω (793)

ὀστέα πάντα (sic! leg. *λευκὰ*) *λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε,*
καὶ τάγε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες.

Excusa versio Q. Calabri (i. e. Rhodomanniana) veterum rituum intelligenti obstrepit: *et omnia ejus ossa in cineres consederant*, cum de cineribus ne *γοῦ* quidem Calaber. Dictum oportuit *et omnia ossa usta;* unde *ustrina* huic supremo officio: non absumpta, non in cinerem versa, quae passim legi condique sueta.

δὴ τότε Τρῶες ἔμιμνον ἀνὰ Πριάμοιο πόληα
δειδιότες μένος ἠΰ θρασύφρονος Αἰακίδαο·
ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος
ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντίαι, ἀλλὰ φέβονται
ἰληδὸν πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήια πυκνά·

Quare lubens volensque reposuerim:

— ὀστέα πάντα κέκευθε

secutus anteriore loco Iliadem Ω. Calabermet (!) lib. 7, (43) de Machaonis ossibus scribit:

— σῶμα δ' ἄνευθεν
πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε καὶ ὀστέα
δέξατο γαῖα.

Κέκευθε vero παθητικῶς usu venire indubitatum est: Sophocl. Antig. (902): Μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν. Nec alienum a Calabro lib. 12, (394) γνῶναι εἴ τι κέκευθεν, *si quid lateat*. Eodem loco (545): — ὁ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν; ut Virgilio (Aen. II, 48) *latet error*, ita hic *noxa*." DAVSQ. „Vitium recte vidit, sed non recte sustulit Dausquejus. Nam κέκευθε absolute et ista forma hic ambiguum et incongruum est: *ossa omnia occultavit: ossa omnia latuerunt*; an hoc sepulturam indicat? Cras credam, non hodie: antequam ossa erant lecta, jam latitabant inter cineres. Aliud requiritur: legendum arbitror: καὶ ὀστέα πάντα τέθαπται." PAUW. Recte uterque viderunt non repetendam esse *comburendi* notionem satis jam antecedentibus expressam. Sed κέκευθα neutrali vi Epicis inauditum est; nec apud Tragicos aliter legitur nisi *de mortuis apud inferos agentibus*, notante Ellendtio *lex. Soph.* s. v. Quod ipsum a Quinto h. l. alienum esse patet. Fallitur autem Ellendt. eo, quod Hom. hymn. Cer. 452 ἔκευθε dictum esse pro ἐκεύθετο opinatus est, quem errorem etiam Lobeckius notavit ad *Buttm. gramm. gr.* §. 114. s. v. Ibi enim quae leguntur ἔκευθε δ' ἄρα κρῖ λευκόν perspicuum est ad ea ex antecedentibus subjectum οὖθαρ ἀρούρης repetendum esse. Quos autem ex ipso Quinto Dausq. locos adduxit ne ibi quidem verbum neutrum est. Nam XII, 394 γνώμεναι εἴ τι κέκευθεν est *videre num quid (equus) abscondat*, et ib. 545 ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν *ille enim (equus) magnam perniciem abscondit:* cfr. ib. 443 ὃ δέ σφισιν ἔκρυφε πῆμα. Verbum praeter locos infra adscriptos legitur etiam VII, 540 ἀμφασίην — κεῦθον. XIII, 357 ἢ — κεύθετ' ἐνὶ μεγάροισιν. 557 ἢ δ' ἄρα — κεύθεται. Ex Homericis multis exempla sufficiant, in quibus ipsum perfectum legitur: X, 118 ὅσσα πτόλις ἤδε κέκευθεν. γ, 18 μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν. ζ, 303 ὁπότ' ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή. ι, 348 ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει. Etiam κεκευθμένη ap. Antim. fragm. 3, si lectio sana, repugnat. Bene igitur Tychsen. e sua conjectura γαῖα posuit pro πάντα, quod pronomen ex aliis locis (*M*, 384. *μ*, 412. Quint. III, 730. VIII, 144), ubi commodius ponitur, librarii memoriae inhaesit; emendationem perfecit Lehrs. *quaest. epic.* p. 276 restituto plusquamperfecto. Vid. praeter VII, 43, quem locum Dausq. adscripsit, I, 109. III, 464. VII, 656 με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει. Similia sunt III, 573 ὥς ὄφελόν με Γαῖα χυτὴ ἐκάλυψε. VII, 69 ἡμέας αἶα καλύψει. IX, 92 γαίης, ἤ με δαμέντα — ἀμφικαλύψοι. X, 403 νέκυν δ' οἱ γαῖα καλύψει. XIV, 301 ὥς μ' ὄφελον — Γαῖα χανοῦσα κάλυψε. Usum Homerus praeivit: vid. γ, 16 ὅπου κύθε γαῖα (patrem), et cf. *B*, 699. *Z*, 464. *Ξ*, 114. *Π*, 629. *Σ*, 332. ν, 427. ο, 31. Hesiod. ἔ. 121. 140. 156. Nonn. IX, 74. XXVI, 110.

3. ἀνὰ Πριάμου πτολίεθρον A et vulgo, Πριάμοιο V; κατὰ Πριάμοιο πόλια M, unde ex Quinti more restituendum esse ἀνὰ Πριάμοιο πόληα jam in *emendatt.* p. 167 monui. Ejus moris rationem demonstravi in *prolegg.* II, 1, §. 14.

6. ἐλθέμεν' M.

7. ἰλαδὸν π. καὶ ἀνὰ A, ἰληδὸν M. καὶ omittit M et Tychs. Lehrs. Utrumque jam correxerat Rhodom. De utraque adverbii forma vid.

ὥς οἱ ἀνὰ πτολίεθρον ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα
μνησάμενοι προτέρων, ὁπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν,
ὁππότε δὴ τὰ πρῶτα φέρε Τρώεσσιν ὄλεθρον
* * * * * *
* * * *ὁπόσων ἀπέταμνε κάρηνα*
θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου,
ἠδ' ὅσσους φεύγοντος ὑπὸ μέγα τεῖχος ὄλεσσεν,
Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε καὶ ἀμφείρυσσε πόληι,

---

prolegg. II, 2, §. 4. et cf. Spitzn. ad *B*, 93. — *πτώσσασαι* C1.

8. *ὥς* M. *ἀνα* M. *ὄμβριμον* A, μ *ὄμβριμον* M, sed *μ* a m. sec. vid. *prolegg.* II, 2, §. 5.

9—14. in A hoc modo leguntur:
μνησάμενοι προτέρων ὁπόσων, ἀπέταμνε κάρηνα,
θύων ἰδαίοιο περὶ προχοῆς σκαμάνδρου,
ἠδ' ὅσους φεύγοντας ὑπαὶ μέγα τεῖχος ὄλεσσεν,
ἕκτορά θ', ὡς ἐδάμασσε, καὶ ἦμαρ ἔρυσσε πολήων,
ἄλλους θ' οὓς ἐδάϊξε δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης,
ὁππότε δὴ ταπρῶτα φέρε τρώεσσιν ὄλεθρον.

Codd. haec est lectionis varietas: V. 9. *μνήσαν* M. *ὁπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν* M. — V. 10. *θέων* M. *προχοῆς* V, *προχοῆσι* (ut solet sine *ι* subscribendo) M. — V. 11. *ὅσσους* MC1. *φεύγοντες παίων μέγα* M. — V. 12. *καὶ ἀμφείρυσσε πόληϊ* M, *καὶ ἦμαρ ἔλυσε πολήων* NVV3. Cum A consentit C et ut videtur E12 C12 et ceteri codd. — V. 13. *οὓς* etiam M. — V. 14. *τὰ πρῶτα φέρεν τεκέεσσιν* M. — 10 *προχοῇσι.* 11 *ὅσσους.* 12 *ἀμφ' εἴρυσσε πόληϊ.* 13 *ἄλλους θ' οὓς* Tychs. Lehrs. *Rhodom.* haec adscripsit: „11. *ἠδ' ὅσσους.* 12. propter metaphoram duriorem hunc locum habeo suspectum. Quid, si legatur *καὶ ἀμφ' εἴρυσσε πόληι et circa urbem traxisset*, vel quod malim *καὶ ἠμαίρωσε πόληας et urbes devastasset seu abolevisset.* Hanc germanam esse lectionem omnino persuasum habeo. 13. *ἄλλους θ' ὡς.*" Taedet Dausqueji et Pauwi deliramenta adscribere, quorum ille in auxilium vocato Censorino de die nat. et Cic. divin. II. (c. 46. §. 98). *ἦμαρ ἔρυσσε πολήων civitatium diem trahere* seu *contrahere* de eversis ab Achille civitatibus explicat, hic *καὶ ἦμαρ ἔρυσσε πόληος* scribit de ipso Hectore dictum, qui *lux vita salus* urbis et civium dicatur, locis Quinti III, 561 et Virg. Aen. II, 281 inepte adscriptis. Suo jure jam hoc perstrinxit Dorvill. *vann. crit.* p. 578. Nec multum Tychs. profecit, qui antequam Rhodomanni conjecturam v. 12 codicis M auctoritate firmari sciret, probaturus erat illius alteram emendationem *καὶ ἠμαύρωσε πόληας,* de urbibus in continenti eversis, ut oppositus esset de insulis vastatis v. 13, quem Rhodom. ita convertit: *alios etiam per mare inquietum insulas habitantes ut bello subegerit;* sed ibi tum *ἄλλας θ' ὡς ἐδάϊξε* legendum esse. Praeterea Tychsen. haec adscripsit: „E2 scholion habet supra scriptum: *ἥλκυσε, ἀφήλατο πολλῶν*: *πολήων* igitur accepit pro *πολέων*. Scaliger ad marg. ed. Aldinae in bibl. Lugd. *καὶ εἶλαρ ἔρυσσε πολήων.* Vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 578 sq. qui laudat *H*, 338 *εἶλαρ νηῶν*, ubi Schol. *ἔρεισμα, φύλαγμα, ἀσφάλειαν.* *Ξ*, 56. *ε*, 257 et Hesych. h. v., idemque a Pauwio infra VII, 416 Scaligero surreptum proponi notavit. Manet tamen impedita sententia, et est hoc fere doctius quam pro Quinti ratione." Postea patrocinante v. 112 *κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι* Rhodomannianum recepit. *Heyn.* postremo haec adscripsit: „Non convenit *ἐρύειν trahere, raptare, deripere, convellere* cum *ἦμαρ*, nisi dictum esse putes pro *eripere*, *ἀφελέσθαι.* Ita fieret probabile, versum ab alia manu esse interposi-

ἄλλων θ' οὓς ἐδάϊξε δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης

— — — — — —

---

tum eaque indocta, cum πολήων apponeret pro πολέων, πολλῶν et dicere vellet, *Achillem multis vitam eripuisse*. Ita accepit Schol. Escur., nam ἀφείλετο ille scripserat, quod corruptum est ἀφήλατο. Cum tamen probabile videatur, alterum hemistichium ad eundem Hectorem spectare, in promptu est conjectare, ἄλκαρ ἔρυσσε, liceret enim dicere, *munimentum dejicere*, ἐρύειν. Conveniret quoque ἄλκαρ eodem sensu. Utroque modo accommodatius foret πόληος." Ego quid de hoc loco sentirem primum dixi in *emendatt.* p. 266 his verbis — repetere enim placet quae nec brevius nec clarius nunc explicare scio — : „Hic quaedam deesse apparet primum e lectionis varietate, in qua, certe quae ad exitum v. 9 et v. 12 notavi, non poterunt ex sola librariorum oscitantia oriunda putari. Haec autem ut pro particulis versuum deperditorum habeamus, adsunt duo alia argumenta, alterum petitum e v. 13 et 14, qui si intelligendi sunt, uti fecerunt interpretes, de urbibus insularibus ab Achille dirutis (cf. *I*, 328. *γ*, 103 sqq. Quint. IV, 150 sq.), poeta et obscurius de splendidissimo illo herois facinore et vero falsissime locutus esset propterea, quod Achilles illas duodecim maritimas urbes non diruit, *cum primum Trojanis perniciem inferret*, sed variis belli temporibus, dum urbs a ceteris oppugnabatur. Cf. *A*, 164 sqq. et maxime *γ*, 103 sqq. Itaque illi versus intelligendi essent de *prima Graecorum cum Trojanis pugna*, cum hi illos, quominus appellerent, prohibere conarentur, qua in pugna et Protesilaum et Cycnum cecidisse constat. (Vid. Ovid. Metam. XII, 146 sqq.) Tum, si quidem omnia integra essent, interpungendum foret post ἐδάϊξε, ut verba δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης cum sqq. ὁππότε δὴ — ὄλεθρον arcte jungerentur. Sed hoc ipsum magnopere displicet. Accedit quod si comparaveris IV, 145 sqq. VII, 378 sqq. XIV, 128 sqq., ubi etiam res ab Achille gestae commemorantur, mentio ibi sane etiam injicitur urbium ab Achille pedestribus et navalibus expeditionibus captarum. Eas hic quoque, ubi Achillei terroris causas accuratissime a Quinto explicatas esse probabile est, commemoratas fuisse haud obscure indicare videtur corrupta v. 12 clausula καὶ ἤμαρ ἔρυσσε πολήων, quam haud scio an paulo melius exhibeant NVV3 καὶ ἤμαρ ἔλυσε πολήων. His causis ductus ego et circa v. 9 et post v. 12 plures versus intercidisse statuo. In quibus quid circa v. 9 dictum fuerit, haud facile quis divinaverit; sed post v. 12 urbium ab Achille eversarum mentionem factam esse probabile est." Ita ego olim: postea in *programm. pasch.* p. 4 locum ita constitui, uti nunc a me editus est. Ibid. p. 5 ad eam rationem commendandam haec disserui: „Jam patet esse aliquem in enumerandis Achillis factis ordinem, qualis etiam infra ll. cc. observatur. Primum in memoriam sibi revocant, quot eorum Achilles interfecerit cum primum Graeci ad Trojanum litus appulerint, in qua pugna Cycnum quoque cecidisse constat, cujus viri mentionem factam fuisse post v. 10 huc a me transpositum arbitror. Deinde recordantur eorum, quos Achilles Agamemnoni Graecisque reconciliatus ἐν μάχῃ παραποταμίῳ trucidaverit, quam pugnam Homerus descripsit *Φ*, 1—120, quosque tum fugientes prope urbem occiderit id quod ibid. 520 sqq. exponitur. His apte ipsius Hectoris superati et curru raptati mentio adnectitur. Is enim ceteris in urbem compulsis solus Achillem exspectaverat. Jam *alios* memorat praeter Trojanos, illos viginti trium urbium incolas, quos Achilles eversis urbibus interfecerat. Post v. 16 plures desunt versus quibus illi accuratius distincti erant: duodecim enim urbes navibus (δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης), undecim pedestri exercitu expugnaverat. Fortasse ad hos deperditos versus quaedam pertinent lectionis diversitates, ut θέων quod adjecta glossa τρέχων (vid. *addend.* ad

τῶν οἵγε μνησθέντες ἀνὰ πτολίεθρον ἔμιμνον·
ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πένθος ἀνιηρὸν πεπότητο
ὡς ἤδη στονόεντι καταιθομένης πυρὶ Τροίης.

Tychs. comment. V, §. 6) in M legitur pro *θύων*: fuit fortasse *νηυσὶ θέων* v. 16 de Achille; tum in codd. corruptela v. 14 *καὶ ἦμαρ ἔλυσε* vel *ἔρυσσε πολήων* latet fort. *κρήδεμνα* vel potius *κάρηνα δὲ λῦσε πολήων*: postremo quod v. 14 (qui nunc est 10) pro *Τρώεσσιν* in M legitur adjecta glossa *τοῖς υἱοῖς*, est hoc fortasse alius versus lacinia, quo Quintus de uxoribus et liberis occisorum exposuerat tali fere modo: [*ὀλλυμένων δὲ γυναῖκας ὁμῶς*] *τεκέεσσιν ἔρυσσεν.*" Addere debebam, versus 14 statim post v. 9 transpositionem et sententiarum nexu et voce *προτέρων* tantum non flagitari. Restat ut adjiciam, qua fere ratione Quintus hunc locum scripsisse mihi videatur:

μνησάμενοι προτέρων, ὁπόσων ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν,
ὁππότε δὴ τὰ πρῶτα φέρε Τρώεσσιν ὄλεθρον
[*Κύκνον τ' ἐξενάριξε καὶ ἄλλων ἦτορ ἔλυσε·*
μνησάμενοι δ' ἑτέρων,] *ὁπόσων ἀπέταμνε κάρηνα*
θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου
ἠδ' ὅσσους φεύγοντας ὑπὸ μέγα τεῖχος ὄλεσσεν,
Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε καὶ ἀμφείρυσσε πόληι,
ἄλλων θ' οὓς ἐδάιξε [*περικτιόνων ἐπικούρων*
νηυσὶ θέων κοίλῃσι] *δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης,*
[*ἠδ' οὓς σὺν πεζοῖσι· κάρηνα δὲ λῦσε πολήων,*
ὀλλυμένων δὲ γυναῖκας ὁμῶς τεκέεσσιν ἔρυσσε.]

Postquam in universum de his versibus constituendis exposui, reliquum est ut singula quaedam adjiciantur: 9. Locutio *ἀπὸ θυμὸν ἴαψεν* alibi quidem non invenitur; facile tamen ex Homero derivari potest, qui cum aliquoties (*Α*, 3. *Ε*, 190. *Ζ*, 487. *Λ*, 55) *ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν*, et saepius etiam maxime in versus clausula *ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι, ἀπὸ θυμὸν ἀπηύρων, ἐκ δ' εἵλετο θυμόν* et similia dixisset, Quintus quodammodo his locutionibus confusis novam invenit. Propius etiam accedit *χαλκῷ ἀπὸ ψυχὴν ἐρύσας* fragm. Homer. ap. Arist. poet. 21. Tum v. 11 *ὁπόσων ἀπέταμνε κάρηνα*, quae Epicorum ignaro aliquid singulare habere videatur, jam in progr. c. p. 5 firmavi: „pertinet ea locutio ad eam recentiorum Epicorum consuetudinem, qua illi duce quodammodo Homero (*Λ*,55 *κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν*, 158 et 500 *πίπτε κάρηνα*. 309 *πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο.*) saepe de *capite amputando* loquuntur, ubi nos simplex interficiendi verbum exspectamus. Cfr. Quint. I, 811 *δόσαν πυρὶ πολλὰ κάρηνα.* II, 229 *βάλε δ' ἄλλων πολλὰ κάρηνα* (coll. XIII, 334), et vide Nonn. XIV, 396. XVII, 174 sq. XX, 224. XXIX, 227. *κάρηνα δαΐζειν* et XVII, 158. XXII, 170. XXVIII, 241. 298. XXX, 183. XXXI, 22. XXXVI, 435. *κάρηνα τέμνειν*, quam eandem locutionem etiam XXXIX, 147, ubi nunc *κτείνων ἐχθρὰ κάρηνα* legitur, restituendum esse jam olim a me monitum est." Addere poteram, eo rectius h. l. Quintum capitum fecisse mentionem propter ea quae Homerus *Φ*, 19 – 26 de Trojanis gladio tantum Achillis trucidatis dicit. — V. 12 *ὑπὸ* scripsi secundum ea quae dixi in *prolegg.* II, 1, §. 4, et v. 13 *ἀμφείρυσσε* ex M conjunctim, secundum ea quae ibid. II, 2, §. 12 exposui. Et *ὑπὸ* Lehrs. quoque hic et v. 39. Denique ad v. 14 cf. Nonn. XXVIII, 245 *δυσμενέας νίκησεν ἀκοντοφόρου διὰ πόντου.*

16. *ἀνιηρὸν* * A E1 et fragm. Nanianum (vid. Tychs. *comment.* V, §. 5. 10) versu mutilo. „In codd. nihil praesidii. *πένθος ἔην ἀνιηρὸν* C1, quod nihili est. *ἀνιηρὸν κατέδαπτεν* V12 M12 e Lascaridis conjectura, qui in M 1 ad marginem adscripsit *κατέτρυχεν* interpretandi causa, ut puto. [Potius alia et ipsa est conjectura. K.] *ἀνιηρὸν ἔμιμνεν ὑπῆρ-*

καὶ τότε Θερμώδοντος ἀπ' εὐρυπόροιο ῥεέθρων
ἤλυθε Πενθεσίλεια θεῶν ἐπιειμένη εἶδος,
ἄμφω καὶ στονόεντος ἐελδομένη πολέμοιο
καὶ μέγ' ἀλευαμένη στυγερὴν καὶ ἀεικέα φήμην,
μή τις ἑὸν κατὰ δῆμον ἐλεγχείῃσι χαλέψῃ

χεν E 2, e conjectura scribentis, sed scholion potius quam lectio. Reliqui melioris notae silent." TYCHS. *ἀ. πεπότητο* M, unde receperunt Tychs. Lehrs. „Versum ita suppleo *μάλ' ὀρώρει* vel *πεπότητο.*" RHOD. Brod. *μέγ' ὀρώρει*, Dausq. *τότ' ὀρώρει* conjecit; sed utrumque arti Quinti metricae repugnat; quod ex M repositum est firmant V, 570 *ὀλοὴ δὲ περί σφισι πέπτατ' ἀνίη*. VI, 496 *πλεόνεσσι κακὴ περιπέπτατ' ὀϊζύς*. XIII, 33 *ὧν ἀπὸ νόσφιν Ὕπνος ἄδην πεπότητο*. XIV, 152 *Κύπρις πεπότητο περὶ φρένας.*

18. *ῥοάων* A et ut videtur ceteri, *ῥεέθρων* M, quod jam olim in *epist. crit.*, quae in *Zimmerm. annall.* 1841 No. 84 et 85 inserta legitur, p. 702 his verbis commendavi: „eam vocem a Quinto positam esse apparet inde quod idem quatuor locis (II, 241. V, 433. VI, 465. 469) etiam dativo *ῥεέθροις* in versuum exitu usus est repudiatis Homericis clausulis *ῥοάων* (*Γ*, 5. *Δ*, 91. *Z*, 4. *T*, 1) et *ῥοῇσιν* (*Π*, 229. 669. 679. *ζ*, 216). Contra apud Homerum saepe quidem *ῥέεθρα*, ut etiam apud Quintum (II, 116. III, 23. 639. 656. IV, 156. V, 367. 453. VI, 266. VII, 119. VIII, 143. 344. IX, 178. XI, 21. XII, 165. 181. XIV, 640), numquam autem *ῥεέθρων* aut *ῥεέθροις* in extremis versibus invenitur. In mediis versibus, prouti metrum postulat, utraque voce utitur Quintus: vid. *ῥέεθρα* I, 284. X, 290. VI, 551, ubi propter caesuram trochaicam scribere evitavit *Ἀξιοῦ ἀμφὶ ῥ ο ά ς. ἔ κ ι ε ν* —; et *ῥοαί* I, 296. V, 15. *ῥοαῖς* II, 488. XI, 136, ubi pro *ῥοῇ* pluralem ponendum esse monuit Spitzn. *mant.* p. 258 sq., *ῥοάς* III, 748." Contra Apollonius Rhod. Homericum usum retinuit: vid. in clausula *ῥοάων* III, 1348. *ῥοῇσιν* I, 54. 309. III, 1392. et *ῥέεθρα* I, 27. 596. 927. IV, 1302. *ῥεέθρῳ* IV, 227. Sed II, 724 scribere poterat *Λύκοιο ῥ ο ά ς τ ε καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην*, sed scripsit *ῥέεθρα.*

20. *ἐελδόμενοι* V.

21. *μέγα αἰδομένη* A et ceteri cdd. ut videtur, *μέγ' ἀλευαμένη* M, unde receperunt Tychs. Lehrs. Cujus scripturae ignarus olim Herm. *Orph.* p. 740 hiatu jure offensus *μεγάλ' αἰδομένη* conjecit. Receptum tuentur V, 301. 434 *ἀλευάμενοι μέγα* et *βαρὺ πῆμα* et Tzetz. Posth. 12, qui haec habet

ἤλυθε δ' ὡς ὁ Κόϊντος ἑοῖς ἐπέεσσιν ἀείδει,
οὕνεκα ἣν κάσιν ἔκτανεν Ἱππολύτην ἐνὶ θήρῃ,
μῦσος ἀ λ ε υ ο μ έ ν η.

Praeterea etiam II, 246. VIII, 316. X, 212 verbum legitur. Cf., ut similia tantum notem, Hom. *E*, 444. *Y*, 281 *μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος*. *O*, 223 *ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν Ἡμέτερον*. *ι*, 277 *Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος.* De aoristo et praesente commutatis vid. ad X, 221.

22. *ἑὸν* M. „An plenius forte legendum *μή τίς ἑ ὃν κατὰ δῆμον?*" PAUW. Vitiosam conjecturam secutus recepit Tychs.; adeo ante Orphica edita viris doctis ignorare licebat, quae hodie pueri sciunt! Vulgatam recte revocavit Lehrs.; sed objecti defectu offensus et Bonitius olim abusus Hermanno ad *Orph.* p. 802. *μή τίς ο ἱ κατὰ δῆμον*, et nuper Hermann. ipse *μή ἕ τ ι ς ὃ ν κ. δ.* conjecit contra solemnem harum vocum posituram (cfr. I, 115. III, 56. 222. 764. V, 475. VI, 144. VII, 639. X, 470. XIII, 441. XIV, 547). Sed more suo Quintus quod objecti loco poneretur *pronomen* omisit: vid. III, 569 *νῦν δέ τις ἐν νήεσσιν Ἀχαιῶν ἄξεται ἄλλος.* VI, 314 *ὀμοῦμαι, Μὴ πρὶν ὑποστρέψειν πρίν γ' ἢ κτάμεν ἢ ἀπολέσθαι.* VII, 207 *ἐγὼ δὲ μάλιστα — ἀγάπαζον,* 220 *εἰ μὲν δὴ καλέουσι θεοπροπίῃσιν Ἀχαιοί,* 505 *εὖτ'*

ἀμφὶ κασιγνήτης, ἧς εἵνεκα πένθος ἄεξεν
Ἱππολύτης· τὴν γάρ ῥα κατέκτανε δουρὶ κραταιῷ,
οὐ μὲν δή τι ἑκοῦσα, τιτυσκομένη δ' ἐλάφοιο·
τοὔνεκ' ἄρα Τροίης ἐρικυδέος ἵκετο γαῖαν.
πρὸς δ' ἔτι οἱ τόδε θυμὸς ἀρήιος ὁρμαίνεσκεν,
ὄφρα καθηραμένη περὶ λύματα λυγρὰ φόνοιο
σμερδαλέας θυέεσσιν Ἐριννύας ἱλάσσηται,
αἵ οἱ ἀδελφειῆς κεχολωμέναι αὐτίχ' ἕποντο

ἐν ὄρεσσιν Ἄντρων ἐξελάσωσιν — ἀγροιῶται. VIII, 154 *ἵπποι δ' οἵ φορέουσιν.* XI, 120 *μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός.* Ita qui vel maxime desiderari videtur dativus *σοί* non legitur in Ulixis ad Neoptolemum verbis VII, 211 *τὰ δ' ἄρ' αὖθις ἐελδόμενός περ ἔγωγε Δώσω προφρονέως, ὁπότ' Ἴλιον εἰσαφίκηαι.* Inde his quatuor locis I, 742 *ἄφαρ δ' ὅ γε χειρὶ κραταιῇ Τύψε.* VII, 514 *οὐκ ἂν δὴ βελέεσσι — Ἠλάσατ'.* X, 107 *ἀλλ' ἐπ' ἄκοντι Τύψε.* XII, 585 *μάλα γὰρ μέγα δέχνυτο πῆμα* librorum lectionem restitui inutilibus conjecturis expulsis. Aliis locis pronomine omisso appositio tantum ejus sive attributum ponitur, ut II, 313. III, 111. 478. VII, 177. IX, 17. 60. X, 366. XII, 250. XIII, 280. 290. 349 ubi cfr. notam. XIV, 29. 554, ubi vana est Pauwi suspicio *ἄλλοτέ μιν* legentis. Etiam Nonn. XXIII, 292 revocandum est *καὶ ἀθρήσειε Κρονίων χεύματι μορμύροντι κατακλύζοντα Σελήνην.* — „*Ἐλεγχείῃσι χαλέπτειν* dicitur ut Homericum *Γ*, 438 *μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε,* de vexante alium opprobriis," HEYN. Aperte imitatus est *φ*, 323 sq.

ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν.

ζ,273 sq.

τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, μή τις ὀπίσσω
μωμεύῃ — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον —

et *π*,75 (*τ*, 527) *αἰδομένη — δήμου φῆμιν.*

23. „*ἄεξε* pro *εἶχε*: *magnum dolorem habuit; more Homerico.*" HEYN. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 11.

24. *γὰρ ῥά* A, *γάρ ῥά* M.

25. Vulgo *οὐ μὲν δὴ τόγ' ἑκοῦσα*, nisi quod Tychs. *τό γ'* ex more scribit, ubi pronomen demonstrativum, quod male acutus ex notione vocis *ἑκοῦσα* significantis idem atque *ἐθέλουσα* aptum fecerit, cum contra ceterorum Epicorum, tum contra Quinti usum peccat. Nec vereor ne quis *E*, 807 sit allaturus. Emendavi in *emendatt.* p.167 *οὐ μὲν δή τι ἑκοῦσα* hiatum monens legitimum (Θ, 81) etiam VII, 79 restituendum esse. Voces *δή τι* eodem ordine positae infra leguntur XII, 417 et saepius apud Alexandrinos, ut Callim. lav. Pall. 122. Epigr. 44, 5. Sed scribi etiam potuit *οὐ μὲν δή που*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 10.

26. „Versus otiosus, quales saepe in fine ῥήσεως addit noster: *τοὔνεκα, τοίη, τόσσαι, οὕτως.* cf. mox 46." TYCHS. Vid. *prolegg.* II, 2, §.49.

27. *ὡρμαίνεσκεν* A et vulgo, *ὁρμ.* M, quod vel conjectura reponendum esse monui in *prolegg.* II, 2, §. 3.

28. Legebatur *καθηραμένη.*

29. *θυέεσσι* M. *ἱλάσηται* A, *ἱλάσσηται* M, quod scribendum esse Heyn. jam adnotavit ablegans ad notam suam ad *A*, 583. Alterum tamen Tychs. retinuit. Cfr. Spitzn. *v. Gr. h.* p. 86. — Imitatus videtur Apoll. Rhod. IV, 712 *ὄφρα χόλοιο Σμερδαλέας παύσειεν Ἐριννύας,* ubi etiam sacrorum iis faciendorum mentio fit.

30. *ἕσποντο* AE1, *ἕποντο* M et Rhod. Particulam *αὐτίκα*, quae aliquid insoliti non nemini habere videatur, in *emendatt.* p. 168 ita defendi: „retinet propriam vim particula, atque *statim post perpetratam sororis caedem* Furias in reginam irruisse indicat. Simillimi sunt hi loci: Hesiod. *ἔ.* 219

αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.

ἄφραστοι· κεῖναι γὰρ ἀεὶ περὶ ποσσὶν ἀλιτρῶν
στρωφῶντ', οὐδέ τιν' ἐστὶ θεὰς ἀλιτόνθ' ὑπαλύξαι.
σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἕποντο δυώδεκα πᾶσαι ἀγαυαί,
πᾶσαι ἐελδόμεναι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρμην,
αἵ οἱ δμωίδες ἔσκον ἀγακλειταί περ ἐοῦσαι·
ἀλλ' ἄρα πασάων μέγ' ὑπείρεχε Πενθεσίλεια·
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν ἀστράσι δῖα σελήνη
ἐκπρέπει ἐν πάντεσσιν ἀριζήλη γεγαυῖα
αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπὸ νεφέων ἐριδούπων,
εὖτ' ἀνέμων εὕδῃσι μένος μέγα λάβρον ἀέντων·
ὣς ἥγ' ἐν πάσῃσι μετέπρεπεν ἐσσυμένῃσιν.

---

et Apoll. Rhod. III, 385 sq. ubi Medea Iasonem, cujus de amore dubitat, sic increpat: *ἐκ δέ τε πάτρης Αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐριννύες.*

31. *στροφῶντ'* M. *οὐδέ νυ* AM et vulgo; emendavit *τιν'*, quod Lehrsius recepit, Hermann. *Orph.* p. 740 (cfr. p. 807), qui quod praeterea tentavit *οἱ* nunc non amplius commendaret. — *ἀλιτρόν θ' ὑπαλ.* A, *ἀλιτόνθ' ὑπαλ.* M Tychs. Lehrs., quod jam Rhodom. invenit cujus haec est nota: „*ἀλιτόνθ'* Aorist. 2. ab *ἀλιτέω*, scelus committo nullis precibus expiandum." Dausq. *ἀλιτρούς*, Pauw. hoc vel *ἀλιτρόν* inepte provocans ad caesurae vim conjecit.

33. *ἕποντο* omittunt AE1, addit M, unde Tychs. et Lehrs. receperunt. „*ἄλλαι ἵκοντο* vel *ἕποντο* vel *σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἔσαν δυοκαίδεκα.* Quod tamen remotius a scriptura." RHOD. Dausq. male *ἔπειτα* inserit: *ἕποντο* etiam utetur Tzetz. Posthom. 12 *δυοκαίδεκα δ' ἄλλαι ἕποντο.*

38. *ἀρίζηλος* A et vulgo, *ἀριζήλη* M, „quod a Quinto profectum arbitror. Meminerat nisi fallor, apud Homerum X, 27 *ἀρίζηλοι αὐγαί* quidem, sed Σ, 219 et 221 *ἀριζήλη φωνή* legi." *Emendatt.* p. 168. —*γεγαυῖα* A, tacite correxit Pauw., et *γεγαυῖα* etiam M. — Fortasse in mente habuit Apoll. Rhod. III, 958 de sirio; *ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι Ἀντέλλῃ.* Et praeivit Homerus ζ, 108 de Diana inter Nymphas versante: *ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι.* Cfr. Apoll. Rh. I, 240 *οἱ δὲ φαεινοὶ Ἀστέρες ὣς νεφέεσσι μετέπρεπον* et Nonn. XIV, 230 *ἀστράπτων ἀρίδηλος* de duce Baccho.

39. *ὑπαὶ* AM et vulgo, *ὑπὸ* e mea conj. scripsi: vid. ad v. 12.

40. Hunc versum, quem A et ut videtur ceteri omnes omittunt, ex M addidit Tychs. Solito errore *λάυρον* M.

41. *πάσαισι* A, *πάντεσσι* M, *πάσῃσι* corr. Tychs. ab Heynio monitus.

Sed jam ad totum accedimus. Rhodom. v. 39 ita vertit: *aethere inter nubes, unde fragor interdum existit, hiante.* Tum Pauwius haec adscripsit: „*Aethere undique rupto a nubibus gravisonis*; absona et ingrata locutio: cum nubes dissipantur, non rumpitur aether, nec a nubibus id fieri potest unquam. Vellem mentem aliter expressisset Quintus aut saltem scripsisset: *αἰθέρος ἀμφὶ φανέντος ἄνευ νεφέων ἐριδούπων.* Notissimum illud Homericum *οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ,* quod Θ, 554 et Π, 300 in comparatione non absimili occurrit, aliud est. Nam *αἰθήρ* ibi splendorem aetheris, non aetherem notat: hoc certum et perspicuum. An tamen sic vox etiam accipienda hic et *αἰθέρος ἀμφιραγέντος* vertendum: *aetheris splendore undique erumpente?* Non potest propter adjectum *ὑπαὶ νεφέων ἐριδούπων.* Sed an pro *ὑπαί* legendum re vera *ἄνευ sine nubibus gravisonis?* Id verum forte et sic dixissent

ἔνθ' ἄρ' ἔην Κλονίη Πολεμοῦσά τε Δηρινόη τε
Εὐάνδρη τε καὶ Ἀντάνδρη καὶ δῖα Βρέμουσα

---

hic, quod in locis Homericis dicunt *ὅτε τ' ἔπλετο*" etc. A Pauwio quodammodo imponi sibi passus est Tychsen., qui allata illius sententia ita pergit: „*ἐριδούπων* pro mero ornante epitheto habendum. Praestet fortasse post *ἀμφιραγέντος* interpungere et pro *ὑπαί* legere *ὑπὲκ νεφέων* ut sit sensus: *aethere rupto*, hiante, spatium praebente in quo conspiciatur luna, *inter nubes* emergens." *Heynius* denique haec addidit: „Epitheton *νεφέων ἐριδούπων*, quod sive de caelo tonante sive de ventorum fragore recte diceretur, parum placere fateor; reliqua tamen Homeri exemplo bene dicta sunt de micantibus per nubes tanquam ex recessu astris, et h. l. de luna suo splendore perrumpente." Bene est quod Pauw. Homericos locos laudavit Θ, 555 sq.

ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνετ' ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ.

et Π, 297 sqq.

ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ.

Utrumque enim locum imitando conjunctum Quintus expressit. Male autem Pauwius illis locis usus est bis falsus. Nam primum recte dicitur *circum rumpi aether*, ubi nubibus, quibus antea undique obductus tegebatur, disjectis aperitur: ita etiam Homericum intelligendum, quibus in verbis *αἰθέρα* non *aetherem* sed *splendorem aetheris* notare – tum vero ne *ἄσπετος* quidem addi poterat — inepte putavit Pauwius. Et similiter nos: *der Himmel bricht sich*. Deinde autem *ὑπὸ* (ita enim scribendum) *νεφέων* non significat *a nubibus rumpi aetherem*, sed rumpi eum ita, ut prodeat seseque explicet e nubibus, sub quibus antea latuerat. Similiter apud Homerum Φ, 57 dictum: *Τρῶες — αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος* quem ipsum locum cum aliis quibusdam (ex Homero Θ, 543 et Ω, 576) attulit Hermann. ad *Eur. Hec.* v. 53 p. 11, cujus haec sunt verba: „*ὑπὸ* enim recte conjungitur cum verbis motum significantibus, si quid ex ea re exire vel emitti significatur, sub qua fuit." Addi poterat P, 224 *ῥύεσθαι ὑπ' Ἀχαιῶν*, 235 *νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν*. et η, 5 *ὑπ' ἀπήνης ἡμιόνους ἔλυον*. Hesiod. Th. 669 *οὕς τε Ζεὺς — ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε*. Eodem sensu etiam *ὑπὲκ* cum Tychs. scribi posse patet, qui tamen in eo erravit, quod posita post *ἀμφιραγέντος* interpunctione *ὑπὲκ ν. ἐ.* cum *ἀριζήλη γεγαυῖα* artificiosius conjunxit. Jam etiam, quid nubium epitheton sibi velit, perspicitur: sermo enim est *de luna cum stellis in caelo post tempestatem et procellam serenato emersis*: id quod apertissime v. 40 commode in M servato indicat. Similiter Nonnus X, 187

— οἷά τε λάμπει
μεσσοφανὴς νέφος ὑγρὸν ἀνασχίζουσα Σελήνη.

XXII, 213—15

ὡς δ' ὅτε ῥιγαλέου σκιερὴν μετὰ χείματος ὥρην
φαίνεται ἀσκεπέων νεφέων γυμνούμενος ἀὴρ
φέγγεος εἰαρινοῖο δεδεγμένος αἴθριον αἴγλην.

Cf. XLI, 256 *ὅσον πλέον ἄστρα καλύπτει Ἀντφέλους ἀκτῖνας ὀϊστεύουσα Σελήνη Πλησιφαής*. Latius illam cum luna comparationem persecutus est Tryphiod. 514 sq., ubi cfr. Wernick.

42. *ἄρα ἦν* AM cett., *ἄρ' ἔην* ex Hermanni ad *Orph.* p. 740 correctione recepit Tychs. Lehrs. — *Κλουνίη* E1. *Δηριόνη* vulgo: vid. ad v. 230.

43. *Εὐάδρη* AMC2, *Εὐάνδρη* C1 et infra 254 AM et vulgo. Inde recte utroque loco hoc nomen praetulit Rhodom., „an recte" frustra Pauwius „dubitat propter contiguum *Ἀντάνδρη* quod nimis fere synonymum: *ἁδρός* validus; *ἁδρότης* robur: inde *Εὐάδρα* potuisset dici." Nec melius ego olim *Εὐάδνη* conjecta-

ἠδὲ καὶ Ἱπποθόη, μετὰ δ' Ἁρμοθόη κυανῶπις
Ἀλκιβίη τε καὶ Ἀντιβρότη καὶ Δηριμάχεια,
τῇ δ' ἔπι Θερμώδωσα μέγ' ἔγχεϊ κυδιόωσα·
τόσσαι ἄρ' ἀμφιέποντο δαΐφρονι Πενθεσιλείῃ·
οἵη δ' ἀκαμάτοιο κατέρχεται Οὐλύμποιο
Ἠὼς μαρμαρέοισιν ἀγαλλομένη φρένας ἵπποις
Ὡράων μετ' ἐϋπλοκάμων, μετὰ δέ σφισι πάσῃς
ἐκπρέπει ἀγλαὸν εἶδος ἀμωμήτοις περ ἐούσῃς·
τοίη Πενθεσίλεια μόλεν ποτὶ Τρώϊον ἄστυ
ἔξοχος ἐν πάσῃσιν Ἀμαζόσιν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
πάντοθεν ἐσσύμενοι μέγ' ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Ἄρεος ἀκαμάτοιο βαθυκνήμιδα θύγατρα
εἰδομένην μακάρεσσιν, ἐπεί ῥά οἱ ἀμφὶ προσώπῳ
ἄμφω σμερδαλέον τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος ὀρώρει,
* * * * * *

---

bam. — *ἀντάνδρη* A, *Ἀντάδρη* C2.

44. *ἱπποθόη* A. *μετ' ἁρμοθόη* A, *μετὰ δ' Ἁρμοθόη* MVE1, et ita jam corr. Rhod. *Ἁρμαθόη* C2 et hoc suspicatur Pauw. et Scalig. apud Dorvill. *l. c.* p. 579. Sed *Ἁρμοθόη* etiam infra 533 libri tuentur.

45. *ἀλκιβίη — ἀντιβρότη* A. *δη ἀμάχῃ ι* (sic) M, sed v. 260 non dissentit.

46. *ταῖςδ'* A; *ταῖς δ'* Pauw. et edd. *τῆς δ'* M omisso ut fere semper *ι*. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. *ἐπὶ* A et vulgo, *ἐπι* M, *ἔπι* ego correxi. — *Θερμώδοσσα* AM et vulgo, sed 254 *Θερμώδουσαν* A et vulgo, *Θερμώδοσαν* M, *Θερμώδωσσα* hic Rhod. tacite scripsit, infra conjecit; *Θερμώδουσα* C2 et id commendavit Pauw.; sed *Θερμώδωσα* ego scripsi ex praecepto Lobeckii in *pathol. serm. Gr. prol.* p. 41. — *μετ'* M.

47. *δ' ἄρ'* AM cett. Corr. Rhodom. — *Πενθεσιλείᾳ* A, *Πενθεσιλείῃ* M, et corr. jam Rhodom.

48. *ἀπ' Οὐλύμπου* AM, *ἀπο ὀλύμπου* C1, *Οὐλύμποιο* Tychs. recepit ex Rhodom. emendatione, qui praeterea *ἐξ Οὐλύμπου* tentavit. Sed illud tantum Quinti consuetudini aptum — vid. I, 676. III, 696. VIII, 240 — haud immemoris Homericae clausulae *Α*, 499. *Ε*, 754. *Θ*, 3. 25. 411. *Λ*, 77. *Ξ*, 225. *Τ*, 114. Dausq. *κατέρχετ' ἀπ' Οὐλύμποιο*, quod etiam falsum esse illis locis evincitur. Cfr. Müller. *de cyclo Ep.* p. 146 sq.

49. *ἠὼς* A. *φρένας* omittit M.

50. *ὡράων* A. *εὐπλ.* et *σφησι* M. — „*Μετά* bis in eodem versu.“ PAUW. „Equidem in Quinto hoc feram, sed mallem Auroram disertius indicari: fort. leg. *ἣ δ' ἐν σφισι*.“ TYCHS. Hoc quidem judicium miror: nam quae in antecedentibus subjectum fuit *Ἠώς* hic quoque manet. Sed duplicata praepositione offensus et ipse olim *μέγα δ' ἐν σφισι* ex v. 37 collato Hom. *Β*, 480 sqq. (*μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων* et *ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν*) conjeci in *emendatt.* p. 168. Nunc ea repetitione nihil moveor: potius ut praepositionem h. l. positam arbitrer inducor his locis: II, 216 *μετὰ δ' ἔπρεπον Αἰθιοπῆες*. et X, 90 *μετὰ δ' ἔπρεπε μαρναμένοισι*. cfr. *Θ*, 172 *μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν*. et *σ*, 2 *μετὰ δὲ πρέπε γαστέρι μάργῃ*. — *πάσαις* et 51 *ἐούσαις* AM et *vulgo*. „Pro *πάσαις* videtur scriptum esse *πάσῃς* et v. 51 *ἐούσῃς*.“ HEYN. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 2.

56. *προσώπω* AM.

58. *μειδιόων* AM cett. (sine lacuna). *μειδιοώσ'* Tychs. *μειδιόωσ'* Tauchn. Lehrs. „Haud scio an non per enallagen numer. (sic!) legendum sit *μειδιόωσ'* Lector judicet.“ RHOD. „*μειδιόωσ'* ἑ.: haec enim

μειδιόωσ' ἐρατεινόν, ὑπ' ὀφρύσι δ' ἱμερόεντες
ὀφθαλμοὶ μάρμαιρον ἀλίγκιον ἀκτίνεσσιν,

---

figura poetae usitatissima est, ut exempla crebra demonstrant libro potissimum 6 in scuto Herculis." ID. ADD. „Depravatum est *μειδιόων*; Rhodom. *μειδιόωσ'*; quod ad praecedens *οἱ* referri deberet, et sic positum esset pro *μειδιοώσῃ*: nihil aliud enim adest, quo referri possit, quicquid cum Rhodomanno comminiscaris, qui id imperite profecto referre voluit ad praecedens *εἶδος*, vocem ad tale magisterium plane ineptam: *μειδιόωσ'* autem pro *μειδιοώσῃ* aphaeresin continet, quam nemo paulo eruditior facile probabit. Aliud latet: legendum suspicor *μειδιόον ἐρατεινόν*: sic *εἶδος μειδιόον* apte cohaeret et nulla est in his durities." PAUW. qui in *addend.* *μειδιόων*, *si ambiguum non meluas, servari posse* dicit. *μειδιόον* jam Salvinius conjecerat apud *Dorvill.* l. c. p. 579. „*Εἶδος μειδιόον* Graece vix dixeris." TYCHS. „Si tertius casus est ex Rhodomanni mente, exarandum erit *μειδιοώσ'* pro *μειδιοώσῃ*. Cum ceteris conveniret *μείδησεν δ' ἐρατεινόν*." HEYN. Ex ejus igitur sententia Tychs. monstrosam formam edidit, quam vel Tauchnitianae corrector mutavit. Rhodom. *εἶδος* cum *μειδιόωσα* jungi voluit, quam generis enallagen non improbat Spitzn. in *observatt.* p. 19—26, iisdem atque Rhodom. usus exemplis (I, 154 sq. VI, 212 sq. 220 sq.) quae plane nihil probant, cum in iis per vocabula *μένος* vel *βίη* cum genitivis juncta simpliciter usitatissimo more res circumscribatur, ad quam ipsam facili synesi attributum referatur. H. l. autem *εἶδος* non ipsius Penthesileae habere paraphrasin adjecta docent *ἐπεί ῥά οἱ ἀμφὶ προσώπῳ*. Itaque adhuc sententiam teneo in *programm.* p. 6 prolatam, post v. 57 ubi Penthesileae faciem terribilem simul et venustam fuisse *universe* indicatum erat, unum versum excidisse, quo descriptio *singula* percurrens inchoata sit. Quo quid fuerit commemoratum non est difficile inventu. Nam ubi reputaveris in iis quae statim adduntur primum *oculorum*, tum *genarum*, in quibus gratia et robur excubare dicuntur, fieri mentionem, vix dubitare poteris, quin versu qui excidit de *supercilio*, quod inprimis habebatur constans terroris sedes (cfr. III, 537 sqq.), fuerit expositum. Ita si putamus talem excidisse versum:

[*σμερδαλέον μὲν ἔφηνεν ἐπισκύνιον βλοσυρῶπις*]
μειδιόωσ' ἐρατεινόν, ὑπ' ὀφρύσι δ' ἱμερόεντες etc.

et quomodo is omitti potuerit et quam apte illum sequentia excipiant perspicitur. Quod enim adjicitur *μειδ. ἐρατ.*, iis verbis indicatur vel terrifico supercilii adspectu aliquid gratiae fuisse admixtum." Hoc etiam ex sqq. apparet, maxime ex v. 61, *θεσπεσίη ἐπέκειτο χάρις καταειμένη ἀλκήν*. Et ita lacunam recte a me esse expletam ipse Quintus docet loco plane consimili de Marte in bellum ruente VII, 361—63:

καί οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ὄμματα μαρμαίρουσιν ἶσον πυρί, ταὶ δὲ παρειαὶ
κάλλος ὁμοῦ κρυόεντι φόβῳ καταειμέναι αἰεὶ
φαίνοντ' ἐσσυμένου.

Similiter Nonnus III, 221 sq.

θάμβειν ἀνέρος εἶδος, ἐπεί νύ οἱ ἔμφυτος ἥβη
ἠνορέην καὶ κάλλος ἐμίγνυε σύζυγι μορφῇ.

XXIV, 275 *χόλον εἶχε γέλωτι μεμιγμένον*. XXIX, 29 *ἐρόεις δὲ καὶ ἄλκιμος εἰν ἑνὶ θεσμῷ*. XXX, 193 *εἰν ἑνὶ θεσμῷ Ἠνορέην καὶ κάλλος*. XXXVII, 178 *κομίζεις Σύμφυτον ἠνορέῃ κεκερασμένον ἄνθεμον ἥβης*. Postremo cfr. id. XI, 373—76 de Calamo puero:

— *ἐπ' ἀμφοτέραις δὲ παρειαῖς*
αὐτοφυὴς χάρις ἦεν ἐπισκαίρουσα προσώπῳ
ὄμμασιν αἰδομένοισιν· ἀπὸ βλεφάρων δέ οἱ αἰεὶ
κάλλος ὀϊστεύοντος ἑκηβόλος ἔρρεεν αἰγλή.

Neque aliter Tryphiod. 103 de equo Trojano:

ὣς ὃ μὲν ἐξήστραπτο φόβῳ καὶ κάλλεϊ πολλῷ.

αἰδὼς δ' ἀμφερύθηνε παρήια, τῶν δ' ἐφύπερθε
θεσπεσίη ἐπέκειτο χάρις καταειμένη ἀλκήν.
λαοὶ δ' ἀμφεγάνυντο καὶ ἀχνύμενοι τὸ πάροιθεν·
ὡς δ' ὁπότ' ἀθρήσαντες ἀπ' οὔρεος ἀγροιῶται
Ἶριν ἀνεγρομένην ἐξ εὐρυπόροιο θαλάσσης,
ὄμβρου ὅτ' ἰσχανόωσι θεουδέος, ὁππότ' ἀλωαὶ
ἤδη ἀπαναίνονται ἐελδόμεναι Διὸς ὕδωρ,
ὀψὲ δ' ὑπηχλύνθη μέγας οὐρανός, οἳ δ' ἐσιδόντες
ἐσθλὸν σῆμ' ἀνέμοιο καὶ ὑετοῦ ἐγγὺς ἐόντος
χαίρουσιν τὸ πάροιθεν ἐπιστενάχοντες ἀρούραις·

Μειδ. ἐρατ. etiam infra V, 72 et VII, 313 legitur. Contrarium est X, 182 *λυγρὸν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωσαι πορδάλιες.* Cfr. Apoll. Rh. III, 1009 de Medea *νεκτάρεον μείδησ'.* et 1024 de eadem et Iasone *ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.* Nonn. XI, 498 *ἀνθεμόεν γελόωσα.*

60. *ἀμφερύθηνε* A E 1 et vulgo, *ἀμφ' ἐρύθηνε* M. — *παρηϊάδων δ' ἐφ' ὕπερθεν* A M cett. *ἐφύπερθεν* C 1. Emendavit Rhodom.

61. *ἐπιειμένη* M facili errore ex v. 19 et *ἐπέκειτο.* Ad idem vocabulum spectat *ἐνδεδυμένη*, quod in E 1 subter *ἀμφερύθηνε* legitur.

62. *τοπάροιθεν* A et vulgo, *τὸ παροιθεν* M. Vid. *proleg.* II, 2, §. 5.

64. *ἀνειρομένην* M. — *θαλάττης* A et vulgo (etiam Lehrs.), *θαλάσσης* M.

66. *ἀπανένονται* E 1.

67. *ἱπαχλύνθη* A et vulgo. *ὑπηχλύνθη* M, quod jam Spitzner. in *manl.* p. 247 desideravit, recepit Lehrs. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 3. — *οἵδ'* A, *οἵ δ'* Tychs. *οἳ δ'* M. — „Non necesse est conjicere *αἶψα.*" HEYN. Nescio quis hoc conjecerit: factum autem male. Etenim post spem diu frustratam *tandem aliquando* caelum obscuratur.

69. *χαίρουσι* A M et vulgo, *χαίρουσιν* C 1. — *τοπάροιθεν* A et vulgo, *τὸ πάροιθεν* M. — „Scrib. *ἀρούρης.*" HEYN. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 2.

Postquam singula excussimus, de tota comparatione videamus. Etenim Pauwius ad v. 63 haec adscripsit: „tota haec periodus ineptit: nam tautologus est homo et orationem tautologam male connectit. Vide modo illud *ὁπότ' ἀθρήσαντες, ὅτ' ἰσχανόωσι, ὁππότ' ἀλωαί,* non poteris dubitare. Quid etiam Iris ex mari surgens? An ita solet? Dein quid *ὄμβρου θεουδέος?* Idne epitheton est aptum? Non placent, non placent haec." Contra Tychs., quamquam et ipsi ingratum est *ὁπότ', ὅτ', ὁππότ'*, tamen recte, inquit, se habet orationis nexus: etenim *ὁπότ' ἀθρήσ.* referendum ad *χαίρ.* v. 69; *οἳ δ' ἐσιδ.* resumit subjectum a verbo *χαίρ.* nimis remotum. Sed repetitae in comparationibus particulae temporales alibi etiam inveniuntur: vid. II, 221. 222 et 223. 345 et 47. VI, 341 et 43. VIII, 59 et 62 et alibi. Tautologam autem esse orationem ineptissime judicavit Pauw., cujus orationis singulae partes ad rem necessariae sunt. Neque enim alio tempore agricolae gaudium concipere possunt ob conspectum arcum pluvium, nisi ubi imbrem ardentissime jam desiderant agris jam arescentibus. Deinde quod ad *θεουδής* attinet, quod adjectivum non male Heyn. simpliciter pro *θεῖος* positum adnotat, ignoravit Pauw. recentiorum epicorum usum, qua quaecunque res Dei alicujus vim et numen aliquo modo experta est *θεουδής* dicitur. Itaque sic h. l. imber dicitur *a Deo immissus* et infra III, 775 *θεουδέα νῆσον* Achilli donaturus est Neptunus, quae *ipsius Dei* est; apud Nonn. XVIII, 16 *θεουδέϊ χειρί* est *pia* manu; XXIII, 116 *θεουδέα μάρτυρα a Deo victum* testem; XXXVI, 378 *θεουδέος ἀνθερεῶνος* de faucibus Deriadei *divinitus vinctis;* XLV, 63, ubi scribendum *γηραλέον νάρθηκι θεουδέϊ πῆχυν ἐρείσας*, quia narthex Baccho sacra est. Aliis locis ut

ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες, ὅτ' ἔδρακον ἔνδοθι πάτρης
δεινὴν Πενθεσίλειαν ἐπὶ πτόλεμον μεμαυῖαν,
γήθεον· ἐλπωρὴ γὰρ ὅτ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἵκηται
ἀμφ' ἀγαθοῦ, στονόεσσαν ἀμαλδύνει κακότητα.
τοὔνεκα καὶ Πριάμοιο νόος πολέα στενάχοντος
καὶ μέγ' ἀκηχεμένοιο περὶ φρεσὶ τυτθὸν ἰάνθη·
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας

XXVI, 138 *Ἠερίης θεουδέος*. XL, 235 *θεουδέα κοίρανον*. XLVII, 720 *θεουδέος Πελασγοῦ*. usum Homeri retinuit, apud quem non dici nisi de animo pio et Deos reverente notum est — ζ, 121. θ, 576. ι, 176. ν, 202. τ, 109. 364 —, vid. Buttmann. *lexil. tom.* I. p. 169—73, qui Apollonii locos ab Homero non discrepantes adscripsit.

Sed miror non minus quam Pauwium etiam Heynium transversum esse actum, cujus haec sunt verba: „Haec quidem me non tenerent, at illa v. 64 *Ἶριν ἀντερομένην ἐξ εὐρυπόροιο θαλάσσης* sana esse vix credam; si vero sunt, non nisi ab indocto homine proficisci ea potuere. Ex longa siccitate iridem praecedere ignes nemo facile vidit. Pluviam nube nigricante a mari versus terras tendente vento coorto insequi nota res est expressa in loco, quem adumbravit Quintus *Δ*, 275 sq.

ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ
ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς etc.

Pro *iride* itaque *nubem* h. l. requiras. Saltem reponendum est *ἀχλὺν ἀντερομένην*." Hanc quidem conjecturam jam ob metrum non ferendam esse hodie notum est: vid. Wernick. *ad Tryph.* p. 288 sq. (Obiter moneo apud Apoll. Rh. I, 238 *πληθὺς σπερχομένων*, quod a Merkelio viro amicissimo in Museo Rhen. 1842. p. 603 inventum gaudeo, et ib. 515 *τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλκτρον ἀοιδῆς* scribendum esse). Deinde nihil huc pertinet, si rem spectas, Homericus locus, quo atrae Graecorum phalanges cum nigricante nube conferuntur. Tum quod Iridem memorat imbris praenuntiam, eo secutus est communem vulgi opinionem, qua arcus ille corpnibus suis aquam attrahere putabatur. Vid. Ovid. Met. I, 271

Concipit Iris aquas alimentaque nubibus affert.

Virg. Georg. I, 380 *bibit ingens arcus*, ubi Servius: *sequitur vulgi opinionem*, et Heynius ipse Stat. Theb. IX, 405 adscripsit:

At pater arcano residens Ismenus in antro,
Unde aurae nubesque bibunt, atque imbrifer arcus
Pascitur;

et laudavit Tibull. I, 4, 43 sq.

Quamvis praetexens picea ferrugine caelum
venturam admittat imbrifer arcus aquam.

Praeterea vid. Nonn. II, 201 sqq.

— — — ὑπ' ἀκτίνεσσι δὲ λάμπων
ἀντιπόρου φαέθοντος ἐκάμπτετο σύνδρομος ὄμβρῳ
Ἴριδος ἀγκύλα κύκλα πολύχροος ὁλκὸς ὑφαίνων.

Postremo inconsiderate Pauw. Iridem miratur ex mari surgentem. Nam cum aquas haurire putatur Iris, facere id videtur tantummodo aut flumini aut mari imposita. Mare autem Smyrnaeus praetulit ut homo maritimus et hic et infra v. 148, ubi lunam memorat:

ἦθ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο βαθυρρόου ἀντέλλῃσιν.

71. *πόλεμον* A, *πτόλεμον* M, et ita jam Rhod. corr.; Pauwium, qui *non necesse* inquit, *ubi caesura adest*, data opera refutavit Dorvill. *Vann. crit.* p. 336 sq.

72. *φραίνας* V. *ἵκιται* M, sed ι rubro colore corr. in η. Scaliger in Pauwii add. conj. *ὅτε φρένας.*

75. *ἀκηχέμενοι* V.

76. Struvius in *progr. pasch.* 1818. p. 13 *ὑπ' ὄμμασι* conjecit, quocum Spitznerus facit in *Observatt.* p. 9 afferens XII, 485 *δάκρυ χεῦε πατὴρ*

ἱμείρων ἰδέειν ἱερὸν φάος ἢ θανέεσθαι
ἢ πόνῳ ἰητῆρος ἀμύμονος ἠὲ θεοῖο
ὄμματ' ἀπαχλύσαντος ἴδῃ φάος ἠριγενείης,
οὐ μὲν ὅσον τὸ πάροιθεν ὅμως δ' ἄρα βαιὸν ἰάνθη
πολλῆς ἐκ κακότητος, ἔχει δ' ἔτι πήματος ἄλγος
αἰνὸν ὑπὸ βλεφάροισι λελειμμένον· ὣς ἄρα δεινὴν
υἱὸς Λαομέδοντος ἐσέδρακε Πενθεσίλειαν·
παῦρον μὲν γήθησε, τὸ δὲ πλέον εἰσέτι παίδων
ἄχνυτ' ἀποκταμένων. ἄγε δ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄνασσαν,
καί μιν προφρονέως τίεν ἔμπεδον εὗτε θύγατρα

ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασι. Non consentio: ibi enim *ὑπό* necessarium: nam lacrimae subtus profluunt ex oculis. H. l. vero utrumque dici potuit, sed diverso sensu. Ubi enim dicitur *ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας* multa mala perpessus esse dicitur, quorum *causa* fuerit caecitas, ad quae mala pertinent multa vitae quotidianae incommoda. Sin ponitur *ἀλαοῖσιν ἐπ' ὄμμασι πολλὰ μογήσας*, innuitur multa perpessus esse *in* oculis, ut caecitas quasi insidens oculis ipsa cogitetur. Cfr. XII, 401 *κατὰ βλεφάρων πέσεν ἄλγος.* Nos similiter „*durch Blindheit*" et „*an Blindheit viel leiden*" distinguimus. Infra autem v. 82 *ὑπὸ βλεφάροισι* est *sub palpebris*, non *sub oculis*, ut XII, 402 *ἐπ' ὀφρύσι*, 414 *ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαί. Ω*, 637 *ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν.*

77. *ἠὲ* A, *ἢ* M, et ita jam Rhod. praeterea haec adnotans: „vel est Synecphonesis. De qua sororibusque caeteris vide Tryphon. Grammaticum de affectionibus dictionum." Dausq. et Pauw. praeferunt *ἠὲ θανεῖσθαι*, sed alteram formam solam novit Quintus X, 51. 299. XIII, 225. 269.

78. *πόνω* M. *ἠὲ πόνῳ ἰατῆρος* C1.

79. *ἀπαγχλύσαντος* M. *ἴδη* M.

80. *τόπαροιθεν* M. „Prava distinctio: sequitur enim *ἔχει δ' ἔτι πήματος ἄλγος* etc. Distingue igitur *ἴδῃ φάος ἠριγενείης, οὐ μὲν ὅσον τοπάροιθεν, ὅμως δ' ἄρα βαιὸν, ἰάνθη Πολλῆς* etc. Sic *ὅμως δ' ἄρα βαιὸν* apte cum *ἴδῃ φάος* connectitur, et verba recte procedunt." PAUW. Pessime: tum enim sine ulla copula *ἴδῃ* et *ἰάνθη* conjunctivus et indicativus sese exciperent. Ad *οὐ μὲν ὅσον τὸ πάροιθεν* repetendum est cogitando *ἴδῃ φάος ἠριγενείης*: quamquam solem non ut antea cernit, tamen paullulum recreatur.

83. „An potius *ὅτ' ἔδρακε Πενθεσίλειαν, παῦρον* etc.? Sic longe facilior esset orationis cohaerentia." PAUW. Minime. Sententia haec est: *hoc modo* (i. e. hac laetitia) *Priamus Penthesileam adspexit.* Tum vero illud *ὣς* universe dictum sequentibus accuratius explicatur, de quo asyndeti genere, si quidem eo nomine uti fas est, bene admonuit Naegelsbach. in *adnotatt. ad Il.* p. 274 sq. Sed post *Πενθεσίλειαν* colon, non punctum, quod fecit Tychs., ponendum fuit.

84. *εἰς ἔτι* M. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 5.

85. *ἀπεκταμένων* A, *ἀποκταμένων* M et C1 („e correctura ut videtur" TYCHS.), et sic jam corr. Rhod. Vulgatam suo more tuetur Dausq.

86. *τῖεν* M. *ὥςτε* A, *εὖτε* M, quod recepi. „Quamquam eodem fere modo infra v. 800 legitur *ὥστε θύγατρα φίλην περικωκύσαντες*, tamen vera videtur M scriptura *εὖτε*, qua particula etiam alibi res, quacum aliquid comparatur, simpliciter a Quinto adnectitur nullo verbo sequente. Vid. I, 586 sq. *τίσεις δὲ κακὸν μόρον, εὖτ' ἐν ὄρεσσι κεμμὰς —.* VII, 516 *νῦν δέ μοι εὖτε λέοντι κύνες — μάρνασθ' —.* IX, 264 *δυσφερὸν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων Εὖτ' ὀμίχλην διέχευε.* XI, 132 *οἳ γὰρ δὴ μάρναντο — εὖθ' ὑπ' ἀπήνῃ Δοιοὶ — βόες.*" EMENDD. p. 168.

τηλόθι νοστήσασαν ἐεικοστῷ λυκάβαντι,
καί οἱ δόρπον ἔτευξε πανείδατον, οἷον ἔδουσι
κυδάλιμοι βασιλῆες, ὅτ' ἔθνεα δηώσαντες
δαίνυντ' ἐν θαλίῃσιν ἀγαλλόμενοι περὶ νίκης·
δῶρα δέ οἱ πόρε καλὰ καὶ ὄλβια, πολλὰ δ' ὑπέστη
δωσέμεν, ἢν Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπαμύνῃ·
ἡ δ' ἄρ' ὑπέσχετο ἔργον, ὃ οὔποτε θνητὸς ἐώλπει,
δηώσειν Ἀχιλῆα καὶ εὐρέα λαὸν ὀλέσσειν
Ἀργείων, πυρσὸν δὲ νεῶν καθύπερθε βαλέσθαι·

---

87. *τηλόθε* A et vulgo, *τηλόθεν* M, vid. *prolegg.* II, 2, §. 10. Super *λυκάβαντι* E 1 notat *ἔτει* et ad marg. *ἐν εἰκοστῷ χρόνῳ οὖσα ἀφίκετο εἰς Τροίαν.* Videtur igitur librarius ex comparatione male intellecta Penthesileam sibi finxisse viginti annos natam. Illum numerum Quintus ex Homero sumpsit *β*, 175 *ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι.* et *ϱ*, 327 *αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ.*

89. *δηώσαντες* M.

90. *ἀγαλλόμένοι* M.

92. *ἐπαμύνη* M.

93. *ἥδ'* A. *ἣ δ' ἄϱ υπέσχετο* M. Cum nimis universe hoc dici videretur, *nunquam a mortali* Achillis Achivorumque caedem et navium incendium animo esse conceptum — cfr. I, 353 sq. II, 360. 412 sq. VIII, 7 — et vox *θνητός* de solis Trojanis vix accipi posse putarem, olim *ὃ οὔποτε κεῖνος ἐώλπει* conjeci, hoc ut ad Priamum referretur, qui ubique a laeta perfectae victoriae spe abhorrens inducitur: vid. 76 sqq. 91 sqq. 186 sqq. 198 sqq. II, 129 sqq. Sed male acutus fui: *θνητός* fere idem est atque *τὶς*, et totius membri sententia haec: *quod jam nunquam mortalis* (i. e. vel Trojanorum vel Achivorum quisquam) *fore putabat.* Similiter infra III, 413 *βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων.* VI, 327 *ὥς ἄρα τοῖσιν ἕποντο βροτοί.* et Sibyll. orac. XI, 134 *αἰφνίδιος δὲ βροτοὺς ξύλινος δόλος ἀμφικαλύψει* de solis Trojanis dictum. Nescio an Quinti memoriae obversatus fuerit Theocr. XXV, 115 sq. *οὐ γάϱ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει Ἀνδϱὸς ληίδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν.*

94. *δηώσειν* M.

95 et 96. hoc modo pingit M ceteris omissis:
Ἀργείων, οὐδέ τι ἤδη ἐϋμελίην Ἀχιλῆα.
V. 95 *νῆας δὲ πυϱὸς καθύπεϱθε* A et vulgo. V. 96 *ἤιδη* C 1. *ἐϋμελίην* A, *ἐϋμμελίην* C 1 (in libro Francii et Cod. „uno“ *Dorvill. l. c.* p. 579) et sic jam Pauw. corr. Sed de v. 95 pluribus quaerendum. Audiamus primum interpretes. Rhodom. vertit: *navesque in ignem conjicere.* Tum Pauwius haec adnotavit: „*νῆας δὲ πυϱὸς καθύπεϱθε βαλέσθαι*] postquam scilicet solutae et disruptae essent interfectis Graecis: *ἔννοια* est parum apta et ipsa elocutio scabra: *νῆας* pro tabulis navium, navium lignis. Ignem navibus injicere, ut sic comburerentur, aliud melius est.“ Consentit Heyn., cujus verba haec sunt: „ineptus versus ab interpolatore profectus. Quod voluit dicere esset *ἐμβαλέσθαι πῦϱ νηυσίν.* Videtur ille junxisse: *βαλέσθαι τὰς νῆας (διὰ) πυϱὸς* pro *πυϱί* et desuper de litore *καθύπεϱθε.*“ Tychs. postremo M auctoritate abusus scribendum conjecit ceteris ejectis:
Ἀϱγείων· οὐδ' ἤδη ἐϋμμελίην Ἀχιλῆα.
Verum, ab hoc ut incipiam, non nisi errore illa verba in M esse omissa et versus hypermeter docet (*οὐδέ τι ἤδη*) et aliae in eo libro lacunae ejusdem originis. Vid. *add.* ad Tychs. comment. V, §. 6. Accedit quod illa formula ex Homero deprompta *νηπίη· οὐδ' ἤδη* etc. Quinto est maxime familiaris: vid. I, 374. X, 94. 329. 774. XIII, 20. 174. (cfr. Spitzn. *observatt.* p. 11 — 13) et ob eam causam eo magis

νηπίη· οὐδέ τι ᾔδη ἐΰμμελίην Ἀχιλῆα,

---

retinenda, quod ea ablata orationis transitus magnopere claudicat. Denique naves incendendas etiam alibi Quintus commemorat, ut I, 368 *νῆάς τ' ἐμπρήσειν ὀλοῷ πυρί*, 500 *Ἀργείους ὀλέσωσι καταφλέξωσι δὲ νῆας.* V, 356 *ἢ ὅγ' ἐνιπρήσας νῆας πυρὶ πάντας ὀλέσσῃ.* Sed recte Pauw. notavit vulgatae non aliam sententiam posse esse nisi hanc, *naves igni impositas comburendas esse*, quod quis fortasse probaturus sit de rogo cogitans e navibus constructo et in victoriae splendorem concremato. Et in hac sententia Struvius minor fuisse videtur, qui in *observatt.* p. 1 sq. *πυρῆς* conjecit: sed ipse jam in literis ad me datis eam sententiam retractavit. Nam si quis cum Heynio memor Homericorum locorum, et in quibus comburendi verbum cum genitivo *πυρός* junctum legitur — *I*, 242 *αὐτάς* (*νῆας*) *τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός*. *Π*, 81 *πυρὸς αἰθομένοιο Νῆας ἐνιπρήσωσι*. *Ζ*, 331 *ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται*. *Λ*, 667 *νῆες — πυρὸς δηΐοιο θέρωνται*. *Η*, 410 *πυρὸς μειλισσέμεν* (*νέκυας*). *ρ*, 23 *ἐπεί κε πυρὸς θερέω —*, et in quibus *καθύπερθεν* cum movendi verbis sociatum invenitur — *Β*, 754 *μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει*. *Γ*, 337 *λόφος καθύπερθεν ἔνευεν*. *Μ*, 286 *πάντα Εἰλύαται καθύπερθ'*. *Σ*, 353 (*κάλυψαν*) *καθύπερθε - φάρεϊ*. *Φ*, 269 *κῦμα — πλάζ' ὤμους καθύπερθεν*, 321 *οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω*. *Χ*, 196 *οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν*. *Ω*, 450 et *ψ*, 193 *καθύπερθεν ἔρεψαν*, 646 et *δ*, 299 *χλαίνας ἐνθέμεναι καθύπερθεν ἕσασθαι*. *μ*, 442 *ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι.* — putaverit *πυρός* a *βαλέσθαι* aptum, eidemque verbo adverbialiter positum *καθύπερθε* conjungendum esse ut *naves* dicantur *igne desuper jactae*, repugnat verborum *πυρὸς καθύπερθε* positura, quae ea verba divelli non patitur: vid. Quint. III, 684 *πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλοντο.* IV, 4 *φῶτα Πυρκαΐης καθύπερθε βάλον.* V, 631 *τόν ῥα - πυρῆς καθύπερθε βάλοντο.* et cf. *γ*, 170 *καθύπερθε Χίοιο*. *ο*, 404 *Ὀρτυγίης καθύπερθεν*. Apollinar. 23, 4. Nonn. XXXIII, 16 *κεκλιμένας ἐφύπερθεν ἀτυμβεύτοιο κονίης.* Similes sunt hi loci in Quinto XII, 249 *καὶ εἰ πυρὶ μητιόωνται Βάλλειν ζωὸν ἐόντα.* et XIII, 273 *ἢ ἔσω πυρὸς αἶψα βάλεσθε*, ubi cfr. not. Inverso contra ordine *καθύπερθε πυρὸς βαλέσθαι* facilius utrumque cum verbo jungi poterat, ut *θ*, 279 *πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο.* Ob hanc ipsam causam nec Spitzneri nec Hermanni sententiam amplecti possum, quorum uterque *βαλέσθαι* glossema ratus ille *καθύπερθε θέρεσθαι*, hic *καθύπερθεν ἐναύσειν* conjecit. Multo probabilius ipsum *καθύπερθεν* pro glossemate habeatur, ut pro eo aut epitheton ad *πυρός* referendum ut *δηΐοιο* vel *μαλεροῖο* vel quod proxime accedit *κρατεροῖο*, aut *πυρὸς σέλας* vel *μένος ἀμφιβαλέσθαι* emendandum sit. Sed omnium, quae omnino tentari possunt, verisimillimum tantum visum, quod nunc reposui: *πυρσὸν δὲ νεῶν καθύπερθε βαλέσθαι*, quod quam facile in vulgatam detorqueri potuerit neminem latet. Hanc quoque locutionem secundum Homerum effinxit: vid. *Ν*, 320

— — *ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων*
ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.

Cfr. Nonn. XXXIX, 86.

προφθάμενοι, μὴ χειρὶ πυραυγέα δαλὸν ἀείρων
Δηριάδης φλέξειεν ἀρήια δούρατα νηῶν.

ibid. 208 *ὁλκάδι Δηριάδαο μαχήμονα πυρσὸν ἑλίσσων.*

Cfr. ib. 391 sqq. et 397. *Πυρσός* autem, quod et apud Hom. *Σ*, 211 et apud Quintum XII, 43, 349. XIII, 23 fax est, qua signum noctu datur, saepissime apud Nonnum titionem notat, quo aliquid accenditur: vid. X, 70. XXVIII, 183. XXIX, 214. XXXIII, 246 sq. XXXVI, 85. 111. XXXVII, 76. XLVIII, 68; et interdum ipsam flammam, ut XXX, 79

— — *ἀμφὶ δὲ δειρὴν*
Μυρρέος αὐτοέλικτος ἑλίσσετο πυρσὸς ἐχέφρων.

et XXXVI, 322 de Baccho transformato:

ὅσσον ὑπέρτατος ἦεν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ.
τῆς δ' ὡς οὖν ἐπάκουσεν ἐῢς πάϊς Ἠετίωνος
Ἀνδρομάχη, μάλα τοῖα φίλῳ προσελέξατο θυμῷ·
„ἆ δειλή, τί νυ τόσσα μέγα φρονέουσ' ἀγορεύεις;
οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἀταρβέϊ Πηλείωνι
μάρνασθ', ἀλλά σοὶ ὦκα φόνον καὶ λοιγὸν ἐφήσει.

— — *ὑψιφανὴς γὰρ ἠέρα θερμαίνων ἐλελίζετο πυρσὸς ἀλήτης.*

97. *φθεισήνορι* M. — *χάρμη* M.

98. *τῆσδ'* A et vulgo, *τῆς δ'* M. — *ἐσάκουσεν* A et vulgo, *ἐπάκουσεν* M, quod reposui secundum ea, quae *emendatt.* p. 168 sq. dixi: „hoc verbum etiam alibi cum genitivo jungitur, ut *B*, 143. Orph. Lith. 455 et ipsum Quintum II, 61. Nam *ἐσακούειν* cum accusativo fere, si bene memini, construi solet. Itaque fortasse etiam infra I, 496 *οἰμωγῆς ἐπάκουσε* restituendum est.“ Accedit, quod *ἐπακούειν*, non *ἐσακούειν* Homericum est. Neque Apollonius, qui ubique *ἐσακούειν* praetulit (cum accus. junctum I, 766. III, 696. IV, 624), III, 914

Ἄργος, ὃς (sic!) *ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν*
ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν.

vulgatae apud Q. patrocinatur.

99. Post *Ἀνδρομάχη* add. *δὲ* in M. — *τοῖα ἑῷ* A et vulgo, *ἑῷ* omittit M. Vitiosum esse hiatum recte jam Hermann. *Orph.* p. 740 perspexit, etsi in Homero talia ubique occurrant, aliam tamen esse recentiorum consuetudinem prudenter monens. Vid. *prolegg.* II, 1, §. 10. Quod autem idem *τοῖον* conjecit, recepitque Lehrsius, jam olim *emendatt.* p. 169 improbavi, quia Quintus in hac locutione semper aut *τοῖα* (VI, 42. XII, 374. XIV, 184 et 253, qui locus proxime accedit: *μάλα τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀάριζον*) aut *τοῖον ἔπος* vel *μῦθον* scripsit. Vid. I, 756. III, 56. 559. 607. IV, 19. 489. V, 414. 440. 464. 508. 573. VI, 57. VII, 178. 641. 668. IX, 49. 226. 260. 274. 312. 536. X, 470. XII, 7. 205. XIII, 14. XIV, 154. 307. Et consentit Nonn. I, 92. 125. II, 564. XV, 256. XXV, 125. 140. Semel in fine et cum alio verbo III, 166 dictum est: *ὃ δέ σφισι τοῖον ὁμόκλα.* Itaque reposui, quod olim conjeci *τοῖα φίλῳ.* Solet enim Quintus ad vitandum hiatum in hac ipsa versus sede *φίλος* ponere pro pronomine possessivo, id quod abunde docent hi loci: I, 800. II, 246. 305. 500. 594. III, 404. 529. IV, 498. VII, 567. 639. VIII, 100. 297. 305. IX, 90. 93. 345. X, 328, 423, qui proxime accedit: *ἀναστενάχουσα φίλον προσελέξατο θυμόν.* XI, 51. 226. 351. XII, 228. XIII, 261. 454. XIV, 300. Inde etiam aliis locis eodem loco *φίλος* legitur, ubi antecedenti voculae adjecto *ν ἐφελκυστικῷ* pronomen possessivum poni potuit: I, 525. III, 80. 407. VII, 338. XII, 263. XIV, 71, postremo X, 391 qui et ipse locus simillimus est: *ἐν κραδίῃ μενέαινε· φίλον δ' ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν.* — *προσελέξετο* M.

100. *μεγαφρονέουσ'* M. Cf. Spitzn. *observatt.* p. 36.

101. *ἔστι* M, unde olim *emendatt.* p. 169 *ἔσται* scribendum putavi et propter sequens *ἐφήσει*, et simili adductus loco v. 454 sq.

— — *οὐ γὰρ σθένος ἔσσεται ἶσον ὑμῖν καὶ Δαναοῖσιν ἐπισταμένοισι μάχεσθαι.*

Sed in ea re falsus sum. Primum enim scribendum fuit *ἔσσετ'*, vid. I, 572. X, 23 et cfr. VI, 417. VII, 192. X, 229. XII, 10. Contra *ἔσται* semel tantum legitur in versus clausula, ubi prorsus est necessarium: IX, 515 *γέρας βασιλήιον ἔσται.* Deinde nec praesens ab hoc loco alienum esse, quippe quo *in universum* Andromache indicet, omnino Amazonis robur Achille inferius esse, qua ex re quid futurum sit auguratur, docet V, 224: *οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἐν ἔντεσιν ἀκαμάτοισι Δύμεναι Αἰακίδαο.*

102. Vulgo *ἀλλά σοι.*

λευγαλέη, τί μέμηνας ἀνὰ φρένας; ἦ νύ τοι ἄγχι
ἕστηκεν Θανάτοιο τέλος καὶ δαίμονος Αἶσα·
Ἕκτωρ γὰρ σέο πολλὸν ὑπέρτερος ἔπλετο δουρί·
ἀλλ' ἐδάμη κρατερός περ ἐών, μέγα δ' ἤκαχε Τρῶας,
οἵ ἑ θεὸν ὣς πάντες ἀνὰ πτόλιν εἰσορόωντο·
καί μοι ἔην μέγα κῦδος ἰδ' ἀντιθέοις τοκέεσσι
ζωὸς ἐών· ὡς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει,
πρίν ἑ δι' ἀνθερεῶνος ὑπ' ἔγχεϊ θυμὸν ὀλέσσαι.

---

103. *ἦ νύ τοι* sine lacunae signo AC2 et cett. ut videtur, *ἦ νύ τοι ἄγχι* MN, *ἦ νύ τοι αἶψα* C1. „Deest in fine *ἐγγὺς* vel *ἄγχι* seu *ἀγχοῦ*." RHOD. *Ἤδη* supplevit Scaliger. Sed *ἄγχι* solum ferri posse usus Quinti evincit: II, 278. 287. V, 302. VI, 146. VII, 189. IX, 405. Praeterea legitur ubicunque brevis syllaba sequitur a consonante incipiens: II, 637. III, 661. VI, 212. 240. 427. VII, 10. X, 155. 183. XI, 132. XII, 381. 565. Eliditur XII, 239. XIII, 30 *ἄγχ' ἵπποιο*. Contra *ἀγχοῦ* nusquam, *ἐγγύς* autem ubique legitur, ubi brevis syllaba sequitur vocali incipiens: I, 68. 303. III, 141. 615. V, 489. VI, 159. 536. VII, 590. VIII, 317. IX, 235. XIV, 297. 325.; semel sequenti consonante, ut ultima producenda sit: II, 451 *ἐγγὺς δὲ καὶ ἀλκή*.

104. *ἕστηκε* AM, *ἕστηκεν* E1 C1. Recepit Tychs. Lehrs. Male Dausq. *ἑστήκει*, cui Pauw. respondet: „*ἑστήκει* *stabat* potius denotat quam *stat*: ipsi pueri sciunt ex Homero." Tum *Θάνατος* et *Αἶσα* scribendum esse literis majusculis, ex Quinti consuetudine apparet. Nam, quibus letiferi adsunt daemones, ii temeraria et fatali implentur audacia. Vid. hos locos: infra 172 *λυγραὶ δέ μιν ὀτρύνεσκον Κῆρες ὁμῶς πρώτην τε καὶ ὑστατίην ἐπὶ δῆριν Ἐλθέμεν.* 307 *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισι φόνον καὶ κῆρα τίθεντο—. δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο Κυδοιμός* etc. 389—95 de Aesa: *τὴν δ' ὀρόθυνεν Αἰὲν ἄϊστος ἐοῦσα καὶ ἐς κακὸν ἦγεν ὄλεθρον.* III, 14 *οὕνεκ' ἄρα σφι Κῆρες ἐπὶ στέρνοισι, θράσος βάλον*, 44 *ὃ δ' ἄρ' οὔτι θεοῦ τρέσεν ἄμβροτον αὐδήν. Ἤδη γάρ οἱ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφεποτῶντο.* XII, 523 *Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἔκβαλον*, 564 *οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν, Οὕνεκ' ἄρα σφίσι πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος Αἴσης Ἄγχι παρειστήκει.* XIV, 364 *παρήπαφε γὰρ νόον ἀνδρῶν Αἶσα κακή.* Itaque nostro loco verbis *ἦ νύ τοι* etc. causa affertur, cur Penthesilea furore sit correpta. Itaque verba, non sententiam moribundi Patrocli imitatus est *Π*, 852 sq. *οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη Ἄγχι παρέστηκεν Θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.* Quae verba paene eadem dicit Thetis ad Achillem *Ω*, 131 sq. Novo sane modo h. l. *τέλος Θανάτοιο* ipsam Mortem tamquam personam introducit, ut quis adeo *μένος Θανάτοιο* scribendum suspicetur. Sed quomodo id factum sit ex iis patet, quae de ea locutione probe monuit Spitzn. *ad Il. H*, 104 multis locis usus. „Aliquo et eo tenui discrimine *τέλος θανάτου* et *τέλος βίου* distinentur. Nam prius *ipsam* significare *mortem* utpote ultimam rerum humanarum metam vel ex iis patet, in quibus similem dicendi usum animadvertimus. Ut enim *τέλος γάμοιο, καμάτοιο, νόστοιο* nuptias, labores, reditum declarant, ita *θανάτοιο τέλος* mortem significat. Quo fit, ut *θανάτοιο τέλος* iisdem annectatur verbis, quibuscum alias *θάνατος, μοῖραι* iisque similia junguntur."

105. *ἕκτωρ* et *Σέο* A.

108. *καὶ μὴν ἔην* C2. — *ἠδ'* AMC2, *ἰδ'* C1 et ita jam corr. Rhod. — *τοκέεσσιν* A et vulgo, *τε κέεσσι* M. Cur *ν ἐφελκυστικόν* sustulerim dixi in *prolegg.* II, 1, §. 6.

110. Legebatur *πρίν σφε*. Sed repugnat cum ceterorum Epicorum tum ipsius Quinti usus, quem h. l. etiam *ἑ* posuisse hi loci satis arguunt: I, 2. 107. II, 126. 554. III, 62. 394. 454. IV, 96. V, 614. X,

νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἄλγος ὀϊζυρῶς ἐσάθρησα,
κεῖνον ὅτ' ἀμφὶ πόληα ποδώκεες εἴρυον ἵπποι
ἀργαλέως Ἀχιλῆος, ὅ μ' ἀνέρος εὔνιν ἔθηκε
κουριδίου, τό μοι αἰνὸν ἄχος πέλει ἤματα πάντα."
ὣς φάθ' ἑὸν κατὰ θυμὸν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη
μνησαμένη πόσιος· μάλα γὰρ μέγα πένθος ἀέξει

---

123. XIV, 42. Metro coacti interdum *σφέ* ultima litera elisa posuerunt, ut Callim. Dian. 197 *δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν.* et Gregor. Nazianz. I, 376 *ὅς σφ' ἐλέηρε*, unde haud scio an etiam apud Callim. Del. 326 scribendum sit:

χαίροι δ' Ἀπόλλων τε καὶ ἥ σφ' ἐλοχεύσατο Λητώ.

Ibid. 15 *τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο*

num sanum sit, magnopere dubito: cfr. Dian. 217. Etiam apud Quintum potius *πρίν ἕ*, quod ego olim conjeci, quam *πρίν γε*, quod Spitznerus literis mecum communicavit, scribendum videtur. Leguntur quidem hae particulae ad Homeri exemplam sine dubio IX, 328 *πρίν γε Φιλοκτήταο βίην ἐς ὅμιλον Ἀχαιῶν Ἐλθέμεναι,* et certo etiam XII, 309, fortasse VI, 314 restituendae sunt. Et afferri posse videntur, quae de omisso pronomine ad v. 22 exposui. Verum id si h. l. fieret, membrum de ipsa Andromacha intelligeretur.

111. *ἄρα ἄσπετον* AMVNV123 E1 et cett. — *ἄλγος*, quod ubique legitur, om. ed. Basil. — *ὀϊζυρὸς ἐπάθρησα* AE1, *ὀϊζυρῶς ἐπάθρησα* VNV123, *ὀϊζυρὸς ἐσάθρησα* M, *ὀϊζηρὴ ἐπάθροισα* C1. „*νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἔργον* vel *ἄλγος ὀϊζυρῶς.*" RHOD. Hiatum evitandum fuisse docui in *prolegg.* II, 1, §. 8. Tum adverbium sequente vocali praeferendum esse docent III, 363 *φεῦγον ὀϊζυρῶς ἐπιειμένοι.* IV, 381 *ἄχνυτ' ὀϊζυρῶς, ἐπειή* —. XIII, 91 *ὀϊζυρῶς ἀλάληντο,* 126 *Κῆρες ὀϊζυρῶς ἐπεγήθεον ὀλλυμένοισιν* et quod saepius legitur *ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι,* de quo vid. ad III, 81. Semel contra XI, 498 *δῆρις ὀϊζυρὴ περὶ τείχεα* legitur. — Denique *ἐσαθρεῖν*, non *ἐπαθρεῖν* apud recentiores in usu esse, scite jam olim observavit Wernick. *ad Tryph.* v. 107, cui qui contradixit Wellauerus *ad Apoll. Rh.* IV, 497 vir nullius lectionis non debebat Tychsenio exprobrare, quod *ἐπαθρεῖν contra librorum auctoritatem* h. l. expulerit. Ignoravit scilicet Monacensem. *Ἐσαθρεῖν* semper et apud Nonnum ut XXV, 145. XLI, 292. XLII, 98. XLVII, 445 legitur, et apud Maneth. III, 285. IV, 390. 597 et in Orph. Arg. 520. 649. 789.

113. *ἀργλέος* (ω supra) M (et illud *ω* a pr. m.). *ἀχιλῆος* A. *ἔθηκεν* M. — Quod olim conjeci in *emendatt.* p. 173 illa M scriptura motus *ἀργαλέου* nihili est jam propter sequentem vocalem: vid. II, 76. VI, 497. VII, 367. X, 95. XI, 128. XII, 258. Contra adverbium *ἀργαλέως* Homero ignotum versus initio ponere solet, ut aut ad antecedentia referatur ut h. l.: VI, 630. VIII, 143. XII, 14. 373. XIII, 364. XIV, 646 qui proxime accedit *πρὶν τείχεα πάντ' ἀμαθῦναι Ἀργαλέως Δαναῶν,* aut cum sequentibus nectatur: I, 760. VI, 534 quod ab h. l. non dissimile: *ὅτ' ἄνακτες ἀολλίσσωσ' ἀνθρώπους Ἀργαλέως τ' εἰλέωσι.* VII, 256. XIII, 158. Aliis locis invenitur V, 297. X, 36. XI, 255. XIII, 83. XIV, 309. Inde patet nec quod Hermannus olim suspicatus est *ἁρπαλέως* omnino Quinto alienum hic admittendum esse.

114. *καριδίου* (ου supra) M (et illud *ου* a pr. m.).

115. *ἠετιώνη* A.

116. *μέγα* om. A et cett. ut videtur, add. ex M. Idem invenerat Rhodom., quod verum esse usus Quinti Homero depromptus — *Α*, 254. *Δ*, 417. *Η*, 124. *Ρ*, 139 *μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων*, et similia *λ*, 195. *ρ*, 489 — testatur: vid. III, 605 *μέγα πένθος ὀρώρει.* V, 146 *μέγα πένθος ἀέξει.* et cfr. III, 451. 642. IV, 55. XIV, 385. *Μάλα μέγα* eadem sede sed diverso sensu legitur *Ο*, 321. Non recte igitur Brodaeus *γὰρ δή* supplevit, Scaliger *γάρ τοι.*

ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο σαόφροσι θηλυτέρῃσιν.
ἠέλιος δὲ θοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ δίνῃς
δύσατ' ἐς ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον, ἤνυτο δ' ἠώς.
οἱ δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ δαιτός τ' ἐρατεινῆς,

---

118. *θοῆσιν* M. — *δίνης* M.

119. *ἄνυτο* AM et cett. ut videtur; *ἤνυτο* corr. Tychs. monitus ab Heynio. Eadem forma VI, 219 et IX, 1 *ἤνυτο νυκτὸς ἄπο κνέφας* legitur.

120. *καὶ τοίη δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ καὶ δαιτὸς ἐρατεινῆς* M, *καί τοι ἤδη δ' ὅτε δὴ παύσαντο ποτοῦ δὲ δαιτὸς ἐρατεινῆς* E2, „sed in marg. correcta haec ut in edit. ab alia manu ut videtur." TYCHS. *καὶ τοιηδε δ' ὅτε δὲ παύσαντο* V. Primum de versus initio dicendum, de quo in *emendatt.* p. 169 ita sum commentatus· „Apparet diversas lectiones a librariis conflatas esse, cum alii *καὶ δ' ὅτε δὴ παύσαντο,* alii *τοὶ δ' ὅτε δὴ παύσαντο* legerent. Sed fortasse utriusque versus initium haud absimile corruptelae causa fuit, ita ut particula *καὶ* ad sequentem versum relata locus ita sit constituendus:

τοὶ δ' ἤδη παύσαντο ποτοῦ καὶ δαιτὸς ἐραννῆς·
καὶ τότε που δμωαὶ στόρεσαν θυμήρεα λέκτρα.

Et hoc ego libenter praetulerim." Ita tum quidem: nunc plane aliter sentio. Ac primum obiter moneo, Quintum certe *καί ῥ' ὅτε δὴ* scripturum fuisse — cfr. VI, 7. 96 —. Sed re vera *οἱ δ' ὅτε δὴ* et in apodosi *δὴ τότε που* scripsit, ut statim accuratius perlustranti ejus usum apparebit. Etenim ubicunque duae res non solum tempore altera alteram secuta sese excipiunt, sed etiam causali quadam connexione cohaerent, ut quae *post* alteram sequatur, etiam *ex* ea quodammodo sequi et oriri censenda sit, ibi vero ambo membra arctius conjungere solet in protasi plerumque *ὅτε* vel *ὅτε δή,* sed etiam pro metri necessitudine *ἦμος* vel *εὖτε* vel *ἐπεί,* in apodosi *δὴ τότε* vel *δὴ τότ' ἄρ'* positis. Vid. I, 828. II, 492. III, 2. 723. IV, 76. V, 2. 600. 654. VI, 8. 500. VII, 3. 733. IX, 3. 39. 234. X, 154. 485. XI, 285. 332. XII, 3. 106. 119. 160. XIII, 23. 79. XIV, 180. 230. 327. 423. Eodem modo coenae finem in causa fuisse, ut statim lecti appararentur, Quintus sibi cogitavit: id et res ipsa docet et alii loci simillimi, quos exscribere juvat: VI, 96 sqq.

καί ῥ' ὅτε δὴ παύσαντο κορεσσάμενοι μέγ' ἐδωδῆς,
δὴ τόθ' ὁμῶς Ὀδυσῆι περίφρονι Τυδέος υἱὸς
νῆα θοὴν εἴρυσσεν ἀπειρεσίης ἁλὸς εἴσω.

VII, 707 sqq.

ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο
δὴ τότ' ἄρ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἀνστὰς ἐκ δόρποιο ποτὶ κλισίην ἀφίκανε.

IX, 489 sq.

ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο ποτοῦ καὶ ἐδητύος ἐσθλῆς,
δὴ τότε μιν προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων.

XIV, 144 sqq.

ἀλλ' ὅτε δαινυμένοισι μέσον περιτέλλετο νυκτός,
δὴ τότε που δόρποιο καὶ ἀκρήτοιο πόνοιο
πανσάμενοι πάντες λαθικήδεα κοῖτον ἕλοντο.

ibid. 336 sq.

ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπε.

Cfr. δ, 428—30

αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
δόρπον θ' ὁπλισάμεσθ', ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Et simile est Quint. VI, 185

αὐτὰρ ἐπεὶ δόρπησαν, ἔβαν ποτὶ δώμαθ' ἕκαστος.

In primo membro *οἱ δ' ὅτε δὴ* ut h. l. etiam IX, 353 et XIV, 304, in

δὴ τότε που δμωαὶ στόρεσαν θυμήρεα λέκτρα
ἐν Πριάμοιο δόμοισι θρασύφρονι Πενθεσιλείῃ·
ἡ δὲ κιοῦσ' εὕδεσκεν· ὕπνος δέ οἱ ὄσσε κάλυψε
νήδυμος ἀμφιπεσών· μόλε δ' αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο
Παλλάδος ἐννεσίῃσι μένος δολόεντος Ὀνείρου,
ὅππως μιν λεύσσουσα κακὸν Τρώεσσι γένηται
οἷ τ' αὐτῇ μεμαυῖα ποτὶ πτολέμοιο φάλαγγας·
καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε δαΐφρων Τριτογένεια·

---

altero *τότε που* praeter XIV, 145 etiam I, 495. IV, 200. VIII, 3 legitur. Contra particulis *καὶ τότε* vel *καὶ τότ' ἄρ'*, quibus nusquam apodosis adnectitur, *temporis* tantum effertur notio, nulla ratione habita num, quae res *post* aliam accidisse dicatur, etiam ex ea pendeat aut aliquam cum ea habeat connexionem vinculumque causale. Itaque his particulis Quintus novam et eam quidem rem exordiri solet, quam hoc ipso modo esse eventuram ex antecedentibus nemo probabiliter conjecerit. Vid I, 18. 716. II, 190. 368. 388. III, 582. 766. IV, 48. 82. 110. 457. 585. V, 121. 318. 395. 413. 451. 487. 618. VI, 39. 71. 94. 316. 527. 579. VII, 17. VIII, 13. 444. IX, 80. 291. 486. X, 97. 369. XI, 129. 358. 447. 474. XII, 122. 151. XIII, 168. 300. 333. 354. 406. 496. 544. XIV, 1. 72. 272. Ex his locis comparatis cum iis qui supra allati sunt primum patet, recte me in V, 333 sqq. lacunam notasse; deinde falso III, 390 nulla protasi praegressa legi:

δὴ τότ' ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος ἐγχειάων Κεῖτο.

Nec minus offendimus X, 224

τὸν δ' ὡς οὖν ἐδάμασσε Πάρις στονόεντι βελέμνῳ,
δὴ τότε δὴ Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱός etc.

ubi haud scio an pejus etiam Tychs. *καὶ τότε δή* conjecerit. Recte autem habent quamquam paullum discedunt, III, 672 et X, 438.

Jam ad versus clausulam accedo, in qua olim l. c. secundum M lectionem *καὶ δαιτὸς ἐραννῆς* scribendum conjeci. Ne hoc quidem adhuc probo. Nam neque *ἐραννός*, quamquam aliis horum temporum poetis usitatum (Orph. Arg. 85. 793. 897. 928. 990. 994), Quinto usquam usurpatur, et *δαῖτ' ἐρατεινήν* in clausula Homericum est (*θ*, 61. *υ*, 117), et omnino Quintus duce Homero frequenter in versuum fine adjectivum posuit, ut *ἐρατεινῆς* V, 69. IX, 91, ubi *ἠδέ τ' ἐραννῆς* scribere poterat, ib. 187. XIII, 294. XIV, 125. *ἐρατεινῇ* VII, 11. *ἐρατεινή* VI, 383. *ἐρατεινήν* XII, 170, ubi scribere potuit *οἳ δ' ἄρ' ἐραννήν. ἐρατεινοί* XIII, 436. *ἐρατειναί* VI, 480, ubi scribere poterat *καὶ Νύμφαι ἐρανναί. ἐρατεινῆς* III, 778, ubi *θυηπολίῃσιν ἐραννῆς* scribere poterat, XI, 88, ubi *οὐδ' ἄρ' ἐραννά* scribere poterat. Etiam Manetho II, 88. VI, 449 *ἐρατεινῆς* in versus fine habet.

122. *θρασύθρονι* V.

123. *εὔδεσκεν* M. — *ὄσσ' ἐκάλυψεν* A, *ν* om. M. vid. *prolegg.* II, 1, §. 6. Tum *ὄσσε κάλυψε* scribendum docui in *prolegg.* II, 1, §. 14 et id jam Spitzn. *observv.* p. 219 praetulit, Homerica usus auctoritate.

125. *ὀνείρου* A.

126. *λεύσουσα* AM. Tacite corr. Pauw.

127. *οἷ τ'* restitui ex A, ceterae edd. etiam Lehrs. *οἵ τ'*. Vitium sustulit Spitzn. in *observv.* p. 122, qui etiam Homeri imitationem notavit *E*, 63 sq. de navibus Paridis:

ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο
οἷ τ' αὐτῷ.

Tum *πολέμοιο* M. Paullo insolentius dictum *μεμαυῖα ποτὶ πτολέμοιο φάλαγγας*, quum potius vocabulum, quo bellicus *tumultus* notetur, desideres. Certe ad substantivorum juncturam non absimile est Nonni *δεξιτερὸν πολέμοιο κέρας* XXVI, 260.

τῇ δ' ἄρα λυγρὸς Ὄνειρος ἐφίστατο πατρὶ ἐοικώς,
καί μιν ἐποτρύνεσκε ποδάρκεος ἄντ' Ἀχιλῆος
θαρσαλέως μάρνασθαι ἐναντίον· ἣ δ' ἀΐουσα
γήθεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· ὀΐσσατο γὰρ μέγα ἔργον
ἐκτελέσειν αὐτῆμαρ ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα·
νηπίη· ἥ ῥ' ἐπίθησεν ὀϊζυρῷ περ Ὀνείρῳ
ἑσπερίῳ, ὃς φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
θέλγει ἐνὶ λεχέεσσιν ἄδην ἐπικέρτομα βάζων,
ὅς μιν ἄρ' ἐξαπάφησεν ἐποτρύνων πονέεσθαι.
ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπόρουσε ῥοδόσφυρος ἠριγένεια,
δὴ τότε Πενθεσίλεια μέγ' ἐνθεμένη φρεσὶ κάρτος
ἐξ εὐνῆς ἀνέπαλτο καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἔδυνε

---

129. *ὄνειρος* A.

130. *ἀχιλῆος* A.

131. *ἐαντίον* vitium typographicum ed. Tychs., quod transiit in Tauchnit. et Lehrs. — *ἥ* hic quidem M. vid. *prolegg.* II, 2, §. 5. *ἥδ'* A. — *ἀΐσουσα* A, *ἀΐουσα* M, et tacite corr. Rhod.

132. *ὀΐσατο* A M. Tacite corr. Tychs.

134. *ἥ ῥ'* M. *ὀϊζηρῷ* M. *ὀνείρῳ* A.

136. *ἐν* A et vulgo, *ἐνὶ* M, quod ex Apoll. Rhod. II, 1012. Quint. XIV, 237 restituit Spitzn. *v. Gr. h.* p. 45 et recepit Lehrs. — *ἄδην* om. ed. Basil., unde Rhodom.: „*ἄδην* vel *ἑοῖς*.“ — Tum *ἐπικέρτομα* ANVV123, sed M *ἐνὶ κέρτομα*, quod quis praetulerit praepositione cum sequenti verbo *βάζων* hoc sensu: „*indem er Lügen in sie hineinredet*“ conjuncta: et afferre posset Hipponact. fragm. 44 Bergk.

ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαντες.

Et *κέρτομος* h. l. *dolosus* est, non *conviciosus*, quemadmodum et hymn. Merc. 338 et ω, 240 *κερτομα ἔπη* *ficta verba* sunt, non maledicta aut jocose salseque dicta. Utriusque notionis transitum optime monstrat ν, 326, ubi Ulixes ad Minervam dicit: — *σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς.*

Sed tamen magnopere displicet illud *ἐνί* non propter tmesin, quae in hac sede Quinto est familiaris, sed propter illud ipsum *ἐμβάζειν*, cujus nullum aut apud alios Epicos aut apud Quintum vestigium. Simplex contra praegresso adjectivo aliis locis defenditur: *ἐλέγχεα μυρία βάζων* I, 760. *ἀποφώλια βάζεις* II, 327. *ἄκριτα χείλεσι βάζων* III, 474. *ἀνεμώλια βάζεις* IV, 89. *ἐτήτυμα βάζεις* V, 272. *πεπνυμένα βάζων* XII, 391. *ἄρτια βάζειν* ibid. 563. *κεχολουμένα βάζων* XIII, 8. Retinendum igitur *ἐπικέρτομα*, quod satis defenditur verbis *ἐπικερτομεῖν* et *ἐπικερτόμημα*. Vid. Ω, 649

τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,

ubi Achilles non *irridet* aut *conviciatur* Priamum, sed falsam ei praetendit rationem, qua eum ut extra tentorium dormiat permoveat. Vid. schol.

137. *ἐξεπάφησεν* et *ἀπονέεσθαι* A, *ἐξαπάφησεν* et *πονέεσθαι* MV23, et utrumque jam corr. Rhod. Simili modo Nonn. XVIII, 169—195 somnio bellum portendente Bacchum vexatum facit. Uterque poeta notissimum Agamemnonis somnium ante oculos habuisse videntur.

140. *ἔδυνεν* M. — „Ineptissima lectio, ubi sequitur primo *πρῶτα μὲν ἄρ κνήμῃσιν ἐπ' ἀργυρέοισιν* (sic!) *ἔθηκε Κνημῖδας*: dein subjungitur *ἕσσατο δ' αὖ θώρηκα παναιόλον*: et sic demum venitur ad humeros *ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν θήκατο κυδιόωσα μέγα ξίφος*, subjunctis iterum aliis, quae nihil ad humeros pertinent. Pueri vident, et ne ipse quidem Pyrrho dubitare posset: locus certo certius est corrup-

τεύχεα δαιδαλόεντα, τά οἱ θεὸς ὤπασεν Ἄρης·
πρῶτα μὲν ἂρ κνήμῃσιν ἐπ' ἀργυφέῃσιν ἔθηκε

---

tus. Nam ita ineptire non potuit auctor. Scribe et scribe meo periculo: *καὶ ἀμφὶ μέλεσσιν ἔδυνε.* Sic nihil aptius: vitium ex scriptura implicita et contracta.“ Miror eam conjecturam Tychsenio probabilem visam, quae jam propter caesuram quarti pedis trochaicam ferri nequit. Quoniam, si exceperis ocreas, cetera arma omnia sane humeris circumdantur, „a potiori fit denominatio.“ Cfr. infra 482 *τεύχε' ἀπορρίψαντες ἀπ' ὤμων.* V, 393 *τεύχεα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐπέβραχε.* VIII, 23 *ὤμοισι πατρώια δύσατο τεύχη.* et XII, 303 *ὤμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη.* Et hic quoque apertissima Homeri imitatio; vid. *Γ*, 328—39:

αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
δῖος Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο·
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἥρμοσε δ' αὐτῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.

Similia et partim eadem *Λ*, 16—20. 41—45 et *Π*, 130—139 leguntur.

141. „Potest et *θοός* legi.“ RHOD. Et adoptavit id etiam Spitzner. in *exc.* XVI *ad Il.* p. LVI Homericis, opinor, locis cummotus, quibus *Ἄρης θοός* dicitur, quod quid sibi velit omnium optime explanavit Buttmann. *lexil.* II, p. 61 et 67 sq. Sed iis locis omnibus invicta Martis vis atque fortitudo effertur: h. l. suo jure Dausquejus, „*θεός*“, inquit, „sane rectius, quam *θοός*, ut divinitatis ingesta mentione donum sit commendabilius.“ Ejusdem generis sunt hi loci: III, 663 *ἴσχεο κωκυτοῖο, θεὰ Θέτι.* V, 3 *ἄμβροτα τεύχη Θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θέτις.* ibid. 638 *πνοιή,— ἣν προέηκε θεὰ Θέτις.* XII, 154 *τοῦ δ' ἐσάκουσε θεὰ πολύμητις Ἀθήνη.* XIV, 1 *θεὰ χρυσόθρονος Ἠὼς Οὐρανὸν εἰσανόρουσε.* XIII, 377 *τὰ δὴ θεὸς ἐξετέλεσσε Πρέσβα Δίκη.*

142. *ἀργυρέοισιν* A, *ἀργυρέῃσιν* C1, *ἀργυρέῃσιν* M, et sic corr. Rhod. Sed ipsum adjectivum ferri nequit. Quamquam enim composita cum *ἄργυρος* interdum rem notant argenti aliquo modo similem, simplex tamen *ἀργύρεος* eodem modo dictum probari non potest. H. l. quidem difficultas augetur eo, quod statim sequitur adjectivum *χρυσέας* propria significatione positum. Emendandum *ἀργυφέῃσιν* jam olim demonstravi in *annall. Zimmermann.* 1836. p. 657 sq., ubi quae de eo adjectivo congessi paucis additis repetere placet. „*Ἄργυφος* enim aut *ἀργύφεος* factum sine dubio ab *ἀργός* et *ὑφή* [aliter sentit Lobeck. pathol. serm. Gr. p.296 et 299], quod prima significatione de vestibus dicitur (vid. Hom. *ε*, 230. *κ*, 543. Hesiod. Theog. 574. Apoll. Rhod. III, 835. IV, 474. Oppian. Hal. V, 233. Cyneg. I, 121. Nonn. XL, 106. 303. XLVIII, 108. Agath. in Anthol. V, 276, 9), tum ad alias multas res et nominatim quidem significatu primariae notioni maxime vicino ad ovium tenera vellera, ut Hom. *Ω*, 621. *κ*, 85, et ad aliorum animalium lanuginosam pellem transfertur, ut Mosch. II, 85 de Jove in taurum mutato, Oppian. Cyn. III, 307. 329 de lupis quibusdam, ex quibus locis recte Wernick. *ad Tryph.* p. 123 ibid. III, 186 eandem vocem restituit, ubi itidem *ἀργύρεος* legitur; deinde etiam de multis aliis rebus usurpatur, ut *Σ*, 50 de antro; Nonn. IV, 345. XVII, 206 de pulvere; ibid. XXXIII, 98 de lebete; ibid. XIV, 420 de lacte; ibid. XL, 382 de jugo currus; Orph. Lith. 284 de squamis lepidoti; Orph.

κνημῖδας χρυσέας, αἵ οἱ ἔσαν εὖ ἀραρυῖαι·
ἕσσατο δ' αὖ θώρηκα παναίολον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοις
θήκατο κυδιόωσα μέγα ξίφος, ᾧ πέρι πάντη
κουλεὸς εὖ ἤσκητο δι' ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος·
ἂν δ' ἕλετ' ἀσπίδα δῖαν ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης,
ἥθ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο βαθυρρόου ἀντέλλῃσιν
ἥμισυ πεπληθυῖα περὶ γναμπτῇσι κεραίης·
τοίη μαρμαίρεσκεν ἀάσπετον· ἀμφὶ δὲ κρατὶ
θῆκε κόρυν κομόωσαν ἐθείρῃσι χρυσέῃσιν·

---

fragm. VII, 12 de solis radiis; Dionys. Perieg. 1117 (non ut Wernick. l. c. laudat 1136) de elephantorum dentibus, unde recte Wernick. etiam in Tryph. v. 73 hanc vocem revocavit. Et restituenda etiam erit in Nonno XII, 312

— — ἐπέτρεχεν ὄμφακι καρπῷ
βότρυος ἀργυφέοιο μέλας αὐτόσσυτος ἀήρ.

Saepissime autem hoc adjectivum apud recentiores de candida delicataque formosorum puerorum et puellarum cute dicitur. Vid. Apoll. Rh. IV, 1407. Nonn. I, 527. X, 182. XV, 242. XVII, 218. XVIII, 350. XXXIII, 31. XXXIV, 209. XXXVIII, 129. Paull. Silent. in Anthol. V, 255, 9 et postremo ipsum Quintum XII, 536 de Cassandra: *ὤμοις ἀργυφέοισιν*. Hinc idem vocabulum quin et h. l. et in Nonno X, 190, ubi hodie *ἐκ ποδὸς ἀργυρέοιο ῥόδων ἐρυθαίνετο λειμών* legitur, reponendum sit dubitari nequit. Contra apud Rufinum in Anthol. V, 48, 4 *καὶ πόδες ἀργυρέης λευκότεροι Θέτιδος* recte habere puto. Voluit enim exprimere Homericum *Θέτις ἀργυρόπεζα*. Similiter de splendida fluvii aqua interdum *ἀργύρεος* dicitur secundum Homericum illud *ἀργυροδίνης*: vid. Opp. Hal. I, 23. Nonn. XVII, 111. XXVII, 38." Meo jure autem l. c. apud. Nonn. XLVII, 109 de rusticis *ἄγρια πορφύροντο παρήια*, non *ἄργυφα* scriptum fuisse conjeci.

143. *χρυσείας* A, *χρυσέας* M et sic corr. Rhod., qui tamen addere non debebat: „vel postpone *κνημῖδας*, quod melius." Illud etiam probavit Herm. *Orph.* 783. — *ἀραρυῖα* M.

144. *ἕσσατο* M. *ἄρ* M. — *ὤμοισιν* A, *ὤμοις* M et sic corr. Rhodom.

145. *περὶ* hic et II, 504 M: jungenda esset praepositio cum *ἤσκητο*; sed vid. *prolegg.* II, 2, §. 24. — *πάντῃ* A, *πάντη* M; vid. *prolegg.* II, 2, §. 5.

147. Legebatur *ἂν δ' ἔθετ'*, neque aliter M. Emendavit Lehrs., quod recte factum esse arguit *Λ*, 32

ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν.

Et cfr. *N*, 296 *κλισίηθεν ἀνείλετο ἔγχος*. et *ξ*, 530 *ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγός*. Cfr. *K*, 30 *στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας θήκατο*. *T*, 380 *τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο*. Non igitur debebam in editionis Lehrsianae recensione, quae inserta legitur *annall. Zimmermann.* 1841. No. 8—10, vulgatam p. 69 defendere ita, ut clipeum non tam *sublatum*, quam telamonis ope *indutum* esse dicerem. Tum enim *ἐν δ' ἔθετ' ἀσπίδα* scribendum fuit.

148. *ἥθ'* A, *ἥ θ'* M. *ὑπερ* M. — *ἀντέλλησιν* AM. Vid. *prolegg.* 2, 2, §. 3.

149. *κεραίης* M. Vertit Rhodom.: „sub cornibus incurvis ad dimidium sui plena;" quam interpretationem suo jure notavit Pauw. his verbis: „non plena toto dimidio, sed plena cornuum extremis, sic ut inter illa cornuum extrema sit vacuum et inane: ita accipe: interpres obscure, quod obfuit Petito in libello de Amazonibus." Scilicet Amazonum peltae haec potius forma est ◡ quam haec ◠. Itaque non erat, quod Tychs. *περιγναμπτῇσι* ex 286 mallet, idquod certe *περιγνάμπτοισι* scribendum fuit. Vid. l. c.

150. *ἄσπετον* AM. Corr. Rhod.

ὣς ἣ μὲν μορόεντα περὶ χροῒ θήκατο τεύχη.
ἀστεροπῇ δ' ἀτάλαντος ἐείδετο, τὴν ἀπ' Ὀλύμπου
ἐς γαῖαν προΐησι Διὸς μένος ἀκαμάτοιο
δεικνὺς ἀνθρώποισι μένος βαρυηχέος ὄμβρου
ἠὲ πολυρροίζων ἀνέμων ἄλληκτον ἰωήν.

---

152. *μορόεντα*: in M inter literas *ό* et *ε* rasura est duarum literarum.

153. De hoc versu olim ita sum commentatus: „Offendit verbum *ἐείδετο*, quod etiamsi vertatur *aspiciebatur*, magnopere tamen languet. Nec juvat Opp. Hal. II, 231 *πέτρῃσιν ὁμοίιοι ἰνδάλλονται* attulisse. Recte etiam notavit Pauwius non aptam esse comparationem Penthesileae nondum se moventis cum fulmine descendente, id quod non potest conferri cum quacunque re splendida, sed tantummodo cum re, quae et splendet et celeriter movetur. Neque ita Homerus *Ν*, 241 sq., quem aperte Quintus imitatus est:

δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε,
βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων
χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν.

Itaque etiam in *ἐείδετο* verbum *movendi* latere puto, id quod facile restituas scribendo *ἐπείγετο*. Hoc enim verbum apud recentiores saepe dicitur absolute de *festinando*, ubi e totius loci sententia facile apparet, qua in re festinetur. Ita apud Nonn. XX, 408. XIV, 220 *ἠπείγοντο Διωνύσοιο τιθῆναι.* Et apud ipsum Quintum infra v. 210 *ἐπειγομένου ἀνέμοιο* et v. 514 *ἐπειγομένοισι* legitur." — Poteram multos insuper locos adscribere: I, 322. 522. 565. 614. 703. II, 154. 466. IV, 226. 505. V, 383. 640. VI, 340. VII, 371. VIII, 4. 414. IX, 115. XI, 187. 423. XII, 12. XIV, 361. Sed hi ipsi conjecturae refragantur: nam in omnibus *participium ἐπειγόμενος* tantum legitur. Nec illa eo quidquam adjumenti habet, quod VIII, 190 *πόνος αἰνὸς ἔπειγε* et X, 449 *ἔπειγε γὰρ οὐλομένη Κήρ* legitur. Porro Penthesileam etiam in cubiculo versantem tantummodo ab armorum splendore cum fulmine conferri patet ex v. 157 *αὐτίκα δ' ἐγκονέουσα διὲκ μεγάροιο νέεσθαι*: denique firmat illum pleonasmum praeter Oppianum etiam Nonn. IV, 72 *Πεισινόῃ δέμας ἶσον ἐΐσκετο.*

155. „*μένος βαρυηχέος ὄμβρου* inepte sequitur post *Διὸς ἀκαμάτοιο μένος* versu praecedente: ipsa etiam comparatio dura in Penthesilea nondum se movente. Quod sequitur *αὐτίκα — νέεσθαι* rectius cum misso fulgure fuisset compositum; quamquam festinantius exeuntem et in hostes animosius irruentem sic etiam maluissem ego." PAUW. „Manifestum est, *Διὸς μένος* esse corruptum, cum esset *Διὸς νόος*." HEYN. Prorsus dissentio; nam nec vocabuli repetitio — vid. *prolegg.* II, 2, §. 47. — nec synesis illa — vid. *prolegg.* II, 2, §. 14 et Spitzn. *observatt.* p. 19 — ullam apud Quintum habent offensionem. Signum autem datur ingruentis imbris vel procellae fulmine misso, quoniam id in tempestatibus hae res fere sequi solent, ut quivis facile observare potest. Totum locum autem ex Apoll. Rh. III, 1263 sqq. adumbrasse videtur:

πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν
ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐν χερσὶ τινάσσων·
φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
ἐκ νεφέων ὅτ' ἔπειτα μελάντατον ὄμβρον ἄγωνται.

Nihil autem huc pertinet simile verbum ib. II, 1099. *Ζεὺς — ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο.* — *ὄμβον* A, *ὄμβρον* M, ut corr. Rhod.

156. *πολυρροίζων* hic quidem M. — *ἄληκτον* AM, *ἄλληκτον* C 2. „*ἄλληκτον.* Antepenultima tamen potentia est longa, ut solent vocales breves produci vi sequentis liquidae." RHOD. Dausqueji etiam operosam disputationem adscribere piget de

αὐτίκα δ' ἐγκονέουσα διὲκ μεγάροιο νέεσθαι
δοιοὺς εἵλετ' ἄκοντας ὑπ' ἀσπίδα, δεξιτερῇ δὲ
βουπλῆγ' ἀμφίτυπον, τόν οἱ Ἔρις ὤπασε δεινὴ
θυμοβόρου πολέμοιο πελώριον ἔμμεναι ἄλκαρ·
τῷ ἐπικαγχαλόωσα τάχ' ἤλυθεν ἔκτοθι πύργων
Τρῶας ἐποτρύνουσα μάχην ἐς κυδιάνειραν
ἐλθέμεναι· τοὶ δ' ὦκα συναγρόμενοι πεπίθοντο
ἄνδρες ἀριστῆες, καίπερ πάρος οὐκ ἐθέλοντες
στήμεναι ἄντ' Ἀχιλῆος· ὃ γὰρ περιδάμνατο πάντας.
ἣ δ' ἄρα κυδιάασκεν ἀάσχετον· ἕζετο δ' ἵππῳ
καλῷ, ὠκυτάτῳ, τόν οἱ ἄλοχος Βορέαο

---

re, quae hodie inter omnes convenit: cfr. Spitzn. ad *Λ*, 12. Obiter tamen moneo A praeter h. l. II, 606. 662. III, 132. 422. 513. VI, 16. XIV, 302. 403. 431 simplex, duobus tantum locis V, 107. VII, 144 duplex *λ* habere, quod M III, 132 et 513 praebet ceteris locis (I, 156. II, 606. 662. III, 422) cum A consentiens.

157. *διὲκ* ego scripsi. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 5.

158. *δεξιτερῇ* M.

159. Legebatur *ἀμφίτυπον βουπλῆγα.* Vitium Hermann. *Orph.* p. 783 primus notavit sustulitque scribendo *ἀμφίτυπον βουπλῆγ' ὅν οἱ*, quod recepit Lehrs. Equidem ingrata hac elisione offensus praeferendum duxi *βουπλῆγ' ἀμφίτυπον, τόν οἱ*, quocum mire consentit Apoll. Rh. III, 1226

θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας.

Et transpositionibus saepius peccatum apud Quintum. Cfr. 192. *ἀμφίτυπον βουπλῆγα* quidem legitur XII, 571, sed eodem modo pro versus necessitudine variavit I, 264 *στιβαρῷ βουπλῆγι,* XI, 190 *ἀμφιτόμῳ βουπλῆγι* et X, 218 *βουπλῆγι στιβαρῷ,* I, 337 *βουπλῆγι βαρυστόμῳ,* ubi vid. not. Haud absimilis est Nonni locus XX, 186 sq. de Junone Iridem mittente:

δῶκε δέ οἱ βουπλῆγα θεημάχον, ὄφρα κομίσσῃ
Ἀρραβίης μεδέοντι Δρυαντιάδῃ Λυκοέργῳ.

163. *οἳ* M hic quidem. *Τοὶ* ego scripsi: vid. *prolegg.* II, 1, §. 6.

165. *ἀντ'* M. Sed Quintus tantum *ἄντα* novit, sive integrum ut I, 179. 576. 722. IV, 483. V, 216. VI, 416. VII, 176. VIII, 134. 160. 216. 315. IX, 98. 239. X, 227, sive decurtatum, ut supra 130 *ἄντ' Ἀχιλῆος* et IX, 253 *ἄντ' ἐλάφοιο.* Etiam apud Homerum *Ο*, 415 *ἄντ' Αἴαντος.* Υ, 89 et 365 *ἄντ' Ἀχιλῆος.* *Ψ*, 355 *ἄντ' ἀνδρός.* *δ*, 115 *ἄντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών* hodie ubique legitur. Vid. Spitzn. *excurs.* XVII *ad Il. p.* LXI — LXVI, inprimis p. LXV. — *περὶ δάμνατο* A et vulgo. *περιδάμνατο* M, unde recepi. Vid. III, 21 *πολὺν περιδάμνατο λαόν.* IX, 370 *κακὴ περιδάμνατ' ἀνίη* et 479 (*κήδεα*), *τά οἱ περιδάμνατο θυμόν.* Tmesis III, 636 *κακῇ περὶ Κηρὶ δαμέντες.* Cfr. de his compositis *prolegg.* II, 2. §. 12. Cfr. *Ξ*, 199 *ἵμερον, ᾧτε σὺ πάντας Δαμνᾷ.*

166. *ἣ* hic quidem M. — *κυδιάασκεν* [rex] (ita ut *κ* correctum sit in *χ*) M. — *ἀάσχετα* A, *ἀάσχετον* MV, et id jam Rhod et Herm. *Orph.* p. 740 emendaverunt, probavit Spitzn. *v. Gr. her.* p. 38, recepit Lehrs. Hac sede ita hiatum evitatum esse demonstrant I, 391. V, 445. XIII, 279. XIV, 612. Cfr. *prolegg.* II, 1, §. 11.

167. Legebatur *καλῷ τ' ὠκυτάτῳ τε τόν οἱ* contra metrum, nec quidquam auxilii in libris. Herm. *Orph.* p. 783 emendavit *ὠκυτάτῳ θ' ὅν οἱ*, quam emendationem recepit Lehrs. Mihi particula *τε* hac sede elisa scrupulum movit; itaque utramque tollere particulam praetuli. De primi pedis hiatu vid. *prolegg.* II, 1, §. 8. — *βορέαο* A.

ὤπασεν Ὠρείθυια πάρος Θρήκηνδε κιούσῃ
ξείνιον, ὅστε θοῇσι μετέπρεπεν Ἁρπυίῃσι·
τῷ ῥα τόθ' ἑζομένη λίπεν ἄστεος αἰπὰ μέλαθρα
ἐσθλὴ Πενθεσίλεια· λυγραὶ δέ μιν ὀτρύνεσκον
Κῆρες ὁμῶς πρώτην τε καὶ ὑστατίην ἐπὶ δῆριν
ἐλθέμεν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες ἀνοστήτοισι πόδεσσι
πολλοὶ ἕποντ' ἐπὶ δῆριν ἀναιδέα τλήμονι κούρῃ
ἰλαδόν, ἠΰτε μῆλα μετὰ κτίλον, ὅσθ' ἅμα πάντων
νισσομένων προθέῃσι δαημοσύνῃσι νομῆος·
ὣς ἄρα τῇγ' ἐφέποντο βίῃ μέγα μαιμώωντες
Τρῶες ἐϋσθενέες καὶ Ἀμαζόνες ὀβριμόθυμοι.
ἣ δ' οἵη Τριτωνίς, ὅτ' ἤλυθεν ἄντα Γιγάντων,
ἢ Ἔρις ἐγρεκύδοιμος ἀνὰ στρατὸν ἀΐσσουσα,

---

168. Legebatur *κιοῦσα*, quod ineptum est. Habitat enim Orithyia in Thracia, quae terra potius Penthesileae est adeunda. Recte igitur Lehrs. ex fratris opinor conjectura *κιούσῃ* scripsit. Ne quis male acutus aut *Θρήκηθε κιοῦσα* conjiciat aut vulgatam defendat, ut de Orithyia eam e Penthesileae domo in Thraciam revertente intelligat: qui a peregrinis hospitibus abeunt, non dant sed accipiunt hospitalia dona.

169. *ἁρπυίεσσι* A, *Ἁρπυίαισι* M, *Ἁρπυίῃσι* conj. Scal., edidit Tychs. e corr. Heynii.

171. *λυγρὰ* A, *λυγραὶ* M, quod corr. Rhod. — *ὠτρύνεσκον* A et vulgo, *ὀτρύνεσκον* M, et ita scribendum docui in *prolegg.* II, 2, §. 3.

172. *ὅπως* AMC1, „melius *ὁμῶς.*" RHOD. Sed Tychs. errore edidit *ὅμως*, quod retinuit Lehrs. *Ὁμῶς* unice verum esse exemplis allatis docuit Spitzn. *observatt.* p. 14.

174. *ἕσποντ'* AC1, *ἕποντ'* M, et corr. Rhod. „Mallem hic scripsisset Quintus *ἐπὶ δῆριν ἀεικέα*: Nam *ἀναιδέα* ambiguum est, ubi de foemina agitur, utut praestantissima: perspicaciores vident: et *τλήμονι κούρῃ* pretium epitheti non auget." PAUW. Adscripsi haec animi causa: salsus homo de Veneris militia cogitavit, cui subeundae femina cum vestibus pudorem exuat! Epitheton ex Homero fluxit: *E*, 593 *κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτος*. Est autem pugna, quae nemini parcit, perniciosa.

176. *προθέῃσι* AM. Corr. Tychs. — *δαημοσύνῃ* M. Vid. *N*, 492

— — αὐτὰρ ἔπειτα
λαοὶ ἕπονθ' ὡσείτε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα.

Cfr. *Γ*, 196. Similem comparationem amplificavit Apoll. Rh. I, 575 sqq.

ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
μυρία μῆλ' ἐφέπονται ἄδην κεκορημένα ποίης
εἰς αὖλιν, ὃ δέ τ' εἶσι πάρος σύριγγι λιγείῃ
καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοίγε
ὡμάρτευν.

177. *τῇ γ'* Tychs. *τῇγ'* hic quidem AM.

179. Lehrs. ex fratris conjectura *οἵη δ' ἣ Τριτωνὶς* scripsit, quod sane eo commendatur, quod *οἷος* in ejusmodi membris initio poni solet, ut I, 48. II, 308. III, 413. VII, 330. VIII, 28. 49. IX, 218. X, 415. Sed hi omnes loci tamen non satis valent ad eum, unde egressi sumus, damnandum, quoniam in iis simplex adnectitur comparatio, neque omnino poni potuit pronomen. Id vero eadem ratione, qua h. l., infra legitur XIII, 127 *οἳ δ' ὥστ' ἀφνειοῖο σύες κατὰ δώματ' ἄνακτος — μυρίοι ἐκτείνοντο.* Utroque loco pronomine subjectum effertur alii voci oppositum.

τοίη ἐνὶ Τρώεσσι θοὴ πέλε Πενθεσίλεια.
καὶ τότε δὴ Κρονίωνι πολυτλήτους ἀναείρας
χεῖρας Λαομέδοντος ἐῢς γόνος ἀφνειοῖο
εὔχετ' ἐς ἱερὸν αἰπὺ τετραμμένος Ἰδαίοιο
Ζηνός, ὃς Ἴλιον αἰὲν ἑοῖς ἐπιδέρκεται ὄσσοις·

---

182. *κρονίωνι* A. „Sequens *χεῖρας* sonum *τοῦ ἀναείρας* efficit perquam asperum: an forte scribendum *ἀναείρων.*" PAUW. Talia minime perhorruerunt: cfr. II, 136 *δέπας πολυχανδὲς ἀείρας*, et vid. *prol.* 2, 2, §.2. Ex Tragicis homoeoteleuta attulit Lobeck. *ad Aj.* v. 61 et v. 726, ex aliis scriptoribus in *paralip. Gramm. Gr.* p. 53 sq. Accedit quod Quintus Homericae consuetudinis (*H*, 268. *K*, 30. 465. *M*, 383. 453. *Ξ*, 411. 429. *Π*, 678. *P*, 588. 718. *Σ*, 615. *T*, 380. *Y*, 325. *X*, 399. *Ω*, 583. 589. *α*, 141. *β*, 425. *γ*, 11. *δ*, 57. *ι*, 240. 332. 340. 537. *ο*, 299. *π*, 285. *ρ*, 237. 335. *σ*, 120. *ω*, 165) memor fere *ἀείρας* praetulit, quod nonnullis certe locis cum participio praesentis commutari potuit: V, 587. VI, 403. 590. XII, 43. XIII, 403. 446. XIV, 244. Unicus repugnat locus XI, 268, qui in libris ita legitur

καί τις ἐς αἰθέρα δῖον ἐπουρανίοισιν ἀείρων,

ubi pro *δῖον* Rhod. *χεῖρας* reposuit. Sed vid. not. Apud Homerum quidem *λ*, 423 *χεῖρας ἀείρων Βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φάσγανον* patet aoristi participium nullo pacto poni potuisse. Cfr. *H*, 130 *ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι* et *χεῖρας ἀνασχών* *A*, 450. *Γ*, 275. *E*, 174. *Σ*, 75. *T*, 254. *ν*, 355. *ρ*, 239. *υ*, 97 et similia *Γ*, 318. *Z*, 257. 301. *H*, 177. *Ω*, 301.

183. *λαομέδοντος* A. — *εὖς* M.

184. *ἠὺ* (sic h. l.) A, *ἠῢ* vulgo, *ἠϋ* M. Sed quominus h. l. templum *ἠῢ* putemus dictum esse, universus ejus adjectivi usus cum apud ceteros Epicos tum apud Quintum repugnat, qui et ipse nusquam de inanimatis rebus id usurpavit. Vid. I, 818 *ἠ. Πρωτεσίλαος.* III, 772. IV, 390 *ἠ. Διόνυσος.* ib. 395 *ἠ. Ἐπειός.* ib. 448 *Ἡρακλέης ἠ.* VI, 188 *ἠ. Ἀλέξανδρος.* XI, 129 *ἠ. Ἀπόλλων.* ib. 354 *ἠ. Αἰνείας.* XIII, 526. *Δημοφόων ἠ.* XIV, 227 *νόος ἠ.* IV, 315 *νίκησ' ἠῢν ἐόντα.* XIII, 209 *ἠῢν Ἄβαντα.* Et ita etiam neutrum ponitur: *μένος ἠῢ* I, 4. IV, 464. XI, 235. XII, 229, ut saepius apud Homerum. *δέμας ἠῢ* I, 623. III, 66. 461. V, 653. VI, 383. *ἠῢ νόημα* VIII, 351. XII, 98. 190. De XII, 246 vid. not. Itaque reposui *αἰπύ* ex Dietschii mei conjectura, quam indicavi in *emendatt.* p. 204. Nota sunt Homerica *αἰπὺ πτολίεθρον*, *Ἴλιον αἰπύ*, *ὄρος αἰπύ*, *αἰπὺ τεῖχος*, *αἰπεῖα κολώνη*, et similia, nec Quintus ab eo usu deflexit: cfr. X, 153 *Ἴλιον αἰπύ.* Sed eadem verba habet Apoll. Rh. II, 807 *εἴσομαι ἱερὸν αἰπύ.* *Φάος ἠῢ* de sole II, 478 et *κνέφας ἠῢ* de nocte XII, 117 ad vindicandum idem templo epitheton nihil valent. Manet enim quodammodo ejus vis atque natura: vid. ad II, 504. — *ἰδαίοιο* A.

185. *ἴλιον* A. Tum Pauw. quod conjecit *ἐπεδέρκετο* (nam *ἐπιδέρκετο*, quod etiam commendat, aperto falsum) ut ab hiatu intolerabile est ita ne sensu quidem commendari vel adjectum *αἰέν* docere poterat. Etiam Dorvill. *vann. crit.* p. 63 „sententia proba est," inquit, „et augmenti absentia innuit praesenti auctorem usum fuisse." Hic locus ex iis est, quibus poeta sua tempora cum Trojani belli antiquitatisque gloria modeste conjunxit. Cfr. XII, 480 sq. de draconibus Laocoontis interfectoribus:

ἄμφω ἀϊστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα
φαίνεθ' ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ,

ubi cave *φαίνετο* ex poetae mente cogitari putes. Deinde sollemnes sunt ejusmodi locutiones: praeter notissimum illud *Ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει* cfr. *λ*, 16 de Cimmeriis

— οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,

„κλῦθι, πάτερ, καὶ λαὸν Ἀχαικὸν ἤματι τῷδε
δὸς πεσέειν ὑπὸ χερσὶν Ἀρηιάδος βασιλείης,
καὶ δ᾽ αὖ μιν παλίνορσον ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον
ἀζόμενος τεὸν υἷα πελώριον ὄβριμον Ἄρην,
αὐτήν θ᾽, οὕνεκ᾽ ἔοικεν ἐπουρανίῃσι θεῇσιν
ἐκπάγλως, καὶ σεῖο θεοῦ γένος ἐστὶ γενέθλης·

---

ubi *καταδέρκεται* Aristarcheum receptum a Bekkero certe nec codd. juvatur nec recentiorum usu, Apoll. Rh. II, 1129, ubi cum Wellauero legendum *Ζεὺς αἰεὶ τὰ ἕκαστ᾽ ἐπιδέρκεται*, Quint. XIII, 473

πάντα γὰρ ἄσχετος Αἶσα βροτῶν ἐπιδέρκεται ἔργα.

II, 617 de Aurora *πάντ᾽ ἐπιδερκομένη*. Imitatus autem est Homerum *Ω*, 290 sq.

ἀλλ᾽ εὔχευ σύγ᾽ ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται.

186. *Ἀχαϊκὸν* A M, sed *Ἀχαικὸν* jam Pauw. hic et IX, 412 desideravit recepitque Tychs., quos ego sequi malui quam librorum his duobus in locis levissimam auctoritatem secundum ea quae Spitzner. monuit *ad Il.* I, 141. Et pleniorem formam Nonnus quoque praetulit: vid. XXV, 253. XXXVII, 148. XLVII, 256. 483, unde Graefius jure XXXVII, 148 reposuit, idem XIV, 117 facere oblitus. — *τῶδε* M.

187. *πεσέεν* vitium typogr. ed. Tychs. — *ἀρηΐδος* AM. Corr. Rhod. cfr. v. 318. Simile est *Λητωιάς* Callim. III, 83 et *δμωιάς* Quint. III, 684. IX, 341. Alia sciens praetereo: cfr. Dorvill. *vann. crit.* p. 376 sq.

188. *καὶ δή μιν* A et vulgo, *καὶ δ᾽ ἥ μιν* M. Illud quidem non quadrat, sive temporali sensu intelligitur: *et jam*, quo infra legitur VI, 503 — praeterea duae particulae junctae apud Quintum non inveniuntur —, sive eo quem indicavit Naegelsbach. *ad Il. A*, 161. Ego audacius olim restitui *τὴν δ᾽ ἡμῖν* ex M, cujus apices qui diligentius sectari voluerit, *καὶ δ᾽ ἡμῖν* exsculpserit pronomine omisso, de quo dixi ad v. 22. Sed in utraque scriptura offendit dativus qui dicitur ethicus *ἡμῖν* versus sede ingratius elatus. Quam suaviter his locis positus est V, 425 *ἀλλ᾽ ἄρα καὶ τὸν Ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοί* et ib. 549 *τὰ δ᾽ οὐ θεὸν ἄμμι τέλεσσεν*. Auget ejus incommoditatem quae sequuntur verba *ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον*. Itaque repositurus eram *καὶ δ᾽ αὐτὴν* locutionem recentioribus satis usitatam; vid. ad XIII, 342. Sed verum aperuit quem consului Hermannus, cujus ex emendatione *καὶ δ᾽ αὖ μιν* scripsi.

189. *ἄρην* A. Formam vindicavit Spitzn. ad *E*, 909.

190. *αὐτήν τ᾽* AVM. Tacite corr. Rhod. — *ἐπ᾽ οὐρανίῃσι* A, *ἐπουρανίῃσι* M et em. Rhod. — *θεῇσι* M. In fine versus interpungitur in A et vulgo.

191. *ἐκπάγλως δὴ* AC1, *ἐκπάγλως καὶ* M, quo recepto multae editorum turbae sedantur: Tychs. *ἐκπάγλως δ᾽ ἣ σεῖο*, Lehrs. interpunctione antecedentis versus sublata *θεῇσιν Ἐκπάγλως, ἣ σεῖο θεου δέος*, illud ex Bonitii l. c. p. 1227, hoc ex sua conjectura. Sed ordine progrediamur. Rhod. haec: „Dispice num rectius ἥ σευ θεῖον γένος. Sed nondum hoc mihi enodatum est.“ Vertit ille: *nam plane a divina tua prosapia genus ducit.* Nec melius rem gesserunt cum Dausque jus, qui haec interpretatus est: profecto genus est (Penthesilea) stirpis Dei (Martis) tui, hoc est, qui Mars tuus est et ex te progenitus; tum Pauwius, qui aut *γενέθλη* scribens sic vertit: *egregie certe tua, o numen, progenies est ortu*, aut *θεοῦ μένος* reposito sic: *certe animi et corporis robore tuae est prosapiae.* Ita scribendum esse, uti nunc ex M edidi, jam ante hos fere novem annos in societate Graeca docui, quo tempore quae sim commentatus repetenda curavi in *emendatt.* p. 170 sq. non gloriolae cujusdam captandae gratia, sed ut conjectandi timidos monerem exemplo, apud hos poetas non tam literarum apices quam dicendi morem sequen-

αἴδεσσαι δ' ἐμὸν ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ τέτληκα
παίδων ὀλλυμένων, οὕς μοι περὶ Κῆρες ἔμαρψαν
Ἀργείων παλάμῃσι κατὰ στόμα δηιοτῆτος·
αἴδεο δ', ἕως ἔτι παῦροι ἀφ' αἵματός εἰμεν ἀγαυοῦ
Δαρδάνου, ἕως ἀδάϊκτος ἔτι πτόλις, ὄφρα καὶ ἡμεῖς
ἐκ φόνου ἀργαλέοιο καὶ Ἄρεος ἀμπνεύσωμεν."
ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος· τῷ δ' αἰετὸς ὀξὺ κεκληγὼς
ἤδη ἀποπνείουσαν ἔχων ὀνύχεσσι πέλειαν
ἐσσυμένως οἴμησεν ἀριστερός· ἀμφὶ δὲ θυμῷ
τάρβησε Πριάμοιο νόος, φάτο δ' οὐκέτ' ἀθρήσειν
ζωὴν Πενθεσίλειαν ἀπὸ πτολέμοιο κιοῦσαν·
καὶ τὸ μὲν ὣς ἤμελλον ἐτήτυμον ἤματι κείνῳ

---

dum esse. Ibi igitur primum *ἐκπάγλως* nec *plane* denotare ex Quinto ipso (II, 18. III, 330. 551. VI, 189. IX, 425. XII, 222. XIII, 349) docui, neque cum sequentibus sed cum antecedentibus jungendum esse allatis II, 131 sq. *μακάρεσσιν ἀτειρέσι πάντα ἔοικας Ἐκπάγλως.* et X, 184 sq. *λέοντες Ἐκπάγλως ζωοῖσιν ἐοικότες.* demonstravi, quemadmodum Homerus vocabulo *αἰνῶς* *Γ*, 158. *Κ*, 547. *α*, 208 usus sit. Tum *καί* copulam necessariam esse dixi, quia jam altera addatur causa ducta ex Penthesileae genere ob quam Jupiter ipsam debeat revereri. Itaque ne altera quidem Hermanni conjectura facta in *annall. Zimmermann.* 1840. p. 259. *ἐκπάγλως· ἦ σεῖο,* etiamsi non obstaret M, esset praeferenda. Eandem jam dudum suam sententiam fuisse etiam Spitznerus notavit in *annall. Zimmermann.* 1837. p. 1163. (*observall.* p. 24). Denique extrema rectissime a Bonitio esse explicata sic: „*Dei proles* s. *divina proles ex tua stirpe est*" apparet ex iis, quae Spitznerus in *excursu* IX *ad Il.* p. IV sq. et p. XII sq. congessit. Itaque similes locos adscribere supersedeo. Tychs. confert *I*, 538. *Τ*, 124. *Φ*, 186; Heynius, qui et ipse *ἦ* legit, dicta putat ad ductum *Τ*, 105. 111, quae et ipsa sint duriora. Quod autem scripsit Lehrsius *θεουδέος* ne ferri quidem potest; nam nec Deus ipse nec ejus stirps dici potest *θεουδής* secundum ea quae exposui ad v. 65.

192. *αἴδεσαι* M. — *πολλὰ κακὰ* AC12. *κ. π.* M et ita corr. Rhod. „Similis transpositio 367." TYCHS.

193. *μοι* omittit M.

195. Legebatur bis *ὡς* hic et sequente versu. Verum vidit jam Rhodom. vertendo: *parce, dum adhuc pauci supersumus — necdum urbs excisa est,* conj. etiam Scal., restituit Spitzn. *observall.* p. 14. Cfr. II, 57. X, 297. XIII, 200. Nam quod Pauwius propter sequens *ὡς* praecedens *ὡς* incongruum et suspectum habet et *αἴδεο δ' οἷ ἔτι* conjicit, id vix adnotassem, nisi vel Hermannus duplici particula et ipse offensus eam priore loco *nam* significare putasset in *rec.* l. c. p. 259. Verum multo gravior existit et concinnior sententiarum junctura particulis duplicatis. Ad totius loci conformationem cfr. Nonn. XXIII, 233

σὴν προχοὴν πρήϋνον, ἕως ἔτι μῆνιν ἐρύκω.

et XXIV, 320

πλάζεται εἰσέτι κόσμος, ἕως ἔτι πέπλον ὑφαίνεις. —

Tum *αἵματος ἐσμὲν* vulgo. Correxit Spitzn. *observall.* p. 232.

196. *ἡμῆς* M.

197. *ἄρεος* A. — *ἐμπνεύσωμεν* M.

198. *ῥὰ* A et vulgo, *ῥά* M. Correxi.

199. *ὀνύχεσι* M.

201. *οὐκ ἔτ'* vulgo (hic etiam M). Vid. *prol.* 2, 2, §. 5.

203. *καὶ τότε γ' ὣς* A, *καὶ τὸ μὲν ὣς* MV, *καὶ τόδε γ' ὣς* conjecit Pauw. et vertendo (*hoc ita*)

Κῆρες ὑπεκτελέειν· ὃ δ' ἄρ' ἄχνυτο θυμὸν ἐαγώς.
'Αργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
Τρῶας ἐπεσσυμένους καὶ 'Αρηίδα Πενθεσίλειαν,
τοὺς μὲν δὴ θήρεσσιν ἐοικότας, οἵτ' ἐν ὄρεσσι
ποίμνῃς εἰροπόκοισι φόνον στονόεντα φέρουσι,
τὴν δὲ πυρὸς ῥιπῇ ἐναλίγκιον, ἥτ' ἐπὶ θάμνοις
μαίνεται ἀζαλέοισιν ἐπειγομένου ἀνέμοιο·
καί τις ἄμ' ἀγρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
„τίς δὴ Τρῶας ἔγειρε μεθ' Ἕκτορα δῃωθέντα,
οὓς φάμεν οὐκέτι νῶιν ὑπαντιάσειν μεμαῶτας;
νῦν δ' ἄφαρ ἀΐσσουσι λιλαιόμενοι μέγα χάρμης.
καί νύ τις ἐν μέσσοισιν ἐποτρύνει πονέεσθαι·
φαίης κεν θεὸν ἔμμεν, ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον.
ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες

---

expressit Rhod. — ἤμελον (λ suprascr.) M, sed λ suprascriptum al. m. — ἐτύτυμον ἤματι M.

204. ὅδ' A. ὃ δ' M hic quidem.

205. ἀπάνευθε θάμβεον AC1, ἀπάνευθε θαμάρευν C2, ἀπάνευθεν ἐθάμβεον M et ita corr. Rhod. Repetitur II, 202.

206. ex M a Tychs. additus est.

207. ὄρεσσιν vulgo, ὄρεσσι M.

208. ποίμνης AM; tacite corr. Rhod. πόνον AMC12; φόνον em. Rhod. et jure recepit Tychs. Inepte Dausquejus πόνον defendit *negotium facessunt* interpretatus et ad πονέεσθαι provocans. Scilicet oves a leonibus oppressae *resistendo laborant!* Vide, si tanti est, I, 311. IX, 176. XI, 280. Alia consulto praetereo.

209. „Hoc minus aptum est, ubi nondum inter inimicos, sed adhuc inter suos erat virago; et judicium Quinti hic etiam desidero." PAUW. Non recte vituperavit: cum flamma enim venti flabris per aridos ramos bacchante Penthesilea propter celeritatem comparatur, qua Trojanum exercitum praeit, non propter perniciem, quam infert hostibus.

210. Ita apud Oppian. Hal. I, 229 ῥιπῇ ἐπειγομένῃ scribendum esse dixi in *conjectt.* p. 12.

211. ἔειπεν vulgo, ἔειπε M.

212. ἄγειρε A et vulgo, ἄγηρε M, sed η in ει corr. ead. m. ἔγειρε ego olim emendavi in *emendatt.* p. 172 et commendavi his verbis: „'Αγείρειν dicitur de copiis bellicis uno loco congregandis, ut inde conjunctis viribus expeditio suscipiatur. Ita Homerus *Β*, 664. *Γ*, 47. *Δ*, 28. 377. *Ι*, 338. *Λ*, 716. 770. *Π*, 129. Quint. XIII, 15. Hoc loco autem non sermo de Trojanorum in urbem compulsorum congregatione; sed hoc potius interrogando effertur, quis tandem Trojanos Hectore mortuo jam desperantes novo rursus animo et bellandi furore incenderit. Cf. 162. 215. Hoc dicendum erat ἔγειρε verbo de hac re semper usurpato. Vid. Hom. *Κ*, 511 μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος. *Ν*, 357. *Ο*, 242. 603. *Ρ*, 552." Eandem ob causam etiam IX, 100 idem verbum restituendum fuit. — δηωθέντα M.

213. οὓς φαμὲν οὐκ ἔτι vulgo; utrumque correxi.

216. φέης κε M. — ἔμμεναι AM, ἔμμεν' ἄν' C2, ἔμμεν' C1 et ita corr. Rhod. Vid. *prolegg.* 2, 2, §. 5.

217. βαλόντες conjecerunt Bonitius l. c. p. 1228 et Spitzn. *observatt.* p. 14 sq., recepitque Lehrs., illi quidem aliis Quinti locis usi, ex quibus duo tantum I, 409 ἄλκιμον ἦτορ ἐνὶ στέρνοισι βαλόντες et VI, 604 θυμὸν ἐνὶ στέρνοισι βαλόντες afferenda fuisse Herm. in *ann. Zimmerm.* l. c. p. 259 monuit, cum in ceteris (VIII, 261. IX, 275. 493) medium βαλέσθαι legatur. Ipse igitur ex h. l. et Hom. *Κ*, 461 θυμὸν ἐνὶ στή-

ἀλκῆς μνησώμεσθα δαΐφρονος· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νόσφι θεῶν Τρώεσσι μαχησόμεθ' ἤματι τῷδε.“
ὣς φάτο· τοὶ δὲ φαεινὰ περὶ σφίσι τεύχεα θέντες
νηῶν ἐξεχέοντο μένος καταειμένοι ὤμοις·
σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισι
δῆριν ἐς αἱματόεσσαν, ὁμοῦ δ' ἔχον ἔντεα καλά,
ἔγχεα καὶ θώρηκας ἐϋσθενέας τε βοείας
καὶ κόρυθας βριαράς, ἕτερος δ' ἑτέρου χρόα χαλκῷ
τύπτον ἀπηλεγέως· τὸ δ' ἐρεύθετο Τρώϊον οὖδας.
ἔνθ' ἕλε Πενθεσίλεια Μολίονα Περσίνοόν τε
Εἴλισσόν τε καὶ Ἀντίθεον καὶ ἀγήνορα Λέρνον
Ἵππαλμόν τε καὶ Αἱμονίδην κρατερόν τ' Ἐλάσιππον·
Δηρινόη δ' ἕλε Λαογόνον, Κλονίη δὲ Μένιππον,
ὅς ῥα πάρος Φυλακῆθεν ἐφέσπετο Πρωτεσιλάῳ,

θεσσι λάβητε potius I, 409 et VI, 604 *λαβεῖν* restituit. Jure id probavit Struvius minor l. c. p. 3 sq. propterea quod Quintus activum *βάλλειν* de iis in hac formula ponit, qui aliis audaciam inspirant. Affert I, 289. III, 14. 597. IX, 80. II, 458. 572. VII, 143. IX, 229. 299. Denique cfr. Nonn. XX, 261 *καὶ πλέον ἔλλαβε θάρσος.*

218. *μνησώμεθα* A, *μνησόμεθα* M, *μνησώμεσθα* C1 et ita corr. Rhod. — *οὐδε* M.

219. *ἤματι* M.

220. *φαεινὰ περὶ τεύχεα* AC2, *φαεινὰ περὶ σφίσι* ex MVNV123 C1 Tychs. Lehrs.; Rhod. *φαεινὰ περὶ χροΐ τεύχεα* conjecit, Pauw. *φαεινὰ ἄφαρ περὶ τεύχεα.* Et quod in libris legitur et Rhodomannianum inventum Quinti usui pariter esse accommodatum docent I, 546. II, 466. VIII, 174. XII, 174 collata cum I, 152. II, 190. 203. IX, 359.

221. *ἐξοχέοντο* A, *ἐξεχέοντο* M et tacite corr. Rhod. — *καταέιμενοι* M. „Nimis angustum est illud *ὤμοις*, ubi de tota armatura sermo est. An balbutiit Auctor? Vix puto et legendum suspicor *μένος καταειμένοι ὅπλοις, una cum armis fortitudinem induti.* Praepositio, ut millies, subauditur: una cum armis animum et fortitudinem sumpserunt.“ PAUW. Et pessime interpretatus est vulgatam, quae respondet Homericis *ἐπιειμένοι ἀλκήν Η,* 164. *Θ,* 262. *Σ,* 157. *ι,* 214 et 514. et *ἀναιδείην ἐπιειμένος Α,* 159. *Ι,* 372. — cfr. Quint. I, 19. VI, 241 *ἐπιειμένη εἶδος;* et pejus etiam mutavit. Nam nec dativus eo modo poni potuit et omnis locutio ab Epicorum consuetudine aliena. Humeri et h. l. et aliis locis *κατ' ἐξοχὴν* nominantur, quia horum maxime opera sustentantur arma vibranturque tela.

222. *ὠμοβόροισιν* A, *ὠμοβόροισι* M.

223. Vid. ad IX, 542.

225. *ἑτέρου* M. — *χαλκῷ* M.

226. *τόδ'* A, *τὸ δ'* M,

227. *Μολίωνά τε* A M C2, *Μολίονα* (sine copula ut videtur) C1 et e conj. Scal., *Μύλωνά τε* Rhod., quod recte recepit Tychs.

228. *Γλισσόν* AC12, *Εἴλισσόν* M; *Ἰλισσόν* Rhod. conj., *Γύλισσον* Scal. *ἀντίθεον* A. Super *ἀγήνορα* in M conspicitur lineola nomen proprium indicans, sed fere erasa.

229. *ἱππαλμόν* A. *ἐλάσιππον* A.

230. *Δηριόνη* A, *Δηρινόη* M hic et infra 258. Inde hanc formam aliorum multorum nominum analogia firmatam recepi et v. 42 conjectura restitui, uti jam dixi in *emendatt.* p. 172.

231. *ὅς ῥα* AM. Corr. Tychs. Tum *ἐπέσπετο* vulgo. Corr. Spitzn. in *observatt.* p. 15 sq. et *excurs.* X *ad Il.* p. XIX.

ὅππως κε Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχηται·
τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο Ποδάρκεϊ θυμὸς ὀρίνθη
Ἰφικληϊάδῃ· τὸν γάρ μέγα φίλαθ' ἑταίρων·
αἶψα δ' ὅγ' ἀντιθέην Κλονίην βάλε, τῆς δὲ διαπρὸ
ἦλθε δόρυ στιβαρὸν κατὰ νηδύος, ἐκ δέ οἱ ὦκα
δουρὶ χύθη μέλαν αἷμα, συνέσπετο δ' ἔγκατα πάντα·
τῆς δ' ἄρα Πενθεσίλεια χολώσατο, καί ῥα Ποδάρκεα
οὔτασεν ἐς μυῶνα παχὺν περιμήκεϊ δουρὶ
χειρὸς δεξιτερῆς, διὰ δὲ φλέβας αἱματοέσσας
κέρσε, μέλαν δέ οἱ αἷμα δι' ἕλκεος οὐταμένοιο
ἔβλυσεν ἐσσυμένως· ὃ δ' ἄρα στενάχων ἀπόρουσεν
εἰσοπίσω· μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίη·
τοῦ δ' ἄρ' ἀπεσσυμένοιο ποθὴ Φυλάκεσσιν ἐτύχθη
ἄσπετος· ὃς δ' ἄρα βαιὸν ἀπὸ πτολέμοιο λιασθεὶς
κάτθανε καρπαλίμως σφετέρων ἐν χερσὶν ἑταίρων.
Ἰδομενεὺς δὲ Βρέμουσαν ἐνήρατο δούρατι μακρῷ
* * * * * *
δεξιτερὸν παρὰ μαζόν, ἄφαρ δέ οἱ ἦτορ ἔλυσεν·
ἣ δ' ἔπεσεν μελίῃ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσι
δουροτόμοι τέμνουσιν ὑπείροχον, ἣ δ' ἀλεγεινὸν

---

232. *Τρώεσιν* M. — *ἐϋσθενέοισι* AM; tacite corr. Rhod. Tum *μάχοιτο* vulgo contra Quinti consuetudinem, quod e mea conjectura mutavi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 26.

234. *ἰφικλεϊάδῃ* A, *Ἰφικληϊάδη* M; *Ἰφικληιάδῃ* tacite corr. Pauw.

235. *ἀντιθέην* in M lineolam suprascriptam habet. — *διὰ πρὸ* A et vulgo, *διαπρὸ* M: vid. *prol.* II, 2, §. 5.

240. *δὲ* omittit AC2, add. MNVE1 C1V123 et jam e conj. Rhod. — *αἱματοδέσσας* M.

242. *ὃ* hic M.

243. *εἰσοπίσω* vulgo, *εἰς ὀπίσω* M: vid. *prol.* II, 2, §. 5. *ἀνίει* M, sed *ει* a pr. m. duabus lineis deletum, et ad marg. ab ead. m. add. *γρ. η*.

244. *ἄραπεσσυμένοιο* M.

245. *ἄσπετως* (*ο* ab ead. m.) M. — *ὃ* AMC1; corr. Rhod.

246. *ἐνὶ* edidit Lehrs. ex praecepto Wernickii ad Tryph. p. 174, perperam: vid. *prol.* II, 2, §. 20.

247. *ἐνήρατο* vulgo, *ἐνήρατο* M. — *μακρῶ* M. — Lacunae signa quae post hunc versum conspiciuntur ego ligenda curavi. Nam cum Spitzner. in *observatt.* p. 18 sq. jure offensus his verbis junctis *ἐνήρατο δούρατι μακρῷ Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν* in versus clausula *δούρατι τύψας* scribendum conjecisset, Hermann. in *rec. l.* p. 259 potius versum excidisse censuit. Quod ut verisimilius apud Quintum lacunis plenum praeferendum duxi. Ne quis vulgatam ex Nonno XXXIV, 330 defendat: *ἢν ἐθέλῃς με δάμαζε κατ' αὐχένος ἢ κενεῶνος*, ibi quoque rectissime Graefius versum excidisse vidit.

248. *ἦτωρ* (*ο* ab ead. m.) M.

249. *ἣ* hic M. *ἔπεσε* M. *μελίη* M.

250. *δρυοτόμοι* A et vulgo, *δουροτόμοι* M. De ea re in *emendatt.* p. 172 haec dixi: „Forma *δρῡοτόμοι*, etsi apud Hesiod. *ἔ*. 246 legitur *δρῡὸς ἔλυμα*, tamen apud Quintum offendit. Nam quod IX, 163. 453. XIII, 56 *δρῡτόμος* dixit, cum apud Homerum semper *δρῠτόμος* legatur (quem secuti sunt Theocr. V, 64. Nonn. XXXVI, 444. XXXVII, 14), id eo defenditur, quod in ea forma

ῥοῖζον ὁμῶς καὶ δοῦπον ἐρειπομένη προΐησιν·
ὣς ἥ ἀνοιμώξασα πέσεν, τῆς δ' ἅψεα πάντα
λῦσε μόρος, ψυχὴ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραις.
Εὐάδρην δ' ἄρα Μηριόνης ἰδὲ Θερμώδωσαν
εἷλεν ἐπεσσυμένας ὀλοὴν ἀνὰ δηιοτῆτα
τῇ μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἐλάσας δόρυ, τῇ δ' ὑπὸ νηδὺν
φάσγανον ἐγχρίμψας· τὰς δ' ἐσσυμένως λίπεν αἰών.
Δηρινόην δ' ἐδάμασσεν Ὀϊλέος ὄβριμος υἱὸς
ἔγχεϊ ὀκριόεντι διὰ κληῖδα τυχήσας.

---

arseos vi magnopere effertur litera *υ*." Verum esse *δουροτόμοι* patet ex consimili voce *ὑλοτόμος*, qua et Quint. IX, 452 usus est metro adductus, et Nonn. XXXIX, 18. XLV, 190. — *ἥ* hic M. Insignem prodit Epicorum ignorantiam ut saepe Pauwius cum offensus vocabulis *ἥ δ'* quia eadem modo praecesserint, *ἥν ἐν ὄρεσσι* — *ἥ τ' ἀλεγεινὸν* quam — quaeque conjecit.

253. *πολυάεσσιν* M.

254. *τε* pro *ἰδὲ* M. *Θερμώδουσαν* (*υ* superscr.) A et vulgo, *Θερμώδυσαν* M, sed *υ* ab Hardti m. script. Vid. ad v. 46. *Θερμώδοσσαν* Lehrs.

256. *τὴν* A, *τῇ* M et ita jam em. Pauw. — *ἐς* (sic) M. — *τῇ* M.

257. *λίπεν ἦτορ* AM et vulgo. „Vide num pro *ἦτορ αἰὼν* sit legendum." RHOD. Cui Dausq. respondet *ἦτορ λίπε* esse *λειποθυμίας* descriptionem atque adeo animae defectae et mortuae non morientis duntaxat. Pauwius, cui et ipsi non displicet vulgata, cui defendendae Hesychium (*ἦτορ, ἡ ψυχή, θυμός*) adhibuit, pro ea si displiceret non *αἰὼν* sed *ἦμαρ* scripturus erat. Hoc quidem inventum nemo qui epici sermonis gnarus est probaverit. Sed de vulgata accuratius quaerendum, quae quin per se defendi et ferri possit dubitari nequit. *Ἦτορ* enim ut apud Homerum, de cujus usu diligenter exposuit Helbigius collega amicissimus in gymnas. Dresd. progr. a. 1840 p. 28 sq., ita apud Quintum non ipsum cor, sed cordis motum atque impetum significat, id quod apertissime hi loci demonstrant VII, 441 *ὅσοις ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ.* X, 376 *εἰσόκε μοι κραδίῃ ἔνι πάλλεται ἦτορ.* XIV, 273 *ἄλγος — ἐς κραδίην Ἑκάβης πέσεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ Μνήσατ' ὀϊζυροῖο — ὀνείρου.* Inde quum simul cum cordis palpitantis motu vita desinat, ipsam animam h. e. vim vitalem his locis designat: I, 248 *ἄφαρ δέ οἱ ἦτορ ἔλυσεν.* XI, 84 *λῦσε δ' ἄρ' ἀνέρος ἦτορ*, 489 *λύθη δέ οἱ ἀγλαὸν ἦτορ.* III, 85 *πότμος δέ οἱ ἦτορ ἐδάμνα.* VI, 423 *ἀλλ' οὐ — Σεῖο πατὴρ τεὸν ἦτορ ἔτ' ἐκ θανάτοιο σαώσει.* XIII, 252 *φίλον δέ οἱ ἦτορ ὄλεσσαν.* XX, 124 *ἐκ δέ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσε*, quorum postremum proxime ad vulgatam h. l. lectionem accedere videtur. (Ipsum cor IV, 492 *διαρραίσει δέ μοι ἦτορ* designatur.) Verum vulgatae constans usus obstat, quo *λείπειν* et apud Homerum — *E*, 685 *ἔπειτά με καὶ λίποι αἰών.* *Π*, 453 *ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών.* *η*, 224 *ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών* —, et apud Quintum tantum *αἰών*, non *ἦτορ* dicitur. Vid. III, 319. VI, 586 *ἔλιπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών.* XI, 485 *λίπεν δέ μιν ἱερὸς αἰών.* XIV, 314 *τὴν δ' αἶψα λίπεν πολυήρατος αἰών*, quibus accedunt similes locutiones *λύθη πολυήρατος αἰών* II, 544. X, 140 et *ἐρρέτω αἰὼν Ἄσχετος* V, 477. Itaque Rhodomanni emendationem recepi.

258. *Δηριόνην* A et vulgo. *Δηρινόην* M. Vid. ad v. 230.

259. *ὀκρυόεντι* AM et edd. praeter Lehrs., in qua recte *ὀκριόεντι* legitur. Vid. Spitzn. *mant.* p. 241, qui recte et h. l. et VII, 498 *ὀκριόεις* praetulit allato VI, 553 *ἔγχεϊ ὀκριόεντι*, unde etiam XII, 135 cum Heringa *ὑπ' ὀκριόεντι σιδήρῳ* probe restituit. Utriusque vocabuli discri-

Ἀλκιβίης δ' ἄρα Τυδείδης καὶ Δηριμαχείης
ἄμφω κρᾶτ' ἀπέκοψε σὺν αὐχέσιν ἄχρις ἐπ' ὤμους
ἄορι λευγαλέῳ· ταὶ δ' ἠΰτε πόρτιες ἄμφω
κάππεσον, ἅςτ' αἰζηὸς ἄφαρ ψυχῆς ἀπαμέρσῃ
κόψας αὐχενίους στιβαρῷ βουπλῆγι τένοντας·
ὣς αἳ Τυδείδαο πέσον παλάμῃσι δαμεῖσαι
Τρώων ἂμ πεδίον σφετέρων ἀπὸ νόσφι καρήνων.
τῇσι δ' ἔπι Σθένελος κρατερὸν κατέπεφνε Κάβειρον,
ὃς κίεν ἐκ Σηστοῖο λιλαιόμενος πολεμίζειν

---

men notum est post Wolfium: *ὀκριόεις* est *acutus, durus,* inde ita dicuntur apud Homerum lapides, qui in hostes mittuntur *Δ*, 518. *Θ*, 327. *M*, 380. *Π*, 735. *ι*, 499. *ὀκρυόεις* est *frigidus* et activa et passiva notione, priore apud Homerum de Helena *Z*, 344. Hac ratione quid quoque loco praeferendum sit facile dignoscitur. Apud Quintum praeter locos supra allatos legitur recte VI, 262 *ἄντρῳ ὑπ' ὀκρυόεντι*, quibus verbis locus designatur, quo natus sit Cerberus, I, 133. 539 *μόθον ὀκρυόεντα*. XIII, 88 *θανάτῳ ὀκρυόεντι*. Sed III, 639, ubi rupes memorantur Orphei carmina secutae, *ὀκριόεσσα πέτρη* praeferendum. Eadem adhuc apud Apollon. Rhod. conspicua est confusio. Nam I, 1093 recte quidem Wellauerus cum Brunckio *Δινδύμου ὀκριόεντος* praetulit, sed discriminis tam parum gnarus erat, ut contra Brunckium I, 1120 *ἐπ' ὀκρυόεντι κολωνῷ* et III, 1331 *ὀκριόεσσα νειός* retineret, et adeo ad II, 607 ubi *ὀκρυόεντος φόβοιο* legitur adnotare malo acumine auderet: „*ὀκριόεντος* Guelph. quod miror Brunckium non ex conjectura dedisse." Contra II, 737 de antro Orci rite legitur:

— — *ἔνθεν ἀϋτμὴ*
πηγυλὶς ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο
συνεχὲς ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην.

Adscribo Theocr. XXV, 231 *ὀκριόεν βέλος*. Nonn. XIV, 137 de Satyro: *ὀκριόεντι καρήατι* et 393 de rupe in hostes vibrata: *ὀκριόεσσαν ἀκωκήν*. His omnibus apud Quintum satis firmatur *ἔγχεϊ ὀκριόεντι*, pro quo olim Hermann. *Orph.* p. 740 ex Homero *E*, 50. *N*, 584. *O*, 536. 742 fortasse *ἔγχεϊ ὀξυόεντι* reponendum censuit, quod etiam Spitznerus l. l. omnium aptissimum videri posse dixit. Sed bene monuit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86 in his rebus recentiores poetas, ne imitatores viderentur, Homericas locutiones, quas ob oculos habebant, uno alterove vocabulo mutato quasi obscurasse. Sed nollem *ὀκρυόεντι* Quinti putasset. — *κληῗδα* AM. Corr. Tychs.

260. *δι' ἄρα* M.

261. *ὤμοις* AM, *ὤμους* E 1 et ita corr. Rhod. Jure id a Tychsenio receptum probant hi loci: II, 120 *μέχρις ἐπὶ Πριάμοιο πόλιν*. III, 25 *μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον*. III, 577. VI, 111. XIV, 277 *ἄχρις ἐπ' οὖδας*. VI, 191 *μέχρις ἐπ' Ἠριγένειαν*, 490 *μέχρις ἐπ' Ἀϊδονῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον*, quod idem XII, 179 restituendum fuit. X, 436 *μέχρις ἐπὶ χθόνα δῖαν*. XIII, 341 *ἄχρις ἐπ' ἀντολίην τε καὶ ἀκάματον δύσιν*, ubi cfr. notam, ib. 466 *μέχρις ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων ὑψηλὰ κάρηνα*. XIV, 197 *ἄχρις ἐπ' αἴθρην*. Et ita Apoll. Rhod. IV, 1403 *ἄχρις ἐπ' ἄκνηστιν*.

262. *ται* M.

263. *ἅς τ'* vulgo, *ἅςτ'* M: Vid. *prol.* II, 2, §. 5. — *ἀπαμέρσει* AM C 1, corr. Rhod.

264. $\overset{\text{γρ νι}}{\text{αὐχένους}}$ M (*γρ νι* a pr. m.)

266. *ἀμπεδίον* A et vulgo, *ἀντεδίον* M, sed *μ* suprascriptum ab alt. m. — *ἀπὸ* A et vulgo, *ἄπο* M. Vid. *prol.* II, 2, §. 20. — *καρίνων* M.

267. *ἐπὶ* A et vulgo, *ἔπι* M; ego correxi ut supra I, 46. XI, 27. 490. Cfr. III, 300. V, 88. VI, 384. 519. 634. VII, 340. 684. VIII, 293. X, 80. XII, 447. Alia res est III, 332.

268. *Σιστεῖο* M.

Ἀργείοις, οὐδ' αὖθις ἑὴν νοστήσατο πάτρην·
τοῦ δὲ Πάρις κραδίην ἐχολώσατο δῃωθέντος,
καί ῥ' ἔβαλε Σθενέλοιο καταντίον· οὐδ' ἄρα τόνγε
οὔτασεν ἐσσύμενός περ, ἀπεπλάγχθη γὰρ ὀϊστὸς
ἄλλῃ, ὅπῃ μιν Κῆρες ἀμείλιχοι ἰθύνεσκον·
κτεῖνε δ' ἄρ' ἐσσυμένως Εὐήνορα χαλκεομίτρην,
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίοιο κίεν Τρώεσσι μάχεσθαι.
τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο πάϊς Φυλῆος ἀγαυὸς
ὠρίνθη· μάλα δ' ὦκα λέων ὡς πώεσι μήλων
ἔνθορε· τοὶ δ' ἅμα πάντες ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα·
κτεῖνε γὰρ Ἰτυμονῆα καὶ Ἱππασίδην Ἀγέλαον,
οἵ ῥ' ἀπὸ Μιλήτοιο φέρον Δαναοῖσιν ὁμοκλὴν
Νάστῃ ὑπ' ἀντιθέῳ καὶ ὑπ' Ἀμφιμάχῳ μεγαθύμῳ,
* * * * * *

---

269. *Ἀργείοισι* M. — *αὖθις ἐς ἣν* inepte conjecit Pauw.

270. *δὴ* A, *δὲ* M et tacite corr. Rhod. *ἐχολόσατο δηωθέντος* M.

271. *κατ' ἀντίον* A et vulgo, *καταντίον* ME1 et ita corr. Rhod. Vid. *prol.* II, 2, §. 5. — *τόνγε* A, *τόν γε* M Tychs.

272. *ἐσσυμένος* M.

273. *ἄλλη, ὅπη* M.

274. *κτεῖνε γὰρ* AM et vulgo; *δ' ἄρ'* scripsi e conjectura Bonitii Minime vulgata defenditur ex VIII, 117 sq. *ἀλλά μιν οὔτι Οὔτασεν, οὕνεκά οἱ κρατερὸν δόρυ τυτθὸν ἄπωθεν Ἔμπεσε Μειλανίωνι δαΐφρονι.* Ibi enim quod uno membro enunciatum est, id nostro loco in duo dispescitur.

276. *Φυλλῆος* AM; tacite corr. Rhod.

277. *ὧς* A, *ὥς* M. — *πωεσι* M.

278. *τοίδ'* A, *τοί δ'* M et vulgo. — *ἄρα* A, *ἅμα* M, unde restitui in *emendatt.* p. 267 *ἅμα*, quod praebent VNV3. Legitur ea formula I, 175. 743. II, 130. 550. III, 168. IV, 30. V, 269. VI, 514. VII, 110. 520. VIII, 168. XII, 177. 427. XIII, 215. XIV, 468. Recte eam Spitznerus in *mant.* p. 263 restituit XII, 544; debuit idem II, 530. XII, 211. 422. XIII, 143 fieri; sed altera locutio II, 474. IV, 443. XIII, 56 recte legitur. — *ὄμβριμον* AVNV3, *ὄβριμον* M Tychsen. — *ἄνδραν* M.

279. Bonitius *κτεῖνε δ' ἄρ'* conjecit. Non recte: vid. *N*, 362 sq.

Ἰδομενεὺς Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὦρσεν·
πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα.

280. *ὅς* V. — *φέρων* V.

281. *Νάστῃ ἅμ'* AMVNV3 et vulgo, quod falsum esse sequens *ὑπ'* evincit: cfr. II, 242 *ὑπὸ Νέστορι βῆσαν* et III, 232 *ἵκανεν ὕπο μεγαλήτορι Γλαύκῳ.* Ferri posset *Νάστῃ ὑπ' ἀντιθέῳ καὶ ἅμ' Ἀμφιμάχῳ*, sed suadentibus Spitznero et Hermanno alteram meam conjecturam recepi. — *Ἀγχεμάχῳ* AM, *Ἀμφιμάχῳ* VNV3 et ita jam Rhodom. allato *B*, 871. Contra Pauwius, ego nihil mutare audeo, inquit; nam libri Homerici potuerunt variare et illi quos Quintus consuluit pro *Ἀμφίμαχος* legere *Ἀγχέμαχος*: nihil facilius aut paratius.“ Quamquam hoc modo constat nomina propria haud raro leviter immutari, tamen cum id a Quinto in nomine Homerico factum esse nullo praeterea exemplo demonstrari possit, Italos libros cum Tychsenio sequi malui. — *μεγαθύμω* M. Post hunc versum autem unius versus lacunam esse demonstravi in *emendatt.* p. 267 ubi allato *B*, 867 sqq.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
οἳ Μίλητον ἔχον Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·

οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο Λάτμοιό τε λευκὰ κάρηνα
Βράγχου τ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ἠιόεντα Πάνορμον
Μαιάνδρου τε ῥέεθρα βαθυρρόου, ὅς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
Καρῶν ἀμπελόεσσαν ἀπὸ Φρυγίης πολυμήλου
εἶσι πολυγνάμπτοισιν ἑλισσόμενος προχοῇσι.
καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε Μέγης ἐν δηιοτῆτι·
ἄλλους δ' αὖτ' ἐδάμασσεν, ὅσους κίχε δουρὶ κελαινῷ·
ἐν γάρ οἱ στέρνοισι θράσος βάλε Τριτογένεια,

τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,

locorum tractum a Quinto imitatore memoratum non solis ducibus, sed toti Carum genti adscribendum esse docui; ut olim hujuscemodi versus hic lectus sit:

οἳ γὰρ δὴ Καρῶν ἡγήτορες ἦσαν ἁπάντων,
οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο etc.

282. *μυκαλίην* M C 2. — *ἐνέμοντο Τιτάνοιό τε* A M, *ἔνεμον Τιτάνοιό τε* VNV 3. *Τιτοῖό τε* C 1. — „*Μυκάλην ἔφεπον* vel *ναῖον* vel *εἶχον*: nam *ἔνεμον* scripsisse poetam mihi non persuadetur. Nisi libeat cum Brodaeo legere *Τιτάνου*; quod tamen cum Homeri auctoritate *B* (735), unde hemistichium hoc mutuatus videtur, pugnat.“ RHOD. „Hemistichium Homeri nihil ad h. l. Nam ibi de Thessalia, hic de Caria agitur; pueri vident, et ridiculi sunt, qui talia comparant. An tamen Titanus in Caria? Id dicitur hic, sed alibi nuspiam. Fallor: aut *Τιτάνοιο* vitium contraxit: Homerus, ubi de Naste et Amphimacho loquitur, *Φθειρῶν ὄρος* commemorat; istius simile hic optime adesset. Quid si legamus *οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο Λάτμοιό τε λευκὰ κάρηνα?* Sane multi fuerunt, qui Phthirum montem putabant esse montem Latmum et istius opinionis auctor Hecataeus: v. Strab. XIV.“ PAUW. Locus est p. 635 extr. *ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον* (*Ἡράκλεια*) *Λάτμος ὁμωνύμως τῷ ὑπερκειμένῳ ὄρει, ὅπερ Ἑκαταῖος μὲν ἐμφαίνει τὸ αὐτὸ εἶναι νομίζων τῷ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Φθιρῶν ὄρει λεγομένῳ* (*ὑπὲρ γὰρ τῆς Λάτμου φησὶ τὸ Φθιρῶν ὄρος κεῖσθαι*). Et cfr. Heyn. ad *Hom. l. c.* tom. IV, p. 436. Recte igitur Tychsen. *Λάτμοιό τε* recepit, *Τιτάνοιό τε* librario deberi addens, qui festinanti manu notius ex Homero nomen substituerit.

283. *βράγχόν* A, *Βράγχου* MVNV 3 E 1 (ex V in Tychseni excerptis nihil notatum). „In E 1 in marg. est *αἰγιαλόδην, παντιλημένα*, quae ad *ἠιόεντα* spectant.“ TYCHS. „Panormi nomine fuere portus plures praeter notiorem illum Siciliae: fuit Panormus Cyzici; fuit quoque Ioniae.“ HEYN.

286. *πολυγνάμπτῃσιν* A et vulgo, *πολυγνάμπτοισιν* M, et ita jam corr. Wernick. ad *Tryph.* p. 419, quem vide coll. Lob. *paral.* p. 459 sq., recepitque Lehrs. — *προχοῇσιν* A et vulgo, *προχοῇσι* M.

287. *ἐνὶ* Lehrs. edidit ex Wernickii praecepto. Vid. ad v. 246. — Cfr. de toto loco Nonn. XIII, 563 sqq.

οἳ Μυκάλην ἐνέμοντο καὶ οἳ λάχον ἀγκύλον ὕδωρ
εἰς χθόνα δυομένοιο παλιννόστου ποταμοῖο
Μαιάνδρου σκολιοῖο διερπύζοντος ἐναύλων.

Ejus fluvii natura copiosius etiam describitur XI, 379—83.

288. *κελαινῷ* M. Cum Rhodom. vertisset *hasta nigra*, Pauw. haec adnotavit: „*hasta atro cruore imbuta*: *κελαινοῖς ξίφεσι* similiter est apud Sophoclem (Aj. 231). Interpretis *hasta nigra* non satisfacit: *δουρὶ φαεινῷ* ex Homero notissimum est de splendore ipsius hastae.“ Pauwium secutus Bonitius olim ex I, 24. II, 409 conjecit *δουρὶ κραταιῷ*. Et sane si ex Tragicis tantum vulgata defendi posset (addi poterat Soph. Trach. 856 *κελαινὰ λόγχα*, Eur. Or. 1477 *μέλαν ξίφος*, Aesch. Sept. 43 *μελάνδετον ξίφος*), Bonitiana conjectura recipienda foret. Sed *δουρὶ κελαινῷ* de hasta dictum *μέλανι*

ὄφρα κε δυσμενέεσσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐφείη.
Δρησαῖον δ᾽ ἐδάμασσεν ἀρηίφιλος Πολυποίτης,
τὸν τέκε δῖα Νέαιρα περίφρονι Θειοδάμαντι
μιχθεῖσ᾽ ἐν λεχέεσσιν ὑπαὶ Σιπύλῳ νιφόεντι,
ἧχι θεοὶ Νιόβην λᾶαν θέσαν, ἧς ἔτι δάκρυ
πουλὺ μάλα στυφελῆς καταλείβεται ὑψόθι πέτρης,
καί οἱ συστοναχοῦσι ῥοαὶ πολυηχέος Ἕρμου
καὶ κορυφαὶ Σιπύλου περιμήκεες, ὧν καθύπερθεν
ἐχθρὴ μηλονόμοισιν ἀεὶ περιίπτατ᾽ ὀμίχλη·
ἣ δὲ πέλει μέγα θαῦμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν,
οὕνεκ᾽ ἔοικε γυναικὶ πολυστόνῳ, ἥτ᾽ ἐπὶ λυγρῷ
πένθεϊ μυρομένη μάλα μυρία δάκρυα χεύει·
καὶ τὸ μὲν ἀτρεκέως φῂς ἔμμεναι, ὁππότ᾽ ἄρ᾽ αὐτὴν
τηλόθεν ἀθρήσειας· ἐπὴν δέ οἱ ἐγγὺς ἵκηαι,
φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη Σιπύλοιό τ᾽ ἀπορρώξ.

κυάνῳ (*Λ*, 24. 35) facta satis firmatur Hom. *Ο*, 713 *φάσγανα καλὰ μελάνδετα.* Hesiod. scut. 221 *μελάνδετον ἄορ* et ipso Quinto II, 543 *μέλαν ἄορ.* Sed proxime ad h. l. accedit Tryphiod. 576 *δνοφερῇ περικάππεσον αἰχμῇ.*

290. *ὄφρα γε* AVNV3a et vulgo, *ὄφρά* *τε* (γρ. *γε*) M, quod quid sibi velit non satis perspicio; certe particulam *γέ*, quae vitiosa est, respuit. Itaque quod conjeci in *emendatt.* p. 172 ex sollemni Quinti (vid. *prol.* II, 2, §. 42.) et Homeri usu recepi. Simillimus est *Π*, 233 sq. *νῦν δ᾽ αὖ δεῦρ᾽ ἱκόμην ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης, Ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βουλεύσωμεν.* — *δυσμενέεσσι* M. — *ἦτορ* AC12, *ἦμαρ* MVNV3, et ita jam Rhodom.: „*οἶτον* lege pro *ἦτορ*, vel *ἦμαρ*, quod rectius.“ Cfr. I, 689 *πολύστονον ὤπασεν ἦτορ.* IX, 158 *ὀλέθριον ὤπασεν ἦμαρ.* — *ἐφείη* A et vulgo, *εφείη* M, *ἐφείη* VNV3, quod praetuli: vid. *prol.* II, 2, §. 27.

293. *Σιπύλω.*

294. *ἧχι* M. — *λάαν* AM, tacite corr. Rhod.

296. *σὺν στονάχουσι* A, *συνστοναχοῦσι* M, *συστονάχουσι* NVV3 C1a *συνστονάχουσι* (sic!) Scal.; tacite corr. Rhod. — *ἑρμοῦ* A, *Ἑρμοῦ* NVV3 C1, *Ἕρμου* M et Tychs.

297. *κορυφαί* cum lin. *Σιπύλου* sine lin. M = *Κορυφαὶ σιπύλου.*

298. *μαλονόμοισι περιΐπτατ᾽* A, *μηλανόμοισιν ἀεὶ περιΐπτατ᾽* M, *μηλονόμοισι ἀεὶ* NVV3a, *μηλονόμησι* E1, *ἀμφιπεριΐπτεται* C1 (de reliqua utriusque cod. scriptura nihil notatum). Verum jam vidit Rhod. „*μηλονόμοισιν* et adde *ἀεί.*“ Vid. *Γ*, 10 *Νότος κατέχευεν ὀμίχλην Ποιμέσιν οὔτε φίλην.* Tum *περιπέπτατ᾽* scripsi duce Spitznero *observatt.* p. 239 sq., qui emendationem suam satis firmavit.

299. Brodaeus *παρ᾽ ἐσσομένοισι* *futuris hominibus* conjecit sine ulla causa, Scal. *παρεσσομένοισι.* Rectissime habet vulgata: qui praetereunt propere, mirantur miraculo decepti: qui propius accesserint quid rei subsit cognoscunt. Cfr. Nonn. II, 160

ἔσσομαι ὡς Νιόβη καὶ ἐγὼ λίθος,
ὄφρα καὶ αὐτὴν
λαϊνέην στενάχουσαν ἐποικτείρωσιν
ὁδῖται.

βροτοισιν M.

300. *πολυστόνω* M. *ἐπι λυγρῶ* M.

302. *φὴς* A, *φὴς* M, *φῇς* ex editione Pauwiana in ceteras transiit, male. Cfr. Spitzn. ad *P*, 174.

304. *τ᾽*, quod om. A, add. Tychs. ex MNVV123 C1, et idem jam desideraverat Rhodom., cfr. Herm. *Orph.* p. 740. — *ἀπορρώξ* hic quidem M.

ἀλλ᾽ ἥ μὲν μακάρων ὀλοὸν χόλον ἐκτελέουσα
μύρεται ἐν πέτρῃσιν ἔτ᾽ ἀχνυμένῃ εἰκυῖα.
ἄλλοι δ᾽ ἀμφ᾽ ἄλλοισι φόνον καὶ κῆρ᾽ ἐτίθεντο
ἀργαλέην· δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο Κυδοιμὸς
λαοῖς ἐν μέσσοισιν· ἀταρτηρὸν δέ οἱ ἄγχι
εἱστήκει Θανάτοιο τέλος· περὶ δέ σφισι Κῆρες
λευγαλέαι στρωφῶντο φόνον στονόεντα φέρουσαι.
πολλῶν δ᾽ ἐν κονίῃσι λύθη κέαρ ἤματι κείνῳ
Τρώων τ᾽ Ἀργείων τε, πολὺς δ᾽ ἀλαλητὸς ὀρώρει·
οὐ γάρ πως ἀπέληγε μένος μέγα Πενθεσιλείης,
ἀλλ᾽ ὥς τίς τε βόεσσι κατ᾽ οὔρεα μακρὰ λέαινα
ἐνθόρῃ ἀΐξασα βαθυσκοπέλου διὰ βήσσης
αἵματος ἱμείρουσα, τό οἱ μάλα θυμὸν ἰαίνει·
ὣς τῆμος Δαναοῖσιν Ἀρηιὰς ἔνθορε κούρη.

---

305. ἥ MA.

306. ἀχνυμένη M. — Fabulam de Niobe Quinto popularem jam Homerus attigerat Ω, 614 sqq.

νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
ἐν Σιπύλῳ — — — —
ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Ex recentioribus cfr. Callim. II, 22-24. Nonn. XII, 79—81. XIV, 271. XLVIII, 427—429.

307. ἀμφάλλοισι M.

308. ἀργαλέον AM et vulgo. „Nonne ἀργαλέην, nisi ἀργαλέον pro ἀργαλέως positum velis.“ PAUW. Ipsum potius ἀργαλέως scripturum fuisse poetam ex iis patet quae ad v. 113 allata sunt: et VII, 95 ἀργαλέα στενάχοντα adjectivum est. Nec κῆρα ἀργαλέον jungi potuisse constans Quinti usus evincit, quo ille ubique formam femininam praetulit: VII, 591. 626. VIII, 52. 183. 323. IX, 365. VII, 152. VI, 184. VIII, 140. IX, 471. X, 277. XIV, 77. II, 386. V, 144. VI, 12. IX, 508. XII, 294. IX, 369. XIV, 501. V, 501. VII, 386. XI, 9. XII, 403. Itaque aliam viam ingressus est Hermannus, qui quum ego in *emendatt.* p. 172 sq. ex VI, 23 ἀργαλέοι conjecissem, in *recens.* c. p. 269 vulgatam ita defendit, ut primaria vox sit φόνον, ad quam quasi parenthesi interjectis καὶ κῆρα adjectivum sit referendum. Sed ne haec quidem opinio Quinti consuetudine firmari potest. Imo contrarium evincit VIII, 52

ἦμος δὴ νιφετός τε πέλει καὶ χείματος ὥρη Ἀργαλέη.

Itaque Pauwium secutus, cui jam vertendo *(alii aliis necem inferentes stragem faciebant atrocem)* praeivit Rhodom., ἀργαλέην edidi, quod et ex Quinti more (vid. praeter locos supra et ad v. 113 adscriptos XI, 128. IV, 102. VII, 97. XII, 216. II, 610. VI, 42. 601. V, 472) initio versus positum est cum antecedentibus nectendum, et aeque commode ad Κῆρα quam ad φόνον refertur. Ἀργαλέοι nec ea sede nec usquam apud Quintum legitur. — δηνός (sed η ab ead. m. corr. in ει) M. Recte Lehrs Κυδοιμὸς, ceteri κυδοιμός.

310. Θανάτοιο recte Lehrs., ceteri θανάτοιο. Τέλος VNV3. Tum male conjecit Pauw. μένος ex v. 125 et 154. Vid. ad v. 104. — σφι A, σφισι M E1, et ita jam corr. Rhod. σφίσι VNV3 a.

312. κείνω M.

313. τ᾽ addidi ex M. Indicavi in *emendatt.* p. 173.

314. πενθεσιλήης (sed η ab ead. m. corr. in ει) M.

315. τις M. — μακρα M.

316. ἐνθόρη M. — ἀΐξουσα A, ἀΐξασα M VNV123 E1 C12 et ita jam corr. Rhod.

318. ἔνθουρε V.

οἳ δ' ὀπίσω χάζοντο τεθνηότα θυμὸν ἔχοντες,
ἣ δ' ἕπετ' ἠΰτε κῦμα βαρυγδούποιο θαλάσσης
νήεσιν ὠκείῃσιν, ὅθ' ἱστία λευκὰ πετάσσῃ
οὖρος ἐπειγόμενος, βοόωσι δὲ πάντοθεν ἄκραι
πόντου ἐρευγομένοιο ποτὶ χθονὸς ἠόνα μακρήν.
ὣς ἥγ' ἑσπομένη Δαναῶν ἐδάϊξε φάλαγγας,
καί σφιν ἐπηπείλησε μέγα φρεσὶ κυδιόωσα·

---

319. *οἵ* M hic quidem.

320. *ἥ* M hic quidem.

321. *νήεσσιν ὠκείῃσι* M. — *πετάσῃ* AM, tacite corr. Rhod.

323. *ἠιόνα* A, *ἠόνα* M, tacite corr. Rhod.

325. *μειδιόωσα* AM et ceteri codd., ut videtur. — *κυδιόωσα* Tychs. ex sua conjectura edidit haec addens: „sic corrigendum duxi pro *μειδιόωσα*, quod parum commodum est h. l. Cfr. simillimum locum II, 453 *φρεσὶ κυδιόωντες*. Frequentes sunt permutationes vocum similium in nostro. Vid. ad v. 290. 334. 383. 408. 551. 815 ubi similiter *κείροντο* est in editt. et deterioribus codd., cum meliores servent *μύροντο*, et V, 88 simili vitio *μειδιόων* est in editt. et libris pro *κυδιόων*.“ Ego olim in *emendatt.* p. 173, quamquam bonam dixi Tychseni conjecturam, tamen melius etiam ferocientis reginae animo convenire dixi *μαιμώωσα* allato infra 406 sq. *κρατερῇσι δ' ὑπὸ φρεσὶν ἐμμεμαυῖα Θαρσαλέον φάτο μῦθον*. Nunc vero res altius repetenda videtur, ut quid scripserit poeta appareat. Et primum quidem vulgatam quis intelligendam arbitretur de cavillante reginae cachinno ex *Φ*, 491 ubi Juno Dianam mulcat:

αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔασι μειδιόωσα.

Η, 212 de Ajace ad Hectoris certamen surgente *μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι*, cui fere convenit Quint. X, 182 *λυγρὸν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωσαι Πορδάλιες*. Apollin. metaphr. LI, 12 *ἐπ' αὐτῷ μειδιόωντες*. Et de risu irae comite dixit Nonn. VI, 107 *ἔστενε μειδιόωσα*. XXX, 38 *μείδησεν ἄναξ — Ὄμματα λοξὰ τίταινε χόλου κήρυκι σιωπῇ*. Contrarium XLII, 541 *ὄμματι μειδιόωντι — κεχάρητο*. Illud *μέγα φρεσί* autem aut defendat ex *υ*, 301 de Ulixe jactum os evitante: *μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον*, aut mutandum censeat in *μέγ' ὀφρύσι* e locis modo allatis. Verum primum Odysseae loco non poterit *φρεσί* defendi: ibi enim *θυμῷ* est *prae ira*, conjunctio autem illa *μέγ' ὀφρύσι μειδιόωσα* displicet propterea, quod qualis fuerit Penthesileae risus ambiguo epitheto non indicatur. Verbis autem, non re similis est Nonn. XLII, 154, ubi Beroe a Baccho blanda oratione appellata nihil se eam curare simulans *ἐν κραδίῃ δὲ — μείδησεν*. Jam si conjecturas perpendimus, meum *μαιμώωσα* jam hanc ob causam Quinti consuetudini minus convenire videtur, quod ille Homero duce usus *Ο*, 742. *Ν*, 75. 78. *Ε*, 661. *Ο*, 542 id verbum semper de cupidine ad effectum spectante posuit, ideoque fere cum verbis impetum sive motum significantibus conjunxit: vid. XIII, 220. VII, 309. X, 59. XI, 72. XII, 534. 570. XIV, 509. I, 177. II, 110. IV, 241. 342. V, 271. VI, 194. VII, 478. VIII, 46. 136. XI, 301. XIII, 79. III, 20. VI, 217. II, 213. 286. VI, 460. X, 103. 113. et *ἔγχεϊ μαιμώωντι* I, 620. III, 307. VII, 99. 525. Nullo autem loco cum *dicendi* verbo junctum invenitur. Contra quam bene *κυδιόωσα* et gloriosae orationi et omnino superbienti animo bellatricis reginae conveniat, docet de eadem I, 145 *θήκατο κυδιόωσα — ξίφος* et 166 *κυδιάασκεν ἀάσχετον*. (coll. 390. 91. 95.) et similes hi loci XIII, 418 de Junone et Minerva triumphantibus *αἳ μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας*, et ubi res qua quis superbit, adjicitur I, 46 *ἔγχεϊ*. II, 206 *ἵπποισι*. X, 206 *ἐν τεύχεσι*. II, 427 *μετ' ἰχθύσι*, ubi non debebat *μέγ'* scribi, XIII, 279 *ᾧ ἔπι*. Cfr. Hom.

ὦ κύνες, ὡς Πριάμοιο κακὴν ἀποτίσετε λώβην
σήμερον· οὐ γάρ πώ τις ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας
χάρμα φίλοις τοκέεσσι καὶ υἱάσιν ἠδ' ἀλόχοισιν
ἔσσεται· οἰωνοῖς δὲ βόσις καὶ θηρσὶ θανόντες
κείσεσθ', οὐδέ τι τύμβος ἐφ' ὑμέας ἵξεται αἴης.
πῇ νῦν Τυδείδαο βίη, πῇ δ' Αἰακίδαο,

B, 579. (*Z*, 509. *O*, 266 de equo) *Φ*, 519 *μέγα κυδιόωντες*. Y, 42 *μέγα κύδανον*. Hinc dubitari nequit, quin V, 88 *κυδιόων μετὰ κήτεσιν* recte sit restitutum. Restat XI, 386 ubi cum in libris legatur:

ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ
Ἀτρεῖδαι κεχάροντο περὶ σφίσι κυδιόωντες.

Struvius minor nuper in *emendationibus*, quas 1843 Petropoli edidit, p. 28 sq. *περὶ φρεσὶ* ex II, 453 praetulit, non recte; praepositione cum *σφίσι* juncta sensus hic est: *gloriabantur de illis*, qui testudinem fecerant, id quod sequentia ostendunt *δερκόμενοι πολέμοιο δυσηχέος ἄτρομον ἕρκος*. Quid quod locus ille, quo et Struvius et Tychsenius usi sunt, ipse est vitiatus? Ibi enim cum de Achille et Memnone legitur

τύπτον δ' ἀλλήλων ἄμοτον φρεσὶ
κυδιόωντες Ἀσπίδας,

patet ex locis supra adscriptis hic quidem non superbiae, sed bellici furoris notionem requiri, quae inferenda est eo ut *μαιμώωντες* scribatur.

326. *οἵ* AM et vulgo, *ὡς* scripsi cum Lehrsio ex emendatione Bonitii l. c. p. 1227, quae satis firmatur his locis: III, 344

ὦ κύον, ὡς θανάτοιο βαρὺ σθένος
ἐξυπαλύξας Σήμερον.

X, 226

ὦ κύον, ὥς τοι ἔγωγε φόνον καὶ
κῆρ' ἀΐδηλον Δώσω.

XIII, 359

ὦ κύον, ὥς τοι ἔγωγε φόνον στονόεντ' ἐφέηκα Σήμερον.

Cfr. IX, 261 *ὦ κύον, ἐξήλυξας ἐμὸν μένος*. — *ἀποτίσσετε* M.

327. *γάρ πω τίς* MA.

328. *τεκέεσσι* AM et ceteri edd., ut videtur; corr. Rhod. in versione (*parentibus*) et diserte Dausq. — *ἀλόχοις* A, *ἀλόχοισιν* M E1, et ita corr. Rhod.

329. *οἴσεται* AM et vulgo. Quod Rhod. vertit *gaudium referet*, verbo non inesse, sed hoc fere dici de eo, qui abiturus sit aliquid apportatum, id quod nos dicimus *holen*, monui in *emendatt.* p. 173. Adscripsi locum Homeri, quo quis abutatur ad vulgatam tuendam, X, 216

νῦν δὴ νῶΐ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας
Ἕκτορα δῃώσαντε.

Neque aliter Quintus VI, 589 *ὃ δ' ᾤχετο τυτθὸν ὀπίσσω Οἰσόμενος θοὰ τόξα*, qui activo et pro nostro *holen* usus est III, 676 *Ἀτρεΐδαι προέηκαν, ἀπείριτον οἰσέμεν ὕλην.* VI, 593 *ἀνεχάσσατ' ὀπίσσω, Οἰσέμεν ἐγχείην*, et pro nostro *bringen* I, 647 *νοστήσασα Οἴσειν ἄσπετα δῶρα.* X, 34 *οὐδέ τις οἴσει Οἶνον.* XIII, 530 *οἰσόμεν ἐς νῆας.* Cfr. Callim. lavacr. Pall. 17. 31. 58. Apollin. metaphr. XXVIII, 1 sq. Ibidem emendavi *ἔσσεται* et firmavi his Quinti locis exscriptis: I, 126. 572. II, 47. 361. III, 312. IV, 305. V, 149. 263. 431. 514. 520. 564. VI, 95. VII, 222. 310. 647. VIII, 17. XII, 10. XIV, 182. Cfr. Apollin. metaphr. XXIV, 3. XXXVII, 31. Paene piget ex Homero locos adscribere, ut *Π*, 499

σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη
καὶ ὄνειδος
ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές.

Ω, 436 *τὸν — δείδοικα — μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.* Accedit, quod Quintus saepius *ἔσσεται* versus initio posuit: I, 502. 557. V, 514. VII, 201. 429. VIII, 440. 453. IX, 316. XII, 226, et *ἔσσομαι* XIV, 434. *ἔσσεσθ'* II, 361. III, 119. IV, 409. VII, 704. XII, 209.

330. *κείσεσθε* AM, *κείσεσθαι* V; corr. Rhod.

331. *πῇ* bis M.

ποῦ δὲ καὶ Αἴαντος; τοὺς γὰρ φάτις ἔμμεν' ἀρίστους·
ἀλλ' ἐμοὶ οὐ τλήσονται ἐναντία δηριάασθαι,
μή σφιν ἀπὸ μελέων ψυχὰς φθιμένοισι πελάσσω.
ἦ ῥα καὶ Ἀργείοισι μέγα φρονέουσ' ἐνόρουσε
θηρὶ βίην εἰκυῖα, πολὺν δ' ὑπεδάμνατο λαὸν
ἄλλοτε μὲν βουπλῆγι βαρυστόμῳ, ἄλλοτε δ' αὖτε

---

332. *ποῦ δ' Αἴαντος;* A E1 C2, *ποῦ δ' Αἴαντος ἔβη;* VNV3, et ita conjecit Rhod., quod recepit Tychs. et Lehrs. *ποῦ δὲ καὶ Αἴαντος;* M, quod jam invenit Pauw., *ποῦ δὴ Αἴαντος;* C1, *ποῦ δ' ἴς Αἴαντος ἔβη* (sic!) Scal. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 358 sq.

— — *ποῦ τοι Διὸς ἱκεσίοιο ὅρκια; ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑπερβάσιαι βεβάασιν;*

— *ἔμμεν* A, *ἔμμεν'* M.

333. *ἔναντι* A E1, *ἐναντία* M, et ita corr. Rhod., *ἔναντι δὲ* C1.

334. *ἀπο* A. — *πελάσω* AM, *πελάσσω* C1 et ita corr. Rhod., *κελάσω* E1, unde Tychs. e sua conjectura *κεδάσσω* scripsit provocans ad v. 490, quia insolens dictio sit *πελάζειν ἀπό*. Cui recte Heynius respondet: „Ergo jungenda sunt *σφὶν φθιμένοις*, ne ipsis, dum moriantur, vitas dispergam. At si *πελάσσω* legeris, est *πελάζειν τὴν ψυχὴν τοῖς φθιμένοις*: *admovere, mittere ad mortuos, ad inferos.*“ Addere poterat inauditum esse *κεδάζειν ψυχάς*, et epico sermoni congruum quod vulgo legebatur. E Quinto cfr. III, 122 *πολέσιν δὲ κακὸν δηίοισι πελάσσει.* VI, 67 *μέγα δ' ἄμμι φάος πάντεσσι πελάσσει.*

336. *Κηρὶ* AM et vulgo, *θηρί* e ceteris Quinti locis XI, 476. I, 207. 222. III, 32. IV, 220. V, 371. X, 101. XI, 300. XIII, 156 et ex Homero *Γ*, 447. *Λ*, 546. *Ο*, 586 emendavi et vulgatam refutavi in *emendatt.* p. 174 his verbis: Cum Kere, quae nihil est nisi violentae mortis notio in deae mortiferae personam translata, non poterat tam breviter quisquam conferri. Ejusmodi comparationes petuntur aut ex rebus, quae sensibus subjectae vere cernuntur, aut ex fictis personis, quae fabularum constantia et nobilitate certam formam, qua praediti cogitentur, acceperunt. Ita cum Jove, cum Marte aliisque Diis recte aliquis breviter comparare potest. Kerum extat quidem terribilis apud Hesiod. scut. 249 sqq. descriptio, cujus prima fundamenta jam Homerus obtulit *Σ*, 535 sqq., sed ea neque frequenti aliorum poetarum imitatione repetita est, nec satis quadraret in Penthesileam, quae impetu facto hostes prosternit. Keres autem Hesiodeae *caesos* homines unguibus corripiunt iisque cruorem exsugunt.“ Idem autem conjecerat Grübenavius apud Spitzn. *praef. ad observatt.* p. X. *Θήρ* autem in his *leonem* significare notavit Pauw. ad III, 32, et res est notissima: cfr. schol. Homeri l. c. Tum non recte Lehrsius Regiomontanus in fratris *praef.* p. IX dicit: „*fortasse λίην.*“ Sed saepissime ut apud alios ita apud Quintum qua quis virtute alicui rei similis sit, per accusativum additur: vid. VI, 303 *μέγεθός τε βίην τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος.* XIV, 550 *βίην.* II, 79. XI, 226 *θυμόν.* VII, 691 *μέγεθος καὶ θάρσος ἰδὲ φρένας.* VI, 204. VII, 433 *κάρτος.* VI, 309 *δέμας.* VII, 586 *μένος.* VI, 201 *οἶμα*, 253 *ἀλκήν.* II, 131. V, 527. XII, 107 *πάντα.* VII, 652 *δέμας καὶ κάρτος.* XIV, 55 *δέμας καὶ ἀκήρατον αἰδῶ.* Cfr. Apoll. Rh. III, 1395 *κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι.* Theocr. IV, 8 *φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.* Nonn. XXII, 140 *εἴκελος ὁρμήν.* Sed de mortuo Achille *ζώοντι πανεικέλῳ* non sine vi III, 543 legitur *ἄδην εὕδοντι ἐῴκει.* — *πουλὺν* A, *πολὺν* M.

337. *βαθυστόμῳ* AM et vulgo, sed jam Pauw. adscripsit: „nescio an epitheton conveniat. *στόμα* hic acies: quid *βαθὺ* ad eam? Legendum forte *βαρυστόμῳ*: cujus acies erat terribilis.“ Eam emendationem Oppian. Hal. IV, 481. V, 152 firmari monui in *emendatt.* p. 174.

πάλλουσ' ὀξὺν ἄκοντα· φέρεν δέ οἱ αἰόλος ἵππος
ἰοδόκην καὶ τόξον ἀμείλιχον, εἴ που ἄρ' αὐτῇ
χρειὼ ἂν' αἱματόεντα μόθον βελέων ἀλεγεινῶν
καὶ τόξοιο πέλοιτο· θοοὶ δέ οἱ ἄνδρες ἕποντο
Ἕκτορος ἀγχεμάχοιο κασίγνητοί τε φίλοι τε
ὄβριμον ἐν στέρνοισιν ἀναπνείοντες Ἄρηα,
οἳ Δαναοὺς ἐδάϊζον ἐΰξέστῃς μελίῃσι·
τοὶ δὲ θοοῖς φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψεκάδεσσι
πίπτον ἐπασσύτεροι, μέγα δ' ἔστενεν ἄσπετος αἶα
αἵματι δευομένη νεκύεσσί τε πεπληθυῖα·
ἵπποι δ' ἀμφὶ βέλεσσι πεπαρμένοι ἢ μελίῃσιν
ὑστάτιον χρεμέτιζον ἑὸν μένος ἐκπνείοντες·
οἳ δὲ κόνιν λαχμοῖσι δεδραγμένοι ἀσπαίρεσκον·

---

338. *φέρεξ* M. — *αἴολος* AM.

339. *ἰοδόκον* A et vulgo, *ἰοδόκην* M. *Ἰοδόκος* adjectivum est: vid. *φ*, 12 et Callim. III, 213 *φαρέτρη ἰοδόκος*. Nicand. Ther. 184 *ὀδόντες ἰοδόκοι*. *Ἰοδόκη* legitur infra III, 33. Apoll. Rh. II, 679. III, 156. 279. Nonn., ut V, 505. 544. VII, 112. Christod. 308. Similia sunt *ὀϊστοδόκη* Apoll. Rh. I, 1194, *ἱστοδόκη* *A*, 434. Apoll. Rh. II, 1263, *δουροδόκη* *α*, 128.

341. *μιν* AM et vulgo; *οἱ* quod cum omnium tum Quinti consuetudo postulat, jam emendavit Rhod., probavit Herm. *Orph.* p. 806 et Spitzn. *observatt.* p. 16, recepit Lehrs. Vid., ut ceteros locos omittam, IV, 207 *λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἵ οἱ ἕποντο.* VI, 121 *καί οἱ λαοὶ ἕποντο.* VII, 368 *πάντας ὑπείρεχεν, οἵ οἱ ἕποντο.* V, 332 *σχεδόθεν δέ οἱ ἕσπετο Μοῖρα.* Lehrs. Regiomontanus in fratris *praefatione* p. IX *μετ'* conjecit, quod his locis non satis firmatur: VII, 263 *μετὰ ξείνοισιν ἕπεσθαι.* II, 579 *μετὰ δέ σφι κύνες — ἐφέπονται.* V, 63 *τοὶ δ' ἐφέποντο — αἰζηοὶ μετὰ τοῖσι*: semper enim praepositioni dativus additur. Potius *σὺν* praeferri potuit ex XIV, 359 *ληιάδες συνέποντο*: cfr. I, 237. VI, 78. VIII, 304.

343. *ὄμβριμον* A, *ὄβριμον* M.

344. *μελίῃσιν* A et vulgo, *μελίῃσι* M.

345. *θεοῖς* A, *θοοῖς* M et tacite corr. Rhod. „Epithetum jejunum, praesertim hic, ubi ad *ἐπασσύτεροι* et numerum respicitur: In Editione Aldina est, *τοὶ δὲ θεοῖς*: An aliud quid latet melius? Legi potest accommode, sed paulo licentius, *τοὶ δ' ἐτεὸν φύλλοισιν* etc. Videant oculati." PAUW. Et a comparationibus hanc particulam abhorrere, et de foliis procellae vi *celeriter* arbore decussis optime dici *θοὰ φύλλα* quivis videt. Tychs. adscripsit III, 325 *εὖτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται.* Similes sunt hi loci II, 536. V, 409. IX, 503. — *ψεκάδεσσιν* A et vulgo, *ψεκάδεσσι* M. Cfr. *M*, 156 *νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε.*

349. *ἑὸν* M.

350. *δραχμοῖσι* MA, *δαγμοῖσι* C1, *γναθμοῖσι* vel *γενύεσσι* conjecit Rhodom., qui recte perspexit de equis haec, non de hominibus caesis dici. Nam si cum Dausquejo, qui notum illud *ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ* (*Λ*, 425 etc.) affert, de hominibus prae dolore terram manibus prehendentibus (cfr. Nonn. XVII, 207. XXXVI, 220) hunc versum intelligas, quod idem Tychsen. et Heyn. fecerunt, recte jam Pauwius monuit et *δραγμοί* — ita quidem scripsere — de manibus ignotam vocem esse, et haud dubie de equis haec agi, id quod e sententiarum nexu apertissime prodit. Certe ponendus esset versus post 247, satis incommode, quia tum ad *νεκύεσσι* referendus esset. Sed minime *omnes mortui*, verum *singuli* tantum *vulnerati* manibus terram amplexari

τοὺς δ' ἄρα Τρώιοι ἵπποι ἐπεσσύμενοι μετόπισθεν
ἄντλον ὅπως στείβεσκον ὁμοῦ κταμένοισι πεσόντας.
καί τις ἐνὶ Τρώεσσιν ἀγάσσατο μακρὰ γεγηθώς,
ὡς ἴδε Πενθεσίλειαν ἀνὰ στρατὸν ἀΐσσουσαν
λαίλαπι κυανέῃ ἐναλίγκιον, ἥτ' ἐνὶ πόντῳ
μαίνεθ', ὅτ' αἰγοκερῆι συνέρχεται ἠελίου ἴς·
καί ῥ' ὅγε μαψιδίῃσιν ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἔειπεν·

---

usquam dicuntur. Itaque cum Pauwius *φραγμοῖσι* scribendum censuisset, id ut de dentium ordine, quia oris sit munimen et sepes, intelligeretur, eam scripturam defendi posse olim putavi ex Oppiano, qui cum Homerus saepissime *ἕρκος ὀδόντων* dixisset, solo vocabulo *ἕρκος* bis usus est de dentibus: Hal. I, 506 *γένυές τε καὶ ἔνδοθι κάρχαρον ἕρκος* et II, 308, ubi scribendum *αὐτίκα δ' ἀγκύλον ἕρκος ἐνιπρίσασα λαφύσσει.* Sed addidit tamen ille epitheta dentes notantia, neque *φραγμός* nude positum idem est atque *ἕρκος*, et offendit pluralis. Nec multo melius esset *δηγμοῖσι*, *morsibus.* Egregie Hermannus non de dentibus, sed de ungulis equorum agi perspexit, quas infert scribendo *σκαρθμοῖσι*, provocans ad Hesych. Et legitur ea vox apud Apoll. Rhod. III, 1260 *σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον.* Nonn. XIX, 153 *σκαρθμὸς ἕλιξ* et XXVIII, 291 *σκαρθμὸν — ἐνόπλιον ταρσῷ.* Non dissimilis est morientis Centauri apud Nonnum descriptio XVII, 211 sqq.

καὶ πολὺς εἰς χθόνα πίπτεν· ἐπισκαίρων δὲ καρήνῳ
ἡμιθανὴς κεκύλιστο καὶ οὔασι τύπτε κονίην·
καὶ δέμας ὀρθώσας πυματῷ βακχεύετο ταρσῷ
εἰλιπόδην ἀγέλαστον ἔχων ὀρχηθμὸν ὀλέθρου.

De equo ferociente idem XXXVI, 232 *αἰθύσσων κόνιν ὁπλῇ.* Itaque reposuissem Hermanni emendationem, nisi alia succurrisset propius ad vulgatam accedens *λαχμοῖσι*, quae satis defendi videtur fragmento Antimachi (XL ed. Dübn.) in Etym. M. p. 558, 25: *Ἀντίμαχος δὲ (λαχμὸν) τῶν ἵππων τὸν λακτισμόν· οἷον*

— — λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων.

Cfr. Hesych. *λαχμῶν, ἱππείων λακτισμῶν,* quo loco etiam pluralis firmatur. Nonn. XXXIII, 78 de *κοτταβισμῷ* loquens *φιλακρήτων δὲ βολάων Λαχμὸς ἔην* dixit. Homerus quadammodo praeivit X, 20 de Antinoo: *θοῶς δ' ἀπὸ εἷο τράπεζαν Ὦσε ποδὶ πλήξας.* Et cfr. *Ν*, 393. *Π*, 486 *κόνιος δεδραγμένος.*

351. *τοίσδ'* A, *τοὺς δ'* M.

352. *πεσόντες* A, *πεσόντας* M, et ita bene jam Rhodom. emend., quem inepte vituperat Dausq. *πεσόντας* (*incidentes*) ad Achivorum equos male referens. Nec quicquam Pauwii garrulitas prodest. Sententia simplex haec est: *illos autem* (i. e. Achivorum equos, qui modo descripti sunt, vulneratos) *Trojanorum equi ut struem calcabant simul cum interfectis* (scil. viris) *collapsos. Κταμένοισι* viros esse trucidatos et idem quod 247 *νεκύεσσι* facile intelligitur, cum et equi *vulnerati* tantum commemorentur, et omnino *κτάμενοι* semper sunt simpliciter viri interfecti, ut II, 487. IX, 217. I, 808. II, 306 ubi cfr. notam, nec in his pugnis vulnerati heroes relicti jacent, sed a sociis referuntur.

353. *ἀγάσατο* A, *ἀγάσσατο* M C1, et ita corr. Rhod.

355. *κυανέῃ* M. Locos Homericos, quos imitatus est, indicavit Spitzn. ad *Π*, 384.

356. Cfr. VII, 300.

357. *μαψιδίης* AC1, *μαψιδίῃσιν* MVNV1 a et ita corr. Rhod. Tum quod olim in *emendatt.* p. 175 conjeci *ὑπ' ἐλπωρῇσιν* ut optime scribi potuit, ita neutiquam necessarium est. Est autem aliquid discriminis, hoc an illud dicatur: *ὑπό* significat *spe permotum* esse Trojanum, ut ea diceret, *ἐπί in spe versantem* eum haec dixisse. Illa praepositio bene legitur eo quem

ὦ φίλοι, ὡς ἀναφανδὸν ἀπ᾽ οὐρανοῦ εἰλήλουθε
σήμερον ἀθανάτων τις, ἵν᾽ Ἀργείοισι μάχηται
ἡμῖν ἦρα φέρουσα Διὸς κρατερόφρονι βουλῇ,
ὅς τάχα που μέμνηται ἐϋσθενέος Πριάμοιο,
ὅς ῥά οἵ εὔχεται εἶναι ἀφ᾽ αἵματος ἀθανάτοιο.
οὐ γὰρ τήνδε γυναῖκά γ᾽ ὀΐομαι εἰσοράασθαι
αὔτως θαρσαλέην τε καὶ ἀγλαὰ τεύχε᾽ ἔχουσαν,
ἀλλ᾽ ἄρ᾽ Ἀθηναίην ἢ καρτερόθυμον Ἐνυὼ
ἢ Ἔριδ᾽ ἢ κλειτὴν Λητωίδα· καί μιν ὀΐω
σήμερον Ἀργείοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι
νῆάς τ᾽ ἐμπρήσειν ὀλοῷ πυρί, τῇσι πάροιθεν
ἤλυθον ἐς Τροίην νῶιν κακὰ πολλὰ φέροντες,
ἤλυθον ἄσχετον ἄμμιν ὑπ᾽ Ἄρεϊ πῆμα φέροντες·
ἀλλ᾽ οὐ μὰν παλίνορσοι ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες
πάτρην εὐφρανέουσιν, ἐπεὶ θεὸς ἄμμιν ἀρήγει.
ὣς ἄρ᾽ ἔφη Τρώων τις ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς,
νήπιος· οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἐφράσσατ᾽ ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
οἷ αὐτῷ καὶ Τρωσὶ καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ·

---

l. c. adduxi loco Oppian. Hal. IV, 632 *ὥς ἀταλὴ κενεῇσιν* (sic!) *ὑπ᾽ ἐλπωρῇσι σκίαινα Κέκρυπται*: de hac vid. Apoll. Rhod. I, 767 *ὃ καὶ δηρόν περ ἐπ᾽ ἐλπίδι θηήσαιο.* id. III, 1255 *οἳ δ᾽ ὁμάδησαν Γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ᾽ ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.* Nonn. XXXV, 195 *κενεῇ χρόα λοῦσεν ἐπ᾽ ἐλπίδι.* XXXVI, 246 *κενεῇ πολέμιζεν ἐπ᾽ ἐλπίδι.* XXXVIII, 73 *τοῖος ἐὼν γλυκερῇσιν ἐπ᾽ ἐλπίσιν, ὡς* —. Apollin. metaphr. XXXV, 13 *οὐλομένην δολεροῖσιν ἐπ᾽ ἄλγεσι γλῶσσαν ἀέξων.* Simile est Nonn. XV, 80 *ἐλπίδι μαψιδίῃ πεφυρημένος.*

363. *ὀΐομεν* A, *ὀΐομαι* VNV123 C12 E1 L12 B.

366. *κλυτὴν* M.

369. *πολλὰ κακὰ* AC1, *κακὰ πολλὰ* MVNV3a et ita corr. Rhod. cfr. 192. — „Cras credam, non hodie, versus hos ita copulasse poetam: Sine dubio alter abundat, et in libris diversis unus ita diversimode exaratus fuit.“ PAUW. Probavit id consilium Tychsen., tamen uter esset omittendus ambiguus, et Lehrs., qui v. 370 uncinis inclusit. Verum, cum gravissime hic Achivos bellum intulisse efferatur, hic ut aliis locis epanaphoram aptissimam censeo: vid. *prol.* II, 2, §. 47. Et eadem Spitzneri fuit sententia in *observatt.* p. 77.

370. *ἐπ᾽* AM et vulgo, quod h. l. vix ferendum, cum *praeter* bellum alia mala *insuper* illata esse Trojanis indicaret; cfr. V, 153 *ἔχω δ᾽ ἐπὶ γήραϊ πολλῷ Καὶ νόον.* Potius *ὑπ᾽* dicendum fuit: *per* bellum Trojanis illatum multis eos malis affecerunt. Id jam Struvius conjecit I, p. 4 probante Spitznero in *observatt.* p. 9 et 77. cfr. VII, 20. 289. Ceterum imitatus est *O*, 720 sq. *νῆας ἑλεῖν, αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν.* — *ἄρει* A.

372. *ἀγείρει* V.

375. *οἱ* Tychs. errore, ut videtur, quem corr. Spitzn. in *observatt.* p. 122, sed *οἷ* AM. — „Flaccescit *αὐτῇ* post *αὐτῷ* in eodem versu.“ PAUW. Ei adstipulatur Struvius minor, qui l. c. p. 2 ex 655 *αἰνῇ* conjecit, quod idem ego quoque jam olim inveneram. Tamen vulgatam retinendam duxi: ut 803 ita hic quoque Penthesilea effertur; hic quidem, quia in ea quippe omnes devictura fiduciam suam ponit Trojanus. Cfr. VII, 249 *πένθος Πατρὶ πόρεν Πηλῆι καὶ αὐτῇ Δηιδαμείῃ.*

οὐ γάρ πώ τι μόθοιο δυσηχέος ἀμφὶπέπυστο
Αἴας ὀβριμόθυμος ἰδὲ πτολίπορθος Ἀχιλλεύς,
ἀλλ᾿ ἄμφω περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο κέχυντο
μνησάμενοι ἑτάροιο· γόος δ᾿ ἔχεν ἄλλυδις ἄλλον.
τοὺς γὰρ δὴ μακάρων τις ἐρήτυε νόσφι κυδοιμοῦ,
ὄφρ᾿ ἀλεγεινὸν ὄλεθρον ἀναπλήσωσι δαμέντες
πολλοὶ ὑπὸ Τρώεσσι καὶ ἐσθλῇ Πενθεσιλείῃ,
ἥ σφιν ἐπαΐσσουσα * * *
* * * κακὰ μήδετο, καί οἱ ἄεξεν
ἀλκὴ ὁμῶς καὶ θάρσος ἐπὶ πλέον, οὐδέ ποτ᾿ αἰχμὴν
μαψιδίην ἴθυνεν, ἀεὶ δ᾿ ἢ νῶτα δάϊξε
φευγόντων ἢ στέρνα καταντίον ἀϊσσόντων·
θερμῷ δ᾿ αἵματι πάμπαν ἐδεύετο, γυῖα δ᾿ ἐλαφρὰ
ἔπλετ᾿ ἐπεσσυμένης· κάματος δ᾿ οὐ δάμνατο θυμὸν

---

376. ἀμφιπέπυστο AM, quod correxit Rhodomannus.

377. ὀμβριμοθυμὸς A.

380. τὶς A. ἐρύτιε A, ἐρήτυε VNV3.

383. Sine lacuna ἥ σφιν ἐπαΐσσουσα κακὰ μήδετο, καί οἱ ἄεξεν AMC1, ἐπαίσοσα C2; ἐπεσσυμένη Rhod. em. quod recentiores receperunt omnes. Taedet afferre deliramenta Dausqueji qui ἐπαΐσσων ad *bellatricem masculam* referendum, et Pauwii, qui ἐπαίσσουσα diaeresi sublata scribit. Et Rhodomannianum per se quidem bonum est, non tamen cum sqq. κακὰ μήδετο satis apte jungi videtur, quibus non quid impetum faciens egerit, sed quae animo agitaverit indicatur. Itaque Hermanno auctore ἐπαΐσσουσα retinui, lacunae signis adpictis. Ea facile hoc modo expleri poterat:
ἥ σφιν ἐπαΐσσουσα [κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἴαλλεν·
ἄλλα δὲ πολλὰ πορεῖν] κακὰ μήδετο, καί οἱ ἄεξεν
Cfr. infra 725 ἢ νῶιν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι.

384. ἀλκὴν A, quod em. Rhod. ἐπιπλέον A et vulgo, ἐπὶ πλέον M, et ita corr. Spitzn. *observatt.* p. 16, quem vide. Cfr. Theocr. III, 47 ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας.

384 sq. οὐδέ οἱ αἰχμὴν μαψιδίην ποτ᾿ ἴθυνεν A, οὐδέ οἱ αἰχμὴν μαψιδίη ποτ᾿ ἴθυνεν M. „ποτ᾿ expungatur, ut supervacuum. Nam in ἰθύνω prima longa est.“ RHOD. Tum vero illud οἱ minime placet. Pauwio *vulgata non displicet amphimacro admisso*, quem vituperat Dorvill. *Vann. crit.* p. 347. Quod Dausq. conjecit et recentiores receperunt οὐδέ οἱ αἰχμὴ Μαψιδίη ποτὲ θῦνεν, ei obstat usus Quinti, qui Homerum secutus θύνειν non posuit nisi de personis: I, 539. V, 34. 379. X, 170. XIV, 510. Altera forma θύων participio tantum his locis legitur III, 384. IV, 234. 584. VI, 512. 597. VII, 109. X, 146. XI, 182. 231. 426. XIII, 208. θύοντας ἀέλλῃ de ventis legitur III, 704. Omnino tota illa locutio coacta est nec satis quadrat, cum in sqq. ipsa ubique Penthesilea subjectum sit. Itaque cum οἱ facile ex v. 383 irrepere posset, scripsi οὐδέ ποτ᾿ αἰχμὴν Μαψιδίην ἴθυνεν ex Quinti more: vid. II, 245 ἴθυνε μακρὸν δόρυ. III, 438 ἰὸν — ἄνδρες ἀνάλκιδες ἰθύνουσιν. IV, 359 κρατερὰς χέρας ἰθύνεσκε, 417 θοὸν βέλος ἰθύνοντα. XI, 101 ἰὸν ἰθύνεσκεν, 477 ὀϊστὸν ἰθύνων. XIII, 204 (ἆορ) ἴθυνε. X, 233 ἰὸς ἰθύνθη. Praeivit Homerus Δ, 132. Ζ, 3. Ε, 290. Ψ, 871. χ, 8.

385. δάϊζε AM, quod errore apud Tychsenium et ceteros in δάϊξε mutatum videtur. Aliquamdiu Achivos Penthesilea premebat: cfr. I, 324. II, 377. III, 331. IX, 181. XI, 416. XIII, 220.

388. ἐπεσσυμένως AM, ἐπεσσυμένης em. Rhod., ἐπεσσυμένων Scal.

ἄτρομον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχεν μένος· εἰσέτι γάρ μιν
** * Ἀχιλῆα ποτὶ κλυτὸν ὀτρύνουσα*
Αἶσα λυγρὴ κύδαινεν, ἀπόπροθι δ' ἑστηυῖα

---

male. — *κάμνατο* A, *δάμνατο* MV, et ita corr. Rhod.

389. Post hunc in A hic versus legitur:
οὕνεκα μοῖρα ποτὶ κλεινὸν ὀτρύνουσ' ἀχιλῆα,
et eundem M tenet, nisi quod *ὀτρύνουσα* praebet. „Schow. p. 65 notat: *in omnibus mss. lacuna,* quod nisi indicat, versum *οὕνεκα — Ἀχιλῆος* cum sequentibus non cohaerere, non intelligo. In codd. quos ipse consului, plane is legitur sine lacunae indicio.“ TYCHS. Versus librorum auctoritate non minus firmatus quam sententiarum nexui et metro adversarius ab editoribus certatim damnatus est, quos primum audiamus. „Removeatur hic versus, asterisco notatus quem ut nothum ita et superfluum esse non dubito. Ideo nec castigatione nec versione nec numero dignum judicavi.“ RHOD. „Versus est insiticius: Sed unde enatus? Id expiscari hactenus non potui. An tamen varietas scripturae eum exclusit? Vide: Pro *Αἶσα* in libris quibusdam scriptum forte *Μοῖρα*, pro *οὕνεκ' — δάμνασθ'*, — *οὕνεκ' ἔμελλε κούρην ὀτρύνουσα ποτὶ κλεινὸν Ἀχιλῆα δάμνασθ'*. Sic diversa lectio ad marginem notata ineptis pro versu fuit: Attende et judica.“ PAUW. Ita cum Dausquejus et Scaliger infelicissime corruptelam removere studuissent, ille *οὔ. μ. π. κλυτὸν ὀτρύνῃ Ἀχιλῆα,* hic *οὔ. μ. π. κλυτὸν ὀτρύνεσχ'* (sic!) *Ἀ*, scribendo, non mirum, quod Tychs. versum desperatum prorsus omisit, eum ex verbis II, 360 sq. ad marginem allitis confingi potuisse addens. Longius audaciae progressus est Schow., qui ex ea quam de Quinto habuit opinione, omissis v. 384—89 statim jungi voluit: — — *καί οἱ ἄεξεν*
ἀλκὴ ὁμῶς καὶ θάρσος ἐπὶ πλέον· εἰσέτι γάρ μιν
Αἶσα λυγρὴ κύδαινεν etc.
„Sic,“ inquit, „V. C. mecum forte leges; versus enim interjectos e margine esse, ut multi alii in Q. Calabro, valde suspicor.“ Ei contradicit Tychs.; sed de ubertate poetae in universum dixi in *prol.* II, 2, §. 46. Hic quidem proscriptum versum vindicasse satis est, quem lectionis varietate conflatum esse jam propter ejus posituram minime credibile est. Neque sententia ejus, dummodo ceteris adaptetur, a loci sententia abhorret. Parca enim semper incitat Penthesileam, ut cum Achille congrediatur, qua spe ferox puella Achivorum stragem edit. Jam si statuimus tale quid scriptum fuisse:
— — — *εἰσέτι γάρ μιν*
[*πωλεμέως*] *Ἀχιλῆα ποτὶ κλυτὸν ὀτρύνουσα*
Αἶσα λυγρὴ κύδαινεν etc.
omnia commode procedunt. Neque nimis multa congesta Pauwio et Tychsenio concedam, dummodo ne Quinti obliviscamur. Haec dicit: „adhuc enim ipsam semper contra Achillem incitans decorabat Parca: ea autem paullum remota a tumultu pernicioso exultabat, quia brevi post virginem manibus Aeacidae domitura erat. Jam verbis *ἀμφὶ δέ μιν ζόφος ἔκρυφε* externus Parcae habitus adjicitur; tum ex more auctor summam antecedentium breviter repetit his *τὴν δ' ὀρόθυνεν — ἔναιρεν*. Hermannus, quocum meam sententiam communicavi, eam probavit, sed ipse hoc fere modo versum scriptum fuisse censet: *ὀκναλέη* (vel *ὀκνηρὴ*) *ποτὶ κλεινὸν ἐποτρύνουσ' Ἀχιλῆα,* quia Penthesileam morti dare Parca *cunctata* fuerit. Mihi quidem ejusmodi adjectivum non recte jungi videtur cum *ἐποτρύνουσα*, et quoniam *κλεινός* ut *κλειτός* Quinto ignotum, meam praetuli emendationem. Possit quis etiam [*ἀργαλέως*] *Ἀχιλῆος ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα* conjicere.

390. Pauw. ad v. 393 *ἀμφὶ δέ* etc. haec adscripsit: „quid caligine opus, ubi praecessit *ἀπόπροθι δ' ἑστηυῖα χάρμης*?“ et ad v. 394: *semper imperspicua existens*, scilicet Penthesileae, de qua hic agitur: et hoc auget difficultatem, quam ad

χάρμης κυδιάασκεν ὀλέθριον, οὕνεκ' ἔμελλε
κούρην οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ' Αἰακίδαο χέρεσσι
δάμνασθ'· ἀμφὶ δέ μιν ζόφος ἔκρυφε· τὴν δ' ὀρόθυνεν
αἰὲν ἄϊστος ἐοῦσα καὶ ἐς κακὸν ἦγεν ὄλεθρον
ὕστατα κυδαίνουσ'· ἡ δ' ἄλλοθεν ἄλλον ἔναιρεν.
ὡς δ' ὁπότ' ἑρσήεντος ἔσω κήποιο θοροῦσα
ποίης ἐλδομένη θυμηδέος εἴαρι πόρτις
ἀνέρος οὐ παρέοντος ἐπέσσυται ἄλλοθεν ἄλλῃ
σινομένη φυτὰ πάντα νέον μάλα τηλεθόωντα
καὶ τὰ μὲν ἂρ κατέδαψε, τὰ δ' ἐν ποσὶν ἠμάλδυνεν·
ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν υἷας ἐπεσσυμένη καθ' ὅμιλον
κούρη Ἐνυαλίη τοὺς μὲν κτάνε, τοὺς δ' ἐφόβησε.
Τρωιάδες δ' ἀπάνευθεν ἀρήια ἔργα γυναικὸς
θαύμαζον, πολέμοιο δ' ἔρως λάβεν Ἱπποδάμειαν
Ἀντιμάχοιο θύγατρα μενεπτολέμοιο δ' ἄκοιτιν
Τισιφόνου· κρατερῇσι δ' ὑπὸ φρεσὶν ἐμμεμαυῖα
θαρσαλέον φάτο μῦθον ὁμήλικας ὀτρύνουσα

Vers. praecedentem movi." Et sane ut Pauw. voluit, consimili loco II, 361 de Memnone legitur: *ἀλλά ἑ Μοῖρα πολύστονος ἠπερόπευεν Ἐγγύθεν ἱσταμένη καὶ ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα.* Cfr. V, 332. XI, 306. Unde quis etiam h. l. *κύδαινε καὶ ἐγγύθεν ἑστηυῖα*, aut quod proprius accedit *κύδαινε, παραυτόθι δ' ἑστηυῖα* ex VI, 440. XII, 348 scribendum censeat. Sed Parcam etiam a pugna remotam vim suam in Penthesileam exercere posse alii loci docent. Similiter certe XI, 240 sqq. Thetis quae tamen sine dubio in mari manet. Neoptolemum ab Aenea avertit. Cfr. *Π*, 527—31.

391. *κυδίασκεν* M.

392. Cfr. *Ν*, 434 *τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆι Ποσειδάων ἐδάμασσε.*

395. *κυδαίνουσα, ἰδ'* AM, corr. Dausq. et Rhod. in versione.

398. *ἄλλη* A.

400. *τάδ'* A.

401. *νῆας* AM, corr. Rhod. in versione et Dausq. „Ad h. v. Schow. adnotat *itidem* scil. lacunam esse in omnibus codd. ut v. 389, inductus, puto, prava lectione *νῆας*, quae quo referatur non habet. Si *υἷας* legas, nihil desideratur."TYCHS.

402. *τούσδ'* A.

405. *Μενεπτολέμοιο* A et in M lineola supraducta qua nomen proprium indicatur. Vid. ad v. sq.

406. *σιφόνην* A, *Τισιφόνην* MC1a, ut conj. Scal. Locum optime emendavit Rhod.: „Forte *μενεπτολέμοιο δ' ἄκοιτιν Τισιφόνου.*" Antimachus infra memoratur XIII, 433 (cfr. *Λ*, 133. *Μ*, 188), Tisiphonus quem Pauw. *plane ignotum* dicit, notatus ob id a *Dorvill. l. c.* p. 580, filius Priami XIII, 215. Itaque frustra laborat Pauwius, qui primum ex *Ν*, 427 sq. Quintum, si Homerum secutus fuisset, scripsisse dicit *λάβεν Ἱπποδ. Ἀγχίσαο θύγατρα, μ. δ' ἄ. Ἀλκαθόου*, deinde postquam multa esse, quae aliter Homerus habeat aliter Quintus, observavit, non minus infelicem protulit conjecturam: *Μενεπτολέμοιο δ' ἄκοιτιν τλησίπονον*, Hesychium citans auctorem nullius ad Epicos emendandos momenti. Sed cum in nominibus propriis eum ludere multos juvare soleat, consulto has conjecturas repressi, quibus aut *π. δ' ἔ. λ. Ἱπποδάμοιο Ἀντιμάχοιο θ. Μενεπτολέμοιο δ' ἄ. Τισιφόνην* aut *π. δ' ἔ. λ. Ἱπποδάμοιο* (*Λ*, 335) *ἀγχεμάχοιο θ. Μενεπτολέμοιο δ' ἄ. Τισιφόνην* scriberetur.

406. *φρεσὶ μεμαυῖα* AM, *φρεσὶν ἐμμεμαυῖα* C1a, et ita emend. Rhod.

δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἔγειρε δέ οἱ θράσος ἀλκήν·
„ὦ φίλαι, ἄλκιμον ἦτορ ἐνὶ στέρνοισι λαβοῦσαι
ἀνδράσιν ἡμετέροισιν ὁμοίιον, οἳ περὶ πάτρης
δυσμενέσιν μάρνανται ὑπὲρ τεκέων τε καὶ ἡμέων,
οὔποτ᾽ ἀναπνείοντες ὀϊζύος — ἀλλὰ καὶ αὐταὶ
παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ἴσης μνησώμεθα χάρμης·
οὐ γὰρ ἀπόπροθέν εἰμεν ἐϋσθενέων αἰζηῶν,
ἀλλ᾽ οἷον κείνοισι πέλει μένος ἔστι καὶ ἡμῖν·
ἶσοι δ᾽ ὀφθαλμοὶ καὶ γούνατα πάντα δ᾽ ὁμοῖα,
ξυνὸν δ᾽ αὖ πάντεσσι φάος καὶ νήχυτος ἀήρ,
φορβὴ δ᾽ οὐχ ἑτέρη· τί δ᾽ ἐπ᾽ ἀνδράσι λώιον ἄλλο
θῆκε θεός; τῷ μή τι φεβώμεθα δηιοτῆτα.
ἢ οὐχ ὁράατε γυναῖκα μέγ᾽ αἰζηῶν προφέρουσαν
ἀγχεμάχων; τῆς δ᾽ οὔτι πέλει σχεδὸν οὔτε γενέθλη
οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἑὸν πτολίεθρον, ὑπὲρ ξείνοιο δ᾽ ἄνακτος
μάρναται ἐκ θυμοῖο καὶ οὐκ ἐμπάζεται ἀνδρῶν
ἐνθεμένη φρεσὶ θάρσος ἀταρτηρόν τε νόημα·
ἡμῖν δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλα παραὶ ποσὶν ἄλγεα κεῖται·

---

408. *θάρσος* A, *θράσος* MVNV 3 E1 C1 a, et ita corr. Rhod.

409. *ἐπὶ* AM et vulgo, *ἐνὶ* jam Tychs. conjecit, tacite Bonitius *l. c.* p. 1228 scripsit, et nuper Struvius minor *l. c.* p. 3. — *βαλοῦσαι* AM et vulgo, *βάλεσθε* Rhod. conj., sed in participio nihil est offensionis. Nam post longiorem parenthesin verbis *ἀλλὰ καὶ αὐταὶ Παρθέμεναι φρεσὶ θυμόν* ad orationis initium redit. Sed cur *λαβοῦσαι* scripserim, dictum ad v. 217. — *στερνοισι* M.

411. *τοκέων* A, *τεκέων* M. — *ἡμῶν* AM et vulgo. Corr. Spitzn. *observatt.* p. 194 sq.

413. *μνησόμεθα* M.

414. *ἀπόπροθεν εἰμὲν* AM et vulgo. — *ἐνϋσθενέων* M.

415. *ἔστι* AM, *ἐστὶ* Tychsen.

417. *παντεσσι* M.

418. *ἐπανδράσι* M.

419. *θῆκι* (sed ε ab alt. m.) M. — *τῶ* M. — *δηιοτῆτος* AM et vulgo, quae scriptura per se defendi posset hoc sensu: *quamobrem ne fugam ex bello capessamus.* Verum neque alibi Quintus hoc modo nudum dativum verbo adjunxit, sed aut *ἀπὸ πτολέμοιο φέβοντο* III, 358 aut *ἐκ πολέμοιο* IX, 209 dixit, nec id mulieribus conveniret proelium nondum ingressis. Saepius contra cum accusativo jungitur: II, 378. 387. VI, 259. VIII, 256. Itaque jam olim in *emendatt.* p. 175 aut *δηιοτῆτα* restituendum aut exquisitius *τῷ μὴ φειδώμεθα δηιοτῆτος* scribendum dixi. Hoc quidem facilius etiam *τῷ μὴ πεφιδώμεθα δηιοτῆτος*, quae forma satis Homericis Υ, 464. Φ, 101. ι, 277. Ο, 215. Ω, 158. 187 defenderetur, scribi poterat; sed abhorret ea locutio Nonno digna a Quinti simplicitate. Itaque alteram conjecturum praetuli, firmatam IX, 102 *τῷ μή τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος.*

420. *ὁρᾶτε* A, *ὁρᾶτε* (sic) M, *ὁράατε* corr. Rhod., sed Tychs. *ὁραᾶτε,* quod notavit Spitzn. v. *Gr. h.* p. 189.

421. *τῆσδ᾽ οὔτι* A, *τῆς δ᾽ οὔτις* M, *οὔ τι* ex more Tychs. — *οὔτε* (sed *τε* ab alt. m.) M.

422. *οὐ γὰρ* AM C1, quod emendavit Rhod. Male Canterus *nov. lectt.* I, 7, p. 42 locum ita constituit: *τῆς δ᾽ οὔτε πόλις σχεδὸν οὔτε γενέθλη· οὐ γὰρ ἑὸν πτολίεθρον*, ut postrema vertenda sint:

τῆς μὲν γάρ φίλα τέκνα καὶ ἀνέρες ἀμφὶ πόληι
ὤλλυνθ', αἱ δὲ τοκῆας ὀδυρόμεθ' οὐκέτ' ἐόντας·
ἄλλαι δ' αὖτ' ἀκάχηνται ἀδελφειῶν ἐπ' ὀλέθρῳ
καὶ πηῶν· οὐ γάρ τις ὀϊζυρῆς κακότητος
ἄμμορος· ἐλπωρὴ δὲ πέλει καὶ δούλιον ἦμαρ
εἰσιδέειν· τῷ μή τις ἔτ' ἀμβολίη πολέμοιο
εἴη τειρομένῃσιν· ἔοικε γὰρ ἐν δαΐ μᾶλλον
τεθνάμεν ἢ μετόπισθεν ὑπ' ἀλλοδαποῖσιν ἄγεσθαι
νηπιάχοις ἅμα παισὶν ἀνιηρῇ ὑπ' ἀνάγκῃ
ἄστεος αἰθομένοιο καὶ ἀνδρῶν οὐκέτ' ἐόντων."
ὣς ἄρ' ἔφη· πάσῃσι δ' ἔρως στυγεροῖο μόθοιο
ἔμπεσεν· ἐσσυμένως δὲ πρὸ τείχεος ὁρμαίνεσκον
βήμεναι ἐν τεύχεσσιν· ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι
ἄστεϊ καὶ λαοῖσιν· ὀρίνετο δέ σφισι θυμός.
ὡς δ' ὅτ' ἔσω σίμβλοιο μέγ' ἰύζωσι μέλισσαι
χείματος οὐκέτ' ἐόντος, ὅτ' ἐς νομὸν ἐντύνονται
ἐλθέμεν, οὐδ' ἄρα τῇσι φίλον πέλει ἔνδοθι μίμνειν,
ἄλλη δ' αὖθ' ἑτέρην προκαλίζεται ἐκτὸς ἄγεσθαι·
ὣς ἄρα Τρωιάδες ποτὶ φύλοπιν ἐγκονέουσαι
ἀλλήλας ὤτρυνον· ἀπόπροθι δ' εἴρια θέντο
καὶ ταλάρους, ἀλεγεινὰ δ' ἐπ' ἔντεα χεῖρας ἴαλλον.

---

non enim ipsius urbs est. Cfr. Dorvill. *l. c.* p. 580.

426. τῇ AM et vulgo, τῆς edidit Lehrs. ex emendatione Spitzneri, *mant.* p. 200 sq., afferentis III, 206 sq. X, 409 sq. Cfr. Nonn. XL, 158 sqq.

ὣς φαμένης ἐλεεινὰ συνεστενάχοντο γυναῖκες,
ὧν πάϊς ὧν τέθνηκεν ἀδελφεὸς ὧν γενετῆρες
ἢ πόσις ἀρτιγένειος ἀώριος.

427. ὄλυνθ' AM, ὄλλυνθ' corr. Rhod., sed scribendum fuit ὤλλυνθ': vid. *proll.* II, 2, §. 3. ὀδυρόμεθα M.

428. αὖ τ' A, αὖτ' M. — ὀλέθρω M.

430. δούλειον MM, quod corr. Rhod.

431. τῶ M.

434. ἐπ' A, ὑπ' M et ita jam Spitzn. *mant.* p. 201 ex V, 161. X, 384. XII, 230 et aliis similibus locis, edidit que Lehrs. — ἀνάγκη M.

437. ὡρμαίνεσκον A et vulgo, ὁρμαίνεσκον M.

438. τεύχεσιν AM, corr. Pauw. et ante eum Sylburg. et cod. apud Dorvill. *V. cr.* p. 580.

443. αὖ A et vulgo, αὖθ' M, et sic Lehrs. Longiorem formam ubique ante vocalem restituendam esse et Lehrsius perspexit *quaestt. epp.* p. 280 et ipse monui in *emendatt.* p. 175, M auctoritate et hic et III, 409. XII, 260 adjutus. Vid. *prol.* II, 2, §. 4. — Ἄγεσθαι vertit Rhod. *alia aliam ad exeundum provocat.* Inde ego olim, cum id in verbo ἄγεσθαι inesse non possit, aut ἕπεσθαι aut ἱκέσθαι restituendum opinabar. Sed recte me Hermannus docuit optime illud verbum h. l. legi: sensum enim hunc esse: *alia aliam provocat, ut extra ducantur;* scil. a regina. Confirmat eam sententiam alius locus VI, 323 sqq.

— ἀμφὶ δὲ λαοὶ
πολλοὶ ἕπονθ' ὡσείτε μελισσάων κλυτὰ φῦλα
ἡγεμόνεσσιν ἑοῖσι διηρεφέος σίμβλοιο
ἐκχύμεναι καναχηδόν.

445. ὄτρυνον A et vulgo, ὤτρυνον M.

καί νύ κεν ἄστεος ἐκτὸς ἅμα σφετέροισιν ὄλοντο
ἀνδράσι καὶ σθεναρῇσιν Ἀμαζόσιν ἐν δαῒ κείνῃ,
εἰ μή σφεας κατέρυξε πύκα φρονέουσα Θεανὼ
ἐσσυμένας πινυτοῖσι παραυδήσασ' ἐπέεσσι·
„τίπτε ποτὶ κλόνον αἰνὸν ἐελδόμεναι πονέεσθαι,
σχέτλιαι, οὔτι πάροιθε πονησάμεναι περὶ χάρμης,
ἀλλ' ἄρα νήιδες ἔργον ἐπ' ἄτλητον μεμαυῖαι
ὄρνυσθ' ἀφραδέως; οὐ γὰρ σθένος ἔσσεται ἶσον
ἡμῖν καὶ Δαναοῖσιν ἐπισταμένοισι μάχεσθαι.
αὐτὰρ Ἀμαζόσι δῆρις ἀμείλιχος ἱππασίαι τε
εὔαδον ἐξ ἀρχῆς καὶ ὅσ' ἀνέρες ἔργα μέλονται·
τοὔνεκ' ἄρα σφίσι θυμὸς ἀρήιος αἰὲν ὄρωρεν,
οὐδ' ἀνδρῶν δεύονται, ἐπεὶ πόνος ἐς μέγα κάρτος
θυμὸν ἀνηέξησε καὶ ἄτρομα γούνατ' ἔθηκε.
τὴν δὲ φάτις καὶ Ἄρηος ἔμεν κρατεροῖο θύγατρα·

---

448. *σθενῆσιν* M. — *κεῖναι* AM et vulgo, *κείνῃ*, quod jam Rhod. conjecit, Pauw. male rejecit, probavit Spitzner. *mant.* p. 204 allatis II, 526. V, 206, qui tamen in eo errat, quod *κείνῃ* vulgatam lectionem fuisse dicit. Recepit etiam Lehrs.

449. *κατέρυζε* M.

450. *ἐπέεσσιν* A et vulgo, *ἐπέεσσι* M.

451. *Τίπτε κλόνον αἰνὸν ἐελδόμεναι* A E1, *τίπτε ποτὶ κ. αἰ. ἐ.* (*ἐπὶ*) M, *τίπτε κλόνον αἰ. ἐ.* C1. *Ποτί*, quod est in marg. Ald., cum Rhod. emendasset, inepte vituperatus est a Pauwio, qui cum *ποτὶ κλόνον* cum *ὄρνυσθ' ἀφραδέως* jungenda esse negaret, ipse *κατὰ κλόνον* conjecit. Scaliger *περὶ κλόνον*, Dausq. *μάτην κλόνον* suspicati sunt, uterque male. — *πονέεσθε* M, quod cave probes. Nam *πονέεσθαι* apud Quintum cum semper sit *rem gerere*, h. e. *pugnare*, h. l. ubi ruunt in pugnam nondum in ea versantur, non quadrat.

452. *ποιησάμεναι* V.

453. *μεμαυῖα* M.

455. *ὑμῖν* A et vulgo, *ἡμῖν* M bene. Neque enim sese excludit Theano: vid. 469 *ἡμετέροισι*, 471 *δερκόμεθ'*, 472 *ἡμετέρων*.

456. *ται* ab ead. m. corr. in *τε* M.

457. *εὔαδεν* M, quod quis defendat eo ut referatur ad princeps vocabulum *δῆρις*. Sed neque ejus usus alia exempla Quintus suppeditat, et maxime is h. l. displicet propter sqq. *καὶ ὅσ' ἀνέρες ἔργα μέλονται.* — *ἐξαρχῆς* A et vulgo, *ἐξ ἀρχῆς* M, quam scribendi rationem vindicavit Spitzner. *mant.* p. 204, accepit Lehrs. — *ἀνέρος ἔργα πέλονται* A, *ἀνέρες ἔ. π.* M, unde ego jam in *emendatt.* p. 175 restitui *ἀνέρες ἔ. μέλονται* afferens Apoll. Rhod. II, 376 *σιδήρεα ἔργα μέλονται.* Addere poteram ib. III, 452 *πολλὰ δὲ θυμῷ Ὥρμαιν' ὅσσατ' Ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.* Possit quis aut *ἔργα πένονται* aut *ἔργα νέμονται* hoc ex Hes. *ἔ.* 119. 231 conjicere, sed utrumque verbum nimis augustum videtur. In vulgata singularem *ἀνέρος* offensui esse patet: cfr. 652 *γυναικῶν ἔργα.* Videtur autem ab oculos versatus esse Apoll. Rhod. II, 987 sqq.

οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, οὐδὲ θέμιστας
τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμοντο·
ἀλλ' ὕβρις στονόεσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μεμήλει.
δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἁρμονίης τε.

459. *εἰς* AM et vulgo, *ἐς* scripsi ex Quinti more.

460. *ἀνηέρξησε* M.

461. *τήνδε* A, *τὴν δὲ* M. — *ἔμμεν* M.

τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν·
ἠὲ τάχ' ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν εὐχομένοισιν.
πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος, ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
στρωφῶντ' ἄλλος ἐπ' ἄλλα· πέλει δ' ἄρα κεῖνο φέριστον
ἔργον, ὅ τι φρεσὶν ᾗσιν ἐπιστάμενος πονέηται·
τοὔνεκα δηιοτῆτος ἀποσχόμεναι κελαδεινῆς
ἱστὸν ἐπεντύνεσθε φίλων ἔντοσθε μελάθρων·
ἀνδράσι δ' ἡμετέροισι περὶ πτολέμοιο μελήσει·
ἐλπωρὴ δ' ἀγαθοῖο τάχ' ἔσσεται, οὕνεκ' Ἀχαιοὺς
δερκόμεθ' ὀλλυμένους, μέγα δὲ κράτος ὄρνυται ἀνδρῶν
ἡμετέρων· οὐδ' ἔστι κακοῦ δέος· οὔτι γὰρ ἄστυ
δήιοι ἀμφὶς ἔχουσιν ἀνηλέες, οὔτ' ἀλεγεινὴ
γίνετ' ἀναγκαίη καὶ θηλυτέρῃσι μάχεσθαι."

---

462. *τίν'* M.

463. *τίς* M. — *εὐχομένοισιν* A et vulgo, *εὐχομένοισι* M. Quod hic versus nullo nexu vel cum antecedentibus vel cum sequentibus cohaerere videretur, Bonitius *l. c.* p. 1243 versus hoc modo transposuit:

τὴν δὲ φάτις καὶ Ἄρηος ἔμεν κρατεροῖο θύγατρα,
ἠὲ τάχ' ἀθανάτων τις ἐπήλυθεν εὐχομένοισιν·
τῷ οἱ θηλυτέρην τιν' ἐριζέμεν οὔτι ἔοικεν.

Verum hoc ne ferri quidem potest. Nam cum Hippodamia, ut Trojanas mulieres ad pugnandum incitaret, maxime usa esset v. 420 sqq. Penthesileae exemplo, quae non inferius pugnet maribus, Theano id argumentum refutatura Amazones omnes a prima pueritia armis et pugnando exercitatas esse memorat, Penthesileam vero ipsam fama haud obscura a Marte prognatam ferri: propterea quod et Amazon esset et Martis filia, aliam feminam cum ea certare posse nullam. Tum idem quod jam supra v. 363 sqq. Trojanus quidam suspicatus erat fortasse ne mortalem quidem bellatricem esse sed Deam coelo delapsam, v. 463 addit. Ei autem non apte adjiceretur *τῷ οἱ* etc., quia cum Diis homines certare non posse per se apparet. Eadem quae mihi etiam Spitznero fuit sententia *observatt.* p. 29 sq., qui acute insuper observavit proxima *πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν* etc. tantum post haec *ἠὲ τάχ' ἀθανάτων τις* etc., non post illa *τῷ οἱ θηλυτέρην* etc. poni potuisse.

464. Nisi fallor, fuit qui *πᾶσι γάρ* conjiceret. Non recte. Neque enim novum eorum quae dicta erant affertur argumentum, sed quae jam v. 451 sqq. disputata erant ita ut ad solas Trojanas et Amazones referrentur, generali nunc sententia illustrantur et comprobantur.

466. *ὅτι* M. — *ᾗσιν* om. M.

468. *ἐπεντύνεσθε ἑῶν* AM et vulgo, *ἐπεντύνεσθαι* propter hiatum (vid. *prol.* II, 1, §. 6) emendavit Hermann. *Orph.* p. 741, recepit Lehrs. Ego olim infinitivo infensus (vid. *prolegg.* II, 2, §. 28) propter v. 455. 469. 471. 472 *ἐπεντυνώμεθ'* conjeceram; sed quoniam, ubi mulieres monet, eas ipsas alloquitur ut v. 454 *ὄρνυσθ'*, praetuli *ἐπεντύνεσθε φίλων* secundum X, 328 *γοόωντα φίλων ἀπέπεμπε μελάθρων*. Et cfr. ad v. 100. — *ἔντοσθι* A et vulgo, *ἔντοσθε* M, et ita jam Herm. *l. c.* correxit, idemque pluribus commendavit Spitzner. *observatt.* p. 72, quem sequutus est Lehrs.

469. *πολέμοιο* A, *πτολέμοιο* M C1, et ita corr. Rhod.

470. *οὔνεκ'* M.

472. *κακὸν* AM C12, *κακῶν*, quod Pauw. malebat propter praecedens *ἐλπωρὴ ἀγαθοῖο*, recentiores receperunt. Sed praeferendum fuit *κακοῦ*, quod de certo aliquo malo, h. l. de urbis excidio, poni solet. Vid. IV, 402. IX, 414. XIII, 476.

474. *γίγνετ'* A et vulgo, *γίνετ'* M: vid. *prol.* II, 2, §. 5.

ὣς φάτο· ταὶ δ' ἐπίθοντο παλαιοτέρῃ περ ἐούσῃ,
υσμίνην δ' ἀπάνευθεν ἐσέδρακον. ἣ δ' ἔτι λαοὺς
δάμνατο Πενθεσίλεια, περιτρομέοντο δ' Ἀχαιοί,
οὐδέ σφιν θανάτοιο πέλε στονόεντος ἄλυξις·
ἀλλ' ἅτε μηκάδες αἶγες ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι
πορδάλιος κτείνοντο, ποθὴ δ' ἔχεν οὐκέτι χάρμης
ἀνέρας ἀλλὰ φόβοιο, καὶ ἄλλυδις ἤιον ἄλλοι
οἳ μὲν ἀπορρίψαντες ἐπὶ χθόνα τεύχε' ἀπ' ὤμων,
οἳ δ' ἄρα σὺν τεύχεσσι, καὶ ἡνιόχων ἀπάνευθεν
ἵπποι ἴσαν φεύγοντες· ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάρμα
ἔπλετ', ἀπολλυμένων δὲ πολὺς στόνος· οὐδέ τις ἀλκὴ
γίνετο τειρομένοισι· μινυνθάδιοι δὲ πέλοντο
πάντες, ὅσους ἐκίχανεν ἀνὰ κρυερὸν στόμα χάρμης.

---

475. *παλαιοτέρη* M. — *ἐούση* M.
476. *ἥ* hic quidem M.
478. *σφι* A, *σφιν* M C1 et ita corr. Pauw., qui etiam *σφισι* cum Sylburg. (cfr. Dorvill. *l. c.* p. 580) male proponit. — *πέλεν* M, sed vid. *proll.* II, 1, §. 4.
479. *βλοσυροῖσι γένυσι* AM, *βλοσυροῖο γ.* C1, *βλοσυρῇσι γένυσσι* Rhod. corr., qui etiam *βλοσυραῖς γενύεσσι* tentabat. Sed illud praeferendum fuit: vid II, 576. V, 20 et *prol.* II, 1, §. 14. Cfr. Spitzner. ad *Λ*, 416.
480. *παρδάλιος* AM et vulgo, *πορδάλιος* ego ex more recentiorum: vid. *prol.* II, 2, §. 5 et cfr. Spitzner. ad *N*, 103. — *οὐκ ἔτι* A, *οὐκέτι* M.
481. *ἤϊεν ἄλλος* A et vulgo, *ἤιον ἄλλοι* M, et ita jam dudum ego conjeceram.
482. *ἀπορρίψαντες* hic quidem M.
483. *τεύχεσι* M.
484. *ἔσαν* AM et vulgo, *ἴσαν* hic et aliis locis II, 200. IX, 258 restituit Spitzner. *mant.* p. 216 sq. Nec poterit Nonn. XVII, 11 *θυρσοφόροι στίχες ἦσαν* ad vulgatam tuendam afferri.
485. *πόνος* A, *στόνος* M et Rhod. in versione: *multum gemitus.* Spitznerus *observatt.* p. 19 subita casuum mutatione offensus primum uno tenore *ἐπ. δ' ἄ. χ. ἔ. ἀ. π ο υ λ ὺ ς στόνος* junxit, quod elegantius etiam *ὀ λ ο ὸ ς στόνος* scribi potuit. Deinde autem ab ea emendatione lectore revocato ib. p. 20 ex *Θ*, 64 *ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν* duo membra tuitus *ἀ π ο λ λ υ μ έ ν ο ι ς* conjecit usus XIV, 182 *Τρωσὶν ἄχος πέλε, χάρμα δ' Ἀχαιοῖς,* qui locus plane alius est rationis. Omnino dativus hic plane praeposterus est, quia gemitus ab exspirantibus non possidetur, sed exoritur. Cfr. *K*, 483. *Φ*, 20 *τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής.* Nihil in mutatis casibus offensionis, dummodo membra singula rite dispescantur. Id feci commate, quod in A post *ἔπλετ'* positum fuit, reducto.
486. *γίγνετο* A et vulgo, *γίνετο* M. — *μινυνθάδιον* V.
487. „Minus appositum est *ἐκίχανεν* ita nude de Penthesilea, ubi *ἐπεσσυμένοις δ' ἄρα χάρμα* praecedit: Sic tamen ipse Quintus: Nam *ἐκίχανον* non conveniret hic." PAUW. Itaque cum Penthesileae postremo mentio facta esset 477, decem versibus de Achivorum fugientium pavore interjectis, ego olim in *emendatt.* p. 268 versum hujus sententiae perisse arbitrabar: *δεινὴ Πενθεσίλεια μέγ' ἔγχεϊ μαιμώωσα.* Et idem post II, 548 factum esse censebam. Id judicium rejecit Struvius minor *l. c.* p. 36, qui subjecto repetito notat abstinere Quintum, si totus sententiarum nexus dubitare non sinat, qui sit intelligendus. Affert VI, 291. IX, 230. XIV, 581. Ex his medius locus eximendus, quo *ὃ δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπεν* scribendum fuit; priore loco subjectum v. 288 memoratum facilius mente

ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπιβρίσασα μέγα στονόεσσα θύελλα
ἄλλα μὲν ἐκ ῥιζέων χαμάδις βάλε δένδρεα μακρὰ
ἄνθεσι τηλεθόωντα, τὰ δ᾽ ἐκ πρέμνοιο κέδασσεν
ὑψόθεν, ἀλλήλοισι δ᾽ ἐπὶ κλασθέντα κέχυνται·
ὣς Δαναῶν κέκλιντο πολὺς στρατὸς ἐν κονίῃσι
Μοιράων ἰότητι καὶ ἔγχεϊ Πενθεσιλείης.
αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ νῆες ἐνιπρήσεσθαι ἔμελλον
χερσὶν ὕπο Τρώων, τότε που μενεδήιος Αἴας
οἰμωγῆς ἐσάκουσε καὶ Αἰακίδην προσέειπεν·
„ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ δή μοι ἀπείριτος ἤλυθεν αὐδὴ
οὔασιν ὡς πολέμοιο συνεσταότος μεγάλοιο·
ἀλλ᾽ ἴομεν, μὴ Τρῶες ὑποφθάμενοι παρὰ νηυσὶν
Ἀργείους ὀλέσωσι, καταφλέξωσι δὲ νῆας·
νῶιν δ᾽ ἀμφοτέροισιν ἐλεγχείη ἀλεγεινὴ
ἔσσεται· οὐ γὰρ ἔοικε Διὸς μεγάλοιο γεγῶτας
αἰσχύνειν πατέρων ἱερὸν γένος, οἵ ῥα καὶ αὐτοὶ

---

additur; postremo etiam lacunam esse olim suspicatus sum. Sed quum lacuna non necessitate quadam postulari videatur, asteriscos hic quoque interponere dubitavi, quibus fortasse liberalius usus esse videar principum imitatus in donandis honoris causa lemniscis munificentiam.

488. *ως* M. — *θάλασσα* V.

489. *ῥιζῶν* A et vulgo, *ριζῶν* M. Correxi.

490. *κέδασεν* A, *κέδασσεν* M et ita corr. Rhod. *κέασσεν* Lehrs. e conjectura scripsit, male. Hoc esset lignarii, qui arborem securi *scindit;* illud est procellae, quae eam magna vi *frangit* et *comminuit.* Ceterum locus paullo obscurior ita explanandus est: alias arbores cum ipsis radicibus evulsas humi prosternit, alias superne e trunco dispergit, i. e. superam arboris partem fractam disjicit, ut imus tantum caudex relinquatur. Unum prius genus descripsit Homerus I, 541 sq.

πολλὰ δ᾽ ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
αὐτῇσιν ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.

491. *ἐπικλασθέντα* A, *ἐπὶ κλασθέντα* M et ita corr. Pauw. — *κέχυται* AM C12, corr. Rhod.

492. *κέκλιτο* AM C12 et vulgo. „Mediam hic producit contra quam fieri solet: Nonne scribendum *κέκλιντο. πολὺς στρατός* collectio est.“ PAUW. Eam emendationem firmatam satis multis locis (vid. *prol.* II, 2, §. 14) recipere malui, quam quod Lehrs. scripsit *κεκύλιστο* Nonno quidem usitatum sed Quinto ignotum.

497. *χιλεῦ* (sed *α* ab al. m.) M. — *περι* M. — *ἀπείρητος* M.

499. *νηυσὶ* A, *νηυσὶν* M.

501. Cum in ed. Basil. corrupte *ἀμφοτέροισιν ἀλεγχεινὴ* legeretur, Rhod. scilicet *ἐλεγχειὴ* emendans hanc notulam adscripsit: „deest forte *καὶ ὄνειδος* vel *κατ᾽ Ἀχαιοὺς* vel *κατὰ δῆμον*, vel adjectivum aliquod ut *μάλ᾽ ἀεικής*.“ Etiam Spitznerum error transversum egit, qui *mant.* p. 205 *ἐλεγχειὴ μετόπισθεν* tentabat. Sed *ἐλεγχειὴ ἀλεγεινὴ* A M VNV3 C12.

502. *μεγάλοιο γεγαῶτας* AM, *μεγάλου γεγαῶτας* VNV 3; „*μεγάλου* pro *μεγάλοιο*, vel hoc retento *γεγῶτας*.“ RHOD. Illud recentiores recepere, sed hoc recipiendum fuisse docent II, 310 *πρεσβυτέροιο γεγῶτος.* III, 472 *υἷα γεγῶτα.* VII, 39 *φῶτα γεγῶτα.* XIII, 474 *ἀρίδηλα γεγῶτα*, et Quinti mos, de quo dictum in *prol.* II, 1, §. 14.

503. *ἱερῶν* A, *ἱερὸν* MVNV3 C12, et ita corr. Pauw. et jam Rhod. in

Τρώων ἀγλαὸν ἄστυ διέπραθον ἐγχείῃσι
τὸ πρὶν ἅμ' Ἡρακλῆι δαΐφρονι Λαομέδοντος
* * * *
ὡς καὶ νῦν τελέεσθαι ὑφ' ἡμετέρῃσιν ὀΐω
χερσίν, ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀέξεται ἀμφοτέροισιν."

---

versione. — *ῥά* M. Notum est incitamentum: Hom. *Z*, 209 *μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν.* Tyrt. VI, 9 *αἰσχύνει τε γένος.* Variavit Nonnus, qui XLII, 376 *μὴ γένος αἰσχύνῃς μητρώιον*, sed XX, 60 *πατρῴου δ' ἐγέραιρε σοφὴν ὠδῖνα καρήνου.* XXXVII, 187 *σπεῦδε τέκος γενετῆρα τεαῖς ἀρετῇσι γεραίρειν* dixit.

504. *Τρώων* A et vulgo, *Τροίης* M. De utriusque formulae discrimine pluribus exposui in *Zimmerm. annall.* 1841 p. 702 sq. Hic quidem monere sufficit ubi de *evertendo* sermo sit, Quintum *Τροίης* praetulisse: sic IX, 279 *εἰσόκε Τροίης Πέρσωμεν κλυτὸν ἄστυ* et XIII, 352 *οἵ δ' ἔτι Τροίης Ἀργεῖοι πτολίεθρον ἐΰκτίμενον διέπερθον.* Contra apte etiam incolarum mentio injicitur V, 280 *ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι Ὁππόσα μητιόωντο*, item XIII, 59. 70, ubi Achivi ne a Trojanis animadvertantur metuunt. IX, 511 *Τρώων ἤν ποθ' ἕλωμεν ἐΰκτίμενον πτολίεθρον* de proeliis cogitat contra Trojanos gerendis. — *ἐγχείῃσιν* A, *ἐγχείῃσι* M, et alterum utrum ceteri libri, posterius Lehrs. *ἀφραδίῃσι* Tychs. e sua conjectura provocans ad *E*, 648 sq. *ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρὴν Ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαομέδοντος.* Eam conjecturam recte jam Bonitius monuit *l. c.* p. 1228 nec mutandi lenitate, neque constructionis inde oriundae facilitate nec denique sensu commendari, quum patres gloriandi causa memorati sua virtute non Laomedontis stultitia superiores evasisse dicendi essent. Vid. ad v. sq.

505. *τοπρὶν* A, *τὸ πρὶν* M. Nulla defectus nota in M C1 2 et, ut videtur, in ceteris cdd. „Hic manca est oratio: Nam post *Λαομέδοντος* versus deesse videtur. Sententiae tamen non multum decedit, etiamsi causa Trojae tunc dirutae subticeatur." RHOD. Eum jure secuti sunt Pauw. et Dausq. Bonitius tamen *l. c.* lacunam in primis tribus libris ex M ad integritatem restitutis dubitat ac praeterea versu adjecto orationem nimis extendi et languidam fieri existimat. Et illud judicium jam in *emendatt.* p. 264 refutavi, cetera autem in Quinto contrarium potius probant. Quod autem ipse conjecit *λαὸν ἑλόντες* pro *Λαομέδοντος* scribendum esse, satis jam refutavit Spitzner. *observatt.* p. 35, qui et ipse versum omissum esse censet, nisi quod dubitanter fortasse *Λαομέδοντι* reponendum esse pronuntiavit. Sed quae ei dativo difficultas inesset, ipse vir praestantissimus perspexit. Itaque hic quidem tot auctoribus obsecutus asteriscos posui. Lehrs. Bonitium secutus est.

506. *ὥσπερ* AM et vulgo, quae particula ab h. l. aliena est, quippe qua duae res simpliciter inter se comparentur, ita ut altera paullulum efferatur. Ita, ut ceteros omittam, Quintus V, 213. VII, 45 *ὥσπερ ἔγωγε.* VI, 312 *ὥσπερ ἔοικε* et VII, 703 *ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθρησεν ἑὸν θυμήρεα παῖδα Οὔτι καταισχύνοντα βίην πατρός, ὥσπερ ὀΐω Ἔσσεσθ'.* Sed ubicunque inde, quod aliqua res aut *olim* jam facta est, aut omnino fieri *soleat*, eam *nunc quoque* eventuram esse conjicitur, ibi *ὡς καὶ νῦν* dici solet. Id igitur hic quoque restituendum esse jam olim dixi in *emendatt.* p. 175 sq., usus tum *O*, 292. Apoll. Rhod. I, 680. Addi poterat Hes. *ἔ.* 396. Etiam *ὡς καὶ νῦν* sic dicitur Quint. III, 652. V, 576. Similia autem sunt Quint. I, 760 *ὡς καί που τὸ πάροιθεν.* II, 327 *τῷ ῥα καί.* *O*, 534 *ὅς οἱ καὶ τότε.* *Π*, 238 *ἠδ' ἔτι καὶ νῦν.* Apoll. Rhod. I, 232 *ὡς δὲ καί.* II, 8 *καὶ δὲ τότε*, 1058 *τῷ καὶ νῦν*, 1192 *ὧδε καὶ αὐτοί.* III, 1005 *ὡς καί.* Tryph. 313 *οἵη καί.* Interdum simplex *ὡς νῦν* ponitur, ut *O*, 493. Quint. XII, 64. — *ἡμετέροισιν* M.

ὣς φάτο· τῷ δ' ἐπίθησε θρασὺ σθένος Αἰακίδαο·
κλαγγὴν γὰρ στονόεσσαν ὑπέκλυεν οὔασιν οἷσιν.
ἄμφω δ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἔντεα μαρμαίροντα·
καὶ τὰ μὲν ἑσσάμενοι κατεναντίον ἔσταν ὁμίλου·
τῶν δ' ἄρα τεύχεα καλὰ μέγ' ἔβραχε· μαίνετο δέ σφιν
ἶσον θυμὸς Ἄρηι· τόσον σθένος ἀμφοτέροισι
δῶκεν ἐπειγομένοισι σακέσπαλος Ἀτρυτώνη.
Ἀργεῖοι δ' ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταιὼ
εἰδομένω παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
οἵ ποτ' ἐπ' εὐρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν οὔρεα μακρὰ
Ὄσσαν τ' αἰπεινὸν καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον,
ὅππως δὴ μεμαῶτε καὶ οὐρανὸν εἰσαφίκωνται·
τοῖοι ἄρ' ἀντέστησαν ἀταρτηροῦ πολέμοιο
Αἰακίδαι μέγα χάρμα λιλαιομένοισιν Ἀχαιοῖς
ἄμφω ἐπειγόμενοι δηίων ἀπὸ λαὸν ὀλέσσαι.
πολλοὺς δ' ἐγχείῃσιν ἀμαιμακέτῃσι δάμασσαν·
ὡς δ' ὅτε πίονα μῆλα βοοδμητῆρε λέοντε
εὑρόντ' ἐν ξυλόχοισι φίλων ἀπάνευθε νομήων
πανσυδίῃ κτείνωσιν, ἄχρις μέλαν αἷμα πιόντες
σπλάγχνων ἐμπλήσωνται ἑὴν πολυχανδέα νηδύν·
ὣς οἵγ' ἄμφω ὄλεσσαν ἀπειρέσιον στρατὸν ἀνδρῶν.
ἔνθ' Αἴας ἕλε Δηίοχον καὶ ἀρήιον Ὕλλον,

---

508. *τῶ* M.

509. *γὰρ* om. V. — *ὑπέκλυεν* A et vulgo, *ἐςέκλυεν* M.

511. *ἐσσάμενοι* M. — *ἔσσαν* ed. Basil.; inde Rhod. „Forte *ἦσαν* pro *ἤισαν*, vel *ἶξαν*: sed *ἔσταν* visum est tandem genuinum.“

513. *ἀμφότέροισι* M.

517. *ἔφαν*, quo quis haereat, ita explicandum: gloriabantur illi se Olympo Ossam et Pelion eo consilio imponere, ut ipsum in caelum ascenderent. Vid. Hom. λ, 313 sq. *οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ Φυλόπιδα στήσειν*. Apoll. Rhod. I, 481 *τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωιάδας*. Virg. Georg. I, 280 et *conjuratos* caelum rescindere fratres.

518. *τ'* om AM, add. Rhod. „*ὄσσαν ἐπεινὴν καὶ πήλιον* (*ἔτι* supra) C1: sic apparet ejusmodi correctiones esse a librario; est enim *ἔτι* ab eadem manu.“ TYCHS. E1 ad *ὄσσαν* adnotat *ὄρος ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ*, ad *πήλιον· ὄρος ἐν τῇ Θρᾴκῃ*.

519. *ὅπως* AM, *ὅππως* C1 et ita corr. Rhod. Olim particula *καί* offensio mihi fuit, quod, cum ipso hoc consilio ut caelum ascenderent (*ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη*) Aloidae montes cumulavissent, non recte videbatur mihi caeli nomen efferri. Itaque *μεμαῶτες ἀν' οὐρανόν* tentabam, provocans ad Spitznerum *dissert. de praep. ἀνά* p. 8 sq. Sed jure et ille et Hermann. vulgatam vindicarunt. Sententia enim haec est: ut, si dii proelium detrectaturi essent, *vel* in caelum usque eos persequerentur.

525. *ἐνὶ* AM, corr. Rhod.

526. *πανσυδίη* M, *πασσυδίῃ* C12.

527. *ἐμπλήσονται* A et vulgo, *ἐμπλήσωνται* M, et ita corr. Rhod. — *πουλυχανδέα* M.

529. *Δηΐχον ἠδὲ Ἀρήϊον* AM et vulgo. „Non placet nomen: Nonne scribendum, *Ἔνθ' Αἴας ἕλε Δηΐοχον,*

Εὐρύνομόν τε φιλοπτόλεμον καὶ Ἐννέα δῖον.
Ἀντάνδρην δ' ἄρα Πηλείδης ἕλε καὶ Πολεμοῦσαν
ἠδὲ καὶ Ἀντιβρότην, μετὰ δ' Ἱπποθόην ἐρίθυμον,
τῇσι δ' ἔφ' Ἁρμοθόην· ἐπὶ δ' ᾤχετο λαὸν ἅπαντα
σὺν Τελαμωνιάδῃ μεγαλήτορι· τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ
πυκναί τε σθεναραί τε κατηρείποντο φάλαγγες
ῥεῖα καὶ ὀτραλέως, ὡσεὶ πυρὶ δάσκιος ὕλη
οὔρεος ἐν ξυνοχῇσιν ἐπισπέρχοντος ἀήτεω.
τοὺς δ' ὁπότ' εἰσενόησε δαΐφρων Πενθεσίλεια
θῆρας ὅπως θύνοντας ἀνὰ μόθον ὀκρυόεντα,
ἀμφοτέρων ὥρμησε καταντίον, ἠΰτε λυγρὴ

ἰδ' ἀρήϊον Ὕλλον. Deiochus inter Graecos est apud Homerum.“ PAUW. Deiochus ille a Paride vulneratur *O*, 341. Pauwi conjecturam probavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 119, *τέ* post *Δηίοχον* inferendum censuerunt Hermann. *Orph.* p. 741. et Spitzner. *mant.* p. 205, recepitque Lehrs. Sed repugnat Quinti usus, quo ille *ἰδέ* constanter post caesuram trochaicam tantum posuit; vid. I, 108. 377. II, 343. 490. III, 610. 772. IV, 154. 502. VI, 117. 407. 492. VII, 691. 733. VIII, 189. IX, 31. X, 435. XII, 318. 406. XIV, 528. Uno loco alia sede legitur I, 254

Εὐάνδρην δ' ἄρα Μηριόνης ἰδὲ Θερμώδωσσαν,

propter clausulam spondaicam. Hic quidem *καὶ* scribendum fuit, nisi altius latet vulnus. Nam cum in libris quantum scimus *Δήιχον ἠδὲ* legatur, haud scio an eo lateat bisyllabum nomen; ad quod statim *ἀρήιον* sit referendum, hoc modo: *ἔνθ' Αἴας ἕλε Δῆμον ἀρήιον ἠδὲ καὶ Ὕλλον.* Sed illud nomen cum nimis esset incertum, alteram scripturam praetuli.

530. *φιλοπτόλεμον* cum linea, qua nomen proprium indicatur, M. — *Ἐν-νέα* V.

531. *Πολέμουσαν* A et vulgo, *Πολεμοῦσαν* M.

532. *ἐρίθυμον.* M.

533. *ὤλετο* A C1, *ᾤχετο* M, et ita corr. Rhod.

534. *Τελαμωνιάδη* M.

536. *δὲ 'τραλέως* (sic!) A, *δὲ ὀτραλέως* C 1 2, *καὶ ὀτραλέως* M, et ita emend. Rhod.

537. „Ineptum est *ἐν ξυλόχοισιν* post *δάσκιος ὕλη.* An ita Quintus? Non puto, et Amanuenses hic accuso. Lege *ἐν ξυνοχῇσιν*: *In montis angustiis*, ubi et ventus et ignis maxime furit. *ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ* ex Homero notissimum est.“ PAUW. Quamquam saepissime apud Quintum *ἐν ξυλόχοισι* legitur, nusquam tamen genitivus *οὔρεος* seu similis additur: I, 5. 525. 541. II, 575. III, 143. V, 376. VIII, 268. IX, 451. X, 133. 415. 445. XII, 531. XIV, 295. Quod autem Homerus *Ψ*, 330 dixit multiplici imitatione ab Epicis recentioribus dilatatum Spitznerus ad h. l. exemplis his docuit: Apoll. Rh. II, 318 (non 18) *ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσιν.* I, 160 *ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο,* 1006 *ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος.* IV, 629 *ὕδωρ ἐν ξυνοχῇ.* Quint. IV, 342 *ἐνὶ ξυνοχῇσιν ἀγῶνος.* Opp. Cyn. II, 17 *ἐνὶ ξυνοχῇσι μεσημβρινοῖο δρόμοιο,* Halieut. II, 596 *ξυνοχῇ πεπέδηται ὀδόντων.* V, 132 *θωμίγγων ξυνοχῇσι.* Addi poterat Apoll. Rh. I, 744 *ξυνοχὴ χιτῶνος.* Coluth. 73 *βλεφάρων ξυνοχή,* 259 *ἐνὶ ξυνοχῇσι καρήνου.* Itaque quod Homerus in simili comparatione *Ξ*, 396. *Π*, 766 *οὔρεος ἐν βήσσῃς* dixit, unde in Soph. Aj. 198 *ἐν εὐανέμοις βάσσαις*, mutato nomine expressisse videtur Quintus. Simile est II, 282 *ἀνὰ πτύχας — οὔρεος.*

538. *τούσδ'* A, *τοὺς δ'* M.

540. *κατεναντίον* A M, *καταντίον* N V 1 2 et ita corr. Rhod. — *ἠΰτε* versu mutilo A, *ἠΰτε λυγρὴ* M N, *ἠΰτε δεινὴ* V 1 2a, *ἠΰτ' ἐφάνη* C1. „In fine Epitheton deest, *δεινὴ* vel

πόρδαλις ἐν ξυλόχοισιν ὀλέθριον ἦτορ ἔχουσα
αἰνὰ περισσαίνουσα θόρῃ κατέναντ' ἐπιόντων
ἀγρευτέων, οἵπερ μιν ἐν ἔντεσι θωρηχθέντες
ἐσσυμένην μίμνουσι πεποιθότες ἐγχείῃσιν·
ὣς ἄρα Πενθεσίλειαν ἀρήιοι ἄνδρες ἔμιμνον
δούρατ' ἀειράμενοι· περὶ δέ σφισι χαλκὸς ἀΰτει
κινυμένων· πρώτη δ' ἔβαλεν περιμήκετον ἔγχος
ἐσθλὴ Πενθεσίλεια· τὸ δ' ἐς σάκος Αἰακίδαο
ἷξεν, ἀπεπλάγχθη δὲ διατρυφὲν εὖτ' ἀπὸ πέτρης·

ἀναιδής." RHOD. De v. 540. 541. 546 in C2 *Tychs.* haec notavit: „in hoc folio margo lacer fuit: noster has voces supplevit, ut et Lascaris; sed desunt extremae voces in A E1 et aliis." Cfr. III, 201.

541. *πόρδαλις* AM, *πάρδαλις* NV1 2 (si quidem fides est Schowio ob aliam rem describenti) a. — *ἦτορ* versu mutilo A, *ἦτορ ἔχουσα* MNV1 2 E1 2 C1a. „Adde in calce *ἔχουσα.*" RHOD.

542. *περισαίνουσα* AM, corr. Pauw. Sed Spitznerus in *mant.* p. 206 cum vocabulum *σαίνειν* ubivis obveniat de animalium adulatione et blanditiis, cujus usus multa exempla adduxit (Hom. *κ*, 214 sqq. *π*, 10, Hesiod. Theog. 771. Apoll. Rhod. I, 1145. III, 884. Orph. Lith. 424. Quint. II, 84. V, 95. VI, 127, adde Nonn. XLII, 362), aut *περισσείουσα* aut *περιφρίσσουσα* scribendum conjicit, quarum tamen conjecturarum posteriorem ipse rejecit. Sed ne illa quidem ferri potest. Nam quid sit XII, 509 *περισσείοντο τείχεα* patet, sed h. l. de *una panthera recta* in *obvios* venatores irruente quid praepositio *περί* sibi velit non video. Sed verum est vulgatum, quod intelligendum de panthera furente, quae caudam vehementer huc illuc jactat, quod facere solent hae bestiae furore percitae. Caudae autem motum non blandum sed minacem esse adjectum *αἰνά* docet. Cfr. Nonn. VI, 186 de furente leone:

αὐτομάτῃ μάστιγι περιστίζων δέμας οὐρῇ. —

θορεῖ A et vulgo, *θορῆ* (sic!) M. Praesens *θορεῖν* cum idonea auctoritate destituatur, jam olim Buttmannus *Gr. gr.* II, p. 151 not. ** (p. 200 * ed. II) *θόρεν* conjecit, quem aoristum magis poeticum dicit. Eum ob sequens *μίμνουσιν* displicere et potius M duce *θόρῃ* restituendum dixi in *emendatt.* p. 176, secutusque est Lehrs. De conjunctivo post *ἠΰτε* vid. *prol.* II, 2, §. 26. — *ἐπιόντωγε* (*ν* a m.) M.

543. *ἀγρευτῶν* AM et vulgo, *ἀγρευτέων* corr. Spitzner. in *praef. ad observatt.* p. IX, ubi Gruebenavium in literis ad eum datis *ἀγρευτάων, οἵπερ ἐν ἔντεσι* conjecisse refert.

545. *ἄρ*[α] (*α* ab alt. m. suprascr.) M. — *Ἀρήϊον* A et vulgo, *Ἀρήϊοι* M et ita cum Tychs. conjecit, quia *ἄνδρες* nude positum langueat, tum ego — vid. *emendatt.* p. 177 — et ob eandem causam et quod potius Achillis et Ajacis quam Penthesileae virtus hic quidem notanda erat. Adscripsi *N*, 499. Et idem a Gruebenavio inventum esse memorat Spitzner. *l. c.* p. X.

546. *χαλκὸς* versu mutilo A, *χαλκὸς ἀΰτει* MN, *χαλκὸς ὀρώρει* C1, *σφισιν ἔβραχε χαλκὸς* Rhod., *χαλκὸς ἐλήκει* Pauw., *χαλκὸς ἔλαμψε* vel *ἄστραπτε* Dausq., *ἔλαμπε* Scalig. conjecerunt.

547. *ἔβαλε* M.

548. *δὲ* AM, „*τὸ δὴ σάκος* vel *τὸ δ' ἐς σάκος.*" RHOD.

549. *ἵξεν* AM, corr. Tychs. — *ἀπεπλάγχνη* (*θ* ab ead. m.) M. — *διατριφὲν* A, *διατρυφὲν* M et ita tacite corr. Rhod. — *εὖτ'* * versu mutilo A C1 2, *εὖτ' ἀπὸ πέτρης* MN. „Ea verba desunt in ceteris omnibus cdd. etiam C1 et Lascarideis, quorum correctores non ausi sunt hunc defectum explere." TYCHS. Vario modo explere conati sunt editores:

τοῖ' ἔσαν Ἡφαίστοιο περίφρονος ἄμβροτα δῶρα.
ἡ δ' ἕτερον μετὰ χερσὶ τιτύσκετο θοῦρον ἄκοντα
Αἴαντος κατέναντα καὶ ἀμφοτέροισιν ἀπείλει·
„νῦν μὲν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἐτώσιον ἔκθορεν ἔγχος·
ἀλλ' οἴω τάχα τῷδε μένος καὶ θυμὸν ὀλέσσειν
ὑμέων ἀμφοτέρων, οἵτ' ἄλκιμοι εὐχετάασθε
ἔμμεναι ἐν Δαναοῖσιν· ἐλαφροτέρη δὲ μόθοιο
ἔσσεται ἱπποδάμοισι τότε Τρώεσσιν ὀϊζύς.
ἀλλά μοι ἆσσον ἵκεσθε κατὰ κλόνον, ὄφρ' ἐσίδησθε,
ὅσσον 'Αμαζόσι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν·
καὶ γάρ μευ γένος ἐστὶν 'Αρήιον· οὐδέ με θνητὸς
γείνατ' ἀνήρ, ἀλλ' αὐτὸς Ἄρης ἀκόρητος ὁμοκλῆς·
τοὔνεκά μοι μένος ἐστὶ πολὺ προφερέστατον ἀνδρῶν."

εὖτ' ἐπέλασσε Rhod., *οὔτ' ἐπέρησε* ex *Φ*, 594 Dausq. probante Pauwio, qui tamen *οὐδ'* rectius sane substituit. Tychs. laudat Virg. Aen. XII,740sq.

— — postquam arma dei ad Volcania ventum:
Mortalis mucro glacies ceu futilis ictu
Dissiluit; fulva resplendent fragmina arena,

ubi Heyn. hunc ipsum locum attulit.

550. *ἡφαίστοιο* M.

551. *ἥδ'* A, *ἥ δ'* M. — *φρεσὶ* AM C1 2; *χερσὶ* emend. Rhod.

552. *ἀμφοτέροις* A C2, *ἀμφοτέροισιν* M et ita jam emend. Rhod.; *ἀμφοτέροις ἠπείλει* C1, Dausq. praeterea *ἀμφοτέροις ἐπαπείλει*, quod cur rejiciendum sit dictum ad *proleg.* II, 1, §. 14.

553. *ἐτωσιον* M.

554. *οἴο* (*ω* suprascr. ab ead. m.) M. — *τῶδε* M.

555. *οἵτ'* hic quidem M.

557. *μετὰ Τρώεσσιν* AM et vulgo, *τότε* ego emendavi in Zimmerm. *annall.* 1841 p. 703, quoniam et praepositio magnopere languet, et distinctior temporis notatio desideratur: cfr. Hom. X, 287 sq.

καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
σεῖο καταφθιμένοιο.

Solum dativum in his locutionibus praelatum esse a poeta exemplorum nubes docet: I, 454. 502. III, 485. V, 149. 415. VI, 429. VIII, 440. 453. IX, 316. X, 17 (cfr. not.). 31. XII, 212. 290. XIV, 114. VI, 444. X, 23. XII, 10. Proxime autem accedit III, 118 sq.

ἀλλ' οὐ μὰν Τρώεσσιν ἐλαφρότερον πόνον οἴω
ἔσσεσθ' Αἰακίδαο δεδουπότος.

558. *ἵκεσθ' ἀνὰ* AM, „*ἵκεσθε ἀνὰ* vel *κατὰ κλόνον.*" RHOD. Prius recepit Tychs. sed hiatum ferri non posse recte judicavit Hermann. *Orph.* 741, qui, cum duos alloquatur Penthesilea, *ἵκεσθον ἀνὰ* conjecit. Hoc optime quidem habet, tenuitque Lehrs. Tamen quoniam et dualis ut omnino apud recentiores ita etiam apud Quintum rarior est, et is *ἀνὰ κλόνον* fere ibi tantum posuit, ubi metro postulabatur — vid. II, 16. 39. 654. III, 263. VI, 389. 571. IX, 148. 252. XI, 40. 253. 262. 437. XII, 88 —, alteram Rhodomanni emendationem praeferendam duxi. *Κατὰ κλόνον* legitur III, 274. VIII, 249. 260. 367. IX, 92. 196. 300. XII, 291, restituendum est VII, 476, in quibus tantum non omnibus antecedenti voci *ν* ephelcystico addito *ἀνὰ* scribi potuit. — *ἐσίδεσθε* AM et vulgo, *ἐσίδησθε* Rhod. emend., quod Pauw. non necessarium existimat, quia *ὄφρα* etiam cum indicativo jungatur. Vid. *proleg.* II, 2, §. 42.

559. *ὄρωρεν* A, *ὄρωρε* M.

ἦ μέγα * * * * *
* τοὶ δ' ἐγέλαϲϲαν, ἄφαρ δέ οἱ ἤλαϲεν αἰχμὴ
Αἴαντος κνημῖδα πανάργυρον· οὐδέ οἱ εἴϲω
ἤλυθεν ἐς χρόα καλὸν ἐπειγομένη περ ἱκέϲθαι·
οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο μιγήμεναι αἵματι κείνου
δυϲμενέων ϲτονόεϲϲαν ἐπὶ πτολέμοιϲιν ἀκωκήν.
Αἴας δ' οὐκ ἀλέγιζεν Ἀμαζόνος, ἀλλ' ἄρα Τρώων
ἐς πληθὺν ἀνόρουϲε· λίπεν δ' ἄρα Πηλείωνι
οἴῳ Πενθεϲίλειαν, ἐπεί ῥά οἱ ἐν φρεϲὶ θυμὸς
ᾔδεεν, ὡς Ἀχιλῆι καὶ ἰφθίμη περ ἐοῦϲα
ῥηίδιος πόνος ἔϲϲεθ' ὅπως ἴρηκι πέλεια.

---

563. ἦ. μέγα τοίδ' ἐγέλασαν· ἄφαρ δέ οἱ ἤλασ' αἰχμὴ A, ἦ μέγα τοίδ' ἐγέλασσαν. ἄφαρ δέ οἱ ἤλασεν αἰχμὴ M, ἐγέλασσαν etiam E1, ἤλασεν etiam C1, et utrumque corr. Rhod., qui ἦ μέγα conjungens *haec jactavit* convertit. Id Bonitio persuasit, qui inde etiam v. 583 μέγ' ἔφης conjecit *l. c.* p. 1227 sq., et Lehrsio, cum Tychsenius Heynio auctore scripsisset: ἦ. μέγα τοὶ δ' ἐγέλασσαν. Utrumque suo jure improbavit Spitzner. *observatt.* p. 36, nec tamen felicius rem gessit: nam quod ipse conjecit ἦ. μέγα δ' οἵγ' ἐγέλασσαν, — et in idem ego quoque incideram, vid. *emendatt.* p. 166 — et gravi pronomine laborat importuno loco posito, et verbo ἦ nude praemisso, quod ubicunque fit apud Homerum ceterosque copula καί novum quod ad idem subjectum referatur membrum semper adnectitur, uti jam in *rec.* p. 70 monui, ubi unicum qui pugnare videatur locum adscripsi Φ, 233 sq.

ἦ. καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ
κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὃ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων.

Apud Quintum quidem fere participium sequitur: I, 198 ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος, 741 et II, 81 ἦ μέγα νεικείων. III, 128 ἦ μέγα νεικείουσα. IV, 533 ἦ μέγα κυδαίνων. V, 521 ἦ ῥα μέγα στενάχων, 612 ἦ ῥα παρηγορέων. VI, 308 ἦ μέγ' ἐποτρύνων. VII, 287 ἦ μέγα κωκύουσα. VIII, 443 ἦ ῥα μέγα στενάχων Γανυμήδεος ἀγλαὸν ἦτορ. IX, 23 ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος. XIII, 287 ἦ ῥα λιλαιομένη. Sequente καί legitur I, 335. III, 83. VIII, 162. 217, ἦ ῥ' ὁ γέρων II, 41. III, 490, nude nusquam. Plura de his formulis etiam ex aliis scriptoribus congessit Lehrs. *stud. Ar. Hom.* p. 104 sq., qui tamen oblitus videtur Ξ, 475 ἦ ῥ' εὖ γιγνώσκων. Itaque nec quod Hermann. in *rec. c.* p. 260 conjecit ἦ. τοὶ δ' ἐξεγέλασσαν ullam veri speciem prae se fert. Imo ex locis supra adscriptis patet, hic quoque μέγα cum sequente participio illi ἦ adjunctum fuisse. Itaque aliquid deesse eo confidentius contenderim, quo facilius quid omissis verbis memoratum sit divinari posse videtur. Nam cum v. 551 missile vibrare dicatur Penthesilea, quod v. 563 sq. frustra dicitur Ajacis ocream attigisse, patet emissum telum significandum fuisse. Facile igitur tale quid poni potuit

ἦ μέγα [καγχαλόωσα κατὰ φρένας. ἧκε δ' ἄρ' ἔγχος
δεύτερον·] οἳ δ' ἐγέλασσαν. ἄφαρ δέ οἱ ἤλασεν αἰχμή etc.

Optime respondet tum v. 573 μέγα δὲ στονάχησε. Etiam sine lacuna per se scribi posse ἦ μέγα δ' ἐξεγέλασσεν tantum ne quis mihi male acutus opponat adjicio.

564. κνημίδα M.

565. ἤλυθ' M.

569. ἀνόρουσε (υ ab alt. m.) M. — λίπε A et vulgo, λίπεν M. — Πηλίωνι M.

571. Ἀχιλῆα (ι ab alt. m.) M.

572. ἔσσεσθ' A C2, ἔσσεθ' M C1

ἢ δὲ μέγα στονάχησεν ἐτώσια δοῦρα βαλοῦσα·
καί μιν κερτομέων προσεφώνεε Πηλέος υἱός·
„ὦ γύναι, ὡς ἀλίοισιν ἀγαλλομένη ἐπέεσσιν
ἡμέων ἤλυθες ἄντα λιλαιομένη πολεμίζειν,
οἳ μέγα φέρτατοί εἰμεν ἐπιχθονίων ἡρώων·
ἐκ γὰρ δὴ Κρονίωνος ἐριγδούποιο γενέθλης
εὐχόμεθ' ἐκγεγάμεν· τρομέεσκε δὲ καὶ θοὸς Ἕκτωρ
ἡμέας, εἰ καὶ ἄπωθεν ἐσέδρακεν ἀΐσσοντας
δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν· ἐμὴ δέ μιν ἔκτανεν αἰχμὴ
καὶ κρατερόν περ ἐόντα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ πάγχυ μέμηνας,
ἣ μέγ' ἔτλης καὶ νῶιν ἐπηπείλησας ὄλεθρον
σήμερον· ἀλλὰ σοὶ εἶθαρ ἐλεύσεται ὕστατον ἦμαρ·
οὐδὲ γάρ οὐδ' αὐτός σε πατὴρ ἔτι ῥύσεται Ἄρης
ἐξ ἐμέθεν· τίσεις δὲ κακὸν μόρον, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
κεμμὰς ὁμαρτήσασα βοοδμητῆρι λέοντι.
ἦ οὔπω τόδ' ἄκουσας, ὅσων ὑποκάππεσε γυῖα
Ξάνθου πὰρ προχοῇσιν ὑφ' ἡμετέρῃς παλάμῃσιν;
ἤ σευ πευθομένης μάκαρες φρένας ἐξείλοντο

---

et ita corr. Rhod. — ἴρηκι A et vulgo, ἴρικι (η ab alt. m.) M. Inde spiritum lenem restitui auctore Spitznero *observatt.* p. 199 sq. et ad *N*, 819.

575. ἀλίοισιν M. — ἐπέεσσιν M.

577. φέρτατοι εἰμὲν A et vulgo; correxi.

580. ἄποθεν (ω ab alt. m.) M.

583. Bonitius quia τλῆναι simpliciter dictum nusquam audendi habeat notionem, *l. c.* p. 1227 ἦ μέγ' ἔφης conjecit, recepitque Lehrs., quamquam id nullo niteretur exemplo nisi illo ἦ μέγα, de quo modo ad v. 563 diximus. Recte eum refutavit Spitzner. *observatt.* p. 35 sq.

584. Correxi quod vulgo legitur ἀλλά σοι. — ὕστερον A M C2, ὕστατον C1, et ita jam Rhod. in versione: *ultimus dies.* Cfr. II, 162. 187 ubi Rhod. jam recte idem correxit, 373. III, 345, ubi idem versus legitur.

585. ῥέσσεται M.

587. καιμμὰς (ε ab alt. m.) M. — ἐπαντήσασα A, ἀπαντήσασα ex Scaligeri conjectura vulgo. ὁμαρτήσασα M, quod recepi. Positum est verbum significatione singulari, quemadmodum similiter ὁμιλεῖν et saepius apud Homerum et semel apud Quintum IX, 169 dicitur. Ei significationi aliquid subsidii accedere dixi in *ep. crit.* p. 703 ex loco Homerico jam veteribus criticis jactato (de quo vid. etiam Phavorin. p. 1354 ext. ed. Basil.) *N*, 584 sq.

τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὃ μὲν ἔγχεϊ ὀξυόεντι
ἵετ' ἀκοντίσσαι, ὃ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.

Ibi enim quamquam recte sine dubio metaphrastes vocem exposuerit ὁμοῦ ἐπαφῆκαν, tamen etiam fuisse, qui eandem ὁμοῦ ἢ κατ' ἀλλήλων ἐγένοντο exponerent, nisos haud dubie ipsa verbi origine qua proprie nil nisi *coaptandi*, *arcte sese conjungendi* videretur habuisse notionem. *Congrediendi* certe, non *una eundi* notionem apud Nonnum habet XVI, 246 Διόνυσος ὁμάρτεε θυιάδι κούρῃ. Et similiter Artemidor. II, 11, quem locum exscripsit Suid. s. v. μελιταῖον κυνίδιον, de canibus venaticis: οἳ δ' ὁμόσε τοῖς θηρίοις χωροῦσιν.

589. παρὰ A M, corr. Rhod. — ἐφ' AC2, ὑφ' M C1, et ita corr. Rhod.

590. Imitatus est Homerum *I*, 377 ἐκ γάρ εὖ φρένας εἵλετο εὐρυόπα Ζεύς, ubi vid. Spitzn.

καὶ νόον, ὄφρα σε Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν;“
ὣς εἰπὼν οἴμησε κραταιῇ χειρὶ τιταίνων
λαοφόνον δόρυ μακρὸν ὕπαὶ Χείρωνι πονηθέν·
αἶψα δ’ ὑπὲρ μαζοῖο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν
οὔτασε δεξιτεροῖο· μέλαν δέ οἱ ἔῤῥεεν αἷμα
ἐσσυμένως· ἣ δ’ εἶθαρ ὑπεκλάσθη μελέεσσιν·
ἐκ δ’ ἔβαλεν χειρὸς πέλεκυν μέγαν· ἀμφὶ δέ οἱ νὺξ
ὀφθαλμοὺς ἤχλυσε καὶ ἐς φρένα δῦσαν ἀνῖαι.
ἀλλὰ καὶ ὣς ἄμπνυε καὶ εἴσιδε δήιον ἄνδρα
ἤδη μιν μέλλοντα καθελκέμεν ὠκέος ἵππου·
ὥρμηνεν δ’ ἢ χειρὶ μέγα ξίφος εἰρύσσασα
μεῖναι ἐπεσσυμένοιο θοοῦ Ἀχιλῆος ἐρωήν,
ἢ κραιπνῶς ἵπποιο κατ’ ὠκυτάτοιο θοροῦσα
λίσσεσθ’ ἀνέρα δῖον, ὑποσχέσθαι δέ οἱ ὦκα
χαλκὸν ἅλις καὶ χρυσόν, ἅτε φρένας ἔνδον ἰαίνει
θνητῶν ἀνθρώπων, εἰ καὶ μάλα τις θρασὺς εἴη,
τοῖς ἤν πως πεπίθοιτο θοὸν σθένος Αἰακίδαο·

---

591. *σοι* M. — *ἀμφιχέωνται* A et vulgo, *ἀμφιχάνωσιν* M, quod commendavi *emendatt.* p. 177, allato Ψ, 79 *ἀλλ’ ἐμὲ μὲν Κὴρ Ἀμφέχανε στυγερή,* et infra V, 611 ubi Rhod. *εὖτέ ἑ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν* restituit. Idem pluribus docuit Spitzner. *observall.* p. 74—76.

592. *κρατερῇ* AM E1 C2, *κραταιῇ* C1, et ita corr. Rhod.

595. *ἔρρεεν* hic quidem M.

596. „*ἐσσυμένως*] pro eo *ἐξ ὀτιλῆς* (*ὠτειλῆς* voluit) C1, sed in marg. additum *γρ. ἐσσυμένως.*“ TYCHS. — *ἥδ’* A, *ἣ δ’* M.

597. *ἔβαλε* M.

598. *δύσαν ἀνίαι* A M et vulgo; illud corr. Spitzn. *mant.* p. 233, hoc ego. Prius recepit Lehrs.

599. *ἀλλὰ καὶ* om. V. — *ἔμπνυε* A, *ἄμπνυε* (ε ab alt. m.) M, *ἄμπνυε* E1, et ita corr. Rhod. — *ἔξιδε* A M, emend. Rhod. — *λήϊον* V.

601. *ὥρμηνεν* A, *ὥρμηνεν* M. — *εἰρύσασα* A M et vulgo; correxi.

602. *μεῖνε* (αι ab alt. m.) M. Pro *θοοῦ*, quia contra Epicorum consuetudinem Achillis nomen duobus epithetis oneretur addita sine adjectivo voce *ἐρωήν,* in *ep. crit.* p. 704 *θοὴν* conjeci, quod immutatum putabam ab iis vel nolentibus, qui Achillem *θοόν* vel *ὠκύν* saepe legissent. Id quamquam ne nunc quidem displicet — cfr. II, 387 *Μέμνονος ὄβριμον ἔγχος ἐπεσσυμένοιο φέβοντο* — tamen quia *ἐπεσσυμένοιο* participium est, constans Aeacidae eripere epitheton dubitavi.

604. „C1 ad marg. *γρ. δώσ* = i. e. *δώσειν* pro *ὦκα* e Scholio.“ TYCHS. Et pro eodem, quod languidum mihi visum, ibid. *ὦνον* conjeci, quod intelligeretur de magno pretio, quo se ex captivitate Achillis redimere voluisset Penthesilea, et cum eo sensu id vocabulum non dictum videatur *ὑποσχέσθαι δέ τ’ ἄποινα* commendavi. Nunc utrumque rejicio: *celeriter* Penthesilea promissa facere debet, ut iis nuncupandis Achillis furorem sanguinolentum antevertat.

606. *κεἰ* A, *κ’ εἰ* E1, *κεῖ* C2, *καὶ εἰ* C1, ut conj. Scal., *εἰ καὶ* M, et ita corr. Dausq. idque, cum Tychs. *καὶ εἰ* scripsisset, hic et XI, 252 desideravit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 160. — *τίς* A M, *τὶς* vulgo; correxi.

607. *ἤνπως* AM, corr. tacite Pauw. — *πεποίθοιτ’ ὀλοὸν* AC2, *πεπίθοιτ’ ὀλοὸν* M E1 C1 Sylburg. et cod. apud Dorvill. *l. c.* p. 580, et ita corr. Pauw., recepit Tychs. Sed offende-

ἢ καὶ ὁμηλικίην αἰδεσσάμενος κατὰ θυμὸν
δῴη νόστιμον ἦμαρ ἐελδομένῃ περ ἀλύξαι.
καὶ τὸ μὲν ὣς ὥρμαινε· θεοὶ δ' ἑτέρωσε βάλοντο.
τῇ γὰρ ἐπεσσύμενος μέγ' ἐχώσατο Πηλέος υἱός,
καί οἱ ἄφαρ συνέπειρεν ἀελλόποδος δέμας ἵππου·
εὖτέ τις ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὑπὲρ πυρὸς αἰθαλόεντος
σπλάγχνα διαμπείρῃσιν ἐπειγόμενος ποτὶ δόρπον,
ἢ ὥς τις στονόεντα βαλὼν ἐν ὄρεσσιν ἄκοντα
θηρητὴρ ἐλάφοιο μέσην διὰ νηδύα κέρσῃ
ἐσσυμένως, πταμένη δὲ διαμπερὲς ὄβριμος αἰχμὴ
πρέμνον ἐς ὑψικόμοιο πάγῃ δρυὸς ἠέ νυ πεύκης·
ὣς ἄρα Πενθεσίλειαν ὁμῶς περικαλλέϊ ἵππῳ
ἀντικρὺ διάμησεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι

---

bat optativus, cum quominus *πεπίθητ'* poneretur nihil obstaret: vid. *prolegg.* II, 2, §. 26. Accedebat caesurae trochaicae studium et ceteri, quibus cum epitheto positum est *σθένος,* loci allati ad 793. Inde *πεπίθοιτο θοόν* scribere non dubitavi.

608. *ὁμηλικίαν* M.

609. *δώῃ* A, *δῴη* M, sed *δοίη* scripturum fuisse docet V, 472 *δοῖεν δὲ καὶ ἄλλοις.* Itaque *δῴῃ* scripsi. Vid. *proleg.* II, 2, §. 26. *ἐελδομένη* M.

610. *τὸ* A M et vulgo, *τὰ* quod Glasewald. *conjectt.* p. 9 proposuit, aliis locis comparatis, Spitzner. probavit *observatt.* p. 63.

611. *τῇ* M. — *ἐπεσσυμένῃ* A et vulgo, *ἐπεσσυμένη* M. Sed quia Penthesilea non jam impetum faciat, sed accepto vulnere obstupefacta haereat, et utrum resistat an preces fundat secum reputet — cfr. 591 sqq. 602 — *emendatt.* p. 177 *ἐπεσσύμενος* scripsi de Achille *cominus* jam in Amazonem *irruente.* Idem jam Tychs. invenerat, sed vulgatam ita defendit, ut de *primo congressu* intelligatur et *ἐχώσατο* sit *succensuerat.*

612. *συνέπειρεν* AM, *σὺν ἔπειρεν* auctore Pauwio distinxit Tychs., non recte: vid. *proleg.* II, 2, §. 20.

613. *ὑπαὶ* A M et vulgo, *ὑπὲρ* emendavit Spitzner. *mant.* p. 208 sq., recepit Lehrs.

614. *διαμπείρησεν* A, *διαπείρησε* M: „Ex *διὰ, ἀνὰ* et *περάω*, vel *διαμπείρῃσιν.*" RHOD. Verbum de carnibus veru transfixis sollemne jure reposuit Tychs. Cfr. *B,* 426

σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο.

615. *ἢ δ' ὅς* A, *ἠδ' ὥς* M E1 C1 (*ἤδ'* M), et ita corr. Pauw.; *ἢ ὥς* Rhod. in versione, et hoc recipiendum fuit, quod fecit Lehrs. — *στονόντα* M.

616. *μέσσην* M. — *κέρσῃ* M.

617. *διάμπερές* M. — *ὄμβριμος* A, *ὄβριμος* M.

618. *ἢ πεύκης* A, „in omn. mss. lacuna." SCHOW. ad v. 617, quod ad hunc v. referendum esse vidit Tychs., *ἢ ἐνὶ πεύκης* M; *ἢ ἐπὶ πεύκης* Rhod. conj.; *ἢ ἐνὶ πεύκῃ* Tychs. e sua conj. edidit. M scripturam Spitznerus probavit ita, ut initio *πρέμνῳ ἐν ὑψ.* legere mallet. Quod poeta evitavit propter duriorem longae vocalis correptionem. Vid. *prolegg.* II, 1, §. 7. Sed non videtur defendi posse inutilis praepositionis usus, ex qua ne aptum quidem est quicquam. Itaque *ἠέ νυ πεύκης* scribere non dubitavi, quod quamquam plane eodem modo alibi non legitur, similibus tamen satis defendi videtur. Ita II, 651 *ὁ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν Ἠέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης,* ubi particula *που* facile careas, et VI, 530 in disjunctivo membro *οἱ μὲν γὰρ στονόεντα βέλη χέον, οἱ δέ νυ λᾶας* legitur. Apud Hom. certe in secundo membro *Z,* 439 *ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει* ut apud Apol-

Πηλείδης· ἡ δ' ὦκα μίγη κονίῃ καὶ ὀλέθρῳ
εὐσταλέως ἐριποῦσα κατ' οὔδεος· οὐδέ οἱ αἰδὼς
ἤσχυνεν δέμας ἠΰ· τάθη δ' ἐπὶ νηδύα μακρὴν
δουρὶ περισπαίρουσα, θοῷ δ' ἐπεκέκλιτο ἵππῳ·
εὖτ' ἐλάτη κλασθεῖσα βίῃ κρυεροῦ Βορέαο,

---

lonium III, 676. 1073 *ἤ νυ* in primo positum est.

619. *περὶ καλλέϊ ἵππω* M.

621. *ἤδ'* A, *ἢ δ'* M. *ὀλέθρω* M. Struvius minor *l. c.* p. 19 quia semper apud Quintum dativus pluralis legatur — I, 312. 492. 644. 659. 719. 757. II, 233. 339. 355. III, 276. 316. 335. 382. V, 184. 408. 441. 484. 488. 530. 615. VI, 228. 250. 377. 385. 436. 441. 522. 613. 651. VII, 21. 114. 122. 502. 521. IX, 184. XI, 69. 126. 203. 283. 303. 314. XIII, 94 — et hic et III, 337. VI, 456. VII, 156 *ἐν κονίῃς* reponendum censet. Sed neglexit ille in omnibus illis locis longiorem formam *ἐν κονίῃσι* legi metro postulatam. Itaque ubi consonans sequitur ut h. l. et III, 337. VI, 456 singularem tenebimus, quem apud recentiores inveniri jam Gerhard. notavit *lectl. Apoll.* p. 66 allatis Theogn. 1268. Orph. Arg. 568. Oppian. Hal. IV, 556, neque II, 201 Quinto eripere ipse Struvius ausus est. Contra VII, 158 *ἐν κονίῃς ἐριπόντας* et II, 480 *ἐν κονίῃσι καὶ αἰνομόρῳ ὑσμίνῃ* recte ille emendavit. De locutione, qua olim offensus *κονίῃ τε λύθρῳ τε* male conjeci, cfr. Nonn. XXXVI, 212 *ὁμίλεε γείτονι πότμῳ* et XXXVIII, 210 *ὡμίλησεν ὀλέθρῳ*.

622. *οὐδέ* AM, *οὐ δέ* Tychs. Sequentia vertit Rhod. „*nec pudor ei formosum corpus dedecorat.*“ *Αἰδώς* potius hic *pudenda* esse ut XIII, 116 et hoc dici, Penthesileae pulcritudinem non eo esse dehonestatam quod turpiter resupina occiderit pudendis in conspectum datis, docui in *emendatt.* p. 269. Sed quod ibid. versum desideravi, quo ea res clarius enuntiata esset, id jam non opus videtur. Pertinet enim hic locus ad eam locutionem, quam olim exemplis aliquot illustravi in *adnott. ad Tryphiod.*, quae insertae leguntur in Jahnii *Archiv für Phil.* 1837. *t.* 5, 1. Si scriptum esset: *οὐδέ οἱ αἰδῶ ἠσχύνθη δέμας ἠΰ*, nemo offenderet. Sed de ea re alibi accuratius dicetur. Cfr. autem X, 75 *αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος*.

624. *ἐπικέκλιτο* A et vulgo, *ἐπεκέκλετο* M, unde augmentum restitui: vid. *prolegg.* II, 2, §. 3. Ceterum morientium feminarum *εὐσχημοσύνη* locus est a scriptoribus haud infrequenter tractatus. Ita de Polyxena infra XIV, 316 *καί ῥ' ἣ μὲν πρηνὴς χαμάδις πέσεν*, quod pluribus exornavit Eurip. Hec. 562 sqq.

— — *ἣ δὲ καὶ θνήσκουσ' ἅμα*
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.

Et ita Ovid. Met. XIII, 479 sq.

tum quoque cura fuit partes velare tegendas,
cum caderet, castique decus servare pudoris.

Tyrt. VI, 25 de cadente sene:

αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα.

Plin. epist. IV, 11 de virgine Vestali quae viva defoditur: „quum illud subterraneum cubiculum demitteretur, haesissetque descendenti stola, vertit se ac recollegit.“ Nonnus suo more in ea re describenda luxuriatur: vid. XVII, 220 sqq.

τὴν δὲ κονιομένην ἑτέρῃ ξύνωσαν ἀνίῃ
πέπλον ἀναστείλαντες ἀκοντιστῆρες ἀῆται
καὶ χροὺς ἔβλυε λύθρον (φίλτρον?) ἐπήρατον· αἰδομένη τε
δεξιτερῇ συνάγειρεν ἑὸν φεύγοντα χιτῶνα
γυμνὰ φυλασσομένη χιονώδεος ὄργια μηροῦ.

Cfr. XXXV, 21 sqq. — De Penthesilea Iscan. 647 sqq.

— — tanta est reverentia sexus:
Sidonias in crura togas sinuosaque texta Colligit.

625. *βίη* M.

ἥντε που αἰπυτάτην ἀνά τ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην,
οἵ αὐτῇ μέγ' ἄγαλμα, τρέφει παρὰ πίδακι γαῖα·
τοίη Πενθεσίλεια κατ' ὠκέος ἤριπεν ἵππου
θηητή περ ἐοῦσα· κατεκλάσθη δέ οἱ ἀλκή.

---

626. ἀνά AM, ἀνὰ Tychs.

627. περὶ AM et vulgo, παρὰ scripsi ex emend. Pauwi, quam Rhod. etiam fecisse videtur vertens: *juxta fontem*. Tychsen. quidem monuit περὶ etiam cum dativo junctum de vicinia dici affertque Σ, 453 μάρναντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν. Verum hoc ibi tantum fit ubi *movendi* verbum additur, quo indicatur non uno loco sed pluribus locis saepiusque in alicujus rei propinquitatem ventum esse, quo facto patet praepositionis παρά vim in eam facile transire, quae alteri praepositioni inest. Recte igitur I, 10 θύων Ἰδαίοιο περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου. IX, 210 ὀψὲ δ' ἄρ' εἰσενόησε περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου ὀλλυμένους, quia hic illic trusi a Deiphobo trucidantur, et VII, 455 ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐρημαίῃ περὶ νήσῳ — ἀσχαλόωσιν Ἀνέρες, quod explicatur v. 459: οἳ δ' ἀλεγεινοὶ Νηὶ περιτρωχῶσι. Praeterea apud Quintum παρά regnat: vid., ut eos locos omittam, quibus πάρ aut παρ' positum est metro postulatum, III, 17 φθῖσθαι — παρὰ Πριάμοιο πόληι, 741 σῆμα — ἀμφεβάλοντο — παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου. V, 433 μηλονόμοι — παρὰ Ξάνθοιο ῥεέθροις Πτῶσσον ὑπὸ μυρίκῃσιν, ubi etiam περὶ scribi potuit, VI, 122 ὅσοι — παρὰ προχοῇσι Καΐκου Ναίεσκον. VII, 413 ἔσαν παρὰ θίνεσι νῆες. VIII, 82 τέκε — Κρέουσα παρὰ προχοῇς ποταμοῖο, 103 ὅς ῥά τε ναιετάασκε παρὰ προχοῇς Λιμυροῖο. X, 152 μόρσιμον ἦμαρ Δέχνυτο — παρὰ τείχεσι πάτρης. XI, 68 τόν ῥα παρὰ λίμνῃ — γείνατο μήτηρ. Sollemnes etiam sunt locutiones παρὰ νηυσί I, 499. III, 404. 419. 744. VII, 675. 696. IX, 413 et παρὰ ποσσί I, 425. VI, 63. 432. VII, 349. VIII, 80. IX, 191. X, 272. XII, 292. 384; neque unquam περί in iis legitur. De παρὰ δαιτί vid. ad XIII, 4. Neque Homerus aliter *B*, 523 Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο. *P*, 263 ἐπὶ προχοῇσι — βέβρυχεν — κῦμα. Itaque ex *Π*, 825, ubi de sue et leone legitur:

ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
π ί δ α κ ο ς ἀ μ φ' ὀλίγης

huic loco nihil subsidii accedit. Nota est Theocritea πίτυς, ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. Cfr. ad v. 801.

628. ἠρείπει E1. „Lectio corrupta: Nam eadem hasta transfixa et Penthesilea et equus Penthesileae: quae proinde non poterat cadere ab equo, sed cadere debebat una cum equo: Ex antecedentibus res est perspicua: Infra etiam Quintus ὣς εἰπὼν μελίην ἐξείρυσε Πηλέος υἱὸς Ὠκέος ἐξ ἵπποιο καὶ αἰνῆς Πενθεσιλείης (v. 654 sq.) etc. Scribendum igitur absque dubio μετ' ὠκέος. Sic etiam intelligis illud τάθη — ἵππῳ, quod ceteroquin intelligere non potes.“ PAUW. Non accedo. Primum enim Penthesilea *simul cum* equo cadens non potest comparari cum abiete procellae vi confracta, quae non poterit non ad solam referri Penthesileam. Et aptissime quidem. Ea enim, quae eadem hasta atque equus confossa est, ex equo corruente ita defluit, ut pedes quidem in eo etiam inhaerescant, superior corporis pars prona equo delapsa in solum recidat. Ea quoniam non amplius erecta ex equo eminet, regina cum abiete dejecta comparatur. Similiter infra XI, 193 ἀμφεχύθη δ' ἵπποιο κατ' αὐχένος et Nonn. XXVIII, 168 sqq. de equite:

ἄλλος ἐριπτοίητος ὀλισθηρῶν ἀπὸ νώτων
ὄρθιος ἱππείης διὰ γαστέρος εἰς χθόνα πίπτων
κύμβαχος ἐστήρικτο παρήορος· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
κρᾶτα βαλὼν ἐκύλισσε λιπὼν πόδας εἰς ῥάχιν ἵππου.

629. θηητήρ A, θηητή MVNV123 C1E1, et ita corr. Rhod. — αἰχμή A, ἀλκή MVNV123 C12E1, et ita emend. Pauw.; ἀκμή conjecit Brodaeus.

Τρῶες δ' ὡς ἐσίδοντο δαϊκταμένην ἐνὶ χάρμῃ,
πανσυδίῃ τρομέοντες ἐπὶ πτόλιν ἐσσεύοντο
ἄσπετ' ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐπιβρίσαντος ἀήτεω
ναῦται νῆ' ὀλέσαντες ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον,
παῦροι πολλὰ καμόντες ὀϊζυρῆς ἁλὸς εἴσω,
ὀψὲ δ' ἄρα σφίσι γαῖα φάνῃ σχεδὸν ἠδὲ καὶ ἄστυ,
τοὶ δὲ μόγῳ στονόεντι τετρυμένοι ἄψεα πάντα
* * * * αἶψα δὲ πάντες
ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσι μέγ' ἀχνύμενοι περὶ νηὸς
ἠδ' ἑτάρων, οὓς αἰνὸν ὑπὸ ζόφον ἤλασε κῦμα·
ὣς Τρῶες ποτὶ ἄστυ πεφυζότες ἐκ πολέμοιο
κλαῖον πάντες Ἄρηος ἀμαιμακέτοιο θύγατρα
καὶ λαούς, οἳ δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν ὄλοντο.
τῇδ' ἐπικαγχαλόων μεγάλ' εὔχετο Πηλέος υἱός·

---

630. *ἴδοντο* A E1, *εἴδοντο* M, *ἐσίδοντο* VNV123 C1 (in C1 *ἐσ* suprascr.), et ita corr. Pauw.; qui etiam *μιν ἴδοντο* tentabat. — *χάρμη* M.

631. *πασσυδίῃ* C1. — *ἐσεύοντο* A, *ἐσσεύοντο* M.

632. *ἀκηχήμενοι* A, *ἀκηχέμενοι* M et tacite corr. Rhod. — *μεγάλω* M.

633. *ἐπιβρίσαντο* A, *ἐπιβρίσαντος* M et tacite corr. Rhod.

637. *μόνῳ* (*γ* ab alt. m.) M. — *τετρυγμένοι* A, *τετρυμμένοι* M, *τετρυμένοι* ego correxi. „Tum sine lac. *αἶψα πάντες* AC2, *αἶψα δὲ πάντες* M, *αἶψα γρ πάντες* (*α* super *γρ* (*γὰρ*) adscripto) C1: voluit *αἶψά γ' ἅπαντες*; perperam Schow. ex hoc cod. laudat *αἶψ' ἅμα πάντες; τετρυγμένοι περὶ νηὸς* E1 omissis intermediis propter homoeoteleuton vocis *ἀχνύμενοι*.“ TYCHS. Rhod. *αἶψά γε πάντες* conjecit, quod propter particulam *γέ* ferri nequit. Dausq. *ἄψεα* conjecit, quam emendationem perfecit Spitzner. *v. Gr. h.* p. 39 ex I, 253. IV, 121. IX, 472. XI, 84 *ἄψεα πάντα* scribendo, quod recepit Lehrs. Tamen nec sic nec si ex multis locis *αἶψ' ἅμα πάντες* scriberetur, persanatum esse locum mihi probabile videbatur in *emendatt.* p. 267 sq. et propter M scripturam, et quia versus desideratur, quo nautas *nando* ad terram evasisse expositum erat. Itaque duce Homero *ψ*, 232 sqq. quem Quintus sine dubio expressit:

ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπάσιος γῆ νηχομένοισι φανήῃ,
ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε
νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης κακότητα φυγόντες,

locum hoc fere modo a Quinto profectum putavi:

τοὶ δὲ μόγῳ στονόεντι τετρυμένοι ἄψεα πάντα
[νηχόμενοι μόγις ἦλθον ἐπὶ ξερόν·] αἶψα δὲ πάντες

Contra infra XIII, 309—15 comparatio Aeneae instituitur cum nauta, qui navi undis disjecta *cymbam* ingressus perniciem effugit. Spitzner adscripsit Apoll. Rh. I, 1174 *αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν*, Heyn. *K*, 177 *μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ*. Cfr. Callim. epigr. 69, 1 *γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένοι.*

641. *κλαίοντες* (sed lineola ab alt. m. ducta) *πάντες* M.

643. *τῇ* M.

„κεῖσό νυν ἐν κονίῃσι κυνῶν βόσις ἠδ᾽ οἰωνῶν,
δειλαίη· τίς γάρ σε παρήπαφεν ἀντί᾽ ἐμεῖο
ἐλθέμεν; ἦ που ἔφησθα μάχης ἄπο νοστήσασα
οἰσέμεν ἄσπετα δῶρα παρὰ Πριάμοιο γέροντος
κτείνασ᾽ Ἀργείους· ἀλλ᾽ οὐ τόδε σοίγε νόημα
ἀθάνατοι ἐτέλεσσαν, ἐπεὶ μέγα φέρτατοί εἰμεν
ἡρώων Δαναοῖσι φάος μέγα Τρωσὶ δὲ πῆμα
ἠδὲ σοὶ αἰνομόρῳ, ἐπειή νύ σε Κῆρες ἐρεμναὶ
καὶ νόος ἐξορόθυνε γυναικῶν ἔργα λιποῦσαν
βήμεναι ἐς πόλεμον, τόν περ τρομέουσι καὶ ἄνδρες."
ὣς εἰπὼν μελίην ἐξείρυσε Πηλέος υἱὸς
ὠκέος ἐξ ἵπποιο καὶ αἰνῆς Πενθεσιλείης·
ἄμφω δ᾽ ἀσπαίρεσκον ὑφ᾽ ἓν δόρυ δηωθέντες·

---

644. *κεῖσο νῦν* A, *κεῖσό νῦν* M, tacite corr. Rhod. — *βόσις δ᾽* M.

645. *ἀντ᾽* AC2, *ἄντ᾽* M, *ἄντα* C1; corr. Rhod.

646. *ἤπου* vulgo; distinxi. — *ἀπονστήσασα* (*ο* ab alt. m. suprascr.) M. Disjunxi.

647. *αἴσειν* A, *οἴσει* (script. in rasura) M; scribendum fuit *οἰσέμεν*: vid. VI, 543 *οἰσέμεν ἐγχείην* cfr. III, 676 et *proll.* II, 2, §. 3. — *περὶ* M.

648. *τόγε οἴγέ* A, *τόγε οἶγε* M; emend. Rhod. Cfr. *Κ*, 104 *οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς Ἐκτελέει* et *Σ*, 328 *ἀλλ᾽ οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.*

649. *τέλεσαν* A, *ἐτέλεσσαν* M E1, et ita corr. Rhod. — *εὖ μὲν* A, *εἰμὲν* M; accentum correxi.

651. *ἤδὲ* M. — *ἐπεὶ* A M, corr. Rhod. — *ἐρυμναὶ* A M E1, emend. Rhod. et Dausq., qui II, 510 adscripsit eandemque emendationem III, 266 faciendam monuit.

653. *ἄνδρας* M.

654. *ἐξείρασε* (*υ* ab alt. m.) M. Male acutus *ἐξήρπασε* conjicere possit. — *Πηλεος* M.

656. *ὑφ᾽ ἓν δορὶ* A C2, *ὑφ᾽ ἓν δόρυ* M V1 C1, et ita emendavit Falkenburg. apud Dorvill. *l. c.* p. 580. et Dausq., qui tamen *alioqui*, inquit, *scimus dativum usitatum.* Contra Pauwius: „Ineptit Dausquejus: Nam *ὑφ᾽ ἓν δόρυ* ita non dicunt Graeci: *ὑφ᾽ ἓν* per se subsistit, et accurate a *δορί* separandum est: Hesychius, *Ὑφ᾽ ἕν, ἅμα, ὁμοῦ.*" Recte intellexit, si *ὑφ᾽ ἓν δόρυ* cum *δηωθέντες* jungatur, ponendum fuisse dativum, quem Hermannus olim inferendum putavit scripto *ὑφ᾽ ᾧ δορί*, et haud scio an tale quid Rhodom. legerit vertens: *una hasta trucidati.* Pauwianae opinioni constans obstat Epicorum usus, qui quamquam saepe *εἰς ἕν* etiam *εἰν ἑνί* (ut Nonn. XXI, 281) dixere, hoc sensu numquam *ὑφ᾽ ἕν*, sed prouti versus postularet *ἅμα* aut *ὁμῶς* posuerunt. Quae cum ita sint quod M praebet *ὑφ᾽ ἓν δόρυ* retineo jungendum cum *ἀσπαίρεσκον.* Quo indicatur, eo temporis puncto, quo Achilles hastam extraxit, et reginam et equum ultimis, credo, offusae necis doloribus percussos postremum palpitasse. Recte hoc dictum *ὑφ᾽ ἓν δόρυ ἀσπαίρεσκον,* quia prostrati jacebant *sub* hasta, quae eminens ex corporibus desuper tollitur ab Achille. Similiter *ὑπό* c. acc. verbis jungitur quietem significantibus et apud Homerum *ι*, 433 *λασίην ὑπὸ γαστέρ᾽ ἐλυσθεὶς Κείμην.* X, 362 *ἔκειτο ὑπὸ θρόνον.* *ω*, 234 *στὰς δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ βλωθρὴν ὄγχνην,* et apud Quintum ut cum *ναιετάειν* junctum III, 304. X, 126 sq. XI, 92, cum *μένειν* VII, 133. 137. 552. cfr. XI, 397 *ὑπὸ ζόφον ἐρύξει.* III, 773 *ὑπὸ σπέος — περιδάμνατ᾽ ἀνίη.* — *δηωθέντες* M.

ἀμφὶ δέ οἱ κρατὸς κόρυν εἵλετο μαρμαίρουσαν
ἠελίου ἀκτῖσιν ἀλίγκιον ἢ Διὸς αἴγλῃ·
τῆς δὲ καὶ ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηυίης
ἐξεφάνη ἐρατῇσιν ὑπ' ὀφρύσι καλὰ πρόσωπα
καίπερ ἀποκταμένης· οἳ δ' ὡς ἴδον ἀμφιέποντες
Ἀργεῖοι θάμβησαν, ἐπεὶ μακάρεσσιν ἐῴκει·
κεῖτο γὰρ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονὸς ἠΰτ' ἀτειρὴς
Ἄρτεμις ὑπνώουσα Διὸς τέκος, εὖτε κάμῃσι
γυῖα κατ' οὔρεα μακρὰ θοοὺς βάλλουσα λέοντας·
αὐτὴ γάρ μιν ἔτευξε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀγητὴν
Κύπρις ἐϋστέφανος κρατεροῦ παράκοιτις Ἄρηος,
ὄφρα τι καὶ Πηλῆος ἀμύμονος υἷ' ἀκαχήσῃ.
πολλοὶ δ' εὐχετόωντο κατ' οἰκία νοστήσαντες
τοίης ἧς ἀλόχοιο παρὰ λεχέεσσιν ἰαῦσαι·

---

657. *μαρμαίροισαν* M.

658. *ἠελιου* M. — *ἀκτίσιν* A M. — *αἴγλη* M. Bona est Spitzneri observatio in *observatt.* p. 82 „galeam splendidam non tam solis radiis vel Jovis fulguri parem dicit, sed cassidem solis lumini et Jovis fulguri similiter radiantem virginis capiti esse dereptam." Cfr. II, 295 *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ — λύεν παγχάλκεα τεύχη.*

659. *πεπηυίης* M.

661. *καίπερ* AM, *καί περ* Tychs.— *οἳ* M.

662. *ἐώκει* M.

663. *τεύχεσσξ̈ν* (sic) M.

664. *κάμησι.*

668. *τοι* A C2, *τι* M VNV123 C1 E1, et ita corr. Rhod. „In C1 tamen supra *τι* scriptum *ὄφρα κέ τοι.*" TYCHS. Et ita inepte Dausq. conjecit, inepte a Pauwio sustentatus. Cfr. II, 615 *ὄφρα τι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἵκηται.*

669. *εὐχετόοντο* A, *εὐχετόωντο* M, *εὐχετάωντο* (si fides Schowio) VNV123 C1. — *οὐκία* (*ι* ab alt. m.) M, *οἴκια* (si fides Schowio) iidem codd.

670. *τοίης* mutilo versu A M C2, *τοίης καὶ* VNV123, „C1 falso a Schowio hic laudatur: habet enim vulgatam lectionem *τοίης ἀλόχοιο* supra adscripto *κεν* non *καὶ.*" TYCHS. „Post *τοίης* insere *που.*" RHOD. Brod. *καὶ τοίης*, Dausq. *ὀθνείης*, Pauw. *τοίης δὴ*, Scalig. *τοιαύτης* conjecit. Ex his cetera quidem recte rejecit Spitzn. *observatt.* p. 76, ipse *καὶ τοίης* probavit. Hoc quidem et Scaligeri inventum ferri per se posset. Sed quid necessario h. l. requiratur mirum est a nemine animadversum esse. Nam cum addatur *κατ' οἰκία νοστήσαντες*, patet bonos illos maritos non aliis agitari impudicisque libidinibus, sed id tantum suo jure pie optare, ut quas ante hos decem annos domi reliquerint uxores, non vetulas et subturpiculas, sed tales inventuri sint, qualem hic conspiciant Penthesileam. Hoc vero poeta *τοίης ἧς ἀλόχοιο* scripsit. Cumulatorum pronominum aliquot exempla adscribere placet: *Π*, 424 *ὅστις ὅδε κρατέει.* *Ω*, 384 *τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε σὸς πάϊς.* Hes. *ἔ*, 269 *οἵην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.* Apoll. Rhod. III, 315 *οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται*, 418 *τάδε τοῖα τέλεσσας*, 679 *ὄφελλέ με μήτε τοκήων Δῶμα τόδ' εἰσοράαν*, 1075 *ἥντινα τήνδ' ὀνόμηνας — Πασιφάην.* IV, 355 *τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινήν.* Theocr. II, 116 *ἐς τὸ τέον καλέσασα τόδε στέγος*, 132 *τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον.* Quint. II, 16 *οἵην τήνδ' ἐδάμασσεν.* — *παραὶ* A VNV123 C1 et vulgo, *παρὰ* M.

καὶ δ' Ἀχιλεὺς ἀλίαστον ἑῷ ἐνετείρετο θυμῷ,
οὕνεκά μιν κατέπεφνε καὶ οὐκ ἄγε δῖαν ἄκοιτιν
Φθίην εἰς εὔπωλον, ἐπεὶ μέγεθός τε καὶ εἶδος
ἔπλετ' ἀμώμητός τε καὶ ἀθανάτῃσιν ὁμοίη.
Ἄρεϊ δ' ἔμπεσε πένθος ὑπὸ φρένας ἀμφὶ θυγατρὸς
θυμὸν ἀκηχεμένῳ· τάχα δ' ἔκθορεν Οὐλύμποιο
σμερδαλέῳ ἀτάλαντος ἐῢ κτυπέοντι κεραυνῷ,
ὅντε Ζεὺς προΐησιν, ὃ δ' ἀκαμάτης ἀπὸ χειρὸς
ἔσσυται ἢ ἐπὶ πόντον ἀπείριτον ἢ ἐπὶ γαῖαν
μαρμαίρων, τῷ δ' ἀμφὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος·
τοῖος Ἄρης ταναοῖο δι' ἠέρος ἀσχαλόων κῆρ
ἔσσυτο σὺν τεύχεσσιν, ἐπεὶ μόρον αἰνὸν ἄκουσε
παιδὸς ἑῆς· τῷ γάρ ῥα κατ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐόντι
Αὖραι μυθήσαντο θοαὶ Βορέαο θύγατρες
κούρης αἰνὸν ὄλεθρον· ὃ δ' ὡς κλύεν, ἶσος ἀέλλῃ
Ἰδαίων ὀρέων ἐπεβήσατο· τοῦ δ' ὑπὸ ποσσὶν

---

671. *ἑῶ* M. „Fortasse *ἑῷ ἐνὶ τείρετο θυμῷ.*" TYCHS. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 12.

672. *οὔνεκα* M.

674. *ἔπλετ' ἀτ' ἀμώμητος τε* M.

675. *πένθος ἀμφὶ* mutilo versu A C2, *ἀάπλετον* add. VNV1 C1, „sed C1 habet *πένθος γ' ἄπλετον.*" TYCHS., *ὑπὸ φρένας* M; „post *πένθος* restitue *ἀμείλιχον* vel *ἀάσπετον.*" RHOD. *ἀμύμονος* olim conjecit Tychs. in *comment. de Quinto* p. 50. Utrumque certe rectius haberet quam inauditum *ἀάπλετον*. Sed *ὑπὸ φρένας* Quinti usu commendari probavi in *emend.* p. 177 his locis: II, 395. III, 584. IX, 80. 229. X, 99. XII, 200. Et similiter cum verbis quietem significantibus *ὑπὸ* cum dat. jungitur II, 277. V, 597. IX, 238. Addere poteram de *ὑπὸ* cum accus. III, 63 et Apoll. Rhod. III, 675. 1404., de *ὑπὸ* cum dat. I, 406. II, 125. V, 385. VI, 462. VII, 441. 540. VIII, 173. IX, 251. 540. X, 8. 282. 315. XII, 478. XIII, 375. XIV, 451. Theocr. VII, 99. Etiam II, 261 *μάλιστα δὲ πατρὶ περὶ φρένας ἤλυθε πένθος* adjectivum poni potuit. Inde XII, 521 *ὑπὸ Τρώων φρένας* scribendum ibid. monui. — *θυγατρὶ* M2.

676. *ἀκηχεμένῳ* A et vulgo, *ἀκαχημένου* M, unde genitivus aptus ille ex *ὑπὸ φρένας* reponendum fuit ex more Quinti. Ceterum in Martis ira describenda ante oculos habuit *O*, 110—142.

677. *ἀεικτυπέοντι* A et vulgo, *ἀεὶ κτυπέοντ* M. Neutrum ferri posse, cum et fulmen et Mars *celerrime* ex caelo ruant, ideoque non dici possit illi *semper* similis esse dixi in *emendatt.* p. 177 sq., ubi *εὐκτυπέοντι* emendavi, quod infra V, 21 de apri dentibus, qui acuuntur, legitur. Hermann. in *rec.* p. 269 *ἀγακτυπέοντι* conjecit; sed Quintus et ab hoc verbo et ab aliis cum illo adverbio compositis abstinuit. Quod autem Lehrs. scripsit *ἐπικτυπέοντι* hic quidem ferri nequit. — *κεραυνῶ* M.

678. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

679. *ἀπείρετον* A, *ἀπείριτον* M et tacite corr. Rhod.

680. *τῶ* M.

682. *τεύχεσιν* (σ ab alt. m) M.

683. *τῶ* M. — *ἰόντι* A, *ἐόντι* M et ita emend. Pauw.

684. *θεαὶ* M.

685. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *κίεν* AM et vulgo, *κλύεν* emend. Pierson. *veriss.* p. 252. — *ἀέλλη* M.

686. *ἐπεβήσατο* conj. Scal., vulgo *ἐπεβήσετο*. Cfr. *prol.* II, 2. §. 3.

ἄγκεα κίνυτο μακρὰ βαθύρρωχμοί τε χαράδραι
καὶ ποταμοὶ καὶ πάντες ἀπειρέσιοι πόδες Ἴδης·
καί νύ κε Μυρμιδόνεσσι πολύστονον ὤπασεν ἦμαρ,
εἰ μή μιν Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο φόβησε
σμερδαλέῃς στεροπῇσι καὶ ἀργαλέοισι κεραυνοῖς,
οἵ οἱ πρόσθε ποδῶν θαμέες ποτόωντο δι' αἴθρης
δεινὸν ἀπαιθόμενοι· ὃ δ' ἄρ' εἰσορόων ἐνόησε
πατρὸς ἐριγδούποιο μέγα βρομέουσαν ὁμοκλήν·
ἔστη δ' ἐσσύμενός περ ἐπὶ πτολέμοιο κυδοιμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἠλιβάτου σκοπιῆς περιμήκεα λᾶαν
λάβρος ὁμῶς ἀνέμοισιν ἀπορρήξῃ Διὸς ὄμβρος,
ὄμβρος ἄρ' ἠὲ κεραυνὸς, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
λάβρα κυλινδομένοιο, ὃ δ' ἀκαμάτῳ ὑπὸ ῥοίζῳ
ἔσσυτ' ἀναθρώσκων μάλα ταρφέα, μέχρις ἵκηται
χῶρον ἐπ' ἰσόπεδον, σταίη δ' ἄφαρ οὐκ ἐθέλων περ·
ὣς Διὸς ὄβριμος υἱὸς Ἄρης ἀέκοντί γε θυμῷ
ἔστη ἐπειγόμενός περ, ἐπεὶ μακάρων μεδέοντι

---

687. *βαθυῤῥώχμοι* A, *βαθύῤῥωχμοί* M.

690. *φόβησεν* A et vulgo, *φόβησε* M.

691. *στεροπῆσι* M. Exornavit quae breviter leguntur apud Apoll. Rhod. IV, 509 *ἀλλ' ἀπέρυκεν Ἥρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.*

692. *ποτόωντο* AM et vulgo, corr. Spitzner. *in excursu* XIX *ad Il. p.* LXXXV.

693. *ἀπαιθομένοιο* A, *ἀπαιθόμενοι* MV C1, *ἀπειθόμενοι* E1, *ἀπεθόμενοι* C2; *ἀπαιθομένοις* Scal. et *ἀπαιθομένης* Rhod. conj., quod Pauw. recepit, qui ipse *ἀναιθομένης* praefert; *ἀπαιθόμενοι* etiam Pierson. invenit *l. c.* p. 139. Rem similem de Marte narrat Nonn. XXI, 66—68

οὐδὲ Δρυαντιάδην χλοερῶν ἀπελύσατο δεσμῶν
καὶ μάλα περ ποθέων· στεροπῇ δ' ὑπόειξε τοκῆος
δοῦπον ἀπειλητῆρα Διὸς βρονταῖον ἀκούων.

Cfr. XXV, 346 sq. *ἀπειλήσας δὲ Κρονίων Βρονταίοις πατάγοισιν ἐμὴν ἀνεσείρασεν ὁρμήν.* XLIII, 374 sqq.

695. *ἔστ* (*η* ab alt. m.) M. — *ἐπι* M.

696. *ἀπ' ἠλιβάτοιο* A, quod tacit. corr. Rhod., *ἀπηλιβάτου* M. — *λάαν* AM. Totam comparationem ex Homero liberius imitatus est N, 136 sqq.

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ
ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὣς ἀπὸ πέτρης,
ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ,
ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
ὕλη· ὃ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
ἰσόπεδον· τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ.

Repetiit Quintus II, 379 sqq.

698. *δ' ἄρ'* A C2, *ἄρ'* M C1, „*δ'* ante *ἄρ'* removi." RHOD. — *ἠδὲ* A, *ἤδε* M; *ἠὲ* recte Tychs. e sua conjectura reposuit. — *ἐπεκτυπέουσι* A, *ἐπικτυπέουσαι* M, *ἐπικτυπέουσι* E1.

699. *λαῦρα* AM sollemni errore, *λάβρα* V. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἀκαμάτω* M. — *ῥοίβδῳ* A, *ῥοίβδω* M; ex mea conjectura mutavi: vid. ad VIII, 322.

701. *ἐθέλον* (*ω* a pr. m.) M.

702. *ἀέκοντί ε* (*γε* ab alt. m.) M. Nihil latet: *ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ* Homericum.

πάντες ὁμῶς εἴκουσιν Ὀλύμπιοι, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτῶν
πολλὸν ὑπέρτατός ἐστι, πέλει δέ οἱ ἄσπετος ἀλκή.
πολλὰ δὲ πορφύροντα θοὸς νόος ὀτρύνεσκεν
ἄλλοτε μὲν Κρονίδαο μέγ᾽ ἀσχαλόωντος ἐνιπὴν
σμερδαλέην τρομέοντα πρὸς οὐρανὸν ἀπονέεσθαι,
ἄλλοτε δ᾽ οὐκ ἀλέγειν σφετέρου πατρός, ἀλλ᾽ Ἀχιλῆι
μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· ὀψὲ δέ οἱ κῆρ
μνήσαθ᾽, ὅσοι καὶ Ζηνὸς ἐνὶ πτολέμοισι δάμησαν
υἱέες, οἷς οὐδ᾽ αὐτὸς ἐπήρκεσεν ὀλλυμένοισιν·
τοὔνεκ᾽ ἄπ᾽ Ἀργείων ἑκὰς ἤϊεν· ἦ γὰρ ἔμελλεν
κεῖσθαι ὁμῶς Τιτῆσι δαμεὶς στονόεντι κεραυνῷ,
εἰ Διὸς ἀθανάτοιο παρὲκ νόον ἄλλα μενοίνα.

---

705. *ἐστίν* M.

706. Scal. conj. *πορφύροντι.* — *ὠτρύνεσκεν* A et vulgo, *ὀτρύνεσκεν* M.

710. *μίξαι* AM et vulgo; correxi. Spitzn. in *observatt.* p. 98 conjecit *Ἀχιλῆος* ejusmodi locis, opinor, commotus, qualis est I, 566 *μιγήμεναι αἵματι κείνου — ἀκωκήν.* Sed *Ἀχιλῆι* pendet a verbo *μῖξαι,* ut *ἐν αἵματι* rationem notet, qua manus cum Achille commiscere velit. Cfr. IV, 341. *ἐποτρύνοντες — μένος ἀνδρῶν Μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας.* Apoll. Rh. IV, 402 *μίξαντες δαΐ χεῖρας.* Nonn. XXXVI, 293 *μίξας ἔγχεϊ θύρσον,* XXXIX, 85 *μίξατε δυσμενέεσσιν ἀλιπτοίητον Ἐνυώ.*

711. *Διὸς* AC2, *Ζηνὸς* M, *μνήσατο καὶ Διὸς ὅσσοι ἐνὶ πτολέμοισι δάμησαν* VNV3 C1 teste *Schowio;* sed *Tychs.* repugnat cum magna veri specie: „de C1 quidem res certa, nam eandem lectionem ex eo ipse notavi; de reliquis dubitari possit, cum et meae V hic sileant et facile in lineola, qua pr. ord. Cdd. indicantur, peccari potuerit.“ Sine dubio versus eo modo tantum in C1 legitur.

712. *ὀλλυμένοισιν* A et vulgo, *ὀλλυμένοισι* M.

713. *ἀπαργείων* M. — *ἔμελλεν* A et vulgo, *ἔμελλε* M.

714. *κεραυκῷ* M.

715. *εἰδὼς δ᾽* AE1, *εἰ δὸς* (ω ab alt. m.) M, *εἰδὼς* (sine *δ᾽*) C12, om. V, „in E1 qui cum reliquis vulgatum servat, ad marg. notatur *ἕως οὗ* obscuro sensu.“ TYCHS. — *παρεκνόον* AMC12. „Haec ita vertit interpres: *Quod cum sciret, praeter decretum Iovis, alio animum flexit.* Quod Graeca Hercule non praestant aut praestare possunt: Et quid si possent, idne sensum habet? Absit, absit. Locus, ut brevis sim, pessime decumbit, et a me commode persanabitur nullo sane negotio: Legendum enim perspicue et plane: *Εἰ Διὸς ἀθανάτοιο παρὲκ νόον ἄλλα μενοίνα.* Pueri vident et intelligunt.“ PAUW. Id recipiendum esse patet et monui in *emendatt.* p. 178 allatis locis II, 305 sqq. VIII, 350 sqq. De *παρὲκ νόον* vid. Apoll. Rhod. I, 130. 323. 1315. IV, 102 et adde nunc II, 341. II, 743. Mirum quod Tychs. audaci conjectura *εἰδὼς δ᾽ ἀθανάτοιο πατρὸς νόον* scripsit, quod ferri nequit, cum nec quomodo *ἄλλα* sit intelligendum adjectum sit, nec *ἦ γάρ alioquin enim,* ut vertit Rhodom., sed potius *profecto enim* (cfr. III, 14 sqq. 700 sq. X, 51 sq. 94 sq.) significet; denique quae sententia abrupte adjiceretur, ea jam 710–15 multo clarius et aptius enuntiata erat. — *ἀκαμάτοιο* e conjectura Lehrs. scripsit motus, opinor, talibus locis, qualis est III, 130 *ἄζετο γὰρ παράκοιτιν ἑοῦ πατρὸς ἀκαμάτοιο.* Verum h. l. epitheton cum *Διός* jungendum est: *ἀθάνατος Ζεύς* Homericum est *B,* 741. *Ξ,* 434. *Φ,* 2, unde Nonn. XXV, 242, nec Quinto ignotum III, 612 *ἀμφὶ δὲ ποσσὶ Κείσομαι ἀθανάτοιο Διός.* cfr. XII, 416 *ἀθανάτην Ἀγελείην.*

καὶ τότ' ἀρήϊοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων
σύλεον ἐσσυμένως βεβροτωμένα τεύχεα νεκρῶν
πάντῃ ἐπεσσύμενοι· μέγα δ' ἄχνυτο Πηλέος υἱὸς
κούρης εἰσορόων ἐρατὸν σθένος ἐν κονίῃσι·
τοὔνεκά οἱ κραδίην ὀλοαὶ κατέδαπτον ἀνῖαι
ὁππόσον ἀμφ' ἑτάροιο πάρος Πατρόκλοιο δαμέντος.
Θερσίτης δέ μιν ἄντα κακῷ μέγα νείκεσε μύθῳ·
„ὦ Ἀχιλεῦ φρένας αἰνέ, τίη νύ σευ ἤφαπε δαίμων
θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν Ἀμαζόνος εἵνεκα λυγρῆς,
ἣ νῶιν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι;
καί τοι ἐνὶ φρεσὶ σῇσι γυναιμανὲς ἦτορ ἔχοντι
μέμβλεται ὡς ἀλόχοιο πολύφρονος, ἥντ' ἐπὶ ἕδνοις
κουριδίην μνήστευσας ἐελδόμενος γαμέεσθαι.
ὥς σ' ὄφελον κατὰ δῆριν ὑποφθαμένη βάλε δουρί,
οὕνεκα θηλυτέρῃσιν ἄδην ἐπιτέρπεαι ἦτορ,

---

716. *εὐσθενέων* M.
718. *πάντη* M.

719. *σθένον* (ς ab alt. m.) M. — *κονίησιν* A et vulgo, *κονίῃσι* M. Achillis desiderium etiam Nonn. XXXV, 27 sqq. in re consimili tetigit:

καί νύ κε νεκρὸν ἔχων πόθον ἄπνοον ὥσπερ Ἀχιλλεὺς
ἄλλην Πενθεσίλειαν ὑπὲρ δαπέδοιο δοκεύων
ψυχρὰ κονιομένης προσπτύξατο χείλεα νύμφης etc.

720. *ἀνίαι* AM et vulgo; correxi.
721. *πάρος* om. Basil.; inde notula *Rhod.* „post *ἑτάροιο* desideratur vel *φίλου*, vel *πάρος*, aut simile quippiam."
722. *κακῷ νείκεσε* AMC2, *κακῷ ἐπινείκεσε* C1, *μάλα* infert Rhodom. Tychsen. olim in *dissert. l. c.* p. 50 *κακῷ νεικέσκετο* conjecit, postea etiam ex sua conjectura *κακῷ μέγα νείκεσε* edidit, recte: vid. I, 741. II, 67. 81. 86. III, 128. Nec I, 748 repugnat:

τοὺς γὰρ νείκεε πάμπαν ἐπεσβολίῃσι κακῇσιν.

723. *τί νύ σε* AMC2, *τίη νύ σε* C1; emend. Rhod. — *ἤκαχε* AM et vulgo, *ἤπαφε* emend. Spitzner in *mant.* p. 218 et hic et III, 49 recepitque Lehrs. Recte. Quamquam enim re vera maeret Achilles, tamen illud *ἄχος* (735) quippe non rite de amico mortuo susceptum dolo et malignitate Dei cujusdam Achilli motum dicitur. Vid. V, 181

ὦ Ὀδυσεῦ φρένας αἰνέ, τί τοι νόον ἤπαφε δαίμων
ἶσον ἐμοὶ φρονέειν.

Cfr. I, 645 *τίς γάρ σε παρήπαφεν ἀντί' ἐμεῖο Ἐλθέμεν.*

724. *οὕνεκα* AM et vulgo, *εἵνεκα* corr. Spitzn. *mant.* p. 238., recepit Lehrs.
727. *μέμβλετο* AMC12 et vulgo; *μέμβλεται* emend. Hermann. *Orph.* 742, quod non solum propter hiatum, sed propter sensum recipi debebat, quod fecit Lehrs. Recte Rhodom. *curae haec est.* Respondet tum v. 731 *οὐδέ νύ σοί τι μέμηλεν.* — *ἐπ' ἐέδνοις* (sic) Rhod.; „hiatus ex Homero est, nisi Quintus scripsit *ἐφ' ἑέδνοις.*" HERM. *l. c.* Vid. *prolegg.* II, 1, §. 12.
729. *ὡς ὄφελον* AM; „*ὥς σ' ὄφελον.* Aoristus 2 verbi *ὀφείλω*, *debeo*, cum infinitivo regulariter construitur: ut qui *debui* vel *debebam* significat. Sed Auctori nostro *ὄφελον* adverbialiter usurpatur: qui non raro indicativum ei adjungit. Vid. H. Stephani lexicon et syntaxin M. Crusii in Adverbio." RHOD. De eo usu admonuit Hermann. *Orph.* 825 allatis ex Quinto locis praeter hunc: III, 572. IV, 30. V, 206. 419. 537. 577. VI, 14. VII, 656. X, 395. 405. 428. XII, 266.

οὐδέ νύ σοί τι μέμηλεν ἐνὶ φρεσὶν οὐλομένῃσιν
ἀμφ' ἀρετῆς κλυτὸν ἔργον, ἐπὴν ἐσίδησθα γυναῖκα.
σχέτλιε, ποῦ νύ τοί ἐστιν ἐῢ σθένος ἠὲ νόημα;
πῆ δὲ βίη βασιλῆος ἀμύμονος; οὐδέ τι οἶσθα,
ὅσσον ἄχος Τρώεσσι γυναιμανέουσι τέτυκται;
οὐ γὰρ τερπωλῆς ὀλοώτερον ἄλλο βροτοῖσιν
ἐς λέχος ἱεμένης, ἥτ' ἄφρονα φῶτα τίθησι
καὶ πινυτόν περ ἐόντα· πόνῳ δ' ἄρα κῦδος ὀπηδεῖ·
ἀνδρὶ γὰρ αἰχμητῇ νίκης κλέος ἔργα τ' Ἄρηος
τερπνά· φυγοπτολέμῳ δὲ γυναικῶν εὔαδεν εὐνή."
ἦ μέγα νεικείων· ὃ δέ οἱ περιχώσατο θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος· ἄφαρ δ' ὅγε χειρὶ κραταιῇ
τύψε κατὰ γναθμοῖο καὶ οὔατος· οἳ δ' ἅμα πάντες
ἐξεχύθησαν ὀδόντες ἐπὶ χθόνα, κάππεσε δ' αὐτὸς
πρηνής· ἐκ δέ οἱ αἷμα διὰ στόματος πεφόρητο
ἀθρόον· αἶψα δ' ἄναλκις ἀπὸ μελέων φύγε θυμὸς
ἀνέρος οὐτιδανοῖο· χάρη δ' ἄρα λαὸς Ἀχαιῶν·

XIII, 231. XIV, 300 (adde V, 218), unde etiam II, 61 et III, 464 (non 643) idem restituendum esse vidit. In fine versus in A additur *

731. *οὐδέ νυ σοί* A et vulgo; accentum corr. Spitzner. *observatt.* p. 114.

732. *κλυτοέργου* restituebat Lobeck. *Phrynich.* p. 675. Sed *κλυτὸν ἔργον* infra III, 738; *κλυτόεργος* apud Quintum quidem non legitur.

733. *τοι ἐστὶ περὶ* AM. Tychs. dictum ratus cum Pauwio pro *περίεστι, superest, restat πέρι* scripsit: contra morem Quinti et aliorum. Cfr. supra 331 et X, 318. Rhodom. vertit: „ubi est tibi *amplius* fortitudo;" ut legisse videatur *ἔστιν ἔτι σθένος*. Hermann. conjecit *ἔστι τὸ πρὶν σθένος*, quam emendationem recepissem, nisi *τὸ πρίν* apud Quintum semper et adverbii locum teneret — I, 505. V, 542. IX, 485 — et ita poneretur, ut *τὸ πρίν* trochaeus sit. Itaque Spitzneri inventum praetuli: *ἐῢ σθένος* legitur II, 63. V, 322 *παχνώθη δ' Αἴαντος ἐῢ σθένος*, quod maxime quadrat, cf. 424. — *ἠδὲ* AM et vulgo, *ἠδὲ* Pauw. conjecit, recte. Cfr. I, 424 *θάρσος ἀταρτηρόν τε νόημα.* XII, 525 *ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα.* Praeterea *ἠῢ νόημα* VIII, 351. XII, 98. 190 legitur.

736. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 445 sqq. ubi similiter Amor increpatur.

738. *ὀπηδῇ* C1. Cfr. Hesiod. *ἔ.* 313 *πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ,* 326 *ὄλβος ὀπηδεῖ.*

739. *νίκη* AM et vulgo, *νίκης* ego emendavi in *emendatt.* p. 178. Vulgatae obstat primum, quod constructio — *victoria decori est et Martis opera voluptati* — dura est et inconcinna, tum quod ne sermo quidem est de eo, utrum pugnando et vincendo an per amores gloriam vir comparaturus sit. Nam Thersitae mens haec est, viro forti victorias et bella, viro timido mulierum consuetudinem *voluptati esse.*

740. *δὲ* om. M.

741. *φῆ* M, non recte: vid. ad 563. *Φῆ* sequente oratione obliqua legitur XII, 392. XIV, 238. 565.

742. *δ' ὅγε* AM C1 2 et ceteri libri, ut videtur; *δέ ἑ* Rhod.; sed vid. ad 22.

743. *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M. „Post *πάντες* in C 1 est spatium vacuum integrae columnae folii 87 aversi; sequitur tamen fol. 88 *ἐξεχύθησαν.*" TYCHS.

746. *ἀπ' ἐκ μελέων* Scal. conjecit, sine ulla causa.

τοὺς γὰρ νείκεε πάμπαν ἐπεσβολίῃσι κακῇσιν
αὐτὸς ἐὼν λωβητός· ὃ γὰρ Δαναῶν πέλεν αἰδώς.
καί ῥά τις ὧδ' εἴπεσκεν ἀρηϊθόων Ἀργείων·
„οὐκ ἀγαθὸν βασιλῆας ὑβριζέμεν ἀνδρὶ χέρηι
ἀμφαδὸν οὔτε κρυφηδόν, ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὀπηδεῖ·
ἔστι Θέμις, καὶ γλῶσσαν ἀναιδέα τίνυται Ἄτη,
ἥτ' αἰεὶ μερόπεσσιν ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἀέξει.“
ὣς ἄρ' ἔφη Δαναῶν τις· ὁ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Πηλείδης ἐρίθυμος ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
„κεῖσό νυν ἐν κονίῃσι λελασμένος ἀφροσυνάων·
οὐ γὰρ ἀμείνονι φωτὶ χρεὼν κακὸν ἀντί' ἐρίζειν·

---

751. hunc versum om. A, add. MN: *βασιλείας* M. *ὑφυβριζέμεν* N. „In reliquis codd., quos equidem vidi, nullum defectus indicium, ut appareat excidisse versum in codice, e quo alii omnes fluxere. C12 ad marg. habent *γνῶ* (*γνώμη*).“ TYCHS. Jam Rhodom. haec adscripsit: „desiderari hic aliquid non dubia conjectura est. Non enim verisimile est tam abrupte et concise hunc Graecum verba fecisse; cum, ut ex fragmentis apparet, de impudentia Thersitae in obtrectando et digna ejus poena disserere instituerit. Etsi autem sensus, quem reddidi in versione, non per omnia placeat, commodiorem tamen nunc ex verbis illis elicere haud potui.“ Vertit utcunque connexa commissura: *aperte et non occulte, quo gravis ira comitatur, est (adhuc) justitia.* Quae jure improbavit Pauw.

752. *ὅπῃ* A, *ὅπη* M et vulgo; *ἐπεὶ* Lehrs. e conjectura edidit, rectissime: causa enim additur, cur non bonum sit viro inferioris ordinis regi maledicere. Vid. Apoll. Rhod. I, 614 *ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε Κύπριδος.* Apollinar. metaphr. XLVII, 13

οὐκ ἄρα βάξις ἔην· μύθοισι γὰρ ἔργον ὀπηδεῖ.

et cfr. Quint. II, 83 *ἐπεὶ στυγερὸς* etc. Verbum *ὀπάζειν* similiter legitur Apoll. Rhod. IV, 920, *ὀπηδεῖν* Orph. fragm. ap. Lob. *Aglaoph.* I, p. 442, v. 14.

753. *θέμις* et *ἄτη* vulgo: literas majusculas Lehrs. posuit.

755. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

757. *κεῖσο νῦν* A, corr. Tychs. Cfr. *Π*, 776 *κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων*, et ibi vid. Spitzn. et Wernick. ad *Tryph.* v. 629.

758. *χρεὼν* A, *χρεὼ* M, quod solum Homero usitatum et hic et X, 325 restitui. Praeterea *χρειώ* his locis apud Quintum legitur I, 340. V, 234. 258. VII, 180. 235. XI, 262. — *ἀντιφερίζειν* AM et vulgo, *ἀντί' ἐρίζειν* emendavi in *emendatt.* p. 179, quia illud verbum non dicitur nisi de eo, qui in aliqua re tamquam aequalis cum altero contendit. Vid. Hom. *Φ*, 357 *Ἥφαιστ' οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν*, 487 sq. ubi Juno Dianam increpat: *ὄφρ' εὖ εἰδῇς, Ὅσσον φερτέρη εἴμ' ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις*, quem locum ante oculos habuit Nonnus XXXVI, 48 *Ἄρτεμι, θηρία βάλλε· τί μείζοσιν ἀντιφερίζεις;* Hes. *ἔ.* 208 qui locus ad verba nostro similis videatur *ἄφρων ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν.* Theog. 609 *κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει.* Apollin. XXXVIII, 4 *θωρηχθεὶς ὅτι δή μοι ἀτάσθαλος ἀντιφερίζῃ*, denique ipse Quintus infra II, 24 *οὐ γὰρ ἔτ' Ἀργείοισι δυνησόμεθ' ἀντιφερίζειν.* Cfr. Arist. equitt. 813 ed. Br. (762 ed. Both.) *σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις.* Thersites autem minime tamquam par Achilli sese objecerat, sed ex more nihil fecerat, quam quod v. 722 his verbis indicatur: *Θερσίτης δέ μιν ἄντα κακῷ μέγα νείκεσε μύθῳ:* cfr. 760 *ἐλέγχεα μυρία βάζων* et 765 *ἐπεσβολίας ἀγόρευε.* Quod restitui Homerica firmant *B*, 213 sq. (*ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν*). 221. 224. 243. 247. 250 sq. 276 sq.

ὣς καί που τὸ πάροιθεν Ὀδυσσῆος ταλαὸν κῆρ
ἀργαλέως ὤρινας ἐλέγχεα μυρία βάζων.
ἀλλ' οὐ Πηλείδης τοι ὁμοίιος ἐξεφαάνθην,
ὅς σευ θυμὸν ἔλυσα καὶ οὐκ ἐπὶ χειρὶ βαρείῃ
πληξάμενος· σὲ δὲ πότμος ἀμείλιχος ἀμφεκάλυψεν,
σῇ δ' ὀλιγοδρανίῃ θυμὸν λίπες· ἀλλ' ἀπ' Ἀχαιῶν
ἔρρε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐπεσβολίας ἀγόρευε."
ὣς ἔφατ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ἄτρομος υἱός·
Τυδείδης δ' ἄρα μοῦνος ἐν Ἀργείοις Ἀχιλῆι
χώετο Θερσίταο δεδουπότος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
εὔχετ' ἀφ' αἵματος εἶναι, ἐπεὶ πέλεν ὃς μὲν ἀγαυοῦ
Τυδέος ὄβριμος υἱός, ὃ δ' Ἀγρίου ἰσοθέοιο,
Ἀγρίου, ὅστ' Οἰνῆος ἀδελφεὸς ἔπλετο δίου·
Οἰνεὺς δ' υἱέα γείνατ' ἀρήιον ἐν Δαναοῖσι
Τυδέα· τοῦ δ' ἐτέτυκτο πάϊς σθεναρὸς Διομήδης.

---

759. *ὅς* AM et vulgo, *ὥς* ego emendavi ibid. *l. c.* Vid. ad 506. — *προπάροιθεν* AM et vulgo: mutavi ibid. *l. c.* ex praecepto, quod primum Struvius in *programm.* II, p. 5, tum Spitznerus *observatt.* p. 3 sq. posuerunt, apud Quintum *τὸ πάροιθε* de tempore, *προπάροιθε* de loco dici. Locos partim a Struvio partim a Spitznero collectos uno conspectu ibid. dedi. *Προπάροιθε* de *loco* adjecto genitivo legitur III, 54. 387. IV, 3. VI, 322. VII, 4. 150. 170. 512. VIII, 498. IX, 44. XI, 338. XII, 97. XIV, 282, sine genitivo XII, 482. *Τὸ πάροιθε* de *tempore* invenitur his locis: I, 62. 80. II, 13. 336. 340. III, 80. 750. IV, 314. V, 148. 537. 641. VII, 461. VIII, 269. IX, 401. 425. X, 243. XI, 233. XII, 128. XIII, 471. Ex tot locorum consensu recte Struvius IV, 401, ubi olim tantum *πάροιθε* legebatur, et X, 379, Spitznerus VII, 175 *τὸ πάροιθε* restituit. Eandem normam Homerum videri secutum monui, apud quem *α*, 322. *β*, 312. *σ*, 275 *τὸ πάροιθε* de tempore, saepissime *προπάροιθε* de loco legatur, in uno qui repugnet loco *λ*, 483 Vindob. 5 *τοπάροιθε* praebeat; *Κ*, 476 *προπάροιθεν ἰδών*. *Λ*, 734 *προπάροιθε φάνη*. hymn. Cer. 375 *ἵππους — προπάροιθεν — ἔντυεν* de loco sit intelligendum. Contra Apollon. Rhod. III, 377. 469 *προπάροιθεν* de tempore posuit, non tamen ut *antea* sed ut *prius* significaret. *τοπάροιθεν* Lehrs.

761. *ἐξεφαάνθη* AM et vulgo; *ἐξεφαάνθην* Lehrs. scripsit, recte. Nam id et sequentia suadent et constans usus: vid. III, 486 *τοί περ — γαῖαν — δυσόμεθ'*. V, 241 *ὅς — εὔχομαι εἶναι.* VIII, 190 *ὅς — αὐτὸς ἐγὼν ἕστηκα.* *Ω*, 526 *ὅς — ἐξενάριξα.*

762. Ne quis scribendum censeat *καὶ οὐχ ὑπὸ χειρί,* sensus est: *„auch nicht mit derber Faust zuschlagend."* *Χειρὶ βαρείῃ* similiter Apollinar. XXXI, 7.

766. *ἄλκιμος* A et vulgo, *ἄτρομος* MV, quod verum videri dixi in *emendatt.* p. 180 ob Quinti consuetudinem, qua Achilles *ἀταρβής* vocatur I, 101. III, 522. 743. VII, 472. 727. IX, 46. XII, 74, *θρασύς* II, 430, *ἀτάρβητος* VII, 383, *ἄτρεστος* VII, 568. Achilli *ἄτρομος ἀλκή* adscribitur XII, 77, *Ἀχιλλέος ἄτρομος υἱός* Neoptolemus appellatur VIII, 13.

770. *ὄμβριμος* AC2 („qui semper ita scribit" TYCHS.), *ὄβριμος* MC1 („qui plerumque ita scribit" TYCHS.) — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

771. *ὅς τ'* A, *ὅστ'* M. — *ἀδελφὸς* AC2, *ἀδελφεὸς* MVNV123C1, et ita corr. Rhod.

772. *υἷα* AMC2, *υἷα ἐγείνατο* C1, *υἱέα* corr. Rhod.

773. *ἐτέκετο* A, *ἐτέκτο* M („quod corruptelae causam omissam sylla-

τοὔνεκα Θερσίταο περὶ κταμένοιο χαλέφθη.
καί νύ κε Πηλείωνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας,
εἰ μή μιν κατέρυξαν Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες
πολλὰ παρηγορέοντες ὁμιλαδόν· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν
Πηλείδην ἑτέρωθεν ἐρήτυον· ἦ γὰρ ἔμελλον
ἤδη καὶ ξιφέεσσιν ἐριδμαίνειν οἱ ἄριστοι
Ἀργείων· τοὺς γάρ ῥα κακὸς χόλος ὀτρύνεσκεν.
ἀλλ' οἳ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων.
οἳ δὲ μέγ' οἰκτείραντες ἀγαυὴν Πενθεσίλειαν
Ἀτρεῖδαι βασιλῆες ἀγασσάμενοί ἑ καὶ αὐτοὶ
Τρωσὶ δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρειν ἐρικυδέος Ἴλου
σὺν σφοῖσιν τεύχεσσιν, ἐπεὶ Πριάμοιο νόησαν
ἀγγελίην προϊέντος· ὃ γὰρ φρεσὶν ἧσι μενοίνα
κούρην ὀβριμόθυμον ὁμῶς τεύχεσσι καὶ ἵππῳ
ἐς μέγα σῆμα βαλέσθαι ἀφνειοῦ Λαομέδοντος·
καί οἱ πυρκαϊὴν νηήσατο πρόσθε πόληος
ὑψηλήν, εὐρεῖαν· ὕπερθε δὲ θήκατο κούρην
πολλοῖς σὺν κτεάτεσσιν, ὅσα κταμένῃ ἐπεῴκει
ἐν πυρὶ συγκείασθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλείῃ·
καὶ τὴν μὲν κατέδαψε θοὸν μένος Ἡφαίστοιο,

---

bam τυ indicat" TYCHS.), τοῦ^{δε} δὲ τίκτετο παῖς C1; emend. Rhod.

774. περικταμένοιο A, περὶ κταμένοιο M et tacite corr. Rhod.

777. ὥς M.

778. ἔμμελλον A, ἔμελλον M et tacite corr. Rhod.

779. ἐριδαίνειν A, ἐριδμαίνειν M et ita corr. Rhod.

780. ῥά A. — ὤτρύνεσκεν A et vulgo, ὀτρύνεσκεν M.

783. δὲ A et vulgo, om. M; ἕ ego emendavi in *emendatt.* p. 180.

784. ἴλου M.

785. σφίσι AM C2, σφίσιν („rubro suprascript. οι" TYCHS.) C1, δὲ σφίσιν E1; σφοῖσιν emend. Rhod. — τεύγεσιν M.

786. ὃ AM hic quidem. — οἷσι M.

787. ὀ(ι)βριμόθυμον A, ὀβριμόθυμον (σ suprascript.) M. — τεύχεσι (σ suprascript. ab alt. m. M. — ἵππω M.

791. κταμένη ἐπεώκει M.

792. συγχεύασθαι AM et vulgo, συγκείασθαι Struvius emendavit, quod propter praecedens ἐν πυρὶ recipiendum fuit. — εὐκτεάνω βασιλείη M.

793. μένος μέγα AM et vulgo, μέγα σθένος Lehrs. scripsit ex emend. Hermanni *Orph.* p. 742, qui „scripsit," inquit, „μέγα σθένος, ut alibi loquitur." Et vulgatam quidem non recte quis Homerico exemplo tueatur N, 424

Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεί.

Nam in his formula variata hiatum a Quinto evitatum esse docent I, 40 ἀνέμων — μένος μέγα λάβρον ἀέντων, 314 μ. μ. Πενθεσιλείης. II, 548 μ. μ. λαίλαπι ἶσος collata cum VI, 286 Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὅν, 584 μ. σθ. Εὐρυπύλοιο. VII, 373 αἳ νήεσσι μ. σθ. αἰέν. VIII, 7 Τηλεφίδαο μ. σθ.· ἦ, 25 μ. σθ. υἱωνοῖο. XIV, 128 Πηλείδαο μ. σθ. ἀκαμάτοιο, porro I, 508 ἐπίθησε θρασὺ σθένος Αἰακίδαο. IV, 183 Πηλείδαο θ. σθ. ἀκαμάτοιο. V, 206 ἐμεῖο θ. σθ. ἔν. VI, 199 ἔρεξε θ. σθ. Ἡρακλῆος, 541 φοβέοντο θ. σθ. Εὐρυπύλοιο. VIII, 171 τάρβησε θ. σθ. Εὐρυπύλοιο.

φλὸξ ὀλοή· λαοὶ δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλοι
πυρκαϊὴν σβέσσαντο θοῶς εὐώδεϊ οἴνῳ.
ὀστέα δ' ἀλλέξαντες ἄδην ἐπέχευαν ἄλειφα
ἡδὺ καὶ ἐς κοίλην χηλὸν θέσαν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς
πίονα δημὸν ὕπερθε βάλον βοός, ἥτ' ἀγέλῃσιν
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι μετέπρεπε φερβομένῃσι.
Τρῶες δ' ὥστε θύγατρα φίλην περικωκύσαντες
ἀχνύμενοι τάρχυσαν ἐΰδμητον περὶ τεῖχος
πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι παρ' ὀστέα Λαομέδοντος
ἦρα φέροντες Ἄρηι καὶ αὐτῇ Πενθεσιλείῃ·
καί οἱ παρκατέθαψαν Ἀμαζόνας, ὅσσαι ἅμ' αὐτῇ
ἑσπόμεναι ποτὶ δῆριν ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν·

X, 112 *αὖτε θ. σθ. Αἰνείαο*: postremo *θανάτοιο βαρὺ σθένος* III, 344. VI, 14. *πολέμοιο β. σθ.* XII, 502. Unum tamen Hermanniano invento obstare videbatur: sollemni usu de *igne* Quintus *πυρὸς μένος*, non *σθένος* dixit: V, 637. VI, 169. VIII, 363. 462. XIII, 458 et VII, 570 *μένος Ἡφαίστοιο*, 589 *Ἡφαίστου κλονέων ἱερὸν μένος*. Nihil autem subsidii ex V, 4 peti potest, ubi sollers ipsius Vulcani ars memoratur: *ὅσα σθένος Ἡφαίστοιο Ἀμφὶ σάκος ποίησε*. Itaque cum h. l. igni *σθένος* adscribere dubitarem, commode succurrit V, 387 *ἢ πυρὸς ἀκαμάτοιο θοὸν μένος*. Id igitur reposui. Neque dubito quin his quae modo attulerim scriptura supra v. 607 illata haud mediocre acceperit adjumentum.

795. *σβέσαντο* M. De *εὐώδεϊ οἴνῳ* vid. Dorvill. *ad Charit.* VIII, 8. p. 680.

796. *ἄλειφαρ* A et vulgo, *ἄλειφα* M, quam formam infra XIV, 264 *χεύῃ πολλὸν ἄλειφα, περιτρίζωσι* indubitatam hic quoque reposui. Eam apud Hes. Theog. 553 (*λευκὸν ἄλειφα*) e codd. revocavit Goettling. citans Aesch. Agam. 313 ed. Well. Callim. fragm. XII *αἰὲν ἄλειφα ῥέει*, Nonn. Dion. XIV, 175 *ἄλειφα περιχρίσασα προσώπου*. Cfr. Dorvill. *l. c.* p. 581, qui Pauwium notat, qui formam infra demum agnoscat.

797. *χηλὸν* om. in textu, sed ab ead. m. in marg. adscript. in M. *θέσσαν* A, *θέαν* M, *θέσαν* et infra *ἔβαλον* C1, *χηλοθέσαν* et infra *ἔβαλλον* C2, *θέσαν* E1 et ita corr. Rhod. Totam descriptionem ad *Ω*, 791 sqq. conformavit.

798. *ὕπερθ' ἔβαλον* AM et vulgo. Vid. *prol.* II, 2, §. 3. cfr. *B*, 480 sq. *ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος· ὃ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι.*

801. *περὶ* AM et vulgo, *παρὰ* Pauw. conjecit. *περὶ τεῖχος* et *τείχεα* non dicitur nisi verbis *tumultuandi* aut *bellandi* additis: VII, 415. 454. 577. 605. XI, 421. 475. 498. XII, 1. 89. *παρὰ τεῖχος* recte legitur X, 16 *παρὰ τεῖχος ἀκηδήσωσι μένοντες* et XI, 434 *Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης Μίμνειν*, quibus locis sane *περί* desideres. Illo enim effertur, Achivos *ad* muros manere neque eos irrupturos esse; hoc Neoptolemus *ad* muros manere jubet eosque ab iis recedere vetat. *Παρά* autem, non *περί* legitur in similibus locutionibus II, 419. III, 302. IV, 316. V, 620. VII, 283. VIII, 143. 292. 295. IX, 298. XI, 21. 38. Cfr. supra ad 627.

803. *Πενθεσιλείᾳ* A, *Πενθεσιλείη* M, corr. Tychs.

804. *πὰρ κατέθαψαν* A et vulgo, *παρκατέθαψαν* M, quod conj. Scal.

805. *ἑσπόμενοι* M. — *περὶ* AM et vulgo, *ποτὶ* ego restitui in *emendatt.* p. 180. Attuli VI, 327 *ὣς ἄρα τοῖσιν ἕποντο βροτοὶ ποτὶ δῆριν ἰοῦσιν*, supra I, 174 *πολλοὶ ἕποντ' ἐπὶ δῆριν*, et similia I, 127. 451. 581. 695. II, 304. V, 32. VII, 276. VIII, 183, et Spitznerum *mant.* p. 241,

οὐ γάρ σφιν τύμβοιο πολυκλαύτοιο μέγηραν
Ἀτρεῖδαι, Τρώεσσι δ' ἐϋπτολέμοισιν ὄπασσαν
ἐκ βελέων ἐρύσασθαι ὁμῶς κταμένοισι καὶ ἄλλοις·
οὐ γὰρ ἐπὶ φθιμένοισι πέλει κότος, ἀλλ' ἐλεεινοὶ
δήιοι οὐκέτ' ἐόντες, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸς ὄληται.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθε δόσαν πυρὶ πολλὰ κάρηνα
ἡρώων, οἳ δή σφιν ὁμοῦ κτάθεν ἠδ' ἐδάμησαν
Τρώων ἐν παλάμῃσιν ἀνὰ στόμα δηιοτῆτος,
πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὕπερ, ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀμφ' ἀγαθοῦ μύροντο Ποδάρκεος· οὐ γὰρ ἐπ' ἐσθλοῦ
δεύετ' ἀδελφειοῖο μάχῃ ἔνι Πρωτεσιλάου·
ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη πρόσθεν ὑφ' Ἕκτορι κεῖτο δαϊχθεὶς
ἠῢς Πρωτεσίλαος· ὃ δ' ἔγχεϊ Πενθεσιλείης
βλήμενος Ἀργείοισι λυγρὸν περικάββαλε πένθος·

VIII, 4 recte emendasse *ποτὶ δῆριν* addidi.

806. *οὐ δ' ἄρ' ἀμφὶ τύμβοιο* AC12, unde quis *οὐδὲ γὰρ ἀμφὶ τάφοιο* conjiciat, sed *οὐ γάρ σφι τύμβοιο* M, unde Tychs. locum restituit quamquam non sine errore (*οὐ γὰρ σφὶν*); *οὐδέ σφιν τύμβοιο* Rhodom. conjecit, *οὐδ' ἄρ σφι* (sic) Scal.; *οὐδ' ἄρ' ἑοὶ τ.* vel *οὐδ' ἄρα σφιν τ.* Dausquejus, *οὐδ' ἄρα φιν* Pauwius tentaverunt ignorantiae suae proditores. — *μέγηραν* AM, *μέγηραν* Tychs.

807. *ὄπασαν* AM, tacite corr. Rhod.

810. *οὐκ ἔτ'* A, *οὐκέτ'* M. — *ὄλυται* AM, tacite corr. Rhod.

813. *ἀναστόμα* M.

814. *κταμένων· ὑπερέξοχα* A, *κταμένων ὑπερ ἔξοχα* M, et jam tacite corr. Rhod.

815. *κείροντο* AC2, *μύρρντο* (sic) M, *μύροντο* VNV123E1C1. „Pro *κείροντο* apte restitui potest *τείροντο se afflictabant.*" RHOD. Inepte Dausq., ut solet, defensurus vulgatam ad locos provocat (Nonn. XXXVII, 37-40. Ovid. Metam. III, 507. Quint. III, 686), quibus in mortui gratiam lugentes capillos totonderint. Id per se quidem nudo verbo *κείροντο* dici potuit, quod fieri non posse Tychs. putabat, cfr. Callim. III, 126 *κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν.* H. l. autem verbum desiderari, quo omnino luctus indicaretur, cum totius loci nexus, tum illud *ἔξοχα δ' ἄλλων*, ut bene Pauw. monuit, perspicue evincit. Similis confusio supra 325. — *ἔτ'* AVNV123 et vulgo, *ἐτ'* M. Sed locum se non recte habere jam ex interpretationibus intelligitur. Ita Rhod. vertit: „*non enim fortis amplius auxilium fratris Protesilai in pugna requirebat.*" Id ineptum esse perspexit Dausq. interpretatus: „*numquam enim forti fratre Protesilao deterior erat in pugna.*" Et ita *δεύεσθαι* saepius poni notum est, ut Ψ, 484 *ἄλλα τε πάντα Δεύεαι Ἀργείων.* Quint. I, 459 *οὐδ' ἀνδρῶν δεύονται.* Sed particulam *ἔτι* plane praeposteram esse, et pro eo cum *οὐ γὰρ ὅγ'* aut *οὔτι γὰρ ἐσθλοῦ* scribi possit, *οὐ γὰρ ἐπ' ἐσθλοῦ* scribendum videri dixi in *emendatt.* p. 181. *Ἐπιδεύομαι* ita legitur *E*, 636 *πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν.* Ψ, 670 *μάχης ἐπιδεύομαι.* Ω, 385 *οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν.* Apoll. Rhod. II, 1220. *οὐδὲ γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ'.* Praepositio ab hoc verbo avulsa, quamquam ibi altera obtinet significatio, apud Callim. II, 50 legitur: *οὐδέ κεν αἶγες Δεύοιντο βρεφέων ἔπι μηκάδες.*

816. *ἀδελφοῖο* ed. Pauw. errore. — *μάχη* M. — *ἐνὶ* AM et vulgo, correxit Spitzner. *mant.* p. 230.

818. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

819. *βλημένος* A, *βλήμενος* M. —

τοὔνεκά οἱ πληθὺν μὲν ἀπόπροθι ταρχύσαντο
τεθναότων· κείνῳ δὲ πέριξ ἐβάλοντο καμόντες
οἴῳ σῆμ᾿ ἀρίδηλον, ἐπεὶ θρασὺς ἔπλετο θυμῷ.
νόσφι δὲ Θερσίταο λυγρὸν δέμας οὐτιδανοῖο
θάψαντες ποτὶ νῆας ἐϋπρώρους ἀφίκοντο
Αἰακίδην Ἀχιλῆα μέγα φρεσὶ κυδαίνοντες.
ἦμος δ᾿ αἰγλήεσσα κατ᾿ ὠκεανοῖο βεβήκει
ἠώς, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἐκίδνατο θεσπεσίη νύξ,
δὴ τότ᾿ ἄρ᾿ ἐν κλισίῃς Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
δαίνυτο Πηλείδαο βίη· σὺν δ᾿ ἄλλοι ἄριστοι
τέρποντ᾿ ἐν θαλίῃς μέχρις ἠῶ δῖαν ἱκέσθαι.

περικάμβαλε AM C2, *περικάββαλε* C1, et ita corr. Rhod.

820. *πληθὺς* M.

821. *τεθναότων* AM, *τεθνεώτων* correxit Dausq. recepitque Tychs. probante Spitznero *observatt.* p. 83 sq. (quem cfr. ad *Z*, 71). Sed apud Quintum insolentiorem formam librorum auctoritate firmari monui in Hermanni *recens.* p. 261. Etenim et hic et II, 392. 536 AM, VI, 250 A (non 490) *τεθναότος* tenent, ut haec forma etiam VII, 65 restituenda videatur, ubi A *τεθνεότος* praebet. Dubitat Hermann. *l. c.*, sed *ἑσταότος* afferri posse stabiliendi causa memorat. Quod autem V, 502 *τεθνειῶτι* legitur metro postulatum nihil videtur obstare. — *κείνω* M.

822. *οἴω* M.

825. *κυδένοντες* (*αι* superscr.) (*αι* ab alt. m.) M.

826. *βεβ<u>λ</u>ήκει* (lineola ab alt m.) M.

827. *κίδνατο* AC2, *ἐκίδνατο* M, et ita corr. Rhod. *γαῖα σκίδνατο* E1, *γαῖαν κίδνατο* (*σ* superscr.) C1. — *θεσπεσί* (*η* superscr.) (*η* ab alt. m.) M.

828. *ἄρ εν κλισίης* M.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κορυφὰς ὀρέων ὕπερ ἠχηέντων
λαμπρὸν ὑπὲρ φάος ἦλθεν ἀτειρέος ἠελίοιο,
οἳ μὲν ἄρ' ἐν κλισίῃσιν Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἷες
γήθεον ἀκαμάτῳ μέγ' ἐπευχόμενοι Ἀχιλῆι·
Τρῶες δ' αὖ μύροντο κατὰ πτόλιν· ἀμφὶ δὲ πύργους
ἑζόμενοι σκοπίαζον, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας,
μὴ δή που μέγα τεῖχος ὑπερθόρῃ ὄβριμος ἀνὴρ
αὐτούς τε κτείνῃ κατά τε πρήσῃ πυρὶ πάντα.
τοῖσι δ' ἄρ' ἀχνυμένοισι γέρων μετέειπε Θυμοίτης·
„ὦ φίλοι, οὐκέτ' ἔγωγε περὶ φρεσὶν οἶδα νοῆσαι,
ὅππως ἔσσεται ἄλκαρ ἀνιηροῦ πολέμοιο
Ἕκτορος ἀγχεμάχοιο δεδουπότος, ὃς μέγα Τρώων
κάρτος ἔην τὸ πάροιθε· καὶ οὐδ' ὅγε Κῆρας ἄλυξεν,
ἀλλ' ἐδάμη παλάμῃσιν Ἀχιλλέος, ᾧ περ ὀΐω

---

1. ὐτὰρ M a pr. m. (ut A artificiosius appingeretur), sed α add. ab alt. m. — ἐπει M. — ὑπερηχεόντων A C2 („qui ubique ut ed. Ald." TYCHS.), ὑπερηχηέντων C, ὕπερ ἠχειέντων (sed ει corr. ex η) M, ὑπειρεχεόντων C1; „ὑπερηχηέντων. Alterum ὑπὲρ otiosum est, nisi legas περιηχειόντων vel περιηχηέντων." RHOD. περιηχηέντων probavit Pauw., ὑπερηχηέντων dubitanter recepit Tychs., quod Heyn. explicat: „alte, in jugis altis sonans, ventis in altas montium sylvas irruentibus." Sed scribendum esse ὀρέων ὕπερ ἠχηέντων dixi in *emendatt.* p. 181 ex Quinti more, quem nunc illustravi in *prolegg.* II, 2, §. 20. οὔρεα ἠχήεντα legitur hymn. Hom. XIII, 5. ἄντρα ventorum ἠχήεντα dixit Quint. XIV, 476 et κρημνόν, si lectio vera, XIII, 259.

2. ὕπερ M.

3. ἄρ M. — ὄμβριμοι A, ὄβριμοι M.

4. ἀκαμάτω M.

6. ἑζόμενοι M. — σκοπιάασκον A, σκοπιάασκ^ον C1, σκοπίασκον M E1, σκοπίαζον corr. Rhod., quod recipiendum esse fuse demonstravit Spitzner. *mant.* p. 209 sqq., recepitque Lehrs.

7. δήπου vulgo; distinxi. — ὑπερθόρη M. — ὄμβριμος A, ὄβριμος M.

8. κτείνη M. — πρήση M.

10. οὐκ ἔτ' A, οὔκετ' M; correxi.

11. ὅπως A, ὅππως M C1 et ita corr. Rhod.

13. τοπάροιθε A et vulgo, τὸ πάροιθε (supra ε script. ∠ sed fere erasum — i. e. εν) M. — ὅγε hic quidem A M.

14. Ἀχιλέυς M. — ᾧπερ A, ὦπερ M.

καὶ θεὸν ἀντιάσαντα μάχῃ ἔνι δηωθῆναι·
οἵην τήνδ' ἐδάμασσεν ἀνὰ κλόνον, ἥνπερ οἱ ἄλλοι
Ἀργεῖοι φοβέοντο δαΐφρονα Πενθεσίλειαν·
καὶ γὰρ ἔην ἔκπαγλος· ἔγωγέ μιν ὡς ἐνόησα,
ὠισάμην μακάρων τίν' ἀπ' οὐρανοῦ ἐνθάδ' ἱκέσθαι
ἡμῖν χάρμα φέρουσαν· ὃ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμον ἦεν.
ἀλλ' ἄγε φραζώμεσθα, τί λώιον ἄμμι γένηται,
ἢ ἔτι που στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσιν,
ἢ ἤδη φεύγωμεν ἀπ' ἄστεος ὀλλυμένοιο·
οὐ γὰρ ἔτ' Ἀργείοισι δυνησόμεθ' ἀντιφερίζειν
μαρναμένου κατὰ δῆριν ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος."
ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' υἱὸς ἀμείβετο Λαομέδοντος·
„ὦ φίλος ἠδ' ἄλλοι Τρῶες σθεναροί τ' ἐπίκουροι,
μή νύ τι δειμαίνοντες ἑῆς χαζώμεθα πάτρης,
μηδ' ἔτι δυσμενέεσσι μαχώμεθα τῆλε πόληος,
ἀλλά που ἐκ πύργων καὶ τείχεος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Μέμνων ὀβριμόθυμος ἄγων ἀπερείσια φῦλα
λαῶν, οἳ ναίουσι μελάμβροτον Αἰθιόπειαν·
ἤδη γάρ ῥα καὶ αὐτὸν οἴομαι ἀγχόθι γαίης
ἔμμεναι ἡμετέρης· ἐπειή νύ οἱ οὔτι νέον γε
ἀγγελίην προέηκα μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ·

---

15. *μάχη* M. — *ἂν* A, *ἀν* M, *ἔνι* emend. Rhod.; Pauw. *μάχῃ ἂν* stare posse putat cum *ἂν δυνητικόν* non alienum sit ab h. l. Verum hoc, sed non eo quo positum est loco: tum enim *ᾧ κεν ὀΐω* scripsisset. Tychs. *μάχην ἀνὰ* proposuit provocans ad *E*, 824, sed apud Quintum tantum *μάχῃ ἔνι* in usu est: vid. I, 816. VI, 319. 518.

16. *ἐδάμησαν* A, *ἐδάμασεν* (*η* ab alt. m.) M, *ἐδάμασαν* E1, *ἐδάμασσεν* C1 et ita corr. Rhod. — *ἥνπερ* AM.
17. *φεβέοντο* M.
19. *τίν'* A et vulgo, *τιν* M; correxi.
20. *οὐκ'* M. — *ἐτύτυμον* M.
21. *ἀλλά γε φραζόμεθα* M.
22. *ποῦ* M. — *δυσμενέεσσι* A, *δυσμενέεσσιν* M.
27. *οἱδ'* A C1, *ἤδ'* (sic) M, *ἠδ'* E1 C2; „vide num rectius *ἠδ' ἄλλοι*." RHOD.
28. *μὴ* AM et vulgo, *μή* corrector Tauchnit. — *τοι* AM E1, quod Pauw. defendit notatus a Dorvill. *vann. crit.* p. 347, *τι* C1 et ita corr. Rhod. „*ἑῆς χαζώμεθα τῆλε πόληος* ob simile *μαχώμεθα* omissis interjectis vocibus C2." TYCHS.
29. *μήδ' ἔτι* A et vulgo, *μηδέ τι* M, sed *μηδ' ἔτι* praefero; cfr. 38 *τλῆτ' ἔτι*, 42 *ἥνδανεν εἰσέτι* et 51 *μηδ' ἔτι πάτρῃ Μίμνοντες*.
30. *πω* A et vulgo, *πού* M et ita correxeram et ego — cfr. *emendatt.* p. 181 — et Spitzner. *observatt.* p. 79, ubi locos quibus ea particula apud Quintum legitur omnes collegit, et ante nos Scal. Recepit Lehrs. — *εἰσοκεν ἔλθη* M.
31. *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* M.
32. *Αἰθιόπιαν* AM; corr. Rhod.
34. *ἐπεί νυ οὔτι* A, *ἐπειή νυ οἱ οὔτι* M et ita corr. Rhod.; *νύ* exarandum esse notavit Spitzner. *observatt.* p. 115.
35. *νενόηκα* A, *προέ.κα* M, et ita emend. Rhod. quod Pauw., cum inepte Dausq. vulgatam defendisset, recte commendavit adscripto I, 786

αὐτὰρ ὅγ' ἀσπασίως μοι ὑπέσχετο πάντα τελέσσαι
ἐλθὼν ἐς Τροίην· καί μιν σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι.
ἀλλ' ἄγε τλῆτ' ἔτι βαιόν, ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστι
θαρσαλέως ἀπολέσθαι ἀνὰ κλόνον, ἠὲ φυγόντας
ζώειν ἀλλοδαποῖσι παρ' ἀνδράσιν αἴσχε' ἔχοντας.“
ἦ ῥ' ὁ γέρων· ἀλλ' οὔτι σαόφρονι Πουλυδάμαντι
ἥνδανεν εἰσέτι δῆρις, ἐΰφρονα δ' ἔκφατο μῦθον·
„εἰ μὲν δὴ Μέμνων τοι ἀριφραδέως κατένευσεν
ἡμέων αἰνὸν ὄλεθρον ἀπωσέμεν, οὔτι μεγαίρω
μίμνειν ἀνέρα δῖον ἀνὰ πτόλιν, ἀλλ' ἄρα θυμῷ
δείδω, μὴ σὺν ἑοῖσι κιὼν ἑτάροισι δαμείη
κεῖνος ἀνήρ, πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται
ἡμετέροις· δεινὸν γὰρ ἐπὶ σθένος ὄρνυτ' Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἄγε, μηδὲ πόληος ἑῆς ἀπὸ τῆλε φυγόντες
αἴσχεα πολλὰ φέρωμεν ἀναλκείῃ ὑπὸ λυγρῇ
ἀλλοδαπὴν περόωντες ἐπὶ χθόνα, μηδ' ἔτι πάτρῃ
μίμνοντες κτεινώμεθ' ὑπ' Ἀργείων ὀρυμαγδοῦ,
ἀλλ' ἤδη Δαναοῖσι, καὶ εἰ βραδύ, λώϊον εἴη
εἰσέτι κυδαλίμην Ἑλένην καὶ κτήματ' ἐκείνης,
ἠμὲν ὅσα Σπάρτηθεν ἀνήγαγεν ἠδὲ καὶ ἄλλα,
διττάκι τόσσα φέροντας ὑπὲρ πόλιός τε καὶ αὐτῶν
ἐκδόμεν, ἕως οὐ κτῆσιν ἀνάρσια φῦλα δέδασται

ἐπεὶ Πριάμοιο νόησαν Ἀγγελίην προϊέντος. — *θυμῶ* M.

38. *ἔστι* M.

39. *φυγόντες* (*α* ab alt. m.) M.

40. $\overset{\textit{δρασιν}}{\textit{ἂν}}$ (*δρασιν* ab alt. m.) M. — *αἴσχη* M, perperam: vid. Spitzner. *v. Gr. h.* p. 174 et *prolegg.* II, 2, §. 2.

41. *ρ' ο* M. — *Πολυδάμαντι* M.

42. *εὔφρονα* A, *ἐΰφρονα* M, *ἔκφρονα* V.

44. *οὔτοι* A, *οὔτι* M et tacite corr. Rhod.

46. *ἑοῖσι* M. — *ἑτάροισι* M.

48. *ημετέροις* M. — *ἐπι* M. Ne quis *ὤρνυτ'*, ut est apud Lehrs., scribendum censeat cfr. *E*, 532. *O*, 564 *φευγόντων οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκή* et *Λ*, 827 *τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰεί.*

49. *ἑῆς ἀποτῆλε* M.

50. *ἀναλκείη* M. — *λυγρῆ* M. — *ἀναλκείης ὑπὸ λυγρῆς* conj. Scal.

51. *μὴ δέ τι πάτρην* AE1C1, *μηδέτι πάτρην* M, *μηδ' ἐπὶ πάτρην* V. Rhod. *μηδ' ἐνὶ πάτρῃ*, Scalig. *μηδ' ἐπὶ πάτρης*, hoc quidem ab usu horum poetarum alienum, illud sine necessitate nimis recedere videtur. Sufficit *μηδ' ἔτι πάτρῃ*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 18.

52. *ὑπαργείων* M. — *ὀρυγμαδοῦ* AM, tacite corr. Rhod.

54. *εἴς ἔτι* M.

55. *ἡμὲν* AM et revocat Spitzner. *mant.* p. 215. *observatt.* p. 96, cum Tychs. *ἦ μὲν* edidisset. Rectius Lehrs.

56. *δηθάκι* AMC1, quod *pluries* vertit Rhodom., *διττάκι* emend. Dausq., Scal. *δισσάκι*. — *φέροντες* AM; *φέροντας* emend. cum Scal. Pauw., qui recte haec a *λώϊον εἴη* pendere perspexit. — *πτόλιός* M.

57. *ὡς* mutilo versu AME1, *δόμεναι ὡς* V3. — *ἄψ δόμεν* conj. Scal. — *δέδασαι* A (addito *) M, *δέδασται* V3 et ita corr. Dausq. „Adjice *δώσομεν ἕως* et scribe *δέδασται.*“ RHOD. Illud ferri non

ἡμετέρην, οὐδ' ἄστυ κατήνυκε πῦρ ἀΐδηλον.
νῦν δ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθε περὶ φρεσίν· οὐ γὰρ ὀΐω
ἄλλον ἀμείνονα μῆτιν ἐνὶ Τρώεσσι φράσασθαι·
εἴθ' ὄφελον καὶ πρόσθεν ἐμῆς ἐπάκουσεν ἐφετμῆς
Ἕκτωρ, ὁππότε μιν κατερήτυον ἔνδοθι πάτρης."
ὣς φάτο Πουλυδάμαντος ἐΰ σθένος· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
ἤνεον εἰσαΐοντες ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἀναφανδὸν
μῦθον ἔφαν· πάντες γὰρ ἐὸν τρομέοντες ἄνακτα

---

posse jam Pauwius perspexit; *δόμμεναι* si in antiqui Epici fragmento legeretur, Hesiodeo *ἀρόμμεναι* (*ἔ.* 22) satis defensum opinarer: a Quinto quidem plane abhorret. Optime Dausq. *ἐκδόμεν* conjecit usus *Γ*, 458 sq.

ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
ἔκδοτε καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν.

Pauwio *ὡς αἰτιατικόν quippe* apprime convenit. Fallitur: non *quoniam* urbs ejusque opes adhuc intactae sunt ab hostium furore Helenam reddi jubet multamque persolvere, sed id ut maturo tempore fiat admonet, ne *sero* urbe capta opibusque direptis id non factum esse eos poeniteat. Cfr. I, 195 sq. In fine Dausq. *δάσαντο* vel *ἔδασσαν* insuper commendavit, frustra. — In alia omnia abit C1, qui hoc modo locum partim auctum partim mutilatum exhibet:

δόμμεναι Ἀργείοις ἰδὲ καὶ αὐτῷ γ' Ἀχιλῆϊ
ὅρκια θέντες βήμεναι ἡμετέρης ἀπὸ γαίης
ἀλλᾶ, ὅπῃ σφιν θυμὸς ἀνώγει αἰολόβουλος,
εἵως οὐ κτῆσίν τε ἀνάρσια φῦλα δέδασται
ἡμετέρην, οὐδ' ἄστυ κατήνυκε πῦρ ἀΐδηλον.

Ὣς φάτο Πουλυδάμαντος ἐΰ σθένος rel. „Quae in editis non leguntur ex margine textui inserta videntur." SCOW. p. 67. Potius ficti sunt a librario lacunam expleturo. Eo indicio quis usus ante *ἕως* versus quosdam excidisse conjecerit; sed quem ille resarcire conatus est defectum, versuum 59-62 fuisse videtur.

58. *κατήνυσε* Rhod. conj.

59. *ἄγ' ἐμοῖο* A, *ἄγε μοῖο* M; emend. Rhod.; „difficilior est connexio; si rite attendas. Scripsisset, mallem, *τοὔνεκ' ἐμοὶ πείθεσθε*. Nunc sequi debemus, quod libri promunt." PAUW. Non intellexit connexionem: *nunc autem*, inquit, *quum urbs nondum eversa est*, *mihi parete*. *πείθεσθ'* M. *ἐνὶ φρεσὶν* AM et vulgo; „scribe *μετὰ*" HERMANN. *Orph.* p. 742. Et hoc quod est Homericum (*Σ*, 463. *κ*, 438) Lehrs. recepit, contra Quinti usum, quo ille *περὶ φρεσί* praetulit: vid. I, 75. II, 10. III, 8. IV, 534. V, 416. X, 344. XII, 241. XIII, 376. XIV, 51. 440. 632 et cfr. *περὶ θυμῷ* II, 35. III, 285. V, 428. VII, 480. XII, 396. XIII, 56 ubi male *πέρι* legebatur, *περὶ κραδίῃ* V, 325. VII, 277. IX, 344. Uno loco X, 408 *μετὰ φρεσὶ δ' ἄλλα μενοίνων* legitur.

60. *ἄμεινον* A, *ἀμείνονα* MVN V3 E1, et ita corr. Rhod.

61. *ὄφελεν* AM et vulgo; *ὄφελον* emend. Herm. *Orph.* p. 825, recepit Lehrs.

62. *κατερύτιον* (*η* et *υ* ab alt. m.) M. Quam turpi recentiorum Epicorum ignorantia Pauwius laboraverit, cum alii tum hic locus demonstrant, ubi *πάτρη* de patria urbe durissimum dixit et plane ineptum adeoque quamquam dubitanter *ἔνδοθι πύργων* conjecit. Tandem in *Addend.* ad XIV, 134 errorem intellexit, insuper XIII, 307 et XIV, 394 confutatus. Alios etiam locos collegit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 371 et 496.

63. *πολυδάμαντος* M.

64. *ἐπαΐοντες* A E1, *ἐσαΐοντες* M; emend. Rhod.; Scal. *αἶψ' ἀΐοντες*.

65. *ἔφασαν* AME1, corr. Rhod. — *ἐὼν* M. — *τρομέουσιν* C1.

ἄζοντ' ἠδ' Ἑλένην κείνης ἕνεκ' ὀλλύμενοί περ·
τὸν δὲ καὶ ἐσθλὸν ἐόντα Πάρις μέγα νείκεσεν ἄντην·
„Πουλυδάμα, σὺ μὲν ἐσσὶ φυγοπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
οὐδέ σοὶ ἐν στέρνοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ,
ἀλλὰ δέος καὶ φύζα· σὺ δ' εὔχεαι εἶναι ἄριστος
ἐν βουλῇ· πάντων δὲ χερείονα μήδεα οἶδας.
ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ μὲν αὐτὸς ἀπόσχεο δηιοτῆτος,
μίμνε δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
ἀμφ' ἐμὲ θωρήξονται ἀνὰ πτόλιν, εἰσόκε μῆχος
εὕρωμεν θυμῆρες ἀνηλεγέος πολέμοιο·
οὐ γὰρ νόσφι πόνοιο καὶ ἀργαλέου πολέμοιο
ἀνθρώποις μέγα κῦδος ἀέξεται ἠδὲ καὶ ἔργον·
φύζα δὲ νηπιάχοισι μάλ' εὔαδεν ἠδὲ γυναιξί·
κείνης θυμὸν ἔοικας· ἐγὼ δέ τοι οὔτι πέποιθα
μαρναμένῳ· πάντων γὰρ ἀμαλδύνεις θρασὺ κάρτος.“
ἦ μέγα νεικείων· ὃ δὲ χωόμενος φάτο μῦθον
Πουλυδάμας· οὐ γάρ οἱ ἐναντίον ἅζετ' αὖσαι
κεῖνος, ἐπεὶ στυγερὸς καὶ ἀτάσθαλος ἠδ' ἀεσίφρων,

---

66. *ἄζοντ'* A et vulgo, *ἅζοντ'* M. — *εἵνεκ'* M.

68. *πουλυδάμα* (ὦ a pr. m.) M. Imitationem Homericam *B*, 201 *σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις* indicat Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 85.

69. Vulgo *οὐδέ σοι.*

70. *δὲ* M.

71. *πάντα* AE1, *πάντων* M et ita emend. Rhod.; *πάντη* Dausq. male.

72. *ἄγε σὺ* A M mutilo versu, *ἄγε καὶ σὺ* C1: Rhod. *νῦν* supplet, Dausq. hoc vel *δή* vel *μάν*, quorum *δή* verum esse perspexit Tychs.: vid. II, 275. III, 522. X, 11. XII, 229.

74. *ἀναπτόλιν* M.

76. Versum omissum in AE1 addidit Tychs. ex MVC V12 L1; „solus fere locus, in quo Laurr. codd. inter se dissentiunt. In codicibus primi ordinis lacuna vacua relinquitur; ob similem duorum versuum exitum librarius saltavit.“ SCHOW. Sed Tychs. contradicit: „id de NV3 tantum intelligendum est; V enim versum habere excerpta mea testantur.“

77. *ἀγέξεται* M. — *ἤδε* in rasura, cum antea, ut videtur, scriptum esset *ἦ καὶ* M. Interpretes cum non observarent aliquid intercidisse variis modis loco succurrere studuerunt. Rhod. vertit: *viris (fortibus una cum opere ingens gloria accrescit*, Dausq. *ἀρέσκεται*, Pauw. *εἴγε καὶ ἔργον* vel *ἦγε καὶ ἔργον* conjecit.

78. *ἤδε* M.

80. *μαρναμένω* A. Quod Lehrs. scripsit e conjectura *παρφαμένῳ*, jam in *rec. c.* p. 71 refutavi. *παρφάμενος* dicitur, qui ira aliove animi impetu abreptum blandis prudentibusque verbis sedat et lenit. Nec quidquam in vulgata offensionis. Paris respiciens quae supra v. 72 dixit: *αὐτὸς ἀπόσχεο δηιοτῆτος, Μίμνε δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος,* se Polydamanti, cum consiliis suis omnium animos deprimat, ne bellicam quidem inesse virtutem putare. Huc etiam pertinet *κείνης θυμὸν ἔοικας.*

81. *φῆ* M V12 L12: vid. ad I, 563. — *νεικίων* M. — *χοώμενος* M.

82. *ἄζετ'* A, *ἅζετ'* M. — *ἀΰσαι** A, *ἀΐσαι*. M, cujus et accentum et interpunctionem Tychsen. secutus est: *ἀῦσαι* revocat Spitzner. *mant.* p. 229. Cfr. Apoll. Rhod. III, 556 *οὐδ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔκφαιο μῦθον.*

83. *κεῖνος,* A, *κεῖνος·* (quam-

ὅς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐνωπαδόν, ἄλλα δὲ θυμῷ
πορφύρει καὶ κρύβδα τὸν οὐ παρέοντα χαλέπτει,
τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίῃ μέγα νείκεσε δῖον ἄνακτα·
„ὦ μοι ἐπιχθονίων πάντων ὀλοώτατε φωτῶν,
σὸν θράσος ἤγαγε νῶιν ὀϊζύα, σὸς νόος ἔτλη
δῆριν ἀπειρεσίην καὶ τλήσεται, εἰσόκε πάτρην
σὺν λαοῖς σφετέροισι δαϊζομένην ἐσίδηαι·
ἀλλ' ἐμὲ μὴ τοιόνδε λάβοι θράσος, ἀμφὶ δὲ τάρβος
ἀσφαλὲς αἰὲν ἔχοιμι, σόον δέ μοι οἶκον ὀφέλλοι.“
ὣς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὔτι προσέννεπε Πουλυδάμαντα·
μνήσατο γάρ, Τρώεσσιν ὅσας ἐφέηκεν ἀνίας
ἠδ' ὁπόσας ἔτ' ἔμελλεν, ἐπεί ῥά οἱ αἰθόμενον κῆρ
μᾶλλον ἐφώρμαινεν θανέειν ἢ νόσφι γενέσθαι

---

quam etiam post ἀΰσαι punctum habet) M. Interpunctionem sustulit Tychs., ut κεῖνος sequentibus jungeretur, quemadmodum similiter Apoll. Rhod. III, 192 πάντες ἐπεὶ πάντη καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν. Sed κεῖνος hoc modo poni non potuit.

84. σαίνησιν AM; corr. Tychs.

85. πορφύρει A et vulgo, πορφύρῃ (ει ab alt. m.) M, unde πορφύρῃ scripsi. — χαλέπτει AM et vulgo; correxi, et utrumque jam voluerat Scaliger.

86. ῥά M. — ἀμφαδίην A et vulgo, ἀμφαδίῃ M, unde dativum restituendum duxi, quamquam hodie fere ubique expulsum: vid. Spitzner. ad *N*, 356. Vix enim dubito, quin verum viderit Brunck. ad *Apoll. Rh.* II, 1020 dativum ubi consonans, accusativum ubi vocalis sequatur restituendum esse. Mirum certe est, quod tribus his locis Homeri, Apollonii, Quinti librorum auctoritate dativus ceteris locis ignotus sustentatur, quem dativum per se nihil habere offensionis docent ea quae collegit Lobeck. *Paralipp.* p. 364. Contra XIV, 61 ἀμφαδίην ἀλλ' retinendum est.

91. τοιόνδε AM, τοῖόνδε Tychs. — θάρσος M.

92. ὀφέλλειν A, ὀφέλοι M, ὀφέλλοι V12 C12, quod jure recepit Tychs., qui explicat: *mihi semper sit metus cautus atque is domum mihi salvam praestet*, recte monens id ad calamitatem referri Paridis temeritate Trojae illatam. Antiqui interpretes varie se torserunt. Rhod. vertit: *mihi perpetuo metus subsit: et salva res est, si domum meam servem augeamque.* Contra Pauw.: „Haec ego non intelligo, neque significant aut significare possunt, quod Versio Latina habet: Scribendum νόος δέ μοι οἶκον ὀφέλλειν: Prudentia domui et familiae praestare volebat Polydamas, quod Paris audacia sua imperio et populo denegabat. Potes etiam uno ductu — νόον δέ μοι οἶκον ὀφέλλειν. Et hoc melius adhuc: μοι cum οἶκον et ὀφέλλειν copulari debet non cum νόον: Nam sic verba minus apta forent. Sed et νόον τε scribere potes, si arctius copulata velis.“ οἶκον ὀφέλλειν Homericum est ο, 21. Aperte autem imitatus est *Π*, 30 μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις. Et propius etiam accessit ad Soph. Aj. 1085 ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον.

93. ὅγ' A et vulgo, ἄρ' M, quod solum Quinti consuetudini convenit: vid. I, 436. II, 26. III, 60. V, 291. 449. VI, 93. 452. VII, 705. IX, 264. X, 306. XI, 496. XII, 21 et inprimis III, 43. IX, 230 ubi ὣς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὔτι ut h. l. legitur. — ὅδ' ἄρ A, ὃ δ' ἄρ M. — προσένεπε M.

95. ἔτ' M.

96. μᾶλλλον A. — ἐφώρμαινε A, ἐφώρμαινεν M.

ἀντιθέης Ἑλένης, ἧς εἵνεκα Τρώιοι υἷες
ὑψόθεν ἐσκοπίαζον ἀπ' ἄστεος αἰπεινοῖο
δέγμενοι Ἀργείους ἠδ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
τοῖσι δ' ἄρ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀρήιος ἤλυθε Μέμνων,
Μέμνων κυανέοισι μετ' Αἰθιόπεσσιν ἀνάσσων,
ὃς κίε λαὸν ἄγων ἀπερείσιον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
γηθόσυνοί μιν ἴδοντο κατὰ πτόλιν, ἠΰτε ναῦται
χείματος ἐξ ὀλοοῖο δι' αἰθέρος ἀθρήσωσιν
ἤδη τειρόμενοι Ἑλίκης περιηγέος αἴγλην·
ὣς λαοὶ κεχάροντο περισταδόν, ἔξοχα δ' ἄλλων
Λαομεδοντιάδης· μάλα γάρ νύ οἱ ἦτορ ἐώλπει
δηώσειν πυρὶ νῆας ὑπ' ἀνδράσιν Αἰθιόπεσσιν,
οὕνεκ' ἔχον βασιλῆα πελώριον ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
πολλοὶ ἔσαν καὶ πάντες ἐς Ἄρεα μαιμώωντες·
τῷ ῥ' ἄμοτον κύδαινεν ἐῢν γόνον Ἠριγενείης
δωτίνης ἀγαθῇσι καὶ εὐφροσύνῃ τεθαλυίῃ·
ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ἐπ' εἰλαπίνῃ καὶ ἐδωδῇ,
ὃς μὲν ἀριστῆας Δαναῶν καὶ ὅσ' ἄλγε' ἀνέτλη

---

99. Imitatus est *N*, 1
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσεν,
quem versum saepius attulerunt Grammatici: vid. Spitzner.

100. *ἄρ* M.

102. *ὃς* A. — *ἀπερήσιον* (sed *ή* ab ead. m. corr. in *εί*) M.

103. *ἠῢ τε* A, *ἠΰτε* M.

107. *ἐόλπει* M.

108. *δηώσειν* M. Recte autem vertit Rhod.: *magnam enim animo spem gerebat igni classem se deleturum militum auxilio.* Similiter VII, 694 *ἦ γὰρ ἔολπα Σῆσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχεϊ δήια φῦλα Καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι.* Multo etiam audacius dicta sunt haec apud Nonnum XXI, 157 sqq.
ἄλλος ὑπὲρ νώτοιο θορὼν ὁμοφοίτον ἀέλλαις
εἰς πλόον ἡνιόχευε καλαύροπι ταῦρον ὁδίτην
καὶ βοέοις ὀνύχεσσι κατέγραφεν ἄψοφον ὕδωρ.
et XL, 571—73 de Amore:
τριπλόα πέμπε βέλεμνα καὶ εὐύδρῳ παρὰ παστῷ
Νηιάδων φιλότητι συνήρμοσεν υἷας ἀρούρης
καὶ Τυρίης ἔσπειρε θεηγενὲς αἷμα γενέθλης.

110. *ἄρηα* A, *ἄρεα* E1, *ἐπ' ἄρεα* C1, *ἐς Ἄρεα* M, quod verum esse evincunt III, 20 *μαιμώωντ' ἐς Ἄρηα.* VI, 460 *μαιμώωντι ἐς πόλεμον,* et quae haud absimilia sunt VIII, 136 *ἐπί σφισι μ.* XI, 475 *περὶ τείχεα μ.* Rhodom. *ἀρήια* conjecit, quod pro adverbio positum non occurrit: alia cum verbo conjungere solet Quintus ut I, 177 *βίῃ μέγα μ.* IV, 241 *ἄσχετα μ.* VI, 103 *αἰνὸν μ.*, 113 *ὀϊζυρῶς μ.* XIV, 509 *ἀμείλιχα μ.* Heynius Apoll. Rhod. IV, 1544 adscripsit *σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώωντι.* Praeterea Dausq. *ἐπ' Ἄρεα* et Pauw. *Ἄρηος* proposuere, quorum illud per se ferri posset, hoc propter positionem trochaicam prorsus intolerabile est. Legitur ter VII, 478. VIII, 46. XI, 301. *μαιμώωντες Ἄρηι* et V, 271 *ἀλκῇ.*

111. *τω* M. — *ἄμωτον* M, *ῥα μότον* E1. — *ἐὺν* hic quidem M.

112. *ἀγαθῆσι* M. — *εὐφροσύνη τεθαλυίη* M. Cfr. *λ*, 415 *εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ.*

113. *ἐδωδῆ* M.

ἐξενέπων, ὃ δὲ πατρὸς ἑοῦ καὶ μητέρος Ἠοῦς
ἀθάνατον βίον αἰὲν ἀπειρεσίης τε ῥέεθρα
Τηθύος ὠκεανοῦ τε βαθυρρόου ἱερὸν οἶδμα
ἠδὲ καὶ ἀκαμάτου πέρατα χθονὸς ἀντολίας τε
ἠελίου καὶ πᾶσαν ἀπ' ὠκεανοῖο κέλευθον
μέχρις ἐπὶ Πριάμοιο πόλιν καὶ πρώονας Ἴδης,
ἠδὲ καὶ ὡς ἐδάϊξεν ὑπὸ στιβαρῇσι χέρεσσιν
ἀργαλέων Σολύμων ἱερὸν στρατόν, οἵ μιν ἰόντα
εἶργον, ὃ καὶ σφίσι πῆμα καὶ ἄσχετον ὤπασε πότμον·
καὶ τὰ μὲν ὣς ἀγόρευε καὶ ὡς ἴδεν ἔθνεα φωτῶν
μυρία· τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρεσὶ τέρπετο θυμός,
καί ἑ καθαπτόμενος γεραρῷ προσεφώνεε μύθῳ·
„ὦ Μέμνον, τὸ μὲν ἄρ με θεοὶ ποίησαν ἰδέσθαι
σὸν στρατὸν ἠδὲ καὶ αὐτὸν ἐν ἡμετέροισι μελάθροις·
ὥς μοι ἔτι κρήνειαν, ἵν' Ἀργείους ἐσίδωμαι
ὀλλυμένους ἅμα πάντας ὑπ' ἐγχείῃσι τεῇσι·
καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσιν ἀτειρέσι πάντα ἔοικας

---

115. *ἔργ' ἐνέπων* AC1, *ἐξενέπων* M et ita emend. Rhod. — *μητρὸς* A, *μητέρος* M et ita corr. Rhod.

116. *αὖ ἀνὰ τὸν* A, *ἀθάνατον* MV3 et ita emend. Rhod. „In C1 post *μητρὸς Ἠοῦς* duarum linearum spatium relictum est, tum sequitur *αὖ ἀνὰ τὸν βίον* etc. Scilicet putabat librarius excidisse aliquid quo haec verba referrentur. C2 *αὖα ἀνά.*“ TYCHS. Praeter Rhodom. interpretes mire caecutiunt. Brod. *αὐδᾷ τὸν βίον*, Dausq. *αὐαλέον βίον* de contabescente et desiccato Tithoni senio; Pauw., quia Aurorae immortalitas ut omnibus nota non fuerit enarranda *πατρὸς ἑοῦ πὰρ* vel *παρὰ μητέρος Ἠοῦς ἀθάνατον βίον* conjecit, quia Tithonus ab Aurora id donum acceperit.

117. *βατυῤῥόου* (sed *τ* a pr. m. corr. in *θ*) M. Ceterum aperte Apoll. Rhod. I, 980 sqq. imitatus videtur:

ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς· ἤτοι ὃ μέν σφεων
πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν Πελίαό τ' ἐφετμάς,
οἳ δὲ περικτιόνων πόλιας καὶ κόλπον ἅπαντα
εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος,

et vide id. II, 762—72 quae transscribere longum esset.

118. Soph. Ant. 318 *ἀκαμάτα Γᾶ.*

123. *καὶ σφίσι* A et vulgo, *καί σφισι* M.

126. *μῦθον* A, *μύθω* M, *μύθῳ* VE1C1 et ita emend. Rhod.

127. *Μέμνων* A et vulgo, *Μέμνον* M, recepit Lehrs, vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. et cfr. Spitzn. *observatt.* p. 120.

129. *ὥς κέν μοι ἔτι κρίνειαν* A, *ὥς μοι ἔτι κρήνειαν* M, et ita emend. Rhod. „*ὥς κε μοι* etc. (eraso *ν* vocis *κεν*) C1, *ὦ κέν* E1, *κρείνειαν* C2.“ TYCHS. Scalig. *μοι* deleri voluit, ut *ὥς κεν ἔτι κρήνειαν* scriberetur.

130. *ἅπαντας* A, *ἅμα πάντας* M et ita emend. Rhod. et Scal., quorum hic insuper *μάλ' ἅπαντας* proposuit contra Quinti usum. — *τεῇσιν* A et vulgo, *τεῇσι* M. Pluralem, quo multae significantur hastae emissiones, vid. etiam infra XI, 495 et quod magis etiam offendat de telo cominus vibrato Nonn. XXVIII, 299 *τέμνων δ' ἐχθρὰ κάρηνα — Ἰνδοφόνοις πελέκεσσι*, et XXIX, 15 *φάσγανα σείων.*

131. *ἀπειρέσια* AE1, *ἀτειρέσια* M, *ἀπειρεσίως ἐπέοικας* in rasura C1; *ἀτειρέσι* Rhod. emendavit, postquam

ἐκπάγλως, ὡς οὔτις ἐπιχθονίων ἡρώων·
τῷ σ' ὀΐω κείνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι·
νῦν δ' ἄγε τέρπεο θυμὸν ἐπ' εἰλαπίνῃσιν ἐμῇσι
σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα μαχήσεαι, ὡς ἐπέοικεν."
ὣς εἰπὼν παλάμῃσι δέπας πολυχανδὲς ἀείρας
Μέμνονα προφρονέως στιβαρῷ δείδεκτο κυπέλλῳ
χρυσείῳ, τό ῥα δῶκε περίφρων ἀμφιγυήεις
Ἥφαιστος κλυτὸν ἔργον, ὅτ' ἤγετο Κυπρογένειαν,
Ζηνὶ μεγασθενέϊ· ὃ δ' ἄρ' ὤπασεν υἱέϊ δῶρον
Δαρδάνῳ ἀντιθέῳ· ὃ δ' Ἐριχθονίῳ πόρε παιδί·
Τρωὶ δ' Ἐριχθόνιος μεγαλήτορι· αὐτὰρ ὅγ' Ἰλῷ
κάλλιπε σὺν κτεάτεσσιν· ὃ δ' ὤπασε Λαομέδοντι·

---

primum *ἀπείριτα* conjecit ita interpretatus: *per omnia quae excellentia sunt, Divum imaginem refers.* Illud recte praetulit Tychs.: vid. VII, 687 *ἶσον ἐπουρανίοισιν ἀτειρέσι.* XIII, 546 *εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσι.* Similiter III, 717 *ἀῆται*, II, 518 *Γίγαντες*, X, 338 *Ὧραι ἀτειρέες* dicuntur.

132. *ὥς* om. M.

133. *τῶ* M.

134. *θυμὸν εἰλαπίνῃσιν* mutilo versu A, *θυμὸν ἐν εἰλαπίνῃσιν ἐμῇσιν* NV123L12C1M12, *θ. ἐν εἰλαπίνῃσιν ἐμοῖσιν* V, *ἐν εἰλαπίνοισιν ἐμοῖσιν* E1, *ἐπ' εἰλαπινῇσιν ἐμοῖσι* M. Varia tentarunt interpretes. Scal. conj. *ἐν εἰλαπίνῃσι φίλῃσι.* „Post *θυμὸν* suffice *ἀρήιον.*" RHOD. Brodaeus *ἐπ' εἰλαπίνῃ καὶ ἐδωδῇ* vel *εἰλαπίνῃσιν ἐΐσῃς*, Dausq. *ἐπ' εἰλαπίνῃσιν ἰαίνων*, Pauw. *ἐδωδῇ κ' εἰλαπίνῃσιν* imperite vel *εἰλαπίνῃσι θαλείαις* conjecerunt. — De eo discrimine, quod intersit, sive *ἐν* dicatur sive *ἐπί*, satis recte quidem exposui in *epist. crit.* p. 704, sed quod gravissimum fuit, addere omisi, Quintum *ἐπί* vel *παρά* ubique praetulisse videri. Ita II, 113 *ἀλλήλοις δ' ὀάριζον ἐπ' εἰλαπίνῃ καὶ ἐδωδῇ.* V, 66 *ἐν δ' αὐλοὶ κιθάραι τε παρ' εἰλαπίνῃσι πέλοντο.* IV, 134 *ἄμβροτον ὡς ἐπάσαντο Δαῖτα παρ' εἰλαπίνῃσιν.* IX, 488 *καί μιν κυδαίνοντες ἐπ' εἰλαπίνῃσι γέραιρον.* XII, 549 *ἐπ' εἰλαπίνῃ δ' ἀλεγεινῇ Δαίνυνθ' ὕστατα δόρπα·* porro II, 148. IX, 515. XIII, 384. *παρὰ δαιτί* et XII, 523 *ἐπὶ δαιτί*, unde satis probabiliter Spitzner. *mant.* p. 263 sq., qui etiam ex aliis locos attulit, XIII, 4 *παρὰ δαιτί* restituit. Unus locus repugnat XIV, 105 *πολλὰ δ' ἐν εἰλαπίνῃ θυμήδεϊ κυδαίνεσκον*, qui ex Homericorum memoria remansisse videtur: *Δ*, 259. *γ*, 336. *θ*, 76 *ἐν δαιτί*, *Κ*, 217 *ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι.* Contra *γ*, 37 *ἵδρυσεν παρὰ δαιτί.* Cfr. fragm. Hes. 190 ed. Marcksch. (109 ed. Goettling.) *ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ Τέρπεσθαι μύθοισι.* Quintus VII, 63 sq. *μιῇ δ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εὐνῇ Τερπόμεθα* scripsit, quia Machaon et Podalirius communi mensa lectoque utentes alter alterius contubernio delectabantur.

136. *παλάμησι* M.

137. *Μέμνων* M. — *στιβαρῶ* M. — *κυπέλλω* M.

138. *χρυσείω* M.

139. Ne quis ex *θ*, 345 *Ἥφαιστος κλυτόεργος* scribendum censeat, cfr. III, 736 sqq. *ἀμφιφορῆα τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον, Ἡφαίστου κλυτὸν ἔργον ἐΰφρονος.* Et ita saepius Nonnus, ut XIX, 121. XXV, 384 *Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον.*

140. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *Ἐριχθονίω* M.

142. *ὃ ἴλλῳ* A, *ὃ ἴλω* ME1, *ὃ Ἴλῳ* C1; et ita corr. Rhod. Hiatus multis defendi poterat apud Homerum: vid. Herm. *Orph.* p. 726 et Spitzn. *v. Gr. h.* p. 140, qui ib. p. 154 hunc hiatum agnoscit. Apud Quintum tamen expellendus fuit: vid. *prolegg.* II, 1, §. 12.

143. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

αὐτὰρ ὁ Λαομέδων Πριάμῳ πόρεν, ὅς μιν ἔμελλεν
υἱέϊ δωσέμεναι· τὸ δέ οἱ θεὸς οὐκ ἐτέλεσσεν.
κεῖνο δέπας περικαλλὲς ἐθάμβεεν ἐν φρεσὶ Μέμνων
ἀμφαφόων καὶ τοῖον ὑποβλήδην φάτο μῦθον·
„οὐ μὲν χρὴ παρὰ δαιτὶ πελώριον εὐχετάασθαι
οὐδ' ἄρ' ὑποσχεσίην κατανευσέμεν, ἀλλὰ ἕκηλον
δαίνυσθ' ἐν μεγάροισι καὶ ἄρτια μηχανάασθαι·
εἴτε γὰρ ἐσθλός τ' εἰμὶ καὶ ἄλκιμος εἴτε καὶ οὐκί,
γνώσῃ ἐνὶ πτολέμῳ, ὁπότ' ἀνέρος εἴδεται ἀλκή·
νῦν δ' ἄγε δὴ κοίτοιο μεδώμεθα, μηδ' ἀνὰ νύκτα
πίνωμεν· χαλεπὸς γὰρ ἐπειγομένοισι μάχεσθαι
οἶνος ἀπειρέσιος καὶ ἀϋπνοσύνη ἀλεγεινή.“
ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀγασσάμενος προσέειπεν·
„αὐτὸς ὅπως ἐθέλεις μεταδαίνυσο, πείθεο δ' αὐτῷ·
οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἀέκοντα βιήσομαι· οὐ γὰρ ἔοικεν
οὔτ' ἀπιόντ' ἀπὸ δαιτὸς ἐρυκέμεν οὔτε μένοντα
σεύειν ἐκ μεγάροιο· θέμις νύ τοι ἀνδράσιν αὔτως.“
ὣς φάθ'· ὃ δ' ἐκ δόρποιο μεθίστατο· βῆ δὲ πρὸς εὐνὴν
ὑστατίην· ἅμα δ' ἄλλοι ἔβαν κοίτοιο μέδεσθαι

---

144. *Πριάμω* M.

145. *δοσέμεναι* M. — *δε* M. — *ἐτέλεσσεν* A, *ετέλεσσε* M.

146. *περίκαλλὲς* M.

149. *ἄρ* M. — *κατανευσαίμεν* (ε ab alt. m.) M. „locutionem nota: An tamen legendum potius: *ὑποσχεσίῃ κατανευσέμεν? pollicitando annuere.*“ PAUW. Male. Idem exprimere voluit, quod Homerus *B*, 286 (cfr. *κ*, 483) *οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν.*

150. *ἐνὶ* A, *ἐν* M C1 (eraso *ι* vocis *ἐνί*) et ita corr. Rhod.

152. *πτωλέμω* M.

154. *ἐπειγομένῳ μάχεσθαι* AME1 (*ἐπειγομένω* M), *μαχέσασθαι* C1 in rasura et ita corr. Scal.; *μαχέεσθαι* conjecit Rhod., quod recepit Tychs., sed ea forma, quae praeterea tantum VI, 340 legebatur, hac in sede magnopere suspecta est, quia ibi potius *πονέεσθαι* eodem sensu usurpare solet Quintus: vid. I, 137. 215. 451. II, 483. IV, 119. 263. 370. 464. 479. VI, 195. VIII, 14. IX, 536. XII, 285. Cum ea observatione si aliam jungimus in versuum clausula fere trium syllabarum exitum a Quinto praelatum esse non improbabiliter *ἐπειγομένοισι μάχεσθαι* reposuisse censebor.

157. *θέλεις* A, *ἐθέλεις* MC1; et ita corr. Rhod. — *μεταδαίνυο* A, *μεταδαίνιο* (*ιο* in ras. et *υ* ab alt. m.) M; *μεταδαίνυσο* vel *μεταδαίνυε* Rhod., illud jure praetulit Tychs. — *αὐτῷ* A, *αὐτῷ* M, quam formam solam Epicis usitatam revocat multisque illustrat Spitzner. *observatt.* p. 109 sqq.

158. *αὐ* scriptum erat in M, sed corr. in *οὐ* et a pr. m. adscript. ad marg. *γρ οὐ.* — *σε ἄκοντα* AM, corr. Rhod.

159. *οὐτ'* M. — *οὐτε* M. — *μένοντος* V: voluitne *μένοντας*?

160. *νύτοι* A, *νύ τοι* M. — *αὔτως* M hic et infra 342, sed I, 364 et II, 235 *αὔτως* retinet, quod constanter in A praeterea his locis legitur: IV, 295. 336. V, 137. VI, 180. VII, 44. 148. VIII, 502. XI, 74. 156. XIII, 17. 111. 535. Itaque cum Spitznero *observatt.* p. 106 retinendum duxi.

161. *φάτο* AME1, *φάθ'* C1, *φάτ'* Pauw. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

δαιτυμόνες· τάχα δέ σφιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος.
αὐτὰρ ἐνὶ μεγάροισι Διὸς στεροπηγερέταο
ἀθάνατοι δαίνυντο· πατὴρ δ' ἐν τοῖσι Κρονίων
εὖ εἰδὼς ἀγόρευε δυσηχέος ἔργα μόθοιο·
„ἴστε θεοὶ περὶ πάντες ἐπεσσύμενον βαρὺ πῆμα
αὔριον ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ πολέων μένος ἵππων
ὄψεσθ' ἀμφ' ὀχέεσσι δαϊζομένων ἑκάτερθεν
ἄνδρας τ' ὀλλυμένους· τῶν καὶ πέρι κηδόμενός τις
μιμνέτω ὑμείων μηδ' ἀμφ' ἐμὰ γούναθ' ἱκάνων
λισσέσθω· Κῆρες γὰρ ἀμείλιχοί εἰσι καὶ ἡμῖν.
ὣς ἔφατ' ἐν μέσσοισιν ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς,
ὄφρα καὶ ἀσχαλόων τις ἀπὸ πτολέμοιο τράπηται,
μηδέ ἑ λισσόμενος περὶ υἱέος ἠὲ φίλοιο
μαψιδίως ἀφίκηται ἀτειρέος ἔνδον Ὀλύμπου.
καὶ τὰ μὲν ὣς ἐσάκουσαν ἐριγδούπου Κρονίδαο,
τλῆσαν ἐνὶ στέρνοισι καὶ οὐ βασιλῆος ἔναντα

---

163. *τοῖς δέ σφιν* AME1, *τοῖς δέ σφισ'* (σ in rasura) C1; „pro *τοῖς* lege *τότε* vel *τάχα*.“ RHOD. Tychsen. posterius ut frequentius nostro praetulit; recte, nec debebat Lehrs. vulgatam revocare, opinor, quia olim Herm. *Orph.* p. 798 hic et duobus aliis locis — IV, 445. VII, 475 — pronomina a poeta cumulata esse putaverat. Id et ego rejeci in *rec. l.* p. 71, et pluribus refutavit Spitzn. *observatl.* p. 154.

165. *ἀθανατοι* M. — *ἐνὶ* Lehrs. ex praecepto Wernicki ad *Tryphiod.* p. 174: sed vide *prolegg.* II, 2, §. 20.

167. *περὶ* AM, *πέρι* Tychs. scripsit ex sententia Heynii, quia idem sit atque *περισσῶς*. Revocavi vulgatam, quae simpliciter propria vi intelligendum: *scitote omnes circa Dii*, ut IX, 266 *ἐξεφάνη πεδίον καὶ πᾶσα περὶ χθών.* XI, 125 *βρέμει δέ τε πᾶσα περὶ χθών.* XIII, 102 *περὶ δ' ἴαχε πάντα μέλαθρα.* XIV, 67 *ὣς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθεον*, 317 *τῆς δ' ὑπὸ δειρῇ Φοινίχθη περὶ πάντα.* Alia consulto praetereo; sed cfr. *prolegg.* II, 2, §. 20.

168. *γὰρ πολέμῳ* A, *γὰρ πολέμω* M, *γὰρ πολέων* C1, et ita emend. Rhod., *γὰρ πολλῶν* ut sono perquam affine praetulit Pauw., recte, quamvis causa non perspecta. Nam cum *πολέων* nusquam apud Quintum inveniatur, *πολλῶν* autem non solum ubi metro postulatur I, 312. III, 307. IV, 470. V, 272. VI, 596. XIII, 94. 250, sed etiam bis — III, 162 *δῖος ἀνήρ· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων θυμὸν ἔλυσε* et XIII, 302 *δουρὶ καὶ ἠνορέῃ, πολλῶν δ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσας* — ubi alterum poni potuit legatur, profecto hic quoque assumendum fuit.

169. *ὄψεσθε* A, *ὄψεσθ'* M et ita tacite corr. Rhod. — *ὀχέεσφι* A, *ὀχέεσσι* M, et sic Lehrs.

170. *περι* M: voluitne *περικηδόμενος*? *περὶ* Tychs. inconsulto, ut videtur.

172. *ἀμείλιχοι εἰσὶ* A et vulgo, *ἀμείλιχοί εἰσι* M.

174. *ὄφρακεν* A, *ὄφρά κεν* M; *ὄφρα καὶ* bene emendavit Spitzn. *observatl.* p. 18 et olim in societate Graeca Bonitius; recepitque Lehrs. Sensus hic est: *ut quamvis indignatus et invitus quis a bello abstineret.*

175. *μηδὲν ἑλισσόμενος* AE1, *μὴ δέ ἑ λισσόμενος* M; *μηδὲν ἑλισσόμενος* Rhod. in textu exhibuit, ipse autem *μηδέ τι λισσόμενος* conjecit. Id aut *μηδέ ἑ λισσόμενος* legendum putat Pauw., posterius etiam Hermann. *Orph.* p. 742 probatum jure recepit Tychs. — *ἠδὲ* AE1, *ἤδε* M; *ἠὲ* emend. Rhod., probavit Hermann. *l. c.*

176. *οὐλύμπου* M.

μῦθον ἔφαν· μάλα γάρ μιν ἀπειρέσιον τρομέεσκον·
ἀχνύμενοι δ' ἵκανον ὅπῃ δόμος ἦεν ἑκάστου
καὶ λέχος· ἀμφὶ δὲ τοῖσι καὶ ἀθανάτοις περ ἐοῦσιν
ὕπνου βληχρὸν ὄνειαρ ἐπὶ βλεφάροισι τανύσθη.
ἦμος δ' ἠλιβάτων ὀρέων ὑπερέσσυται ἄκρας
λαμπρὸς ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἑωσφόρος, ὅστ' ἐπὶ ἔργον
ἡδὺ μάλα κνώσσοντας ἀμαλλοδετῆρας ἐγείρει·
τῆμος ἀρήιον υἷα φαεσφόρου Ἠριγενείης
ὕστατος ὕπνος ἀνῆκεν· ὃ δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων
ἤδη δυσμενέεσσι λιλαίετο δηριάασθαι.
Ἠὼς δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήιεν οὐκ ἐθέλουσα.
καὶ τότε Τρῶες ἕσαντο περὶ χροῒ δήια τεύχη,
τοῖσι δ' ἅμ' Αἰθίοπές τε καὶ ὁππόσα φῦλα πέλοντο
ἀμφὶ βίην Πριάμοιο συναγρομένων ἐπικούρων
πανσυδίῃ· μάλα δ' ὦκα πρὸ τείχεος ἐσσεύοντο
κυανέοις νεφέεσσιν ἐοικότες, οἷα Κρονίων

---

180. *ἵκανον ἄρ ὅπῃ* C1, *ὅπη* M.

181. *ἐς λέχος* A et vulgo, *καὶ λέχος* M, quod jure commendavi in *emendatt.* p. 182, quia mire dictum sit: „venerant in lectum, ubi uniuscujusque habitatio erat.“ Accedit quod saepius apud Quintum versus exordio per copulam *καί* vocabulum adnectitur cognatae significationis: vid. I, 445 *ἀπόπροθι δ' εἴρια θέντο Καὶ ταλάρους*, ubi *ἐς ταλ.*, et VIII, 208 *μέγα δ' ἔβραχε Τρώιον οὖδας Καὶ πεδίον*, ubi *κὰπ πεδίον* scribi poterat. Cfr. I, 642. 652. III, 646. 667. IV, 123. VII, 164. 694. 714. VIII, 20. IX, 278. X, 304. 450. 453. XI, 107. XII, 150. 474. XIII, 12. 82. 426. Inde patet etiam XI, 303 recte *ποταμοὶ πλήθοντο νέκυσσι Καὶ πεδίον* emendatum esse. — *ἐοῦσι* M.

182. *τανύσθαι* M. „Melius forte *ἀβληχρὸν*.“ RHOD. Dixit de eo adjectivo nec nostri loci, qui tamen falso II, 18 citatur, immemor Spitznerus ad Θ, 178, et sane apud recentiores longior forma dominari videtur: cfr. praeter locos ab illo laudatos Quint. X, 19. Opp. Cyn. II, 182. 347. 607. Sed omnibus his locis metro postulatur: contra Apoll. Rhod. IV, 152 sine lectionis varietate legitur:

οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσιν
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον.

183. *ἄκρης* AM et vulgo: „nimis angustum est et exile illud *ἄκρης* de montibus, quotquot sunt: Nonne scribendum *ὑπερέσσυται ἄκρας, cacumina?* Ita videtur sane.“ PAUW. Recte ille: nam *ἄκρη* non dicitur nisi de uno monte: vid. III, 234. VII, 402. 469. V, 76. VIII, 373. IX, 4. XIII, 433. XIV, 554. 586, quibuscum cfr. I, 322 *βοόωσι δὲ πάντοθεν ἄκραι.* X, 418 *ἀμφὶ δὲ μακραὶ Ἄκριες — σεύονθ'.* II, 1 *κορυφὰς ὀρέων ὕπερ ἠχηέντων Λαμπρὸν ὕπερ φάος ἦλθεν.* Plura sciens praetereo.

184. *εὐρὺν* om. M. — *ἐωσφόρος* M.

186. *ῥιγενείης* (*ἠ* ab alt. m.) M.

187. *ὕστερος* AM et vulgo; *ὕστατος* C1 et ita jam emend. Rhod. vid. ad I, 584 et Spitzner. *mant.* p. 216. recepitque etiam Lehrs. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

190. *ἔσαντο* M.

190. *ἀμ'* M. — *ὁπόσα* A, *ὁππόσα* M et ita tacite corr. Rhod.

193. *πανσυδίη* M. — *τήχεος* (sed *η* ab ead. m. corr. in *ει*) M.

χείματος ὀρνυμένοιο κατ' ἠέρα πουλὺν ἀγείρει·
αἶψα δ' ἄρ' ἐπλήσθη πεδίον πᾶν· οἱ δ' ἐκέχυντο
ἀκρίσι πυροβόροισιν ἀλίγκιον, αἵτε φέρονται
ὡς νέφος ἢ πολὺς ὄμβρος ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο
ἄπλητοι μερόπεσσιν ἀεικέα λιμὸν ἄγουσαι·

---

195. *πουλὴν* (sed *η* in *υ* corr. ab alt. m.) M.

196. *ἄρ* M. — *ἅπαν* AM et vulgo; *πᾶν* Lehrs. edidit ex emendatione Hermanni *Orph.* p. 713. — *τοί δ' ἐπέχυντο* AM, *οἱ δὲ κέχυντο* emend. Rhod., illud quia *ἅπαν* retinuit; *οἱ δ' ἐκέχυντο* Tychs. edidit. *Ἐπέχυντο* quidem per se videtur defendi posse ut vertatur: *fundebantur supra planitiem*, quemadmodum infra de locustis dicitur: *φέρονται — ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο*. Sed alterum constanti Quinti usu firmatur: vid. I, 491. II, 635. V, 11. VI, 251. IX, 358. 364. XI, 304. XIII, 124. XIV, 278.

197. *ἀμίσι* V. — *προβόλοισιν ἐναλίγκιοι* A, *προβόλοις ἐναλίγκιον* M, nec quidquam auxilii in codd. Tychsenio teste; *καρποβόροις* conjecit Rhod., *ποιοβόροις* Scalig., *πυροβόροις* Pauw., quae est egregia emendatio meritoque recepta. Dausq. ex more mirum quantum nugatur, retinens *προβόλοις* qua *aculeos* intelligit, *quibus herbida quaeque et tenerrima stirpium ambedant.* Sed his immorari nolo. Melius Plinii locum H. N. XI, cap. 35 adscripsit: *solemque obumbrant, sollicite suspectantibus populis, ne suas operiant terras. Sufficiunt quoque vires, et tamquam parum sit mare transisse, immensos tractus permeant diraque messoribus contegunt nube, multa contactu adurentes, omnia vero morsu erodentes et fores quoque tectorum.* Sed comparata A et M scriptura restituendum esse *πυροβόροισιν ἀλίγκιον* dixi in *epist. crit.* p. 705, ubi quae dixi de discrimine, quod inter adverbium *ἀλίγκιον* et adjectivum est, repetere operae pretium videtur paucis additis. „Adverbium solummodo ad verbum pertinens indicat, tertium quod dicitur comparationis positum esse in ea tantum notione, quae verbo continetur. Contra, ubi ponitur adjectivum, ipsa, de qua agitur, res tota comparatur cum ea re, quae in comparationem affertur. Ita semper dicitur *ἶσος Ἄρηι, θηρὶ ἐοικώς* et quae sunt similia." Ita VII, 446 *καί οἱ φαίνετο πάμπαν ἀλίγκιος.* IX, 13 *ἀλίγκιος ἀνέρι κείνῳ.* XIV, 600 *ποταμῷ γὰρ ἀλίγκιος ἔρρεεν αἰθὴρ Συννεχές.* Et I, 147 *ἀσπίδα δῖαν ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης*, 658 *κόρυν ἠελίου ἀκτῖσιν ἀλίγκιον* pro adjectivo habendum. „Sed eo loco, quem tractamus, aptius est adverbium, quia Troes eo tantum locustis comparantur, quod utrique densa et vasta multitudine super campum effunduntur. Similes sunt hi loci I, 59 *ὑπ' ὀφρύσι δ' ἱμερόεντες Ὀφθαλμοὶ μάρμαιρον ἀλίγκιον ἀκτίνεσσιν.* II, 207 *τοῦ δ' ἄρα τεύχη Πάντη μαρμαίρεσκον ἀλίγκιον ἀστεροπῇσιν.* Oculi cum solis radiis, arma cum fulminibus propter *solum splendorem* comparantur." Porro V, 68 *αἳ δ' ἄρ' ἔσαν ζωῇσιν ἀλίγκια ποιπνύουσαι.* XI, 308 *κεῖντο παρ' ἀλλήλοισιν ἀλίγκιον ἐκχυμένοισι Δούρασιν.* „Eodemque modo II, 624 *ὣς φαμένης ῥέε δάκρυ — Αἰνάῳ ποταμῷ ἐναλίγκιον* illud *ἐναλίγκιον* ad verbum refero, quoniam lacrima eo tantum cum fluvio conferri potest, quod aeque atque ille perpetuo fluit. Ex hac observatione jam aliquem capiamus fructum. Quod enim III, 177 sq. de Achille legitur *ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν ἀλίγκιος οὔρεϊ μακρῷ· Γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη*, id jure suo vituperat Pauw., quasi eandem cum monte altitudinem habuerit Achilles. Sed scribendum *ἀλίγκιον*. Pertinet comparatio eo, quod Achilles armis onustus cum magno pondere atque fragore corruerit." — *αἵτε* AM hic quidem.

199. *ἄπληκτοι* AM, *ἄπλετοι* C1; *ἄπλητοι* emend. Rhod. quod verum esse praeter IV, 462 *χροὸς ἀπλήτοιο.* VIII, 49 *ἠέρος ἀ.*, 221 *αἰθέ-*

ὣς οἳ ἴσαν πολλοί τε καὶ ὄβριμοι, ἀμφὶ δ' ἀγυιαὶ
στείνοντ' ἐσσυμένων, ὑπὸ δ' ἔγρετο ποσσὶ κονίη.
Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον, εὖτ' ἐσίδοντο
ἐσσυμένους· εἶθαρ δὲ περὶ χροῒ χαλκὸν ἕσαντο
κάρτεϊ Πηλείδαο πεποιθότες· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
ἤιε Τιτήνεσσι πολυσθενέεσσιν ἐοικὼς
κυδιόων ἵπποισι καὶ ἅρμασι· τοῦ δ' ἄρα τεύχη

ρος ἀ. evincit IX, 510 *δώροισι — ἀπλήτοισι.* Itaque non erat, quod Tychs. non tam *copiam,* quam *vim* et *magnitudinem* designare ratus — affert Hesiod. scut. 147. 230. 250 — Dausquejanum *ἀπλησιοι* vel dubitanter commendaret. Pejus etiam Brodaeus *ἐμπλήκτοις μερόπεσσι* tentavit. Sed quibus ineptiis *ἄπληκτοι* defendere studuit Dausq., praeterire praestat. — *λοιμὸν* A, *λιμὸν* M; et ita emend. Rhod. in versione et Pauw.

200. *ἔσαν* AM et vulgo; *ἴσαν* emend. Spitzner. *mant.* p. 216., recepit Lehrs. — Pro *ὄβριμοι* olim in *epist. crit.* p. 706 conjeci *ἀθρόοι,* quia de eo tantum agatur, Trojanos frequentes et ordinibus confertis sese effudisse. Sed propter eam ipsam causam *ὄβριμοι* erant. — *ἀγυιὰ* A et vulgo, *ἀγυιαὶ* M. Vid. ad v. sq. Quod autem Spitzn. *v. Gr. h.* p. 31 et *mant.* p. 217 ex Grammaticorum praeceptis *ἄγυια* ubique pronun iandum dixit, id apud recentiores certe ubique libris refutatur. Et ipse judicium suum retractavit: vid. *E,* 642. *Z,* 391 et not. ad Υ, 254. Recepit tamen Lehrs.

201. *στείνετ' ἐπεσσυμένων* AM et vulgo. Sed cum in M *ἀγυιαί* legatur et omnino hic potius pluralis requiri videatur — ut infra XII, 471 *ἐνεστείνοντο δ' ἀγυιαῖς.* Apoll. Rhod. IV, 1173 *ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς.* ib. I, 317. III, 887 *πόληος εὐδμήτους λίπ' ἀγυιάς.* Nonn. XXVI, 366 *πόλις δ' ἐστείνετο λαῷ* — insolenterque dictum sit *ἐπεσσυμένων* de incedentibus tantum sed nondum impetum facientibus — vid. I, 205. 255. 374. 351. 388. 398. 484. 601. 611. 718. II, 351. 387. III, 266. IV, 357. V, 347. VI, 601. VIII, 378. IX, 66. — in *emendatt.* p. 182 conjeci *ἀγυιαὶ στείνοντ' ἐσσυμένων,* quod recipiendum duxi. Duo loci afferri possunt: V, 92 *ἀμφὶ δὲ κῦμα Στόρνυτ' ἐπεσσυμένων* de celerrimo equorum Neptuni cursu, et XII, 470 *ἀμφὶ δὲ Τροίη Ἔστεν' ἐπεσσυμένων,* sed de his draconibus jam dictum erat v. 463 *ἄφαρ ἶξαν ὅπῃ θεὸς ὀτρύνεσκε — δυστήνοις ἐπὶ παισί.* — *ὑπο* AM.

202. *εὖτεσίδοντο* M.

203. *ἐσσυμένως* (ους) C2. — *ἔσαντο* M.

204. *ὅς* A, *ὃς* M. — *μεσσοις* M.

205. *Τιτάνεσσι* A, *Τιτήνεσσι* M; et ita corr. Rhod.

206. *ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι* AC1, *ἵπποισι καὶ ὄχεσφι* M; *ἵπποις καὶ ὄχεσφιν* conjecit Rhod., *ἵπποισι κ' ὄχεσφιν* pejus etiam Pauw.; Rhodomannianum recepit Tychs., quod triplicem ob causam rejiciendum est, primum propter formam in *φι* desinentem, quas a recentioribus magno opere vitatas esse observavit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 114 — et ita supra v. 169 *ὀχέεσσι* ex M scripsi, quod non dubito quin etiam VIII, 235 restituendum sit —; deinde propter vitiosum spondeum mala positione effectum; denique propter caesuram trochaicam sine necessitate mutatam. Inde Wernick. *ibid.* p. 176 ex Ψ, 8 *ἵπποισι καὶ ἅρμασι,* Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 156 *ἵπποις καὶ ὀχήμασι* conjecit. Quorum illud praeferendum est, primum propter caesuram trochaicum, tum quia *ὄχημα* Epicis ignotum, denique propter constantem Quinti usum: vid. IV, 86 et X, 2 *σὺν τεύχεσσι καὶ ἅρμασιν ἠδὲ καὶ ἵπποις.* IV, 509 *ἐγχριμφθέντες ἐν ἅρμασι ποιπνύεσκον.* VI, 356 *οἵθ' ἅρμασιν ἀμφεκέχυντο.* VIII, 30 *πώλοισι καὶ ἅρματι συμφέρετ' ἀστήρ.* IX, 129 *υἱὸς Πριάμοιο σὺν ἅρμασι μίμνε καὶ ἵπποις.* cfr. *E,* 199 *ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα.* Itaque nec si quis *ὀχέεσσι καὶ ἵπ-*

πάντη μαρμαίρεσκον ἀλίγκιον ἀστεροπῇσιν·
οἷος δ' ἐκ περάτων γαιηόχου ὠκεανοῖο
ἔρχεται ἠέλιος φαεσίμβροτος οὐρανὸν εἴσω
παμφανόων, τραφερὴ δὲ γελᾷ πέρι γαῖα καὶ αἰθήρ·
τοῖος ἐν Ἀργείοισι τότ' ἔσσυτο Πηλέος υἱός.
ὣς δὲ καὶ ἐν Τρώεσσιν ἀρήιος ἤιε Μέμνων
Ἄρεϊ μαιμώωντι πανείκελος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
προφρονέως ἐφέποντο παρεσσύμενοι βασιλῆι.
αἶψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρων δολιχαὶ πονέοντο φάλαγγες
Τρώων καὶ Δαναῶν, μετὰ δ' ἔπρεπον Αἰθιοπῆες·
σὺν δ' ἔπεσον καναχηδὸν ὁμῶς ἅτε κύματα πόντου
πάντοθεν ἐγρομένων ἀνέμων ὑπὸ χείματος ὥρῃ·
ἀλλήλους δ' ἐδάϊζον ἐϋξέστῃς μελίῃσι
βάλλοντες, μετὰ δέ σφι γόος καναχή τε δεδήει·
ὡς δ' ὅτ' ἐρίγδουποι ποταμοὶ μεγάλα στενάχωσιν
εἰς ἅλα χευόμενοι, ὅτε λαβρότατος πέλει ὄμβρος
ἐκ Διός, εὖτ' ἀλίαστον ἐπὶ νέφεα κτυπέωσι

ποις aut *ἵπποισιν ὄχεσσί τε* conjecerit, probaverim. Vulgata fortasse orta est ex *M*, 114 *ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος.*

207. *πάντῃ* A, *πάντη* M. — *μαρμαίρεσκον* A, *μαρμαρέσκον* M, *μαρμαιρέσκον* Tychs. — *ἀστεροπῆσιν* M.

209. *φαεσσίμβροτος* M.

210. *παμφαίνων* A, *πομφανόων* M. Eam formam ubique praetulisse videtur Quintus: *παμφανόωσα* legitur V, 117 (de gladii manubrio). VI, 3. VII, 2 (de Aurora). XIV, 452 (de aegide); *παμφανόωντι* VII, 346 (de stella). Inde X, 457 sine dubitatione restitui *παμφανόωσα*, cum vulgatae *παμφαίνουσα* nihil patrocinetur *παμφαίνῃσι* V, 132. Apud Homerum utraque forma promiscue legitur, ut videtur: aut in caesura trochaica aut in versus clausula *παμφανόωντα* *E*, 295. 619. *Θ*, 435. *I*, 596. *N*, 261. *O*, 120. *Ψ*, 613. *δ*, 42. *ν*, 29. *τ*, 386. *χ*, 121, — *ωντος* *Ψ*, 509, — *ωσα* *B*, 458. *Z*, 473. *Σ*, 206. *Φ*, 349; contra aut initio aut in secunda sede *παμφαίνων* *Z*, 513. *Λ*, 63. *T*, 398, — *νοντα* *X*, 26, — *νοντας* *Λ*, 100, — *νον* *Ξ*, 11. Apud Apollon. Rh. in clausula I, 788 *παμφανόωντι.* III, 1280 *παμφανόωσαν,* initio I, 732 *παμφαίνων.* Prorsus repugnat *παμφαίνουσα* in versus exitu IV, 1310 quod altera forma mutandum arbitror. Apud Manethonem tantum brevior forma legitur: *παμφαίνων* I, 327, — *νοντι* II, 74, — *νοντα* II, 54. 132, — *νουσ'* VI, 366. — *γελᾶ* M. — *περὶ* AM; *πέρι* Tychs. e conjectura.

213. *μαιμώοντι* A et vulgo, *μαιμώωντι* M: vid. *prolegg.* II, 2, §. 3.

215. *δ' ἀμφοτέρων* AM „et ceteri codd.", *δ' ἐ ἀμφοτέρων* C1, *δ' ἄρ' ἀμφοτέρων* VNV3 et ita emend. Rhod.

216. *δανῶν* (*α* ab alt. m.) M. — *μετα* M.

217. *συν* M.

218. *ἀγρομένων* AM et vulgo; sed bene Pauw.: „venti non congregantur, sed excitantur et concitantur. Scribe *ἐγρομένων.*" Cfr. IV, 521 *χείματος ἐγρομένου.* XIV, 35 *ἐγρομένῳ ὑπὸ χείματι.* Neque aliter Ovid. Metam. XI, 490 *omnique e parte feroces Bella gerunt venti.* — *ὥρη* M.

219. *ἐϋξέστης μελίησιν* M; *μελίῃσι* correxi.

220. *δεδίει* (*η* ab alt. m.) M.

221. *στενάχωσι* M.

223. *ἔν τ'* A, *εὖτ'* MVNV123C1. —

θηγόμεν' ἀλλήλοισι, πυρὸς δ' ἐξέσσυτ' ἀϋτμή·
ὣς τῶν μαρναμένων μέγ' ὑπαὶ ποσὶ γαῖα πελώρη
ἔβραχε, θεσπεσίου δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' ἀϋτὴ
σμερδαλέη· δεινὸν γὰρ ἄϋτεον ἀμφοτέρωθεν·
ἔνθ' ἕλε Πηλείδης Θάλιον καὶ ἀμύμονα Μέντην
ἄμφω ἀριγνώτω, βάλε δ' ἄλλων πολλὰ κάρηνα·
εὖτε * * * * *
* γαίης μελάθροισιν ὑποχθονίοις ἐπορούσῃ

τυπέωσι A, *κτυπέωσι* MVNV123C1, et ita emend. Rhod.

224. *γηθόμεν'* A, *γήθομεν* C1 (teste Tychs.), *θηγόμεν'* MVNV123a, et ita emend. Rhod., quae scriptura infra IV, 352 *θηγομένων νεφέων* in eadem re repetitur. Estque aptissima: nubibus ventorum vi contritis et concussis fulmen et tonitru excitari putabatur: cfr. Ovid. Met. VI, 694 sqq. ubi Boreas loquitur:

— — tanto molimine luctor,
ut medius nostris concursibus insonet aether,
exsiliantque cavis elisi nubibus ignes,

et ib. XI, 435 sq.

caeli quoque nubila vexant,
excutiuntque feris rutilos concursibus ignes,

ubi vid. intpp. Pauw. cum non memor esset *terendo* acui, varia tentat: *πληττόμεν'*, *θεινόμεν'*, *ῥηγνύμεν'*, quibus omnibus facile carebimus, quamquam Tychs., quem hic sequitur Lehrs., utroque loco *θεινόμενα* praetulit, et ipse Heyn. vulgata offensus *ὠθόμεν'* conjecit. — *πάρος* AM et vulgo, *πυρὸς* (ut edidit Lehrs.) et ego emend. in *emendatt.* p. 182 sq. et Spitzner. *observatt.* p. 80. Quae ibi fusius exposui transscribere operae pretium est: „antea conspici fulmen, quam audiatur tonitru, id diserte monere scriptoris est physici, non poetae epici. Tum *ἀϋτμή* simpliciter non potuit de fulmine dici, quia per se nihil est nisi *πνοή*. Inde apud Homerum de follibus spirantibus dicitur *Σ*, 471, de ventis flantibus *λ*, 400, de spiritu vitali *I*, 609. *K*, 89, de nidoris flamine *μ*, 369, de exhalatione Apoll. Rhod. II, 665. 736. Quint. XI, 384, de odore quem oleum emittit *Ξ*, 174. Ubicunque nude de igne dicitur, id quod h. l. factum esse putabat Pauw., totus locus semper ita est comparatus, ut de alia re cogitari nequeat: vid. *Φ*, 366. *ι*, 389. Quint. VII, 571. *Πυρὸς ἀϋτμή* saepe Quintus Homeri exemplum (*π*, 290. *τ*, 20. hymn. Merc. 137) secutus conjunxit: V, 33. VI, 226. VIII, 90. X, 62. XII, 503. Et similiter III, 710. XIII, 150. 330 *Ἡφαίστου ἀϋτμή* dixit. Cfr. Apoll. Rhod. I, 734. III, 531. IV, 929. Orph. Arg. 1226. *πῦρ* saepe de fulmine dicitur: vide Aeschyl. Agam. 651. Prom. 1044. Quint. V, 106. VIII, 462; *ἀϋτμή* autem de fulmine posuit Hesiod. Theog. 696, ut *ἀτμή* ibid. 862." Nunc physici poetae locum addere placet id phaenomenon explicantis, quemadmodum eum jam dudum in *observatt. ad Tryphiod.*, quae sunt in Jahnii *Archiv für Phil.* 1834. t. 5, 1. hemistichiis mutatis emendatum dedi, Joann. Gaz. ecphr. II, 149 sqq.

ἀλλὰ φάος πρώτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀνδράσι πέμπει
μαρμαρυγὴ λαμπτῆρας ὀϊστεύουσα προσώποις,
καὶ καναχὴ μετόπισθεν ἀκούεται, οὕνεκα μᾶλλον
ὀφθαλμοὶ προθέοντες ἀρειόνές εἰσιν ἀκουῆς.

225. *ποσσὶ* A, *ποσὶ* M.

226. *ἀϋτμὴ* A, *ἀϋτὴ* M et ita emend. Rhod.

227. *σμερδαλέη* in M script. in rasura, et inde ab ead. m. in marg. adscr. *γρ σμερ.*

229. *βάλλε* M.

230. *εὖτε γαίης* etc. sine lacunae signis AM et ceteri codd., *εὖτε γέης* C1. — *ὑποχθονίην ἐπορούσῃ* M; *εὖτ' ἄνεμος βάθροισιν* Rhod., *εὖτ' ἀὴρ μελάθροισιν ὑποχθόνιος* Pauw., *εὖτε Γύης* Scalig. conjecit, quod

λάβρος, ἄφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται
ἐκ θεμέθλων· μάλα γάρ ῥα περιτρομέει βαθὺ γαῖα·
ὣς οἵγ' ἐν κονίῃσι κατήριπον ὠκέϊ πότμῳ

---

quid sibi velit non perspicio. De h. l. quid sentirem dixi in *programm.* c. p. 7, quod paucis additis repetere placet: „versum triplici mendo affectum nemodum sanavit. Nam et metrum pessumdatur, quod qui scribendo *εὖτ' αἴης* (sive *ἠΰτε γῆς*) restituendum censeat neminem latet quomodo refutandus sit, et subjectum desideratur, et *μελάθροισιν* offendit cum propter significatum tum propter insolentem secundae syllabae correptionem, qua de re monuit Spitzner. *observatt.* p. 52.“ Quamquam hoc postremum in Quinto correptionum atticarum pleno haud scio an facile ferendum sit. „Rhodomanni *εὖτ' ἄνεμος* verum esse, quae et Spitzneri fuit sententia *l. c.* et Tychsenii, vix probabile est. Quod enim *γαίης* glossema esse perhibent ad *ὑποχθονίοις* adscriptum, id jam propter poeticam formam incredibile. Eam conjecturam qui inepte vituperavit Pauwius, *quia ventus ea tantum adoriatur, quae in terrae superficie extent,* — terrae motus enim subterraneis ventis cum aliis ut Plin. H. N. II. sect. 81, §. 192, Nonno VI, 290. XXI, 90–104 (cfr. Lehrs. *quaestt. epp.* p. 301) etiam Quintus et hic et III, 63—65 adscribit — multo pejorem fecit conjecturam; nam *ἀήρ*, ut probe perspexit Tychs., de aere vel spiritu subterraneo nusquam occurrit et omnino nunquam est flatus, quatenus vehementer movetur, sive ventus. Conjunctis Pauwi et Rhodomanni inventis Tychs. suum confecit: *εὖτ' ἄνεμος μελάθροισιν ὑποχθόνιος ἐπορούσῃ*, in qua ultimae illius adjectivi syllabae productio certe a Quinti usu abhorret: cfr. Spitzner. *v. Gr. h.* p. 64. Omnino cum varia excogitari possint, ut *ἠΰτ' ἄημα βάθροισιν ὑποχθονίοις ἐπ. λάβρον* aut *εὖτ' αἴρης μελάθροισιν ὑπὸ χθονὸς ἲς ἐπ. λάβρον* aut *εὖτε πνοὴ μελάθροισιν ὑποχθονίη ἐπ. λάβρον* aut alia etiam, nihil tamen ullam veri speciem habet in loco non tantum corrupto, sed aperte ex duobus conflato. Facile enim sua amplificare potuit Quintus, ut apparet comparanti Nonnum l. c., sed quomodo id fecerit, cum plane sit obscurum.“ non dijudicaverim illud *μελάθροισιν* utrum retinendum et quacunque ratione explicandum, an mutandum sit; quo facto praeter illud *βάθροισιν* etiam alia inveniri possent, ut *μεγάροισιν* (eo sensu quo *μεγαρίζειν* dixere), vel *βρασμοῖσιν* vel *χασμοῖσιν* vel etiam alia: maxime probabile id videatur quod jam proposui altero versu scriptum fuisse *γαίης μέν ῥ' ἄντροισιν ὑποχθονίοις ἐπορούσῃ.* Itaque cum ne hoc quidem demonstrari possit, unus an plures versus interciderint, satis habui lacunae signa posuisse omni restaurandi impetu represso. Sed quod ibidem quamquam dubitanter posui *μελάθροισιν* intelligendum esse de aedibus ipsis inferno turbine conquassatis, quemadmodum Nonnus similiter l. c. 100

ἀγχινεφῆ δὲ μέλαθρα τινάκτορι λύετο παλμῷ

dixerit, id propter sequentia *ἄφαρ δέ τε πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται Ἐκ θεμέθλων* probari non potest.

232. *γὰρ περιτρομέει* A, *γάρ ῥα περιτρομαίει* M, *ῥα* etiam C1 supra lineam habet, addiditque jam Rhodom. — *βαρὺ* AM et vulgo, emend. Bonit. *l. c.* p. 1229 ex III, 65 *κραδαινομένης βαθὺ γαίης*: „funditus domus evertitur, quia *alte* concussa terra tremit.“ Recepit etiam Lehrs. Errat autem Spitzner. *observatt.* p. 52 sqq. qui allato IV, 352 *βαρὺ δὲ κτυπέουσιν ἄελλαι* neutrum absonum importunumve judicat ideoque librorum scripturam non deserendam censet. Verum *βαρύ* de *fragore* quidem recte diceretur, ut si h. l. *περιβρομέει* scripsisset, non vero de *tremore*, qui ipse h. l. efferendus erat, quia causa est aedium ruinae in superficie effusae.

233. *οἵγ'* AM hic quidem, quod

αἰχμῇ Πηλείωνος· ὃ γὰρ μέγα μαίνετο θυμῷ.
ὡς δ' αὔτως ἑτέρωθεν ἐΰς πάϊς Ἠριγενείης
Ἀργείους ἐδάϊζε κακῇ ἐναλίγκιος Αἴσῃ,
ἥτε φέρει λαοῖσι κακὸν καὶ ἀεικέα λοιγόν.
πρῶτον δ' εἷλε Φέρωνα διὰ στέρνοιο τυχήσας
δούρατι λευγαλέῳ, ἐπὶ δ' ἔκτανε δῖον Ἔρευθον,
ἄμφω ἐελδομένω πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρμην,
οἳ Θρύον ἀμφενέμοντο παρ' Ἀλφειοῖο ῥεέθροις,
καί ῥ' ὑπὸ Νέστορι βῆσαν ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ·
τοὺς δ' ὁπότ' ἐξενάριξεν, ἐπῴχετο Νηλέος υἱὸν
κτεῖναί μιν μεμαώς· τοῦ δ' Ἀντίλοχος θεοειδὴς
πρόσθ' ἐλθὼν ἴθυνε μακρὸν δόρυ, καί οἱ ἅμαρτε
τυτθὸν ἀλευαμένοιο· φίλον δέ οἱ εἷλεν ἑταῖρον
Αἴθοπα Πυρρασίδην· ὃ δὲ χωσάμενος κταμένοιο
Ἀντιλόχῳ ἐπιᾶλτο, λέων ὣς ὀβριμόθυμος
καπρίῳ, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς ἐναντίον οἶδε μάχεσθαι
ἀνδράσι καὶ θήρεσσι, πέλει δέ οἱ ἄσπετος ὁρμή·
ὣς ὃ θοῶς ἐπόρουσεν, ὃ δ' εὐρέϊ μιν βάλε πέτρῳ
Ἀντίλοχος· τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
ἀλγινόεντ' ἀπάλαλκε φόνον κρατερὴ τρυφάλεια·

---

revocat Spitzner. *mant.* p. 221. — *κονίησι* M. — *πότμω* M.

234. *αἰχμῇ* M. — ὃ AM hic quidem. — *θυμῶ* M.

236. *αἴση* M.

237. *ἥτε* A, *ἥ τε* M. — *κακὴν* (o ab alt. m.) M.

238. *διαστέρνοιο* M.

239. *λευγαλέω* M. — *ἐπι* M.

241. *Ἀλφεῖο ῥεέθροις* M.

243. *τοὺσδ'* AM et vulgo; distinxi. — *ἐπώχετο* M, et ω in correct., cum antea o scriptum esset. — *υἱὸς* MV.

244. *του* M.

245. *πρόσθεν* A, *πρόσθ'* MVNV123 L12E1, et ita corr. Rhod. — *πρόσθεν ἐπελθὼν* C1. — *καὶ οὗ* C1, et ita inepte conjecit Pauw.: vid. *prolegg.* II, 1, §. 6. Scal. conj. *καὶ τοῦ*.

246. *εἶλεν* M.

247. *Πυρρασίδην* M hic quidem. — *ὁδὲ* A, *ὁ δὲ* M.

248. *Ἀντιλώχῳ* (o ab ead. m.) M. — *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* M.

249. *καπρίω* M. — *ὃ ῥὰ* A, *ὅς ῥά* M, *ὅς ῥα* C1 et ita corr. Rhod.

250. *ἄσχετος* M habere dicitur a Tychs., sed mea excerpta tacent, et vulgatam vindicavit Spitzn. *observat.* p. 9. — *ὁρμὴ* A, *ὁρμή* M.

251. ὃ AM hic quidem. — *θοὰς* habere dicitur M a Tychs., sed mea excerpta tacent. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *μὲν* A, *μιν* M et ita corr. Rhod., vocem om. E1. — *πέτρω* M.

252. *τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ* A lacuna falso loco posita; *Ἀντίλοχος* initio add. MVNV123 L12E1, *τοῦ δ' οὔτι* etc. sine defectus nota E2, *τοῦ δ' οὔτοι λύθη* C1. Varia tentarunt intpp. „Deest initio *καγκέφαλὴν.*" RHOD. Brod. *τοῦ δ' οὕτως λύθη κέαρ ἔνδοθεν* contra metrum, Dausq. *τοῦ δὲ μὲν οὔτι λύθη κέαρ ἔνδοθεν* contra sermonem conjicit, aut initio *μαρμαρέῳ* vel *ἰθυτενεῖ* vel *ἀλεμάτως* supplet, quibus omnibus longe praestare Rhodomannianum vel Pauw. intellexit.

253. *ἀλγεινόεντ'* AM, *ἀλγινόεντ'* VNV123 L12 et ita corr. Rhod. — *ἐπάλαλκε* A, *ἀπάλαλκε* MVNV123 L12 et ita corr. Rhod.

σμερδαλέον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ στέρνοισιν ὀρίνθη
βλημένου· ἀμφὶ δέ οἱ κόρυς ἴαχε· καί ῥ' ἔτι μᾶλλον
μαίνετ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ· κρατερὴ δέ οἱ ἔξεεν ἀλκή·
τοὔνεκα Νέστορος υἷα καὶ αἰχμητήν περ ἐόντα
τύψεν ὑπὲρ μαζοῖο· διήλασε δ' ὄβριμον ἔγχος
ἐς κραδίην, θνητοῖσιν ὅπῃ πέλει ὠκὺς ὄλεθρος.
τοῦ δ' ὑποδῃωθέντος ἄχος Δαναοῖσιν ἐτύχθη
πᾶσι, μάλιστα δὲ πατρὶ περὶ φρένας ἤλυθε πένθος
Νέστορι παιδὸς ἑοῖο παρ' ὀφθαλμοῖσι δαμέντος·
οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,
ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται ἑοῦ πατρὸς εἰσορόωντος·
τοὔνεκα καὶ στερεῇσιν ἀρηράμενος φρεσὶ θυμὸν
ἄχνυτο παιδὸς ἑοῖο κακῇ περὶ Κηρὶ δαμέντος·
κέκλετο δ' ἐσσυμένως Θρασυμήδεα νόσφιν ἐόντα·
„ὄρσο μοι, ὦ Θρασύμηδες ἀγακλεές, ὄφρα φονῆα
σεῖο κασιγνήτοιο καὶ υἱέος ἡμετέροιο
νεκροῦ ἑκὰς σεύωμεν ἀεικέος, ἠὲ καὶ αὐτοὶ

---

254. στήθεσιν (σ suprascr. ab alt. m.) M., cujus in marg. a prima m. add. γρ στέρνοις" ceteris a bibliopega simul cum marginis ora abscisis. Inde ἐν στέρνοισιν recipiendum esse monui in *emendatt.* p. 183. Nam hoc potius vocabulum in ea phrasi ponere solet Quintus: vid. II, 69 οὐδὲ σοὶ ἐν στέρνοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ. III, 74 οὐδ' εἴπερ στέρνοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσι. V, 189 οὐ γάρ τοι στέρνοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ. VI, 621 οὐδ' εἴ μοι στέρνοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη, et cfr. similes locutiones I, 217. 289. 343. 409. 724. II, 178. 272. III, 14. 545. IV, 67. 122. V, 175. 385. 405. 583. VI, 460. 604. 637. X, 178. 282. XI, 225. XIII, 60. 106. XIV, 492. Contra in iisdem fere locutionibus nusquam tamen cum ἦτορ coniunctum legitur στήθεσσι I, 559. II, 335. V, 463. VII, 406. VIII, 261. IX, 275. XI, 145. Etiam aliis in coniunctionibus multo frequentius στέρνον, quam στῆθος invenitur: sic II, 238 διὰ στέρνοιο τυχήσας, 542 ὑπὸ στέρνοιο θέμεθλα. VI, 408. VIII, 307 διὰ στέρνοιο. VII, 255 στέρνοισι περὶ πλατέεσσι χυθεῖσα. IX, 220 περὶ στέρνοισι θεοῖο Τεύχε' ἐπιβρομέουσιν. Contra semel legitur XIV, 457 ἔβρεμε δ' αἰγὶς ἅπασα περὶ στήθεσσιν ἀνάσσης.

255. βλημένῳ Scal. conj. male: vid. *prolegg.* II, 1, §. 7.

256. ἐπαντιλόχω M.

258. ὑπερ M.

259. ὅπῃ A, ὅπη M.

260. ὑποδηωθέντος M.

263. κακότερον M.

264. ἑοῦ M.

266. κακῆ περι M. — κῆρι A, κηρὶ M, et ita corr. Heyn.

267. Θρασυμέδεα M.

268. μοι (suprascr. οι ab ead. m.) M.

270. σέβωμεν (υ ab alt. m.) M. — ἀεικέος, quia vix dici ita possit cadaver ab hoste male habitum (νεκρὸς αἰκισθείς), Struvius minor in *programm.* p. 4 sq. mutandum censet primum in ἀεικέα, quia potius in ipsum interfectorem cadat, tum quia ἀεικής de rebus non de personis dici soleat, in ἀνερκέος ex III, 494 στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆκας Ἀχαιῶν. Sed hoc, quod bene dicitur de toto Achivorum exercitu, postquam cecidit ἕρκος Ἀχαιῶν, minus commode transfertur ad unicum mortuum a propinquis qui adsunt defendendum. Ἀεικής autem etiam de personis dici posse ipse Stru-

ἀμφ' αὐτῷ στονόεσσαν ἀναπλήσωμεν ὀϊζύν.
εἰ δὲ σοὶ ἐν στέρνοισι πέλει δέος, οὐ σύγ' ἐμεῖο
υἱὸς ἔφυς οὐδ' ἐσσὶ Περικλυμένοιο γενέθλης,
ὅστε καὶ Ἡρακλῆι καταντίον ἐλθέμεν ἔτλη.
ἀλλ' ἄγε δὴ πονεώμεθ', ἐπεὶ μέγα κάρτος ἀνάγκη
πολλάκι μαρναμένοισι καὶ οὐτιδανοῖσιν ὀπάζει."
ὣς φάτο· τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρεσὶ σύγχυτο θυμὸς
πένθεσι λευγαλέοισιν· ἄφαρ δέ οἱ ἤλυθεν ἄγχι
Φηρεύς, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀποκταμένοιο ἄνακτος
εἷλεν ἄχος· κρατεροῖο δ' ἐναντία δηριάασθαι
Μέμνονος ὡρμήθησαν ἀν' αἱματόεντα κυδοιμόν·
ὡς δ' ὅταν ἀγρευτῆρες ἀνὰ πτύχας ὑληέσσας
οὔρεος ἠλιβάτοιο λιλαιόμενοι μέγα θήρης
ἢ συὸς ἢ ἄρκτοιο καταντίον ἀΐσσουσι
κτεινέμεναι μεμαῶτες, ὃ δ' ἀμφοτέροις ἐπορούσας

---

vius allato Apoll. Rhod. IV, 91 probavit: *μηδ' — ὀνοτὴν καὶ ἀεικέα θείης*: quod ne ab Homerico quidem usu prorsus alienum esse *ἀεικέλιος* evincit Ξ, 84. ζ, 242. ν, 402 de personis usurpatum. Quintus quidem a sollenni usu non decessisse videatur: ita dixit *οἶτον ἀ.* IV, 41. *γόου* V. 607. *λώβης* XII, 371; *ἀ. φήμην* I, 21. *χάρμην* I, 34. II, 240. VII, 265. *λοιγόν* II, 237. *πότμον* IX, 232; *ἔργον ἀ.* XIII, 425; *ἀ. πήματα* VII, 279. Sed transitum quasi parat III, 629 *παισὶν ἀεικέα τειρομένοισιν*, unde h. l. de mortuo ponitur, non quidem ab hoste male habitum, sed cujus nulla a quoquam ratio et cura habetur. Et eodem sensu non dubito quin XIV, 292 restituendum sit *θύγατρας ἀεικέας*: cf. ibi not.

272. Vulgo *δέ σοι.* — *σύγ'* AM, *σύ γ'* Tychs.

274. *"στε* (sic) A, *ὅστε* M, *ὥς τε* ed. Rhod. errore. — *κατ' ἀντίον* AM; „*καταντίον* una voce." RHOD.

275. *πονεώμεθα* A, *πονεώμεθ'* M, et ita tacite corr. Rhod. — *ἐπει* M.

277. *ὥς* M.

278. *πένθε* (*σι* ab ead. m.) M.

279. *ὃν ῥὰ* A, *ὅν ῥα* M. — *αὐτὸν* (*καὶ* ab ead. m.) M.

283. *εὐρυβάτοιο* A et vulgo, *ἠλιβάτοιο* M. Illud quid sit non satis perspicitur. Hermannus quidem vix putat dici potuisse de monte aliquo lato et spatioso, sed, si alicubi dictum sit, potius de homine amplis gressibus incedente. Contra alterum ut apud alios (cfr. Buttmann. *lexil.* p. 176—182), ita etiam apud Quintum sollemne est montium epitheton; cfr. I, 696 *ἠ. σκοπιῆς.* II, 379 *οὔρεος ἠ.* II, 183 et VIII, 198 *ἠ. ὀρέων.* VIII, 65 *οὔρεσιν ἠ.* X, 200 *Καυκάσου ἠ.* XIV, 490 *ἠ. ὄρεσσιν.* Inprimis huc pertinet Apoll. Rhod. IV, 442 sqq.

τοῖα παραιφαμένη θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν
αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὔρεος ἤγαγε θῆρα.

284. *κατ' ἀντίον* A, *καταντίον* ME1.

285. *κειρέμεναι* A, *κτεινέμεναι* M, quod non dubito quin jam a Rhod. lectum sit; vertit enim: *eumque interficere conantur.* — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἀμφοτέροις* AM; „Coactum hoc, ubi Virorum numerus non praecesserat: Melius esset *ἀμφοτέρωσ' ἐπορούσας*, in utramque partem, et dextram et sinistram, assiliens. An tamen ipse Quintus scripsit forte, *ὃ δ' αἰνοτέρως ἐπορούσας.*" PAUW. Miror ab eo sibi imponi passum esse Tychs., qui quod *ἀμφοτέροις* non habeat quo referatur *ἀμφοτέρωσ'* recepit, quod plane ineptum est. Duos intelligi venatores ex com-

θυμῷ μαιμώωντι βίην ἀπαμύνεται ἀνδρῶν·
ὣς τότε καὶ Μέμνων φρόνεεν μέγα· τοὶ δέ οἱ ἄγχι
ἤλυθον· ἀλλά μιν οὔτι κατακτανέειν ἐδύναντο
μακρῇσιν μελίῃσιν· ἀπέπλαγχθεν δέ οἱ αἰχμαὶ
τῆλε χροός· μάλα γάρ που ἀπέτραπεν Ἠριγένεια·
δούρατα δ' οὐχ ἁλίως χαμάδις πέσεν· ἀλλ' ὃ μὲν ὦκα
ἐμμεμαὼς κατέπεφνε Πολύμνιον υἷα Μέγητος
Φηρεὺς ὀβριμόθυμος, ὃ δ' ἔκτανε Λαομέδοντα
Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ἀδελφειοῖο χολωθείς,
ὃν Μέμνων ἐδάϊξε κατὰ μόθον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσι λύεν παγχάλκεα τεύχη
οὔτε βίην ἀλέγων Θρασυμήδεος οὔτε μὲν ἐσθλοῦ

---

paratione satis patet: Memnon enim cum fera, Thrasymedes et Phereus cum venatoribus conferuntur.

286. *θράσει* A, *θράσσει* E1, *θυμῷ* M; Rhod. *θάρσεϊ* conjecerat. *ἐπαμύνεται* A, *ἀπαμύνεται* MV, et ita Rhod. legit vertendo: *propulsat.*

287. *ὣς τότε Μέμνων φώνεε * μέγα* A, *ὣς τότε Μέμνων φώνε' ἐπὶ μέγα* C1, *ὣς τότε Μέμνων φρόνεε μέγα* M. „Corrige sic: *ὣς τότε καὶ Μέμνων φρόνεεν μέγα.*" RHOD. Jure recepit Tychs., et idem Brod. invenerat, nisi quod *φρόνεε* scripsit. Scal. *ὣς τότε δή M. μέγα φώνεε*, Dausq. *ὣς τ. M. φώνεε πάμμεγα*, aut *ὣς τ. δὴ M. φονάα μέγα* conjecit, Pauw. *ὣς τ. δὴ M. φρόνεε μέγα* commendavit.

288. *κτανέειν* AM, *κτανέειν* C1 (*ατακ* superscr.); *κατακτείνειν* Rhod. conj., quam conjecturam Pauw. perfecit *κατακτανέειν* scribendo. Dausq. „Supplementum legitor," inquit, *δύω περ* „ — voluit igitur sine dubio *ἀλλά μιν οὔτι κτανέειν ἐδύναντο δύω περ*, quod Heyn. hominis ignorantiam nesciens ita intellexit *ἀλλ' οὔ μιν κταν. ἐδύν. δύω περ* — „Vel *οὔτι δύναντο κτανεῖν πλέονές περ.*"

289. *μακρῇσι* AM et vulgo; correxi. — *μελίῃσι· ἀπέπλαγχεν* (*θ* ab alt. m.) M. — *γάρ οἱ* AM et vulgo; *δέ οἱ* scripsi ex emend. Hermanni *Orph.* p. 783., quod dedit etiam Lehrs. — *αἰχμὴ* AM, *αἰχμαὶ* emend. Rhod.

291. *οὐχ' ἀλίως* M.

292. *κάππεφνε* A, *κατέπεφνε* M, et ita corr. Rhod., *καπέφνεν* C1.

293. *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* ME1 („semper E1 *ὄβριμος* scribit et *ὀβριμόθυμος.*" TYCHS.) — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

294. *ὄμβριμος* A, *ὄβριμος* M. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 87 laudat ad h. l. *Π*, 320 *Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς.*

295. *αὐτῶ* M.

296. *ἀκαμάτοισι* M, sed alteram formam retinendam esse docui in *emendatt.* p. 183. Etenim *ἀκαμάτῃσι* legitur in A praeter hunc locum IV, 485. V, 526. VII, 99. IX, 397. XI, 407. XIV, 632; contra — *οισι* XIV, 446. 481 et XII, 195 in A et M, cujus codicis in his terminationibus parum firmam esse auctoritatem saepius jam vidimus. Itaque ubique *ἀκαμάτῃσι* praeferendum duxi, quod etiam Hesiod. Theog. 519. 747 *ἀκαμάτῃσι χέρεσσι,* quamquam Mützell. frustra obloquitur de *emend. Theog.* p. 194 sq., et Apoll. Rhod. II, 661 *ἀκαμάτῃσιν ἐλάτῃσιν.* Singulari numero, ut Hesiod. ibid. 39 *ἀκάματος ῥέεν αὐδή* posuit, nisi aliqua causa femininum commendaret, communem clausulam praetulit. Etsi enim I, 13. V, 642. XIV, 63 *ἀκαμάτοιο θαλάσσης.* V, 28. VIII, 348 et XI, 478 *ἀσπίδος ἀκαμάτοιο.* VI, 233 *ἀκαμάτοιο βοείης* metri causa posuisse videatur, tamen sine necessitate II, 118 *ἀκαμάτου πέρατα χθονός.* XII, 152 *ἐπ' ἀκαμάτῳ Τριτωνίδι*: unde XIII, 341 *ἀκαμάτου δύσιν ἠοῦς* scribere non du-

Φηρέος, οὕνεκα πολλὸν ὑπείροχος· οἳ δ' ἅτε θῶε
ἀμφ' ἔλαφον βεβαῶτα μέγαν φοβέοντο λέοντα
οὔτι πρόσσω μεμαῶτες ἔτ' ἐλθέμεν· αἰνὰ δὲ Νέστωρ
ἐγγύθεν εἰσορόων ὀλοφύρετο, κέκλετο δ' ἄλλους
σφοὺς ἑτάρους δηίοισιν ἐπελθέμεν· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
ὥρμαινεν πονέεσθαι ἀφ' ἅρματος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
παιδὸς ἀποφθιμένοιο ποθὴ ποτὶ μῶλον ἄγεσκε
πὰρ δύναμιν· μέλλεν δὲ φίλῳ περὶ παιδὶ καὶ αὐτὸς
κεῖσθαι ὁμῶς κταμένοις ἐναρίθμιος, εἰ μὴ ἄρ' αὐτὸν

---

bitavi. Contra hiatus vitandi causa patet I, 678 *ἀκαμάτης ἀπὸ χειρός* et IV, 449 *ἀκαμάτης ἔχε χειρός* alteram formam praelatam esse. Homerus adjectivo non usus est nisi in formula *ἀκάματον πῦρ*, quam habet Quintus XI, 94, cui proxime accedit *ἀκάματος Ζεύς* IV, 56. X, 319. *ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμήν.* XIV, 455. *ἀ. Διός ὄσσε* X, 47. *Διὸς ἀκαμάτοιο* I, 514. VIII, 223. XIV, 465 legitur, unde patet etiam XI, 419 *ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὁρμῆς* adjectivum Dei esse, nisi adeo ibi *ὁρμῇ* scribendum. Nonnulla de his formis attulit Porson. *in praef. ad Hec.* p. X sq. et *ad Med.* 822, in universum de iis monuit Hermann. *Opuscc.* III, p. 216.

298. *ὑπέροχος* M. — *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M. — *ἅτα* C2. — *θῶε* A, *θῶες* M.

299. *βεβαῶτε* AM et vulgo, *βεβαῶτα* emendavi in *epist. crit.* p. 706, quo melius comparatio conveniret: „Ut thoes accedere timent ad *leonem cervo prostrato astantem*, ita Phereus et Thrasymedes non audent Memnonem aggredi *mortuo Antilocho arma detrahentem.*— *φοβέονται* AME1, *φοβέωσι* C1, *φοβέοντο* tacite corr. Rhod.

300. *μεμαῶτ' ἔτι* A, *μεμαῶτες ἔτι* M, unde scribendum esse ad hiatum vitandum *μεμαῶτες ἐπελθέμεν* dixi in *epist. crit.* l. c. Cfr. 302. Quod Hermann. *Orph.* p. 742 propter eandem causam conjecit *μεμαῶτ' ἔτ' ἐπελθέμεν* cum reciperet Lehrs., tamen propter metricas Quinti rationes meo posthabendum.

301. *κεκλέτο* Tychs. errore.

302. *ἀνδὲ* A, *ἄνδρε* M, *ἂν δὲ* Tychs.; correxi.

303. *ὥρμαινεν* A, *ὥρμηνε* M, quod correxi.

305. *φίλῳ παιδὶ* AE1, *φίλω παιδὶ* M. „Codd. nihil opis afferunt, nisi quod C1 *ἔμελεν δ' ἐπὶ φίλῳ παιδὶ καὶ αὐτός.*" TYCHS. Scal. conj. *φίλῳ πότε* (sic! voluitne *ποτὶ*?). Rhod. *περὶ* inseruit; recte: cf. infra 316. 607. V, 490. 502. 529. VII, 637. Vid. ad v. sq.

306. *ἐναλίγκιον* VAM et vulgo, *ἐναλίγκιος* C1, et ita conj. Scaliger apud Dorvill. *l. c.* p. 581. et in *Add.* Pauw. Multas turbas hic versus excitavit. Et Rhodom. quidem eum vertit: *et evenisset, ut prope dilectum filium et ipse occubuisset in confusa mortuorum strage eodem modo.* Pauwius contra haec habet: „Non placet *περὶ παιδὶ*: Nam quid eo admisso erit *κεῖσθαι ὁμῶς κταμένοις*, ubi et ipse filius erat occisus? *supra filium jacere una cum mortuis.* Hoc sane non quadrat aut apte dicitur, inprimis ubi et *ἐναλίγκιον* accedit. Locus est paullo intricatior: an scribendum *μέλλεν δὲ φίλῳ μάλα παιδὶ καὶ αὐτὸς Κεῖσθαι ὁμῶς κταμένοις ἐναλίγκιον*, i. e. *μ. δ. κ. αὐ. κ. ἐ. π. μ. φ. ὁ. κτ.* Hoc aptius certe, quam si *περί* immittas, sed tamen minus etiam conveniens, quia filius occisus, ut antea dicebam, illud *ὁμῶς κταμένοις* odit. Convenientius sit scribere *μ. δ. φ. μάλα π. κ. αὐ. Κ. ὁ. κτάμενος ἐναλίγκιον.* Nam sic verba satis amica sunt et bona: *ἐναλίγκιον* per modum adverbii hic dicitur pro *ἐναλίγκιος,* quod minus aptum fuisset propter *κτάμενος* praecedens. *Κ. ἐ. φ. π.* ut supra habuimus *ὀφθαλμοὶ μάρμαιρον ἀλίγκιον ἀκτίνεσσιν.*" Pauwi vestigia legit Tychs., qui et ipse *μ. δ. φ. ὅγε π. κ. αὐ. Κ. ὁ. κταμένοις ἐναλίγκιον*, quae omnia patet ferri non posse. Multo melius

Μέμνων ὀβριμόθυμος ἐπεσσύμενον προσέειπεν
αἰδεσθεὶς ἀνὰ θυμὸν ὁμήλικα πατρὸς ἑοῖο·
„ὦ γέρον, οὔ μοι ἔοικε καταντία σεῖο μάχεσθαι
πρεσβυτέροιο γεγῶτος, ἐπεί γ' εὖ οἶδα νοῆσαι·

---

de loco meritus est Spitzner. *observatt.* p. 81 sq. qui primum Rhodomannianum inventum *περί* tuitus est, deinde rectissime monet, vocabuli *ἐναλίγκιος*, cui semper insit comparandi vis, hic nullo pactô locum esse; eo enim quo Rhod. voluit sensu poni non potest. Sed quam ipse proposuit conjecturam *κ. ὁ. κταμένοισιν ἐν ἄλγεσιν*, ut *de Nestore* cogitetur *nondum mortuo, sed in caesorum acervo animum agente*, ea ferri non potest propterea, quod h. l. ubi simpliciter dicendum erat Nestorem, nisi ipsius Memnonis oratione deterritus esset, et ipsum interiturum fuisse, nihil nisi nuda poni debebat notio moriendi, nulla cruciatuum admixta mentione. Itaque melius sane Gruebenavius apud Spitzner. in *praef.* p. IX *κταμένοισιν ἀνὰ κλόνον* conjecit. Quamquam formula *ἀνὰ* vel *κατὰ κλόνον*, quia ipsum notat belli tumultum, potius cum pugnandi, interficiendi, adoriendi, versandi verbis similibusque jungitur — vid. I, 558. II, 16. 39. 654. III, 263. 274. VI, 389. 571. VII, 476. VIII, 249. 260. 367. IX, 92. 148. 196. 252. 300. XI, 140. 253. 262. 437. XII, 88. 291 — nec satis commode referri posse videtur ad mortuum sine sensu prostratum. Sed ne multa: verum sine dubio invenit Hermann. in *recens. c.* p. 261. *κταμένοις ἐναρίθμιος* scribens, quod quamquam apud Quintum praeterea non invenitur his locis firmatur: Apoll. Rh. I, 674 de Aethalidis anima *ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς Ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσι*, 143 *κυδαλίμοις ἐναρίθμιος Αἰολίδῃσιν*. III, 518 *ἐν. αἰζηοῖσιν*. IV, 1412 *εἴτ' οὖν ἐναρίθμιοί ἐστε θεῇσιν Εἴτε καταχθονίοις*. Theocr. VII, 86 *αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν*. Apollin. Laod. XV, 21 *φθαρτοῖς ἐναρίθμιον ἀνέρα θείης*. Nonn. XXI, 155 *ὅπως ἐν. εἴη Ἀθανάτοις*. XXXII, 235 *οἷσι δαϊζομένοις ἐν. ἤριπε Κοίλων*, quod ad nostrum locum proxime accedit. — *ἄρ* M.

307. *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* M.

308. Cfr. Tryphiod. 637 *Πηλῆος ὀρώμενος ἥλικα χαίτην* ibique Wernick.

309. *κατ' ἀντία* A, *καταντία* M.

310. *ἐπεί γε μὲν οἶδα* AM et vulgo, quod nullo modo retineri potest, primum ob particulas *γε μέν* post conjunctionem causalem prorsus inauditas. — vid. de iis ad IV, 568 — deinde quia *νοῆσαι* absolute positum apud Quintum constanti usu *animadvertendi* sensum habet — vid. I, 693. 785. II, 18. 396. 515. III, 332. V, 293. VI, 388. 440. 455. VII, 254. 419. VIII, 252. IX, 225. X, 378. XII, 23. 184. 241. XIII, 565 — ut h. l. quis *ἐπεὶ νῦν σ' οἶδα νοῆσαι* scribendum conjecerit hoc sensu: *nam nunc te animadverto*, scil. *te seniorem esse.* Cui suspicioni *οἶδα* repugnat et Homericorum aperta imitatio: vid. *K*, 247 *ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι* et similia *A*, 343 *οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. H*, 358. *M*, 232 *οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι. ε*, 170 *θεοὶ — οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε. σ*, 230 *οὐ δύνασαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι.* Rhodom. quidem vertit: *nam et ego res ad rationem exigere novi*, ut suspiceris legisse *ἐπεὶ καὶ οἶδα νοῆσαι*, quod sane ferri posset. Ego autem ex III, 294 *ἐπεὶ μέγα τείρετο θυμῷ* et quia omnino *ἐπεὶ μέγα* saepius in hac sede invenitur — I, 216. 507. 649. II, 275. 470. III, 605. XIII, 121. XIV, 104 — repositurus eram *ἐπεὶ μέγα οἶδα νοῆσαι*, sed Hermannus me monuit insolentius *μέγα* sive cum *οἶδα* sive cum *νοῆσαι* jungi, et praestare *εὖ*. Hoc quidem et eo commendatur, quod *εὖ εἰδώς* II, 166. IV, 488. VII, 52. XII, 4. XIV, 365 legitur, et similibus quibusdam, ut VII, 45 sq. *εὖ μὲν ἄκοντι, Εὖ δὲ σαοφροσύνῃσι κεκασμένον,*

ἦ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην σε νέον καὶ ἀρήιον ἄνδρα
ἀντιάαν δηίοισι· θρασὺς δέ μοι ἔλπετο θυμὸς
χειρὸς ἐμῆς καὶ δουρὸς ἐπάξιον ἔμμεναι ἔργον·
ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε μόθου στυγεροῦ τε φόνοιο
χάζεο, μή σε βάλοιμι καὶ οὐκ ἐθέλων περ ἀνάγκῃ,
μηδὲ τεῷ περὶ παιδὶ πέσῃς μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
μαρνάμενος, μὴ δή σε καὶ ἄφρονα μυθήσωνται
ἀνέρες· οὐ γὰρ ἔοικεν ὑπερτέρῳ ἀντιάασθαι."
  ὣς φάτο· τὸν δ' ἑτέρωθι γέρων ἠμείβετο μύθῳ·
„ὦ Μέμνον, τὰ μὲν ἄρ που ἐτώσια πάντ' ἀγορεύεις·
οὐ μὲν γὰρ δηίοισι πονεύμενον εἵνεκα παιδὸς
ἀφραίνειν ἐρέει τις ἀνηλέα παιδοφονῆα
νεκροῦ ἑκὰς σεύοντα κατὰ μόθον· ὡς ὄφελόν μοι
ἀλκὴ ἔτ' ἔμπεδος ἦεν, ἵνα γνώῃς ἐμὸν ἔγχος·
νῦν δὲ σὺ μὲν μάλα πάγχυ μέγ' εὔχεαι, οὕνεκα θυμὸς
θαρσαλέος νέου ἀνδρὸς ἐλαφρότερον δὲ νόημα·

---

608 *εἰδότος εὖ μὲν ἄκοντα βαλεῖν εὖ δ' ἵππον ἐλάσσαι.*

311. *σὲ* M.

313. *ἔμμεναι καὶ ἔργον* M.

314. *μόγου* AM et vulgo, *μόθου* emendavi in *emendatt.* p. 184, recepitque Lehrs. *Μόγος* enim, quod apud Quintum ut apud ceteros de lassitudine dicitur corporisve labore vel dolore profecta — vid. I, 637. VI, 164. IX, 411. XII, 413 — potest quidem sane etiam ad lassitudinem referri, quam quis ex assidue pugnando accipiat, et ita IV, 243 de tauris concurrentibus: *ἐκ δὲ μόγοιο λάβρον ἀνασθμαίνοντες.* VII, 593 *οὔτε μόγος στονόεις οὔτ' ἄρ δέος ἥψατο γούνων.* X, 257 *τοὺς γάρ ῥα κυδοιμοῦ Νὺξ ἀπέπαυσε —, μόγον δ' ἐξείλετο γυίων* legitur. Sed nusquam sine ulla fatigationis notione tantummodo pugnam pugnantiumque tumultum denotat, quod h. l. necessario desideratur. Id dicitur *μόθος* cum apud alios tum apud Quintum. Ceteris locis omissis tantum simillimos adscribo: III, 321. VII, 555 *ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε μόθοιο,* 625 *ἀμπαύοντο μόθοιο.* IX, 257 *ἐξ ὀλοοῖο μόθοιο Ἤρπασαν,* 326 *ἐξελάθοντο μόθοιο.* XI, 162. 499 *κακοῦ παύοντο μόθοιο.* XII, 204 *ἀπόπροθι μίμνε μόθοιο.*

315. *ἀνάγκη* M.

316. *μὴ δὲ* A, *μη δὲ* M, *μηδὲ* Tychs. — *τεῶ* M. — *πέσης* M. — Scal. conj. *παρὰ παιδὶ π.*

316. *μή σε* A C 1 (teste Tychs.), *μη δὲ* (accentu supra *μη* eraso) M, *μὴ δή σε* VNV 3 C1 (teste *Schowio*) E 1, *μή πού σε* Rhod., *μή τοί σε* Scal. conj. — *μυθήσονται* AM, *μυθήσωνται* VNV 3.

318. *ὑπερτέρω* M.

319. *μύθω* A.

320. *Μέμνων* AM et vulgo; *Μέμνον* correxi: vid. supra ad v. 127. Dedit etiam Lehrs.

321. *εἵνεκε* A, *εἵνεκα* M et ita tacite corr. Rhod.

322. *ἀνελέα* (sed *ε* corr. in *η* ab ead. m.) M.

323. *ὄφελον* M.

324. *ἵνα* in M suprascr. ab ead. m., *γνώης* AM et vulgo: potius *γνώῃς* quam *γνῴης* scribendum fuisse docet supra v. 129 *ὥς μοι ἔτι κρήνειαν ἵν' Ἀργείους ἐσίδωμαι.* Et eadem Spitzneri est sententia *observatt.* p. 83, qui insuper IV, 30 sq. adscripsit:

ὥς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἕκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
Ἀργείους σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀλέσσῃ.

326. *ἐλαφρότερόν τε* AM et vulgo. Posui *δέ*, quia hujus loci non ea-

τῷ ῥα καὶ ὑψηλὰ φρονέων ἀποφώλια βάζεις.
εἰ δέ μοι ἡβώωντι καταντίον εἰληλούθεις,
οὐκ ἄν τοι κεχάροντο φίλοι κρατερῷ περ ἐόντι·
νῦν δ' ὥς τίς τε λέων ὑπὸ γήραος ἄχθομαι αἰνοῦ,
ὅντε κύων σταθμοῖο πολυρρήνοιο δίηται
θαρσαλέως, ὃ δ' ἄρ' οὔτι λιλαιόμενός περ ἀμύνει
οἷ αὐτῷ, οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἔμπεδοί εἰσιν ὀδόντες
οὐδὲ βίη, κρατερὸν δὲ χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ·
ὣς ἐμοὶ οὐκέτι κάρτος ἐνὶ στήθεσσιν ὄρωρεν,
οἷόν περ τὸ πάροιθεν· ὅμως δ' ἔτι φέρτερός εἰμι
πολλῶν ἀνθρώπων, παύροισι δὲ γῆρας ὑπείκει
* * * * * *

ὣς εἰπὼν ἀπὸ βαιὸν ἐχάσσατο· λεῖπε δ' ἄρ' υἷα
κείμενον ἐν κονίῃσιν, ἐπεί νύ οἱ οὐκέτι πάμπαν

---

dem est ratio atque I, 733 et eorum quos ibi notavi, ut verba similis significationis per copulam jungantur. Hic vero oppositio quaedam est: *quia animus quidem adolescentuli ferox, mens vero levior est.*

327. τῶ ῥά M.

328. ἠβώωντι M. — κατ' ἀντίον AM et vulgo, κατατέον C1, καταντίον corr. Pauw.

329. τι AM, τοι C1, et ita emend. Rhod. — κρατερῶ M.

330. ὥς τίς A, ὥς τις M, ὡς τίς Tychs. — γήρως A, γήραος MVE1, et ita corr. Rhod.

331. πολυρρήνοιο M hic quidem. διῄρηται A, δίητα E1, δίηται MVNV3 a, et ita corr. Rhod. et Brod. Jam Dausq. Homerica adscripsit: *P*, 110 ὥστε λῖς ἠϋγένειος Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται. X, 189 ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται.

332. ὅδ' A, ὃ δ' M.

333. αὐτῶ M. — ἔτι AM, ἔτ' C1, et ita corr. Rhod. — ἔμπεδοί εἰσιν AM, ἔμπεδοι εἰσὶν Tychs.

334. βίῃ A, βίη M, et ita tacite corr. Rhod. — χρόνω M.

335. οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M. — ὄρωρεν M.

336. οἶον M. — τοπάροιθεν A et vulgo, τὸ πάροιθεν M. — δέ τι M.

337. Post hunc versum unum intercidisse in *emendatt.* p. 269 his verbis monui: „Postrema, si plena sunt, ita explicanda erunt: „paucis autem *mea* cedit senectus, i. e. paucis ego cedo senex. Sed tamen haec obscurius enuntiata sunt," inprimis propterea quod nudum positum est vocabulum γῆρας. „Itaque nescio an post 337 versus omissus sit hujus sententiae:

παύροισι δὲ γῆρας ὑπείκει
[ἡμέτερον, τοῖς κάρτος ὁμῶς πέλει ἠδὲ καὶ ἥβη]."

Nunc adscribere placet *N*, 482 sqq. ubi similiter loquitur Idomeneus ab Aenea pressus: — δείδια δ' αἰνῶς

Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν,
ὃς μάλα κάρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν·
καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον·
εἰ γὰρ ὁμηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην.

338. λίπε AM, λῖπε C1 („sic: nach der Aussprache." *Tychs.*); λεῖπε corr. Rhod. — ἄρ A.

339. ἐπεὶ νύ τοι A, ἐπεὶ νύ τοι M et vulgo; ἐπεί νύ οἱ scribendum monuit Spitzner. *manl.* p. 217, et ita jam Rhod. correxisse ex interpretatione videre licet: „cum *ipsi* non amplius integra virtus — inesset." Et sic Lehrs. — οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M.

γναμπτοῖς ἐν μελέεσσι πέλε σθένος ὡς τὸ πάροιθεν·
γήραϊ γὰρ καθύπερθε πολυτλήτῳ βεβάρητο.
ὣς δ' αὔτως ἀπόρουσεν ἐϋμμελίης Θρασυμήδης
Φηρεύς τ' ὀβριμόθυμος ἰδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι
δειδιότες· μάλα γάρ σφιν ἐπῴχετο λοίγιος ἀνήρ.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλων ὀρέων ποταμὸς βαθυδίνης
καχλάζων φορέηται ἀπειρεσίῳ ὀρυμαγδῷ,
ὁππότε συννεφὲς ἦμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι τανύσσῃ
Ζεὺς κλονέων μέγα χεῖμα, περικτυπέουσι δὲ πάντῃ
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσιν ἄδην νεφέων συνιόντων
θεσπεσίων, κοῖλαι δὲ περικλύζονται ἄρουραι
ὄμβρου ἐπεσσυμένοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ μακραὶ
σμερδαλέον βοόωσι κατ' οὔρεα πάντα χαράδραι·
ὣς Μέμνων σεύεσκεν ἐπ' ἠόνας Ἑλλησπόντου
Ἀργείους· μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος κεράϊζε·
πολλοὶ δ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι θυμὸν ἔλειπον
Αἰθιόπων ὑπὸ χερσί· λύθρῳ δ' ἐφορύνετο γαῖα
ὀλλυμένων Δαναῶν· μέγα δ' ἐν φρεσὶ γήθεε Μέμνων
αἰὲν ἐπεσσύμενος δηίων στίχας· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
στείνετο Τρώιον οὖδας· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε κυδοιμοῦ·
ἔλπετο γὰρ Τρώεσσι φάος Δαναοῖσι δὲ πῆμα
ἔσσεσθ'· ἀλλά ἑ Μοῖρα πολύστονος ἠπερόπευεν
ἐγγύθεν ἱσταμένη καὶ ἐπὶ κλόνον ὀτρύνουσα.
ἀμφὶ δέ οἱ θεράποντες ἐϋσθενέες πονέοντο
Ἀλκυονεὺς Νύχιός τε καὶ Ἀσιάδης ἐρίθυμος
αἰχμητής τε Μένεκλος Ἀλέξιππός τε Κλάδων τε

---

340. *γναμπτοῖσι μελέεσσι* AVNV3 C1, *γναμπτοῖς ἐν μελέεσσι* M. — *πέλεν* VNV3 C1, *πέλε* AM: vid. *prolegg.* II, 1, §. 4. — *τοπάροιθεν* AVNV3 C1, *τὸ πάροιθεν* M.

341. *πολυτλήτω* M. — *βεβάρυτο* AC1, *βεβάρητο* M, et tacite corr. Rhod.

342. *αὔτως* M. — *ἐϋμελίης* M.

343. *ἠδ'* AM, *ἰδ'* corr. Rhod.

344. *ἐπώχετο* M.

346. *ἀπειρεσίω* M. — *ὀρυγμαδῷ* (ut semper) A, *ὀρυγμαδῶ* M, tacite corr. in ed. Pauw.

347. *ἐπ'* AM, *ἔπ'* Tychs. errore. — *ἀνθρώποισιν* ed. Rhod. et Pauw. vitium. — *τανύσση* M.

348. *Ζεὺς κρονίων* M. — *δὲ* AM, *τε* Tychs. errore, ut videtur: nam nec quidquam adnotavit, nec accentum antecedenti vocabulo appinxit. — *πάντῃ* A, *πάντη* M.

349. *στεροπῆσιν* M.

353. *ἠϊόνας* AC1, *ἠόνας* M, et ita corr. Rhod. — *Ἑλλησπόντοιο* M.

356. *λύθρω* M.

359. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

361. *Μοῖρα* scripsi cum Lehrs. Vulgo *μοῖρα*.

362. *ἐπι* M.

364. *ἀλκιονεὺς* A, *Ἀλκυονεὺς* ME1, et ita corr. Pauw., qui praeterea *Ἀλκίνοος* conjecit. — *Νύχιος* A, *νύχιός τε* M.

365. *Κλάδων* A et vulgo, *Κλύδων* M.

ἄλλοι τ' ἰωχμοῖο μεμαότες, οἵ ῥα καὶ αὐτοὶ
καρτύναντ' ἀνὰ δῆριν ἑῷ πίσυνοι βασιλῆι.
καὶ τότε δή ῥα Μένεκλον ἐπεσσύμενον Δαναοῖσι
Νηλείδης κατέπεφνεν· ὃ δ' ἀσχαλόων ἑτάροιο
Μέμνων ὀβριμόθυμος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον·
ὡς δ' ὅτε τις κραιπνῇσιν ἐπιβρίσας ἐλάφοισι
* * * * * *
θηρητὴρ ἐν ὄρεσσι λίνων ἔντοσθεν ἐρεμνῶν
ἰλαδὸν ἀγρομένῃσιν ἐς ὑστάτιον δόλον ἄγρης
αἰζηῶν ἰότητι, κύνες δ' ἐπικαγχαλόωσιν,
πυκνὸν ὑλακτιόωντες, ὃ δ' ἐμμεμαὼς ὑπ' ἄκοντι
κεμμάσιν ὠκυτάτῃσι φόνον στονόεντα τίθησιν·

---

366. *μεμαῶτες* (ό ab alt. m.) M. — *οἳ ῥὰ* A, *οἵ ῥα* M. — *ἄλλοι τε ὀχμοῖο μεμαότες ἑῷ πίσυνοι βασιλῆϊ* duobus versibus contractis E1.

367. *ἀνα* M. — *ἑῶ* M.

368. *δὴ ῥὰ* A, *δή ῥα* M. — *Μένοκλον* M.

369. *Πηλείδης* AM, *Νηλείδης* recte emendavit Pauw., cujus haec sunt verba ad v. 398 *αὐτίκα κάλλιπε Τρῶας* etc.: „ubi ad haec attendo, vehementer dubito an supra v. 368 recte legatur — *Πηλείδης κατέπεφνε*: Nam Meneclus ille unus erat ex Ministris Memnonis, qui circa et prope eum dimicabant: Praecessit paulo ante, *Ἀμφὶ δέ οἱ θεράποντες ἐϋσθενέες πονέοντο — Αἰχμητής τε Μένεκλος*. Ex quo vicinum illud aperte elucet. Et quomodo igitur Pelides Meneclum illum occidere potuit, ubi hic Nestor eum alia parte dimicantem adit, et inde ad Memnonis stationem adducit? Sane hoc ego non intelligo: Locum enim non mutavit Achilles, quia Memnoni vicinus, cum eo pugnasset diu, ut Nestori et Graecis suis laborantibus opem ferret. Quid plura? Ubi omnia perpendo, perquam probabile puto, *Πηλείδης* ibi ab Amanuensibus male descriptum esse, ipsumque Quintum pro eo exarasse *Νηλείδης*: Dixerat Nestor Memnoni v. 336 *ὅμως δ' ἔτι φέρτερός εἰμι Πολλῶν ἀνθρώπων, παύροισι δὲ γῆρας ὑπείκει*: Ut hoc aliquo virtutis documento confirmaret Auctor, Meneclum ibi a Nestore fingit interfectum: Sentisne? Sic seni blanditur Poeta, et nihil hic absonum aut perplexum.“ Jure recepit Tychs. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

370. *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* M. — *ἐνήρατο* AM et vulgo; correxi. — *πουλὴν* M.

371. *κρα πνῆσιν* M. — *ἐπιβρίσησ'* A, *ἐπιβρήσας* M, *ἐπιβρίσῃ* Dausq. conjecit, quod recepit Tychs. Sed M auctoritatem secutus *ἐπιβρίσας* restitui, quo facto lacuna post hunc versum statuenda. Nam quod quis putet *ἐπιβρίσας* quidem scriptum a Quinto, sed verbum finitum omissum esse, quod mutata constructione v. 376 addatur, id ab ejus simplicitate abhorret. Accedit quod saepius participio hujus verbi usus est: I, 488. III, 326. IX, 475. XI, 335. XII, 124. 428. — *ἐδάφοισιν* C1.

372. „*In nigris retibus*. Quid hoc? An ille retium color? Nugae? Scribendum est *ἐρυμνῶν*: validorum, quae inclusas feras retinere possunt, nec divelli, ut elabantur.“ PAUW. Ego *nigricantia retia* retineo: imbribus enim et tempestate funes et fila, quae sub dio manent, mox nigrum trahunt colorem. Et eodem modo Apoll. Rhod. II, 32 *ἐρεμνὴν δίπλακα* dixit.

373. *ἰληδὸν* A, *ἰλαδὸν* MVC1 E1, et ita corr. Rhod. — *ἀγρομένησιν* M. — *ὕστατον* AM, *ὑστάτιον* corr. Rhod.

374. *ἐπικαγχαλόωσιν* A, *ἐκαγχαλόωσιν* M; correxi.

375. *πυκνὸς* C1. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

376. *κεμμάσῃ ὠκυτάτισι* (*ιν* et *η* ab alt. m.) M, *μέμμασιν* C12.

ὣς Μέμνων ἐδάϊξε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
γήθεον· Ἀργεῖοι δὲ περικλυτὸν ἄνδρ' ἐφέβοντο.
ὡς δ' ὁπότ' ἐξεριπέντος ἀπ' οὔρεος ἠλιβάτοιο
πέτρου ἀπειρεσίοιο, τὸν ὑψόθεν ἀκάματος Ζεὺς
ὤσῃ ἀπὸ κρημνοῖο βαλὼν στονόεντι κεραυνῷ,
τοῦ δ' ἄρ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ἄγκεα μακρὰ ῥαγέντος
βῆσσαι ἐπικτυπέουσι, περιτρομέουσι δ' ἀν' ὕλην,
εἴ που μῆλ' ὑπένερθε κυλινδομένοιο νέμονται
ἢ βόες ἠέ τιν' ἄλλα, καὶ ἐξαλέονται ἰόντος
ῥιπὴν ἀργαλέην καὶ ἀμείλιχον· ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
Μέμνονος ὄβριμον ἔγχος ἐπεσσυμένοιο φέβοντο.
  καὶ τότε δὴ κρατεροῖο μόλε σχεδὸν Αἰακίδαο
Νέστωρ, ἀμφὶ δὲ παιδὶ μέγ' ἀχνύμενος φάτο μῦθον·
„ὦ Ἀχιλεῦ μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων,
ὤλετό μοι φίλος υἱός, ἔχει δέ μοι ἔντεα Μέμνων
τεθνεότος, δείδω δὲ κυνῶν μὴ κῦρμα γένηται·
ἀλλὰ θοῶς ἐπάμυνον, ἐπεὶ φίλος ὅστις ἑταίρου
μέμνηται κταμένοιο καὶ ἄχνυται οὐκέτ' ἐόντος.

---

377. *ὥς τότε Μέμν˜* A, *ὥς Μεμνων* MC1 („in quo *ὥς* in rasura" TYCHS.) „Abjice *τότε*." RHOD.

381. *ὤση* M. — *κεραυνῶ* M.

382. *τοῦδ' ἀνὰ* A, *τοῦ δ' ἄρ' ἀνὰ* M, et ita corr. Rhod.

383. *ἀν* M.

385. *ἠέ τι ἄλλο* A, *ἢ ἔτι ἄλλο* M, *ἠέ τιν' ἄλλα* ego jam olim conjeci, quamquam scio et Hermannum *Orph.* p. 742 („*τί* eandem veniam habet ut *περί*.") et Spitznerum *v. Gr. h.* p. 150 hiatum excusasse. Vid. *prolegg.* II, 1, §. 9.— *ἐξάλλονται* AM, *ἐξάλονται* (λ superscr.) C1, *ἐξαλέονται* conjecit Rhod., quod jure recepit Tychs.: *Σ*, 586 *ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο.* „Illud *ἰόντος* nimis exile est, si ad alia, quae hic dicuntur, attendas." PAUW. Ignoravit usum: VI, 560 *λᾶα περιδδείσαντες ἰόντα.* XI, 266 *πίπτε βέλεμνα Ἀμφοτέρωθεν ἰόντα.* VII, 588 *πυρὸς ὁρμὴ Οὔποτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε.* XIV, 394 *πολὺν δ' ἀνὰ κάπνον ἰόντα.*

386. *ὡς* M.

387. *ὄμβριμον* A, *ὄβριμον* M.

388. *μόλεν* M. — *Αἰακίδαω* Tychs. errore.

389. *παιδίον* M.

391. *δέ μιν* C1, *δέ οἱ* Lehrs. e conj. edidit, cum jam Pauwio *μοι* moleste geminari videretur, qui inde *τοι* male suspicabatur. Et ut Lehrs. ita sane saepe Quintus: v. *prol.* II, 2, §. 8. Sed h. l. dativum ethicum jam in antecedente membro positum magis convenire puto adhortationi patris solliciti.

392. *τεθναῶτος* A, *τεθναότος* M C1, et ita corr. Rhod., *τεθνεώτος* Tychs., *τεθνεῶτος* hic quoque Spitzner. *observatt.* p. 83 sq.: vid. ad I, 821, et viderat Scal. — *κῦρμα* AM et vulgo; corr. Spitzn. *l. c.* p. 84.

393. *ὅστις* AM, *ὅς τις* Tychs.

394. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo, *οὐκετ'* M; correxi. De hoc versu in *ep. crit.* p. 707 ita commentatus sum: „semper offensioni mihi fuit, quod amici tantum hoc memoratur officium memoriae et lacrimarum ob interfectum socium. Id ipsum vero et mulierculae praestant, nec tamen de corpore cum hostibus pugnant." Itaque, cum h. l. Nestor diserte videretur adhortari ad *defendendum* ab injuria Antilochi corpus, quod idem praeceptum VI, 450 in simili causa, quomodocunque locus resti-

ὣς φάτο· τοῦ δ' ἀΐοντος ὑπὸ φρένας ἔμπεσε πένθος·
Μέμνονα δ' ὡς ἐνόησεν ἀνὰ στονόεντα κυδοιμὸν
Ἀργείους ἰληδὸν ὑπ' ἔγχεϊ δηιόωντα,
αὐτίκα κάλλιπε Τρῶας, ὅσους ὑπὸ χερσὶ δάϊξεν
ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι καὶ ἰσχανόων πολέμοιο
ἤλυθέ οἱ κατέναντα χολούμενος Ἀντιλόχοιο
ἠδ' ἄλλων κταμένων· ὃ δ' ἀνείλετο χείρεσι πέτρην,
τήν ῥα βροτοὶ θέσαν οὖρον ἐϋστάχυος πεδίοιο,
καὶ βάλεν ἀκαμάτοιο κατ' ἀσπίδα Πηλείωνος
δῖος ἀνήρ· ὃ δ' ἄρ' οὔτι τρέσας περιμήκεα πέτρην
αὐτίκα οἱ σχεδὸν ἦλθε μακρὸν δόρυ πρόσθε τιταίνων
πεζός, ἐπεί ῥά οἱ ἵπποι ἔσαν μετόπισθε κυδοιμοῦ,
καί οἱ δεξιὸν ὦμον ὑπὲρ σάκεος στυφέλιξεν·

---

tuitur, legitur, scribendum putavi:
— — *ἐπεὶ φίλος, ὅστις ἑταίρου μέμνηται κταμένου καὶ ἀμύνεται οὐκέτ' ἐόντος.*"
Haec quamquam satis probabiliter disputata videntur, conjecturam tamen recipere dubitavi, quia sane si quis heros mortui memor est eumque dolet, etiam re et pugnando eum impiis hostium manibus eripere studebit. Itaque haud scio an in placidis quietisque Nestoris verbis aliquid acerbitatis insit ad monendum Achillem efficacissimum. Itaque ne lacunam quidem subesse crediderim. Accedit, quod medium bis tantum participio (VII, 510. X, 43) apud Quintum legitur.

γρ ἔμπε
395. *ἔπεσσε* M.

396. *Μέμνονα δ'* A et vulgo, *Μέμνονά θ'* (in rasura) M, quod praetuli, quia arctius hoc membrum cum antecedentibus copulandum fuit. — *ενόησιν* M.

397. *ἰλαδὸν* V12 C1.

398. *κάλλιπε* (*ι* ab alt. m.) M. — *Τρῷας* A, *Τρώας* Tychs. errore. — *γρ ὅσους*
ἰ||όύς
όσ (sic!) M.

399. *ὅλλῃσι* AC 12, *ἄλλῃσι* M, tacite corr. Rhod. „Versus deest in E 1, in margine tamen suppletus ab ead. m." TYCHS.

400. *ἤλυθέν* AM et vulgo; correxi. — *κατεναντί γε χωόμενος* A, *κατέναντα χολούμενος* M. „*κατέναντι κεχωμένος* vel *χολούμενος*." RHOD. *Κατέναντι* formam esse Quinto ignotam, *κατέναντα* I, 542. 552. III, 69. 444. IV, 286. V, 210. VIII, 268. XI, 113, *ἔναντα* II, 178. IV, 27. VIII, 141 legi dixi in *emendatt.* p. 184. Idem observavit Spitzner. in *observatt.* p. 84 sq., qui etiam Homericam imitationem (*N*, 674 sqq.) indicavit.

401. *ὅδ' ἄρα εἵλετο* A, *ὃ δ' οὖν* (*ν* in correct. cum olim *ρ* scriptum fuisset) *εἵλετο* M, *ὃ δ' ἄρ' εἵλετο* tacite corr. Rhod., *ὃ δ' ἀνείλετο* scribendum fuisse dixi in *epist. crit.* p. 707. Vid. ad I, 147 et cfr. Homericum *λᾶαν ἀείρας* et similia *H*, 268. *M*, 453. *Ξ*, 411. *ι*, 537. — *χείρεσσι* M.

402. *ἐϋσταχέος* A, *ἐϋστάχυος* M, et ita corr. Rhod. — V. 402—404 om. V.

404. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

407. *ὑπερ* M. — *σάκος στυφέλιξεν* A, *σάκεος στυφέλιξεν* M, *σάκος ἐστυφέλιξεν* C 1, quorum utrumque jam Rhod. conj., posterius etiam Pauwio probatum recepit Tychs., usus X, 279 *Κτήσιππος δ' Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ μακρῷ Ὦμον ἐπέγραψεν.* Ego illud praetuli in *emendatt.* p. 184 allatis *Ψ*, 820 *ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε* et Quint. X, 148 sq. *σχεδὸν οὔτασεν ἀντιόωντα Βαιὸν ὑπὲρ σάκεος.* Addi poterat II, 464 (*ἰθύνεσκον ἐὸν μένος*) *-βαιὸν ὑπὲρ κνημῖδος.* Aliud est *Π*, 774 *πολλὰ δὲ*

ὃς δὲ καὶ οὐτάμενός περ ἀταρβέϊ μάρνατο θυμῷ·
τύψε δ' ἄρ' Αἰακίδαο βραχίονα δουρὶ κραταιῷ·
τοῦ δ' ἐχύθη φίλον αἷμα· χάρη δ' ἄρ' ἐτώσιον ἥρως,
καί μιν ἄφαρ προσέειπεν ὑπερφιάλοις ἐπέεσσι·
„νῦν σ' ὀΐω μόρον αἰνὸν ἀναπλήσειν ὑπ' ὀλέθρῳ
χερσὶν ἐμῇσι δαμέντα καὶ οὐκέτι μῶλον ἀλύξαι·
σχέτλιε, τίπτε σὺ Τρῶας ἀνηλεγέως ὀλέεσκες
πάντων εὐχόμενος πολὺ φέρτερος ἔμμεναι ἀνδρῶν,

χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξαν.

408. ὁδὲ A. ὃς δὲ M, et ita corr. Rhod. — οὐτάμενος AM et vulgo mutilo versu; οὐτάμενός περ jam Rhod. emend., quod verum esse hi loci evincunt, quibus pariter particula περ post participium posita caesura trochaica efficitur: I, 272. 695. 703. VI, 386. VII, 232. 327. X, 286. Ipsa verba οὐτάμενός περ quamquam alia sede leguntur III, 320. Quantopere omnino participia cum περ juncta amaverit Quintus etiam hi loci demonstrant: I, 565. 609. 701. II, 315. 332. III, 712. IV, 65. V, 475. VI, 387. 538. 620. VII, 135. 211. 551. VIII, 382. IX, 56. 262. X, 218. 260. 465. XII, 372. XIII, 186. 238. 406. XIV, 97. — μαίνετο AM et vulgo, μάρνατο ex mea emendatione posui. Etenim μαίνεσθαι ut apud alios scriptores ita etiam apud Quintum si ad homines refertur, aut de vero furore sive insania dicitur, ut I, 104. 582. V, 386. 391. 416. XII, 411, aut de quacunque vehementiore animi commotione et impetu, ut III, 57. VII, 360 de ira, XIII, 375 de zelo, et saepe de feroce pugnandi cupidine, quae quasi furor animum occupat, ut I, 512 μαίνετο δέ σφιν Ἶσον θυμὸς Ἄρηι. II, 234 ὃ γὰρ μέγα μαίνετο θυμῷ. IX, 248 τί νυ τόσσον ἐπ' Ἀργείοισι μέμηνας; XI, 145 μαίνετο δέ σφι Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. XII, 165 μέγα δέ σφισι μαίνεται ἦτορ. Itaque quominus id verbum per se referri posset ad Memnonem accepto vulnere magis etiam in Achillem exacerbatum, nihil obstabat; sed ne h. l. positum putemus duo vetant, primum οὐτάμενός περ, cum furore quis incendatur, *quia*, non *etsi* vulneratus sit; deinde adjectivum ἀταρβέϊ, quod ut aptum est concessivo, quod praecessit, membro, ita repugnat notioni furendi. Potius ἀναιδέϊ μαίνετο θυμῷ dicturum fuisse ex XI, 11 Κῆρες ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσαι Ἀργαλέως μαίνοντο apparet. Quid quod supra v. 254 sqq. quomodo, illud si exponere voluisset, locum exornaturus fuisset, satis indicavit; ubi Memnon ab Antilocho lapide ictus describitur:

σμερδαλέον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνθη
βλημένου· ἀμφὶ δέ οἱ κόρυς ἴαχε· καί ῥ' ἔτι μᾶλλον
μαίνετ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ· κρατερὴ δέ οἱ ἔζεεν ἀλκή.

H. l. autem Quintus μάρνατο dederat. *Quamvis* vulneratus esset Memnon, tamen *fortiter pugnare* perrexit. Rem per se claram firmant similes loci: III, 275 et XI, 251 ἀλλ' ἄρα καὶ ὧς Μάρναντο, quodque saepius recurrit μάρνατο θαρσαλέως VII, 102. VIII, 273. 330. Alia sciens praetereo. Exempla verborum μαίνεσθαι et μάρνασθαι confusorum attulit Wernick. *ad Tryph.* v. 443, ubi etiam recte emendatum est μαινόμενον πῦρ.

409. τύψαι V. — ἄρ M.

411. ἐπέεσσιν A et vulgo, ἐπέεσσι M.

412. οἴω M. — αἰνὸν om. M. — ὑπὸ λύθρῳ ME 1; in E 1 ad marg. adscriptum: ὑπὸ φόνου· σημαίνει δὲ καὶ αἵματος μολισμόν.

413. οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M.

414. „ἀνηλεγέως *incuriose*, praestaret ἀπηλεγέως *immaniter*.“ HEYN. Solum ἀνηλεγέως hoc ipso sensu novit Quintus V, 168. VII, 24. IX, 346. XI, 252. XIII, 79; cfr. II, 75 ἀνηλεγέος πολέμοιο.

415. φέρτερος AM et vulgo; φέρτατος emend. Spitzner. *observatt.* p.

* * * * * *

μητρός τ' ἀθανάτης Νηρηίδος; ἀλλά σοὶ ἤδη
ἤλυθεν αἴσιμον ἦμαρ, ἐπεὶ θεόθεν γένος εἰμὶ
Ἠοῦς ὄβριμος υἱός, ὃν ἔκποθι λειριόεσσαι
Ἑσπερίδες θρέψαντο παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο·
τοὔνεκά σευ καὶ δῆριν ἀμείλιχον οὐκ ἀλεείνω
εἰδὼς μητέρα δῖαν, ὅσον προφερεστέρη ἐστὶ
Νηρεΐδος, τῆς αὐτὸς ἐπεύχεαι ἔκγονος εἶναι·
ἣ μὲν γὰρ μακάρεσσι καὶ ἀνθρώποισι φαείνει,
τῇ ἐπὶ πάντα τελεῖται ἀτείρεος ἔνδον Ὀλύμπου
ἐσθλά τε καὶ κλυτὰ ἔργα, τάτ' ἀνδράσι γίνετ' ὄνειαρ·
ἣ δ' ἐν ἁλὸς κευθμῶσι καθημένη ἀτρυγέτοισι
ναίει ὁμῶς κήτεσσι μετ' ἰχθύσι κυδιόωσα
ἄπρηκτος καὶ ἄϊστος· ἐγὼ δέ μιν οὐκ ἀλεγίζω

---

85 exemplisque idoneis firmavit. Tum post hunc versum lacunam esse in *emendatt.* p. 269 his verbis docui: „Haec profecto mire cohaerent. Nam quicunque hos versus deinceps legerit, genitivos *μητρὸς ἀθανάτης Νηρηίδος* a superlativo *φέρτατος* pendere putaverit. Nec magnopere locum adjuvabis, si pro copula *τέ* particulam adversativam *δέ* reposueris. Sine dubio versus periit hujus fere sententiae:

πάντων εὐχόμενος πολὺ φέρτατος ἔμμεναι ἀνδρῶν
[*κάρτεϊ, καὶ γενεὴν μεγάλου Διὸς ἔμμεναι αὐτοῦ*]
μητρός τ' ἀθανάτης Νηρηίδος etc."

Senserat obscure vitium Pauw. cujus haec sunt verba: „Ubi praecedit *πάντων* etc., inornate profecto sequitur *Μητρός τ' ἀθανάτης*, ita simpliciter."

416. Vulgo *ἀλλά σοι.*

418. *ὄμβριμος* A, *ὄβριμος* M. — *ἔκτοθι χειριόεσσαι* A M; emend. Rhod.

419. *παραῤῥόον* A, *παρά ῥρόον* M, *παρὰ ῥόον* C 1 et ita corr. Rhod.

420. *τοὔνεκα σεῦ* A et vulgo, *τοὔνεκά σευ* M. — *καὶ* AM et omnes libri ut videtur, *κατὰ* Rhod. conj. et Tychs. recepit. — *ἀλεγείνω* AV, „quod fere servant codd." TYCHS., *ἀλεείνω* M, *ἀλεγίζω* C 1, et ita conj. Pauw., recepit Tychs. *ἀλεγύνω* tacite Rhod. in edit. sua reposuerat. Integram recipiendam fuisse M scripturam monui in *emendatt.* p. 184 allato *Λ*, 542 *Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην.* Addere poteram Nonn. XXI, 36 *οὐδὲ φυτόν περ ἐοῦσα τεὴν ποτε δῆριν ἀλύξω.* XXIV, 81 *ἐκόμισσεν ἐς Ἄρεα Δηριαδῆος*, 346 *μή σφιν ἐπαΐξειε μελαινομένων μόθος Ἰνδῶν.*

421. *φερεστέρα* A, *προφερεστέρα* N V 123 C 1 a, et ita corr. Rhod., recepit Tychs., *προφερεστέρη* MV (secundum Tychs. excerpta, cum Schow. *προφερεστέρα* in V inesse dicat), et hoc corr. Spitzner. *v. Gr. h.* p. 160. deditque Lehrs. — *ἐστὶν* A, *ἐστί* M.

422. *Νηρηΐδος* A M et vulgo, *Νηρεΐδος* C 1 („sed videtur fuisse *Νηρηΐδος*" TYCHS.) itaque corr. Rhod. et edidit Tauchnit. hic et v. 436; recte: formam legitimam etiam Nonnus tuetur, ut XXV, 136. Cfr. Dorvill. *vann. crit.* p. 375 sq., qui Mosch. II, 115 affert.

423. *ἀνθρώποις* M.

424. *ἔπι* M. — *ἀτείρεος* Tychs. errore.

426. *ἥδ'* A V, *ἣ δ'* M. — *κεθμῶσι* (*υ* ab alt. m.) M. — *μεθημένη* AM, *καθημένη* V, et ita emend. Rhod. — *ἀτρυγέτοισιν* AV et vulgo, *ἀτρυγέτοισι* M.

427. *κήτεσι* M.

428. *ἐγώ δε* M.

οὐδέ μιν ἀθανάτῃσιν ἐπουρανίῃσιν ἐΐσκω.“
ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπε θρασὺς πάϊς Αἰακίδαο·
„ὦ Μέμνον, πῇ νῦν σε κακαὶ φρένες ἐξορόθυναν
ἐλθέμεν ἀντί' ἐμεῖο καὶ ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν;
ὃς σέο φέρτερός εἰμι βίῃ γενεῇ τε φυῇ τε
Ζηνὸς ὑπερθύμοιο λαχὼν ἀριδείκετον αἷμα
καὶ σθεναροῦ Νηρῆος, ὃς εἰναλίας τέκε κούρας
Νηρεΐδας, τὰς δή ῥα θεοὶ τίουσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
πασάων δὲ μάλιστα Θέτιν κλυτὰ μητιόωσαν,
οὕνεκά που Διόνυσον ἑοῖς ὑπέδεκτο μελάθροις,
ὁππότε δειμαίνεσκε βίην ὀλοοῖο Λυκούργου,
ἠδὲ καὶ ὡς Ἥφαιστον ἐΰφρονα χαλκεοτέχνην
δέξαθ' ἑοῖσι δόμοισιν ἀπ' Οὐλύμποιο πεσόντα,
αὐτόν τ' Ἀργικέραυνον ὅπως ὑπελύσατο δεσμῶν·
τῶν μιμνησκόμενοι πανδερκέες Οὐρανίωνες
μητέρ' ἐμὴν τίουσι Θέτιν ζαθέῳ ἐν Ὀλύμπῳ.
γνώσῃ δ' ὡς θεός ἐστιν, ἐπὴν δόρυ χάλκεον εἴσω
ἐς τεὸν ἦπαρ ἵκηται ἐμῇ βεβλημένον ἀλκῇ·

---

430. *τόνδ'* A, *τὸν δ'* M. — *ἐνένιπε* AM, *ἐνένισπε* C1, et ita scripsit Rhod., recepit Tychs., quae forma tum in Homero vulgo ferebatur, et apud Quintum infra IV, 302. V, 237. X, 26 in A legitur. Sed ex A et M h. l. consensu *ἐνένιπε*, quemadmodum hodie ubique editur — *O*, 546. 552. *Ψ*, 473. *π*, 417. *σ*, 321 — etiam Quinto restituere non dubitavi, praesertim secundum ea, quae monuit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 354—357, qui tamen formam *ἐνένισπεν* ceteris Epicis inauditam Quinto reliquit. Errat contra Spitzner. quoque ad *O*, 546 cum tribus illis Quinti locis *ἐνένιπε* in antiquis editionibus esse dicit.

431. *Μέμνων* (o ab alt. m.) M. — *πῇ* A, *πῆ* M.

432. *ἀντι'* M. — *εἰς* M.

433. *φύη* (*βίῃ* suprascr. ab alt. m.) M. — *γενεῇ* M. — *φυῇ* M.

434 *λαχῶν* M.

435. *τύκε* (ε ab alt. m.) M.

436. *Νηρηΐδας* AM et vulgo, *Νηρεΐδας* C1: vid. ad v. 422. — *δὴ ῥὰ* A, *δη ῥά* M; correxit Tychs. — *ἐ* (ν ab alt. m.) M.

438. *οὕνεκά* M.

439. *δὴ μένεσκε* A, *δειμαίνεσκε* MVNV3 C1 E1 a, et ita emend. Rhod.

440. *ὣς* AM.

441. *δέξατο οἷσι* AM et vulgo. — *Οὐλύμπου* A, *Οὐλύμποιο* M C1 („sed fuit *Οὐλύμπου*“ TYCHS.), et ita corr. Pauw. Scalig. — *πεσσόντα* M.

442. *ὅπω* E1. — *ὑπερύσατο* AME1, *ὑπελύσατο* Rhod. emend.; vid. *Α*, 401 *ὑπελύσαο δεσμῶν*, qui totus locus hic respicitur. Cfr. Nonn. XXI, 66 *Δρυαντιάδην χλοερῶν ἀπελύσατο δεσμῶν*. XXVI, 140 *γενέτην ἀνελύσατο δεσμῶν*.

443. *μιμνισκόμενοι* A, *μιμνησκόμενοι* M, et tacite corr. Rhod.

444. *μήτερ'* M. — *ζαθέω* M. — *Ὀλύμπω* M.

445. *γνώσῃ* M. — *ἐστι* M; Pauw. *ὡς θεοῦ εἰμι* ut longe signatius conjecit, male.

446. *ἧπαρ* Tychs. errore. — *βεβλημένος* A et vulgo, *βεβλημένον* M et ita conjecit, quem Lehrs. sequitur, Bonitius *l. c.* p. 1229, „et quod post interjectam enuntiationem a particula *ἐπὴν*

Ἕκτορα γὰρ Πατρόκλοιο σὲ δ' Ἀντιλόχοιο χολωθεὶς
τίσομαι· οὐ γὰρ ὄλεσσας ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταῖρον.
ἀλλὰ τί νηπιάχοισιν ἐοικότες ἀφραδέεσσιν
ἕσταμεν ἡμετέρων μυθεύμενοι ἔργα τοκήων
ἠδ' αὐτῶν; ἐγγὺς καὶ Ἄρης ἐγγὺς δὲ καὶ ἀλκή."
  ὣς εἰπὼν παλάμῃσι λάβεν πολυμήκετον ἄορ
Μέμνων δ' αὖθ' ἑτέρωθι, καὶ ὀτραλέως συνόρουσαν·
τύπτον δ' ἀλλήλων ἄμοτον φρεσὶ κυδιόωντες
ἀσπίδας, ἃς Ἥφαιστος ὑπ' ἀμβροσίῃ κάμε τέχνῃ,
πυκνὰ συναΐσσοντες· ἐπέψαυον δὲ λόφοισιν
ἀλλήλαις ἑκάτερθεν ἐρειδόμεναι τρυφάλειαι·
Ζεὺς δὲ μέγ' ἀμφοτέροισι φίλα φρονέων βάλε κάρτος,
τεῦξε δ' ἄρ' ἀκαμάτους καὶ μείζονας οὐδὲν ὁμοίους
ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν· Ἔρις δ' ἐπεγήθεεν ἄμφω.

---

exorsam ad verbum primarium *γνώσῃ* redire cogimur, et quod idem quod jam continetur verbis *ἐπὴν δόρυ εἰς ἧπαρ ἵκηται* iterum idque minus graviter repetitur. Potius ex violento impetu, quo hasta projiciatur, Achilles divinam suam originem cognitum iri dicit." Cui contradicit Spitznerus *observatt.* p. 36 sq. primum eo, quod *ἐπήν* non raro sic interjiciatur, ut ad prius redeat oratio, — affert *I*, 358. *δ*, 222. *κ*, 411. Quint. VII, 213. X, 34. XIV, 221 — et quod *βεβλημένος*, *πεπαρμένος* et similia nunquam cum hasta sagittave missa componantur. Sed illis quidem locis *ἐπήν* membrum interjicit ita, ut post id primarii membri verbum finitum sequatur, non ut h. l. participium sine necessitate adnexum; de altero autem argumento vid. not. ad IX, 259.

448. *ὄλεσας* M. Cfr. *ι*, 475 *οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους Ἔδμεναι.*

449. *ἀφραδέεσσι* M.

450. *ἑστάμεν* AMVNV 123 C 1 a, *ἕσταμεν* corr. Tychs. — *μυθευόμενοι* A, *μυθεύμενοι* MVNV 123 C 1 (in rasura) E 1 a, et ita corr. Rhod. Cfr. *N*, 292 *ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς Ἑσταότες.*

451. *ἐγγὺς καὶ* mutilo versu AM, *δέ* adjecit Rhod. addens: „Elegantius tamen, *ἐγγὺς μὲν Ἄρης, ἐγγὺς δὲ καὶ ἀλκή.*" Sed recte notat Pauw. non videre se, cur alterum censendum sit elegantius.

452. *ἄορ* M.

453. *ἑτέρωθεν* AM, *ἑτέρωθε* tacite corr. Rhod., *ἑτέρωθι* scripsi ex observatione Spitzneri *observatt.* p. 72—74.

454. *κυδιόωντες* AM et vulgo, *μαιμώωντες* ex mea emendatione posui: vid. ad I, 325. *Ἄμοτον* cum eo participio jungitur *Δ*, 440. *E*, 518. *N*, 40. 80. *X*, 36. Quint. VIII, 40. XI, 208, quod idem etiam XIV, 159 recte restituit Spitzner. *observatt.* p. 323.

455. *ἀμβροσίῃ* M. — *κάμε* sed *μ* in ras. cum olim *τ* scriptum esset M. — *τέχνη* M.

456. Rhod. *ἀλλήλαιν* conjecit, sed nusquam pronominis duali utitur Quintus, tueturque vulgatam VIII, 349 *ἄνω δ' ἔψαυε νέφεσσι Θεσπεσίῃ τρυφάλεια.* H. l. eo minus offensionis habet tertius casus, quod apte, ut notavit Tychs. cum *ἐρειδόμεναι* jungi potest. „Locus adumbratus ex *N*, 132. *Π*, 216

ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νευόντων· ὣς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν."

TYCHS.

459. *τεῦξαι* M.

460. *ἄμφω* AM, *ἀμφοῖν* Pauw.

οἳ δ' αἰχμὴν μεμαῶτες ἄφαρ χροὸς ἐντὸς ἐλάσσαι
μεσσηγὺς σάκεός τε καὶ ὑψιλόφου τρυφαλείης
πολλάκις ἰθύνεσκον ἑὸν μένος, ἄλλοτε δ' αὖτε
βαιὸν ὑπὲρ κνημῖδος ἔνερθε δὲ δαιδαλέοιο
θώρηκος βριαροῖσιν ἀρηρότος ἀμφὶ μέλεσσιν
ἄμφω ἐπειγόμενοι· περὶ δέ σφισιν ἄμβροτα τεύχη
ἀμφ' ὤμοις ἀράβησε· βοὴ δ' ἵκετ' αἰθέρα δῖον
Τρώων Αἰθιόπων τε καὶ Ἀργείων ἐριθύμων
μαρναμένων ἑκάτερθε· κόνις δ' ὑπὸ ποσσὶν ὀρώρει
ἄχρις ἐς οὐρανὸν εὐρύν, ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον.
εὖτ' ὁμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινομένου ὑετοῖο,

---

conjecit, quod non debebat recipere Tychs. Quintus enim ut alii recentiores *ἄμφω* pro dativo dixit et hic et duobus aliis locis V, 140 ubi scribere licebat *ἀμφοῖν ἐλδομένοισιν* et XIV, 171, ubi iterum in *ἀμφοῖν* a Tychsenio mutatum est; pro genitivo I, 261 *ἄμφω κρᾶτ' ἀπέκοψε*, ubi mirum est neminem offendisse. Cfr. Meinek. ad *Theocr.* XVII, 26.

461. *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M.

462. *ὑψυλόφου* AM; tacite corr. Rhod.

463. *ἰθύνεσκον* perperam olim mutare volebam in *ἐντείνεσκον*, *intendebant robur*. Direxerunt vim suam vel impetum eo, quo armaturae intercapedines vulneri locum dabant. Non dissimile est quod *N*, 298. 359 de pugilibus dicitur *χεῖρας ἰθύνειν*, nec quod de Neoptolemo gladium vibrante: *ἴθυνε δ' ὅπῃ* —: etiam Achilles et Memnon gladiis decertant. Et commode Hermannus admonuit *Π*, 602 *μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν*. Cfr. ad V, 22.

464. *δὲ* om. A, add. M et ex conj. Scalig., *ἔνερθεν δ.* C1 vitioso spondeo, *ἔνερθέ τε* conj. Rhod.

465. *ἀρηρότος μελέεσσιν* manco versu A, *ἀρηρότος ἀμφὶ μέλεσσιν* M, *ἀρηρῶτος μελέεσσιν* C1 in rasura; *ἀρηρότος ἐν μελέεσσιν* Rhod., *ἀρ. εὖ μελ.* Pauw. conjecit, quae cur a Quinti more abhorreant, dictum in *prolegg.* II, 1, §. 14. *μελέσσιν* Tychs. errore.

466. *σφίσιν ἄβροτα* M.

470. *εὐρύν* om. M, pro quo ne quis *αἰπύν* aliudve substituendum putet, sollemnis est ea apud Quintum locutio: I, 37. 683. II. 184. 189. 470. 495. V, 396. VIII, 54. IX, 323. X, 338. XII, 191. XIV, 228. — *ἐπει* M.

471. Bene ad hunc versum Scalig. adscripsit *ΛΕΙΠΕΙ*. Nam quod quis suspicetur, verbum finitum omissum esse a poeta v. 475 ad aliam constructionem negligenter transgresso, verbosae Quinti simplicitati repugnat. Tale quid deesse

εὖτ' ὁμίχλη κατ' ὄρεσφιν ὀρινομένου ὑετοῖο
[*ἀργαλέου πνοιῇσι Νότου περιπέπτατο πάντῃ*].

Γ, 10 sqq. ostendit, quem locum imitando amplificavit:

εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὁμίχλην,
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπὶ λεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν.

Et cfr. Quint. IV, 519 sqq.

καπνῷ ἢ ὁμίχλῃ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσιν
ἀμφιχέῃ πρώνεσσι Νότου μένος ἢ Ζεφύροιο
χείματος ἀγρομένου, ὁπότ' οὔρεα δεύεται ὄμβρῳ.

Ceterum *ὁμίχλη* leni spiritu, quam formam Spitznerus ad *l. c.* tuetur, Quinto quoque usitatum esse et hujus loci probant verba repetita IX, 265 et I, 298. *περιίπτατ' ὁμίχλη*, contra quos locos nihil est, quod infra 475 M *ὁμίχλην* tenet, et IV, 519. XI, 249 A.

* * * * *

ὁππότε δὴ κελάδοντες ἐνιπλήθονται ἔναυλοι
ὕδατος ἐσσυμένοιο, βρέμει δ' ἄρα πᾶσα χαράδρη
ἄσπετον, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες
χειμάρρους ὁμίχλην τε φίλην ὀλοοῖσι λύκοισιν
ἠδ' ἄλλοις θήρεσσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη·
ὣς τῶν ἀμφὶ πόδεσσι κόνις πεπότητ' ἀλεγεινή,
ἥ ῥά τε καὶ φάος ἠῢ κατέκρυφεν ἠελίοιο
αἰθέρ' ἐπισκιάουσα· κακὴ δ' ὑπεδάμνατ' ὀϊζὺς
λαοὺς ἐν κονίῃ τε καὶ αἰνομόρῳ ὑσμίνῃ.
καὶ τὴν μὲν μακάρων τις ἀπώσατο δηιοτῆτος
ἐσσυμένως· ὀλοαὶ δὲ θοὰς ἑκάτερθε φάλαγγας
Κῆρες ἐποτρύνεσκον ἀπειρέσιον πονέεσθαι
δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν· Ἄρης δ' οὐ λῆγε φόνοιο
λευγαλέου, πάντῃ δὲ πέριξ ἐφορύνετο γαῖα
αἵματος ἐκχυμένοιο· μέλας δ' ἐπετέρπετ' Ὄλεθρος·
στείνετο δὲ κταμένων πεδίον μέγα θ' ἱππόβοτόν τε,
ὁππόσον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις καὶ Ξάνθος ἐέργει
Ἴδηθεν κατιόντες ἐς ἱερὸν Ἑλλήσποντον.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολλὴ μὲν ἄδην μηκύνετο δῆρις
μαρναμένων, ἶσον δὲ μένος τέτατ' ἀμφοτέροισι,
δὴ τότε τούσγ' ἀπάνευθεν Ὀλύμπιοι εἰσορόωντες
οἱ μὲν θυμὸν ἔτερπον ἀτειρέϊ Πηλείωνι,
οἱ δ' ἄρα Τιθωνοῖο καὶ Ἠοῦς υἱέϊ δίῳ·
ὑψόθι δ' οὐρανὸς εὐρὺς ἐπέβραχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος
ἴαχε· κυανέη δὲ πέριξ ἐλελίζετο γαῖα

---

472. *ἐνὶ πλήθονται* A, *ἐνιπλήθονται* MC1, et ita corr. Rhod.

474. *ὁι δ'* A, *οἳ δ'* M. — *ἄρα* AM et vulgo, *ἅμα* Pauw. conj., quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 306.

475. *χειμάρρους* M hic quidem. — *ὁμίχλην* M.

479. *ὑποδάμνατ'* M: vid. *prolegg.* II, 2, §. 3.

480. *κονίῃ τε* A et vulgo, *κονίη τε* M, *κονίῃσι* scripsi ex emendatione Struvii minoris *emendatt.* p. 19. Vid. ad I, 621. — *αἰνομόρω* M.

481. *τῶν* M.

482. *ἐσσυμένως* in M script. in ras., sub qua initium antecedentis versus *καὶ — μακάρων* apparet, quod negligentia repetiverat librarius, ideoque ab ead. m. suprascr. etiam *ἐσσυμένως*.

485. *πάντῃ* A, *πάντη* M.

486. *ἐπέτρεπ' ὄλεθρος* A, *ἐπέτρέπ' Ὄλεθρος* M; em. Rhod. Similes locos attulit Spitzner. *mant.* p. 248.

487. *θ'* post *μέγα* addidi ex sententia Hermanni *Orph.* p. 743. — *ἱππόβατόν* A, *ἱππόβοτον* MV E1, et ita conjecit Pauw., quod Homericum jure recepit Tychs.

490. *ἄλλοτε* M.

491. *τέτ'* M.

492. *τούςγ'* AM. — *Ὀλύμποιοι* (*ι* ab alt. m.) M.

494. *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M.

495. *ὑψόθε* A et vulgo, *ὑψόθεν* M, correxi: vid. *prol.* II, 2, §. 4. — *ὑπέβραχε* AM et vulgo, *ἐπέβραχε* e-

ἀμφοτέρων ὑπὸ ποσσί· περιτρομέοντο δὲ πᾶσαι
ἀμφὶ Θέτιν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες
ὀβρίμου ἀμφ' Ἀχιλῆος ἰδ' ἄσπετα δειμαίνοντο·
δείδιε δ' Ἠριγένεια φίλῳ περὶ παιδὶ καὶ αὐτὴ
ἵπποις ἐμβεβαυῖα δι' αἰθέρος· αἳ δέ οἱ ἄγχι
Ἠελίοιο θύγατρες ἐθάμβεον ἑστηυῖαι
θεσπέσιον περὶ κύκλον, ὃν ἠελίῳ ἀκάμαντι
Ζεὺς πόρεν εἰς ἐνιαυτὸν ἐῢν δρόμον, ᾧ περὶ πάντα
ζώει τε φθινύθει τε περιπλομένοιο κατ' ἦμαρ
νωλεμέως αἰῶνος ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν.
καί νύ κε δὴ μακάρεσσιν ἀμείλιχος ἔμπεσε δῆρις,
εἰ μὴ ὑπ' ἐννεσίῃσι Διὸς μεγαλοβρεμέταο
δοιαὶ ἄρ' ἀμφοτέροισι θοῶς ἑκάτερθε παρέσταν
Κῆρες, ἐρεμναίη μὲν ἔβη ποτὶ Μέμνονος ἦτορ,

---

mendavit Spitzner. *mant.* p. 203 allatis V, 498. VIII, 408. XIV, 458. 510. 573. Adde XI, 153. III, 506. IX, 221; recepit Lehrs.

497. *περιτρομέονται* M.

499. *ὀμβρίμου* A, *ὀβρίμου* M.

500. *φίλω* M.

501. *ἐμββαυῖα* (ε ab alt. m.) M.

502. *ἑστηυῖαι* M.

503. *θεσπέσιαν* V. — *ἠελίω* M.

504. *ἐὺν* M; „malim *εἰς ἐνιαυτοῦ ἐῢν δρόμον* copulate: Nam *ἐῢν δρόμον εἰς ἐνιαυτόν* ita disjuncte friget: *ᾧ* sequens non *κύκλον*, sed *ἐνιαυτοῦ* respicit.“ PAUW. Haec quidem inepta sunt: patet enim sensum hunc esse: *quem orbem Juppiter soli dedit stadium in annum,* i. e. *stadium annuum,* sive, ut Rhodomanni verbis utar quamvis liberioribus, *anni spatio bene percurrendum.* Unum est quod offendat *ἐῢν,* offenditque olim Bonitium, qui in societate Graeca *ἔμεν δρόμον* conjecit. Sed liberiore usu *ἐῢς* apud Quintum res dicuntur sive actiones, quae *rite strenueque* perficiuntur aut plena sua vi florent. Ita h. l. *δρόμος ἐῢς* stadium est, in quo quotannis decurrendo nunquam deficit sol *ἀκάματος*: V, 54 *ἀνθρώπων ἀπέρυκον ἐῢν πάτον* de hominum gressu qualis esse debet firmo et recto; II, 478 *φάος ἠῢ — ἠελίοιο* lumen solis clarissimo splendore lucens; contra XII, 117 *κνέφας ἠῢ* profundae noctis tenebrae. — *πέρι* A et vulgo, *περὶ* M, recte; *ᾧ* enim pertinet ad *δρόμον*: annuum stadium sole percurrente omnia circumcirca (i. e. ubique) vivunt et intereunt. *Περὶ πάγχυ* ita legitur III, 694. VIII, 106; *περὶ πάντη* V, 32; *περὶ — πάντοθε* XIII, 494; et de locutione *περὶ πάντες* vid. ad II, 167, de *ἀμφὶ δὲ πάντη* ad V, 52.

506. „*ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν.* „Incongruum hoc, ubi *κατ' ἦμαρ* praecedit una cum *αἰῶνος περιπλομένου,* et *ᾧ* numero singulo ad *ἐνιαυτοῦ* pertinet: Vix dubito quin legendum sit *ἑλισσομένῳ ἐνιαυτῷ*: *αἰῶνος* hic est tempus vitae, et illud aevum, quo cuncta vivunt et intereunt: Id *quotidie circumvolvitur una cum circumvolvente anno*, et eodem, quo annus utitur circuitu; indeque ipsum illud, quod de anno praecedit, *ᾧ περὶ πάντα* etc.“ PAUW. Haec falsa esse vidit jam Tychs: *αἰών* omne aevum est, quo de die in diem progrediente quotannis omnia nascuntur, vivunt et intereunt.

508. *υπ' ἐννεσίησι* M. In versus fine colon ponit AM, sustulit Rhod.

509. *δοιαὶ δ' ἄρ'* AM, *δοιαὶ ἄρ'* C 1 et ita emend. Rhod. — *παρέσαν* M.

510. *Κῆρες ἐρεμναί· ἡ μὲν ἔβη* AM, emend. Rhod.

φαιδρὴ δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα· τοὶ δ' ἐσιδόντες
ἀθάνατοι μέγ' ἄϋσαν, ἄφαρ δ' ἕλε τοὺς μὲν ἀνίη
λευγαλέη, τοὺς δ' ἠῢ καὶ ἀγλαὸν ἔλλαβε χάρμα·
ἥρωες δ' ἐμάχοντο καθ' αἱματόεντα κυδοιμὸν
ἔμπεδον, οὐδέ τι Κῆρας ἐποιχομένας ἐνόησαν
θυμὸν καὶ μέγα κάρτος ἐπ' ἀλλήλοισι φέροντες·
φαίης κε στονόεντα κατὰ μόθον ἤματι κείνῳ
μάρνασθ' ἠὲ Γίγαντας ἀτειρέας ἠὲ κραταιοὺς
Τιτῆνας· σθεναρὴ γὰρ ἐπί σφισι δῆρις ὀρώρει,

---

511. *τοῖςδ' ἐπιδόντες* A, *τοὶ δ' ἐσιδόντες* M, *ταῖς δ' ἐπιδόντες* C1; *τὰς δ' ἐπιδόντες* Rhod. conj.
513. *τούςδ'* A, *τους δ'* M. — *ἔλαβε* M.
517. *κατὰ θυμόθον* M. — *κείνω* M.
518. *μάρνασθ' ὥστε* AM et ceteri libri, ut videtur. ,,Vitium manifestum: Nam ductus sententiae et scopus Poetae hic ipsos Gigantes et ipsos Titanes requirunt. Scribe *μάρνασθ' ἤ τε γίγαντας* etc. Nihil apertius. Erunt, qui *ἤ τε γ. ἀ. ἤ τε κρ.* vel *ἠὲ γ. ἀ. ἠὲ κρ.* malent: Et cum illis ego non litigabo.“ PAUW. Postremum solum ferri posse probe intellexit Tychs.; Scalig. *μάρνασθαί τε γίγαντας* conjecit, quod sequente *ἠέ* prorsus falsum est. Nec verendum ne quis peritus Scaligerano recepto *ἠδὲ κραταιούς* commendaturus sit. Sed probabilius *μάρνασθαί σφε γίγαντας* proponi posset, nisi in hac locutione semper omitteretur pronomen. Vid. quem locum Quintus expressit *O*, 697 sq.

φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Apoll. Rhod. III, 1265 sq.

φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι.

id. IV, 238 sqq. de Colchorum navibus: — — *οὐδέ κε φαίης*

τόσσον νηίτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ' οἰωνῶν
ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν.

id. IV, 997 — *φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι*: denique Quintum ipsum II, 565 sq.

— *φαίης κεν ἔθ' ἕλκεος οὐλομένοιο*
πυθομένους ἰχῶρας ἀποπνείειν ἀλεγεινόν.

III, 556 — *φαίης κεν ἐπὶ γλάγος αἷμα χέασθαι.*
V, 13 *φαίης κε ζώοντας ἅμα πνοιῇσι φέρεσθαι.*
XI, 199 *φαίης κεν χατέουσαν ἐφ' ἱππασίῃ πονέεσθαι.*
ibid. 362 *φαίης κεν μεγάροιο κατηρεφὲς ἔμμεναι ἕρκος.*
XIV, 423 *φαίης κεν πῦρ ἔμμεν ἅμ' ἠέρι καὶ μέλαν ὕδωρ.*

Consulto hos locos inprimis ex ipso Quinto exscripsi, ut appareret vulgatae defendendae adhiberi non posse unum Apollonii locum primo adspectu non dissimilem, III, 1044 sq. ubi Medea remedii sui vim Iasoni describens dicit:

— — *ἐν δέ τοι ἀλκὴ*
ἔσσετ' ἀπειρεσίη μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.

Iason ipse Deum se habere non potest, sed Dei similem. Ceterum eandem comparationem idem habet II, 38 sq. de Amyco:

ἀλλ' ὅ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος. —

κραταιροὺς A, *κραταιοὺς* M, ,,et sic habent codd.“ TYCHS. Et ita tacite corr. Rhod.
519. *δ' ἄρ'* A et vulgo, *δ' ἂρ* M, *γὰρ* emend. Rhod. vertens: *nam validum inter eos certamen incruduerat.* Verum esse *O*, 698 ostendit, quem locum ad v. antecedentem adscripsi, et *P*, 366 sqq.

— — *οὐδέ κε φαίης*

ἠμὲν ὅτε ξιφέεσσι συνέδραμον, ἠδ' ὅτε λᾶας
βάλλον ἐπεσσύμενοι περιμήκεας· οὐδέ τις αὐτῶν
χάζετο βαλλομένων, οὐδ' ἔτρεσαν, ἀλλ' ἅτε πρῶνες
ἕστασαν ἀδμῆτες καταείμενοι ἄσπετον ἀλκήν·
ἄμφω γὰρ μεγάλοιο Διὸς γένος εὐχετόωντο·
τοὔνεκ' ἄρα σφίσι δῆριν ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ
πολλὸν ἐρειδομένοισιν ἐπὶ χρόνον ἐν δαῒ κείνῃ,
αὐτοῖς ἠδ' ἑτάροισιν ἀταρβέσιν, οἳ μετ' ἀνάκτων
νωλεμέως πονέοντο μεμαότες, ἄχρι καμόντων
αἰχμαὶ ἀνεγνάμφθησαν ἐν ἀσπίσιν· οὐδέ τις ἦεν
θεινομένων ἑκάτερθεν ἀνούτατος, ἀλλ' ἄρα πάντων

οὔτε ποτ' ἠέλιον σῶν ἔμμεναι οὔτε σελήνην·
ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι. — et ipse Quintus I, 216 *φαίης κεν θεὸν ἔμμεν, ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον.*

520. *ἠμὲν — ἠδ'* AM, *ἦ μὲν — ἦ δ'* Tychs. non monito lectore. Illud desiderat Spitzner. *mant.* p. 215 et *observatt.* p. 96 et reposuit Lehrs. — *λάας* A et vulgo, *λᾶας* M, et ita corr. Spitzn. *mant.* p. 216.

522. *ἔτρεσσαν* M, *ἔτρεσεν* Struvius minor *l. c.* p. 12 conjecit, *quia sic melius haec praecedentibus adjungantur.* Sed quidni vulgata retineatur, quia sic melius sequentibus adjungatur? — *ἀλλάτι* (sed suprascr. ʺ ab alt. m.) M. — *πρῶτες* (*ν* ab alt. m. ad marg. adscript.) M.

523. *ἔστασαν* A et vulgo, *ἑστάσαν* M, *ἕστασαν* corr. Spitzn. *observatt.* p. 94, cujus *excursum V ad Il.* vide. — *ἀδμῆτες* AM et vulgo, *ἀκάματοι* ex multorum locorum apud Quintum comparatione proposuit Struvius *l. c.* p. 12, quam comparationem nihil valere demonstravi infra ad V, 182; *ἀκμῆτες* ex mea emendatione posui. Utuntur ea forma Epici, ubi aut indefessum aut omnino infatigabile robur designaturi sunt. Sic Homerus *Λ*, 802. *Π*, 44

ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

et *Ο*, 697, quem locum ad v. 518 adscripsi, hymn. Apoll. 520 *ἄκμητοι δὲ λόφον προσέβαν ποσίν.* Orph. Arg. 366 Herm. *οἳ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε Ἄκμητοι βασιλῆες.* Quint. VIII, 197 ubi similiter de Eurypylo et Neoptolemo — *τοὶ δ' ἑκάτερθε*

μάρναντ' ἀκμήτοισιν ἐειδόμενοι σκοπέλοισιν
ἠλιβάτων ὀρέων.

ibid. 495 *οὕνεκά οἱ στονόεντα Θέτις μελεδήματα γυίων*
ἐξέλετ', ἀκμήτῳ δ' ἐναλίγκιον εἰσοράασθαι Τεῦξεν:

quibus locis duobus Struvius *ἀκάματος* injuria desiderat. *Ἀδμῆτες* sane ferri non potest, sive ad heroes sive ad scopulos referatur: dicitur enim apud Epicos aut de equis mulabusve nondum domitis *Κ*, 293. *Ψ*, 266. 655. *γ*, 383. *δ*, 637, aut de virginibus innuptis *ζ*, 109. 228. Apoll. Rhod. I, 672. 811. III, 4. Quint. XIV, 12.

525. *ἐτάνυσεν* AM; corr. Rhod.

526. *ἐριδομένοισιν* A, *ἐρειδομένοισιν* M et ita tacite corr. Rhod. — *κείνη* M.

527. *μέγ'* A, *μεγ'* M; vertit Rhod.: *qui pro ducibus magno nisu laborem constanter obibant;* sed recte Pauwius: „Unde pendet *ἀνάκτων*? An subaudiendum est *ἕνεκα*? Non puto, nec ita Graeci. Scribe mutata litera *οἳ μετ' ἀνάκτων.*" Male Tychseni typotheta *μέτ'*, quod corr. Tauchn.

528. *νωλεμάως* (*ε* ab alt. m.) M. — *μεμαότων* M.

529. *ἀνεγνάφθησαν* A, *ἀνεγνάμφησαν* M; corr. Tychs. et prius Scal. — Post *ἦεν* M in marg. script.

ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέρρεεν αἷμα καὶ ἱδρὼς
αἰὲν ἐρειδομένων, κεκάλυπτο δὲ γαῖα νέκυσσιν
οὐρανὸς ὡς νεφέεσσιν ἐς αἰγοκερῆα κιόντος
ἠελίου, ὅτε πόντον ὑποτρομέει μέγα ναύτης·
τοὺς δ' ἵπποι χρεμέθοντες ἐπεσσυμένοις ἅμα λαοῖς
τεθνεότας στείβεσκον, ἅτ' ἄσπετα φύλλα κατ' ἄλσος
χείματος ἀρχομένου μετὰ τηλεθόωσαν ὀπώρην.
οἳ δέ που ἐν νεκύεσσι καὶ αἵματι δηριόωντο
υἷῆες μακάρων ἐρικυδέες, οὐδ' ἀπέληγον
ἀλλήλοις κοτέοντες· Ἔρις δ' ἴθυνε τάλαντα
ὑσμίνης ἀλεγεινά, τὰ δ' οὐκ ἔτι ἶσα πέλοντο·
ἀλλ' ἄρα Μέμνονα δῖον ὑπὸ στέρνοιο θέμεθλα
Πηλείδης οὔτησε· τὸ δ' ἀντικρὺ μέλαν ἆορ
ἐξέθορεν· τοῦ δ' αἶψα λύθη πολυήρατος αἰών·

---

habet: τ

530. ἄρα AM et vulgo, ἅμα et ego emendavi *emendatt.* p. 268 et Spitzner. *observatt.* p. 305: cfr. id. *mant.* p. 262 sq. Legitur ea locutio I, 175. 743. II, 130. 550. III, 168. IV, 30. V, 269. VI, 514. VII, 110. 520. VIII, 168. XII, 177. 427. XIII, 215. XIV, 468, restituenda fuit praeter hunc locum I, 637. II, 474. XII, 422. 544. XIII, 56. 143.

531. ἀπέρρεεν M hic quidem.

535. δ' om. AM, add. Rhod. — τρεμέθοντες A C2, χρεμέθ (sic) C1, χρεμέθοντες M, et ita emend. Rhod.

536. τεθναότας AM, τεθνεώτας (sic) Tychs. vid. ad I, 821. — στίβεσκον AM, στείβεσκον corr. Rhod. — ἄλση A et vulgo, ἄλσος M, quod firmari et locutione ἀν' ὕλην vel καθ' ὕλην I, 626. II, 383. X, 249. XIII, 73. 492 et XI, 125 ἄλσεος εὐπετάλοιο notavi in *emendatt.* p. 184.

537. τηλεθόωσ— αν ὀπώρην (sed αν ὀπώρην ab alt. m.) M.

540. Ne quis ex Θ, 69. X, 209 πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα scribendum putet Ἔρις δ' ἐτίταινε τάλαντα, post diuturnum acerrimumque certamen Eris libram ita rexit, ut lance Memnonis depressa Achillis superior evaderet. Eodem modo explicandus Tryphiod. 506

ἤδη δὲ Τρώεσσιν ὀλέθριον εἷλκε τάλαντον
Ζεὺς ταμίης πολέμοιο· μόγις δ' ἐλέλιξεν Ἀχαιούς.

Postremis verbis significat, Jovem nunc jam Achivis faventem eorum lancem Trojanorum lance libratam vix opera data movisse, ut in superius surgeret. Similiter ad verba in re dissimili dictum est Apoll. Rhod. IV, 938 Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθον.

541. τάδ' A, τὰ δ' M. — οὐκ ἔτι A et vulgo, οὐκέτι M.

543. τόδ' A, τὸν δ' M, corr. Tychs. — ἄορ M, αἷμα edidit Lehrs., fortasse ex VIII, 313 σὺν δ' αἵματι θυμὸς Ἔκθορεν ἐκ μελέων, nec ea lectio quin ferri possit dubium est. Sed optimum sensum vulgatam praebere, cum Memnon ab Achille ita gladio transverberetur, ut is pectore perfosso post tergum emineat monui in *recens. c.* p. 71 sq. ubi hos locos adscripsi: Δ, 481 ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος Ἦλθεν. E, 66 ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή, 100 διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, Ἀντικρὺ δὲ διέσχε. Δ, 253 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. κ, 162 ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν. Heroes autem gladiis pugnare supra 452 sqq. dictum erat.

κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἷμα· βράχεν δέ οἱ ἄσπετα τεύχη·
γαῖα δ' ὑπεσμαράγησε, καὶ ἀμφεφόβηθεν ἑταῖροι·
τὸν δ' ἄρα Μυρμιδόνες μὲν ἐσύλεον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
φεῦγον· ὃ δ' αἶψα δίωκε μένος μέγα λαίλαπι ἶσος.
Ἠὼς δ' ἐστονάχησε καλυψαμένη νεφέεσσιν·
ἠχλύνθη δ' ἄρα γαῖα· θοοὶ δ' ἅμα πάντες ἀῆται
μητρὸς ἐφημοσύνῃσι μιῇ φορέοντο κελεύθῳ
ἐς πεδίον Πριάμοιο καὶ ἀμφεχέοντο θανόντι,
ἦκα δ' ἀνηρείψαντο θοῶς Ἠώιον υἷα,
καί ἑ φέρον πολιοῖο δι' ἠέρος· ἄχνυτο δέ σφι
θυμὸς ἀδελφειοῖο δεδουπότος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ
ἔστενε· τοῦ δ' ἐπὶ γαῖαν ὅσαι πέσον αἱματόεσσαι
ἐκ μελέων ῥαθάμιγγες ἐν ἀνθρώποισι τέτυκται
σῆμα καὶ ἐσσομένοις· τὰς γὰρ θεοὶ ἄλλοθεν ἄλλην
εἰς ἓν ἀγειράμενοι ποταμὸν θέσαν ἠχήεντα,

---

545. *εἰς* AM et vulgo, correxi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 5. — *βράχε* A et vulgo, *βράχεν* M, et sic Scal.

546. *ἀπεσμαράγησε* A, *ἀπεσμάγησε* (*ρα* subscript. ab ead. m.) M; *ἐπεσμαράγησε* tacite corr. Rhod., *ὑπεσμαράγησε* recte emend. Spitzner. *mant.* p. 203 allatis III, 176 *γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε.* VI, 335. X, 72 *τῶν ἐσσυμένων μέγ' ἐπέβραχε γαῖα πελώρη.* XII, 97 *ὑπεσμαράγησε δὲ πᾶσα Δαρδανίη.* Alios locos attulit Wernick. ad *Tryphiod.* p. 284. Recepit etiam Lehrs. — *ἑτάιροι* M. Cfr. *Π*, 290 *κάππεσεν οἰμώξας, ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν.*

547. *τόνδ'* A, *τὸν δ'* M. — *μυρδόνες* M.

548. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

549. *νέεσσιν* (*φέ* ab ead. m.) M.

550. Quod a ventis abripitur Memnon, imitatus est Homerum idem de Sarpedone narrantem *Π*, 667—683.

551. *ἐφημοσύνησι* M. — *βίῃ* A, *βιῆ* M, *μιῇ* corr. Rhod. (*μίῃ* Tychs.) — *κελεύθω* M.

552. *ἀμφεχέοντο* A et vulgo, *ἀμφεχέαντο* M.

553. *οἳ καὶ ἀνηρείψαντο* A, *οἳ καὶ ἀνηρείψαντο* M et vulgo. Ferri hoc posset, si antecedentibus venti aut alias res sustulisse aut omnino rerum tollendarum morem habere dicerentur. Hic vero ubi eos Memnoni circumfusos esse jam expositum est, prorsus inaudita est haec sequentis membri junctura: *qui venti etiam celeriter sustulerunt Aurorae filium.* Itaque scripsi, quod egregie ventorum veloci rapiditati convenit, *ἦκα δ' ἀνηρείψαντο,* cui sequens *θοῶς* non magis nocet, quam IV, 371 *τῶν δ' ἐσσυμένως θεράποντες Ῥινοὺς αἱματόεντας ἄφαρ — λῦσαν* duo cognatae significationis adverbia sibi obstant.

554. *καὶ ἔφερον* A, *καί ἑ φέρον* MVNV123 C1 a, et ita emend. Rhod. „Cur aer dicitur *πολιός*? Vix placet epitheton.“ PAUW. Cujus judicio quis confisus *πολλοῖο* conjecerit, quia v. 550 tenebrae memorentur propter Auroram nubibus contectam terris offusae. Sed idem legitur Apoll. Rhod. III, 275

τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἷξεν ἄφαντος.

Aer intelligitur h. l. obtectis Aurorae, h. e. solis luminibus cano colore obductus. — *δ' ἰηέρος* M.

555. *ἄρ* M. — *Αἰθήρ* non *ἀήρ* in his locutionibus regnare demonstravit Wernick. ad *Tryph.* p. 73.

558. *ἐσσομένος* (*οις* ab ead. m.) M. — *τὰς καὶ* A, *τὰς γὰρ* MVNV123 C12 (propter C2 Tychs. dicit: „*καὶ* fortasse est vitium oper. Ald.“), et ita emend. Rhod.

τόν ῥά τε Παφλαγόνειον ἐπιχθόνιοι καλέουσι
πάντες, ὅσοι ναίουσι μακρῆς ὑπὸ δειράσιν Ἴδης·
ὅστε καὶ αἱματόεις τραφερὴν ἐπινίσσεται αἶαν,
ὁππότε Μέμνονος ἦμαρ ἔῃ λυγρόν, ᾧ ἔνι κεῖνος
κάτθανε· λευγαλέη δὲ καὶ ἄσχετος ἔσσυται ὀδμὴ
ἐξ ὕδατος· φαίης κεν ἔθ' ἕλκεος οὐλομένοιο
πυθομένους ἰχῶρας ἀποπνείειν ἀλεγεινόν·
ἀλλὰ τὸ μὲν βουλῇσι θεῶν γένεθ'· οἳ δ' ἐπέτοντο

---

560. *Παφλαγόνιον* AM, *Παφλαγόνειον* C 1, et ita corr. Pauw., qui praeterea addit: „Unde nomen istud? An *ἠχήεντα* fecit, ut ita dictus sit fluvius? *παφλάζειν* nosti: Inde *Παφλαγὼν* et *Παφλαγόνιος*.“

561. *μακροῖς* A, *μακρῆς* MVE 1. — *ὑπο* M. — *πείρασιν* AME 1, *δειράσιν* recte conj. Brod., cui adstipulatur Pauwius his verbis: „Illud *δειράσιν* valde lenocinatur mihi: Nam *ναίουσιν ὑπὸ πείρασιν Ἴδης* revera ambiguum est, et coactum. Eo tamen admisso, pro *μακροῖς* scribendum est *μακραῖς*, quod de montium jugis rectius etiam dicitur, quam de montium radicibus: Attende et judica.“ *Πείρατα γαίης* dixit Quintus Homero duce XII, 189. *πέρατα χθονός* II, 118, *Ὠκεανοῖο* II, 208. VIII, 28 et eodem sensu de finibus terrae, unde sol oritur VIII, 2. 464. IX, 2. Nec IV, 47 *πέρας θυμηδές* de victoria — cfr. *H*, 102 *νίκης πείρατα* — nec VIII, 83 *πείρατα Καρῶν* Homerici usus fines migravit. Itaque alterum reposui, quod quamquam frequentius apud Lyricos et Tragicos tamen nec Epicis ignotum est: cfr. Apoll. Rhod. II, 705 *πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσοῖο*. Rem conficit ipse Quintus XI, 92 *Κωρυκίην ὑπὸ δειράδα ναιετάασκεν*.

562. *ὅς τε* AM et vulgo; correxi. — *αἱματόδης* A, *αἱματώδης* (ο ab alt. m.) M, *αἱματώδης* C 2, *αἱματόεις* C 1; et ita emend. Rhod. — *ἐπινίσεται* M, *ἱπενίσσεται* (voluit *ὑπονίσσεται*) V. Verbum, ne quis de eo dubitet, illustrat Wernick. ad *Tryphiod.* p. 321.

563. *ἔῃ* M. — *ᾧ ἐνὶ* A, *ὦ ἐνι* M; correxi.

564. *ἔσσυτο* A, *ἔσσυται* MV et ita corr. Rhod.

566. *τυπομένους* A, *πυθομένους* M; „*σηπομένους*. Gulielmus Canterus legit *πυθομένους*.“ RHOD. Hoc verum esse patet ex IX, 377. 383. X, 275, cum *σήπεσθαι* nusquam legatur. — *ἀποπνέειν* AM, *ἀποπνείειν* C 1, et ita corr. Pauw. — *ἀλεγοινόν* M,

567. Non accedo Spitznero, qui *observatt.* p. 86. *τὰ μέν* et hic et XI, 97. XIII, 234. 560 scribendum censet, „quod quae Deorum consilio et voluntate evenisse dicantur, plurali soleant efferri.“ In eo quidem quod de Diis sermo, nulla est causa ob quam pluralis praeferatur. Potius ubi una res memoratur, *τὸ μέν*, ubi plures aut de una re plura memorantur, *τὰ μέν* poni debet. Recte igitur *τὰ μέν* ponitur IV, 11, ubi quaecunque inde a v. 4—11 de Glauco a Diis honorato narrantur, complectitur; VI, 29, ubi *τὰ μὲν κείνης* sunt quaecunque ad Helenam pertinent; ib. 491, ubi antrum ejusque miracula inde a v. 470 copiosissime descripta Deorum oculis patere dicuntur; X, 342, ubi Horae earumque varia negotia fortasse olim pluribus etiam versibus descripta innuuntur; XIV, 167, ubi *τὰ μέν που πάντα* legitur; ibid. 370, ubi varia omnium Graecorum fata inde a v. 360 breviter indicata intelligas; ibid. 654, ubi omnia comprehenduntur, quae Minervae, Neptuni et Apollinis ira in Achivos patrata sunt. Aliis locis, quos in subsidium vocat Spitznerus constantem probaturus poetae consuetudinem, singularis nullo pacto poni potuit, II, 124 *καὶ τὰ μὲν ὣς ἀγόρευε*, 177 *καὶ τὰ μὲν ὣς ἐσάκουσαν*, 320

'Ηοῦς ὄβριμον υἷα θοοὶ φορέοντες ἄηται
τυτθὸν ὑπὲρ γαίης δνοφερῇ κεκαλυμμένον ὄρφνῃ.
οὐδὲ μὲν Αἰθιοπῆες ἀποκταμένοιο ἄνακτος
νόσφιν ἀπεπλάγχθησαν, ἐπεὶ θεὸς αἶψα καὶ αὐτοὺς
ἦγε λιλαιομένοισι βαλὼν τάχος, οἷον ἔμελλον
οὐ μετὰ δηρὸν ἔχοντες ἐπηέριοι φορέεσθαι·

τὰ μὲν — ἐτώσια πάντ' ἀγορεύεις, 656 *καὶ τὰ μὲν — οἰωνοὶ τελέουσι*, ubi varia in mente habet quae aves in Memnonis memoriam faciant. III, 479 *καὶ τὰ μὲν — ἔπλετο πάντα*, 525 *καὶ τὰ μὲν ὣς ἐπέτελλε*. IV, 144 *καὶ τὰ μὲν — πάντα μάλ' — κατελέξατο*, 162 *καὶ τὰ μὲν — μέλπε*. Uno loco III, 783 eodem modo *τὰ δέ* scribendum fuit. Contra *singularis* recte ponitur I, 203 *καὶ τὸ μὲν ὣς ἤμελλον ἐτήτυμον — Κῆρες ὑπεκτελέειν*, ubi *mors* Penthesileae intelligitur; ibid. 302 *τὸ μὲν ἀτρεκέως φὴς ἔμμεναι* scopulum mulierem esse; II, 127 *τὸ μὲν ἄρ με θεοὶ ποίησαν ἰδέσθαι Σὸν στρατὸν ἠδὲ καὶ αὐτόν*. V, 629 *καὶ τὸ μὲν 'Ηέλιος γέρας — υἱεῖ τεύχων Ἤλεκτρον ποίησε*. IX, 330 ubi *τὸ μέν* Philoctetae adventum spectat; ibid. 483 ubi *τὸ δ' ἄρ' ἦεν ἐτήτυμον* ad Philoctetae curationem pertinet; X, 134 *τὸ γὰρ — φαίης Ἔμμεναι εἰσορόων πολιὸν γάλα*. IX, 24 *καὶ τὸ μὲν αἶψ' ἐτέλεσσε, τὸ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσσειν*. XIII, 396 afferri non debebat; ibi enim *τὸ μέν* relativum est referendum ad *ξύλον*. Hinc patet etiam quatuor locis a Spitznero tentatis singularem retinendum esse: eo quidem quem tractamus *τὸ μέν* ad solum Paphlagonium fluvium pertinet, non ad corporis ereptionem, quod ex sequentibus patet: *οἳ δ' ἑπέτοντο*: XI, 97, ubi palmarum radicibus ardentibus mira fertilitas intelligitur; XIII, 234, ubi sola Hectoris mors Keribus adscribitur; ibid. 560, ubi terrae hiatus, quo hauritur Laodice, non omne Trojae excidium et calamitas, utrum benevolentiae deorum an irae adtribuendus sit dubitatur: cfr. not. Uno loco, quem pro plurali adduxit Spitzner., nihil dubii est quin singularis ponendus sit. Sufficit eum adscripsisse: III, 624

μέσφ' ὅτε μοι κατένευσεν 'Ολύμπιος, υἱέα δῖον
ἔκπαγλον θήσειν καὶ ἀρήιον· ἀλλὰ τὸ μέν που
ἀτρεκέως ἐτέλεσσεν· ὃ γὰρ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν·
ἀλλά μιν ὠκύμορον ποιήσατο. —

βουλῆσι M. — *ὅιδ'* A, *οἳ δ'* M.

568. *ὄμβριμον* A, *ὄβριμον* M. — *φέροντες* AM, ^{τε}*φέροντες* C 1; corr. Rhod.

569. Ne quis *κεκαλυμμένοι* conjiciat collato 582, venti et apud Homerum et qui eum secuti sunt, ita cogitantur, ut quamvis forma quadam induti tamen quasi *ἀέριοι* sint, nec quominus oculis cernantur, opus habeant quemadmodum ceteri Dii tenebris circumjectis corpora tegere. Itaque h. l. tantum Memnonis cadaver occultandum erat. — *ὄρφνη* M.

570. *οὐ δὲ* M.

573. *ὑπ' ἠερίοιο φέρεσθαι* A, *ὑπηέριοι φορέεσθαι* M, et ita emend. Rhod., qui addit: „vel *ὑπ' ἠέρος ὦκα φέρεσθαι*.“ Poterat magis etiam ad A scripturam accedere scribendo *ὑπ' ἠέρος οἷο φέρεσθαι* collato XIV, 12 *νηίδας οἷο γάμοιο*. Sed M auctoritati cedo, contra quam tamen *ἐπηέριοι* scribendum fuit ex constanti Epicorum consuetudine: *ὑπηέριος* quidem legitur, sed diverso sensu apud Apoll. Rhod. IV, 1577. Verum jam Pauw. divinans scripsit: „*ὑπ' ἠέρος* et *ὑπηέριοι* non placet de avibus, quae in aere, non sub aere volant: An legendum igitur — *ἐπηέριοι φορέεσθαι*? Non displicet, sed mallem, si liceret — *ἐπ' ἠέρι ὕψι φέρεσθαι*. Id enim post cursum rapidissimum in terra mire quadraret hic. Rhodomanni *ὦκα* flaccessit.“

*τοὔνεχ' ἕποντ' ἀνέμοισιν ὀδυρόμενοι βασιλῆα·
ὡς δ' ὅταν ἀγρευτῆρος ἐνὶ ξυλόχοισι δαμέντος
ἢ συὸς ἠὲ λέοντος ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι
σῶμ' ἀναειρόμενοι μογεροὶ φορέουσιν ἑταῖροι
ἀχνύμενοι, μετὰ δέ σφι κύνες ποθέοντες ἄνακτα
κνυζηθμῷ ἐφέπονται ἀνιηρῆς ἕνεκ' ἄγρης·
ὣς οἵγε προλιπόντες ἀνηλέα δηιοτῆτα
λαιψηροῖς ἐφέποντο μέγα στενάχοντες ἀήταις
ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένοι· ἀμφὶ δὲ Τρῶες
καὶ Δαναοὶ θάμβησαν ἅμα σφετέρῳ βασιλῆι
πάντας ἀϊστωθέντας, ἀπειρεσίῃ δ' ἀνὰ θυμὸν
ἀμφασίῃ βεβόληντο· νέκυν δ' ἀκάμαντες ἀῆται
Μέμνονος ἀγχεμάχοιο θέσαν βαρέα στενάχοντες
πὰρ ποταμοῖο ῥέεθρα βαθυρρόου Αἰσήποιο,
ἧχί τε Νυμφάων καλλιπλοκάμων πέλει ἄλσος
καλόν, ὃ δὴ μετόπισθε μακρὸν περὶ σῆμα βάλοντο*

---

575. *ὅτ'* A M, *ὅταν* C 1, quod male recepit Tychs.; tum enim *φορέωσιν* scribi debebat; *ὁπότ'* emend. Rhod.

576. *ὑπο* M. — *βλοσυροῖσι* A, *βλοσυρῇσι* et ita corr. Rhod. — *γένυσι* M.

577. *ἀναγειρόμενοι* A et vulgo, *ἀναειρόμενοι* M, et ita ego jam dudum emendaveram: vid. *emendatt.* p. 185, ubi haec scripsi: „Neque *ἀναγειρόμενοι* quadrat, neque quod Rhod. conjecit *ἀντεγειρόμενοι*. *ἐγείρειν* enim dicitur de eo tantum, qui alium aut somno captum excitat, aut moerore vel calamitate oppressum quasi erigit, ut VII, 93. H. l. Quintus dederat *ἀναειρόμενοι*. Vid. Hom. *Ξ*, 429. Quint. IV, 5. V, 615. Medio usus est I, 546. VI, 288. XIII, 529." Heyn. vulgatam cum *ἑταῖροι* jungebat, *congregati, qui convenerant.*

578. *δὲ* A.

579. *κνηζηθμῷ* M. — *ἀνιαρῆς* A C 1, *ἀνιηρῆς* M, et ita corr. Rhod. — *οὕνεκ'* C1.

580. *οἵγε* M.

582. *θεσπεσίη* M.

583. *σφετέρω* M.

584. *ἀπειρεσίη* M.

585. *ἀμφασίη* M.

587. *παρ* M. — *βαθυρρόου* M hic quidem.

588. *ἧχι* A, *ἦχι* M; correxi. — *καλλιπολκάμων* Tychs. errore.

589. *δῆ* M. Cum Rhod., cujus vestigia Lehrsium secutum esse miror, haec non recte vertisset: *ubi — Nympharum lucus exstat — in quo ei postea arduum eduxerunt tumulum filiae Aesepi, omnis generis arboribus opacum*, etiam aliis turbas erroremque objecit. Ita Pauw., nisi dura sit ellipsis praepositionis *κατά, in quo, καθ' ὅ*, scribendum censet *ὅπῃ*, allato III, 776 *ὅπῃ θεὸς ἔσσεται αἰτί*, aut adeo, quae erat ejus ignorantia (vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 348) amphimacro admisso *ὃν δὴ, ὃν* relato ad *νέκυν*, scribendum proposuit. Et eadem res fraudi fuit Schowio, qui miram suam de Quinto ex frustulis consarcinato opinionem hic quoque firmari putaret. Dicit enim *l. c.* p. 68 ad v. 642: „En fragmentum aliunde avulsum, in quo sepultura Memnonis aliter quam in praecedentibus tradita est; nam v. 584 ab Aesepiadibus, hic vero ab Aethiopibus sepultus esse fingitur." Optime rem jam perspexerat Tychs., cujus ipsa verba apponere placet: „Jungendum est *ἄλσος, ὃ δὴ μετόπισθε περὶ σῆμα ἐβάλοντο, quem lucum postea circa tumulum mag-*

Αἰσηποῖο θύγατρες ἄδην πεπυκασμένον ὕλῃ
παντοίῃ· καὶ πολλὰ θεαὶ περικωκύσαντο,
υἱέα κυδαίνουσαι ἐϋθρόνου Ἠριγενείης.
    δύσετο δ' ἠελίοιο φάος· κατὰ δ' ἤλυθεν Ἠὼς
οὐρανόθεν κλαίουσα φίλον τέκος, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ
κοῦραι ἐϋπλόκαμοι δυοκαίδεκα, τῇσι μέμηλεν
αἰὲν ἑλισσομένου Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα
νύξ τε καὶ ἠριγένεια καὶ ἐκ Διὸς ὁππόσα βουλῆς
γίνεται, οὗ περὶ δῶμα καὶ ἀρρήκτους πυλεῶνας
στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα πέριξ λυκάβαντα φέρουσαι
καρποῖσι βρίθοντα κυλινδομένου περὶ κύκλου
χειμῶνος κρυεροῖο καὶ εἴαρος ἀνθεμόεντος
ἠδὲ θέρευς ἐρατοῖο πολυσταφύλοιό τ' ὀπώρης·

---

num succrescere fecerunt Nymphae Aesepides, omnis generis arboribus densum. Sic omnia cohaerent, nec v. 590 *ἄδην — παντοίῃ* otiosum erit, ut censebat Pauw." Patet igitur, Memnonem rite ab Aethiopibus post matris justas querelas sepultum, eique tumulum erectum esse, id quod v. 642 sqq. narratur, sed postea — *μετόπισθε* — circa eum tumulum Nympharum numine lucum amoenum succrevissë. — *σῆμ' ἐβάλοντο* A et vulgo, *σῆμα βάλοντο* scribendum esse docui in *prol.* II, 2, §. 3., quod h. l. juvat M, in quo eadem quidem est atque in A scriptura, sed litera *ε* aperte correcta ab ead. m. ex litera *α*.

590. *θυγατέρες* M. — *ὕλη* M.

591. *πανιοίη* M. — *πολλαὶ* AM; emend. Rhod.

593. *δύσατο* conj. Scal. — *κάτα* M.

594. *ἆρ* A. — *αὐτή* M.

595. *δυώδεκα* AM, *δυοκαίδεκα* C1, qui in marg. habet: *γρ. δοιώδεκα*, et ita emend. Rhod.

596. *ἑλισσομένου*, A, *ἐλισσομένου* M et Tychs. errore, ut videtur. — *τέρμονος* A, *ἐπὶ τέρμονας* C1, *ὑπερήονος* M, quo firmatur egregia Rhod. emendatio: *Ὑπερίονος*, quam pluribus commendare piaculum esset. Scalig. *ἑλισσομένου περὶ τέρμονος* conjecit.

598. *γίγνεται* A et vulgo, *γίνεται* M: vid. *prolegg.* II, 2, §. 5. — *ἀρρήκτους* M hic quidem.

600. *κύκλου* AM et vulgo; *κύκλον* scripsi ex emendatione Scaligeri: cfr. 503 *θεσπέσιον περὶ κύκλον.* Vulgata si retinetur, ambiguus et obscurus est sensus. Rhod. quidem vèrtit: „*dum circulus se circumvertit hyemis gelidae* etc., unde patet eum *πέρι* cum *κυλινδομένου* junxisse et *κύκλου* de cursu circulari accepisse. Verum ea vox 503, ubi de eadem re agitur, zodiacum, et quo loco praeterea legitur VII, 202 clipei orbem designat, ut hic quoque orbem sole percurrendum, non ipsum cursum notare videatur. Alius *κυλ. π. κ.* jungat cum *περιξ λυκάβαντα φέρουσαι*, sed tum bis accusativus ponendus fuit *κυλινδόμενον* (referendum ad *λυκάβαντα*) *περὶ κύκλον*: vid. ad X, 172. Fortasse quis *περικύκλου* conjecerit, id ut cum *κυλινδομένου* jungatur anni vicissitudines in circulum circumvolvi denotans. Sed *περίκυκλος* tantum de forma circumcirca rotunda dicitur, ut fere idem sit atque *κυκλοειδής*. Scripsi igitur *περὶ κύκλον*, Homerica clausula *M*, 297. *δ*, 792, ut *κυλινδομένου* cum sequente *χειμῶνος* etc. eodem modo jungatur, quo supra 505 *περιπλομένοιο κατ' ἦμαρ - αἰῶνος ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν* dictum erat. *Κύκλος* hic idem est atque supra, zodiacus.

601. *ἔαρος* A, *εἴαρος* ME1, et tacite corr. Pauw.

602. *θέρευς* AM et eam formam etiam XI, 156. XIII, 243 obviam revocat Spitzner. *mant.* p. 227; recepit Lehrs. *θέρους* Tychs. errore, ut videtur.

αἳ τότε δὴ κατέβησαν ἀπ' αἰθέρος ἠλιβάτοιο
ἄσπετ' ὀδυρόμεναι περὶ Μέμνονα, σὺν δ' ἄρα τῇσι
Πληιάδες μύροντο· περίαχε δ' οὔρεα μακρὰ
καὶ ῥόος Αἰσήποιο· γόος δ' ἄλληκτος ὀρώρει.
ἣ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσῃσιν ἑῷ περὶ παιδὶ χυθεῖσα
μακρὸν ἀνεστονάχησε πολύστονος Ἠριγένεια·
„ὤλεό μοι, φίλε τέκνον, ἑῇ δ' ἄρα μητέρι πένθος
ἀργαλέον περίθηκας· ἐγὼ δ' οὐ σεῖο δαμέντος
τλήσομαι ἀθανάτοισιν ἐπουρανίοισι φαείνειν,
ἀλλὰ καταχθονίων ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα,
ψυχὴ ὅπου σέο νόσφιν ἀποφθιμένοιο ποτᾶται,
* * * * *
πάντ' ἐπικιδναμένου χάεος καὶ ἀεικέος ὄρφνης,

---

603. *αἶδ' ὅτε* A, *αἳ δ' ὅτε* M, *αἳ τότε* conjecit Rhod., quod restituit Tychs. recte. Nam cum tam facilis sit emendatio, non videtur de lacuna cogitandum esse. — *ἠριβάτοιο* A, *ἠλιβάτοιο* M, et ita tacite corr. Rhod.

605. *ἐμύροντο* A, *μύροντο* M, et ita corr. Rhod.

606. *ἄληκτος* AM, *ἄλληκτος* corr. Pauw.

607. *ἦδ' ἄρ* A, *ἣ δ' ἄρ* M, *ἡ δ' ἄρ* (si fides!) VNV3a. — *ἔνι* M. — *μέσσοισιν* AMVNV3a; quod defendi posset ita, ut simul ad Aethiopes referretur, quos antea expositum est divinitus immissa celeritate Memnonem secutos esse, quique infra v. 641 et 643 sane lugentes introducuntur. Sed hoc parum probabile, cum h. l. quidem plane obliti simus illorum virorum. Potius poeta, inde a v. 593 multis verbis describens Aurorae Horis cinctae descensum, respicere videtur v. 594 *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ Κοῦραι ἐϋπλόκαμοι*. Recte igitur Rhod. emend. *μέσσῃσιν*. *περὶ* om. A, add. M et Rhod. e conj., *πέρι* (si fides!) VNV3a. Verum esse demonstrat II, 305. 316. VII, 637. „Ex III, 606 *μήτηρ δ' ἀμφιχυθεῖσα* orta videtur lectio, quam C1 in rasura adeoque e correct. librarii habet:
ἡ δ' ἄρα ἐν μέσσοισιν ἑῷ παιδὶ ἀμφιχυθεῖσα.“
TYCHS.

609. *φίλον* A, *φίλε* MC1 („rasura in *ε* et sequentis vocis *τέκνον* in priore *ν*“ TYCHS.), et ita corr. Rhod., quod probat Dausq. citato X, 84. Animi causa audiamus Pauwium: „Quicquid Dausquejus, quicquid alii clamant, *φίλον τέκνον* absque ullo periculo et hic et in loco illo Homerico ut Amphimacer manere potest.“ *φίλον τέκος* E1. — *ἑῇ* M.

610. *περίθηθας* (*κ* ab alt. m.) M.

611. Ne quis ut signatius scribendum censeat *τλήσομ' ἔτ'*, temporis accuratior notatio, quam ea conjectura lucraremur, jam inest in *σεῖο θανόντος*.

612. *μέλαθρα* A, *βέρεθρα* MVNV123 L12 C1 E1.

613. *νόσφι* M. — *ἀποφθιμένου πεπότηται* A, *ἀποφθιμένου ποτήται* (*πε* ab alt. m.) M, *ἀποφθιμένοιο ποτᾶται* V, quod recipiendum fuit propter ea, quae dixi in *prolegg.* II, 1, §. 4.

614. Hunc versum cum antecedentibus non cohaerere jam Rhodom. sensisse videtur, qui cum vertit: *ut chaos per omnia cum tetra caligine diffundatur*, posuit quod Graecis verbis non continetur. Itaque olim in *emendatt.* p. 185 Hermanni probavi sententiam, qui hunc versum statim post 612 ponendum putavit hoc modo:
ἀλλὰ καταχθονίων ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα

ὄφρα τι καὶ Κρονίδαο περὶ φρένας ἄλγος ἵκηται·
οὐ γὰρ ἀτιμοτέρη Νηρηΐδος ἐκ Διὸς αὐτοῦ
πάντ' ἐπιδερκομένη πάντ' ἐς τέλος ἄχρις ἄγουσα·
μαψιδίως· οὐ γὰρ καὶ ἐμὸν φάος ὠπίσατο Ζεύς·

πάντ' ἐπικιδναμένου χάεος καὶ ἀεικέος ὄρφνης,
ψυχὴ ὅπου σέο νόσφιν ἀποφθιμένοιο ποτᾶται.

Sed eo versu non Orcinas tenebras, sed eam caliginem intelligendam esse, quae post Auroram in Orcum delapsam *omnia* pressura sit, ex verbis ipsis patet. Inde quin v. 614 suo loco retinendus, olim autem ante eum alius positus sit hujus sententiae:

γαῖαν ἀμαυρώσουσα καὶ οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν,

nihil dubito. Magna Aurorae vis supra declarata est v. 423 sqq. 594 sqq.

615. ὄφρά M. — τοι A, τι ME1 C1, et ita corr. Rhod.; Pauwio Amphimacrum hic quoque tenente: vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 347 sq. Cfr. I, 668. — περι M.

616. Νηρεΐδος M. — ἢ Διὸς AM et vulgo, ἐκ Διὸς Hermannus conjecit in *rec. c.* p. 261, quod ego jam in *emendatt.* p. 185 probaveram. Sed de jungendis verbis aliqua inter nos est dissensio. Hermannus enim *l. c.* ἐκ Διὸς αὐτοῦ cum antecedentibus jungit hoc sensu: *non ego minore sum apud Jovem honore quam Nereis.* Praestat, opinor, haec cum sequentibus sociare: *non ego minore sum honore, quippe quae ipsius Jovis voluntate omnia collustrem et ad finem perducam.* Id cum ex v. 503 sq. apparet: θεσπέσιον περὶ κύκλον, ὃν Ἠελίῳ ἀκάμαντι Ζεὺς πόρεν εἰς ἐνιαυτὸν ἐΰν δρόμον, et ex v. 595 sqq. de Horis: τῇσι μέμηλεν — Ὑπερίονος αἰπὰ κέλευθα Νύξ τε καὶ ἠριγένεια καὶ ἐκ Διὸς ὁππόσα βουλῆς Γίνεται, tum ex ceteris locis, quibus ea formula legitur: II, 223 λαβρότατος πέλει ὄμβρος Ἐκ Διός. VIII, 223 εἰσι — Ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο — κεραυνός. XI, 364 ἐκ Διὸς ἄσπετος ὄμβρος. XII, 102 μάντιν — τὸν ἄρ' ἐκ Διὸς ἔμμεν' ἔφαντο. XIV, 100 Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται, aut similia inveniuntur V, 458 ὀΐσσατο γὰρ δόλον εἶναι Ἐκ μακάρων. X, 96 ἐκ Πριάμοιο — δῶρα φέρεσθαι. XII, 527 ἀκούετο δ' ἔκ τινος αἴσης Ὡς ἀνεμώλιον αἰέν. Erraret qui tamquam faciliorem emendationem praetulisset ἢ Διὸς αὐτοῦ etc.; nam nec articulus junctus cum participio, nec Διὸς αὐτοῦ aptum ex πάντα Quinti consuetudine commendatur. Ceterum respexit Thetidem Homericam A, 517: ὄφρ' εὖ εἰδῶ, Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.

617. Ut h. l. non sine vi ἐς τέλος ἄχρις dictum est, eodem modo Theocr. III, 17 de Amore scripsit verissime: ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει. Et ita ego olim in *conjectann.* p. 50 apud Oppian. Cyneg. III, 432 scribendum dixi: ἀγχίμολον θανάτοιο τιὸν δέμας ἄχρις ἐρείσας, ubi male ἀμφίς legebatur.

618. οὔτ' ἄρ κεν AM ceteri codd., ut videtur, et vulgo. — ὀπίσαιτο A, ὠπήσατο V, ὠπισάτω E1 (non add. Ζεύς, quod putabat Spitzner. *observatt.* p. 86), ὀπίσσαιτο C1, ὀπίσατο Ζεύς M, quod recepit Tychs. Hic locus multum vexatus est a criticis. Rhod. ὠπήσαιτο, quod vertit: *at non videbit amplius meam lucem.* Contra recte Pauw.: „Ita perperam corrigit Rhodom.: Nam οὔτ' ὠπήσαιτο ἐμὸν φάος non convenit ante Τοὔνεχ' ὑπὸ ζόφον εἶμι, quia id sine dubio aliquid requirit, quod rationem contineat, quare tenebras peteret Aurora, et eam plane neglectam suggerat. Recte vulgata: *neque lucem meam curet, sed negligat per me licet: Ideo infernas ego tenebras peto:* Quare quod ad sententiam attinet, bona est, et in sola versus mensura laborat, cui suppetias ferre potes, si legas vel οὔτ' ἄρ κεν ἐμόν γε φάος ὀπίσαιτο, vel οὔτ' ἄρ κεν ἐμεῖο φάος ὀπίσαιτο." Haec quidem refutare supervacaneum est. Nec magis placent quae Heynius de h. l. disseruit: „μαψιδίως vertitur: *Sed nequicquam*, quod prorsus insolens est. Male post μαψι-

τοὔνεχ' ὑπὸ ζόφον εἶμι· Θέτιν δ' ἐς Ὄλυμπον ἀγέσθω
ἐξ ἁλός, ὄφρα θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισι φαείνῃ·
αὐτὰρ ἐμοὶ στονόεσσα μετ' οὐρανὸν εὔαδεν ὄρφνη,

δίως interpungitur, et *ὀπίζεσθαι* est *curare*, non *negligere*. Sententia tamen hoc postulat; excidit scilicet negatio, et versus ita se habuit:

μαψιδίως οὔτ' ἄρ κεν ἐμὸν φάος οὐκ ὀπίσαιτο

i. e. *non sic temere, inultus, ille meam lucem haud curaverit:* sed sentiat id cum malo suo.“ Contra quam conjecturam, ut cetera omnia taceam, satis est monuisse, *οὔτε* non potuisse post *μαψιδίως* poni. Nec ipse Hermannus verum vidisse putandus est, cum insistens Rhodomanni vestigiis in *rec. c.* p. 261 proposuit: *μαψιδίως· οὐ γάρ κ' ἔτ' ἐμὸν φάος ὠπήσαιτο*. Nam et sequentia ei lectioni ut Rhodomannianae refragantur, et neglecta est optimi codicis auctoritas, nec verbum *ὠπήσασθαι* quamquam aliis recentioris aetatis Epicis usitatum — vid. Lehrs. *quaestt. epp.* p. 321 — alibi apud Quintum invenitur. Tamen hoc recte vidit Hermannus, in Tychseniana lectione nec *οὔτ' ἄρ* nec *καί* ullo modo ferri posse. Inde adhuc teneo, quod olim in *emendatt.* p. 185 commendavi:

μαψιδίως· οὐ γὰρ καὶ ἐμὸν φάος ὠπίσατο Ζεύς.

Cfr. XI, 73

χεὶρ ἔτι μαιμώωσα ποτὶ κλόνον ἔγχος ἀεῖραι
μαψιδίως· οὐ γάρ μιν ἀνὴρ εἰς ἔργον ἐνώμα.

Simile est ibid. 281

οἳ φέρον ἀλλήλοισι φόνον καὶ ἀνηλέα πότμον
νωλεμέως· οὐ γάρ τιν' ἔχεν δέος, ἀλλ' ἐμάχοντο.

et ibid. 499

— — *οὕνεκ' ὀρώρει*
δῆρις ὀϊζυρὴ περὶ τείχεα μακρὰ καὶ ἄστυ
νωλεμέως· οὐ γάρ τι κακοῦ παύοντο μόθοιο.

Tentabam etiam *οὐδὲν γὰρ ἐμὸν φάος* etc. secundum Homericum illud *Α*, 244. 412 *ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν*, a quo non multum abludit Hesiod. fragm. 188 ed. Marckscheff. (111 ed. Göttling.) *νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας*. Sed *οὐ γὰρ καί*, quod proxime ad vulgatam accedit optimam praebet sententiam: *neque enim et me Jupiter honoravit:* itaque ne ego quidem jam amplius ejus imperium curabo, sed relicto caelo ad inferos descendam. Spitzner. *observatt.* p. 87 tantum *ὠπίσαιτο* addito augmento scribendum monet, sed particulas, quas ipse dicit proposito minus convenire, intactas reliquit. Lehrs.: *οὐ γάρ κεν — ὠπίσατο.*

619. *τοὔνεχ'* M. — *Θέτιν* M. — *ἐπ'* A et vulgo, *ἐς* M, quod ut significantius recipiendum dixi in *emendatt.* p. 185. Addere debebam, Quintum ubicunque intro eundi notio requiratur, eam praepositionem praetulisse: ita *ἐς οὐρανόν* II, 470. VII, 88. IX, 323. XII, 191. XIII, 556. XIV, 228. *ἐς αἰθέρα* III, 715. VII, 256. IX, 69. 317. XI, 268. XII, 464. XIII, 545. *ἐς Διὸς αὐγὰς* III, 774. *ἐς ἠέρα* X, 61, et ita quod proxime accedit, III, 570 *Ἀχαιῶν ἄξεται ἄλλος Σπάρτην εἰς ἐρίβωλον ἢ ἐς πολυδίψιον Ἄργος*. Variae locutiones, in quibus omnibus ante vocalem *ἐς* praefertur, hic vide: I, 119. 371. II, 242. III, 216. 284. 656. 761. IV, 8. V, 191. 367. VI, 551. VII, 42. 169. 214. 235. VIII, 368. 399. IX, 112. 328. 338. 376. 459. X, 56. 159. 214. 259. 400. XI, 83. 321. XII, 122. 294. 481. XIII, 67. 196. 259. 427. 483. 539. XIV, 126. 224. 258. 383. 401. 495. Inde etiam IX, 47 *υἱὸς δ' αὐτ' Ἀχιλῆος — ἵκετο πατρὸς Τύμβον ἐς εὐρώεντα*, ubi *ἐπ'* exspectaveris. Contra XI, 352 *ἐς πεδίον δὲ πίλησι καὶ ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας* alteram praepositionem metro coactus posuit.

620. *φαείνῃ.*

621. Tychsen. in *dissert. de Quinto* p. 51 olim *κατ' οὐρανὸν* conjecit, inductus Pauwi nota: „*Post caelum:* languet hic.“ Deinde retinuit vulgatam eodem sensu, afferens locutionem *μετὰ χεῖρας ἔχειν*. Nec hoc verum esse nec Rhodomanni interpretationem: *caelo posthabito*, dixi et de singulari hujus praepo-

μη δὴ σεῖο φονῆι φάος περὶ σῶμα βάλοιμι.“
ὣς φαμένης ῥέε δάκρυ κατ' ἀμβροσίοιο προσώπου
ἀενάῳ ποταμῷ ἐναλίγκιον· ἀμφὶ δὲ νεκρῷ
δεύετο γαῖα μέλαινα· συνάχνυτο δ' ἀμβροσίη Νὺξ
παιδὶ φίλῃ, καὶ πάντα κατέκρυφεν οὐρανὸς ἄστρα
ἀχλύϊ καὶ νεφέεσσι φέρων χάριν Ἠριγενείῃ.
Τρῶες δ' ἄστεος ἔνδον ἔσαν περὶ Μέμνονι θυμὸν
ἀχνύμενοι· πόθεον γὰρ ὁμῶς ἑτάροισιν ἄνακτα.
οὐδὲ μὲν Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐν πεδίῳ κταμένοισι παρ' ἀνδράσιν αὖλιν ἔχοντες

---

sitionis apud recentiores usu exposui in *ep. crit.* p. 707 sq., quae repetii in *prolegg.* II, 2, §. 24. — ὄρφνην M.

622. μὴ ἵνα AM et vulgo, quod falsum est: Quintum enim ab omnium consuetudine non deflexisse monstrant ἵνα μή VII, 405. 540. ὄφρα μή III, 598. VIII, 21 et ὡς μή που XIII, 31. Rhodom. vertit: *ne unquam*, unde probabile est eum μή ποτε conjecisse. Sed id bis VIII, 500. XI, 335 secundo pede legitur: nam V, 578 ὡς ὄφελόν μοι Μή ποτε Τρώιοι υἷες — Νίκην ἀμφεβάλοντ' alius est generis. Scribi posset μή πως, quod commendavit Hermannus et hoc initio legitur IV, 85.; sed praestabat, opinor, id reponere, quod usitatissimum est Quinto, μὴ δή: vid. II, 317. VII, 269. VIII, 457. IX, 152. XII, 417. XIII, 408 et II, 7. XI, 213, ubi μὴ δή που legitur. Quod cuipiam facillimum videatur, μή νύ τι, tantum II, 28 in absoluto membro invenitur. — φονεῖϊ (ῆ ab ead. m.) M.

623. φαμένη A, φαμένης ME1, et ita corr. Scalig., φαμένῃ (*haec querenti*) tacite corr. Rhod.

624. ἀεννάῳ ME1. — νεκρῷ M.

625. ἀμβρουσίη (quia β correctum est ex φ, quod antea scriptum fuit) M.

626. φίλη AM; φίλῇ (sic!) Rhodomanni et Pauwi edd. — κατέκρυψεν οὐρανὸν AM; „καὶ πάντα κατ' οὐρανὸν ἔκρυφεν ἄστρα, vel, quod magis placet, καὶ πάντα κατέκρυφεν οὐρανὸς ἄστρα.“ RHOD. Posteriorem emendationem, quamquam dubitet Spitzner. *mant.* p. 217, praeferendam esse propter VII, 1 monui in *emendatt.* p. 186, et bene scribit Tychsen.: „apparet poetam duo numina commemorare voluisse, quae in doloris Aurorae societatem venerint, Noctem et Caelum. Posteriora φέρειν χάριν Ἠριγενείῃ de matre parum apte dici quisque videt.“

627. φέρειν AM et vulgo, φέρων emend. Scalig. et Spitzner. *mant.* p. 218 allato I, 613. Ubique in hac locutione participium servant: Quint. XI, 336. *E*, 211. 874. ε, 307. Apoll. Rh. IV, 1074. 1099 φέρων χάριν. Apoll. Rh. III, 233. Nonn. Dion. VIII, 185. XXXVI, 123 (ubi non recte Graefius edidit τανύων) τίνων χάριν, quod ex his aliisque locis recte Tryphiodoro v. 658 restituit Wernickius.

628. θυμῷ A et vulgo, θυμῶ M, θυμόν conjecit Scalig., quod verum esse demonstrant, ut ἀχνύμενος κῆρ vel κέαρ omittam, V, 579 νίκην ἀμφεβάλοντ' ἐρικυδέα, τῆς πέρι θυμὸν Ἀχνύμενος. IV, 591. XI, 215 ἄχνυτο θυμόν. IV, 57 ἀχνύμενος κραδίην. VII, 599 κείνου μὲν ἐγὼν οὔ λήσομαι ἦτορ Ἀχνύμενος· σὺ δὲ μή τι χαλέπτεο πένθεϊ θυμόν. Variat quidem has locutiones; nam praeter ἀχνύμενος κατὰ θυμόν III, 487. V, 572. X, 368. XIV, 359 et ἀ. περὶ θυμῷ II, 35. III, 285. V, 428 etiam ἀ. μέγα θυμῷ X, 333, sed nunquam dativus simplici verbo adjunctus reperitur.

629. πείθεον M.

631. πεδίω M. — αὖλι (ν ab alt. m.) M, unde ne quis αὖλι' ἔχοντες conjiciat, poetarum usus obstat.

ἄμφω ἐϋμμελίην μὲν Ἀχιλλέα κυδαίνεσκον,
Ἀντίλοχον δ' ἄρα κλαῖον· ἔχον δ' ἅμα χάρματι πένθος.
  παννυχίη δ' ἀλεγεινὸν ἀνεστονάχιζε γοῶσα
Ἠώς· ἀμφὶ δέ οἱ κέχυτο ζόφος· οὐ δέ τι θυμῷ
ἀντολίης ἀλέγιζε, μέγαν δ' ἤχθηρεν Ὄλυμπον·
ἄγχι δέ οἱ μάλα πολλὰ ποδώκεες ἔστενον ἵπποι
γαῖαν ἐπιστείβοντες ἀηθέα, καὶ βασίλειαν
ἀχνυμένην ὁρόωντες ἐελδόμενοι μέγα νόστον.

Nam et Homerus *I*, 232 et Quint. VI, 161. 648 *αὖλιν ἔθεντο* scripsit, Apoll. Rhod. IV, 1293 *βὰν δ' ἴμεν ἄλλυδις ἄλλος ἑκαστέρω αὖλιν ἑλέσθαι,* qui idem IV, 1249 *αὔλιον*, II, 142 et III, 593 *αὔλια* de conjunctis pecorum stabulis pastorumque casis posuit.

632. *ἐϋμμελίην* M. — *ἀχιλῆα* manco versu et in fine * A, *ἀχιλέα* E1 C2, *μὲν Ἀχιλλέα* M C1, et ita emend. Rhod.; male Scal. tentabat *Ἀχιληέα*, et Dausq. *Ἀχιλῆα ἐκυδαίνεσκον*.

633. *ἄρα κλαῖον* AM et vulgo; correxi in *prolegg.* II, 2, §. 3.

634. *παννυχίη* A, *παννυχίη* ME1 C1 et ita corr. Pauw., *παννυχία* C2.

635. *οὐδ' ἔτι* A et vulgo, *οὐδέ τι* M, quod praefero, cum tempus jam disertius indicatum sit; *nec quidquam per totam noctem curabat ortum.* Idem VII, 128 retinuerim, quod Spitzner. *observatt.* p. 17 in *οὐδ' ἔτι θυμῷ* mutaturus erat, hoc ipso loco usus et aliis, ex quibus unus VIII, 355 afferendus erat:
ἵκετο δ' ἐς Θρήκην δυσχείμερον, οὐδ' ἔτι Τρώων
μέμβλετό οἱ κατὰ θυμὸν, ubi optime positum est *ἔτι* ad negligentiam, qua nunc uteretur Mavors, pristino studio opponendam.

636. *ἤχθηρεν* A et vulgo, *ἤχθηρεν* M.

638. *ἀνανθέαν* A, *ἀνανθέα* ME1 C1, et ita corr. Rhod.; sed id ipsum falsum esse demonstravi in *emendatt.* p. 270: „Cur terra dicatur *floribus carens?* Voluitne significare ipsam Terram floribus vacuam de Aurorae filio luxisse? Atqui hoc accuratius exponendum erat, non in transcursu obiter innuendum; certe hoc debebat indicari, utrum terra quos haberet flores abjecisset, an omnino nullos eo loco, quo repositus erat Memnon, progenuisset. Nisi fallor Quintus scripsit *γαῖαν ἐπιστείβοντες ἀήθεα* i. e. terram concutientes insuetam, cui immorari non consueverunt. Frequenter hoc adjectivo recentiores Epici usi sunt: cfr. VI, 267 de Hercule Cerberum in lucem protrahente: *ἕλκων οὐκ ἐθέλοντα βίῃ πρὸς ἀήθεα χῶρον.* Nonn. IX, 35 *καὶ πόλον ἐσκοπίαζον ἀήθεα.* Coluth. 7 *ἀήθεα πόντον ἐλαύνων.*“ Ita tum quidem: nunc pluribus eam emendationem firmare placet ex Nonno. Habet is praeter l. c. *ἀήθης* his locis: *ἀ. ἔνδοθι πέτρης* VI, 263. *ἀ. Μοῦσαν ἀμείβων* XI, 104. *ἀ. ἀρούρης* XIII, 242. *ἀ. ἡδέος οἴνου* XVIII, 123. *ἀ. δήσατο κισσῷ* ib. 136 et XLIII, 76. *ἀ. τέχνην* XX, 239. *ἀ. πορθμόν* XXIII, 179. *ἀ. Γάγγην* ib. 275. *ἀ. μόχθῳ* XXIV, 252. *Φαέθοντος ἀ.* XXV, 291. *ἀ. δάκρυα* XXX, 113. *ἀ. δήσατο κεστῷ* XXXII, 29. *ἀ. σιγήν* XXXIII, 231. *ἀ. κύκλα κελεύθου* XXXIV, 348. *ἀ. κούρῃ* XXXVII, 21. *ἀ. Ὠκεανοῖο* XXXVIII, 409. *χεῖρας ἀ.* XXXIX, 366. *ἀ. ἐέρσῃ* XLV, 303. *ἀ. οἴνου* XLVII, 114. *ἀ. Βάκχου* ibid. 174. *ἀ. κάλπιν* ibid. 394. *ἀ. ὑψόθεν ὤμου* XLVIII, 269. *ἀ. μαζόν* ibid. 817. 859. *ἀ. ἀγοστῷ* ibid. 927 et XIII, 176. Plane eodem modo contrarium *ἠθάς* ponitur, ut XXVII, 213. XXXIV, 277. 347. XXXV, 158. 292. XXXVI, 93. XXXVII, 12. 225. 495. XXXVIII, 366. XXXIX, 296. XLI, 32. 205. 308. XLIII, 133. 293. XLVI, 6. 46. 163. 226. XLVII, 256. XLVIII, 659. 863, et *ἐθήμων*, ut XXXIV, 139. XXXVIII, 149. 256. 322. 328. XXXIX, 132. 336. 391. XLV, 187. XLVII, 194. 284. XLVIII, 699.

639. Post hunc versum alium excidisse in *emendatt.* p. 270 his ver-

*   *   *   *   *   *

Ζεὺς δ᾽ ἄμοτον βρόντησε χολούμενος, ἀμφὶ δὲ γαῖα
κινήθη περὶ πᾶσα· τρόμος δ᾽ ἕλεν ἄμβροτον Ἠῶ.
τὸν δ᾽ ἄρα καρπαλίμως μελανόχροες Αἰθιοπῆες
θάψαν ὀδυρόμενοι· τοὺς δ᾽ Ἠριγένεια βοῶπις
πόλλ᾽ ὀλοφυρομένους κρατεροῦ περὶ σήματι παιδὸς
οἰωνοὺς ποίησε καὶ ἠέρι δῶκε φέρεσθαι,
τοὺς καὶ νῦν καλέουσι βροτῶν ἀπερείσια φῦλα
Μέμνονας· οἵ ῥ᾽ ἐπὶ τύμβον ἔτι σφετέρου βασιλῆος
ἐσσύμενοι γοόωσι κόνιν   *   *   *
*   *   *   *   καθύπερθε χέοντες

---

bis demonstravi: „Male cohaerent participia hoc modo: *terram concutientes et reginam lugentem videntes, magnopere cursus cupidi.* Nisi fallor, versus periit hujus sententiae: πολλὸν ἐς ἠθάδ᾽ ἀεὶ δρόμον ἠπείγοντο νέεσθαι.“ Plane autem ferri nequit Rhodomanni ratio vertentis: „et *quamquam* luctu oppressam viderent reginam, reditum *tamen* magnopere appetebant.“ Nam neque hoc inest in Graecis verbis, nec si inesset probari posset. Inepta enim sive potius nulla est oppositio inter lugentis reginae adspectum et soliti cursus desiderium. Quam oppositionem si quis eo defendere voluerit, ut morando luctum reginae minui moneat memor ejus rei, quod diu lugendo luctus sane minui solet, is vero acutior fuerit pro Quinto equisque ab eo descriptis.

640. ἐβρόντησε A, βρόντησε M C1, et ita corr. Rhod.

641. πέρι A et vulgo, περὶ M, quod praefero: *circumcirca* concussa est terra. Κινήθη πέρι potius eam circumactam esse indicare videretur. Cfr. 210.

642. τόνδ᾽ A, τὸν δ᾽ M. — μελάχροες A, μελανόχροος E1, μελανόχροες MVNV123a, et ita emend. Rhod. DeSchowi errore vid. ad v. 589.

643. τούσδ᾽ A, τοὺς δ᾽ M.

644. περι M. — σήματα M, sed hic pluralis in unius mortui tumulo abhorret a dictione epica: cfr. XII, 496 μυρομένη κενεῷ περὶ σήματι. K, 415 παρὰ σήματι Ἴλου.

646. δὴ νῦν AM et vulgo: sed tum nimis *nunc quidem* ita appellari premeretur, quasi olim aliud quid nominis iis fuisset. Cfr. VI, 606 οἳ δὴ νῦν μήλοισιν ἐοικότες ἀπονέονται. VII, 262 τέκνον, ποῖ δὴ νῦν σοὶ ἐὺς νόος ἐκπεπότηται. Itaque καί scripsi in *progr. l.* p. 7. Cfr. I, 294 ἧς ἔτι δάκρυ — καταλείβεται.

647. Μέμνονας. Ipso nomine Herois, quod notandum: Similiter Aelianus Lib. V, cap. 1 de Animal. γῆν τὴν Παριανῶν καὶ τὴν γείτονα Κύζικον ὄρνιθας οἰκεῖν μέλανας ἰδεῖν φασι, τὸ δὲ σχῆμα εἴποις ἱέρακας αὐτοὺς ἄν· ἄγευστοι δέ εἰσι σαρκῶν καὶ σωφρονοῦσι περὶ γαστέρα, καὶ αὐτοῖς τὰ σπέρματα εἶναι δεῖπνον ἀπόχρη. ὅταν δὲ ὑπάρξηται τὸ μετόπωρον, εἰς τὴν Ἰλιάδα γῆν ἀγέλη τῶνδε τῶν ὀρνίθων (καλοῦσι δὲ αὐτοὺς Μέμνονας) εὐθὺ τοῦ Μεμνονείου τάφου φοιτῶσι.“ PAUW. Cfr. Ovid. XIII, 576 sqq. Plin. N. H. X, c. 26. Solin. c. 53. Pausan. X, 31, 7. — ἐπὶ τύμβον ἐπὶ AM, ἔτι τύμβον ἐπὶ Rhod., quod recepit Tychs.; sed ἐπὶ τύμβον ἔτι, ut nudus accusativus praepositionem sequatur, praestare visum.

648. De hujus versus lacuna in *programm. c.* p. 7 sq. ita exposui: „quid hoc est monstri, mortuum honorari *cineribus* sepulcro injectis? An morem hominibus insolitum avibus concedamus miraculo prognatis? Non puto, ubi meminerimus, quae Pausan. X, 31, 7 de eadem re scripsit: κατὰ δὲ ἔτος οἱ Ἑλλησπόντιοί φασιν αὐτὰς ἐν εἰρημέναις ἡμέραις ἰέναι τε ἐπὶ τοῦ Μέμνονος

σήματος· ἀλλήλοις δὲ περικλονέουσι κυδοιμὸν
Μέμνονι ἦρα φέροντες· ὃ δ' εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν
ἠέ που ἐν μακάρεσσι κατ' Ἠλύσιον πέδον αἴης
καγχαλάᾳ, καὶ θυμὸν ἰαίνεται ἄμβροτος Ἠὼς
δερκομένη· τοῖσιν δὲ πέλει πόνος ἄχρι καμόντες
εἷς ἕνα δῃώσωνται ἀνὰ κλόνον, ἠὲ καὶ ἄμφω
πότμον ἀναπλήσωσι πονεύμενοι ἀμφὶς ἄνακτι.
καὶ τὰ μὲν ἐννεσίῃσι φαεσφόρου Ἠριγενείης
οἰωνοὶ τελέουσι θοοί· τότε δ' ἄμβροτος Ἠὼς

τὸν τάφον καὶ ὁπόσον τοῦ μνήματος δένδρων ἐστὶν ἢ πόας ψιλόν (lucum intelligit, quem ab Aesepiadibus circa tumulum consitum memorat Quintus supra 588—91), τοῦτο καὶ σαίρουσι καὶ ὑγροῖς τοῖς πτεροῖς τοῦ Αἰσηποῦ τῷ ὕδατι ῥαίνουσι. Nisi pluribus versibus ea res notatu dignissima exposita fuit, quod haud scio an probabilius sit apud Quintum fabulas in Asiae minoris singulis locis obvias accuratius narrantem, potuit duobus hemistichiis ita fere eam complecti:

ἑσσύμενοι γοόωσι κόνιν [σαίροντες, ὕδωρ δὲ
Αἰσηποῦ πτερύγεσσι χοὰς] καθύπερθε χέοντες."

υχέοντες (lineola sub υ ab alt. m.) M.

650. ὅδ' A, ὃ δ' M.

651. που in M ob chartae vitium incerte scriptum et ideo ab ead. m. infra adscriptum. — ἠλύσῖον M.

652. „Malim legere καὶ θυμὸν ἰαίνεται ἄμβροτον Ἠῶ Δερκόμενος. Nam sic sententia apta est, quia haec ad Campum Elysium et Insulam Beatorum in ipsa Terra se referunt praecise; cum, ut nunc leguntur vulgo, praecedentia respiciant generatim, et proinde illud etiam εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν: quod certe incongruum, quia eo non pervenit Aurora, nec eas tenebrarum voragines invisit. Attende; Mihi suffragaberis." PAUW. Pessime ille lapsus est, cum Auroram ex filii in Elysio versantis adspectu voluptatem capere putavit, qua illa potius afficitur annuum cernens Memnonidum avium certamen. Quod optime jam perspexit Rhodom.: „unde animo solatium suo accipit caelestis Aurora, dum ista cernit."

653. τοῖσι AM; corr. Tychs.

654. εἰς A, εἷς M, et ita emend. Rhod. — δῃώσονται A, δῃώσονιαι M, corr. Rhod., δῃώσηται Pauw conjecit, loco non satis intellecto. Nam adscripto Ovid. *l. c.* 607—16 haec addit: „Cum in duas acies secesserunt, et diu laborarunt, tandem duae ex ferocissimis Monomachiam ineunt, et tamdiu dimicant, donec vel una vel ambae occubuerint: Ita haec, et superius ἀλλήλοις δὲ περικλονέουσι κυδοιμὸν, accipienda sunt." Imo Quintus similitudinem captans ex Romanorum more, quo illi ad funera celebranda multa gladiatorum paria simul singularibus certaminibus congressura committebant, totum avium agmen in singularia paria discedere innuit, quae paria tam diu inter se decertent, donec aut alterae aut utraeque aves mortuae decidant. Inde δῃώσωνται scripsit, quod de omnibus avibus in pugnantia paria separatis intelligeretur.

656. τοὶ M: cfr. ad v. sq.

657. τελέθουσι AM, τελέουσι Pauw. emend., sed tacite jam correxerat Rhodom. vertendo: *peragunt*. Vulgata scriptura conjuncta cum τοί, quod v. qui praecessit M habet, abuti quis potuerit conjectando τοὶ μὲν ἄρ' ἐννεσίῃσι aut τοῖοι ἄρ' ἐννεσίῃσι — Οἰωνοὶ τελέθουσι olim scriptum esse, quod dici potuisse Ψ, 589. ρ, 486 demonstrant, nec multum differt I, 305 ἀλλ' ἢ μὲν — Μύρεται ἐν πέτρῃσιν. Sed nec hoc nec si quis τοῖα μὲν — τελέουσι latere suspicetur ullam veri speciem praefert propter sollemnem illius locutionis καὶ τὰ μέν apud Quintum usum, de quo dictum ad 567.

οὐρανὸν εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν Ὥραις,
αἵ ῥά μιν οὐκ ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ἐς Διὸς οὖδας
παρφάμεναι μύθοισιν, ὅσοις βαρὺ πένθος ὑπείκει,
καίπερ ἔτ' ἀχνυμένην. ἣ δ' οὐ λάθεθ' οἷο δρόμοιο·
δείδιε γὰρ δὴ Ζηνὸς ἄδην ἄλληκτον ἐνιπήν,
ἐξ οὗ πάντα πέλονται, ὅσ' ὠκεανοῖο ῥέεθρα
ἐντὸς ἔχει καὶ γαῖα καὶ αἰθομένων ἕδος ἄστρων.
τῆς ἄρα Πληιάδες πρότεραι ἴσαν· ἣ δὲ καὶ αὐτὴ
αἰθερίας ὤιξε πύλας, ἐκέδασσε δ' ἄρ' αἴγλην.

---

658. *εἰσανόρουσ'* AM, *εἰσανόρουσεν* corr. Rhod. — *πολυειδέσιν* A (*variantibus* RHOD.), *πολυαλδέσιν* M, quod recepit Tychs. auctore Heynio: „doctior lectio, vulgatae praeferenda, ut *εὐαλδής, εὐαυξής* apud Hesych. ab *ἄλδω, ἀλδέω, ἀλδήσκω*: anni tempestates multum incrementi praebentes, h. e. *almae*.“

659. *μίν* M. — *εθέλουσαν* M.

660. *παρφάμενοι* M.

661. *καίπερ* AM, *καί περ* Tychs.

662. *γὰρ Ζηνὸς* manco versu AM, *γάρ που Ζηνός* Rhod., *γὰρ δὴ Ζηνός* Pauw., quod jure praetulit: *γὰρ δή* saepe conjunctum legitur apud Quintum (I, 380. 566. 578. II, 131. 263. III, 550. IV, 106. VI, 73. 359. VIII, 483. IX, 42. 327. XI, 8. 131. XIV, 247): unus locus proxime accedit IV, 267

ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες, ὅσον προφερέστεροί ἐστε,

et h. l. particula *δή* locum habet, *illo jam tempore* Auroram deposito paullulum moerore Jovem metuere coepisse. Et *δείδιε γὰρ μὴ δή* IX, 152. XIII, 408 legitur. Contra *γάρ που* semper ita ponitur, ut aut locum indicet ut XII, 449 *δὴ γάρ που πέλεν ἄντρον, alicubi*, aut aliquid incertitudinis admisceat: II, 290 *μάλα γάρ που ἀπείρηπεν Ἠριγένεια.* VIII, 127 *ὣς γάρ που στυγερῇ ἐπιήνδανε Μοίρῃ.* X, 220 *ὣς γάρ νύ που ἤθελε δαίμων.* XIV, 341 *δὴ γάρ που Ἀχιλλέος ὄβριμον ἦτορ Παύσατ' ἀργυροῖο χόλου*, quibus locis omnibus fere nostro: *wohl* respondet; quod ipsum ab h. l. alienum esse quivis videt. Scalig. *μέγα* inserebat, male. — *ἄληκτον* AM, corr. Pauw. — *δείδιε γὰρ Ζηνὸς* (*μάλα* superscr.) *ἄληκτον ἄδην ἐνιπὴν* C1, „sed *μάλα* manifeste librarii correctionem prodit.“ TYCHS.

664. *ἐέργει* AE1, *ἔχει* M, et ita emend. Rhod.

665. *τῆς ῥὰ* A et vulgo, *τῆς ῥά* M, *τῆς δ' ἄρ* Pauw. male: scribendum fuit *τῆς ἄρα*, quia arctissime cohaeret cum 661: *ἣ δ' οὐ λάθεθ' οἷο δρόμοιο.* Lehrs. edidit *τῆς μὲν ἄρ' Ἡλιάδες*, quod paullo injustius in *rec. l. c.* p. 72 judicavi, Phaethontis sorores intelligi ab eo ratus. Nunc quidem de Horis eum cogitasse, quae 502 *Ἠελίοιο θύγατρες* dicuntur — cfr. X, 337 — libenter agnosco, sed eas ipsas Heliadas a quoquam dictas esse magnopere dubito. Cur autem Pleiadibus fuerit infensus, quae simul cum Horis etiam 605 Aurorae comites memorantur, ne nunc quidem me perspicere fateor. Retinui igitur. — *ἠδὲ* AME1, *ἣ δὲ* tacite corr. Rhod. *tum ipsa* vertens, et ed. Pauw.

666. *ἤιξε* Lehrs. scripsit e conjectura, vertitque: „ad aetherias *properavit* portas.“ Sed, ut alia taceam, de Aurorae in caelum reditu jam v. 657 sqq. sermo fuit: nunc eam regressam *apertis caeli portis* solitum diei cursum repetisse dicendum fuit; id quod et ex v. 661. *ἣ δ' οὐ λάθεθ' οἷο δρόμοιο* et ex sequentibus *ἐκέδασσε δ' ἄρ' αἴγλην* apparet. — *γὰρ αἴγλην* AM, *δὲ αἴγλην* VNV3E1, *δ' ἄρ' αἴγλην* em. Rhod.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ' ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ φάος ἦλθεν ἐϋθρόνου Ἠριγενείης,
δὴ τότ' ἄρ' Ἀντιλόχοιο νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικαν
αἰχμηταὶ Πύλιοι μεγάλα στενάχοντες ἄνακτα
καί μιν ταρχύσαντο παρ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου
πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι· περὶ δ' ἔστενον ὄβριμοι υἷες
Ἀργείων· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε πένθος
Νέστορι ἦρα φέροντας· ὃ δ' οὐ μέγα δάμνατο θυμῷ·
ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο περὶ φρεσὶ τλήμεναι ἄλγος
θαρσαλέως καὶ μή τι κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι.
Πηλείδης δ' ἑτάροιο χολούμενος Ἀντιλόχοιο
σμερδνὸν ἐπὶ Τρώεσσι κορύσσετο· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
καίπερ ὑποτρομέοντες ἐϋμμελίην Ἀχιλῆα
τείχεος ἐξεχέοντο μεμαότες, οὕνεκ' ἄρα σφι
Κῆρες ἐνὶ στέρνοισι θράσος βάλον· ἦ γὰρ ἔμελλον
πολλοὶ ἀνοστήτοιο κατελθέμεν Ἀϊδονῆος

---

1. *ὐτὰρ* M: vid. ad II, 1. — *ἐπει* M, *ἐπειδὴ* V.
2. *ἄρ* AM, tacite corr. Rhod.
3. *μέγα στενάχοντες* AM et ceteri codd., ut videtur. Scal. conj. *μέγ' ἐὸν στ.*, *μεγάλα στενάχοντες* ex Dausqueji conj. recepit Tychs., cui ne quis *μέγ' ἀναστενάχοντες* praeferendum ducat, similia quidem apud Quintum leguntur, ut III, 408 *μᾶλλον ἀνεστενάχοντο*, 422 *ἄλληκτον ἀ.* IX, 65 *οἰκτρὸν ἀναστενάχων*. X, 423 *αἰνά τ' ἀναστενάχουσα.* XIII, 505 *αἰνὸν ἀ.*; illud ipsum tamen nusquam. Dausquejanum contra II, 221. III, 612. V, 196 (ut et simile *μεγάλα βρομέοντες* VIII, 384) in versus clausula, V, 633 in eadem versus sede legitur.
4. *ἠόσιν* M.
5. *περι* M. — *ὄμβριμοι* A, *ὄβριμοι* M.
6. *ἀμφχεε* (ita ut χ sit in correct.) M.
7. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *θυμῶ* M.
10. *Πηλήδης* M.
11. *δε* M.
12. *καίπερ* AM, *καί περ* Tychs. — *ἐϋμελίην Ἀχιλλῆα* M.
14. *ἐπὶ στέρνοισι* A et vulgo, *ἐπιστέρνοισι* M, *ἐνὶ στέρνοισι* emend. Struv. minor *emendatt.* p. 3: vid., quae et ille ibid. p. 4 et Spitzn. *observatt.* p. 15 attulit.
15. *ἀϊδονῆος* AM; „*Αἰδωνῆος* sine apicibus." RHOD. Recepit hoc Tychs. et etiam VI, 490 recipiendum putavit Spitzn. *observatt.* p. 137. Verum altera forma, quam etiam VI, 490. XII, 179 (hic quidem M *Ἀϊ-*

χερσὶν ὕπ' Αἰακίδαο δαΐφρονος, ὅς ῥα καὶ αὐτὸς
φθεῖσθαι ὁμῶς ἤμελλε παρὰ Πριάμοιο πόληι.
αἶψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε συνήλυθον εἰς ἕνα χῶρον
Τρώων ἔθνεα πολλὰ μενεπτολέμων τ' Ἀργείων
μαιμώωντ' ἐς Ἄρηα διεγρομένου πολέμοιο.
Πηλείδης δ' ἐν τοῖσι πολὺν περιδάμνατο λαὸν
δυσμενέων· πάντη δὲ φερέσβιος αἵματι γαῖα
δεύετο, καὶ νεκύεσσι περιστείνοντο ῥέεθρα
Ξάνθου καὶ Σιμόεντος· ὃ δ' ἑσπόμενος κεράϊζε
μέχρις ἐπὶ πτολίεθρον, ἐπεὶ φόβος ἄμφεχε λαούς·
καί νύ κε πάντας ὄλεσσε, πύλας δ' εἰς οὖδας ἔρεισε
θαιρῶν ἐξερύσας, ἢ καὶ συνέαξεν ὀχῆας
δόχμιος ἐγχριμφθείς, Δαναοῖσι δὲ θῆκε κέλευθον
ἐς Πριάμοιο πόληα, διέπραθε δ' ὄλβιον ἄστυ,
εἰ μή οἱ μέγα Φοῖβος ἀνηλέϊ χώσατο θυμῷ,
ὡς ἴδεν ἄσπετα φῦλα δαϊκταμένων ἡρώων·
αἶψα δ' ἀπ' Οὐλύμποιο κατήλυθε θηρὶ ἐοικὼς
ἰοδόκην ὤμοισιν ἔχων καὶ ἀναλθέας ἰούς·
ἔστη δ' Αἰακίδαο καταντίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῦ
γωρυτὸς καὶ τόξα μέγ' ἴαχεν· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
πῦρ ἄμοτον μάρμαιρε· ποσὶν δ' ὑπεκίνυτο γαῖα·
σμερδαλέον δ' ἤϋσε μέγας θεός, ὄφρ' Ἀχιλῆα
τρέψῃ ἀπὸ πτολέμοιο θεοῦ ὄπα ταρβήσαντα
θεσπεσίην, καὶ Τρῶας ὑπὲκ θανάτοιο σαώσῃ·

δωνῆος) A habet, Nonni usu satis vindicatur, quod jam monui in Hermanni *rec.* p. 262.

16. *αἰκίδαο* A, *Αἰακίδαο* M, et tacite corr. Rhod. — *ῥά* M.

17. *φθεῖσθαι* AM et vulgo, et ita etiam XII, 351 AM et XIII, 330 A, quam formam mutare non ausus sum, cum vel Homericos libros et Grammaticos in his olim discrepuisse constet: vid. Spitzn. ad I, 246, qui tamen *λ*, 330 *φθεῖτ'* olim vulgatam lectionem fuisse notare omisit. Contra III, 454 *φθίσει* AM, et X, 36 *φθισόμεθ'* A tenet. Scal. *φθῖσθαι.*

18. *ἀμφοτέρωθεν* M.

19. *μενεπτολέμω* (*ν* ab alt. m.) M. — *Ἀργείων τε* A, *Ἀργείων* M; „*τε* in fine tollatur." RHOD.

20. *μαιμώωντ' ἐς* A et vulgo, *μαιμώοντες* M, *μαιμώωντ' ἐς* correxi: vid. ad II, 110 et *prolegg.* II, 2, §. 3. Non recte Rhodom. vertisse: „magno fervore *ad excitati praelii Martem* ruentes", sed potius Genitivos absolutos esse *διεγρομένου πολέμοιο* notavit Wernick. *ad Tryph.* p. 46.

22. *πάντῃ* A, *πάντη* M.

24. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

25. *μέχρι* AM, *μέχρις* C1 et ita corr. Rhod. — *ἔπι* M.

26. *ἐς* A, *εἰς* ME1, et ita corr. Pauw.

27. *θαιρῶν'* A, *θερῶν* M; tacite corr. Rhod.

28. *ἐγχριφθεὶς* A, *ἐγχριμφθεὶς* M, recep. Tychs. — *δ' ἔθηκε* AM et vulgo, *δὲ θῆκε* corr. Herm. *Orph.* p. 659., recepit Lehrs.

30. *θυμῷ* M.

36. *ποσσὶ* M. Imitatum esse clarissimum locum *Α*, 44—47 vix opus est moneatur.

38. *τρέψη* M.

39. *θεσπίην* A, *θεσπεσίην* ME1

„χάζεο Πηλείδη Τρώων ἑκάς, οὐ γὰρ ἔοικεν
οὔ σ' ἔτι δυσμενέεσσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν,
μή σε καὶ ἀθανάτων τις ἀπ' Οὐλύμποιο χαλέψῃ."
ὣς ἄρ' ἔφη· ὃ δ' ἄρ' οὔτι θεοῦ τρέσεν ἄμβροτον αὐδήν·
ἤδη γάρ οἱ κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφεποτῶντο·
τοὔνεκ' ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε θεοῦ, μέγα δ' ἴαχεν ἄντην·
„Φοῖβε, τίη με θεοῖσι καὶ οὐ μεμαῶτα μάχεσθαι
ὀτρύνεις Τρώεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνων;
ἤδη γὰρ καὶ πρόσθε μ' ἀποστρέψας ὀρυμαγδοῦ
ἤπαφες, ὁππότε πρῶτον ὑπεξεσάωσας ὀλέθρου

C1 et *omn.* (sic ipse!) codd. Schowii, et ita jam emend. Rhod. — *ὑπ' ἐκ* AM codd. Schowii (si fides!) et vulgo: correxi *ὑπὲκ*: vid. *prolegg.* II, 2, §. 5. — *σαώσῃ* M.

41. *οὔ σ' ἔτι* A, *ὀυσ', ἔτι* (sic) M; „vix haec negatio duplex locum habet. Debuit scriptum esse *ὧδέ σε δυσμενέεσσι* aut simile quid." HEYN. Eam conjecturam per se bonam in pejus detorsit Tychsen. *ὥς σ' ἔτι* scribendo. Eo ego rejecto olim in *emendatt.* p. 186 *εἴσέτι δυσμενέεσσι κακάς σ' ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν*, quod quamquam probum est, initio tamen negatio retinenda fuit magno opere elata: vid. *γ*, 27

— — οὐ γὰρ ὀΐω
οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Sed adhuc probanda videtur altera conjecturae pars, quam *l. c.* his verbis commendavi: „locutio *κακὰς χεῖράς τινι ἰάλλειν* non videtur ex more Epicorum formata esse. Quamquam enim Homericum illud *οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον* quodammodo compararari potest, tamen hostibus, qui interficiuntur, non *manus*, sed *ipsa mors* immitti dicitur. Vid. *β*, 316 et Quintum ipsum III, 349. V, 412. VIII, 109. Etiam XI, 441 eadem verba quamquam leviter corrupta leguntur: *Τρώεσσι κακὰς περὶ κῆρας ἴαλλεν*, ubi *ἐπί* restituendum." *ἰάλειν* M.

42. *χαλέψη* M.

43. *ἄρ* M. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἄρ* M.

44. *ἤδε* M. — Scal. conj. *γάρ μιν*.

43. *ἄρ* M. — *ἀϋτήν* M, unde ne quis scribendum censeat *ἴαχ' ἀϋτήν* vel *ἴαχεν αὐδήν*, nusquam apud Quintum *ἴαχεν* vel *μέγ' ἴαχεν* quod saepe occurrit ejusmodi accusativo jungitur: VI, 435. VIII, 248. XI, 216. XII, 530. XIII, 333. VII, 337. III, 451. XII, 539. XIII, 190. XIV, 288. IV, 256. 339. 473. XI, 430. Contra cfr. I, 722 *ἄντα κακῷ μέγα νείκεσε μύθῳ*. II, 82 *οἱ ἐναντίον ἄζετ' ἀῦσαι*.

48. *ὀριγμαδοῦ* A, *ὀρυγμαδοῦ* M, tacite corr. Pauw.

49. *ἤκαχες* AM et vulgo; *ἤπαφες* emend. Spitzn. *mant.* p. 218, quod jure recepit Lehrs. Sine dubio enim, ut ex *ἀποστρέψας ὀρυμαγδοῦ* apparet, respexit *Φ*, 599 sqq.

αὐτὰρ ὃ Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ·
αὐτῷ γὰρ ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικὼς
ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὃ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον,
τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα. δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι·
τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ
ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ, πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.

Eum locum paullulum confudit cum Y, 443 sqq. ubi offusis tenebris sane Hector ab Apolline periculo liberatur nec tamen Achilles e medio tumultu subducitur, sed illo erepto 454 exclamat:

Ἕκτορα, τῷ μέγα Τρῶες ἀνὰ πτόλιν εὐχετόωντο.
ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε καὶ ἐς μακάρων ἕδος ἄλλων
ἔρχεο, μή σε βάλοιμι καὶ ἀθάνατόν περ ἐόντα."
  ὣς εἰπὼν ἀπάτερθε θεὸν λίπε, βῆ δ' ἐπὶ Τρῶας,
οἵ ῥ' ἔτι που φεύγεσκον ἀεὶ προπάροιθε πόληος,
καὶ τοὺς μὲν σεύεσκεν· ὃ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Φοῖβος ἑὸν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
  „ὢ πόποι, ὡς ὅγε μαίνετ' ἀνὰ φρένας· ἀλλά οἱ οὔτι
* * * * * *

νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχείω.

Ceterum cfr. ad I, 723.

50. τῶ M.

51. τῆδε A, τῆδε M, τῆλε emend. Rhod., recep. Tychs. recte. Quamquam enim illud per se defendi potest ita, ut liberius τῆδε ponatur, ubi adverbium *hinc* exspectaveris, tamen hoc modo nec apud Quintum nec apud ceteros Epicos ponitur; et patrocinantur emendationi cum sequentia καὶ ἐς μακάρων ἕδος ἄλλων Ἔρχεο, tum II, 314 ἀλλ' ἀναχάζεο τῆλε μόθου et X, 320 ἐμῶν δ' ἀπὸ τῆλε μελάθρων Χάζεο.

54. οἵδ' A, οἵ ῥ' M, quod recepit Tychs. videturque jam legisse Rhodom. vertens: *qui adhuc* etc. Cfr. II, 647. — ἅμα AM et vulgo, quod Rhod. *promiscue* vertit. Jure id vituperavit Spitzn. *observatt.* p. 3 et aut ἄδην ex XI, 303 πολλοὶ γὰρ ἄδην πέσον ἐν κονίῃσιν, aut ἑῆς ex VIII, 455 ἑὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες conjecit, priorem rationem praeferens. Sed illo *multi*, non *omnes* Trojani fugisse dicerentur, hoc vero satis languidum ejusmodi locis ut I, 422 οὔτ' ἄρ' ἑὸν πτολίεθρον defendi nequit. Reposui igitur, quod in *emendatt.* p. 186 conjeci, ἀεί: vid. XIV, 583 de Sicilia: — νῆσον
ᾗ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος.

55. ὅδ' A, ὃ δ' M. — θυμῶ M.

56. ἑὸν M. — ποτ M.

57. ὣς M. — μαίνετ' ἀεὶ A et vulgo, μαίνεται ἀεὶ M, μαίνετ' ἀνὰ emend. et exemplis firmavit Spitzn. *observatt.* p. 4. — οἱ AM et ceteri, ut videtur; quod cum recte perspiceret Pauwius jungi non posse cum sequenti ἀνέξεται — nam *accusativum* esse hodie nec ipse Hermannus ut olim *Orph.* p. 802 putabit, *genitivus* autem, etiamsi ei jungeretur ἀνέχεσθαι, quod maxime dubium est (nam χ, 423 hodie recte scribitur δουλοσύνην ἀνέχεσθαι), propter sequentes accusativos esse nequit — ἑ conjecit, quod recepit Tychs. male. Id enim Quintus aut μιν aut τὸν scripsisset. Itaque jam olim *emendatt.* p. 270 Hermanni sententiam commendavi, qui lacunam esse et post v. 58 excidisse versum, unde οἱ aptum fuerit, statuit: cujus versus initium videri: οὔτε τις ἄλλος Ἀθανάτων. Eam sententiam nuper paullulum emendavi in *progr.* p. 8. his verbis: „in eo tunc summo viro obsequi non debebam, quod ea signa post v. 58 figenda dixi. Potius post v. 57 versus excidisse videtur hujus sententiae:
ὢ πόποι, ὡς ὅγε μαίνετ' ἀνὰ φρένας· ἀλλά οἱ οὔτι
[πάντ' ὀΐω τελέεσθαι ἃ μήδεται, ἀλλά μιν οὔτι]
οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται, οὔτε τις ἄλλος
οὕτω μαργαίνοντα καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν.

Hoc et aptissime dici et facillime omitti potuisse quivis videt. Accedit, quod etiam difficultas evanescit, quam olim in *emendatt.* p. 270 sq. movi his verbis: „aut Apollinis mens est, uti eam intellexit Rhod.: *at ejus nec ipse Jupiter deinceps nec quisquam alius impetum sustinebit, dum adeo luxuriat,* aut, quod praestaret: *at eum nec Jupiter ipse nec quisquam alius diutius tolerabit tam superbe in deos grassantem.*"
Patet enim, ejusmodi versus si additus fuit, posteriorem rationem tan-

οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης ἔτ' ἀνέξεται οὔτε τις ἄλλος
οὕτω μαργαίνοντα καὶ ἀντιόωντα θεοῖσιν."
ὣς ἄρ' ἔφη καὶ ἄϊστος ὁμοῦ νεφέεσσιν ἐτύχθη·
ἠέρα δ' ἑσσάμενος στυγερὸν προέηκε βέλεμνον,
καί ἑ θοῶς οὔτησε κατὰ σφυρόν· αἶψα δ' ἀνῖαι
δῦσαν ὑπὸ κραδίην· ὃ δ' ἀνετράπετ' ἠΰτε πύργος,
ὅντε βίη τυφῶνος ὑποχθονίη στροφάλιγγι
ῥήξῃ ὑπὲρ δαπέδοιο κραδαινομένης βαθὺ γαίης·
ὣς ἐκλίθη δέμας ἠΰ κατ' οὔδεος Αἰακίδαο·
ἀμφὶ δὲ παπτήνας ὀλοὸν καὶ * *
* * * *ἔπος ἀκράαντον ὁμόκλα·*

---

tummodo admitti posse. Ceterum cfr. *E*, 882 de Minerva: *Διομήδεα Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.*

58. *οὔτ' αὐτὸς* edidit e conj. Lehrs., quod in *progr. l. c.* his verbis refutavi: „consulto reliqui *οὐδ' αὐτὸς Κρονίδης*. Patet enim hanc esse sententiam: *sed eum jam ne ipse quidem Jupiter, qui quidem antea suo eum favore adjuvit, nec quisquam alius tolerabit.*" *οὔτὲ* M.

60. *ἄρ* M.

61. *ἐσσάμενος* M.

62. *κατασφυρόν* M. — *ἀνίαι* A, *ἀνιαὶ* M; correxi.

63. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἠΰ τε* A, *ἠΰτε* M.

64. *Τυφῶνος* ed. Rhod. et Pauw.; inde *Tychs.*: „Typhone hic facile carebimus, ubi vel sic omnia sunt gigantea; *τυφῶνος*, turbinis, habent libri, quos equidem inspexi (etiam AM), idque recepi." — *ὑποχθονίη* M.

65. *ῥήξῃ* M. — *ὑπὲκ* Lehrs. edidit e Bonitii conj., de qua in *emendatt.* p. 187 his fere verbis exposui: „Bonitius, quid significaret *ὑπὲρ δαπέδοιο*, non assecutus, *ὑπὲκ δαπ.* scribendum esse *l. c.* p. 1229 non dubitavit, id ut esset: *funditus evertitur*, allatis XI, 124 *δένδρεα ὑπὲκ ῥιζῶν* (sic) *ἐριπόντα*, et II, 232 *πάντα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέηται Ἐκ θεμέθλων*. Sed *δάπεδον solum* notat, non *fundamentum*. Plane autem ille ignoravit ejus locutionis frequentissimum apud recentiores Epicos usum, quo ea h. l. explicanda est: *supra solum* (nobis: *über den Boden hin*), ut corruentis turris fragminibus solum obtegi dicatur. Ex Nonno hos locos notavi: I, 371. V, 500. XI, 107. XV, 78. 114. XIX, 266. XXII, 236. XXVI, 227. XXVIII, 138. XXXV, 21. 28. XXXVI, 235. XXXVII, 359. 709. XLVI, 275. XLVII, 140. 566. XLVIII, 154. 394. 611. 633. Nec Quintus ipse eam repudiavit XI, 381 *κόνιν — ἀῆται — ὑπὲρ δαπέδοιο φέρεσκον*" (et similiter dixit II, 198 *φέρονται — ὑπὲρ χθονὸς εὐρυπέδοιο*, 569 *τυτθὸν ὑπὲρ γαίης*. III, 705. V, 80. 90. 351. XII, 375. XIV, 418. 466. 540. 658. *ὑπὲρ πόντοιο*, VII, 558 *βῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς ὀρέων*.) „Similiter *ὑπὲρ πεδίοιο* dicitur" (Nonn. XXIII, 216. XXVI, 193. 210. 253.) XXXIX, 280, quam formulam Wernickius Tryphiodoro v. 307 ex v. 259 et Colutho v. 343 restituit.

66. *ἐκλίθη* M.

67. *παπτήνας* A et vulgo, *παπτήνας* M. — *ὀλοὸν καὶ ἄκρατον ὁμόκλα* AM et vulgo, sed praeter caesuram in quarto pede trochaicam notatam ab Hermanno *Orph.* p. 695 *ἄκρατον* nec significatu nec forma h. l. quadrare perspexit Spitzner. *observatt.* p. 4., qui *καὶ μακρὸν* conjecit exemplisque firmavit, quibus exemplis IX, 147. XI, 490. XII, 177. XIII, 107 de *μακρόν* et VI, 442. VII, 256. 600. VIII, 259. IX, 155. XIII, 262. XIV, 260 et 265 de *μακρά* adjicere poterat; cui quod Hermannus *rec.* p. 258. opponit languidius interseri copulam vel pro Quinto, non accedo: saepius enim apud eum epitheta ornantia ita jun-

„τίς νύ μοι αἰνὸν ὀϊστὸν ἐπιπροέηκε κρυφηδόν;
τλήτω μευ κατέναντα καὶ εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθαι,
ὄφρα κέ οἱ μέλαν αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα χυθείη
ἡμετέρῳ περὶ δουρὶ καὶ ἄϊδα λυγρὸν ἵκηται·
οἶδα γὰρ ὡς οὔτις με δυνήσεται ἐγγύθεν ἐλθὼν
ἐγχείῃ δαμάσασθαι ἐπιχθονίων ἡρώων,
οὐδ' εἴπερ στέρνοισι μάλ' ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσιν,
ἄτρομον ἦτορ ἔχῃσι λίην καὶ χάλκεος εἴη·
κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχόωσι·
τῷ μευ ἴτω κατέναντα, καὶ εἰ θεὸς εὔχεται εἶναι
χωόμενος Δαναοῖς, ἐπειή νύ μοι ἦτορ ἔολπεν

---

guntur: vid. *prolegg.* II, 2, §. 33. Et *ὀλοόν* cum *ὁμόκλα* junctum satis vindicatur Apoll. Rhod. III, 384 *ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς Ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος.* Sed acute Hermannus latere suspicatus est *ἄκραντον* vel *ἀκράαντον*, quod sequente Achillis oratione commendetur. Itaque aut duo hemistichia post *ὀλοόν* abesse aut verbis *ὀλοὸν καί* pro malo glossemate habitis *παπτήνας ἔπος ἀκράαντον ὁμόκλα* scribendum putat. Hoc quidem parum probabile est apud Quintum omnino lacunosum, nec *ὀλοόν* vox exquisitior facile suppleta fuerit. Itaque alteram Hermanni sententiam praetuli, sed quoniam et apud Homerum *B*, 138. *β*, 202. *τ*, 565 et apud Quintum III, 250. VII, 522. X, 268. XII, 526 tantum longior forma invenitur, lacunae signa post *καί* potius posui. Facile enim tale quid addi poterat:

ἀμφὶ δὲ παπτήνας ὀλοὸν καὶ [δεινὸν ἀπάντη
Τρωσὶν ἀπειλήσας] ἔπος ἀκράαντον ὁμόκλα.

δεινὸν παπτήνας legitur *λ*, 608. *ω*, 179. *ὀλοὸν γελάσας* Quint. V, 440.

68. *τί* ed. Pauw. errore. — *ἐπὶ προέηκε* A, *ἐπιπροέηκε* ME1C12, et ita corr. Rhod.

69. *τλήτω* et *ἱκέσθω* AMVNV123 C1 et vulgo, *ἱκέσθαι* emend. Pauw. quod idem jam expresserat Rhod. vertendo: *audeat cominus et aperto Marte mecum congredi:* vid. I, 333. II, 274. III, 256. IV, 312. 482. V, 200. 421. Bonitius tamen *l. c.* p. 1228 *στήτω — ἱκέσθω* conjecit, allatis *P*, 30. 166. Quint. I, 165. V, 215. 274. VI, 313, et hoc ipsum recepit Lehrs. Praetuli illud, quia cum nondum ille, qui provocatur, omnino in Achillis conspectum venerit, potius *prodeundi* quam *standi* notio requiri videbatur: cfr. 77 *τῷ μευ ἴτω κατέναντα.* Accedit, quod in illo *τλήτω* magna inest fiducia, qua Achilles summae esse pronuntiat audaciae, si quis contra eum procedere conetur.

70. *καί τοι* AC2, *κέ τοι* MVNV123 C1E1, *κέ οἱ* emend. Rhod.

71. *ἡμετέρω* M.

72. *μοι* A, *με* M, et ita corr. Rhod.

73. *ἐγχείη* M.

74. *ἔχεισι* (*η* ab ead. m.) M.

75. *ἔχησι* M. „Epanalepsis ad Homeri exemplum Y, 371 sq.

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ."

TYCHS. Cfr. Y, 102 *οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.* VIII, 216 *οὐδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν.* Apoll. Rhod. II, 339 sq. *οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέασθε Πετράων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλῃ Ἀργώ.* IV, 1655 *μούνη γὰρ ὀΐομαι ὔμμι δαμάσσειν Ἄνδρα τόν, ὅστις ὅδ' ἐστί, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει Ὃν δέμας.* Adde *prolegg.* II, 2, §. 27, ubi de optativo *εἴη* monui, quem olim in *ep. crit.* perperam mutaturus eram in *εἴῃ*.

76. *ἀγαυοτέρως* M, sed nihil latere videtur.

77. *τῶ* M. — *εὐχεται* M.

ἔμμεναι Ἀπόλλωνα λυγρῇ κεκαλυμμένον ὄρφνῃ.
ὥς γάρ μοι τὸ πάροιθε φίλη διεπέφραδε μήτηρ
κείνου ὕπαὶ βελέεσσιν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι
Σκαιῇς ἀμφὶ πύλῃσι· τὸ δ' οὐκ ἀνεμώλιον ἦεν.“
ἦ καὶ λυγρὸν ὀϊστὸν ἀμειλίκτοισι χέρεσσιν
ἕλκεος ἐξείρυσσεν ἀναλθέος· ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἔσσυτο τειρομένοιο· πότμος δέ οἱ ἦτορ ἐδάμνα·
ἀσχαλόων δ' ἔρριψε βέλος· τὸ δ' ἄρ' αἶψα κιοῦσαι
πνοιαὶ ἀνηρείψαντο, δόσαν δέ μιν Ἀπόλλωνι
ἐς Διὸς οἰχομένῳ ζάθεον πέδον· οὐ γὰρ ἐῴκει
ἄμβροτον ἰὸν ὀλέσθαι ἀπ' ἀθανάτοιο μολόντα·
δεξάμενος δ' ὅγε κραιπνὸς ἀφίκετο μακρὸν Ὄλυμπον
ἄλλων ἀθανάτων ἐς ὁμήγυριν, ἧχι μάλιστα
πανσυδίῃ ἀγέροντο μάχην ἐσορώμενοι ἀνδρῶν·
οἳ μὲν γὰρ Τρώεσσι μενοίνεον εὖχος ὀρέξαι

---

79. *λυγρῇ* M. — *ὄρφνη* M.

80. *τοπάροιθε* A, *τὸ πάροιθε* M.

81. *κεῖνον* V. — *ὕπαι* M. — *ὀϊζυροῖσιν* AM, *ὀϊζυροῖς* e conj. Rhod. recepit Tychs., quod quia nunquam ita dicuntur *ὀϊστοί* potius *λυγροί, ἀλεγεινοί, πικροί* nominati, rejeci in *emendatt.* p. 187 et sollemne commendavi illud *ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι*, quod jam Dausq. conjecerat. Illud Quintus potius *ὀϊζυροῖσιν ὀλέσθαι* scripsisset. Nostrum igitur legitur VI, 142. 299. VIII, 212. IX, 21. X, 36. 38. 44. 113. XIII, 126. XIV, 159. 613. Et similia sunt I, 111 *ὀ. ἐσάθρησα.* VII, 414 *ὀ. πονέοντο.* XIII, 91 *ὀ. ἀλάληντο.*

82. *σκαιῇσι* M. — *τόδ'* A, *τὸ δ'* M.

83. *λοιγὸν* AMC2, *λυγρὸν* (*γρ. λοιγὸν* ab al. m.) C1, et ita emend. Rhod., recepitque Tychs., recte: cfr. supra 68 eadem sede *αἰνὸν ὀϊστόν.* VIII, 315 *καὶ βάλεν ὠκὺν ὀϊστόν.* Dausq. *λοίγιον ἰὸν*, quod per se ferri posset, et *λοῖσθον ὀϊστὸν* — *sagittam supremum Achilli tractatam* — quod prorsus ineptum est, conjecit. Vulgatum quis Nicandri usu defenderit, qui Ther. 6 *λοιγὸν ὀδόντα.* 243 *πληγὴν ἰοειδέα λοιγόν.* 733 *ἔμετον* — *λοιγὸν ἐχιδνήεντα* dixit, quamquam eodem vocabulo 815 etiam substantive usus est. Sed Quintus semper *λοιγός* ut substantivum posuit: vid. I, 102. II, 237. IV, 59. XII, 462, *λοίγιος* ut adjectivum: vid. infra ad v. 147; ubicunque bisyllabo opus erat, *λυγρός* scripsit. Id igitur hic quoque praeferendum fuit.

84. *ἐξείρυσεν* AM, corr. Scalig. — *ἀναλκέος* M.

85. *τειρομένου* A et vulgo, *τειρομένοιο* MC12, quod sine haesitatione recepi: v. *prol.* II, 1. §.3, unde unum locum hic adscribo III, 503 *εὑρέμεναι πολέμοιο τέκμωρ.* „Basileenses et Rhodom. ediderunt *πειρομένου*: Operarum, credo, incuria: Nam malleus non fuit transfixus jaculo, sed sauciatus. Ipse Rhodom. in versione sua, *et sanguis ipsi erupit cum cruciatu*: quod *τειρομένου* etiam exprimit.“ PAUW.

86. *ἔρριψε* M hic quidem. — *τόδ'* A, *τὸ δ'* M. — *ἄρ* M.

88. *οἰχομένω* M. — *ἐώκει* M.

89. *ὃν* et in fine * A, *ὃν* C2; *ἰὸν* M, et ita emend. Rhod. vertendo: *immortale jaculum*, *ὄντ'* C1 ex aperta correct. „*ἄμβροτος* est sagitta, quippe a Vulcano fabricata. Cfr. Voss. *mythol. Briefe* I, p. 188.“ — *ἀπαθανάτοιο* M, *ὑπ' ἀθανάτοιο*, sed in marg. *γρ. ἀπ' ἀθανάτοιο*, E2.

90. *κραιπνῶς* AM, *κραιπνὸς* corr. Tychs.

91. *ἧχι* A, *ἦχι* M.

92. *πανσυδίῃ* A, *πανσυδίη* M. — *ἐσορόμενοι* M.

οἳ δ' αὖτ' Ἀργείοις, διὰ δ' ἄνδιχα μητιόωντες
δέρκοντο κτείνοντας ἀνὰ μόθον ὀλλυμένους τε.
τὸν δ' ὁπότ' εἰσενόησε Διὸς πινυτὴ παράκοιτις,
αὐτίκα μιν νείκεσσεν ἀνιηροῖς ἐπέεσσιν·
„Φοῖβε, τίη τόδ' ἔρεξας ἀτάσθαλον ἤματι τῷδε,

---

94. *οἳ δ' ἄρ' ἀχαιοῖς- διάνδιχα* A, et ita M, nisi quod *Ἀχαιοῖσι* praebet. *Ἀχαιοῖς, τοῖς δὲ διάνδιχα* Cl; „mirum codices hic silere omnes" TYCHS. Recepit is Rhodomannianum *οἳ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς, οἳ δὲ διάνδιχα*, contra quem jam recte Pauwius his disputavit: „vix placet Rhodomanni suspicio. Nam primo *διάνδιχα μητιόωντες* dissentientes in duas partes divisos respicit, et vix tertiam inducere potest: Dein, qui vel Trojanis vel Graecis favebant, aeque intuebantur trucidantes et occumbentes, ac alii medii, nec de his id dici potest magis, quam de illis. Aliud subest, nisi memet cogitando fallam: Legerim *οἳ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς ἠδὲ διάνδιχα* etc. Sic in duabus factionibus manemus et de illis dicitur, quod dici par est." Male contra *Tychs.*: „*διάνδιχα μητιόωντες*, ut apud Homerum *διάνδιχα μερμηρίζειν* (*Α*, 189. Θ, 167. *Ν*, 455) *dubitantes*, *incertos* significat, qui nulli adhuc parti studentes pugnam spectabant." Recte Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 215 de triplici sententia Deorum nunquam sermonem esse — cfr. XII, 162 sq. *δίχα δέ σφισι θυμὸς Ἔπλετ' ὀρινομένων* — nec insolentem interpunctionem ferri posse monuit, quae etiam Pauwiano obstat, quod Lehrs. recepit. Nec multum praestat Scaligeri suspicio *οἳ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖς αὖθι διάνδιχα* legentis particula inutiliter adjecta. Gerhardus ipse ut apud Homerum pluries *διαμπερὲς* separetur, qua quidem in re erravit,

οἳ δ' ἄρ' Ἀχαιοῖσιν· διὰ δ' ἄνδιχα μητιόωντες

scripsit. Et postremum quidem vituperari nequit: vid. Hes. *ἔ*. 13 *διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν* et cfr. similia *Ν*, 345. *Π*, 435. *Π*, 412. 578. Apoll. Rhod. II, 575. III, 991. IV, 453. Sed versus priorem partem a facili Quinti elegantia abhorrere monui jam in *ep. crit.* p. 709, ubi *ἄρ' Ἀχαιοῖς* ex *Ἀργείοις* corruptum ratus *οἳ δὲ καὶ Ἀργείοις· διὰ δ' ἄνδιχα* conjeci. Id vero recipiendum fuit, nisi quod nunc *οἳ δ' αὖτ'* et propius ad vulgatam accedere et Quinto usitatius esse videtur. Nam nec usquam apud Quintum *Ἀχαιοῖσιν* legitur, quia syllaba *ιν* arsi efferenda esset, et saepissime hac in sede *Ἀργείοισι* vel *-σιν* ponitur: cfr. I, 335. II, 24. 211. III, 597. V, 121. 310. 352. VII, 107. 654. VIII, 260. XI, 293. 337. XIII, 24 et IV, 162. 293. V, 168. VII, 601. 699. IX, 21. XI, 138. Aliquoties *Ἀχαιοῖσιν* paucis mutatis scribere potuit, ut VIII, 16, si *θέσθ' ἵν' Ἀχα οῖσιν μὲν ἄκος*. IX, 458, si *τὸ πρὶν Ἀχαιοῖσιν, πάρος ἐν κακότητι*, XIII, 145, si *οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοῖσιν τότ' ἀνούτατος* praetulisset. Sed noluit. Quod autem ibidem fortasse hic quoque versum hujuscemodi excidisse conjeci:

οἳ δὲ καὶ Ἀργείοισι, διάνδιχα μητιόωντες·
[*ὥς οἳ ἀπ' Οὐλύμποιο καθήμενοι ἐν Διὸς αὐλῇ*]
δέρκοντο etc.

id jam improbo, quod, uti ex supra allatis videre licet, *διάνδιχα μητιόωντες* non *diversum secutas* sed potius *duplicia sentientes* significat.

95. *κτιν ναντας* (sic) M, in quo nihil latere arbitror. Nam *κτείναντας*, quod facillimum est, a loco alienum — cfr. I, 648. III, 107. XIII, 194 —, *κτιννύντας* autem forma est Epicis inaudita. Et *κτανέοντας*, quod quis ex *Σ*, 309 *ξυνὸς Ἐνυάλιος καί τε κτανέοντα κατέκτα* cum Buttmanno *Gramm. Gr.* II, p. 227 *κτανέω* praesens arbitratus tentaverit, magis et a literarum ductu et a probabilitate recedit, quia Quintus hujus verbi non nisi vulgares formas novit. — *ἀναμόθον* M.

96. *τόνδ'* A, *τὸν δ'* M.

97. *ἐπέεσσιν* AM et vulgo.

98. *τῶ δε* M.

λησάμενος κείνοιο, τὸν ἀθάνατοι γάμον αὐτοὶ
ἀντιθέῳ Πηλῆι συνήρσαμεν; ἐν δὲ σὺ μέσσοις
δαινυμένοις ἤειδες, ὅπως Θέτιν ἀργυρόπεζαν
Πηλεὺς ἤγετ' ἄκοιτιν ἁλὸς μέγα λαῖτμα λιποῦσαν,
καί σευ φορμίζοντος ἐπήιεν ἀθρόα φῦλα,
θῆρές τ' οἰωνοί τε βαθυσκόπελοί τε κολῶναι
καὶ ποταμοὶ καὶ πᾶσα βαθύσκιος ἤιεν ὕλη·
ἀλλὰ τάγ' ἐξελάθου, καὶ ἀμείλιχον ἔργον ἔρεξας
κτείνας ἀνέρα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι σὺν ἄλλοις
νέκταρ ἀποσπένδων ἠρήσαο παῖδα γενέσθαι
ἐκ Θέτιδος Πηλῆι· τεῆς δ' ἐπελήσαο ἀρῆς
ἦρα φέρων λαοῖσι κραταιοῦ Λαομέδοντος,
ᾧ πάρα βουκολέεσκες· ὃ δ' ἀθάνατόν περ ἐόντα
θνητὸς ἐὼν ἀκάχιζε· σὺ δ' ἀφρονέων ἐνὶ θυμῷ
ἦρα φέρεις Τρώεσσι λελασμένος ὅσσ' ἐμόγησας.
σχέτλιος, οὔ νύ τι οἶδας ἐνὶ φρεσὶ λευγαλέῃσιν,

---

100. *ἀντιθέω* M. — *συνάρσαμεν* AM et vulgo; *συνήρσαμεν* corr. Spitzn. *mant.* p. 247. — *σὺν δ' ἐνὶ* M; emend. Rhod. Aperte imitatus est Ω, 60 sqq., ubi Juno similiter Apollinem increpat Thetidem laudans:

θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλέϊ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
πάντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.

100. *δαινύμενος* AC2, *δαινυμένοις* M et ita emend. Rhod., *δαινύμενος μέγ' λἄειδες* (*α* in rasura) C1.

102. *λιπούσης* A, *λιποῦσαν* MVE1, et ita em. Rhod., cui inepte Dausqueji stupor obloquitur, *mari vastum hiatum relinquente, ut Thetidi sit permeabile* ex v. 589 interpretantis.

105. *βαθύσκιος ὕλη* manco versu AC2, *βαθύσκιος ἤϊεν ὕλη* M, *καὶ ποταμοί τ' ἄλσεα καὶ π. β. ὕ.* C1. Varie explerunt intpp., quorum proxime accedit Rhod., *ἤλυθεν* interserens. Praeterea Dausq. *καὶ ποταμοὶ πάντες καὶ π. β. ὕ.*, Brodaeus *καὶ ποταμοὶ καὶ δένδρεα πᾶσα β. ὕ.*, Sylburg ap. Dorv. *vann. crit.* p. 349 *καὶ ποταμοὶ φιαροὶ* (i. e. *ἱεροὶ* cum digammate), omnium infelicissime Pauw. *κ. π. κ. π. βαθύσκιος Πηλίου ὕ.*, admisso cretico, quo evitato in *Addend.* *βαθυσκίου οὔρεος ὕ.* conjecit. Hominis ineptias perstrinxit Dorvill. *l. c.* Spitzner *observatt.* p. 4 cum Rhodomannianum commendaret, scripturae optimi codicis aeque ignarus fuisse videtur, atque Hermann. *rec.* p. 259, qui *καὶ ποταμοὶ μεγάλοι* conjecit. Noto usu post compositum *ἐπήιεν* v. 103 simplex infertur, De totius loci ratione cfr. Nonn. I, 494 sqq.

109. *Θέτιος* A, *Θέτιδος* M. — *Πηλῆϊ τε· ἧς* M. — *ἄρης* *M.*

110. *κρατεροῖο* AC2, *κρατεροῦ* M, *κρατείου* C1, *κραταιοῦ* corr. Rhod.

111. *ὦ* M. — *βουκολέεσκεν* A, *βουκολέεσκε* M, tacite corr. Rhod. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

112. *θυμῶ* M.

114. *σχέτλιε* AM et vulgo; *σχέτλιος* hic et VI, 388 scripsi ex emendatione Herm. *Orph.* p. 743. Ceteris locis — I, 733. II, 414. V, 211. X, 318 — quibus *σχέτλιε* initio legitur, Homerico exemplo consonans sequitur. Ipse Homerus X, 86 *σχέτλιος* sequente vocali pro vocativo posuit: cfr. *prolegg.* II, 1, §. 8. Quod Hermannus dubitanter prae-

οὔθ᾽ ὅτις ἀργαλέος καὶ ἐπάξιος ἄλγεα πάσχειν,
οὔθ᾽ ὅτις ἀθανάτοισι τετιμένος· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ἤπιος ἄμμι τέτυκτο καὶ ἐξ ἡμέων γένος ἦεν.
ἀλλ᾽ οὐ μὰν Τρώεσσιν ἐλαφρότερον πόνον οἴω
ἔσσεσθ᾽ Αἰακίδαο δεδουπότος, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῦ
υἱὸς ἀπὸ Σκύροιο θοῶς ἐς ἀπηνέα δῆριν
Ἀργείοις ἐπαρωγὸς ἐλεύσεται εἴκελος ἀλκὴν
πατρὶ ἑῷ· πολέσιν δὲ κακὸν δηίοισι πελάσσει·
ἦ νυ σοὶ οὐ Τρώων ἐπιμέμβλεται, ἀλλ᾽ Ἀχιλῆι
ἀμφ᾽ ἀρετῆς ἐμέγηρας, ἐπεὶ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν;
νήπιε, πῶς ἔτι σοῖσιν ἐν ὄμμασι Νηρηίνην
ὄψει ἐν ἀθανάτοισι Διὸς ποτὶ δώματ᾽ ἰοῦσαν,
ἥ σε πάρος κύδαινε καὶ ὡς φίλον ἔδρακεν υἷα;"
ἦ μέγα νεικείουσα πολυσθενέος Διὸς υἷα
Ἥρη ἀκηχεμένη· ὃ δ᾽ ἄρ᾽ οὐκ ἀπαμείβετο μύθῳ·

---

terea conjicit *ὢ σχέτλι᾽*, qua formula Tragici utantur, cum *σχετλίη* certe prima correpta Homeri auctoritatem habeat *Γ*, 414, parum habet probabilitatis. Nam nec Quintus omnino Tragicis studet, nec apud eum quidquam invenitur illi formulae simile. — *οὐ νύ τοι* (sic) A et vulgo, *οὑ νύ τι* M, et *οὔ νύ τι* emend. Spitzn. *observatt.* p. 5. — *ἐνι* M.

:,:

115. *ουθ᾽* E1. — *ὅστις* A, *ὅτις* ME1, et ita corr. Rhod.

116. *ὅστις* A, *ὅιις* ME1 C1 (eraso σ post ὅ), et ita corr. Rhod. — *τετιμημένος* A, *τετιμένος* ME1, et ita emend. Rhod.

117. *ἥπιος* A, *ἤπιος* M, *ἤπυος* E1.

118. *πόνον ὀίω* AM; „pro *πόνον* lego *περ*, intellecto tamen *πόνον* vel *ἔργον*. Potest tamen in *ὀΐω* esse Synaeresis, licet Homero non usitata." RHOD. Errorem viri praestantissimi notarunt Pauw. et Tychs., hic allatis *I*, 315. *K*, 105. Additum fuisse substantivum docet I, 557 *ἐλαφροτέρη δὲ μόθοιο Ἔσσεται ἱπποδάμοισι τότε Τρώεσσιν ὀϊζύς.*

119. *αἰἀκίδαο* M. — *οὕνεκ᾽* M.

120. *ἀποσκύροιο* M.

121. *ἴκελος* A, *ἵκελος* M; corr. Heyn.

122. *ἑῶ͂* M.

123. *ἦ νύ σοι τρῴων* A, *ἦ νύ σοι οὐ τρώων* (ρά superscr.) M, *ἦ νύ σοι* C1; *οὔ νύ τί σοι Τρώων* Rhod. et Scal. conjecerunt, quod ad sensum recte dictum esset. Sed Tychs. *ἦ νύ σοι οὐ Τρ.* edidit ita in M legi ratus, qui potius recte interrogativam conjunctionem habet. Eam restituendam esse monstrant I, 420 *ἦ οὐχ ὁράατε γυναῖκα;* ibid. 588 *ἦ οὔπω τόδ᾽ ἄκουσας;* III, 649 *ἦ οὐκ ἀΐεις, ὅτι* —; IX, 104 *ἦ οὔπω τόδε οἶδατ᾽ ἀνὰ φρένας;* Itaque interrogandi signum in A post *ἀνδρῶν* positum revocavit, quod Tychs. consentiens sane cum M in punctum mutavit. — *ἐπιμέμβλετ᾽* V; *ἔτι μέμβλεται* conj. Rhod., quod h. l. alienum. Non abstitisse nunc a Trojanorum cura olim habita, sed omnino nunquam habuisse Juno Apollinem criminatur.

124. *μέγηρας* A, *μεγήρας* M, *ἐμέγηρας* C1, et ita corr. Rhod.

125. *σοῖσιγε* (sic) A, *σοῖσιν ἐν* M, *σοῖσιν ἐπ᾽* C1, *σοῖσιν* C2, *πῶς ἐπὶ σοῖσιν ὄμμασι* E1; *σοῖσιν ὑπ᾽* conj. Rhod.; Pauw. aut nihil mutandum, ut versus sit paullo inornatior, aut *σοῖσιν ἐπ᾽* vel *σοῖσί γ᾽ ἐπ᾽* scribendum censet, utrumque male. Scripturam M Homerico usu firmatam recipiendam esse admonuit Heyn.

129. *ὅδ᾽ ἄρ᾽* A, *ὃ δ᾽ ἄρ* M. — *ἀμείβετο* AC2, *ἀπαμείβετο* M, *ἔτ᾽ ἀμείβετο* C1; *ἀπαμείβετο* vel *ἠμείβετο* emend. Rhod.

ἄζετο γὰρ παράκοιτιν ἑοῦ πατρὸς ἀκαμάτοιο·
οὐδέ οἱ ὀφθαλμοῖσι καταντίον εἰσοράασθαι
ἔσθενεν, ἀλλ' ἀπάνευθε θεῶν ἄλληκτον ἐόντων
ἧστο κατωπιόων· ἄμοτον δέ οἱ ἐσκύζοντο
ἀθάνατοι κατ' Ὄλυμπον ὅσοι Δαναοῖσιν ἄμυνον·
ὅσσοι δ' αὖ Τρώεσσι μενοίνεον εὖχος ὀρέξαι,
κεῖνοί μιν κύδαινον ἐνὶ φρεσὶ καγχαλόωντες
κρύβδ' Ἥρης· πάντες γὰρ ἐναντίον Οὐρανίωνες
ἄζοντ' ἀσχαλόωσαν. ὃ δ' οὔπω λήθετο θυμοῦ
Πηλείδης· ἔτι γάρ οἱ ἀμαιμακέτοις ἐνὶ γυίοις
ἔζεεν αἷμα κελαινὸν ἐελδομένοιο μάχεσθαι·
οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἱκέσθαι
βλημένου, ἀλλ' ἀπάνευθεν ἀφέστασαν, εὖτε λέοντος
ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες, ὅντε βάλῃσι
θηρητήρ, ὃ δ' ἄρ' οὔτι πεπαρμένος ἦτορ ἄκοντι
λήθεται ἠνορέης, ἀλλὰ στρέφετ' ἄγριον ὄμμα
σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς·
ὣς ἄρα Πηλείδαο χόλος καὶ λοίγιον ἕλκος

---

130. *ἄζετο* A, *ἅζετο* M.

132. *ἄληκτον* A, *ἄλληκτον* M et corr. Pauw.

133. *κοτοπιόων* AC2, *κατοπτιόων* VNV123 C1, *κατωπιόων* M et ita em. Rhod., *κατηφιόων* conj. Scal.

136. *κεῖνοι* M.

137. *κρύβδην* AC12, *κρύβδ'* MVNV 123 E1a. — *ἦρις* M, *ἄρης* C2.

138. *ἄζοντ'* A, *ἄζοντ'* M. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *λήγετο* A, *λήθετο* M, quod rec. Tychs.

140. Cfr. Nonn. XXV, 549 *καὶ πάλιν ἔζεεν αἷμα.* — *ἐριδομένοιο* V, unde quis *ἐρειδομένοιο* commendet. Verum id tum demum recte haberet, si non studium, sed ipsa pugnandi contentio desideraretur.

141. *ἄρά* M.

142. *ἐφέστασαν* M, quod non recte probaturus erat Tychsen., quia non tam absistant, sed eminus impugnent prostratum Achillem. Verum vulgatum praeferendum esse non solum qui sequitur genitivus *λέοντος* demonstrat, sed etiam cons ans usus: cfr. *Δ*, 340 *καταπτώσσοντες ἀφέστατε. Ν*, 738 *οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν. Ξ*, 132 *ἀφεστᾶσ' οὐδὲ μάχονται. λ*, 544 *νόσφιν ἀφεστήκει. Ν*, 263 *ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν.* Cfr. Quint. XI, 376 *νόσφιν ἀφειστήκει.*

143. *ὅν τε* A, *ὅντε* M. — *βάλησι* AM, tacite corr. Tychs.

144. *ὅδ' ἄρ* A, *ὃ δ' ἄρ'* M.

147. *ἔγχος* AM et vulgo, *ἕλκος* ego scripsi *emendatt.* p. 187 et his verbis commendavi: „Quomodo exitiabilis Pelidae hasta animum ejus in furorem stimulare potuerit equidem non perspicio. Indignatione exardescit Achilles propterea, quod Apollinis sagitta mortiferam sibi plagam illatam esse sentit. Apertissime hoc prodit ex versibus, qui antecedunt, 141-46, quibus Achilles cum leone comparatur, qui per vulnus ab uno venatorum inflictum in rabiem convertitur. Itaque h. l. Quintum scripsisse puto *λοίγιον ἕλκος* ut v. 84 *ἕλκος ἀναλθές* et II, 565 *ἕλκος οὐλόμενον* dixit (ipsum *λοίγιον ἕλκος* vid. apud Gregor. Nazianz. I, 238 et Nonnum XXIX, 150). *Ἔγχος* eo facilius substitui poterat, quoniam hoc et statim s. quitur v. 150, et saepius a Quinto dictum est *λοίγιον ἔγχος*, ut 317. IV, 25. XIII, 335. Id autem cur non possit de Apollinis *sagitta* accipi, non obscura est causa. Ceterum ne offendas in ver-

θυμὸν ἄδην ὀρόθυνε· θεοῦ δέ μιν ἰὸς ἐδάμνα·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνόρουσε καὶ ἔνθορε δυσμενέεσσι
πάλλων ὄβριμον ἔγχος, ἕλεν δ' Ὀρυθάονα δῖον
Ἕκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον * * *
* * * ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο τυχήσας·
οὐ γάρ οἱ κόρυς ἔσχε μακρὸν δόρυ καὶ μεμαῶτος
* * * * * * *

---

borum positione paullo insolentiore, vid. XIII, 155. *καί πού τις βρεχμόν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε Λᾶα βαλὼν ἑτάροιο κατὰ μόθον*, ubi genitivus *ἑτάροιο* pendet a *βρεχμόν τε καὶ ἐγκέφαλον*." Eo minus recipiendum dubitavi, quum postea etiam ab Heynio jam idem conjectum esse invenerim. *Tychs.* haec adnotaverat: „ira et *hasta*, h. e. pugnae cupido, fortitudo: hasta, cui imprimis confidebat (vid. v. 70 sq.), pro fortitudine dicta. Cfr. Virgilianum: pudor incendit vires et conscia virtus." Locus legitur Aen. V, 455, sed nec eo nec illa interpretatione vulgatam defendi non est quod pluribus demonstretur. Sed idem Tychs. locos similes, quos expressisse videtur Quintus, indicavit *E*, 136 sqq. Y, 164 sqq. Virg. Aen. XII, 4 sqq.

151. *ἑταῖρον ἀνὰ κροτάφοιο* A, *ἑταῖρον ἀνακροτάφοιο* M sine lac., *ἑταῖρον ἐπὶ κροτάφοιο* Tychs. Lehrs. ex *Pauwii* conjectura, cujus haec sunt verba: „An *ἀνά* casum patrium amat? Nescio, neque exempla suppetunt: Nam *ἀνὰ νηὸς ἔβην*, novissimum illud Homericum, huc non pertinet, ut omnes animadvertunt statim. Videndum. Alias *ἀνά* mutandum in *ἐπί*." Recte offendit; sed quod ipse invenit, non magis ferri potest. Itaque adhuc teneo quod in *programm.* p. 9 conjeci versum excidisse hoc modo:

*Ἕκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον * * *
* * * ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο τυχήσας,*

his additis: „post verbum *ἑταῖρον* credibile est expositum fuisse de Orythaonis genere; praeterea ad firmandam opinionem locum Homericum adscribo *Δ*, 501 sq.

*τόν ῥ' Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος βάλε δουρὶ
κόρσην. ἣ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν
αἰχμὴ χαλκείη.*"

Addere poteram Quint. II, 237 *διὰ στέρνοιο τυχήσας.*

152. Cum in libris nulla lacuna post hunc v. notata esset, — nec quidquam in hoc versu in A scriptura mutant MVNV123L12 — verba *καὶ μεμαῶτος* jure interpretibus negotium facessivere. „Hoc misere flaccescit hic ad *οἱ* relatum; sed an figuratius forte referendum ad *κόρυς*, et scribendum *καὶ μεμαυῖας* (sic!) vel *καὶ μεμαυῖα* potius?" PAUW. Sed recte Heynius, galea, inquit, non est *μεμαυῖα*. Ipse addit: „*καί, et quidem*, *μεμαῶτος αὐτοῦ*, alias *καίπερ*, cum ille, Achilles, cum impetu in eum irrueret et hastae vim adderet." Sed ipsum illud *καί* alienum esse quivis videt. Ego olim in *emendatt.* p. 188 primum Hermanni conjecturam attuli, qui latere putabat participium ad Achillem vulneratum referendum *κεκμηῶτος*. Sed *κεκμηώς* potius fatigatum pugnando quam vulnere fessum significat, et tum maxime desideraretur *καί* vel *περ*: galea non repulit hastam quamvis viribus confecti. Tum ipse dubitanter *καὶ μέλαν' οἶτον* proposui, ut infra XI, 344 de galeis et clupeis dicatur: *αἴτ' ἀλεγεινὸν Αἰζηῶν ῥύοντο μόρον καὶ ἀμείλιχον αἶσαν*. Et cfr. ad XIII, 362. Sed his omnibus praestare videtur, ut *καὶ μεμαῶτος* ad Orythaonem referatur, quod quidem jam Rhodom. vertendo — „non enim cassis ipsius *quamlibet cupientis* impedivit longam hastam" — et Tychs. — „quamquam id Orythaon optasset" — fecere, sed uterque in eo erravit, quod de illo simplex *μεμαῶτος* dici potuisse putavit. Potius, uti jam in *programm. l. c.* monitum, versus hujus sententiae periit:

οὐ γάρ οἱ κόρυς ἔσχε μακρὸν δόρυ καὶ μεμαῶτος

ἀλλὰ δι' αὐτῆς αἶψα καὶ ὀστέου ἔνδον ἵκανεν
ἶνας ἐς ἐγκεφάλοιο, κέασσε δέ οἱ θαλερὸν κῆρ·
Ἱππόνοον δ' ἐδάμασσε κοτ' ὀφρύος ἔγχος ἐρείσας
ἐς θέμεθλ' ὀφθαλμοῖο· χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε γλήνη
ἐκ βλεφάρων· ψυχὴ δὲ κατ' ἄϊδος ἐξεποτήθη·
Ἀλκιθόου δ' ἄρ' ἔπειτα διὰ γναθμοῖο περήσας
γλῶσσαν ὅλην ἀπέκερσεν· ὃ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης
ἐκπνείων· αἰχμὴ δὲ δι' οὔατος ἐξεφαάνθη.

[*ἀργαλέου θανάτοιο τέλος καὶ κῆρας ἀλύξαι.*] Adscripsi *τ*, 231 de hinnuleo: *ἐκφυγέειν μεμαώς* et Quint. VI, 384 sq. *ἀλλά σ' ἔγωγε Νοσφισάμην βιότοιο λιλαιόμενόν περ ἀλύξαι.* Addere poteram, qui locus propius accedit, VI, 613 sq.

πολλοὺς δ' ἐν κονίῃσι βάλον μάλα περ μεμαῶτας
ἐκφυγέειν ὀλοοῖο φόνον στονόεσσαν ὁμοκλήν.

153. *ἀλλὰ καὶ δι'* M, unde olim in *ep. crit.* p. 710 conjeci: *ἀλλὰ καὶ αὐτῆς,* sed nunc praestare visum, ad solum cranium significantius illud *ἔνδον* referri. — *ὀστέων* A, *ὀστέου* M, quod jure recepit Tychs.

154. *ἶνας* manco versu AM et ceteri, ut videtur, *ἶνας ἐς* Rhodom., quod jure praetulit Tychs., *ἶνας ἐπ'* Dausq., *ἶνάς τ'* Scalig., *ἶνάς γ'* Pauw. conjecit pessime omnium, ut fere solet. — *κέασε* AM, *κέασσε* C1 et ita corr. Rhod.

155. *ἔνδον* AM et vulgo, *ἔγχος* ego scripsi in *ep. crit. l. c.* his additis: „mentio teli desideratur, quo Hipponoi oculum transfixerit, nec placet *ἐρείσας* nude positum. Scribendum *ἔγχος*: vid. Hom. *Γ*, 358 et alibi (*ἔγχος*) *διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο,* et Nonn. XXX, 191 *γναθμοῦ δεξιτεροῖο παρ' ὀστέον ἔγχος ἐρείσας.* Nam *ἔνδον*, quod propter sequentia minime est necessarium, ortum videtur ex v. 154. — *ἐρύσας* A, *ἐρύσσας* M; emend. Rhod.

156. *θέμεθ' λ' ὀφθαλμοῖο* M. — Sed de toto h. l. Hermannus olim aliam mecum communicavit sententiam, quam silentio praeterire nefas duxerim. Miratus ille, quomodo factum sit, ut hasta in oculum intrusa pupilla, quam tamen configi fuerit consentaneum, excidere potuerit. hanc ipsam rem ad Orythaonis vulnerationem refert, cui hasta per tempora in oculum adacta sane pupillam extrudere potuerit. Itaque v. 153 - 57 transpositos ita constituit:

ἀλλὰ δι' αὐτῆς αἶψα καὶ ὀστέου ἔνδον ἵκανεν
ἶνας ἐς ἐγκεφάλοιο κατ' ὀφρύος ἔνδον ἐρεισθὲν
ἐς θέμεθλ' ὀφθαλμοῖο· χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε γλήνη
ἐκ βλεφάρων· ψυχὴ δὲ κατ' Ἄϊδος ἐξεποτήθη.
Ἱππόνοον δ' ἐδάμασσε, κέασσε δέ οἱ θαλερὸν κῆρ.

Sed ei rationi primum hoc obstat, quod trium priorum virorum, quos Achilles resuscitatus interficit, fatum paullo accuratius descriptum esse videtur, ut de Hipponoo unicus versus interjectus jure offendat. Deinde Hermanni scrupulus haud scio an solvi possit eo, quod hasta superne in oculi cavernam descendente (*κατ' ὀφρύος*) pupilla sane expelli potuisse videtur.

158. *Ἀλκιθόου* AM et vulgo, *Ἀλκιθόου* apud Homerum — *M*, 93. *N*, 427 sqq. — legi jam observavit *Pauw.*, quod ipsum recepi ut usitatum, quamquam illud quin per se defendi possit nihil dubito. — *ἄρ* AM. — *γναμοῖο* (*θ* ab alt. m.) M.

159. *ἀπέκερσε* M. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M.

160. *ἀμπνείων* AM et vulgo; *ἐκπνείων* Pauw. emend. et fortasse jam Rhod. vertendo (*exspirans*). De h. l. olim uberius in *emendatt.* p. 188 – 90 disserui, quae paullulum mutata repetere placet: „Recte offenderunt in participio *ἀμπνείων* Struvius in *programm. pasch.* a

καὶ τοὺς μὲν κατέπεφνε καταντίον ἀΐσσοντας
δῖος ἀνήρ· πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων θυμὸν ἔλυσε
φευγόντων· ἔτι γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶν ἔζεεν αἷμα.
ἀλλ' ὅτε οἱ ψύχοντο μέλη καὶ ἀπῄιε θυμός,
ἔστη ἐρεισάμενος μελίῃ ἔπι· τοὶ δ' ἐπέτοντο
πανσυδίῃ τρομέοντες, ὁ δέ σφισι τοῖον ὁμόκλα·

1818 p. 4, et Spitzner. *observatt.* p. 5; ἀναπνέω enim quod proprie est *spiritum sursum ducere*, nobis *aufathmen*, plerumque translate dicitur de iis, qui ab ingente aliquo periculo aut labore, quo veluti onere ingravescente spiritus iis intercludebatur, liberati animum recipiunt seseque recreant. Ita apud ipsum Quintum verbum usurpatum reperies I, 197. 599. IV, 23. 373. V, 511. VI, 118. 306. 594. VIII, 21. 369. 372. 375. IX, 470. X, 228. XI, 225. 270. XIII, 516. Inde dictum ἄμπνευσις πολέμοιο IV, 41 et XI, 438. Cfr. Apoll. Rh. II, 607. Praeivit usum Homerus *Λ*, 327. 382. 800. *Ο*, 235. *Π*, 42. 111. 302. *Σ*, 200. *Τ*, 227. *Φ*, 534. Praeterea ἀναπνέω bis in Quinto occurrit paullo diverso sensu, sed qui tamen ejus notioni convenit, primum I, 343 ὄβριμον ἐν στήθεσσιν ἀναπνείοντες ἄρηα, tum, quia respiratio certissimum est vitae signum, III, 536 de vivente: θῆκε δ' ἄρ' ἐρσήεντα καὶ εἴκελον ἀμπνείοντι. Ex his omnibus apparet non potuisse de eo, qui moribundus exspirat, nudum dici verbum ἀναπνέω. Certe addendum erat ἔτι, ut v. 109 de Titanibus dictum fulmine percussis: οἳ δ' ἄρ' ἔτ' αἰθομένοισιν ἐοικότες ἀμπνείεσκον. Itaque Struvius *l. c.* locum ita emendandum putat: ὃ δ' ἐς πέδον ἤριπε, βαιὸν ἀμπνείων, afferens III, 368, atque ad hanc normam corrigens simul III, 340, ubi βαιὸν ἔτ' ἐμπνείοντα legebatur. Et hoc quidem recte fecit, eademque medela etiam VI, 526 adhibenda fuit. Nam ἐμπνέειν cum proprie significet *spiritum in aliquem mittere*, ut *P*, 502 de equis ἐμπνείοντε μεταφρένῳ, tum ut Latinorum *adspirare* et *inspirare* de Diis dicitur hominibus aut robur et animum aut prudentiam et consilium suggerentibus, de qua re vid. Spitzner. *mant.* p. 249 sq. Tamen Struvii ratio probari nequit. Primum enim locutio βαιὸν ἀναπνεῖν ambigua est, potestque etiam dici de eo, qui, quamquam paullulum, recreatur tamen. Vid. III, 783. IV, 64. 373. VII, 624. IX, 430. Tum displicet βαιόν in versus fine, ἀμπνείων alterius initio positum. Denique ipsa locutio πέδον γαίης, quam Struvius in suspicionem adduxit, ductus locis II, 651 et VI, 374, quorum posterior locus eandem plane clausulam tenet, ita defenditur, ut non sit mutanda.“ — Hucusque olim recte disputaveram, sed quod ipse rejecto, quod etiam Spitzner commendabat, ἐκπνείων potius ad normam Homerici *ο*, 82 ἀππέμψει conjeci ἀππνείων, minime jam probo, cum Quintus uno loco a ceterorum, quos Spitzner. *l. c.* adduxit, lege insolenter discessisse judicari nequeat. Quae autem de verbo ἀποπνεῖν exposui, ea nunc ad XIV, 72 leguntur. — οὔδατος AC2, οὔατος ME1 C1, et ita corr. Rhodom.

162. ἔλυσσε AC1, ἔλυσε ME1 C2, et ita corr. Rhod.

165. μελίῃ M. — τοίδ' ἐπέιοντο A, τοὶ δ' ἐπέιοντο M, τοὶ δ' ἐφέβοντο VNV123 C1, quod etiam a Scaligero conjectum recepit Tychs. et Lehrs., fuitque sane scribendum, si sequens versus solo M servatus omittebatur. Neque enim ἐπέτοντο nude positum *avolare* est, quo modo Rhod. vertit, sed omnino de equis hominibusque celeriter currentibus dicitur. Id h. l. cum sequente versu indicetur *fuga* factum esse, optime habet.

166. Hic versus ex solo M additus, in quo tamen πανσυδίη legitur. „Reliqui codd. omnes et in his N praestantissimus hic mutili sunt: inspectos esse h. l. dubitari non potest, quum ex iis vox ἐφέβοντο laudetur. In E2 ad marg. alia manus adscripsit: τοῖα δ' ἔει-

„ἆ δειλοὶ Τρῶες καὶ Δάρδανοι, οὐδὲ θανόντος
ἔγχος ἐμὸν φεύξεσθε ἀμείλιχον, ἀλλ' ἅμα πάντες
τίσετ' ἄρ' αἰνὸν ὄλεθρον Ἐρινύσιν ἡμετέρῃσιν."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες ὑπέτρεσαν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
φθόγγον ἐριβρύχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος
δείλαιοι μέγα θῆρα πεφυζότες· ὣς ἄρα λαοὶ
Τρώων ἱπποπόλων ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων
ὑστατίην Ἀχιλῆος ὑποτρομέοντες ὁμοκλὴν
* * * * * * *

πεν, quod docet lacunam suboluisse viro docto, qui haec adjecit. Mirum autem criticos eam lacunam non animadvertisse: etenim verba *τοὶ δ' ἐπέτοντο* et *ἆ δειλοὶ Τρῶες* parum cohaerere attendenti manifestum est." TYCHS.

168. Hermann. in *Orph.* p. 743 de hiatu: „Nisi in priore versu usus est duali, quia ad Trojanos et Dardanos est oratio, excusatio erit ab similibus quibusdam Homeri locis, ut supra in Apollonio III, 561." Posteriori sententiae hic quidem accessi: vid. *prolegg.* II, 1, §. 10. Nam nec dualis apud Quintum videtur firmari posse, nec quod quis praeterea tentaverit, ut aut *φεύξεσθ' ἔτ' ἀμείλιχον* aut *φεύξεσθ' ἔγχος ἐμόν ποτ' ἀμείλιχον* aut adeo ejecto *ἐμὸν* scribatur *φεύξεσθ' ὄβριμον ἔγχος ἀμείλιχον*, satis probabile est. — *ἀλλᾶμα* (sic!) M.

169. *τίσετε* AM et ceteri, ut videtur; *τίσεσθ'* Tychs. ex sua conjectura, quam refellere supervacaneum est. Nec magis quod praeterea conjecit *τίσετε δεινὸν ὄλεθρον* admitti potest, cum hoc epitheton de pernicie prorsus sit inauditum. Rectius *λυγρὸν* proposuisset ex VI, 432. X. 215, quamquam ibi prima syllaba correpta legitur. Sed omnino *αἰνόν* ita Quinti consuetudine firmatur, ut haud temere ei sit eripiendum: vid. I, 685. II, 44. X, 221. XIII, 452. XIV, 363, ubi in secunda sede legitur, et cfr. IX, 338. XII, 355. 418. XIII, 76. Contra II, 259 *ὠκὺς* et VIII, 424 *αἰπὺς ὄλεθρος* non sine causa legitur. Hermann. *Orph. l. c.*: „In altero versu scribendum *τίσαιτ'*, etsi Homerus interdum in imperativo activi verbi hiatum habet: ut Odyss. VIII, 251 *παίσατε ὡς*. X, 403 *ἐρύσσατε ἤπειρόνδε*, 404 *πελάσσατε ὅπλα*. XXIV, 214 *ἱερεύσατε, ὅστις*." Quae cur non sufficere arbitrer ad defendendum hiatum dixi in *prolegg.* II, 1, §. 8. Itaque aut quod Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 186 emendavit *αἰνὸν τίσετ' ὄλεθρον*, cui patrocinatur X, 269 *αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον*, aut quod Lehrs. scripsit *τίσετ' ἄρ' αἰνὸν ὄλεθρον* recipiendum fuit. Posterius recepi propter locum similem XII, 544 sq. *ἀλλ' ἅμα πάντες Χαίρετ' ἄρ' ἀφραδέοντες*, quemadmodum feliciter emendavit Spitzner. *mant.* p. 263. Et cfr. ad IV, 181. Inusitatum esset si quis *τλήσεσθ' αἰνὸν ὄλεθρον* proponeret. — *Ἐριννῆσιν ἡμετέρῃσιν* M.

170. *τοίδ' ἀΐοντος* A, *τοὶ δ' ἀΐοντες* MVNV123a, et ita vertendo expressit Rhod. taciteque edidit Pauw.

171. *φθόγγοι* E1. — *ἐριβρύχμοιο* AME1, *ἐριβρύχμοιον* V; corr. Rhod. — *τροχέωσι* E1.

174. *ὑποτρομέοντες* AM et ceteri codd., ut videtur. „Non convenit participium: Scribe *ὑποτρομέεσκον*." PAUW. Idem jam Rhodom. voluisse videtur cum vertit: *fremitum expavescebant*, et recepit Tychs. Lehrs. Nec assentiri possumus Dorvillio *vann. crit.* p. 63 commode verbum ex superioribus suppleri opinanti. Tamen ego in Quinto adhuc lacunam etiam h. l. statui verisimilius puto, quam subesse jam in *emendatt.* suspicatus hoc modo explevi:
οὔπω οἱ τλῆσαν καὶ βλημένον ἆσσον ἱκέσθαι,
quae ipsa sententia ex Quinti con-

ἐλπόμενοί μιν ἔτ' ἔμμεν ἀνούτατον· ὃς δ' ὑπὸ πότμῳ
θυμὸν τολμήεντα καὶ ὄβριμα γυῖα βαρυνθεὶς
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν ἀλίγκιον οὔρεϊ μακρῷ·
γαῖα δ' ὑπεπλατάγησε καὶ ἄσπετον ἔβραχε τεύχη
Πηλεΐδαο πεσόντος ἀμύμονος· οἳ δ' ἔτι θυμῷ
δήιοι εἰσορόωντες ἀπειρέσιον τρομέεσκον·
ὡς δ' ὅτε θῆρα δαφοινὸν ὑπ' αἰζηοῖσι δαμέντα
μῆλα περιτρομέουσι παρὰ σταθμὸν ἀθρήσαντα
βλήμενον, οὐδέ οἱ ἄγχι παρελθέμεναι μεμάασιν,

---

suetudine infra 181 sqq. comparando illustratur. Quamquam scio Struvium *observatt.* p. 27 non satis causae esse credere, ut aliquid excidisse statuatur. Adjuvat id certe C1, de quo cod. Tychs. haec habet: „in C1 est spatium vacuum unius lineae; nihil tamen deest (scilicet si cum ceteris libris comparatur. K.), et manus recentior lineolis adlitis huiusmodi / / / / damnavit."

175. *ἔμμεν'* M et hic quidem Tychs. Lehrs. — *ὅς* A. — *πότμω* M.

176. *ὄμβριμα* A, *ὄβριμα* M.

177. *ἀλίγκιος* AM et vulgo, *ἀλίγκιον* ego scripsi: vid. supra ad II, 197. Pertinet huc etiam λ, 207 *τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ Ἔπτατ'*, ubi non accedo Nitzschio in *adnotatt.* vol. III, p. 223 neutrum non adverbiale esse sed paene substantivum paullo obscurius monenti. — *μακρῶ* M.

179. *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M. — *θυμῶ* M.

180. *δήϊον* AM et vulgo, quod ferri nullo modo potest: nam si de Achille Quintus aliquid addidisset, non otiosum et prorsus inutile epitheton, sed vocem addidisset, quae *prostratum* sive *mortuum* Achillem Trojanis terribilem fuisse indicaret. Id intuli in *ep. crit.* scribendo *βλήμενον*, quod sane et tota Quinti consuetudine — vid. I, 819. III, 282. VII, 616. X, 193. XI, 47. 105. II, 255. III, 142. 316. IV, 23. V, 184. VI, 456. III, 429. VI, 291. 228 — et h. l. sequente cumparatione v. 181-85 et maxime illo *βλήμενον* v. 183 magnopere commendatur, magis etiam quam *κείμενον*, quod quis ex II, 339. V, 488 praetulerit, ubi tamen *ἐν κονίῃσι* additum est. Et haud scio an quis in alia omnia abiturus et *δὴν τόνδ' εἰσορόωντες* excogitaturus sit, quod non inepte Homericis quibusdam, ut δ, 704 *δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.* ζ, 167 *κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ Δήν.* ψ, 93 *ἣ δ' ἄνεω δὴν ἧστο* firmaverit. Sed simplicissimum et, quod aegre h. l. accuratior Troum designatio desideratur, verisimillimum fuit *δήιοι*, eodem modo XII, 237 positum, cum ceteris locis I, 810. III, 414. IV, 525. XIII, 265 generali sensu legatur.

182. *περὶ* AM et vulgo. „Haec nimis gemella: sed an forte scripsit Quintus *παρὰ σταθμὸν*, *juxta stabulum?* Id certe accommodatius etiam ipsa indole sua." PAUW. Reposui *παρά*, quia si *περὶ σταθμόν* legitur id ad oves referri debet; sed hoc ipsum non magnopere placet, cum et potius locus, quo prostratus leo jaceat, designandus videatur, et similes loci potius movendi verbum positurum fuisse poetam doceant: III, 222 *περὶ σίμβλον — ποτέονται.* V, 496 *σκαίρουσι — σηκοὺς πέρι.* VIII, 43 *περὶ στένος ὁρμαίνοντες,* 331 *μυίῃσι περὶ γλάγος ἐρχομένῃσι.* XIII, 68 *μῆλα περὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα.* Contra IV, 317 *πεσὼν δ' ἐκονίσσατο νῶτα Σῆμα πάρα — Ἀμαρυγκέος.* Nec vereor ne quis mihi objecturus sit III, 280 *ὃ δ' ὕπτιος ἀμφ' Ἀχιλῆα Κάππεσεν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι περὶ στερεὴν δρύα θάμνος.* Hic enim propriam vim praepositio retinet. Et cfr. ad I, 627. 801.

183. *βλημένον* A et vulgo, *βλήμενον* M et ceteris locis, quos supra adduxi, omnes. — *μεμάασσιν* A, *μεμάασσι* C2, *μαιμάασιν* M, *μεμάασιν* E1C1, et ita corr. Rhod.

ἀλλά μιν ὥς ζώοντα νέκυν περιπεφρίκασιν·
ὣς Τρῶες φοβέοντο καὶ οὐκέτ' ἐόντ' Ἀχιλῆα.
  ἀλλὰ καὶ ὣς ἐπέεσσι Πάρις μέγα θαρσύνεσκε
λαόν, ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐγήθεεν· ἦ γὰρ ἐώλπει
Ἀργείους παύσασθαι ἀμαιμακέτοιο κυδοιμοῦ
Πηλείδαο πεσόντος· ὃ γὰρ Δαναοῖς πέλεν ἀλκή·
  „ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν μοι ἀρήγετε εὐμενέοντες,
σήμερον ἠὲ θάνωμεν ὑπ' Ἀργείοισι δαμέντες,
ἠὲ σαωθέντες ποτὶ Ἴλιον εἰρύσσωμεν
ἵπποις Ἑκτορέοισι δεδουπότα Πηλείωνα,
οἵ μ' ἐς δηιοτῆτα κασιγνήτοιο θανόντος
ἀχνύμενοι φορέουσιν ἑὸν ποθέοντες ἄνακτα·
τοῖς εἴ πως ἐρύσαιμεν Ἀχιλλέα δηωθέντα,
ἵπποις μὲν μέγα κῦδος ὀρέξομεν ἠδὲ καὶ αὐτῷ
Ἕκτορι, εἴ γέ τίς ἐστι κατ' ἄϊδος ἀνθρώποισιν

---

184. *ἀλλά ἑ* AM et vulgo, *ἀλλά οἱ* Hermann. *Orph.* p. 743 hiatui merito infensus; sed *οἱ* apud Quintum accusativi vices sustinere ne ipse quidem hodie defendat. Equidem olim in *epist. crit.* p. 710 *ἀλλὰ καὶ* conjeci, sed id tantum proprio sensu legitur: XIV, 361 *ἀλλὰ καὶ ἄλλους — κατέρυκε*, 445 *οὔτι ἔγωγ' ἀνθίσταμαι εἵνεκ' Ἀχαιῶν, Ἀλλὰ καὶ ἔντεα πάντα — Δώσω*, et sequente *εἰ* III, 261. X, 430. Reposui igitur quod *l. c.* certe memoraveram, *ἀλλά μιν*, quod sequente vocali ponitur — II, 288. III, 308. 626. IV, 251. 416. 433. 449. V, 552. VII, 315. 357. 403. 671. X, 107. 151. 359 —, ut *ἀλλά ἑ* sequente consonante — II, 361. VII, 13. 450. IX, 28. X, 160. 307. XII, 255. — Cfr. ad III, 57.

185. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo, *οὐκέτ'* M.

187. *ἧσιν* M. — *ἐγήθησεν* AC2, *ἐγήθεεν* ME1 C1, et ita corr. Rhod.

188. „Malim hic *παύσεσθαι.*" PAUW. Fallitur: promiscue enim et haud scio an sine nullo discrimine infinitivi aoristi et futuri post sperandi verbum apud Quintum ponuntur: ita legitur quidem *δηώσειν* II, 108, *ἔσσεσθ'* ibid. 360, *θρέψειν* III, 478, *ἀλαστήσειν* V, 583, *ἐξυπαλύξειν* XII, 502; contra *ἴδμεναι* V, 135, *ἰδέσθαι* ibid. 534, *ἀπολέσθαι* VI, 299, *ὑπεκφυγέειν*, ibid. 421; *καμεῖν*, VII, 555, *πέτεσθαι* X, 268, *ἱκέσθαι* ibid. 425, *διαπράθέειν* XII, 289; porro *ἀπολέσσαι* VI, 298; *ἐναρίξαι* VII, 694, *βαλέειν — ἀμαθύνειν — δαΐξαι* VIII, 8 sq., et ipsum *ἔλπετο γὰρ παύσασθαι ἀνιηροῖο χόλοιο Ὃν πόσιν·* XIV, 170, quibus locis futura poni poterant. *Ἔμμεναι* sed suo significatu sequitur II, 312. III, 79. VI, 70. VIII, 38. IX, 251. XI, 492, et *ἀμφιπεριστρωφᾶσθαι* XIII, 10.

189. *ὃ* AM hic quidem. — *δαναοῖσι* A, *Δαναοῖς* M et ita tacite corr. Rhod.

190. *ἀρήγετε* A et vulgo, *ἀρήγεται* M, *ἀρήγοιτ'* emendavit Herm. *Orph.* p. 743, quod recepit Lehrs. Sed *εἰ ἐτεόν* apud Quintum tantummodo cum indicativo ponitur: vid. IV, 83. 103. VIII, 431. 475. XII, 26. XIII, 513. De hiatu vid. *prolegg.* II, 1, §. 11.

192. *εἰρύσωμεν* A, *εὐρύσωμεν* errore Tychs. Lehrs., *εἰρύσσωμεν* M.

193. *Ἑκτορέῃσι* (*οι* ab alt. m.) M, qui tamen infra 339 vulgatum tenet.

194. *δηϊοτῆτα* M. — *θανοντος* M.

195. *ἑὸν* (sic!) M. — Cfr. *Δ*, 161. Tryph. v. 16.

196. *ἐρύσαμεν* V. — *δηωθέντα* M.

198. *εἴγέ τις* A, *εἴ γε τίς* M, *εἴ γε τὶς* Tychs. Lehrs.; correxi. — *ἐστὶ* A et vulgo, *ἔστι* M.

ἢ νόος ἠὲ θέμιστες· ὃ γὰρ κακὰ μήσατο Τρῶας·
καί μιν Τρωιάδες μεγάλα φρεσὶ καγχαλόωσαι
ἀμφιπεριστήσονται ἀνὰ πτόλιν, ἠΰτε λυγραὶ
πορδάλιες τεκέων κεχολωμέναι ἠὲ λέαιναι
ἀνδρὶ πολυκμήτῳ μογερῆς ἐπιίστορι θήρης
* * * * * *
ὣς Τρωαὶ περὶ νεκρὸν ἀποκταμένου Ἀχιλῆος
ἀθρόαι ἀΐξουσιν ἀπειρέσιον κοτέουσαι,
αἳ μὲν ὑπὲρ τοκέων κεχολωμέναι, αἳ δὲ καὶ ἀνδρῶν,
αἳ δ' ἄρ' ὑπὲρ παίδων, αἳ δὲ γνωτῶν ἐριτίμων.
γηθήσει δὲ μάλιστα πατὴρ ἐμὸς ἠδὲ γέροντες,
ὅσσους οὐκ ἐθέλοντας ἐν ἄστεϊ γῆρας ἐρύκει,
τόνδ' ἡμεῖς εἴπερ τε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσαντες

---

199. ὅ AM hic quidem. — κακὰ altero κ in rasura, cum olim τ fuisset, M.

201. ἄμφω περιστήσονται AMC2, ἀμφιπεριστήσονται C1, et ita em. Rhod. — ἠΰ τε A, ἠΰτε M.

202. παρδάλιες A et vulgo, πορδάλιες M: vid. *prolegg.* II, 2, §. 5. — κεχολομέναι (ω ab alt. m.) M. — ἠδὲ AM, ἠὲ Tychs. edidit ex corr. Pauwii.

203. θήρης in M scriptum erat θήρων, sed ab ead. m. ω duabus lineis perfossum et suprascriptum γρ. η et ν in σ mutatum. — Tum post hunc versum aliquid intercidisse in *emendatt.* p. 271 his verbis docui: „praeposteri sunt dativi, quos si pendere putes ex κεχολωμέναι, imperfecta est oratio atque verborum structura incommoda. Et plenius comparationem expositam esse exspectaveris. Probabilius igitur videatur post v. 203 hujuscemodi quid desiderare:
πάντῃ ἐπιβρίθουσιν, ὅτ' ἐν ξυλόχοισιν ἐφεῦρον,
quam illos tres dativos accusativis commutare."

205. ἀθρόον A, ἀθρόαι M, unde recepit Tychs. Et hoc tantum ut ceterorum Epicorum, ita Quinti consuetudini respondere abunde docent III, 103. V, 487. 613. VII, 114. 718. VIII, 333. X, 252. XI, 389. XIV, 22. 536. Inde patet etiam I, 746 αἷμα διὰ στόματος πεφόρητο Ἀθρόον esse adjectivum.

206. κεχολομέναι M. — αἳ δὲ manco versu AC2, αἳ δὲ καὶ MC1 (hic quidem suprascripto καί), et ita emend. Rhod. Praeterea Dausq. αἳ δ' ὑπὲρ, Pauw. ex more pessime αἳ δέ κεν conjecit. — ἀιδρον (ν et ω ab alt. m.) M.

207. αἴδ' ἄρ A, αἳ δ' ἄρ M.

208. ηδὲ M.

209. Punctum, quod A, colon, quod ceterae editiones in versus fine habent, in comma mutavi. Vid. v. sq.

210. εἴπερ ποτὶ πόλιν εἰρύσαντες A, εἴπερ τε ποτὶ πτόλιν εἰρύσαντες M. „Reliqui codd. silent omnes." TYCHS.; ποτὶ τὴν πόλιν Scal. conj. Documento esse potest hic locus, quantopere prava interpunctio homines vexare possit. Nam cum v. 208 sq. male cum antecedentibus necteretur, quod jam propter comparationem v. 201-3 ad solas mulieres spectantem fieri non debebat, certatim interpretes locum corruperunt. „εἴπερ γε ποτὶ πτόλιν εἰρύσωμεν, vel ἀπάτερθε ποτὶ πτόλιν εἰρύσαντες, *seorsum ad urbem pertractum.*" RHOD. „Posterius Rhodomanni commentum non displicet, inprimis si verba ita ordines, τὸν δ' ἡμεῖς ποτὶ πτόλιν εἰρύσαντες, θήσομεν ἀπάτερθε οἰωνοῖσιν ἐδωδήν. Prius languet in vocula εἴπερ et sententia inde exeunte, ubi praecessit jam v. 195 εἴ πως εἰρύσαιμεν Ἀχιλλέα δῃωθέντα. Dein εἰρύσω-

θήσομεν οἰωνοῖσιν ἀερσιπέτησιν ἐδωδήν."
ὣς φάτο· τοὶ δὲ νέκυν κρατερόφρονος Αἰακίδαο
ἄμφεβαν ἐσσυμένως, οἵ μιν φοβέοντο πάροιθεν,
Γλαῦκός τ' Αἰνείας τε καὶ ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ
ἄλλοι τ' οὐλομένοιο δαήμονες ἰωχμοῖο,
εἰρύσσαι μεμαῶτες ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ.
ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε θεοῖς ἐναλίγκιος Αἴας,
ἀλλὰ θοῶς περίβη· πάντας δ' ὑπὸ δούρατι μακρῷ
ὦθει ἀπὸ νέκυος· τοὶ δ' οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
ἀλλά οἱ ἀμφεμάχοντο περισταδὸν ἀΐσσοντες
αἰὲν ἐπασσύτεροι, τανυχειλέες εὖτε μέλισσαι,

μεν ingratius est propter sequens *θήσομεν*, quae sono nimis vicina sunt: quamquam incommodum illud tolli posset legendo *εἰρύσαιμεν*, ut loco superiori habetur. Prius, ut dixi, longe melius; quod proinde sequi possumus: Nisi forte malueris, quod nunc mihi in mentem venit, *τὸν δ' ἡμεῖς, ἐπειή γε ποτὶ πόλιν* vel *ποτὶ πτόλιν εἰρύσαιμεν, θήσομεν* etc. *postquam ad urbem traxerimus, ut speramus et nobis in votis est.* Vide et elige." PAUW. Dausq. *εἴπερ ποτ' ἐπὶ πτόλιν*, Scal. *εἴπερ ποτὶ τὴν πόλιν* de versus clausula securi supplent. Lehrs. *τόν δ'* (sic) *ἡμεῖς εἴπερ τε ποτὶ πτόλιν εἰρύσωμεν* (sic) scripsit, quod Struvius in *observatt.* p. 27 probat, locum illum a me in mutilatorum recensu praetermissum miratus. Unus Tychs., quocum ego inscius in *rec. Lehrs.* p. 73 consensi, *γηθήσει* etc. cum sequentibus jungenda esse vidit hoc modo: „laetabitur Priamus ceterique senes, hunc si nos ad urbem pertractum avibus escam projecerimus." *εἴπερ τε,* quod apud Quintum praeterea non legitur — simplex *εἴπερ* III, 74. IV, 343. IX, 252 — similiter *α,* 188. 204 positum esse notavit Tychs.

211. *ἀερσιπέτησιν* M.

213. *ἀμφέβασαν* AMC2, *ἀμφέβαν* C1, et ita emend. Rhod.

214. *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* M.

215. *δαίμονες* M.

216. *εἰρῦσαι* A et vulgo, *εἰρῦσαι* M: correxi.

218. Cfr. IV, 420 *ἀλλὰ θέων περίβη καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.* Ξ, 424 *πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι.* Nonn. XXX, 54 *οὐταμένῳ περιβαίνων.* — *ἀπὸ* AMC2 et vulgo, *ἀπαὶ* C1. „An *ἀπωθεῖ ἀπὸ νέκυος*? Vix placet hic et malo *πάντας δ' ἄρα δούρατι*: Nisi praeferas forte *πάντας δ' ὑπὸ δούρατι.* Nam id non inconveniens hic, ut supra v. 125." PAUW. *πάντας δ' ἄρα* legisse videtur etiam Rhod. vertens: *omnes igitur.* Spitzner. *mant.* p. 240 aut vulgatam ex XII, 136 sq. *οἳ δ' ἄρ' ἀπ' ὄζους Λείαινον πελέκεσσιν ἔτ' ἀπρίστων ἀπὸ φιτρῶν* et Apoll. Rhod. III, 1017 sq. *τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος — Στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἄπο φλόγα* defendendum aut *πάντας δ' ἂψ* ex IV, 252. VIII, 169. XIII, 176 assumendum putat. Illud tamen h. l. minus probaverim, quamquam de praepositionibus cumulatis ipse dixi in *prolegg.* II, 2, §. 20, hoc vero propter numerorum duritiem rejiciendum. Contra quod etiam Struv. *observatt.* p. 5 commendavit *ὑπὸ δούρατι μακρῷ* Quinti consuetudine ita firmatur, ut recipiendum fuerit. Eadem verba leguntur XIII, 209, *ὑπὸ δούρατι* IX, 93. *ὑπὸ δουρί* IV, 477. V, 295. VIII, 126. XIII, 213. *ὑπ' ἔγχεϊ* I, 620. II, 130. 397. III, 307. VII, 99. 525. IX, 83. 134. 188. X, 85. XI, 167. XIII, 448. *ὑπ' ἄκοντι* II, 375. X, 107. XIV, 318. *ὑπὸ μελίῃ* IX, 184. *ὑπὸ ξίφεϊ* IV, 357. XIII, 354. *ὑπαὶ βελέεσσιν* III, 81. *ἅρπῃ ὑπ'* VI, 218. *ὑπὸ - πελέκεσσι* XI, 389. *ὑπὸ σιδήρῳ* XII, 135.

219. *ἀπαὶ νέκυος* perperam conj. Scal. — *τοίδ'* A, *τοὶ δ'* M.

αἵ ῥά θ' ἑὸν περὶ σίμβλον ἀπειρέσιαι ποτέωνται
ἄνδρ' ἀπαμυνόμεναι, ὃ δ' ἄρ' οὐκ ἀλέγων ἐπιούσας
κηροὺς ἐκτάμνησι μελίχροας, αἳ δ' ἀκάχονται
καπνοῦ ὑπὸ ῥιπῆς ἠδ' ἀνέρος, ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
ἀντίαι ἀΐσσουσιν, ὃ δ' οὐκ ὄθετ' οὐδ' ἄρα βαιόν·
ὣς Αἴας τῶν οὔτι μάλ' ἐσσυμένων ἀλέγιζεν,
ἀλλ' ἄρα πρῶτον ἐνήραθ' ὑπὲρ μαζοῖο τυχήσας
Μαιονίδην Ἀγέλαον, ἔπειτα δὲ Θέστορα δῖον·
εἷλε δ' ἄρ' Ὠκύθοον καὶ Ἀγέστρατον ἠδ' Ἀγάνιππον
Ζωρόν τε Νίσσον τε περικλειτόν τ' Ἐρύμαντα,

---

222. *αἴθ' ἑὸν* AC2, *αἴτε ἑὸν* MC1 et vulgo, „*αἴθ' ἐδανὸν*, *dulce*, vel *αἴπερ ἑὸν*." RHOD. „Scribe *εἷον* poetarum more." (sic!) DAUSQ. Pauw. *αἴτε ἑὸν*, quod Sylb. (v. Dorv. *vann. cr.* p. 582) conj., commendat, sed Quintum *φίλον* positurum fuisse ad I, 100. 468 vidimus. Itaque praetuli, quod Hermann. *Orph.* p. 743 emendavit, *αἵ ῥά θ' ἑὸν*, et Spitznero *mant.* p. 219 probatum, et

μ λ

Lehrsio receptum. — *σιλβον* (*μ* et *λ* ab alt. m.) M. — *ποτέωνται* AE1 C12, *ποτέονται* M, et ita conjecit Pauw. recepitque Tychs. Lehrs., sed conjunctivum retinendum fuisse constans Quinti usus evincit: cfr. XI, 157. XII, 532 et vid. *prolegg.* II, 2, §. 39 et 40.

223. *ὅδ' ἄρ* A, *ὃ δ' ἄρ* M.

η

224. *ἐκτάμνσι* (*η* ab alt. m.) M. Cum apud Homerum hodie quidem ubique — vid. Spitzn. ad *Γ*, 62 et *K*, 346 et cfr. *X*, 23. 93. *ι*, 111 sq. — harum formarum conjunctivus sit restitutus, isque etiam apud Quintum quibusdam locis, ut I, 148. 176. III, 378. V, 132 recte legatur, eundem hic quoque restituendum quis putaverit. Sed obstat ei, quod in comparationibus post *ὃ δ' ἄρα* et similia semper indicativus adnectitur: vid. I, 442. 633. II, 332. 383. III, 145. VI, 381. VII, 470. IX, 368. X, 116. XIII, 57. Itaque cum conjunctivo etiam *ὃς ἄρ' οὐκ* scribendum esset. Sed accedit alius locus ubi cum libri similem indicativum teneant, conjunctivus nulla ratione intrudi potest: XIII, 402

πάντα γὰρ ἠμάλδυνε θεὴ Κύπρις,
ἥπερ ἁπάντων
ἀθανάτων δάμνησι νόον θνητῶν
τ' ἀνθρώπων.

Indicativum necessarium esse cum per se intelligitur, tum ceteri loci indicant: I, 653. II, 16. III, 86. IV, 91. V, 522. VI, 43. 77. 625. VIII, 149. 215. XI, 426. XIII, 51. XIV, 459. 575. — *αἴδ'* A, *αἳ δ'* M. — *ἀκάχωνται* edd. Basil. et Rhod., *ἀκάχονται* AC12 M, in quo *ο* dubie scriptum et propterea ab ead. m. suprascriptum.

225. *ὑπαὶ* A et vulgo, *ὑπὸ* M. — *ῥοπῆς* A, quod tacite corr. Rhod., *ῥιπῆς* M.

226. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — Comparationem quamquam paullo aliter institutam jam Apoll. Rhod. II, 130 sqq. habet:

ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
αἳ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσιν·
ὣς οἵγ' οὐκέτι δὴν μένον ἔμπεδον.

227. *ἀλέγιζεν* M.

228. *ἐνήραθ'* A et vulgo, *ἐνήραθ'* M.

230. *ἄρ* M. — *Ἀρχύθοον* A et vulgo, *Ὠκύθοον* M, quod praetuli: idem nomen Nonn. XXVIII, 279 legitur.

231. *Ζώρόν τε* ed. Rhodom., quod fideliter retinuit Pauw. notatus ob id a Dorvill. *vann. crit.* p. 230. — *περικλυτόν* AM; corr. Rhod.

ὃς Λυκίηθεν ἵκανεν ὑπὸ μεγαλήτορι Γλαύκῳ,
ναῖε δ' ὅγ' αἰπεινὸν Μελανίππιον ἱρὸν Ἀθήνης
ἀντία Μασσικύτοιο Χελιδονίης σχεδὸν ἄκρης,
τὴν μέγ' ὑποτρομέουσι τεθηπότες εἰν ἁλὶ ναῦται,
εὖτε περιγνάμπτωσι μάλα στυφελὰς περὶ πέτρας·
τοῦ δ' ἄρ' ἀποφθιμένοιο κλυτὸς πάϊς Ἱππολόχοιο
παχνώθη κατὰ θυμόν, ἐπεί ῥά οἱ ἔσκεν ἑταῖρος·
καί ῥα θοῶς Αἴαντα κατ' ἀσπίδα πουλυβόειαν
οὔτασεν, ἀλλά οἱ οὔτι διήλασεν ἐς χρόα καλόν·
ῥινοὶ γάρ μιν ἔρυντο βοῶν καὶ ὑπ' ἀσπίδι θώρηξ,
ὅς ῥά οἱ ἀκαμάτοισι περὶ μελέεσσιν ἀρήρει·
Γλαῦκος δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ
Αἰακίδην Αἴαντα δαμασσέμεναι μενεαίνων,
καί οἱ ἐπευχόμενος μέγ' ἀπείλεεν ἄφρονι θυμῷ·
„Αἶαν, ἐπεί νύ σέ φασι μέγ' ἔξοχον ἔμμεναι ἄλλων
Ἀργείων, σοὶ δ' αἰὲν ἐπιφρονέουσι μάλιστα

---

232. *ὑπαὶ* A et vulgo, *ὑπαι* M; correxi. — *Γλαύκω* M.

233. *αἰπειὸν* A, *αἰπεινὸν* ME1, et ita corr. Rhod. — *ἱερὸν* AM et vulgo, *ἱρὸν* emend. Rhod., quod probavit Spitzn. *mant.* p. 221 et recepit Tychs.; cfr. Apoll. Rhod. II, 718 ibique Wellauerum.

234. *ἀντί' ἐμασικύτοιο* A, *ἀντί' αἰμασικύτοιο* C2, *ἄντια Μασικύτοιο* MVNV123 C1a, et ita (sed *Μασσικύτοιο*) corr. Rhod. Brodaeus. — *χελιδόνης* AC2, *χελιδοναίης* C1, *χελιδονίης* MVNV123a, et ita corr. Rhod. — „E1 plane ut Rhod. correxit.“ TYCHS.

236. *σινφελὰς* (*ἀγκ.* iisdem literis et ead. m.) M, *ἀγκύρας* de qua scriptura in *emendatt.* p. 190 ita sum commentatus: „quamquam haec sanissima videntur, et Quintus etiam alibi similiter est locutus (cfr. I, 295. VI, 478. IX, 357. XI, 368. XIV, 624), suspicionem tamen movet illud *ἀγκύρας*. Hoc cum per se plane nullam habeat rationem, corruptum videtur ex *ἀγκύλας*, quod fortasse fuit interpretamentum diversae scripturae: *σκολιάς*. Valde incertum est, fateor, utrum vere ita scripserit Quintus necne; sed origo illius vocis *ἀγκύρας* probabiliter inde derivari potest. Nec diffitendum de promontorio, quale h. l. innuitur (*περιγνάμπτωσι*), apte dici *σκολιὰς πέτρας*. Usus est hoc adjectivo Quintus IX, 501 loco mutilo, ubi tamen ex certissima Rhod. suspicione vitae viae, quas ingredi quemque mortalem fata cogunt, *σκολιαί* appellantur.“ Et *σκολιὸς λαβύρινθος* Callim. IV, 311 dixit. Recipere tamen illam conjecturam non ausus sum. — *πάτρας* (ε ab alt. m.) M.

237. *ἆρ* M.

238. *παχνόθη* (ω ab alt. m.) M. — *ἐπεὶ ῥά* A, *ἐπεὶ ῥὰ* M.

239. *πολυβόειαν* AMC2, *πολυβοείην* C1; corr. Rhod.

241. *εἴρυντο* A, *ἤροντο* C1, *εἴρηντο* C2, *ἔρυντο* M et ita corr. Rhod.

242. *ἀρήξει* V.

245. „In E1 post hunc versum, qui est in fine paginae, lacuna est usque ad v. 577 vacuis tribus paginis; tum folium 41 incipit v. 578 *ἐκ βλεφάρων*.“ TYCHS.

246. *αἶαν* M. — *ἐπεὶ νύ σε φασὶ* AM et vulgo; corr. Spitzn. *observatt.* p. 115.

247. *ἐπιφρονέουσι* AM et ceteri, ut videtur; *ἐπι φρονέουσι* ex Pau-

ἄσπετον, ὡς Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι, τῷ σε θανόντι
οἴω συνθανέεσθαι ἐπ' ἤματι τῷδε καὶ αὐτόν."
ὣς ἔφατ' ἀκράαντον ἱεὶς ἔπος· οὐδέ τι ᾔδη,
ὅσσον ἀμείνονος ἀνδρὸς ἐναντίον ἔγχος ἐνώμα.
τὸν δ' ὑποδερκόμενος προσέφη μενεδήιος Αἴας·
„ἆ δείλ', οὔ νύ τι οἶδας, ὅσον σέο φέρτερος Ἕκτωρ
ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισι; μένος δ' ἀλέεινε καὶ ἔγχος
ἡμέτερον· πινυτὸν γὰρ ὁμῶς ἔχε κάρτεϊ θυμόν·
σοὶ δ' ἤτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον, ὅς ῥά μοι ἔτλης
ἐς μόθον ἐλθέμεναι μέγ' ἀμείνονί περ γεγαῶτι·
οὐ γάρ μευ ξεῖνος πατρώιος εὔχεαι εἶναι,

---

wii et Heynii sententia scripsit Tychs.; sed vid. *prolegg.* II, 2, §. 12. Dausq. ineptissime ἐπιφθονέουσι conjecit.

248. τῶ M.

249. πηῷ A, ποιῷ M, quod recepit Tychs. Lehrs., et jam conjecerat *Pauw.* his verbis: „scribere potes perbene ποῖω (sic!) συνθανέεσθαι *mori faciam una* · Locutio est apprime Graeca: ποῖω autem modus est subjungendi, non indicandi, qui hic minus congrueret. Τῷ hic vertere debes *ideo:* quia te non aliter, quam Achille, sese immensum extulerunt Graeci, idcirco faciam, ut cum suo egregio tu alter egregius hodie una ad Orcum eas. Sarcasticum voculae animadvertis, spero. Interpres ejus rationem habuit nullam." Recte a contorta illa locutione ad usitatum et simplex Rhodomanni οἴω revocavit Spitzn. *observatt.* p. 5 sq.; et cfr. Ξ, 456 καί μιν ὀΐω — κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω. Sed alia praeterea de h. l. oritur quaestio. Patet enim ex sequentibus τῷ non esse *ideo,* sed potius pronomen de Achille intelligendum, quemadmodum intellexit Rhodom. vertens: *cum quo exanimato.* Verum jam apparet apodosin deesse referendam ad illud ἐπεί νύ σέ φασι etc. Quodnisi putamus Glaucum fervido pugnandi impetu abreptum, cum haec initio ita juncturus esset: *cum te summum habeant heroem, ego te interficiam,* injecta Achillis mentione apodosin alio modo adnexuisse, unum pluresve versus excidisse statuendum est. Illud cum non prorsus incredibile videatur, ne nimis multa terreant defectus vestigia, ea h. l. omisi.

250. ᾔδει M, sed alteram formam in Homero hodie ubique receptam et a Spitznero *observatt.* p. 142 defensam retinui. Legitur praeter h. l. apud Quintum ᾔδη I, 96 (etiam in M). IV, 100. ᾔδει VII, 15 (sed hic ᾔδη V) et 522.

252. τόνδ' A, τὸν δ' M.

253. ὦ δεῖλ' M, sed ἆ δείλ' formula Homerica etiam a Quinto constanter retinetur VI, 41. 414, quocum convenit ἆ δειλοί III, 167. VII, 513. VIII, 256. XI, 217. XII, 540. ἆ δειλή I, 100. ἆ δειλός III, 455. De vocativi accentu admonuit Spitzn. *observatt.* p. 115 sq. — οὔτι AM, οὔτοι C12, quod recepit Tychs. Lehrs., et id olim Spitzn. *v. Gr. her.* p. 110 tantum ad hiatum attentus nihil molestiae habere judicavit; „οὔτοι vel οὐδέ τι vel οὔ νύ τι" RHOD. Ex his unum postremum Quinti consuetudini aptum esse demonstravit Spitzn. *observatt.* p. 5, et cfr. v. 114. Dausq. οὔτι σὺ οἶδας, Pauw. οὔτι γε οἶδας et Scal. οὔ νύ τοι conjecerunt.

356. δή τοι VNV123, si fides: nam versus ob Pauwii notam collatus videtur. Et illud omnino ferri non posse satis notum est. „In tenebris haeret et obscuratus est in pectore: Locutionem nota." PAUW. Pessime ille interpretatus est, cum jam Rhodom. recte vertisset: *at tibi animus ad tenebras tendit.* Vid. Υ, 25 ἀρήγεθ' ὅπη νόος ἐστί. Χ, 185 ἔρξον ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο.

258. ξένος AC2, ξεῖνος MVNV123 C1a, et ita corr. Rhod.

οὐδέ με δωτίνῃσι παραιφάμενος πολέμοιο
νόσφιν ἀποστρέψεις ὡς Τυδέος ὄβριμον υἷα·
ἀλλὰ καὶ εἰ κείνοιο φύγες μένος, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
ζωὸν ἀπὸ πτολέμοιο μεθήσομαι ἀπονέεσθαι·
ἦ ἄλλοισι πέποιθας ἀνὰ κλόνον, οἳ μετὰ σεῖο
μυίῃς οὐτιδανῇσιν ἐοικότες ἀΐσσουσιν
ἀμφὶ νέκυν Ἀχιλῆος ἀμύμονος; ἀλλ' ἄρα καὶ τοῖς
δώσω ἐπεσσύμενος θάνατον καὶ κῆρας ἐρεμνάς.“
ὣς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐνεστρωφᾶτο, λέων ὣς
ἐν κυσὶν ἀγρευτῇσι κατ' ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην·
πολλοὺς δ' αἶψ' ἐδάμασσε μεμαότας εὖχος ἀρέσθαι
Τρῶας ὁμῶς Λυκίοισι· περιτρομέοντο δὲ λαοί,
ἰχθύες ὡς ἀνὰ πόντον ἐπερχομένου ἀλεγεινοῦ

---

259. *δωτίνῃσιν παρφάμενος* A, *δωτίνῃσι παρφάμενος* C2, *δωτίνῃσι παραφάμενος* MC1, *δωτίνῃσι παραιφάμενος* Rhod. emend., cui imperite obloquitur Pauw. „non necesse. Nam versus est bonus, quamquam minus jucundus.“ Jure eum perstrinxit Dorvill. *vann. crit.* p. 340. Cfr. *M*, 249 *ἠέ τιν' ἄλλον Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποστρέψεις πολέμοιο.*

260. In *υἷα* in M *α* super confusum duarum literarum ductum legitur punctis circumscriptum, quarum literarum prior *ο* fuit. Unde ne quis *υἱόν* restituendum arbitretur, Quintum in versus clausula *υἷα* praetulisse evincunt plurimi loci: II, 338. III, 127. 128. 298. VI, 83. 492. VII, 61. VIII, 101. 491. X, 176. XIII, 169. 347. Praeterea III, 260. IV, 227. VI, 66. VII, 355. VIII, 195 *ὄβριμον υἷα* et V, 134 *Νηλέος υἷα* legitur, unde patet hoc II, 243, ubi aliquid turbatum esse *υἱὸς*, quod in M legitur, ostendit, illud IV, 1 restituendum esse.

261. *οὐ σέ τ' ἔγωγε* A et vulgo (nisi quod pejus etiam *ἔγω γε* Tychs. Lehrs.), *οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε* M, et ita emendavit Spitzn. *observatt.* p. 16, quod necessarium fuit. Neque enim copula quid h. l. sibi velit perspicitur.

262. *μεθήσομεν* V.

263. *ἀνακλόνον* M. — *οἱ* errore Tychs. Lehrs.

264. *μυίαις* AM et vulgo; correxi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 2. — *οὐτιδανοῖσιν* AC2, *οὐτιδανῇσιν* MC1, et ita corr. Rhod. — *ἀΐσσουσι* M.

266. *ἐπεσσυμένοις* AM et vulgo. Id quamquam defendi potest, ut pro conditionali membro accipiatur — *si appropinquent* —, tamen de Trojanis, qui simul muscis conferuntur advolantibus quidem sed facile abigendis, gravius dictum videtur. Itaque potius ad Ajacem referas, de quo 267 *ἐνεστρωφᾶτο* dicitur, qui porro 271 comparatur cum delphino in ceteros pisces irruente — *ἐπερχομένου* —. Inde *ἐπεσσύμενος* reponendum fuit, quod ex more Quinti comparatione illustratum repetitur 274. — *ἐρυμνάς* AM; emend. Rhod.

267. *ἐπεστρωφᾶτο* A et vulgo, *ἐπεστρωφάτο* M; vid. quae dixi in *emendatt.* p. 190 sq.: pugnat Ajax circumdatus a Trojanis, qui ab omnibus partibus Achillis corpus cingunt (cfr. v. 213. 220 sq. 265. 275). Sed propter hanc ipsam rem potius *ἐνεστρωφᾶτο* scribendum videtur, id quod etiam verba *ἐν κυσίν* requirunt. Similia vide I, 308 *δεινὸς γὰρ ἐνεστρωφᾶτο Κυδοιμὸς Λαοῖς ἐν μέσσοισιν.* VI, 350 *ἐν δὲ Κυδοιμὸς Στρωφᾶτ' ἐν μέσσοισι* et cfr. ibid. 397 *κάπρος μαίνετ' ἐνὶ μέσσοισιν.* XI, 49 *ἵπποι — πολλοῖσιν ἐνεπλάζοντο νέκυσσιν.* — *ὥς* AM.

268. *ἀρευτῇσι* (*γ* ab alt. m.) M.

269. *δ' ἔτ'* AC2, *δ' αἶψ'* M, *δ' ἄρ'* C1; *δ' ἔνθ'* conjecit Rhod., *δ' αὖτ'* vel *εἶτ'* Scal.

κήτεος ἢ δελφῖνος ἁλιτρεφέος μεγάλοιο·
ὣς Τρῶες φοβέοντο βίην Τελαμωνιάδαο
αἰὲν ἐπεσσυμένοιο κατὰ κλόνον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
μάρναντ', ἀμφὶ δὲ νεκρὸν Ἀχιλλέος ἄλλοθεν ἄλλοι
μυρίοι ἐν κονίῃσιν ὅπως σύες ἀμφὶ λέοντα
κτείνοντ'· οὐλομένη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει.
ἔνθα καὶ Ἱππολόχοιο δαΐφρονα δάμνατο παῖδα
Αἴας ὀβριμόθυμος· ὃ δ' ὕπτιος ἀμφ' Ἀχιλῆα
κάππεσεν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι περὶ στερεὴν δρύα θάμνος·
ὣς ὅγε δουρὶ δαμεὶς περικάππεσε Πηλείωνι
βλήμενος· ἀμφὶ δέ οἱ κρατερὸς πάϊς Ἀγχίσαο
πολλὰ πονησάμενος σὺν ἀρηιφίλοις ἑτάροισιν
εἴρυσεν ἐς Τρῶας, καὶ ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ
δῶκε φέρειν ἑτάροισι μέγ' ἀχνυμένοις περὶ θυμῷ·
αὐτὸς δ' ἀμφ' Ἀχιλῆι μαχέσκετο· τὸν δ' ἄρα δουρὶ
μυῶνος καθύπερθεν ἀρήιος οὔτασεν Αἴας
χειρὸς δεξιτερῆς· ὃ δ' ἄρ' ἐσσυμένως ἀπόρουσεν
ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο, κίεν δ' ἄφαρ ἄστεος εἴσω·
ἀμφὶ δέ οἱ πονέοντο περίφρονες ἰητῆρες,
οἵ ῥά οἱ αἷμα κάθηραν ἀφ' ἕλκεος, ἄλλα τε πάντα
τεῦχον, ὅσ' οὐταμένων ὀλοὰς ἀκέονται ἀνίας.
Αἴας δ' αἰὲν ἐμάρνατ' ἀλίγκιος ἀστεροπῇσι
κτείνων ἄλλοθεν ἄλλον, ἐπεὶ μέγα τείρετο θυμῷ
ἀχνύμενος κέαρ ἔνδον ἀνεψιοῖο δαμέντος.

---

273. *Τρώες* errore Tychs. Lehrs.

275. *ἀχιλῆος* AC2, *Ἀχιλλέος* MC1 et ita corr. Rhod., Dausquejo praeterea *Ἀχιλλέα* tentante, quod ab hiatu vitiosum est.

277. *κτάνοντ'* A, *κτάνωντ'* C2, *κτείνοντ'* MVC1 et ita corr. Rhod. — „Illud *περὶ σφίσι* conjunctum hic minus arridet mihi: An *περὶ* adverbialiter sumendum? Potest: nam ita aliter etiam Quintus. Sic tamen legere praestaret *πέριξ σφίσι*, ut ne ambiguum superesset.“ PAUW. Neutrum ferri potest: sed Quintus, ut omnino praepositionibus paullo liberius utitur, *περὶ σφίσι* ita posuit, ut fere sit *undique in iis*: idem VIII, 183 legitur *ἀργαλέη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει*, et simile est I, 310 *περὶ δέ σφισι Κῆρες — στρωφῶντο* coll. 308, et V, 392 *βρυχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει*. Cfr. *prolegg.* II, 2, §. 24.

279. *ὀμβριμόθυμος* A, *ὀβριμόθυμος* M. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἀμφαχιλῆα* M.

282. *βλημένος* A; tacite corr. Pauw.

284. *εἰς* AM et vulgo, *ἐς* ego scripsi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 22. — *εἰς* AM, *ἐς* C1 et ita corr. Rhod.

285. *θυμῶ* M.

286. *τόν δ'* A.

288. *ὅδ' ἆρ* A, *ὃ δ' ἀρ* M.

289. *ὀστέου* AM, *ὄστεον* VC12]; „pro *ὀστέου* malim *ἄστεος*.“ RHOD.

291. *κάθηραν* A et vulgo, *κάθηραν* M. — *ἄλλά* A, *ἀλλά* M, quod errore recepit Tychs. Lehrs; corr. Spitzn. *observatt.* p. 97.

293. *ἐναλίγκιος* AMC2, *ἀλίγκιος* C1 et ita corr. Rhod. — *ἀστεροπῆσι* M.

294. *θυμῶ* M.

295. *ἀχνύμενος δὴ αἰὲν* A et vulgo, *ἀχνύμενος δὴν αἰὲν* M; *ἀχνύ-*

ἄγχι δὲ Λαέρταο δαΐφρονος υἱὸς ἀμύμων
μάρνατο δυσμενέεσσι· φέβοντο δέ μιν μέγα λαοί·
κτεῖνε δὲ Πεισάνδροιο θοὸν καὶ ἀρήιον υἷα
Μαίναλον, ὃς ναίεσκε περικλυτὸν οὖδας Ἀβύδου·

μενος δῆτ' αἰὲν conjecit Spitzn. *v. Gr. her.* p. 110, hiatui tantummodo infestus. Sed patet et haec omnia inepta et *αἰέν* malum supplementum esse ex v. 293 adscitum, cum genuinum periisset. Itaque non sufficit quod olim in *epist. crit.* p. 710 conjeci *ἀχνύμενος κῆρ αἰέν.* Potius emendandum videtur *κέαρ ἔνδον* ex V, 531. XIII, 271; et cfr. III, 504. V, 568. Potuit etiam *ἀχνύμενος κατὰ θυμόν* secundum V, 572 (et cfr. II, 35. V, 428) scribi, sed illud *δὴν* in M relictum videbatur ex *ἔνδον*, et praecedit *τείρετο θυμῷ.* Majorem etiam emendatio nostra speciem accipit inde, quod imitatus est aperte *O*, 554

ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο.

Eo versu etiam Spitzn. *v. Gr. her.* p. 84 recte locum contra Pauwium defendit, qui metri gratia *ἀνεψιοῦ οἷο δαμέντος* scribi jussit. Homericum Quintus ob clausulam trisyllabam immutavit. — *ἀνεψειοῖο* C1.

297. *φοβέοντο* AMC2, quo servato Scal. *δυσμενέσιν* conj., *φοβοῦντο* C1 et ita corr. Pauw, quod recepit Tychs. Lehrs., cui formae jure infensus Spitzn. *observatt.* p. 6 *φοβεῦντο* commendavit. Sed praestat altera Pauwii conjectura *φέβοντο.* Quintus enim pro versus necessitate semper aut *φέβοντο* (vel *ἐφέβοντο*) — I, 6. II, 378. 387. III, 165. 358. VI, 259. VII, 527. VIII, 256. 390. IX, 179. 209. XI, 114. 176. 404. XIII, 375 — aut *φοβέοντο* — II, 17. 299. III, 185. 213. 273. 497. IV, 484. V, 84. 297. 662. VI, 541. VII, 534. VIII, 346. 499. IX, 269. XI, 215 — nullo sensus discrimine dixit. — *δε* M.

298. *κτεῖναι* (sine *δὲ*) AC2, *κτεῖνε* (sine *δὲ* ut videtur) M12, *κτεῖνε δὲ* C1, *κτεῖνε δὲ* (*αι* ab alt. m.) M, et ita emend. Rhod. — *Πείσανδρόν τε θοὸν* AM et vulgo. — *ἀρήϊον* AM, *Ἀρήϊον* Tychs. Lehrs.: vid. ad v. sq.

299. *Μέναλον* A, *Μαίναλον* VM12 C12, *Μαινάλου* M, quod recepit Tychs. Lehrs. Magnopere hic locus interpretes vexavit, quos deinceps audiamus. „*Κτεῖνε δὲ* et *Μαίναλον.* Hic *ἀρήϊον* pro nomine proprio accepi. Ideoque initio sequentis versus *Μαινάλου* scribendum putavi. Lectio tamen Aldina stabit, si *τὸ υἷα* respectum habeat ad *τὸ Πεισάνδρου.* Ut sententia sit, et Martium Pisandri filium Maenalum una interfecit.“ RHOD. Postrema, quae paullo obscuriora recte intellexit Spitzner *observatt.* p. 124 ita, ut Rhodom. Pisandrum celerem ac Maenalum, fortem ejus filium, caesos putaverit. „*Ἀρήιον* vix pro nomine proprio esse potest: Quid si legamus uno ductu, *κτεῖνε δὲ Πείσανδρόν τε* vel *Πείσανδρόν γε θοὸν καὶ ἀρήϊον υἷα Μαινάλου* etc.? Sic verba sane apta sunt, et perbene etiam sequitur *τῷ δ' ἔπι*: quod incongruum est, si de duobus ita conjunctim agatur antea. Nam sic *τοῖς δ' ἔπι* scribendum fuisset sine dubio. Si cum Rhodomanno Maenalum pro filio Pisandri habeamus, *ὅς ναίεσκε* etiam minus conveniens est. Nam filius seorsim a patre habitare non creditur in dubio; et proinde perperam de habitatione filii loquuntur verba, non de habitatione patris. In re ambigua hactenus optimum videtur, quod ego suspicor.“ PAUW. Spitzner *l. c.* p. 124 sq. his partim consentiens maximeque sollemni adjectivi *ἀρήιος* usu nisus, solum Pisandrum, celerem ac fortem, Maenali filium ab Ulixe caesum putavit. Sed neglexit ille ferri tum nullo modo posse *τε* post *Πείσανδρον* positum. Inde ego olim in *recens. Hermann.* p. 262 pro *τε θοὸν* conjeci *σθεναρὸν* vel *κρατερὸν*, Hermannus autem ibid. *καὶ Ἀρήιον υἷας* et v. 300 *τοῖς δ' ἔπι* scribit. Sed huic conjecturae duo obstant: primum quod monuerunt Pauw. et Spitzn. de *ἀρήιος*, deinde relativum membrum *ὅς*, quod male refertur ad patrem, cum in notanda inter-

τῷ δ' ἔπι δῖον ἔπεφνεν Ἀτύμνιον, ὅν ποτε Νύμφη
Πηγασὶς ἠΰκομος σθεναρῷ τέκεν Ἠμαθίωνι
Γρηνίκου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Πρωτέος υἷα δάϊξεν Ὀρέσβιον, ὅστε μακεδνῆς
Ἴδης ναιετάασκεν ὑπὸ πτύχας, οὐδέ ἑ μήτηρ
δέξατο νοστήσαντα περικλειτὴ Πανάκεια,
ἀλλ' ἐδάμη παλάμῃσιν Ὀδυσσέος, ὅστε καὶ ἄλλων
πολλῶν θυμὸν ἔλυσεν ὑπ' ἔγχεϊ μαιμώωντι
κτείνων ὅν κε κίχῃσι περὶ νέκυν· ἀλλά μιν Ἄλκων
υἱὸς ἀρηιθόοιο Μεγακλέος ἔγχεϊ τύψε
πὰρ γόνυ δεξιτερόν· περὶ δὲ κνημῖδα φαεινὴν
ἔβλυσεν αἷμα κελαινόν· ὃ δ' ἕλκεος οὐκ ἀλέγιζεν,
ἀλλ' ἄφαρ οὐτήσαντι κακὸν γένεθ', οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
ἱέμενον πολέμοιο δι' ἀσπίδος οὔτασε δουρί·
ὦσε δέ μιν μεγάλῃ τε βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρὸς
ὕπτιον ἐς γαῖαν· κανάχησε δέ οἱ πέρι τεύχη
βλημένου ἐν κονίῃσι, περὶ μελέεσσι δὲ θώρηξ

---

fectorum patria ea membra semper ad ipsos eos referantur; postremo, quod idem Tychsenianae et Spitznerianae rationi adversatur, *υἷας* in versus clausula positum, genitivo ad sequentis initium rejecto: cfr. ad v. 260. Itaque nihil prodest XI, 37, quem locum Spitzn. ad defendendum *Μαινάλου* adduxit, *κτεῖνε δ' ἄρ' Ἰφιτίωνα καὶ Ἱππομέδοντα δάμασσε Μαινάλου ὄβριμον υἷα.* His causis ductus praetuli quod Hermanno etiam in mentem venit sed postea displicuit, *Πεισάνδροιο θοὸν καὶ ἀρήιον υἷα Μαίναλον.* — *οὔδας* M.

300. *τῶ δ' ἐπὶ* M. — *ποτέ* M.

301. *σθεραρῶ* M. — *Ἡμαλίωνι* AM et vulgo. „An potius *Ἡμαθίωνι?* Vid. Suidam in voce *Ἡμαθία.*“ PAUW. Hoc reposui ex sententia Lobeckii *pathol. serm. Gr. prolegg.* p. 98, not. 38.

302. *γρυνίκου* C12. — *ποταμοῦ* AC2, *ποταμῶ* (*οῦ* ab alt. m.) M, *ποταμοῖο* C1, et ita corr. Rhod. — *ῥρόον* M. — *ἄρ αὐτῶ* M.

303. *Πρωτέως* M. — *ὅς τε* Tychs. Lehrs.

304. *ναιετάεσκεν* A et vulgo, *ναιετάασκεν* M et ita corr. Spitzn. *mant.* p. 215; recepit Lehrs.

305. *περικλυτὴ* AM; *περικλειτὴ* tacite corr. Rhod.

306. *ὅς τε* Tychs. Lehrs.

307. *ἐπ'* AM; corr. Rhod.

308. *κίχησι* AM et vulgo, *κίχῃσι* corr. Spitzn. *observatt.* p. 38.

309. *ἀρηϊθέοιο μεγακλέος* A, *ἀρηιθόοιο* M1, *ἀρηιθόου* M2, *ἀρηϊθόοιο* (lineola nomen propr. indicante) *μέγα κλέος* M, unde quis scribendum censeat, quod jam Pauw. conjecit, *Ἀρηιθόοιο μεγακλέος.* Sed *μεγακλῆς* nec apud Homerum nec apud Quintum pro adjectivo legitur. — *τύψε* AM; corr. Tychs. hic quidem.

310. *παρ* M. — *κνημίδα φαεινύν*: *ἑ* (lineola ab alt. m.) M.

311. *ἔβλυσεν* (*ἔ* ab alt. m.) M. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἀλέγιζεν*: *ἀ* M.

312. *λλ'* M. — *ἄρ* M.

313. *ἱέμενον* A, *ιέμενον* M; tacite corr. Rhod.

314. *μεγάλη τε βίη* M.

315. *δὲ* A, *δέ* M. — *περὶ* AM et vulgo; correxi. — *τεύχηϊ* A, tacite corr. Rhod., *τεύχη*: *βλη* M.

316. *μένου* M. — *μελλέεσσι* M. — *θώρηξ*: *δεύε* M.

δεύετο φοινήεντι λύθρῳ· ὃ δὲ λοίγιον ἔγχος
ἐκ χροὸς ἐξείρυσσε καὶ ἀσπίδος, ἕσπετο δ' αἰχμῇ
θυμὸς ἀπὸ μελέων, ἔλιπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών.
τοῦ δ' ἑτάροις ἐπόρουσε καὶ οὐτάμενός περ Ὀδυσσεύς,
οὐδ' ἀπέληγε μόθοιο δυσηχέος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
πάντες ὁμῶς ἐπιμὶξ Δαναοὶ μέγαν ἀμφ' Ἀχιλῆα
προφρονέως ἐμάχοντο, πολὺν δ' ὑπὸ χείρεσι λαὸν
ἐσσυμένως ἐδάϊζον ἐϋξέστῃς μελίῃσιν·
εὖτ' ἄνεμοι θοὰ φύλλα κατὰ χθονὸς ἀμφιχέωνται
λάβρον ἐπιβρίσαντες ἀν' ἄλσεα ὑλήεντα
ἀρχομένου λυκάβαντος, ὅτε φθινύθουσιν ὀπῶραι·
ὣς τοὺς ἐγχείῃσι βάλον Δαναοὶ μενεχάρμαι·
μέμβλετο γὰρ πάντεσσιν Ἀχιλλέος ἀμφὶ θανόντος,
ἐκπάγλως δ' Αἴαντι δαΐφρονι· τοὔνεκ' ἄρ' ἔμπης
Τρῶας ἄδην ἐδάϊζε κακῇ ἐναλίγκιος Αἴσῃ.
τῷ δ' ἔπι τόξ' ἐτίταινε Πάρις· τὸν δ' αἶψα νοήσας
κάββαλε χερμαδίῳ κατὰ κράατος· ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσεν
ἀμφίφαλον κυνέην ὀλοὸς λίθος· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ

---

317. *το* M. — *λύθρω* M. — *ἔγχος:* *χροὸς* M.

318. *ἐξείρυσε* (*ἐ* ab alt. m.) ab initio M, *ἐξείρυσε* A; tacite corr. Tychs. — *αἰχμῇ θυμὸς ἀπὸ* M. — Cfr. *Π*, 504 *ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο.*

319. *ἀπαὶ* A et vulgo, *ἀπὸ* M (sed antecedente versu: hic enim in eo exorditur *μελέων*), et ita jam voluit Hermann. *Orph.* p. 712. — *λίπεν* AMC2, *λεῖπεν* C1 et ad marg. adscript.: (*ἢ ὅλον τὸ ἔπος δακτυλικόν.*, *ἔλιπεν* corr. Rhod. — *αἰών*: *τοῦ δ' ἑ* M.

320. *ἑτάρους* A, *τάροις* M et ita corr. Rhod. — *οὐταμένου* A, *οὐτάμενός* M et ita corr. Rhod. (*οὐταμενός* errore Tychs. Lehrs.) — *Ὀδυσσέος* AM, *Ὀδυσσεύς* corr. Rhod.

321. *ὡς* AM; *ὣς* tacite corr. Tychs.

322. *δαναοὶ ἐπιμὶξ* A, ordinem invertit M, recte: vid *prolegg.* II, 1, §. 6. — *Ἀχιλῆας* (linea et *α* ab ead. m.) M. Inde minime probarem, si quis conjiceret *νέκυν ἀμφ' Ἀχιλῆος.*

323. *ὑπο χείρεσσι* M.

324. *μελίησιν* M.

325. *κατὰ θοὰ φύλλα* AM12, ordinem emendat M. „Praepositionem *κατὰ* ante *θοὰ* positum in suum locum restitui." RHOD. — *ἀμφιχέωντες* (sed *ες* in correct.) M. Nihil latere puto.

326. *ἐπ'* AM et vulgo, *ἀν'* emendavit Spitzner. *observatt.* p. 282. Tum Hermann. *Orph.* 744 olim quamquam dubitanter Quintum Homeri exemplo *ἄλσεα δενδρήεντα* scripsisse suspicatus est. Tamen et ipse hiatum excusavit — cfr. *prolegg.* II, 1, §. 11 — et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 88 vulgatam defendit callida recentiorum imitatione multis exemplis demonstrata.

327. *ὁπῶραι* M.

329. *ἀμφιθανόντος* A, *ἀμφὶ θανόντος* M et tacite corr. Rhod.

330. *ἄρ* M.

331. *ἐναλίγλιος αἴση* M.

332. *ἐπὶ* AM et vulgo; correxi.

333. *κάμβαλε* (*β* ab alt. m.) M. — *κρατὸς* AM, *κράατος* C1, et ita corr. Rhod. Scal. — *ἐνδ'* A, *ἐκ δ'* conj. Scal. — *ἄρα θλάσσεν* AM et vulgo; correxi.

334. *δε* M.

μάρψεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι κατήριπεν, οὐδέ οἱ ἰοὶ
ἤρκεσαν ἱεμένῳ· ἐκέχυντο δ' ἄρ' ἄλλυδις ἄλλοι
ἐν κονίῃ· κενεὴ δὲ παρεκτετάνυστο φαρέτρη·
τόξον δ' ἔκφυγε χεῖρε· φίλοι δέ μιν ἁρπάξαντες
ἵπποις Ἑκτορέοισι φέρον ποτὶ Τρώιον ἄστυ
βαιὸν ἔτ' ἀμπνείοντα καὶ ἀργαλέον στενάχοντα·
οὐδὲ μὲν ἔντε' ἄνακτος ἑκὰς λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ
ἐκ πεδίοιο κόμισσαν ἑῷ βασιλῆι φέροντες.
τῷ δ' Αἴας ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεεν ἀσχαλόων κῆρ·
„ὦ κύον, ὡς θανάτοιο βαρὺ σθένος ἐξυπάλυξας
σήμερον· ἀλλά σοὶ εἶθαρ ἐλεύσεται ὕστατον ἦμαρ
ἢ τινος Ἀργείων ὑπὸ χείρεσιν ἢ ἐμεῦ αὐτοῦ·

---

335. *μάρψ* (ˇ i. e. *εν* ab alt. m.) M. — *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἰοὶ* om. pr. m., sed add. alt. m. in M.
336. Cfr. Nonn. V, 300 *ἀλλά οἱ οὐ χραίσμησε ποδῶν δρόμος, οὐδὲ φαρέτρη Ἤρκεσεν.* — *ἰεμένω* M. — *ἐκάχυντο* (*έ* ab alt. m.) M. — *γὰρ* AM et vulgo, *δ' ἄρ'* emendavi et his verbis commendavi in *emendatt.* p. 191: „Caussa, ob quam sagittae nullius usus fuerint Paridi, non potest haec esse, quod eae hic illic in pulvere disjectae sunt, sed quod Paris lapidis ictu sopitus iis uti nequit."
337. *κονίη* M. — *παρεκτάνυστο* M.
338. *ἔκφυε* M. Cfr. Nonn. XXVIII, 206—225, ubi similia de Deriade narrantur lapidis ictu prostrato.
340. *ἐμπνείοντα* AM et vulgo; *ἀμπνείοντα* ex Struvii emendatione scripsi: vid. supra ad v. 160.
341. *οὐδ' ἔμεν* M, quod cave praeferendum censeas. Invenitur sane ea forma I, 461. XIV, 285. 634, sed h. l. posita a simplicitate et consuetudine Quinti abhorret, cui contra illud *οὐδὲ μέν nec quidem* maxime familiare est. Vid. II, 570. 630. III, 725. 743. V, 214. 225. 259. 282. 287. VII, 526. VIII, 356. IX, 180. 205. XII, 85. XIII, 145. Hos locos qui contulerit eandem locutionem etiam VIII, 423 restituendam fuisse videbit, ubi, quod praeterea nusquam invenitur, *οὔτι μέν* legebatur.
342. *κόμισαν* AM, *κόμισαν* (σ supra) C1, *κόμισσαν* corr. Dausq., qui praeterea *πεδίου κομίσαντο* vel *ἐκόμισσαν* male tentabat. — *ἑῶ* M.
343. *τῶ* M. — *ἀσχαλόωντι* AM et vulgo, quod refutavi et emendavi in *emendatt.* p. 191 sq. his fere verbis: Non apte verbum *ἀσχαλάαν*, quod semper de vehementi ira aut maerore dicitur, h. l. ad Paridem transfertur lapidis jactu ita prostratum, ut mentis haud amplius compos a sociis ex proelio auferatur. Cfr. v. 340 *βαιὸν ἔτ' ἀμπνείοντα καὶ ἀργαλέον στενάχοντα.* Itaque de hoc si aliquid adjiciendum erat, potius *ἀσθμαίνοντι* (ut apud Nonn. XXVIII, 26 de Deriade: *ἀδρανὲς ἆσθμα τιταίνων*) seu simile quidpiam poni debebat. Sed verbum *ἀσχαλάαν* optime referatur ad Ajacem Paridi infestissimum, quod efficias scribendo *ἀσχαλόων κῆρ.* Idem exitus supra I, 681 invenitur. Et similiter de Achille interemptum Thersiten increpante ibid. 755 dictum erat *ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ.* Verbum his locis praeterea occurrit, quos duxi notandos, ut quisque videat id etiam apud Quintum non de corporis dolore, sed de animi vehementiore motu dici: I, 707. II, 174. 369. III, 55. 86. 138. 459. IV, 231. 514. V, 103. 180. 341. 411. 445. 460. 502. 559. 606. VI, 407. VII, 261. 330. 456. 465. IX, 413. X, 325. 421. XI, 111. 210. 416. 493. 580. XIII, 264. XIV, 424."
346. *τίνος* M. — *ὑπο* M.

νῦν δ' ἐμοὶ ἄλλα μέμηλε περὶ φρεσίν, ὡς Ἀχιλῆος
ἐκ φόνου ἀργαλέοιο νέκυν Δαναοῖσι σαώσω."
ὣς εἰπὼν δηίοισι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλεν,
οἵ ῥ' ἔτι δηριόωντο νέκυν πέρι Πηλείωνος.
οἳ δέ οἱ ὡς ἄθρησαν ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσι
πολλοὺς ἐκπνείοντας, ὑπέτρεσαν οὐδ' ἔτ' ἔμιμνον,
οὐτιδανοῖς γύπεσσιν ἐοικότες, οὕστε φοβήσῃ
αἰετὸς οἰωνῶν προφερέστατος, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
πώεα δαρδάπτωσι λύκοις ὕπο δῃωθέντα·
ὣς τοὺς ἄλλυδις ἄλλον ἀπεσκέδασε θρασὺς Αἴας
χερμαδίοισι θοοῖσι καὶ ἄορι καὶ μένεϊ ᾧ·
οἳ δὲ μέγα τρομέοντες ἀπὸ πτολέμοιο φέβοντο
πανσυδίῃ, ψήρεσσιν ἐοικότες, οὕστε δαΐζων
κίρκος ἐπισσεύει, τοὶ δ' ἰλαδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
ταρφέες ἀΐσσουσιν ἀλευόμενοι μέγα πῆμα·

---

347. *ὧς* M.

349. *χεῖρας* AC12, *κῆρας* M et *Rhod.* his verbis: „legi etiam potest *κῆρας*." Vid. ad v. 41.

350. *οὔδ' ἔτι* A, *οἵ τ' ἔτι* Tychs. e sua conj. et Lehrs., *οἵ ῥ' ἔτι* MV. — *περὶ* AM; corr. Tychs.

351. *ἄθροισαν* V. — *σθεναρῆσι* M. — *χέρεσσιν* (et *ν* cum scriptum sit in correct. literae *σ*, ab ead. m. ad marg. adscriptum *γρ ν*) M. Qua scriptura nonnihil adjuvari C1, in quo uno versu addito haec leguntur

οἳ δ' ὡς (*ἐπεὶ* teste Tychs.) *εἰσάθρησαν ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσιν*
Αἴαντος Τελαμωνιάδαο καὶ ἔγχεϊ μακρῷ,
πολλοὺς ἐκπνείοντας, ὑπέτρεσαν, οὐδ' ἔτι μίμνον,

notavi in *programm.* p. 12. Et medium quidem versum non Quinti sed librarii esse nemo negabit. Sed cum eo in codice verae lacunae saepe malis supplementis sint expletae, qua de re dixi *l. c.* p. 10 sq. et nunc in *addend.* ad Tychs. commentat. V, §. 7, quaeritur num hic quoque versus interciderit. Id quamquam certo negari non potest, tamen cum nec in vulgata scriptura etiam in M servata quidquam desideretur et cum Ajacis mentionem modo praegressam rursus inculcari incommodum videatur, nec quid alias interseri potuerit facile excogitari possit, hic quidem nullas defectus notas posui. Potuit autem qui C1 scripsit, cum omisso *οἱ* mutilatum versum male *οἳ δ' ὡς εἰςάθρησαν* supplevisset, sequente *ὑπὸ σθεναρῇσι χέρεσσιν* facile eo induci, ut versum, qui deesse videretur, de suo adderet.

352. *οὐδέ τι μίμνον* AM, *οὐδ' ἔτι μίμνον* C1 et ita corr. Rhod.; augmentum ego posui.

353. *οὐτιδανοῖσι* C1. — *γύπεσιν* (*σ* ab alt. m. suprascr.) M. — *φοβήσει* AM; corr. Rhod.

354. *οιωνῶν* M. — *ἐνόρεσσι* M.

355. *δαρδάπτουσι* AM; corr. Rhod. — *ὑποδηωθέντα* AM (nisi quod *ι* subscribendum om.) et vulgo, dispescuit vocabula Spitzner. *observatt.* p. 87.

356. *ἄλυδις* (*λ* ab alt. m. suprascr.) M.

357. *ὦ* M et errore Tychs.

358. *οἱ δε* M. — *τρωμέοντες* (*ο* ab ead. m.) M.

359. *πανσυδίη* M, *πασσυδίη* C1.

360. *τοίδ'* A, *τοὶ δ'* M.

361. *ταρφέα* AM, *ταρφέες* emend. Rhod., quod justum esse demonstrant IX, 72. XII, 199. Contra *ταρφέα* aut pro adjectivo neutris addi-

ὥς οἵγ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ Πριάμοιο πόληα
φεῦγον ὀϊζυρῶς ἐπιειμένοι ἀκλέα φύζαν
Αἴαντος μεγάλοιο περιτρομέοντες ὁμοκλήν,
ὅς ῥ' ἕπετ' ἀνδρομέῳ πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας·
καί νύ κε δὴ μάλα πάντας ἐπασσυτέρους ἀπόλεσσεν,
εἰ μὴ πεπταμένῃσι πύλῃς ἐσέχυντο πόληα
βαιὸν ἀναπνείοντες, ἐπεὶ φόβος ἦτορ ἵκανε·
τοὺς δ' ἔλσας ἀνὰ ἄστυ, νομεὺς ὥς αἰόλα μῆλα,
ἤιεν ἐς πεδίον, χθόνα δ' οὐ ποσὶ μάρπτεν ἑοῖσιν
ἐμβαίνων τεύχεσσι καὶ αἵματι καὶ κταμένοισι·
κεῖτο γὰρ εὐρὺς ὅμιλος ἀπειρεσίῃ ἐπὶ γαίῃ
ἄχρις ἐφ' Ἑλλήσποντον ἀπ' εὐρυχόροιο πόληος
αἰζηῶν κταμένων, ὁπόσους λάχε δαίμονος Αἶσα·
ὥς δ' ὅτε λήιον αὖον ὑπ' ἀμητῆρσι πέσῃσι

---

tur, ut VIII, 231. IX, 124, aut adverbii vices sustinet, ut, I, 700. IV, 346. 559. VI, 638. VII, 322. 718. VIII, 270. — *ἀΐσουσιν* (σ ab alt. m.) M. — *ἀλευάμενοι* A, *ἀλευόμενοι* M, quod h. l. praeferam: non postquam vitarunt, sed dum vitant mortem avolant. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 232.

363. *ἀλκέα* A, *ἀκλεᾶ* M; corr. Rhod.; Scal. *ἐπιειμέν' ἀνάλκεα* vitiose conj.

365. *ἀνδρομέω* M.

366. *καὶ νύκε* A. — *ἀπόλεσσαν* M.

367. *πεπταμένησι πύλης.* M. — *ἐπέχυντο* A et vulgo, *ἐσέχυντο* M, et ita jam Rhodom. legisse ex interpretatione patet: „nisi apertis in urbem portis infusi essent.“ — *πόληα* AMC2, *πόληος* C1, et ita Tychs. Lehrs. scripserunt ex conjectura *Pauwii*, cujus verba haec sunt: „malim *πόληος*: nam *πεπταμένῃσι πύλῃς* minus placet absolute, et *ἐπέχυντο πόληα* nescio, an eo sensu recte dicatur cum casu quarto.“ A et M scripturam restituendam esse jam in *emendatt.* p. 192 contendi: „Male *πύλῃς ἐπέχυντο πόληος* de Trojanis dicitur non *ad* portas tantum urbis accedentibus, sed *in* ipsam *urbem per* portas irruentibus. Cfr. Φ, 610 *ἐσέχυντο Ἐς πόλιν.* Quint. V, 301 *Ἴλιον ἐσκατέδυσαν.* VIII, 368 *κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πτολίεθρον.* Contra ibid. 386 *ἐπέχυντο πόληι* dictum est de Achivis, qui urbem oppugnaturi *ad muros* succedunt.“

368. *ἐπει* M. — *ζόφος* A, *φόβος* M, quod senserat sed suo more rejecit Pauw. his: „maxima anxietas, quae tenebras animo obducit, et morti quasi similis est: Hesychius *ζόφος, δυσθυμία.* Qui *φόβος* scriberent, errarent:“ Mirum nec Rhodom. offendisse, qui vertit: „nam a tenebris cor circumventum erat.“ — *ἵκανεν* AM et vulgo; correxi.

369. *τοίσδ'* A, *τοὺς δ'* M. — *ἔρσας* AM, *ἔλσας* emend. Rhod., cui male adversatur Pauw., qui *ἔρξας*, ut Dausq. *εἴρξας*, commendat. Recte contradixit Heynius, cujus verba in re perspicua attulisse satis est: „Tale tempus vocis *ἔργω, εἴργω* et *εἵργω* non occurrit. At *ἔλσαι, ἔλσας* frequentatur poetis et ipsi Homero, ut *A*, 409 *ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς,* ab antiquo *ἔλω*, idem quod *εἰλέω* *includo*, Φ, 225 *πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ.*

370. *οὐποσὶ* A. — *ἑοῖσιν* (sic) M. — „Homericum: Ξ, 228 *οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν.* Hoc tamen rarius.“ PAUW.

371. *εμβαίνων* M.

372. *ἀπειρεσίη* M. — *γαίη* M.

373. *εὐρυχώροιο* AM; corr. Rhod.

374. *λάχεε* A, *λάχεν* M; tacite corr. Rhod.

375. *πέσησι* M.

πυκνὸν ἐόν, τὰ δὲ πολλὰ καταυτόθι δράγματα κεῖται
βριθόμενα σταχύεσσι, γέγηθε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
ἀνέρος εἰσορόωντος, ὅ τις κλυτὸν οὖδας ἔχῃσιν·
ὣς οἵγ' ἀμφοτέρωθε κακῷ δμηθέντες ὀλέθρῳ
κεῖντο πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο
πρηνέες· οὐδέ τι Τρῶας Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες
σύλεον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι δηωθέντας,
πρὶν Πηλήιον υἷα πυρῇ δόμεν, ὅς σφιν ὄνειαρ
ἔπλετ' ἐνὶ πτολέμοισιν ἑῷ μέγα κάρτεϊ θύων·
τοὔνεκά μιν βασιλῆες ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες
ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον, εὖ δὲ φέροντες

---

376. κατευτόφι (et αυ supra ras. duarum literarum script.) M.

377. γείγηθε (γεί in ras. et γο γε ab ead. m.) M. — ἔργω M.

378. εἰσορόωντο (ς ab alt. m.) M. — ὅστις M. — ἔχησιν AM; tacite corr. Tychs.

379. οἳ A et vulgo, οἱ M, οἵγ' recte emendavit et firmavit — his locis I. 528. II. 233. IV. 224. V, 438. VIII, 67. IX, 73. X, 251 — Spitzner. *mant.* p. 221, recepit Lehrs. — ἀμφοτέρωθεν A, ἀμφοτέρωθε M et tacite corr. Rhod. — κακῶ τμηθέντες ὀλέθρω M.

380. πολυκαύτοιο A, πολυκλαύτοιο MVNV123 L12 C12 et ita corr. Rhod.

382. κονίησι M. — δηωθέντας M.

383. πυρὶ AM; πυρῇ emend. Rhod., contra quem male ad caesuram provocat Pauw. Imitatus est Homerum Ψ, 45 πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρί. — ὅσφιν M.

385. οὔνεκά (quia νν in ras., suprascr. ab ead. m.) M. γρ οὔνεκά

386. φορέοντο AMC1, φορέοντα C2, πονέοντο VNV123, et ita emend. Rhod. Scal. — Quaestionem hic primum movit Pauw. infra ad v. 523: „hic demum Achillis cadaver curatur ad sepulturam. Et sic male scriptum est supra v. 386 ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον εὖτε φέροντες Κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι: id certum et perspicuum jam ex hisce. Scribendum igitur ibi — ὄντε φέροντες Κάτθεσαν.“ Hanc juncturam Epicorum consuetudini alienam esse non opus pluribus demonstretur. Quod Hermann. *Orph.* p. 744, quamquam multis exemplis hiatum ipse defendit — et cfr. *prolegg.* II, 1, §. 10 —, dubitanter conjecit πονέοντ' ἀπερείσιον, etiam propterea rejiciendum est. quod forma ἀπερείσιος apud Quintum non dicitur nisi de *infinita multitudine*. Vid. II, 646. XI, 154 ἀπερείσια φῦλα. XI, 305 ἀπερείσιον αἷμα. Contra ἀπείριτον pro adverbio positum hac ipsa sede invenitur IV, 415. 557. XIII, 279. Neque enim ἀπείριτον h. l. cum νέκυν jungendum est. quod Rhodom. accidit vertenti: „circa procerum cadaver occupati erant“, id quod Pauwio ansam praebuit *hominis ineptias* increpare, *qui immensa cerebello suo infixisset ubique*. — εὖτε AM et vulgo, nisi quod Lehrs. ex Scaligeri conjectura ἔστε posuit. De illo in *emendatt.* p. 192 ita sum commentatus: εὖτε *postquam* (*ubi* Rhod.) non quadrat. Tum enim membra sic cohaererent: „reges Achillem e mortuorum strage extrahentes circa mortuum magnopere occupati erant, *postquam* portantes eum in tentorio collocaverunt.“ Sed haec oratio ab Epicorum consuetudine abhorret. nec apta inde existit sententia. Verba enim πονέοντο ἀπείριτον referenda tum essent ad eas curas, quibus Achillem in tentorio jam positum fuerint prosecuti. At vero ibi quid factum sit, inde a v. 388 diligentius narratur. Itaque, ut illa verba ad Achivorum principum in auferendo Achille laborem spectent,

κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι νεῶν προπάροιθε θοάων·
ἀμφὶ δέ μιν μάλα πάντες ἀγειράμενοι στενάχοντο
ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ὃ γὰρ πέλε κάρτος Ἀχαιῶν.
καὶ τότ' ἐνὶ κλισίῃσι λελασμένος ἐγχειάων
κεῖτο βαρυγδούποιο παρ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου,
οἷος ὑπερφίαλος Τιτυὸς πέσεν, ὁππότε Λητὼ
ἐρχομένην Πυθῶδε βιάζετο, καί ἑ χολωθεὶς
ἀκάματόν περ ἐόντα θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
λαιψηροῖς βελέεσσιν, ὃ δ' ἀργαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
πουλυπέλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρυπέδοιο
μητρὸς ἑῆς· ἣ δ' υἷα περιστονάχησε πεσόντα
ἐχθόμενον μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πότνια Λητώ·
τοῖος ἄρ' Αἰακίδης δηίων ἐπικάππεσε γαίῃ
χάρμα φέρων Τρώεσσι γόον δ' ἀλίαστον Ἀχαιοῖς·

---

scribi debet: *εὖ τε φέροντες* etc., *bene*, i. e. curiose, studiose ferentes. Cfr. *Σ*, 231 *αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντες Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι.*“ Haec etiamnunc probo, nisi quod potius *εὖ δὲ* scribendum est. Nec in illo *εὖ* quidquam est scrupuli: similiter *Δ*, 112 *καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε* dictum est. Quod Lehrs. edidit *ἔστε* jam in *rec. c. p.* 73 sq. refutavi, cum ne haec quidem membrorum sociatio Epicorum sit. Hermannus olim *ἔκ τε φέροντες* conjecit, sed ea praepositio post *ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες* otiosior videtur, quam quae conjectura inferri debeat. Postremo Spitznerus in literis ad me datis *εἶτα* scripsit; sed neque hoc praeterea apud Quintum invenitur, et alienum est propterea quod verba *ἀμφὶ νέκυν πονέοντο ἀπείριτον* ipsum portandi laborem indicant.

387. *κλισίῃσι* M.

388. *στονάχοντο* A, *στενάχοντο* M et corr. Rhod.

389. *κάρτος* et tum ras. quatuor literarum M. Inde quis suspicari possit olim lectionis varietatem hic fuisse: *ὃ γὰρ κράτος ἔπλετ' Ἀχαιῶν.* Utrumque aeque bonum.

390. *δὴ τότ'* AM et vulgo; *καὶ τότ'* ego scripsi: vid. ad I, 120. — *κλισίῃσι* M. — *λελασμένος* cum genit. in hac sede amant. Cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 87, qui *Π*, 776 et Quint. I, 754. III, 379 affert. Adde Nonn. II, 16 *πηδαλίοιο λελασμένος.*

391. *ἠόσιν* M.

393. *Πυθῶ δὲ* M. — *και* M.

394. *ἀκάμαντόν* A, *ἀκάματόν* M, et tacite corr. Rhod. — *θωῶς* (o ab ead. m.) M.

395. *ὅδ'* A, *ὃ δ'* M. — *ἀργαλέω* M. — *λύθρω* M.

396. *πουλυπέλυθρος* A, *πουλυπέληθρος* C12, *πουληπέλεθρος* M, *πουλυπέλεθρος* N, et ita corr. Rhod. — *καταχθονὸς* M.

397. *ἑῆς* M. — *ἥδ'* A, *ἣ δ'* M.

398. *ἀχθόμενον* A, *ἐχθόμενον* (*ἀ* ab alt. m.) M, et ita emend. Heyn., qui adscripsit *δ*, 502 *καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ.* Sed invenerat jam Rhod., quippe interpretatus: „superis invisi.“

399. *ἄρ* M. — *ἐπικαππεσε γαίῃ* M. — De verbo decomposito cfr. Spitzner. *observatt.* p. 191.

400. Hic versus cum sequente vulgo sine lacunae signis copulatur. Quod cur necessario faciendum fuerit accurate in *programm.* p. 9 his verbis docui: „V. 401 quomodo antecedentibus adnecti potuerit, non video. Primum enim ex more finita comparatione 390-98 plene interpungendum fuit post *Ἀχαιοῖς*: tum hic ipse dativus non congruit sequentibus genitivis *λαῶν μυρομέ-*

* * * * * *

λαῶν μυρομένων· περὶ δ' ἔβρεμε βένθεα πόντου·
θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι κατεκλάσθη φίλος ἔνδον
ἐλπομένων κατὰ δῆριν ὑπὸ Τρώεσσιν ὀλέσθαι·
μνησάμενοι δ' ἄρα τοίγε φίλων παρὰ νηυσὶ τοκήων,
τοὺς λίπον ἐν μεγάροισι, νεοδμήτων τε γυναικῶν,
αἵ που ὀδυρόμεναι μίνυθον κενεοῖς λεχέεσσι
νηπιάχοις σὺν παισὶ φίλους ποτιδέγμεναι ἄνδρας,
μᾶλλον ἀνεστενάχοντο· γόου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
κλαῖον δ' αὖτ' ἀλίαστον ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείῃς
πρηνέες ἐκχύμενοι μεγάλῳ περὶ Πηλείωνι

νων: porro praeter consuetudinem his quasi in transcursu adnectuntur *περὶ — πόντου*: denique a descriptione mortui Achillis non est aptus transitus ad Graecorum luctum accuratius depingendum, qui brevissime tantum v. 388 sq. memoratus fuit. Quod quamquam pluribus fortasse versibus factum erat, sufficiebat tamen unum interjicere hujus sententiae:

[*ἀμφὶ δ' ἄρ' ἠόνες αἰνὰ περίαχον Ἑλλησπόντου*]
λαῶν μυρομένων, περὶ δ' ἔβρεμε βένθεα πόντου.

Similia ubique inveniri neminem latet in Epicis versatum. Sed ne quis v. 402 *θυμὸς δ' αὐτίκα πᾶσι κατεκλάσθη φίλος ἔνδον* etc. initium fieri putet luctus depingendi, ut apud Quintum v. 401 aut expungendum, quae quidem olim Spitzneri fuit sententia, aut post v. 417 transponendum arbitretur, apparet Graecos primum quidem ereptum socium plangere, tum vero *σφῶν αὐτῶν κήδε' ἕκαστον*, dum occiso Achille jam de revisendis parentibus, liberis atque uxoribus desperant. Hinc illud v. 408 *μᾶλλον ἀνεστενάχοντο*." Similiter apud Nonnum V, 539, postquam Aristaeus per somnum ab Actaeonis umbra de tristi illius sorte certior factus etiam Autonoae uxori rem narravit, *γόος ἔπλετο μᾶλλον*.

403. „Scribatur *ἐλπομένοις*, si cui Enallage casuum poetae usitata non placet." RHOD. Nescio quid mentis viro peritissimo hic fuerit, ut usitatam loquendi rationem attrectaret, nisi cum imperitioribus illudere voluisse putes. Certe Pauw grandi, ut solet, hiatu usus, *non faciam*, inquit, *neque alius faciet, qui judicio pollet.* In *addendis* deinde, postquam scilicet scriptorem perlegerat data opera ex XII, 162 sq. XIII, 398 sq. 404 sq. vulgatam defendit, tamen memor IX, 76 sq. se ipsum aut *πᾶσιν ὀϊομένοις* aut *πάντων ὀϊομένων* scribendum pronuntiasse, ridicule addit: „haec minus certa sunt, nec eadem facie se offerunt nobis semper et ubique."

404. *φίλον* A, *φίλων* M, Rhod. in versione, et Pauw. in editione. Tum *παρὰ νηυσί* ne cui otiosum aut mirum videatur, oppositio hoc inter et ea est, quae sequuntur *τοὺς λίπον ἐν μεγάροισιν*. Cum *ad naves* versantur, *larem familiarem* reminiscuntur dolentes. Ad sequentia comparari poterit Apoll. Rhod. III, 994 sq. *ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη Ἡμέας ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοόωσιν* (sic).

406. Rhod. *φθινύθον* proposuit, sed alterum non deterius esse jure monuit Pauw. — *λεχέεσσιν* A et vulgo, *λεχέεσσι* M.

408. *ἀνεστονάχοντο* A, *ἀνεστενάχοντο* M et corr. Pauw. ad v. 421. — *ἔρως* AM et ceteri libri, ut videtur. Correxit Tychs. Cfr. ad XII, 167.

409. *κλαῖόν τ'* AM et vulgo, quod correxi. — *αὖ* A et vulgo, *αὖθ'* M, *αὖτ'* recte Lehrs. scripsit: vid. *prolegg.* II, 2, §. 10. — *βαθείαις* AM et vulgo, quod ego correxi.

410. *μεγάλω* M. — *παρὰ* AM et

χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους δηιόωντες,
χευάμενοι δ' ᾔσχυναν ἄδην ψαμάθοισι κάρηνα·
οἵη δ' ἐκ πολέμοιο βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων
οἰμωγὴ πέλεται, ὅτε δήιοι ἐμμεμαῶτες
καίωσιν μέγα ἄστυ, κατακτείνωσι δὲ λαοὺς
πανσυδίῃ, πάντῃ δὲ διὰ κτῆσιν φορέωνται·
τοίη τις παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν ἔπλετ' ἀϋτή,
οὕνεκ' ἀοσσητὴρ Δαναῶν πάϊς Αἰακίδαο
κεῖτο μέγας παρὰ νηυσὶ θεοκμήτοισι βελέμνοις,
οἷος Ἄρης, ὅτε μιν δεινὴ θεὸς ὀβριμοπάτρη

---

vulgo, quod quamquam defendi potest, tamen ut multo significantius, cum *undique circum Achillem* effusi jaceant, restitui *περί* provocans ad v. 388 et 423.

411. „Malim copulate *χαίτας τ' ἐκ κεφαλῆς.*" PAUW. Copulam, si in libris adesset, conjectura tollendam esse nemo non videt. — *προθελύμνας* A, *προθελύμνως* M. Sed vide *K*, 15 *πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας.* Omnino ne illud adverbium uspiam inveniatur vereor. *Προθελύμνους* corr. Scal.

412. *ᾔσχυναν* AM et vulgo, *ἤσχυναν* M.

413. Turpissimo errore, cum Rhod. *ἀλέντων* rectissime vertisset: *hominibus in urbem inclusis*, Pauw. id *insulsum* ratus id participium ab *ἁλίσκω* derivatum *captos* significare putavit. Eum lapsum suo jure exagitavit Dorvill. *vann. crit.* p. 61 allatis comparandi gratia *Π*, 714. *Φ*, 607. *Χ*, 12. 47.

415. *καίωσι* M. — *κατακτείνουσι* V.

416. *πανσυδίῃ* M. — *πάντῃ* A, *πάντη* M. — *διακτῆσιν φορέονται* M. — Verbo, non re similis est *ι*, 333 *τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσιν.*

417. *τοίη τοι* AM et vulgo. Eam particulam alienam esse a comparationibus dixi in *emendatt.* p. 192, ubi *τοίη καί* conjeci. Sed praestare visa est Hermanni emendatio ibidem allata *τοίη τις* secundum ea quae ad I, 670 congessi: cfr. Apoll. Rhod. II, 1058 *τοίην τινὰ μῆτιν.* — *ἔπλατ'* V, in quo *πέπτατ'* latere quis suspicari possit, ut XIII, 542 *περιπέπτατ' ἰωή.*

419. Litem movit Struvius minor in *observatt.* p. 6 de adjectivo *μέγας*, quod cum ei nec cum *πάϊς Αἰακίδαο* jungi posse neque idem significare videbatur quod v. 434 et 543 *ἐκχύμενος μάλα πουλύς* et v. 396 *πουλυπέλεθρος*, in *δαμείς* mutavit ex I, 714. III, 379. 729. Quibus etiam alia ut I, 817. VI, 272. 290 addi poterant. Verum *μέγας*, quod epitheton alibi etiam ut infra v. 672 et IV, 268 Achilli adscribi ipse notavit Struvius, hic quominus cum *κεῖτο* jungi potuerit, non perspicio: eo aptius idem h. l. erit epitheton, quo vividius vasti corporis adspectu *ἀοσσητῆρος* memoria excitatur et recolitur. Et propter hanc ipsam causam Marti confertur, de quo Homerus *Φ*, 497 *ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.* Quod autem Struvius nudo dativo *θεοκμήτοισι βελέμνοις* offendit, eodem plane modo VIII, 232

ὣς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κεῖτο
Χερσὶ Νεοπτολέμοιο καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,

ubi si participium necessarium putasset, facile *ὣς Τρώων λαὸς δεδαϊγμένος ἐν χθονὶ κεῖτο* seu simile quid scribere poterat. — *θεοτεύκτοισι* A, *θεοκμήτοισι* M, quod jure recentiores receperunt: cfr. V, 6. 49 (ubi male *θεοδμήτῳ* legebatur). XII, 514. „*θεητεύκτοισι* vel *θεοκτήτοισι* vel *θεοσσεύτοισι.*" RHOD.

420. *ὀμβριμοπάτρη* A, *ὀβριμοπάτρη* M.

Τρώων ἐν πεδίῳ πολυαχθέϊ κάββαλε πέτρῃ.
Μυρμιδόνες δ' ἄλληκτον ἀνεστενάχοντ' Ἀχιλῆα
εἰλόμενοι περὶ νεκρὸν ἀμύμονος οἷο ἄνακτος·
ἠπίου, ὃς πάντεσσιν ἶσος πάρος ἦεν ἑταῖρος·
οὐ γὰρ ὑπερφίαλος πέλεν ἀνδράσιν οὐδ' ὀλοόφρων,
ἀλλὰ σαοφροσύνῃ καὶ κάρτεϊ πάντ' ἐκέκαστο.
Αἴας δ' ἐν πρώτοισι μέγα στενάχων ἐγεγώνει
πατροκασιγνήτοιο φίλον ποθέων ἅμα παῖδα,
βλήμενον ἐκ θεόφιν· θνητῶν γε μὲν οὔτινι βλητὸς

---

421. *πεδίω* M. — *πολυάχεϊ κάμβαλε* AC2, *πολυάχεϊ κάββαλε* C1, *πολυαχθέϊ κάββαλε* MVNV3, et ita corr. Rhod. — *πέτρη* M.

422. *ἄληκτον* AM, *ἄλληκτον* C1 et ita corr. Pauw.

423. *οἷο* om. AC2, add. MVNV3, et ita supplevit Pauw., *ἀμφὶ ἄνακτος* C1. „Ante *ἄνακτος* pone *αἰέν*.“ RHOD. Dausq. inepte ut solet *υἱόν*, Brodaeus *ἠΰν* addi volebat.

424. *ἠπίου* M. — *πάντεσιν ἶσος* (σ ab alt. m.) M.

426. *σαοφροσύνη* M.

428. *φίλων ἅμα παῖδα* * AC2, *φίλον ποθέων ἅμα παῖδα* MN, quod receperunt Tychs. et Lehrs., *φιλῶν ἅμα παῖδα βαστάζων* VV123 M12 (hi quidem a Const. Lascaris manu: ceterum ex V in Tychseni excerptis nihil notatum est, sed et eum et V3 ita habere ex Schowio concludendum putavi, cujus haec sunt verba p. 69: „Neapol. codex *a ceteris primi ordinis codd. ita discedit: φίλον ποθέων ἅμα παῖδα.*“ Praeterea ubi plus uno versu e codd. suis adscripsit, ubique signum codd. ultimo tantum adscribere solet.), *φίλων ἅμα παῖδ' ἄριστον* C1. Corruptelae origo patet: adjectivum ad Achillem pertinens atque participium ad Ajacem spectans confusa sunt a librariis. Hoc si verum est, maxime probabilis videtur optimorum codd. scriptura, in qua tamen olim *ἅμα*, quod videretur explicari non posse, mutaturus eram in *μάλα* insolenti apud Quintum quidem positura. Nunc vero sensum optime perspectum esse intellexi a Tychsenio, cujus verba haec sunt: „Sensus esse debet: non tantum bonum principem et belli socium (cfr. 418 et 423 sq.), sed *simul* cognatum, patrui filium, desiderans lugebat.“ Id confirmat II, 463 *ὁμῶς ἑτάρῳ καὶ ἄνακτι* et III, 576 *μυρομένη καὶ ἄνακτα καὶ ἀνέρα.* Nunc ceteras interpretum conjecturas deinceps recensere placet. „Versum sic resarsi: *πατροκασιγνήτοιο φίλον θαμὰ παῖδα φιλήσας.* Quod si cui non placeat, post *παῖδα κρυβηδὸν* reponat et sic vertat: magnopere lamentans invocabat crebro dilectum patrui filium clam seu furtim etc.“ RHOD. Hanc alteram conjecturam jure refutavit Dausq., quod propalam amicum lamentari et flere viri ipsi et Martis filii affectarent; ipse *πατροκασιγνήτοιο φίλοιο μέτωπα φιλήσας* inepte procudit. Nec melius res Brodaeo cessit *τοκήων* in fine addenti. Pauw. *φίλον μάλα παῖδ' ἐπιδέρκων*, Tychsen. olim in *commentat. de Quinto* p. 51 *φίλον μάλα παῖδ' Ἀχιλῆα* conjecit. Ego olim cum offenderer illo *ἅμα*, id aut in *μάλα* mutaturus eram, recepta optimorum codd. scriptura, quo facto male positum foret id adverbium, aut *πατροκασιγνήτου φίλον ἀμφαφόων θαμὰ παῖδα* majore conamine tentabam, provocans morem illum, quo solebant mortuos amplexari et contrectare: *Σ*, 317. *Ω*, 724, ad quem morem *X*, 373 acerbe alluditur: *μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ.* Recte autem insuavem ei versu objecit modulationem Hermannus, qui ex illo *βαστάζων* scripsit: *φίλον θαμὰ παῖδ' ἀγαπάζων*, quae scriptura omnibus ceteris facile superior, nisi obstitisset optimorum codd. auctoritas, recipienda fuisset.

429. *βλημένον* A, *βλήμενον* M. —

ἦεν, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὸς εὐρυπέδοιο·
τὸν τότε κῆρ ἀχέων ὀλοφύρετο φαίδιμος Αἴας,
ἄλλοτε μὲν κλισίας Πηληιάδαο δαμέντος
ἐσφοιτῶν, ὁτὲ δ᾽ αὖτε παρὰ ψαμάθοισι θαλάσσης
ἐκχύμενος μάλα πουλύς, ἔπος δ᾽ ὀλοφύρατο τοῖον·
„ὦ Ἀχιλεῦ μέγα ἕρκος ἐϋσθενέων Ἀργείων,
κάτθανες ἐν Τροίῃ Φθίης ἑκὰς εὐρυπέδοιο
ἔκποθεν ἀπροφάτοιο λυγρῷ βεβλημένος ἰῷ,
τόν ῥα ποτὶ κλόνον ἄνδρες ἀνάλκιδες ἰθύνουσιν·
οὐ γάρ τις πίσυνός γε σάκος μέγα νωμήσασθαι
ἠδὲ περὶ κροτάφοισιν ἐπισταμένως ἐς Ἄρηα
εὖ θέσθαι πήληκα καὶ ἐν παλάμῃ δόρυ πῆλαι
καὶ χαλκὸν δηίοισι περὶ στέρνοισι δαΐξαι
ἰοῖσίν γ᾽ ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένους —
— — — — ἐσσύμενος πολεμίζειν·

ἐκθεόσφιν AC2, *ἐκ θόσφιν* M, *ἐκ θεόφιν* C1 et ita corr. Rhod. Pauw. male *γε* pro *γάρ* positum ratus inutiliter monet Quintum non incondite scribere potuisse *θνητῶν γὰρ ἂν οὔτινι* etc.

431. *τότ᾽ ἀχέων* (et in fine *) A, *τότ᾽ ἀχαίων* C12, *τότε δακρυχέων* VNV3, *τότε κῆρ᾽* (sic!) *ἀχέων* M, quod etiam a Scaligero inventum Tychs. et Lehrs. recte receperunt. Rhod. *τότ᾽ ἄδην ἀχέων*, quod per se bonum esset, Dausq. *τότε ἀχνύμενος*, Pauw. *τότε δὴ ἀχέων* conjecit, uterque male. — *ὀλ φύρεται* M.

432. *ἀλλ᾽ ὅτε* A, *ἄλλοτε* MC1 et ita corr. Rhod.

433. *ὅτε* AM et vulgo. Correxi.

434. *πολὺς* M.

435. *κάρτος* A et ceteri libri, ut videtur, *ἕρκος* M. Totus versus etiam II, 390 legitur, et cfr. III, 449. V, 423. De hiatu v. *prolegg.* II, 1, §. 9.

436. *ἐς Τροίην* A, *ἐν Τροίῃ* M et ita em. Rhod.

437. *ἔκπροθεν* A, *ἔκτοθεν* (sed *τ* in rasura, ubi primum scriptum erat *π*) M, *ἔκποθεν* recte emend. Rhod: cfr. Herm. *Orph.* p. 823 et vid. XII, 509 et quod apud Apollonium II, 824 et III, 1289 legitur: *ἔκποθεν ἀφράστοιο.* Tertio loco II, 224 non dubito quin scribendum sit

Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν
ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθροι.

Vulgo enim quod legitur *ὀλέθρου* defendi nequit.

438. *ῥά ποτικλόνον* M. — *ἰθύνουσι* M.

439. *πίσυνός* AM, *πισυνός* Tychs. Lehrs. errore, quem correxit Spitzn. *observatt.* p. 24.

440. *ἤδε* M. — *ἐπισταμένως* AM et omnes libri, ut videtur, *ἐπιστάμενος* propter sequens *εὖ* proposuit Pauw., recepit Tychs. Sed recte vulgatam reduxit Lehrs., nam et hujuscemodi productio a Quinto aliena est, et *ἐπισταμένως* vocabulum Homericum alibi etiam Quinto usurpatum — IV, 334. 339. XIII, 66 — hic eo minus mutandum erat, quod Quintus ad Homeri usum se applicuisse videtur, apud quem aliquoties *εὖ καὶ ἐπισταμένως* legitur: *Κ*, 265. *υ*, 161. *ψ*, 197. Et eadem fuit Spitzneri sententia v. *Gr. her.* p. 64 et *mant.* p. 240.

441. *πήλικα* A, *πύληκα* (*η* et *υ* ab alt. m.) M; tacite corr. Rhod. — *παλάμη* M.

442. *περι* M.

443. Versus sine lacuna in AC2 ita legitur:

ἰοῖσιν γ᾽ ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένως πολεμίζειν.

γ᾽ om VM1 C1. — *ἀπάνευθεν ἐπεσσύμενος* MVC 1 M 1, *ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένως πολεμίζει* Rhod. em.,

εἰ γάρ σευ κατέναντα τότ' ἤλυθεν, ὅς σ' ἔβαλέν περ,
οὐκ ἂν ἀνουτητί γε τεοῦ φύγεν ἔγχεος ὁρμήν.
ἀλλὰ Ζεὺς τάχα που τάδε μήδετο πάντ' ἀπολέσσαι,
ἡμέων δ' ἐν καμάτοισιν ἐτώσια ἔργα τίθησιν·
ἤδη γὰρ Τρώεσσι κατ' Ἀργείων τάχα νίκην
νεύσει, ἐπεὶ τόσσον περ Ἀχαιῶν ἕρκος ἀπηύρα.

---

quod recepit Tychs. et probaverat Pauw., nisi quod *ἐπεσσύμενος* jungendum cum *ἀπάνευθεν* commendabat. Verum id verbum de iis dicitur, qui ipsi in hostes irruunt, nec adjecto *ἀπάνευθεν* apud Epicum quidem de sagittario procul stante dici potuit. Nec minus recte Tychsenianam scripturam impugnavit Bonitius *l. c.* p. 1229 sq. ita: „adverbium *ἐπεσσυμένως* quum per alteram sui ipsius partem impetus vehementiam, per alteram hostilem animum denotet, ubi de bellatore usurpatur, laudem continere et per se certum est, et comparato loco Quinti VII, 499 confirmatur. At vero ab h. l. prorsus alienum est, si ei, qui eminus sagittis pugnet, vel species ulla laudis concedatur; quare *ἐπεσσυμένως* corruptelae videtur convictum esse: utrum autem ejus loco scriptum censeam *ἐπεσσυμένοις*: *sagittis, quae eminus feruntur*, an *ἐπεσσυμένῳ*: *sagittis eminus cum eo pugnat, qui in ipsum irruit*, non ausim dicere, quum utrumque et sensu et mutandi facilitate commendetur.“ Recte vero utrumque, quorum prius a Lehrsio receptum etiam Glasewaldo *observatt.* p. 13 in mentem venit, rejecit Spitzner. *observatt.* p. 24, modo ne nihil omnino mutare satius putasset. Nec Hermanni conjectura locus persanatur scribentis in *rec. c.* p. 259: *ἰοῖσίν κ' ἀπάνευθεν ἐπεσσυμένῳ πολεμίζοι*, neque omnino Atticus, quem dicimus, optativus Quinto familiaris est. Paullo melius etiamnunc scripsisse mihi videor in *emendatt.* p. 193 *ἀπάνευθεν ἀφιστάμενος*, quo describatur sagittandi segnities, *qui procul stans a pugnantium tumultu* sagittis sine periculo fortissimum quemque prosternat. Attuli *Δ*, 340 *καταπτώσσοντες ἀφέστατε*. *Ν*, 738 *οἳ μὲν ἀφεστᾶσιν*. *Ξ*, 132 *ἀφεστᾶσ' οὐδὲ μάχονται*. *λ*, 544 *νόσφιν ἀφεστήκει*, denique *Α*, 48 de Apolline *ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκεν*. Et addere poteram *Ν*, 263 *οὐ γὰρ ὀΐω Ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν*. Hodie tamen alio ducere videatur librorum scriptura, maximeque infinitivus *πολεμίζειν* duobus aliis locis I, 268. 576 *λιλαιόμενος πολεμίζειν* et Homericis quibusdam ita firmatus, ut eo minus videatur mutandus esse, quum locutio *ἰοῖς πολεμίζειν* apud Epicum quidem vereor ne sit inaudita. Itaque hic quoque lacunam eamque plurium versuum esse arbitror: nam ne sequentia quidem *εἰ γάρ* vulgatis satis apte adnectuntur. *Ἐπεσσυμένους* scripsi in sqq. positum olim fuisse *interficiendi vulnerandive* verbum arbitratus ut *Μ*, 388 *ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε*, et *ἐσσύμενος πολεμίζειν* memor Homericorum *Λ*, 717 et *Ν*, 787. — Ceterum *ἰοῖσιν* AM et vulgo, quod correxi.

444. Ne quis *κατέναντά ποτ'* scribendum conjiciat, temporis notio, quam innuit *τότε*, latet in *ὅς σ' ἔβαλέν περ*.

446. *που* manco versu AC2 et ceteri libri, ut videtur, praeter C1, in quo *που λάθρα* legitur, *που τάδε* M, et idem jam invenerat Rhod. conjectando. Quo magis mirari licet, quod et interpretes ineptas excogitarunt scripturas, Dausq. *τάχα πρόχνυ ἐμήδετο*, Pauw. *τάχα που ἐπεμήδετο* vel *τάχα που ἐπεμήσατο* vel adeo *τάχα που νῦν μήδεθ' ἅπαντ' ἀπολέσθαι*, et Tychs. cum Lehrsio *νῦν* receperunt. Notavi jam in *emendatt.* p. 193. Cfr. *Ν*, 632 *σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται*. — *ἀπολέσθαι* A, *ἀπολέσσαι* M et ita corr. Rhod.

449. *τόσον* A, *τόσσον* MC1 et ita corr. Sylburg. (Dorvill. *vann. crit.* p. 582.) Pauw.

ὢ πόποι, ὡς ἄρα πάγχυ γέρων ἐν δώμασι Πηλεὺς
ὀχθήσει μέγα πένθος ἀτερπέϊ γήραϊ κύρσας·
*   *   *   *   *
αὐτῇ σὺν φήμῃ μιν ἀπορραίσει τάχα θυμόν·
ὧδε δέ οἱ καὶ ἄμεινον ὀϊζύος αἶψα λαθέσθαι·
εἰ δέ κεν οὐ φθίσῃ ἓ κακὴ περὶ υἱέος ὄσσα,

---

450. *δώματι* AM, *δώμασι*, quod Pauw. emendavit, jure receperunt Tychs. Lehrs. Ut Homerus — *Z*, 221. *Ψ*, 89. *Ω*, 803. *α*, 402. *κ*, 426. 554. *φ*, 333 — ita etiam alii Epici semper pluralis dativum praetulerunt: Quint. VII, 349. IX, 143. XIII, 291. Apoll. Rhod. IV, 1025. Maneth. II, 304. III, 283. Aliud est *ὑπὸ δώματι* XIII, 454, ubi cfr. notam.

451. *ἀθλήσει* conj. Scal. — *ἀταρπέϊ* A, *ἀτερπέϊ* M et ita corr. Rhod. Cfr. Nonn. XXVI, 74 *ὃς τότε λυγρῷ Γήραϊ πένθος ἔχων κεκερασμένον ἥψατο χάρμης.*

452. Sine lacunae signis hic versus adnectitur vulgo. — *αὐτῇ* M. — *φήμῃ* M. — *ἀπορραίσει* M hic quidem. — *μέγα θυμόν* AM et ceteri libri, ut videtur; *μεγάθυμον* ex Dausqueji sententia Tychs. scripsit. Sed jam ipsos interpretes videamus. Rhod. *μέν* conjecit et locum ita vertit: *statim hoc accepto nuntio vitae jacturam faciet.* Pauw. et accusativo *πένθος*, quod male ex *κύρσας* aptum esse putavit, et adverbio *μέγα*, quod absonum dicit, ubi de mortuo agatur, offensus locum ita constituit:

ὢ πόποι, ὥς ἄρα πάγχυ γέρων ἐν δώμασι Πηλεὺς
ὀχθήσει· μέγα πένθος ἀτερπέϊ γήραϊ κύρσαν
αὐτῇ σὺν φήμῃ μιν ἀπορραίσει μεγάθυμον.

Utramque rationem pluribus refutare non opus. Melius de loco meruit Bonitius, qui *l. c.* 1230 et subjectum desiderari ad *ἀπορραίσει*, et objectum requiri ad denotandam eam rem, qua quis privetur, et male habere epitheton *μεγάθυμον* h. l. prorsus languidum monuit. Inde ipse allatis *α*, 404. *π*, 428 (*ἀπορραίσει φίλον ἦτορ*) et Hesiod. theog. 395 conjecit *αὐτή κεν φήμῃ μιν ἀπορραίσει τάχα θυμόν*, quod ipsum recepit Lehrs. Verum Spitzner. *observatt.* p. 37 sqq. ut postremum merito laudavit, ita quam protulit ille de versus initio suspicionem gravissimis argumentis refutavit. Nec ferri potest hujuscemodi asyndeton. Inde ego olim in *emendatt.* p. 193 eam emendationem probavi, quam olim Hermannus in societate Graeca fecerat, ut post *αὐτῇ* insereretur *ὃ* hoc sensu: „magnum accipiet Peleus dolorem, *qui* simul cum fama vita eum privabit.“ Postea tamen in *programm.* p. 10 ne hoc quidem conamine contentus fui, quum et *ὃ* interjecto *γήραϊ* minus commode ad *πένθος* referri videatur, et solemne illud versuum initium eo pronomine interjecto contra morem turbetur. Denique haec adjeci: „Et quod gravissimum est, ipsa sententiarum consecutio manifesto obstat. Nam cum senectus, in quam illapsurus sit Peleus, propterea tantum *ἀτερπής* dicatur, quod eam in gravissimo erepti filii moerore sit tracturus, patet eundem *diuturnum* moerorem non posse dici *statim nuntio accepto* mortem Peleo afferre. Itaque non dubito, quin ille versus sanissimus sit — nisi quod nunc cum Spitznero *l. c.* *τάχα θυμόν* recipiendum duxi —, sed ante eum aut unus aut etiam plures exciderint, quibus acerbissima Pelei senis decrepiti conditio, si quidem dolore obrutus et contumeliis affectus diutius sit victurus, accuratius exposita fuit.“

454. *φθίσει* AM et vulgo, *φθίσῃ* emend. Spitzner. *observatt.* p. 38: vid. *prolegg.* II, 2, §. 44. — *αἶσα* AM et vulgo, *ὄσσα* M; *ὄσσα* scribendum esse jam antequam eam scripturam novit Hermannus perspexerat: vid. *emendatt.* p. 193. Cfr. v. 484 *ὅτ' ἀμφί ἑ φῆμις ἵκηται.*

ἃ δειλὸς χαλεποῖς ἐνὶ πένθεσι γῆρας ἰάψει
αἰὲν ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν βίοτον κατέδων ὀδύνῃσι,
Πηλεύς, ὃς μακάρεσσι φίλος περιώσιον ἦεν·
ἀλλ᾽ οὐ πάντα τελοῦσι θεοὶ μογεροῖσι βροτοῖσιν."
ὣς ὃ μὲν ἀσχαλόων ὀλοφύρετο Πηλείωνα·
Φοῖνιξ δ᾽ αὖθ᾽ ὁ γεραιὸς ἀάσπετα κωκύεσκεν
ἀμφιχυθεὶς δέμας ἠΰ θρασύφρονος Αἰακίδαο·
καί ῥ᾽ ὀλοφυδνὸν ἄϋσε μέγ᾽ ἀχνύμενος πινυτὸν κῆρ·
„ὤλεό μοι, φίλε τέκνον, ἐμοὶ δ᾽ ἄχος αἰὲν ἄφυκτον
κάλλιπες· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει

---

455. *χαλεποῖσιν* AM, *χαλεποῖσι* Rhod., *χαλεποῖς* Pauw. edidit. Inde ne quis XIII, 286 *στυγεροῖσιν ἐπ᾽ ἄλγεσιν* et XIV, 514 *ἀμειλίκτοισιν ἐπ᾽ ἄλγεσιν* abusus collatis VII, 85. X, 269. XII, 387. XIV, 561 scribendum censeat *χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι,* sequentia accuratius explicanda sunt, quae ipsa interpretibus negotium facessiverunt. Nam cum *ἰάψει* ad Peleum relatum, unde penderet accusativus *γῆρας* ferri non posse videretur, Tychs. quidem *ἰαύσει* conjecit, Heyn. hanc notam adspersit: „*ἰάπτειν* est vel *πέμπειν* vel *βλάπτειν.* Ita sensus esse debet *γῆρας ἰάψει αὐτόν*, ut et infra *ἐπειή νύ με πένθος ἰάπτει.* Tum vero non convenit *κατέδων* et *Πηλεύς.* Sic nova prorsus notione *ἰάπτειν γῆρας* est quod apud Homerum *πέπτειν*: *πέψαι γῆρας.*" Magnopere vereor, ne vir eximius memoria lapsus *B*, 237 *γέρα πεσσέμεν* in mente habuerit: nam nec *ἰάπτειν* idem esse potest atque *πέσσειν*, et hoc ipsum ad senectutem referri nequit. Imo sua significatione positum est *ἰάπτειν*, quod cum apud ceteros recentiores ut apud Apoll. Rhod. II, 875. Mosch. IV, 39. Theocr. II, 82. III, 17, tum apud Quintum *laedendi* sive *corporis* sive *animi* notionem habet. Vid. VI, 546 *τοῦ δ᾽ οὐ χρόα καλὸν ἴαψεν.* VIII, 413 *οὐδέ οἱ ἰὸς ἐπὶ χρόα καλὸν ἴαψεν* et III, 481, quo loco jam Heynius usus est. Itaque h. l. rectissime sine dubio Rhodom. intellexit: *Peleus in luctibus molestis senium afflictabit*, quod dictum est de eo, qui senex gravi moerore ad perpetuum luctum compellitur. Pertinet haec locutio ad eam figuram, quam *actionis passivae* appellare licet, de qua jam olim in *observatt. ad Tryphiodorum* pluribus exposui: cfr. *prolegg.* II, 2, §. 46. Jam vero patet cum membri subjectum sit ipse Peleus, non *ἄλγεα* fato immissa, sed *πένθεα* ab ipso concepta commemoranda fuisse. Et cfr. XIV, 272 *λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι.* Ceterum mittendi notione *ἰάπτειν* XIII, 455 *ἀλλ᾽ Ἄϊδι πάντας ἰάψω* legitur, quo loco juvatur M scriptura, quam Quinti sub initium intulimus. — *πένθεσσιν* A, *πένθεσι* M et tacite corr. Rhod.

456. *ἐπεσχαρόφιν* M.

457. *περιώσιος* AM et vulgo; *περιώσιον* emend. Spitzn. *observatt.* p. 6. Affert infra v. 560. Et cfr. *Δ*, 359. *π*, 203. Gregor. Nazianz. I, 115. Ad sensum cfr. *Ω*, 61 *Πηλέϊ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ᾽ ἀθανάτοισιν* et Hesiod. fragmm. XV ed. Marcksch. (155 ed. Goettl.) *Φυλῆα φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν.*

459. *ὡς* Tychs. Lehrs. errore.

460. *αὖ* A, *αὖθ᾽* M. — *ἄσπετα* AM; corr. Pauw. — *κωκύεσκε* M.

461. *θρασὺ σθένος* A, *θρασύφρονος* M et idem jam Rhod. vertendo expresserat: „amplexus insigne Aeacidae *magnanimi* corpus."

462. *μεγ᾽* M.

463. *ὤλέο* M. — Pessime propter sequens *ἐμοί* Pauw. *ὤλεό τοι* scripsit.

464. *ὀφελέν* A et vulgo, *ὄφελεν* M, *ὄφελον* ex Hermanni emendatione *Orph.* p. 825 scripsit Lehrs.

πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοιγε
ἄλλο χερειότερον ποτ' ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα,
οὐδ' ὅτε πατρίδ' ἐμὴν λιπόμην ἀγανούς τε τοκῆας
φεύγων ἐς Πηλῆα δι' Ἑλλάδος, ὅς μ' ὑπέδεκτο,
καί μοι δῶρα πόρεν, Δολόπεσσι δὲ θῆκεν ἀνάσσειν·
καὶ σέγ' ἐν ἀγκοίνῃσι φορεύμενος ἀμφὶ μέλαθρον
κόλπῳ ἐμῷ κατέθηκε καὶ ἐνδυκέως ἐπέτελλε
νηπίαχον κομέειν, ὡσεὶ φίλον υἷα γεγῶτα·
τῷ πιθόμην· σὺ δ' ἐμοῖσι περὶ στέρνοισι γεγηθὼς
πολλάκι παππάζεσκες ἔτ' ἄκριτα χείλεσι βάζων,
καί μευ νηπιέῃσιν ἄδην ἐνὶ σῇσι δίηνας

---

465. *ἔμοι γε* Tychs. Lehrs. errore.

466. *γ'* AC2, *τ'* MV, *τε* C1, *ποτ'* em. Rhod., qui non debebat praeterea *γε* tentare: nec melius Scalig. *χερειότερον ἐπελήλυθεν* conj. — *ἐπήλυθεν* A, *ἐσήλυθεν* M.

467. *ἀγανούς* A, *ἀγανούς* M et ita emend. Rhod., qua emendatione non contentus Spitzner. *mant.* p. 222 *γεραρούς* ex Apoll. Rhod. IV, 203 et Quinto VII, 292 *γεραρὸς Λυκομήδης* proposuit, quod Lehrs. recepit. Non accedo: parentes intelliguntur mites comesque in liberos, oppositi alienis, quorum in societatem domo expulsi liberi veniunt. Nec multum differt quippe comitatis effectum indicans XIII, 512 *πρὸς μεγάλοιο Διὸς τερπνῶν τε τοκήων.*

468. *Πηλεῖα* M.

469. *δ' ἔθηκεν* AM et vulgo, *δὲ θῆκεν* corr. Hermann. *Orph.* p. 695.

470. *σεγ'* M; *σέ γ'* Tychs. Lehrs. inviti, ut videtur.

471. *κόλπω ἐμῶ* M. — *ἐπέτελλεν* AM et vulgo; correxi.

473. *τῶ* M. — *δὲ μοι* AM, *δ' ἐμοῖσι* VNV123, et ita emend. Rhod., qui praeterea *σὺ δ' ἐμεῖο* vel *δ' ἔμοιγε* tentat.

474. *χείρεσι* AC2, *χείλεσι* MVNV 123 C1, et ita emend. Rhod.

475. *νηπιέησιν* M. — *ἀπεννεσίῃσι* AM (nisi quod *ι* subscribendum omittit), pro quo *ὑπ' ἐννεσίῃσι* a Dausquejo emendatum receperunt Tychs. et Lehrs.; contra quam lectionem quae in *emendatt.* p. 194 monui, hodieque repetenda sunt: „Alienissimum ab h. l. vocabulum *ἐννεσίαι*, quod (plurali semper numero, vid. Spitzner. *mant.* p. 253) adjecto genitivo constanter dicitur de eo, cujus hortatu, consilio, voluntate aut auctoritate aliquid fit. Praecipue de Diis dicitur, qui numine suo et potestate homines ad aliquid faciendum impellunt et perducunt. Vid. Quintum I, 125. II, 508. 656. III, 762. V, 195. 383. VII, 92. VIII, 432. IX, 325. X, 165. 250. 350. XI, 198. 278. 285. XII, 4. 185. 380. 392. XIII, 549. XIV, 352. 614. Praeivit Homerus *E*, 894. Nihil juvat h. l. Pauwi interpretatio: *instinctu puerili.* Quid dici debuerit, intellexit Rhod., qui vertit: *puerili imprudentia,* quod recte sic dici potuit: *ὑπ' ἀφραδίῃσιν* vel *ἀφροσύνῃσιν.* Sed *νηπιέῃσιν* ut potius pro substantivo habeatur, suadet Homerus, ex quo *I*, 490 sq. hic locus est expressus:

πολλάκι μευ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

Etiam *O*, 363. *Y*, 411. *ω*, 469 *νηπιέῃσιν* substantivum est. Itaque in illo *ἐννεσίῃσιν* adjectivum latet pertinens ad *νηπιέῃσιν.* Sed probabiliter id nondum restituere potui. Fortasse tamen Homerum apprime secutus Quintus *νηπιέῃσιν ὑπ' ἀλγεινῇσι* dederat.“ Postremum quidem propterea non admittendum est, quod haec adjectivi forma ut ab aliis ita a Quinti usu abhorret. Is *ἀργαλέῃσιν* scripsisset. Sed et hoc nimis a vulgatae ductibus recedit, neque omnino quod propius accedat longius idque aptum adjectivum

στήθεά τ' ἠδὲ χιτῶνας· ἔχον δέ σε χερσὶν ἐμῇσι
πολλὸν καγχαλόων, ἐπειή νύ μοι ἦτορ ἐώλπει
θρέψειν κηδεμονῆα βίου καὶ γήραος ἄλκαρ·
καὶ τὰ μὲν ἐλπομένῳ βαιὸν χρόνον ἔπλετο πάντα·
νῦν δὲ σύγ' οἴχῃ ἄϊστος ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ δ' ἐμὸν κῆρ
ἄχνυτ' ὀϊζυρῶς, ἐπειή νύ με θυμὸν ἰάπτει
* * * * * *
λευγαλέον· τὸ καὶ εἴθε καταφθίσειε γοῶντα

---

vel substantivum excogitari potest. Itaque νηπιέῃσιν ἄδην ἐνὶ σῇσι scripsi, in qua scriptura praepositio Homerica imitatione, adverbium Quinti usu commendatur. Vid. I, 796 ἄδην ἐπέχευαν ἄλειφα. III, 412 χευάμενοι δ' ἤσγυναν ἄδην ψαμάθοισι κάρηνα. IV, 156 αἵματι δ' ὣς ἐρύθηνεν ἄδην ποταμοῖο ῥέεθρα, 270 χερσὶν ἄδην μόρξαντο — ἱδρῶτα. VIII, 229 ἄδην δ' ἐρυθαίνετο λύθρῳ (χθονὸς οὖδας). XIV, 26 τήν (τέφρην) που — ἄδην κατεχεύατο χερσίν, 262 ἄδην δέ οἱ ἔκχυτο δάκρυ, 579 ἀφρὸς ἄδην λεύκαινε κάρη, 610 δοῦρα — Ἀμφιτρίτην Πᾶσαν ἄδην ἐκάλυψεν. Praeter hos locos adverbium plus semel injuria attrectatum I, 730. II, 349. 490. 590. 662. III, 148. 334. 521. 543. IV, 246. V, 114. 327. VIII, 18. 182. 253. XI, 194. 303. 328. XIII, 33. 118. 183. 264. 488. XIV, 148. 188 legitur satis insolente plerumque ratione, ut non tam *satis* vel *abunde*, quam *prorsus*, *penitus* saepe denotet. Ex his omnibus patet recte etiam IV, 213 repositum esse θέσαν δ' ἐφύπερθε μυτάων Κῖρ' ἄδην δεύσαντες ἀλείφασιν. — δίῃνας AM et vulgo; correxi.

476. στήθεα ἠδὲ A, στήθεά τ' ἠδὲ M, et ita jam corr. Herm. *Orph.* p. 744, στήθεα τ' ἠδὲ Tychs. Lehrs. errore. — ἐμῆσι M.

479. ἐλπομένω M.

480. νῦν οἴχῃ manco versu A, νῦν δὴ οἴχῃ M, quod nec ipsum satisfacit; νῦν δ' οἴχῃ γὰρ Rhod. solita felicitate hic quidem destitutus, νῦν δ' οἴχῃ κεν pejus etiam Pauw., νῦν δ' οἴχῃ μὲν Tychs. ex Scaligeri sententia supplevit, quem secutus est Lehrs. Et adversativam particulam ponendam fuisse, multi loci evincunt: I, 111. 214. II, 59. 134. 153. 330. III, 347. 498. 501. 569. IV, 28. 320. V, 200. 222. 285. 422. 589. VI, 16. 77. VII, 223. 516. VIII, 158. IX, 55. 228. 512. 523. X, 12. 397. XII, 271; deinde autem ipsum pronomen oppositionis causa addendum similes hi loci docent: II, 325 νῦν δὲ σὺ μὲν μάλα πάγχυ μέγ' εὔχεαι. V, 550 ἀλλὰ σὺ νῦν μὲν ἄϊστος ἀποίχεαι. VI, 431 νῦν μὲν δὴ σύγε κεῖσο κατὰ χθονός, αὐτὰρ ἔγωγε Ὕστερον οὐκ ἀλέγω. VII, 266 νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἐσσί. Hinc νῦν δὲ σύγ' οἴχῃ scripsi. Memor autem fuit α, 241 ᾤχετ' ἄϊστος ἄπυστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε Κάλλιπεν.

481. θυμὸς AM et vulgo, quod retinet Scalig. v. sq. λευγαλέος scribens, πένθος Rhod., quod recepit Tychs., quod substantivum h. l. non satis aptum videatur, cum potius ἄλγος vel πῆμα desideretur. Sed vid. ad v. sq.

482. Nulla lacunae signa ponunt vulgo. — τό με εἴθε AM et vulgo, quo hiatu recte offensus Hermann. *Orph.* p. 744 locum ita restituit: ἐπειή νύ με θυμὸν ἰάπτει Πένθος λευγαλέον, τὸ καταφθίσειε γοῶντα, quam emendationem recepit Lehrs. Sed mihi et audacior nec ab omni parte sufficiens videtur, cum nec πένθος, uti jam dixi, aptum sit, et optativum membrum solo relativo pronomine satis incommode adnectatur. Itaque antecedente versu θυμόν scripsi, tum defectus notam appinxi — facile autem calamitatis notio pluribus exornari poterat —, et pro illo με, quod aperte ex proximo versu fluxit, καί posui similiter atque XIII, 364 ὣς εἴθε καὶ οὐλομένοιο πάροιθε

πρὶν Πηλῆα πυθέσθαι ἀμύμονα, τόν περ ὀΐω
κωκύσειν ἀλίαστον, ὅτ' ἀμφί ἑ φῆμις ἵκηται·
οἴκτιστον γὰρ νῶιν ὑπὲρ σέθεν ἔσσεται ἄλγος
πατρί τε σῷ καὶ ἐμοὶ, τοί περ μέγα σεῖο θανόντος
ἀχνύμενοι τάχα γαῖαν ὑπὲρ Διὸς ἄσχετον Αἶσαν
δυσόμεθ' ἐσσυμένως· καί κεν πολὺ λώιον εἴη,
ἢ ζώειν ἀπάνευθεν ἀοσσητῆρος ἑοῖο."
ἦ ῥ' ὁ γέρων ἀλίαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἀέξων·
πὰρ δέ οἱ Ἀτρείδης ὀλοφύρετο δάκρυα χεύων·
ᾤμωξεν δ' ὀδύνῃσι μέγ' αἰθόμενος κέαρ ἔνδον·
„ὤλεο, Πηλείδη, Δαναῶν μέγα φέρτατε πάντων,
ὤλεο, καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆκας Ἀχαιῶν·
ῥηίτεροι δ' ἄρα σεῖο καταφθιμένοιο πέλονται
δυσμενέσιν· σὺ δὲ χάρμα πεσὼν μέγα Τρωσὶν ἔθηκας,
οἵ σε πάρος φοβέοντο λέονθ' ὡς αἰόλα μῆλα·
νῦν δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι λιλαιόμενοι μαχέονται.

Θυμὸν Ἀλεξάνδροιο — Νοσφισάμην. Relativum membrum cum particula *εἴθε* etiam alibi optandi gratia adjicitur: IV, 40. X, 287. Ceterum etiam *τό ῥά μ' εἴθε* scribi poterat, sed illud praestare videbatur.

483. *Πηλεῖα* M.

485. *ἄκιστον* M.

487. *ὑπαὶ* A, *ὑπαι* M, *ὑπὲρ* emend. Brodaeus, provocans ad Homerum *α*, 34 sq. (cfr. *ε*, 436. *Β*, 155. *Φ*, 517), et ad Gell. XIII, 1, ubi pluribus ea locutio illustretur. Hodie quidem omnia nota sunt. — *ἄσπετον* AM et vulgo; *ἄσχετον* emendavit et pluribus defendit Spitzner. *observatt.* p. 6—9.

488. *δυσσόμεθ'* M. — *λόϊον* (*ω* suprascr.) (*ω* ab alt. m.) M.

492. *ᾤμωξε* M, *ὤμωξεν* Tychs. errore. — *ὀδύνησι* M. — *μάλ'* Rh. conjecit, cum in Basileensi *μέλ'* invenisset; sed *μέγ'* AM et vulgo.

495. *ῥηΐτεροι* (suprascriptum *οι*) (suprascriptum *οι* ab ead. m., quia alterum dubie exaratum) M. — *καταφθιμένοιο πελόμεσθα* A, *καταφθιμένοιο πελόμεσθαι* M, *καταφθιμένου πελόμεσθα* C1, et ita conj. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs. Verum alio ducere videtur librorum, inprimis M scriptura conjuncta cum Quinti usu trisyllabas fere clausulas praeferentis. Inde *καταφθιμένοιο πέλονται* scripsi. Quod in M legitur ex dittographia ortum videtur: *πέλονται* (suprascr. *ἔσονται*). Cfr. *Ω*, 243 sq.

ῥηίτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν.

496. *δυσμενέεσσι* A, *δυσμενέσιν* MV3a et ita emend. Rhod. — *πεσὼν Τρώεσσιν* AV3a et vulgo, *πεσὼν μέγα Τρώεσσ ν* M, unde quod in *emendatt.* p. 194 *πεσὼν μέγα Τρωσὶν* scripsi, nunc recepi. *Μέγα χάρμα* legitur I, 521. VII, 632. 639, et proxime accedit I, 650 *Δαναοῖσι φάος μέγα, Τρωσὶ δὲ πῆμα*, ubi itidem scribere potuit *φάος, Τρώεσσι δὲ πῆμα.* — *ἔθυκας* M.

497. *αἴολα* A et vulgo, *αἰόλα* M.

498. *θοῆσι* M. — Tum Pauw. *μαχέσονται* conjecit, quomodo etiam Rhodom. verterit: *cupidi inibunt praelia.* Et futurum quidem necessarium videtur; praesens enim nec eo loco, quem expressit, *Ε*, 791

νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται

defenditur, nec id si positurus fuisset Quintus *μαχέονται*, sed *πονέονται* scripsisset. Vid. ad II, 154.

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τι καὶ σὺ βροτοὺς ψευδέσσι λόγοισι
θέλγεις, ὅς κατένευσας ἐμοὶ Πριάμοιο ἄνακτος
ἄστυ διαπραθέειν, νῦν δ' οὐ τελέεις ὅσ' ὑπέστης,
ἀλλὰ λίην ἀπάφησας ἐμὰς φρένας· οὐ γὰρ ὀΐω
εὑρέμεναι πολέμοιο τέκμωρ φθιμένου Ἀχιλῆος."
ὣς ἔφατ' ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κώκυον ἐκ θυμοῖο θρασὺν περὶ Πηλείωνα·
τοῖς δ' ἄρ' ἐπεβρόμεον νῆες περιμυρομένοισιν·
ἠχὴ δ' ἄσπετος ὦρτο δι' αἰθέρος ἀκαμάτοιο·
ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο
ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο πρὸς ἠιόνας φορέονται
σμερδαλέον, πάντῃ δὲ προσαγνυμένης ἁλὸς αἰεὶ
ἀκταὶ ὁμῶς ῥηγμῖσιν ἀπειρέσιαι βοόωσι·

Sed cum tribus locis — I, 219. II, 135. IX, 98 — futurum *μαχήσομαι* formetur, hic quidem *μαχέονται* pro altera futuri forma positum, quam *μαχέσονται* probabilius est.

499. *ἦ ῥά καὶ* mutilo versu A, „ubique vitiosus" SCHOW. *ἦ ῥά τοι καὶ σὺ* M, unde *ἦ ῥά τι καὶ σὺ* restituendum esse jam in *emendatt.* p. 194 monui. Rhod. *ἦ ῥά νυ καὶ σὺ* conjecit, quod etiam a Scaligero inventum receperunt Tychs. Lehrs. Scalig. praeterea *ἦ ῥα καὶ ἄμμε* conj. — *ψεύδεσι* M. — *λόγοις* * A, *λόγοισι* M et ita corr. Rhod. Scal.

500. *Πριάμοιο* * A, tum *ἄνακτος* sequentis versus initio additum. Justam seriem tenet M. „Post *Πριάμοιο* reposui *ἄνακτος,* reductum ex initio sequentis versus." RHOD. In V versus 499 et 500 hoc modo coaluerunt, mediis omissis:

Ζεῦ πάτερ, ὅς κατένευσας ἐμοὶ Πριάμοιο ἄνακτος.

501. *ὡς* A, *ὅσ'* M et ita emend. Rhod., *ὅς* Scal. nisi idem voluit.

502 *λίαν* A, *λίην* MC1. — *ἀκάχησας* AM et vulgo, *ἀπάφησας* em. Bonitius *l. c.* p. 1223, his verbis additis: „si quis animadverterit omnia eo spectare, ut Jupiter spem Trojae expugnandae a se datam fefellisse incusetur, ideoque moeroris ab Agamemnone concepti mentionem non languide solum sed prorsus inepto loco inseri, non dubitabit pro *ἀκάχησας* scribere *ἀπάφησας*, quam formam Aoristi Homero non usitatam legimus hymn. in Apoll. 376. Quint. I, 137. XIII, 280."

506. *τοῖσδ'* A, *τοῖς δ'* M. — *ἄρ* M. — *παραμυρομένοισιν* A, *παρὰ μυρομένοισιν* M et ita scribi volebat Pauw., „ut *παρὰ* sit loco adverbii et *juxta* denotet;" idque receperunt Tychs. Lehrs. Verum his verbis *sonandi* cum *ἐπί* compositis nudus tantum dativus adjici solet; *παραμύρεσθαι* autem nullius est exempli. Jure igitur Spitzner. *observatt.* p. 9 utrumque rejecit; sed quod ibid. conjecit *μάλα μυρομένοισιν* loco plane simili Quinti firmari nequit. Itaque alteram ejusdem emendationem, quam *observatt.* p. 88 fecit et commendavit, *περιμυρομένοισιν* recepi.

508. *βίῃ* M.

510. *πάντη* A, *πάντῃ* M.

511. Olim in *ep. crit.* p. 710 sq. et quia insolentior videbatur epitheti positura, et quia in hac comparatione efferendus esset fragor undarum litoribus allisarum, *ἀπειρέσιον* conjeci, quod sane recte positum esset; saepe enim hac ipsa in sede id adverbium legitur, ut verbo clausula efficiatur: II, 483. III, 180. 205. VII, 257 *ἀπειρέσιον μεμακυῖα.* 542. X, 355. XII, 121. Et attuli Oppiani Cyneg. II, 146 *πελώρια δ' ἴαχον ἀκταί.* Sed uti per se *ἀκταί* commode *ἀπειρέσιαι* dici possunt, de qua re ne tunc quidem dubitavi allatis I, 323 *ἠόνα μακρήν* et III,

τοῖος ἄρ' ἀμφὶ νέκυν Δαναῶν στόνος αἰνὸς ὀρώρει
μυρομένων ἄλληκτον ἀταρβέα Πηλείωνα.
καί σφιν ὀδυρομένοισι τάχ' ἤλυθε κυανέη νύξ,
εἰ μὴ ἄρ' Ἀτρείδην προσεφώνεε Νηλέος υἱὸς
Νέστωρ, ὅς ῥά τ' ἔχεσκεν ἐνὶ φρεσὶ μυρίον ἄλγος
μνησάμενος σφοῦ παιδὸς ἐΰφρονος Ἀντιλόχοιο·
„Ἀργείων σκηπτοῦχε μέγα κρατέων Ἀγάμεμνον,
νῦν μὲν ἀποσχώμεσθα δυσηχέος αἶψα γόοιο
σήμερον· οὐ γὰρ ἔτ' αὖθις ἐρωήσει τις Ἀχαιοὺς
κλαυθμοῦ ἄδην κορέσασθαι ἐπ' ἤματα πολλὰ γοῶντας·
ἀλλ' ἄγε δὴ βρότον αἰνὸν ἀταρβέος Αἰακίδαο
λούσαντες λεχέεσσ' ἐνιθείομεν· οὐ γὰρ ἔοικεν
αἰσχύνειν ἐπὶ δηρὸν ἀκηδείῃσι θανόντας.“
καὶ τὰ μὲν ὡς ἐπέτελλε περίφρων Νηλέος υἱός·
αὐτὰρ ὅγ' οἷς ἑτάροισιν ἐπισπέρχων ἐκέλευεν
ὕδατος ἐν πυρὶ θέντας ἄφαρ κρυεροῖο λέβητας
θερμῆναι λοῦσαί τε νέκυν, περὶ θ' εἵματα ἕσσαι
καλά, τά οἱ πόρε παιδὶ φίλῳ ἁλιπόρφυρα μήτηρ
ἐς Τροίην ἀνιόντι· θοῶς δ' ἐπίθησαν ἄνακτι·
ἐνδυκέως δ' ἄρα πάντα πονησάμενοι κατὰ κόσμον
κάτθεσαν ἐν κλισίῃσι δεδουπότα Πηλείωνα.

---

372 *ἀπειρεσίῃ ἐπὶ γαίῃ*, ita h. l. positum esse loci evincunt, quibus tum uti nesciebam, II, 351 *ἀμφὶ δὲ μακραὶ Σμερδαλέον βυόωσι κατ' οὔρεα πάντα χαράδραι* et III, 668 *περιστενάχοντο δὲ μακραὶ Ἠιόνες*, ex quibus potius VII, 258 *ἀμφὶ δὲ μακραὶ Οὔρεος αἰπεινοῖο περιβρομέουσι κολῶναι* scribendum fuit. Postremo cfr. I, 688 *πάντες ἀπειρέσιοι πόδες Ἴδης*.

512. *ἄρ* M.

513. *ἄληκτον* A, *ἄλληκτον* M et ita corr. Pauw.

515. *προσεφώνεεν* A, *προσεφώνεε* M et tacite corr. Rhod.

517. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 87 citat δ', 187

μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο.

519. *ἀποσχώμεθα* M.

523. *λεχέεσσιν ἐνὶ θείομεν* A, *λέχεσιν ἐνὶ θείομεν* C1, *λεχέεσσιν* (*σσ* in rasura et inde ab ead. m. suprascr. *γρ σσ*) *ἐνιθείομεν* M, „*λεχέεσσ'* vel *λέκτροις*“ RHOD. Prius receperunt Tychs. et Lehrs., sed debebant etiam ex M recipere *ἐνιθείομεν*, quod scite jam commendavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 133. Ipsam rem illustravit Homericis locis collectis Hermann *ad Orph. Arg.* v. 571, quibus in locis de funerali lectulo nusquam *λέκτρα* dicitur, quamquam id Quintus fecit infra v. 542.

524. *αἰσχύνην* M. — *ἀκηδείησι* M.

526. *ὅ* AM, *ὁ* Tychs. (ut solet), *ὅγ'* corr. Spitzner. *mant.* p. 221, recepit Lehrs.

527. *θέντες* A, *θέντας* M et ita corr. Pauw. — *λέοντος* AC2, *λέβητος* C1, *λέβητας* M; „pro *λέοντος* legendum *λέβητας*.“ RHOD. Et idem invenerat Canter. *nov. lectt.* I, 7, p. 42.

528. *θερμῆναι* A et vulgo, *θερμῆναι* M. — *περι* M.

529. *φίλω* M.

531. *πάντες* A, *πάντα* M et ita corr. Rhod.

532. *κλισίησι* M.

τὸν δ' ἐσιδοῦσ' ἐλέησε περίφρων Τριτογένεια·
στάζε δ' ἄρ' ἀμβροσίην κατὰ κράατος, ἥν ῥά τέ φασι
δηρὸν ἐρυκακέειν νεαρὸν χρόα κηρὶ δαμέντων·
θῆκε δ' ἄρ' ἐρσήεντα καὶ εἴκελον ἀμπνείοντι·
σμερδαλέον δ' ἄρ' ἐπισκύνιον νεκρῷ περ ἔτευξεν,
οἷόν τ' ἀμφ' ἑτάροιο δαϊκταμένου Πατρόκλοιο
χωομένῳ ἐπέκειτο κατὰ βλοσυροῖο προσώπου·

---

533. *τόνδ'* A, *τὸν δ'* M.

534. *ἄρ* M. — *κρατός* AM, *κράατος* corr. Rhod. et Scal., sed *κρaατὸς* edidit Tychs. errore, quem notavit Spitzner. *manl.* p. 222, ubi pluribus de his formis disseruit. — *ἥν ὅρα φασι* * A, *ἥν — φασι* om. C1, *ἥν ῥά τε φασὶ* MV (nisi quod hic *φασίν*), quod recipiendum dixi in *emendatt.* p. 194: cfr. V, 625 *τόν ῥά τέ φασιν*, ex quo loco hic accentus corrigendus erat; *ἥν ἄρα φασὶ* Rhod. corr., quod scripserunt Tychs. Lehrs.; *ἣν ῥεῖά φασι* (voluit *ἣν ῥέα φασὶ*) Scal. conj.

536. *ἄρ* M. — *ἐρσήεντα* AM et vulgo, *ἑρσήεντα* M. — *ἀμπνείοισι* AVC1, *ἀμπνοίοισι* C2, *ἀμπνείοντι* M et ita Pauw. conjecit, *ἀμπνείουσι* tacite Rhod. corr.

537. *σμερδαλέον δ' ἄρα τεῦξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῷ* A (nisi quod *ἐπισκήνιον* in ea legitur) M et vulgo. Vid. ad v. 539.

538. *οἷον ὅτ'* AM et vulgo; *οἷόν τ'* Bonitius emend. *l. c.* p. 1231 et recepit Lehrs. Vid. ad v. sq.

539. *χωομένου* AM et vulgo; „ubi tot casus sunt patrii, legere praestat *χωομένῳ*.“ PAUW. Idem commendavit Bonit. *l. c.* et recepit Lehrs. Quoniam singula notavimus, jam ad hos tres versus dijudicandos transimus, qui plurimum negotii viris doctis fecere. Primus post Pauwium Bonit. *l. c.* offendit et nimia genitivorum in ultimo versu cumulatione, et *οἷον ὅτε* ita usurpato, ut a simplice *οἷον* non differre videatur. Et sane *οἷον ὅτε* ibi tantum legitur, ubi per *ὅτε* novum et peculiare membrum adnectitur: IV, 307. XII, 267. XIV, 458. Recte igitur Bonitius *οἷόν τ'* scripsit: cfr. VII, 299. VIII, 222. Sed remanet alia difficultas multo gravior: illud *περὶ νεκρῷ*, quod si jungitur, quemadmodum jungere fas est, cum *σμερδαλέον δ' ἄρ' ἔτευξεν*, non *in mortuo*, quemadmodum vertit Rhodom., sed *circa mortuum* supercilio terrorem Minerva addidit. Haud scio an quis lectionum libris traditarum tenacior id hoc modo sit explicaturus: *Minerva supercilium terribile reddidit circa mortuum*, i. e. *Minerva effecit. ut supercilium terrorem injiceret circumstantibus mortuum*, abusus suam in rem haud assimili loco VII, 361

καί οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ὄμματα μαρμαίρουσιν ἶσον πυρί.

Sed tam contortam interpretationem ferri non posse vel hi loci demonstrant, quibus praeterea *περὶ νεκρῷ* legitur: III, 687. 720. V, 304. X, 113; cfr. V, 529 *περικάππεσε νεκρῷ*. Omnino si praepositio *περί* scripta est a poeta, nihil aliud addi poterat, nisi vox oculum significans, veluti *περὶ κανθῷ* ex Callim. fragmm. 150 et Orph. Arg. 936. Praeterea ultimo versu paullo insolentius positum esse *κατὰ βλοσυροῖο προσώπου* jam Spitzner. *de vi et usu praeposs. ἀνά et κατά* p. 26 monuit, cum potius *ἐπὶ προσώπου* exspectetur, quam locutionem tamen Quinto Graeci sermonis proprietate saepius abutenti lubenter concedendum putat. Prorsus aliter visum Hermanno *opuscc.* V, p. 48, qui cum fontem, ex quo sua hauserit Quintus, Theocritum adduxisset XXIV, 116 de Autolyco ita loquentem

τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ,

et ultimum Quinti versum ab imperito correctore male expletum, et in primo *νεκρῷ* ex interpretatione suprascripta pulsa alia voce vel mutilo versu invento receptum statuit.

βριθύτερον δ' ἄρ' ἔθηκε δέμας καὶ ἄρειον ἰδέσθαι·
Ἀργείους δ' ἕλε θάμβος ὁμιλαδὸν ἀθρήσαντας
Πηλείδην ζώοντι πανείκελον, ὅς ῥ' ἐπὶ λέκτροις

Itaque fortius rem aggressus locum ita constituit:

σμερδαλέον δ' ἄρ' ἄτυξεν ἐπισκύνιον πέρι πάντας,
οἷον ὅτ' ἀμφ' ἑτάροιο δαϊκταμένου Πατρόκλοιο
δεινὸν χωομένου βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.

Hic primum probare non possum, quod initio ἄτυξεν referendum illud ad ἐπισκύνιον scripsit. Nam cum toto loco v. 534-540 de ea re agatur, Minervam defuncto Achilli et vigoris et gratiae atque roboris eam injecisse speciem, ut non mortuus, sed somno oppressus videretur, patet etiam supercilii terrorem, qui per se in mortuo non poterat esse nimius, divino Deae beneficio esse adauctum. Accedit, quod aperte locos quosdam Homericos ante oculos habuit, quibus Minerva aut Ulixi decorem corporisque gratiam addit — ζ, 229 sqq. π, 174 sqq. σ, 70. ψ, 156 sqq. — aut Penelopae — σ, 192 sqq. — aut Circe Ulixis sociis idem praestat — κ, 395 sqq. — aut Apollo Hectoris corpus a solis atque Achillis injuriis defendit — Ψ, 185 sqq. Ω, 19 sqq. —. Neque in recentioribus similia desunt: cfr. Ap. Rhod. III, 922 sqq. Nonn. XI, 241 sqq. Inde prorsus nescio, quid sit, quod Spitzn. *observatt.* p. 26, postquam p. 25 Hermannianam v. 539 emendationem probavit, σμερδαλέον δ' ἄρα δεῖξεν ἐπισκύνιον περὶ νεκρῷ scripsit, cui recepto egregie ἐπέκειτο προσώπῳ convenire dicit. Quid quod ipsum illud verbum loco ipsius Quinti consimili legitur, quem cum nostro contulisse juvabit, I, 693 sqq. de Penthesilea:

κεῖτο γὰρ ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονός, ἠΰτ' ἀτειρὴς
Ἄρτεμις ὑπνώουσα Διὸς τέκος, εὖτε κάμησι
γυῖα κατ' οὔρεα μακρὰ θοοὺς βάλλουσα λέοντας·
αὐτὴ γάρ μιν ἔτευξε καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀγητὴν
Κύπρις ἐϋστέφανος.

Ita si ἄτυξεν rejici debet, nec in versus fine audaciorem Hermanni rationem retinere poterimus. Sed ipse, quem adscripsi, locus extremus, comparatus cum Ω, 19 sq. φῶτ' ἐλεαίρων Καὶ τεθνηότα περ, et Nonno *l. c.* 250 οὐδέ ἑ κάλλος ἔλειπε καὶ εἰ θάνε, viam monstrare videbatur, qua si non manum certe mentem Quinti assequeremur. Scripsi igitur

σμερδαλέον δ' ἄρ' ἐπισκύνιον νεκρῷ περ ἔτευξεν.

Alibi etiam verborum ordine mutato Quintum corruptum esse constat, nec de versus modulatione dubitandum: cfr. *prolegg.* II, 1, §. 2. Usitatiorem caesuram retinere poterat poeta, si rariorum vocabulorum minus fugax

σμερδαλέον δ' ἄρα οἱ σκύνιον νεκρῷ περ ἔτευξεν

Nicandri usus auctoritate Ther. 177. 443 scripsisset. In postremis autem, quae eleganter quidem sed satis audacter Hermann. mutavit, eo minus haereo, quo constantius alibi etiam κεῖσθαι κατὰ χθονός et similia apud Quintum inveniuntur: vid. I, 663. III, 396. 578. 580. IV, 462. V, 28. 100. 456. VI, 233. 431. VIII, 132. IX, 357. Nec demittendi vel dejiciendi notionem, quam in hujuscemodi locis regnare objicias, prorsus ab eo loco abesse, de quo agimus, Homerus evincit P, 136

πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων,

qui locus si cum Theocriteo XI, 31 conjungitur: λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὦς μία μακρά, satis jam quod Quintus scripsit, illustratum videtur. Supercilium intelligitur torve demissum perpetua fere linea transversae faciei impositum. Sed haec hactenus.

540. δ' ἄρα θῆκε AM et vulgo. Correxi.

541. ἀθροίσαντες (α ab ead. m.) M.
542. λέκτροιο AM; λέκτροις corr. Rhod.

ἐκχύμενος μάλα πουλὺς ἅδην εὕδοντι ἐῴκει.
  ἀμφὶ δέ μιν μογεραὶ ληΐτιδες, ἅς ῥά ποτ' αὐτὸς
Λῆμνόν τε ζαθέην Κιλίκων τ' αἰπὺ πτολίεθρον
Θήβην Ἠετίωνος ἑλὼν ληίσσατο κούρας,
ἱστάμεναι γοάασκον ἀμύσσουσαι χρόα καλόν,
στήθεά τ' ἀμφοτέρῃσι πεπληγυῖαι παλάμῃσιν
ἐκ θυμοῦ στενάχεσκον ἐΰφρονα Πηλείωνα·
τὰς γὰρ δὴ τίεσκε καὶ ἐκ δηίων περ ἐούσας·
πασάων δ' ἔκπαγλον ἀκηχεμένη κέαρ ἔνδον
Βρισηὶς παράκοιτις ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος
ἀμφὶ νέκυν στρωφᾶτο καὶ ἀμφοτέρῃς παλάμῃσι
δρυπτομένη χρόα καλὸν ἄϋτεεν· ἐκ δ' ἁπαλοῖο
στήθεος αἱματόεσσαι ἀνὰ σμώδιγγες ἄερθεν
θεινομένης· φαίης κεν ἐπὶ γλάγος αἷμα χέεσθαι
φοίνιον· ἀγλαΐῃ δὲ καὶ ἀχνυμένης ἀλεγεινῶς
ἱμερόεν μάρμαιρε· χάρις δέ οἱ ἄμφεχεν εἶδος·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ὀϊζυρὸν γοόωσα·
  „ὦ μοι ἐγὼ πάντων περιώσιον αἰνὰ παθοῦσα·
οὐ γάρ μοι τόσσον περ ἐπήλυθεν ἄλλο τι πῆμα
οὔτε κασιγνήτων οὔτ' εὐρυχόρου περὶ πάτρης,

---

543. *ἐκχύμενός* M. — *εὔδοντι* M.

545. *κυλίκων* A, *Κιλίκων* M et tacite corr. Rhod.

546. *Θήβην τ'* M: vid. *Z*, 415 sq. *ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν Θήβην ὑψίπυλον.* — *ληΐσατο* AM; corr. Tychs.

547. *καλὸν* M.

550. *τίεσκεν* M.

551. *ἔκπαγλον·* M.

553. *στροφᾶτο* M. — *παλάμῃσιν* M.

556 et 557 in AC2 hoc modo confusus legitur:

θεινομένης· ἀγλαΐη δὲ καὶ ἀχνυμένης ἀλεγεινῆς,

quem emendatius exhibent VNV123 (ex C1 tantum *ἀλεγεινῶς* notatur) hoc modo:

θεινομένης· αἴγλη δὲ καὶ ἀχνυμένης ἀλεγεινῶς,

et ita emend. Rhod., nisi quod *ἀλεγεινὸν* proposuit, probante Pauwio, qui tamen propter sequens *ἱμερόεν*, ut ista discrepent, *ἀλεγεινῶς* mavult. Locum Tychs. integravit ex solo M, nulla litera mutata, nisi quod in eo *ἀγλαΐην* legitur.

558. *ἱμερόεις* A, *ἱμειρόεν* M, *ἱμερόεν* V et ita corr. Rhod. — *ἀμφέχεν* M.

561. *ἄλλοτε* AM et vulgo, contra Quinti consuetudinem, qui ubique *ἄλλοτε* ita posuit, ut sive alterum *ἄλλοτε* sive *ὁτέ* ei respondeat: vid. I, 337. 707 sqq. III, 432 sq. 619 sq. VII, 25. 31 sq. 82. 150. 171 sq. 333 sq. 336 sq. 724. VIII, 473. IX, 116 sq. 238. 418 sq. X, 56. 267 sq. XI, 263 sq. 442 sq. 455. XII, 350 sq. XIV, 286 sq. 404 sq. 492 sq. 548 sq. 554 sq. 629 sq. Quatuor locis semel ponitur: II, 463. IV, 255. VIII, 188. IX, 286, sed ibi quoque cum quae respondeat particula facillime suppleatur, eundem sensum habet. Itaque *ἄλλο τι* reponendum erat. Cfr. 465 et V, 539 *οὐ γὰρ ἔμοιγε Ἄλλο χερειότερόν ποτ' ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα.* Gregor. Nazianz. I, 309 *ἀλλ' οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε ἄλγος ἀνέτλην, Οὐδ' ὅτε* etc.

562. *οὔτε* M. — *εὐρυχώροιο πάτρης* A, *εὐρυχώρου περὶ πάτρης*

ὅσσον σεῖο θανόντος· ἐπεὶ σύ μοι ἱερὸν ἦμαρ
καὶ φάος ἠελίοιο πέλες καὶ μείλιχος αἰὼν
ἐλπωρή τ' ἀγαθοῖο καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἀνίης
πάσης τ' ἀγλαΐης πολὺ φέρτερος ἠδὲ τοκήων
ἔπλεο· πάντα γὰρ οἷος ἔῃς δμωῇ περ ἐούσῃ·
καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ἑλὼν ἄπο δούλια ἔργα.
νῦν δέ τις ἐν νήεσσιν Ἀχαιῶν ἄξεται ἄλλος
Σπάρτην εἰς ἐρίβωλον ἢ ἐς πολυδίψιον Ἄργος·
καί νύ κεν ἀμφιπολεῦσα κακὰς ὑποτλήσομ' ἀνίας
σεῦ ἀπονοσφισθεῖσα δυσάμμορος· ὡς ὄφελόν με
γαῖα χυτὴ ἐκάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι."
ὣς ἣ μὲν δμηθέντ' ὀλοφύρετο Πηλείωνα
δμωῇς σὺν μογερῇσι καὶ ἀχνυμένοισιν Ἀχαιοῖς
μυρομένη καὶ ἄνακτα καὶ ἀνέρα· τῆς δ' ἀλεγεινὸν
οὔποτ' ἐτέρσετο δάκρυ, κατείβετο δ' ἄχρις ἐπ' οὖδας
ἐκ βλεφάρων, ὡσεί τε μέλαν κατὰ πίδακος ὕδωρ
πετραίης, ἧς πουλὺς ὕπερ παγετός τε χιών τε
ἐκκέχυται στυφελοῖο κατ' οὔδεος, ἀμφὶ δὲ πάχνη
τήκεθ' ὁμῶς εὔρῳ τε καὶ ἠελίοιο βολῇσι.
καὶ τότε δή ῥ' ἐσάκουσαν ὀρινομένοιο γόοιο

MVNV3C2, *εὐρυχόρου περὶ πάτρης* V12C1, et ita corr. Rhod. addens: „vel *εὐρυχόροιό τε πάτρης,* ut *περὶ* subintelligatur." Postremam conjecturam, quae ob copularum abundantiam ferri nequit, Schow. *epist.* p. 70 elegantem appellat. Infelicius etiam Dausq. *εὐρυχόροιο πάτρης μεῦ* et Pauw. *εὐρυχόρου ἀπὸ πάτρης* conjecit.

566. „Videtur sensus esse: *tu mihi potior eras omni vitae cultu et ipsis parentibus.*" HEYN.

567. *οἷος* om. in textu, sed ab ead. m. suprascript. et punctis positis iterum ad marg. script. in M. — *ἐούση* M.

568. *ἀπὸ* A et vulgo, *ἄπο* M. „Vix vere. Promiserat hoc Patroclus Briseidi *T*, 297 sqq., e quo loco haec lamenta sunt adumbrata: alia ex Andromaches lamentis *Z*, 407 sqq.

572. *δυσάμορος* A, *δυσάμμορος* MVNV123L12C1; et ita corr. Rhod. — *μοι* A, *με* MVNV123L12C12; et ita corr. Rhod.

574. *τμηθέντ'* M.

576. *δ'* om AMC1, add. Pauw.

577. *οὔ ποτ'* A et vulgo, *οὔποτ'* M. — *οὖδαν* M.

578. *ὥσει* M. — Hic rursus incipit E1: vid. ad v. 245.

579. *πετρεης* (*αι* ab alt. m.) M. — *χίων* Tychs. Lehrs. errore. Locum recte explanavit Pauw. his verbis: „Ordo est *ὑπὲρ ἧς κατ' οὔδεος στυφελοῖο πουλὺς παγετός τε χιών τε ἐκκέχυται, supra quem in solo aspero multum glaciei et nivis dejectum et effusum jacet: οὖδας στυφελόν* est solum ipsius petrae, petrae superficies altior fonte, et unde humor ad fontem defluit. In illa superficie aspera nix et glacies jacet, quae liquescens vento molli et sole calido aquam praebet fonti salienti." *πετραίῃ πίδακι* habet Apollon. Rhod. IV, 1456.

581. *ἔυρῳ* M. — *ἠελοῖο βολῆσι* M.

582. *δὴ ῥ'* A. — *ὀρινομένοιο* * A, *ὀρινομένοιο γέροντος* (hoc recenti m. add.) C2, *ὀρινομένοιο*

θυγατέρες Νηρῆος, ὅσαι μέγα βένθος ἔχουσι·
πάσῃσιν δ' ἀλεγεινὸν ὑπὸ κραδίην πέσεν ἄλγος·
οἰκτρὸν δ' ἐστονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος·
ἀμφὶ δὲ κυανέοισι καλυψάμεναι χρόα πέπλοις
ἐσσυμένως οἴμησαν, ὅπῃ στόλος ἔπλετ' Ἀχαιῶν,
πανσυδίῃ πολιοῖο δι' οἴδματος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
νισσομένῃσι θάλασσα διίστατο· ταὶ δ' ἐφέροντο
κλαγγηδὸν κραιπνῇσιν ἐειδόμεναι γεράνοισιν
ὀσσομένης μέγα χεῖμα· περιστενάχοντο δὲ λυγρὸν
κήτεα μυρομένῃσιν· ἔσαν δ' ἄφαρ ἧχι νέοντο
παῖδα κασιγνήτης κρατερόφρονα κωκύουσαι
ἐκπάγλως. Μοῦσαι δὲ θοῶς Ἑλικῶνα λιποῦσαι
ἤλυθον ἄλγος ἄλαστον ἐνὶ στέρνοισιν ἔχουσαι

γόοιο MVNV3 C1 E1a; et ita Rhod.: „supple in fine *γόοιο*."

583. In *ἔχουσι* litera *ι* ead. m. corr. ex *υ* M.

585. *ἐπήαχε* (*ι* ab alt. m.) M.

586 *κυανέοισι* M. Id adjectivum h. l. non esse *caeruleis*, qui esset maris color, sed *nigris, atris*, quia lugubris desideretur, recte monet contra Rhodom. Pauw.

588. *πανσυδίῃ* A, *πανσυδίη* M. — *ἅμα* M. — *σφιν* AM et vulgo, quod correxi.

589. *νισσομένησι* M. — *ταίδ'* A, *ταὶ δ'* M. Animi causa adscribo Pauwii stuporem: „Cui bono hoc miraculum, et quidem in gratiam Nereidum, quae in mari vivebaut et habitabant? An intempestive alludit ad aliud Christianis non ignotum?" Procul dubio jam Homerus Christianus erat: *N*, 29 *γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διίστατο* et *Ω*, 96 *ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης*, quem imitatus est Virg. Aen. V, 820
subsidunt undae, tumidumque sub axe tonanti
sternitur aequor aquis.

590. *κραιπνῆσιν* M.

591. *ὀσσόμεναι* AM; *ὀσσομέναις* Rhod. emend., *ὀσσομένης* scripsit Tychs. Cfr. Nonn. XIV, 332 *Θρηικίοις γεράνοισιν ἐοικότες, εὖτε φυγοῦσαι Χειμερίην μάστιγα καὶ αἰθερίην χύσιν ὄμβρου* etc.

592. *μυρομένησιν* M. — *ἔβαν* AM et vulgo. Vertit Rhodom.: *statim igitur venerunt quo contenderunt.* Contradixit recte Pauw. his verbis: „Ineptit vulgata. Nam Graeca dicunt: *iverunt autem statim quo ibant.* Neque audiendi sunt interpretes, qui alia comminiscuntur ad captum suum: *ἔβαν* et *νέοντο* non differunt, eaque ita juncta ineptias alunt: id certum. Brodaeus *νοοῦντο* legebat; perperam et absque judicio. Nam jam antea dictum est, eas ivisse cito quo destinabant. Dausqueji inaniae (*ᾗ καλέοντο* aut *ἧχι ἴδοντο*) indignae sunt, quae refutentur vel verbo uno. Aliud requiritur: scribendum opinor plane *ἔσαν δ' ἄφαρ ἧχι νέοντο* *erant vero statim quo tendebant.* Hoc facile et conveniens hic. Adventum enim non iter sententia aperte desiderat." Probavit etiam Struvius *observatt.* p. 6 sq. Alia res est XII, 461 *τοὶ δ' ἄφαρ ἷξαν ὅπῃ θεὸς ὀτρύνεσκεν.*

593. *κασίγνητον* A, *κασίγνητος* C2, *κασιγνήτης* MVNV3 C1 E1 et ita emend. Rhodom., cum Dausq. inepte *κάσιν τε ἐὸν* (sic!) conjiceret. — *καρτερόφρονα* M.

γρ μοῦσαι
594. *μοῦσαι* (quia *ου* incerte scriptum in ras. literae *ω*) M. — *λιποῦσαν* M.

595. *ἄλγος* om. in textu, sed punctis positis ab ead. m. adscript. in marg. in M.

ἀρνύμεναι τιμὴν ἑλικώπιδι Νηρηίνῃ·
Ζεὺς δὲ μέγ' Ἀργείοισι καὶ ἄτρομον ἔμβαλε θάρσος,
ὄφρα μὴ ἐσθλὸν ὅμιλον ὑποδδείσωσι θεάων
ἀμφαδὸν ἀθρήσαντες ἀνὰ στρατόν· αἳ δ' Ἀχιλῆος
ἀμφὶ νέκυν στενάχοντο καὶ ἀθάνατοί περ ἐοῦσαι
πᾶσαι ὁμῶς· ἀκταὶ δὲ περίαχον Ἑλλησπόντου·
δεύετο δὲ χθὼν πᾶσα περὶ νέκυν Αἰακίδαο
δάκρυσιν· ὣς μέγα πένθος ἀνέστενον· ἀμφὶ δὲ λαῶν

---

596. *ἀρνύμεναι* in *ἀρσάμεναι* mutari volebat Pauw. Homericorum — *A*, 159. *E*, 553. *Z*, 446 — ignarus. — *Νηρηίνη* M.

599. *αἵδ'* A, *αἳ δ'* M.

603. *καὶ μέγα πένθος ἐνέστενεν* A, *καὶ μέγα πένθος ἀνέστενον* M, „codices silent omnes.“ TYCHS. Primum interpretes videamus. „*πόντος* vel *βένθος* pro *πένθος*.“ RHOD. „Id hic minus conveniens est, ubi praecedit *ἀκταὶ δὲ περίαχον Ἑλλησπόντου*. Nam sic litora maris et ipsum mare perperam separantur, et Calaber de mari agit loco alieno, ubi id nemo accuratior exspectasset. An ita tamen auctor, qui ubique non est aeque exactus? Sit ita, per me licet: dubito tamen, quia aliud melius mihi suppetit. Legamus enim *καὶ μέγα πένθει* vel *πένθεσ' ἐνέστενεν, et valde ingemiscebat dolere*, excitato dolore ad gemitus profundissimos adigebatur. Sic et sententia erit apta, et misso Oceano haec apte cum *δεύετο χθὼν* cohaerebunt. Erunt, qui sic scripturi sunt *καὶ μέγα πένθει* vel *πένθεσ' ἐπέστενεν*. Sed id non necesse, et minus etiam emphaticum, nisi fallor.“ PAUW. Haec quidem nullius sunt pretii: sed Rhodomanni inventum recte est refutatum. Quo magis mirari licet, quod Tychs. Lehrs. *καὶ μέγα βένθος ἀνέστενεν* receperunt. Ei lectioni autem alia insuper res repugnat. *Ἀνέστενεν* enim ex constanti usu non potest aliter intelligi, nisi de mari veros gemitus edente: vid. III, 408. 422. IV, 13. V, 464. IX, 65. X, 423. XIII, 505. Quibus locis omnibus *ἀναστενάχειν* de hominum lamentatione dicitur. Sed ubi sermo est de mari aut sylva aut alia qualibet re, quae fremitu aliquo orto reboat, semper praepositionem *ἐπὶ* verbis sonandi junctam invenies: vid. I, 698. II, 383. VIII, 129 *βῆσσαι ἐπικτυπέουσι*. III, 506 *τοῖς δ' ἄρ' ἐπεβρόμεον νῆες*, 715 *ἐπέστενε δ' ἄσπετος ὕλη*. V, 498 *μέγα δέ σφιν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη*. VII, 580 *ἐπεστενάχοντο δὲ — Τείχεα*. VIII, 88 *ἐπέστενε δ' αἶα νέκυσσιν*. IX, 132. XII, 456 *ἐπεσμαράγησε δὲ πόντος*. X, 368 *ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσσαι*. XIV, 458 *ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ*, 573 *ῥηγμῖνες ἐπέβραχον*, quibus ex locis recte Spitzner. *mant.* p. 203 recte II, 495 *οὐρανὸς εὐρὺς ἐπέβραχεν* restituit. Et utrumque V, 568 junctum invenitur: *ἀμφὶ δὲ λαοὶ Οἰκτρὸν ἀνεστονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος Μυρομένων*. Itaque certe *βένθος ἐπέστενεν* scribendum erat; sed ejus rei hic quidem mentionem fieri non potuisse facile intelligitur. Postquam enim v. 600 sq. de gemitu Nereidum et Musarum sermo fuit, v. 602 sq. de lacrimis earundem corpus circumjacentium exponitur, quo loco pelagus commemorari non poterat; postremo Graeci non circa corpus prostrati sed per castra navalesque stationes diffusi quam largas lacrimas profuderint describitur. Rectissime igitur M praebet *μέγα πένθος ἀνέστενον* de Deabus intelligendum. Sed junctura cum antecedentibus restituenda fuit, quod feci emendato *δάκρυσιν· ὣς μέγα πένθος ἀνέστενον*, prorsus ut infra v. 605 legitur *ἐπεὶ μέγα πένθος ὀρώρει*. Argutius non verius esset, si quis ex Nonno V, 552 *ἔβρεμε πένθος* h. l. *ἀνέστενεν* praeferret, ut ipsum *πένθος* subjectum fieret.

602. Cfr. de lacrimarum abundantia *I*, 570. *Ψ*, 16. *Ω*, 162.

μυρομένων δακρύοισι φορύνετο τεύχεα πάντα
καὶ κλισίαι καὶ νῆες, ἐπεὶ μέγα πένθος ὀρώρει·
μήτηρ δ' ἀμφιχυθεῖσα κύσε στόμα Πηλείωνος
παιδὸς ἑοῦ, καὶ τοῖον ἔπος φάτο δακρυχέουσα·
„γηθείτω ῥοδόπεπλος ἀν' οὐρανὸν Ἠριγένεια,
γηθείτω φρεσὶν ᾗσι μεθεὶς χόλον Ἀστεροπαίου
Ἄξιος εὐρυρέεθρος ἰδὲ Πριάμοιο γενέθλη·
αὐτὰρ ἐγὼ πρὸς Ὄλυμπον ἀφίξομαι, ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
κείσομαι ἀθανάτοιο Διὸς μεγάλα στενάχουσα,
οὕνεκά μ' οὐκ ἐθέλουσαν ὑπ' ἀνέρι δῶκε δαμῆναι,
ἀνέρι, τὸν τάχα γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπε,
Κῆρές τ' ἐγγὺς ἔασι τέλος θανάτοιο φέρουσαι·
ἀλλά μοι οὐ κείνοιο μέλει τόσον, ὡς Ἀχιλῆος,
ὅν μοι Ζεὺς κατένευσεν ἐν Αἰακίδαο δόμοισιν
ἴφθιμον θήσειν, ἐπεὶ οὔτι μοι ἥνδανεν εὐνή·
ἀλλ' ὁτὲ μὲν ζαὴς ἄνεμος πέλον, ἄλλοτε δ' ὕδωρ,
ἄλλοτε δ' οἰωνῷ ἐναλίγκιος ἢ πυρὸς ὁρμῇ·

---

604. *δάκρυσι* A, unde Rhodom. *δακρύεσσι* conj., *δάκρυσι* C1, unde Tychs. *δάκρυσσι* edidit; sed *δακρυσίσι* M, unde potius *δακρύοισι* reponendum duxi, quod σ, 173, quamquam refragrantibus codd. Vindobb. *δάκρυσι* habentibus, Apoll. Rhod. III, 805, quamquam hic quoque Hermann. *Orph.* p. 759 *δάκρυσσι* conjecit, et Rufin. in Anthol. Gr. V, 9, 5 legitur. Sed vid. *prolegg.* II, 1, §. 5. — *φορήνετο* E1.

605. *καὶ νῆες* (*τε νῆες* ab ead. m.) M, unde quis scribendum censeat *καὶ κλισίαι νῆές τ' ἐπειή*. Sed Quintus trochaicae caesurae amans longiorem particulam ibi tantum ponere solet, ubi metri necessitate postulatur. Vid. I, 651. II, 34. III, 477. 481. 726. IV, 526. V, 542. X, 311. XIII, 254. 421. XIV, 429. 435. *Χερσὶν ἐμῇσιν ἐπεί με* V, 469 ob continuatos amphibrachos scribere vitavit. Unicum exemplum, quo etiam brevior particula poni potuit, est III, 78

χωόμενος Δαναοῖς, ἐπειή νύ μοι ἦτορ ἔολπεν.

606. in *κύσε* litera σ script. in rasura literae ϑ in M.

609. *ᾗσι* M.

610. *εὐρέεθρος* A, ubi in fine add. *, C2 M, *εὐρυρέεθρος* C1 et ita corr. Rhod. „Cfr. *Β*, 849. *Π*, 288 *ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος*." TYCHS. Dausq. tamen dubitabat, hoc an *εὐρέεθρος ἠδὲ* scribendum esset. De Asteropaeo vid. *Φ*, 139 sqq.

611. *ἀμφίξομαι* M.

613. *οὔνεκά* M.

614. in *ἀνέρι* litera ι script. in ras. literae ε in M. — *ὅν* AM et vulgo, *τὸν* Herm. *Orph.* 744 his verbis: „potuit sic ob dativum, sed mirum ni praetulit *τόν*." Probavit Spitzn. *observatt.* p. 60. — *ἀμφὶ μέμαρφε* A, *ἀμφιμέμαρφε* ME1 et vulgo; *ἀμφιμέμαρπε* emend. Rhod. et pluribus firmavit Spitzner. *l. c.* p. 59 sq.

618. *ἤνδανεν* AM; tacite corr. Tychs.

619. *ἄλλοτε* AM et vulgo, *ἀλλ' ὅτε* M, et ita errore edidit Lehrs., *ἀλλ' ὁτὲ* recte jam emend. Bonit. *l. c.* p. 1231 allato Υ, 49 et Quint. VII, 25. 333 sq. XI, 263. — *ζάής* M.

620. *οἰωνῶ* M.

οὐδέ με θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ἐν λεχέεσσι δαμάσσαι
φαινομένην, ὅσα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἐντὸς ἐέργει,
μέσφ' ὅτε μοι κατένευσεν Ὀλύμπιος υἱέα δῖον
ἔκπαγλον θήσειν καὶ ἀρήιον· ἀλλὰ τὰ μέν που
ἀτρεκέως ἐτέλεσσεν· ὃ γὰρ πέλε φέρτατος ἀνδρῶν·
ἀλλά μιν ὠκύμορον ποιήσατο καί μ' ἀκάχησε·
τοὔνεκ' ἐς οὐρανὸν εἶμι. Διὸς δ' ἐς δώματ' ἰοῦσα
κωκύσω φίλον υἷα, καὶ ὁππόσα πρόσθ' ἐμόγησα

---

621. *οὐδέ μοι* AMC2, *οὐδέ με* C1, *οὔ μοι* Tychs. Lehrs. e conj. — *δύνατ' ἐν λεχέεσσι μιγῆναι* A et vulgo, *δύνατο λεχέεσσι* omisso *μιγῆναι*, quod adscript. ab alt. m., M.

622. *γιγνομένη* A et vulgo, *φερομένην* M. — *ὅσα γὰρ*, sed *γὰρ* manu abstersum, M. — *γῆ* AM; *γαῖα* corr. Rhod. melius, quam Scalig. *γῆ τε καί*. Totum locum constitui in *emendatt.* p. 195 his verbis, postquam lectiones variantes attuli: „Haec omnia si conjungimus, non improbabile erit tale quid a Quinto profectum esse:

οὐδέ με θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ἐν λεχέεσσι [δαμάσσαι]
φαινομένην, ὅσα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἐντὸς ἐέργει.

Ne offendas in Attica correptione in his *οὐδέ με θνητός*, vid. I, 93. 560. Tum incertum quidem est, utrum *δαμάσσαι* an aliud verbum posuerit Quintus; non tamen illud abhorrere ex III, 613. V, 526. VIII, 98. X, 337. XIV, 12 apparet. Denique *φαινομένην*, cujus interpretamentum fuit *γιγνομένην* (quod legitur in re consimili apud Homerum δ, 417 sq. 456 sqq.), in illo *φερομένην* latere ex eo patet, quod et ε cum αι, et P (i. e. ν) cum P (i. e. ρ) in eo libro saepe confunduntur." Addere poteram ad illud verbum firmandum Nonn. VI, 313 *πετρήεσσα φανήσεται ὑδρηλὴ Ἠχώ*. XVI, 134 sq. *ὄφρα φανείης Ἄρτεμις ἐν σκοπέλοισι καὶ ἐν θαλάμοις Ἀφροδίτη*. XIX, 323 *Σειληνοῦ — φατίζεται ἀγκύλον ὕδωρ* et XXI, 75 *ἐφαίνετο χάλκεος Αἴας*. Et cfr. Nonn. I, 16 sqq. VI, 176-199, ubi variae, quas Bacchus induit formas, varie describuntur. Jam interpretes videamus. „Vitiatus est versus: lege pro *θνητὸς*, *οὗτος* vel *οὔτις*. Aut sic castiga: *οὐδέ με θνητὸς ἀνὴρ δύνατ' ἐν λεχέεσσι δαμάζειν Γιγνομένην*: vel ita scribendum *οὔ μοι θνητὸς*." RHOD. „Scribe *οὐδὲ θνητὸς ἀνὴρ* vel *οὐδέ μοι οὔτις ἀνὴρ*." DAUSQ. Pauwius ex more amphimacrum hic pro dactylo vel spondeo positum putat, notatus ob id a Dorvill. *vann. crit.* p. 349, qui etiam *οὐδέ τι* conjici posse monet. Tychs. denique primum locum ita transponendum ratus: 618 *ἴφθιμον*, 621 *οὔ μοι*, 622 *γιγνομένη*, 619 *ἄλλοτε*, 620 *ἄλλοτε*, 623 *μέσφ' ὅτε*, deinde autem Heynii judicium secutus, cui totus locus insititius et indocti hominis fetus esse videbatur, v. 618-23 insititios judicavit, ut statim post 617 *ἐν Αἰακίδαο δόμοισιν* sequatur 624 *ἔκπαγλον θήσειν*.

623. *υἵεα* errore Tychs. Lehrs.

624. *ἐκπάγλον* M.

625. *ὃ* AM hic quidem.

626. *ἀκάχησεν* A et vulgo, *ἀκάχησε* M.

627. *ειμι* M.

628. *ἐμόησα* M. unde ego olim in *ep. crit.* p. 711 ita commentatus sum: „quae facta respiciantur a Thetide, II, 437 sqq. expositum est: Bacchus et Vulcanus ab ea recepti et Jupiter ipse ejus dolo a ceterorum Deorum insidiis liberatus (cfr. *A*, 397 sqq.). At cum his beneficiis nihil *laboris* aut *molestiae* insit, non apte de eo videtur locuta esse Dea *ἐμόγησα*. Itaque, cum in M legatur *ἐμόησα*, quod jam dudum correxeram, *ἐνόησα* reponendum censeo. Similiter *l. c.* a Quinto ob ea ipsa Thetis dicitur *κλυτὰ μητιόωσα*." Nunc quidem *ἐμόγησα*, in quo multo major inest vis, retinendum pu-

ἀμφ' αὐτῷ καὶ παισὶν ἀεικέα τειρομένοισι
μνήσω ἀκηχεμένη, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνω."
ὣς ἔφατ' αἰνὰ γοῶσ' ἁλίη Θέτις· ἣ δέ οἱ αὐτὴ
Καλλιόπη φάτο μῦθον ἀρηραμένη φρεσὶ θυμόν·
„ἴσχεο κωκυτοῖο, θεὰ Θέτι, μηδ' ἀλύουσα
εἵνεκα παιδὸς ἑοῖο θεῶν μεδέοντι καὶ ἀνδρῶν
σκύζεο· καὶ γὰρ Ζηνὸς ἐριβρεμέταο ἄνακτος
υἷες ὁμῶς ἀπόλοντο κακῇ περὶ κηρὶ δαμέντες·
κάτθανε δ' υἱὸς ἐμεῖο καὶ αὐτῆς ἀθανάτοιο
Ὀρφεύς, οὗ μολπῇσιν ἐφέσπετο πᾶσα μὲν ὕλη,
πᾶσα δ' ἄρ' ὀκριόεσσα πέτρη ποταμῶν τε ῥέεθρα
πνοιαί τε λιγέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀέντων

---

tavi. Sed Tychs., ut erat ex illius aetatis more hodie resuscitato male perspicax in detegendis locis alia manu intrusis, haec adscripsit ad v. 627: „*τοὔνεκ' ἐς οὐρανὸν εἶμι.* Totus hic locus supposititius est nec cum reliquo carmine cohaeret. V. 611 et 613 alia queritur Thetis, nec apparet quinam sint filii interemti, de quibus illa laboraverit. Primi versus ducti esse videntur ex II, 618 *τοὔνεχ' ὑπὸ ζόφον εἶμι*, filii ex v. 636." Nec Heyn. illius de filiis errorem animadvertit monens: „Locum consertum esse ex aliis consentio: 629 *παισὶν* respicit Herculem. Et locus adumbratus ex Θ, 362 sq." Ibi similiter sane conqueritur Minerva de Jove:

οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

629. *αὐτῶ* M. — *τειρομένοισιν* A et vulgo, *τειρομένοισι* M.

630. Vertit Rhodom.: *ut etiam ipsius animo scrupulum injiciam.* Non recte: hoc enim ita dicendum esset: *ἵνα καί οἱ θυμὸν ὀρίνω.* Potius *σύν* jungendum est cum *ὀρίνω*, quod verbum in memoriam mihi revocat Hesiod. fragmm. CI ed. Marcksch., ubi de Aesculapio legitur:

πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε χώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Λητοΐδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων,

ubi Apollinem tantum, non Aesculapium Letoidam dici posse arbitrati *ἔκτανε, Λητοΐδῃ δὲ φίλον σὺν θυμὸν ὄρινεν* probaverunt. Verum Meinekius in *analectt. Alexandr.* p. 71 mammonymico defenso tantum *φίλον* corruptum esse affirmavit. Hoc si verum est, vix dubitari potest, quin postremis ad ipsum Jovem irascentem relatis *ὁλοὸν σὺν θυμὸν ὀρίνων* scribendum sit.

632. *ἀνηραμένη* A, *ἀνηραμένη* M; emend. Rhod. Cfr. VII, 348. Scal. conj. *ἀγειραμένη.*

633. *μή δ'* A, *μήδ'* M et ita Tychs. Lehrs.; correxi. — *ἀλίουσα* A, *ἀλύουσα* ME1 et ita corr. Rhodom. Brodaeus *ἁλίουσα* pessime conjecit.

634. *μηδέοντι* Tychs. Lehrs. errore.

636. Vertit Rhodom.: „nam et Jovis altitonantis domini filii *non minus* exstincti fato interiere." Unde quis conjiciat eum *ὅμως* legisse. Verum ea particula apud Epicos semper novum membrum adnectit, nunquam medio inseritur. — *κακῇ* M. — *κῆρι* A, *κηρὶ* M et ita corr. Tychs.

637. *ἐμοῖο* A, *ἐμεῖο* M et ita corr. Rhodom.

638. *μολπῆσιν* M.

639. *ἆρ* AM. — *ὀκριόεσσα* AM, quod restitui, *ὀκρυόεσσα* Tychs. Lehrs.; vid. ad I, 259.

640. Pauwium, qui *τε* producto offensus *καὶ πνοιαὶ λιγέων* conj., notavit Dorvill. *vann. crit.* p. 331.

οἰωνοί τε θοῇσι διεσσύμενοι πτερύγεσσιν·
ἀλλ' ἔτλην μέγα πένθος, ἐπεὶ θεὸν οὔτι ἔοικεν
πένθεσι λευγαλέοισι καὶ ἄλγεϊ θυμὸν ἀχεύειν·
τῷ σε καὶ ἀχνυμένην μεθέτω γόος υἱέος ἐσθλοῦ·
καὶ γάρ οἱ κλέος αἰὲν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
καὶ μένος ἀείσουσιν ἐμῇ τ' ἰοτῆτι καὶ ἄλλων
Πιερίδων· σὺ δὲ μή τι κελαινῷ πένθεϊ θυμὸν
δάμνασο θηλυτέρῃσιν ἴσον γοόωσα γυναιξίν·
ἦ οὐκ ἀΐεις ὅτι πάντας, ὅσοι χθονὶ ναιετάουσιν,
ἀνθρώπους ὀλοὴ περιπέπταται ἄσχετος Αἶσα
οὐδὲ θεῶν ἀλέγουσα; τόσον σθένος ἔλλαχε μούνη·
ἣ καὶ νῦν Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα
ἐκπέρσει Τρώων τε καὶ Ἀργείων ὀλέσασα
ἀνέρας ὅν κ' ἐθέλῃσι· θεῶν δ' οὔτις μιν ἐρύξει."
ὣς φάτο Καλλιόπη πινυτὰ φρεσὶ μητιόωσα·
ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα·
ὦρτο δὲ νὺξ μεγάλοιο κατ' ἠέρος ὀρφνήεσσα,
ἥτε καὶ ἀχνυμένοισι πέλει θνητοῖσιν ὄνειαρ·
αὐτοῦ δ' ἐν ψαμάθοισιν Ἀχαιῶν ἕδραθον υἷες

---

641. *θοῆσι* M. Citat *B*, 462 *ποτῶνται ἀγαλλόμενοι πτερύγεσσιν* et *β*, 149 *τιταινομένω πτερύγεσσιν* Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86.

642. *ἐπει* M. — *οὔτιν'* AM et vulgo, quod emendavi in *emendatt.* p. 195 his verbis: „si recte memini, ex Epicorum more negatio potius cum verbo *ἔοικεν*, quam cum substantivo *θεόν* jungenda erat. Cfr. *B*, 233 sq. *M*, 212 sq. *ε*, 212 sq. et alibi. Itaque h. l. scribendum *οὔτι ἔοικε* hiatu apud Quintum legitimo: vid. I, 462. IV, 303. XI, 137. Etiam VII, 85 idem ex antiquis editionibus restituendus est. Cfr. Hermann. *Orph.* p. 741. — *ἔοικεν* AM et vulgo; correxi.

644. *τῶ* M. — *μέθέτω* M. — *χόλος* A, *γόος* M, quod receperunt Tychs. Lehrs. — *νιέος* AM, *υἷεος* Tychs. Lehrs. errore.

646. *ἀΐσσουσι ἐμῇ* M. — *τ'* post *ἐμῇ* e conj. addidi.

647. *κελευω* (*αι* ab alt. m.) M. Videtur ante oculos habuisse *Λ*, 49 *κρατερόν ῥά ἑ πένθος Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος.*

648. *ἶσον γώωσα* M.

649. *ἢ* AM et vulgo, *ἦ* emend. Spitzner. *observatt.* p. 89 sq. — „malim *χθόνα*, quod usitatius." TYCHS. Fallitur: utrumque usitatum, sed discrimine facile intelligendo. Hic quidem dativum praetulisse videtur jam ob *ζ*, 153 *βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.*

651. *ἔλαχε* A, *ἔλλαχε* ME1 C1 et ita corr. Rhod., *ἔλαχε* (λ superscr.) C1.

652. *ἢ* M.

653. *τε* om. A, add. M et jam Rhod.

654. *ὅττε θέλησι* AM E1 C2, *ὅτε* (τ superscr.) C1, *ὅπτε θέλησι* corruptius etiam Basil. unde Rhodom. nota: „Quid si *ὅν τε* vel *ὅν quemcunque?* vel *οὕς τε* aut etiam *εὖτε quando?*" Scribendum esse *ὅν κ' ἐθέλῃσι* certatim monuerunt Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 91, Spitzner. *observatt.* p. 38 et p. 146, et, quod mireris, adeo Wellauer. *ad Apoll. Rhod.* I, 706. — *οὔ τις* A, *οὔτις* M.

ἰλαδὸν ἀμφὶ νέκυν μεγάλῃ βεβαρηότες ἄτῃ·
ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θεὴν Θέτιν· ἄγχι δὲ παιδὸς
ἧστο σὺν ἀθανάτῃς Νηρηίσιν· ἀμφὶ δὲ Μοῦσαι
ἀχνυμένην ἀνὰ θυμὸν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
πολλὰ παρηγορέεσκον, ὅπως λελάθοιτο γόοιο.
ἀλλ' ὅτε καγχαλόωσα δι' αἰθέρος ἤλυθεν ἠὼς
λαμπρότατον πᾶσίν τε φάος Τρώεσσι φέρουσα

---

660. *μεγάλη* M. — *ἄτη* M.

661. *θοὴν* AM et vulgo; *θεὴν* scripsit recte Bonit. *l. c.* p. 1231 ex V, 3. VI, 638. IV, 93. 271. VII, 211. De forma nominis vid. Spitzn. *mant.* p. 262 et *prolegg.* II, 2, §. 2.

662. *ἔστη* AE1 C2, *ἔστα* (antea *ἔστη*) C2, *ἧστο* M; *ἧστο* emend. Rhod. — *ἀθανάτῃσιν* A, *ἀθανάτῃσι* M, *ἀθαν.ἰτης* C1; *ἀθανάτῃς* corr. Rhod.

663. *ἀβαδὶς* M.

665. Longiorem periodum, quae uno tenore in erjecta parenthesi usque ad v. 672 sqq. decurrit, nec Pauw. intellexit, nec Bonit., quorum ille haec disseruit ad v. 667 *Δαναοὶ δὲ* etc. „Haec usque ad *καὶ τότε δὴ μεγάλοιο* mihi videntur insititia et notha: plane enim aliena sunt ab h. l. et cohaerentiam dirimunt, quae inter *ἀλλ' ὅτε καγχαλόωσα* et *καὶ τότε δὴ μεγάλοιο* est et esse debet. Rhodom. cum parenthesi adest, cui includantur: sed id non juvat aut incommodum tollere potest. Cum post *Πριάμῳ* aliquid deesset, nasutus Grammaticus, credo, illa interposuit, ut damnum sarciret, idque fecit satis ignave et imprudenter. Nam ex ipsis verbis etiam hominis imperitia elucet. Quid *φθιμένου Ἀχιλῆος,* ubi *μέγ' ἀχνύμενοι Ἀχιλῆα* praecesserat, et mox sequitur *μεγάλοιο νέκυν Πηληιάδαο?* Verbosus et tautologus fuit Quintus, sed ea tamen non ita stipasset, autumo. Adhuc, quid *κλαῖον ἐπ' ἤματα πολλὰ* h. l.? Supra v. 520 id rectum est, hic autem ineptum certe et pravum. Lux enim haec altera post interfectum Achillem et curatum ejus cadaver; hoc apertum est et fraudem etiam detegit plane.“ Bonit. autem *l. c.* p. 1231 ita scripsit: „Si quis a v. 665, qui ab *ἀλλ' ὅτε* orditur, usque ad v. 673 legerit, profecto haerebit, neque habebit, ubi apodosin incipi statuat. Id enim neque in verbis *Δαναοὶ δὲ* fieri poterit, neque, quod Rhodom. voluit, in particulis *καὶ τότε*: nam ut taceam protasin tum ad insolentem amplitudinem extensam, apodosis non per particulas *καὶ τότε* sed *δὴ τότε* incipienda erat. Cfr. IV, 200. V, 2. 600. 654. VI, 97. IX, 39. Hanc ut removeam difficultatem, leniorem non inveni medelam, quam ut pro *ἀλλ' ὅτε* scriptum fuisse arbitrer *καὶ τότε,* quod saepissime ad temporis progressum simpliciter significandum adhibetur. Cfr. V, 395. VI, 166. IV, 110. VI, 94. 527. IX, 486.“ De his quidem particulis vid. ad I, 120 sq. Ad defendendum locum in *emendatt.* p. 196 haec scripsi, postquam cum Rhodom. verba *Δαναοὶ δὲ* — usque ad v. 671 *φθιμένου Ἀχιλῆος* per parenthesin adjecta esse monui: „Hanc autem longam periodum cur in medio interjiceret, idonea sane causa poetae fuit. Qui cum indicasset, proximam post Achillis obitum lucem acceptissimam fuisse cum ceteris Trojanis, tum Priamo, monere statim volebat, non solum per eum diem, sed per multo longius tempus deploratum esse Achillem et ab Achivis et a Diis marinis.“ Longior autem periodus in causa erat, ut v. 672 *καὶ τότε δή* pergeret. Vid. etiam Spitzner. *observatt.* p. 41.

666. *λαμπρότατον* (sic) *τε φάος πᾶσιν* A et vulgo (nisi quod *πᾶσι* Tychs. Lehrs.), *λαμπρότατον τε πᾶσι φάος* M, unde quod olim *emendatt. l. c.* *λαμπρότατον πᾶσίν τε φάος* conjeci, nunc recipiendum duxi, quamquam quod Scal. emendavit *πάντεσσι φάος* Hermanni as-

καὶ Πριάμῳ — Δαναοὶ δὲ μέγ' ἀχνύμενοι 'Αχιλῆα
κλαῖον ἐπ' ἤματα πολλά, περιστενάχοντο δὲ μακραὶ
ἠιόνες πόντοιο, μέγας δ' ὀλοφύρετο Νηρεὺς
ἦρα φέρων κούρῃ Νηρηίδι, σὺν δέ οἱ ἄλλοι
εἰνάλιοι μύροντο θεοὶ φθιμένου 'Αχιλῆος —
καὶ τότε δὴ μεγάλοιο νέκυν Πηληιάδαο
'Αργεῖοι πυρὶ δῶκαν ἀάσπετα νηήσαντες
δοῦρα, τά οἱ φορέοντες ἀπ' οὔρεος 'Ιδαίοιο
πάντες ὁμῶς ἐμόγησαν, ἐπεί σφεας ὀτρύνοντες
'Ατρεῖδαι προέηκαν ἀπείριτον οἰσέμεν ὕλην,
ὄφρα θοῶς καίοιτο νέκυς κταμένου 'Αχιλῆος·
ἀμφὶ δὲ τεύχεα πολλὰ πυρῇ περινηήσαντο
αἰζηῶν κταμένων, πολλοὺς δ' ἐφύπερθε βάλοντο
Τρώων δηώσαντες ὁμῶς περικαλλέας υἷας
ἵππους τε χρεμέθοντας ἐϋσθενέας θ' ἅμα ταύρους,
σὺν δ' ὄϊάς τε σύας τ' ἔβαλον βρίθοντας ἀλοιφῇ·
φάρεα δ' ἐκ χηλῶν φέρον ἄσπετα κωκύουσαι
δμωιάδες καὶ πάντα πυρῆς καθύπερθε βάλοντο,
χρυσόν τ' ἤλεκτρόν τ' ἐπενήεον· ἀμφὶ δὲ χαίτας

---

sensum tulit. Nam *πᾶσίν τε,* quod propius ad librorum scripturam accedit, satis defenditur VI, 601. XI, 62 *πᾶσιν γάρ,* ubi *πάντεσσι δ',* VII, 53 *πᾶσίν τ' ἐπὶ τέρματα κεῖται,* ubi *πάντεσσί τε,* IX, 76 *πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη,* ubi *πάντεσσι δ' ὑπεκλάσθη* scribere licebat.

669. *ἰόνες* (sed ab alt. m. *η* praefixum) M.

670. *κούρῃ Νηρεΐδι* M. — Quod in *epist. crit.* p. 711 conjeci *σὺν δὲ καὶ ἄλλοι,* quamquam aliis locis, ut IX, 431. VI, 646. I, 829 commendatum, non jam necessarium videtur: *σὺν δέ οἱ* satis firmatur I, 33. V, 336. VI, 520. VII, 478. X, 367. XI, 183. XII, 496. XIII, 178.

672. *και* M. — *μέγαλοιο* M. — *πηλιάδαο* A, *Πηληιάδαο* M et tacite corr. Rhod.

674. „Hic certe non minus *οἷ* ad Achillem, quam ad eos, qui ligna congerebant, referri potest." HERM. *Orph.* p. 805. Quamquam Hermannum hodie post quadraginta annos aliter sentire constat, tamen piaculum duxi, quidquam ex illo libro, quo haec studia primum initia et incrementa cepere, omisisse.

675. *ἐπεὶ σφέας* A et vulgo, *ἐπεὶ σφεας* M; correxi.

676. *ἀργεῖοι* AME1; *'Ατρεῖδαι* em. Rhodom. in versione, recte receperunt Tychs. Lehrs.

678. *πυρὶ* AM; *πυρῇ* em. Rhod.

679. *ἐφ' ὕπερθε* M.

680. *δηώσαντες* M. — *ὁμῶν* (*ς* ab alt. m.) M. — *περικαλλέσας* (sed prius *σ* ab alt. m. transfixum) M.

681. Hic versus, qui in A ceterisque libris deest, additus est a Tychs. ex M. — Ex *υἷας* librarii in *ὄϊας* transsiluisse videntur. — *τέ* M.

682. *οἴας* AE1, *ὀΐας* M, quod corr. Rhod. et Spitzner. ad *Γ*, 198. — *τε* om. AE1, add. M et jam Rhod. — *ἔβαλον* M.

683. *δ' ἐ* M.

684. *δμωάδες* AMC2, *δμωιάδες* C1 et ita corr. Rhod.; Pauw. inepte *καὶ δμωάδες* tentat.

685. *ἐπενήνεον* A et vulgo, *ἐπενήεον* M, quod recepi: haec modo forma Epicis usitata; vid. *I*, 137.

Μυρμιδόνες κείραντο, νέκυν δ' ἐκάλυψαν ἄνακτος·
καὶ δ' αὐτὴ Βρισηὶς ἀκηχεμένη περὶ νεκρῷ
κειραμένη πλοκάμους πύματον πόρε δῶρον ἄνακτι·
πολλοὺς δ' ἀμφιφορῆας ἀλείφατος ἀμφεχέοντο,
ἄλλους δ' ἀμφὶ πυρῇ μέλιτος θέσαν ἠδὲ καὶ οἴνου
ἡδέος, οὗ μέθυ λαρὸν ὀδώδεε νέκταρι ἶσον·
ἄλλα δὲ πολλὰ βάλοντο θυώδεα θαῦμα βροτοῖσιν,
ὅσσα χθὼν φέρει ἐσθλὰ καὶ ὁππόσα δῖα θάλασσα.
ἀλλ' ὅτε δὴ περὶ πάγχυ πυρὴν διεκοσμήσαντο,
πεζοὶ ἅμ' ἱππήεσσι σὺν ἔντεσιν ἐρρώσαντο
ἀμφὶ πυρὴν πολύδακρυν· ὃ δ' ἔκποθεν Οὐλύμποιο
Ζεὺς ψεκάδας κατέχευεν ὑπὲρ νέκυν Αἰακίδαο
ἀμβροσίας, δίῃ δὲ φέρων Νηρηίδι τιμὴν
Ἑρμείην προέηκεν ἐς Αἴολον, ὄφρα καλέσσῃ
λαιψηρῶν ἀνέμων ἱερὸν μένος· ἦ γὰρ ἔμελλε
καίεσθ' Αἰακίδαο νέκυς· τοῦ δ' αἶψα μολόντος
Αἴολος οὐκ ἀπίθησε· καλεσσάμενος δ' ἀλεγεινὸν
καρπαλίμως Βορέην Ζεφύροιό τε λάβρον ἀήτην
ἐς Τροίην προέηκε θοῇ θύοντας ἀέλλῃ·

---

279. 358. *Ψ*, 139. 163. 169. *Ω*, 276. *ο*, 322. *τ*, 64 et Quint. I, 789. III, 673. 678. V, 619.

686. *ἐκείραντο* AC2, *κείραντ'* E1, *κείροντο* C1, *κείραντο* M et ita corr. Dausq.: Rhod. haud scio an invitus *κείροντο*: nam utrumque ferri potest; cfr. *Ψ*, 46. 136. 146. *δ*, 198. *ω*, 46.

687. *καί* A. — *νεκρῶ* M.

689. *ἀμφιχέοντο* A et vulgo, *ἀμφεχέοντο* M et ita corr. Spitzner. *observatt.* p. 76.

690. *πυρη* (sic) M.

691. *ὄδωδε* AM; *ὀδώδεε* tacite corr. Rhod.

692. *βάλοντο εὐώδεα* AM; *βάλοντ' εὐώδεα* ex Rhodom. conj. receperunt Tychs. Lehrs., sed potius *βάλοντο θυώδεα*, ut VII, 557 *Οὐλύμποιο θυώδεος* recipiendum esse jam in *emendatt.* p. 196 monui. — *βροτυῖσι* M. Clausula ex *λ*, 287.

693. *χθων* (sic) M.

694. *δη περι* M.

695. *ἔντεσι ἐρρώσαιντο* M. Cfr. Apoll. Rhod. I, 241 *σὺν ἔντεσιν ἀΐσσονται*, 1059 *αὐτὰρ ἔπειτα Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν*. II, 1221 *Αἰήταο σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι*.

696. *πολὺ δάκρυ* A, *πουλύδακρυν* M, *πολυδάκρυν* VE1, *πολύδακρυν* NV123 et ita emend. Rhodom. — *ὅδ' ἔκτοσθεν ὀλύμποιο* A, *ὃ δ' ἔκτοθεν Οὐλύμποιο* MVNV123, „*ὁ δ' ἔκτοθεν* vel *ἔκποθεν Οὐλύμποιο*." RHOD. *ὁ δ' ἐκ τόθεν Οὐλύμποιο* Tychs., sed scribendum esse *ἔκποθεν* demonstravit Spitzner *observatt.* p. 9 sq., et id recepit Lehrs.

697. Vid. *Π*, 459 *αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παῖδα φίλον τιμῶν*, et cfr. Wernick. *ad Tryph.* p. 74.

698. *δίη* M. — *τε* AM et vulgo; *δὲ* ego correxi.

699. *αἰόλον* M. — *καλέσση* M.

700. *λαιψηρῶν* Tychs. Lehrs. errore. — *ἔμελλεν* A et vulgo, *ἔμελλε* M.

701. *Αἰακίδαον* (sed *ν* ab alt. m. transfixum) M. — *ἄιψα* M.

702. *αἰόλος* M. — *ἀπίθησε* M.

704. *θοῆ* M. — *ἀέλλη* M. Quo-

οἳ δὲ θοῶς οἴμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
ῥιπῇ ἀπειρεσίῃ· περὶ δ' ἴαχεν ἐσσυμένοισι
πόντος ὁμοῦ καὶ γαῖα· περικλονέοντο δ' ὕπερθε
πάντα νέφη· μεγάλοιο δι' ἠέρος ἀΐσσοντα

---

niam v. 700 in universum dictum est *λαιψηρῶν ἀνέμων ἱερὸν μένος*, et de iisdem ventis v. 710 *ἀολλέες*, v. 718 *ἕκαστος*, olim in *emendatt.* p. 271 sq. ante hunc versum intercidisse putavi, quo etiam Noti atque Euri mentio facta sit. Nunc tamen plus apud me Homeri, ex quo totum locum de ventis desumpsit, valet auctoritas *Ψ*, 194 sqq. Ibi enim Achilles, quo Patrocli corpus comburatur, ad Boream et Zephyrum solummodo preces fundit, neque praeter eos alius ventus venit. Itaque ne Quintum quidem plures admisisse crediderim. *Ἀολλέες* autem de duobus dictum jam *l. c.* p. 272 ex Mosch. II, 49 et Soph. Trach. 512 defendi. — „Post 704 in E1 desunt VIII versus, et continuo sequitur v. 713 *πανῆμαρ*: aberravit homoeoteleuto *ἀέλλῃ* deceptus librarius.“ TYCHS.

705. Pauw. male *οἱ δὲ ὁμῶς ὥρμησαν* conjecit.

706. *ῥιπῇ ἀπειρεσίῃ. περι* M.

708. *νεφη* M. — *ἠέρος* A, *αἰθέρος* M, quod receperunt Tychs. Lehrs., injuria. Nam doctrina illa Homeri, qua *aether* superior est caeli pars pura splendida et pellucida Deorum et siderum domicilium, *aer* inferior densa crassa terrae proxima nubium vaporum tempestatum sedes, de qua doctrina novissime accurate exposuerunt Lehrs. *stud. Arist. Hom.* p. 167—77 et Spitzner. *ad Π*, 365, ea igitur doctrina etiam a Quinto servata est. Dixit igitur *δι' αἰθέρος* II, 104, ubi de stella, ibid. 501. III, 665, ubi de Aurora, VIII, 222, ubi de fulmine sermo, III, 507. XIV, 89, ubi de sono in caelum usque penetrante; *ἀπ' αἰθέρος* Jupiter terrere dicitur V, 207, fulgurando VIII, 352, irasci XII, 94, juvare XIII, 559, *αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο* nubem demittere XI, 378, inde Somnus descendit I, 124. Musae II, 603. Neque I, 39 *αἰθέρος ἀμφιραγέντος ὑπὸ νεφέων ἐριδούπων*, ubi cfr. notam, alius est vocabuli sensus: nubibus subtus disjectis aetheris serenitas aperitur. Etiam XIII, 105 *αἰετὸν — ὑψόθεν ἀΐσσοντα* recte dictum est. Contra *δι' ἠέρος* II, 554. XIII, 397, ubi de ventis flantibus, VIII, 49 ubi de nube, VI, 229, ubi de avibus volantibus, XIV, 439. 555, ubi de unda in altum surgente, II, 226. VI, 358. XIV, 287, ubi de fremitu late resonante, VIII, 70, ubi de tonitru fremente, IX, 107, ubi de tempestate bona malaque, IX, 443, ubi de telo volante, XII, 354, ubi de fumo surgente, XII, 118, ubi de solis splendore in terram descendente agitur, contra III, 657 *ὦρτο δὲ νὺξ μεγάλοιο δι' ἠέρος ὀρφνήεσσα.* Ex his omnibus patet eo, quem tractamus, loco, scribi debuisse *ὕπερθε Πάντα νέφη μεγάλοιο δι' ἠέρος ἀΐσσοντα.* Diserte, quae modo exposita sunt, confirmat V, 6 sqq., quem locum exscribo, quia temere intellectus cum illis pugnare videatur. Describit ibi Achillis clipeum:

καὶ τὰ μὲν εὖ ἤσκητο θεοκμήτῳ ἐπὶ ἔργῳ·
οὐρανὸς ἠδ' αἰθήρ, γαίῃ δ' ἅμα κεῖτο θάλασσα·
ἐν δ' ἄνεμοι νεφέλαι τε σελήνη τ' ἠέλιός τε,
κεκριμέν' ἄλλυδις ἄλλα. τέτυκτο δὲ τείρεα πάντα,
ὁππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται·
τῶν δ' ἄρ' ὁμῶς ὑπένερθεν ἀπειρέσιος κέχυτ' ἀήρ·
ἐν τῷ δ' ὄρνιθες τανυχειλέες ἀμφεποτῶντο.

Ibi cave v. 8 ita intelligas, quasi venti et nubes simul cum luna et sole et sideribus in aethere solo dicantur collocata esse. Ea enumerata in *caelo*, quod h. l. mari et terrae oppositum latiore sensu dicitur, posita intelliguntur. Tum diserte exponitur, sub sideribus aerem expansum esse. Sed jam ad ceteros

οἳ δὲ Διὸς βουλῇσι δαϊκταμένου Ἀχιλῆος
αἶψα πυρῇ ἐνόρουσαν ἀολλέες· ὦρτο δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστου μαλεροῖο· γόος δ' ἀλίαστος ὀρώρει
Μυρμιδόνων· ἄνεμοι δὲ καὶ ἐσσύμενοί περ ἀέλλῃ
πᾶν ἦμαρ καὶ νύκτα νέκυν περιποιπνύοντες
καῖον εὐπνείοντες ὁμῶς· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς

---

casus transgredior: νήχυτος ἀήρ I, 417. ἱερὸς ἀ. VII, 559. ἀ. ἄσπετος XII, 199, quia praecedit ποτὶ χθόνα. Contra ubicunque fragor memoratur, αἰθήρ praefertur: II, 555 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ Ἔστενεν. IX, 296 ἔβραχε δ' αἰθὴρ Θεσπέσιον. XII, 164 τοῖσι δ' ὕπ' αἰθὴρ Ἔβραχεν. XIV, 464 περὶ δ' ἔβραχεν αἰθήρ, 531 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰθὴρ Ἴαχεν, 534 περίαχε δ' αἶα καὶ αἰθήρ. IV, 351 μέγας δ' ὀροθύνεται αἰθήρ. VIII, 244 ὑπέστενε δ' αἰόλος αἰθήρ. XIV, 458 ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ. Recte inde Wernick. *ad Tryphiod.*, quem cfr. omnino p. 71—75, p. 73 VII, 532 ἐπιστοναχίζεται αἰθήρ emendavit. Γαῖα καὶ αἰθήρ junguntur II, 210. VI, 3. XIV, 229, praeterea ἄφθιτος αἰθήρ occurrit IV, 142, ἄσπετος VIII, 468. IX, 2, νήνεμος XIV, 91; contrarium est XIV, 600 de vehementissimo imbre: ποταμῷ γὰρ ἀλίγκιον ἔρρεεν αἰθήρ. Patet saepe in poetae arbitrio positum hoc an illud praeferat. Sed pergo ἠέρι δῶκε φέρεσθαι II, 645 de Memnoniis avibus, ἠέρι φαίνεθ' ὁμοῖα VII, 392. μέλας ἐνὶ ἠέρι καπνός X, 194. ἠέρι πεπταμένας XI, 114 de gruibus, ἠέρι θυμὸς — μίγη ibid. 465, unde idem V, 647, nisi Herculis in Deos evecti animum *aetheri* statuas mistum esse, quod parum probabile, εὐχωλαὶ — νεφέεσσι καὶ ἠέρι συμφορέοντο XIV, 382. πῦρ ἔμμεν ἅμ' ἠέρι καὶ μέλαν ὕδωρ ibid. 473; de *tenebris* occurrit VIII, 252. IX, 310 (θεσπεσίη). Quod VIII, 48 legebatur: ἠελίου καθύπερθεν ὑπ' ἠέρι μαρμαίροντος, id patet aeque falsum esse atque Tychsenii ὑπ' αἰθέρι: vid. notam. Ἠέρα V, 369. VII, 42 (ψυχή οἱ πεπότηται ἐς ἠέρα). X, 61. II, 195 (πουλὺν) IX, 265 (μακρήν). XI, 49 (πᾶσαν ὕπερθεν Ἠ. θεσπεσίην). XII, 96 (πᾶσαν ὕπερθε, ubi non recte Struvius *observatt.* p. 30 αἰθέρα ex 197 scribit). XIII, 464 (δῖαν), unde etiam III, 715 femininum Homerico usu firmatum recipiendum fuit. Dicitur de *tenebris* IX, 260. X, 61. VI, 645 (βαθὺν) et XI, 291 (πουλύν). Αἰθέρα recte dicitur II, 479. IV, 518. VI, 328. VII, 256. IX, 69. XI, 268. XIII, 545, additur δῖον (non δῖαν) II, 467. V, 492. IX, 317 et XI, 268 secundum librorum scripturam. Inde patet XII, 197 σὺν δ' ἐτίναξεν Ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε χιλούμενος scribendum esse.

709. βουλῆσι M.

710. πυρὶ A, πυρῇ M, πυρῇ jam Rhod. corr. — ἐνόρωσαν (ου supra, linea et ου ab ead. m.) M. — ἀϋτμη A.

711. μελάθροιο AM; μαλεροῖο emend. Rhod.

712. ἀέλλη M.

713. πανῆμαρ AM et vulgo, quamquam correxerat jam Heyn.; cfr. IX, 199.

714. καῖον εὔπνείοντες· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς * A, „Asteriscus in fine abest a libris ab Aldo additus; post εὔπνείοντες spatium habet C1" TYCHS. ὁμῶς post εὔπνείοντες add. M et recepit Tychs., ὅμως errore Lehrs., qui recte εὔπνείοντες restituit monitus a Spitznero *mant.* p. 227, cum Tychs. εὖ πνείοντες scripsisset, nescio qua causa commotus. Jam interpretes videamus. „ὁμῶς vel ἄδην." RHOD. Illud etiam Brodaeus, ἁπάντῃ δ' ἔγρετο Dausq. conjecit. Pauw. in alia omnia abiens locum hoc modo corrupit:

πᾶν ἦμαρ καὶ νύκτα ὅλην περιποιπνύοντες
καῖον εὔπνείοντα νέκυν· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλύς etc.

Omnium optime, si quid contra M mutandum esset, Tychs. in *comment. Gotting.* p. 52 conjecit:

καπνὸς ἐς ἠέρα δῖαν, ἐπέστενε δ' ἄσπετος ὕλη
δαμναμένη πυρὶ πᾶσα, μέλαινα δὲ γίνετο τέφρη·
οἳ δὲ μέγ' ἐκτελέσαντες ἀτειρέες ἔργον ἀῆται
εἰς ἑὸν ἄντρον ἕκαστος ὁμοῦ νεφέεσσι φέροντο.
Μυρμιδόνες δ', ὅτ' ἄνακτα πελώριον ὕστατον ἄλλων
ἤνυσε πῦρ ἀΐδηλον ἀποκταμένων περὶ νεκρῷ
ἵππων τ' αἰζηῶν τε καὶ ἄλλ' ὅσα δακρυχέοντες
ὄβριμον ἀμφὶ νέκυν κειμήλια θῆκαν Ἀχαιοί,
δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτοῦ
φαίνετ' ἀριφραδέως, ἐπεὶ οὐχ ἑτέροισιν ὁμοῖα
ἦν ἀλλ' οἷα γίγαντος ἀτειρέος, οὐδὲ μὲν ἄλλα
σὺν κείνοις ἐμέμικτ', ἐπειὴ βόες ἠδὲ καὶ ἵπποι
καὶ παῖδες Τρώων μίγδα κταμένοισι καὶ ἄλλοις
βαιὸν ἄπωθε κέοντο περὶ νέκυν, ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
ῥιπῇ ὕφ' Ἡφαίστοιο δεδμημένος οἶος ἔκειτο·
τοῦ δὲ καὶ ὀστέα πάντα περιστενάχοντες ἑταῖροι
ἄλλεγον ἐς χηλὸν πολυχανδέα τε βριαρήν τε
ἀργυρέην, χρυσῷ δὲ διαυγέϊ πᾶσ' ἐκέκαστο·
καὶ τὰ μὲν ἀμβροσίῃ καὶ ἀλείφασι πάγχυ δίηναν
κοῦραι Νηρῆος μέγ' Ἀχιλλέα κυδαίνουσαι,
ἐς δὲ βοῶν δημὸν θέσαν ἀθρόα πάγχυ χέασαι

καῖον ἐΰπνείοντ'· ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς ἀέντων etc. *ἀνα* M.

715. *δῖον* A et vulgo contra Homericum usum, *δῖον* M ita, ut litera *ο* in ras. legatur, cum olim scriptum esset *α*. Inde femininum restituere non dubitavi: vid. ad v. 708.

716. *δ' ἐγίγνετο* A et vulgo, *δὲ γίγνετο*, quod scripsit Herm. *Orph.* p. 659, recepit Lehrs., *δὲ γίνετο* M.

717. *ἀτειρέος* M.

723. *δη* M. — *οἴνω* M.

726. *ἐκείνοις* AE 1, *κείνοις* M et ita corr. Rhod. — *ἐμέμικτο* AE 1, *ἐμέμικτ'* M et ita corr. Rhod.

728. *ἄπωθ' ἐκαίοντο* M. — *ὅς* Tychs. Lehrs. errore.

729. *ῥιπῆ* M. — *ὕφ'* AM et vulgo; correxi.

730. *τοῦ δὲ κεν* A, *τοῦ δὲ κε* M, *τοῦ δὲ καὶ* emend. Rhod. Mihi quidem diu ea adnectendi membri ratio suspecta fuit, quia quo *καί* referretur non videbatur adesse, ideoque vel *οἵ δέ οἱ*, vel *τοῦ δ' ὦκ'*, vel *τοὔνεκεν* tentabam. Sed tamen sana videtur; *καί* pertinet ad *ἄλλεγον*: ossa eius, ut a ceteris separata jacebant, ita *etiam* ea in unum collegerunt socii. Plane eadem junctura IV, 197 *τῶν δὲ καὶ ἀμφήριστος ἔην δρόμος* invenitur, ubi vid. notam.

732. *χρυσῶ* M.

733. *ἀμβροσίη* M. Sumpsit ex *Π*, 670. 680. — *ἀλείφατι* A et vulgo, *ἀλείφασι* M; vid. ad I, 796.

735. *ἀθρόα ταρχύσασαι* AME1 et vulgo (in *ἀθρόα* posterius *α* script. in correct., cum antea, ut videtur, exstaret *ο*, in M). „Legi etiam potest *ταρχήσασαι* vel *ταρχιύσασαι*: a *ταραγή* haec veniunt per syncopen.“ RHOD. Eum non intellexit Pauw., qui refutaturus secundam in *ταρχίσασαι* vulgo produci et verbum ista forma notissimum esse monuit. De loco sanatu difficili olim in *emendatt.* p. 197 ita sum commentatus: „*Rhodom.* vertit: „boumque arvinam indiderunt, *permixta condientes* cum dulci melle.“ Et hanc inesse de-

σὺν μέλιτι λιαρῷ· μήτηρ δέ οἱ ἀμφιφορῆα

---

bere illis sententiam ex totius loci nexu apparet. Quae tamen quomodo vocabulis, uti nunc leguntur, contineri queat, nemo intelligit. Neque enim quid *ἀθρόα* sibi velit perspicitur, et abhorret prorsus verbum *ταρχύειν*, quod constanti omnium usu de *sepeliendo* in universum dicitur, ita ut omnes eo comprehendantur funeris rite instituendi caerimoniae. Ita apud ipsum Quintum I, 801. 820. III, 4. V, 609. VII, 6. 13. 157. 165. 658. VIII, 482. IX, 43. XIV, 222. 242. 324. Quae Rhodom. proponit omni carent auctoritate. Mihi quidem hoc extra dubitationem positum videtur, in extremis verbi *ταρχύσασαι* syllabis latere *χρίσασαι*. Sed caetera quomodo emendanda sint haereo. Tentari poterit *ἀθρόον ἐγχρίσασαι* aut *ἄκρα καταχρίσασαι* (ut XII, 547 *ἄκρα κεχολωμέναι*), aut, cum I, 798 *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτοῖς Πίονα δημὸν ὕπερθε βάλον βοός* legatur, *ἄκρον ἄδην χρίσασαι*, aut etiam alia. In tota Achillei funeris descriptione respicitur Homerus ω, 65 sqq., ex quo loco etiam mel petitum est, cum alibi, ut I, 796 sqq., oleum tantum et adeps affundantur. „Ita tum quidem: postea intellexi verbum *χρίειν* potius Nonni — ut XXIX, 274 — quam Quinti dictioni h. l. accommodatum esse, et alia etiam tentari posse, ut *δημὸν θέσαν ἄκρητόν τε χέασαι* secundum ω, 73 *οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ*, vel *δημὸν θέσαν ἀθρόον ἐγχεύασαι*, vel etiam *δημὸν θέσαν ἀθρόον ἀρδεύσασαι*. Haec omnia, quorum nihil probabile est, attuli propterea, ne mihi quidquam eorum tamquam novum objiciatur. Recte autem Hermann. *in rec.* p. 269 *ἀθρόα* ad *ὀστέα* referendum monet, ita ut *δημόν* non ex *θέσαν*, sed ex *ἐς* aptum sit. Id ego olim rejeceram ea de causa, quia cum ossa v. 731 sq. jam collecta sint in urna, iisque 733 sq. jam superfusa a Nereidibus cum ambrosia unguenta, non viderentur ea denuo adipi inseri dicenda esse sed potius adeps iis infundi. Verum ea locutio, quae ad vivum non resecanda in universum notat collectis in urnam ossibus etiam adipem admotum esse, sive is jam in urna fuerit, sive post adjectus, sumpta est ex Ψ, 252

κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημόν.

Iam hoc si tenemus, aut *ἀθρόα πάντα* aut *ἀθρόα πάγχυ χέασαι* scribendum est. Hoc praetuli, quoniam et propius ad vulgatam accedit et eo adverbio ut supra 733 ita omnino saepe usus est Quintus: vid. I, 373. 582. II, 325. III, 450. 694. IV, 32. 327. V, 137. 470. 480. VI, 437. VII, 613. VIII, 106. 388. XI, 116. 184. 400. XII, 25. 379. XIII, 182. XIV, 202. 394. 561. 632.

736. „Aut *μήτηρ οἱ* jungenda, *mater ejus*, aut *οἱ* de Nereidibus intelligendum, quae quidem interpretatio ad simplicitatem sermonis atque elegantiam optima foret". HERM. *Orph.* 799 sq. Sed ipse sententiam retractavit in *praef.* p. XXIX: „*οἱ* de Achille intelligi et cum *ὤπασε* construi docet Iliad. XXIII, 92." — Ne quis autem miretur, quod cum primum Achivi in argenteam urnam ossa colligant, eadem deinde in amphora *ἡφαιστοτεύκτῳ* seponantur: vide, quam presse secutus sit Quintus hic quoque Homerum ω, 72 sqq.:

ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρα
φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέα.

Etiam ibi ossa primum in aliud vasculum congeruntur: alioquin enim dici non poterant legi *οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι*. Ossa postquam his rebus probe peruncta erant, tum demum condita sunt in amphora illa, qua inclusa tumulo contegerentur.

ὤπασε, τόν ῥα πάροιθε Διώνυσος πόρε δῶρον,
Ἡφαίστου κλυτὸν ἔργον ἐΰφρονος· ᾧ ἔνι θῆκαν
ὀστέ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος· ἀμφὶ δὲ τύμβον
Ἀργεῖοι καὶ σῆμα πελώριον ἀμφεβάλοντο
ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου
Μυρμιδόνων βασιλῆα θρασὺν περικωκύοντες.
οὐδὲ μὲν ἄμβροτοι ἵπποι ἀταρβέος Αἰακίδαο
μίμνον ἀδάκρυτοι παρὰ νήεσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
μύροντο σφετέροιο δαϊκταμένου βασιλῆος,
οὐδ' ἔθελον μογεροῖσιν ἔτ' ἀνδράσιν οὐδὲ μὲν ἵπποις
μίσγεσθ' Ἀργείων ὀλοὸν περὶ πένθος ἔχοντες,
ἀλλ' ὑπὲρ ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα
ἀνθρώπων ἀπάτερθεν ὀϊζυρῶν φορέεσθαι,
ἧχί σφεας τὸ πάροιθεν ἐγείνατο δῖα Ποδάργη
ἄμφω ἀελλόποδας Ζεφύρῳ κελάδοντι μιγεῖσα,
καί νύ κεν αἶψ' ἐτέλεσσαν ὅσα σφίσι μήδετο θυμός,
εἰ μή σφεας κατέρυξε θεῶν νόος, ὄφρ' Ἀχιλῆος
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο θοὸς πάϊς, ὅν ῥα καὶ αὐτοὶ
δέχνυνθ', ὁππόθ' ἵκοιτο ποτὶ στρατόν, οὕνεκ' ἄρα σφι
θέσφατα γεινομένοισι Χάους ἱεροῖο θύγατρες
Μοῖραι ἐπεκλώσαντο καὶ ἀθανάτοις περ ἐοῦσι
πρῶτα Ποσειδάωνι δαμήμεναι, αὐτὰρ ἔπειτα
θαρσαλέῳ Πηλῆι καὶ ἀκαμάτῳ Ἀχιλῆι,
τέτρατον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι Νεοπτολέμῳ μεγαθύμῳ,

---

737. *παροιθέ* C1. — *Διόνυσος* AM; corr. Rhod.

738. *κλητὸν* C2. — *δῶρον* AC2, *ἔργον* VNV123 C1 E1a. In M *ἔργον* om. in textu sed ab ead. m. punctis positis ·:· ad marg. adscript. Emend. jam Rhodom. Cfr. Nonn. III, 132. V, 138 *Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον.*

739. *ὅστε' Ἀχιλῆος* M.

740. *Ἀργείοι* M.

741. *ἐπακροτάτη* (sic) M.

743. *μιν* AC2, *μὲν* MVNV123 L12 C1 E1 et ita corr. Rhod. — *ἄβροτυς* C2. — Lugentes equos notavit Northmor. apud Wernick. ad *Tryph.* p. 50 sq.

744. *νήεσσιν* A, *νήεσιν* M et ita corr. Rhod.

746. *μογεροῖς* M.

747. *μίγεθ'* M. — *περὶ* AM, quod revocavi, *πέρι* Tychs. Lehrs.

750. *ἧχι σφέας* A, *ἧχι σφέας* M, correxi. — *τοπάροιθεν* A et vulgo, *τὸ πάροιθεν* M.

751. *Ζεφύρω* M.

752. *ἐτέλεσαν* (σ ab alt. m. suprascript.) M.

753. *μὴ σφέας* AM et vulgo; correxi.

754. *ὃν ῥὰ* A, *ὅν ῥα* M.

755. *σφιν* AM et vulgo; correxi.

756. *γιγνομένοισι* A, *γινομένοισι* M; *γεινομένοισι* emend. Spitzn. *observatt.* p. 209.

759. *θαρσαλέω Πηλεῖι* M. — *ἀκαμάτω* M.

760. *Νεοπτολέμω μεγαθύμω* M.

τὸν καὶ ἐς Ἠλύσιον πεδίον μετόπισθεν ἔμελλον
Ζηνὸς ὑπ' ἐννεσίῃσι φέρειν μακάρων ἐπὶ γαῖαν·
τοὔνεκα καὶ στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίῃ
μίμνον πὰρ νήεσσιν ἐὸν κατὰ θυμὸν ἄνακτα
τὸν μὲν ἀκηχέμενοι τὸν δ' αὖ ποθέοντες ἰδέσθαι.
καὶ τότ' ἐριγδούποιο λιπὼν ἁλὸς ὄβριμον οἶδμα
ἤλυθεν Ἐννοσίγαιος ἐπ' ἠόνας· οὐδέ μιν ἄνδρες
ἔδρακον, ἀλλὰ θεῇσι παρίστατο Νηρηΐνῃς·
καί ῥα Θέτιν προσέειπεν ἔτ' ἀχνυμένην Ἀχιλῆος·
„ἴσχεο νῦν περὶ παιδὸς ἀπειρέσιον γοόωσα·
οὐ γὰρ ὅγε φθιμένοισι μετέσσεται ἀλλὰ θεοῖσιν
ὡς ἠΰς Διόνυσος ἰδὲ σθένος Ἡρακλῆος·
οὐ γάρ μιν μόρος αἰνὸς ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει
οὐδ' ἀΐδης, ἀλλ' αἶψα καὶ ἐς Διὸς ἵξεται αὐγάς·
καί οἱ δῶρον ἔγωγε θεουδέα νῆσον ὀπάσσω
Εὔξεινον κατὰ πόντον, ὅπῃ θεὸς ἔσσεται αἰεὶ
σὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃς ἐρατεινῇς
ἶσον ἐμοὶ τίσουσι· σὺ δ' ἴσχεο κωκύουσα
ἐσσυμένως καὶ μή τι χαλέπτεο πένθεϊ θυμόν."
ὣς εἰπὼν ἐπὶ πόντον ἀπήιεν εἴκελος αὔρῃ
παρφάμενος μύθοισι Θέτιν· τῆς δ' ἐν φρεσὶ θυμὸς

---

761. *εἰς* AMC2, *ἐς* C1 et ita corr. Rhod.
762. *ὑπεννεσίῃσι* M.
763. *στυγερῇ* M. — *ἀνίη* M.
764. *ἐὸν* M.
765. *ἀκιχέμενοι* (*η* ab alt. m.) M. — *τόνδ'* A, *τὸν δ'* M.
766. *ἐρυγδούποιο* M. — *ὄβριμον* A.
767. *ἠόνας* M.
768. *θεοῖσι* M. — *Νηρηΐνῃσι* A, *Νηρηίσι* C2, *Νηρηΐνησι* M, *Νηρείνησιν* (*ε* mutat. ex *η*) C1; *Νηρηίναις* corr. Rhod., *Νηρηΐνῃς* recte edidit Tychs.
769. *Θέτιν* om. V. — *ἀχνυμένη* M.
771. *μετέσσειται* (*ε* ab ead. m.) M.
772. *ὣς ἠΰς* M.
774. *αἰγάς* M. „Nisi praecederet *ὑπὸ ζόφον αἰὲν ἐρύξει*, dicerem scripsisse Quintum *καὶ ἐς Διὸς ἵξεται αὐλάς.*" PAUW. Vid. *N*, 837 *ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγάς.*
775. *ἔγω γε* Tychs Lehrs. errore. — *ὀπάσω* AMC2, *ὀπάσσω* C1 et ita corr. Rhod.
776. *κατὰ* (linea et *α* suprascr. ab ead. m.) M. — *ὅπῃ* M et ita Tychs. Lehrs. — *αἰὲν* AM et vulgo; correxi.
727. *μεγαλάων* AE1 C1, *μ*, (i. e. *μεγάλων*) C2, *μεγα λάων* M, „*μεγαλάων* divisi in duas voces." RHOD. Male Pauw. voculae *μέγα* positura offensus *μέγα* proposuit.
779. *ἴσον* M.
780. *πενθέεϊ* M.
781. *ἴκελος* A, *ἵκελος* M; corr. Tychs. — *αὔρη* M.
782. *Τρατιρδὲρ* (sic!) M. Nihil latere videtur.

βαιὸν ἀνέπνευσεν· τὰ δέ οἱ θεὸς ἐξετέλεσσεν·
Ἀργεῖοι δὲ γοῶντες ἀπήιον, ἧχι ἑκάστῳ
νῆες ἔσαν, τὰς ἦγον ἀφ' Ἑλλάδος· αἳ δ' Ἑλικῶνα
Πιερίδες νίσσοντο, καὶ εἰς ἅλα Νηρῇναι
δῦσαν ἀναστενάχουσαι ἐΰφρονα Πηλείωνα.

---

783. *ἀνέπνευσε* M. — *τά οἱ* mutilo versu AMC2, *τὰ δέ οἱ* C1 et ita emend. Rhod., *τὰ μέν οἱ* vitiose Tychs. e sua conj., *τά τέ οἱ* Lehrs.
784. *ἧχι ἑκάστω* M.
785. *αἰδ'* M.
786. *νίσσαντο* AME1; corr. Rhod. — *Νηρηΐναι* AM et vulgo; correxi.
787. *δύσαν* A, *δῦσαν* M. — *ἐὸν στενάχουσαι* AM et vulgo, *ἀναστενάχουσαι* emend. Spitzner. *observatt.* p. 10.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

Οὐδὲ μὲν Ἱππολόχοιο δαΐφρονος ὄβριμον υἷα
Τρῶες ἀδάκρυτον δειλοὶ λίπον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης ἐρικυδέα φῶτα
πυρκαϊῆς καθύπερθε βάλον· τὸν δ' αὐτὸς Ἀπόλλων
ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο μάλ' ἐσσυμένως ἀναείρας
δῶκε θοοῖς Ἀνέμοισι φέρειν Λυκίης σχεδὸν αἴης·

Titulus: *Κοΐντου μεθ' ὅμηρον τέταρτον.*

1. *υδὲ* M, cum O postea rubro appingere librarius in animo haberet. — *ὄμβριμον* A, *ὄβριμον* M.

4. *καθυπερθε* M. — *τόνδ'* A, *τόν δ'* M. — *αὐτος* M.

6. Cum ex sqq. appareat, in ipsam Lyciam Glauci corpus delatum ibique sepultum esse, Struvius in *programm. pasch.* a. 1818 p. 3 ex I, 346. II, 651. VII, 68 scribi jussit *πέδον,* quod Lehrs. recepit. Et idem voluit Gruebenav. apud Spitzn. *observatt.* p. 193. Vulgatae defendendae causa quae olim exposui in *emendatt.* p. 197 sq., ea nunc paullulum mutata repetere placet plurimis locis adhibitis. Etenim saepe apud recentiores aliquid alicui loco *vicinum* esse dicitur, quod proprie *eo ipso in loco* esse dicendum erat. Facilius hoc modo propinquitatis notioni verba *motum* significantia junguntur; ita ut imperfecta sit quodammodo oratio, qua tantum indicatur aliquem *prope* ad locum accessisse, in quem tamen ille *intravit.* Hoc autem qui facit, necesse est antea in loci vicinitatem pervenerit. Nec tamen minus raro inveniuntur exempla, in quibus *propinquitatis* notio capienda illa de loci ipsa *occupatione* verbis copulatur *quietem* notantibus. Jam ad exempla transimus. Ponitur ita apud Quintum praepositio *παρά*: I, 670 *ἀλόχοιο παρὰ λεχέεσσιν ἰαῦσαι,* sed in lecto concumbere cupiunt. X, 326 *τρύζειν πὰρ λεχέεσσιν,* sed *in* Helenae toro Oenona Paridem quiritari jubet. XIII, 363 *παρὰ λέκτροισι δαμέντα* de Deiphobo in ipso lecto (cfr. 356) interempto. III, 433 *παρὰ ψαμάθοισι θαλάσσης — ἐκχύμενος,* quod alibi *ἐπὶ* et *ἐν ψαμάθοισι* dicitur; huc etiam pertinet, quamvis loci notio paullo obscurior sit, IV, 134 *ἐπάσαντο Δαῖτα παρ' εἰλαπίνῃσιν* et IX, 515 *παρὰ δαιτὶ γέρας — ἔσται,* quo dono majorem melioremque cibi portionem, non munus praeterea coenanti oblatum intelligit. Nec adverbiorum exempla desunt: VI, 262 Echidna Cerberum genuisse *ἄντρῳ ὑπ' ὀκριόεντι μελαίνης ἀγχόθι νυκτός,* quibus verbis frigidum antrum atra nocte offusum indicatur. VIII, 247 de Marte *μολὼν δ' ἄγχιστα κυδοιμοῦ Πῆλε δόρυ βριαρόν* quem in medio pugnantium tumultu versari deinde videmus, et item de Pallade XI, 286 *ἥ ῥα μολοῦσα Ὑσμίνης ἄγχιστα μέγ' Ἀργείοισιν ἄμυνε.* VII, 590 de igne fluminis vi exstincto: *ἢν γὰρ ἵκηται Ἐγγὺς ἐπὶ προχοῇσι, μαραίνεται,* et de eodem IX, 235 *ἔστη ὅπως πῦρ αἰνόν, ὅθ'*

οἵ δέ μιν αἶψ' ἀπένεικαν ὑπ' ἄγκεα Τηλάνδροιο
χῶρον ἐς ἱμερόεντα, πέτρην δ' ἐφύπερθε βάλοντο
ἄρρηκτον· Νύμφαι δὲ περίβλυσαν ἱερὸν ὕδωρ
ἀενάου ποταμοῖο, τὸν εἰσέτι φῦλ' ἀνθρώπων
Γλαῦκον ἐπικλείουσιν ἐΰρροον· ἀλλὰ τὰ μέν που
ἀθάνατοι τεύξαντο γέρας Λυκίων βασιλῆι.
Ἀργεῖοι δ' ἐρίθυμον ἀνεστενάχοντ' Ἀχιλῆα
νηυσὶ παρ' ὠκυπόροισιν· ἔτειρε δὲ πάντας ἀνίη
λευγαλέη καὶ πένθος, ἐπεί ῥά μιν ὥς ἑὸν υἷα
δίζοντ', οὐδέ τις ἦεν ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ἄδακρυς·

ὕδατος ἐγγὺς ἵκηται. Eodem modo II, 451 Achilles Memnonem in pugna ad certandum provocat: *ἐγγὺς καὶ Ἄρης, ἐγγὺς δὲ καὶ ἀλκή,* h. e. *adest Mars, adestque robur.* Idem apud Nonnum observare licet: ita IX, 62 de Baccho: *παῖδα κασιγνήτης Σεμέλης σέθεν, ὃν παρὰ παστῷ Οὐ στεροπῆς ἀμάθυνεν ὅλον δέμας*: atqui in ipso thalamo combusta erat Semele; et similiter XXXVIII, 133 *παρ' ὑδατόεντι δὲ παστῷ — νυμφεύετο κούρη.* XL, 571 *εὐύδρῳ παρὰ παστῷ Νηιάδων φιλότητι συνήρμοσεν υἷας ἀρούρης.* XLIII, 419 *ὑποβρυχίῳ παρὰ παστῷ Γήθεεν Ἐννοσίγαιος*: porro XLIV, 86 *ῥέξαι ταῦρον — θεοκλήτῳ παρὰ βωμῷ*, 89 *ὄϊν — θυηπολέειν παρὰ λόχμῃ*, 97 *παρὰ βωμῷ — ῥέζων*: postremo XLVII, 145 *ἐν εὐύδρῳ δὲ ῥεέθρῳ Ὠτειλὰς ἐκάθηραν ὀρεσσιχύτῳ παρὰ πηγῇ.* Adverbia vide: IV, 337 de Cadmo: *Ἀονίης σχεδὸν ἦλθε πέδον Βοιωτὸν ὁδεύων.* XXXIV, 344 *σχεδὸν ἤλασε πύργων* de Deriade Bacchas in urbem compellente (coll. sqq. et XXXV, 6). I, 190 de dracone Typhaonio: *ὃ δὲ Κηφέος ἐγγύθι κούρης — Δέσμιον Ἀνδρομέδην ἑτέρῳ σφηκώσατο δεσμῷ.* XXXII, 295 *ἐγγύθι πέτρης Βασσαρίδες — ἐκώκυον* de Bacchis, quae ipsos scopulos ineunt quasi Oreades factae. Cfr. Apollinar. metaphr. XXVI, 12 *ἀθανάτης καλύβης με παρ' ἐνδομύχοισι καλύπτων.* Tryphiod. 403 *Πολυξείνη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι,* 660 *Λαοδίκη, σὲ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Γαῖα περιπτύξασα κεχηνότι δέξατο κόλπῳ.* Sed haec sufficiant.

7. *ἄγκεα τῆδ' ἄντροιο* A, *ἄγκεά Τ'ἧδ' ἄντροιο* M. „Mss. nullam afferunt medelam.“ SCHOW. Rhod. *ἄγκεα τηλόσε Ταύρου,* quem qui jure refutavit Dausq. Lyciam partim intra partim extra Taurum esse monens, pejus etiam primum *ὑπ' ἄγκεα Τ η θ ύ ο ς ἄ ν τ ρ α,* quod cava terrarum aquarum sint receptacula, deinde ejus conjecturae futilitate intellecta *ὑπ' ἄγκεα ἔ ν δ ο θ ι ἄ ν τ ρ ο υ* conjecit. Locum egregie emendavit Pauw. his verbis: „Legendum forte *ὑπ'* vel *ἐπ' ἄγκεα Τ η λ ά ν δ ρ ο ι ο.* Telandrus urbs est, quae a Stephano Byzantino Cariae, a Plinio Lyciae adscribitur: ad urbem forte convalles, in quarum una depositum fuit Glauci cadaver a Ventis.“ Jure receperunt Tychs. Lehrs.

9. *ἄρρηκτον* M hic quidem. — *περίβλησαν* A, *περιέβλυσαν* E1, *περίβλυσάν* MC1 et ita corr. Rhod.

10. *ἀεννάου* AM; corr. Rhod. Etiam apud Homerum *ν*, 109 in Nympharum antro sunt *ὕδατ' ἀενάοντα.* Confr. Hesiod. *ἔ.* 595. — *ποτατμοῖο* M. — *εἲς ἔτι* M. — Hoc versu prima pars M finitur, nullo aut puncto aut alio finem hic jam adesse signo posito, et finitur quidem paullo post initium alterius paginae folii 77, in qua pagina versus 6—10 scripti sunt.

12. *γέρας*: cfr. Quint. V, 629 *γέρας ἄφθιτον υἱέϊ τεύχων Ἥλεκτρον ποίησε.* Nonn. XXV, 441 de Hellesponto: *γέρας πεφυλαγμένον Ἕλλῃ.*

15. *ἐπεὶ* A; corr. Tychs.

16. „forte *ἄζοντ'* *colebant.*“ RHOD. „*δίζοντ'*, *desiderabant*, *curabant*: Hesychius *δίζειν, φροντίζειν, ἐρευ-*

Τρῶες δ' αὖτ' ἀλίαστον ἐγήθεον εἰσορόωντες
τοὺς μὲν ἀκηχεμένους, τὸν δ' ἐν πυρὶ δηωθέντα·
καί τις ἐπευχόμενος μῦθον ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
„νῦν πάντεσσιν ἄελπτον ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
ἡμῖν ὤπασε χάρμα λιλαιομένοισιν ἰδέσθαι
ἐν Τροίῃ Ἀχιλῆα δεδουπότα· τοῦ γὰρ ὀΐω
βλημένου ἀμπνεύσειν Τρώων ἐρικυδέα φῦλα
αἵματος ἐξ ὀλοοῖο καὶ ἀνδροφόνου ὑσμίνης·
αἰεὶ γὰρ φρεσὶν ᾗσιν ἐμήδετο * *
αἰνὰ δέ οἱ χείρεσσιν ἐμαίνετο λοίγιον ἔγχος

τᾶν, ζητεῖν. Male Rhodom. *ἄζοντ'*: nam sic *ὡς ἑὸν υἷα* non scripsisset Quintus, sed *ὡς ἑὸν πατέρα*: patrem colit filius, non pater filium. Hoc vir diligens non animadvertit et vulgatam aperte statuminat. Quae si in Quinto alicui displiceret, non incongrue pro *δίζοντ'* scribere posset *φιλεῦντ'* vel *φιλοῦντ'*." PAUW. Postrema recte perstrinxit Dorvill. *vann. crit.* p. 66 sq., qui ibid. p. 66 idonea exempla attulit verbi *δίζεσθαι*, praeter Horat. Od. I, 24, 1. IV, 5, 16. Theocr. XXV, 37 *δμώων τινὰ κεῖνον Δίζεαι.* Theogn. 83. 415, et de mortuis Anthol. III, p. 212 *εἰ δὲ Μένανδρον Δίζηαι, δήεις ἐν Διὸς ἢ μακάρων* et III, p. 234

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον ἐπισταμένην καλὰ παίζειν
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες.

Ego addo Nonn. V, 470 *δίζεαι Ἀκταίωνα.* III, 331 *ἠθάδα δίζετο πηγήν.*

17. *αὖ* A et vulgo: *αὖτ'* Lehrs. edidit ex fratris sententia *quaest. Epp.* p. 280 not. *: vid. *prolegg.* II, 2, §. 10.

18. *τόνδ' ἐνὶ* A, *ἐν* C1 et ita corr. Rhod. — Recte autem vertit Rhod. *igni consumptum* vid. Orac. Sibyll. XI, 145 de Troja: *πυρὶ μεγάλῳ δηωθείσης.* Gregor. Nazianz. I, 483. *Σοδόμων — ξεινῷ πυρὶ δηωθέντων.* Apoll. Rhod. I, 244 *δόμους ὀλοῷ πυρὶ δηώσειαν.*

22. *ἦ γὰρ* A et vulgo; *τοῦ γὰρ*, quod jam olim Jacobs. emend. *observatt.* p. 38, post Spitzner. *observatt.* p. 91 firmavit, recepit Lehrs.

24. Heyn. *δείματος* conjecit, quod neminem patronum invenerit.

25. *αἰεὶ δέ οἱ φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνετο* A, *αἰεὶ γάρ οἱ φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνετο* E1 C2, *αἰὲν γὰρ φρ. ᾗ. ἐ.* C1; Rhod. *δέ* expuncto, quod probat Hermann. *Orph.* p. 807, locum ita interpretatur: *semper ipsi insano animi motu grassabatur hasta pestilens*, quod ferri non posse patet; Pauw. postquam *αἰεὶ δ' οἱ* manere posse monuit, „illud *φρεσὶν ᾗσιν*," pergit, „copulandum cum *λοίγιον ἕλκος*: una cum animo furebat hasta ejus pestilens. Si scripsisset Quintus *αἰεὶ δ' οἱ χείρεσσιν ἐμαίνετο*, id non deterius fuisset." Inde quis efficiat: *αἰεί οἱ χείρεσσιν*, in qua scriptura apud Quintum asyndeton displicet; Tychs. *αἰεὶ γάρ οἱ χερσὶν* scripsit, mala versus modulatione; nec minus injuriae Quinto fecerit, si quis *αἰεὶ γὰρ χερσίν οἱ* conjecerit, cum *χερσίν* ubique ita legatur, ut prior syllaba in arsi, altera in thesi posita sit. Neque vero *αἰεὶ χερσὶν ἑῇσιν ἐμαίνετο* placet, tum enim non *δόρυ*, sed ipsum Achillem subjectum esse exspectes: cfr. IV, 398. V, 581. XIII, 163; neque *αἰεὶ δ' ἐν χείρεσσιν*; tum enim aegre pronomen desideratur expulsum, quod Achillem designet. Itaque Hermannus olim *αἰεὶ γὰρ φρεσὶν ᾗσιν ἐμαίνετο, λοίγιον ἔγχος Λύθρῳ ὑπ' ἀργαλέῳ πεπαλαγμένος* conjecit. Sed ad *πεπαλαγμένος* accusativo Graeco qui dicitur tantum membra ipsius corporis indicantur: *Λ*, 169. *Υ*, 503 *λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας.* *χ*, 406 *Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας.* Quint. III, 365. VII, 102 *πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας.* V, 30 *αἵματι — πε-*

λύθρῳ ὕπ' ἀργαλέῳ πεπαλαγμένον· οὐδέ τις ἡμέων
κείνῳ ἔναντα κιὼν ἔτ' ἐπέδρακεν Ἠριγένειαν·
νῦν δ' ὀΐω φεύξεσθαι Ἀχαιῶν ὄβριμα τέκνα
νηυσὶν ἐϋπρώροισι δαϊκταμένου Ἀχιλῆος·
ὡς ὄφελον μένος ἦεν ἔθ' Ἕκτορος, ὄφρ' ἅμα πάντας
Ἀργείους σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄλεσσεν."
ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐνὶ φρεσὶ πάγχυ γεγηθώς·
ἄλλος δ' αὖθ' ἑτέρωθι πύκα φρονέων φάτο μῦθον·

παλαγμένη ἄψεα πάντα. VIII, 287 *λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμους.* Contra *φρεσὶν ᾗσι* locutio est Quinto ita usitata, ut eam retinendam esse Hermannus jure statuere videatur: legitur ea I, 466. 786. III, 187. 609. V, 361. 577. VII, 305. VIII, 290. XIV, 110. 142. Itaque non dubito, quin hic quoque lacuna sit haud difficili negotio hoc modo explenda:

αἰεὶ γὰρ φρεσὶν ᾗσιν ἐμήδετο
[Τρωσὶν ὄλεθρον.]
αἰνὰ δέ οἱ χείρεσσιν ἐμαίνετο
λοίγιον ἔγχος.

Ad priorem versum cfr. *Φ*, 19 *κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.* *γ*, 132 *Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον Ἀργείοις.* *Z*, 157 *κακὰ μήδετο θυμῷ.* *γ*, 194. 249. *ι*, 92. *κ*, 115. *ξ*, 300. *ω*, 96 *μήδεσθαι ὄλεθρόν τινι.* *H*, 478. *K*, 52. *Φ*, 413. *X*, 395. *γ*, 166. *μ*, 295. *ξ*, 243 *κακὰ μήδεσθαί τινα* vel *τινι* et similia *K*, 298. *X*, 429. *Ψ*, 24. 176. *γ*, 261. *λ*, 474. *ω*, 199. 426. 444 et ex ipso Quinto I, 216 *μέγα μήδεται ἔργον.* 383 *κακὰ μήδετο.* III, 199 *ὃ γὰρ κακὰ μήσατο Τρῶας* de Achille. IV, 55 *μέγα δ' Ἑλλάδι μήσαο πένθος,* 59 *αἰνὸν ἐμήδετο λοιγὸν ὀπάσσαι.* V, 173 *ὀλέθρια μήσεται ἔργα.* X, 378 *μήδετο λοίγια ἔργα.* Alterum versum ex Homero expressit *Θ*, 111 *εἴσεται ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.* *Π*, 75 *Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν Μαίνεται ἐγχείη.*

27. *κοίνῳ ἐς ἄντα ἰδὼν* AC2, *κείνῳ ἐς ἄντα ἰδὼν* E1, *κείνω ἐναντίον ἐλθὼν* C1; *κεῖνον ἐσάντα* vel *ἔναντα ἰδὼν* Rhodom., et idem probavit Struvius *programm. pasch.* p. 5, contra quam lectionem quamvis Homericam — *P*, 334. *ε*, 217. *λ*, 143. *ο*, 532. *π*, 458 — recte jam Pauw. monuit: „suspectum est *ἰδὼν*, quia plus dicit, quam dictum requiritur. Multi enim *ἔσαντα* viderant Achillem absque vitae privatione. Quare scripserim non invitus *κείνῳ* vel *κείνου ἔναντα ἰών*, *illi occurrens, cum eo congrediens.*" Eum hiatum ferri non posse probe intellexit Tychs., qui paullo melius *κείνῳ ἔναντ' ἐλθών* scripsit, praetereaque *κείνῳ ἐναντί' ἰὼν* conjecit. Sed scribendum esse *κείνῳ ἔναντα κιὼν*, ut et ego conjeci in *emendatt.* p. 198, et Tychs. etiam postremo invenit, Quinti usus evincit: vid. IV, 286 *τῷ δ' οὔτις κατέναντα κίεν.* VI, 416 *ἄντα κίες.* VIII, 134 *μέσφ' ὅτε οἱ κίεν ἄντα* et cfr. I, 123 *ἣ δὲ κιοῦσ' εὕδεσκεν.* II, 46 *μὴ σὺν ἑοῖσι κιὼν ἑτάροισι δαμείη.* VI, 298 *χαίρω σεῖο κιόντος.* VII, 227 *ἐς μέγα δῶμα κίον,* 292 *τῷ δ' ἄγχιστα κίεν γεραρὸς Λυκομήδης.* VIII, 142 *δεῦρο κιών.* XII, 281 *τῷ δ' ἄγχιστα κίεν Νηλήιος υἱός.* Quibus in locis omnibus formas verbi *ἐλθεῖν* ponere evitavit modulationis gratia. — *ἔτ' ἐπέδραμεν* A, quod ineptissime defendit Dausq. „*pervenit in auroram*, i. e. vixit in crastinum, vel *Auroram nascentem sibi habuit obviam*" interpretatus, *ἔτ' ἔδρακεν* C1, *ἔτ' ἐμέδρακεν* E1, *ἔτ' ἐπέδρασκεν* C2, quod emend. Rhod., Tychs. recepit; *ἔτ' ἐσέδρακεν* Struv. conjecit *l. c.*, recepit Lehrs. Sed utrumque in usu: cfr. Wernick. ad *Tryphiod.* p. 438.

28. *φεύξασθ'* A, *φεύξασθ*[αι] C1; *φεύξεσθαι* Rhod. em. — *ὄμβριμα* A.

31. „Nisi Quintus contra grammaticam pugnavit, scripsit *ὀλέσσῃ.*" HEYN. Conjecturam ignorantia factam — vid. *prolegg.* II, 2, §. 42 — recepit Tychs., retinuit Lehrs.

33. *αὖ* A et vulgo; *αὖθ'* Lehrs. ex fratris emendatione: vid. *prolegg.*

„φῆσθα σὺ μὲν Δαναῶν ὀλοὸν στρατὸν ἔνδοθι νηῶν
πόντον ἐπ' ἠερόεντα πεφυζότας αἶψα νέεσθαι·
ἀλλ' οὐ μὰν δείσουσι λιλαιόμενοι μέγα χάρμης·
εἰσὶ γὰρ ἦ κρατεροί τε καὶ ὄβριμοι ἀνέρες ἄλλοι
Τυδείδης Αἴας τε καὶ Ἀτρέος ὄβριμοι υἷες·
τοὺς ἔτ' ἐγὼ δείδοικα κατακταμένου Ἀχιλῆος·
τοὺς εἴθ' ἀργυρότοξος ἀναιρήσειεν Ἀπόλλων,
καί κεν ἀνάπνευσις πολέμου καὶ ἀεικέος οἴτου
ἡμῖν εὐχομένοισιν ἐλεύσεται ἤματι κείνῳ."
ὣς ἔφατ'· ἀθάνατοι δὲ κατ' οὐρανὸν ἐστενάχοντο,
ὅσσοι ἔσαν Δαναοῖσιν ἐϋσθενέεσσιν ἀρωγοί,
ἀμφὶ δὲ κρᾶτ' ἐκάλυψαν ἀπειρεσίοις νεφέεσσι
θυμὸν ἀκηχέμενοι· ἑτέρωθι δὲ γήθεον ἄλλοι
εὐχόμενοι Τρώεσσι πέρας θυμηδὲς ὀρέξαι.
καὶ τότε δὴ Κρονίωνα κλυτὴ προσεφώνεεν Ἥρη·
„Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, τίη Τρώεσσιν ἀρήγεις

II, 2, §. 10. — *ἑτέρωθεν* A, *ἑτέρωθε* Tychs. Lehrs., *ἑτέρωθι* scripsi secundum Spitzner. *observatt.* p. 72—74.

37. *εἰσὶ γὰρ* A, *εἰσὶν γὰρ* C1 et ita ex Pauwii corr. Tychs. Lehrs.; sed suspecta productio: vid. *prolegg.* II, 1, §. 13. Itaque *εἰσὶ γὰρ ἦ* scripsi, cujus particulae posituram satis tuetur V, 415
σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἦμαρ.
ὄμβριμοι A, *ὄβριμοι* E1, „sic fere semper." TYCHS.

38. *ἀτρέως* A et C1 (sed *ως* in ras.); corr. Rhod.; *καὶ ὄβριμοι υἷες Ἀχαιῶν* E1, „mirum" TYCHS.; sed videtur lectionis varietas esse ex antecedente versu a librario male huc translata. — „Illud *ὄμβριμοι* male repetitur post *ὄμβριμοι ἀνέρες ἄλλοι* versu praecedenti: an ita ipse auctor? Dubito et vix credo: quare hic vel ibi pro *ὄμβριμοι* pingendum videtur *ἄλκιμοι.*" PAUW. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 47.

39. *τοὺς ἐγὼ ἔτι* A C1, *τοὺς ἔτ' ἐγὼ* Tychs. Lehrs. ex corr. Rhod., qui praeterea *τοὺς δέ τ' ἐγώ* tentabat; *τοὺς δ' ἔτ' ἐγώ* Scal. De *ἀναιρήσειεν* cfr. Spitzn. *observatt.* p. 315, qui recte intellexit, verbum positum esse propterea, quod Apollo illos *de medio tollere* jubeatur. De aor. I. Lobeckii verba in *Phryn.* p. 718 sq. haec sunt: „et facilem emendationem reperio, *ἀϊστώσειεν* vel (quod mihi verisimillimum videtur) *ἀμαυρώσειεν*, nec difficilem vulgatae excusationem. Namque apud epicos poetas multa aoristorum exempla inveniuntur, a quibus pedestris sermo declinat." Eorum exemplorum nubem sqq. attulit, ut de mutando verbo nemo sit assensurus.

40. *αἴθ'* C1.

45. Adhibuit locum ad Hesiod. *ἔ.* 225 de Dice:
ἣ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν
ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα
Lehrs. *quaestt. epicc.* p. 240.

46. *ἑτάροι δέ τ' ἐγήθεον* AC2, *ἑτάροι δ' ἐγ.* E1, *ἕταροι δ' ἐπεγήθεον* C1 et ita voluit Dausq.; *ἕτεροι δέ τ' ἐγήθεον* corr. Rhod.; *ἑτέρωθε δ' ἐγήθεον* Pauw., qui „nam *ἕτεροι ἄλλοι,*" inquit, „minus recte dicitur," et Sylburg.; idque Tychs. et Lehrs. receperunt. Perfecit emendationem Spitzner. *observatt.* p. 73 sq. hic et alibi *ἑτέρωθι* scribendo.

κούρης ἠϋκόμοιο λελασμένος, ἥν ῥα πάροιθεν
ἀντιθέῳ Πηλῆι πόρες θυμῆρε' ἄκοιτιν
Πηλίου ἐν βήσσῃσι; γάμον δέ οἱ αὐτὸς ἔτευξας
ἄμβροτον, οἳ δέ νυ πάντες ἐδαινύμεθ' ἤματι κείνῳ
ἀθάνατοι καὶ πολλὰ δόμεν περικαλλέα δῶρα·
ἀλλὰ τάγ' ἐξελάθου, μέγα δ' Ἑλλάδι μήσαο πένθος.“
ὣς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' οὔτι προσέννεπεν ἀκάματος Ζεύς·
ἧστο γὰρ ἀχνύμενος κραδίην καὶ πολλὰ μενοινῶν,
οὕνεκεν ἤμελλον Πριάμου πόλιν ἐξαλαπάξειν
Ἀργεῖοι, τοῖς αἰνὸν ἐμήδετο λοιγὸν ὀπάσσαι
ἐν πολέμῳ στονόεντι καὶ ἐν βαρυηχέϊ πόντῳ·
καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε, τὰ δὴ μετόπισθε τέλεσσεν.
ἠὼς δ' ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαφίκανε,
κυανέην δ' ἄρα γαῖαν ἐπήιεν ἄσπετος ὄρφνη,
ἦμος ἀναπνείουσι βροτοὶ βαιὸν καμάτοιο·
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶν ἐδόρπεον ἀχνύμενοί περ·
οὐ γὰρ νηδύος ἐστὶν ἀπωσέμεναι μεμανίης
λιμὸν ἀταρτηρόν, ὁπόταν στέρνοισιν ἵκηται·
ἀλλ' εἶθαρ θοὰ γυῖα βαρύνεται, οὐδέ τι μῆχος
γίνεται, ἢν μή τις κορέσῃ θυμαλγέα νηδύν·

---

50. *ἥν ῥὰ* A; corr. Tychs.

52. *βάσσῃσι* AC2, *βήσῃσι* C1; corr. Rhod. — *δέ οἱ ἔτευξας* mutilo versu AC2, *αὐτὸς* add. Rhod., quod jure recentiores receperunt; *οἶος* aut, quod Jupiter Thetidem non sibi adjunxisset sed alias ei cum Peleo paravisset nuptias, *ἄλλον* inserit Dausq. *δ' ἄρα οἱ ἔτ' ἔτευξας* C1.

56. *ἆρ* A. — *οὔτι* A et vulgo; distinxi.

59. *ἐκήδετο* A; corr. Rhod. — *ὀπάσαι* A, *ὀπάσσαι* C1 et ita corr. Pauw.

60. *καὶ* om. E1.

61. *ὥρμαινεν*, *ἃ δὴ* Pauw. conj. Frustra.

65. *νησὶ δόρπεον* A, *νηυσὶν ἐδόρπεον* C1 et ita corr. Rhod.

66. „Ante oculos locus *T*, 162 sq. cum *Ω*, 601 sqq.“ HEYN. Adde *η*, 216 sq. *ο*, 344. *ρ*, 473. *σ*, 53 et inprimis *ρ*, 286 sq.

γαστέρα δ' οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.

67. „*ὁπόταν στέρνοισιν ἵκηται*, *cum ad pectus venerit et mentis ac cogitationis sedem:* eo pertinet sequens *θυμαλγέα νηδύν.*“ PAUW. Non male ille, quamquam *pectus* potius commemorandum fuit ut *roboris virtutisque sedes*, in qua, si fame genua ceteraque membra praegraventur, id ipsum non sine detrimento sentimus. Itaque non opus est, quod quis conjiciat, cum fames ventrem stomachumque potius invadat, *ὁπόταν σπλάγχνοισιν ἵκηται.* Non alienum est Homericum *T*, 353 sqq.

— — — *ἣ δ' Ἀχιλῆι*
νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
στάξ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκοιτο,

neque quod Nonnus Bacchum, postquam Ampeli pueri in vitem mutati fructum degustavit, loquentem facit XII, 250

— — — *ἡδυπότην δὲ*
ἔνδον ἐμῆς κραδίης ὅλον Ἄμπελον αὐτὸν ἀείρω.

69. *γίγνεται* A et vulgo; correxi.

τοὔνεκα δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ἀχνύμενοι Ἀχιλῆος·
αἰνὴ γὰρ μάλα πάντας ἐποτρύνεσκεν ἀνάγκη·
τοῖσι δὲ πασσαμένοισιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος,
λῦσε δ' ἀπὸ μελέων ὀδύνας, ἐπὶ δὲ σθένος ὦρσεν.
  ἀλλ' ὅτε δὴ κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἀντολίην ἔχον ἄρκτοι
δέγμεναι ἠελίοιο θοὸν φάος, ἔγρετο δ' ἠώς,
δὴ τότ' ἀνέγρετο λαὸς ἐϋσθενέων Ἀργείων
πορφύρων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρ' ἀΐδηλον·
κίνυτο δ' ἠΰτε πόντος ἀπείριτος Ἰκαρίοιο
ἠὲ καὶ αὐαλέον βαθὺ λήιον, ὁππόθ' ἵκηται
ῥιπὴ ἀπειρεσίη νεφεληγερέος Ζεφύροιο·
ὣς ἄρα κίνυτο λαὸς ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου.
καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
  „ὦ φίλοι, εἰ ἐτεόν γε μενεπτόλεμοι πελόμεσθα,
νῦν μᾶλλον στυγεροῖσι μαχώμεθα δυσμενέεσσι,
μή πως θαρσήσωσιν Ἀχιλλέος οὐκέτ' ἐόντος
  * * * * * *
ἀλλ' ἄγε σὺν τεύχεσσι καὶ ἅρμασιν ἠδὲ καὶ ἵπποις

---

70. *δῆτ'* A et vulgo; *δαῖτ'* em. Spitzner. *mant.* p. 223 ex 133 sq. V, 660. VI, 167. VII, 238, et ante eum Rhod. vertendo: „propterea *escam* carpserunt;" idque Lehrs. recepit.

74. „Capita habent versa versus orientem: h. e. occidunt." HEYN.

77. *πορφυρέων* A; corr. Rhod.

78. „Quid *πόντος Ἰκαρίοιο*? An quod interpres dicit: *maris Icarii unda*? Ne credas: ita enim Graeci locuti fuerunt nunquam. Ut brevis sim; aut locus est corruptus, aut pro *Ἴκαρος Ἰκάριος* placuit Quinto. Duo Icarii, unus Erigones, alter Penelopes pater celeberrimi sunt: hisce cognominem fecit eum, quem alii Icarum vocare solent. Vides? Sic *πόντος Ἰκαρίοιο* bonum est et apte dicitur. Apud Hesychium legimus vulgo: *Ἰκάριος υἱὸς Δαιδάλου*, neque mutant viri eruditi accommodate ad hunc ipsum locum." PAUW. Imitatus est *B*, 144 sq.

κινήθη δ' ἀγορή, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης,
πόντου Ἰκαρίοιο. —

Sed nihil ille locus juvat. Cum apud Quintum nec emendando quidquam profici posse videatur, nec Pauwii ratio in notissimo nomine probabilis sit, probabilius est, opinor, ut sumamus poetam prosaicorum more, quos *τὸ Αἰγαῖον* et *τὸ Ἰόνιον* dixisse constat, *Ἰκαρίοιο* genitivum sibi finxisse a nominativo *τὸ Ἰκάριον*, *Icarium mare*.

79. *ἠδὲ* A et vulgo; *ἠὲ* ex emend. Spitzneri *mant.* p. 223 recepit Lehrs.

80. *ῥιπῇ ἀπειρεσίῃν* E1. — „Nonne *νεφεληγερέτου*?" PAUW. Formam, de qua hodie nemo dubitat, Tychs. vindicat allato *ὁμηγερής*.

84. *δυσμενέεσσιν* A, *δυσμενέεσσι* Tychs. nescio unde.

85. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo; correxi. — Tum post hunc versum in C1 legitur:

ἀντίον ἐλθέμεναι πολεμίζειν μαιμώωντες,

quem versum olim in *emendatt.* p. 199 falso ratus etiam in VV123 L12 C legi recipiendum putabam. Eum errorem correxi et versum qui in solo C1 legitur pro genuino poetae, qui sane perierit, intrusum esse monui in *programm. c.* p. 10. Revera enim versum periisse ex iis, quae v. 99 disputata sunt, probabile est. Itaque asteriscos ponere non dubitavi.

ἴομεν ἀμφὶ πόληα· πόνος δ' ἄρα κῦδος ὀρέξει.“
ὣς ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν· ἀμείβετο δ' ὄβριμος Αἴας·
„Τυδείδη, σὺ μὲν ἐσθλὰ καὶ οὐκ ἀνεμώλια βάζεις
ὀτρύνων Τρώεσσιν ἐϋπτολέμοισι μάχεσθαι
ἀγχεμάχους Δαναούς, οἵπερ μεμάασι καὶ αὐτοί·
ἀλλὰ χρὴ ἐν νήεσσι μένειν, ἄχρις ἐξ ἁλὸς ἔλθῃ
δῖα Θέτις· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ μήδεται ἦτορ
υἱέος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα·
ὣς χθιζή μοι ἔειπεν, ὅτ' εἰς ἁλὸς ἤιε βένθος,
νόσφ' ἄλλων Δαναῶν· καί ἑ σχεδὸν ἔλπομαι εἶναι
ἐσσυμένην· Τρῶες δέ, καὶ εἰ θάνε Πηλέος υἱός,
οὐ μάλα θαρσήσουσιν ἔτι ζώοντος ἐμεῖο
καὶ σέθεν ἠδὲ καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρείδαο
*   *   *   *   *ἔκτοθι μίμνειν.“*

---

88. *ὄμβριμος* A; mutavit Tychs.

91. *μεμάασσι* A, *μεμάασι* E1 et ita corr. Rhod.

93. *γὰρ ἐνὶ* A mutilo versu, *γάρ οἱ ἐνὶ* Pauw. et ita jam Sylburg. ap. Dorvill. *vann. crit.* p. 582 et Rhod. in versione (*cujus in pectore*). — *φρεσὶν ἥδεται* A et vulgo, *φρεσὶν ἔλδεται* emend. Spitzner. *mant.* p. 224 ex VII, 428. VIII, 410 sq. XIV, 213. 441, idque recepit Lehrs., *φρεσὶ μήδεται* Bonit. *l. c.* p. 1221, quia Thetis non solum *cupiat* certamina instituere, sed ejus rei et ceperit consilium et jamjam sit exsecutura, ex III, 446. IV, 59. VI, 391. XII, 448. XIV, 559 et λ, 474, idemque jam dudum invenerat Jacobs. *animadverss. ad anthol. Palat.* III, p. 195, qui tamen *ibid.* p. 1021 „rectius,“ inquit, „Spitznerus emendavit *φρεσὶν ἔλδεται.*“ Itaque non mirum, quod is etiam *observatt.* p. 23 suum retinuit et defendit.

98. *θαρσήσουσιν εἰ* A, *θαρσήσουσί γε οἱ* E1, *θαρσήσουσιν ἔτι* NC1 et ita emend. Rhodom. Scalig. — *ἐμοῖο* C2.

99. *καὶ σοῖο καὶ* A, *καί σευ ἠδὲ καὶ* N („non C1, ut Schow. dicit.“ TYCHS.), *καὶ σέθεν καὶ* VV123 L12 C2, *καὶ σέο* (hoc in rasura) *καὶ* C1, *καί σευ ἠδὲ καὶ*, quod etiam Rhod. conj., Tychs. et Lehrs.; *καὶ σεῖο καὶ* pejus Pauw., exagitatus eo nomine a Dorvill. *vann. crit.* p. 337; *ἢ καὶ σεῖο καὶ* Scal.; sed potius *καὶ σέθεν ἠδὲ καὶ* scribendum fuisse jam indicavi in *emendatt.* p. 198. Longior forma legitur praeterea III, 485. V, 287. 542. IX, 51. X, 228. Eodem loco cur hic quoque lacunam esse statuerim his verbis exposui: „in VV123 L12 C1 insuper haec leguntur:

καὶ σέθεν καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρείδαο,
ἠδὲ Τελαμωνιάδαο μέγα σθένος ἔκτοσθι μίμνειν.
ὣς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος ἐῢς πάϊς, οὐδέ τι ἤδη.

Ita totum locum perverti non est quod moneam. Sed tamen haud negligendum videtur illud additamentum etiam in optimis codd. VV3 obvium. Ut dicam quod sentio: post v. 99 unus videtur periisse versus, cujus verba extrema *ἔκτοσθι μίμνειν* nobis servata sunt; in illis autem verbis *ἠδὲ Τελαμωνιάδαο μέγα σθένος* varia scriptura latet v. 100; ita ut olim locus sic *fere* scriptus videatur:

— — *Τρῶες δέ, καὶ εἰ θάνε Πηλέος υἱός,*
οὐ μάλα θαρσήσουσιν ἔτι ζώοντος ἐμεῖο
καὶ σέθεν ἠδὲ καὶ αὐτοῦ ἀμύμονος Ἀτρείδαο,
[*ἐς πεδίον προμολεῖν καὶ τείχεος*] *ἔκτοθι μίμνειν.*“
φῆ (aut *ἦ*) *Τελαμωνιάδαο μέγα σθένος· οὐδέ τι ἤδη.*

ὣς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος ἐῢς πάϊς, οὐδέ τι ᾔδη,
ὅττι ῥά οἱ μετ' ἄεθλα κακὸν μόρον ἔντυε δαίμων
ἀργαλέον· τὸν δ' αὖθις ἀμείβετο Τυδέος υἱός·
„ὦ φίλος, εἰ ἐτεὸν Θέτις ἔρχεται ἤματι τῷδε
υἱέος ἀμφὶ τάφῳ περικαλλέα θεῖναι ἄεθλα,
πὰρ νήεσσι μένωμεν ἐρυκανόωντε καὶ ἄλλους·
καὶ γὰρ δὴ μακάρεσσι θεοῖς πείθεσθαι ἔοικε·
καὶ δ' ἄλλως Ἀχιλῆι καὶ ἀθανάτων ἀέκητι
αὐτοὶ φραζώμεσθα δόμεν θυμηδέα τιμήν.“
ὣς φάτο Τυδείδαο δαΐφρονος ὄβριμον ἦτορ.
καὶ τότ' ἄρ' ἐκ πόντοιο κίεν Πηλῆος ἄκοιτις
αὔρῃ ὑπηῴῃ ἐναλίγκιον· αἶψα δ' ἵκανεν
Ἀργείων ἐς ὅμιλον, ὅπῃ μεμαῶτες ἔμιμνον,
οἳ μὲν ἀεθλεύσοντες ἀπειρεσίῳ ἐν ἀγῶνι,

Pro extremo versu autem in aliis libris legebatur v. 100:

ὣς ἄρ' ἔφη Τελαμῶνος ἐῢς πάϊς· οὐδέ τι ᾔδη.“

Quod Schowius illud additamentum ex margine irrepsisse, nec Tychs. quidquam deesse putavit, nihil nos movere potest. Contra sententiam confirmant, quae supra 87 *ἴομεν ἀμφὶ πόληα* hortatus erat Diomedes. Jam in ejusdem oratione post v. 85 eundem metum, ne Trojani iterum excursione sint pugnaturi, commemoratum esse consentaneum videatur.

100. *ἄρ* et *ἠῢς* A; utrumque tacite corr. Rhod.

101. Cum Rhod. sequente versu *ἀργαλέος* conjecisset offensus, ut videtur, epithetorum abundantia, Heyn. ex *κ*, 64 *τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων* (cfr. Quint. V, 422 *κακὸς δέ τις ἤπαφε δαίμων*) potius *κακὸς* h. l. scribendum putavit, quod intolerabile interjecti accusativi causa tamen recepit Tychs., retinuit Lehrs.

102. Rhodom. *ἀργαλέος* conjecit, quod praefert Spitzner. *observatt.* p. 92. Contra Pauw. rectius: „malim *ἀργαλέως*: nam *δαίμων ἀργαλέος* minus placet. Scis, quid *δαίμων* significet ex usu loquendi.“ Etenim hoc si legeretur, Ajaci infensum quoddam numen perniciem immisisse indicaretur, id quod cum a ceterorum Epicorum tum a Quinti ratione et opinione alienum. Secundum eam Ajax fati iniquitate obit. Inde patet generaliore sensu *δαίμων* dictum esse. Pauwianum *ἀργαλέως*, quod legitur in C1, ferri posse ex iis patet, quae ad I, 113 adnotata sunt. Verum *ἀργαλέον* sine offensione legi probat XIV, 297 sq. *ἐπεκρήναντο δ' ὄλεθρον Ἄσχετον, ἀργαλέον τε καὶ οὐ φατόν* et VII, 96. XII, 216, ubi eadem forma versus initio legitur: itemque neutrum II, 610. VI, 42. 290. 601. VIII, 320. — *τόνδ'* A; corr. Rhod.

103. *φίλε* A et vulgo, *φίλος* V et ita corr. jam Herm. *Orph.* p. 744: cfr. IX, 518.

108. *φραζόμεθα* et in fine * A, *φραζώμεσθα* C1 et ita corr. Rhod. Hunc et antecedentem versum Heyn. ineptos et supposititios dicit. Scilicet omitti poterant: et id viro praestantissimo satis erat causae ad damnandum. Similem hodie furorem in Tragicis passim grassari constat.

109. *ὄμβριμον* A.

111. *ὑπ' ἠώῃ* A; corr. Rhod. — *ἐναλίγκιος* A et vulgo; correxi secundum ea, quae ad II, 197 dicta sunt.

112. *εἰς* A, *ἐς* C1 et ita corr. Pauw. et Sylburg. apud Dorvill. *l.c.* p. 582. — *ὅπη* Tychs. Lehrs. errore.

113. Pauw. inepte offensus variata structura primum *ἀεθλεύσασθαι*, medium ex corrupta Hesychii glossa *ἀθλεύεται, διηθῆται* adstructurus, deinde parum in ea subsidii esse

οἱ δὲ φρένας καὶ θυμὸν ἀεθλητῆρσιν ἴηναι·
τοῖσι δ' ἅμ' ἀγρομένοισι Θέτις κυανοκρήδεμνος
θῆκεν ἄεθλα φέρουσα καὶ ὀτρύνεσκεν Ἀχαιοὺς
αὐτίκ' ἀεθλεύειν· τοὶ δ' ἀθανάτῃ πεπίθοντο.
Πρῶτος δ' ἐν μέσσοισιν ἀνίστατο Νηλέος υἱός,
οὐ μὲν πυγμαχίῃσι λιλαιόμενος πονέεσθαι
οὔτε παλαισμοσύνῃ πολυτειρέϊ· τοῦ γὰρ ὕπερθε
γυῖα καὶ ἅψεα πάντα λυγρὸν κατεδάμνατο γῆρας·
ἀλλά οἱ ἐν στέρνοισιν ἔτ' ἔμπεδος ἔπλετο θυμὸς
καὶ νόος, οὐδέ τις ἄλλος ἐριδμαίνεσκεν Ἀχαιῶν
κείνῳ, ὅτ' εἰν ἀγορῇ ἐπέων πέρι δῆρις ἐτύχθη·
τῷ καὶ Λαέρταο κλυτὸς πάϊς εἵνεκα μύθων
εἰν ἀγορῇ ὑπόεικε, καὶ ὃς βασιλεύτατος ἦεν
πάντων Ἀργείων μέγ' ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
τοὔνεκ' ἐνὶ μέσσοισιν ἐΰφρονα Νηρηΐνην
ὕμνεεν, ὡς πάσῃσι μετέπρεπεν εἰναλίῃσιν
εἵνεκ' ἐϋφροσύνης τε καὶ εἴδεος· ἣ δ' ἀΐουσα

---

vel invitus sentiens ἀεθλεύσαι (sic!) μάλ' conjecit. Verbum non amplius addo. Priorem sententiam exagitavit Dorvill. *l. c.* p. 582 sq.

117. τοίδ' A; tacite corr. Tychs.

121. ἄψεα A; tacite corr. Tychs.

126. „An potius οἱ 'ν ἀγορῇ ὑπόεικε? οἱ 'ν pro οἱ ἐν; certe articulus (sic!) hic mire conveniret, etiam propter τῷ praecedens.“ PAUW. Conjecturam intolerabilem imperite ex Rhod. versione hausit: „idcirco et — in concione *illi* cedebat.“ Sed sine dubio ille scripturus erat εἰν ἀγορῇ οἱ ὕπεικε, quae forma II, 337. 660. XI, 138 et V, 216 ex Spitzneri emendatione legitur. Sed eo non opus est: τῷ non est *idcirco*, sed ipsum pronomen, quo ad antecedentia, quibus in universum neminem cum Nestore certavisse notatum erat, graviter singulorum principum erga eum reverentia adjungitur.

128. τοὔνεκ' ἐν A, τοὔνεκ' ἐνὶ ex Rhodom. correctione receperunt Tychs. Lehrs.; τοὔνεκα ἐν Pauw. Sylburg., τοὔνεκεν ἐν Scalig. conj. paullo melius. Verum eam formam prorsus vitatam esse a Quinto Homerum ducem secuto loci monstrant, et quibus illam cum ponere posset, τοὔνεκ' ἄρ' praetulit: III, 45. 330. VI, 176. VII, 80. XII, 344. XIII, 383. XIV, 432, et quibus τοὔνεκ' ἄρα scripsit, non τοὔνεκεν ἄρ: I, 26. 458. II, 525. Porro I, 713 τοὔνεκ' ἀπ' Ἀργείων, non τοὔνεκεν Ἀργείων. III, 627 τοὔνεκ' ἐς οὐρανὸν, non τοὔνεκεν οὐρανὸν legitur. Inde nec VII, 285 τοὔνεκεν admittendum fuit. Contra οὕνεκεν, ubi simpliciter sine vi causa adnectitur, bis legitur IV, 58. XIV, 197; οὕνεκ' ἄρ' fere semper sequente pronomine αὐτός, quod ea particula effertur: I, 768. II, 252. 303. III, 119. 312. IV, 313. 397. 415. 592. VI, 650. VII, 675. VIII, 365. IX, 98. X, 364. 460. XI, 405. 407. 467. XIII, 223. 293. XIV, 196. 321. 616. Porro οὕνεκ' ἄρα σφι vel σφίσι habes III, 13. VII, 130. XIV, 522 et ex mea emendatione XII, 564. Denique singuli quidam loci notandi sunt: III, 613 οὕνεκά μ' οὐκ ἐθέλουσαν, ubi οὕνεκεν οὐκ ἐθέλουσαν (cfr. ad I, 22), V, 100 οὕνεκ' ἔην, ubi οὕνεκεν ἦν, XIII, 202 οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς adjectivo cum vi posito, ubi οὕνεκεν ἐσθλὸς scribere noluit.

130. τε om. A et vulgo; add. Scalig., quod jure probavit Spitzner.

τέρπεθ᾽· ὃ δ᾽ ἱμερόεντα γάμον Πηλῆος ἔνισπε,
τόν ῥά οἱ ἀθάνατοι μάκαρες συνετεκτήναντο
Πηλίου ἀμφὶ κάρηνα, καὶ ἄμβροτον ὡς ἐπάσαντο
δαῖτα παρ᾽ εἰλαπίνῃσιν, ὅτ᾽ εἴδατα θεῖα φέρουσαι
χερσὶν ὑπ᾽ ἀμβροσίῃσι θεαὶ παρενήνεον Ὧραι
χρυσείοις κανέοισι, Θέμις δ᾽ ἄρα καγχαλόωσα
ἀργυρέας ἐτίταινεν ἐπισπέρχουσα τραπέζας,
πῦρ δ᾽ Ἥφαιστος ἔκαιεν ἀκήρατον, ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
ἀμβροσίην ἐκέραιον ἐνὶ χρυσέοισι κυπέλλοις,
αἳ δ᾽ ἄρ᾽ ἐς ὀρχηθμὸν Χάριτες τράπεν ἱμερόεντα,
Μοῦσαι δ᾽ ἐς μολπήν, ἐπετέρπετο δ᾽ οὔρεα πάντα
καὶ ποταμοὶ καὶ θῆρες, ἰαίνετο δ᾽ ἄφθιτος αἰθὴρ
ἄντρα τε Χείρωνος περικαλλέα καὶ θεοὶ αὐτοί.
καὶ τὰ μὲν ἂρ Νηλῆος ἐῢς πάϊς Ἀργείοισι
πάντα μάλ᾽ ἱεμένοις κατελέξατο· τοὶ δ᾽ ἀΐοντες
τέρπονθ᾽· ὃς δ᾽ Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἄφθιτα ἔργα
μέλπε μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ᾽ ἀμφίαχε λαὸς

---

observatt. p. 92. — *ἥδ᾽* A; corr. Tychs.

131. *ὅδ᾽* A; corr. Tychs.

132. *συνετεκτήναντο* A et vulgo; corr. Lehrs.

135. Ne quis *θοαὶ* conjiciat, vid. ad I, 141, ubi hunc locum addere debebam.

139. *ἐκέρεον* A, *ἐκέραον* E1, *ἐκέραινον* Brod., *ἐκέραιρον* ex Rhod. corr. Tychs. Lehrs. receperunt; sed potius alteram formam praeferendam esse monuit Spitzner. *observatt.* p. 93, qui olim ad I, 203 Rhodomannianum in transcursu locum laudans retinuit. — *χρυσέοις κυπέλοισιν* * A, *κυπέλλοισιν* E1; corr. Rhod. hic et XIV, 333.

140. *αἵδ᾽* A; corr. Tychs. — *εἰς* A, *ἐς* C1 et corr. Pauw. — *τράπον* A, *τράπεν* ex Scalig. emend. receperunt Tychs. Lehrs. recte: vid. II, 175 *ἀπὸ πτολέμοιο τράπηται.* V, 410 *χεῖμα τράπηται.* VI, 4 *εἰς ἔργα τράποντο* et cfr. VII, 81 *τρέπεται δέ οἱ αἰόλον ἴχνος.* XI, 174 *τρέπονται ἀνιηρὴν ἐπὶ φύζαν,* 327 *ἐπὶ δόρπον — τρέποντο.* XIV, 124 *ἐπὶ ἔργα Εὐνομίης ἐτρέποντο.*

144. *Νηλέος ἠῢς* A, *Νηλῆος* C1 (sed *η* factum ex *ε*); utrumque corr. Rhod.

145. *τοίδ᾽* A; corr. Tychs.

146. *ὅσσ᾽* A, quod retinuit Tychs., defendit post Heynium Spitzner. *observatt.* p. 41; *ὃς* E1. Quin illud per se recte dici potuerit nihil dubito. Verum h. l. tum tantum recte dictum esset, si non Nereidis vita, sed res ab Achille ipso gestae antecedentibus essent expositae: cum enim *τοὶ δ᾽ ἀΐοντες Τέρπονθ᾽* aperte ad ea pertineant, quae Nestor jam exposuisse fingitur, *ὅσσα* non poterit, quemadmodum voluit Spitzner., de iis accipi, quae jam dicturus erat senex. Nec melius Bonit. *l. c.* p. 1231 Pauwio partim obsecutus *ὧς δ᾽ item, eodem modo* scripsit, quod Lehrs. probavit. Id enim dicendum fuisse *ὣς δὲ καί,* quemadmodum fit in locis a Bonitio laudatis I, 777. IV, 368. VIII, 39. XII, 173. 562, dixi in *emendatt.* p. 199. Ibid. Rhodomannianum *ὃς δέ* praetuli his verbis: „finita Thetidis laudatione ad Achillis facta transgreditur Nestor.“ Ceterum Pauw. satis imperite locum ita corrupit: *τέρπονθ᾽· ὡς δ᾽ Ἀχιλῆος — ἀγῶνι, πολύς γ᾽ ἀμφίαχε λαός,* quod nisi obstabat Heyn., expuncto *γέ* probaturus erat Tychs.

147. *πέμπε* pro *μέλπε* V.

ἀσπασίως· ὃ δ' ἄρ' ἔνθεν ἑλὼν ἐρικυδέα φῶτα
ἐκπάγλως κύδαινεν ἀρηραμένοις ἐπέεσσι,
δώδεχ' ὅπως διέπερσε κατὰ πλόον ἄστεα φωτῶν,
ἕνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ὡς δ' ἐδάϊξε
Τήλεφον, ἠδὲ βίην ἐρικυδέος Ἠετίωνος
Θήβης ἐν δαπέδοισι, καὶ ὡς Κύκνον ἔκτανε δουρὶ
υἷα Ποσειδάωνος ἰδ' ἀντίθεον Πολύδωρον
καὶ Τρώϊλον θηητὸν ἀμύμονά τ' Ἀστεροπαῖον,
αἵματι δ' ὡς ἐρύθηνεν ἅδην ποταμοῖο ῥέεθρα
Ξάνθου καὶ νεκύεσσιν ἀπειρεσίοισι κάλυψε
πάντα ῥόον κελάδοντα, Λυκάονος ὁππότε θυμὸν
νοσφίσατ' ἐκ μελέων ποταμοῦ σχεδὸν ἠχήεντος
Ἕκτορά θ' ὡς ἐδάμασσε, καὶ ὡς ἕλε Πενθεσίλειαν,
ἠδὲ καὶ υἱέα δῖον ἐϋθρόνου Ἠριγενείης.
καὶ τὰ μὲν Ἀργείοισιν ἐπισταμένοισι καὶ αὐτοῖς
μέλπε, καὶ ὡς ἐτέτυκτο πελώριος, ὥς τέ οἱ οὔτις
ἔσθενε δηριάασθαι ἐναντίον οὔτ' ἐν ἀέθλοις
αἰζηῶν, ὅτε ποσσὶ νέοι περιδηριόωνται,
οὐδὲ μὲν ἱππασίῃ οὐδὲ σταδίῃ ἐνὶ χάρμῃ,
κάλλεΐ θ' ὡς Δαναοὺς μέγ' ὑπείρεχεν, ὥς τέ οἱ ἀλκὴ
ἔπλετ' ἀπειρεσίη, ὁπότ' Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις.
εὔχετο δ' ἀθανάτοισι καὶ υἱέα τοῖον ἰδέσθαι
κείνου ἀπὸ Σκύροιο πολυκλύστοιο μολόντα.

---

148 *ὅδ' ἄρ* A; corr. Tychs. — *ἔχων* A, *ἑλὼν* Rhod. vertens: *inde exordio ducto*, quam suspicionem Pauw. dicit *non unius assis*, nec quemquam Graecorum ita *ἑλών* adhibuisse, ipse *εὐθετέων* conjiciens. Homericam imitationem *θ*, 500, ubi de Demodoco dicitur:

— — *ὃ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδὴν*
ἔνθεν ἑλών, ὡς οἳ μὲν etc.,

jam Tychs. indicavit. — *ἐρικύδεα* Tychs. Lehrs. errore.

149. *ἐπέεσσιν* A et vulgo; correxi.

151. *ὡς ἐδάϊξεν* A et vulgo. Jam Pauw. *ὥς τ' ἐδ.* conjecit; sed hic quidem, ubi singulorum heroum ab Achille trucidatorum enumeratio incipitur, adversativa particula, quam in *emendatt.* p. 199 commendavi, praeferenda fuit. Cfr. h. l. v. 152. 53. 56. 57. 60 et vid. etiam I, 9—14. XIV, 127—140. Tum *ἐδάϊξε* scripsi.

154. *ἠδ'* A, *ἰδ'* C1 et ita corr. Rhod.

155. *τε Στεροπαῖον* A; corr. Rh. Homericam nominis formam etiam III, 609. VI, 552 Quintus tuetur.

156. *ἐρύθηνεν* A et vulgo; corr. Lehrs.

157. *κάλυψεν* A et vulgo; correxi.

164. Ne quis *οὐδ'* scribendum censeat, vid. Spitzner. *observatt.* p. 120. — *ἀέθλοιο* A; tacite corr. Rhod.

167. *κάλλει* A; tacite corr. Rhod.

168. „Scribi oportet *ἵστατο*: v. Wyttenbach. ad Julian. p. 199.“ LOBECK. *ad Aj.* p. 156 ed. 2. Sed eadem locutio cum etiam v. 328 legatur, nec per se absurda sit, eam mutare dubitavi.

170. *κεῖνον* A, *κείνου* V12L12 et ita emend. Rhod.

Ἀργεῖοι δ' ἄρα πᾶσιν ἐπευφήμησαν ἔπεσσιν
αὐτή τ' ἀργυρόπεζα Θέτις, καί οἱ πόρεν ἵππους
ὠκύποδας, τοὺς πρόσθεν ἐϋμμελίῃ Ἀχιλῆι
Τήλεφος ὤπασε δῶρον ἐπὶ προχοῇσι Καΐκου,
εὖτέ ἑ μοχθίζοντα κακῷ περὶ ἕλκεϊ θυμὸν
ἠκέσατ' ἐγχείῃ, τῇ μιν βάλε δηριόωντα
αὐτὸς ἔσω μηροῖο, διήλασε δ' ὄβριμον αἰχμήν·
καὶ τοὺς μὲν Νέστωρ Νηλήιος οἷς ἑτάροισιν
ὤπασεν· οἳ δ' ἐς νῆας ἄγον μέγα κυδαίνοντες
ἀντίθεον βασιλῆα. Θέτις δ' ἐς μέσσον ἀγῶνα
θῆκεν ἄρ' ἀμφὶ δρόμοιο βόας δέκα· τῇσι δὲ πάσῃς
καλαὶ πόρτιες ἦσαν ὑπὸ μαζοῖσιν ἰοῦσαι·
τάς ποτε Πηλείδαο θρασὺ σθένος ἀκαμάτοιο
ἤλασεν ἐξ Ἴδης μεγάλῳ ἐπὶ δουρὶ πεποιθώς.
τῶν πέρι δοιοὶ ἀνέσταν ἐελδόμενοι μέγα νίκης·

---

171. *ἐπέεσσιν* A, *ἔπεσσιν* C1 et ita corr. Sylburg. Pauw.

172. Scal. metrum scilicet emendaturus *αὐτή θ' ἡ Θέτις ἀργυρόπεζα* conjecit.

176. *ἀκέσατ'* A, *ἠκέσατ'* E1 et ita corr. Rhod.

177. *ἔσω* genitivo junctum, quod semel apud Homerum legitur *Θ*, 290, exemplis recentiorum Epicorum illustravit Lehrs. *stud. Arist. Hom.* p. 142. — *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

179. *οἵδ'* A; corr. Tychs. — *κυδαίνοντα* A C2, *κυδαίνοντες* C1 et ita corr. Rhod.

180. *μέσον* A; corr. Rhod.

181. *ἂρ* A; tacite corr. Rhod.; *θῆκε δ' ἄρ'* C2. Sed cum particula hoc quidem loco posita ab usu Quinti aliena esse videretur, ego olim ex *Ψ*, 700 *Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα — θῆκεν ἄεθλα* et 740 *Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα* conjectabam *θῆκε τάχ' ἀμφὶ*. Quod judicium ex parte probans Hermannus aut *θῆκεν ἄεθλα δρόμοιο βόας δέκα* ex v. 116 aut *ἀμφὶ δρόμοιο βόας θῆκεν δέκα* legendum censuit. Nunc tamen vulgatam retinere satius visum Homero duce, apud quem bis legitur *E*, 748. *Θ*, 392

Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους,

et *ξ*, 421 — — — *οὐδὲ συβώτης Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων.*

Nec multum differt in apodosi *ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε Δ*, 218. *χώσατ' ἄρ' αἰνῶς Θ*, 397, et ad praepositionem efferendam *Ἀργείη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμωῇσι γυναιξὶν Ἧστο Z*, 323. Cfr. ad III, 169. — *βόας· δεκάτῃσι* A; emend. Rhod. — *πάσαις* C1. Cursus certamen describit Homerus *Ψ*, 740 — 97. Cum eo et cum Quinto comparare juvat eandem rem Nonni luxuriante ingenio varie depictam X, 383 — 430. XXXVII, 614 — 666.

184. *μεγάλῳ περὶ* A et vulgo; sed quomodo praepositio illa defendi possit non habeo. Itaque ex V, 137

ὣς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κείνοις ἔπι πάγχυ πεποίθει

scripsi *μεγάλῳ ἐπί*. Verum cum alibi cum celeris etiam Quintus nudum dativum praetulerit — I, 544. II, 79. 204. III, 263. IV, 184. 575. V, 210. VI, 123. VIII, 284. XI, 184. XII, 76 —, causam non video, cur hoc loco non potius *περιμήκεϊ δουρὶ πεποιθώς* scripserit. Certe duo priora vocabula conjunxit I, 239. VI, 373. VIII, 151 et cfr. VI, 400 *ἐγχείῃ περιμήκεϊ*. Apud Nonnum scriberem *ἀνεμώδεϊ δουρί*.

185. *πέρι οἵδε ἀνέσταν* A et vulgo; sed ferri non posse duplicem

Τεῦκρος μὲν πρῶτος Τελαμώνιος, ἂν δὲ καὶ Αἴας,
Αἴας, ὅστε Λοκροῖσι μετέπρεπεν ἰοβόλοισιν·
ἀμφὶ δ' ἄρα ζώσαντο θοῶς περὶ μήδεα χερσὶ
φάρεα, πάντα δ' ἔνερθεν, ἅπερ θέμις, ἐκρύψαντο
αἰδόμενοι Πηλῆος ἐϋσθενέος παράκοιτιν
ἄλλας τ' εἰναλίας Νηρηίδας, ὅσσαι ἅμ' αὐτῇ
ἤλυθον Ἀργείων κρατεροὺς ἐσιδέσθαι ἀέθλους.
τοῖσι δὲ σημαίνεσκε δρόμου τέλος ὠκυτάτοιο

---

hiatum recte jam indicavit Hermann. *Orph.* 744, qui *τοίδε γ' ἀνέσταν* proposuit, particula *γέ* contra Quinti usum posita. Ea omnino Quintus rarissime usus est: removenda fuit I, 290 *ὄφρα γε*, ibid. 648 *αἶψά γε*, IV, 237 *δέ γ' ἐτέρπετο*, V, 353. XI, 30. XIII, 106 *ἀλλά γε*, V, 382 *ἀμφί γε*, VI, 500 *δὴ τότε γε*, XII, 201 *δέ γε μέσσον*, XIII, 514 *φίλοισί γε παίδεσι*, IX, 392 *φαρέτρη παρέκειτό γε*, quibus locis tantum non omnibus aeque exiguae auctoritatis ac mirae est insolentiae. Itaque hi tantum loci restant, quibus magnam ea particula justamque continet antecedentis vocabuli elationem: I, 363 *οὐ γὰρ τήνδε γυναῖκά γ' ὀΐομαι εἰσοράασθαι*, cum sequatur v. 365 *ἀλλ' ἄρ' Ἀθηναίην* etc., ibid. 702 *Ἄρης ἀέκοντί γε θυμῷ Ἔστη ἐπειγόμενός περ*, et similiter IV, 389 *τήν ποτε Θησεὺς Κάλλιπεν οὐκ ἐθέλων γε*. II, 34 *οὔ τι νέον γε Ἀγγελίην προέηκα*, quia praecedit *ἤδη γάρ ῥα καὶ αὐτὸν ὀΐομαι ἀγχόθι γαίης Ἔμμεναι ἡμετέρης*. III, 198. II, 310 *ἐπεί γε*, *quandoquidem*. XIV, 216 *εἴ γε*, *si quidem*. III, 429 et alibi *γε μέν*, de qua formula dictum ad IV, 568. III, 443 *ἰοῖσίν γ' ἀπάνευθεν*, ubi vid. notam, ibid. 445 *οὐκ ἂν ἀνουτητί γε τεοῦ φύγεν ἔγχεος ὁρμήν*. IV, 83. VIII, 431 *εἰ ἐτεόν γε*, *si quidem vere*. IV, 461 *οἴῳ γὰρ κείνῳ γε περὶ βριαροῖσι μέλεσσιν Ἥρμοσεν* de armis Memnonis ingentibus soli Ajaci commodis. Praeterea cum pronominibus tantum demonstrativis — *ὅγε* etc. — et personalibus *ἔγωγε* etc. — compositum legitur. Paullo melius Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 187 *οἵδ' ἐπανέσταν* scripsit, pro quo verbo *B*, 85 afferri posset; sed alter remanet hiatus. Praetuli igitur cum Lehrsio, quod Struvius major in *programm. pasch.* a. 1818 scripsit *δοιοί*, quod eadem sede sequente vocali legitur XI, 133, ut *δοιαί* II, 509. Contra *δοιώ* nominativus sequente consonante legitur VI, 201, accusativus VI, 159. X, 487. Praeterea *δοιαί* VI, 484, *δοιά* IV, 496. VII, 152 ponitur.

186. *ἠδὲ καὶ* A et vulgo, quod mirum et inconcinnum est eodem versu cum *Τεῦκρος μὲν πρῶτος* conjunctum. Id sic tantum recte haberet, si post unum cursorum par alterum etiam nominaretur. Itaque scripsi *ἂν δὲ καὶ Αἴας* ex *H*, 168 *τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος —· Ἂν δὲ Θόας* et *Ψ*, 754 *ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις*, ibid. 859 *ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος, Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης*. Cfr. 837 sq. 888.

188. *περιμήδεα* A; corr. Rhod. — *χερσὶν* A et vulgo; correxi. Cfr. Nonn. XXXVII, 556
ζώματι δὲ σκεπόωντες ἀθηήτου φύσιν αἰδοῦς
γυμνοὶ ἀεθλεύοντες ἐφέστασαν.

191. *ἅμ' αὐτῇ ὅσαι* AC2, *ἅμ' αὐτῇ ὅσσαι* C1, *ὅσαι ἅμ' αὐτῇ* E1. Ordinem restituit Rhod. in textu hac nota addita: „*ὅσσαι* in finem relegatum in pristinam sedem vindicavi."

192. Pauw. refert Rhodomannum *ἐπιδέσθαι* conjecisse, cujus conjecturae causam recte se perspicere negat. Verum in ea Rhodomanni editione, qua ego quidem utor, nihil ab illo adnotatum invenio.

193. *ὠκυτάτου* A; corr. Rhod. — Cfr. *Ψ*, 757 *σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς*. Exornavit Nonn. X, 393—97.

Ἀτρείδης, ὃς πᾶσι μετ᾽ Ἀργείοισιν ἄνασσε·
τοὺς δ᾽ Ἔρις ὀτρύνεσκεν ἐπήρατος· οἳ δ᾽ ἀπὸ νύσσης
καρπαλίμως οἴμησαν ἐοικότες ἰρήκεσσι·
τῶν δὲ καὶ ἀμφήριστος ἔην δρόμος· οἳ δ᾽ ἑκάτερθεν

---

195. *τούσδ᾽* A; corr. Tychs. — *ὠτρύνεσκεν* A et vulgo; correxi. — *ἀκήρατος* A et vulgo. Vertit Rhod. *incruenta*, sed neque hanc neque aliam quae h. l. apta sit significationem adjectivo inesse posse, recte demonstravit Struvius *l. c.* p. 6—9. *Ἀκήρατος* enim de rebus dicitur, quae *purae* sunt, i. e. tautum suae propriae materiae, ut nihil alieni sit admixtum, ita *ὕδωρ* dicitur, *οἶνος*, *ὄμβρος*, *χρυσός* et quae sunt similia; inde ad res transfertur *integras* et *intemeratas*, quibus nihil proprii est detractum nullave vis illata, ita *παρθένος*, *λέκτρον*, *οἶκος*, *φιλία* et cetera. Neque Quintum ab eo usu discessisse ceteri ejus loci ostendunt: VI, 257 *πρέμνον ἀκήρατον* de arbore Hesperidum mala ferente, ibid. 147 *βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο*. XII, 555. XIV, 55 *ἀκήρατος αἰδώς*. XIII, 370 *Θέμιν ἀκήρατον* dixit. Dici igitur possit *Ἔρις ἀκήρατος* fortasse eum hominem incitare, qui tantum certandi causa nec victoriae aliusve rei studio certamen sit initurus. Quod ab h. l. abhorrere patet. Nec tamen quod Struvius proposuit, „donec meliora edoceatur," *ἀπείριτος* multum praestare videtur. Id adjectivum enim, quod propria vi *infinitus* sive *immensus* est, apud Quintum quidem non dicitur nisi de rebus, quae sensibus obnoxiae oculis cerni auribusve accipi possunt. Ita I, 497 *αὐδὴ ἀπείριτος*. I, 679. IV, 78. VII, 389. VIII, 467 *πόντος*. VIII, 167 *πρών*. X, 188 *γωρυτός*. III, 676 *ὕλη*. X, 104 *ἔργον*, 145 *οἶδμα*. XIII, 128 *εἰλαπίνη*, 305 *κτῆσις*. XIV, 571 *γαῖα*. Proxime accedere videtur VI, 350 *σὺν δὲ μάχην ἐτάνυσσαν ἀπείριτον*, sed videtur tantum: pugna intelligitur super campum effusa, quae oculis vix perspici possit. Itaque certe adverbium *ἀπείριτον* Struvio ponendum fuit, quod Quinti consuetudini accommodatum: vid. III, 386. IV, 415. 557. XIII, 279; unde etiam XI, 2 restitui debebat. Sed ita magis etiam a librorum scriptura recedimus, quod non opus est. Scribere poterat Quintus *ἀκήριος*, ut Eris pacifica intelligatur, quae a vulneribus morteque abhorret, quemadmodum Hom. hymn. Merc. 530 *ῥάβδος* Mercurii, Hes. *ἔ.* 823 *ἡμέραι*, Nicand. ther. 771 *σκορπίος* dicitur; sed eo vocabulo cum alibi abstineat, scripsit, opinor, *ἐπήρατος*, quo simili sensu Eris intelligitur *grata*, *amica*. Similiter infra v. 304 *πυγμαχίην ἐπήρατον*, v. 371 *νίκης ἐρατῆς* dixit. Eodem modo Nonn. I, 439 Typhoeum, qui cum Cadmo musicum initurus est certamen, loquentem facit: *στήσω δ᾽ ἣν ἐθέλῃς φιλίην ἔριν*. Cfr. id. XXXVII, 750 *φιλίην ἐπὶ δῆριν ἀκοντιστῆρας ἐπείγων*, et ibid. 773 sq.

ῥίψατε τεύχεα ταῦτα, φίλην στήσαντες Ἐνυώ·
ἄρθμιος οὗτος Ἄρης, καὶ ἀνούτατοί εἰσιν ἀγῶνες.

Proxime autem accedit de cottabi certamine id. XXXIII, 81 *ἀμφοτέρων δ᾽ ἔρις ἦεν ἐπήρατος*. — *οἵδ᾽* A; corr. Tychs.

196. *ἱρήκεσσιν* A et vulgo; correxi: vid. ad I, 572.

197. De h. l. in *emendatt.* p. 199 olim ita sum commentatus: „explicari nequit particula *καί*, quam difficultatem obscurat, non tollit Rhodomanni interpretatio: „*et* cursus eorum dubius erat." Varia tentari possunt, aut *τῶν δὲ μέγ᾽* vel *μάλ᾽ ἀμφ.*, aut *τῶν δ᾽ ἦν ἀμφήριστος αἰὲ δρ.* (cfr. Ψ, 766 *αἰεὶ ῥίμφα θέων* de Ulixe, qui cum Ajace Locrensi pedibus certat), ut vocabula *καί* (i. e. *αἰεί*) et *ἔην* sedem permutaverint, aut *αἰεὶ δ᾽ ἀμφήριστος ἔην*, aut etiam alia." Ita tum quidem: postea etiam *τῷ ῥα καὶ ἀμφ.* ex II, 86. 327 recte scribi posse intellexi. Sed nunc Hermanno obsecutus hic ut III, 730 insolentius *καί* positum arbitror, ut sen-

Ἀργεῖοι λεύσσοντες ἐπίαχον ἄλλυδις ἄλλος·
ἀλλ' ὅτε τέρματ' ἔμελλον ἱκανέμεναι μεμαῶτες,
δὴ τότε που Τεύκροιο μένος καὶ γυῖα πέδησαν
ἀθάνατοι· τὸν γάρ ῥα θεὸς βάλεν ἠέ τις ἄτη
ὄζον ἐς ἀλγινόεντα βαθυρρίζοιο μυρίκης·
τῷ δ' ἄρ' ἐνιχριμφθεὶς χαμάδις πέσε· τοῦ δ' ἀλεγεινῶς
ἄκρον ἀνεγνάμφθη λαιοῦ ποδός, αἳ δ' ὑπανέσταν
οἰδαλέαι ἑκάτερθε περὶ φλέβες· οἳ δ' ἰάχησαν
Ἀργεῖοι κατ' ἀγῶνα· παρήιξεν δέ μιν Αἴας
γηθόσυνος· λαοὶ δὲ συνέδραμον, οἵ οἱ ἕποντο,
Λοκροί· αἶψα δὲ χάρμα περὶ φρένας ἤλυθε πάντων·
ἐκ δ' ἔλασαν κατὰ νῆας ἀγοῦ βόας, ὄφρα νέμωνται·

---

sus sit: eorum autem cursus *non solum celer erat, sed etiam ambiguus.* De adjectivo cfr. Ψ, 382. 527. Apoll. Rhod. III, 627. IV, 345. Callim. hymn. I, 5. Nonn. XXXVII, 250 *ἔριν ἀμφήριστον*, ibid. 635 *καί νύ κεν ἀμφήριστος ἔην δρόμος.*

198. *λεύσαντες* A; emend. Rhod.

200. *τότε* manco versu A, *τότε μὲν* C1, et ita supplent Sylburg. Pauw., inepte. „*Δὴ τότε δὴ* vel *παυ.*" RHOD. Dausq. vel *δή* vel *καί* addit. Jure Tychs. *που* praetulit: vid. VIII, 3. XIV, 144.

201. *γὰρ ῥὰ* A; corr. Tychs.

202. *ἀλγεινόεντα* A; corr. Sylburg. et tacite Rhod.

203. *ἐγχριφθεὶς* A; *ἐνιχριφθεὶς* Rhod. Scal., qui etiam *τῷ δὴ ἄρ' ἐγχριφθείς* tentat. Pauwio in *Addend.* sufficere videbatur *τῷ δ' ἄρα ἐγχριφθείς.* Correctionem perfecit Tychs.

204. *ἀνεγνάφθη* AC2, *ἀνεγνάμφθη* C1, recepit Tychs. „Illud *ἀνεγνάφθη* potius laceratum, quam luxatum pedem designat: quo pertinent etiam sequentia: *θοῶς δέ οἱ ἰητῆρες Ἐκ ποδὸς αἷμ' ἀφέλοντο.* Nam quae luxata sunt, sanguinem non emittunt. *Γνάπτειν* est *ξέειν*: *γνάμπτειν, κάμπτειν*: quare proprie hic *ἀνεγνάφθη* accipio, et una cum cute abrasa pedem violentius intortum autumo." PAUW. Non male ille, dummodo ne *γνάπτειν* et *γνάμπτειν* significatione differre statuisset. Cfr. Lobeck. *ad Aj. v.* 1031. Extremus pes, uti interdum celeriter currentibus accidere solet, vehementer intortus est offensus myricae trunco, quo facto necessarium est etiam cutem lacerari. — *αἴδ'* A; corr. Tychs.

205. *οἴδ'* A; corr. Tychs.

206. *παρήϊξε* A; corr. Tychs.

209. *μετὰ νῆας* A et vulgo, quod cum contra ceterorum tum contra Quinti usum dictum est: neque enim navibus immiscere aut adnumerari possunt vaccae. *Μετά* quidem accusativo junctum apud Quintum non nisi *post* significat, plerumque de tempore: I, 392. II, 100. 573 *μετὰ δηρόν.* I, 212 *μεθ' Ἕκτορα δηωθέντα.* II, 557 *μετὰ τηλεθόωσαν ὀπώρην*, 625 *μετ' οὐρανόν*, ubi cfr. not. IV, 101 *μετ' ἄεθλα*, 280 *μετὰ δόρπον*: semel de loco I, 175 *μετὰ κτίλον.* Contra *ποτὶ νῆας* scripsit, ubi *ad ipsas naves usque* perventum esse significaturus erat: I, 784. III, 2. IV, 291. 330. 494. V, 614. VI, 526. VII, 208. 352. VIII, 210. 471, aut *κατὰ νῆας* VI, 515 *αὐτίκα κάλλιπε λαόν, ὅσον κατὰ νῆας ἔλασσεν*, ibid. 542 *καί κε φύγον κατὰ νῆας ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα*, ubi tantum *in navium viciniam et regionem* tendi indicat. Id h. l. fecit propterea, quod non ad ipsas naves, sed prope eas in prata pastum abiguntur boves. Alia notione VI, 51 *λαοὺς — ὀτρυνάντων κατὰ νῆας* et XIV, 515 *στοναχὴ — κατὰ νῆας Ἔπλετ'* dictum est. — *ἄγειν* A et vulgo. „Suspecta locu-

Τεῦκρον δ' ἐσσυμένως ἕταροι περιποιπνύοντες
ἦγον ἐπισκάζοντα· θοῶς δέ οἱ ἰητῆρες
ἐκ ποδὸς αἷμ' ἀφέλοντο, θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων
εἴρι' ἄδην δεύσαντες ἀλείφασιν· ἀμφὶ δὲ μίτρην
δήσαντ' ἐνδυκέως· ὀλοὰς δ' ἐκέδασσαν ἀνίας.
ἄλλω δ' αὖθ' ἑτέρωθι παλαισμοσύνης ὑπερόπλου
καρπαλίμως μνώοντο δύω κρατερόφρονε φῶτε,
Τυδέος ἱπποδάμοιο πάϊς καὶ ὑπέρβιος Αἴας,
οἵ ῥ' ἴσαν ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν ἀθρήσαντας
Ἀργείους· ἄμφω γὰρ ἔσαν μακάρεσσιν ὁμοῖοι·
σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐν ὄρεσσιν
ἀμφ' ἐλάφοιο μάχονται ἐδητύος ἰσχανόωντες,
ἶσον δ' ἀμφοτέροισι πέλει σθένος, οὐδέ τις αὐτῶν
λείπεται οὐδ' ἠβαιὸν ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων·
ὣς οἵγ' ἶσον ἔχον κρατερὸν μένος· ὀψὲ δ' ἄρ' Αἴας
Τυδείδην συνέμαρψεν ὑπὸ στιβαρῇσι χέρεσσιν
ἆξαι ἐπειγόμενος· ὃ δ' ἄρ' ἰδρείῃ τε καὶ ἀλκῇ

---

tio: videndum, an ita occurrat alibi. Si scripsisset Quintus *μετὰ νῆας ἄφαρ βόας*, cum vulgo locutus fuisset apte.“ PAUW. Recte judicavit Pauw. Nam sive intelligis: *abegerunt vaccas ex Graecorum concilio, ut eas ad naves ducerent*, sive: *abegerunt vaccas ad naves, ducturi ut pascerentur* scil. *pastum*, infinitivus verbi ad equum quam ad boves aptius referendi satis inepte intruditur, nec poterit hujuscemodi exemplis, ut *Ψ*, 612 *Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ Ἵππον ἄγειν.* Quint. I, 784 *Τρωσὶ δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρειν*, 443 *ἄλλη δ' αὖθ' ἑτέρην προκαλίζεται ἐκτὸς ἄγεσθαι.* IV, 291 *καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρεν ποτὶ νῆας ἄγεσθαι.* V, 340 *δῶκε Θέτιν Πηλῆι καὶ οὐκ ἐθέλουσαν ἄγεσθαι.* VII, 216 *δώσει δέ τοι ἄσπετ' ἄγεσθαι Κτήματα.* III, 705 *θοῶς οἴμησαν ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι.* IV, 475 *φιάλην — δῶκε φέρεσθαι.* VI, 583 *στρεφθέντα φέρεσθαι Εἰς ὀπίσω.* XIV, 466 *ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι — προέηκεν — Ἶριν.* XII, 123 *ἐς ἄγκεα — προέηκαν ἱκέσθαι Ἀνέρας* similibusve satis vindicari. Sed cum Pauwianum sine necessitate a vulgata scriptura recedere videretur, *ἀγοῦ* scripsi, ut vaccas illas ad *Ajacis naves* abactas esse diserte indicaretur.

210. *ἑτάροι* A; tacite corr. Rhod.

213. *εἴρια συνδεύσαντες* A et vulgo; sed quid h. l. sibi velit verbum compositum non video. Inde jam dudum — cfr. *emendatt.* p. 196 — *εἴρι' ἄδην δεύσαντες* conjeceram, cum Jacobsium ad *Anthol. Palat.* p. 246 idem conjecisse cognovi. Eo fidentius illud reposui.

214. Cfr. *Ν*, 599 *αὐτὴν (χεῖρα) δὲ ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, Σφενδόνῃ.*

215. *ἄλλοι* V. — *ἑτέρωθεν* A; *ἑτέρωθε* Rhod. et ceteri, *ἑτέρωθι* Spitzner. *observatt.* p. 73 sq. — *παλαιμοσύνης* A; tacite corr. Pauw. — Vid. *Ψ*, 700—737. Nonn. X, 339—77. XXXVII, 546—613. XLVIII, 106—176. Multa de hoc luctae certamine Homericis comparatis scripsit Spitzner. *observatt.* p. 58—71.

224. *οἵ γ'* Tychs., quod notavit Spitzner. *mant.* p. 221.

225. *ἐπὶ* A, *ἐνὶ* Tychs. Lehrs. e conjectura Heyni, sed *ὑπὸ*, quod jam Tychsenio in mentem venit, praeferendum esse docuit Spitzner. *l. c.* p. 59.

226. „Quid illud *ἆξαι*? An alter

πλευρὸν ὑποκλίνας Τελαμώνιον ὄβριμον υἷα
ἐσσυμένως ἀνάειρεν ὑπὸ μυῶνος ἐρείσας

---

alterum frangebat in lucta, et dividebat in partes? Nihil ineptius aut inconditum magis: legendum est sine dubio *ἄγξαι ἐπειγόμενος*. Id faciebant luctantes, et verbum illud proprium luctae: Pollux III, 155 *ἄγχειν, στρέφειν, — παλαισμάτων ὀνόματα.*" PAUW. Pessime ex ejus sententia Tychs., quem Lehrs. secutus est, *ἄγξαι* reposuit, idem contra grammaticae leges etiam VI, 288 facturus:

— — — *ἐν δ' ἐτέτυκτο*
ὀβρίμου Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν
ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἄμοτον περιδηριόωντα
ὑψοῦ ἀειράμενος κ ρ α τ ε ρ ῇ ς σ υ ν έ α ξ ε χ έ ρ ε σ σ ι.

Jure igitur Spitzner. *l. c.* p. 60 sq. vulgatam vindicavit, quamquam quae ejus esset propria vis aut non satis intellexit aut certe non clare exposuit. Scribit enim p. 62: „Jam quum in veterum lucta omnis ars et contentio eo spectarit, ut adversarius firmo gradu insistens humi prosterneretur, idque ipsum — *ῥῆξαι* appellarent —, Ajacem quoque robore manuum terribilium illato Tydiden *infringere et ita solo affligere* studuisse sequitur. Quo posito *ἆξαι ἐπειγόμενος*, quod interpres latinus reddit: „*fractis viribus profligare properans*," isti certandi generi egregie conducet, nec quisquam Pauwianum *ἄγξαι ἐπειγ.* melius habebit." Atqui peculiarem singularemque illius verbi significatum omnium optime expressit Philostrati locus *imagg.* II, 21, quem ipse Spitznerus adscripsit: „*ὁ Ἡρακλῆς σ υ ν ε ί λ η φ ε τὸν Ἀνταῖον μ έ σ ο ν ἄ ν ω κ ε ν ε ῶ ν ο ς, ἔ ν θ α α ἱ π λ ε υ ρ α ί, καὶ κατὰ τοῦ μηροῦ ὀρθὸς ἀναθέμενος, ἔτι καὶ τ ὼ χ ε ῖ ρ ε ξ υ μ β α λ ὼ ν λαγαρᾷ τε καὶ ἀσθμαινούσῃ τῇ γαστρὶ ὑποσχὼν τὸν πῆχυν ἐ κ θ λ ί β ε ι τ ὸ π ν ε ῦ μ α καὶ ἀποσφάττει τὸν Ἀνταῖον ὀ ξ ε ί α ι ς τ α ῖ ς π λ ε υ ρ α ῖ ς ἐ π ι σ τ ρ α φ ε ί σ α ι ς ε ἰ ς τ ὸ ἧ π α ρ.*" Etenim qui alterum *ἆξαι* constituit, medium eum supra ilia *manibus pone tergum complicatis comprehensum* (*συνέμαρψεν*) tam arcto vinculo latera ejus constringere studet, ut costae *fractae* intus in exta imprimantur. Hic quidem extremus ejus figurae finis, ad quem Hercules heroum primus Antaeo depugnato re vera pervenit. Patet autem satis fuisse in vulgaribus certaminibus, si quis alterius latera tam firmiter compressisset, ut aut una tantum alterave costa frangeretur, aut spiritu intercluso ex animis corrueret. Eandem hanc figuram Nonn. XXXVII, 586 sq. innuit:

ἀγκὰς ἔχων, οὐ νῶτον ἢ ὄρθιον αὐχένα κάμπτων,
πήχεσιν ἀμφοτέροισι μεσαίτατον ἄνδρα κομίζων.

Ἄγξαι contra is dicebatur, qui alterius *collum gulamque* manibus constringere eoque modo eum suffocare contendebat. Ejus figurae mentionem fecit Nonn. XXXVII, 595 sq.

καὶ ταχὺς ἀντιβίου τετανυσμένος ὑψόθι νώτων
α ὐ χ έ ν ι δ ε σ μ ὸ ν ἔ β α λ λ ε β ρ α χ ί ο ν α δ ά κ τ υ λ α κ ά μ ψ α ς.

cfr. 604 sqq. et XLVIII, 170 sq.

— — *τιταινομένης* (sic cod. Monac., quem contuli) *δ' ἐπὶ πέζαν ε ὐ π α λ ά μ ῳ σ φ ή κ ω σ ε ν ὁμόζυγον α ὐ χ έ ν α δ ε σ μ ῷ.*

cfr. 176. De ea figura autem apud Quintum sermonem esse non posse ex sqq. patet. — *ὅδ' ἄρ* A; corr. Tychs.

227—30. 227 *ὄμβριμον* A; corr. Tychs. — 228 *ὑπὲρ* A et vulgo. — 229 *ὑποπλήξας* A et vulgo. — 230. *καὶ βάλεν* E1. — *ὄμβριμον* A, *ὄβριμον* E1 et ita corr. Tychs. — Quoniam in his explicandis mire errasse mihi videntur interpretes, eorum commenta ne quid temere vituperasse arguar accuratius excutere placet. Vertit Rhod., ut ab eo exordiar: „*sed hic peritia ac robore coxendicem retrahens procernm Telamonis filium continuo elevat, supraque brachiorum pulpam connixus humero et genu altrinsecus femur impellens fortem humi virum prosternit eique insidet.*" Non multum ab eo discedit Pauwius, cujus in-

ὦμον, καὶ ποδὶ μηρὸν ὑποπλίξας ἑτέρωσε
κάββαλεν ὄβριμον ἄνδρα κατὰ χθονός· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ

---

terpretationem, quam Spitzner. maximam partem probavit, particulatim refutare operae pretium est. Dicit igitur: „Πλευρὸν ὑποκλίνας] Latus, quo eum corripere voluit Ajax: id Tydides subinclinavit et sic elusit ejus corripiendi conatum.“ (At vero Ajax eum non corripere *voluit*, sed voce *corripuit*, nec tam *latere eum corripuit*, quam *ipsa latera ejus compressit.*) „Interpres *coxendicem retrahens:* perperam et imperite. In latere Ajax corripere volebat.“ (iterum!) „Tydidem, ut sic brachiorum nodo eum constringeret: id elusit Tydides subinclinato latere, simulque Ajacem corripiens sustulit humerum suum *in ejus brachii pulpam* valide immittens.“ (Id dici non poterat ὑπὲρ μυῶνος. Nec satis quomodo Pauw. rem sibi mente effinxerit perspicitur.) „*Quo facto* statim pede et *genu* suo femur Ajacis altrinsecus *protrusit*, eumque sublatum *sic* prostravit terraeque illisit: Vides?“ (Equidem nil video nisi meras tenebras. Nec enim ὑποπλήξας est *protrusit*, sed *succussit*, neque πούς *genu* significat, et omnino fieri nequit, ut Diomedes Ajacis a se sublati femur pede *percellat* et *succutiat*, quoniam illud pede vix ac ne vix quidem *attingere potest. Tangere* autem si pede suo sustenti adversarii femur ineptus conaretur, sine dubio quippe *stans pede in uno* tantum jam illius mole oppressus collapsurus esset. Postremo quis tandem sublatum adversarium ea re dejicere studeat, ut femur ejus pede suo succutiat?) „Haec ratio pugnae. ποδὶ interpres recte vertit: eo enim femur protrudendum erat, aut saltem parte pedis superiore.“ (Scilicet, si ποδί proprio significatu intelligitur, res vel Pauwio nimis portentosa videbatur.) Spitzner. *l. c.* p. 62 sq. ceteris probatis unum ἑτέρωσε alio nec feliciore modo interpretatus est: „vix apparet, cur Tydides Ajacis femur *altrinsecus* impulisse dicatur. Itaque distinctione, quae in Quinti monumentis saepe pessima est, deleta, ἑτέρωσε cum proximi versus initio conflandum erit. Unde haec fere emergitur sententia: *et genu femur succutiens virum terribilem altrinsecus humo afflixit, eique insedit.* Tydides enim arte et calliditate id assecutus est, ut Ajax *oblique* prosterneretur.“ Iisdem difficultatibus omnibus quibus Pauwianam etiam hanc premi interpretationem quivis videt. Praeterea ἑτέρωσε, ut ex iis ipsis quos *l. c.* Spitzner. adduxit locis apparet, nusquam simpliciter est *oblique*, sed semper *in alteram partem*, ita ut oppositum sit sive *in eandem partem*, sive *in utramque*. Itaque καταβάλλειν τινὰ ἑτέρωσε nihil potest notare nisi ad oppositionem quandam, quae h. l. nulla est, relatum: *dejicere aliquem non in eandem, sed in alteram partem.* Porro in luctando laborabatur, adversarius ut non tam oblique, sed resupinus prosterneretur tergoque pulverem humumque tangeret. — Erroris principium fuit locus Homericus Ψ, 725 sqq., qui cum Quinti verbis expressus videretur perperam ei explicando adhibebatur. Ibi haec leguntur de Ajace:

ὣς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς·
κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,
κὰδ δ' ἔπεσ' (sic Bekker. vulgo δ' ἔβαλ') ἐξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.

Hic Ajax Ulixem sursum tollit, ut jam pedes ejus solo non insistant. Jam Ulixis erat pedibus manibusque ita implicatum adversarii corpori inhaerescere, ut ille ipsum non posset a se avellere avulsumque ex alto humi dejicere. Fecit autem Ulixes callidissimus plus: calce poplitem adversarii percussit, quod facere eum potuisse consentaneum est, quia extremum pedem genu Ajacis circumplicatum habebat. Quo ictu resupinus prosternitur Ajax: Ulixes pectori ejus insidet. Imita-

ἕζετο· τοὶ δ' ὁμάδησαν· ὃ δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
Αἴας ὀβριμόθυμος ἀνίστατο δεύτερον αὖθις

---

tus haec est suo more Nonn. X, 351—56

ἔνθα μὲν ἠβητῆρος ἐπ' ἰξύϊ χεῖρας ἑλίσσων
Βάκχος ἐρωμανέεσσι δέμας παλάμῃσι πιέζων
Ἄμπελον ἠέρταζεν· ὃ δὲ Βρομίοιο τυχήσας
κόψε ποδὸς κώληπα· καὶ Εὔιος ἡδὺ γελάσσας
ἧλικος ἠιθέοιο τυπεὶς ἁπαλόχροϊ ταρσῷ
ὕπτιος αὐτοκύλιστος ἐπωλίσθησε κονίῃ.

et XXXVII, 573—78

— — — ἀντίβιον δὲ
πρῶτος Ἀρισταῖος παλάμῃς πηχύνατο καρπῷ
ἐκ χθονὸς ὀχλίζων. δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης
Αἰακὸς αἰολόμητις· ὑποκλέπτοντι δὲ ταρσῷ
λαιὸν Ἀρισταίοιο ποδὸς κώληπα πατάξας
ὕπτιον αὐτοκύλιστον ὅλον περικάββαλε γαίῃ.

Plane aliam nostri loci esse rationem jam ex iis patet, quae ad v. 226 disputata sunt. Ajax medium Diomedem complexus costas ejus violenta compressione fracturus est. Quid vero hic? Scientia luctandi (vid. Spitzn. *ad H*, 198) simul pollens *πλευρὸν ὑποκλίνει*, i. e. latera, quae ab Ajace constringuntur, demittit ad humum sese inclinans, eaque hoc modo adversarii manibus subducit. Tum magna vi sese erigens Ajacem ipse sursum tollit; qua in re quaeritur, quid sit *ὑπὲρ μυῶνος ἐρείσας ὦμον?* *Μυὼν* apud Quintum quidem semper est *pulpa brachii* sive *lacertus* — vid. I, 239 sq. III, 287 sq. VI, 239. XI, 189 sqq. —; sed cum Diomedes humo surgens brachia Ajacis, quibus sese inclinans elapsus est, *supra* humeros suos posita habeat, non potest dici *ὑπὲρ* sed potius *ὑπὸ μυῶνος ἐρείσας ὦμον*. Jam omnia plana sunt. Dum se inclinat Diomedes, *humeros* etiam, qui paullo antea, cum medius ab Ajace constringeretur, *supra* Ajacis brachia erant, *subtus* demittit, ut jam *sub* illis brachiis positi sint: tum surgens vehementer humeris in adversarii lacertos innisus eo facilius illum tollit. Jam quid Ajaci faciendum erat? Profecto manibus pedibusque Diomedi inhaerendum, ne ab eo excussus dejiceretur. Quid vero Diomedi? Certe non pede suo pendentis adversarii femur percutiendum, quo facto ipse corruisset; sed istius ipsius pedes, quibus circumplicatis ille suo femori inhaerescebat, excutere femorique suo subducere. Id vero quomodo expresserit Quintus, praeclare invenit Hermann. *rec. c.* p. 261 *ὑποπλίξας* emendans, ut jam sensus hic sit: „dejecit sublatum Ajacem Diomedes, *pedi ejus femur suum in alteram partem subtrahens*, i. e. femur suum circumplicato adversarii pedi subtrahens eo, ut id in alteram partem, quam qua pes implicatus erat, verteret.“ Nos locum propter locutiones arti proprias obscuriorem vernaculo sermone fusius ita explicemus: „*endlich fasste Ajas den Diomedes mitten um den Leib und drückte ihn heftig zusammen, um ihm die Rippen zu zerbrechen: jener aber eben so gewandt als stark, entzog die Seite dem Drucke des Gegners, indem er sich zur Erde niederbeugte; dann die Schulter unter den Arm des Gegners einstemmend, hob er diesen schnell in die Höhe; bog seinen Schenkel auf die andere Seite, entwand ihn dadurch dem umklammernden Fusse des Ajas, und warf diesen nun zu Boden.*“

231. Recte Rhodom.: *eique insidet.* Cfr. Nonn. X, 357

καὶ χθονὶ κεκλιμένοιο θελήμονος ὑψόθι Βάκχου
γυμνῇ νηδύϊ κοῦρος ἐφίζετο.

id. XLVIII, 162 sq.

— — ἐνὶ γλυκερῇ δὲ κονίῃ
κουφίζων ἐρόεις ἐπὶ νηδύϊ φόρτον ἐρώτων
ὕπτιος αὐτὸς ἔμιμνε καὶ οὐκ ἀπεσείσατο κουρήν.

Homericum jam adscripsi. — *τόιδ'* A; corr. Tychs. — *ὠμάδησαν* A; corr. Rhod. — *ὅδ'* A; corr. Tychs.

232. *ὀμβριμόθυμος* A; corr. Tychs.

ὁρμαίνων ἐς δῆριν ἀμείλιχον· αἶψα δὲ χερσὶ
σμερδαλέῃσι κόνιν κατεχεύατο, καὶ μέγα θύων
Τυδείδην ἐς μέσσον ἄϋτεεν· ὃς δέ μιν οὔτι
ταρβήσας οἴμησε καταντίον· ἀμφὶ δὲ πολλὴ
ποσσὶν ὕπ' ἀμφοτέρων κόνις ὤρνυτο· τοὶ δ' ἑκάτερθε
ταῦροι ὅπως συνόρουσαν ἀταρβέες, οἵτ' ἐν ὄρεσσι
θαρσαλέου μένεος πειρώμενοι εἰς ἓν ἵκωνται
ποσσὶ κονιόμενοι, περὶ δὲ βρομέουσι κολῶναι
βρυχμῇ ὕπ' ἀμφοτέρων, τοὶ δ' ἄσχετα μαιμώωντες
κράατα συμφορέουσιν ἀτειρέα καὶ μέγα κάρτος
δηρὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πονεύμενοι, ἐκ δὲ μόγοιο
λάβρον ἀνασθμαίνοντες ἀμείλιχα δηριόωνται,
πουλὺς δ' ἐκ στομάτων χαμάδις καταχεύεται ἀφρός·

— Comma, quod in A post id adjectivum positum fuit, Tychs. Pauwio auctore data opera post *ἀνίστατο* collocavit. — *αὖτις* A et vulgo; correxi. Post id adverbium in A comma est, quod omissum esse in E1 diserte notat Tychs.

234. Vertit Rhod.: *subito manibus tremendis pulverem dispergit,*" contra quem Tychs. monet: „non est *dispergit*, sed *conspergit* adversarium." Utrumque falsum: Ajax dum prosternitur rursusque erigitur, pulvere manus complet, quem antequam iterum cum adversario certamen conserat excutit.

235. *μέσον* A; corr. Rhodom. — Recte autem Rhod.: *Tydiden provocat in medium.*" — *ὃ* error edit. Rhod. et Pauw.

236. *κατ' ἀντίον* A et vulgo; corr. Tychs.

237. *ὑπ'* A et vulgo; correxi. — *τοίδ'* A; corr. Tychs. — *ἑκάτερθεν* A et vulgo; correxi.

238. *ὅιτ'* A, *οἵ τ'* Tychs.; correxi.

239. „Malim *ἵκονται*: sic enim alia sequentia melius congruunt." PAUW. Inepte!

240. *βρεμέουσι* A, *βρομέουσι* C1 et ita corr. Rhod.

241. *ὑπ'* A et vulgo; correxi. — *τοίδ'* A; corr. Tychs. — *μαιμαώτες* A, *μαιμώοντες* E1 et ita corr. Rhod., recepit Tychs. Lehrs., quos forma mutata — cfr. *prolegg.* II, 2, §. 5 — sequi malui quam quod olim in *emendatt.* p. 200 conjeci reponere: *ἄσχετον ἐμμεμαῶτες.*

243. *θυμὸν* A, quod Rhod. ita vertit: *mutuam in se animi ferociam exercentes.* Suo jure id vituperavit Pauw., qui quod conjecit *θυμῷ ferocia et ira in se mutuo laborantes*, id restituerunt Tychs. Lehrs. Eo rejecto, quia insolentius positus videbatur dativus videturque adhuc, olim in *emendatt.* p. 200 *δεινὸν* emendavi. Sed multo significantius est quod nunc scripsi *δηρόν*.

244. *δηϊόωνται* A et vulgo; em. Spitzner. *emendatt.* p. 63 sq.

245. *κατεχεύατο ἀφρός* A et vulgo, quo hiatu jam Hermann. offensus *Orph.* p. 744 *κατεχεύατ' ἀφλοισμός* quamquam dubitanter proposuit. Et hiatum quidem non recte defendit Tychs. Homericis exemplis *β*, 417 *ἕζετο· ἄγχι. ε*, 255 *ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι*, 257 *πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην*: hoc tamen jure observavit, vocabulum *ἀφλοισμός* rarius Quintoque praeterea ignotum esse. Contra legitur V, 70 *ἀφρὸν ἔτ' ἀμφὶ κόμῃσιν ἔχουσ'*, 391 *ἄπλετος δέ οἱ ἔρρεεν ἀφρός.* VI, 104 *πολὺς δ' ἀμφέζεεν ἀφρός*, 211 *αἱματόεις ἀφρὸς ἔσκεν.* IX, 441 *πολιὸς δὲ περίζεε πάντοθεν ἀφρός.* XIV, 579 *ἀφρὸς ἄδην λεύκαινε κάρη*, quibus locis omnibus paullum mutatis *ἀφλοισμός* poni poterat. Et cfr. ad IV, 511. Sed potius *καταχεύεται ἀφρός* scribendum esse, cum in tota hac comparatione verba posita

ὥς οἵγε στιβαρῇσιν ἄδην πονέοντο χέρεσσιν·
ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα καὶ αὐχένες ἀλκήεντες
χερσὶ περικτυπέοντο τετριγότες, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
δένδρε' ἐπ' ἀλλήλοισι βαλόντ' ἐριθηλέας ὄζους·
πολλάκι δ' Αἴαντος μεγάλου στιβαροὺς ὑπὸ μηροὺς
κάββαλε Τυδείδης κρατερὰς χέρας, ἀλλά μιν οὔτι
ἂψ ὦσαι δύνατο στιβαροῖς ποσὶν ἐμβεβαῶτα·
τὸν δ' Αἴας καθύπερθεν ἐπεσσύμενος ποτὶ γαῖαν
ἐξ ὤμων ἐτίνασσε κατὰ χθονὸς οὖδας ἐρείδων·

---

sint praesenti tempore (v. 239. 240. 242. 244), monui in *emendatt.* p. 200.

246. Pauw. ad 248: „Ingratum est illud *χερσί*, ubi praecessit *πονέοντο χέρεσσιν*. An ita tamen ipse auctor? Potest: sed dubito. Quid si legamus paullo ante *πονέοντο μ έ λ ε σ σ ι ν*?" Inepte ille, ut solet: nam nec in necessaria verbi repetitione quidquam offensionis, et manuum brachiorumque summum est in luctando opus. Cfr. *Ψ*, 711. 714 sq.

ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν.
— — — — — —
τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
ἑλκόμενα στερεῶς.

Nonn. XXXVII, 568 sq.

ἀμφοτέρων δ' ἄρα νῶτα κεκυφότα πήχεος ὁλκῷ
δίζυγι συμπλεκέος παλάμης ἐτρίβετο δεσμῷ.

248. *τετρυγότες* A; corr. Tychs. ab Heynio monitus: vid. Wernick. ad *Tryphiod.* p. 285 sqq.

249. *δένδρ'* error editionis Tychs., quem et Spitzner. *mant.* p. 224 et Tauchnitianae corrector sustulit. — *βάλοντ'* A, pro quo Rhod. *βάλωντ'* proposuit, idque Tychsen. et Lehrs. receperunt. Sed jure Pauw. monet *βαλόντ'* potius esse participium: *ut arbores ramos floridos in se immittentes.* Cujus sententiam adoptavit Spitzner. *observatt.* p. 65 et duram diphthongi elisionem declinari notans, et exempla particulae *εὖτε* cum participio junctae afferens. Praeterea participium jam eam ob causam praeferendum, quod comparantur Ajax et Diomedes cum arboribus non eo, quod eae ramos sibi invicem injiciunt et complicant, sed eo quod arborum rami (hieme, opinor, fronde foliisque nudati) vento alii aliis admoti raucum sonitum edunt. Hausit autem comparationem ex Homero *Π*, 768 sq., ubi de arboribus vento concussis:

αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
ἠχῇ θεσπεσίῃ· πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων.

250—54. Simili modo etiam hac in congressione certant heroes: Diomedes

— — *qui, si quid credis Homero,*
Ingenio pugnax, corpore parvus erat,

Ajacem manibus subtus in femora injectis loco movere aut sursum tollere nititur; Ajax contra quippe *μέγας* suis brachiis supra Diomedis humeros complicatis illum superne detrudere et humi affligere laborat. Hinc patet v. 250 male a Pauwio *ἐ π ὶ μηροὺς* conjectum esse.

253. *ἐπεσσύμενον* A, quod Rhod. vertit: *ad terram se incurvantem.* Facit id sane Diomedes, sed hoc alio modo dicendum fuit. Recte igitur Pauw. „malo," inquit, „*ἐπεσσύμεν ο ς*: *superne irruens.*" Et receperunt eam emendationem Tychs. et Lehrs., cui quod opponit Spitzn. *observatt.* p. 65: „rectius crediderim Ajacem *Diomedis superne irruentis* humeros concussisse et ita eum solo affligere annisum esse," id aperte narratae rei ordine refutatur: Diomedem enim non *superne*, sed *subtus* irruentem modo vidimus.

254. Extrema verba satis multas turbas excitarunt. Nam cum Rhod.

ἄλλοτε δ᾽ ἀλλοίως ὑπὸ χείρεσι δηριόωντο·
λαοὶ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα μέγ᾽ ἴαχον εἰσορόωντες,
οἳ μὲν Τυδείδην ἐρικυδέα θαρσύνοντες,
οἳ δὲ βίην Αἴαντος· ὃ δ᾽ ἄλκιμον ἄνδρα τινάξας
ἐξ ὤμων ἑκάτερθε βαλὼν δ᾽ ὑπὸ νηδύα χεῖρα
ἐσσυμένως ἐφέηκε κατὰ χθονὸς ἠΰτε πέτρην
ἀλκῇ ὑπὸ σθεναρῇ· μέγα δ᾽ ἴαχε Τρώιον οὖδας
Τυδείδαο πεσόντος· ἐπηΰτησε δὲ λαός·
ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνόρουσεν ἐελδόμενος πονέεσθαι
τὸ τρίτον ἀμφ᾽ Αἴαντα πελώριον· ἀλλ᾽ ἄρα Νέστωρ
ἔστη ἐνὶ μέσσοισι καὶ ἀμφοτέροισι μετηύδα·
„ἴσχεσθ᾽, ἀγλαὰ τέκνα, παλαισμοσύνης ὑπερόπλου·

---

jam ea recte intellexisset: „*ad terrae solum affligere nitens,*" Pauw. primum haec adnotavit: „*se suffulciens pedibus illis robustis ad terrae solum*, ut sic validius scilicet *in terram quateret ac deprimeret* Tydiden, cujus humeris incumbebat. Interpres Graeca non intellexit." Nec prorsus aliter, cum Spitzner. in *dissert. de praeposs. ἀνά et κατά* p. 27 locum minus accurate vertisset: *ad terram eum affligens*, Herm. *Opuscc. vol.* V, p. 49 locum intellexit his scriptis: „At non prostravit Ajax Diomedem, ut ex iis patet, quae sequuntur. Quodsi sic scripsit Quintus, *κατὰ* non est cum *οὖδας* construendum, sed dixit *οὖδας ἐρείδων, premens solum*, idque *κατὰ χθονός, contra terram nixus.* Vide vero an scripserit, *κατὰ χθονὸς οὖδας ἐρείδειν, quo ille humi dejectus solum premeret.* Nam sic quoque *κατὰ χθονὸς* jungenda puto." Contra eum accuratissime disputavit Spitzner. *l. c.* p. 66—69 multisque exemplis allatis docuit, *κατὰ χθονὸς οὖδας* jungendum esse, et totius membri non aliam significationem esse posse nisi hanc: *terrae solo affligere annitens.*

255. *δηϊόωνται* A, *δηιόωντες* (αι) C1; *δηϊόωντο* Rhod., *δηριόωντο* Tychs. recte: vid. Spitzner. *l. c.* p. 64.

258. *ὅδ᾽* A; corr. Tychs. „Eadem pugnae ratio, quae paullo ante: *τὸν δ᾽ Αἴας καθύπερθε — ποτὶ γαῖαν Ἐξ ὤμων ἐτίνασσε.*" PAUW., qui ad sequentem versum haec adnotavit: „*βαλὼν δ᾽ ὑπὸ νηδύα χεῖρα*] qua eum sustulit et pedes terrae subduxit: quod maximum roboris indicium. Quare addit non injuria *ἀλκῇ ὑπὸ σθεναρῇ*. Hoc autem factum ab Ajace, cum Tydidem utrimque humeris validissime quassans in terram deprimere non posset." Recte Pauw. poetaè mentem cepit, quamquam non satis clare explicuit. Etenim Ajax postquam aliquamdiu desuper Diomedis humeros utrimque deprimendo solo eum appropinquavit, subito mutata pugnandi ratione manu sub ventrem injecta femur comprehendit pedesque adversario subducit, quo facto ille corruit.

262. *πεσόντος.* *ἐπηΰτησε δὲ λαός·* * A, sed nec spatium intermissum, nec asteriscum quisquam editorum animadvertit. Nec ego quidem lacunam aliamve corruptelam latere existimaverim.

264. *τοτρίτον* A; corr. Tychs.

265. *ἐν* A et vulgo; *ἐνὶ* certatim emendarunt Struvius in *programm. pasch.* 1818 p. 11 et Spitzner. *v. Gr. her.* p. 45 iterumque *observall.* p. 69, ubi ceteros Quinti locos adscripsit. Cfr. Hermann. *Orph.* p. 703 ad Apoll. Rhod. „I, 464 *ἐνὶ μέσσοισιν* et II, 879 *ἐνὶ μέσσοις.* Hoc non occurrit apud Homerum et Hesiodum. Nihilominus ab aliquo antiquorum acceptum puto." — *ἀμφοτέρων* V.

267. *προφερέστεροι ἐστὲ* A et

ἴδμεν γὰρ δὴ πάντες, ὅσον προφερέστεροί ἐστε
Ἀργείων μεγάλοιο καταφθιμένου Ἀχιλῆος.“
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἴσχοντο πονεύμενοι· ἐκ δὲ μετώπων
χερσὶν ἅδην μόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἱδρῶτα·
κύσσαν δ' ἀλλήλους, φιλότητι δὲ δῆριν ἔθεντο·
τοῖς δ' ἄρα ληιάδας πίσυρας πόρε πότνα θεάων
δῖα Θέτις· τὰς δ' αὐτοὶ ἐθηήσαντο ἰδόντες
ἥρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες, οὕνεκα πασέων
ληιάδων προφέρεσκον ἐϋφροσύνῃ τε καὶ ἔργοις
νόσφιν ἐϋπλοκάμου Βρισηίδος, ἅς ποτ' Ἀχιλλεὺς
ληίσατ' ἐκ Λέσβοιο, νόον δ' ἐπετέρπετο τῇσι·
καί ῥ' ἣ μὲν δόρποιο πέλεν ταμίη καὶ ἐδωδῆς,
ἣ δ' ἄρα δαινυμένοισι παροινοχόει μέθυ λαρόν,
ἄλλη δ' αὖ μετὰ δόρπον ὕδωρ ἐπέχευε χέρεσσιν
ἣ δ' ἑτέρη ἀπὸ δαιτὸς ἀεὶ φορέεσκε τράπεζαν·
τὰς δ' ἄρα Τυδείδαο μένος καὶ ὑπέρβιος Αἴας
δασσάμενοι προέηκαν ἐϋπρῴρους ἐπὶ νῆας·

Tychs.; corr. jam Rhod. Pauw. Lehrs. et diserte Spitzner. *l. c.* p. 69 sq. Idem Homericam imitationem *Η*, 279 sqq. *Ψ*, 890 sqq. indicavit.

269. *τόιδ'* A; corr. Tychs. — *ἔσχοντο* A et vulgo; scripsi *ἴσχοντο* ex *Φ*, 366. Apud Quintum praeterea imperativus tantum occurrit: III, 633. 770. 779. IV, 266. VII, 38. IX, 313. XII, 206. XIII, 334. 409. De XIV, 166 vid. notam.

271. *κύσαν* A; corr. Tychs. — Cfr. *Π*, 282

μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

272. *τοῖσδ'* A; corr. Tychs. — *νηϊάδας* et v. 275 *νηϊάδων* AE1; vitium ridiculum, quod mireris a Rhodomanno non esse animadversum, sustulit et Pauw. et Dorvill. *ad Charit.* p. 342.

273. *τάσδ'* A; corr. Tychs. — Ego olim cum verba *ἥρωες κρατεροὶ καὶ ἀταρβέες* de omnibus Achivis intelligerem, ideoque quid sibi vellet pronomen *αὐτοί* non perspicerem, conjectabam ex v. 458 *τὰς καὶ μέγ' ἐθηήσαντο.* Sed optime habet vulgata: heroes illi Diomedes sunt et Ajax, qui quamvis bellicosi minimeque *παρθενοπῖπαι*, tamen *et ipsi* captivarum puellarum speciem admirantur.

274. *πασάων* A; corr. Rhod.

275. *νηϊάδων* A: vid. ad v. 272. — *εὐφροσύνῃ* A; tacite corr. Rhod.

277. *νόος δέγ' ἐτέρπετο* A, *νό ς δ' ἐπετέρπετο* C1, *νόος δ' ἐτέρπετο* C2, *νόον δέ γ' ἐτέρπετο* ex Rhod. conj. Tychs., in qua scriptura *γ'* ferri nequit; *νόον δέ τε τέρπετο* Lehrs. ex Hermanni sententia *Orph.* p. 696. Verum recte Spitzner. *observatt.* p. 70 sq. ex Quinti usu compositum vindicavit, dummodo ne ex II, 125. VI, 129. VII, 324 nominativum *νόος* defendisset, quo retento *captivis* animum delectatione esse completum significaretur, aut ex VIII, 191 dativum commendasset, quem sequens dativus *τῇσι* respuit. Accusativum, si quidem opus est exemplis, satis tuentur II, 134 *τέρπεο θυμόν* et I, 730 *θηλυτέρῃσιν ἅδην ἐπιτέρπεαι ἦτορ.* Cfr. Hom. hymn. I, 204 *τοὶ δ' ἐπιτέρπονται θυμὸν μέγαν.*

279. *ἥδ'* A; corr. Tychs.

280. *χέρεσσι* A et vulgo; correxi.

281. *ἥδ'* A; corr. Tychs.

282. *τάσδ'* A; corr. Tychs.

ἀμφὶ δὲ πυγμαχίης πρῶτον σθένος Ἰδομενῆος
ὤρνυτ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἴδρις πέλε παντὸς ἀέθλου·
τῷ δ' οὔτις κατέναντα κίεν· μάλα γάρ μιν ἅπαντες
αἰδόμενοι ὑπόειξαν, ἐπεί ῥα γεραίτερος ἦεν·
τῷ δ' ἄρ' ἐνὶ μέσσοισι Θέτις πόρεν ἅρμα καὶ ἵππους
ὠκύποδας, τοὺς πρόσθε βίῃ μεγάλου Πατρόκλοιο
ἤλασεν ἐκ Τρώων Σαρπηδόνα δῖον ὀλέσσας·
καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρεν ποτὶ νῆας ἄγεσθαι
Ἰδομενεύς· αὐτὸς δὲ κλυτῷ ἐν ἀγῶνι μένεσκε·
Φοῖνιξ δ' Ἀργείοισιν ἐϋσθενέεσσι μετηύδα·
„νῦν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆι θεοὶ δόσαν ἐσθλὸν ἄεθλον
αὔτως, οὔτι καμόντι βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ὤμοις,
ἀλλ' ἄρ' ἀναιμωτὶ προγενέστερον ἄνδρα τίοντες·
ἀλλ' ἄλλον νέοι ἄνδρες ἐπεντύνεσθαι ἄεθλον

---

284. *ὦρτο σθένος* AE1 (nisi quod *σθέος*); „*πυγμαχίης κρατερὸν* vel *γεραρὸν σθένος Ἰδομενῆος Ὦρνυτ' ἐπεί οἱ.*“ RHOD. Sed recte sine dubio Pauw. *πρῶτον σθένος* scripsit, locum olim diversimode scriptum fuisse ratus, ut in libris quibusdam esset quod ipse posuit, in aliis *ὦρτο σθένος — πρῶτον, ἐπεί οἱ* etc. Jure igitur recepit Tychs., qui ad v. 410 et 502 provocat.

287. *ἐπεὶ ῥὰ* A; tacite corr. Rhod.

288. *ἂρ ἐν* A; *ἂρ ἐνὶ* Rhod. in textu, *ἄρ' ἐνὶ* Pauw.

290. *Τρῴων* A, ut semper; corr. Tychs.

293. *Φοίνιξ* A; tacite corr. Rhod.

294. *ἂρ* A; tacite corr. Rhod. — „*ἐσλὸν ἄεθλον* ad aures jucundius accessisset.“ PAUW. Hominis ignorantiam suo jure exagitat Dorvill. *vann. crit.* p. 583.

295. *οὔπω κάμνοντι* A, *οὔτι καμ.* C1 in ras.; *οὐ κάμνοντι* Rhod. em., quod receperunt Tychs. Lehrs. Sed *οὔτι καμόντι* scribendum fuisse cum res ipsa docet — neque enim *dum* laborat sed *postquam* laboravit Idomeneus pretium accepit — tum loci consimiles I, 635 *ὑπεκπροφύγωσιν ὄλεθρον Παῦροι πολλὰ καμόντες.* II, 653 *ἄχρι καμόντες Εἰς ἕνα δηώσωνται.* XIII, 301 *πολλὰ καμὼν περὶ ἄστυ — Δουρὶ καὶ ἠνορέῃ — — οὐκέτ' ἄρ' αὐτῷ Ἐλπωρὴν ἔχε θυμός,* 470 *ἤνυσαν Ἀργεῖοι — ἔργον Πολλὰ μάλ' ἀμφ' Ἑλένης — καμόντες.*

296. Vid. *Ψ*, 788, ubi Antilochus victus dicit:

ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.

297. *ἄλλοι* A et vulgo. — *ἐπεντύνεσθε ἀέθλων* A, *ἐπεντύνεσθαι ἄεθλον* E1C1 et ita emend. Rhod., quod jure receperunt Tychs. et Lehrs.: aperte enim imitatus est *ω*, 89

ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα,

unde apparet *ἄεθλον* non *certamen* esse, quemadmodum intellexit Rhod. — vertit enim: „*ad certamen vos accingite*“ —, sed *praemium certaminis*, recteque Heynium locutionem explicuisse *ἐντύνεσθε ἐπ' ἄεθλον* i. e. *parate vos ad praemium reportandum.* Quamquam ille, quod mireris, Homerici loci immemor Pauwi judicium probat, qui laudato Rhodomanno, „attamen,“ inquit, „malim fere ego *ἐπεντύνεσθε ἀέθλῳ, certamini accingamini;* ut *ἐπεντύνεσθε* sit *παθητικόν.*“ Postquam illud *ἄεθλον* quid sit vidimus, rectius de versus initio judicabimus: ibi enim Hermann. *Orph.* p. 744 *ἄλλον* conjecit. Contradixerunt ei Tychs., qui *ἄλλοι* requiri monet antithesi ad Idomeneum senem relata, et Struvius in *progr. pasch.* 1818 p. 12, cujus verba haec sunt: „in cer-

χεῖρας ἐπ' ἀλλήλοισι δαήμονας ἰθύνοντες
πυγμαχίης, καὶ θυμὸν ἰήνατε Πηλείωνος."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες ἐπέδρακον ἀλλήλοισιν·
ἧκα δὲ πάντες ἔμιμνον ἀναινόμενοι τὸν ἄεθλον,
εἰ μὴ σφεας ἐνένιπεν ἀγαυοῦ Νηλέος υἱός·
„ὦ φίλοι, οὔτι ἔοικε δαήμονας ἄνδρας ἀϋτῆς
πυγμαχίην ἀλέασθαί ἐπήρατον, ἥτε νέοισι
τερπωλὴ πέλεται, καμάτῳ δ' ἐπὶ κῦδος ἀγινεῖ·
ὣς εἴθ' ἐν γυίοισιν ἐμοῖς ἔτι κάρτος ἔκειτο,
οἷον ὅτ' ἀντίθεον Πελίην κατεθάπτομεν ἡμεῖς
αὐτὸς ἐγὼ καὶ Ἄκαστος ἀνεψιοὶ εἰς ἓν ἰόντες,
ὁππότ' ἄρ' ἀμφήριστος ἐγὼ Πολυδεύκεϊ δίῳ
πυγμαχίῃ γενόμην, ἔλαβον δέ οἱ ἶσον ἄεθλον·
ἐν δὲ παλαισμοσύνῃ με καὶ ὁ κρατερώτατος ἄλλων
Ἀγκαῖος θάμβησε καὶ ἔτρεσεν, οὐδέ μοι ἔτλη
ἀντίον ἐλθέμεναι νίκης ὕπερ, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν

---

tamine pugilatus ineundo Idomeneus primus surrexerat; cui nemo se opponere ausus est, *ἐπεί ῥα γεραίτερος ἦεν*. Qui cum sic *ἀκονιτὶ* vicisset, et praemium accepisset, hortatur Phoenix *alios eosque juvenes*, ut ad *idem certamen* se accingant, non ad aliud." Scribi per se potuisse *ἄλλοι νέοι ἄνδρες* ex notissimo pronominis *ἄλλος* usu jam apud Homerum obvio (cfr. ξ, 342 *ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον* et Wellauer. *ad Apoll. Rh.* IV, 1521) nemo negaverit: sed *ἄεθλον*, quod illi omnes non recte de *certamine* intellexerunt, attributum sibi poscit, quo opponatur verbis v. 295 *θεοὶ δόσαν ἐ σ θ λ ὸ ν ἄ ε θ λ ο ν*. Inde cum Hermanno *ἄλλον* scribendum est. Senectuti Idomenei autem satis opponuntur *νέοι ἄνδρες*. Postremo ad vitandum hiatum, qui sane a Quinto vix admissus sit, Hermann. *l. c.* *ἐπεντύνεσθ ο ν* scripsit, sed cum liberior dualis usus ab illo abhorreat, *ἐπεντύνεσθ α ι* posui. Neque enim credibile est, quod cui in mentem veniat, Quintum *ἐπεντύνεσθ' ἐπ' ἄεθλον* dedisse, quo et Homericum immutasset — cfr. I, 468 *ἱστὸν ἐπεντύνεσθε* — et sine necessitate versum paullulum corrupisset.

298. *ὑπ'* A; *ἐπ'* emend. Rhod. — *δαημένας* A; *δαήμονας* tacite corr. Rhod.

299. *ἰήνατε* A; corr. Lehrs.

300. *τοίδ'* A; corr. Tychs. — *ἐσέδρακον* AC2, *ἐπέδρακον* C1 et ita corr. Pauw., qui non debebat praeterea *ἐσέδρακον ἀλλήλους γε* vel *ἀλλήλους περ* tentare. Jure illud receperunt Tychs. Lehrs.

302. *μὴ σφέας* ex ed. Rhodom. in ceteras transiit, etiam in Lehrs., *μή σφεας* A. — *ἔνισπεν* A et in fine versus ∗; *ἐνένισπεν* corr. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs.; sed vid. ad II, 430.

306. Cfr. Ψ, 629. ξ, 468 (507)

εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη.

Ex Iliadis loco sua paullum mutata effinxit.

309. *Δίῳ* A; corr. Tychs. — „De ludis Peliae funebribus vid. Apollod. III, 9, 2 et *observatt.* p. 269." HEYN.

311. *κρατερώτερος* VNV123C1, indeque recepit Tychs. Sed jure ad A scripturam *κρατερώτατος* rediit Lehrs., „quam," Spitzner. inquit *mant.* p. 225, „si tuitus fueris, Nestoris laudem longe magnificentiorem esse in obscuro non est." Librorum auctoritatem in ejusmodi terminationibus usus constantiae postponen-

ἤδη που τὸ πάροιθε παρ' ἀγχεμάχοισιν Ἐπειοῖς
νίκησ' ἠῦν ἐόντα, πεσὼν δ' ἐκονίσατο νῶτα
σῆμα πάρα φθιμένου Ἀμαρυγκέος, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
πολλοὶ θηήσαντο βίην καὶ κάρτος ἐμεῖο·
τῷ νύ μοι οὐκέτι κεῖνος ἐναντίον ἤρατο χεῖρας
καὶ κρατερός περ ἐών, ἔλαβον δ' ἀκόνιτος ἄεθλον·
νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι καὶ ἄλγεα· τοὔνεκ' ἄνωγα
ὑμέας, οἷσιν ἔοικεν, ἀέθλια χερσὶν ἀρέσθαι·
κῦδος γὰρ νέῳ ἀνδρὶ φέρειν ἀπ' ἀγῶνος ἄεθλον."
 ὣς φαμένοιο γέροντος ἀνίστατο θαρσαλέος φὼς
υἱὸς ὑπερθύμοιο καὶ ἀντιθέου Πανοπῆος,
ὅστε καὶ ἵππον ἔτευξε κακὸν Πριάμοιο πόληι
ὕστερον· ἀλλ' οὔ οἵ τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἱκέσθαι
εἵνεκα πυγμαχίης· πολέμου δ' οὐ πάγχυ δαήμων
ἔπλετο λευγαλέου, ὁπότ' Ἄρεος ἔσσυτο δῆρις·

---

dam esse neminem fugit in his versatum.

314. *του* V. — *τοπάροιθε* A et vulgo; correxi.

315. *ἐκονίσσατο* Tychs. et Lehrs. ex C1 et Pauwi sententia. Hodie alterum omnibus probatur: vid. Spitzner. *ad Ξ*, 145 et *observatt.* p. 144.

316. *παρὰ* A et vulgo; *πάρα* Lehrs., quod corr. Spitzn. *observatt.* p. 143. — *ἂρ* A; tacite corr. Rhod.

317. *πόλλὴν* AC2, *πολλοὶ* C1 et ita emend. Rhod. — *ἐμοῖο* A; corr. Rhod. — „De Amaryncei ludis ex Ψ, 630 sqq., de Epeo plura petita ex Ψ, 665 sqq. Ceterum ex h. l. apparet, cur Polygnotus in pictura apud Pausan. X, 26, 2 Acamantem Thesei filium adstantem Epeo pinxerit." HEYN.

318. *οὐκ ἔτι* A et vulgo. — *ἤρατο* A et vulgo. Utrumque correxi.

321. *ἔοικ'* A, *ἔοικεν* VE1C1 et ita corr. Rhod. — *χερσὶ φέρεσθαι* A et vulgo, quod significaret *praemia manibus suis asportare*, ut statim sequente versu *φέρειν ἀπ' ἀγῶνος ἄεθλον*, 330 *ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν*, 475 *φιάλην — δῶκε φέρεσθαι Μήτηρ Αἰακίδαο* et cfr. v. 116 *Θέτις — Θῆκεν ἄεθλα φέρουσα*. Id vero absonum esse h. l. sensit Spitzner., cujus in schedis adnotatum inveni scribendum esse *χερσὶν ἀρέσθαι*. Hoc vero est: *manibus*, h. e. *pugilatu praemia sibi parare* vel *vindicare*, quemadmodum Homerus *I*, 124. 266. 269 de equis dixit: *ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο*. Et proxime accedit ex ipso Quinto IX, 277

νίκην ἱεμένους ἐρικυδέα χερσὶν ἀρέσθαι,

similesque sunt locutionibus *εὖχος ἀρέσθαι* III, 269. V, 145. *κῦδος* VII, 383. XIV, 117, de quibus cfr. Spitzn. *observatt.* p. 149.

326. *οὔ οἱ* A, *οὔτι οἱ* E1, unde Tychs. imperite *οὔθ' οἵ* scripsit: *non magis illi quam v. 286 Idomeneo*, certe *οὐδ'* scribendum fuisse ignorans. Apertum vitium retinuit Lehrs. — *ἔνεγγυς* A et vulgo; *ἐγγὺς* emend. Herm. *Orph.* p. 696. Lobeck. *ad Phrynich.* p. 48, ille propter vitiosam caesuram, hic propter insolentiorem formam adverbii. Eadem clausula III, 141 legitur: cfr. I, 303. VI, 536. IX, 235.

328. Vid. ad v. 168. — Ceterum de pugilatu cfr. praeter Homerum Ψ, 653—699. Apollon. Rhod. II, 1—97. Theocr. XXII, 27—134. Nonn. XXXVII, 485—545. Locos, in quibus Quintus cum Apollonio consentit, composuit jam Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 101 sq. Statim quae de Epeo dicuntur, ipse apud Homerum de se confitetur 670 sq.

καί κεν ἀνιδρωτὶ περικαλλέα δῖος Ἐπειὸς
ἤμελλεν τότ' ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν,
εἰ μή οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἀγαυοῦ Θησέος υἱὸς
αἰχμητὴς Ἀκάμας μέγ' ἐνὶ φρεσὶ κάρτος ἀέξων,
ἀζαλέους ἱμάντας ἔχων περὶ χερσὶ θοῇσι,
τούς οἱ ἐπισταμένως Εὐηνορίδης Ἀγέλαος
ἀμφέβαλεν παλάμῃσιν ἐποτρύνων βασιλῆα.
ὡς δ' αὔτως ἕταροι Πανοπηιάδαο ἄνακτος
θαρσύνεσκον Ἐπειόν· ὃ δ' ἐν μέσσοισι λέων ὣς
εἱστήκει περὶ χερσὶν ἔχων βοὸς ἶφι δαμέντος

ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι· οὐδ' ἄρα πως ἦν
ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.

332. *μέγα δ' ἐν φρεσὶ* A, quo facto cum sequentia participia non congruerent, Pauw. hanc notam adscripsit: „Verba non cohaerent, ut debent. Lege vel *μέγα δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἄεξεν Ἀζαλέους ἱμάντας ἔχων* vel *μέγα δ' ἐν φρεσὶ κάρτος ἀέξων Ἀζαλέους ἱμάντας ἔχεν.*" Posterius recepit Tychs. Lehrs., sed utroque loco verbum finitum incommodi nescio quid habet. Rhodom. vertit: *hasta strenuus et magno animi robore praestans;*" satis bene, sed tum *μέγα δ' ἐν* ferri nequit. Itaque *μέγ' ἐνὶ φρεσὶ* scripsi, ut utrumque participium ad verbum finitum quod antegreditur relatum prius animi statum, quo fuerit Acamas, posterius pugnae apparatum, quo instructus est, denotaret. Cfr. Apoll. *l. c.* 45 *ἀλλά οἱ ἀλκὴ Καὶ μένος ἠΰτε θηρὸς ἀέξετο.*

333. De prosodia substantivi *ἱμάς* melius Spitznero *v. Gr. her.* p. 86 sq. quaedam attulit Wellauer. *ad Apoll. l. c.* 63. Cfr. id. 53 *ἱμάντας Ὠμούς, ἀζαλέους*, 67 *ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο.* Theocr. *l. c.* 68 *ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας*, id. 81 *περὶ γυῖα μακροὺς εἴλιξαν ἱμάντας*, 108 *στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.*

334. sqq. Cfr. Hom. *l.c.* 681 sqq.
τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο
θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Apoll. *l. c.* 57 *ἀλλὰ βάλεν περὶ χεῖρα* et 62 sqq.
— — — *τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε Κάστωρ*
ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας. ὦκα δ' ἱμάντας
ἀμφέδεον μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν·
τῷ δ' αὖτ' Ἀρητός τε καὶ Ὄρνυτος, οὐδέ τι ᾔδειν
νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
Nonn. *l. c.* 504 sqq.
τὸν μὲν ἐριπιοίητος ἀδελφεὸς ἄμφεπεν Ἄλκων·
ζῶμά τέ οἱ παρέθηκε καὶ ἥρμοσεν ἰξύϊ μίτρην,
καὶ δολιχαῖς παλάμῃσι κασιγνήτοιο συνάπτων
ἀζαλέων ἔσφιγξε περίπλοκον ὁλκὸν ἱμάντων.

335. *παλάμῃσ'* A, *παλάμῃσιν* C1 et ita corr. Rhod.

336. *ἑτάροι* A; tacite corr. Tychs.

337. *ὅδ'* A; tacite corr. Tychs. — Cfr. Theocr. *l. c.* 82 *ἐς μέσσον σύναγον.* Nonn. *l. c.* 508 *καὶ πρόμος εἰς μέσον ἦλθεν.*

338. *εἰστήκει* A; tacite corr. Rhod. — Versus clausulam Homerico Γ, 375
ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο
et Hesiodeo
ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο
illustrant interpretes.

ῥινοὺς ἀζαλέας· μέγα δ' ἴαχον ἔνθα καὶ ἔνθα
λαοὶ ἐποτρύνοντες ἐΰσθενέων μένος ἀνδρῶν
μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας ἀτειρέας· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
ἔσταν μαιμώωντες ἐνὶ ξυνοχῇσιν ἀγῶνος
ἄμφω χεῖρας ἑὰς πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν
ὡς ποτ' ἐΰτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρύθοιεν·
αἶψα δ' ἄρ' ἀλλήλοισι καταντία χεῖρας ἄειραν
ταρφέα παπταίνοντες, ἐπ' ἀκροτάτοις δὲ πόδεσσι

---

339. Cfr. infra 354. Apoll. *l. c.* 59.

340. εὐρυσθενέων A; ἐΰσθενέων ex Rhod. conj. Tychs. Lehrs. Contra ego olim ob literarum similitudinem in *emendatt.* p. 200 ἐρισθενέων emendandum putavi his additis: „Nam hoc adjectivum, quod ab Homero (*N*, 54. *T*, 355. *Φ*, 184. *ϑ*, 289) et Hesiodo (*ε*. 416) de Jove tantum dicitur, a recentioribus poetis etiam ad homines translatum est. Cfr. Apoll. Rhod. I, 41 ἐρισθενέων Λαπιθάων, 543 ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν. Orph. Argon. 330 ἐρισθενέων βασιλήων et Quintum ipsum X, 91 Τρωσὶν ἐρισθενέεσσι." Verum jure Spitzner. *observatt.* p. 236 sq. ἐΰσθενής ita dominari docuit apud Quintum, ut ἐρισθενής uno loco oblatum non solum retinere sed etiam altero conjectura restituere non sit probabile. Eum ego secutus utroque loco nunc usitatum adjectivum reposui. Cfr. Theocr. *l. c.* 91 sq.

— — Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον, ἐκ δ' ἑτέρωθεν
ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον.

341. μίξαι A et vulgo; correxi. — οἰδὲ A; tacite corr. Pauw. — Cfr. *O*, 510

ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.

Nonn. *l. c.* 527 χερσὶ δὲ χεῖρας ἔμιξαν, et vid. not. ad I, 710.

342. Cfr. Theocr. *l. c.* 94 χωρῷ ἐνὶ στεινῷ.

343. χεῖρασ A.

344. ὥσπερ V, unde ego olim in *epist. crit.* p. 711 ὡς πρὶν conjeci, quod ipsum in consimili Apollonii loco legitur 45 sqq.

— — — πῆλε δὲ χεῖρας
πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐΰτρόχαλοι φορέονται,
μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

Sed vulgata cum per se nihil contineat offensionis, eam retinere satius duxi. Similiter apud Nonn. XIX. 74—77, ubi citharoedi ad certamen se parant:

ἀρχόμενοι δ' ἐλέλιζον ἐθήμονι δάκτυλα παλμῷ
ἐκταδίης θλίβοντες ἀμοιβαίην στίχα νευρῆς
ἄκρα περισφίγγοντες, ὅπως μήτ' ὄρθιος εἴη
* * * * * *
μήτε τι θηλύνειε, παρειμένος ἄρσενα μολπήν.

Lacunae signa hic ego posui et extremo versu παρειμένος e cod. Monac. scripsi: vulgo παρειμένη — cfr. Lehrs. *quaestt. epic.* p. 266*) — e conjectura legitur pro eo quod ed. pr. praebebat παρειμέναι. Patet versum excidisse, quo positum erat τόνος vel φθόγγος. Et similiter Silenus saltaturus pedum periculum facit ibid. 163 sq.

καὶ πόδας ἀμφελέλιζεν ἑῆς πειρώμενος ἀλκῆς,
μὴ βαρὺ γῆρας ἔπαυσε λελασμένα γυῖα χορείης. —

μὴ δ' A; μήδ' Pauw. Tychs. Lehrs; correxi.

345. αἶψά τ' ἄρ A; corr. Rhod. — χεῖρασ A. — Cfr. supra 318. Apoll. *l. c.* 14 χείρεσσιν ἐμῇσιν ἐὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι, 68 ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας Χεῖρας. Theocr. *l. c.* 65

εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.

Nonn. XXXVII, 498 ἕως ἔτι χεῖρας ἀείρω.

346. Cfr. Apoll. *l. c.* 90

ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς
βουτύπος οἷα πόδεσσι τανύσσατο.

βαίνοντες κατὰ βαιὸν ἀεὶ γόνυ γουνὸς ἄμειβον
ἀλλήλων ἐπὶ δηρὸν ἀλευόμενοι μέγα κάρτος·
σὺν δ' ἔβαλον νεφέλησιν ἐοικότες αἰψηρῇσιν,
αἵτ' ἀνέμων ῥιπῇσιν ἐπ' ἀλλήλῃσι θοροῦσαι
ἀστεροπὴν προϊᾶσι, μέγας δ' ὀροθύνεται αἰθὴρ
θηγομένων νεφέων, βαρὺ δὲ κτυπέουσιν ἄελλαι·
ὣς τῶν ἀζαλέῃσι περικτυπέοντο γένεια

---

347. *ἑὸν γόνυ* A et vulgo. De eo loco pluribus exposui in *emendatt.* p. 201, quae paucis additis repetere placet: „Ineptissimum est illud *ἑόν* aperte oriundum ex antecedentium literarum similitudine. Nam cum in locutione *γόνυ γουνὸς ἀμείβειν*, *genu cum genu commutare*, quae est nihil nisi *lente cauteque gradiendi* circumscriptio, utrumque genu ejus qui graditur esse per se pateat, profecto absurdum est pronomine possessivo, quod plane supervacaneum est sed utrique genu convenit, alterum tantum genu efferri. Nihil igitur efficeret si quis afferret Nonn. IV, 306

εὐνήσει βαρύγουνον ἑὸν πόδα δαιμονίη βοῦς.

XXV, 281 *ἑὸν πόδα νωθρὸν ἑλίσσων* aut similia. Neque ita Homerus *Λ*, 547, unde hausit Quintus *ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων*, quae ipsa verba transscripsit Nonn. XXVIII, 58, qui XLVI, 118 *ἐκ ποδὸς αἰθύσσων ἕτερον πόδα* plene rem enuntiavit. Emendandum videtur *κατὰ βαιὸν ἀεὶ γόνυ γουνὸς ἀμείβων*, cui sequente in versu optime congruit *ἐπὶ δηρὸν ἀλευόμενοι.* Etiam Apollon. Rhod. Homerum ante oculos habuit *l. c.* 92 de Polluce:

— — — ὃ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη
κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
τυτθόν. ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος κτλ.

Hic vero vitiosum est *τυτθόν*, quod pessime conjungere solent cum *πῆχυν*. Nam *plaga* quidem dici potest *exigua*, sed non *brachium*. Itaque, si verum esset *τυτθόν*, deberet jungi cum *κρᾶτα παρακλίνας* (ut apud Quintum v. 367 *βαιὸν ὑποκλίνας*), verbis *ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν* in medio positis. Sed et hoc durius, neque Homeri imitatio negligenda. Apollonius scripsit (cfr. Nonn. II, 460):

κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν·
τυτθὸν δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

Rem per se claram Nonnus conficit suo more haec imitatus XXXVII, 525 sq.

ἄμφω δ' εἰς ἓν ἵκανον ἐπήλυδες, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
ἴχνεσι φειδομένοισι ποδὸς πόδα τυτθὸν ἀμείβων.

Non dissimilis est XVIII, 137

— — — ἐπ' ἴχνεσι δ' ἴχνος ἀμείβων
ποσσὶν ὁμοζήλοισιν ἕλιξ ὠρχήσατο Βότρυς.

348. Cfr. Nonn. XXXVII, 511

αἰεὶ δ' ἀντιπάλοιο φυλάσσετο δύσμαχον ὁρμήν.

Aliud est quamquam verbis simile ibid. XLII, 54 *Βερόης μετρηδὸν ἐπ' ἴχνεσιν ἴχνος ἐρείδων.*

349. Cfr. *Ψ*, 687 *σὺν ῥ' ἔπεσον.*

350. *ἀνέμου* V. Non praefero: nubes intelligit ventis certantibus collisas. Vid. ad II, 224.

352. *θιγομένων* A; *θηγομένων* tacite corr. Rhod.: vid. ad II, 224, quo loco cum Pauw. Rhodomanno contradixisset, hic quoque vel *πλημιτομένων* vel *θεινομένων* vel *ῥηγνυμένων* scripserit lubens. Mirum, quod Tychs., qui supra verum restituit, hic *θεινομένων* edere maluit etiam a Lehrsio servatum.

353. *γένειαι* A; ab Heynio monitus corr. Tychs. — Cfr. *Ψ*, 688 *δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ'.* Apoll. *l. c.* 82 sq. *ὣς τοῖσι παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν Καὶ γένυες κτύπεον.* Nonn. *l. c.* 527 sq. *ἐπασσυτέρῃσι δὲ ῥιπαῖς Φρικτὸς ὁμοπλεκέων ἐπεβόμ-*

ῥινοῖς· αἷμα δὲ πουλὺ κατέρρεεν· ἐκ δὲ μετώπων
ἱδρὼς αἱματόεις θαλερὰς ἐρύθαινε παρειάς·
οἳ δ' ἄμοτον πονέοντο μεμαότες· οὐδ' ἄρ' Ἐπειὸς
λῆγεν, ἐπέσσυτο δ' αἰὲν ἐῷ μέγα κάρτεϊ θύων·
τὸν δ' ἄρα Θησέος υἱὸς ἐϋφρονέων ἐν ἀέθλῳ

βεε δοῦπος ἱμάντων, 531 καὶ γενύων πέλε δοῦπος.

354. Cfr. Theocr. *l. c.* 98 ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα φοίνιον. Nonn. *l. c.* 530 χαρασσομένης δὲ παρειῆς Αἱμαλέαις λιβάδεσσιν ἐφοινίχθησαν ἱμάντες.

355. αἱματόεις A. — Spitzn. *observatt.* p. 93, quia Quintus alibi semper aoristo activi utatur, hic quoque ἐρύθηνε scribendum censet. Recte hoc judicium vituperavit Hermann. in *rec. c.* p. 262, qui apud Quint. IV, 156. IX, 529. Apoll. Rhod. I, 791. III, 681. IV, 474 jure solum aoristum poni potuisse contendit. Idem vero de Quinto valet I, 60 αἰδὼς δ' ἀμφερύθηνε παρήια et XIV, 41 καί οἱ ὕπερθεν (αἰδὼς) Καλὰς ἀμφερύθηνε παρηίδας, ubi Hermann. *l. c.* imperfectum restituendum esse putabat, credo, quia diutius pudor in mulierum genis excubare perhibeatur. Poterat hoc fieri: sed poeta indicaturus erat, Penthesileae et Helenae genis eo temporis momento, quum in multitudinis conspectum prodierunt, ruborem esse suffusum. Eo de quo agimus loco quia status describitur, in quo aliquamdiu versantur pugiles, regnat imperfectum. — Cfr. Ψ, 688 ἔρρει δ' ἱδρὼς Πάντοθεν ἐκ μελέων. Apoll. Rhod. *l. c.* 86 sq.

στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπων
ἱδρῶ ἅλις,

de quo loco conf. ea, quae dicam ad v. 374.

356. οἴδ' A; tacite corr. Rhod. — μεμαῶτες A; corr. Rhod. — ἄρ A; tacite corr. Tychs.

357. λῆσεν A; λῦσεν ed. Basil. et Rhodom., λῆγεν emend. Rhod., quod jure Tychs. Lehrs. receperunt. Brodaeus λῆξεν scripsit, vulgatam suo more defendit Dausq.: *non est Epeus oblitus sui.* Sed talia non curamus. — ἐῷ περὶ A et vulgo, quod quis defendat IV, 584 μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ οἷς ποσὶ θύων. X, 146 de Harpaso in Maeandrum se effundente: ἤματα πάντα λάβρῳ περὶ χεύματι θύων. XI, 231 ἀήτης — μεγάλῃ περὶ λαίλαπι θύων, quibus ex locis Struv. minor *observatt.* p. 29 XI, 426 recte restituit

τοῖσί περ (i. e. telis) Αἰνείας μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ,

ubi vulgo ἐπί legebatur. Et convenit μ, 408 Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. Tamen non prorsus haec exempla consentiunt, quoniam in iis grave substantivo adjicitur adjectivum, non simplex pronomen. Contra, ut III, 384. VII, 109. XIII, 208 constanter legitur ἐῷ μέγα κάρτεϊ θύων, ita ceteris locis solus dativus invenitur: V, 512 θύων ἐγχείῃσιν, 597 κάρτεϊ θύων, ἔγχεϊ θύων XI, 182 et IV, 234 μέγα θύων nude legitur. Neque aliter Homerus: ὀλοῇσι φρεσὶ θύει Α, 342. οἴδματι θύων Φ, 234. λαίλαπι θύων μ, 400. 426. ἔγχεϊ θῦεν Λ, 180. Π, 699. Itaque praepositionis loco reponere μέγα non dubitavi.

358. τῷ A; τὸν Heyn. emend., recepit Tychs. Lehrs. — Deinde Struv. minor *observatt.* p. 7 postquam jure vituperavit Rhodom. vertentem: *certamina in primis callens,* ipse interpretatus: *animum prudentem habens in certamine* eo offenditur, quod contra Quinti morem vulgo generalia epitheta ponentis ἐϋφρονέων additis verbis ἐν ἀέθλῳ arctioribus finibus circumscribatur. Inde ex VII, 404 πύκα φρονέων ἐνὶ θυμῷ, VIII, 134 μέγα φρ. ἐ. θ., XII, 254 ἐϋφρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν scribendum censet ἐϋφρονέων ἐνὶ θυμῷ. Verum verba ἐν ἀέθλῳ non jungenda sunt cum ἐϋφρονέων absolute posito, sed sequentibus πολλάκις — ἰθύνεσθαι copulanda, quo facto ἐν ἀέθλῳ non aliter positum est atque ἐν πολέμῳ, μάχῃ ἔνι,

πολλάκις ἐς κενεὸν κρατερὰς χέρας ἰθύνεσθαι
θῆκε, καὶ ἰδρείῃσι διατμήξας ἑκάτερθε
χεῖρας ἐς ὀφρύα τύψεν ἐπάλμενος, ἄχρις ἱκέσθαι
ὀστέον· ἐκ δέ οἱ αἷμα κατέρρεεν ὀφθαλμοῖο·
ἀλλὰ καὶ ὣς Ἀκάμαντα βαρείῃ χειρὶ τυχήσας
τύψε κατὰ κροτάφοιο, χαμαὶ δέ οἱ ἤλασε γυῖα·

κατὰ vel *ἀνὰ μόθον* et quae sunt similia.

359. *ἰθύνεσκεν* et post hunc versum lineae spatium C1. Librarius, cum sequens *θῆκε* cum *ἰθύνεσκε* consociare non posset, lacunae signum posuit. Cfr. Apoll. *l. c.* 70 sqq.

ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
τρηχὺ θοὴν ἐπὶ νῆα κορύσσεται, ἣ δ' ὑπὸ τυτθὸν
ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει
ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος·
ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐδέ μιν εἴα
δηθύνειν· ὃ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἣν διὰ μῆτιν
ἀΐσσοντ' ἀλέεινεν.

Theocr. *l. c.* 85

ἀλλ' ἰδρίῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες.

Nonn. *l. c.* 522

— — ὃ δὲ σχεδὸν ἄντα προσώπου
χεῖρα μάτην ἐτίταινε καὶ ἤμβροτεν ἠέρα τύπτων.

id. 534

Εὐρυμέδων μὲν ἔκαμνε Μελισσέος ἴδμονι τέχνῃ.

360. Vertit Rhodom. *arte divisis utrimque manibus.* — „Manus quodammodo junctas habebat Epeus ante medium corpus: has Acamas suis ita motis, acsi a parte dextra et sinistra Epeum pulsare vellet, diremit, et ut ictum a parte dextra et sinistra eluderent, utrimque deduxit; quo facto statim inter manus diremptas et utrimque deductas adversarii vultum et supercilia ictibus exposita pulsare potuit Acamas: id in certaminibus vocamus *Feintes.* Moneo, quia *διατμήσσειν* obscurius est: sic tamen proprie, credo, loquebantur veteres." PAUW. Recte ille, si rem spectes, locum expedivit: quod ad verba attinet, *χεῖρας* non ad Epei adversarii, sed ad ipsius Acamantis manus referendum est, quas ille *dividit* vel *diducit*, quasi utrimque Epei genis inflicturus. Eo modo quin *διατμήξας* poni potuerit nunc non dubito, cum saepius illud verbum non propria, sed *separandi* notione dicatur: notissima est forma *διέτμαγεν.* Quamquam olim eandem cum Heynio feceram conjecturam, cujus haec sunt verba: „De *διατμήξας* pro *διέχων, διαναπετάσας* *manus in diversas partes distendens* valde dubito. F. *διαμπτύξας* pro *διαναπτύξας* *expandens.*" Optime Quinti locum Apollon. illustrat *l. c.* 102 sqq.

τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησεν,
μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμήν,
πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον.

361. *ὀφρύας* A; *ὀφρύα* emend. Rhod., quod jure receperunt. Male Dausq. *ὀφρῦς* tentabat. Nam alterum tantum supercilium ab Acamante percussum est.

362. *ὀστέου* V. —

363. Cfr. Apoll. *l. c.* 68 sq. *ἀνασχόμενοι — βαρείας Χεῖρας.*

364. Ψ, 690 sq.

κόψε δὲ παπτήναντα παρήιον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἑστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.

Ex quo loco, opinor, Lehrs. in sua editione *ὄκλασε* scripsit. Debuit certe *ὤκλασε*, quae ipsa forma satis quidem constat quam saepe apud ceteros recentiores Epicos inveniatur. Quintus vero id verbum ignoravit. Tum h. l. Lehrsii conjecturam eo displicere, quod non Epeus, ut ex antecedentibus consentaneum sit, subjectum maneat sed fiat Acamas, de quo ipso membrum adversativum quod sequatur agat: *αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ἀνόρουσε*, monui in *rec.*

αὐτὰρ ὅγ᾽ αἶψ᾽ ἀνόρουσε καὶ ἔνθορε φωτὶ κραταιῷ,
πλῆξε δέ οἱ κεφαλήν· ὃ δ᾽ ἄρ᾽ ἔμπαλιν ἀΐσσοντος
βαιὸν ὑποκλίνας σκαιῇ χερὶ τύψε μέτωπον,
ἄλλῃ δ᾽ ἤλασε ῥῖνας ἐπάλμενος· ὃς δὲ καὶ αὐτὸς
μήτι παντοίῃ χέρας ὤρεγε· τοὺς δ᾽ ἄρ᾽ Ἀχαιοὶ

---

l. p. 75, ubi simul nihil obstare dixi, quominus *χαμαὶ δέ οἱ ἤλασε γυῖα* significet: *membra ei solo afflixit*, quemadmodum Apoll. Rhod. II, 785 de Titia loquatur ab Hercule pugno prostrato, *χαμαὶ δέ οἱ ἤλασ᾽ ὀδόντας*. Ex Homero rem, ut ubique, non verba imitatus est Nonn. *l. c.* XXXVII,

ἀμφὶ γναθμὸν ἔτυψεν ὑπ᾽ οὔατος. αὐτὰρ ὃ κάμνων
ὕπτιος αὐτοκύλιστος ἐρείσατο νῶτα κονίῃ.

Postremo Apoll. *l. c.* 96 *ὃ δ᾽ ἀμφ᾽ ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν.*

365. *δὲ* A. — *ὅδ᾽ ἄρ* A; tacite corr. Rhod. — Cfr. Apoll. *l. c.* 76 *ἀΐσσοντ᾽ ἀλέεινεν.* Theocr. *l. c.* 88 *τοῦ δ᾽ ἄκρον τύψε γένειον Τυνδαρίδης ἐπιόντος.*

366. *ὑποκλίνασ* A. — *περίτυψε* V. — Cfr. Apoll. *l. c.* 93 *ὃ δ᾽ ἀΐξαντος ὑπέστη Κρᾶτα παρακλίνας* etc., de quo loco dixi supra ad v. 347. Locum ipsum bene explanavit Pauw. his verbis: „Interpres: *qui vicissim in se irruentis frontem paulum declinans laeva manu* etc. Perperam, ubi praecessit *πλῆξε δέ οἱ κεφαλήν*: nam id pugnum in caput impactum significat et declinando locum relinquit nullum. Nihil certius, si attendas. Quid igitur? Aliter hic accipiendum est *ἔμπαλιν*, quam vulgo accipi solet: vertendum scilicet *denuo, iterum: ille vero Acamantis iterum irruentis frontem paululum declinans laeva* etc. Cum Acamas in caput Epei impegerat pugnum, mox iterum in Epeum insiliit, eique pugnum impingere voluit denuo, quem cum declinasset Epeus, laeva frontem Acamantis, dextra vero nares ejus percussit graviter. Vides? Sic singula sibi constant, et post *πλῆξε δέ οἱ κεφαλήν* recte sequitur *βαιὸν ὑποκλίνας*, quod impetum respicit alterum et novum.ʻ Eodem modo Pollux Amycum mulcat apud Theocr. *l. c.* 95 sq.

ἤτοι ὅγ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς,

et 123 sqq.

ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ὑπεξανέδυ κεφαλῇ, στιβαρᾷ δ᾽ ἄρα χειρὶ
πλᾶξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
ἐκ δ᾽ ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος·
λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ᾽ ἀράβησαν ὀδόντες.

368. *ὣς* A et vulgo; *ὃς* emendavit Struvius minor *observatt.* p. 7, cum haec verba ad Acamantem referantur, pronomine indigeri non posse recte monens. Et idem ego quoque inveneram. Aliter enim versus addendus erat, quo diserte viri nomen adderetur, quemadmodum factum vides I, 777 *ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Πηλείδην ἑτέρωθεν ἐρήτυον.* VII, 164 *ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπόπροθι Τρώιοι υἷες Τάρχυσαν κταμένους.* Formula autem illa, quam h. l. recte restituit Struvius, dicitur quidem proprie „de eo, qui etiam sua sponte aliquam rem persequitur, ad quam exsequendam ab alio admonitum aut alia qualibet ratione adactum eum esse in antecedentibus relatum est,“ quae mea verba sunt in *emendatt.* p. 203, sed dicitur etiam latiore sensu, qui, cum alius quid faciat, idem ipse quoque faciat. Vid. III, 11. IV, 348. 536, quo loco non recte *l. c.* repositurus eram *ὣς δὲ καὶ ἄλλοι.* IX, 285. XII, 304, quibus ex locis patet recte id etiam XI, 6 restitutum esse a Pauwio. Nec multum differt, ubi relativo membro adnectitur *ὅς ῥα καὶ αὐτός*: vid. II, 249. 279. 366. III, 16. VI, 137. 237. 286. IX, 412. X, 301. XIV, 509.

369. *μήτεϊ* A et vulgo, *μήτιι* C1, *μήτει* Rhod., sed eum potius *μήτι* — et ita E1 C2 — voluisse jam Pauw. monuit, quam formam recepit Lehrs. Vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 583, qui etiam Scaligerum *μήτι*

ἀλλήλων ἀπέρυξαν ἐελδομένους πονέεσθαι
νίκης ἀμφ' ἐρατῆς· τῶν δ' ἐσσυμένως θεράποντες
ῥινοὺς αἱματόεντας ἄφαρ σθεναρῶν ἀπὸ χειρῶν
λῦσαν· τοὶ δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν καμάτοιο
μορξάμενοι σπόγγοισι πολυτρήτοισι μέτωπα·
τοὺς δ' ἕταροί τε φίλοι τε παρηγορέοντες ἄγεσκον
ἄντικρυς ἀλλήλων, ὥς κεν χόλου ἀλγινόεντος
ἐσσυμένως λελάθωνται ἀρεσσάμενοι φιλότητι·

---

reposuisse monet, et Spitzner. *v. Gr. her.* p. 44, a quo laudatis locis addas Apoll. Rhod. I, 560. Quint. V, 244 sq. — χέρεσ A. — ὤρεγε idem fere quod apud Theocr. *l. c.* 102 ἑτώσια χερσὶ προδεικνύς. — τοὺσδ' A; tacite corr. Rhod.

371. ἐρατεινῆς AC2; emend. Rhod. ἐρατεινῆς, τῶν δὲ τάχ' οἱ θεράποντες pessima interpolatione C1. — „Illud ἐσσυμένως non potest esse sanum: nam ἄφαρ sequitur statim, vox ἰσοδύναμος et plane eadem. Aut scribendum τῶν δ' ἐ σ σ ύ μ ε ν ο ι θεράποντες, aut τῶν δ' ἐ σ σ υ μ έ ν ω ν θεράποντες. Posterius ego sumam, prius sumere possunt, qui volunt." PAUW. Utrumque malum est, pejus tamen, quod ipsi auctori praelatum receperunt Tychs. Lehrs. ἐσσυμένων. Nihil offensionis est in junctis cognatae significationis adverbiis — differunt enim, cum ἄφαρ ad solum tempus *objective*, ut ita dicam, referatur, ἐσσυμένως quamquam saepe ad meram temporis notionem depressum videtur, semper tamen simul *subjective* studium animumque designat, quo res celeriter perficitur — cfr. III, 488 sq. τ ά χ α γαῖαν δυσόμεθ' ἐ σ σ υ μ έ ν ω ς. IV, 401 sq. τοῖσι δ' ἄρ' ἐ σ σ υ μ έ ν ω ς καὶ ἀναλθέα τύμματα — α ὐ τ ῆ μ α ρ ἰαίνονται. Nec multum differunt X, 443 sq. ποσὶ κ α ρ π α λ ί μ ο ι σ ι φέρεσθαι 'Εσσυμένως, 449 sq. ἐ λ α φ ρ ό τ ε ρ ο ι δ' ἐφέροντο 'Ε σ σ υ μ έ ν ω ς πόδες αἰέν. Omnino autem id adverbium Quinto in deliciis est.

372. ῥινοὺς καὶ αἱματόεντας E1.

373. λύσαν A; tacite corr. Rhod. — τοίδ' A; tacite corr. Tychs.

374. Cfr. Apoll. *l. c.* 86 sq.

στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπων
ἱδρῶ ἅλις καματηρὸν ἀϋτμένα φυσιόωντες,

ubi quod recte ex Homericis locis reposuit Wellauerus μετώπων pro vulgata μετώπῳ, idem jam invenerat Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 101. id. IV, 655 sq. ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες 'Ιδρῶ ἅλις. Utrique praecessit Homerus Σ, 414 sq. de Vulcano

σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ
αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.

375. τοὺσδ' A; tacite corr. Rhod. — ἑτάροι A; tacite corr. Tychs.

376. ὥς ed. Tychs. errore, quod corr. Spitzner. *observatt.* p. 95, qui simul Homericas imitationes (*I*, 112. *θ*, 396. *χ*, 55. *Δ*, 362 (non 350). *Z*, 526) notavit. — ἀλγεινόεντος A, ἀλγινόεντος C1 in ras. et ita corr. Sylburg. Pauw.

377. φιλότητα A, quod frustra explicare — *amicitiam laesam reparantes* — et ex Hesychio, ut solet, adstruere studet Pauw. Recte Tychs. φιλότητι emendavit: vid. praeter Homericos locos Apoll. Rh. II, 462 ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσιν. III, 846 ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν. — De similitudine, quae in pugilatus descriptione intercedit inter Apollonium et Quintum, Gerhardi verba *l. c.* p. 102 haec sunt: „magna utriusque poetae similitudo; quae cum in hoc uno loco reperiatur, neque praeterea Apollonium imitatus videatur Quintus, certaminis descriptionem ex eodem vetere scriptore uterque desumpsisse videri potest; quamquam, si hoc fuit, servilis imitator fuit Apollonius, quod

ἀλλ' οἳ μὲν πεπίθοντο παραιφασίῃσιν ἑταίρων·
ἀνδράσι γὰρ πινυτοῖσι πέλει νόος ἤπιος αἰεί·
κύσσαν δ' ἀλλήλους, ἔριδος δ' ἐπελήθετο θυμὸς
λευγαλέης· τοῖς δ' αἶψα Θέτις κυανοκρήδεμνος
ἀργυρέους κρητῆρας ἐελδομένοισιν ὄπασσε
δοιώ, τοὺς Εὔνηος Ἰήσονος ὄβριμος υἱὸς
ὦνον ὑπὲρ κρατεροῖο Λυκάονος ἐγγυάλιξεν
ἀντιθέῳ Ἀχιλῆι περικλύστῳ ἐνὶ Λήμνῳ·
τοὺς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἀριπρεπέϊ Διονύσῳ
δῶρον, ὅτ' εἰς Οὔλυμπον ἀνήγαγε δῖαν ἄκοιτιν
Μίνωος κούρην ἐρικυδέα, τήν ποτε Θησεὺς
κάλλιπεν οὐκ ἐθέλων γε περικλύστῳ ἐνὶ Δίῃ·
τοὺς δ' ἠΰς Διόνυσος ἑῷ πόρεν υἱέϊ δῶρον
νέκταρος ἐμπλήσας, ὃ δ' ἄρ' ὤπασεν Ὑψιπυλείῃ
πολλοῖς σὺν κτεάτεσσι Θόας, ἣ δ' υἱέϊ δίῳ
κάλλιπεν, ὃς δ' Ἀχιλῆι Λυκάονος εἵνεκα δῶκε·
τῶν δ' ἕτερον μὲν ἔλεσκεν ἀγαυοῦ Θησέος υἱός,

---

aegre mihi persuadeam." Apollonium a Quinto imitando diserte expressum propterea negaverim, quod cum in singulis consentiant alia tamen totius certaminis atque victoriae apud utrumque est ratio. Itaque potius uterque dicendus est usus esse certis illis locutionibus inde ab Homero per cyclicos aliosque poetas in pugilatu describendo traditis. Eae locutiones paullulum immutari quidem, nec tamen prorsus abjici poterant ea causa, quia quaevis ars ad singulas quibus constat partes artificiaque describenda certis utitur verbis verborumque conjunctionibus, quos *terminos technicos* appellare solemus. Igitur ne certus quidem unius scriptoris locus ab utroque poeta ad imitandum desumptus est.

378. Male Pauw. *καί οἱ* conjecit.

380. *κῦσαν* A; corr. Tychs.

381. *τοῖσδ'* A; tacite corr. Rhod.

382. *κρατῆρας* A, *κρατῆρας* (η superscr.) C1; corr. Rhod. — *ὄπασεν* A; corr. Sylburg. Pauw., *ὄπασσε* ego scripsi.

383. *Εὔνηνος* AC1, *τοὺς νηνὸς* C2, *Εὔνηος* E1 et ita corr. Rhod. — *Ἰάσονος* A et vulgo; corr. Spitzner. *mant.* p. 226, ubi Homerum *Φ*, 40 sq.

καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐΰκτιμένην ἐπέρασσε
νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν,

unde rem hausit Quintus, adscripsit. — *ὄμβριμος* A.

336. Male Pauw. potius *τοὺς δ'* desiderat.

387. *ὄλυμπον* A, *Οὔλυμπον* C1 et ita corr. Pauw.

388. *Μίκωνος* A, *Μίνωος* E1 et ita corr. Rhod., cujus verba haec sunt: „restituendum *Μίνωος* pro *Μίκωνος*", et Brod.

389. *ἐθέλων περὶ κλύστῳ* A, utrumque emend. Rhodom.; male Dausqu. *ἐθέλοντι* tentabat. Cfr. supra ad v. 185.

390. *τούσδ'* A; tacite corr. Rhod.

391. *ἐμπλήσασ· ὅδ' ἄρ* A; tacite corr. Tychs.

392. *ἤδ'* A; tacite corr. Rhod.

394. *ἔχεσκεν* A et vulgo, *ἔλεσκεν* emend. Struvius minor *observatt.* p. 8. Praeter locos ab illo citatos (448. 460. 496) cfr. *Ψ*, 613 *λέβηθ' ἕλε*, 614 *ἀνάειρε — τάλαντα*, 736 *ἀέθλια — ἀνελόντες* et 823 *ἀνελέσθαι*, 778 *κρητῆρ' — ἀνάειρε*, 779 *βοῦν ἕλε*, 882 *πελέκεας — ἄειρεν*, 883 *ἡμιπέλεκκα φέρεν*. Sed haec satis.

ἄλλον δ' ἠΰς Ἐπειὸς ἑὰς ἐπὶ νῆας ἴαλλε
γηθόσυνος· τῶν δ' ἀμφιδεδρυμμένα τύμματα πάντα
ἠκέσατ' ἐνδυκέως Ποδαλείριος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς

---

395. ἐπεὶ ς (sic!) A. — ἴαλλεν A et vulgo, ἴαλλε El.

396. τῷ A; τῶν emend. Pauw. cfr. 371 et 403. Rhod. τοῖς δ' legisse videtur; vertit enim: *quibus*. — ἀμφιτετρυμμένα A et vulgo. „Malo etiam ἀμφὶ τετρυμμένα divisim. Sono autem ingratum est τετρυμμένα τύμματα. An ipse Quintus fortasse scripsit τετρυγμένα τύμματα?" PAUW. Ei partim obsecutus primum Tychs. ἀμφιτετρυγμένα scribendum censuit, tum vero et ipse jam ἀμφ. δεδρυμμένα ex v. 540 conjecit. Sed eum vulgatam ut retineret movisse videtur *Heynii* nota, cujus verba haec sunt: „ἀμφιτετρυγμένα vix probari potest; τρύχειν est *atterere*, quod cum vulnere non convenit. Alterum ἀμφιδεδρυμμένα melius esset. Ego tamen nil mutandum puto: τρύω est *perforo*, *fodio*. Sunt *vulnera corpore perfosso illata*." Struvius αἶψα τεθρυμμένα conjecit, sed ipse αἶψα dubium esse confitetur; tamen recepit Lehrs., qui fratrem fortasse αὖθι scribendum conjecisse refert in *praefat*. p. X. Equidem quae olim horum ignarus in *emendatt*. p. 201 sq. scripsi, ea paullum immutata repeto: „Vulnera quo pacto dici possint ἀμφιτετρυμμένα (ita enim scribendum esset) non perspicio: τρύω enim, quod proprie *terendi* habet notionem, translate plerumque de hominibus dicitur, qui laboribus et molestiis prorsus fatigati et exhausti sunt: vid. ad I, 637. Itaque pugiles quidem ipsi mutuis ictibus confecti dici poterant τετρυμένοι, non vulnera ipsa. Haec Quintus ἀμφιδεδρυμμένα dixit verbo aptissimo. Δρύπτω enim de vulneribus dicitur, quibus cutis carnesque superiores lacerantur, et inprimis de iis vulneribus, quae non sollemnibus militiae telis, sed cum aliis instrumentis, tum unguibus inferuntur, nec tam secando et pungendo, sed *radendo* efficiuntur. De hasta quidem, quae *stringendo* cutem laedit Π, 324, sed de vulneribus, quae eo efficiuntur, ut corpus humi trahatur, Ψ, 187. Ω, 21. ρ, 480; similiterque de iis, qui mari immersi manibus in rupem eniti laborantes cutem deglubunt, ε, 435. Quint. XIV, 577. Inde sollemne est verbum de feminis, quae lugentes faciem et pectus unguibus dilaniant: Apoll. Rhod. III, 672. Orph. Arg. 598. Quint. XIV, 391. Et cfr. β, 153 de aquilis pugnantibus: δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς. Ipsum verbum de plaga caestu inflicta legitur apud Apollon. Rhod. II, 109 δρύψε δὲ οἱ βλέφαρον. Et proxime accedit ipse Quintus infra v. 540

ἠκέσατ' ἐσσυμένως Ποδαλείριος ἕλκεα πάντα,
ὅσσα περιδρύφθησαν ἀπὲκ δίφροιο πεσόντες.

Idem compositum legitur XII, 471 πολλοὶ — Γυῖα περιδρύφθησαν. Contra, quod Struvius et Lehrsius praetulerunt ἀμφιτεθρυμμένα, ferri nequit: θρύπτειν, cui *frangendi* inest notio, de iis tantum dici potest vulneribus, quibus non solum cutis et carnes laeduntur, sed simul ossa confringuntur et comminuuntur." Interim alia insuper facta est conjectura: Spitzner., qui olim *v. Gr. her*. p. 38 vulgata non offendebatur, post *observatt*. p. 18 ἀμφιτετυμμένα emendavit, quocum consentit Rostius in *lexico pleniore* I, p. 260, qui in eo errat quod ἀμφιτεθρυμμένα pro olim vulgato habet. Illud tamen ut significantius praetuli.

397. Rhod. αἷμα δ' ἄρ' αὐτὸς conjecit, sed scribere videtur voluisse αἷμα δ' ἄρ' αὐτοῖς: vertit enim: „nam sanguinem *ipsis* primum expressit." Et illud quidem ex Hom. Δ, 218

αἷμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς
πάσσε, τά οἵ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων

sumpsit. Verum recte contradixit Pauw., qui et ipse pronomen in clausula positum mutaturus erat: „Audacior est conjectura et plane supervacanea. Nam satis apte legi potest οὕνεκ' ἄρ' αὐτά, si *articulus* [potius *pronomen* K.] necessario

πρῶτα μὲν ἐκμύζησεν, ἔπειτα δὲ χερσὶν ἑῇσι
ῥάψεν ἐπισταμένως, καθύπερθε δὲ φάρμακ' ἔθηκε
κεῖνα, τά οἱ τὸ πάροιθε πατὴρ ἑὸς ἐγγυάλιξε·
τοῖσι δ' ἄρ' ἐσσυμένως καὶ ἀναλθέα τύμματα φωτῶν
αὐτῆμαρ μορόεντος ὑπὲκ κακοῦ ἰαίνονται·
τῶν δ' ἄφαρ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ εὐκομόωντα κάρηνα
τύμματ' ἀπαλθαίνοντο, κατηπιόωντο δ' ἀνῖαι.

---

requiritur, quo certe carere possumus, ut Ellyptice (sic!) subaudiatur, sicuti faciendum est saepe, et Rhodomannus hoc ipso loco facere debuit admissa suspicione sua. Pueri vident, nihilque apertius: *ea exsuxit*, τὰ τύμματα et ictus ipsos." In eandem cum Pauwio conjecturam ipse incidi in *emendatt.* p. 202: „potius in pronomine *ipse* offenderim: illius enim temporis medicis nulli erant famuli, qui adjuvarent." Et potest illa clausula οὕνεκ' ἄρ' αὐτά multis locis firmari: vid. I, 768. II, 252. 303. III, 119. 312. IV, 313. 416.*592. VII, 675. VIII, 365. IX, 98. X, 364. 460. XI, 405. 407. 467. XIII, 293. XIV, 196. 321. XIV, 616. Sed cum alios praeter Podalirium et Machaonem in Graecorum castris medicos fuisse ex v. 211 pateat, — vid. Spitzner. *ad II*, 28 — poeta descripturus, quam accurate (ἐνδυκέως) vulnerato prospexerit medicorum princeps, eum et *ipsum* vulnera exsuxisse, et *suis manibus* (χερσὶν ἑῇσιν) consuisse recte singulatim notavit. Cfr. XIII, 223 οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς Θυμὸν ἐέλδετο παισὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσσαι.

398. ἑῆσιν A et vulgo; correxi.

399. φάρμακ' ἔθηκε A, φάρμακα θῆκε E1, unde receperunt Tychs. Lehrs., male: vid. *prolegg.* II, 1, §. 14.

προ

400. πάροιθε A, πάροιθε C1 et ita conj. Sylburg. Pauw.; sed scribendum esse τὸ πάροιθε dixi ad I, 759.

401. δ' ἄρ A; tacite corr. Pauw. — ἀνάλθεα A; tacite corr. Rhod.

402. αὐτῆμαρ A; tacite corr. Pauw. — μογόεντος ὑπ' ἐκ A; „legi etiam potest μορόεντος ὑπὲκ." RHOD. „Non ineptum est μογόεντος vel μογέοντος, sed magis Emphaticum et conveniens μορόεντος: vide modo illud ἀναλθέα. Quare in gratiam Quinti ita legas, per me licet." PAUW. Afferri posset ad vulgatam tuendam X, 327.

εἰσόκε σ' ἰήνειεν ἀνιηρῶν ὀδυνάων,

sed cum μογόεις vox sit alias ignota, praestat cum recentioribus editoribus reponere μορόεντος, qua voce etiam I, 152 μορόεντα τεύχεα usus est. Ὑπὲκ solus Lehrs. recepit.

403. δ' ἄρ' A, δ' ἄρα C1; δ' ἄφαρ Rhod. emend., quod recte restituit Tychs., nihil curans Pauwi dubitationem, cui post ἐσσυμένως et αὐτῆμαρ in alio scilicet membro posita ἄφαρ nimium videbatur ineptissimeque in mentem veniebat ὡς δ' ἄρα ἀμφὶ —. Accedit quod ἄφαρ Quinto in deliciis est: eadem sede post pronomen ut h. l. legitur IV, 512. V, 15. IX, 444. X, 371. XII, 399. XIV, 466. 485, praeterea I, 214. 248. 263. 563. 701. 742. II, 231. 278. 411. 461. 512. III, 289. 312. 527. 592. IV, 372. 413. 535. VI, 429. 568. 592. VII, 420. VIII, 95. IX, 22. 430. XI, 35. 476. XII, 190. 461. 470. XIII, 223. 399. 455. 503. XIV, 533. — εὐκομόωντα A; tacite corr. Rhodom.

403. ἀνίαι A et vulgo; correxi. Postquam de singulis egimus, quaestio disceptanda est, quam movit Struvius minor *l. c.* p. 35 sq. haud scio an Pauwi verbis commotus: „si totam hanc clausulam omisisset Quintus, non peccasset hercule," de extremis quatuor versibus. Dicit enim: „Utrumvis par versuum apta est clausula praecedentium, neque tamen omnes quatuor versus una scripti esse possunt. Pro genuinis habeo posteriores. In prioribus vitium leve remansit; scribendum enim est *ἰαίνοντο*, ut saepe terminationes ται et

ἀμφὶ δὲ τοξοσύνης Τεῦκρος καὶ Ὀϊλέος υἱὸς
ἔστασαν, οἵ καὶ πρόσθε δρόμου πέρι πειρήσαντο·
τῶν δ᾽ ἄρα τηλόσε θῆκεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων
ἱππόκομον τρυφάλειαν, ἔφη δέ τε· „πολλὸν ἀμείνων

το in his carminibus confunduntur; cfr. Koechly *l. l.* p. 223.“ Erravit eo, quod praesens mutare quam intelligere maluit. Etenim v. 401 sq. *in universum* mira illorum remediorum vis describitur, quasi suo etiam tempore iis uti liceat; cfr. ad I, 185; tum v. 403 sq., quod inde sequitur, *etiam* Epei et Acamantis vulnera illis medicamentis celerrime levata esse narratur.

405. Sagittandi certamen descripsit Homerus *Ψ*, 850—83, quem Quintus hic illic imitatus est, sed accuratissime Nonn. XXXVII, 703—49. Recte igitur apud hunc ante v. 723, quoniam nec alterum surrexisse pugnatorem nec ambos inter se sortitos esse indicatur, plures versus desiderari perspexit Graefius. Cum autem addit: „similis lacuna esse videtur in Quint. Cal. IV ante v. 405“ fallitur. Quintus enim certamen ipsum brevius narrat accuratius expositurus de Troilo: inde nec sortiendi mentionem fecit, certantes autem initio rite indicavit. Omnino Quintus non imitatur nisi sobrie et modeste. Accedit, quod narratio ejus ita est partibus suis absolula, ut sortiendi mentio nec ante nec post v. 405 injici commode possit.

406. *στάσαν* A, *ἑστάσασαν* C1, *ἔστασαν* e corr. Rhod. scripserunt Tychs. Lehrs.; sed *ἕστασαν* scribendum monuit Spitzn. *exc. V ad Il.* p. XII et *observatt.* p. 94. — *περιπειρήσαντο* A; corr. Tychs.

408. *ἔφη δέ ἑ* A et vulgo, *ἔφη δέ οἱ* C1. „*ἔφη δὲ ὁ*, vel *ἑ* manente subjunge *ἔσσεσθ᾽*: at in *ἀμείνων* *ν* finale expungendum.“ RHOD. Ei adstipulatur Pauw. optativum *κέρσειεν* in recta oratione minus convenientem esse monens. Id consilium etiam ab Heynio probatum secutus Tychs. *ἔφη δέ ἑ πολλὸν ἀμείνω Ἔσσεσθ᾽*. Offensus pronominis usu pro pronomine demonstrativo positi Bonit. *l. c.* p. 1232 *ἔφη δέ κε* conjecit, quod reposuit Lehrs., probavit Hermann. *l. c.* p. 260, quamquam sublata interpunctione scribi etiam posse putat:

— — — *ἔφη δέ ἑ πολλὸν ἀμείνω*
ἔσσεσθ᾽ ὃς κέρσειεν ἄπο τρίχας ὀξέϊ χαλκῷ,

scilicet ut *ἕ* aptum ex *ἀποκέρσειεν* referatur ad ipsam galeam. Sed neque hoc, ut ipse Hermannus sensit, satis commode fit, at Bonitianum *κέ* contra Quinti usum pugnare demonstravit Spitzn. *observatt.* p. 39, qui aut *ἔφασκε δέ*, aut *ἔφη δέ τε* rescribendum dixit. Horum posterius ut facilius Quintique usu accommodatius recepi. Sed in sequentibus librorum scriptura revocata orationem rectam revocandam esse jam in *epist. crit.* p. 711 sq. monui, usus Homerico loco, quem ante oculos habuit, *Ψ*, 853—58

— — — *ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν*
λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ᾽ ἀνώγει
τοξεύειν· „ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν
πάντας ἀειράμενος πελέκεας οἶκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἁμαρτών, —
ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος — ὃ δ᾽ οἴσεται ἡμιπέλεκκα.“

Nec tamen ex h. l. aliquid apud Quintum temporis injuria deletum existimaverim, quae fuit quamvis dubitantis Spitzneri sententia *l. c.* his verbis enuntiata: „Quae si accuratius inspexeris, nonnihil excidisse possis suspicari, quamquam ea de re anceps erit et ambiguum judicium.“ Nam cum apud Quintum omnia bene cohaereant nec per se quidquam desideretur, hic ut supra — cfr. ad v. 405 — brevius rem narravit. Orationis rectae autem transitum multo abruptiorem infra habet XII, 35 sqq.

ὅστις ὑποκρίναιτο βίην ὑπέροπλον Ἀχαιῶν
ῥέξαι ὑπὲρ νόστοιο λιλαιομένων μιν ἀλύξαι

ἔσσεται ὅς κέρσειεν ἄπο τρίχας ὀξέϊ χαλκῷ."
Αἴας δ' αὐτίκα πρῶτος ἑὸν προέηκε βέλεμνον,
πλῆξε δ' ἄρα τρυφάλειαν, ἐπηΰτησε δὲ χαλκὸς
ὀξύτατον· Τεῦκρος δὲ μέγ' ἐγκονέων ἐνὶ θυμῷ,
δεύτερος ἧκεν ὀϊστόν, ἄφαρ δ' ἀπέκερσεν ἐθείρας
ὀξὺ βέλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον ἀθρήσαντες,
καί μιν κυδαίνεσκον ἀπείριτον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
πληγὴ ἔτ' ἀλγύνεσκε θοοῦ ποδός, ἀλλά μιν οὔτι
βλάψεν ὑπαὶ παλάμῃσι θοὸν βέλος ἰθύνοντα·
καί οἱ τεύχεα καλὰ πόρεν Πηλῆος ἄκοιτις
ἀντιθέου Τρωΐλοιο, τὸν ἠιθέων μέγ' ἄριστον
Τροίῃ ἐν ἠγαθέῃ Ἑκάβη τέκετ', οὐδ' ἀπόνητο
ἀγλαΐης· δὴ γάρ μιν ἀταρτηροῦ Ἀχιλῆος

ἵππῳ ὑποπτήξας εὐεργέϊ· „τὸν δ' ἐκάμοντο
Παλλάδι χωομένῃ Τρώων ὑπὲρ αἰχμητάων."
καὶ τὰ μὲν ὥς ἐπὶ δηρὸν ἀνειρομένοισι πιφαύσκειν.

Medio versu orationem rectam exorditur rite ut h. l. indicatam XII, 254
καί τις ἔφη· „ὡς τῷδε θεὸς μέγα κάρτος ἔδωκε κτλ.
et XIV, 602
καί τις ἔφη· „τάχα τοῖον ἐπέχραεν ἀνδράσι χεῖμα κτλ.
Similis est ab oratione recta ad obliquam transitus apud Apoll. Rhod. IV, 440 sq. 1117 sqq. Ne quis autem Atticorum more apud Quintum inferendum censeat ἔφη δ' ὅτι, videtur id ab Epicorum consuetudine abhorrere. Ego certe hunc tantum locum ex Theocrito notavi II, 101 κἦφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ.

409. ἔσσεσθ' Tychs. Lehrs.; vid. ad v. praecedentem. De optativo κέρσειεν, qui viros doctos ut vidimus transversos egit, olim in *ep. crit. l. c.* ita scripsi: „Si quis in optativo ὅς κέρσειεν offenderit, qui sane e communi usu vix locum habebat, pro eo facili negotio aut κέρσῃσιν aut κέρσει (vel —σῃ) μιν (aut κέρσῃ κεν) substitui poterit. At apud Quintum optativi et conjunctivi usum etiam alibi mire commiscentem ambiguus judicii adhuc haereo." Ita tum quidem: nunc cognito recentiorum Epicorum in modis ponendis usu, de quo alio loco disputabitur explicatius, rectissime scio positum esse optativum. Vid *prolegg.* II, 2, §. 40 et cfr. Nonn. *l. c.* 713 sqq. Homeri imitatorem:
ὅς μὲν ὀϊστεύσειε πελειάδος ἄκρα τορήσας,
ἡμίονον φερέτω πολυαλφέα μάρτυρα νίκης·
ὅς δὲ παραπλάζοιτο πελειάδος εἰς σκοπὸν ἕλκων —
ἥσσονα τοξεύσειε καὶ ἥσσονα δῶρα δεχέσθω.
ἀπὸ A et vulgo; correxi.

410. cfr. Ψ, 862 sq.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν, αὐτίκα δ' ἰὸν
ἧκεν ἐπικρατέως.
Nonn. *l. c.* 733 βέλος — ὀξύτερον προέηκε.

411. ἐπηύτησε A; corr. Rhod.

412. cfr. Ψ, 870 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον.

413. ὀϊστοὶ V. — cfr. Ψ, 867
ἀντικρὺ δ' ἄρα μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
O, 537
ῥῆξε δ' ἄφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ.

414. cfr. Ψ, 881 λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε. Nonn. *l. c.* 746 θάμβησαν ἑκηβολίην Ὑμεναίου.

416. ἐπαλγύνεσκε A et vulgo; ἔτ' ἀλγύνεσκε recte Lehrs. e conj. nescio cujus. — Pauw., „ne impedita sit oratio *articulorum* (sic!) copia," pessime ἀλλὰ μέν scripsit.

418. πόρε A; corr. Tychs.

421. ἀγλαόν· ἤδη γάρ A et vulgo, quod vertit Rhodom.: *nec fruc-*

ἔγχος ὁμοῦ καὶ κάρτος ἀπήμερσαν βιότοιο·
ὡς δ' ὁπόθ' ἐρσήεντα καὶ εὐθαλέοντ' ἀνὰ κῆπον
ὑδρηλῆς καπέτοιο μάλ' ἀγχόθι τηλεθάοντα
ἢ στάχυν ἢ μήκωνα πάρος καρποῖο τυχῆσαι
κέρσῃ τις δρεπάνῳ νεοθηγέϊ, μηδ' ἄρ' ἐάσῃ
ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν μηδ' ἐς σπόρον ἄλλον ἱκέσθαι

---

tum cepit honorificum de ipso. Contra Pauw.: „Ἀγλαόν hic adverbialiter sumendum: ἀπόνητο ἀγλαόν, quod durum certe. An legendum ἀγλαοῦ? Sic verbum indolem suam servat: ἀπόνητο cum casu patrio pueri norunt." Eandem conjecturam Spitzner. fecit *mant.* p. 226, postquam, si quis Tychseni interpunctione comma post ἀπόνητο ponentis permotus ἀγλαόν ad τέκετο referat, eum refutavit. Ei rectissime oblocutus est Bonitius *l. c.* p. 1222 his verbis: „Quod Spitznerus conjecit ἀγλαοῦ, vereor ut epicae dicendi rationi conveniat; quum enim dicendum esset: *neque fructum cepit ab ejus nobilitate,* id neque ab Homero, neque ab ejus diligenti imitatore Quinto huc detortum putaverim, ut diceret: *neque fructum cepit a nobili;* dixisset credo οὐδ' ἀπόνητο Ἀγλαΐης, uti alibi ἱππασίης, ὄλβου et similia (cfr. locos a Spitznero laudatos)." Laudavit Spitzner. VII, 611 sq. οὐδ' ἀπόναντο Ὄλβου. VIII, 298 παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο. IX, 187 sq. οὐκ ἀπόνητ' ἐρατεινῆς Ἱππασίης. X, 159 οὐδ' ἀπόνητο — νόστου. Apoll. Rhod. I, 88 sq. οὐδ' ἀπόνητο Δωτίνης. Addi potest *Δ*, 736 ἀρετῆς. *P*, 25 ἧς ἥβης. *Ω*, 556 τῶνδ'. *ω*, 30 τιμῆς. Apoll. Rhod. II, 196 ἐδωδῆς. Hinc patet frustra Spitzner. *observatt.* p. 56 ex Quinti παιδός et ex Nonno III, 114 Ἁρμονίης ἀπόναιο. VII, 301 σῆς Κλυμένης ἀπόναιο suum ἀγλαοῦ defendere: debebat enim substantivum, non adjectivum poni. Sed non magis probandum est, quod Bonit. *l. c.*, cum apud Homerum *λ*, 324. *π*, 120. *ϱ*, 293 nude ac simpliciter ponatur ἀπόνητο Quintus autem idem et ante inceptam comparationem dicere et post finitam repetere soleat, conjecit interpunctione graviore post ἀπόνητο posita:

ἄχνοον ἤδη γάρ μιν ἀταρτηροῦ Ἀχιλῆος,

comparans v. 432 Πηλείδης κατέπεφνεν ἔτ' ἄχνοον. Itaque recte eum confutavit Spitzner. *observatt. l. c.* Nam quo loco insolentiorem particulae causalis posituram tueri studebit VII, 535, de eo nunc prorsus aliter statuimus. Etiam versus modulatio et in vulgata et in Bonitiana scriptura a Quinti elegantia aliena est. Rectissime igitur Hermann. *rec. c.* p. 261 οὐδ' ἀπόνητο Ἀγλαΐης· δὴ γάρ μιν reposuit, et verbum non ad Hecubam sed ad Troilum referendum esse monuit. Firmant eam emendationem praeter locos supra allatos particularum δὴ γάρ usus: vid. Quint. VIII, 354. IX, 187 qui proxime accedit: δὴ γάρ μιν ὑπ' ἔγχεϊ τύψε φαεινῷ. XI, 94. 471. XIV, 568. Ceterum Nitzschius *ad ι*, 292 cum dicit nihil esse mutandum obscurius locutus est. Videtur enim οὐδ' ἀπόνητο absolute dictum putare.

423. εὐθαλόεντ' A; corr. Rhod.

425. τυχήσας A; emend. Rhod.

426. νεηθηγέϊ AC2, νεοθηγέϊ C1 et ita corr. Sylburg. Pauw. — μήδ' A et vulgo; correxi.

427. ἠδὲ A; emend. Rhod. — μήδ' A et vulgo; correxi. — Pauw. postquam fere quatuor poetae libros peregit — nam antequam ederet non esse perlectos jam Dorvillius demonstravit — tam parum illius et omnino epicae ubertatis gnarus erat, ut offensus *tautologis his et impeditis,* de dittographia halucinaretur, ut in aliis libris fuisset:

ἢ στάχυν ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυχῆσαι,
ἀμᾷ τις κενεόν τε καὶ ἄσπορον αἰθομένοισι
μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἴαρος ἀλθαίνεσθαι,
ὥς υἱὸν κτλ.

ἀμήσας κενεόν τε καὶ ἄσπορον αἰθομένοισιν
* * * * * * *
μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἴαρος ἀλδαίνεσθαι·
ὣς υἱὸν Πριάμοιο θεοῖς ἐναλίγκιον εἶδος

---

in aliis vero

ἢ στάχυν ἢ μήκωνα, πάρος καρποῖο τυχῆσαι,
κέρσῃ τις δρεπάνῳ νεοθηγέϊ, μηδ' ἄρ' ἐάσῃ
ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν, μηδ' ἐς σπόρον ἄλλον ἱκέσθαι·
ὣς υἱὸν κτλ.

Doleas Batavum hodie non vivere: quam strenuus falcem suam uberibus Euripidis segetibus immittere cum Hartungo aliisque grassatoribus certaturus esset!

428. αἰθομένοισι A, nec quidquam e codd. varietatis notatum. „Lego interim αἴθοπι χαλκῷ, dum commodius inveneris." RHOD. Id receperunt Tychs. Lehrs. desperata re: nam ut taceam mutandi audaciam, ea locutio prorsus supervacanea minus commode de falce dicitur, cum praeterea semper de ense sive hostili telo dicatur. Pauw. autem egregie ineptiit scribens αἰροπίνοισι, h. e. „*crescere cribris*, quibus lolium et sordes a semine separantur: Graecismus est purus putus ἀλθαίνεσθαι αἰροπίνοισι." Ego quid de h. l. sentirem dixi jam in *programm.* p. 12, quae paullulum aucta hic repetere placet: „Hermannus olim conjectura sane facillima αἰδομένοισι legi volebat, id ut esset: „quae spica *parcentibus* vere rorifluo aucta incrementum erat captura." Sed nec verbum ipsum quadrat, quod ubicunque de *parcendo* dicitur — quod interdum apud Nonnum fit, ut III, 233. XVI, 36. XXVIII, 216 et cfr. Quint. I, 195 — *reverentiae* tamen semper involvitur affectio, qua quis tactus a re venerabili laedenda abstinet; nec dativus commodi cum sequente versu jungendus Epicorum consuetudini respondet. Inde equidem olim aut ex Θ, 306—8, unde comparationem duxit,

μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν·
ὣς ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν,

(cfr. Ψ, 599 ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση Λήιου ἀλδήσκοντος. Theocr. XVIII, 78 ἄπειροι — Λήιον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ) ἐν νοτίῃσι, aut ex IX, 475 ἀλθομένη ἀνέμοισι scribi posse putabam. Utrumque vero cum et longius vulgato discederet nec per se ab omni parte satis faceret, tandem praestare mihi videbatur ἄνθεσιν οἷσι, id ut antecedentibus jungeretur. Nec profecto inepte ita poeta locutus esset designaturus plantam floribus luxuriantem semine adhuc vacuis, quae commode compararetur cum Troilo in ipso aetatis flore trucidatum. Sed nunc omnium verisimillima mihi visa est Hermanni suspicio literis mecum communicata, qua hic quoque ille versum excidisse statuit fere hunc:

ἀμήσας κενεόν τε καὶ ἄσπορον αἰθομένοισιν
[ἠελίου βελέεσσι καὶ εὐθέρμοις ἀνέμοισι]
μέλλονθ' ἐρσήεντος ὑπ' εἴαρος ἀλδαίνεσθαι."

Vid. II, 664 αἰθομένων ἕδος ἄστρων. Ceteris locis aut proprio sensu ponitur participium: I, 435. V, 109. 381. 389. VI, 219. X, 69. XII, 569. XIII, 232. 304. XIV, 18. 27. 103. 394. 622, aut αἰθόμενος κέαρ III, 492. αἰ. κραδίην de sitiente X, 278, αἰθόμενον κῆρ II, 95.

429. Me invito I, 396 relictum est ὁπότ' ἐρσήεντος. — ἀλθαίνεσθαι A, ἀλθένεσθαι E1; corr. Rhod. Recte: vid. Spitzner. *observall.* p. 225.

430. „Totum hoc Episodion de morte Troili hic supervacaneum est et absque judicio adhibitum." PAUW. Contra Tychs. recte monet insertam esse comparationem, ut hoc quasi episodio certaminum narrationem variaret. Verbo notare sufficit, quam amplam dederit recentioribus poetis Troili mors materiam.

Πηλείδης κατέπεφνεν ἔτ' ἄχνοον εἰσέτι νύμφης
νηίδα νηπιάχοισιν ὁμῶς ἔτι κουρίζοντα·
ἀλλά μιν ἐς πόλεμον φθισίμβροτον ἤγαγε Μοῖρα
ἥβης ἀρχόμενον πολυγηθέος, ὁππότε φῶτες
θαρσαλέοι τελέθουσιν, ὅτ' οὐκέτι δεύεται ἦτορ.
  αὐτίκα δ' αὖτε σόλον περιμήκεά τε βριαρόν τε
πολλοὶ πειρήσαντο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἶῆλαι·
τὸν δ' οὔτις βαλέειν δύνατο στιβαρὸν μάλ' ἐόντα
Ἀργείων· οἶος δ' ἔβαλεν μενεδήιος Αἴας
χειρὸς ἀπὸ κρατερῆς, ὡσεὶ δρυὸς ἀγρονόμοιο
ὄζον ἀπαυανθέντα θέρευς εὐθαλπέος ὥρῃ,
ὁππότε λήια πάντα κατὰ χθονὸς αὐαίνηται·
θάμβησαν δ' ἄρα πάντες, ὅσον χερὸς ἐξεποτήθη
χαλκός, ὃν ἀνέρε χερσὶ δύω μογέοντες ἄειραν·

---

431. *ἄχρονον* A; emend. Rhod.
433. *εἰς* A et vulgo; correxi. — *μοῖρα* A et vulgo.
435. *δεύετο* V. — „*ὅτε* ingratum est post *ὁππότε*: sed sic saepe Quintus: *quando non amplius eget cor.* Et hoc jejunum, quia id, cujus penuria non amplius cor laborat, reticetur.“ PAUW. Illud quidem facile evitari posset scribendo *τελέθουσι, τὸ δ' οὐκέτι δ. ἦ.*; sed particulae duplicatae a Quinto minime abhorrent: vid. ad I, 69 et 195. Deinde facile quidem versus addi poterat hujus sententiae

ἠνορέης, ἥτ' αἰὲν ἐφέλκεται ἄνδρας ἐς αἰχμήν,

verum nihil additum esse puto, cum *δεύεσθαι,* ubi ex sententiarum conjunctarum vicinia cujus rei quis egeat intelligi potest, absolute poni soleat. Cfr. *Α*, 134 *ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως Ἧσθαι δευόμενον,* ubi *γέραος* facile suppletur. X, 492 *δευόμενος — πάϊς,* ubi quivis videt puerum rebus ad vitam necessariis egentem intelligi; Apoll. Rhod. I, 968 *δῶκεν — ἄναξ μέθυ δευομένοισι,* 1181 *ἤια — δευομένοις — ἐγγυάλιξαν.* IV, 1488 *δευομένοις,* ubi ex antecedentibus cibo caruisse patet. Nonn. XXXII, 283 *μαρνάμενος δὲ Δεύετο,* ubi cave jungas cum sequente *μὴ παρεόντος ἀνικήτου Διονύσου.* Ita h. l. ex illo *θαρσαλέοι* facile *θάρσεος* ad *δεύεται ἦτορ* mente additur.

436. De disci certamine vid. *Ψ*, 826—49. Nonn. XXXVII, 667—702.
437. cfr. *Ψ*, 831 *ἀέθλου πειρήσεσθε.*
438. *τόνδ'* A; tacite corr. Tychs.
439. *οἷος* ed. Rhod. Pauw. errore; *οἶος* A.
440. cfr. *Ψ*, 843 *χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς.* Nonn. *l. c.* 689 de disco *ἐκ βριαρῆς παλάμης πεφορημένος.*
441. *ἀπαναθέντα* A, *ἀπαναθέντα* C1; corr. Rhod. — *θέρους* A et vulgo; *θέρευς,* quod corr. Spitzner. *mant.* p. 227, recepit Lehrs. — *εὐθάλπεος* A et vulgo; corr. Spitzner. *l. c.* et *v. Gr. her.* p. 41: obsecutus est Lehrs. — Cfr. *Ψ*, 845 *ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ.*
443. *χειρὸς* corr. Sylburg. Pauw. — Cfr. *Ψ*, 847 *τοὶ δ' ἐβόησαν.* Nonn. *l. c.* 695 sq. *πάντες ἐπεσμαράγησαν — δίσκοιο τεθηπότες — ὁρμήν.*
444. *χάλκεος — μογέοντε* A; utrumque corr. Rhod. Sed difficilior est alia quaestio, quam ipse movi in *ep. crit.* p. 712 his verbis: „Hoc si legitur, profecto sensus hic est: stupebant, quam longe manibus evolavisset discus, quem duo viri manibus laborantes sustulerunt.“ Id intelligendum foret de viris, qui emissum telum sublatum reportaverint ad Ajacem. At vero is ipse discum tollit: vid. v. 463 *αὐτὸς δ' αὖτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον,* opinor,

τόν ῥα μὲν Ἀνταίοιο βίη ῥίπτασκε πάροιθε

---

quia ceteris ponderosior videbatur. H. l. quid requiratur perspexit Rhodom. vertens: „quem vix magno labore *sustulissent.*" Tum vero addenda particula κέ, quam qui inseruerit post A scripturam μογέοντε, non est obscurum cur ille non restituisse putandus sit ipsam poetae manum (nec melius esset ὃν ἄνδρε κε χ. δ. μογέοντες). Quem ego ita scripsisse arbitror

χαλκόν, ὃν ἄνδρε δύω μογέοντέ κε χερσὶν ἄειραν.

Quamquam haud scio an altius hujus loci vulnus resideat non corrupti verum etiam mutilati. Comparanti enim locos Homericos de magnorum lapidum mole *E*, 302 sqq.

— — — ὃ δὲ χερμάδιος λάβε χειρὶ
Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

M, 380 sqq.

μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντὸς
κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.

445 sqq.

Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὃ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.,

eos igitur locos comparanti haud improbabile erit, his quoque Quintum Homerica secutum plenius ita fere locutum esse:

χαλκός, ὃν οὔ κε δύ' ἄνδρε λίην μογέοντες ἄειραν
[τῶν, οἳ νῦν γεγάασιν· ὃ δ' ἐς πολύ μιν βάλεν Αἴας.]

Eodemque modo Homerum imitatus Apoll. Rhod. III, 1365 sqq.

λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον
δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ἄπο τυτθὸν ἄειραν·
τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις."

Videntur haec non improbabiliter disputari: tamen nunc rectissime arbitror habere vulgatam, quae sane ad duos ex plebe viros referenda est, qui discum longissime ab Ajace emissum tollunt eique referunt. Ipsum enim id viae spatium emensum esse, ut telum sua manu referret, quod ministrorum erat, illorum heroum consuetudini repugnat; a qua si Ajax h. l. ea causa recessisset, quam indicavi, disertius id exposuisset poeta. Nec dubito, quin Homerum ante oculos habuerit 848 sqq.

ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.

Jam quid sibi velit v. 463 αὐτὸς δ' αὖτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον patet: *ipse ex amborum qui attulerant manibus discum recepit, quo diligentius eum custodiret finitisque certaminibus in suum tentorium referret.* Loci autem Homeri et ille Apollonii, quibus transversus actus sum, comparari si rem spectes non debent propterea, quod lapides illic memorantur *semel* conjecti, eo quo conjecti sunt loco mansuri: horum igitur pondus non potuit ita describi, ut duo pluresque viri *re vera* in iis tollendis laborasse dicerentur. Rectius comparassem Ω, 452 sqq. de Achillis tentorio:

ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος.

445. τόν ῥά μιν A, quod revocavit Lehrs. postquam Tychs. ex Rho-

ῥηιδίως ἀπο χειρὸς ἑῆς πειρώμενος ἀλκῆς,
πρὶν κρατερῇσι χέρεσσι δαμήμεναι Ἡρακλῆος·

---

dom. conjectura *τόν ῥα μὲν* scripsisset. Et illud quidem ut II, 161 *τοῖς δέ σφιν*, ubi cfr. notam, olim probavit Hermann. *Orph.* p. 798. Sed eam pronominum cumulationem a Quinto alienam esse ipse jam dudum perspexit. Inde equidem in *rec. l.* p. 76 Lehrsianum rejeci, nec Rhodomanniano tamen contentus eram, particulam *μέν* incommode positam arbitratus. Itaque aut *τὸν μὲν ἄρ'* ex I, 256. II, 3. V, 81. XII, 43. XIV, 591 repositurus eram: verum ex his ipsis locis apparet pronomini particulis *μὲν ἄρ'* elato alterum semper opponi pronomen, ut primo loco

τῇ μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἔλασας δόρυ, τῇ δ' ὑπὸ νηδὺν
φάσγανον ἐγχρίμψας,

aut *καί ῥά μιν*, quod legitur VI, 153. 399. VII, 293. VIII, 104. IX, 406. XII, 286. XIV, 108: sed hi ipsi loci, ut etiam ceteri quibus *καί ῥα* legitur — I, 238. 271. 357. 750. II. 242. 255. IV, 359. 568. V, 171. 440, 531. 547. VI, 7. 40. 96. 103. 240. 276. 360. 516. 525. VII, 20. 25. 37. 591. 685. VIII, 26. 165. 487. IX, 49. 70. 169. 428. X, 40. 161. 213. 283. 336. XI, 44. 101. 247. 263. 307. 325. 487. XII, 155. 169. 217. 498. 539. XIII, 6. 14. 184. 271. XIV, 28. 45. 316. 386. 422. 519. 542. 576 — docent, eas particulas non poni nisi ubi res quae iis adnectuntur praecedentem narrationem continuant: h. l. vero quae *olim* fuerit disci sors exponitur. Postremo *τῷ ῥά μιν* ex II, 86. 111. 327 scribi posse putabam, ut dicatur Antaeus *propterea* usus esse disco, quia gravissimi esset ponderis. Verum et repugnat *ῥηιδίως* sequente versu, et omnino sequentis loci consilium: vult enim demonstrare, ante Ajacem robustissimis tantum viris ejus teli mittendi vires fuisse. Et vid. *Ψ*, 827 sqq., quem locum imitatus est:

ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος.
ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.

Unde ne quis h. l. *τόν ῥα πρὶν* scribendum censeat, temporis notio sequente *πάροιθε* satis infertur, nec *πρίν* secunda pedis thesi aliter legitur apud Quintum nisi post caesuram tertii pedis trochaicam bis: VI, 15. XIII, 232. Itaque revocavi, quod jam Tychs. posuerat *τόν ῥα μέν*, ubi particula *μέν* non acsi legatur *τὸν μὲν ἄρ'* ad solum pronomen, sed ad totum membrum refertur, quo primus teli possessor nominatur, cui alia opponuntur 448 sqq. Ita saepius apud Quintum particulae *μέν* ubi toti membro efferendo inservit, vocabulum praeponitur, cui minus videatur aptius adjungi, quam alii ex iis, quae sequuntur. Vid. IV, 74

ἀλλ' ὅτε δὴ κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἀντολίην ἔχον ἄρκτοι,

exspectes *ἐπ' ἀντολίην μέν.* VII, 268

ἀλλὰ σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἑοῖς δ' ἐνίμιμνε δόμοισι,

exspectes *ἄκουσον μέν.* X, 187

δαίδαλα μέν οἱ τόσσα περὶ ζωστῆρα τέτυκτο,
ἄλλα δέ οἱ γωρυτὸς ἀπείριτος ἀμφεκέκαστο,

exspectes *τόσσα μέν.* XII, 56

Ζηνὸς μὲν γὰρ ὕπερθε μέγα κτυπέουσι δι' αἴθρης
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι· παραΐσσουσι δὲ λαοὺς
δεξιοὶ ὄρνιθες,

exspectes *βρονταὶ μέν.* Ibid. 248

ἔργον μὲν τόδ' ἔγωγε λιλαιομένοισι τελέσσω,

exspectes vel *τόδε μέν* vel *ἔγωγε μέν.* Ibid. 275

ὦ Νέστορ, σὺ μὲν ἐσσὶ νόῳ προφερέστερος ἀνδρῶν
πάντων· ἀλλά σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρψεν,

exspectes *νόῳ μέν.* Ibid. 375

Ἀργεῖοι μὲν νησὶν ὑπὲρ πόντοιο φέβονται —
Κάλχαντος δ' ἰότητι δαΐφρονι Τριτογενείῃ
ἵππον ἐτεκτήναντο,

exspectes *φέβονται μέν.* XIV, 316

καί ῥ' ἢ μὲν πρηνὴς χαμάδις πέσε· τῆς δ' ὑπὸ δειρῇ
φοινίχθη πέρι πάντα,

Ἡρακλέης δέ μιν ἠΰς ἑλὼν σὺν ληΐδι πολλῇ
ἀκαμάτης ἔχε χειρὸς ἀέθλιον, ἀλλά μιν ἐσθλῷ
ὕστερον Αἰακίδῃ δῶρον πόρεν, ὁππότ' ἄρ' αὐτῷ
Ἰλίου εὐπύργοιο συνέπραθε κύδιμον ἄστυ,
κεῖνος δ' υἱέϊ δῶκεν, ὃ δ' ὠκυπόροις ἐνὶ νηυσὶν
ἐς Τροίην μιν ἔνεικεν, ἵνα σφετέροιο τοκῆος
μνωόμενος Τρώεσσιν ἐϋσθενέεσσι μάχοιτο
προφρονέως, εἴη δὲ πόνος πειρωμένῳ ἀλκῆς
τόν ῥ' Αἴας μάλα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρός·
καὶ τότε οἱ Νηρηὶς ἀγακλυτὰ τεύχεα δῶκε
Μέμνονος ἀντιθέοιο, τὰ καὶ μέγα θηήσαντο
Ἀργεῖοι· λίην γὰρ ἔσαν περιμήκεα πάντα·
καὶ τάγε καγχαλόων ὑπεδέξατο κύδιμος ἀνήρ·
οἴῳ γὰρ κείνῳ γε περὶ βριαροῖσι μέλεσσιν
ἥρμοσεν ἀπλήτοιο κατὰ χροὸς ἀμφιτεθέντα·
αὐτὸς δ' αὖτ' ἀνάειρε μέγαν σόλον, ὄφρα οἱ εἴη
τερπωλὴ μένος ἠΰ λιλαιομένῳ πονέεσθαι.

---

exspectes *πρηνὴς μέν*. Et pertinet huc illud *ἐν μὲν ἔσαν — ἐν δέ* VI, 200. *περὶ μὲν θεῖν Ἔσκε θοός, περὶ δ' αὖτε μάχῃ* — 517. *εὖ μὲν — εὖ δὲ — κεκασμένον* VII, 46. 608. — *πάροιθεν* A et vulgo; correxi.

448. Pauw. ad 449, quia ibi repetitur *μιν*, hic male conjicit *δὲ μὲν ἠΰς*.

451. *ἐϋπύργοιο* A; tacite corr. Rhodom.

452. *ὅδ'* A; tacite corr. Tychs.

454. Vid. *prolegg.* II, 2, §. 42.

456. „Suspectum est *μάλα πολλόν*. Mallem scriptum esset *μάλα πόρρω*.“ PAUW. Cur id ferri nequeat notum est; melius certe *τηλόσ'* vel *τηλοῦ* ex X, 407. ε, 318 et 431 scripsisset. Sed rectissime habet vulgata. *Πολλόν* enim plerumque quidem, ut apud Homerum, superlativo vel comparativo augendo inservit — I, 106. 705. II, 298. IV, 408. 456. 466. 472. 492. 531. 571. V, 202. 235. 241. 462. 554. VII, 602. 652. IX, 250. XI, 261. XIII, 244. XIV, 112. 265 — aut *valde* significans verbo vel loci adverbio, ut *ἄπωθεν* etc., additur — III, 477. IV, 564. VI, 626. VII, 391. 563. VIII, 12. IX, 267. X, 106. XII, 293. 435. XIV, 513 —; sed ut apud Homerum *ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται* Ψ, 320 *longinquum in spatium* significat, ita et h. l. et XI, 108 simplex *πολλόν* positum est. Legitur ibi

Εὐρύαλος δ' ἄρα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρὸς λᾶα μέγαν.

457. *δῶκεν* A et vulgo; correxi.

462. *ἥρμοσεν* A; tacite corr. Rh.

463. *αὐτός* A; tacite corr. Rhod. — *αὖ* ed. Rhod. errore. — *ὄφρά* A; corr. Tychs.

464. *τερπωλῆς* A. „*τερπωλῆς μένος* et *τερπωλῆς μένος ἠΰ* pro oblectamento et oblectamento singulari inflatum est et Dithyrambicum. Si *πονέεσθαι* *exercere* significare posset, aut *πονέεσθαι μένος ἠΰ* dici pro *πονέεσθαι κατὰ μένος ἠΰ*, scriberem non invitus *ὄφρα οἱ εἴη Τερπωλὴ μένος ἠΰ*. Sed neutrum sermonis indoles videtur admittere.“ PAUW. Recepit Tychs. Lehrs., quorum hic vertit: „vim strenuam si cuperet exerceri.“ Contra ego in *emendatt.* p. 202 sq. ita disputavi: „Locutio *τερπωλῆς μένος* recte visa est editoribus insolentior, quam quae ferri possit. Neque enim Rhodomanni interpretationem ulli placere puto: „ut sibi foret *singulari* oblectamento;“ neque etiam ex Op-

οἳ δ' ἄρα δηριόωντες ἐφ' ἅλματι πολλοὶ ἀνέσταν·

piano Hal. IV, 105 νίκης τε γλυκύδωρον ἑλεῖν κράτος, aut ex Quinto ipso XIV, 86 νίκης ἐρικυδέος ὄβριμον ἀλκήν defendas eam scripturam. Itaque Tychs. dedit: — τερπωλή, μένος ἦν λιλαιομένῳ πονέεσθαι. Sed hic offendit πονέεσθαι accusativo junctum." (Jungitur quidem cum accusativo, sed tantummodo ejus rei, quae labore perficitur, ut δαῖτα Apoll. Rh. I, 1185. II, 263. κεραυνόν I, 731. ἀέθλους 1348. ὅσσα II, 1021. πάντα IV, 418. ἕρκος ἀλωῆς Mosch. IV, 100 et apud Quintum ipsum πολλά III, 531, atque passivo δορὺ πονηθέν I, 593, saepius πεπόνητο V, 39. VI, 212. 241. VII, 202. XIV, 454.) „Itaque ego scribendum censeo: ὄφρα οἱ εἴη τερπωλὴ βέλος ἦν. Quam familiaris haec loquendi ratio sit Quinto, supra ad I, 329 vidimus. Vide etiam supra v. 455 εἴη δὲ πόνος πειρωμένῳ ἀλκῆς. Βέλος autem quin recte de disco dicatur, nemo dubitabit: infra XI, 117 dictum est de lapide." Ut et Ξ, 439. De ipso disco dicitur βέλος Nonn. *l. c.* 683. 84. Verum alia obstant, primum quod num Quintus dicturus fuerit βέλος ἦν dubitandum videtur: vid. ad I, 184; deinde quod omnino μένος propter v. 446 ἐῆς πειρώμενος ἀλκῆς et 455 vix videtur abjici posse. Itaque cum persuasissimum mihi esset propter hos ipsos locos μένος ad sequentia trahendum esse, conjectabam μένος ἦν λιλαιομένῳ τανύεσθαι provocans ad Π, 375 τανύοντο δὲ — ἵπποι, 475 ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. ζ, 83 οἳ δ' ἄμοτον τανύοντο. Sed hac locutione, quae sua propria vi intelligenda est, illud defendi nequit. Nec magis probaverim, quod Hermann. olim ex Σ, 263 sq. conjecit δατέεσθαι. Ibi enim cum legitur

— — — ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται,

sensus hic est: „ubi Trojani et Graeci bellicum furorem pari animo et effectu in se invicem exercent." Potius retinenda est Pauwi emendatio, verum aliter explicanda hoc modo: „*ut eum strenua vis delectaret laborare cupientem.*" Πονέεσθαι h. l. ut Latinorum *laborare* est *vim suam in aliqua re tractanda intendere* sive *exercere.* Ita I, 452 πονησάμεναι περὶ χάρμης. V, 186 οἳ δ' ἕζοντ' ἐπ' ἐρετμὰ πονεύμενοι. VII, 172 ἵπποισι πονεύμενον. IX, 199 κρατερῇσι πονησάμενος παλάμῃσιν — κατέχευεν — καιρὸν ἐλωίης, similiterque saepius hoc ipso libro de virium in certaminibus intentione, 19 πυγμαχίῃσι λιλαιόμενος πονέεσθαι, 246 στιβαρῇσιν ἄδην πονέοντο χερσί, 263 ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνόρουσεν ἐελδόμενος πονέεσθαι, 269 τοὶ δ' ἴσχοντο πονεύμενοι, 356 ἄμοτον πονέοντο, 370 ἀλλήλους ἀπέρυξαν ἐελδομένους πονέεσθαι, 479 ἐελδόμενος πονέεσθαι χερσὶν ὁμῶς καὶ ποσσίν, 579 ἀμφ' Ἀχιλῆος ἄεθλα πονεύμενος. Inde de variis laboribus dicitur III, 290. 386. XII, 133. 138. XIV, 400, et cfr. supra. Inprimis autem Quintus verbo usus est de *labore bellico,* qui et agendo et patiendo sustinetur: II, 483 ἀπειρέσιον πονέεσθαι Δῆριν ἀνὰ στονόεσσαν. VII, 20 πονέοντο πολυκμήτῳ ὑπ' Ἄρηι, 414 ὀϊζυρῶς πονέοντο Μαρνάμενοι. XII, 291 πολλὰ πονησαμένοισι κατὰ κλόνον ἄλγεα λυγρά, saepissimeque ita, quod Quinto peculiare, *absolute* ponitur: vid. II, 275. I, 137. 215. 451. II, 321. 655. IV, 243. II, 215. 363. 528. III, 283. XII, 69. V, 24. 104. VII, 414. 578. VIII, 396. 182. IX, 145. 180. 204. XI, 4. 247. 346. 353. VIII, 178. IX, 279. XII, 8. VI, 195. 320. VIII, 14. IX, 119. 536. XII, 285. IV, 595. V, 304. VI, 437. X, 52. XI, 492. V, 293. XII, 79. Cfr. ad II, 154. Paucis quibusdam locis ita ponitur, ut fere nihil denotet, nisi *moveri,* ut XI, 78 δεξιτερὴ — ἐς αἰχμὴν Ὥρμαινεν πονέεσθαι, 199 φαίης κεν χατέουσαν ἔθ' ἱππασίης (vulgo —ίῃ) πονέεσθαι. XIII, 38 ἐξ ἵπποιο χαμᾶζε Ὥρμαινον πονέεσθαι, ubi cfr. not., 447 ὥρμηνεν πονέεσθαι ἐφ' ὕδατι, de quibus locis monuit Struvius minor *observatt.* p. 30 sq. Activum ponitur X, 131 de Luna Endymionis amore laborante, et singulari modo XI, 212 ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον, ubi cfr. not.

465. οἶδ' A; tacite corr. Tychs. — δηϊόωντες A; emend. Pauw. ad

τῶν ἄρ' ὑπέρθορε πολλὸν ἐϋμμελίης Ἀγαπήνωρ
σήματα· τοὶ δ' ὁμάδησαν ἐπ' ἀνέρι μακρὰ θορόντι·
καί οἱ τεύχεα καλὰ πόρεν μεγάλοιο Κύκνοιο
δῖα Θέτις· τὸν γάρ ῥα φόνῳ ἔπι Πρωτεσιλάου
πολλῶν θυμὸν ἑλόντα κατέκτανε Πηλέος υἱὸς
πρῶτον ἀριστήων· Τρῶας δ' ἄχος ἀμφεκάλυψεν.
αἰγανέῃ δ' ἄρα πολλὸν ὑπέρβαλε δηριόωντας
Εὐρύαλος· λαοὶ δὲ μέγ' ἴαχον· οὐ γὰρ ἔφαντο
κεῖνον ὑπερβαλέειν οὐδὲ πτερόεντι βελέμνῳ·
τοὔνεκά οἱ φιάλην πολυχανδέα δῶκε φέρεσθαι
μήτηρ Αἰακίδαο δαΐφρονος, ἥν ποτ' Ἀχιλλεὺς
ἀργυρέην κτεάτισσε βαλὼν ὑπὸ δουρὶ Μύνητα,
ὁππότε Λυρνησσοῖο διέπραθε Τρώιον ἄστυ.
Αἴας δ' ὀβριμόθυμος ἐελδόμενος πονέεσθαι
χερσὶν ὁμῶς καὶ ποσσὶν ἀνιστάμενος καλέεσκεν
ἐς μέσον ἡρώων τὸν ὑπέρτατον· οἳ δ' ὁρόωντες
θάμβεον ὄβριμον ἄνδρα καὶ ἄλκιμον· οὐδέ τις ἔτλη
ἄντα μολεῖν· πάντων γὰρ ὑπέκλασε δεῖμ' ἀλεγεινὸν
ἠνορέην, φοβέοντο δ' ἀνὰ φρένα, μή τινα χερσὶ
τύψας ἀκαματῃσιν ὑπὸ πληγῇσι πρόσωπον

---

472 et Tychs., vid. Spitzner. *observatt.* p. 63 sq. et supra v. 244. 255. — *ἐφάλματος* A, *ἐφ' ἅλμαιος* C1 et ita corr. Rhod. metri immemor, quod corr. Tychs. restituto dativo.

466. *δ' ἄρ'* A, quod revocavi; *ἄρ'* Tychs. errore, nam nec ejiciendae particulae causa fuit nec quidquam adnotavit; quem secuti sunt ceteri.

467. *τῷ* A; emend. Rhod. — *θορόντες* A; emend. Rhod.

468. *πόρε* A et vulgo; correxi.

469. *γὰρ* A, *γάρ ῥα* C1 et ita corr. Rhod. — *ἐπὶ* A et vulgo; corr. Lehrs.

474. Recte Rhod. *πτερόεντι βελέμνῳ* vertit *pennigera sagitta*. Cfr. ad XII, 443.

477. *Μένητα* A, *Μύνητα* corr. Brod. et Rhod. in versione. Cfr. *B*, 692. *T*, 296.

479. *ὀμβριμόθυμος* A; corr. Tychs.

481. *οἱδ'* A; tacite corr. Tychs.

482. *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

484. Olim offensus pronomine *τινά* eam ob causam, quod quivis *sibi* metuens videatur ipse tantum congressionem cum Ajace detrectare de ceteris securus, aut *μή ποτε* tentabam — cfr. ad II, 622 —, aut *μή τάχα* vel *μὴ μέγα*. Ne quis *μή νύ τι χερσὶ* aut *μή τι χέρεσσι*, quod tacite scripsi in *rec. l.* p. 76, restituendum arbitretur, hae particulae non junguntur nisi in absoluto membro sequente aut conjunctivo adhortativo aut imperativo: I, 419. II, 28. III, 9. 647. 780. VII, 660. IX, 102. 313. XIV, 155. 185 et cum infinitivo in oratione obliqua VI, 339. His locis autem *καὶ μή τι περὶ φρεσὶν ἄλλο νοήσῃ* XII, 241 et *μή δή τι παρήλιτεν ἀφραδίῃσιν* 417 pronomen *τι* suam vim retinet. Nunc vero vulgatam retinendam arbitror: ut enim ex sequente *μέγα δ' ἀνέρι πῆμα γένηται* apparet, non solum *sibi* quisque, sed *omnino* timet, si quis cum Ajace sit congressurus. Inde: *ὀψὲ δὲ πάντες ἔνευσαν ἐπ' Εὐρυάλῳ*: alioquin statim fecissent. Specie tantum similis est Nonni locus supra allatus XXXVII, 512

μή ποτέ μιν πλήξειε κατ' ὀφρύος ἠὲ μετώπου.

συγχέῃ ἐσσυμένως, μέγα δ' ἀνέρι πῆμα γένηται·
ὀψὲ δὲ πάντες ἔνευσαν ἐπ' Εὐρυάλῳ μενεχάρμῃ
ἴδμονι πυγμαχίης, εὖ εἰδότες· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις

---

487. *ἔλευσαν* A. „Interpres (i. e. Rhod.): *intuiti sunt Euryalum.* Deduxit igitur *ἔλευσαν* a *λεύσσω*, cujus tempus illud nescio, an alibi reperiatur. Sciunt periti, neque verba perdere necesse. An forte scriptum olim *ἔλευσσον?*“ (Hoc sine dubio ipsum legit Rhod.) „Id sane facilius admitti posset, quam *ἔλευσαν*: sed dubito, et aliud mendum suspicor. Quid si legamus *ἔνευσαν ἐπ Εὐρυάλῳ, nutum dederunt Euryalo, capite Euryalum ad pugnam hortati sunt?* Sane hoc appositissimum foret; et ita in concione et turba hominum fieri solet.“ PAUW. *Ἔλευσσον* recepit Tychs. fortasse ob v. 306 *ἐπέδρακον ἀλλήλοισιν*, cujus loci alia est ratio. Ibi enim circumspiciunt, si quis sit proditurus, h. l. eum quem prodire volunt adhortantur et sollicitant. Rectius igitur Lehrs. *ἔνευσαν* reposuit, quod etiam Spitzner. *mant.* p. 227 probat, qui eam emendationem Pauwi esse ignorans Anonymo cuidam adhibuit, qui eam editioni Wechelianae a Schaefero sibi commodatae adscripserit. Locus autem, quo solo usus est Spitzner., XIII, 34 sq.

οἵ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες ἐπέκλυον· ἐς δ' Ὀδυσῆα
πάντες ἐπ' οὔατ' ἔνευσαν· ὃ δέ σφεας ὀτρύνεσκεν
ἧκα καὶ ἀτρεμέως ἐκβήμεναι,

ubi cave *ὄμματ' ἔνευσαν* conjicias. Audito Sinone enim principes Grajorum aures inclinant versus Ulixem, quid ille sit imperaturus omnium callidissimus et dux constitutus exspectantes: oculos si in illum convertissent, nihil eos juvisset, quippe equi undique occlusi tenebris circumfusos. Sed jam ex Homero quaedam afferri poterant: *I*, 223 *νεῦσ' Αἴας Φοίνικι*, 620 *Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ. π*, 283 *νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. φ*, 431 *ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν. ρ*, 330 *νεῦσ' ἐπὶ οἷ καλέσας.*

488. Lehrs., quia h. l. sane de pancratio sermo est (vid. 479 sq. *Αἴας — ἐελδόμενος πονέεσθαι Χερσὶν ὁμοῦ καὶ ποσσίν*), *παμμαχίης* scripsit, quam ipsam conjecturam et ego ante aliquot annos feci; sed quia re accuratius pensitata eam rejeci ne in *emendationes* quidem recipiendam duxi. Cur vulgata retinenda sit dixi in *rec. l.* p. 76. Cum pancratium pugilatu et luctando compositum esset, strenuum tamen *pugilem* patet adversario magnopere in eo certamine metuendum esse, quia missis luctandi artificiis vel uno ictu illum prosternere vel pluribus male mulctare potest. Jam et Euryalus apud Homerum pugilatu tantum excellit — solus enim est, qui cum Epeo congredi audeat —, et Ajacem vidimus tantum propter pugni verberumque violentiam timeri — *μή τινα χερσὶ Τύψας ἀκαμάτῃσιν ὑπὸ πληγῇσι πρόσωπον Συγχέῃ ἐσσυμένως*, quocum cfr. v. 492 *διαρραίσει δέ μοι ἦτορ* —. Quid quod Ajax tantum abest ut luctando nimis valeat, ut nec apud Homerum eo certamine Ulixe nec apud Quintum Diomede superior evadat. — *εἰδότι* A et vulgo; „*ἤθεα* vel *εἴδεα πυγμαχίης εὖ εἰδότι*, qui pugilatus morem, genera, probe noverat. Hoc et elegantius et rectius mihi videtur.“ RHOD. Pauw. corrupta esse verba et ipse ratus tamen Rhodom. dicit satis arbitrarie et parum scite conjecisse: nam *εἰδότι* cum casu patrio construi solere; parum scite ipse, nam praeter Homerum *ι*, 215 *οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας* ipse Quint. XII, 4 *εὖ εἰδὼς ἀνὰ θυμὸν — πτήσιας οἰωνῶν ἠδ' ἀστέρας ἄλλα τε πάντα* et XIV, 365 *θεοπροπίας εὖ εἰδὼς* dixit. Ipse Pauw. solito acumine dittographiam odoratus, ut in libris quibusdam pro *ἴδμονι πυγμαχίης* scriptum fuerit *πυγμαχίης εὖ εἰδότι*, „locus vacuus“, inquit, „est relinquendus inter *ἴδμονι πυγμαχίης* vel *πυγμαχίης εὖ εἰδότι* et *ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις.* Alias scribendum suspicarer *ἴδμονι πυγ-*

τοῖον ἔπος προέηκεν ὑποτρομέων θρασὺν ἄνδρα·
„ὦ φίλοι, ἄλλον μέν τιν' Ἀχαιῶν, ὅν κ' ἐθέλητε,
τλήσομαι ἀντιόωντα, μέγαν δ' Αἴαντα τέθηπα·
πολλὸν γὰρ προβέβηκε· διαρραίσει δέ μοι ἦτορ,
ἤν μιν ἐπιβρίσαντα λάβῃ χόλος· οὐ γὰρ ὀΐω
ἀνδρὸς ἀπ' ἀκαμάτοιο σόος ποτὶ νῆας ἱκέσθαι."
ὣς φαμένοιο γέλασσαν· ὃ δ' ἐν φρεσὶ πάμπαν ἰάνθη
Αἴας ὀβριμόθυμος· ἄειρε δὲ δοιὰ τάλαντα
ἀργύρου αἰγλήεντος, ἅ οἱ Θέτις εἵνεκ' ἀέθλου
δῶκεν ἄτερ καμάτοιο· φίλον δ' ἐμνήσατο παιδὸς
Αἴαντ' εἰσορόωσα· γόος δέ οἱ ἔμπεσε θυμῷ.
οἳ δ' αὖθ' ἱππασίῃ μεμελημένον ἦτορ ἔχοντες

μαχίης εὐήνορος· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις: pancratium viros animosos et fortes efficiens: *οἶνος, χαλκός* dicitur *εὐήνωρ*, ut notum." Haec ille: jam rem serio aggredimur. *εἰδότι* etiam propterea suspectum est, quod hiatus etsi omnino excusari, non tamen tamquam peculiaris Quinto vindicari potest. Eo igitur et Rhod. laborat suspicio, in qua contra Quinti usum vel *εἴδεα* vel *ἤθεα* positum esset, quorum illud tantum singulari *formae* notione — I, 19. 57. 673. III, 558. IV, 438. VI, 157. 241. 296. 303. 385. VII, 81. 185. 690. X, 358 — hoc nusquam apud Quintum legitur, et Lehrsii ratio, qui cum C1 mutata interpunctione *ἴδμονι, παμμαχίης εὖ εἰδότι* scripsit, quod vertit: *perito, pancratii bene gnaro*. Eidem hoc obstat, quod *ἴδμων* non absolute legitur: vid. VI, 101 *ἴδμονες εἰρεσίης* versus initio, 608 *ὑσμίνης —, ἧς παιδόθεν ἴδμονές εἰμεν*. Itaque dubitari nequit, quin vera sit Hermanni emendatio *εὖ εἰδότες*. Saepius enim id participium absolute ponitur, ubi facile cujus rei quis gnarus fuerit, e sermone circumjecto perspici potest, vid. *A*, 385. *I*, 345. *K*, 250. *Ψ*, 787. *μ*, 156. *ν*, 113. Apoll. Rhod. III, 103. Quint. II, 166. Quod Hermann. praeterea conjecit *ἴδμονα — εὖ εἰδότες* exemplis adstrui non potest. — *ὅς* A; corr. Tychs.

488. *θρασὴν* E1.

490. *μὲν* mutilo versu A, *μέν τιν'* C1 et ita emend. Rhod., qui etiam *μέν που* tentavit. Illud jure receptum esse patet ex IX, 101 *μήτε τίν' ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν*, quocum cfr. III, 58. 569. IV, 123. V, 293. 560. VI, 599. I, 418. 736. II, 385. V, 574. 588. VII, 285. 342. IX, 94. XII, 71. 138. 241. 487, quibus ex locis etiam VI, 37 *οὐ γάρ τι ζήλοιο πέλει στυγερώτερον ἄλλο* restituendum fuit. — *ὅν κε θέλητε* A et vulgo; *ὅν κ' ἐθέλητε* recte scripsit Lehrs. ex Gerhardi sententia *lectt. Apoll.* p. 91: cfr. Spitzner. *observatt.* p. 146.

494. *σόον* A; *σόος* Tychs. scripsit ex Heynii emendatione, quae sane aeque facilis est ac necessaria, si quidem nihil h. l. temporis injuria periit. Nam profecto in hac membrorum consociatione est quod displiceat: „alium quemcunque aggrediar, sed Ajacem metuo; longe *enim* me superior est et si ira eum ceperit vitam mihi eripiet: neque *enim* salvum ab eo domum me rediturum puto." Itaque fieri potuit, ut Quintus Euryalum metus excusandi causa generali sententia loquentem fecerit:

— — *οὐ γὰρ ὀΐω*
ἀνδρὸς ἀπ' ἀκαμάτοιο σόον ποτὶ νῆας ἱκέσθαι,
[*οὐδ' ἤν τις στέρνοισι σιδήρεον ἦτορ ἔχῃσιν*]

De qua locutione vid. ad III, 74.

495. *γέλασαν* A; corr. Pauw. — *ὅδ'* A; corr. Tychs.

496. *ὀμβριμόθυμος* A; corr. Tychs.

497. *οὕνεκ'* A; emend. Rhod.

500. *οἵδ'* A; corr. Tychs. — Heynius dubitanter conjiciebat *ἱππασίης*,

ἐσσυμένως ἀνόρουσαν ἐποτρύνοντος ἀέθλου·
πρῶτος μὲν Μενέλαος ἰδ' Εὐρύπυλος θρασυχάρμης
Εὔμηλος δὲ Θόας τε καὶ ἰσόθεος Πολυποίτης·
ἵπποις δ' ἀμφὶ λέπαδνα βάλον καὶ ὑφ' ἅρματ' ἔρυσσαν
πάντες ἐπειγόμενοι πολυγηθέος εἵνεκα νίκης·
αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἓν ἅμα ξύνισαν δίφροις βεβαῶτες

---

sed ignorabat recentiorum usum: cfr. infra v. 530 *ἱππασίῃσι μεμηλώς*. X, 346 *ἣ δ' ἑτέρη χειμῶνι καὶ αἰγοκερῆι μέμηλε* et vid. *Apoll. Laod.* V, 19 *γλῶσσαι — μεμελήατο μύθοις*. XIV, 3 *εὐδικίῃ καὶ ἀκηρασίῃ μεμελημένος ἀνήρ. Μῦθοι δ' εὐδοκίῃ μεμελημένοι*. XXVII, 13 *μισθὸν — δίκῃ μεμελημένον*. XXXII, 37 *θεσπεσίῳ ἐλέῳ μεμελημένοι* XXXV, 5 *ἀμπλακίῃ — δολερῇ μεμελήατο μῦθοι*. XXXVI, 14 *ἀνδρὸς δυσφροσύνῃ — μεμελημένον*, 61 *ἀθεσμοσύνῃ μεμελημένοι*. XLVII, 20 *ὄρος Σιῶνος εὐφρονίῃσι μελέσθω*. XLVIII, 2 *γαίης ἐνναετῆρες ἐμοῖς μελέεσσι μελέσθων* et *Nonn.* XIII, 431 *Ὀρφία — μεμελημένον εἰσέτι μαζῷ*. XXXVII, 12 *Φαῦνος — μ. ἠθάδι λόγχῃ*, 202 *τεχνήεντι δόλῳ μ.*, 495 *ἠθάδι πυγμαχίῃ μ.*, 623 *Παλλάδι νικαίῃ μ.* XLI, 228 *μ. ἐννέα Μούσαις — ἵππ ον ὕδωρ*. Eodemque modo *μεμηλώς* dicitur: vid. Apoll. Laod. XXXVIII, 5 *ἀγαθοῖς — μεμηλώς*. XLVIII, 23 et 40 *γεράεσσι μ.*. Nonn. XIII, 208 *μύρμηκες — ποσσὶ πολυσπερέεσσι μεμηλότες*. XIV, 94 *ποιμενίῃ σύριγγι μεμηλότα*. XXXI, 93 *εὐσεβίῃ — μεμηλότας Ἰνδούς*. XXXII, 263 *μ. θύρσον ἀέλλαις*. XXXVII, 135 *ἀρετῇσι μεμηλότες*. XXXVIII, 50 *ὀάροισι μεμηλότα μῦθον Ὀλύμπου*. XL, 145 *ἐκείνῳ — μ. μῦθον*. Alia exempla insuper suppeditat Herm. ad *Orph. Arg.* v. 383. — Curruum certamen amplissime ab Homero descriptum constat *Ψ*, 262—652, quem si rem spectas servilem in modum imitatus est Nonn. XXXVII, 103—484. Quintus, quamquam in magna illa lacuna, qua fere tota illius certaminis narratio absumpta est, certi quid statui non potest, tamen ut in ceteris partibus, ita hic quoque modeste suum exemplum secutus videtur.

502. *ἠδ'* A, *ἰδ'* C1 et ita corr. Pauw.; *ἢ* Sylburg.

503. *Εὔμηλός τε* A et vulgo; correxi.

506. Hic versus in A ita legitur: *αἶψα δ' ἄρ εἰς χῶρον ξύνισαν βεβαῶτ' ἐνὶ δίφροις.* Et ita, quantum scio, codd., nisi quod C1 *ἐς* habet. „*Χῶρον* hic suspectum habeo, nec injuria: videtur enim ex initio sequentis versus huc ab oscitante librario suppositum. Quid si *στάδιον* legas, ut a me versum est.“ RHOD. „Aut hoc *εἰς χῶρον* aut sequens *χῶρον ἀν'* haud dubie depravatum est, et Rhodomanno hactenus adsentior, cui depravatum videbatur hoc prius: sed cum id mutat in *εἰς στάδιον*, ab eo dissentire non possum non. Nimia enim est mutatio, et minus etiam apta, quia liberior currendi campus hic videtur certantibus adsignatus. Scribendum suspicor: *αἶψα δ' ἄρ' εἰς δῆριν ξύνισαν*. Id longe frugalius et perquam appositum, ut vides statim. Erunt, qui per modum Epanaphorae scripturi sunt: *αἶψα δ' ἄρ' εἰς χῶρον ξύνισαν βεβαῶτ' ἐνὶ δίφροις χῶρον ἐς ἠμαθόεντ'*. Sed id ego hic probare non possum.“ PAUW. Recte hic rejecit epanaphoram: vid. *prolegg.* II, 2, §. 47. Pauwianum *εἰς δῆριν* receperunt Tychs. Lehrs., quod v. 576 *ὦκὺν ἐόντ' ἐς ἀγῶνα καὶ εἰς ἔριν ἤγαγεν ἵππων* et Nonn. XXXVII, 419 *εἰς δρόμον ἦλθες ἀγῶνος* paullulum adjuvatur; sed scribendum certe fuit *ἐς δῆριν* aut *εἰς ἔριδα*, quamquam hic accusativus praeterea apud Quintum nusquam invenitur. Nec prorsus inepte quis conjicere potuerit *ἐς μέσσον*. Verum alio ducere videtur quod in libris scriptum est *εἰς*. Quo duce, cum etiam dualis pro plurali contra Quinti usum positus mutari deberet, scripsi:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἓν ἅμα ξύνισαν δίφροις βεβαῶτες.

Εἰς ἕν locutio est ut ceteris hujus

χῶρον ἀν' ἠμαθόεντ'· ἐπὶ νύσσης δ' ἔσταν ἕκαστοι·
καρπαλίμως δ' εὔληρα λάβον κρατερῇς παλάμῃσιν·

---

aetatis Epicis (v. c. Nonn. XXVIII, 324. XXXVI, 476. XXXVII, 269 *εἰς ἓν ἰόντες*) ita Quinto usitata: vid. II, 559 *τὰς γὰρ θεοὶ — Εἰς ἓν ἀγειράμενοι.* IV, 239 *ταῦροι — οἵτ' — εἰς ἓν ἵκωνται,* 308 *αὐτὸς ἐγὼ καὶ Ἄκαστος — εἰς ἓν ἰόντες.* VII, 72 *εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα,* 565 *θάρσος ὁμοῦ καὶ κάρτος, ἅτ' — εἰς ἓν ἰόντα.* XI, 367 *εἰς ἓν ἀρηράμενοι.* XII, 210 *οὔρεα πάντα Εἰς ἓν ἀναρρήξας (Ζεύς),* 471 *εἰς ἓν ἰόντες.* XIV, 565 *μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἓν ἵκωνται.* Neque *ἅμα* illud contra Quinti morem positum esse, apparet cum ex XII, 530 *σήματα — Εἰς ἓν ἅμ' ἀΐσσοντα,* tum aliis ex locis, quibus additur haud magnopere si omitteretur desiderandum: I, 804 *ἅμ' αὐτῇ Ἑσπόμεναι.* XIV, 358 *τοῖς δ' ἅμα πολλαὶ Δμωάδες συνέποντο.* IV, 115 *ἅμ' ἀγρομένοισι,* quod idem etiam V, 192 et nominativo positum XII, 484 legitur. Et facile quod reposuimus in vulgatam detorqueri poterat: nam si pro *εἰς ἓν ἅμα* semel scriptum fuit *εἰς ἕνα,* sua sponte quisque *χῶρον* additurus erat, quo admisso expulsum *ἕνα* haud scio an praepositioni importune versus in clausulam intrusae ansam dederit. Sed illud *εἰς ἕνα χῶρον* cum Quinto non minus sit accommodatum – vid. III, 18 *αἶψα δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε συνήλυθον εἰς ἕνα χῶρον.* X, 53 *τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἕνα χῶρον Ἔρις.* XI, 43 *ἄμφω δ' εἰς ἕνα χῶρον — πέσον.* XIV, 641 *μάλα πάντα ῥέεθρα Εἰς ἕνα χῶρον ἄγεσκε,* cfr. Hom. *Δ*, 446. *Θ*, 40 *οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο.* Nonn. XLII, 19 *ἤντεον εἰς ἕνα χῶρον* —; illo ipso reposito scribendum existimare possis:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἕνα χῶρον
ἴσαν δίφροις βεβαῶτες.

Et sane hoc an esset praeferendum diu anceps haesitavi. Posthabui tamen propterea, quod post illud *εἰς ἕνα χῶρον* vel apud Quintum nimium videbatur *χῶρον ἀν' ἠμαθόεντ'.* Sed nec aliae rationes desunt, quibus Quintus versum conformare poterat. Quid si scripsit:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἓν ἴσαν δίφροισιν ἐπεμβεβαῶτες?

Id eo commendari potest, quod his compositis saepius usus est: vid. III, 371 *ἐμβαίνων τεύχεσσι καὶ αἵματι.* V, 104 (*Ζεὺς*) *οὐρανῷ ἐμβεβαώς.* VIII, 27 *ἐμβεβαὼς ἵπποισιν ἑοῦ πατρός.* IX, 219 *ἔρχεται Ἄρης Ἐμβεβαὼς ἵπποισι,* 254 *ἐμβεβαὼς ἵπποισι καὶ ἅρμασι.* IV, 254 *στιβαροῖς ποσὶν ἐμβεβαῶτα.* VIII, 488 *κύμασιν ἐμβεβαῶτος ἐϋρρόου Ἑλλησπόντου.* II, 501 *ἵπποις ἐμβεβαυῖα.* X, 458 *ἵκετο δ' ἐμβεβαυῖα δι' οὔρεος,* denique VII, 467 *ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν,* 480 *πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας.* V, 51 *εἱστήκει φοίνικος ἐπεμβεβαυῖα κατ' ἄκρης.* Et cfr. I, 578 *οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς. Ω*, 81 *κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα.* Hermannus, quem antequam haec commentatus eram consului, conjecit

αἶψα δ' ἄρα ξύνισαν ἐνὶ δίφροις
ἐμβεβαῶτες.

Neque dubito fore quibus alia placeant. Ita duali in singularem mutato conjicere quis possit:

αἶψα δ' ἄρ' εἰς ἓν ἴσαν βεβαὼς
δίφροισιν ἕκαστος.

Sed vix quidquam excogitatum iri confido, quod nostro et propius ad vulgatam accedat, et magis poetae usu commendetur.

507. *αἱματόεντ'* A; *ἠμαθόεντ'* emend. Rhod. Cfr. VII, 116 *ἐπὶ ψαμαθώδεϊ χώρῳ.*

508. *δ' Εὔηρα βάλε* A; „*εὔληρα βάλον*: utitur hoc vocabulo Homerus Iliad. *Ψ*.“ RHOD. Est v. 481 *ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκεν.* Et habent *εὔληρα* VE1, et item corruptum infra recurrit IX, 156, ubi iterum egregia emendatione restituit Rhodomannus. — Tum Pauw.: „*εὔληρα* recte. Sed quid *βάλε* aut *βάλον*? Non dubito, quin scribendum sit *λάβον*. Sic *κρατερῇς παλάμῃσιν* appositissime accedit.“ Recte ille: nam quod Rhod. vulgatam vertit:

ἵπποι δ' ἐγχριμφθέντες ἐν ἅρμασι ποιπνύοντες
* * * * * *
ὅππως τις προάλοιτο, πόδας δ' ὑπεκίνυον αὔτως,
οὔατα δ' ὠρθώσαντο καὶ ἄμπυκας ἀφρῷ ἔδευσαν·
οἳ δ' ἄφαρ ἐγκονέοντες ἐλαφροπόδων μένος ἵππων
μάστιον· οἳ δὲ θοῇσιν ἐοικότες Ἁρπυίῃσι

---

extendunt, ferri nequit. Jam Scalig. λάβε conjecit, festinantius pluralem requiri non animadvertens.

509. ἐγχριφθέντες A; corr. Tychs. — Cfr. Ψ, 334 de auriga τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν — ἅρμα καὶ ἵππους. — ποιπνύοντες A; ποιπνύεσκον emend. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs. Contra ego in *emendatt.* p. 272 monui: „Non minus verisimile est versum a librariis praetermissum esse hujus sententiae:

— — ποιπνύοντες
[ἐς δρόμον ἰσχανόωντες ἐφω-
πλίζοντο νέεσθαι.]"

Sed id participium, quod codices offerant, non satis causae ut lacuna statuatur esse credit Struvius minor *observatt.* p. 27. Equidem tamen ut in sententia permaneam hoc me movet, quod equi signo nondum dato ab aurigis retinentur frustraque ut cursum incipiant laborant. Si ποιπνύεσκον legitur, vix poteris alios nisi jam *currentes* equos intelligere. Accedit, quod illud verbum participio tantum positum in Quinto legitur: IV, 210. V, 68. XI, 322. XIII, 252.

510. προάλυτο VE1. — αὐτῶν A; „forte αὔτως." RHOD. Recte receperunt Tychs. Lehrs.; neque enim alios nisi *suos* pedes movent; sed movent eos *nequidquam*, quia dum signum detur ab aurigis retinentur. Cfr. ad II, 160.

511. ὀρθώσαντο A et vulgo; ὠρθώσαντο corr. Spitzner. *manl.* p. 246. — ἄμπυκα δεύεσαν ἀφρῷ A et vulgo. „Corruptum est δεύεσαν. — An scribendum καὶ ἄμπυκα δεῦσαν ἄρ' ἀφρῷ, vel καὶ ἄμπυκα δεῦσαν ἀφρῷ φ." PAUW. „Forte καὶ ἄμπυξ δεύεται ἀφρῷ." TYCHS. „Licet plura hariolari: καὶ ἀφρῷ ἄμπυκα δεῦσαν, aut καὶ ἄμπυκα δεῦσαν ἀν' pro ἀνέδευσαν vel ἀμ' ἀφρῷ." HEYN. Insolentem formam Lobeck. ad *Bullm. Gr. gr.* II, 1, p. 148 mutaturus erat in δεύετον. Sed Quintum duali non liberius usum esse jam saepius monui; eumque in illo verbo utendo a solita ratione non deflexisse monstrant δεῦε VII, 58. XIV, 479. δεῦον VI, 367. δεύεται IV, 521. VII, 320. ἐδεύετο I, 387. VIII, 275. δεύετο II, 625. III, 23. 117. 602. VI, 279. 355. 376. XIII, 86. XIV, 270. δεύοντο VI, 375. VII, 146. VIII, 236. XII, 508. δευομένῳ V, 28. δευομένη I, 347. Ego varia tentabam: ἄ. δεῦσαν ἀφλοισμῷ, de quo substantivo vid Hermann. ad *Orph. Lith.* v. 475, vel ex 181 ἄ. δεῦσαν ἄρ' ἀφρῷ, vel etiam ὠρθώσαντ', ἀφρῷ δ' ἅλις ἄμπυκ' ἔδευσαν. Verum, ut alia taceam, hic non ἄμπυκα sed ἄμπυκας requiritur, quia de pluribus pluriumque curruum equis sermo, nec omnino qui singularem posuerit scriptorem novi: cfr. Aesch. Suppl. (Well.) 426 ἀμπύκων πολυμίτων. Sept. c. Th. 443 ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτήρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ, et vid. Hermann. ad Soph. Oed. R. 1070. Itaque ut simplicissimum reposui καὶ ἄμπυκας ἀφρῷ ἔδευσαν.

512. ὅιδ' A; corr. Tychs.

513. μάστιγον A; corr. Dausq. et Pauw. — ἀρπυίῃσιν A et vulgo; correxi. — Cum his et sequentibus versibus cfr. Ψ, 362 sqq.

οἳ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν,
πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
ἐσσυμένως· οἳ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο
νόσφι νεῶν ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
ἵστατ' ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα,

καρπαλίμως ζεύγλῃσι μέγ' ἔκθορον ἀσχαλόωντες,
ἅρματα δ' ὦκα φέρεσκον ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα·
οὐδ' ἁρματροχιὰς ἰδέειν σθένον οὐδὲ ποδοῖιν

χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.
ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
ἕστασαν ἐν δίφροισι, πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις· οἳ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

Quem Nonnus imitatus est *l. c.* v. 236 sq.

καὶ βοέας μάστιγας ἐκούφισαν ἡνιοχῆες
ἱστάμενοι στοιχηδὸν ἀμοιβαίων ἐπὶ δίφρων.

279 sqq.

ἅρματα δ' εὐποίητα θοώτερα θυιάδος ἄρκτου
ἄλλοτε μὲν πεπότητο μετάρσια· πῆ δ' ἐνὶ γαίῃ
ἀκροφανῆ πεφόρητο μόγις ψαύοντα κονίης
καὶ ταχινῷ ψαμαθῶδες ἕδος τροχοειδέϊ κύκλῳ
ἅρματος ἰθυπόροιο κατέγραφεν ὁλκὸς ἀλήτης,
συμφερτὴ δ' ἔρις ἦεν· ἐγειρομένη δὲ καὶ αὐτὴ
στήθεσιν ἱππείοισιν ἀνηώρητο κονίη.
χαῖται δ' ἠερίῃσιν ἐπερρώοντο θυέλλαις.
ὀτρηροὶ δ' ἐλατῆρες ὁμογλώσσων ἀπὸ λαιμῶν
ὀξυτέρην μάστιγος ἐπερροίζησαν ἰωήν.

514. *ἔνθορον* A; *ἔκθορον* recte emend. Tychs. Illud enim non dicitur nisi de impetu faciendo: vid. I, 278. 318. III, 149. IV, 365. VI, 462. XI, 146. 151. 301. I, 316. IX, 175; alterum vario modo apud Quintum legitur, ut I, 553. II, 544 de telis manu evolantibus, I, 676. VII, 420. IX, 292. X, 440. XII, 16 de hominibus celeriter ex quocunque loco exeuntibus, VIII, 313 de anima ex corpore evolante, XII, 113 de surgente ex somno, denique IV, 550. 584 de equis eodem modo, quo nos dicimus: *ausgreifen.* Recte Spitzner. *observatt.* p. 45, ubi idem verbum etiam infra v. 522 recipiendum vidit, Homericum adduxit *Ψ*, 375 sqq.

— — — *ὦκα δ' ἔπειτα*
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι·
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι.

„*ἀσχαλόωντες*] Propter flagellorum ictus, quibus non excitanda erat eorum velocitas.“ PAUW.

515. Praeter locos ad 513 adscriptos cfr. Nonn. XVIII, 320 *ὠκυπέδιλος ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα βαίνων,* 324 *ἀπ' ἄστεος ἄστεα βαίνων.*

516. *οὐδὲ θ' ἁρματροχίασ ἰδέειν* mutilo versu (et in fine *) A, *οὐδέ τι ἁρμ.* C1; „*οὐδ' ἁρματροχίας ἰδέειν σθένος* vel *πέλεν.* In Hom. Iliad. *Ψ*, (504 sq., ubi cfr. Spitzn.) *οὐδέ τι πολλὴ Γίγνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχίη κατόπισθεν: nec retro multam signaverat orbita terram.* Differt autem ab *ἁματροχία,* quod collisionem curruum significat, ut Porphyrius cap. 3. quaest. Homeric. docet.“ RHOD. Recte ille: vid. *Ψ*, 422 *Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων,* ubi cfr. Spitzner.; sed accentum correxi, et *οὐδ'* edidi, non *οὐ δ'*, quod Tychs. et Lehrs. scripserunt. Monuit etiam Spitzner. *observatt.* p. 13. Versum Dausq. explevit scribendo *ἰδέειν ἦν*, quod receperunt Tychs. Lehrs., quorum illi facillima videbatur emendatio, cum absorptum esset *ἦν* praecedenti syllaba similis soni. Verum aliena est ea versus modulatio a Quinti elegantia, cui melius respondent Rhodomanniana inventa, quae tamen ab ejus usu abhorrent. Reposui igitur, quod utrimque commendatur, *ἰδέειν σθένον*: vid. III, 132. IV, 164. V, 567. VI, 529. 590. VII, 129. VIII, 115. 447. X, 177. 356. XI, 409. XII, 78. XIV, 98. 499. — Praeter locos supra allatos cfr. Nonn. XXXVII, 459 sq.

— — — *καὶ οὐ τροχόεντι σιδήρῳ*

ἐν χθονὶ σήματα, τόσσον ὑπεξέφερον δρόμον ἵπποι·
πουλὺς δ' αἰθέρ' ἵκανε κονίσαλος ἐκ πεδίοιο
καπνῷ ἢ ὀμίχλῃ ἐναλίγκιος, ἥντ' ἐν ὄρεσσιν
ἀμφιχέῃ πρώνεσσι Νότου μένος ἢ Ζεφύροιο
χείματος ἐγρομένου, ὁπότ' οὔρεα δεύεται ὄμβρῳ.
ἵπποι δ' Εὐμήλοιο μέγ' ἔκθορον· αἳ δ' ἐφέποντο
ἀντιθέοιο Θόαντος· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄϋτει
ἅρματι· τοὶ δ' ἐφέροντο δι' εὐρυχόρου πεδίοιο
— — — — — — —
ὅντινα δήιοι ἄνδρες ὑποτρομέουσι μάλιστα

λεπταλέης ἀτίνακτα τινάσσετο νῶτα κονίης.

517. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 215, quod non probaret versus interpunctionem, emendavit: ἐν χθονὶ σῆμ', ὅτι τόσσον etc. Sed neglexit ille, versum sine dubio de industria ita esse a Quinto modulatum, ut volubilititate sua equorum currentium celeritatem exprimeret, ut notissimum illud

αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Sentit quicunque aurium callet tereti judicio. Ea volubilitas perit et membro causali infertur nescio quid jejunitatis, si Gerhardi conjecturam admiseris. Accedit, quod pronominibus τοῖος et τόσος aut omnino sine particula, aut potius cum particula γάρ poni solent.

518. κονίσσαλος A et vulgo; correxi secundum ea, quae monuit Spitzner. *observatt.* p. 144.

519. ὀμίχλῃ A et vulgo; correxi: vid. ad II, 471.

522. ἔνθορον A et casu apud Tychs. remansit; ἔκθορον emend. Heyn. et recepit Lehrs.; vid. ad v. 514. — αἵδ' A; corr. Tychs. Se ipse refutat Pauwius scribens: „Nota genus foemineum, quod masculo saepe in his praefertur, ut Viri eruditi sciunt; nisi forte simplicius οἳ δ' ἐφέποντο scripserit Quintus."

524. τοίδ' A; corr. Tychs. — εὐρυχώρου A; tacite corr. *Rhodom.*, qui haec adnotavit: „Magnus hic est defectus. Primus autem a lacuna versus cum sequentibus non cohaeret. Ideo asteriscis eum notavi. Sunt autem haec fragmenta orationis, qua quispiam Graecorum Menelai equos laudat. Tota igitur narratio, qua cursum descripsit, et Thoantis atque Eurypyli e curru lapsum, intercidit." His nihil opus est addatur, nisi quae de codd. *Schowius* et *Tychs.* notaverunt, quorum ille postquam p. 71 ad utrumque versum *ubique lacunam* esse adnotavit, hanc insuper notam adjecit: „In V3 a dextris: ἄφες ἐνταῦθα στίχον ἕνα ἄγραφον μεταξὺ τοῦ Ἅρματι καὶ Ὅντινα. A sinistris: Ἐνταῦθα λείπεται στίχος εἷς. — In N:

— δι' εὐρυχόρου πεδίοιο.
καί μιν Τυδέος υἱὸς ἑῷ πόρε δώρον ἑταίρῳ.

Desunt ergo omnes versus a 523 — 574, nec lacunam aut charta vacua aut ulla nota critica prodit. — In C1 spatium chartae vacuum relictum est, in qua legitur: Λείπει οὐκ ὀλίγα. — Sic et in V12 et L12 lacuna vacuo unius aut duorum versuum spatio notata est. Tota narratio, qua Thoantis atque Eurypyli cursum eorumque de curru lapsum descripsit, intercidit." Postrema verba patet male a Rhodomanno descripta esse. Tychs. de E1 haec verba habet: „post v. 524 lacuna unius versus spatio relicto"; de C1: „post v. 524 lineae spatium"; de C2: „nullo spatio relicto finit paginam."

525. „Hunc versum retraho ad v. 521 ὄμβρῳ, et lego ὅντινα νήιοι ἄνδρες." HEYN. Hunc quoque versum ad orationem pertinere, qua Graecorum aliquis Menelai equos laudavit, quivis videt, neque Heynianum commentum pluribus refel-

— — — — — — —

Ἤλιδος ἐκ δίης, ἐπειὴ μέγα ἔργον ἔρεξε
παρφθάμενος θοὸν ἅρμα κακόφρονος Οἰνομάοιο,
ὅς ῥα τότ' ἠιθέοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον
κούρης ἀμφὶ γάμοιο περίφρονος Ἱπποδαμείης·
ἀλλ' οὐ μὰν κεῖνός γε καὶ ἱππασίῃσι μεμηλὼς

---

lere operae pretium est. Ei orationi autem quomodo hic versus interseri potuerit, optime oratio demonstrat, qua apud Xenoph. Anab. VII, 3, 26 Thrax quidam Seuthae equum dono tradit: „*προπίνω σοι — καὶ τὸν ἵππον τοῦτον δωροῦμαι, ἐφ' οὗ καὶ διώκων ὃν ἂν ἐθέλῃς αἱρήσεις καὶ ἀποχωρῶν οὐ μὴ δείσῃς τὸν πολέμιον.*“ Ita qui curru vehitur equis Menelai aut eorum similibus juncto is profecto est,

ὅντινα δήιοι ἄνδρες ὑποτρομέουσι μάλιστα.

526. *ἤλυδος* A; tacite corr. Rhod., qui hoc addit: „haec ab aliis abrepta sunt.“ — *ἔρεξεν* A et vulgo; correxi.

527. *παρφάμενος* A; „*παρφθάμενος* vel *προφθάμενος.*“ RHOD. Illud jure praetulerunt editores: cfr. *K*, 364 *παραφθαίῃσι πόδεσσι.* X, 197 *παραφθάς.* *Ψ*, 515 *οὔτι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον.* — *κακο Οἰνομάοιο* A, *κακόφρονος Οἰνομάοιο* V 1 2 a, et ita jam Rhodomannum legisse ex versione ejus apparet: *maligni* Oenomai.“ In idem incidit Dausq., qui tamen praeterea haec ad Myrtilum referenda esse ratus *κακὸς δμωὸς Οἰνομάοιο*, et pro *παρφάμενος,* quod junctum cum *ἅρμα* vel ipsi *durum* videbatur, *ῥηξάμενος* conjecit. Pauw. memorata Rhodomanni emendatione sic pergit: „Non improbo, sed dubito, quia *παρφάμενος* respicere potest consilium, quod cum Myrtilo iniit Pelops: *persuadens citum currum Oenomai ita adornare et instruere, ut inter currendum fracto axe subverteretur.* Id autem, quod sic desideratur, inter *ἔρεξεν* et *παρφάμενος* stare potuit. Hoc certe non improbabile: quamquam *μέγα ἔργον ἔρεξεν* forte mallet victoriam sine dolo illo adhibito, qui sane opus magnum attenuabat.“ De his nihil addo.

528. *ὅς ῥὰ τότ'* A; corr. Tychs. Equidem olim offensus particula *τότε*, quia non eo tantum tempore, quo Pelops in Elidem venit, sed per omne tempus, ex quo nubilis ambiebatur Hippodamia, procis Oenomaus insidiabatur, aut *ὅς ῥά ποτ'*, aut *ὃς πάρος* conjectabam. Et videbatur eam suspicionem adjuvare imperfectum *τεῦχεν*, quod cave in *τεῦξεν* mutes. Sed *τότε* omnino *antiquiora tempora* designare poterat haud scio an accuratius indicata in iis, quae exciderunt. Idem simileve versus initium legitur I, 170. II, 603. III, 431. V, 631. VI, 179. VII, 351. X, 78. XIII, 54. XIV, 632.

530. *μὴν* A, *μὲν* Pauw. errore, quod in ceteras editiones transiit. Sed apud Quintum *μάν* restituendum esse hi loci demonstrant: I, 371. III, 118. IV, 36. VI, 422. XIV, 39. 97, quibus locis omnibus cum *ἀλλ' οὐ μάν* legitur, idem et h. l. et XIII, 420 restituendum est. Contra VII, 595. XIV, 639 *οὐ μὴν οὐδέ* reliqui. Utriusque particulae forma tantum diversae usus apud varios poetas varius est, nec dum ad certas regulas, si quidem id ubique fieri possit, redactus. Ad quem laborem ut aliquid conferam de Homero quaedam observare placet. Primum is semper *καὶ μήν* dixit, non *καὶ μάν*: *T*, 54. *Ψ*, 410. *π*, 440. *λ*, 582. 593. Deinde, si quid video, *μάν*, quae est plenior et gravior forma, sequente vocali praetulit: cfr. *μὰν ἔτι Π*, 14. *ἦ μὰν αὖτ' B*, 370. *ἦ μὰν Αὐτομέδων P*, 429, *ἦ δὴ μὰν ὀλίγον* 538. *ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν N*, 354. *οὐ μὰν ἔτι P*, 41. *οὐ μὰν ἧμιν* 415. *λ*, 344. *οὐ μὰν οὐδ' Δ*, 512. *Ψ*, 441. *οὐ μὰν οὔτ' ρ*, 440. *οὐ μὰν αὖτ' N*, 414. *Ξ*, 454. *οὐ μὰν οἶδ' O*, 16. *οὐ μὰν ἔς γε* 408. *μὴ μὰν ἀσπουδί Θ*, 512. *O*, 476. X, 304. *ἔσται μὰν ὅτ' ἂν Θ*, 373. Contra vid. *εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι*

ἵππους ὠκύποδας τοίους ἔχεν, ἀλλ' ἄρα πολλὸν
ποσσὶν ἀφαυροτέρους· οἳ γάρ ῥ' εἴδοντ' ἀνέμοισιν."
ἦ μέγα κυδαίνων ἵππων μένος ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἀτρείδην· ὃ γὰρ ἧσι περὶ φρεσὶ γήθεε θυμῷ·
τοὺς δὲ μέγ' ἀσθμαίνοντας ἄφαρ θεράποντες ἔλυσαν
ζεύγλης· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀελλόποδας λύον ἵππους
πάντες, ὅσοις ἐν ἀγῶνι δρόμου πέρι δῆρις ἐτύχθη·
ἀντίθεον δὲ Θόαντα καὶ Εὐρύπυλον μενεχάρμην
ἠκέσατ' ἐσσυμένως Ποδαλείριος ἕλκεα πάντα,
ὅσσα περιδρύφθησαν ἀπὲκ δίφροιο πεσόντες·
Ἀτρείδης δ' ἀλίαστον ἐγήθεεν εἵνεκα νίκης·
καί οἱ ἐϋπλόκαμος Θέτις ὤπασε καλὸν ἄλεισον

A, 302. *ἦ μὴν καί B*, 291. *I*, 57. *οὐ μήν οἱ Ω*, 52, quocum pugnat *ἄγρει μάν οἱ E*, 765. Sed haec indicasse sufficiat.

531. *ἔσχεν* A, *ἔχεν* C1 et ita corr. Pauw.

532. *γάρ τ'* A et vulgo, quas particulas Quintus non videtur junxisse. Ille *γάρ ῥ'* scripserat: vid. I, 24. 683. 780. II, 33. IV, 201. 469. VI, 593. X, 256. XIV, 517. Itaque idem V, 145 restitui. — Quod autem ille Achivus comparatione instituta Menelai equos celebrat, ex Homero hausit *l. c.* v. 346 sqq..

οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἐσθλοί.

Oenomai equos in certamine describendo bis memoravit Nonn. *l. c.* 141 sq. 308 sqq.

533. *ἵππου* A; emend. Rhod.

534. „Connexio non est bona: scribendum suspicor: *ὃ δ' ἄρ' ἧσι.*" PAUW. Idem ego quoque olim repositurus eram, quia Menelai gaudium non videretur laudationis illius, sed potius laudatio illa gaudii causa esse. Et id etiam probetur eo, quod apud Homerum de Menelao Antilochi modestia emollito v. 597 legitur: *τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη*. Nunc tamen vulgatam praesertim in lacunoso loco retinere satius visum. Fieri enim potest, ut in perditis versibus expositum fuerit, consulto illum Achivum laudibus Menelai equas celebrasse, quo ipsum exhilararet ejusque sibi gratiam conciliaret. Tum recte haec adjecta fuissent hoc sensu: „equos celebravit et eos celebrando ipsum Menelaum; hic *enim* laudatis equis gaudebat." — „Super *περί* in C1 scripta fuit vox addito infra ^ signo, sed erasa est." TYCHS.

535. *θεράποντε* A, *θεράποντες* E1 et ita corr. Rhod.

536. *οἰδὲ* A; tacite corr. Rhod. — Ego olim in *emendatt.* p. 203. ex XII, 173, 562. XIV, 590 scribendum putabam *ὡς δὲ καὶ ἄλλοι*, quod sane recte dictum esset. Et sufficiebat *ὡς δὲ καὶ αὐτοὶ* scribere, quod a me scriptum esse putavit Struv. *observatt.* p. 8: vid. Apoll. Rhod. III, 732. 902. IV, 83. 991 et alibi. Sed recte habet vulgata: vid. supra ad v. 368. Eo quod famuli Menelai equos solvebant, ceteri et ipsi, ut suos quisque equos solveret, incitati sunt.

537. *περὶ* mutilo versu A; *δρόμου* interserit Rhod., quo recepto *πέρι* scripsit Tychs.

538. Homericae clausulae *Ἀντίλοχος μενεχάρμης N*, 396 imitationem indicavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86.

540. *ἀπ' ἐκ* A et vulgo, *ἀπὲκ* Lehrs. edidit ex sententia Spitzneri in *excursu XVIII* ad Iliadem. Quod autem Quintus Thoantem et Eurypylum tracto curru lapsos et vulneratos fecit, secutus est Homerum

χρύσεον, ἀντιθέοιο μέγα κτέαρ Ἠετίωνος,
πρὶν Θήβης κλυτὸν ἄστυ διαπραθέειν Ἀχιλῆα.
ἄλλοι δ' αὖθ' ἑτέρωθι μονάμπυκας ἔντυον ἵππους
ἐς δρόμον ἰθύνοντες, ἕλοντο δὲ χερσὶ βοείας
μάστιγας, καὶ πάντες ἀναΐξαντες ἐφ' ἵππων
ἕζονθ'· οἳ δὲ χαλινὰ γενειάσιν ἀφρίζοντες
δάπτον, καὶ ποσὶ γαῖαν ἐπέκτυπον ἐγκονέοντες
ἐκθορέειν· τοῖς δ' αἶψα τάθη δρόμος· οἳ δ' ἀπὸ νύσσης
καρπαλίμως οἴμησαν ἐριδμαίνειν μεμαῶτες,
εἴκελοι ἢ Βορέαο μέγα πνείοντος ἀέλλαις
ἠὲ Νότου κελάδοντος, ὅτ' εὐρέα πόντον ὀρίνει
λαίλαπι καὶ ῥιπῇσι, θυτήριον εὖτ' ἀλεγεινὸν
ἀντέλλῃ ναύτῃσι φέρον πολύδακρυν ὀϊζύν·
ὣς οἵγ' ἐσσεύοντο κόνιν ποσὶ καρπαλίμοισιν
ἐν πεδίῳ κλονέοντες ἀπείριτον· οἳ δ' ἐλατῆρες

---

v. 391 sqq., quem etiam Nonnus imitatus est v. 367 sqq.

545. *ἑτερωθε* A et vulgo, *ἑτέρωθεν* C1; alterum dedi ex correctione Spitzneri *emendatt.* p. 72 sq. — *μώνυχας* AC12, *μωνάμπυχας* V, *μονάμπυκας* E1 V123, quod jure recepit et de equis *celetibus* intelligendum esse monuit Tychs. In ea re Quintum ab heroicae aetatis more recessisse inter omnes constat. Rhod. *μονώνυχας* vel *φερώνυχας* conjecit, *solidungulos* vertit. — Olim ego post hunc plures versus excidisse putabam, quibus Stheneli et Agamemnonis et ceterorum nomina enumerata fuerint. Sed nec v. 465 nec v. 472 ceteri, qui certaverint, praeter victorem commemorati sunt.

548. *ἕζοντ'* ex Pauwiana editione in ceteras omnes transiit. Notavit Spitzner. *observatt.* p. 95.

549. Tychs. *δάκνον* conjecit. Sed eodem modo VII, 319 de equo legitur: *ὃ δ' ἐρυκανόωντα χαλινὸν δάπτει ἐπιχρεμέθων* legitur. Nec XI, 176 *ἐξόπιθεν δάπτουσι* canes porcellas devorant, sed tantum morsibus vexant. — *ποσσὶ* A; tacite corr. Rhod.

550. *τοῖσδ'* A; tacite corr. Rhod. — *δρόμος* mutilo versu A, nec quidquam auxilii e codd. affertur. „*τοῖς δ' αἶψα τάθη δρόμος* vel *τοῖς δ' αἶψα δρόμος τέταθ'*." RHOD. Hoc praetulit Tychs., haud scio an propter Ψ, 757 *τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος*, ego illud, quod ipsum adscripto loco juvatur. Male autem Pauw., quia Rhodomannianum paullo durius de equitibus dicatur, *δρόμος ἕαδ'* conjecit, ut error enatus sit ex similitudine vocum *οἵδ'* et *ἕαδ'*. Vides jam illis temporibus id quod pro simplicitate sua et usu verum haberi debebat, postpositum esse insolito, quod malo acumine in literarum apices intento inventum est.

552. *ἴκελοι* A; corr. Tychs. — *ἀέλλῃς* ex sententia Heynii Tychs. Lehrs.: vid. *prolegg.* II, 2, § 2.

553. *ὄρινεν* A et vulgo; *ὀρίνει* ego scripsi: vid. *prolegg.* II, 2, §. 39.

554. „*θυτήριον* non est *thuribulum* (quemadmodum vertit Rhodom.), sed *ara* coelestis, australis stella, tempestatis nuntia. Vid. Arat. phaenom. v. 408 sqq." TYCHS. Alexandrinus ita descriptionem exorditur:

ἀλλ' ἄρα καὶ περὶ κεῖνο Θυτήριον ἀρχαίη Νὺξ
ἀνθρώπων κλαίουσα πόνον χειμῶνος ἔθηκεν
εἰναλίου μέγα σῆμα.

555. *φέρων* A; tacite corr. Rhod.

556. *ποσσὶ* A; tacite corr. Rhod.

557. *οἵδ'* A; tacite corr. Pauw.

ἵπποις οἷσιν ἕκαστος ἐκέκλετο, τῇ μὲν ἱμάσθλην
ταρφέα πεπληγώς, ἑτέρῃ δ' ἐνὶ χειρὶ τινάσσων
νωλεμὲς ἀμφὶ γένυσσι μέγα κτυπέοντα χαλινόν·
ἵπποι δ' ἐῤῥώοντο· βοὴ δ' ἀνὰ λαὸν ὀρώρει
ἄσπετος· οἱ δ' ἐπέτοντο διὰ πλατέος πεδίοιο·
καί νύ κεν ἐσσυμένως ἐξ Ἄργεος αἰόλος ἵππος
νίκησεν μάλα πολλὸν ἐφεξομένου Σθενέλοιο,
εἰ μὴ ἄρ' ἐξήρπαξε δρόμου, πεδίον δ' ἀφίκανε

---

558. *οἷσιν* mutilo versu A, et in
β α
omnibus mss. lacuna. — *ἕκαστος οἷσιν*, tum spatium C 1. — *ἱμάσθλῃ* A et vulgo. — „Post *ἕκαστος* restituo *ἐκέκλετο*.“ RHOD. „Versus etiam mutilus: Rhodomanni *ἐκέκλετο* non displicet. Sic tamen *πεπληγὼς ἱμάσθλῃ* minus conveniens est: nam *hortabatur* aliquid mitius et benignius videtur requirere. An scribendum: — *ἕκαστος ἐκέκλετο τῇ μὲν ἱμάσθλην Ταρφέα πεπληγώς*, *illa quidem* (potius *altera manu. K.*) *flagrum crebro percutiens?* Equites et aurigae, ut notum, flagrum saepe quassant, et id facientes flagrum ipsum percutiunt, ut sic sonum edat proprium ac domesticum. Id *πεπληγὼς ἱμάσθλην* dixit Quintus, nisi memet fallam, et cum *ἐκέκλετο* mire conspirat. Imo hoc ideo etiam commendabile, quia *τῇ μὲν ἱμάσθλῃ* nimis affine est, et ubi *ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ* sequitur, nimis etiam ambiguum. Nam *τῇ* vix ac ne vix ab *ἱμάσθλῃ* avelli potest: hoc certum et perspicuum. — Brodaeus Dausquejo teste *ἐφέζετο* abesse augurabatur, perquam inficete et perquam incongrue, ita vivam ac valeam.“ PAUW. Vid. ad IX, 259. *Ἐκέκλετο* supplevit etiam Canter. *nov. lectt.* III, 7, p. 42.

559. *ἐν* A et vulgo; *ἐνὶ* Lehrs. scripsit ex sententia Wernickii *ad Tryph.* p. 174, recte: vid. *prolegg.* II, 2, §. 21. — *χερὶ* A; corr. Rhod.

560. *γένυσι* A; vitium indicavit Pauw., corr. Tychs.

562. *οἵδ'* A; corr. Tychs.

563. *αἴολος* A et vulgo; corr. Lehrs.

565. *ἄρ* A; tacite corr. Rhod. — „*εἰ μὴ ἄρ' ἐξήρπαξε*] dura omissio τοῦ *αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ δρόμου e curriculo*, nisi fuit *δρόμον*, *extra lineam facere* vel *rapere cursum*.“ HEYN. Ex ejus igitur conjectura apud Tychs. et Lehrs. *δρόμον* legitur, cui stabiliendo adhiberi potest v. 517 *τόσσον ὑπεξέφερον δρόμον ἵπποι*. Verum recte jam Rhodom. locum interpretatus est ita: *nisi e curriculo abripuisset herum, et in campi obliquum evagatus esset crebro.* Vid. infra v. 584 *εἰ μάλα πολλάκι νύσσης Ἐξέθορεν* et Ψ, 319 sq.

ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς
ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει,

quem suo more expressit Nonn. *l. c.* 196 sqq.

— — κατὰ μέσσον ἀγῶνος
ἄλλος ἀνὴρ ἀδίδακτος ἀπόσσυτον ἅρμα παρέλκων
πλάζεται ἔνθα καὶ ἔνθα, καὶ ἀντιπόρων δρόμος ἵππων
ἄστατος οὐ μάστιγι βιάζεται, οὐδὲ χαλινῷ
πείθεται· ἡνίοχος δὲ μετάτροπος ἔκτοθι νύσσης
ἕλκεται, ᾗχι φέρουσιν ἀπειθέες ἅρπαγες ἵπποι.

Et similis est locus de Phaethontis equis XXXVIII, 324 sqq.

— — — οἳ δὲ μανέντες
κέντρον ὑποπτήσσοντες ἀφειδέος ἡνιοχῆος
ἀρχαίης ἀέκοντες ὑπὲρ βαλβῖδα κελεύθου
ἀξονίην παρὰ νύσσαν ἀλήμονες ἔτρεχον ἵπποι.

ἀμφίκανε A, *ἀφίκανε* E 1 C 12, et ita corr. Rhod.

πολλάκις· οὐδέ μιν ἐσθλὸς ἐὼν Καπανήιος υἱὸς
κάμψαι ἐπέσθενε χερσίν, ἐπεὶ ῥ' ἔτι νῆις ἀέθλων
ἵππος ἔην· γενεῇ γε μὲν οὐ κακός, ἀλλὰ θοοῖο

---

566. Cfr. Nonn. X, 14 *πολλάκι δ' ἀστήρικτος ἐὼν ἀνεπάλλετο θώκων.* — *οὐδὲ μὲν* A; emend. Rhod. — *ἐσθλὸς* mutilo versu A, *ἐσθλὸς ἐὼν* supplet Rhod., quem jure secuti sunt editores, *ἐσθλὸς ἑῆς* Brodaeus pronomine nimis a substantivo remoto, *ἐσθλὸς ἄρα* pejus etiam Pauw. notatus ob id a Dorvill. *vann. crit.* p. 337.

568. *γενεῇ δὲ μάλ'* A et vulgo. „*οὐ μάλα κακός* non placet de equo adeo eximio; neque vocula *μάλα* apte cum *γενεῇ* copulari potest. Nonne scribendum *γενεῇ δὲ μὲν οὐ κακὸς, ἀλλὰ θοοῖο* etc.? Sic certe melior etiam est verborum nexus.“ PAUW. Recte vitium animadvertit, quamquam nec quod maxime offendit posituram vocabuli *μάλα* notavit, et imperite quod ferri nequit conjecit. Quintus dubitari nequit quin *γενεῇ γε μὲν οὐ κακός* scripserit. Utuntur his particulis, quae num omnino recte jungi possent olim dubitatum esse constat, Epici, ubi enuntiatum antecedens sequente enunciato ita limitatur, ut illud verum quidem esse concedatur, alterum autem illi quodammodo oppositum non minus verum esse adjiciatur. Inde primo loco id vocabulum ponitur, quod aut alteri antecedentis membri vocabulo nominatim opponitur, ut h. l. *γενεῇ*, quod repugnat aliquatenus verbis *νῆις ἀέθλων*, aut oppositionis ad totam rem pertinentis quasi caput est. Id vocabulum rite particula *γέ* effertur, tum *μέν* additur, quo indicatur post hoc posterius membrum prius mente repetendum esse. Inde cave adversativo membro, si quod forte sequitur, oppositionem particulae *μέν* contineri arbitreris. Ita h. l. falleretur qui ad illud *γενεῇ γε μὲν οὐ κακός* referendum existimaret *ἀλλὰ θοοῖο — γένος ἔσκεν Ἀρίονος.* Potius membrorum haec est relatio: *γενεῇ γε μὲν οὐ κακὸς* (*ἀλλὰ θοοῖο — γένος ἔσκεν Ἀρίονος*), *τῶν ἀέθλων δὲ νῆις.* Ex his patet accedere me non posse Naegelsbachio, qui *ad Il.* p. 158 in ea locutione particulam *μέν at denotare* existimat. Potius *γε μέν* ita *verti posse* dicendum erat. Jam locos quosdam adducamus, quorum quae ratio sit facile perspicitur:

Λ, 811 sqq.

σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς
ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.

Θ, 133 sq.

δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον
οἶδέ τε καὶ δεδάηκε· φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστιν.

Quint. III, 429 sq.

βλήμενον ἐκ θεόφιν· θνητῶν γε μὲν οὔτινι βλητὸς
ἦεν, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὸς εὐρυπέδοιο.

Apoll. Rhod. I, 202 sq.

σὺν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου παῖς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο.

id. IV, 766 sqq.

καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
πάντας ἀπολλήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
τρηχύνοι πέλαγος· Ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω.

Sunt autem alii loci, in quibus quomodo membra ad se invicem pertineant paullo difficilius est dicere. Ita Apoll. Rhod. III, 486 sqq.

βάσκ' ἴθι καὶ πινυτοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
ὄρνυθι λισσόμενος· μελέη γε μὲν ἡμὶν ὄρωρεν
ἐλπωρή, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν,

i. e. quamquam misera est spes in mulieribus posita, tamen matris opera invoca. Id. III, 1047 sqq.

— — ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ' ἄσχετον (sic!) *ἀΐσσουσα*

θεσπέσιον γένος ἔσκεν Ἀρίονος, ὃν τέκεν ἵππων

φλὸξ ὀλοῶν ταύρων· τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
ἔσσεαι, ἀλλ᾽ αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μήποτ᾽ ἀέθλου
χάζεο,

ubi cave ad membrum illud *τοῖός γε μὲν* etc. referas *ὅμως* etc. Sensus potius hic est: illa quidem corporis conditio *unum tantum diem* durabit, sed *per hunc diem* te tutum ab omni injuria reddet. Id. ibid. 1091 sqq.

ἐν δ᾽ αὐτῇ δ᾽ Ἰαωλκὸς ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν᾽ οὐδέπερ οὔνομ᾽ ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα
Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.

Patet Iasonem aliquid esse vinculi Aeaeam insulam inter et Iolcum longe dissitas memorare velle hoc modo: in Iolco ne nomen quidem Aeaeae audire licet, quamquam inde oriundus Minyas Orchomenum quondam condidit, unde Phrixus profugus Aeaeam venit. Porro Theocr. XXII, 58 sq.

ΠΟΛΥΔ. ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος ἠδ᾽ ὑπερόπτης.
ΑΜΥΚ. τοιόσδ᾽ οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μὲν οὐκ ἐπιβαίνω,

i. e. sum sane ferox et superbus, sed tamen tuam patriam non ingredior, quod tu scilicet facis illud vitium mihi exprobrans. — Interdum oppositio membrorum tam exigua est, ut *γε μέν* facile cum simplice *δέ* commutari possit, ut Apoll. Rhod. IV, 1423 sqq.

— — — καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακροὶ
βλάστεον ὅρπηκες· μετὰ δ᾽ ἔρνεα τηλεθάοντα
πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.

id. ibid. 1464 sqq.

— — — Βορέαο μὲν ὡρμήθησαν
υἷε δύω πτερύγεσσι πεποιθότε, ποσσὶ δὲ κούφοις
Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
ὄσσε βαλεῖν, πέμπτος δὲ μετὰ σφίσιν ἔσσυτο Κάνθος.

Saepe, si carminis ambitum spectes, scuti Hesiodei auctor hac formula usus est: vid. 5. 50. 139. 171. 209. 300, qui loci non opus est accuratius exponantur. Sed eximendi sunt 282 sq. 288. 301, ubi pronomen cum *γέ* connectendum. Postquam locutionis vim et usum demonstravimus, locos addere placet, in quibus ea apud Quintum a me restituta est: V, 468 sqq,

ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσέος ἀργαλέον κῆρ
χερσὶν ἐμῇς, ἐπειή με κακῇ περικάββαλεν ἄτῃ
λυγρὸς ἐὼν μάλα πάγχυ· πάθοι γε μὲν ἄλγεα θυμῷ.

Sensus: utinam Ulixes mea manu periisset; sed cum hoc non sit effectum, utinam *certe* mala multa perpetiatur. — IX, 205 sqq.

— — — οὐδὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένους· πολέες γε μὲν οὐκ ἀλέγοντες ἀνάκτων
ἐκ πολέμοιο φέβοντο μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν,

ubi multos quidem Trojanorum fugisse, tamen ceteros a ducibus in pugna retentos esse innuit. Denique XIV, 556 sqq.

— — — οἵ δ᾽ ὅγε χεῖρας
κάμνε πολυτλήτους· πολλοί γε μὲν ἔνθα καὶ ἔνθα
σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί.

Ajax omnibus tempestatis terroribus, quominus indefessus in terram evadere studeat, non deterretur. Uno loco, quo et ipso olim easdem particulas restituturus eram, V, 309 sqq.

ἀλλὰ νόον μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερός εἰμι
σεῖο μετ᾽ Ἀργείοισι, βίῃ γε μὲν ἀμφήριστος
ἢ καὶ ἀγανότερος,

id nunc facere dubitavi propter antecedens *νόον μέν*.

Ἄρπυια Ζεφύρῳ πολυηχέϊ φέρτατον ἄλλων
πολλόν, ἐπεὶ ταχέεσσιν ἐριδμαίνεσκε πόδεσσι
πατρὸς ἑοῖο θοῇσι καταιγίσι, καί μιν Ἄδρηστος
ἐκ μακάρων ἔχε δῶρον, ὅθεν γένος ἔπλετο κείνου·
— — — — — —
καί μιν Τυδέος υἱὸς ἑῷ πόρε δῶρον ἑταίρῳ
Τροίῃ ἐνὶ ζαθέῃ· ὃ δέ οἱ μέγα ποσσὶ πεποιθὼς
ὠκὺν ἐόντ' ἐς ἀγῶνα καὶ εἰς ἔριν ἤγαγεν ἵππων
αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ὀϊόμενος μέγα κῦδος
ἱππασίης ἀνελέσθαι· ὃ δ' οὔτι οἱ ἦτορ ἴηνεν
ἀμφ' Ἀχιλῆος ἄεθλα πονεύμενος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
* * * * * *ἱκάνειν*
δεύτερος, Ἀτρείδης δὲ παρήλασεν ὠκὺν ἐόντα
ἰδρείῃ· λαοὶ δ' Ἀγαμέμνονα κυδαίνεσκον

---

570. Sine dubio parum intellexit *Π*, 150 de Achillis equis:
τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια Ποδάργη,
et de Harpyia cogitavit, cum Homerus celerrimam equam designasset.

571. *ἐρίδμαινε* A, *ἐριδμαίνεσκε* VV3 E1 a et ita corr. Pauw. et ante eum Scalig. ap. Dorvill. *vann. crit.* p. 340.

573. *ἔσχε* E1.

574. Lacuna jam in A vacuo spatio indicata nullo codice expletur. „In codicibus, ut C12, plerumque lineae vacuum spatium relinquitur, in E1 et M2 duarum linearum.“ TYCHS. „Deest hic aliquid, quomodo Stheneli equus ad Diomedem pervenerit; verum non est magna sensus jactura, quae hoc versu redintegrari potest
τὸν δ' ἄρα Τυδεΐ δῶκεν· ὁ δ' αὖ μιν κάλλιπεν υἱῷ,
illum ergo Tydeo donaverat, qui rursus filio illum reliquerat.“ RHOD. Patet potius plures versus deesse: nam verba *καί μιν Ἄδρηστος Ἐκ μακάρων ἔχε δῶρον* non Stheneli equum, sed ipsum Arionem spectant. Quomodo enim ille equus, si Adrastus diu mortuus eum jam dono acceperat, in certaminibus decimo belli Trojani anno institutis *νῆις ἀέθλων* esse potest?

575. *ὁ δὲ* A; corr. Pauw. — *οἱ* om. E1.

576. *εἰς* A; tacite corr. Rhod.

577. *ὀϊδόμενος* A, *ὀϊόμενος* VE1, et ita corr. Rhod.

578. *οὐδ'* AC12, *ὁ δ'* E1. — *ἴηκεν* AC12, *ἴηνεν* E1. — Utrumque jam Rhod. correxerat hac nota addita: „*ἴηνεν* pro *ἴηκεν* reposui et ex *οὐδ' ὁ δ'* feci.“

579. *πονέεσθαι* C2. Spitzner. *observatt.* p. 98 *πονευμένου* conjecit illaturus solitam participii enallagam. Sed ea h. l. aliena est: ipse Spitznerus participium recte etiam ad fortem Stheneli equum referri posse judicavit. — *ἦ γὰρ ἔμελλεν ἱκάνειν* versu hypermetro A, *ἱκάνειν* om. C1, nullo sensu. „Expunge *ἔμελλεν* et lege *ἵκανεν.*“ RHOD. Eum et Pauw. probavit, qui more suo *ἔμελλεν* ortum putat ex *ἔκελλεν*, quod pro *ἵκανεν* in libris quibusdam lectum fuerit, et ceteri editores. Mihi quidem emendatio ea satisfacere non potuit cogitanti usitatam esse apud Quintum versus clausulam *ἦ γὰρ ἔμελλε* vel *ἔμελλον* de eo, quod fatali quadam necessitate imminet: vid. I, 713. 778. III, 14. 700. X, 51. 94. 329, eandemque h. l. aptissime locum habere videnti. Quidni enim accuratius rem ita exornare poterat:
ἦ γὰρ ἔμελλεν
[ἵππῳ πλαζομένῳ πεφορημένος ἐκτὸς] ἱκάνειν
δεύτερος.
Itaque lacunae signa posui.

ἵππον τε Σθενελοῖο θρασύφρονος ἠδὲ καὶ αὐτόν,
οὕνεκα δεύτερος ἦλθε, καὶ εἰ μάλα πολλάκι νύσσης
ἐξέθορεν, μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ οἷς ποσὶ θύων.
καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρείδῃ Θέτις ὤπασε καγχαλόωντι
ἀργύρεον θώρηκα θεηγενέος Πολυδώρου·
δῶκε δ' ἄρα Σθενέλῳ βριαρὴν κόρυν Ἀστεροπαίου
χαλκείην καὶ δοῦρε δύω καὶ ἀτειρέα μίτρην.
ἄλλοις δ' ἱππήεσσι καὶ ὁππόσοι ἤματι κείνῳ
ἦλθον ἀεθλεύσοντες Ἀχιλλῆος ποτὶ τύμβῳ
δῶρα πόρεν πάντεσσιν· ἐπὶ σφίσι δ' ἄχνυτο θυμὸν
υἱὸς Λαέρταο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν
ἀλκῆς ἱέμενον κρατερῶν ἀπέρυξεν ἀέθλων
ἕλκος ἀνιηρόν, τό μιν οὔτασεν ὄβριμος Ἄλκων
ἀμφὶ νέκυν κρατεροῖο πονεύμενον Αἰακίδαο.

---

583. *εἰ πολλάκι* AE1 C1, *εἰ πολλάκι* C2, *εἰ πολὺ πολλάκι* V12, quod recte judicat Tychs. Lascaris esse supplementum, cui multo praestat Rhodomanni coniectura *εἰ μάλα πολλάκι* jure recepta ab editoribus: vid. V, 430. Dausq. ineptissime *εἵνεκα πολλάκι νύσσης* hariolatus est. „De equite et equo in his promiscue loquitur Quintus, ut ex praecedentibus etiam constat: minus accurate profecto. Erunt, qui pro *μάλα* nihilominus sic aliquid abesse suspicabuntur, quod equum denotet signate. Sed quodnam illud esse posset ego hercule perspicere non valeo. Quare hactenus Rhodomanni suspicionem probo.“ PAUW. Nihil est offensionis in illa subjectorum mutatione, cum peritis quidem ex adjectis vocabulis dubium esse nequeat, quod in quoque membro sit subjectum.

587. *κόρην* E1. — *ἀστεροπαῖαν* AE1; emend. Rhod. „Ex *Φ*, 140. Thorax tamen jam dono datus Archilocho *Ψ*, 560.“ HEYN.

588. *δοῦρε δύω* constat sollemnem esse herois armationem: vid. Spitzner. ad *Δ*, 43. — *μήτρην* E1. — *μίτρην* cum Rhod. *balteum* vertisset, recte Pauw. adnotat: „*validam zonam:* vide Iliad. *Δ*, 136 et alibi. Interpres non intellexit.“

590. *ἀεθλήσοντες* A et vulgo, quod correxi ex constante tum ceterorum Epicorum tum Quinti — IV, 113. 117 — usu; recte autem VI, 494 *ἀθλήσαντες* legitur. — *ἀχιλῆος* A; tacite corr. Rhod. —

594. *ὄμβριμος* A; corr. Tychs.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄλλοι μὲν ἀπηνύσθησαν ἄεθλοι,
δὴ τότ' Ἀχιλλῆος μεγαλήτορος ἄμβροτα τεύχη
θῆκεν ἐνὶ μέσσοισι θεὰ Θέτις· ἀμφὶ δὲ πάντη
δαίδαλα μαρμαίρεσκεν, ὅσα σθένος Ἡφαίστοιο
ἀμφὶ σάκος ποίησε θρασύφρονος Αἰακίδαο·
καὶ τὰ μὲν εὖ ἤσκητο θεοκμήτῳ ἐπὶ ἔργῳ·

---

1. *δὴ πολλοὶ* A et vulgo; contra quam scripturam in *emendatt.* p. 203 haec monui: „at vero non *multa* tantum aut *pleraque*, sed uno excepto omnia finita erant certamina. Cfr. v. 122.

νῦν μὲν δὴ κατ' ἀγῶνος ἀέθλια πάντα τελέσθη.

Itaque non recte dictum est *πολλοί*, quod sentiens Rhodom. ita interpretatus est: *multifaria certamina*. Sed haec significatio non inest vocabulo. Quintus scripserat *ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄλλοι μὲν* —, cum *cetera* certamina finita essent.“

3. *πάντῃ* A; *πάντη* Tychs. Lehrs.

5. *πόιησε* A.

6—101. Pervenimus jam ad eum locum, quo Quintus Achillis clipeum ab Homero luculentissime depictum suo more descripsit. In ea descriptione antequam singula cum singulis conferamus, in universum quomodo ea in re poeta versatus sit paucis demonstrare placet. Et primum quidem cum Quintus Ajacis mortem narraturus ad Achillis arma eorumque judicium delatus esset, triplici omnino ratione rem instituere poterat. Aut enim, cum notissima esset atque celebratissima illa Achillei clipei descriptio, poterat eum summa arte factum multisque imaginibus distinctum esse paucis versibus brevi indicare. At vero si eum clipeum, quem singularem fuisse inter omnes constabat, tam nude retulisset, tacite visus esset ad Homerum lectores ablegare, eoque indicare se totum ex Homero pendere, et si quid ab eo jam esset uberius expositum suo Marti minus confidere. Accedebat, quod inde ab Homeri *ἀσπιδοποιΐᾳ* locus ille de imaginibus in clipeo veste aliisve rebus effictis tantopere in omnium poetarum usum studiumque venerat, ut occasione optima data vix ab ea materia abstinere poterat Epicus. Itaque illam quidem viam inire noluit: noluit etiam alteram, qua dubitari non potest quin pari in causa processerit Nonnus, cujus imitationes in superiore libro interpretando accuratius cognovimus. Poterat enim singulas res fidissime secundum Homerum sed aliis verbis enarrare. Verum hoc a Quinti mente et consilio alienum, qui cum singula verba locutionesque singulas etiam sententias prudenter ex Homero hauserit, et omnem omnino narrandi ordinem et colorem ad illius exemplum temperaverit, diligenter tamen cavit, ne longiorem locum ex Homero desumptum quasi paraphrasi quadam serviliter secutus enarraret. Et ea res, quum Nonnus novorum verborum locutionumque atque artis metricae omnino novae Epopoeiae auc-

tor facile perfecisset, Quinto vel contra Alexandrinorum morem ad pristinam simplicitatem regresso parum processisset: multa certe ad verbum ex Homero retinere coactus esset. Tertiam igitur viam quodam modo mediam ingressus est, ut non solum quae Homerus narrasset retineret quidem sed et amplificando et demendo mutata, verum etiam multa alia adderet Homericis nec indigna nec incongrua eaque diligentius exponeret. Ita fundus quidem, ut ita dicam, Homericus est, verum nova inde descriptio quasi aedificium condita est. Quod ipsum ne temere fecisse videatur, quomodo ille clipeum ab Homero depictum sibi cogitaverit attendatur necesse est. Et antiquos quidem, cum Homerum omnium rerum divinarum et humanarum optimum esse doctorem sibi mente finxissent, allegorica usos interpretatione in imaginibus ab Homero expressis omnem orbis terrarum caelique et elementorum naturam una cum omnibus belli pacisque operibus comprehensa cognoscere sibi visos esse scimus: cfr. Spitzner. *ad Σ*, 478; a recentioribus autem quam multa de illo Homerico clipeo et de Hesiodeo et de Virgiliano disputata sint satis constat: quot imagines, quo ordine, qua forma, qua ratione, quo metallo effictas poetae sibi cogitaverint; quatenus et vera et quae veris essent similia descripserint, aut poetica licentia et ingenium eorum veritatis fines sit evagatum, et quae sunt similia. Vid. Heyn. *excurs. ad* III. *Il. Σ*, et *excurs.* IV. *ad Virg. Aen.* VIII; Both. *ad Σ*, 478. Sed de his omnibus nihil ad Quintum pertinet. Is simplicissima ratione usus nihil sibi cogitavit nisi hoc, ab Homero clipeum depingi, in quo imagines aliquot fuerint metallo effictae. Nec de earum imaginum certo numero, nec de arearum sive camporum, quibus illae continerentur, ratione et ordine ullam concepit opinionem; nec utrum ceterae imagines in orbem factae in medio positam ambierint, an omnes recta linea juxta positae se exceperint, ullum verbum fecit. Nihil enim ex illo *ἀμφί* v. 17 concludi posse ad eum ipsum versum videbimus. Ita cum rem simplicissime concepisset, nihil ei obstare videbatur, quominus plures etiam in illo clipeo, quam Homerus enumerasset, factae fingerentur imagines. Nam si clipeus decem, quidni viginti pluresve complecteretur? Tamen certum quendam ordinem in enumerandis illis imaginibus secutus est, quem indicat v. 43 sq. his verbis:

καὶ τὰ μὲν ἄρ πολέμοιο τεράατα πάντα τέτυκτο,
εἰρήνης δ' ἀπάνευθεν ἔσαν περικαλλέος ἔργα.

Omnes igitur in duas classes dividit, quarum una belli, altera pacis opera exhiberet. Eam igitur oppositionem, quam Homerus invenit inter pacificam urbem v. 490 sqq. et bello operantem v. 509 sqq., Quintus in omnes imagines extendit. Praeiverat eo quodammodo Philostrat. jun. imag. X, qua Homericae descriptionis paraphrasin dedit, p. 126. v. 31—33 (ed. Welck.), ubi exposito pacificae urbis judicio haec addit: *ταυτὶ μὲν οὖν σοι μέση τις πολέμου καὶ εἰρήνης ἐν οὐ πολεμουμένῃ πόλει κατάστασις,* et p. 127, v. 34, ubi ad agri arationem his verbis transgreditur: *ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν εἰρήνης ἔργα.* Hoc igitur ordine usus Quintus, postquam primum imaginem quasi universalem v. 7—16 Homero duce coelum cum sideribus, aerem, terram, mare cum fluminibus descripsit, *belli* exhibet tres imagines, bestias et venationem v. 17—24, pugnas cum daemonibus bellatoribus v. 25—37, Gorgones cum draconibus ut sollemne terriculamentum v. 38—42. Tum intersertis perspicuitatis causa versibus quos supra adscripsi, quatuor illis imaginibus octo subjungit pacificos labores complexas: urbes cum hortis v. 45—48; Virtutis montem cum hominibus ascendentibus v. 49—56; agrum cum messoribus et aratoribus (haec enim in unam imaginem conjungenda sunt) v. 57—65; epulas et choreas v. 66—68; Venerem *ἀναδυομένην* v. 69—72; Peliae et Thetidis nuptias v. 73—79; naves in mari tempestate pressas v. 80—87; Neptunum curru sequentibus delphinis per mare incedentem v. 88—96. Sed ne in his duodecim imaginibus aliquid quaesitum opi-

οὐρανὸς ἠδ' αἰθὴρ γαίῃ δ' ἅμα κεῖτο θάλασσα·

---

nemur, iis ne completum quidem esse clipeum indicat v. 97 sq.

ἄλλα δὲ μυρία κεῖτο κατ' ἀσπίδα τεχνήεντα
χερσὶν ὑπ' ἀθανάτῃς πυκινόφρονος Ἡφαίστοιο.

Postremo ut apud Homerum omnia Oceano extremum marginem tenente cincta esse v. 99 — 101 exponitur. Jam haec si cum Homericis comparamus, primum non eundem ordinem ab imitatore retineri potuisse patet: apud Homerum enim pacis et belli opera, quoniam de ea oppositione non cogitavit, promiscue tractantur. Deinde Homerica quidem ipsa recepit fere omnia: sed quae apud Homerum singulae imagines plurimis luculentisque verbis ad vivum pinguntur, eas Quintus ita immutat, ut et brevissime ad id ipsum quod Homerus exposuit alludat, et quae ille tamquam singularia facta persecutus est, ea universali narratione in communes conditiones detorqueat. Ita apud Homerum una urbs pingitur nuptiis et judicio intenta, apud Quintum v. 46.

ἄστεα καλὰ νέμοντο, δίκη δ' ἐπιίκετο πάντα,

ita apud Homerum una certa pugna exponitur, Quintus generalibus sententiis bellum describit. Praeterea etiam ex duabus Homeri imaginibus unam fecit. Sed jam singula videamus. Apud Homerum praeter oceanum in ora positum novem imagines inveniuntur: 1) terra, caelum cum sideribus et mare v. 483—89: hoc paucis non satis prudenter additis initio poeta retinuit; 2) urbs pacifica cum nuptiis et judicio 490 — 508: ex illis quaedam ad suam octavam imaginem transtulit, cui exornandae simul nonam Homericam v. 590 — 606 (chorum) adhibuit; judicium v. 46, quem modo adscripsi, in universalem statum amplificavit; 3) urbs bello pressa et pugna oppidanos inter et hostes v. 509 — 540: hinc generalem pugnae descriptionem in tertia sua imagine petiit; 4) ager et aratores v. 541 — 549; 5) messis et messores v. 550 — 560; has duas in unam septimam imaginem conjunxit; 6) vinea cum vinitoribus v. 561 — 572: ea breviter tangitur v. 47 *ἀμφὶ δ' ἀλωαὶ Καρποῖς ἐβρίθοντο*: 7) boum grex, ex quo unus taurus a duobus leonibus laceratur, quos frustra cum canibus pastores aggrediuntur v. 573 — 86: boum gregem omisit, sed ex impetu pastorum in leones facto venationem suam secunda imagine exornavit; 8) pratum cum ovibus, tentoriis et stabulis v. 587—89: hoc prorsus omisit. De nona imagine jam dictum est. Jam si ad ea transgredimur, quae Quintus Homericis addidit, partem eorum ex Hesiodi scuto sed suo more transtulit: bestias ex v. 168 — 77 et venatores ex v. 302 — 4; pugnae ornatum ex v. 154 — 160, v. 191 — 96, v. 237 — 41, v. 248 — 57, v. 264—70; Gorgones cum draconibus ex v. 144 — 50, v. 161 — 67, 216 — 237; delphinos v. 209 — 213. Alia Hesiodo cum Homero communia sunt. De suo ingenio, nisi in his quoque aliam quandam clipei descriptionem secutus est, Virtutis montem addidit, Venerem *ἀναδυομένην,* Pelei et Thetidis nuptias, Neptunum mare curru perambulantem. De illo commento vid. quae infra exposita sunt; has tres bene et accommodate addidisse censendus, quoniam eae et ad Achillem Nereidis filium pertinent et multis celebribusque artis operibus expressae erant.

Praeter Homerum Σ, 478 — 608 et Hesiodum *ἀσπ.* 139 — 319 comparare juvat Apollon. Rhod. I, 721 — 68 de Iasonis pallio Minervae arte facto, Mosch. II, 37 — 62 de Europae calatho, Nonn. XXV, 383 — 566 de Bacchi clipeo, id. XLI, 294 — 304 de Harmoniae textura, et ipsum Quintum infra VI, 198 — 293, ubi Eurypyli clipeum, et X, 180 — 205, ubi Philoctetae zonam et pharetram descripsit. Alios locos etiam laudavit Heyn. *in excursu l. ad Virg.* Ex Romanis poetis inprimis Virgil. Aen. VIII, 625 — 731 et Sil. Ital. II, 406 — 455, qui eo maxime ab Homero ceterisque differunt, quod imagines heroum personae accommodatas invenerunt.

7 — 16 *prima imago:* quatuor ele-

ἐν δ' ἄνεμοι νεφέλαι τε σελήνη τ' ἠέλιός τε
κεκριμέν' ἄλλυδις ἄλλα, τέτυκτο δὲ τείρεα πάντα,
ὁππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται·
τῷ δ' ἄρ' ὁμῶς ὑπένερθεν ἀπειρέσιος κέχυτ' ἀήρ·
ἐν τῷ δ' ὄρνιθες τανυχειλέες ἀμφεποτῶντο·
φαίης κε ζώοντας ἅμα πνοιῇσι φέρεσθαι·
Τηθὺς δ' ἀμφετέτυκτο καὶ Ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα·
τοῦ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο ῥοαὶ ποταμῶν κελαδεινῶν

---

menta, caelum, aer, mare et terra, quamquam non satis apte conjuncta et disposita. Homerus v. 483—89:

ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν
ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν,
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληιάδας θ' Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Quintus in caelo ventos addidit et nubes, praeterea aerem diserte ab aethere sejunxit et avibus habitandum dedit, postremo satis incommode Tethyn adjunxit et Oceanum, qui tamen extremo in margine effictus infra iterum commemoratur. Cfr. ad III, 708. Transversus actus est ex eo, quod et Oceanum cum mari commiscuit, et eundem apud Homerum memoratum invenit. Nonn. XXV, 386—412 Homerica suo more exsecutus est, ex quo initium tantum adscribere placet:

— — — οὐρανίη χεὶρ
ἀσπίδα δαιδάλλουσα πολύχροον, ἧς ἐνὶ μέσσῳ
ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε περίδρομον, ἀμφὶ δὲ γαίῃ
οὐρανὸν ἐσφαίρωσε χορῷ κεχαραγμένον ἄστρων,
καὶ χθονὶ πόντον ἔτευξεν ὁμόζυγον· αἰθέριον δὲ
χρυσῷ μὲν φλογέων ἐποχημένον ἄντυγι δίφρων
Ἠέλιον ποίκιλεν, ἐπ' ἀργυρέου δὲ μετάλλου
λευκαίνων τροχόεσσαν ὅλην κύκλωσε Σελήνην·
ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τάπερ πολυφεγγέϊ κόσμῳ
μιτρώσας στεφανηδὸν ἕλιξ ποικίλλεται αἰθήρ etc.

id XLI, 296 sqq.

— — ὑφαινομένου δὲ χιτῶνος
πρώτην γαῖαν ἔπασσε μεσόμφαλον· ἀμφὶ δὲ γαίῃ
οὐρανὸν ἐσφαίρωσε τύπῳ κεχαραγμένον ἄστρων·
συμφερτὴν δὲ θάλασσαν ἐφήρμοσε σύζυγι γαίῃ·
καὶ ποταμοὺς ποίκιλλεν.

Ουρανὸς Tychs. Lehrs., casu, opinor.

9. *κεκρυμέν'* A; tacite corr. Rhod. — Cfr. etiam Apoll. Rhod. IV, 261 *τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανῷ εἱλίσσονται.*

11. *τῶν* A et vulgo, ut genitivus ab *ὑπένερθε* aptus sit. Sed cum ei rationi verborum collocatio obstare videatur, adverbio *ὁμῶς* medio inter utrumque interjecto, Spitzner. *observatt.* p. 99 sq. ex Quinti usu, quo et *ὑπένερθε* saepius absolute ponitur, et *ὁμῶς* plerumque dativum sibi adjunctum habet, *τοῖς* conjecit. Sed scribendum erat *τῷ* ad caelum pertinens, cui ipsi aptius quam sideribus subjungitur aer. — De extremis verbis cfr. Wernick. *ad Tryph.* p. 73.

13. *κεν* A et vulgo; corr. Spitzn. *observatt.* p. 100.

14. *ἀμφιτέτυκτο* A et vulgo; *ἀμφετέτυκτο* Lehrs. ex corr. Spitzneri *l. c.* et *mant.* p. 247. — *ὠκεανοῦ* A et vulgo, literam majusculam jure desideravit id. *observatt.* p. 100.

15. *τῶν* A; *τῷ* Tychs. Lehrs. scripsere ex prava Pauwii conjectura, quam his verbis commendavit: „Interpres: *e quibus amnium susurrantium fluctus celeriter scaturiebant.* Nihil falsius aut ineptius. Nam

κυκλόθεν ἄλλυδις ἄλλη ἑλισσομένων διὰ γαίης.
ἀμφὶ δ' ἄρ' εὖ ἤσκηντο κατ' οὔρεα μακρὰ λέοντες
σμερδαλέοι καὶ θῶες ἀναιδέες· ἐν δ' ἀλεγειναὶ
ἄρκτοι πορδάλιές τε, σύες θ' ἅμα τῇσι πέλοντο

---

fluvii non currunt ex Oceano in terram sed ex terra in Oceanum. Sciunt ipsi pueri, et nihil notius. Quod tamen interpres habet, habetur etiam in Graecis; quae proinde non possunt esse sana. Scribe *τῷ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο* etc. *τῷ* respicit *Ὠκεανοῦ βαθὺ χεῦμα*, et *τῷ ἐξεχέοντο* est Graecismus purus putus: *ei effunduntur*, i. e. in eum effunduntur, sese in eum effundunt lubentes. Erunt nasuti, qui *τῶν* jungent cum *ποταμῶν*: sed eos nemo paullo humanior sequetur. Nam *ἐξεχέοντο* absolute ineptum est." Contra jam Heynius monuit: „Oceanus pater est fluviorum et aquarum. Ergo verius esset *τοῦ* scil. *Ὠκεανοῦ ἐξεχέοντο*." Accuratius ego Pauwianum inventum refutavi in *emendatt.* p. 203 sq.: „*τῷ* non recte scripsit Tychs. illaturus recentiorum de fluviis in mare currentibus doctrinam. Atqui opinio erat veterum, omnes et fluvios et fontes originem ducere ex oceano terram undique cingente. Vid. Homer. *Φ*, 195 sqq.

— — *μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,*
ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.

Oppian. Cyneg. I, 44
σοὶ δέ τε πάντα νάουσιν ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα.

Orph. hymn. 82, 4 sq.
ἐξ οὗπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα
καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἰκμάδες ἁγναί.

Itaque etiam hoc Quinti loco aut *τῶν* retinendum erit, hoc ut ad Tethyn et Oceanum simul referatur, aut, quod ob locos modo allatos magis probaverim, *τοῦ* reponendum." Mecum facit Spitzner. *observatt.* p. 101 sq. qui verbum *ἐξεχέοντο* nunquam dativo junctum esse insuper demonstravit. Sed videtur *τῶν* retinere ut et Struv. minor *observatt.* p. 9; ego vero propter causam supra allatam *τοῦ* reposui. — In sqq. ne quis offensus adverbio *ἄφαρ* (*celeriter* Rhod.), quod tantum videatur ad veros fluvios referri posse, *τοῦ δ' ἄρ' ἅμ' ἐξεχέοντο* conjiciat, ab Homero inde poetae rem in ejusmodi descriptionibus saepe ita narrant, quasi non fixa firmaque sit, sed eo ipso tempore fiat. — *ἀλεγεινῶν* A; *κελαδεινῶν* emend. Rhod., quod jure recepit Tychs., probavit Spitzner. *l. c.* p. 101 allato X, 171 *ἢ ποταμῷ κελάδοντι*. Cfr. *κελάδοντα ῥόον* IV, 158. X, 145. *κελάδοντες Χείμαρροι* XIV, 642.

16. Struvius minor *l. c.* p. 9, quia praecedat *ἄλλυδις ἄλλη*, ex III, 360 sq. IV, 198. V, 83. IX, 501. X, 488. XI, 115. 402. XII, 134. XIII, 21 sq. scribendum censet *ἑλισσόμενοι*. Sed illis in locis aliter quam scriptum est scribi non poterat; hoc vero loco cum genitivus praegressus esset utrumque aeque bonum est.

17—24 *secunda imago*: leones, thoes, ursae, pantherae, sues in montibus, quos agrestes cum canibus undique aggrediuntur. Omnia in hac quidem parte exaggerata esse patet. Apud Hesiod. 168—77 habes suum et leonum greges inter se pugnantes, et 302—4 venatores cum canibus leporibus instantes. Apud Homerum 576—86 in duos leones, qui unum taurum comprehenderunt, pastores cum canibus impetum faciunt. Infra X, 180 sqq. ursae, thoes, pantherae, lupi, sues et leones memorantur. — *ἀμφί* ne quis mutandum censeat ex aliis locis in *ἄγχι*, saepius eo adverbio nova imago adnectitur, ut infra v. 45. VI, 227. 245. 256. Mosch. II, 55. Nihil autem eo indicatur, nisi *circa priorem imaginem*, i. e. alicubi in ejus vicinia hanc, quam descripturus est, positam esse. Itaque de imaginum ordine ex illo *ἀμφί* nihil concludi potest.

19. *παρδάλιές* A et vulgo; correxi. — *δ' ἅμα* ex Rhod. errore in ce-

ὄβριμοι ἀλγινόεντας ὑπὸ βλοσυρῇσι γένυσσι
θήγοντες καναχηδὸν ἐῢ κτυπέοντας ὀδόντας·
ἐν δ' ἀγρόται μετόπισθε κυνῶν μένος ἰθύνοντες,
ἄλλοι δ' αὖ λάεσσι καὶ αἰγανέῃσι θοῇσι
βάλλοντες πονέοντο καταντίον, ὡς ἐτεόν περ.
ἐν δ' ἄρα καὶ πόλεμοι φθισήνορες, ἐν δὲ κυδοιμοὶ
ἀργαλέοι ἐνέκειντο· περικτείνοντο δὲ λαοὶ
μίγδ' ἅμ' ἑοῖς ἵπποισι· πέδον δ' ἅπαν αἵματι πολλῷ
δευομένῳ ἤικτο κατ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο·
ἐν δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἔσαν στονόεσσά τ' Ἐνυὼ

---

teras editiones transiit; *θ' ἅμα*, quod legitur in A, conjectura restituit Struv. minor *observatt.* p. 22.

20. *ὄμβριμοι* A; corr. Tychs. — *ἀλγεινόεντας* A; corr. Rhod. — *βλοσυροῖσι γένυσι* A, *βλοσυρῇσι γένυσι* E1; utrumque corr. Rhod., qui praeterea *βλοσυραῖς γενύεσσι* conjecit.

21. Cfr. *N*, 474 sq. de sue:

— — *αὐτὰρ ὀδόντας*
θήγει ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

Apoll. Rhod. III, 1351 sq.

— *μαιμώων συῒ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας*
θήγει θηρευτῇσιν ἐπ' ἀνδράσιν.

22. Olim h. l. scribendum censebam *ὀτρύνοντες*, quod verbum cum omnino de canibus usitatum est, ut Hom. *l. c.* 584

— — — — *οἳ δὲ νομῆες*
αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

Quint. VIII, 268 sqq.

ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι κύνες κατέναντα λύκοιο
φεύγοντες τὸ πάροιθε βίην τρέψωσι μάχεσθαι
ταρφέα μηλονόμοιο π α ρ ο τ ρ ύ ν ο ν τ ο ς ἔπεσσιν.

Oppian. Hal. V, 499 sq.

οὔτε τις ἀγρευτῆρι κύων ἐθὰς ὀ τ ρ ύ ν ο ν τ ι
τόσσον ὑπεικαθέειν ἐπιπείθεται, ἧ κεν ἄγῃσιν.

tum h. l. requiri videbatur, quia canes non tam *dirigerentur* in abditas bestiarum latebras sed in aperte conspectas *incitarentur*. Verum haec frustra sunt. Jungendum est *ἰθύνοντες* cum *μετόπισθε*: a tergo immittuntur canes a venatoribus, dum alii horum adversis feris cum telis occurrant. Cfr. X, 303 (*Λιταὶ*)

ἐ ξ ό π ι θ ε στονόεσσαν ἐ π ι θ ύ ν ο υ σ ι ν Ἐρινννύν.

Contrarium est XI, 172, ubi quis suibus *ἀντί' ἐπισσεύῃ κρατεροὺς κύνας.*

24. *ὡς ἐτεόν περ* saepius repetuntur: vid. 28. 42. 68. 84. 90. 96. VI, 201. 211. 221. 231. 240. 280. X, 185. 194. ubi cfr. not., 202. Et ita Hom. *l. c.* 539. 548. Hesiod. 189. 194. 244. Apoll. Rhod. 763. Mosch. 47. Suo more exornavit Sil. 430

Spirantem credas certamina anhela movere.

25—37 *tertia imago:* belli tumultus, in quo versantur daemones furorem letumque ferentes. Hesiodum maxime, ex parte Homerum secutum esse jam supra adnotavi. De singulis statim videbimus. — *ἔνθ'* A, *ἔν τ'* Pauw., quem *ἔνθ'* positum esse pro *ἔν τε* putantem suo jure notavit Dorvill. *vann. crit.* p. 69, sed rectius *ἐν δ'* Tychs., quod ubique legitur.

27. *μίγδα ἑοῖς* A et vulgo, hiatu apud Quintum eo minus ferendo, quo facilius evitari poterat aut *μίγδην οἷς* aut *μίγδα σὺν οἷς* scribendo. Sed scripsit, opinor, *μίγδ' ἅμ' ἑοῖς*: vid. ad IV, 506. *Μίγδ'* legitur XI, 155. *Θ*, 437. — Cfr. Apoll. 750 *τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμών*, ubi pugnam Teleboas inter et Taphios describit.

29. Hesiod. 195 sq.

— — — *παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε*

αἵματι λευγαλέῳ πεπαλαγμένη ἅψεα πάντα,
ἐν δ' Ἔρις οὐλομένη καὶ Ἐριννύες ὀβριμόθυμοι,
ἣ μὲν ἐποτρύνουσα ποτὶ κλόνον ἄσχετον ἄνδρας
ἐλθέμεν, αἳ δ' ὀλοοῖο πυρὸς πνείουσαι ἀϋτμήν·
ἀμφὶ δὲ Κῆρες ἔθυνον ἀμείλιχοι, ἐν δ' ἄρα τῇσι
φοίτα λευγαλέου Θανάτου μένος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Ὑσμῖναι ἐνέκειντο δυσηχέες, ὧν περὶ πάντῃ
ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέρρεεν αἷμα καὶ ἱδρώς.
ἐν δ' ἄρα Γοργόνες ἔσκον ἀναιδέες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
σμερδαλέοι πεπόνηντο περὶ πλοχμοῖσι δράκοντες

ἕστασαν ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν,

Cfr. *Δ*, 440. Literas majusculas his daemonibus primus praefixit Tychs., quem secutus sum, etsi Bekkerum contrariae rationi additum novi.

30. *ἅψεα* A; corr. Tychs.

31. *ἔνθ'* A; corr. Tychs. — *καὶ ὀμβριμόθυμοι ἐρινύες* *A, *ἐρινύες καὶ ὀμβριμόθυμοι* V, *καὶ Ἐρίννυες ὀμβριμόθυμοι* NV123, quod jure recepit Tychs. Rhod. *καὶ ὀμβρ. Ἐριννῦς* conjecit, et in corrigendis *τε* ante *καί* inseruit: cfr. Dorvill. *vann. crit.* p. 584.

33. *αἴδ'* A; corr. Tychs. — Cfr. Hom. 535 *ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον.* Hesiod. 154 sq.

ἐν δὲ Προΐωξίς τε Παλίωξίς τε τέτυκτο,
ἐν δ' Ὅμαδός τε Φόβος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδήει.

Virg. 700 sqq.

— — saevit medio in certamine Mavors
Caelatus ferro, tristesque ex aethere Dirae,
Et scissa gaudens vadit Discordia palla:
Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello.

34. *τῆς* A; tacite corr. Rhod. — *Ker* apud Hom. 535—38 (cfr. Hes. 156—60) *una*, apud Hesiod. 248—57 *plures* depinguntur.

35. *αὐτὸν* V; male.

36. *ἔκειντο* A, *τε ἔκειντο* C1; *ἐνέκειντο* corr. Dausq. ex v. 26 — cfr. X, 186 — inepte insuper *καίοντο* conjiciens. — *πέρι πάντα* A C1, *πάντῃ* jam emend. Rhod. recte. Sed etiam *περί* scribendum fuit: *ὧν* enim non ex ea praepositione aptum est, sed ex *μελέων*. Cfr. ad II, 641. — Cfr. Hes. 267 de Achlye:

τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρειῶν
αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'.

38—42 *quarta imago:* Gorgones draconibus cincti et circumplicati. Utrosque ex Hesiodo, uti vidimus, desumpsit, sed prudente usus consilio et Gorgones solas exhibuit, non cum Perseo conjunctas, et dracones, quorum apud Hesiodum primum unus v. 144—50 in medio positus, tum duodecim alio loco v. 161—67 memorantur, statim ipsis Gorgonibus attexuit, quibus Hesiod. 233 sq. duos tantum attribuit:

— — *ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε*
δοιὼ ἀπῃωρεῦντ' ἐπικυρτώοντε κάρηνα.

In Quinti clipeo igitur anguiferae Gorgones ut hostium terriculamentum effictae sunt: cogitavit sine dubio de *Λ*, 36 sq.

τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δειμός τε Φόβος τε.

ἄρασφιν A; *ἄρα σφὶν* tacite corr. Rhod., *ν* ego abjeci.

39. *πλογμοῖσι* A, *πλογμῇσι* C1; corr. Rhod. — Gruebenavius apud Spitzner. *praef.* p. IX *πεπότηντο* pro *πεπόνηντο* conjecit, quod duplici de causa improbandum. Primum vulgata rectissime habet: cfr. 6. 9. 14. 17. 26. 36. 43. 49. 89. VI, 208. 212. 220. 223. 241. 256. 268. 273. 285; ipsum *πεπόνητο* VI, 212. 241. XIV, 454 legitur. Alia consulto prae-

αἰνὸν λιχμώωντες· ἀπειρέσιον δ᾽ ἄρα θαῦμα
δαίδαλα κεῖνα πέλοντο μέγ᾽ ἀνδράσι δεῖμα φέροντα
οὕνεκ᾽ ἔσαν ζωοῖσιν ἐοικότα κινυμένοισι.
   καὶ τὰ μὲν ἂρ πολέμοιο τεράατα πάντα τέτυκτο.
εἰρήνης δ᾽ ἀπάνευθεν ἔσαν περικαλλέος ἔργα·
ἀμφὶ δὲ μυρία φῦλα πολυτλήτων ἀνθρώπων
ἄστεα καλὰ νέμοντο· δίκη δ᾽ ἐπιίκετο πάντα·
ἄλλοι δ᾽ ἄλλ᾽ ἐπὶ ἔργα χέρας φέρον· ἀμφὶ δ᾽ ἀλωαὶ
καρποῖς ἐβρίθοντο· μέλαινα δὲ γαῖα τεθήλει.
   αἰπύτατον δ᾽ ἐτέτυκτο θεοκμήτῳ ἐπὶ ἔργῳ

---

tereo, nisi hoc etiam apud Nonn. XXV, 434 legendum esse:

ταρβαλέος δ᾽ ἐτέτυκτο δι᾽ αἰθέρος ἱπτάμενος Ζεύς.

Deinde *πεπότητο* apud Quintum non dicitur nisi de rebus, quae aut vere volant aut celerrime feruntur: vid. Spitzner. *observatt.* p. 239; inde dici non poterat de draconibus Gorgonum capiti adnexis. — Totum locum, de quo quis dubitet, recte interpretatus est Rhod.: *quibus hinc atque illinc tremendi circa cincinnos dracones excusi erant.*" Primum generalis sententia exhibetur: *ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφί*, tum specialis *περὶ πλοχμοῖσι.* Similiter Apoll. Rhod. III, 1214 sq. de Hecate:

— — — πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες,

quod de solis ejus capitibus, non de toto corpore intelligendum.

40. Cfr. Hes. 235 *λίχμαζον δ᾽ ἄρα τώγε.*

41. *μετ᾽* A; *μέγ᾽* emend. Pauw., quod jure receperunt Tychs. Lehrs.

42. „Legi" (sic! Pauw. scripsit: *verti*) „etiam potest *ζωοῖσι animantibus.*" RHOD.

43 sq. *transitus*, de quo supra dictum. Jam sequuntur imagines ad pacem pertinentes.

45—48 *quinta imago:* urbes judiciis, opificiis et hortorum amoenitate florentes. De hac imagine satis dictum in antecedentibus. Hortorum etiam apud Hesiodum mentio fit v. 292—301.

46. Reliqui quidem *ἐπιίκετο,* sed num scriptum fuerit a poeta magnopere dubito. Nam et forma apud Quintum per se suspecta est, quam nec illo *ὑπόειχον* nec Apolloniano *ἐπιέψετ᾽ ἀνάγκη* (II, 18) satis tuearis, et eo magis in suspicionem incurrit, quod nihil obstabat quominus solita ratione (vid. ad IX, 160) *Δίκη δ᾽ ἄρ᾽ ἐπῴχετο* scriberet. Sed alia etiam scribere poterat, ut *δ᾽ ἐπεδέρκετο,* de quo dictum ad I, 185, aut *δ᾽ ἐπενίσσετο,* de quo vid. infra ad XII, 463, aut *δ᾽ ἐπεκίαθε.* Cetera, quae in mentem venire possint, ut *δ᾽ ἐπεκίδνατο,* consulto praetermitto.

48. *καρποῖσι βρίθοντο* A et vulgo; correxi. — Cfr. Hesiod. 300 (*ὄρχος*)

βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἵδε.

Mosch. 47 *κυανῇ δ᾽ ἐτέτυκτο θάλασσα.*

49—56 *sexta imago:* virtutis mons, cujus in cacumen, cum eo multi evadere laborent, pauci escendere valent. Hanc rem quamquam in ceteris clipeorum descriptionibus non obviam de suo addidisse videtur, tamen ne in eo quidem aliquid excogitasse videtur a ratione carminis hujusve loci prorsus absonum, quae fuit Tychseni sententia his verbis expressa: „grammaticum prodit hoc phantasma, male intrusum inter pacis opera." Sed primum antiquissimus quodammodo hujus inventi auctor praeiverat Hesiod. *ἔ.* 287—92:

τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι

καὶ τρηχὺ ζαθέης Ἀρετῆς ὄρος· ἐν δὲ καὶ αὐτὴ
εἱστήκει φοίνικος ἐπεμβεβαυῖα κατ' ἄκρης
ὑψηλὴ ψαύουσα πρὸς οὐρανόν· ἀμφὶ δὲ πάντη

ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

Ea metaphora postea saepissime ubique usurpata est: hic quidem attulisse sufficit nobilissimam illam de Hercule in bivio parabolam, in qua *viae* plus semel mentio injicitur: vid. Xen. memor. II, 1, 23 *ὁρῶ σε, ὦ Ἡράκλεις, ἀποροῦντα, ποίαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπῃ. ἐὰν οὖν ἐμὲ φίλην ποιήσῃ, ἐπὶ τὴν ἡδίστην τε καὶ ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε,* 27 *εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο,* 29 *ἐννοεῖς, ὦ Ἡράκλεις, ὡς χαλεπὴν καὶ μακρὰν ὁδὸν ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ἡ γυνή σοι αὕτη διηγεῖται; ἐγὼ δὲ ῥᾳδίαν καὶ βραχεῖαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε,* 31 *ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος φερόμενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες — τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες.* Ex his igitur similibusque locis suam de Virtutis monte descriptionem vivide ad oculorum sensum effictam composuit, qua quidem imagine ita delectatus est, ut eadem utentem faciat Achillis umbram dum dormientem filium ad vitam laboriosam virtutemque incitat, XIV, 195—200

κεῖνος δ' οὔποτ' ἀνὴρ Ἀρετῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἵκανεν,
ᾧτινι μὴ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος· οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
πρέμνον δύσβατόν ἐστι, μακροὶ δέ οἱ ἄχρις ἐπ' αἴθρην
ὄζοι ἀνηέξηνθ', ὁπόσοισι δὲ κάρτος ὀπηδεῖ
καὶ πόνος, ἐκ καμάτου πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται
εἰς Ἀρετῆς ἀναβάντες ἐϋστεφάνου κλυτὸν ἔρνος.

Eo aptius autem bis illud commentum ad Achillem retulit, quoniam is tamquam alter Alcides vitam gloriosam virtutisque plenam sed brevem longiori praetulerat sed inertiae deditae et laude vacuae. Hoc loco cum iis, quae de Achillis clipeo leguntur, comparato patet innui a poeta palmam *ἀκρόκομον* (de qua vid. Lobeck. *Aglaoph.* p. 513 not. *κ*), cui cum insistere dicitur Virtus, eam non certa quadam personae forma indutam sibi cogitavit, sed potius tamquam palmae fructum summo ejus arboris cacumini adhaerescentem. Sed haud scio an sciens ad Homericum locum alluserit verbis non absimilem re diversissimum, 565 sq.

— — *μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,*
τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.

49. *δὲ τέτυκτο* A et vulgo, *δ' ἐτέτυκτο* V. — *θεοδμήτῳ* A; *θεοκμήτῳ* recte scripsit Tychs. e sua conjectura: vid. III, 419. VI, 6, quo loco male Wern. *ad Tryph.* p. 93 potius *θεοδμήτῳ* scribendum putabat. Hoc enim aut a *δέμω* factum *a Deo aedificatum* aliquid significat, ut Θ, 519 *πύργοι,* quod ipsum XII, 514 restituendum est, aut a *δαμάω* derivatum *a Deo domitum,* ut Achillem *βλήμενον ἐκ θεόφιν.* Alterum contra est *Dei manu elaboratum.*

50. *τραχὺ* A; corr. Tychs. — *ἀρετῆς* A; literam majorem posuit Tychs. — *αὐτῇ* A, *αὐτῇ* („sic." TYCHS.) E1; *αὐτὴ* corr. Rhod. vertendo (*in quo ipsa stat*) et Pauw.

51. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1681 de Talo:

εἱστήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο,

et vid. de eo participio Wernick. *ad Tryph.* p. 94, et supra ad IV, 506.

52. *πάντες* A et vulgo, *πάντη* conjeci in *emendatt.* p. 204, id a Dorvillio *l. c.* occupatum esse nescius; quod vix opus est vel uno verbo commendetur. Locos tamen, ubi eadem clausula invenitur, indicare placet: V, 3. VI, 2. VII, 118.

ἀτραπιτοὶ θαμέεσσι διειργόμεναι σκοπέλοισιν
ἀνθρώπων ἀπέρυκον ἐῢν πάτον, οὕνεκα πολλοὶ
εἰσοπίσω χάζοντο τεθηπότες αἰπὰ κέλευθα,
παῦροι δ' ἱερὸν οἶμον ἀνήιον ἱδρώοντες.
ἐν δ' ἔσαν ἀμητῆρες ἀνὰ πλατὺν ὄγμον ἰόντες
σπεύδοντες δρεπάνῃσι νεηκέσι, τῶν δ' ὕπὸ χερσὶ
* * * * * *
πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες· ἀέξετο δὲ μέγα ἔργον·
ἐν δὲ βόες ζεύγλῃσιν ὑπ' αὐχένας αἰὲν ἔχοντες,
οἳ μὲν ἀπήνας εἷλκον ἐϋσταχύεσσιν ἀμάλλαις
βριθομένας, οἳ δ' αὖθις ἀροτρεύεσκον ἀρούρας
τῶν δὲ πέδον μετόπισθε μελαίνετο, τοὶ δ' ἐφέποντο
αἰζηοὶ μετὰ τοῖσι βοοσσόα κέντρα φέροντες
χερσὶν ἀμοιβαδίῃς· ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον.

---

717. X, 185. XIII, 2. 42. 75. 371. XIV, 571. Similia vid. II, 485. V, 36. 619. VI, 354. XIII, 82 et cfr. ad II, 504, ubi etiam de *ἐῢν πάτον* exposui, quod adjectivum jam ad I, 184 illustravi.

53. *διειργόμενοι* A et vulgo; corr. Dorvill. *l. c.* — *σκοπέλοισι* A et vulgo; correxi.

56. *ἀνύϊον* A; tacite corr. Rhod.

57—65 *septima imago:* messores laborantes cum mergitum ligatoribus; boves partim currus spicis onustos trahentes, partim agrum jam demessum denuo subigentes. Haec, quae apud Homerum separata fuisse vidimus, a Quinto in unam imaginem copulata esse patet ex v. 60 *ἐν δὲ βόες — ἀπήνας εἷλκον — ἀμάλλαις βριθομένας*, collato cum v. 62 *οἳ δ' αὖθις ἀροτρεύεσκον ἀρούρας*, ubi cfr. quae adnotata sunt. Hesiod. 286 — 90 et ipse ex aratoribus et messoribus unam imaginem confecit. Ceterum accurate de v. 57 — 59 egit Spitzner. *observatt.* p. 102 — 106 locis, quos Quintus expressit, adscriptis.

57. *ἐς* A; corr. Rhod.

58. Post hunc v. unum excidisse hujus fere sententiae:

— — — *τῶν δ' ὑπὸ χερσὶ*
[*δράγματα ταρφέα πῖπτε, τὰ δ' ἐλλεδανοῖσι δέοντο*]
πολλοὶ ἀμαλλοδετῆρες,

ita demonstravit Spitzner *l. c.*, ut vel unum verbum addidisse supervacaneum sit. Et consentit Herm. in *rec. c.* p. 262.

59. *δ' ἐς* A et vulgo; *δὲ* recte emend. Hermann. ibid. ex Epicorum more. Cfr. II, 470 *ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον*. VII, 620 *μέγα δ' Ἄρεος ἔργον ὀρώρει*. XII, 359 *μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη*. XII, 145 *ἀέξατο δ' ἱερὸν ἔργον* et statim hic v. 65 *ἀνεφαίνετο δ' ἄσπετον ἔργον*. Alia consulto praetereo.

60. *ὕπ'* Tychs. haud scio an invitus. Ferri non potest propter versus decursum: *ὑπ'* ad *ἔχοντες* pertinet.

62. *οἱδ'* A; corr. Tychs. — *ἀροτρέεσκον* A; corr. Rhod. — *ἀρούραις* A, *ἀρούρας* V et ita corr. Rhodom. — Gruebenavius apud Spitzn. *praefat.* p. IX *οἳ δ' αὖ διαροτρεύεσκον* conjecit, quod et inutile est, quoniam eadem inest atque in vulgato sententia, neque accommodatum a versus modulatione Quinti elegantiae, caesurae, ut scimus, in tertio pede trochaicae amantissimi. In illo *αὖθις* inest arctissimum hujus descriptionis cum antecedentibus vinculum: simulatque ager demessus spicarumque manipulis liberatus est, statim denuo aratro vertitur.

63. *τῶνδε* A; tacite corr. Rhod. — *τοίδ'* A; tacite corr. Rhod. — *ἐφέσποντο* A, *ἐφέποντο* C1 in ras., et ita corr. Rhod. — Cfr. Hom. 548 *ἣ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν.*

65. *ἀμοιβαδίης* E1. — „Nota illud

ἐν δ' αὐλοὶ κιθάραι τε παρ' εἰλαπίνῃσι πέλοντο·
ἐν δὲ χοροὶ ἵσταντο νέων * * *
— — — — — —
* * * * παρὰ ποσσὶ γυναικῶν·
αἳ δ' ἄρ' ἔσαν ζωῇσιν ἀλίγκια ποιπνύουσαι.
ἄγχι δ' ἄρ' ὀρχηθμοῦ τε καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς

ἀμοιβαδίῃς, si sanum sit, et pro eo non scripserit ipse Quintus *ἀμοιβαίῃς.*" PAUW. Cfr. Opp. Cyneg. IV, 349 *ἀμοιβαδίοισι κυπέλλοις.* Anthol. Pal. XII, 238 *ἀμοιβαδίην ἀπόλαυσιν.* Illud jam attulit Dorvill. *vann. crit.* p. 584.

66—68 *imago octava:* convivia et choreae filiis citharisque accinentibus. Homericos locos supra indicavi, quibuscum cfr. Hesiod. 270—85, qui et ipse nuptias et choreas in unam imaginem conjunxit. Sed apud Quintum haud pauca excidisse statim videbimus.

67. Hic versus sine ullo lacunae indicio ita legebatur:

ἐν δὲ χοροὶ ἵσταντο νέων παρὰ ποσσὶ γυναικῶν,

quod Rhod. vertit: „*illic choreae mulierum aetate florentium sub pedibus instituuntur.*" Pauw. haec adscripsit: „illud *παρὰ ποσσί* ego non satis intelligo. Nam quid *apud pedes* vel *sub pedibus* hic? Nonne legendum *νέων ἄρα ποσσί? νέων μάλα* etiam bonum esset, sed a vulgata paullo longius recederet." Utrumque aeque ineptum esse neminem latet. Tychs. primum *παρὰ ποσσὶ γυναικῶν* junxit et choros saltantium *apud* vel *juxta mulieres* intellexit, post *νέων γυναικῶν* cum *χοροί* copulavit et *παρὰ ποσσί* absolute positum ad antecedentia retulit, ut *juxta* vel *prope* convivii picturam *choreae virginum* stare dicerentur. Utrumque ferri non posse patet. Contra ego in *programm.* p. 13 ita de h. l. disserui: „Tractavit eum versum Hermannus *ad Iphig. Taur.* v. 1114 p. 126, qui ferri non posse hoc modo locutionem *παρὰ ποσσί* intelligens scribendum censuit *παρὰ τοῖσι*, hoc ut referretur, opinor, ad ea quae antecedente versu erant commemorata. At vereor, ut ea conjectura locus persanetur; nec jam probo, quod olim conjeci *μετὰ παισί:* intelligendi enim tum essent mulierum liberi. Audaciore sed elegantiore conjectura scribi posset

ἐν δὲ χοροὶ ἵσταντο μετ' ἠιθέοισι γυναικῶν.

Sed si comparamus Homericos locos, quos ante oculos habuit Quintus, probabile est post verba *ἵσταντο νέων* non *unum* sed *aliquot* excidisse versus, quibus suo more Homericam descriptionem variaverat atque immutaverat Quintus. Locum igitur ita edendum censeo

ἐν δὲ χοροὶ ἵσταντο νέων * * *
— — — — — —
* * * * *παρὰ ποσσὶ γυναικῶν.*

Γυναῖκες autem videntur fuisse quae choreas juvenum et virginum *spectabant,* non ipsae virgines quae *saltabant.*" Intelligendae igitur sunt quas Homerus memorat 495 sq.

— — *αἱ δὲ γυναῖκες*
ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη,

coll. 603 sq.

πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος
τερπόμενοι.

Παρὰ ποσσί vel *παραὶ ποσί* apud poetam aut proprio sensu dicitur, ut VIII, 80 *παραὶ ποσὶ Ταρβήλιοιο.* IX, 191 *ἵπποιο θοοῦ παρὰ ποσσὶ πεσόντα.* X, 272 *πέσεν παρὰ ποσσὶ γυναικός,* 300 *πὰρ ποσὶ σοῖσι πεσόντα.* XII, 384 *παραὶ ποσὶ κάππεσον ἵππου,* aut translato de his rebus, quae quasi ante pedes positae alicui imminent, ut I, 425 *παραὶ ποσὶν ἄλγεα κεῖται.* VI, 63 *νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν.* VII, 549 *παρὰ ποσσὶν ὄλεθρον Δερκόμενοι τρομέουσι.*

68. *ἄιδ'* A; corr. Tychs. — *ζωοῖσιν* A; emend. Rhod. — *ἀλίγκιαι* A; corr. Dausq.

69—72 *imago nona:* Venus e mari emergens Himero et Gratiis

ἀφρὸν ἔτ' ἀμφὶ κόμῃσιν ἔχουσ' ἀνεδύετο πόντου
Κύπρις ἐϋστέφανος, τὴν δ' Ἵμερος ἀμφεποτᾶτο,
* * * * * *
μειδιόωσ' ἐρατεινὰ σὺν ἠϋκόμοις Χαρίτεσσιν.
ἐν δ' ἄρ' ἔσαν Νηρῆος ὑπερθύμοιο θύγατρες
ἐξ ἁλὸς εὐρυπόροιο κασιγνήτην ἀνάγουσαι
ἐς γάμον Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀμφὶ δὲ πάντες
ἀθάνατοι δαίνυντο μακρὴν ἀνὰ Πηλίου ἄκρην·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὕδρηλοί τε καὶ εὐθαλέες λειμῶνες
ἔσκον ἀπειρεσίοισι κεκασμένοι ἄνθεσι ποίης,
ἄλσεά τε κρῆναί τε διειδέες ὕδατι καλῷ.
νῆες δὲ στονόεσσαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο,
αἳ μὲν ἄρ' ἐσσύμεναι ἐπικάρσιαι, αἳ δὲ κατ' ἰθὺ

---

comitibus. Ut Quintus *ἀναδυομένην*, ita Apoll. Rhod. 742—46 *Victricem* effinxit.

69. *ἂρ* A; tacite corr. Rhod. — *εὐφροσύνης* A; tacite corr. Rhod.

71. *τήνδ'* A; tacite corr. Tychs.

72. Vulgo hic versus sine lacunae signis adjicitur, quo facto cum antecedentibus haud commode copuletur. Jam Pauw. haec adnotavit: „Vitium manifestum: nam *μειδιόωσ'* non respicit Venerem, sed Himerum. Lege igitur *μειδιόων ἐρατεινά* etc." Hac conjectura, quam jam Scalig. apud Dorvill. *l. c.* fecit, admissa versus quidem cum eo qui praecessit apte conjungitur: verum suavis ille risus, qui constanter Veneri attribuitur, non bene adscribitur Himero, qui dubitari nequit quin corpore indutus a poeta fingatur, nec eo modo intelligi potest, ut Hes. 147 sq.

— — *ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου*
δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν

scripsit. Unum ex multis afferre placet Leonidae Tarentini de celebratissima Apellis Venere epigramma in Anthol. Planud. IV, 182, ubi v. 6 diserte dicit:

εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος.

Rhod. vertit: *emergit salo Venus corolligera: quam circum Cupido volat: ridetque suaviter cum Gratiis pulcricomis;"* satis ambigue, quam quam suspicari possis eum *τήνθ' Ἵμερος*, et tum *μείδησεν δ' ἐρατ.* legisse. Utrumque non esse probabile patet: neque hoc negligendum verba *σὺν ἠϋκόμοις Χαρίτεσσιν*, sive cum *ἀνεδύετο πόντου* jungantur, sive cum *ἀμφεποτᾶτο*, sive cum *μειδιόωσ' ἐρατ.* aut quomodocunque legitur, aliquid incommodi habere. Itaque lacunae signa posui, quae incertum est num unum an plures versus hauserit. Cfr. ad I, 58. Spitzner. *observatt.* p. 26 festinantius de h. l. scripsisse videtur, *hanc generis enallagen* Quinto familiarem esse. De ea enim nec hic nec I, 58 cogitari potest. Notavit etiam Herm. *rec. l.* p. 259.

73—79 *imago decima:* Thetis a Nereidibus ad Pelei nuptias deducta; Dii in Pelio summo, unde prospectus patet in prata, lucos fontesque circumjacentes, eas epulis celebrantes.

77. Eundem versus exitum Herm. Orphei Arg. 751 restituit.

78. *ἀπειρεσίοιο* A; *ἀπειρεσίοισι* emend. Piers. *verisimm.* p. 112, jure recepit Tychs., qui recte monet: „prata et quaecunque v. 77—79 describuntur, videntur ad hanc ipsam tabulam pertinere."

80—87 *imago undecima:* naves, quae per mare ventis agitatum vehuntur, nautis partim circa vela trepidantibus, partim remo incumbentibus.

τισσόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀέξετο κῦμ' ἀλεγεινὸν
ὀρνύμενον· ναῦται δὲ τεθηπότες ἄλλοθεν ἄλλος
ἐσσυμένας φοβέοντο καταιγίδας ὡς ἐτεόν περ
λαίφεα λεύκ' ἐρύοντες, ἵν' ἐκ θανάτοιο φύγωσιν·
οἳ δ' ἕζοντ' ἐπ' ἐρετμὰ πονεύμενοι· ἀμφὶ δὲ νηυσὶ
πυκνὸν ἐρεσσομένῃσι μέλας λευκαίνετο πόντος.
τοῖς δ' ἔπι κυδιόων μετὰ κήτεσιν εἰναλίοισιν
ἤσκητ' Ἐννοσίγαιος· ἀελλόποδες δέ μιν ἵπποι
ὡς ἐτεὸν σπεύδοντες ὑπὲρ πόντοιο φέρεσκον
χρυσείῃ μάστιγι πεπληγότες· ἀμφὶ δὲ κῦμα
στόρνυτ' ἐπεσσυμένων, ὁμαλὴ δ' ἄρα πρόσθε γαλήνη

---

86. *οἵ δ'* A, *οἱ δὲ* E1; correxit Tychs. — *ἕζοντο* A, *ἕζοντες* E1; corr. Rhodom. — *ὑπ'* E1. De *ἐπ' ἐρετμά* vid. Spitzner. ad *Λ*, 350.

88—96 *imago duodecima:* Neptunus delphinis comitantibus curru placidum super mare vehitur. Imitatum esse celeberrimam Homeri descriptionem *N*, 23 sqq. patet:

ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε,
χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ· γέντο δ' ἱμάσθλην
χρυσείην εὔτυκτον, ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου,
βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διίστατο. τοὶ δ' ἐπέτοντο
ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.

Spitznerus praeter hunc Quinti locum Lucian. *diall. marr.* XV. Philostr. *imagg.* I, c. 8. Aelian. *hist. animm.* XIV, 28 laudavit. Delphinas etiam in Hesiodeo mari v. 209—13 effictos esse supra notavi, quem etiam Virgilius secutus est VIII, 673 sq.

Et circum argento clari delphines in orbem
Aequora verrebant caudis aestumque secabant.

Cfr. ad III, 589.

88. *τοῖσδ'* A; corr. Rhod. — *ἔπι εἰδιόων καὶ* A, *ἐπιμειδιόων καὶ* VNV3E1; *ἔπι κυδιόων μετὰ* Rhod. emend., quod recte recep. Tychs. Lehrs.: vid. II, 427 de Thetide *μετ' ἰχθύσι κυδιόωσα.* VI, 347 *γάνυται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνήρ* et cfr. I, 50. V, 132. 449. VI, 36. VII, 263. VIII, 433. IX, 52. 64. X, 383. 412. XIII, 239. 537. XIV, 255. 510. Bene autem Tychs. de hoc versu scripsit: „vulgata nullo sensu: *τοῖς* non habet quo referatur, nisi ad *nautas*. Sed absonum est: *Neptunus subridens super nautis et cetis.* Potius *τοῖς δ' ἔπι* est *praeter haec, super his* et jungendum cum *ἤσκητο*. Et *μειδιόων* jam alibi pro *κυδιόων* perperam scriptum vidimus.“ Dicit I, 325, ubi vid. not. Vix opus ut interpretum aliorum commenta afferantur, Brodaei *εὐδιόων, διατρίβων*, *agens*, *degens*, Dausqueji *εὐδιόων* *serenans* aut *serenus*, Pauwi conamina, qui aut *κυδιόων καὶ κήτεσιν* vertendum censet *glorians etiam monstris marinis*, aut *τοῖς δ' ἔπι μειδιόων σὺν* vel *μετὰ κήτεσιν* scribi posse dicit. — *κήτεσσιν* E1.

89. *ἐνοσίγαιος* A; tacite corr. Rhodom.

92. Ne quis *ἐπεσσυμένων* h. l. insolenter dictum arbitretur, tenet hic quoque peculiarem suum significatum. Equi Neptuno curru alligati celeriter properantes incurrunt quasi obstantibus undis, quae iis venientibus decedunt et substernuntur. Vid. ad II, 201 et cfr. Virg. Aen. V, 820 sq.

Subsidunt undae, tumidumque sub axe tonanti
Sternitur aequor aquis.

ἔπλετο· τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶς ἄνακτα
ἀγρόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο
σαίνοντες βασιλῆα, κατ' ἠερόεν δ' ἁλὸς οἶδμα
νηχομένοις εἴδοντο καὶ ἀργύρεοί περ ἐόντες.
ἄλλα δὲ μυρία κεῖτο κατ' ἀσπίδα τεχνήεντα
χερσὶν ὑπ' ἀθανάτης πυκινόφρονος Ἡφαίστοιο·
πάντα δ' ἄρ' ἐστεφάνωτο βαθὺς ῥόος Ὠκεανοῖο,
οὕνεκ' ἔην ἔκτοσθε κατ' ἄντυγος, ᾗ ἔνι πᾶσα

---

93. *τόιδ'* A; corr. Tychs.

95. Cum Rhodom. nescio quo errore captus — fortasse cum *ἠνεμόεν* legisse sibi videretur — *per ventosam maris undam* vertisset, Pauw. inepta usus magniloquentia *satis crasse virum doctum errasse* pronuntiat, et non solum ex maris tranquillitate, sed etiam ex Hesychio demonstrat, *ἠερόεν* potius idem esse atque *μέλαν*.

96. Cfr. Mosch. 47 *νηχομένῃ ἰκέλη*.

97 et 98. *aliae imagines in clipeo effictae.*

97. *τεχνηέντως* A et vulgo, quod si verum esset jungi deberet cum *κεῖτο*, quo sensu Rhod. vertit: *innumera alia artificiose scuto impressa erant*, uti similiter et Hom. ε, 270 *πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως* (*ναῦν*) et Apoll. Rhod. eum imitatus I, 561 sq. *εὔξοα τεχνηέντως Πηδάλι' ἀμφιέπεσκ'* eo adverbio usi sunt. Sed *κεῖτο* nihil aliud significat nisi *erant*, et omni fabricandi notione caret. Hinc ex aliorum locorum similitudine *τεχνήεντα* scripsi. Vid. Apoll. Rhod. I, 729 *δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐπέπαστο*. Mosch. 43 *ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα*. Quint. VI, 198 *δαίδαλα πολλὰ κατ' ἀσπίδα δῖαν ἔκειτο*. Nonn. V, 181 *τῷ ἔνι δαίδαλα πάντα τετεύχατο*. Si retinetur *τεχνηέντως* versus excidisse statuendus erit, in quo ejusmodi verbum, ad quod referretur id adverbium, positum erat. Sed in tanta mutandi facilitate nolui lacunae opinionem tenere.

99—101 *imago tertia decima:* Oceanus in margine effictus totum clipeum ambiens. Id commentum praeter nostrum certatim ex Homero 607 sq.

ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο
ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

sumpserunt Hesiodus 314 sq.

ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς·
πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον.

Nonn. XLI, 301 sq.

καὶ πυμάτην παρὰ πέζαν ἐϋκλώστοιο χιτῶνος
Ὠκεανὸν κύκλωσε περίδρομον ἄντυγι κόσμου.

Et similia excogitaverunt Mosch. 58 sqq.

τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χροιῇ,
ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς
χρυσείου ταλάροιο περίσκεπε χείλεα ταρσοῖς.

et Sil. 449 sq.

Extrema clypei stagnabat Hiberus in ora
Curvatis claudens ingentem flexibus orbem.

Constructionem autem perfecti cum simplice accusativo etiam Apoll. Rh. III, 1214 sq. *πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο — δράκοντες* et fragm. Orph. ap. *Lobeck. Aglaoph.* II, p. 913 *πάντη θεὸς ἐστεφάνωται Πάντα ζωογόνων* invenitur. Cfr. Apollin. Laod. metaphr. V, 27

ἡμέας ἐστεφάνωσας ἅτ' εὐδοκίης κλυτὸν ὅπλον.

99. *ἄρ* A; corr. Pauw.

100. Sic accipiendum arbitror, ut inclinari in convexo scuto Oceanus in oram dicatur." HERM. *opuscc.* V, p. 47. — *πᾶσα ἀσπὶς* A C12 E1, *πᾶσα* VNV23: vid. ad v. sequentem.

ἀσπὶς ἐνεστήρικτο, δέδεντο δὲ δαίδαλα πάντα.
τῇ δ' ἄρα παρκατέκειτο κόρυς μέγα βεβριθυῖα·
Ζεὺς δέ οἱ ἀμφετέτυκτο μέγ' ἀσχαλόωντι ἐοικὼς
οὐρανῷ ἐμβεβαώς· περὶ δ' ἀθάνατοι πονέοντο
Τιτήνων ἐριδαινομένων Διὶ συμμεμαῶτες·
τοὺς δ' ἤδη κρατερὸν πῦρ ἄμφεχεν· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
ἄλληκτοι νιφάδεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
οὐρανόθεν· Ζηνὸς γὰρ ἀάσπετον ὤρνυτο κάρτος·
οἳ δ' ἄρ' ἔτ' αἰθομένοισιν ἐοικότες ἀμπνείεσκον.
ἀμφὶ δὲ θώρηκος γύαλον παρεκέκλιτο καλὸν
ἄρρηκτον βριαρόν τε, τὸ χάνδανε Πηλείωνα.
κνημῖδες δ' ἤσκηντο πελώριαι· ἀμφὶ δ' ἐλαφραὶ
μούνῳ ἔσαν Ἀχιλῆι μάλα στιβαραί περ ἐοῦσαι.
ἀγχόθι δ' ἄσχετον ἆορ ἄδην παριμαρμαίρεσκε
χρυσείῳ τελαμῶνι κεκασμένον ἀργυρέῳ τε
κουλεῷ, ᾧ ἔπι κώπη ἀρηραμένη ἐλέφαντος
θεσπεσίοις τεύχεσσι μετέπρεπε παμφανόωσα.

---

101. *ἐνεστήρικτο* A C12E1, *ἀσπὶς ἐνεστήρικτο* VNV23. — *δέδυντο* AVNV23C12E1. „*ἀσπὶς* ex fine praecedentis transtuli in debitam loci possessionem. Lege *δέδεντο δὲ δαίδαλα.*" RHOD. Dausqu. male *δέδεικτο* tentabat.

102. *πὰρ κατέκειτο* A et vulgo; conjunxi.

103. *μέγα* A; tacite corr. Rhod.

106. *τούσδ'* A; tacite corr. Tychs.

107. *νεφέεσσιν* A; *νεφάδεσσιν* emend. Piers. *verisimm.* p. 139 ex IX, 71. X, 249. XI, 265. *Γ*, 222.

108. *ἄσπετον* A; corr. Pauw. et Sylburg. ap. Dorvill. *l. c.* — *ὄρνυτο* A; *ὤρνυτο* corr. Spitzner. *mant.* p. 246, recepit Lehrs.

109. *οἵδ'* A; tacite corr. Tychs.

113. *μάλιστα* A, *μάλα* VNV3C1a et ita corr. Rhod.

114. Cum apud Homerum Bothius gladium desiderans ante *Σ*, 611 lacunae signa posuisset, Spitznerus ad eum refutandum postremo haec scripsit: „Munificentior Bothio fuit *Quint.* V, 114 sqq., qui Achillis gladium verbis multis exornat: eum vero Vulcani opus fuisse negare videtur." Profecto nec negat, nec innuit; sed qui sine opinione anteconcepta haec legerit, gladium ut galeam, loricam, ocreas a Vulcano confectum putabit.

115. *κεκαυμένον* AC2, *κεκαμμένον* C1, *κεκασμένον* E1 et ita em. Rhod.

116. *παρηραμένη* AE12M12, *ἀρηραμένη* Rhod. suo textui intulit hoc adnotans: „post *κώπη* erasi *π.*" Tychs. hac emendatione non contentus olim legendum censebat *ἐλέφαντι*, cum sane id participium alibi apud Quintum cum dativo constructum inveniatur: II, 265. III, 632. V, 116. VI, 414. VII, 348. 705. IX, 396. Sed recte eam conjecturam repressit Heynius *ἀρηραμένη* potius cum antecedente *ᾧ ἔπι* jungendum, ut manubrium intelligatur ense recondito vaginae applicatum, *ἐλέφαντος* autem dictum docens pro *ἐξ ἐλέφαντος*.

117. Vertit Rhodom., quam interpretationem Lehrs. retinuit: *in quo manubrium eboris constans preciosis segmentis.*" quasi *θεσπεσίοις τρυφέεσσι* aut simile quidpiam legisset. Similem errorem commisit Pauw., cujus haec est nota: „*τεύχεσσι* hic proprie et native accipiendum: a *τεύχω τεῦχος*: *structuris, opere.*" Quod cum Heynius fieri non posse videret, *θεσπεσίης τέχνη-*

τοῖς δὲ παρεκτετάνυστο κατὰ χθονὸς ὄβριμον ἔγχος,
Πηλιὰς ὑψικόμῃσιν ἐειδομένη ἐλάτῃσι
λύθρου ἔτι πνείουσα καὶ αἵματος Ἑκτορέοιο.
καὶ τότ᾽ ἐν Ἀργείοισι Θέτις κυανοκρήδεμνος
θεσπέσιον φάτο μῦθον ἀκηχεμένη Ἀχιλῆος·
„νῦν μὲν δὴ κατ᾽ ἀγῶνος ἀέθλια πάντα τελέσθη,
ὅσσ᾽ ἐπὶ παιδὶ θανόντι μέγ᾽ ἀχνυμένη κατέθηκα·
ἀλλ᾽ ἴτω ὅς τ᾽ ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν,
καί νύ κέ οἱ θνητὰ καὶ ἄμβροτα τεύχε᾽ ἕσασθαι
δώσω, ἃ καὶ μακάρεσσι μέγ᾽ εὔαδεν ἀθανάτοισιν.“

σιν conjiciebat, plurali contra Epicorum morem posito. Verum recte Tychs. vulgatam solito sensu intellexit: *manubrium inter divina arma eminebat undique nitens.* Vid. ad I, 50.

118. „Malim *παρ᾽ ἐκτετάνυστο.*“ PAUW. Male. — *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

119. *Πηλίας* A; accentum tacite corr. Rhod. — „*Πηλιὰς*] Hoc satis coactum et durum post *ὄμβριμον ἔγχος*: *μελίη Πηλιὰς* locutio est plena; et ita Homerus ut notum.“ PAUW. Facile si quis id evitare voluit, scribere poterat *ὄβριμος αἰχμὴ Πηλιάς*. Sed hoc nomen Quinto pro proprio est, quod appositionis loco ad antecedentia *ὄβριμον ἔγχος* additur, recteque scripsit Hermann. *ad Eurip. Hec.* v. 186: „non dixit Q. Smyrnaeus *Πηλιὰς ἔγχος*, ut videbatur Lobeckio *ad Aj.* p. 271.“ — De ea hasta celeberrima auctor parvae Iliadis apud schol. Pind. Nem. VI, 85 et Hom. *Π*, 142

— — — — *ἀμφὶ δὲ πόρκης*
χρύσεος ἀστράπτει καὶ ἐπ᾽ αὐτῷ
δίκροος αἰχμή.

120. *ἐπιπνείουσα* A; *ἔτι πνείουσα* emend. Rhodom. et Brod.; cfr. VI, 164 *ἵππους — ἔτι πνείοντας ὀϊζυροῖο γόοιο.* Nonn. V, 302 *ἔτι πνείοντα κυδοιμοῦ.* IX, 206 *Σεμέλη — ἔτι πνείουσα κεραυνοῦ.* X, 313 *ἔτι πνείοντα βοαύλων.* XIV, 149 *Βάκχον ἔτι πνείοντα πολυρραφέος τοκετοῖο.* Paraphr. Ioh. IX, 103 *ἔτι πνείων τοκετοῖο.* Mus. 285 *ἔτι πνείων ὑμεναίων*, ubi cfr. Schrader. — *ἑκτυρέου* A; corr. Rhod.

123. *καὶ* A; „forte *κατ᾽ ἀγῶνος.*“ RHOD. Id receperunt Tychs. Lehrs. Sed eam locutionem cum paullo liberius *in certamine* vertisset Spitzner. in *dissert. de praeposs. ἀνά et κατά* p. 25, contradixit Herm. *opuscc.* V, p. 47: „non erat autem omnino commemorandum illud in eodem Quinti libro versu 123

νῦν μὲν δὴ κατ᾽ ἀγῶνος ἀέθλια
πάντα τελέσθη,

quod est *ἀγῶνος ἀέθλια κατετελέσθη.*“ Verum ita praepositio a verbo suo divelli non poterat: Spitzneri autem explicatio jam eo laborat, quod vocabulum ad *κατά* requiritur loci notione positum. Verum id ipsum est *ἀγών*, dummodo de *certandi loco*, de *arena* intelligatur. Jam recte dictum esse *κατ᾽ ἀγῶνος* quivis videt: in arenam *descendunt* certaturi.

125. *ὅς κ᾽* A et vulgo, *ὅς τ᾽* em. Struvius major et Spitzner. *observatt.* p. 38. „Malim fere hic *ὅς γ᾽ ἐσάωσε.* Illud *καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν* Ellypticum (sic!) est; neque displicet. Opportunius tamen legeretur: *ὅς γ᾽ ἐσάωσε νέκυν πανάριστος Ἀχαιῶν.*“ PAUW. Et ante eum Scalig. *ἔχ᾽ ἄριστος* conjecerat: vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 585. Recte vero Spitzner. *l. c.*: „eundem, qui Achillis servavit corpus, Achivorum fortissimum indicat Thetis.“

126. *καὶ νύκεν* A; *καί νύ κεν* Tychs., quod correxi. Offensus, ut videtur, particula *κέ* cum futuri indicativo juncta Lehrs. *καὶ νῦν* scripsit. Sed vid. Spitzner. *l. c.* — *τεύχη* A et vulgo; correxi.

127. *μετεύαδεν* A et vulgo, *μέγ᾽ εὔαδεν* Lehrs. bene edidit: vid. II, 78 *φύζα δὲ νηπιάχοισι μάλ᾽ εὔαδεν.*

ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀνόρουσαν ἐριδμαίνοντ' ἐπέεσσιν
υἱὸς Λαέρταο καὶ ἀντιθέου Τελαμῶνος
Αἴας, ὃς μέγα πάντας ὑπείρεχεν ἐν Δαναοῖσιν,
ἀστὴρ ὡς ἀρίδηλος ἀν' οὐρανὸν αἰγλήεντα
ἕσπερος, ὃς μέγα πᾶσι μετ' ἀστράσι παμφαίνῃσι·
τῷ εἰκὼς τεύχεσσι παρίστατο Πηλείδαο·
ᾔτεε δ' Ἰδομενῆ' αὐτὸς καὶ Νηλέος υἷα
* * * * * *
ἠδ' ἄρα μητιόεντ' Ἀγαμέμνονα· τοὺς γὰρ ἐώλπει
ἴδμεναι ἀτρεκέως ἐρικυδέος ἔργα μόθοιο·
ὣς δ' αὕτως Ὀδυσεὺς κείνοις ἐπὶ πάγχυ πεποίθει·
οἳ γὰρ ἔσαν πινυτοὶ καὶ ἀμύμονες ἐν Δαναοῖσι.

— ἀθανάτοισι A et vulgo; corr. Lehrs.

128. τόιδ' A; tacite corr. Tychs.

131. ὥς A; ὡς Tychs. Lehrs.

132. παμφαίνησι A, quod revocavi: vid. ad III, 224; παμφαίνῃσι Tychs. Lehrs. — Cfr. Homer. X, 317 sq.

υἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Nonn. XXVI, 143—45

ὃς τότε Βωλίγγεσσι μετέπρεπεν, ὡς μέσος ἄστρων
αἰθέρα φαιδρύνων ἀμαρύσσεται ἕσπερος ἀστήρ,
ἕσπερος ἑσπομένης λιποφεγγέος ἄγγελος ὄρφνης.

134. αὐτὸν A et vulgo, praeter Lehrs., qui Ἰδομενῆα κλυτὸν edidit. Jam Pauw., cum Rhodom. paullo liberius quae in Graecis non leguntur vertendo intulisset: *et petit (testimonium virtutis et arma) ab Idomeneo praesente et Nelei filio,*“ in vulgata offensus haec adnotavit: „Emphasin hic habet et habere debet αὐτόν: sed quam? Senex erat Idomeneus et propter senectutem agone funebri honoratus fuerat libro praecedente. An eo pertinet Articulus (sic)? Non potest, quia aetate longe adhuc provectior sine dubio Nestor Nelei filius. Aliud igitur latet, quod nunc mihi non succurrit: nisi leve mendum delitescat et scribendum sit ᾔτεε δ' Ἰδομενῆ' αὐτὸς vel αὕτῳ (potius αὐτῷ): vide et judica.“ Tum ego in *emendatt.* p. 273 ita de h. l. exposui: „hic duo sunt, quae offendant, primum verbum αἰτέω, quod tam nude positum non poterit intelligi de *judicibus expetendis*, tum pronomen αὐτόν, quod quo jure ad efferendum Idomeneum sit adjectum nemo facile explicabit. Itaque nisi audacter scribere praetuleris: ᾔτεε δ' Ἰδομενῆα κριτήν etc. satius erit, opinor, hic quoque lacunam statuere ita fere explendam:

ᾔτεε δ' Ἰδομενῆα κλυτὸν καὶ Νηλέος υἷα
[τὴν δ' ἔριν ἀμφοτέροις ἰθυνέμεν ἠδὲ δικάσσαι]
ἠδ' ἄρα μητιόεντ' Ἀγαμέμνονα.“

Ita tum quidem: nunc vero, quamquam illud κλυτόν etiam Lehrs. invenit, tamen recte puto, quod propius ad vulgatum accedit, αὐτός a Pauwio esse conjectum. Ajax, postquam surrexit et prope arma Achillis constitit, *ipse* judices sibi Idomeneum, Nestorem et Agamemnonem postulavit: nec alia erat Ulixis sententia. Illud igitur recepi sed defectus signis appictis. — τυδέος, sed in marg. νηλέος C2.

135. μητιόωντ' A; corr. Rhod.

137. ὀδυσσεὺς A; tacite corr. Rhodom. — ἔπι A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 106, qui ibid. in αὕτως apud Quintum aspirationem gravem retinendam esse monuit.

Νέστωρ δ' Ἰδομενῆι καὶ Ἀτρέος υἱέϊ δίῳ
ἄμφω ἐελδομένοισιν ἔπος φάτο νόσφιν ἀπ' ἄλλων·
„ὦ φίλοι, ἦ μέγα πῆμα καὶ ἄσχετον ἤματι τῷδε
ἡμῖν συμφορέουσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες
Αἴαντος μεγάλοιο περιφραδέος τ' Ὀδυσῆος
ἐσσυμένων ἐπὶ δῆριν ἀάσχετον ἀργαλέην τε·
τῶν γάρ ῥ' ὁπποτέρῳ δώῃ θεὸς εὖχος ἀρέσθαι
γηθήσει κατὰ θυμόν, ὃ δ' αὖ μέγα πένθος ἀέξει
πάντας ἀτεμβόμενος Δαναούς, περὶ δ' ἔξοχα πάντων
ἡμέας· οὐδ' ἔτι κεῖνος ἐν ἡμῖν ὡς τὸ πάροιθε
στήσεται ἐν πολέμῳ· μέγα δ' ἔσσεται ἄλγος Ἀχαιοῖς
κείνων ὅντινα δεινὸς ἕλῃ χόλος, οὕνεκα πάντων
ἡρώων προφέρουσιν, ὃ μὲν πολέμῳ, ὃ δὲ βουλῇ.
ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ πείθεσθον, ἐπεί ῥα γεραίτερός εἰμι
λίην, οὐκ ὀλίγον περ, ἔχω δ' ἐπὶ γήραϊ πολλῷ
καὶ νόον, οὕνεκεν ἐσθλὰ καὶ ἄλγεα πολλὰ μόγησα·

---

145. *γάρ θ'* A et vulgo; correxi: vid. ad IV, 532. — *δώη* A; *δῴη* Pauw. Tychs., sed recte *δώῃ* Lehrs.
146. *ὅδ'* A; tacite corr. Tychs.
148. *οὐδέ τι* A, quod corr. Rhod. — *τοπάροιθε* A; corr. Tychs.

151. *πολέμω* A; tacite corr. Rhodom.

152. *ἐμεῖο πείθεσθε* A, *ἐμεῖο πιθέσθε* C1, et ita scripsit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 185; *ἐμοὶ πείθεσθε* corr. Rhod. et Scalig., quod recepit Tychs., et solum dativum ut ceterorum, ita Quinti usui convenire docent hi loci: II, 59. 157. XII, 446. 546. XIV, 191. Cave autem XIV, 246 *ὣς φαμένου πείθοντο καὶ ὡς θεῷ εὐχετόωντο*, genitivum absolutum a *πείθοντο* aptum putes. — Ad hiatum vitandum jam Heyn., cum dualis locum habeat, *πείθεσθον* scripsit, idemque invenit Hermann. *Orph.* p. 745, quod et tacite descripsit Spitzner. *observatt.* p. 106 et reposuit Lehrs., Gerhardo *l. c.* hiatum tenente. Quod praeterea conjecit Hermann. *πείθεσθ' ἐπειή ῥα*, Quinti usu repugnat, quippe qui semper *ἐπειή νυ* scripserit — I, 651. II, 34. III, 78. IV, 477. 481. V, 542. XIV, 435 — et *ἐπεί ῥα* — I, 56. 570. II, 95. 406. III, 238. IV, 15. 287. 567. V, 590. VI, 475. VII, 584. VIII, 172. IX, 347. X, 151. 261. XI, 89. 442. 460. XII, 424. XIII, 528. 557 — qui loci satis demonstrant hic quoque *πείθεσθον ἐπεί ῥα* a poeta praelatum esse. Hinc jam patet XIII, 421 non recte *ἐπειή ῥα* ex conjectura restitutum esse. — *ἐπεὶ ῥὰ* A; tacite corr. Tychs. — *γεραίτερος εἰμὶ* Rhod. errore, quod vitium in editiones Pauw. Tychs. Tauchnit. transiit, sublatum a Spitznero *observatt.* p. 107, quo loco Homericos locos, quos Quintus ante oculos habuit, laudavit.

154. „*ἄλγεα* post *ἐσθλά* minus concinne dictum. Nam pro voce substantiali non potest haberi *ἐσθλά*." PAUW. Eadem re offensus Spitzner. *observatt.* p. 107 sq., deinde, quia explicationi, quae his verbis sit necessaria jam a Rhodom. expressa: *siquidem multas secundas et adversas res expertus sum*, nec verbum *μόγησα* satis quadret neque aliorum obsequium Nestor sibi expetere possit propter multos dolores exantlatos, minus etiam valeat secunda qua gavisus sit fortuna, his causis ductus scribendum censet *ἐσθλὰ καὶ ἀγλαὰ πολλὰ μόγησα*, quo egregia et clara fortitudinis documenta a se perpetrata indicet. At vero recte opponi *ἐσθλά* et *ἄλγεα* ipsi,

αἰεὶ δ' ἐν βουλῇσι γέρων πολύϊδρις ἀμείνων
ὁπλοτέρου πέλει ἀνδρός, ἐπεὶ μάλα μυρία οἶδε·
τοὔνεκα Τρωσὶν ἐφῶμεν εὔφροσι τήνδε δικάσσαι
* * * * * *
ἀντιθέῳ τ' Αἴαντι φιλοπτολέμῳ τ' Ὀδυσῆϊ,
ὅστις * * * * *
ἠδ' ὅτις ἐξεσάωσε νέκυν Πηληιάδαο
ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο· δορύκτητοι γὰρ ἐν ἡμῖν
πολλοὶ Τρῶες ἔασι νεοδμήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ·

---

quos Spitznerus adscripsit, loci — VII, 55. 72. XII, 292 sq. — satis docent; deinde autem secundarum et adversarum rerum commemoratio aptissima ne dicam unice necessaria est. Causam enim aperit Nestor, ob quam cum senectute junctam possideat *mentem*, h. e. rerum usum atque experientiam. Ejus autem rei non potest hoc afferri argumentum, quod multa egregia et clara perpetraverit virtutis facinora — ferocissima enim audacia saepe inconsideratae temeritati adjuncta est — sed hoc tantum, quod multas ille et faustas et infaustas expertus sit sortis vicissitudines. Nec vero in verbo μόγησα haereas per zeugma ad utrumque fortunae genus referendum cum proprie tantum quadret ad ἄλγεα. Eadem res sed ita ut uno generali vocabulo et prospera et tristia contineantur infra v. 156 μάλα μυρία οἶδε enuntiatur. Ut ἐσθλά h. l. substantivi loco positum ita Hes. ἔ. 100 ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληνται et 116 ἐσθλά τε πάντα Τοῖσιν ἔην. Etiam Struvius minor *observatt.* p. 9—11 vulgatam defendit insuper VII, 81 sq. XIV, 202 et infra V, 480 sq. allatis simulque ἄλγεα πολλὰ μόγησα Homericam clausulam esse ex β, 343. γ, 232. π, 19. τ, 483 docens.

157. τρωσὶν A; tacite corr. Tychs. — δικάσαι A; corr. Heyn. — „non bene cohaeret oratio; neque enim τήνδε habet quo referatur, nec dativi Αἴαντι — Ὀδυσῆι. Videtur excidisse versus hujus sententiae: δῆριν, cui arma debeantur.“ TYCHS. Quamquam olim in *emendatt.* p. 272 huic sententiae refragatus sum, ex ipso verbo substantivum δίκην facile suppleri monens, tamen cum et id ellipseos genus, si discesseris a notissimo illo μειλιχίοισι VII, 37, nec Quinto nec omnino Epicis sit usitatum, et omnino in mutilato loco versari videamur, defectus notas, quas haud scio an ipse auctor apponere postea tantum oblitus sit, figendas curavi. Cfr. Hes. ἔ. 39 οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

159. ὅστις A, ὅτις C1, et ita corr. Rhod. — Tum hic versus vulgo sine lacunae signis antecedenti adnectitur. Quo facto sententia non potest alia esse nisi haec: *Trojanis hanc litem dirimendam tradamus Ajacem inter et Ulixem et quicunque praeter eos Achillis corpus servavit.* Sed hoc ipsum prorsus alienum est. Nam de duobus illis tantum, qui quidem certare inter se et possint et gestiant uter Achillis corpus hostibus eripuerit, semper et ubique ut apud alios ita apud Quintum sermo est. Quid quod consilium propter eam ipsam causam, quod isti duo certamen inierunt, a Nestore datur. Sensit hoc jam Rhod., qui quasi ὅ σ τ ι ς γ' ἐξεσάωσε legisset vertit: *uter nimirum eripuerit cadaver.* Equidem olim eandem fere sententiam illaturus eram emendando aut ὅστις ὅ δ' aut τ ῶ ν ὅτις ἐξεσάωσε. Nunc vero Hermanni sequor sententiam, qui ex v. 125

ἀλλ' ἴτω ὅς τ' ἐσάωσε νέκυν καὶ ἄριστος Ἀχαιῶν

demonstravit, hic quoque versum periisse hujus sententiae: *uter eorum optimus sit Achivorum,* cui deinde bene adnexum fuerit: ἠδ' ὅτις ἐξεσάωσε νέκυν.

161. τρῷες A; tacite corr. Tychs.

οἵ ῥα δίκην ἰθεῖαν ἐπὶ σφίσι ποιήσονται
οὔτινι ἦρα φέροντες, ἐπεὶ μάλα πάντας Ἀχαιοὺς
ἶσον ἀπεχθαίρουσι κακῆς μεμνημένοι ἄτης.“
ὣς φάμενον προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
„ὦ γέρον, ὡς οὔτις πινυτώτερος ἄλλος ἐν ἡμῖν
σεῖο πέλει Δαναῶν οὔτ᾽ ἂρ νέος οὔτε παλαιός,
ὃς φῂς Ἀργείοισιν ἀνηλεγέως χαλεπῆναι
ἄνδρα τόν, ὅντινα τῶνδε θεοὶ μετόπισθε βάλωνται
νίκης· οἱ γὰρ ἄριστοι ἐπὶ σφίσι δηριόωνται·
καί ῥά μοι ἔνδοθεν ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα μενοινᾷ,
ὄφρα δορυκτήτοισι δικασπολίην ὀπάσωμεν·
τοὺς καὶ ἀτεμβόμενός τις ὀλέθρια μήσεται ἔργα
Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι, χόλον δ᾽ οὐκ ἄμμιν ὀπάσσει.“
ὣς φάτο· τοὶ δ᾽ ἕνα θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν ἔχοντες

---

162. *οἳ ῥὰ* A; tacite corr. Tychs.

166. *οὔ τις* A; tacite conjunxit Rhod.

168. *ἀπηλεγέως* tacite scripsit Hermann. *Orph.* p. 745. Sed vid. ad II, 414.

169. *ἀνέρα, ὅντινα τῶνδε* A et vulgo, quo hiatu jure offensus Hermann. *l. c.* *ὅντινά κεν τῶνδ᾽ ἄνδρα* conjecit, idque recepit Lehrs. Sed et hoc sine necessitate longius recedit, nec probabilius est, quod Tychsenio in mentem venit: *ἀνδρῶν ὅντινα τῶνδε.* Itaque restitui quod jam in *emendatt.* p. 204 proposui: *ἄνδρα τόν, ὅντινα τῶνδε* his usus exemplis: *κ*, 74 *ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται.* Apoll. Rhod. IV, 1655 *μούνη γὰρ ὀΐομαι ὔμμι δαμάσσειν Ἄνδρα τόν, ὅστις ὅδ᾽ ἐστί.* Quae facile augeri possunt, veluti Hes. *ἔ.* 326 *μινύθουσι δὲ οἶκοι Ἀνέρι τῷ.* Apoll. Rhod. I, 1264 *ἐς δὲ κέλευθον Τὴν θέεν, ᾗ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον ἀΐσσοντα.* II, 29 *ἐπὶ δ᾽ ὄσσεται οἰόθεν οἶον Ἄνδρα τόν, ὅς μιν ἔτυψε.* III, 473 *ἔβησαν Τὴν ὁδόν, ἣν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθεν,* 580 *βόες διαδηλήσωνται Ἄνδρα τόν, ὅς ῥ᾽ ὑπέδεκτο — καμέεσθαι ἄεθλον,* 895 *οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν Τάων, αἳ τὸ πάροιθεν — ἀγέρονται.*

170. *ἐνὶ σφίσι* A; *ἐνίσφισι* Lehrs. Tychs., quod vertunt: *inter sese.* Verum id non poterit alio modo intelligi, nisi ut ad ipsos Graecos referatur: *optimi enim in Graecis litigant.* Id perquam languidum esse notione quae requiritur omissa quivis videt. Scripsi igitur *ἐπὶ σφίσι*: *contra se litigant.* Cfr. infra v. 443 *μέγ᾽ ἀμείνονι δηριάασκες.* — *δηϊόωνται* A; corr. Tychs.

171. *„ταὐτὰ* malim.“ TYCHS. Debebat certe *φρεσὶν αὐτὰ*, sed minime opus.

173. *μήσατο* A; emend. Rhod. et Scalig. ap. Dorvill. *l. c.* — „Pro *τοὺς καὶ ἀτεμβόμενος* nonne scribendum *τοὺς γὰρ ἀτεμβόμενος?*“ PAUW. Ne quis solita verbi *ἀτέμβεσθαι* apud Homerum notione, qua *privari* significat, deceptus locum corruptum putet et aut *ὡς καὶ* aut *τῷ καὶ* aut etiam *τοὔνεκ᾽ ἀτεμβόμενός τις* conjiciat; primum moneo *ἀτέμβεσθαι* ut supra v. 147 cum accusativo junctum esse *accusare* vel *criminari*, ut apud Apoll. Rhod. II, 56. III, 99 cum dativo, II, 1199. III, 938 absolute positum, deinde *τούς* ad *captivos* Trojanos qui judicaturi sint spectare, quibus *etiamsi* fuerit iratus qui in illa lite inferior sit futurus, non in Graecos tamen sed in *omnes* potius (*ἐϋπτολέμοισιν*) odium suum perniciemque conjiciet. Jam etiam *καί* recte positum esse patet.

174. *τρωσὶν* A. — *ὀπάσει* A. Utrumque corr. Tychs.

175. *τόιδ᾽* A; tacite corr. Tychs.

ἀμφαδὸν ἠνήναντο δικασπολίην ἐρατεινήν·
τῶν δ' ἄρ' ἀναινομένων Τρώων ἐρικυδέες υἷες
ἕζοντ' ἐν μέσσοισι δορύκτητοί περ ἐόντες,
ὄφρα θέμιν καὶ νεῖκος ἀρήιον ἰθύνωσιν.
Αἴας δ' ἐν μέσσοισι μέγ' ἀσχαλόων φάτο μῦθον·

---

176. *ἀνήναντο* A; *ἠνήναντο* tacite Rhod., quod correxi. — „Quid in *δικασπολίῃ* sit, quod *ἐρατεινόν* dici possit, et in hac ipsa difficillima et aleae plena fuerit eo epitheto dignum, ego mehercule nescio. Nonne scribendum *δικασπολίην ἀλεγεινήν*? Id certe longe melius esset et omnium exspectationi hic satisfaceret plane. Rhodomannus in versione Latina vocem molestam callide neglexit.“ PAUW. Hic sane vertit: „*publice controversiae hujus disceptationem detrectabant*;“ unde fortasse suspicari possis eum *δικασπολίην ἰθύνειν* aut *ἀρτύνειν* aut simile quidpiam legisse. Pauwianum firmare possis v. 318 *ἔριν δικάσαντ' ἀλεγεινήν*, quamquam ibi sane statim funesti exitus mentio adnectitur; Hermannus denique *ἐρίτιμον* conjecit, quod adjectivum III, 207 et X, 410 (*γνωτῶν ἐριτίμων*) legitur. Nec quin *honoratum* illud judicium dici potuerit dubito, praesertim cum ab ipsis litigantibus tres illi principes ad id exercendum sint evocati. Verum propter hanc ipsam causam haud scio an etiam *ἐρατεινήν* hoc quidem loco, quo illud certe sine malo omine ab illis recusatur, dici potuerit: *gratam* fuisse illam ad judicandum invitationem etiam tribus qui poscebantur judicibus antequam Nestoris sapientia edocerentur ex v. 140 *ἄμφω ἐελδομένοισιν* patet. Itaque retinui.

177. *τρώων* A; tacite corr. Tychs.

179. Gruebenavius apud Spitzner. *praef.* p. IX *θέμεν κάτα νεῖκος* proposuit. Sed neque praepositionis anastrophe hac quidem versus sede placet, nec in illa hendiady quidquam est offensionis, cum et *θέμεν* et *νεῖκος ἰθύνειν* per se recte dici possit. Cfr. Hes. *ἔ.* 9 *δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας*.

180—316. Ex multis cum poetis tum pedestris orationis scriptoribus, qui olim *ὅπλων κρίσιν* tractaverunt, duo praeter Quintum supersunt, qui ipsas altercantium heroum orationes suo ingenio exornatas dederunt, Ovidius Metam. XIII, 1—381 et Antisthenes (apud Bekker. oratt. Att. V, p. 663—67). Cum his si illum comparamus, cum sophistae quidem siccis et nec sententiarum luminibus nec dicendi suavitate eximiis declamationibus paucissima tantum quaeque unicuique in eadem materia versanti prompta esse debebant communia habet. Contra cum poeta Romano in *singulis* multis rebus sententiisque consentit, ut quamquam earum rerum pars forte fortuna utrique alterius ignaro in mentem venire poterat tamen haud temere conjicere liceat, aut Ovidium ipsum aut quod paene verisimilius putaverim eundem hujus auctorem et fontem a Quinto quoque tractatum et hic illic expressum esse. Ovidius autem num a M. Porcio Latrone omne argumentum, an tractandi tantum genus singulasque sententias sumpserit (vid. Gierig. *ad Ovid.* v. 121), dubitari potest. Contra in universo sermonis colore et stylo uterque mirum quantum discedunt. Quintus heroes accurate et dilucide, sed graviter et sine verborum ornatu et ambagibus ea disputantes facit, quae suam causam adjuvare videantur; itaque a verbosa veteris epicae poesis simplicitate minime deflexit. Ovidius contra rhetorum et Alexandrinorum artificiorum sectator non veteres, quales Homerus descripsit, homines loquentes, sed caussidicos Romanos Graecorum magistrorum scholis excultos disceptantes introduxit. Inde hujus quidem cincinni sententiarumque acumina nec dubito quin aequalibus suis placuerint nec miror quod Gierigio superioris saeculi viro prae Quinti jejunitate ita fuerint probata, ut adnotaverit: „*Quintum longissime post se relinquit Ovidius. Praestantissimae enim sunt hae orationes et*

„ὦ Ὀδυσεῦ φρένας αἰνέ, τί τοι νόον ἤπαφε δαίμων
ἶσον ἐμοὶ φρονέειν περὶ κάρτεος ἀκαματοιο;
ἦ φῂς αἰνὸν ὅμιλον ἐρυκακέειν Ἀχιλῆος
βλημένου ἐν κονίῃσιν, ὅτ' ἀμφί ἑ Τρῶες ἔβησαν,
ὁππότ' ἐγὼ κείνοισι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
σεῖο καταπτώσσοντος; ἐπεί νύ σε γείνατο μήτηρ
δείλαιον καὶ ἄναλκιν ἀφαυρότερόν περ ἐμεῖο,
ὅσσον τίς τε κύων μεγαλοβρύχοιο λέοντος·
οὐ γάρ τοι στέρνοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ,
οὐδὲ σοὶ ἀμφιμέμηλε θράσος * *
ἀλλὰ * * * καὶ ἀτάσθαλα ἔργα.

---

moratae inprimis.“ Quintus contra cum antiquum Homeridarum epos resuscitare conaretur, hic quoque in argumento tam lubrico et ad ingeniose ludendum prono omni Alexandrinorum cultu rhetorumque artibus prudenti consilio abstinuit, ideoque hac etiam parte *Homerici* nomen suo jure sibi vindicat. Sed jam de singulis videamus.

181. *ἤκαχε* A; *ἤπαφε* emendavit Rhod. frustra contradicente Dausquejo: vid. ad I, 723. III, 49. 502.

182. *ἀκμήτοιο* A et vulgo; *ἀκαμάτοιο* emend. Struv. minor *observatt.* p. 11, omnibus fere quibus id adjectivum apud Quintum legitur locis adscriptis. Et sane saepissime eo utitur Quintus, ubi sive *ingens robur* sive *infinitam firmitatem* indicaturus est, ut fere nostro: *gewaltig* respondeat. Locorum partem supra ad II, 296 adscripsi. Ceteri hi sunt: I, 48 de Olympo; III, 507 de Aethere; I, 55. XIII, 99 de Marte; II, 4. 403. III, 759. IV, 183. XII, 77. XIV, 128 de Achille; I, 154 (non 514, ut ad *l. c.* falso legitur). II, 380. III, 130 de Jove; III, 394 de Tityo; IV, 494 de Ajace; V, 404 de Orione; VI, 249 de Geryone; VIII, 214 de Eurypylo; X, 199 de Iapeto; XIV, 550 de Titane; ibid. 584 de Gigante; III, 242 de membris Ajacis; VI, 239 de Herculis pulpa; VI, 220 de sue; V, 387 de igne; VII, 591 de aqua; V, 224 de armis. Contra *ἄκμητος* ibi tantum ponitur, ubi robur alicujus *defatigari* non posse diserte effertur. Vid. ad II, 523, quo loco non debebat *ἀκάματοι* restituere Struvius, quoniam ibi non *solita* qua *semper* utebantur Achilles et Memnon virtus, sed patientia laborando inexhausta, quam *in extremo illo certamine* praestabant, comparatione illustratur. Inde haud scio an idem verbum II, 459 restituere debuerim, ubi nunc de iisdem legitur:

τεῦξε δ' ἄρ' ἀκαμάτους καὶ μείζονας οὐδὲν ὁμοίους
ἀνδράσιν ἀλλὰ θεοῖσιν.

183 *ἦ* A et vulgo, *ὅς* C1 ex v. 168; „vel *ἥ* (sic!) *an* vel *ὅς* legi potest.“ RHOD. Scribendum esse *ἦ* satis patet: cfr. Ξ, 264 sq.

ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
ἦ φῂς ὡς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα Ζῆν —;

Quint. I, 647 *ἦ που ἔφησθα — Οἰσέμεν.* VIII, 211 *ἦ που ἔφης Δαναῶν νέας — Δῃώσειν.*

184 *ἀμφὶ* A, *ἀμφί ἑ* E1 et ita emend. Rhod. — *τρῶες* A; corr. Tychs.

186. *ἐπεὶ* A; corr. Tychs.

189. *πέλε* A; *πέλει* VNV123E1 et ita emend. Rhod.

190. In A sine lacunae signis versus ita legitur:

ἀλλά σοι ἀμφικάμηλε θάρσος, καὶ ἀτάσθαλα ἔργα.

ἄμφι μέμηλε θράσος VNV123a (*ἀμφιμάμηλε* V secund. Siebenkees.); *ἀμφιμέμηλε θράσος* emend. Rhod. et Brod., *ἀμφιμέμηνε θράσος* inepte Dausq. „Sic versus bene habet, sed ipsa sententia adhuc aegrotat. Nam quid *θάρσος* vel *θράσος* in meticuloso, et cui placeat

ἠὲ τόδ' ἐξελάθου, ὅτ' ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ
ἐλθέμεναι ἀλέεινες ἅμ' ἀγρομένοισιν Ἀχαιοῖς,
καί σε καταπτώσσοντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἐφέπεσθαι

ἔργα ἀτάσθαλα eo sensu, quo hic tribuuntur Ulyssi? Nihil sane, nihil. Quid multa? Locum turpius depravatum suspicor et scripserim lubens *ἀμφιμέμηλε δόλος*. Sic nihil apertius aut signatius, ut quisque videt statim." PAUW. Uberius de h. l. exposui in *emendalt.* p. 204—6, quae hic paucis additis et mutatis repetere placet: „Recte jam Pauw. in eo offendit, quod Ulixi h. l. ab Ajace adscribatur *θράσος*, quae vox non accipi potest nisi in laudem. Rhodom. enim quod vertendo expressit: „temeritati studes", id neque inest in vocabulo, neque unquam Ulixi objici poterat ab Ajace, cum nec ille hoc vitium haberet, et Ajax ipse esset ferocientis audaciae. Nec satisfacit jam ea ratio, qua olim hunc locum mihi explicavi, ut arctissime junctis *θράσος κ. ἀ. ἔ.* *audacia* significetur *ad turpissima facinora prompta*. Hoc enim et propter id, quod oppositum est, *μενεδ. ἦτορ* displicet, et abhorret ab epica dictione. Itaque et Pauw. conjecit et probavit Jacobs. *specim. emend.* p. 38 *δόλος*, afferens hic inprimis locum ex Homero ι, 19 sq.

εἰμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν
ἀνθρώποισι μέλω.

Sed hic quidem *dolus*, qui erat in Ulixe maxime memorabilis, aptissime memoratur, ubi et nomen ille et artem profitetur; h. l. autem mihi videtur plane ejus mentio esse aliena. Ovidianus quidem Ajax v. 32 sq.

— — — sanguine cretus
Sisyphio, furtisque et fraude simillimus illi,

et v. 104

— furtis incautum decipit hostem,

cui apertam suam fortitudinem opponit. Verum totam Quinti si consideramus orationem, videmus in ea simpliciter Ajacem hoc demonstratum ire, Ulixem et fortitudine et robore se multo esse inferiorem, insidiis, quibus apud Ovidium callere conceditur Ulixes, ne memoratis quidem. Inde statim (v. 182) illum *περὶ κάρτεος* non parem sibi esse affirmat, non illum sed se defendisse contra Trojanos Achillis corpus (—186); Ulixem enim timidum esse et invalidum (187), multoque ipso inferiorem atque sola improbitate callere (—190). Jam timiditatis illius affert exemplum, quod noluerit ad Trojam proficisci (—194); neque adventum ejus Achivis utilem fuisse; eo enim auctore Philoctetam relictum, Palamedem occisum esse (—198). Haec pertinent ad *ἀτάσθαλα ἔργα*. Eodem modo in sequentibus inde a v. 200 usque ad finem suam fortitudinem suumque robur cum pusillo Ulixis et anxio animo comparat, obiter tantum et *εἰρωνικῶς* v. 210 astutiae facta mentione. Itaque olim etiam eo quem tractamus loco non *dolum* Ulixis per se minime vituperabilem, sed, ut etiam ex oppositis *μενεδήιον ἦτορ* et *θράσος* apparet, *timorem* ejus castigatum esse existimabam et proinde potius *δέος* vel *φόβος* vel *τρόμος* pro *θράσος* rescribendum putabam allato II, 69, ubi Paris Polydamantem increpat:

οὐδὲ σοὶ ἐν στέρνοισι πέλει μενεδήιον ἦτορ,
ἀλλὰ δέος καὶ φύζα.

Sed recte Hermannus eam sententiam ita emendavit, ut lacunam hic quoque esse statuat hoc modo:

οὐδὲ σοὶ ἀμφιμέμηλε θράσος * *
ἀλλὰ * * * *καὶ ἀτάσθαλα ἔργα.*

Tum sane etiam *doli* inferri poterat mentio, nec tamen simpliciter, sed ut is dolus *malus* et aliis, ut Palamedi et Philoctetae, *perniciosus* innueretur. Nam de astutia, qua adversus Trojanos usus est Ulixes, non Ajax, sed hic ipse infra v. 279 sqq. verba facit. Inde tale quid excidisse suspicor:

οὐδὲ σοὶ ἀμφιμέμηλε θράσος [καὶ ἀρήια ἔργα,]
ἀλλὰ [δέος τε δόλος τε κακὸς]
καὶ ἀτάσθαλα ἔργα.

193. *ἐφέπεσθ'* A; tacite corr. Rhod. Eandem criminationem sed uberius expositam et propriae qua

ἤγαγον Ἀτρεῖδαι; ὡς μὴ ὤφειλες ἱκέσθαι·
σῆς γὰρ ὑπ' ἐννεσίῃσι κλυτὸν Ποιάντιον υἷα
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ λίπομεν μεγάλα στενάχοντα·
οὐκ οἴῳ δ' ἄρα τῷγε λυγρὴν ἐπεμήσαο λώβην,
ἀλλὰ καὶ ἀντιθέῳ Παλαμήδεϊ θῆκας ὄλεθρον,
ὃς σέο φέρτερος ἔσκε βίῃ καὶ ἔΰφρονι βουλῇ·
νῦν δ' ἤδη καὶ ἐμεῖο καταντίον ἐλθέμεν ἔτλης,
οὔτ' εὐεργεσίης μεμνημένος, οὔτε τι θυμῷ
ἀζομένος σέο πολλὸν ὑπέρτερον, ὅς σ' ἐνὶ χάρμῃ
ἐξεσάωσα πάροιθεν ὑποτρομέοντα κυδοιμὸν
δυσμενέων, ὅτε σ' ἄλλοι ἀνὰ μόθον οἰωθέντα
κάλλιπον ἐν δηίων ὁμάδῳ φεύγοντα καὶ αὐτόν·
ὡς ὄφελον καὶ ἐμεῖο θρασὺ σθένος ἐν δαῒ κείνῃ
αὐτὸς Ζεὺς ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος, ὄφρα σε Τρῶες
ἀμφιτόμοις ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν
δαῖτα κυσὶ σφετέροισι, καὶ οὐκ ἂν ἐμεῖο μενοίνας
ἐλθέμεναι κατέναντα δολοφροσύνῃσι πεποιθώς.
σχέτλιε, τίπτε βίῃ πολὺ φέρτατος ἔμμεναι ἄλλων
εὐχόμενος μέσσοισιν ἔχεις νέας, οὐδέ τι θυμῷ
ἔτλης ὥσπερ ἔγωγε θοὰς ἔκτοσθεν ἐρύσσαι
νῆας; ἐπεί νύ σε τάρβος ἐπήιεν. οὐδὲ μὲν αἰνὸν

---

arma sumpserit celeritati oppositam Ovidianus Ajax profert 34—42. Brevissime rem tangit Antisth. Aj. extr. *περὶ ἀνδρός, ὃς οὐχ ἑκὼν ἀλλ' ἄκων ἀφῖκται εἰς Τροίαν.*

194. Plane eodem modo transitum facit Ovid. 43 sqq.

Atque utinam aut verus furor ille aut creditus esset,
Nec comes hic Phrygias unquam venisset ad arces
Hortator scelerum: non te, Poeantia proles,
Expositum Lemnos nostro cum crimine haberet.

Tum depicta accuratius Philoctetae sorte 47—55 Palamedis injustam necem 56—62 narrat.

197. *τότε* A; *τῷγε* emend. Rhod. — *λώβαν* A; tacite corr. Rhod.

198. *Παλαμήδει* A; tacite corr. Rhod.

200. *κατ' ἀντίον* A, *καταντίον* E1 et ita corr. Pauw.

201. *οὔτέ* A; corr. Tychs.

γρ. ὑπέρτ.

202. *πολλὸν ἀμείνω* C1. — *ὅς* A, *ὅς σ'* VNV123a et ita emend. Rhod. — „Vid. *Α*, 459 sqq." HEYN. Rem suo more exornavit Ovidius v. 71—81.

206. *δαΐ* A; tacite corr. Pauw.

207. *τρῶες*; tacite corr. Tychs.

208. *κέδασαν* A; *κέδασσαν* Rhod. in textu. „Legi etiam potest *κέασσαν.*" RHOD. Fallitur: *κεάζειν* est *findere* et dici solet de iis, qui arbores succidunt et in ligna diffindunt; contra *κεδάζειν* est *dispergere*, in minutas partes dissipare. Id h. l. unice quadrat.

212. *μέσοισιν* E1. — *ἔχες* AE1; *ἔχεις* emend. Rhod., quod probavit Spitzn. *mant.* p. 218, recepit Lehrs. — *νῆας* E1. — „Vid. *Θ*, 222

στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηὶ μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε."

DAUSQ.

213. *ἐρύσαι* A; corr. Tychs.

214. Interrogandi signum in A post *ἐπήιεν* positum Pauw. Rhodomanni versionem secutus ante *ἐπεί*

πῦρ νηῶν ἀπάλαλκες· ἐγὼ δ᾽ ὑπ᾽ ἀταρβέϊ θυμῷ
ἔστην καὶ πυρὸς ἄντα καὶ Ἕκτορος, ὅς μοι ὕπεικε
πάντῃ ἐν ὑσμίνῃ· σὺ δέ μιν περιδείδιες αἰεί.
ὡς ὄφελον τόδε νῶιν ἐνὶ πτολέμῳ τις ἄεθλον
θῆκεν, ὅτ᾽ ἀμφ᾽ Ἀχιλῆι δεδουπότι δῆρις ὀρώρει,
ὄφρ᾽ ἐκ δυσμενέων με καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
ἔδρακες ἔντεα καλὰ ποτὶ κλισίας φορέοντα
αὐτῷ ὁμῶς Ἀχιλῆι δαΐφρονι· νῦν δ᾽ ἄρα μύθων
ἰδρείῃ πίσυνος μεγάλων ἐπιμαίεαι ἔργων·
οὐ γάρ τοι σθένος ἐστὶν ἐν ἔντεσιν ἀκαμάτοισι
δύμεναι Αἰακίδαο δαΐφρονος, οὐδὲ μέγ᾽ ἔγχος
νωμῆσαι παλάμῃσιν· ἐμοὶ δ᾽ ἄρα πάντα τέτυκται
ἄρμενα, καί μοι ἔοικε φορήμεναι ἀγλαὰ τεύχη
οὔτι καταισχύνοντι θεοῦ περικαλλέα δῶρα.

---

retraxit. — *ἐπεὶ* A; corr. Spitzner. *observatt.* p. 115.

216. *μ᾽ ὑπόεικε* A et vulgo; *μοι ὕπεικε* emend. Spitzn. *mant.* p. 228, recepit Lehrs.

217. *πάντῃ* Pauw. Tychs. Lehrs. — *δείδιες* AC1, *περιδείδιες* C1, quod Homerico usu firmatum recte editores receperunt; Rhod. *μάλα δείδιες* conjecit. — Cfr. Ovid. v. 7

At non Hectoreis dubitavit cedere flammis.

Accuratius eam rem persecutus est v. 82—94.

218 sqq. Similiter Ovid. 78 sq.

Redde hostes vulnusque tuum solitumque timorem,
Post clipeumque late et — mecum contende sub illo.

et v. 121 sq.

Arma viri fortis medios mittantur in hostes;
Inde jubete peti et referentem ornate relatis.

223. Vid. Ovid. v. 9 sq.

Tutius est igitur fictis contendere verbis,
Quam pugnare manu.

224. *ἔντεσσιν* A; tacite correxit Rhod. — *ἀκαμάτοισιν* A et vulgo; correxi. — Similiter Ovidius 107—111 sed exornatius Ajacem loquentem facit:

Sed neque Dulichius sub Achillis casside vertex
Pondera tanta feret, nec non onerosa gravisque
Pelias esse potest imbellibus hasta lacertis,
Nec clypeus vasti caelatus imagine mundi
Conveniet timidae nataeque ad furta sinistrae.

Et cfr. quae sequuntur usque ad v. 116.

225. *μὲν* A et vulgo, quod quamquam defendi potest, multo tamen significantius et ad antecedens *ἀκαμάτοισι* accommodatius erat *μέγ᾽ ἔγχος*. Id igitur praetuli. Cfr. VIII, 215, ubi Neoptolemus memorat *πατρὸς ἐμοῖο μέγ᾽ ἔγχος*, et VII, 450 sq., ubi de eadem hasta sermo ab illo sublata:

— — *ἀλλά ἑ χερσὶ καὶ ἠλίβατόν περ ἐοῦσαν*
ῥηιδίως ἀνάειρεν ἔθ᾽ αἵματος ἰσχανόωσαν.

227. *ἄρτια* A et vulgo, *ἄρμενα* C12, quod jam Heynio probatum recipere non dubitavi: vid. *Σ*, 600 *τροχὸν* et *ε*, 234 *πέλεκυν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν*. *ε*, 254 *ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ* (*ἱστῷ*). Quintus ipse *ἄρμενα* ter substantivi loco ut sint *instrumenta* posuit: VI, 99. XIII, 65. XIV, 266; sed propius accedit III, 242 *θώρηξ, ὅς — περὶ μελέεσσιν ἀρήρει*. VII, 447 *ἀμφὶ δ᾽ ἐλαφρὰ — περὶ μελέεσσιν ἀρήρει*. Contra in altero eum ab Homerica consuetudine non deflexisse monstrant II, 150 *ἄρτια μηχανάασθαι*. XII, 563 *ἄρτια βάζειν*.

ἀλλὰ τίη μύθοισιν ἐριδμαίνοντε κακοῖσιν
ἕσταμεν ἀμφ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀγλαὰ τεύχη;
* * * * * *
ὅστις φέρτερός ἐστιν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ.
ἀλκῆς γὰρ τόδ' ἄεθλον ἀρήιον, οὐκ ἀλεγεινῶν
θῆκεν ἐνὶ μέσσοισιν ἐπέων Θέτις ἀργυρόπεζα·
μύθων δ' εἰν ἀγορῇ χρειὼ πέλει ἀνθρώποισιν·
οἶδα γὰρ ὡς σέο πολλὸν ἀγαυότερος καὶ ἀρείων
εἰμί· γένος δέ μοί ἐστιν, ὅθεν μεγάλῳ Ἀχιλῆι."
ὣς φάτο· τὸν δ' ἀλεγεινὰ παραβλήδην ἐνένιπεν
υἱὸς Λαέρταο πολύτροπα μήδεα νωμῶν·

---

229. ἐριδμαίνω τε A, ἐριδμαίνοντε E1 et ita emend. Rhod.

230. ἐστάμεν A; tacite corr. Tychs. Idem post hunc unius versus lacunam esse primus perspexit, cujus versus sententiam hanc fuisse: *armis congredientes experiamur*, ὅστις φέρτερός etc. Eam sententiam impugnavit Bonitius *l. c.* p. 1242 his verbis: „at nihil desiderabitur, si interrogativam enuntiationem non versu secundo sed tertio finiri censeamus. *Quid stamus*, Ajax ait, *ad splendida Achillis arma verbis malis decertantes, uter nostrum melior sit in pugna? Fortitudinis istud, non verborum praemium Thetis posuit.* Eum quamquam adeo Spitzner. *observatt.* p. 31 sq. secutus est, ego tamen in *emendatt.* p. 272 sp. Tychseni sententiam defendi his verbis: „Periit post v. 230 unus versus, quo diserte Ajax ad certamen singulare provocaverat Ulixem, quo appareret, uter eorum pugnando esset superior, veluti:

[ἀλλ' ἄγε χαλκείῃς πειρήσομεν ἐγχείῃσιν.]
ὅστις φέρτερός ἐστιν ἐνὶ φθισήνορι χάρμῃ.

Jam bene adjicitur *fortitudinis* non *verborum* praemium Achillis arma a Thetide proposita esse. Ejusmodi provocationem et optime convenire ferocienti Ajacis animo quivis intelligit, et diserte Ajacis oratione pronuntiatam fuisse ex verbis Ulixis colligas v. 287

οὐδὲ μὲν ἐγχείην τρομέω σέθεν,

quibus alioquin non esset quo referrentur. Idem etiam suadent loci Homerici, quos laudavit Spitznerus *Π*, 630 sq.

ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ·
τῷ οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Υ, 256—58

ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα
πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν."

Similia ipse Quintus habet VIII, 159

καὶ δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμετέροιο
γνώμεναι ἄντα βίην.

IX, 252

ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον ἀσχέτου αἰχμῆς.

Ceterum similia his vid. apud Ovid. 9—12 et 120

Denique quid verbis opus est? spectemus agendo.

231. Cfr. Nonn. XXXVII, 143

ἀλλ' ἀρετῆς δρόμος οὗτος ἐλεύθερος Ἀφρογενείης.

233. μέσσοισιν AC2, quod revocavi; μέσσοις C1, quod receperunt Tychs. Lehrs. — Cfr. Antisth. p. 664, 29 sq. ἐγὼ ὑμῖν λέγω — μὴ εἰς τοὺς λόγους σκοπεῖν περὶ ἀρετῆς κρίνοντας ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μᾶλλον.

236. δὲ μοι ἐστὶν A, δέ μοι ἐστὶν ceterae editiones; correxi. — Cfr. Ovid. 21—31.

237. ἐνένσπεν A et vulgo; vid. ad II, 430.

„Αἶαν ἀμετροεπές, τί νύ μοι τόσα μὰψ ἀγορεύεις;
οὐτιδανόν τέ μ᾽ ἔφησθα καὶ ἀργαλέον καὶ ἄναλκιν
ἔμμεναι, ὃς σέο πολλὸν ὑπέρτερος εὔχομαι εἶναι
μήδεσι καὶ μύθοισι, τάτ᾽ ἀνδράσι κάρτος ἀέξει·
καὶ γάρ τ᾽ ἠλίβατον πέτρην ἄρρηκτον ἐοῦσαν
μήτι ὑποτμήγουσιν ἐν οὔρεσι λατόμοι ἄνδρες
ῥηιδίως, μήτι δὲ μέγαν βαρυηχέα πόντον
ναῦται ὑπεκπερόωσιν, ὅτ᾽ ἄσπετα κυμαίνηται·
τέχνῃσιν δ᾽ ἀγρόται κρατεροὺς δαμόωσι λέοντας
πορδάλιάς τε σύας τε καὶ ἄλλων ἔθνεα θηρῶν·
ταῦροι δ᾽ ὀβριμόθυμοι ὑπὸ ζεύγλαις δαμόωνται
ἀνθρώπων ἰότητι· νόῳ δέ τε πάντα τελεῖται·

---

239. *τόσσα* A; tacite corr. Rhod.

240. *με φῆσθα* A, *με ἔφησθα* C1 et ita corr. Rhod., *δέ με φῆσθα* V3E1, unde recte ex Heyni emendatione *τέ μ᾽ ἔφησθα* recepit Tychs. In alia omnia abiens Lehrs. ex fratris opinor conjectura edidit:

ταρβαλέον τέ μ᾽ ἔφησθα καὶ οὐτιδανὸν καὶ ἄναλκιν,

quae scriptura quamquam ingeniose excogitata minime tamen vera esse videtur. Nam *ἀργαλέος* quidem, quod illa conjectura expellitur, recte de Ulixe dici, quippe cui v. 190 *ἀτάσθαλα ἔργα* objiciantur, dixi in *rec.* p. 77, quemadmodum infra legitur v. 292 *ἀργαλεώτατε* et v. 468 *Ὀδυσσέος ἀργαλέον κῆρ*. Quod autem a se desideratum intulit Lehrs., ut etiam *ignavia* ab Ulixe memoraretur, ejus notio jam adjectivo *οὐτιδανός* continetur, quod ut apud Homerum ita apud Quintum eum significat, qui nullius est in bello pretii, quia et animo segnis et corpore invalidus est. Vid. I, 747. 823. II, 276. III, 264. 353. VI, 415. XI, 217. XII, 61. 69.

242. *μήδεσσι* A; tacite correxit Rhod. — *μύθοισιν* A; tacite corr. Rhod.

247. *τέχνῃσι* A et vulgo; correxi.

248. *παρδάλιάς* A et vulgo; correxi.

249. *ὀμβριμόθυμοι* A; corr. Tychs. — *ζεύγλης* A et vulgo; *ζεύγλῃς*, quod jam Tychs. conjecit, commendavit Spitzner. *mant.* p. 201, recepit Lehrs.; sed scribendum fuit hoc quidem loco *ζεύγλαις*. Singularis autem tum tantummodo recte poni poterat, si de uno boum pari sermo erat: vid. IV, 536. Totus locus ad Homericum illum Ψ, 313 — 18

ἀλλ᾽ ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
μήτι τοι δρυτόμος μέγ᾽ ἀμείνων ἠὲ βίηφιν·
μήτι δ᾽ αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
μήτι δ᾽ ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο.

Apud Ovidium 136—39 Ulixes facundiae suae sed callide mentionem facit, 210—15 opera enumerat sua prudentia praestita, quae tamen opera, si ab insidiis discesseris, magis imperatori Romano Ovidiani, quam heroi duci Trojani temporis conveniunt, quod tamen ita placuit Giergio, ut in nota ignarus Homericae simplicitatis hoc adscripserit: „Putidus in hoc argumento est Ulysses apud Quint. Cal. v. 238 sqq., ubi, tamquam in schola versaretur, plurimis exemplis et rationibus docet, quanta sit vis eloquentiae et sapientiae.“ Denique Ovidius 361—69 Ulixem iterum suam prudentiam cum rudi Ajacis ferocia comparat. Similia quaedam habet Antisth. p. 666, 20 sqq.

250. *τε* om. E1. — Pauw. *τὰ πάντα* conjicit. Sed *δέ τε πάντα* etiam II, 231. VII, 284, *δέ τε πᾶσα* XI, 125 legitur.

αἰεὶ δ' ἀφραδέος πέλει ἀνέρος ἀμφὶ πόνοισι
πᾶσι καὶ ἐν βουλῇσιν ἀνὴρ πολυΐδρις ἀμείνων·
τοὔνεκ' ἐΰφρονέοντα θρασὺς πάϊς Οἰνείδαο
λέξατό μ' ἐκ πάντων ἐπιτάρροθον, ὄφρ' ἀφίκωμαι
ἐς φύλακας· μέγα δ' ἔργον ὁμῶς ἐτελέσσαμεν ἄμφω·
καὶ δ' αὐτὸν Πηλῆος ἐΰσθενέος κλυτὸν υἷα
ἤγαγον Ἀτρείδῃσιν ἐπίρροθον· ἢν δὲ καὶ ἄλλου
ἥρωος χρειώ τις ἐν Ἀργείοισι πέληται,
οὐδ' ὅγε χερσὶ τεῇσιν ἐλεύσεται οὐδὲ μὲν ἄλλων
Ἀργείων βουλῇσιν, ἐγὼ δέ ἑ μοῦνος Ἀχαιῶν
ἄξω μειλιχίοισι παραυδήσας ἐπέεσσι
δῆριν ἐς αἰζηῶν· μέγα γὰρ κράτος ἀνδράσι μῦθος
γίνετ' ἐΰφροσύνῃ μεμελημένος· ἠνορέη δὲ
ἄπρηκτος τελέθει μέγεθος τ' εἰς οὐδὲν ἀέξει
ἀνέρος, εἰ μή οἱ πινυτὴ ἐπὶ μῆτις ἕπηται.
αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ κάρτος ὁμῶς καὶ μῆτιν ὄπασσαν
ἀθάνατοι· τεῦξαν δὲ μέγ' Ἀργείοισιν ὄνειαρ.
οὐδὲ μὲν ὥς σύ μ' ἔφησθα πάρος φεύγοντα σαώσας

---

251. *ἀμφιπόλοισι* * A, *ἀμφιπόνοισι* C2, *ἀμφὶ πόνοισι* emendavit Rhod. et ita a, et Dorvill. *ad Charit.* III, 1, p. 342.

253. *ευφρονέοντα* A; tacite corr. Rhod. — Hanc cum Diomede expeditionis societatem uberius persecutus est Ovid. 239 — 254.

256. *ἐϋσθενέα* A et vulgo, *ἐϋσθενέος* jam emend. Rhodom., probavit Spitzner. *mant.* p. 227. *observatt.* p. 237, recepit Lehrs. — Multis hoc exornavit Ovid. 162 — 180.

260. Similiter Ulixes apud Ovid. 320 – 23 de Philocteta:

Quem quoniam vates delenda ad Pergama poscunt:
Ne mandate mihi; melius Telamonius ibit
Eloquioque virum morbis iraque furentem
Molliet aut aliqua producet callidus arte;

et 377, ubi obsecrat

Per si quid superest, quod sit sapienter agendum.

261. *μειλιχίοις* A, *μειλιχίοισι* E1, et ita corr. Rhod.

262. *κάρτος* A, *κράτος* E1 et ita corr. Rhod.

263. *γίγνεται ἐϋφροσύνῃ μεμιγμένος· ἠνορέη τε* A singulis verbis vitiatis; „*γίγνεται εὐφροσύνῃσι μεμ.*, *ἠνορέη δὲ* vel *γίγνετ' ἐϋφροσύνῃσι.*" RHOD. Consentit Pauw. itemque versum ita scripserunt Tychs. Lehrs. initio *γίγνεται εὐφρ.* praelato; male: ubicumque potest has formas dispescere amat Quintus, veluti II, 130 *εἵνεκ' ἐϋφροσύνης.* Tum *μεμιγμένος* satis mire dictum, pro quo cum olim *εἱλιγμένος* conjecissem, Hermannus me admonuit *μεμελημένος* scriptum fuisse, de quo non videtur dubitari posse: vid. ad IV, 500. Nihil autem vulgatum juvat Nonn. IV, 237 *ἐκεράσσατο θαύματι φωνήν,* et quae simlia afferri possunt.

264. *δ' εἰς* colo ante *μέγεθος* posito A; recte utrumque correxit Pauw.: „nam sic oratio plenior est, et *ἀνέρος* etiam ad primum articulum se refert commode."

266. *ὄπασαν* A; corr. Pauw.

267. *μ'* A, *μέγ'* VNV123 E1, et ita emend. Rhod.; *μέ* tentabat Sylburg.: vid. Dorvill. *l. c.*

268. *μ' ἔφησας* A, *μ' ἔφησθα* C1, et ita emend. Rhod., quod jure

δηίου ἐξ ἐνοπῆς· οὐ γὰρ φύγον ἀλλ' ἅμα πάντας
Τρῶας ἐπεσσυμένους μένον ἔμπεδον· οἳ δ' ἐπέχυντο
ἀλκῇ μαιμώωντες· ἐγὼ δ' ὑπὸ κάρτεϊ χειρῶν
πολλῶν θυμὸν ἔλυσα· σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἐτήτυμα βάζεις·
οὐ γὰρ ἔμοιγ' ἐπάμυνας ἀνὰ μόθον ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
ἔστης ἦρα φέρων, μή τίς νύ σε δουρὶ δαμάσσῃ
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο. νέας δ' ἐς μέσσον ἔρυσσα
οὔτι περιτρομέων δηίων μένος, ἀλλ' ἵνα μῆχος
αἰὲν ἅμ' Ἀτρείδῃσιν ὑπὲρ πολέμοιο φέρωμαι·
καὶ σὺ μὲν ἔκτοσθε στήσας νέας· αὐτὰρ ἔγωγε
αὐτὸν ἀεικίσσας πληγῇς ὕπο λευγαλέῃσιν
ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐσήλυθον, ὄφρα πύθωμαι,
ὁππόσα μητιόωνται ὑπὲρ πολέμου ἀλεγεινοῦ.
οὐδὲ μὲν Ἕκτορος ἔγχος ἐδείδιον ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
ἐν πρώτοις ἀνόρουσα μαχέσσασθαι μενεαίνων
κείνῳ, ὅτ' ἠνορέῃ πίσυνος προκαλέσσατο πάντας.
νῦν δέ σευ ἀμφ' Ἀχιλῆι πολὺ πλέονας κτάνον ἄνδρας
δυσμενέων, ἐσάωσα δ' ὁμῶς τεύχεσσι θανόντα.
οὐδὲ μὲν ἐγχείην τρομέω σέθεν, ἀλλά με λυγρὸν
ἕλκος ἔτ' ἀμφ' ὀδύνῃς περινίσσεται εἵνεκα τευχέων

---

receperunt Tychs. Lehrs. Pronominis positura offensus Pauw. *οὐδέ με ὡς σὺ ἔφησθα* pessime conjecit.

270. *τρῶας* A; corr. Tychs. — *ὅιδ'* A; corr. Tychs. — „forte *ἐπέκειντο* legitur.“ RHOD. Optime quidem quadrat, sed mutare nolui clausulam Homericam nec ipsam ab h. l. alienam: vid. *O*, 654. *Π*, 295.

272. *σύ* et *ἄρ* A; illud corr. Tychs., hoc ego.

273. *γάρ μοι γ'* A, *γάρ μοί γ'* Tychs.; *γὰρ ἔμοιγ'* et ego correxi *emendatt.* p. 206 et Spitzner. *observatt.* p. 109. — *αὐτῷ* A; tacite corr. Rhod. Vid. de hoc pronomine accurate disputantem Spitznerum *l. c.* p. 109 – 113.

274. *τις* A; tacite corr. Rhod.

275. *μέσον* A; corr. Rhod.

279. *αὐτὸν* A et vulgo; correxi. Frustra Heyn. hoc pronominis usu, quem tamen Alexandrinis concedit, offensus antecedente versu *ἀλλ' ἐμ' ἔγωγε* conjecit. Affert *δ*, 244 *αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας.* — *ὑπὸ* A et vulgo; *ὕπο* corr. Spitzner. *mant.* p. 230, recepit Lehrs.

280. *τρώων* A; corr. Tychs.

281. *μητιόωντο* A et vulgo; *μητιόωνται* emend. Hermann. *Orph.* p. 745, probavit Spitzner. *observatt.* p. 109, recepit Lehrs. — In hac re in universum amplificata multus est Antisth. p. 666, 20—30; cfr. 667, 7. Vid. *K*, 208 *ἅσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν.* Scribi etiam poterat *μητιόωντο περὶ πτολέμου.*

283. *μαχέσασθαι* A; *μαχήσασθαι* corr. Pauw., sed *μαχέσσασθαι*, quod corr. Sylburg. ap. Dorvill. *l. c.* recte edidit Tychs.: vid. Spitzner. *observatt.* p. 302 sq.

284. *ὅ, τ'* A; tacite corr. Tychs.

285. *Ἀχιλῆ πολλῶ* AC2, *Ἀχιλεῖ πολλῷ* C1; *Ἀχιλῆι πολὺ* corr. Rhod. — Etiam Ovidius sed suo more hanc rem tetigit v. 282—86.

287. *ἐγχιείῃ* A, *ἐγχείην* C1 et ita corr. Rhod.

288. *ὀδύνῃσιν* A; corr. Rhod. — *περινήσεται* E1 C1, *περινίσσεται* a.

τῶνδ' ὑπερουτηθέντα δαϊκταμένου τ' Ἀχιλῆος·
καὶ δ' ἐμοὶ ὡς Ἀχιλῆι πέλει Διὸς ἔξοχον αἷμα.“
ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αὖθις ἀμείβετο καρτερὸς Αἴας·
„ὦ Ὀδυσεῦ δολομῆτα καὶ ἀργαλεώτατε πάντων,
οὔ νύ σ' ἐκεῖσ' ἐνόησα πονεύμενον οὐδέ τις ἄλλος
Ἀργείων, ὅτε Τρῶες Ἀχιλλέα δῃωθέντα
ἑλκέμεναι μενέαινον· ἐγὼ δ' ὑπὸ δουρὶ καὶ ἀλκῇ
τῶν μὲν γούνατ' ἔλυσα κατὰ μόθον οὓς δ' ἐφόβησα
αἰὲν ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἀργαλέως φοβέοντο
χήνεσιν ἢ γεράνοισιν ἐοικότες, οἷς ἐπορούσῃ
αἰετὸς ἠιόεν πεδίον κάτα βοσκομένοισιν·
ὣς Τρῶες πτώσσοντες ἐμὸν δόρυ καὶ θοὸν ἆορ
Ἴλιον ἐς κατέδυσαν ἀλευάμενοι μέγα πῆμα·
σοὶ δὲ καὶ εἰ τότε κάρτος ἐπήλυθεν οὔτι μευ ἄγχι
μάρναο δυσμενέεσσιν, ἑκὰς δέ που ἦσθα καὶ αὐτὸς
ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι πονεύμενος, οὐ περὶ νεκρῷ

---

289. *τῶνδ' ὕπερ οὐτιθέντα* A; *τῶνδέ περ οὐτηθέντα* emend. Rhodom., quod probavit Pauw., receperunt Tychs. Lehrs. certeque praestat Dausqueji invento, qui *τῶν δ' ὕπερ οὐτήθην τε* male tentabat. Sed tamen *πέρ* post pronomen demonstrativum cum alibi apud Quintum non inveniatur, conjectura h. l. inferre arduum est. Quapropter ex solito Quinti more, de quo dixi in *prolegg.* II, 2, 20, *εἵνεκα τευχέων τῶνδ' ὑπερουτηθέντα* cumulatis praepositionibus scripsi. Propterea Hermanni rationem non amplector *ὑπερουτηθέντα* cum sequentibus *δαϊκτ. Ἀχιλ.* jungentis. Novum verbum nemo mirabitur, cujus memoriae *ὑπερθνήσκειν, ὑπερμάχεσθαι* et similia inhaerent. — Tum *τ'* post *δαϊκταμένου* addidi ex Rhod. suspicione, quam male impugnavit Pauw. — „aut per se“, inquit, „subsistunt casus patrii, aut cum *τευχέων* copulari debent“ — neglexerunt Tychs. Lehrs. Inserenda est copula propterea quod Ulixi non tam dicendum est *se occiso Achille pro armis* pugnavisse, sed potius *pro armis*, quae nunc ambiat, *simulque pro Achillis corpore,* quod ab utro servatum esset disceptabatur, pugnavisse. Similiter apud Ovidium v. 284 sq.

His humeris, his, inquam, humeris
ego corpus Achillis
Et simul arma tuli.

Ne quis tamquam novum inventum mihi objiciat: olim *ἐν δαϊ τευχέων* scripturus eram.

290. *καὶ δέ μοι* A et vulgo; *καὶ δ' ἐμοὶ* oppositionis causa emendavi. — Pluribus haec exsecutus est Ovid. v. 142 sqq.

291. *ἄρ* et *τόνδ'* A; utrumque corr. Tychs.

292. *δολομήτα* A; tacite correxit Rhod.

293. *οὐνύ σ'* A, *οὐ νύ σ'* ceterae editt.; corr. Spitzner. *observatt.* p. 114.

295. *τρῶες* A; corr. Tychs.

296. *οὖσδ'* A; tacite corr. Pauw.

297. *τόιδ'* A; corr. Tychs.

298. „*γέρανος* foeminino efferri solet; *χήν* nunc foeminino, nunc masculino. Quare emaculatius legeretur *αἷς ἐπορούσῃ — καταβοσκομένῃσιν.*“ PAUW. At pronomen ad utrumque avium genus pertinet. Cfr. *B*, 460 *χηνῶν ἢ γεράνων.*

299. *καταβοσκομένοισιν* A et vulgo; verbum dispescuit Lehrs. Spitznero auctore *mant.* p. 229, qui affert *ι*, 217. *ν*, 164. Apoll. Rhod. II, 822. Cfr. *Ο*, 691 *ποταμὸν πάρα βοσκομενάων* et vid. Wernick. *ad Tryph.* p. 395.

300. *τρῶες* A; corr. Tychs.

ἀντιθέου Ἀχιλῆος, ὅπου μάλα δῆρις ὀρώρει.“
ὣς φάτο· τὸν δ' Ὀδυσῆος ἀμείβετο κερδαλέον κῆρ·
„Αἶαν, ἐγὼν οὐ σεῖο κακώτερος ἔλπομαι εἶναι
οὐ νόον οὐδὲ βίην, εἰ καὶ μάλα φαίδιμος ἐσσί·
ἀλλὰ νόῳ μὲν ἔγωγε πολὺ προφερέστερός εἰμι
σεῖο μετ' Ἀργείοισι, βίῃ δέ τοι ἀμφήριστος
ἢ καὶ ἀγαυότερος· τὸ δέ που καὶ Τρῶες ἴσασιν,
οἵ με μέγα τρομέουσι καὶ ἢν ἀπάτερθεν ἴδωνται.
καὶ δ' αὐτὸς σάφα οἶδας ἐμὸν μένος ἠδὲ καὶ ἄλλοι
ἀμφὶ παλαισμοσύνῃ πολυτειρέϊ πολλὰ μογήσας,
ὁππότε δὴ περὶ σῆμα δαϊκταμένου Πατρόκλοιο
Πηλείδης ἐρίθυμος ἀγακλυτὰ θῆκεν ἄεθλα.“
ὣς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο.
καὶ τότε Τρώιοι υἷες ἔριν δικάσαντ' ἀλεγεινὴν
αἰζηῶν· νίκην δὲ καὶ ἄμβροτα τεύχεα δῶκαν
πάντες ὁμοφρονέοντες ἐϋπτολέμῳ Ὀδυσῆι·
τοῦ δ' ἄμοτον γήθησε νόος· στονάχησε δὲ λαός·
παχνώθη δ' Αἴαντος ἐῢ σθένος· αἶψα δ' ἄρ' αὐτῷ
ἄτη ἀνιηρὴ περικάππεσε· πᾶν δέ οἱ εἴσω
ἔζεσε φοίνιον αἷμα· χολὴ δ' ὑπερέβλυσεν αἰνή·
ἤπατι δ' ἔγκατ' ἔμικτο· περὶ κραδίην δ' ἀλεγεινὸν
ἷξεν ἄχος, καὶ δριμὺ δι' ἐγκεφάλοιο θεμέθλων
ἐσσύμενον μήνιγγας ἄδην ἀμφήλυθεν ἄλγος,
σὺν δ' ἔχεεν νόον ἀνδρός· ἐπὶ χθονὶ δ' ὄμματα πήξας
ἔστη ἀκινήτῳ ἐναλίγκιος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

---

306. *τόνδ'* A; corr. Tychs.

309. *νόον* A et vulgo; *νόῳ* ex constanti usu reposuit Spitzner. *observatt.* p. 287.

310. *κατ'* A, *μετ'* VE1, et ita corr. Rhod. — *βίῃ δέ κεν* A et vulgo; sed particula *κέν* h. l. ferri nequit. Cur non scripserim *βίῃ γε μέν*, quod alicui in mentem veniat, dictum ad IV, 568. Simplicissimum *βίῃ δέ τοι* videbatur, quamquam etiam alia ut *βίῃ δὲ μέγ'*, *βίηφι δ' ἄρ'* et *βίῃ δ' ἄρ' ἔτ'* offerebantur.

311. *ἠὲ* A, *ἠ* eraso *ε* C1; *ἢ* corr. Rhod.

312. *τρῶες* A; corr. Tychs.

322. *ἆρ αὐτῷ* A; tacite correxit Rhod.

324. Ceteris locis comparatis — II, 256. III, 140. 163. V, 379. 385. VI, 461. VII, 57. VIII, 174. 464 — scripturus eram *ἔζεε*. Verum recte habet vulgata intelligenda de subita quae Ajacis animum incessit mutatione; quae mutatio etiam antecedentibus et sequentibus diserte describitur. — *φοίνιον* A; correxit Rhodom.

325. *κραδίῃ* A et vulgo; *κραδίην* emend. Spitzner. *observatt.* p. 293.

326. „Sine vitio legeris etiam *ἷζεν* et forte rectius: ut et interpretatus sum.“ RHOD., qui *subsidit* in versione scripsit. „Revera signatius est *ἷζεν*: sic autem pro *ἷξεν* editio Basileensis, casu et operarum credo incuria.“ PAUW. Vulgatum *ἷξεν* satis firmavit Spitzn. *l. c.* p. 292 sq.

327. *μήνιγκας* A, *μήνικας* E1; „pro *μήνιγκας* scripsi *μήνιγγας*.“ RHOD.

ἀχνύμενοί μιν ἄγεσκον ἐϋπρώρους ἐπὶ νῆας
πολλὰ παρηγορέοντες· ὃ δ' ὑστατίην ποσὶν οἶμον
ἤιεν οὐκ ἐθέλων· σχεδόθεν δέ οἱ ἕσπετο Μοῖρα.
ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας ἔβη καὶ ἀπείρονα πόντον,
* * * * * *
Ἀργεῖοι δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ ὕπνου·
καὶ τότ' ἔσω μεγάλοιο Θέτις κατεδύσατο πόντου·
σὺν δέ οἱ ἄλλαι ἴσαν Νηρηΐδες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
νήχετο κήτεα πολλά, τάτε τρέφει ἁλμυρὸν οἶδμα·
αἳ δὲ μέγα σκύζοντο Προμηθέϊ μητιόεντι

---

331. *ὅσ'* A; corr. Rhod.

332. Ego olim *οὐκ εἰδώς* conjectabam ex IV, 100 *οὐδέ τι ᾔδη, Ὅττι ῥά οἱ μετ' ἄεθλα κακὸν μόρον ἔντυε δαίμων*. Sed recte habet vulgata: *invitus* Ajax, qui immotus stabat, a sociis abductus est.

333. *μετὰ* A et vulgo; scripsi *κατὰ*: vid. ad IV, 209. — *ἀπειρέα* A E12 C12, *ἀτειρέα* Rhod. in textu hac nota addita: „in *ἀπειρέα π* in *τ* mutavi;" quem secuti sunt Tychs. Lehrs. Sed recte Struvius in *observatt.* p. 12 sq., postquam Homericum ejus adjectivi usum explicavit, haec addidit: „Apud Quintum latius patet hujus adjectivi usus; non tantum res sunt durae, ut *ἀδάμας* XII, 195. *μίτρη* IV, 588. *πέτρη* VII, 498. *δόρυ* VIII, 159 et homines II, 493. VII, 131. IX, 3. *Γίγαντες* II, 518. III, 725. Dii I, 663. II, 131. VII, 687. X, 170. 338. XIII, 546. *ἵπποι* VIII, 221. *γυῖα* XII, 366. *χεῖρες* I, 710. IV, 341. *κράατα* IV, 242. *θυμός* VII, 98: sed etiam *Ὄλυμπος* II, 176. 424., ut qui firmis insistat radicibus, *ἠέλιος* II, 2. VII, 230. *ἀῆται* III, 717, quia indefessi vim suam exercent. Nunquam autem ab altero utro *πόντος* appellatur *ἀτειρής*, neque potuit appellari, quia neque duritas neque actio in eo inest." Tum epithetis, quibus pontus ornetur, enumeratis nihil fere tam saepe adhibitum esse observat, quam significationem vasti, ampli, immensi. „Sic", pergit, „*ἀπειρέσιος* habes II, 116. VI, 98. IX, 379. *ἀπείριτος* I, 679. IV, 78. V, 386. VII, 389. VIII, 467. *ἀπείρων* X, 69. XIII, 481. *εὐρύς* I, 633. IV, 553. VI, 102 etc. *εὐρύπορος* I, 64. V, 74. *μακρός* IX, 499. *μέγας* V, 245. 335. VII, 307 etc." Inde, quod jam Dausq. ex *α* (98 *ἀπείρονα γαῖαν*?) conjecit, jure commendat *ἀπείρονα*. Id igitur recepi. — Deinde cum vulgo lacuna non esset observata, editores ex sententia Rhodomanni *ἔβη* in *ἔβαν* mutaverunt. Contra ego in *programm.* p. 13 sq. scripsi: „Obtexisse non sanasse vulnus videntur. Etenim inconcinna existit et mira haec membrorum consociatio: *Ajacem ad naves socii perduxerunt invitum; at postquam ad naves abierunt Achivi coenae et somni avidi, tum vero Thetis in mare rediit.* Potius haec ita fere juncta erant:

ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας ἔβη καὶ ἀπείρονα πόντον,
[*δὴ τότ' ἐπὶ σφετέρας κλισίας ἀφίκοντο καὶ ἄλλοι*]
Ἀργεῖοι δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ ὕπνου·
καὶ τότ' ἔσω μεγάλοιο Θέτις κατεδύσατο πόντου.

Quamquam etiam *post* v. 334 lacuna esse potest." Scilicet hoc modo:

Ἀργεῖοι δόρποιο μεμαότες ἠδὲ καὶ ὕπνου
[*καρπαλίμως οἴμησαν ἐπὶ κλισίας ἀφικέσθαι.*]

Sed illud probabilius est. Cfr. ad I, 120.

335. *δὴ* A et vulgo; *καὶ* ego scripsi: vid. ad v. 333. — *κατεδύσετο* A et vulgo; correxi: vid. *prolegg.* II, 2, § 3.

336. *ἦσαν* A E12 C12; *ἴσαν* Rhod. in textu hac nota addita: „ex *ἦσαν* feci *ἴσαν*." — *σφιν* A et vulgo; correxi.

338. *Προμηθέα μητιόωντα* A; emend. Rhod.

μνώμεναι, ὡς κείνοιο θεοπροπίῃσι Κρονίων
δῶκε Θέτιν Πηλῆϊ καὶ οὐκ ἐθέλουσαν ἄγεσθαι·
Κυμοθόη δ' ἐν τῇσι μέγ' ἀσχαλόωσ' ἀγόρευεν·
„ὢ πόποι, ὡς ὅγε λυγρὸς ἐπάξια πήμαθ' ὑπέτλη
δεσμῷ ἐν ἀρρήκτῳ, ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἧπαρ
κεῖρεν ἀεξόμενον κατὰ νηδύος ἔνδοθι δύνων.“
ὣς φάτο Κυμοθόη κυανοπλοκάμοις ἁλίῃσιν·
ἠέλιος δ' ἀπόρουσεν ἐπεσκιόωντο δ' ἀλωαὶ
νυκτὸς ἐπεσσυμένης, ἐπεκίδνατο δ' οὐρανὸν ἄστρα·
Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶ τανυπρώροισιν ἴαυον
ὕπνῳ ὑπ' ἀμβροσίῳ δεδμημένοι ἠδὲ καὶ οἴνῳ
ἡδέϊ, τὸν Κρήτηθε παρ' Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ
ναῦται ὑπὲρ πόντοιο πολυκλύστοιο φέρεσκον.

---

341. *ἐνὶ* A et vulgo; correxi.

342. *ὦ* errore Tychs. Lehrs., *ὢ* recte A hic et II, 87. V, 465. 532. XIV, 289, quibus locis eaedem editiones peccant, quae tamen III, 560. X, 424 rectum tenent. Contra III, 57. 450 etiam A vitiata est, quibus locis ut etiam II, 87 doleo me invito *ὦ* etiam in mea editione remansisse. — *πήματ' ἀνέτλη* ed. Rhod. errore, qui a Pauwio notatus, sed non mutatus est. Batavum hoc nomine vituperavit Dorv. *crit. vann.* p. 585.

343. *ὅτέ* A; corr. Tychs.

344. *βαίνων* A et vulgo. De eo ego in *emendatt.* p. 206 ita sum commentatus: „Ultima verba Rhod. sic vertit: *in intimum ventrem grassans.* Non hoc inest in verbis Graecis, quorum sensus necessario hic est: *intus in ventrem ingrediens.* Hoc vero et per se plane monstrosum est, et iis quae adhuc ex antiquitate habemus, Promethei imaginibus prorsus contrarium. In iis enim fere sedens fingitur Prometheus expansis manibus Caucaso affixus: aquila autem genu ejus insidens rostro ventrem appetit jecurque ejus dilaniat.“ Eadem est Hermanni sententia, qui, cum Spitzner. *de vi et usu praeposs. ἀνά et κατά* p. 26 praepositione *κατά* cum *βαίνων* juncta habere locum dixisset quo explicetur, in *opuscc.* V, p. 47 recte monuit: „quam immani magnitudine, praesertim cum aquilam quoque magnam vocet poeta, Prometheum fingere debebimus. Non ego tam absurdum commentum imputem Quinto, sed, si quid video, scripserat ille:

— — *ὅτε οἱ μέγας αἰετὸς ἧπαρ*
κεῖρεν ἀεξόμενον κατὰ νηδύος, ἐγγύθι βαίνων.“

Hic primum scribendum fuit *ἀγχόθι*: Quintus enim hac tantum non illa forma usus est. Deinde valde languida videtur *prope accedendi* notio, cum potius ut grassatoris aquilae furor accuratius describatur loci ratio postulet. Id fieri posse putabam *l. c.* si scriberetur *ἔνδοθι θείνων*, quemadmodum infra VIII, 42 de vespis legitur: *ἐελδόμεναι χρόα θείνειν.* Nunc vero Homerica imitatione ductum scripsisse arbitror *ἔνδοθι δύνων*: vid. *λ*, 578 sq.

γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον
δέρτρον ἔσω δύνοντες.

346. De *ἐπεσκιόωντο δ' ἀλωαί* vid. Wellauer. *ad Apoll. Rhod.* I, 451, Wernick. *ad Tryphiod.* p. 79 et 327. Immutavit suum ad Homericum illud *σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.* Cfr. XIV, 417 *ἐπεσκιόωντο δὲ μακρὰ Κύματα.*

347. De *ἐπικίδναμαι* cum accusativo juncto vid. Spitzner. *ad B*, 850.

350. *ἠδεϊ* Tychs. Lehrs. errore. — *κρήτηθεν* A; tacite corr. Rhod.

Αἴας δ' Ἀργείοισι χολούμενος οὔτ' ἄρα δόρπου
μνήσατ' ἐνὶ κλισίῃ μελιηδέος, οὔτε μιν ὕπνος
ἄμφεχεν, ἀλλ' ὅγ' ἑοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θύων·
εἵλετο δὲ ξίφος ὀξύ, καὶ ἄσπετα πορφύρεσκεν,
ἢ ὅγ' ἐνιπρήσῃ νῆας καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους, ἢ μοῦνον ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
δηώσῃ μελεϊστὶ ταμὼν δολόεντ' Ὀδυσῆα·
καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε, τὰ δὴ τάχα πάντ' ἐτέλεσσεν,
εἰ μή οἱ Τριτωνὶς ἀάσχετον ἔμβαλε λύσσαν·
κήδετο γὰρ φρεσὶν ᾗσι πολυτλήτου Ὀδυσῆος
ἱρῶν μνωομένη, τά οἱ ἔμπεδα κεῖνος ἔρεξε·
τοὔνεκα δὴ μεγάλοιο μένος Τελαμωνιάδαο

---

353. *οὔτέ μεν ὕπνου* A, *οὔτε μιν ὕπνος* E1, et ita emend. Rhod., quod quin verum sit nihil dubito, quamquam aliquis illa scriptura retenta lacunam post hunc versum esse statuere possit. Sed et corruptela satis prona erat, indicatque particula *μεν* sine accentu posita encliticum pronomen, neque quod omisso versu dici potuerit excogitari potest. Neque enim quidquam aliud facile fingatur ad *ἄμφεχεν* subjectum, nisi ipse *ὕπνος*.

354. *ἀλλὰ τεοῖσιν* A, *ἀλλά γ' ἑοῖσιν* VNV3, quod recepit Tychs., *ἀλλά γε οἷσιν* E1; „*ἀλλὰ ἑοῖσιν* vel *θοοῖσιν*." RHOD. Quo multo pejus Pauw. *ἀλλά ἑ οἷσιν* conjecit. Tychsenianum particulae *γέ* causa vituperavit Bonitius *l. c.* p. 1232, qui *ἀλλ' ἄρ' ἑοῖσιν* scripsit a Lehrsio receptum. Melius etiam Spitzner. *observatt.* p. 119 *ἀλλ' ὅγ' ἑοῖσιν* emendavit, quod reposui.

356. *ἐνιπρήσῃ πυρὶ νῆας καὶ* A, *ἐνιπρήσῃ νῆας καὶ* E1, quod recepit Tychs. Lehrs. „Superfluum est *πυρὶ*. Aut versus refingatur *ἢ ὅγ' ἐνιπρήσας πυρὶ νῆας πάντας ὀλέσσῃ*." RHOD. Hoc mutato ordine *ἐνιπρήσας νῆας πυρί* recepturus eram, quam saepe *πυρί* ei verbo adjungatur memor; sed eo facilius interseri poterat. Itaque codicem quam conjecturam sequi malui. Pauw. de synizesi verbi *νέας* cogitavit exagitatus eo nomine a Dorvill. *vann. crit.* p. 512. De conformatione totius loci vid. *Π*, 435—38, de illa formula *ἢ ὅγ'* Hes. *ἔ.* 246. 322. Apoll. Rhod. III, 399. 1241. Hom. *Α*, 190 sqq. *Κ*, 504 sqq.

357. *μόνον* A; tacite corr. Rhod.

358. *δηώσει* A, *δηώσῃ* E1, et ita emend. Rhod. — *θοῶς* A et vulgo; *ταμών* emendavi et commendavi in *emendatt.* p. 206 sq. his verbis: „Quamquam non defuturos arbitror, qui illud *θοῶς* defendant, tamen mihi non solum languidum verum etiam ineptum videtur propterea, quod Ajacis mens, ut ex omnibus constat atque h. l. ex adjecto adverbio *μελεϊστί* apparet, haec erat, ut Ulixem *lenta* morte cruciaret. Accedit quod ad illud adverbium aliud desideratur verbum, quam illud *δηώσῃ*. Itaque non dubito, quin Quintus ad Homeri exemplum scripserit *μελεϊστὶ ταμών*. Cfr. *Ω*, 409

— — — *ἦέ μιν ἤδη*
ᾗσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.

ι, 291 *διαμελεϊστὶ ταμών*. *σ*, 339 *ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊστὶ τάμησιν*. Et ita Oppian. Cyn. IV, 281 *μελεϊστὶ τάμεν*. Apoll. Rhod. II, 626 *μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι*, denique ipse Quintus supra v. 208 *ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν*.

359. *ὧς* Tychs., quod corr. Aldinae nescius Bonitius p. 1232; *ὣς* Lehrs. errore.

361. *μήδετο* A, *κήδετο* V, quod recepit Tychs. Lehrs.

362. *ὄρεξεν* A et vulgo; *ἔρεξεν* certatim emendarunt Struvius et Bonitius *l. c.* p. 1231: cfr. Spitzner. *observatt.* p. 27. Recepit Lehrs., sed *ν* delendum erat.

τρέψεν ἀπ' Ἀργείων· ὃ δ' ἄρ' ἤιε λαίλαπι ἶσος
σμερδαλέῃ στυγερῇσι καταιγίσι βεβριθυίῃ,
ἥτε φέρει ναύτῃσι τέρας κρυεροῖο φόβοιο,
Πληιὰς εὖτ' ἀκάμαντος ἐς ὠκεανοῖο ῥέεθρα
δύεθ' ὑποπτώσσουσα περικλυτὸν Ὠρίωνα
ἠέρα συγκλονέουσα, μέμηνε δὲ χείματι πόντος·
τῇ εἰκὼς οἴμησεν, ὅπῃ μιν γυῖα φέρεσκον·
πάντῃ δ' ἀμφιθέεσκεν ἀναιδέϊ θηρὶ ἐοικώς,
ὅστε βαθυσκοπέλοιο διέσσυται ἄγκεα βήσσης
ἀφριόων γενύεσσι καὶ ἄλγεα πολλὰ μενοινῶν
ἢ κυσὶν ἢ ἀγρόταις, οἵ οἱ τέκνα δῃώσωνται
ἄντρων ἐξερύσαντες, ὃ δ' ἀμφὶ γένυσσι βεβρυχὼς
* * * * * *
εἴ που ἔτ' ἐν ξυλόχοισιν ἴδοι θυμήρεα τέκνα·
τῷ δ' εἴ τις κύρσειε μεμηνότα θυμὸν ἔχοντι,
αὐτοῦ οἱ βιότοιο λυγρὸν περιτέλλεται ἦμαρ·
ὣς ὅγ' ἀμείλιχα θῦνε, μέλαν δέ οἱ ἔζεεν ἦτορ,
εὖτε λέβης ἀλίαστον ἐπ' ἐσχάρῃ Ἡφαίστοιο
ῥοιβδηδὸν μαίνηται ὑπαὶ πυρὸς αἰθομένοιο,
γάστρην ἀμφὶς ἅπασαν ὅτε ξύλα πολλὰ θέρηται,

---

364. *ὅδ' ἄρ* A; corr. Tychs.
366. Cfr. Tryph. 289 *ἀμειλίκτοιο φόβου τέρας.*
367. *πλειὰς* AE12C12, alterum Rhod. in textu hac nota addita: „*Πληϊὰς* scripsi pro *Πλειὰς.*"
369. *μέμηνε* A et vulgo; correxit Lehrs.
370. *ὅπηγε μὲν* (non *μὶν*) AVE1, *ὅπῃ μὶν* Rhod. in textu hac nota addita: „*ὅπῃ γε μὲν* antea scriptum erat;" *ὅπῃ μιν* Tychs. Lehrs.
372. *ὅς τε* A et vulgo; correxi. — *διέσσεται* A; tacite corr. Rhod.
374. *δηώσονται* A, *δηώσωνται* E1 et ita emend. Rhod., qui antea *δηώσαντο* conjecerat. Illud jure recepit Tychs. Lehrs.
375. *ὅ δ'* A; tacite corr. Pauw. — *γένυσι* A. „Sententia est imperfecta. Nam quid facit *θὴρ ἀμφὶ γένυσσι βεβρυχώς,* ut videat forte catulos alicubi? Hoc deest hic et aperte requiritur. Ne multis te morer scribendum puto *ὁ δ' ἀμφιθέησι βεβρυχὼς* etc. *ille vero ubique circumcursat, si forte* etc. Sic nihil aptius." PAUW. Ejus emendationem receperunt Tychs. Lehrs. et poterit sane defendi ex iis quae ad III, 224 monita sunt. Sed tamen cum ea mutatio satis sit violenta, probabilius visum quod jam in *emendatt.* p. 273 statui, hic quoque versum excidisse hujus fere sententiae:
— — — *ὃ δ' ἀμφὶ γένυσσι βεβρυχὼς*
[*μαινόμενος δίζηται ἀνὰ ῥωπήια πυκνά,*] etc.
Certe *quaerendi* verbum desiderari videtur. Cfr. v. 392 *βρυχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει.* Jam Scaligerum idem sensisse, quippe qui adscripserit *ΛΕΙΠΕΙ ΣΤΙΧΟΣ,* notavit Dorvill. *vann. crit.* p. 585.
376. *θημήρεα* A; *θυμήρεα* Rhod. in textu hac nota addita: „*θημήρεα* perperam legebatur."
377. *τῶδ'* A; corr. Pauw. — *μεμηνότα* A; casu corr. Pauw.
379. *θύνε* A; tacite corr. Rhod.
380. *ἀπ' ἐσχάρῃ* A, *ἐπεσχάρῃ* E1; *ἐπ' ἐσχάρῃ* Rhod. in textu hac nota addita: „pro *ἀπ' ἐσχ.* reposui *ἐπ'.*" Cfr. Spitzner. *mant.* p. 209.
382. *ἀμφὶ δὲ πᾶσαν* A; *ἀμφί γε*

ἐννεσίῃς δρηστῆρος ἐπειγομένου ἐνὶ θυμῷ,
εὐτραφέος σιάλοιο περὶ τρίχας ὥς κεν ἀμέρσῃ·
ὣς τοῦ ὑπὸ στέρνοισι πελώριος ἔζεε θυμός·
μαίνετο δ' ἠΰτε πόντος ἀπείριτος ἠὲ θύελλα
ἢ πυρὸς ἀκαμάτοιο θοὸν μένος, εὖτ' ἀλίαστον
μαίνηται κατ' ὄρεσφι βίῃ μεγάλου ἀνέμοιο,
πίπτῃ δ' αἰθομένῃ πυρὶ πάντοθεν ἄσπετος ὕλη·
ὣς Αἴας ὀδύνῃσι πεπαρμένος ὄβριμον ἦτορ
μαίνετο λευγαλέως· ἄπλετος δέ οἱ ἔρρεεν ἀφρὸς
ἐκ στόματος· βρυχὴ δὲ περὶ γναθμοῖσιν ὀρώρει·
τεύχεα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐπέβραχε· τοὶ δ' ὁρόωντες
πάντες ὁμῶς ἑνὸς ἀνδρὸς ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν.
καὶ τότ' ἀπ' Ὠκεανοῖο κίε χρυσήνιος Ἠώς·
Ὕπνος δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήιεν εἴκελος αὔρῃ,
Ἥρῃ δὲ ξύμβλητο νέον πρὸς Ὄλυμπον ἰούσῃ
Τηθύος ἐξ ἱερῆς, ὅθι που προτέρῃ μόλεν ἠοῖ·

πᾶσαν emend. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs., particula *γέ* contra Quinti usum posita: vid. ad IV, 185. Inde reposui quod jam in *emendatt.* p. 207 conjeci *ἀμφὶς ἅπασαν.* Formam satis tuentur hi loci: II, 655 *ἀμφὶς ἄνακτι.* V, 93. XIV, 130 *ἀμφὶς ἄνακτα.* Cfr. I, 473 *ἀμφὶς ἔχουσιν.* XII, 432 *ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα* et Buttmann. *lexil.* II, 225. Ne quis *σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος* illaturus scribendum censeat *ἀμφί ἑ πᾶσαν,* ea figura nec facile in praepositione admittitur neque partem, quae h. l. *γάστρην* est, praemitti patitur.

383. *ἐννεσίῃσι* A C12, *ἐννεσίῃς* V E1, quod recepit Tychs., commendaverat jam Pauw., cum Rhodom. *ἐννεσίῃ* in textu exhibuisset hac nota addita: „de *ἐννεσίῃσι* removi ultimam syllabam.“ Vid. Spitzn. *mant.* p. 253.

386. *μαίνεθ' ὅτ'* A, *μαίνετο δ'* C1, et ita emend. Rhod., *μαινεθο γ' ἥυτε ποτος* (sic!) E1. — *ἠδὲ* A et vulgo; *ἠὲ* emend. Struv. et Bon. p. 1237 et utroque prius Spitzner., quem vid. *observatt.* p. 28, recepitque Lehrs.

388. *βίῃ* A et vulgo, *βίῃ* E1, et ita emend. Pauw. et jam Rhod. in versione: *furit in monte magni flatus venti.* Recepit Lehrs.

389. *πίπτει* A; *πίπτῃ* emendavit Pauw., recepit Tychs.

390. *ὀδυσῆϊ* A; *ὀδύνῃσι* emend. Rhod. et Canter. *nov. lectt.* I, 7, p. 42. — *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

393. *ὑπέβραχε* A et vulgo; *ἐπέβραχε* emend. Wernick. *ad Tryph.* p. 92, recepit Lehrs. — *τόιδ'* A; corr. Tychs.

394. *ὑπετρομέεσκον* A et vulgo; augmentum Wernickio *l. c.* auctore removit Lehrs. — „Versus 393 et 394 sunt spurii.“ HEYN. Novimus hanc criticam.

395. *ἐπ'* V. — *κίεν* A et vulgo; correxi.

396. *εὐρὺν*, quod om. A, add. VNV123 E1a et Rhod. conjectura. — *ἴκελος* A et, si fides, codd. modo nominati; corr. Tychs. — „En venustissimi poetae fragmentum commode huic loco insertum.“ SCHOW. p. 72 ad h. v. De his commentis singulatim dicere supervacaneum est.

398. Cum Rhod. non recte sane vertisset: *a Thetye sacra*, Pauw. haec adscripsit: „*Ex mari sacro.* Nam *Τηθύς* hic mare est. Mallem locum aliquem Junoni acceptum nominasset Quintus: nam mare ita generaliter flaccescit. De ipsa Dea hic

ἣ δέ ἑ κύσσεν ἑλοῦσ' ὅτι οἱ πέλε γαμβρὸς ἀμύμων,
ἐξ οὗ οἱ Κρονίωνα κατεύνασεν ἐν λεχέεσσιν
Ἴδης ἀμφὶ κάρηνα χολούμενον Ἀργείοισιν·
αἶψα δ' ἄρ' ἣ μὲν ἔβη Ζηνὸς δόμον, ὃς δ' ἐπὶ λέκτρα
Πασιθέης οἴμησεν· ἀνέγρετο δ' ἔθνεα φωτῶν.
Αἴας δ' ἀκαμάτῳ ἐναλίγκιος Ὠρίωνι
φοίτα ἐνὶ στέρνοισιν ἔχων ὀλοόφρονα λύσσαν·
ἐν δ' ἔθορεν μήλοισι, λέων ὣς ὀβριμόθυμος
λιμῷ ὑπ' ἀργαλέῳ δεδμημένος ἄγριον ἦτορ·
καὶ τὰ μὲν ἐν κονίῃσιν ἐπασσύτερ' ἄλλοθεν ἄλλα
κάββαλεν, ἠΰτε φύλλα μένος κρατεροῦ Βορέαο
χεύῃ, ὅτ' ἀνομένου θέρεος μετὰ χεῖμα τράπηται.
ὣς Αἴας μήλοισι μέγ' ἀσχαλόων ἐνόρουσεν
ἐλπόμενος Δαναοῖσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλλειν.
καὶ τότε δὴ Μενέλαος ἀδελφεῷ ἄγχι παραστὰς
κρύβδ' ἄλλων Δαναῶν τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·

---

cogitare non possumus propter sequens *ὅθι*." Hoc quidem recte monuit Batavus, sed ignoravit *Ξ*, 200 sqq. et 301 sqq., unde satis patet cur poeta ex mari venientem Junonem finxerit.

399. *ἡδὲ ἔκυσεν* A; emend. Rhodom. — *ἐπεί οἱ* A et vulgo; *ὅτι οἱ* vel *ὅ ῥά οἱ* conjecit Hermann. *Orph.* p. 783, quorum prius jure recepit Lehrs. Neque simplex *ἐπειή* praeferendum esset. — „Vid. *Ξ*, 275 sqq.: *γαμβρόν* significat simpliciter *maritum*, nam Pasithea non fuit filia Junonis." HEYN. Sed tamquam filiam eam Somno in matrimonium promiserat. — *ἀμέμων* C1.

402. *ἆρ* A; tacite corr. Pauw. — *ὅς* A; tacite corr. Tychs.

403. *ὄιμησεν* A.

406. *ἔθορε* A et vulgo; correxi. — *ὀμβριμόθυμος* A; corr. Tychs. — In V ex v. 405 et 406 unus coaluit hic:

φοίτα ἐνὶ στέρνοισι λέων ὡς ὀβριμόθυμος.

408. „Haec ad leonem referri debent, ut aperte constat ex sequenti *ὣς Αἴας μήλοισι μέγ' ἀσχαλόων ἐνόρουσεν*. Et tamen ad ipsum Ajacem se referunt directo, si verba in ordinem cogas. Quid igitur? Nullus ego dubito, quin versus unus aut alter ante hunc exciderit, qui leonis quoque adumbrabat impetum: *δεδμημένος ἄγριον ἦτορ, Ὃς* etc." PAUW. Eum recte refutavit Tychsen. his verbis: „Videtur esse mera repetitio superiorum. Equidem distinguo — *τράπηται. Ὣς Αἴας* etc. *sic igitur Ajax* etc., *Menelaus autem* etc., ut illa transitionis causa adjecta sint." Hinc versu 411 novum ordinem incipi jussi. Ceterum Pauw. ipse in *addend.* sententiam suam abjecit.

409. *κρατεροῖο βορέαο* A; emend. Rhod.

410. *χεῦε* A, *χεύῃ* VE1, *χεῦεν* C1; „*χεύῃ* vel *χεῦεν*." RHOD. Illud jure recepit Tychs., sed errore *χεῦῃ* scripsit, quod notavit Spitzn. *mant.* p. 229. Ineptissime vel pro suo tempore oblocutus est Pauw. his: „non necesse, et spiritus asper facit, ut hiatus non sit indecorus. Ne simus nimium diligentes, praesertim in his." — *ἀνυμένου* A; *ἀνομένου* ex emendatione Heynii, qui citat *K*, 251, recepit Tychs. — *μεγα* A; *μετὰ* Tychs. scripsit ab Heynio monitus *μετατρέπεσθαι* esse *reverti*. *Μέγα χεῖμα* non esset *aspera hiems*, quemadmodum vertit Rhodom., sed potius *magna tempestas*.

411. *ἀνόρουσεν* A; emend. Rhod.

414. *ἔειπεν* A et vulgo; correxi.

„σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσσεται ἦμαρ
Αἴαντος μεγάλοιο περὶ φρεσὶ μαινομένοιο,
ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει, κτανέει δὲ καὶ ἡμέας
πάντας ἐνὶ κλισίῃσι κοτεσσάμενος περὶ τευχέων·
ὡς ὄφελον μὴ τῶνδε Θέτις πέρι δῆριν ἔθηκε,
μηδ' ἄρα Λαέρταο πάϊς μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
ἔτλη δηριάασθαι ἐναντίον ἄφρονι θυμῷ·
νῦν δὲ μέγ' ἀασάμεσθα, κακὸς δέ τις ἤπαφε δαίμων·
ἕρκος γὰρ πολέμοιο δεδουπότος Αἰακίδαο
μοῦνον ἔτ' ἦν Αἴαντος ἐῢ σθένος· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοὶ κακὰ νῶιν ἄγοντες,
ὥς κεν πάντες ἄϊστον ἀναπλήσωμεν ὄλεθρον.“
ὣς φάμενον προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
„μὴ νῦν, ὦ Μενέλαε, μέγ' ἀχνύμενος περὶ θυμῷ

---

417. *ὑμᾶς* A, *ἡμᾶς* E1C12, et ita emend. Rhod. in versione et Pauw., idque receperunt Tychs. Lehrs. Formam correxit Spitzn. *observatt.* p.194.

419. *πρὶν* A, *πέρι* emend. Pauw. sed jam ante eum Rhod. vertendo: „*o si Thetis de his certamen non instituisset.*“

420. *μήδ'* A et vulgo; correxi.

422. *ἀασσάμεσθα* A, *ἀασάμεσθα* E1C1, et ita corr. Rhod. — *ἤκαχε* A et vulgo, *ἤπαφε* ex emendatione Bonitii *l. p.* p. 1223 sq. recte scripsit Lehrs., quamquam et olim Spitzner. *mant.* p. 218 vulgatam defendit *non tam de Dei cujusdam maligni fraude, quam de vero moerore* sermonem esse dicens, et ego nuper idem feci in *rec. l.* p. 77 falsus in eo quod moerorem dixi intelligendum esse de morte Ajacis conceptum. Neque enim ille jam mortuus est. Sed ipsum audiamus Bonitium bene disputantem: „Erroris a se commissi (*ἀασάμεσθα*) et moeroris sibi inflicti mentionem juxta in hoc versu factam nemo non mirabitur; ac potius id quod saepe fit, ut erroris causa a dei cujusdam invidia repetatur (cfr. *T*, 137 *ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Π*, 685 sqq. Buttmann. *lexil.* I, 55) nostro quoque loco factum suspicabitur, qui vel versum 424 sq. respexerit

— — *ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν*
ἡμῖν ἐξολέσουσι θεοὶ κακὰ νῶιν ἄγοντες

vel ad vocabula *κακὸς δαίμων* v. 422 attenderit. Restituendum igitur videtur *ἤπαφε*. Quippe errasse se ac reliquos principes Menelaus dicit, quod arma Achillis Ulyssi tradiderint, et errasse quidem fraude quadam et invidia Deorum adductos, ut nova inde mala sibi consciscerent.“ Cfr. ad I, 723. III, 49. 502. V, 181.

423. *ἔρκος* A; corr. Tychs.

425. *ἡμέων ἐξολόωσι* A; „*ἐξολέουσι* (*ἐξολέσουσι* apud Pauw.) vel *ἐξολέκουσι*: nisi magis arrideat *ἐξαλαῶσι e nobis excaecant.*“ RHOD. Posterius recte damnat Pauw., qui simul priore probato recte *ἡμῖν* conjecit, quod idem jam a Rhodom. lectum esse, conjicias ex ejus interpretatione: „*sed et hunc tristi interitu nobis eripiunt Dii.*“ Tum vero Pauw. sequente *νῶιν* offensus pessime *ἠλεὸν ἐξολέκουσι* conjecit. Recte Tychs. *ἡμῖν ἐξολέσουσι* recepit.

428. Olim particulam *νῦν* nimia vi incommode efferri arbitratus *μή νύ μοι* scribendum censebam ex XIV, 155

μή νύ μοι, ὦ Μενέλαε, χόλον ποτιβάλλεο θυμῷ,

quocum conferri potest XIII, 506 *μή νύ με — ἄγισθε* et XIV, 440

σκύζεο μητιόεντι Κεφαλλήνων βασιλῆι·
οὐ γὰρ ὅγ' αἴτιός ἐστιν, ἐπεὶ μάλα πολλάκις ἡμῖν
γίνεται ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἄχος δ' ἄρα δυσμενέεσσιν."
ὣς οἳ μὲν Δαναῶν ἀκαχήμενοι ἠγορόωντο·
μηλονόμοι δ' ἀπάνευθε παρὰ Ξάνθοιο ῥεέθροις
πτῶσσον ὑπὸ μυρίκῃσιν ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα·
ὡς δ' ὅταν αἰετὸν ὠκὺν ὑποπτώσσωσι λαγωοὶ
θάμνοις ἐν λασίοισιν, ὃ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ κεκληγὼς
ποτᾶτ' ἔνθα καὶ ἔνθα τανυσσάμενος πτερύγεσσιν·
ὣς οἵγ' ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέτρεσαν ὄβριμον ἄνδρα·
ὀψὲ δ' ὅγ' ἀρνειοῖο κατακταμένου σχεδὸν ἔστη,
καί ῥ' ὀλοὸν γελάσας τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
„κεῖσό νυν ἐν κονίῃσι, κυνῶν βόσις ἠδ' οἰωνῶν·
οὐ γάρ σ' οὐδ' Ἀχιλῆος ἐρύσσατο κύδιμα τεύχη,
ὧν ἕνεκ' ἀφραδέων μέγ' ἀμείνονι δηριάασκες·
κεῖσο, κύον· σὲ γὰρ οὔτι γοήσεται ἀμφιπεσοῦσα
κουριδίη μετὰ παιδὸς ἀάσχετον ἀσχαλόωσα,
οὐ τοκέες· τοῖς οὔτι μετέσσεαι ἐλδομένοισι

τῷ νύ μοι — μήτι μεγήρῃς. Sed nec illud exemplum prorsus nostro loco consimile est — ibi enim *μοι* est consuetus dativus aptus ille ex *ποτιβάλλεο* — et *νῦν* recte sua vi h. l. ponitur. Cum enim quod factum erat mutari jam non possit, recte Agamemnon dicit: „Ne *nunc*, quod si unquam prius facere debebas, Ulixi irascaris."

429. *μητιόωντι* A; corr. Rhod. ut v. 135—338, obloquente h. l. Pauwio. — *κεφαλήνων* A; corr. Pauw.

431. *γίγνεται* A et vulgo; correxi.

434. *ὑπαὶ* A et vulgo; correxi.

435. *ὑποπτώσσουσι* A et vulgo; *ὑποπτώσσωσι* corr. Rhod. et Friedemann. *med. syll. pentam.* p. 362; recepit Tychs.

436. *ὅτε* A; *ὅτ'* tacite corr. Rhod.; sed *ὃ δ'* scribendum esse demonstravit Spitzner. *mant.* p. 231 sq., quod jure recepit Lehrs.

437. Pauwius, ut solet nodum in scirpo quaerere, cum non se, sed ipsas alas avis expandat, vulgatum durum, coactum et scabrum dicit, pessimeque *ἔνθα καὶ ἔνθα τ' ἐρεισάμενος* conjecit. Ignoravit Homericum β, 149 *τιταινομένω πτερύγεσσιν.*

438. *ὥς* A. — *οἵ γ'* ut saepius Tychs., quod notavit Spitzn. *mant.* p. 221. — *ὄμβριμον* A; correxit Tychs.

439. *ἀρνεῖο* A, *ἀρνειοῖο* VNV123 C1 (in ras.), et ita corr. Rhod., *ἀρνειροῖ* E1.

442. *οὔτ'* A et vulgo, *οὐδ'* emend. Spitzner. *observatt.* p. 120, idemque jam Rhodom. vertendo expresserat: „*nec enim ipsius te Achillis — arma defenderunt.*"

444. *κύων* A et vulgo; *κύον* corr. Struvius et Spitzner. *l. c.*, recepit Lehrs.

446. *τοκῆες* A, *τοκέες* C1 et ita corr. Rhod. Pauw., „*η* tamen," inquit, „ante *ε* corripi potest;" quod judicium suo jure exagitavit Dorvill. *crit. vann.* p. 378. — *ἐλπομένοισι* A et vulgo, quod rejeci et mutavi in *emendatt.* p. 207 his verbis: „si recte novi Quinti usum, scripserat ille *ἐλδομένοισι*, quo desiderium notatur parentum filium adjutorem sibi adesse vehementer cupientium. Nam ubi aliqua res grata alicui dicitur accidere, Quintus desiderium ejus hominis quo eam rem exspectavit per solum participium verbi *ἔλδομαι* aut *λιλαίομαι* exprimere

γήραος ἐσθλὸν ὄνειαρ, ἐπεί νύ σε τῆλ' ἀπὸ πάτρης
οἰωνοί τε κύνες τε δεδουπότα δαρδάψουσιν."
ὣς ἄρ' ἔφη δολόεντα μετὰ κταμένοις Ὀδυσῆα
κεῖσθαι ὀϊόμενος μεμορυγμένον αἵματι πολλῷ·
καὶ τότε οἱ Τριτωνὶς ἀπὸ φρενὸς ἠδὲ καὶ ὄσσων
ἐσκέδασεν Μανίην βλοσυρὴν πνείουσαν ὄλεθρον·
ἡ δὲ θοῶς ἵκανε ποτὶ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα,
ἧχι θοαὶ ναίουσιν Ἐριννύες, αἵτε βροτοῖσιν
αἰὲν ὑπερφιάλοισι κακὰς ἐφιᾶσιν ἀνίας.
Αἴας δ', ὡς ἴδε μῆλα κατὰ χθονὸς ἀσπαίροντα,
θάμβεεν ἐν φρεσὶ πάμπαν· ὀΐσατο γὰρ δόλον εἶναι
ἐκ μακάρων· πάντεσσι δ' ὑπεκλάσθη μελέεσσι
βλήμενος ἄλγεσι θυμὸν ἀρήιον· οὐδ' ἄρα πρόσσω

---

solet. Vid. X, 141 sq., qui locus est simillimus

οὐδέ μιν ἐκ πολέμοιο πολυκλαύτοιο μολόντα
καίπερ ἐελδόμενοι μογεροὶ δέξαντο τοκῆες.

Cfr. I, 521. II, 572. VI, 119. 386. VII, 222. 428. X, 24. XII, 120. 221. 248. 252. 263. 280. 349. XIII, 472. 514. XIV, 62. 119. 337. 339. 346. 447. Praeivit usum Homerus: vid. *H*, 4. 7. *μ*, 438. *φ*, 209. *ω*, 400."

447. *ἐπεὶ* A; tacite corr. Tychs.

449. *ἄρ* A et vulgo, *ἄρ'* Lehrs. errore; correxi.

450. *μαιμορυγμένον* E1.

452. *Μανίην* majuscula litera scripsit Tychs., quia ex sqq. appareat, eam Deam esse, quod sane quodammodo verum est. Quamquam in ejusmodi notionibus persona induendis veteres poetae nihil certi sibi cogitaverunt. Simillimus est locus apud Hesiod. Theog. 147 sqq. de dracone illo medium clipeum tenente:

— — — *ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου*
δεινὴ Ἔρις (*ἔρις* Goettling.) *πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,*
σχετλίη, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἴνυτο φωτῶν,
οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν,

ubi recte quidem Goettling. interpretatus est: *auf dem grimmigen Antlitz schwebt (ist aufgedrückt) Kampflust;*" sed sequentia ita scripta sunt, quasi de ipsa Eridis persona sermo sit. — *βλοσυρὸν* A et vulgo; *βλοσυρὴν* emendavit et firmavit Spitzner. *observatt.* p. 138 sq.

453. *ἠδὲ* A; corr. Tychs. — *αἰνὰ* A et vulgo; *αἰπὰ* emend. Spitzner. *observatt.* p. 20.

454. *ἐριννῦς* A, *ἐρινῦς* E1, *ἐριννύες* C1, et ita corr. Rhod. — *αἵ τε* A et vulgo.

457. *ὀίσσατο* A et vulgo; correxi. — *χόλον* A et vulgo; „*δόλον*. Potest tamen retineri *χόλον*, *iram*." RHOD., cujus haec est interpretatio: „*sensit enim fraudem esse.*" Cui, quod opponit Pauw. me non intelligere fateor: „*χόλον* signatius est quam *δόλον*. Sic enim et animus et oculi potuissent fallere, et vox adest, quae nihil ponit certo." Bene Bonitius *l. c.* p. 1224 Rhodomanni conjecturam confirmaturus ad v. 465 sq.

ὤ μοι ἐγώ, τί νυ τόσσον ἀπέχθομαι ἀθανάτοισιν,
οἵ με φρένας βλάψαντο

provocavit et Homericos versus *K*, 232 *ὀϊσάμενος δόλον εἶναι* et *δ*, 453 *οὐδέ τι θυμῷ Ὠίσθη δόλον εἶναι* adduxit. Recte igitur recepit Lehrs.

459. *βλημένος* A; corr. Tychs. — Fallitur Spitznerus cum in *observatt.* p. 13 *οὔτ' ἄρα* scribendum dicit, quod idem p. 46 et 120 repetit. Neque enim *οὐδ'* sequenti opponitur *οὔτ'* neque in eodem membro

ἔσθενεν ἀσχαλόων ἐπιβήμεναι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,
ἀλλ' ἔστη σκοπιῇ ἐναλίγκιος, ἥτ' ἐν ὄρεσσι
πασάων μάλα πολλὸν ὑπερτάτη ἐρρίζωται.
ἀλλ' ὅτε οἱ πάλι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη,
λυγρὸν ἀνεστονάχησεν, ἔπος δ' ὀλοφύρετο τοῖον·
„ὤ μοι ἐγώ, τί νυ τόσσον ἀπέχθομαι ἀθανάτοισιν;
οἵ με φρένας βλάψαντο, κακὴν δ' ἐπὶ λύσσαν ἔθεντο,
μῆλα κατακτεῖναι, τά μοι οὐκ ἔσαν αἴτια θυμοῦ·
ὡς ὄφελον τίσασθαι Ὀδυσσέος ἀργαλέον κῆρ
χερσὶν ἐμῇς, ἐπειή με κακῇ περικάββαλεν ἄτη
λυγρὸς ἐὼν μάλα πάγχυ· πάθοι γε μὲν ἄλγεα θυμῷ,
ὁππόσα μητιόωνται Ἐριννύες ἀνθρώποισιν

---

positum est, ut in omnibus quos Spitznerus laudavit locis, sed inservit *οὐδ'* huic novo membro cum antecedentibus connectendo.

460. *ἔτι βήμεναι* conjecit Bonit. *l. c.* p. 1236, quia in *ἐπιβήμεναι* insit aggrediendi significatio, idque recepit Lehrs. Verum recte vulgatum defendit Spitzner. *observatt.* p. 46 maxime allato *μ*, 434. — *ἄρ* A; corr. Rhod.

461. *ἤ τ'* A.

462. *ὑπερτέρη* A et vulgo; superlativum ego reposui ex emendatione Struvii *observatt.* p. 14, qui II, 87. III. 493. 719. IV, 126. 570. VI, 252. VII, 564. 602. IX, 30. X, 374 et *M*, 381. *Ψ*, 451 affert.

463. *παλίθυμος* A; dispescuit Rhod.

465. *ᾧ* A; *ὦ* Tychs. Lehrs. errore; notavit Spitzner. *observatt.* p. 168. Cfr. supra ad v. 342. — *ἐγὼν* A et vulgo; *ἐγὼ* emend. Spitzner. *l. c.*

467. *θυμῷ* A et vulgo; „*θυμοῦ*, vel si manet *θυμῷ*: *quae animo meo (seu irae) causam non praebuerunt.*" RHOD., qui hoc modo vertit: „*quae hanc animi impatientiam mihi non concitarunt.*" Eo multo pejus Pauw. locum hoc modo expedit: „Rectum est *θυμῷ*: *μοι θυμῷ* pro *μου θυμῷ*. Nihil frequentius. Id autem vertendum: *quae animo meo non erant culpandae,* et nullius mihi culpae erant affines." Hoc quidem vix dici poterit, nec multum praestat Tychseni ratio, qui commate post *αἴτια* posito *θυμῷ* *per iram* cum *κατακτεῖναι* junxit. Sine dubio simplicissimum hic quoque verum est, quod Rhodom. invenit *θυμοῦ*, quemadmodum infra v. 581 dixit: *χόλου δέ οἱ οὔτι ἔγωγε Αἴτιος.* Imitatus autem est *A*, 153 *ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν.* Et cfr. Nonn. X, 5 sq. de Athamante simili insania correpto:

— — — *καὶ ὡς θεράποντας ἱμάσσων*
εἰροπόκων ἐδίωκεν ἀναίτια πώεα μήλων.

469. *χείρεσ'* AC2 et vulgo, *χερσὶν* C1, et ita corr. Hermann. *Orph.* p. 821, recepitque Lehrs. — *ἐμαῖς* A et vulgo; correxi. Propter amphibrachym *ἐμῇσιν ἐπεί* scribere evitavit. — *κακὴ π. ἄτη* A; emend. Rhod. De his vocabulis junctis vid. Merrick. apud Wernick. *ad Tryph.* p. 349.

470. *δέ κεν* A et vulgo; *δὲ καὶ* Lehrs. scripsit laudandus propterea quod particula inepte posita offensus est; quamquam ne illud quidem quod ipse posuit ferri potuit, cum particula *καί*, qua mala *praeter* mortem Ulixi perpetienda indicarentur, h. l. prorsus absona sit. Et omisit auctor in vertendo. Ego olim in *recens. l.* p. 77 paullo melius *δὲ κάκ'* proposui, Hermann. oppositionis ad v. 472 *καὶ ἄλλοις* gratia *δ' ὁ μέν.* Sed omnibus nunc praestare visum *γε μέν* saepius expulsum, quod vindicavi ad IV, 568. Opponitur malorum aerumnosam per vitam perpessio morti, quam effugit Ulixes.

ἀργαλέοις· δοῖεν δὲ καὶ ἄλλοις Ἀργείοισιν
ὑσμίνας ὀλοὰς καὶ πένθεα δακρυόεντα,
αὐτῷ τ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι· μηδ' ὅγ' ἀπήμων
ἔλθοι ἑὸν ποτὶ δῶμα λιλαιόμενός περ ἱκέσθαι.
ἀλλὰ τί μοι στυγεροῖσι μετέμμεναι ἐσθλὸν ἐόντα;
ἐρρέτω Ἀργείων ὀλοὸς στρατός· ἐρρέτω αἰὼν
ἄσχετος· οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλὸς ἔχει γέρας, ἀλλὰ χερείων
τιμήεις τε πέλει καὶ φίλτερος· ἦ γὰρ Ὀδυσσεὺς
τίετ' ἐν Ἀργείοισιν, ἐμεῦ δ' ἐπὶ πάγχυ λάθοντο
ἔργων θ', ὁππόσ' ἔρεξα καὶ ἔτλην εἵνεκα λαῶν.“
ὣς εἰπὼν πάϊς ἐσθλὸς ἐϋσθενέος Τελαμῶνος
Ἑκτόρεον ξίφος ὦσε δι' αὐχένος· ἐκ δέ οἱ αἷμα
ἐσσύμενον κελάρυξεν· ὃ δ' ἐν κονίῃσι τανύσθη
Τυφὼν ὥς, τὸν Ζηνὸς ἐνεπρήσαντο κεραυνοί·
ἀμφὶ δὲ γαῖα μέλαινα μέγα στονάχησε πεσόντος.
καὶ τότε δὴ Δαναοὶ κίον ἀθρόοι, ὡς ἐσίδοντο
κείμενον ἐν κονίῃσι· πάρος δέ οἱ οὔτις ἵκανεν
ἐγγύς, ἐπεὶ μάλα πάντας ἔχεν δέος εἰσορόωντας·
αἶψα δ' ἄρα κταμένῳ περικάππεσον· ἀμφὶ δὲ κρᾶτα
πρηνέες ἐκχύμενοι κόνιν ἄσπετον ἀμφεχέοντο,
καί σφιν ὀδυρομένων γόος αἰθέρα δῖον ἵκανεν·

---

472. *δὲ* om. A, add. Rhod.; *δοῖέν τε* VNV3, quod jure editores repudiarunt. „Totus versus deest in E1 ob homoeoteleuton.“ TYCHS.

473. *ὑσμῖνας* A; corr. Tychs.

474. *μή δ'* A, *μήδ'* Pauw. Tychs. Lehrs.; correxi. — *ὅς* A et vulgo; correxi in *emendatt.* p. 253, quae nota nunc ad XII, 476 legitur.

476. *μετ' ἔμμεναι* A, *μετέμμεναι* C1, et ita voluit Pauw., *μέμμεναι* E1.

478. *ἐσθλὸν* A, *ἐσθλὸς* E1 C1, et ita emend. Rhod.

480. *ἀποπάγχυ* A; *ἐπὶ πάγχυ* ex K, 99 recte emendavit Tychs., probavit Spitzner. *observatt.* p. 121.

481. *ἔργων* A et vulgo; *ἔργων θ'* emend. Spitzner. *l. c.*

483. „Notabilis caedes gladio non in pectus sed in jugulum impacto.“ HEYN.

484. *ὅδ'* A; corr. Tychs.

485. „*ὡς* scripsi pro *ὥς*“ TYCHS. Secutus est Lehrs., sed recte Tauchnitianae corrector reduxit *ὥς*, quod est in A.

490. *κταμένου* A et vulgo; *κταμένῳ* ex III, 281. V, 502. 529. IX, 168 emend. Struv. *observatt.* p. 15. — *κράτα* A; corr. Tychs.

491. *κόνιν*, quod om. A, add. Rhod. hac notula: „supple *κόνιν ἄσπετον*.“ Dausquejum, qui inepto Brodaei invento *νέκυν* probato ineptius etiam contra Rhodom. disputavit, suo jure vituperavit Pauw. ad ipsum poetam provocans III, 409 — 12

κλαῖον δ' αὖτ' ἀλίαστον ἐπὶ ψαμάθοισι βαθείης
πρηνέες ἐκχύμενοι μεγάλῳ περὶ Πηλείωνι
χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους δηιόωντες,
χευάμενοι δ' ᾔσχυναν ἄδην ψαμάθοισι κάρηνα.

492. „*ὀδυρομένοις.* Enallage ta-

ὡς δ' ὅταν εἰροπόκων οἴων ἄπο νήπια τέκνα
ἀνέρες ἐξελάσωσιν, ἵνα σφίσι δαῖτα κάμωνται,
αἳ δὲ μέγα σκαίρουσι διηνεκέως μεμακυῖαι
μητέρες ἐκ τεκέων σηκοὺς πέρι χηρωθέντας·
ὣς οἵγ' ἀμφ' Αἴαντα μέγα στένον ἤματι κείνῳ
πανσυδίῃ· μέγα δέ σφιν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη
καὶ πεδίον καὶ νῆες ἀπειρεσίη τε θάλασσα.
Τεῦκρος δ' ἀμφ' αὐτῷ μάλα μήδετο κῆρας ἐπισπεῖν
ἀργαλέας· τὸν δ' ἄλλοι ἀπὸ ξίφεος μεγάλοιο

---

men esse potest nostro perfamiliaris." RHOD. Consentit Pauw. et Tychs., qui illam conjecturam adeo recepit. Sed vid. Herm. *Orph.* p. 801 et *prolegg.* II, 1, § 7. Recte genitivum revocavit Lehrs. — δίαν ex usu Homerico conjecit Herm. *Orph.* p. 801, recepit Lehrs. non recte. Nam apud Quintum αἰθήρ ubique est masculinum: vid. ad II, 708.

493. ἀπὸ A et vulgo; ἄπο corr. Spitzn. *mant.* p. 230, recepit Lehrs.

495. μέγ' ἀσπαίρουσι A, μέγ' ἀσκαίρουσι (in mea editione potius μέγας καίρουσι, unde suspiceris jam illum μέγα σκαίρουσι voluisse male a Pauwio intellectum) corr. Rhod., quod receperunt Tychs. Lehrs. Recte ille h. l. verbo ἀσπαίρειν offensus est, quod ut apud ceteros, ita etiam apud Quintum non dicitur nisi de moribundis *palpitantibus* I, 350. 656. V, 456. VI, 357. XI, 44. 74. 104. XIII, 152, sed non recte idem formam ἀσκαίρειν restituit, quam etiam a Spitznero *observatt.* p. 88 retentam correxi in *emendatt.* p. 207 sq. his verbis: „usitatam formam restituendam arbitror μέγα σκαίρουσι, quam solam et Homerus novit Σ, 572. κ, 412 et Nonnus XVIII, 53. 119. 127. 179. XXIV, 123. XXX, 117. XXXVII, 742. XXXVIII, 121. XXXIX, 395. XLI, 234. XLII, 476. XLIII, 353. XLIV, 249. XLV, 31. XLVII, 632. XLVIII, 196. 902. et Theocr. IV, 19. Quod apud Quintum legitur VIII, 321 ἀνεσκαίρεσκε (sive potius ἀνασκαίρεσκε) per se et ab ἀσκαίρω et a σκαίρω factum esse potest." Σκαίρειν autem est Latinum *trepidare.* — διηνεκέες A, quod emend. Rhod. male repugnante Pauwio, qui initio, „ut verba apte cohaereant," αἴγε scribendum putat.

496. περιχηρωθέντας A; περὶ χηρωθέντας corr. Rhod., quod recepit Tychs. Lehrs. — Sed jam de totius loci sensu quaeritur. Rhodom. quidem haec sic convertit: „*subsiliunt — matres in caulis foetu ipsarum orbatis.*" Contra Pauw.: „ἐκ τεκέων est *propter filios:* interpres male." Id vero Epicorum simplicitati et perspicuitati magnopere repugnare monuit Spitzner. *observatt.* p. 89 qui locum ita construit: αἱ δὲ μητέρες — μέγα σκαίρουσι περὶ σηκοὺς ἐκχηρωθέντας. Id nullo pacto fieri posse monuit Hermann. in *rec. l.* p. 261, qui potius μητέρες αἱ τεκέων secundum Homericum illud ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον scribendum censet. Sed potius ἐκ cum τεκέων singulari modo junctum esse demonstravi in *emendatt.* p. 249, quae nota nunc ad XII, 127 legitur.

497. οἵ γ' Tychs. Lehrs.

498. πασσυδίῃ Cl. — δάσκιος Ἴδη. Cfr. Wern. *ad Tryph.* p. 293 sq.

500. κήδετο A; μήδετο Rhodom., cui male contradicit Pauw.: „Rhodom. μήδετο, quo admisso non ita quadrat ἀμφ' αὐτῷ. An fors κήδετο rectum est et post ἀργαλέας desunt etiam quaedam, ut τὸν δ' ἄλλοι ἀπὸ ξίφεος μεγάλοιο male iis attextum sit? Id certe verum esse posset." — In *emendatt.* p. 208 quamquam defendi possit μάλα, tamen videndum dixi num Quintus ἅμα scripserit, clarius indicaturus Teucri *voluntatem simul cum fratre* obeundi. Sed nunc vulgatam retinui, quia is sensus satis jam expressus est vocabulis ἀμφ' αὐτῷ.

501. τόνδ' A; corr. Pauw. —

εἶργον· ὃ δ' ἀσχαλόων περικάππεσε τεθνειῶτι
δάκρυα πολλὰ χέων ἀδινώτερα νηπιάχοιο,
ὅστε παρ' ἐσχαρεῶνι τέφρην περιειμένος ὤμοις
κὰκ κεφαλῆς μάλα πάμπαν ὀδύρεται ὀρφανὸν ἦμαρ
μητρὸς ἀποφθιμένης, ἥ μιν τρέφε νηίδα πατρός·
ὣς ὅγε κωκύεσκε κασιγνήτοιο δαμέντος
ἑρπύζων περὶ νεκρόν, ἔπος δ' ὀλοφύρετο τοῖον·
„Αἶαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ
* * * * * *
οἷ αὐτῷ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι;
ἦ ἵνα Τρώιοι υἷες ὀϊζύος ἀμπνεύσωσιν,

Post hunc versum in A, quae v. 502 et 503 omittit, legitur *λείπει*. Inde Rhodom. sensum bene explevit: „hanc lacunam versu hoc olim explevi, ne sensus esset mancus:

ἔσχον· ὃ δ' αἰάζων χέε δάκρυον, ἠΰτε κοῦρος,

prohibuerunt: is vero lamentans lacrimas fundebat, non secus ac puer."

502 et 503 om. A, add. VNV3E1, quorum codd. tres priores *εἴργον* et *τεθνειώτι* habere dicuntur; sed in his nihil fidei est Schowio accentibus parum intento. Recte autem ille negligentiae causam explicavit: „scriba ob similem versuum *μεγάλοιο* et *νηπιάχοιο* terminationem saltavit." — „In codd. malae notae spatium 1 aut 2 versuum, ut in C1, in aliis *λείπει* adscriptum, ut in C2, nulla defectus nota." TYCHS.

504. *ὥστε* AC2, *ὅς τε* VNV3E1C C1 et ita corr. Rhod.

505. *κὰκ κεφαλῆς* A, *καχκεφαλῆς* VNV3 et ita corr. Rhod.; Pauw. glandes hic quoque praetulit: „pro *καὶ ἐκ κεφαλῆς*. Moneo, ne verba sint scabra, ut sunt certe, si cum interprete copulam omittas. Ubi *ὤμοις* praecedit, *καὶ κεφαλῇ* etiam non ineptum fuisset." Rectissime Rhodom.: „*humerus cinere conspersus desuper a cap te.*" Ille enim capiti cinerem injicit, qui defluens humeros quoque obtegit. — *ὀδύρετο* A, *ὀδύρεται* VNV3E1 C.

506. *ἔτρεφε* A; corr. Rhod.

509. *σοι* A et vulgo; *τοι* tacite scripsit Spitzner. *observatt.* p. 121. — *ἔβλαβεν* A et vulgo; *ἐβλάβη* em. Bonit. *l. c.* p. 1232, recepit Lehrs. Rhodom. vertit: „*quid tibi mentem ita corrupit*" unde eum *τί δή νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ* legisse conjicias. Id ipsum recipere dubitavi, quia alibi apud Quintum particula *δή* pronomini interrogativo nusquam adjungitur. Nec juvat Apoll. Rhod. III, 674 *τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις*; quo loco haud scio an potius ex I, 793. II, 390. III, 1096 *τίη* recipiendum sit. Sed nec Bonitianum propter insolentiorem correptionem recipere ausus sum; verum lacuna hic quoque probabilior videbatur, quae duplici modo expleri poterit. Aut enim tale quid scripsit

Αἶαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ
[δαίμων, ὅς σ' ἀπάφησε χολούμενον εἵνεκα τευχέων]
οἷ αὐτῷ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι,

quocum cfr. I, 723

ὦ 'Αχιλεῦ φρένας αἰνέ, τίη νύ σευ ἤπαφε δαίμων
θυμὸν ἐνὶ στέρνοισιν 'Αμαζόνος εἵνεκα λυγρῆς,

aut etiam tale:

Αἶαν καρτερόθυμε, τίη νύ τοι ἔβλαβεν ἦτορ
[καὶ φρένες ἀργαλέῳ τε χόλῳ καὶ δαίμονος ἄτῃ]
οἷ αὐτῷ στονόεντα φόνον καὶ πῆμα βαλέσθαι

510. *οἱ* Tychs. Lehrs. errore, quem corrigit Spitzner. *observatt.* p. 122.

511. *ἢ* A et vulgo; *ἦ* emendavit Spitzner. *l. c.* p. 123. — *ἀναπνεύσωσιν* A, *ἀμπνεύσωσιν* C1, et ita corr. Rhod.

Ἀργείους δ' ὀλέσωσι σέθεν κταμένοιο κιόντες;
οὐ γὰρ τοῖσδ' ἔτι θάρσος ὅσον πάρος ὀλλυμένοισιν
ἔσσεται ἐν πολέμῳ· σὺ γὰρ ἔπλεο πήματος ἄλκαρ·
οὐδ' ἔτ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος σέο δεῦρο θανόντος
ἁνδάνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐέλδομαι ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
ὄφρα με σὺν σοὶ γαῖα φερέσβιος ἀμφικαλύπτῃ·
οὐ γάρ μοι τοκέων τόσσον μέλει, εἴ που ἔτ' εἰσίν,

---

513. τοῖς δ' Rhod. Tychs. Lehrs. errore, quem corrigit Spitzner. *l. c.*

514. οὐ A, σὺ V1 L12 C1, et ita emend. Rhod.

515. οὐδέ τ' A et vulgo; οὐδ' ἔτ' et jam Pauw. emend. et Spitzner. *observatt.* p. 17 et ego *emendatt.* p. 208.

516. αὐτὸν A; αὐτὸς ab Heynio monitus scripsit Tychs. Vix vereor, ne quis praelaturus sit αὐτὸν — ὀλέσσαι. — ὀΐομαι A et vulgo, contra quam scripturam primus litem movit Bonit. *l. c.* p. 1233 his verbis: „desiderium mortis verbis ὀΐομαι ὀλέσθαι significari et e superioribus intelligitur, et ex eo quod sequitur ὄφρα με — ἀμφικαλύπτῃ. Sed quamquam ἔλπεσθαι simplice opinandi significatione satis est usitatum, tamen vehementer dubito, num vice versa opinandi verbum ὀΐομαι sperandi et optandi vim adsciverit, neque ullum ejus exemplum me legere memini. Propterea ὀΐομαι suspectum habeo et latere sub eo crediderim ἵεμαι. Syllaba autem, quae substituto hoc vocabulo ad versus integritatem desideratur, num per ἔτι an per aliud vocabulum supplenda sit, non ausim decernere." Ei Spitzner. *observatt.* p. 42 obloquitur, sed ita ut equidem consentire non possim. Itaque repeto, quae in *emendatt.* p. 208 exposui: „ὀΐομαι, quod est *mente praevidere*, et de bono dicitur, quod *speratur*, et de malo, quod *metuitur;* nusquam vero de *optando* et *cupiendo*. H. l. autem minime aut *sperandi* aut *metuendi*, sed solummodo *vehementer cupiendi* notionem requiri apparet, cum ex oppositis οὐδ' ἔτ' ἐμοὶ νόστοιο τέλος — Ἁνδάνει, tum ex tota narratione. Nam qui gladio (v. 501 sq.) stricto mortem sibi inferre parat, is mortem non *sperare*, sed *cupere* dicendus est. Itaque pro ὀΐομαι, quod etiam in omnibus quos attulit Spitznerus locis aut *metuendi* (VI, 91) aut *sperandi* (I, 132. II, 33. IV, 577. VII, 480. XII, 257. XIII, 445) significationem tenet, jam dudum quamvis audacius conjeceram ἐέλδομαι, nunc vero duce Bonitio ἄμ' ἵεμαι leniore mutatione emendandum censeo. De vocula ἔτι autem ante ἵεμαι addenda debebat Bonitius ne dubitanter quidem cogitare. Ea enim tam parum apta est h. l., ut in libris si legeretur quavis conjectura esset expellenda." Ita tum quidem. Causa tamen, cur nunc ad pristinam meam emendationem redierim, haec est quod verbum ἵεμαι non legitur apud Quintum nisi participio positum: I, 737. III, 313. 336. IV, 145. 593. VI, 95. 566. 619. VII, 507. VIII, 360. 389. IX, 126. 262. 277. 531. XI, 59. 210. XIII, 406. XIV, 231. Itaque aliam formam conjectura ei obtrudere dubitavi. Contra vid. VII, 65 sq.

— — — — οὐδέ τι κεῖνον
τεθναότος φάος ἐσθλὸν ἐέλδομαι
εἰσοράασθαι.

517. ὄφρ' ἐμὲ emend. Spitzner. *observatt.* p. 42, quia Teucer semet ipsum fratri mortuo opponat, idque recepit Lehrs. Non accedo, quia sic nimia vi pronomen extollitur; Sensus tum deberet esse: *ut me, non alium, tecum terra contegeret.*

518. οἴ πω AC1, εἴ πω V12 C2a, et idem conjecerunt Pauw. et Scal. apud Dorvill. *vann. crit.* p. 585, recepitque Tychs.; sed εἴ που scribendum docuit Spitzner. *mant.* p. 232 et *observatt.* p. 79. Recepit Lehrs.

εἴ που ἔτ' ἀμφινέμονται ἔτι ζωοὶ Σαλαμῖνα,
ὅσσον σεῖο θανόντος, ἐπεὶ σύ μοι ἔπλεο κῦδος."
ἦ ῥα μέγα στενάχων· ἐπὶ δ' ἔστενε δῖα Τέκμησσα
Αἴαντος παράκοιτις ἀμύμονος, ἥνπερ ἐοῦσαν
ληιδίην σφετέρην ἄλοχον θέτο, καί μιν ἄνασσαν
πάντων ἔμμεν ἔτευξεν, ὅσων ἀνὰ δῶμα γυναῖκες
ἑδνωταὶ μεδέουσι παρ' ἀνδράσι κουριδίοισιν·
ἣ δέ οἱ ἀκαμάτῃσιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι δαμεῖσα
Εὐρυσάκην τέκεθ' υἱὸν ἐοικότα πάντα τοκῆι·
ἀλλ' ὃ μὲν οὖν ἔτι τυτθὸς ἐνὶ λεχέεσσι λέλειπτο·
ἣ δὲ μέγα στενάχουσα φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ
ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα·
καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἄϋσε μέγ' ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον·
„ὤ μοι ἐγὼ δύστηνος, ἐπεὶ θάνες οὔτι δαϊχθεὶς
δυσμενέων παλάμῃσιν ἀνὰ μόθον, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ·
τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐ γὰρ ἐώλπειν
σεῖο καταφθιμένοιο πολύστονον ἦμαρ ἰδέσθαι

---

519. „Haec implicita sunt et contorta. Quid autem ter repetitum *ἔτι*? Itane loquatur quisquam, cui lingua est paulo eruditior? Scribendum nisi fallor *εἴ πω ἔτ' εἰσίν, Καί που ἐπαμφινέμονται ἔτι ζωοὶ Σαλαμῖνα.*" PAUW. Eam quidem conjecturam, si ab *εἰ* discesseris recte priori membro redditum, serio refutare non est opus. Verum ipse olim offensus illa particulae *ἔτι* cumulatione tentabam *εἴ πού τ' ἀμφιν.*, quod suo jure vituperavit Hermannus, qui potius pro *ἔτι ζωοί* adjectivum quoddam positum existimaret ad *Σαλαμῖνα* referendum, ut *ἀγακλειτήν.* Et minore negotio inferri sane posset *ἐϋκτιμένην*, quod infra v. 548 de Salamine legitur. Erat etiam, cum de *ἐΰζωοι* cogitarem, quod esset *bene viventes.* Sed tamen vulgata dummodo recte explicetur nihil videtur habere offensionis: *num adhuc vivant, num adhuc teneant, siquidem adhuc vivant, Salaminem.*" Verbis *ἔτι ζωοί* relegatur legentis mens ad *εἴ που ἔτ' εἰσίν.*

520. *ἔπλε* A, *ἔπλεο* VE1C12, et ita corr. Rhod.

521. *ῥὰ* A; corr. Tychs. — *ἐπιδ'* A; corr. Rhod. — *τέκμησα* A; *τέκμησσα* E1, et ita corr. Pauw.

523. *ληΐδ' ἦν* AC2; *ληιδίην* em. Rhod. Brod.; *ληίδα ἦν* C1, et ita conj. Dausq. Jure illud ut in Epico praetulerunt editores.

523 et 524. *καί μιν ἁπάντων τεῦξεν ἄνασσαν ἔμεν ὅσσων* A; sed insolita productione recte offensus Hermann. *Orph.* p. 714 *καί μιν ἄνασσαν Τεῦξεν ἁπάντων ἔμμεν, ὅσων*, quod recepit Lehrs. Sed suavius etiam versus decurrit, si mecum *emendatt.* p. 208 sq. *καί μιν ἔτευξε Πάντων ἔμμεν ἄνασσαν, ὅσων.* Nunc tamen vocabula *ἔτευξε* et *ἄνασσαν* sedem mutare jussi.

525. *ἐδνωταὶ* A; corr. Tychs.

530. *ἐν* om. A; add. Rhodom. Dausq. affert Ω, 163 *ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ* et Apoll. Rhod. I, 264 *ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι.* — *κονίῃς* emend. Struv. minor *observatt.* p. 20 propter *καλός* prima syllaba correptum. Sed vid. *prolegg.* II, 1, §. 1.

531. *μάλ'* ob vicinum *μέγα στενάχουσα* conjecit Pauw. Frustra.

532. *ᾧ* A; *ὢ* Tychs., *ὤ* correxit Spitzner. *observatt.* p. 168.

533. *ἀλλά οἱ* A et vulgo; *ἀλλὰ σοὶ* scripsi ex emendatione Spitzneri *observatt.* p. 122.

ἐν Τροίῃ· τὰ δὲ πάντα κακαὶ διὰ Κῆρες ἔχευαν·
ὥς μ' ὄφελον τὸ πάροιθε περὶ τραφερὴ χάνε γαῖα,
πρὶν σέο πότμον ἰδέσθαι ἀμείλιχον· οὐ γὰρ ἔμοιγε
ἄλλο χερειότερόν ποτ' ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα,
οὐδ' ὅτε με πρώτιστον ἐμῆς ἀποτηλόθι πάτρης
καὶ τοκέων εἴρυσσας ἅμ' ἄλλῃς ληιάδεσσι
πόλλ' ὀλοφυρομένην, ἐπειή νύ με τὸ πρὶν ἄνασσαν
αἰδοίην περ ἐοῦσαν ἐπήιε δούλιον ἦμαρ·
ἀλλά μοι οὔτε πάτρης θυμηδέος οὔτε τοκήων
μέμβλεται οἰχομένων, ὁπόσον σέο δῃωθέντος,
οὕνεκά μοι δειλῇ θυμήρεα πάντα μενοίνας,
καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ὁμόφρονα, καί ῥά μ' ἔφησθα
τεύξειν αὐτίκ' ἄνασσαν ἐϋκτιμένης Σαλαμῖνος
νοστήσας Τροίηθε· τὰ δ' οὐ θεὸς ἄμμι τέλεσσεν·
ἀλλὰ σὺ μέν μοι ἄϊστος ἀποίχεαι, οὐδέ νύ σοί περ
μέμβλετ' ἐμεῦ καὶ παιδός, ὃς οὐ πατρὶ τέρψεται ἦτορ,

---

536. *χεῖρις* A E1 C2, *Κῆρες* C1, et ita emend. Rhod.

537. *τοπάροιθε τραφερὴ* AC2 mutilo versu; „nihil suggerunt codd. praeter C1, in quo *τὸ πάροιθεν ἐπὶ τραφερὴ* aperta interpolatione legitur. TYCHS. „*τοπάροιθε μάλα* vel *περὶ* vel *ἄδην*." RHOD. „Ego aliud latere suspicor: *χάνε* cum casu tertio construi solet. Quid autem *μ'* ante *ὄφελον*? Casus sane quartus potius, quam tertius. Et quid igitur obstat, quominus apte et perspicue legamus: *ὡς ὄφελον τοπάροιθεν ἐμοὶ τραφερὴ χάνε γαῖα*? Nihil certe. Potes etiam *ὥς γ' ὄφελον*, si ne literam perdere velis." PAUW. Pauwianum, quod sane Homerico usu (*Δ*, 182. *Z*, 281. *Θ*, 150. *P*, 417) commendatur, recepit Tychs. qui antea aliis Quinti locis ut XIII, 288. 547 usus — et vid. ad I, 591 — ex margine A prolatam hanc scripturam: *τοπάροιθ' ἀμφὶ τραφερὴ* commendavit. Ei autem Quinti consuetudo caesurae trochaicae amantissimi obstat. Non dubito quin *τὸ πάροιθε περὶ τραφερὴ* scripserit: ut *ἀμφιχαίνω* poterat etiam *περιχαίνω* cum quarto casu construi.

539. *εἰς* A et vulgo; correxi.

540. *ἀπὸ τηλόθι* A; conjunctim scripsit Lehrs.

541. *εἴρυσας* A; corr. Tychs. — *ἄλλαις* A; corr. Heyn.

542. *πολλ'* Tychs. Lehrs. errore. — *ἐπειὴ* A; corr. Spitzner. *observatt.* p. 115. — *τοπρὶν* A et vulgo; correxi.

547. *ὁμ ́ φρονα* (sic) A; tacite corr. Rhod. — *καὶ* mutilo versu A, *καὶ ἔτ'* C1; *καί ῥά μ'* recte emend. Rhodom., quod male vituperat Pauw., quia *καί ῥά μ' ἔθηκας* praecedat. Verum propter id ipsum Rhodomannianum recipiendum erat. Pauw. *καί κεν* pessime conjecit, Tychs. *καὶ γὰρ* scripsit, quod ferri certe potest. Cfr. III, 568

καί ῥά μ' ἔθηκας ἄκοιτιν ἑλὼν ἄπο δούλια ἔργα.

549. *τροίηθεν* A, *Τροίηθε* (*ν* in ras.) C1 et tacite corr. Rhod. — *τάδ'* A; corr. Tychs.

550. *μὲν* mutilo versu AC2, *μὲν μάλ'* C1; *νῦν μὲν* emend. Rhod., quod recepit Tychs. propter v. 576 *ὃς καὶ νῦν*, cujus nulla est cum h. l. similitudo. Falsum est Rhodomannianum propterea, quod eo admisso oppositionem exspectaremus temporis quod nunc est et ejus quod aut sequatur aut antecesserit. Potius Ajax mortuus Tecmessae opponitur tristem sortem auguranti. Recte igitur Lehrs. e sua aut fratris conjec-

οὐ σέο κοιρανίης ἐπιβήσεται, ἀλλά μιν ἄλλοι
δμῶα λυγρὸν τεύξουσιν, ἐπεὶ πατρὸς οὐκέτ' ἐόντος
νηπίαχοι κομέονται ὑπ' ἄνδρεσσιν μάλα πολλὸν
χειροτέροις· ὀλοῇ γὰρ ὑπ' ὀρφανίῃ βαρὺς αἰὼν
παισὶ πέλει καὶ πήματ' ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλα χέονται.
καὶ δέ με δειλαίην τάχα δούλιον ἵξεται ἦμαρ
οἰχομένου σέο πρόσθεν, ὅ μοι θεὸς ὥς ἐτέτυξο."
ὣς φαμένην προσέειπε φίλα φρονέων Ἀγαμέμνων·
„ὦ γύναι, οὔ νύ σέ τις δμωήν ποτε θήσεται ἄλλος
Τεύκρου ἔτι ζώοντος ἀμύμονος ἠδ' ἐμεῦ αὐτοῦ·
ἀλλά σε τίσομεν αἰὲν ἀπειρεσίοις γεράεσσι,
τίσομεν ὥστε θεήν, καὶ σὸν τέκος, ὡς ἔτ' ἐόντος
ἀντιθέου Αἴαντος, ὃς ἔπλετο κάρτος Ἀχαιῶν.
αἴθ' ὄφελον μηδ' ἄλγος Ἀχαιίδι θήκατο πάσῃ
αὐτὸς ἑῇ ὑπὸ χειρὶ δαμείς· οὐ γάρ μιν ἀπείρων
δυσμενέων σθένε λαὸς ὑπ' Ἄρεϊ δῃώσασθαι."
ὣς ἔφατ' ἀχνύμενος κέαρ ἔνδοθεν· ἀμφὶ δὲ λαοὶ

---

tura *μέν μοι* scripsit. Cfr. ad III, 480, ubi tamen errore hunc quem tractamus locum ex editione Tychseniana descripsi.

553. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo; correxi.

554. *ἀνδράσι* AC2, *ἀνδράσσιν* C1; *ἀνδράσιν αἳ* conj. Rhod., *ἀνδράσιν ὡς* vel *ἄνδρεσσιν* Dausq., *ἄνδρεσσι* vel *ἄνδρασσι* Pauw. propterea vituperatus a Dorvill. *vann. crit.* p. 585, *ἀνδράσι οἳ* Hermann. *Orph.* p. 807, *ἀνδράσι καὶ* vel *δὴ* Tychs., qui tamen Heynio auctore Dausqueji *ἄνδρεσσιν* ut Homericum (*P*, 308) ceteris commentis jure praetulit.

555. *Ὀλοῇ* A. — *ἐπ'* A et vulgo; *ὑπ'* emend. Glasewald. *conjectann.* p. 14, probavit Spitzner. *observatt.* p. 9, quod Lehrsii scripturae *ἐν* petitae ex Rhodom. versione — *in funesta orbitate* — praeferendum duxi.

556. *πᾶσι* A et vulgo; *παισὶ* recte emend. Glasewald. apud *Spitzner. l. c.* Non enim omnes orbitates in summam miseriam detruduntur, sed tantum pueri infantes, qui tenera aetate patribus orbati ab aliis vexantur. Alia res est VII, 68.

557. *δούλειον* E1. — *ἄξεται* AE1; emend. Rhod.

558. *ἐτέτευξο* A et vulgo; *ἐτέτυξο* corr. Spitzner. *observatt.* p. 123, recepit Lehrs. Vulgatam retinere videtur Lobeck. *ad Buttmann. gr.* p. 302.

560. *οὐ* A et vulgo; correxi. — *δμωὴν ἔτι* A et vulgo, contra quam scripturam in *emendatt.* p. 209 haec monui: „displicet prius *ἔτι*, et quia statim repetitur, et quia tum gravius apud Ajacem Tecmessae servitium innueretur. Itaque poetam scripsisse puto *δμωήν ποτε θήσεται ἄλλος.*" Id recepi.

561. *ζῶντος* A, *ζώοντος* E1, et ita corr. Pauw., qui praeterea *Τεύκρου τοῦδε ζῶντος*, quia praecedat *ἔτι*, tentat male.

563. *ὥςτε* A, *ὥς τε* Tychs. Lehrs.; correxi.

565. *μήδ'* A et vulgo; correxi. Olim conjiciebam *μὴ πένθος.* Sed recte habere vulgatam me docuit Hermannus: *utinam nec maerorem toti Graeciae injecisset morte sibi illata*, scil. ut semper vivus eorum propugnaculum erat.

567. *ἀρηϊ* AC2, *Ἄρεϊ* E1 C1, et ita corr. Rhod. Sed Pauw. adscripsit: „Adsentior, quamquam hic *η* ab *ι* etiam corripi potest."

οἰκτρὸν ἀνεστονάχησαν, ἐπίαχε δ' Ἑλλήσποντος
μυρομένων, ὀλοὴ δὲ περὶ σφίσι πέπτατ' ἀνίη·
καὶ δ' αὐτὸν λάβε πένθος Ὀδυσσέα μητιόεντα
κείνου ἀποκταμένοιο, καὶ ἀχνύμενος κατὰ θυμὸν
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἀκηχεμένοισιν Ἀχαιοῖς·
„ὦ φίλοι, ὡς οὔπω τι κακώτερον ἄλλο χόλοιο
γίνεται, ὅστε βροτοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξει·
ὃς καὶ νῦν Αἴαντα πελώριον ἐξορόθυνεν
ἀμφ' ἐμοὶ ἐν φρεσὶν ἧσι χολούμενον· ὡς ὄφελόν μοι
μή ποτε Τρώιοι υἷες Ἀχιλλέος εἵνεκα τευχέων
νίκην ἀμφεβάλοντ' ἐρικυδέα, τῆς πέρι θυμὸν
ἀχνύμενος πάϊς ἐσθλὸς ἐϋσθενέος Τελαμῶνος
ὤλετο χερσὶν ἑῇσι· χόλου δέ οἱ οὔτι ἔγωγε
αἴτιος ἀλλά τις Αἶσα πολύστονος, ἥ μιν ἐδάμνα·
εἰ γάρ μοι κέαρ ἔνδον ἐνὶ στέρνοισιν ἐώλπει
κεῖνον ἀλαστήσειν καθ' ἑὸν νόον, οὔτ' ἂν ἔγωγε
ἦλθον ἐριδμαίνων νίκης ὕπερ, οὔτε τιν' ἄλλον
ἐν Δαναοῖσιν ἔασα μεμαότα δηριάασθαι,
ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔγωγε θεουδέα τεύχε' ἀείρας
προφρονέως ἂν ὄπασσα καὶ εἴ τί περ ἄλλο μενοίνα·

---

570. *περὶ σφίσι* A, *περί σφισι* Tychs. Lehrs.

571. *μητιόωντα* AC2 ut solet, *μητιόεντα* C1.

574. *οὔ πω* A et vulgo, *οὔ πώ* Lehrs.; conjunxi vocabula, ut alibi.

575. *γίγνεται* A et vulgo, *γίνεται* E1. — *ὅς τε* A et vulgo; correxi. — *κακὸν* AE1; *κακὴν* emend. Rhodom., quod recte recepit Tychs. neglectis Pauwii nugis, qui vel *κακὸν* substantivum esse putat per appositionem cum *ὅστε* connexum, vel *κακὸν ἐπὶ δηρὸν* scribit hoc sensu: *quae facit, ut malum hominibus diutius duret.* Certe *κακὸν ποτὶ δηρὸν* scribi debebat.

585. *οὔτέ* A; corr. Tychs. — *ἄλλων* A et vulgo; *ἄλλον* et ego emendavi in *emendatt.* p. 209, et jam Rhodom. vertendo: *nec quemquam alium inter Danaos.*

587. *ἀλλάγε* A; „*ἀλλὰ καὶ αὐτὸς*, vel quod verisimilius *ἀλλά οἱ αὐτός.*" RHOD. „Sine dubio scribendum *ἀλλὰ καὶ αὐτός*: sic oratio apte connectitur, quae alias male cohaeret: *οὔτ' ἦλθον — ἀλλὰ καί*: *non modo non venissem, sed etiam.* Et hoc Rhodom. non animadvertit." PAUW. Tychs. etiam *ἀλλὰ γὰρ* conjecit, quod ferri plane non potest; sed recte *ἀλλὰ καὶ* recepit, quod sequente *αὐτός* plane ex Quinti more positum est: vid. I, 412. II, 630. III, 341. 744 IV, 2. V, 516. VII, 429. VIII, 265. 357. IX, 206. Contra *ἀλλά οἱ*, quod commendavit etiam Hermann. *Orph.* p. 806 recepitque Lehrs., ibi tantum ponitur apud Quintum, ubi in pronomine major inest vis, ab h. l., quo facillime ex verbis *ἄλλο μενοίνα* suppleri potest — cfr. ad I, 22 —, prorsus aliena. Vid. III, 217. 220. 240. IV, 122. V, 533. VI, 206. VII, 50. VIII, 10. 316. IX, 154. XI, 271. 478. XIII, 308. 425. XIV, 39. Cfr. Apoll. Rhod. I, 345 sq. ubi Hercules dicit:

μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
πείσομαι, ὥς δὲ καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.

588. *ἔασα* A; *ὄπασσα* Tychs. scripsit secundum scripturam, quam a Schowio ex C1 enotatam *ὤπασα*

νῦν δέ μιν οὔτι ἔγωγε μέγ᾽ ἀχνύμενον χαλεπῆναι
ὠισάμην μετόπισθεν, ἐπεί ῥά οἱ οὔτε γυναικὸς
οὔτε περὶ πτόλιος μαχόμην οὔτ᾽ εὐρέος ὄλβου,
ἀλλά μοι ἀμφ᾽ ἀρετῆς νεῖκος πέλεν, ἧς πέρι δῆρις
τερπνὴ γίνεται αἰὲν ἐΰφροσιν ἀνθρώποισι·
κεῖνος δ᾽ ἐσθλὸς ἐὼν στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος Αἴσῃ
ἤλιτεν· οὐ γὰρ ἔοικε μέγ᾽ ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ·
ἀνδρὸς γὰρ πινυτοῖο καὶ ἄλγεα πόλλ᾽ ἐπιόντα
τλῆναι ὑπὸ κραδίῃ στερεῇ φρενὶ μηδ᾽ ἀκάχησθαι.“
ὣς φάτο Λαέρταο κλυτὸς πάϊς ἀντιθέοιο.
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ κορέσαντο γόου καὶ πένθεος αἰνοῦ,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἔτ᾽ ἀχνυμένοισιν ἔειπεν·
„*ὦ φίλοι, ὡς ἄρα Κῆρες ἀνηλέα θυμὸν ἔχουσαι*
ἡμῖν αἶψ᾽ ἐβάλοντο λυγρῷ ἐπὶ πένθεϊ πένθος
Αἴαντος φθιμένοιο πολυσθενέος τ᾽ Ἀχιλῆος
ἄλλων τ᾽ Ἀργείων ἠδ᾽ υἱέος ἡμετέροιο
Ἀντιλόχου· ἀλλ᾽ οὔτι θέμις κταμένους ἐνὶ χάρμῃ
κλαίειν ἤματα πάντα καὶ ἀσχαλάαν ἐνὶ θυμῷ,
ἀλλὰ γόου λήσασθαι ἀεικέος, οὕνεκ᾽ ἄμεινον
ἔρδειν, ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ φθιμένοισιν ἔοικε,
πυρκαϊὴν καὶ σῆμα, καὶ ὀστέα ταρχύσασθαι·

προφρονέως Tychs. ipse neglexit. Sed retinere illam sive lectionem sive emendationem non dubitavi.

592. *νίκος* A; corr. Rhod. Videtur autem imitatus esse Apoll. Rhod. I, 1340 sqq.

— — — *ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσι μήλων*
οὐδὲ περὶ κτεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
ἀλλ᾽ ἑτάρου περὶ φωτός.

593. *γίγνεται* A et vulgo; correxi.

597. *μήδ᾽* A et vulgo; *μηδ᾽* Lehrs.

600. Ne quis aliis locis deceptus scribendum putet *ἐν ἀχνυμένοισιν*, rectissime habet *ἔτ᾽*: quamquam luctu destiterunt, tamen *adhuc* maerent.

602. *αἶψα βάλοντο* AE1 et vulgo; sed Rhodom. cum in Basil. legeretur *αἶψ᾽ βάλοντο* (sic) rectius conjecit *αἶψ᾽ ἐβάλοντο*: vid. *prolegg.* II, 2, § 3.

603. Homericam et Quinti et Tryphiodori 17—19 imitationem notavit Merrick. ad eum locum. Vide enim *γ*, 109

ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήιος, ἔνθα δ᾽ Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ᾽ ἐμὸς φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
Ἀντίλοχος.

607. *λήσασθε ἀερκέος* A E1 C12, *λήσασθαι* in textum tacite recepit, *ἀεικέος* diserte emendavit Rhodom. Vulgatam suo more defendit Pauw.: *ἀερκές* esse quod septo careat; inde de immodico accipi posse.

608. *ἐπιφθιμένοισιν* A; dispescuit Pauw.

609. *σχῆμα* AC2, *σῆμα* VC1, et ita corr. Rhod. — *πάντα* post *ὀστέα* habent A et codd. ut C12, delevit Rhod. his verbis: „*πάντα*, quod ante *ταρχύσασθαι* per injuriam sedem fixerat, exterminavi.“ Cum haec planissima sint, turbas hic quoque movet Pauw., qui quod *πυρκαϊὴν* et *σῆμα* separari non possint

νεκρὸς δ' οὔτι γόοισιν ἀνέγρεται, οὐδέ τι οἶδε
φράσσασθ', εὖτέ ἑ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀμφιχάνωσιν."
ἦ ῥα παρηγορέων· περὶ δ' ἀντίθεοι βασιλῆες
ἀθρόοι αἶψ' ἀγέροντο μέγ' ἀχνύμενοι κέαρ ἔνδον,
καί ἑ μέγαν περ ἐόντα θοῶς ποτὶ νῆας ἔνειχαν
πολλοὶ ἀείραντες· κατὰ δὲ σπείροισι κάλυψαν
αἷμ' ἀποφαιδρύναντες, ὅ οἱ βριαροῖς μελέεσσι
τερσόμενον περίκειτο καὶ ἔντεσι σὺν κονίῃσι·
καὶ τότ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων φέρον ἄσπετον ὕλην

---

a *ταρχύσασθαι*, versum sic scribit: *πυρκαϊὴν κατανῆσαι ἰδ' ὀστέα ταρχύσασθαι*, pro quo quibusdam in libris scriptum fuerit: *πυρκαϊὴν κατανῆσαι ἰδ' ὀστέα πάντα κτερίξαι.* Sed satis de hoc.

610. Cfr. *Ω*, 550
οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος,
οὐδέ μιν ἀνστήσεις.
Pro *οὔτι* Rhod. conjecit *οὔτε*, quo minime opus est. Tychs. affert *Θ*, 407. *I*, 115.

611. *φράσασθαι, εὖ τέ οἱ* — *ἀμφικάνωσιν* A, *φράσσασθαι* C1; emend. Rhod.: vid. ad I, 591. Ad hunc v. in C2 adscriptum *ὅρα*. Locum communem indicare voluit.

612. *ῥὰ* A; corr. Tychs.

613. *ἀνεγέροντο* et in marg. *γρ. ἀγέρ* C2.

614. *ἔοντα* A; corr. Rhod. — *θοὰς* A et vulgo, quod epitheton h. l. plane otiosum cedere debuit adverbio *θοῶς* rei accommodatissimo. Sensus enim hic est: *quamvis magnum esset Ajacis corpus, celeriter tamen ad naves portarunt multi simul tollentes.* Plane ejusdem coloris est III, 394
ἀκάματόν περ ἐόντα θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων.
Ft comparari potest II, 553
ἦκα δ' ἀνηρείψαντο θοῶς Ἠώιον υἷα.
XII, 41 *ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγωσι θοῶς.* Pariter naves jure eo epitheto carere voluit his locis: VII, 314 *ἐπὶ νῆα θοῶς ὥρμαινε νέεσθαι.* IX, 62 *βῆ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας.* X, 255 sqq. *Δαναοὶ δ' ἐπὶ νῆας Κυανέας ἀφίκοντο θοῶς.* XIV, 329 *οἳ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ἔβαν.*

615. *κατὰ καὶ* A, *κατὰ δὲ* E1, et ita emend. Rhod. — *σπείρεσσι* A, *σπείροισι* recte emend. Brodaeus, quod tam usitatum ut a Dausq. et Pauw. *σπείρῃσι* (quod etiam in E1 legitur) commendatum esse mireris. — *κατὰ καὶ σπείρεσι κατεκάλυψαν* C1.

616. *ἀποκαθήραντες* A; „*ἀπο* hic vitiosum reddit versum. Removendum igitur. Et post *καθήραντες* scribendum *τό ῥά οἱ.*" RHOD. Scripsit igitur *αἷμα καθήραντες, τό ῥά οἱ*, sed in *Addend.* idem *αἷμ' ἀποφαιδρύναντες* proposuit, quod jure praetulit Pauw. provocans ad VIII, 487
καί ῥα κόνιν καὶ ἱδρῶτα λύθρον τ' ἀποφαιδρύναντο
κύμασιν ἐμβεβαῶτες ἐϋρρόου Ἑλλησπόντου.
Cfr. Apoll. Rhod. IV, 663
— — — *ἔνθα δὲ Κίρκην*
εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.

616. *σὺν ἔντεσι καὶ κονίῃσι* A et vulgo, *σ. ἔτεσι κ. κ.* E1; „haec ad *περίκειτο* pertinent sine dubio: Ingratum autem est *σὺν ἔντεσι* ita positum et constructum. Vellem scripsisset auctor *τερσόμενον περίκειτο σὺν ἱδρῷ καὶ κονίῃσι*, ut in loco simili, quem ex libro VIII paulo ante adscripsimus." PAUW. Clarius cur vulgata improbanda sit explicuit Struv. *observatt.* p. 19 sq.: „non apte Quintus dicit validis Ajacis membris cruorem siccum adhaesisse *cum armis et pulvere.*" Ipsi tamen nihil succurrere dicit quod placeat. Spero ei placiturum, quod mihi in mentem venit, ut mutata vocabulorum *σὺν* et *καί* sede cruor dicatur siccatus cum pulvere et membris et armis inhaesisse.

αἰζηοί, πάντη δὲ νέκυν πέρι νηήσαντο·
πολλὰ δ᾽ ἄρ᾽ ἀμφ᾽ αὐτῷ θῆκαν ξύλα, πολλὰ δὲ μῆλα
φάρεά τ᾽ εὐποίητα βοῶν τ᾽ ἐρικυδέα φῦλα
ἠδὲ καὶ ὠκυτάτοισιν ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους
χρυσόν τ᾽ αἰγλήεντα καὶ ἄσπετα τεύχεα φωτῶν,
ὅσσα πάρος κταμένων ἀποαίνυτο φαίδιμος ἀνήρ,
ἤλεκτρόν τ᾽ ἐπὶ τοῖσι διειδέα, τόν ῥά τέ φασιν
ἔμμεναι Ἠελίοιο πανομφαίοιο θυγατρῶν
δάκρυ, τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέαντο
μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδάνοιο,
καὶ τὸ μὲν Ἠέλιος γέρας ἄφθιτον υἱέϊ τεύχων
ἤλεκτρον ποίησε μέγα κτέαρ ἀνθρώποισι,
τόν ῥα τότ᾽ εὐρυπέδοιο πυρῆς καθύπερθε βάλοντο

---

619. *περιδινήσαντο* AE1; *περινηήσαντο* Rhodomannus, cui oblocutus Dausq., cum primum de solemni illa circa mortuum armatorum decursione explicuisset, ipse eam rem *ad rogum exstructum aut tumulum* fieri memor aliam ineptiorem etiam excogitavit interpretationem: *cadaver in omnem partem versabant undique.* Ejus „nugas nugacissimas" suo jure qui explosit Pauw. meliora invenire non potuit. Dicit enim: „vulgata optima est, inprimis si legas disjunctim *νέκυν πέρι δινήσαντο*, id est *circa mortuum undique cursitabant*, ut facerent scilicet, quae sequuntur et oportebant (sic!) fieri: *currebant et festinabant circumcirca. Κινήσαντο* etiam aptum fuisset, sed minus emphaticum." Eum secutus Tychs. *discurrebant*, i. e. *occupati erant circa mortuum* interpretatus certe vocabulum dispescuit. Rhodomanni rem egit Spitzner. *mant.* p. 232 allatis III, 673. VII, 163. *Ψ*, 139. Alia etiam afferre poterat ut I, 789: vid. Gesner et Hermann. *ad Orph. Arg.* v. 957. Quod unum huic rationi objiciunt tautologiam inesse, nihili est: v. 619 in universum rogi exstructio indicatur, quae res sequentibus singulatim exponitur.

621. *τ᾽* om. in Basil. conjectura retraxit Rhodom.

622. *ἠδέ οἱ* A, quod olim explicabat Hermann. *Orph.* p. 800 genitivum ratus ad *ποσίν* referendum, *ἠδέ τι* V, unde quis scribendum suspicetur *τοῖς δ᾽ ἔπι*, sed *ἠδὲ καὶ* E1, idemque emend. Rhodom. Leguntur eaedem particulae, ut ceteros locos omittam, versus initio I, 44. II, 118. 121. IV, 161. V, 635. VII, 244. IX, 423. — *ἀγαλλομένοις ποσσὶν ἵπποις* A, *ἀγαλλομένους ποσὶν ἵππους* VE1, et ita emend. Rhod.

625. *τὸν ῥά τε φασὶν* A, *τόν ῥά τε φασὶν* Tychs. Lehrs.; correxit Tauchnitianae corrector.

626. „*πανομφαίοιο* mirum epitheton solis et fortasse corruptum." TYCHS. „*πανομφαῖος Ζεύς* est *Θ*, 250, qui ubique oraculis seu vaticiniis praeest." HEYN. Idem legitur *Orph. Arg.* 663. 1306; et cfr. Heyn. *ad Il. l. c.* Epitheton non satis intellectum Quintus retulisse videtur ad

Ἠέλιον, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει.

627. *ὑπερκταμένοιο χεύαντο* A, *ὑπὲρ* (*ὕπερ* secundum incertum Schowi testimonium) *κταμένοιο χέαντο* VNV123 E1 C1; *ὑπὲρ κταμένοιο* in textu Rhod., qui hanc notulam scripsit: „*χέαντο* vel *κταμένου χεύαντο.*"

628. *παρὰ ῤῥόον* A; corr. Rhod. in textu.

630. *ἀνθρώποισιν* A et vulgo; correxi.

631. *τόν, ῥά ποτ᾽* A, quod corr. Rhodom. vertendo: „*quale tunc.*" Inde Pauw. nullo verbo addito in

Ἀργεῖοι κλυτὸν ἄνδρα δεδουπότα κυδαίνοντες
Αἴαντ᾽· ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλα στενάχοντες ἔθεντο
τιμήεντ᾽ ἐλέφαντα καὶ ἄργυρον ἱμερόεντα
ἠδὲ καὶ ἀμφιφορῆας ἀλείφατος ἄλλα τε πάντα,
ὁππόσα κυδήεντα καὶ ἀγλαὸν ὄλβον ὀφέλλει·
ἐν δ᾽ ἔβαλον κρατεροῖο πυρὸς μένος· ἦλθε δὲ πνοιὴ
ἐξ ἁλός, ἣν προέηκε θεὰ Θέτις, ὄφρα θέρηται
Αἴαντος μεγάλοιο βίη· ὃ δὲ νύκτα καὶ ἠῶ
καίετο πὰρ νήεσσιν ἐπειγομένου ἀνέμοιο·
οἷός που τὸ πάροιθε Διὸς στονόεντι κεραυνῷ
Ἐγκέλαδος δέδμητο κατ᾽ ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Θρινακίης ὑπένερθεν, ὅλη δ᾽ ὑπετύφετο νῆσος·
ἢ οἷος ζώοντα μέλη πυρὶ δῶκε θέρεσθαι
Ἡρακλέης Νέσσοιο δολοφροσύνῃσι χαλεφθείς,
ὁππότ᾽ ἔτλη μέγα ἔργον, ὅλη δ᾽ ἀμφέστενεν Οἴτη
ζωοῦ καιομένοιο, μίγη δέ οἱ ἠέρι θυμὸς
ἄνδρα λιπὼν ἀρίδηλον, ἐνεκρίνθη δὲ θεοῖσιν
αὐτός, ἐπεί οἱ σῶμα πολύκμητον χάδε γαῖα·

---

textum recepit *τὸν ῥὰ τότ᾽*, quod corr. Tychs. ex VNV123.

633. *Αἴαντα* A, *Αἴαντ᾽* C1, et ita corr. Rhod. — *μέγα* A; *μεγάλα* corr. Rhodom., sed *μέγαλα* errore Tychs. Lehrs. Cfr. *Π*, 391. 393. *Ψ*, 172. *δ*, 516. *ξ*, 354 et vid. ad III, 3.

634. *ἠερόεντα* A; „pro *ἠερόεντα*, *αἰγλήεντα* ego quidem malim, i. e. splendidum." RHOD. Inepte vulgatum defendit Dausq.; sed veram emendationem *ἱμερόεντα*, „quod propius et ad *τιμήεντα* commode accedens," invenit Pauw. — Placet hic quoque illius criticae specimen subjicere, quae nostris temporibus vel maxime revixit. Etenim postquam Heyn. breviter adnotasset: „*ἤλεκτρόν τε* et sqq. sunt interpolatoris," Tychs. pluribus eam opinionem persecutus est: „Aut *ἠλεκτρόν τ᾽ — ἔθεντο* insititia sunt, ut jungatur *φαίδιμος ἀνήρ* (v. 624) *τιμήεντ᾽ ἐλέφαντα* (v. 634), sive potius omisso hoc versu *ἠδὲ καὶ ἀμφιφορῆας* v. 635; aut si *ἤλεκτρον* ab auctore sit, junge *ἤλεκτρόν τ᾽ ἐπὶ τοῖσι* (v. 625) *μέγα στενάχοντες ἔθεντο* (v. 633): hinc *μέγα* lectio librorum. Cum tamen in ipsius Achillis funere electri mentio fiat III, 685, posteriorem rationem praefero. Ibi autem electrum est Homerico usu metallum."

638. *θέροιτο* A et vulgo; conjunctivum ex usu Quinti reposui: vid. *prolegg.* II, 2, 42.

639. *ὁδὲ* A; corr. Pauw.

641. *τοπάροιθε* A et vulgo; correxi.

643. *Θρηνακίης* A; corr. Rhod. — *ὀλοὴ* A; *ὅλη* emend. Rhod.: vid. ad XII, 456.

644. *ἠδ᾽ ὅιον* A, *ἠδ᾽ οἷον* vulgo; *ἢ* jam Rhodom. vertendo: *aut qualiter;* sed scribendum esse *ἢ οἷος* monui in *emendatt.* p. 209. — *φέρεσθαι* A, *θέρεσθαι* V, et ita emend. Pauw., cum Rhod. vertisset: *igni auferenda dedit.*

645. *χαλεφθεὶς* A et vulgo; correxi.

647. *αἰθέρι* A et vulgo; emendavi ad III, 708. Vid. VII, 42. XI, 465.

649. *πολύκμητος* A et vulgo, quod vertit Rhod.: *terra labori obnoxia.* Potius *terra* esset *multum versata* vel *tractata*, hominum scilicet manibus et aratro, quemadmodum Homerus et *πολύκμητον σί-*

τοῖος ἄρ' ἐν πυρὶ κεῖτο λελασμένος ἰωχμοῖο
Αἴας σὺν τεύχεσσι· πολὺς δ' ἐστείνετο λαὸς
αἰγιαλοῖς· Τρῶες δ' ἐγάνυντ', ἀκάχοντο δ' Ἀχαιοί.
ἀλλ' ὅτε δὴ δέμας ἠΰ κατήνυσε πῦρ ἀΐδηλον,
δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ' αὐτοῦ
χηλῷ ἐνὶ χρυσέῃ θῆκαν· περὶ δέ σφισι γαῖαν
χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐδος οὐχ ἑκὰς ἀκτῆς·
αὐτίκα δ' ἐσκίδναντο πολυσκάρθμους ἐπὶ νῆας
θυμὸν ἀκηχεμένοι· τὸν γὰρ τίον ἶσον Ἀχιλλεῖ.
νὺξ δ' ἐπόρουσε μέλαινα μετ' ἀνέρας ὕπνον ἄγουσα·
οἳ δ' ἄρα δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ἠριγένειαν ἔμιμνον,
βαιὸν ἀποβρίξαντες ἀραιοῖσι βλεφάροισιν·
αἰνῶς γὰρ φοβέοντο κατὰ φρένα, μή σφισι Τρῶες
νυκτὸς ἐπέλθωσιν Τελαμωνιάδαο θανόντος.

δηρον saepius et *δ*, 718 *πολυκμήτου θαλάμοιο* dixit, Quintus quoque ipse VII, 20 *πολυκμήτῳ ὑπ' ἄρηι*, ibid. 424 *πολέμοιο πολὺκμήτοιο*. IX, 476 *πολυκμήτῳ ἐν ἀλωῇ*. XI, 310 *πολυκμήτων ἀπὸ γόμφων*. Verum ita hoc quidem loco terram dici vix posse recte perspexit Lehrs.; id enim quod alicui in mentem veniat *terram* dici *tumuli exstruendi causa effossam* quis nisi traditarum lectionum superstitiose tenax ferat? Ille igitur *πολυκμήτου* scripsit, quod quin activo sensu recte referri possit ad Herculem laboriferum dubitare nos non sinunt III, 203 *ἀνδρὶ πολυκμήτῳ — ἐπιίστορι θήρης* et IX, 173 *πολύκμητοι ἀλιῆες*. Verum hac quidem in positura vix ad *οἱ* adjectum esse genitivum, et epitheton aptius etiam ad *corpus* referri, quod Herculis *personae* ad Deos evectae opponatur monui in *rec. c.* p. 77. Igitur scripsi, quod ibi commendavi *πολύκμητον*: *corpus multis laboribus defunctum terra excepit.* Recte etiam *πολυκμήτων ἀπὸ χειρῶν* XI, 397 ex mea emendatione legitur. — Homeri notissimum locum *λ*, 602 respici vix est quod moneatur.

651. *ἐπεστείνετο* A; corr. Rhod.

652. *τρῶες* A; corr. Tychs. — *δ' ἀγάνυντ'* A, *δὲ γάνυντ'* E1 C12, et ita corr. Rhod., *δ' ἐγάνυντ'* V, quod ego praetuli.

655. *δὲ σφίσι* A; corr. Tychs.

660. *οἵδ'* A; corr. Tychs. — *δαῖτα πάσαντο* A et vulgo; correxi.

661. *ἀραιοῖσι* AE1, quod reposui, *ἀραιοῖσιν* (si fides Schowio) VNV 123a C1 et ita corr. Rhod., cum in Basil. *ἀρεοῖσιν* invenisset. Pauw. tantum abfuit ut in A illud scriptum esse sciret, ut, „si sequentia de metu non accederent, legeret lubens *ἀρείοισιν*“!—Verbum *ἀποβρίζειν* explicuit Nitsch. ad *ι*, 151.

662. *μή σφι* A, *μὴ σφίσι* (si fides Schowio) VNV123a, *κή σφισι* E1, *μή σφισι* Tychs. Lehrs. — *τρῶες* A; corr. Tychs.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΚΤΟΣ.

Ἠὼς δ' Ὠκεανοῖο ῥόον καὶ λέκτρα λιποῦσα
Τιθωνοῦ προσέβη μέγαν οὐρανόν, ἀμφὶ δὲ πάντη
κίδνατο παμφανόωσα· γέλασσε δὲ γαῖα καὶ αἰθήρ·
τοὶ δ' εἰς ἔργα τράποντο βροτοὶ ῥεῖα φθινύθοντες·
ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπῴχετο· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
εἰς ἀγορὴν ἐχέοντο καλεσσαμένου Μενελάου·
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἀνὰ στρατὸν ἠγερέθοντο,
δὴ τότ' ἐνὶ μέσσοισιν ἀγειρομένοισι μετηύδα·
„κέκλυτε μῦθον ἐμεῖο, θεηγενέες βασιλῆες,
ὡς ἐρέω· μέγα γάρ μοι ἐνὶ φρεσὶ τείρεται ἦτορ
λαῶν ὀλλυμένων, οἵ ῥ' ἤλυθον εἵνεκ' ἐμεῖο
δῆριν ἐς ἀργαλέην, τοὺς οὐχ ὑποδέξεται οἶκος,
οὐ τοκέες· πολέας γὰρ ὑπέκλασε δαίμονος Αἶσα·
ὡς ὄφελον Θανάτοιο βαρὺ σθένος ἀτλήτοιο
αὐτῷ ἐμοὶ ἐπόρουσε πρὶν ἐνθάδε λαὸν ἀγεῖραι·
νῦν δέ μοι ἀλλήκτους ὀδύνας ἐνεθήκατο δαίμων,
ὄφρ' ὁρόω κακὰ πολλά· τίς ἂν φρεσὶ γηθήσειεν
εἰσορόων ἐπὶ δηρὸν ἀμήχανα ἔργα μόθοιο;
ἀλλ' ἄγεθ' ὅσσοι ἔτ' εἰμὲν ἐπ' ὠκυπόροισι νέεσσι
καρπαλίμως φεύγωμεν ἑὴν ἐπὶ γαῖαν ἕκαστος

---

4. *τόιδ'* A; corr. Tychs.

5. *ἄλλοι* A et vulgo. — *ἐπῴχοντο* A; *ἐπῴχοντ'* Tychs. Lehrs. e conjectura Rhod., cujus haec est nota: „*ἐπῴχοντ' αὐτὰρ*. Vel forte sic scriptum erat: *ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπῴχετο· αὐτὰρ*." Posterius praetuli, quia inelegans est haec in quarto pede ante gravem interpunctionem caesura. Cfr. I, 465 *πᾶσι δ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ὁμὸν γένος· ἀλλ' ἐπὶ ἔργα στρωφῶντ' ἄλλος ἐπ' ἄλλα.*

8. *τότε ἐν* A; *τότ' ἐνὶ* correxit Rhodom.

9. *ἐμοῖο* A; tacite corr. Rhod.

11. *ἐμοῖο* A; *ἐμεῖο* E1 C1, et ita corr. Pauw.

15. *μοι* A et vulgo; correxi. — *ἐπορούσαι* A; corr. Rhod.

16. *ἀλήκτους* A, *ἀλλήκτους* E1C1, et ita corr. Pauw.

Αἴαντος φθιμένοιο πολυσθενέος τ' Ἀχιλῆος,
τῶν ἐγὼ οὐκ ὀΐω κταμένων ὑπαλύξαι ὄλεθρον
ἡμέας ἀλλ' ὑπὸ Τρωσὶ δαμήμεναι ἀργαλέοισιν
εἵνεκ' ἐμεῦ Ἑλένης τε κυνώπιδος, ἧς νύ μοι οὔτι
μέμβλεται ὡς ὑμέων, ὁπότε κταμένους ἐσίδωμαι
ἐν πολέμῳ· κείνη δ' ἀλαπαδνοτάτῳ σὺν ἀκοίτῃ
ἐρρέτω· ἐκ γάρ οἱ πινυτὰς φρένας εἵλετο δαίμων
ἐκ κραδίης, ὅτ' ἐμεῖο λίπεν δόμον ἠδὲ καὶ εὐνήν.
ἀλλὰ τὰ μὲν κείνης Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ μελήσει·
ἡμεῖς δ' αἶψα νεώμεθ', ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστιν
ἐκφυγέειν πολέμοιο δυσηχέος ἢ ἀπολέσθαι."
ὣς ἔφατ' Ἀργείων πειρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
ἐν κραδίῃ πόρφυρε περὶ ζηλήμονι θυμῷ,
Τρῶας ὅπως ὀλέσῃ καὶ τείχεα μακρὰ πόληος
ῥήξῃ ἐκ θεμέθλων, μάλα δ' αἵματος ἄσῃ Ἄρηα
δίου Ἀλεξάνδροιο μετὰ φθιμένοισι πεσόντος·
οὐ γάρ τι ζήλοιο πέλει στυγερώτερον ἄλλο·

---

24. *ἐμοῦ* A; corr. Rhod.

28. *καρδίης* A; tacite corr. Rhod.

31. *πολέμου* A, *πολέμοιο* C1, et ita corr. Scal. Pauw. Cfr. Ξ, 81
βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἠὲ ἁλώῃ.

33. *καὶ κραδίη* A et vulgo. Jam Pauw. junctis vocabulis *κῆρ* et *κραδίη* recte offensus imperite proposuit: *ἄλλα δέ οἵ περ Καὶ* vel *ἡ κραδίη πόρφυρε.* Ego scripsi quod et infra X, 390 sq. iisdem verbis legitur:
ἄλλα μὲν ἐν Τρώεσσιν ἀΰτεεν, ἄλλα δέ οἱ κῆρ
ἐν κραδίῃ μενέαινε· φίλον δ' ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν,
et aliis similibusque firmatur locutionibus: cfr. VII, 441 *ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ.* IX, 20 *θυμὸς ἐνὶ κραδίῃ μενεαίνει,* 251 *ὑπὸ κραδίῃ μένος ἐστίν,* 540 et XIV, 451 *θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη.* X, 315 *ὑπὸ κραδίῃ μένος εἴη,* 376 *κραδίῃ ἔνι πάλλεται ἦτορ.* XI, 454 *ἄτρομον ἐνθέμενος κραδίῃ νόον.* XIII, 375 *μαίνετο γάρ οἱ Θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἀέξων.*

34. *τρῴας* A; corr. Tychs.

35. Hiatus vitandi causa, cujus similia exempla *prolegg.* II, 1, §. 6 allata sunt, Spitzner. *mant.* p. 259 sq. *ὑπὲκ* conjecit, quod vereor ut omnino dici possit. Neque enim *sub* fundamentis latent muri. Compositae praepositionis usum locis adscriptis illustravit Spitzner. *excurs.* XVIII ad Il. p. LXXVIII sq. Etiam Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 159 hiatum tolerat. — *ἆσαι* A, quod optativum ratus positum putat Pauw., ut versus melius sonaret; *ἄσῃ Ἄρηα* enim (quae fuit Scaligeri emendatio: vid. Dorvill. *vann. crit.* p. 586;) ingratius fuisse. Recte conjunctivum reposuit Tychs. Quamquam quin infinitivus per se defendi possit non dubito, cum post *πόρφυρε* et membrum interrogativum et simplex infinitivus sequi possit. Tum mutatae structurae male acutus hanc causam excogitaverit, quod praemissis *Τρῶας — θεμέθλων* de universo Menelai in omnes Trojanos odio, infinitivo *ἆσαι* singularis, quo contra Paridem flagrabat, furor exponatur. Sed talia a Quinti simplicitate aliena.

37. *τοι* A et vulgo, quo et Spitzner. *observatt.* p. 17 offendit et ego *programm.* p. 14. Ille *τι* conjecit, ego *πω,* quorum illud ut exemplis a Spitznero allatis firmatum ita ob literarum similitudinem verisimilius nunc praetuli: cfr. ad IV, 490. De-

καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινεν, ἑῇ δ' ἐπιίζανεν ἕδρῃ·
καὶ τότε Τυδείδης ἐγχέσπαλος ὦρτ' ἐνὶ μέσσοις,
καί ῥα θοῶς νείκεσσεν ἀρηίφιλον Μενέλαον·
ἆ δείλ' Ἀτρέος υἱέ, τίη νύ σε δεῖμα κιχάνει
ἀργαλέον καὶ τοῖα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις,
ὡς πάϊς ἠὲ γυνή, τῶνπερ σθένος ἔστ' ἀλαπαδνόν;
ἀλλὰ σοὶ οὐ πείσονται Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
* * * * * *
πρὶν Τροίης κρήδεμνα ποτὶ χθόνα πάντα βαλέσθαι·
θάρσος γὰρ μερόπεσσι κλέος μέγα, φύζα δ' ὄνειδος.
εἰ δ' ἄρα τις καὶ τῶνδ' ἐπιπείσεται, ὡς ἐπιτέλλεις,
αὐτίκα οἱ κεφαλὴν τεμέω ἰόεντι σιδήρῳ,
ῥίψω δ' οἰωνοῖσιν ἀερσιπέτῃσιν ἐδωδήν·
ἀλλ' ἄγεθ', οἷσι μέμηλεν ὀρινέμεναι μένε' ἀνδρῶν,
λαοὺς αὐτίκα πάντας ὀτρυνάντων κατὰ νῆας
δούρατα θηγέμεναι, παρά τ' ἀσπίδας ἄλλα τε πάντα
εὖ θέσθαι, καὶ δεῖπνον ἐφοπλίσσασθαι ἅπαντας
* * * * * *

---

inde cum in loco communi suspecta mihi esset brevitas, unum post hunc pluresve versus excidisse videri monui *emendatt.* p. 274. Quam opinionem sane similes loci adjuvant hi: I, 736—40. II, 263 sq. III, 8 sq. IV, 66—69. V, 243 sqq. 262 sqq. 553 sqq. 574 sq. 596 sq. VII, 52 sqq. 68 sqq. 280 sqq. VIII, 18 sqq. IX, 104 sqq. 347 sqq. 520 sqq. XIII, 248 sq. 473 sqq. XIV, 112 sqq. Et accedit, quod ipsa zelotypia si quid aliud accuratiorem invitare videatur descriptionem. Vide, ut unum afferam, Oppian. Halieut. IV, 211 sqq.

ὡς οὐδὲν ζήλοιο κακώτερον ἀνδράσιν ἄλγος
ἐντρέφεται, πολλοὺς δὲ γόους πολλὰς δὲ τίθησιν
οἰμωγάς· λύσσης γὰρ ἀναιδέος ἐστὶν ἑταῖρος.
λύσσῃ δ' ἀσπασίως ἐπιμίσγεται, ἐς δὲ βαρεῖαν
ἄτην ἐξεχόρευσε, τέλος δέ οἱ ἔπλετ' ὄλεθρος.

Sed tamen cum etiam aliis locis similiter uno versu sententia generalis adjiciatur — vid. I, 758. IV, 379. VI, 46. 389. 451. VII, 289. VIII, 473. XII, 388. XIII, 240. XIV, 256 — hic quidem lacunae signa omittenda curavi, quamquam loci modo adscripti suspicionem prorsus evellere non potuerunt.

39. *ἀγχέσπαλος* A; corr. Rhod.

40. *νείκεσεν* A; corr. Rhod.

41. *δεῖλ'* ex editione Pauwiana in ceteras transiit. — *τί* A, *τί* (η superscr.) C1; corr. Rhod.

44. *ἀλλά σοι* A et vulgo; correxi. Lacunae signa fixi secundum ea quae monui in *programm. l.* p. 14: „Non satis haec cohaerent. Nam haec ita intelligere: „tibi non obedient Achivi nec in patriam redibunt, antequam Trojam everterint,“ id vero nimis videtur obscure enuntiatum. Potius post v. 44 tale quid excidisse videtur:

[*ἀλλ' οὔπω παύσονται ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι*]
πρὶν Τροίης etc.“

Cfr. IX, 435 *Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης Μίμνειν, ἄχρι πόληα — ἕλωσι.*

46. *μέγα κλέος* A; transposuit Rh.

49. *ἀερσιπέτοισιν* A; *ἀερσιπέτῃσιν* E1 et ita corr. Rhod.

52. *γηθέμεναι* V.

53. *ἐφοπλίσασθαι* A; corr. Tychs. — Cum vulgo haec integra habe-

ἀνέρας ἠδ' ἵππους, οἵτ' ἐς πόλεμον μεμάασιν·
ἐν πεδίῳ δ' ὤκιστα διακρινέει μένος Ἄρης."
ὣς φάτο Τυδείδης· κατὰ δ' ἕζετο, ἧχι πάρος περ·
τοῖσι δὲ Θέστορος υἱὸς ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν
ἀνστὰς ἐν μέσσοισιν, ὅπῃ θέμις ἔστ' ἀγορεύειν·
„κέκλυτέ μευ φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων·
ἴστε γάρ, ὡς σάφα οἶδα θεοπροπίας ἀγορεύειν·
ἤδη μὲν καὶ πρόσθ' ἐφάμην δεκάτῳ λυκάβαντι
πέρσειν Ἴλιον αἰπύ· τὸ δὴ νῦν ἐκτελέουσιν
ἀθάνατοι· νίκη δὲ πέλει παρὰ ποσσὶν Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἄγε Τυδέος υἷα μενεπτόλεμόν τ' Ὀδυσῆα
πέμψωμεν Σκῦρόνδε θοῶς ἐν νηὶ μελαίνῃ,
οἵ ῥα παραιπεπίθοντες Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα
ἄξουσιν· μέγα δ' ἄμμι φάος πάντεσσι πελάσσει."
ὣς φάτο Θέστορος υἱὸς εὔφρονος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
γηθόσυνοι κελάδησαν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει
Κάλχαντος φάτιν ἔμμεν' ἐτήτυμον, ὡς ἀγόρευε·
καὶ τότε Λαέρταο πάϊς μετέειπεν Ἀχαιοῖς·
„ὦ φίλοι, οὐκέτ' ἔοικε μεθ' ὑμῖν πόλλ' ἀγορεύειν
σήμερον· ἐν γὰρ δὴ κάματος πέλει εἰσαΐουσιν·

---

rentur, jure interpretes offensi sunt. „Quid audio? An equi epulas sibi pararent? Mirum; sed nimis hercule mirum. Quare vitium latere autumo et scribo: — *ἅπαντας Ἀνδράσιν ἠδ' ἵπποις* —. *Ἀνδράσιν* hic generatim, ubi *ἵπποις* sequitur, idem quod *sibi*, ut discrimen adesset necessarium: vides? Erunt, qui scripturi sunt: *ἅπαντας Αὐτοῖς ἠδ' ἵπποις.* — Neque id deterius sed a recepta scriptura remotius." PAUW. Posterius etiam conjecit Bonit. *l. c.* p. 1233 allato IX, 534 *δαῖτα πένοντο Αὐτοῖς ἠδ' ἵπποις*, quod probare videtur Spitzn. *observatt.* p. 27. 51 sq. Sed potius post hunc hujuscemodi versum excidisse:

[*αὐτοῖς ἠδ' ἵπποισιν· ἅδην δὲ πάσασθαι ἐδωδὴν*]
ἀνέρας ἠδ' ἵππους.

Hermanno et scripsi et persuasi. Vid. ejus recens. *l. c.* p. 260. Ceterum simpliciter Homerus *Π*, 67 *ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.*

55. „*εἶκος Ἄρης*: margo *μένος*, C2." TYCHS.

56. *κατ' ἄρ* A; *κατὰ δ'* emend. Rhod.

59. *κέκλυτε μευ̃* ex editione Pauwiana in ceteras transiit: notavit Spitzner. *observatt.* p. 123, qui locos similes attulit.

62. *τόδε δὴ* A E1, quod errore in Lehrs. remansit, *τὸ δὴ* C1 et ita corr. Pauw.

65. *Σκύρονδε* A et vulgo; correxi. — *ἐνὶ* A et vulgo; correxi.

66. *παρπεπίθοντες* A, *νυ παρπεπίθοντες* C1; *παραιπεπίθοντες* em. Rhod. „ut *Ξ*, 208" TYCHS. — *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

67. *ἄξουσι* A; corr. Tychs.

69. *ἐπεὶ σφίσιν* A; corr. Tychs.

70. *ἔμμεν* A et vulgo; correxi.

72. *οὐκ ἔτ' ἔοικε* A et vulgo; *οὐκ ἐπέοικε* Pauw. contra Quinti morem, qui *οὔτι ἔοικε* scripsisset. Sed recte vulgata: „postquam Calchas dixit, *non jam* decet multa loqui." Sed conjunctim *οὐκέτ'* scripsi.

73. *ἐσσυμένοισιν* A, quod praeter Dausquejum („h. e. instantibus, cui rei molestia oboritur, si verbis superefffluentibus retardentur") nemo

οἶδα γὰρ ὡς λαοῖσι κεκμηκόσιν οὔτ' ἀγορητὴς
ἁνδάνει οὔτ' ἄρ' ἀοιδός, ὃν ἀθάνατοι φιλέουσι
Πιερίδες· παύρων δ' ἐπέων ἔρος ἀνθρώποισι
* * * * * *
νῦν δ', ὅπερ εὔαδε πᾶσι κατὰ στρατὸν Ἀργείοισι,
Τυδείδαο μάλιστα συνεσπομένου τελέσαιμι·
ἄμφω γάρ κεν ἰόντε φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
ἄξομεν ὄβριμον υἷα παρακλίναντ' ἐπέεσσιν,
εἰ καί μιν μάλα πολλὰ κινυρομένη κατερύκει
μήτηρ ἐν μεγάροισιν, ἐπεὶ κρατεροῖο τοκῆος
ἐλπομένη κατὰ θυμὸν ἀρήιον ἔμμεναι υἷα
* * * * * *

---

explicare ausus est. Rhod. *ἀχνυμένοισιν* conjecit, Tychsenio et Lehrsio receptum. Verum h. l. non tam de tristitia, quam de labore et periculo sermo. Hermannus, quem de h. l. consului, *οὐ γὰρ δὴ κάματος μέλει ἐσσυμένοισιν* conjecit, hoc ut ad Ulixem referretur in properando itinere molestiam ejus non recusantem. Obstat, quod vocabulum *κάματος* sequentibus collatis participium de Graecis dictum esse monstrat. Quam ob rem reposui *εἰσαΐουσιν*.

74. *οὐδ'* A et vulgo; *οὔτ'* et Spitzner. emend. *observatt.* p. 13 (cfr. p. 120) et ego *emendatt.* p. 274.

76. *ἔρως* AC2; *ἔρος* C1 et tacite corr. Rhod. — „In C2 v. 76 ante v. 75 legitur et inter utrumque lineae spatium.“ TYCHS. „Hoc inepte dictum de omnibus hominibus, ubi de solis maerentibus praecedit. Interpres addita vocula: *sed paucorum (tunc) verborum cupido est hominibus.* Sic dicimus quod auctor dicere debuit, non quod auctor dixit. An vitium forte delitescit et scribendum: *παύρων δ' ἐπέων τόι' ἔρος* vel *ἔρως ἀνθρώποις.*“ PAUW. Neque haec conjectura probari, nec participium quod pro *ἀνθρώποισι* substituatur excogitari potest satis aptum, quemadmodum in *emendatt. l. c. ἀχθομένοισι, ἀγχομένοισι* commemoravi. Heynio totus versus interpolationem redolere videbatur. Ego contra adhuc teneo sententiam *l. c.* prolatam, qua versum excidisse statui hujus fere sententiae

— — — *παύρων δ' ἐπέων ἔρος ἀνθρώποισι*
[*γίνεθ', ὅτ' ἐν καμάτοισι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδουσι.*]

78. *τελέσαιμεν* A et vulgo; emendavi.

79. *υἱὸν* A, *υἱόν τε* E1; *ἰόντε* emend. Rhod., quod jure receperunt editores obloquente ex more suo Dausquejo.

80. *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

81. *εἴ κεν* A et vulgo, *εἴ κε* E1; *εἰ καί* emend. Rhodom. vertendo: *etiamsi — remoratur*, et diserte Bonitius *l. c.* p. 1233. Recepit Lehrs.

82. *ἐπὶ* C12, quod male conjectabat Brodaeus, scilicet ut cum *ἐλπομένη* jungeretur.

83. „In omnibus mss. lacuna.“ SCHOW. — „Si cui non adversum est, hoc versiculo, quem olim adjeci, sensum expleat

δείδιε, μὴ σφετέρῃσιν ἀγηνορίῃσιν ὄληται,

metuit, ne audacia sua interitum sibi maturet.“ RHOD. Mirum est quod omnes editores, quorum commenta adscribere paene piget, sanissimum hoc judicium repudiaverunt. Et Pauw. quidem pro *ἐπεὶ* aut *ἐκεῖ* aut *ἑοῖ* conjecit, Tychs. autem in codd., quos quidem inspexit, nullum lacunae signum videns multis sine fructu disputatis aut *ἔλπομεν ἦ κατὰ θυμὸν* ex corrupto loco VII, 86, aut cum Teuchero *ἐλπόμεθ' ἦ κατὰ θυμὸν*, aut *ἐλπόμεθον κατὰ θυ-*

ὣς φάμενον προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·
„ὦ Ὀδυσεῦ, μέγ' ὄνειαρ ἐϋσθενέων Ἀργείων,
ἤνπερ Ἀχιλλῆος μεγαλόφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἔλθοι ἀπὸ Σκύροιο, πόροι δέ τις οὐρανιώνων
νίκην εὐχομένοισι καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι,
δώσω οἱ παράκοιτιν ἐμὴν ἐρικυδέα κούρην
Ἑρμιόνην, καὶ πολλὰ καὶ ὄλβια δῶρα σὺν αὐτῇ
προφρονέως· οὐ γάρ μιν ὀΐομαι οὔτε γυναῖκα
οὔτ' ἄρα πενθερὸν ἐσθλὸν ὑπερφιάλως ὀνόσασθαι.“
ὣς ἄρ' ἔφη· Δαναοὶ δὲ συνευφήμησαν ἔπεσσι·
καὶ τότε λῦτ' ἀγορή· τοὶ δ' ἐσκίδναντ' ἐπὶ νῆας
ἱέμενοι δείπνοιο, τὸ δὴ πέλει ἀνδράσιν ἀλκή·
καί ῥ' ὅτε δὴ παύσαντο κορεσσάμενοι μέγ' ἐδωδῆς,
δὴ τόθ' ὁμῶς Ὀδυσῆι περίφρονι Τυδέος υἱὸς
νῆα θοὴν εἴρυσσεν ἀπειρεσίης ἁλὸς εἴσω·
καρπαλίμως δ' ἤια καὶ ἄρμενα πάντα βαλόντες
* * * * * *
ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ ἔβαν· μετὰ δέ σφισιν εἴκοσι φῶτες
ἴδμονες εἰρεσίης, ὁπότ' ἀντίαι εἰσὶν ἄελλαι,
ἠδ' ὁπότ' εὐρέα πόντον ὑποστορέῃσι γαλήνη·
καί ῥ' ὅτε δὴ κληῖσιν ἐπ' εὐτύκτοισι κάθισσαν,
τύπτον ἁλὸς μέγα κῦμα· πολὺς δ' ἀμφέζεεν ἀφρός·
ὑγραὶ δ' ἀμφ' ἐλάτῃσι διεπρήσσοντο κέλευθοι

μὸν, aut *ἐλπόμεθ' ἂν κ. θ.*, aut *ἔλπεται ὃν κ. θ.*, aut denique *ἔλπομ' ἐμὸν κατὰ θυμὸν* conjecit, quorum posterius auctore Heynio recepit. Idem servavit Lehrs.

85. *αἰζηῶν* AC2, *Ἀργείων* C1 et ita emend. Rhod. „Cfr. III, 435. V, 267. 564. VII, 3. XIV, 633.“ TYCHS.

86. *ἦν περ* A. — *ἀχιλῆος* A; tacite corr. Rhod. — *ὄμβριμος* A; corr. Tychs.

90. Pauw. propter repetitum *καὶ* inepte *πολλά τε καὶ ὄλβια* conjecit, quod exagitat Dorvill. *vann. crit.* p. 335 sq.

93. *ἂρ* A; tacite corr. Rhod. — *ἐπέεσσι* AC2, *ἔπεσσι* corr. Rhodom., *ἅπαντες* C1 errore opinor.

94. *τόιδ'* A.

98. *ἔρυσεν* A et in fine *; *εἴρυσεν* tacite Rhod., corr. Tychs.

99. *βάλοντο* emendavit Bonitius *l. c.* p. 1235 ex XIV, 355, et jam ante eum Tychs. Sed ego adhuc potius versum excidisse putaverim hujus sententiae

[*ἱστόν τε στῆσάν τε καὶ ἱστία λεύκ' ἐπέτασσαν*]

quemadmodum jam indicavi in *emendatt.* p. 274.

100. Pauw. *ἔν γε* vel *ἔν τε* male conjecit.

101. *ἴδμωνες* A; tacite correxit Rhodom.

102. *ὑποστορέησε* A; auctore Heynio corr. Tychs.

103. *κληΐσιν ἐπ' εὐκτύτοισι* AC2 („ergo ex A“. TYCHS.); corr. Rhodom.; *κλησίῃς* V. — *εὐτύκτοισι* VNV3 C1. — *κάθισαν* A; correxit Tychs.

105. *διαπρήσσοντο* A et vulgo; *διεπρήσσοντο* corr. Spitzner. *mant.* p. 247; *observatt.* p. 224.

νηὸς ἐπεσσυμένης· τοὶ δ' ἱδρώοντες ἔρεσσον·
ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ζεύγλῃσι βόες μέγα κεκμηῶτες
δουρατέην ἐρύσωσι πρόσω μεμαῶτες ἀπήνην
ἄχθεϊ τετριγυῖαν ὑπ' ἄξονι δινήεντι
τειρόμενοι, πουλὺς δὲ κατ' αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤμων
ἱδρὼς ἀμφοτέροισι κατέσσυται ἄχρις ἐπ' οὖδας·
ὣς τῆμος μογέεσκον ὑπὸ στιβαρῇς ἐλάτῃσιν
αἰζηοί· μάλα δ' ὦκα διήνυον εὐρέα πόντον·
τοὺς δ' ἄλλοι μὲν Ἀχαιοὶ ἀποσκοπίαζον ἰόντας·
θῆγον δ' αἰνὰ βέλεμνα καὶ ἔγχεα, τοῖσι μάχοντο.
Τρῶες δ' ἄστεος ἐντὸς ἀταρβέες ἐντύνοντο
ἐς πόλεμον μεμαῶτες ἰδ' εὐχόμενοι μακάρεσσι
λωφῆσαί τε φόνοιο καὶ ἀμπνεῦσαι καμάτοιο.
　　τοῖσι δ' ἐελδομένοισι θεοὶ μέγα πήματος ἄλκαρ
ἤγαγον Εὐρύπυλον κρατεροῦ γένος Ἡρακλῆος·
καί οἱ λαοὶ ἕποντο δαήμονες ἰωχμοῖο
πολλοί, ὅσοι δολιχοῖο παρὰ προχοῇσι Καΐκου
ναίεσκον κρατερῇσι πεποιθότες ἐγχείῃσιν.
ἀμφὶ δέ οἱ κεχάροντο μέγα φρεσὶ Τρώιοι υἷες·
ὡς δ' ὁπόθ' ἕρκεος ἐντὸς ἐεργμένοι ἀθρήσωσιν
ἥμεροι ἀνέρα χῆνες, ὅτις σφίσιν εἴδατα βάλλοι,
*　*　*　*　*　*

---

106. *τόιδ'* A.

109. *τετρυγυῖαν* A; emend. Tychs. Vid. Wernick. *ad Tryphiod.* p. 286.

ου

110. *πολὺς* A, *πολὺς* C1; *πουλὺς* emend. Rhod. — Pauw. *τειρομένοις πουλὺς δὲ* vel *τειρομένοις δὲ πολύς γε* legendum putat. — *αὐχένας — ὤμους* A et vulgo; *αὐχένος — ὤμων* emend. Spitzner. *observatt.* p. 20.

114. *τούσδ'* A. — *ἀπὸ σκοπίαζον* ex sententia Spitzneri *mant.* p. 247 recepit Lehrs.

115. *μάχοιντο* V, quod cave probes.

116. *τρῶές τ'* A; emend. Tychs. — *ἐντύοντο* nescio quo casu in Tychsenianam irrepsit et propagatum est a Lehrsio. Alterum vindicavit Spitzner. *observatt.* p. 125 sq.

119. *ἄλκαρ* A; tacite corr. Rhod.

121. *ἕσποντο* A; tacite corr. Rhod.

125. *ἐκτὸς* A; *ἐντὸς* emend. Rhodom. vertendo: *inclusi caveae*, et diserte Pauw. — *ἐέργμενοι* A; tacite corr. Tychs.

126. *ἥμενοι* A; *ἥμερον* Rhod. *mitem virum* interpretatus; *ἥμεροι* emend. Pauw., idemque allato o, 162 certatim commendarunt Wernick. *ad Tryphiod.* p. 442, Glasewald. *observatt.* p. 7, Bonit. *l. c.* p. 1242, qui recte *ἥμενοι* nec cum *ἐεργμένοι* facile conjungi, nec ad *σαίνουσιν* referri posse monet, quoniam non sedentes, sed accurrentes

ς

blandiantur anseres. — *ὅς τι* A, *ὅτι* C1, *ὅστις* C2; *ὅτις* recte emendavit Rhod., quod recepit Tychs. antea *ὅτε* praelaturus. De ceteris satis est adscripsisse quae in *programm. l.* p. 15 exposui: „Non recte et Rhodom., ut ex interpretatione ejus videre licet (*ut, quando inclusi — viderint, abblandiuntur*), et Bonit. *l. c.* ita haec intellexerunt, ut, dirSemptis contra constantem membrorum comparativorum morem particulis

σαίνουσιν, τοῦ δ' ἦτορ ἰαίνεται εἰσορόωντος·
ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες ἐγήθεον, εὖτ' ἐσίδοντο
ὄβριμον Εὐρύπυλον, τοῦ δ' ἐν φρεσὶ θαρσαλέον κῆρ
τέρπετ' ἀγειρομένοισιν· ἀπὸ προθύρων δὲ γυναῖκες
θάμβεον ἀνέρα δῖον· ὃ δ' ἔξοχος ἔσσυτο λαῶν
ἠΰτε τις θώεσσι λέων ἐν ὄρεσσι μετελθών·
τὸν δὲ Πάρις δείδεκτο, τίεν δέ μιν Ἕκτορι ἶσον·
τοῦ γὰρ ἀνεψιὸς ἔσκεν ἰῆς τ' ἐτέτυκτο γενέθλης·
τὸν γὰρ δὴ τέκε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη κρατερῇσιν ὑπ' ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀταρβέϊ Ἡρακλῆι
λάθρῃ ἑοῖο τοκῆος ἐϋπλόκαμος τέκεν Αὔγη·
καί μιν τυτθὸν ἐόντα κεὶ ἰσχανόωντα γάλακτος

ὡς ὁπότε, ab illo *σαίνουσιν* ab hoc *ἀθρήσωσιν* aptum facerent. Recte igitur eam rationem vituperavit Spitzner. in *observatt.* p. 32, qui tamen cum *imaginem ab anseribus petitam protasi et apodosi distinguendam* censet nec quidquam ad integritatem abesse, et ipse insolentem membrorum comparativorum juncturam commentus est, quae si rite h. l. socientur, patet sine ullo vinculo adjici *σαίνουσιν* indicativum conjunctivo *ἀθρήσωσιν.* Itaque equidem nihil dubito, quin versus hujuscemodi sententiae exciderit:

[*γηθόσυνοι δέ ἑ πάντες ἐπειγόμενοι περὶ φορβῆς*]
σαίνουσιν, τοῦ δ' ἦτορ ἰαίνεται εἰσορόωντος.

Et lacunam esse etiam Tychsenius suspicatus est. Qui integrum locum putaverit, ei aut *ἀθρήσαντες* scribendum erit, quae altera Tychsenii fuit sententia, aut *σαίνουσιν* pro participio ad *σφίσιν* relato habendum, quorum prius improbabile apud Quintum lacunosum, alterum alienum est ab Epica dictione, quae primarias notiones qualis h. l. *blandiendi* est verbo finito exprimere non *ὡς ἐν παρόδῳ* indicare solet.“ Cfr. Arat. 1021

καὶ χῆνες κλαγγηδὸν ἐπειγόμεναι βρωμοῖο.

127. *τοῦ τ'* A, *τοῦθ'* C12, *τοῦ* E1; *τοῦ δ'* corr. Rhod.

129. *ὄμβριμον* A; corr. Tychs.

131. *ὅδ'* A. — *ἕσπετο* A et vulgo; quod incongruum esse de Eurypylo, ubi paullum antea dictum fuit *καί οἱ λαοὶ ἕποντο* jam Pauw. sensit, infelicem tamen proferens conjecturam *ἥγετο λαούς.* Quo paullo melius Bonit. *l. c.* p. 1234 *ἔπλετο λαῶν* proposuit, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 43, recepit Lehrs. Sed recipiendum fuit, cum h. l. de *incedentibus* Eurypylo et comitibus sermo sit, *ἔσσυτο* quod ego scripsi in *emendatt.* p. 210 allatis I, 41. 299. II, 211. VII, 358. 364. Addere poteram I, 682 XI, 321. 422.

132. *ἠΰ τέ* A.
τ'

133. „*Πάρις ἐδέδεκτο* (alterum *ε* in rasura) C1.“ TYCHS.

134. *ἰῆς δ'* A et vulgo; correxi.

135. *δίη* A C2; *δῖα* C1 et ita corr. Rhod.

136. Spitzner. *observatt.* p. 127 insolentiorem expulsurus locutionem *δαμεῖσα* conjecit. Facilius etiam retento participio *μιγεῖσα* sequente versu *Τηλέφῳ* scriberetur. Sed quem ipse Spitzner. attulit, locus Homeri λ, 267 sq.

ἣ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα
γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα,

satis vindicare videtur vulgatum, in qua *μιγεῖσα* absolute dictum de muliere concubitum passa.

138. *λάθρῃ* Tychs. Lehrs.

θρέψε θοή ποτε κεμμάς, ἑῷ δ' ἴσα φίλατο νεβρῷ
μαζὸν ὑποσχομένη βουλῇ Διός· οὐ γὰρ ἐῴκει
ἔκγονον Ἡρακλῆος ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι·
τοῦ δ' ἄρα κύδιμον υἷα Πάρις μάλα πρόφρονι θυμῷ
ἦγεν ἑὸν ποτὶ δῶμα δι' εὐρυχόροιο πόληος
σῆμα πάρ' Ἀσσαράκοιο καὶ Ἕκτορος αἰπὰ μέλαθρα
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος, ἔνθα οἱ ἄγχι
δώματ' ἔσαν καὶ βωμὸς ἀκήρατος Ἑρκείοιο·

---

140. *ἶσα* A; tacite corr. Pauw.

143. *τ' νδ'* (sic!) A; *τοῦ δ'* emend. Rhod.

145. *παρ'* A et vulgo; correxi. — *ἀσσαράκοιο* A, *Ἀσσαράκοιο* C1 et ita corr. Rhod. — *καθ'* A C1 et vulgo, *καὶ* recte jam Pauw. emend., quod probarunt Hermann. *Orph.* p. 805, Struv. *programm. pasch.* 1818 p. 9; recepit Lehrs. — *μέλεθρα* E1.

146. *ἔνθά* A.

147. De hoc loco Hermann. *Orph.* p. 805 sq. ita exposuit: „ut haec nunc leguntur, Jovis Hercei aedes et ara intelligi debent, ita ut *οἶ* abundet. Sed probabilius est, domum Paridis intelligi et de Paride dici *οἶ*; quare scribendum videtur *βωμὸν ἀκήρατον*, ad quae verba repetendum sit *παρά*. Comparari potest XIII, 433 sqq." Ei accurate et scite respondit Struv. *l. c.* p. 9 sq., cujus verba repetenda putavi: „Sed Jovis Hercei aedes et ara vel propterea intelligi nequit, quod de aede Jovis Hercei nuspiam ne fando quidem auditum est; de ara mox videbimus. Certissimum est *οἶ* de Paride dici, qui Eurypylum Trojanis nova auxilia afferentem hospitio excepturus per urbem domum suam ducit, quae cum reliquis domibus regiae Priamidarum familiae in arce Pergamena haud procul a Minervae templo erat. In atrio aedium Priami ara illa Jovis Hercei stabat, ad quam postea Priamus a Neoptolemo occisus est, satis illa a poetis et Graecis et Latinis celebrata; cfr. *nostr.* 13, 222. *Heyne excurs.* 11 *ad libr.* 2. *Aeneid. Cerd. ad Aeneid.* 2, 513. Atque eadem ara Jovis Hercei intelligitur quoque in loco, quem Hermannus affert nostri poetae 13, 432 sqq.

ὦρτο δ' ἄρα κτύπος αἰνὸς ὁμοῦ· (male edita exemplaria *ὁμοῦ* sequentibus connectunt) *καίοντο δὲ πάντα*
Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· καταίθετο δ' ἄσπετος ἄκρη
Πέργαμον ἀμφ' ἐρατὴν περί θ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος ἀμφί τε βωμὸν
Ἑρκείου· θάλαμοι δὲ κατεπρήθοντ' ἐρατεινοὶ
υἱωνῶν Πριάμοιο κ. τ. λ.

atque hic locus cum eo, de quo nunc agitur, collatus vix dubitationem admittere videtur, eandem Hercei aram intelligi debere. Aptissime quoque *ἀκήρατος* hic *βωμός* dicitur, nondum Priami sanguine respersus. Atque haec sine dubio fuerunt, quae Hermanno suaderent, ut, cum *δώματα* de aedibus Paridis (sejunctis illis a regia domo Priami, ubi ceteri filii Priami una cum patre habitabant; cfr. Il. 6, 242—50. *collat.* 313—317) intelligi debeant, *βωμὸς Ἑρκείου* vero de ara Jovis Hercei in atrio aedium Priami, locum sic sane corruptum emendatione sanare conaretur. Sed, pace viri doctissimi dixerim, paullo durior haec emendatio mihi videtur. Nam quis unquam ita locuturus fuisset, si vel maxime impedito sermone uteretur: *duxit eum domum per urbem praeter monumentum Assarici et Hectoris aedes, praeterque templum Minervae, cui propinqua ipsius erat domus, et praeter aram Jovis Hercei.* Qui ita aliquem duceret, hunc jam praeteriisse suam ipsius domum et ulterius progressum esse omnes crederent. Lubens et ipse propter locos ex ipso nostro allatos et propter adjectum *ἀκήρατος* aram in

καί μιν ἀδελφειῶν πηῶν θ' ὕπερ ἠδὲ τοκήων
εἴρετο προφρονέως· ὃ δέ οἱ μάλα πάντ' ἀγόρευεν·
ἄμφω δ' ὥς ὀάριζον ἅμ' ἀλλήλοισι κιόντες.
ἦλθον δ' ἐς μέγα δῶμα καὶ ὄλβιον· ἔνθα δ' ἄρ' ἧστο
ἀντιθέη Ἑλένη Χαρίτων ἐπιειμένη εἶδος·
καί ῥά μιν ἀμφίπολοι πίσυρες περιποιπνύεσκον,
ἄλλαι δ' αὖτ' ἀπάνευθεν ἔσαν κλειτοῦ θαλάμοιο
ἔργα τιτυσκόμεναι, ὁπόσα δμωῇσιν ἔοικεν·
Εὐρύπυλον δ' Ἑλένη μέγ' ἐθάμβεεν εἰσορόωσα,
κεῖνος δ' αὖθ' Ἑλένην· μετὰ δ' ἀλλήλους ἐπέεσσιν
ἄμφω δεικανόωντο δόμῳ ἐνὶ κηώεντι·
δμῶες δ' αὖτε θρόνους δοιὼ θέσαν ἐγγὺς ἀνάσσης·
αἶψα δ' Ἀλέξανδρος κατ' ἄρ' ἕζετο, πὰρ δ' ἄρα τῷγε

---

atrio Priami intelligerem; sed cum hoc in lectione recepta fieri nequeat, emendatio vero loci male successerit, optimum mihi videtur nihil in recepta scriptura mutare et utrumque *δώματα καὶ βωμὸς Ἑρκείου* de aedibus Paridis intelligere, ut Latini quoque domum et penates conjungere consueverunt. Aram enim Jovis Hercei nisi in omnibus, tamen in longe plurimis priscorum heroum aedibus fuisse ex pluribus locis colligitur, ex quibus duos nunc attulisse sufficiat: alterum *Homeri Od.* 22, 335

— — *δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριξεν* (Phemius)
ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν
ἑρκείου ἵζοιτο τετυγμένον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκαιον κ. τ. λ.

alterum *Festi*, quem citat *Schirppius in paradox. liter. epist. V.*: *Herceus Jupiter infra conseptum domus cujusque colebatur, quem et deum penetralem appellabant.* Et quod *ἀκήρατος* haec ara Jovis ante Paridis aedes vocatur, id ad Priami caedem nunc quidem respicere non potest; verum simpliciter *puram*, *sacram* aram significat."

148. *ἀδελφεῶν* A; corr. Rhod.

149. *ἤρετο* A et vulgo; *εἴρετο* corr. Spitzner. *mant.* p. 251, recepit Lehrs.

150. *ὥς* A et vulgo; vid. ad versum sequentem.

151. *ἦλθον* A, *ἤλυθον* emendavit Rhodom., quod receperunt Tychs. Lehrs. Contra ego monui in *emendatt.* p. 210 male habere hanc membrorum consociationem: „ambo autem dum sermocinabantur simul euntes, venerunt in magnam opulentamque domum." Inde antecedente versu *ὥς* scripto, hic particula adversativa addita membrorum juncturam mutandam judicavi. — *ἔνθ' ἄρα ἧστο* A et vulgo, vitioso hiatu, quem ipsum sine dubio evitaturus, non tantum Basileensis corruptiorem etiam scripturam *ἔνθ' ἄρ' ἧστο* emendaturus Rhod. *ἐνθάδ' ἄρ' ἧ.*, non quod Pauw. ei attribuit *ἔνθα δ' ἄρ' ἧστο* proposuit. Non recte Lehrs. prius praetulit, quod etiam Spitzn. *v. Gr. her.* p. 154 probavit. Hermannus *ἔνθα καθῆστο* conjecit.

154. *κλυτοῦ* A; „*κλειτοῦ* vel *κλεινοῦ*." RHOD. Prius jure praetulerunt Tychs. Lehrs. Male Dausq. *κλειστοῦ* conjecit genitivis cum *ἔργα* junctis.

157. *αὖ* A, *αὖθ'* E1, unde recepit Tychs. — *ἀλλήλοις ἐπέεσσιν·* * A: vid. ad v. sq.

158. *ἀμφὶ δ' ἱκανόωντο* A, *ἀμφὶ δ' ἱκανωντο* C2, *ἀμφὶ δικανόωντο* E1C1; „*ἀλλήλους* an legendum sit, consideretur. *ἄμφω δεικ.*" RHOD. Jure non dubitarunt editores. — *κηώεντι* A et vulgo; correxi.

160. *ἆρ* A; tacite corr. Pauw.

Εὐρύπυλος. λαοὶ δὲ πρὸ ἄστεος αὖλιν ἔθεντο,
ἧχι φυλακτῆρες Τρώων ἔσαν ὀβριμόθυμοι·
αἶψα δὲ τεύχεα θῆκαν ἐπὶ χθόνα, πὰρ δὲ καὶ ἵππους
στῆσαν ἔτι πνείοντας ὀϊζυροῖο μόγοιο·
ἐν δὲ φάτνῃσι βάλοντο, τάτ' ὠκέες ἵπποι ἔδουσι.
καὶ τότε νὺξ ἐπόρουσε, μελαίνετο δ' αἶα καὶ αἰθήρ·
οἳ δ' ἄρα δαῖτ' ἐπάσαντο πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
Κήτειοι Τρῶές τε· πολὺς δ' ἐπὶ μῦθος ὀρώρει
δαινυμένων· πάντῃ δὲ πυρὸς μένος αἰθαλόεντος
δαίετο πὰρ κλισίῃσιν· ἐπίαχε δ' ἠπύτα σύριγξ
αὐλοί τε λιγυροῖσιν ἀρηράμενοι καλάμοισιν,
ἀμφὶ δὲ φορμίγγων ἰαχὴ πέλεν ἱμερόεσσα·

---

161. *δαναοὶ* A et vulgo; contra quam scripturam in *emendatt.* p. 210 his verbis disputavi: „plane incredibile est Danaos, qui, ut V, 660 sqq. exponitur, Ajacis morte consternati extrema nocte magnopere timuerant, ne impetum in ipsos facerent Trojani, eosdem nunc subito, ubi Trojani etiam Eurypyli copiis aucti sunt, sine timore ad urbem Trojanorumque custodes non accedere tantum, sed etiam ibi armis positis pabulum equis projicere. Et nulla inde inter eos et Trojanos pugna. Iidem tamen Danai v. 173 sqq. *procul* Trojanorum et ceterorum pro urbe excubantium clamorem perhorrescunt atque *tentoriis inclusi* custodias ponunt, ne improviso petantur ab hostibus. Apage igitur istos Danaos importuno tempore audaces. Scripsit Quintus *λαοὶ δὲ* etc. Nam cum Eurypylus in urbe maneret apud Paridem, copiae ejus extra urbem apud vigilias Trojanorum stationem cepere. Inde *pro urbe* utrique proximam noctem laetitia et epulis transegerunt. Vid. v. 166—72. 179. 646 sqq. Milites Eurypyli *λαοὶ* dicuntur etiam v. 121.“ Ibid. in Eurip. Cycl. 430 *μαινάδων* pro *Δαναΐδων* conjeci et commendavi.

162. *τρώων* A. — *ὀμβριμόθυμοι* A.

164. Pauwius in errorem inductus voce *Δαναοί,* de qua ad v. 161 exposui, quum haec de Graecorum equis intelligeret, qui diutius paululum jam a pugna et labore quievissent, legendum putat *μόθοιο*, idque interpretatur: *adhuc pugnam et bellum spirantes*, ut idem sit atque *οἵτ' ἐς πόλεμον μεμάασιν*. Infeliciter: tum enim quartus, non secundus casus ponendus fuit. De ceterorum equis vero cum haec dicantur longi itineris labore exhaustis, patet necessarium esse *μόγοιο.*

166. *μελαίνετό τ'* A et vulgo; emend. Spitzner. *observatt.* p. 193. — „*τ' αἶα* deest in C2 spatio relicto.“ TYCHS.

167. *ὅιδ'* A. — *αἰπειοῖο* A, *αἰ- ν πειοῖο* C1, *αἰπεινοῖο* E1 et ita corr. Rhod.

168. *κήδεοί τε* A, *κηδνοίτε* C1, *κήδειοί τε* E1; emend. Rhod.

169. *πάντη* Tychs. Lehrs.

170. *ἐπήαχε* A; tacite corr. Rhodom., sed aliud vitium inferens: *ἐπίαγε.* — *κήριγξ*, in marg. *σύριγξ* C2.

171. Taedet ineptias Pauwii transscribere, qui cum tibia calamus sit unus et simplex, quatuor deinceps profert conjecturas, ut aut *αὐλοῖσι λιγυροῖσιν, ἀρηραμένῃ κ.* vel *αὐλοῖσι, λ. ἀρηραμένῃ κ.*, aut *αὐλοί τε, λιγυροῖο ἀρηράμενοι καλάμοιο* aut utraque scriptura conjuncta *αὐλοῖσι, λιγυροῖο ἀρηραμένῃ καλάμοιο* emendetur. Alioquin tibias intelligendas esse, quas bifores vocent poëtae, et quae ex una stirpe ori admota geminae exierint. Sed quidni tibiae intelligantur ex compluribus calami segmentis compositae?

Ἀργεῖοι δ' ἀπάνευθεν ἐθάμβεον εἰσορόωντες
*   *   *   *   *εἰσαΐοντες*
αὐλῶν φορμίγγων τ' ἰαχὴν ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
σύριγγός θ', ἣ δαιτὶ μεταπρέπει ἠδὲ νομεῦσι·
τοὔνεκ' ἄρ' οἷσιν ἕκαστος ἐπὶ κλισίῃσι κέλευσε
νῆας ἀμοιβαίῃσι φυλασσέμεν ἄχρις ἐς ἠῶ,
μή σφεας Τρῶες ἀγαυοὶ ἐνιπρήσωσι κιόντες,
οἵ ῥα τότ' αἰπεινοῖο πρὸ τείχεος εἰλαπίναζον.
ὣς δ' αὔτως κατὰ δῶματ' Ἀλεξάνδροιο δαΐφρων
δαίνυτο Τηλεφίδης μετ' ἀγακλειτῶν βασιλήων·
πολλὰ δ' ἄρα Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρώιοι υἷες
ἑξείης ηὔχοντο μιγήμεναι Ἀργείοισιν
*   *   *   *   *   *

---

173. Vulgo nulla lacuna. „Rectius *εἰσαΐοντες*.“ RHOD. *εἰσορόωντες* inepte defendit Dausq., videndi utpote primarii sensus appellationem omnibus sensibus quadrare ratus. Alius generis est quod affert Theocr. I, 149 *θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει*, et quaequae similia inveniuntur. Potius versum excidisse monui in *emendatt.* p. 274, cujus haec fuit sententia:
[*ἐν πεδίῳ πυρὰ πολλὰ καὶ ἄσπετον*] *εἰσαΐοντες.*

174. *αὐτῶν* A et vulgo, cui defendendo frustra adhibet Tychs. *B*, 466; *ἀνδρῶν* scripsi ex emendatione Rhod.

176. *ᾗσιν* et *ἐνὶ* A et vulgo; *οἷσιν* jam Rhodom. emend.; utrumque ego commendavi in *emendatt.* p. 211 sq. his verbis: „plane ineptum est illud additamentum unumquemque *in suis tentoriis* jussisse naves custodiri. Potius unusquisque *suos milites* jussit alternatim naves custodire, statione *ad tentoria* h. e. inter murum navalem atque tentoria capta. Cfr. VI, 450 *οἷσιν ἀμυνέμεναι* et IX, 130 *ἐπαΰτεε δ' οἷσιν ἕκαστος*. Et similiter II, 47 dictum: *πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις πῆμα γένηται Ἡμετέροις.*“

177. *ἀμοιβέῃσι* A; *ἀμοιβαίοισι* emend. Rhod.; *ἀμοιβαίῃσι* Pauw. intulit „nota ellipsi, quam ipsum *φυλασσέμεν* suggerit.“ Et retinuerunt Tychs. Lehrs. Neque ego olim dissensi in *emendatt. l. c.* provocans ad V, 157, quo de loco nunc aliter statui, et ad Homericum illud *μειλιχίοισι*. Sed audiamus virum in his summae auctoritatis Lobeckium in *paralip. Gr. Gr.* p. 314: „in Quinti versibus — quod Dorvillius *ad Charit.* p. 651 (allatis *ἀρχαίη, σεληναίη, ἀναγκαίη, γαληναίη, Ἀθηναίη*) pro *ἀμοιβῇσι* dictum esse affirmat, duplex patet effugium; nam et *φυλακαῖς* intelligi potest ex verbo *φυλάσσειν* ut *δικάσαι μίαν*, et lenissima mutatione scribi *ἀμοιβαίοισι* vel neutrum, ut latine dicitur *mutuis* et *alternis*, vel masculinum *τοῖς κατὰ τὴν σκηνὴν ἀνθρώποις ἐκέλευσεν ἀμοιβαίοις φυλάσσειν.*“ Ita ipso Lobeckio dubitante librorum scripturam reliqui, praesertim cum *ἀμοιβαίοισι* nec neutrali sensu videretur usitatum esse, nec masculino ad *animantes* relatum.

178. *μὴ σφέας* A et vulgo; correxi. — *τρῷες* A.

181. *μετὰ κλυτῶν* A, *μετ' ἀγακλειτῶν* VNV3, et ita corr. Rhod., *μετ' ἀγακλυτῶν* E1.

183. Post hunc versum lacunae signa fixi secundum ea, quae in *emendatt.* p. 275 exposui. „Hic non apte dicta videntur verba *αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ*. Quae si intelliguntur, uti fecit Rhodom., de adversa fortuna, in qua ut adjuventur ab Eurypylo optaverint Trojani, hoc et satis mire enunciatum, neque etiam vere dictum esset propterea, quod Trojani eo ipso temporis momento minime erant afflictis rebus, sed potius Achille et Ajace mortuis reprimere

αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ· ὃ δ' ὑπέσχετο πάντα τελέσσειν·
αὐτὰρ ἐπεὶ δόρπησαν, ἔβαν ποτὶ δώμαθ' ἕκαστος·
Εὐρύπυλος δ' αὐτοῦ κατελέξατο βαιὸν ἄπωθεν,
* * * * * *
ἐς τέγος εὐποίητον, ὅπῃ πάρος αὐτὸς ἴαυεν
ἠὺς Ἀλέξανδρος μετ' ἀγακλειτῆς ἀλόχοιο·
κεῖνο γὰρ ἔκπαγλόν τε καὶ ἔξοχον ἔπλετο πάντων·
ἔνθ' ὅγε λέξατ' ἰών· τοὶ δ' ἄλλοσε κοῖτον ἕλοντο
μέχρις ἐπ' ἠριγένειαν ἐΰθρονον· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
Τηλεφίδης ἀνόρουσε καὶ ἐς στρατὸν εὐρὺν ἵκανε
σύν τ' ἄλλοις βασιλεῦσιν, ὅσοι κατὰ Ἴλιον ἦσαν·
λαοὶ δ' αὐτίκ' ἔδυσαν ἐν ἔντεσι μαιμώωντες,
πάντες ἐνὶ πρώτοισι λιλαιόμενοι πονέεσθαι·
ὣς δὲ καὶ Εὐρύπυλος μεγάλοις περικάτθετο γυίοις

---

jam consternatorum hostium impetus in animo habebant. Cfr. V, 652. VI, 116 sq. Itaque cum ad verbum *μίσγεσθαι* per praepositionem *ἐν* fere addi soleat accuratior explicatio, *qualis* cogitandus sit congressus (vid. *N*, 285. *Ξ*, 386 *μιγήμεναι ἐν δαΐ*. *Φ*, 469 *μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν*. Quint. I, 170. IV, 341 *μῖξαι ἐν αἵματι χεῖρας*), ego scribendum esse conjectabam *ἀλκῇ ἐν ἀργαλέῃ*, hoc ut de pugna dictum esset, ut II, 451. IV, 593. XI, 366. Sed meliora me docuit Hermannus, qui ex verbis quae sequuntur *ὃ δ' ὑπέσχετο πάντα τελέσσειν* hic quoque versum excidisse acutissime intellexit. Fuit totus locus olim ita *fere* comparatus:

ἑξείης ηὔχοντο μιγήμεναι Ἀργείοισιν
[ὑσμίνῃ κρατερῇ καὶ ὑπ' ἔγχεϊ πάντας ὀλέσσειν]
αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ κ. τ. λ.

Cfr. Hom. *X*, 61 *ὅν ῥα — Κρονίδης — αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει.*"

184. *ὅδ'* A; corr. Tychs.

186. „Legi etiam potest *αὐτός* ipse." RHOD. Non probo. Habet enim suam vim vulgata, ut his, qui finita coena in suas quisque domos abierint, opponatur Eurypylus, qui apud Paridem remanens eodem sub tecto, ubi coenaverunt, noctem transiit. Sed cum *κατελέξατο ἐς τέγος εὐποίητον*, quod potius Tragicorum loquendi morem redolet, alienum videatur ab epica Quinti simplicitate, hic quoque unum versum excidisse statui, quem in *programm.* p. 29 hoc modo supplevi:

ἣ δμῶές μιν ἄγον δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων.

Afferri poterat *α*, 428. 434. *τ*, 48.

187. *ὅπῃ* Tychs. Lehrs.

188. *ἀγακλυτῆς* A; tacite corr. Rhodom.

192. *ἵκανεν* A et vulgo; correxi.

193. Offendebat particula *τε*, quamquam similiter VI, 380 legitur et XI, 341 illatum est, nec XIV, 478 *σύν τ' ἀλόχῳ καὶ παιδί* ad sequens *καί* trahendum videtur. Poterat his locis *ξύν'* scribi, sed Quintus non habet nisi adjectivum *ξυνὸν γένος* I, 417 et *ξυνοῖσι κτεάτεσσι* VII, 64; poterat *σύν γ'* ut apud Homerum *σύν γε θεοῖσιν Ω*, 430, sed Quintus eam particulam respuit: vid. ad IV, 185. Quare olim versum deesse arbitrabar, quo unus et alter Trojanorum regum nominatus esset. Sed nunc particulas reliqui etiam Manethonis usu firmatas.

194. *αὐτίκα ἴσαν* A et vulgo; *αὐτίκ' ἔδυσαν* emend. Herm. *Orph.* p. 745. Commendavit, a Lobeckio etiam idem inventum esse monens Spitzner. *mant.* p. 233 allatis V, 354. VI, 456. IX, 68, in eo tamen falsus, quod *αὐτίκα δῦσαν* scripsit non recte receptum a Lehrsio.

196. *περὶ κάτθετο* A et vulgo; corr. Wernick. *Tryph.* p. 440.

τεύχεα μαρμαρέῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσι·
καί οἱ δαίδαλα πολλὰ κατ' ἀσπίδα δῖαν ἔκειτο,
ὁππόσα πρόσθεν ἔρεξε θρασὺ σθένος Ἡρακλῆος.
ἐν μὲν ἔσαν βλοσυρῇσι γενειάσι λιχμώωντες
δοιὼ κινυμένοισιν ἐοικότες οἶμα δράκοντες
σμερδαλέον μεμαῶτες· ὃ δέ σφεας ἄλλοθεν ἄλλον
νηπιαχός περ ἐὼν ὑπεδάμνατο· καί οἱ ἀταρβὴς
ἔσκε νόος καὶ θυμός, ἐπεὶ Διὶ κάρτος ἐῴκει
ἐξ ἀρχῆς· οὐ γάρ τι θεῶν γένος οὐρανιώνων
ἄπρηκτον τελέθει καὶ ἀμήχανον, ἀλλά οἱ ἀλκὴ
ἕσπετ' ἀπειρεσίη καὶ νηδύος ἔνδον ἐόντι.
ἐν δὲ Νεμειαίοιο βίη ἐτέτυκτο λέοντος
ὀβρίμου Ἡρακλῆος ὑπὸ στιβαρῇσι χέρεσσι
τειρόμενος κρατερῶς· βλοσυρῆς δέ οἱ ἀμφὶ γένυσσιν
αἱματόεις ἀφρὸς ἔσκεν· ἀποπνείοντι δ' ἐῴκει.
ἄγχι δέ οἱ πεπόνητο μένος πολυδειράδος ὕδρης
αἰνὸν λιχμώωσα· καρήατα δ' ἀλγινόεντα
ἄλλα μὲν ἂρ δέδμητο κατὰ χθονός, ἄλλα δ' ἄεξεν
ἐξ ὀλίγων μάλα πολλά· πόνος δ' ἔχεν Ἡρακλῆα
θαρσαλέον τ' Ἰόλαον, ἐπεὶ κρατερὰ φρονέοντε
ἄμφω, ὃ μὲν τέμνεσκε καρήατα μαιμώωντα
ἅρπῃ ὑπ' ἀγκυλόδοντι θοῶς, ὃ δὲ καῖε σιδήρῳ

---

201. *δρακόντων* A; *δράκοντες* V E1 et ita emend. Rhod. hac notula: „*δράκοντες*, vel est enallage cum periphrasi: *οἶμα δρακόντων* pro *δράκοντες*.“ Recte prius Pauw. et ceteri probarunt. Vid. ad I, 336 et cfr. Homericum *πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι E*, 778.

202. *σφέας* A; corr. Tychs. — *ἄλλος* A; tacite corr. Rhod.

205. *σθένος* A; emend. Rhod.

207. De solo Hercule haec dici ratus inepte Dausq. *ἐκτὸς ἐ*. conjecit.

208. *τέτυκτο* A; *τέτ*. C1, et ita corr. Rhod.

209. *ὀμβρίμου* A. — *ἐπὶ* A et vulgo; *ὑπὸ* emend. Wernick. *Tryph.* p. 53 sq. et Bonit. *l. c.* p. 1236; probavit Spitzner. *observatt.* p. 28; recepit Lehrs.

210. *τειρομένου* A et vulgo; *τειρόμενος* scribendum esse demonstrant 212 sq., 220 sq. VII, 462 et alii loci. — *βλοσυροῖς* A; correxit Pauw. — *γένυσιν* A, *γένυσσι* C1.

211. *ἀπνείοντι* A, *ἀποπνείοντι* VNV3 E1, *ἀναπνείοντι* C1; „*ἀποπνείοντι* vel *ἀπειλείοντι minitanti*.“ RHOD. Piget in re clara addere Brodaeum *ἀπύοντι* ceteris nescio quomodo correctis, Dausquejum *ἀποπτύοντι* conjecisse.

213. *καρήεντα* V.

214. *ἄλλα μέν οἱ* A; *ἄλλα ῥά οἱ* emend. Herm. *Orph.* p. 784, quo rejecto ipse in *emendatt.* p. 212 *ἄλλα μὲν ἤδη κεῖτο* propter sequens *κατὰ χθονὸς* scripsi. Sed cfr. 252. 258. Tentare possis *ἄλλα νύ οἱ*, sed omnium simplicissimum est *ἄλλα μὲν ἄρ*, quod Hermannus nuper mihi suasit. Male Pauw. *τέτμητο* conjecit. — *δέδμηντο* C1.

216. *θαρσαλέοντ'* A. — *καρτερὰ* A, *κρατερὰ* E1, et ita corr. post Sylburg. Pauw., qui etiam *κάρτα* tentat.

αἰθομένῳ· κρατερὴ δὲ κατήνυτο θηρὸς ὁμοκλή.
ἑξείης δ' ἐτέτυκτο βίη συὸς ἀκαμάτοιο
ἀφριόων γενύεσσι· φέρεν δέ μιν ὡς ἐτεόν περ
ζωὸν ἐς Εὐρυσθῆα μέγα σθένος Ἀλκείδαο.
κεμμὰς δ' εὖ ἤσκητο θοὴ πόδας, ἥτ' ἀλεγεινῶν
ἀμφὶ περικτιόνων μέγ' ἐσίνετο πᾶσαν ἀλωήν·
καὶ τὴν μὲν χρυσέοιο κεράατος ὄβριμος ἥρως
ἄμφεχεν οὐλομένοιο πυρὸς πνείουσαν ἀϋτμήν.
ἀμφὶ δ' ἄρα στυγεραὶ Στυμφηλίδες· αἳ μὲν ὀϊστοῖς
βλήμεναι ἐν κονίῃσιν ἀπέπνεον, αἳ δ' ἔτι φύξης
μνωόμεναι πολιοῖο δι' ἠέρος ἐσσεύοντο·
τῇσι δ' ἔφ' Ἡρακλέης κεχολωμένος ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
ἰὸν ἀεὶ προΐαλλε μάλα σπεύδοντι ἐοικώς.
ἐν δὲ καὶ Αὐγείαο μέγας σταθμὸς ἀντιθέοιο

---

222. *ἀλκίδαο* A; tacite correxit Rhodom.

223. *ἀλεγεινὸν* A et vulgo: correxi in *emendatt.* p. 213 propter sequens *μέγ' ἐσίνετο* allatis VII, 458. IX, 104.

224. *ἐτίνυτο* A et vulgo; *ἐσίνετο,* quod rec. Lehrs., emend. Bonitius *l. c.* p. 1234 allato I, 399 *πόρτις — ἐπέσσυται ἄλλοθεν ἄλλη σινομένη φυτὰ πάντα.* Idem ego jam dudum inveneram: cfr. *emendatt. l. c.* ubi Theocr. I, 49 de vulpe *σινομένα τὰν τρώξιμον* et Hes. fragm. CCXXI ed. Göttling. 3 de Iphiclo supra aristas currente *καὶ οὐ σινέσκετο καρπόν.* Neque vulgatae defendendae adhibeas Hesiod. *ἔ.* 247 *νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.* In navibus enim homines sunt simul cum ipsis intereuntes.

225. *χρυσοῖο* A et vulgo; *χρυσέοιο* corr. Spitzner. *observatt.* p. 129 et ego *emendatt. l. c.*, rec. Lehrs. De constructione cfr. Nonn. XV, 30 *διδυμάονος — κεραίης — Διόνυσον ὑπὸ ζυγὰ — σύρων,* 136 *ἄνδρα — ἀνείρυσεν ἀνθερεῶνος. — ὄμβριμος* A.

226. *ἀμφέχεν* A et vulgo; correxi.

227. „Mallem *ἄγχι.*" PAUW. Vid. ad V, 17 et Spitzner. *observatt.* p. 129. — *στυφελίδες* AC12, *στυφιλλίδες* E1; „codices omnes vitiose." TYCHS. *στυμφαλίδες* corr. Rhod., rec. Tychs.; *Στυμφηλίδες* scripsit Lehrs.: vid. Spitzner. *observatt.* p. 129—33. Adde Nonn. XIII, 289 *Στύμφηλον.*

228. *αἴδ'* A; corr. Tychs.

230. *ταῖσι* A; corr. Tychs.

231. *προΐαλλε* A mutilo versu, *τε προΐαλλε* C1, *προίαλλε* E1; *ἐπιπροΐαλλε a* et ita emend. Rhod., quod recepit Tychs. Lehrs., et sine dubitatione attulit Spitzner. ad *Λ,* 628. Sed Pauw. improbans eandem praepositionem ter repetitam *ἰὸν ἄφαρ προΐαλλεν* conjecit, quod commendavit Spitzner. *observatt.* p. 133 sq. allatis XI, 476 *ἄφαρ προέηκεν ὀϊστόν* et IV, 413 *ἄφαρ δ' ἀπέκερσεν ἐθείρας Ὠκὺ βέλος,* et cfr. ad V, 15. Sed h. l. cum non de una sagitta, ut illis in locis, verum de iteratis sermo sit, *ἄφαρ* placere non potest. Placet potius ob hanc ipsam causam *ἀεὶ προΐαλλε,* quod ex notissimo Homeri loco *λ,* 608 *αἰεὶ βάλλοντι ἐοικώς* desumpsisse videtur. Cfr. Callim. hymn. II, 101 *ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν.*

232. *μέγα σθένος* A; *μέγας σταθμὸς* emend. Tychs., qui vocabulum prima brevi occurrere monet infra v. 342. XIII, 46. Affert etiam *η,* 89 *σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ.*

τεχνήεις ἤσκητο κατ' ἀκαματοιο βοείης·
τῷ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο
ὄβριμος Ἡρακλέης ἐπαγίνεεν· ἀμφὶ δὲ Νύμφαι
θάμβεον ἄσπετον ἔργον. ἀπόπροθι δ' ἔπλετο τεῦρος
πυρπνόος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν ἀμαιμάκετόν περ ἐόντα
γνάμπτε βίῃ κρατεροῖο κεράατος· οἳ δέ οἱ ἄμφω
ἀκάματοι μυῶνες ἐρειδομένοιο τέταντο·
καί ῥ' ὃ μὲν ὡς μυκηθμὸν ἱεὶς πέλεν. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
ἀμφὶ σάκος πεπόνητο θεῶν ἐπιειμένη εἶδος
Ἱππολύτη· καὶ τὴν μὲν ὑπὸ κρατερῇσι χέρεσσι
δαιδαλέου ζωστῆρος ἀμερσέμεναι μενεαίνων
εἷλκε κόμης ἵπποιο κατ' ὠκέος· αἳ δ' ἀπάτερθεν
ἄλλαι ὑποτρομέεσκον Ἀμαζόνες. ἀμφὶ δὲ λυγραὶ
Θρηικίην ἀνὰ γαῖαν ἔσαν Διομήδεος ἵπποι
ἀνδροβόροι· καὶ τὰς μὲν ἐπὶ στυγερῇσι φάτνῃσιν

---

233. „Adjectivum pro adverbio *τεχνηέντως*. Estque enallage generis. Nisi malis *τεχνίτης ἤσκησε artifex elaboraverat.*“ RHOD. — *τεχνείης* C1.

235. *ὄμβριμος* A.

238. *βίη* A, *βίῃ* vertendo expressit Rhod.: *fregit valido cornu violenter (comprehensum)*, et tacite reposuit Pauw., qui idem unde genitivi pendeant nescius *γνάμπτε λαβὼν* inepte conjecit. Sed vide ad v. 225, cfr. infra v. 244 *εἷλκε κόμης*. *Ω*, 515 *γέροντα δὲ χειρὸς ἀνέστη*. De re cfr. Apoll. Rhod. III, 1306 sq., et musculos tumescentes Theocr. I, 41 – 44. XXII, 48 sq.

239. *κυῶνες* A, *μυῶνες* V, et ita corr. Rhod. — *ἐρειδόμενοι τέταντο* A, *ἐ. τέκαντο* C2; *ἐρειδομένοιο τέταντο* emend. Rhod., *ἐρειδόμενοι ἐτέταντο* C1 et ita conjecit Dausq., quod ipsum aut *ἐρειδομένῳ ἐτέταντο* Rhodomanniano praetulit Pauw., quia *οἱ* praecedens vix a participio suo divelli possit. Tam bene auctorem suum Batavus noverat. Recte *Tychs.*, „amat Quintus,“ inquit, „istam loquendi formam.“ Amat etiam clausulam trisyllabam.

244. *ὠκέας* V. — *αἵδ'* A.

245. „Forte *ἄγχι*.“ RHOD. Idem C12: sed vid. ad v. 227.

247. *ἀνδροφόροι* AE1C12 „codd.“ TYCHS. „*ἀνδροβόροι* pro *ἀνδροφόροι*. Ortus est nobis hic error librarius, ut plerique alii, ex vitiosa et semibarbara Graeci sermonis pronunciatione: ubi *β* (ut et *φ*, et *υ* in diphthongis) eodem sono quo f pronunciatur. Cur ergo non adsuefacimus tandem juventutem scholasticam ad veram illam et genuinam antiquae Graeciae literarum enunciationem? et nos ipsi quod male didicimus, bene tandem et magno cum Graecae literaturae incremento et fructu dedocemur? An non pudet nos aliquando bestias hac in re habere magistros, et harum tamen vocibus quotidie nos erudientibus aures dociles non accommodare? Certe *βῆ βῆ* ovium vox apud Cratinum crasse crassa Minerva praeditos docet *β* non *f*, sed *b* esse: et *η* sonandum non ut *i*, sed ut *e* crassum, medium inter *a* et *e*; cujus posterioris vim nobis occinunt, si modo non surdi simus, etiam ad ravim capellae suo illo *μηκᾶσθαι*; ubi *mēē* non *mi* (sicut oves in suo *βληχᾶσθαι* non *bli* sed *blēē*) nobis occlamant. Nonne *κακοφωνώτεροι* sumus canibus ipsis, qui suum antiquum illud Aristophanicum *αὖ αὖ* (unde *βαΰζω* et *ἀΰω* est) graecissant, ubi nobis libet ejus loco *af af* (ut ita loquar) barbarissare. Quid? quod *κόκκυξ* cum suo *κοκκύζειν* sonum *υ* literae probare debebat, eam esse *u* Gallicum

αὐτῷ σὺν βασιλῆι κακὰ φρονέοντι δαΐξεν.
ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο δέμας πέλε Γηρυονῆος
τεθναότος παρὰ βουσί· καρήατα δ' ἐν κονίῃσιν

(quod vulgo scribitur *ῡ*), non *i*. Sed ut a brutis ad homines ascendamus; rustici Germaniae superioris quando suum *pfeu* (quod Graecum *φεῦ* est) efferunt, nonne praecipiunt Grammaticis, *φ* non *f* sed *ph* esse, ubi *π* cum spiritu e compressis labris emittendum. Vulgus Suevicum rectissime pronunciat diphthongum *αι* in *Kaïsar*; cum literatoribus fere omnibus sit *e* et quidem acutum. Auscultent Grammatistae puellas ad cunabula *εἶα eia* cantillantes, utrum *ει* sit *i* an *ei*. Devenio a bestiis et vulgo ad eruditos. His non ignotas esse decebat has (ut vocant) maximas seu regulas Catholicas. Ut lingua est mentis interpres, ita literae sunt linguae ministrae et enunciatrices. Hinc scriptio pronunciationis amanuensis. Ut a mente linguae, sic a lingua scripturae commendata fideliter reddenda sunt. Hinc quod scriptum est, ut scriptum est, integre legi debet: propter diversa pronunciationis officia diversae sunt literarum figurae et appellationes. Et contra, ut diversa est notatio, diversa etiam pronunciatio. Item literae distinctae non sunt confundendae. Tum diphthongi non ut monophthongi sunt efferendae. Quid ergo diphthongos non legunt ut duas conjunctim vocales? ut *αι* et *ᾳ*, *αυ*, *ει*, *ῃ*, *ευ*, *ηυ*, *οι*, *ῳ*, *ου*, *ωυ*, *υι* sit *āi*, *āu*, *ēi*, *ēu*, *ōi*, *ōu*, *ӯi*. Cur distribuunt mutas in tenues, medias et aspiratas, si *δ* non mollius quam *τ*, *ϑ* non cum spiritu et sibilo (quale *s* blaesum est) enunciant? Cur *β* cum *φ*, *γ* cum *χ* confundunt? Cur *o* distinguunt in minus et majus, si illud non exiliter ut in nostro *öl*, (olivum), hoc non crasse et rustice ut in Teutonico *brot* (*βρωτός*), Latino *Roma* ipsis sonet? Si Graecorum non vellent, at Germanorum deberent Prosodiam in elemento *υ* animadvertere: quando Graecum *πῦρ für* vocali nativa et germana proferunt. Jam quid obstat? Hoc quod DION Chrysostomus initio Troicae orat. conqueritur: difficile esse homines vera docere: sed multo difficilius dedocere falsa. At res exigui momenti. Imo maximi. Fundamentum enim est Graecae linguae, quae totius philosophiae mater est. Quo labefactato non mirum et bonam hujus aedificii partem jam pridem corruisse, reliquam vero ruinam paullo post secuturam minari. Hoc qualicunque Epeisodio notas has alioqui parum jucundas interpolare volui. RHOD. Insignem querelam, quam indignatio diu animo concepta et tota viro egregio extorsit, praetermittere nefas duxi, et ne quid ab illo ad Quintum scriptum desideraretur, et quoniam magnam ejus sermonis partem nostris quoque temporibus adscribi posse patet. Nam, ut de Graecae Latinaeque linguae pronunciatione taceam, ut pessimum versuum declamandorum morem vel in histrionibus qui optimi habentur obvium praetereain, quotusquisque hodie vel pagellam vernaculo et pedestri sermone conscriptam scite recitare valet? Quando tandem vera et popularis nobis emerget eloquentia? Non prius, opinor, quam ejus mater progenita fuerit: dicendi in vera republica libertas et efficacia. — Sed redeo ad Quintum. Apud eum Dausquejus praeter Rhodomannianum etiam *ἀνδροφόνοι* et *ἀνδροφάγοι* proposuit, quas conjecturas prae illa jure rejecit Pauw. — *ὑπὸ* A et vulgo; *ἐπὶ* emend. Wernick. *ad Tryph.* p. 53 et Bonit. *l. c.* p. 1236 ex *δ*, 535 *βοῦς ἐπὶ φάτνῃ*, et jam Rhod. vertendo *ad praesepia*, probavit Spitzner. *observatt.* p. 28, recepit Lehrs. Cfr. Nonn. I, 209. XIV, 1 *παρὰ φάτνῃ*, 260 *ἀγχόθι φάτνης*. — *φάτνης* A, *φάτνῃσι* emend. Rhodom., Pauwio *στυγερῆς ἄρα φάτνης* conjiciente.

248. „Verborum cohaerentia mallet *δάϊζεν*.“ PAUW.

250. *τεθνεῶτος* Tychs. ex conj., quem secutus est Lehrs. Sed vide ad I, 821. — *κάρη δέ μιν* A, *καρήατα δ'* V, *κάρατα* E1; „*κάρη δέ οἱ* (per apocopen pro *κάρηνα*)

αἱματόεντα κέχυντο βίῃ ῥοπάλοιο δαμέντα·
πρόσθε δέ οἱ δέδμητο κύων ὀλοώτατος ἄλλων
Ὄρθρος, ἀνιηρῷ ἐναλίγκιος ὄβριμον ἀλκὴν
Κερβέρῳ, ὅς ῥά οἱ ἔσκεν ἀδελφεός· ἀμφὶ δ' ἔκειτο
βουκόλος Εὐρυτίων μεμορυγμένος αἵματι πολλῷ.
ἀμφὶ δὲ χρύσεα μῆλα τετεύχατο μαρμαίροντα
Ἑσπερίδων ἀνὰ πρέμνον ἀκήρατον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
σμερδαλέος δέδμητο δράκων· ταὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλαι
πτώσσουσαι θρασὺν υἷα Διὸς μεγάλοιο φέβοντο.
ἐν δ' ἄρ' ἔην μέγα δεῖμα καὶ ἀθανάτοισιν ἰδέσθαι
Κέρβερος, ὅν ῥ' ἀκάμαντι Τυφωέϊ γείνατ' Ἔχιδνα
ἄντρῳ ὑπ' ὀκρυόεντι μελαίνης ἀγχόθι νυκτός,
ἀμφ' ὀλοῇσι πύλῃσι πολυκλαύτου Ἀΐδαο
εἴργων νεκρὸν ὅμιλον ὑπ' ἠερόεντι βερέθρῳ·
ῥεῖα δέ μιν Διὸς υἱὸς ὑπὸ πληγῇσι δαμάσσας
ἦγε καρηβαρέοντα παρὰ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα,
ἕλκων οὐκ ἐθέλοντα βίῃ πρὸς ἀήθεα χῶρον
θαρσαλέως. ἐτέτυκτο δ' ἀπόπροθεν ἄγκεα μακρὰ
Καυκάσου· ἀμφὶ δὲ δεσμὰ Προμηθέος ἄλλυδις ἄλλα
αὐτῇς σὺν πέτρῃσιν ἀναρρήξας ἀραρυίαις

---

vel *καρήατα δ'.*" RHOD. Posterius quod etiam infra v. 279 legitur recte praetulerunt; Hermann. *Orph.* p. 897 *κάρη δέ οἱ* probavit. Malae sunt Pauwii conjecturae *κάρηνα δὲ* vel *κάρηνα δ' οἱ* vel *κάρηνα μὲν ἐν κ.*

251. *βίη* A; tacite corr. Rhod.

252. *προ' σθε* A (sic).

253. *ὄρθρῳ* A, *Ὄρθρος* VNV123 L12 C12a; *Ὄρθος* (sic: quamquam *Orthrus* vertit) emend. Rhod., quam formam apud Hesiod. Theog. 293 cum plurimis codd. tuetur Goettlingius. — *ὄμβριμος* A, codd. iidem et vulgo; *ὄμβριμον* emend. Rhodom., tum *ὀμβρίμῳ*; sed illud jure praetulit Pauwius, jureque mireris ne a Lehrsio quidem receptum.

256. *ἄγχι* hic quoque conj. Pauw. — *τετευχέατο* A; corr. Rhod. hac notula addita: „notetur praeterit. pass. irregulare Ionicum, qualia sunt *τετύφαται, λελέχαται, πεπείθαται, πεφράδαται, φρύχαται, ἐστάλαται, ἐσπάραται.*"

257. *ἂρ* A.

258. *ταίδ'* A.

261. *ἀκάματι* A; *ἀκάμαντι* E1 C12, et ita corr. Dausq.

262. Tychsenius non recte *Νυκτός* scripsit. Nihil indicatur nisi tenebris obductam fuisse speluncam. Rem ex Hesiodo Theog. 301 sq. hausit:

ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

264. *νεκρῶν* A, *νεκρὸν* E1, *νεωκρον* C1 et ita corr. Rhod.

267. *λήθεα* A, *ἀήθεα* V12 et ita emend. Rhod.: vid. ad II, 638. Inepte Brodaeus *ἀληθέα*, Dausq. *ἀγηθέα* conjecerunt.

268. *θαρσαλέως δ' ἐτέτυκτο ἀπόπροσθεν* AE1, quod corr. Rhod. hac nota adscripta: „*δ'* post *ἐτέτυκτο* posui et in voci sequenti *σ* eliminavi."

270. *ἀναρρήξας ἅμα γυίοις* A et vulgo; quod ineptum esse jam Pauwius vidit, cujus verba haec sunt: „Illud *ἅμα* copulandum est cum *δεσμὰ αὐτῆς σὺν πέτρῃσιν*, *vincula*

λῦε μέγαν Τιτῆνα· λυγρὸς δέ οἱ ἀγχόθι κεῖτο
αἰετὸς ἀλγινόεντι δέμας βεβλημένος ἰῷ.
Κενταύρων δ' ἐτέτυκτο πολυσθενέων μέγα κάρτος
ἀμφὶ Φόλοιο μέλαθρον· ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ οἶνος
ἀντίον Ἡρακλῆι τεράατα κεῖνα μάχεσθαι·
καί ῥ' οἳ μὲν πεύκῃσι περὶ δμηθέντες ἔκειντο,
τὰς ἔχον ἐν χείρεσσι μάχης ἄκος· οἳ δ' ἔτι μακρῆς
δηριόωντ' ἐλάτῃσι μεμαότες, οὐδ' ἀπέληγον
ὑσμίνης· πάντων δὲ καρήατα δεύετο λύθρῳ
θεινομένων ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον ὡς ἐτεόν περ·
οἴνῳ δ' αἷμα μέμικτο, συνηλοίητο δὲ πάντα
εἴδατα καὶ κρητῆρες ἐΰξεστοί τε τράπεζαι.
Νέσσον δ' αὖθ' ἑτέρωθι παρὰ ῥόον Εὐηνοῖο
κείνης ἐκπροφυγόντα μάχης ὑπεδάμνατ' ὀϊστῷ
ἀμφ' ἐρατῆς ἀλόχοιο χολούμενος. ἐν δ' ἐτέτυκτο
ὀβρίμου Ἀνταίοιο μέγα σθένος, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν

---

una cum ipsis scopulis, ut sic *γυίοις* Herculem respiciat, cujus membris et manibus id factum.“ (Hoc quidem fieri nequit.) „Si *γυίοις* cum interprete referas ad Prometheum, cujus membra cum scopulis avellebantur una, sententia, ut nihil de verborum syntaxi dicam, inepta est: nam sic in vinculis nihilominus haesisset miser. At vincula manibus evulsit Hercules, et cum altius infixa essent, una cum illis evulsit scopulos.“ Ego varia tentavi, quorum *ἀναρρήξας Διὸς υἱός* et *ἀ. μέγα θύων* hodie certe mentione dignum videtur. Sed his aliisque praestabat *ἀραρυίαις*, quod emend. Struv. minor *observatt.* p. 16 ex *Σ*, 275. *Ω*, 318. Quint. I, 143, maxime autem ex M, 134 coll. Quint. XI, 402. Probavit etiam Hermannus. Cfr. Nonn. II, 267 *ἀναρρήξειε δὲ πέτρας.*

274. *πόλοιο* A; corr. Rhodom. — *μέλεθρον* V.

276. *πεύκεσι* A, *πεύκεσσι* E1 C1; corr. Rhod. — *περιδμηθέντες* A et vulgo; quamquam jam Rhod. recte vertit: „et pars quidem inter piceas prostrati jacebant.“ Inde jam in *emendatt.* p. 213 vocem dispescendam monui — idemque jam monuerat Pauw. — nisi forte *περικλινθέντες* scribendum sit. Centauros enim irruisse piceis aliisque arboribus armatos, Herculem autem eos sagittis alium super alium prostravisse. Cfr. Apollod. II, 5, 4. Apoll. Rhod. I, 64. Prius nunc sufficere videbatur.

281. *συνηλλοίωτο* A et vulgo, quod factum ab *ἀλλοιόω*, *immutare*, hoc quidem loco defendit Spitzn. *mant.* p. 260, qui XI, 472 et XIV, 523 recte *συνηλοίητο* ab *ἀλοιάω* derivatum vindicavit allatis Opp. Hal. III, 575. Cyneg. I, 268. Verum hoc verbum Epicis usitatum hic quoque restituendum fuit. Cfr. Hom. I, 568 *ἀλοία*. Theocr. X, 48 *ἀλοιῶντας*. XXII, 128 *συνηλοίησε*. Apud Nonnum hae formae inveniuntur: *ἀλοιηθέντα* XI, 59. XXXI, 7. *ἀπηλοίησε* X, 59. XIII, 152. XV, 36. 47. XVII, 210. XVIII, 237. XXII, 264. XXV, 238. XXVIII, 52. XXX, 138, 229. XXXVI, 277. XXXVII, 654. XLV, 174. XLVI, 307. XLVII, 487. *ἀλοιητήρ* XIV, 399. XVII, 237. XXV, 201. 318. XXVII, 25. 105. XXXII, 231. XXXVI, 149. XXXIX, 20. XLIII, 45. XLVI, 228. XLVIII, 25. Alterum verbum mere prosaicum est.

283. *αὖ* A et vulgo; *αὖθ'* VN V123 et ita ed. Lehrs. — *ἑτέρωθε* A codd. et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 73 sq. — *παραρρόον* A; corr. Rhod.

285 *ἐρατεινῆς* V.

286. *ὀμβρίμου* A.

ἀμφὶ παλαισμοσύνης ἄμοτον περιδηριόωντα
ὑψοῦ ἀειράμενος κρατερῇς συνέαξε χέρεσσι.
κεῖτο δ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐϋρρόου Ἑλλησπόντου
ἀργαλέον μέγα κῆτος ἀμειλίκτοισιν ὀϊστοῖς
βλήμενον· Ἡσιόνης δὲ κακοὺς ἀπελύετο δεσμούς.
ἄλλα δ' ἄρ' Ἀλκείδαο θρασύφρονος ἄσπετα ἔργα
ἄμφεχεν Εὐρυπύλοιο διοτρεφέος σάκος εὐρύ.
φαίνετο δ' ἶσος Ἄρηι μετὰ στίχας ἀΐσσοντι·
Τρῶες δ' ἀμφιέποντες ἐγήθεον, εὖτ' ἐσίδοντο
τεύχεά τ' ἠδὲ καὶ ἄνδρα θεῶν ἐπιειμένον εἶδος·
τὸν δὲ Πάρις ποτὶ δῆριν ἐποτρύνων προσέειπε·
„χαίρω σεῖο κιόντος, ἐπεί νύ μοι ἦτορ ἔολπεν
Ἀργείους μάλα πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι
αὐτῇς σὺν νήεσσιν, ἐπεὶ βροτὸν οὔποτε τοῖον
ἔδρακον ἐν Τρώεσσιν ἐϋπτολέμοισί τ' Ἀχαιοῖς·
ἀλλὰ σύ, πρὸς μεγάλοιο καὶ ὀβρίμου Ἡρακλῆος,
τῷ μέγεθός τε βίην τε καὶ ἀγλαὸν εἶδος ἔοικας,
κείνου μνωόμενος φρονέων τ' ἀντάξια ἔργα
θαρσαλέως Τρώεσσι δαϊζομένοις ἐπάμυνον,
ἤν πως ἀμπνεύσωμεν· ἐπεὶ σέγε μοῦνον ὀΐω
ἄστεος ὀλλυμένοιο κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀλέξαι."
ἦ μέγ' ἐποτρύνων· ὃ δέ μιν προσεφώνεε μύθῳ·
„Πριαμίδη μεγάθυμε, δέμας μακάρεσσιν ἐοικώς,
ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται,
ὅς τε θάνῃ κατὰ δῆριν ὑπέρβιον ἠὲ σαωθῇ·
ἡμεῖς δ', ὥσπερ ἔοικε καὶ ὡς σθένος ἐστὶ μάχεσθαι,
στησόμεθα πρὸ πόληος· ἔπειτα δὲ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,

---

288. *ἀράμενος* A, *ἀράμενος* C1, *ἀειράμενος* V123, et ita corr. Rhod. — *κραταιραῖς* A et codd.; correxit Tychs. — *συνέαζε* C1; *συνέαγξε* pessime conjecit Pauw.: vid. ad IV, 226.

291. *ἠσιόνης* A; corr. Rhod.

293. *ἀμφέχεν* A et vulgo; correxi.

296. *τεύχεα* A et vulgo; *τεύχεά τ'* emend. Herm. *Orph.* p. 745, quod recte recepit Tychs.

297. *ἐποτρύνων ποτὶ δῆριν* AVE1 C12, quod mutavit Rhod. hac nota addita: „*ποτὶ δῆριν* remigrare jussi ante *ἐποτρύνων*."

298. *ἐπεὶ* A; corr. Tychs. — *ἔωλπεν* A et vulgo; *ἔολπεν* corr. Spitzn. *observatt.* p. 218, recepit Lehrs.

300. *αὐταῖς* A; corr. Tychs. — *οὔπω* A; *οὔποτε* emend. Rhod.

301. *τρώεσσιν* et v. 305. *τρώεσσι* A.

302. *ὀμβρίμου* A.

306. *ἀναπνεύσωμεν* A; emendavit Rhod. Male Pauw. *ἤν που ἀναπνεύσωμεν* conjecit.

307. *ἀλύξαι* A; *ἀλέξαι* VNV3 E1 et ita emend. Rhod. addens: „vel *ἀλέξειν*."

311. *σαωθῆναι* A; mutavit Rhod. hac nota addita: „sustuli *ναι* in fine." Et *σαωθῇ* VE1.

μὴ πρὶν ὑποστρέψειν, πρὶν ἢ κτάμεν ἢ ἀπολέσθαι.‘
ὣς φάτο θαρσαλέως· Τρῶες δ' ἐπὶ μακρὰ χάροντο.
καὶ τότ' Ἀλέξανδρόν τε καὶ Αἰνείαν ἐρίθυμον
Πουλυδάμαντά τ' ἐϋμμελίην καὶ Πάμμονα δῖον
Δηίφοβόν τ' ἐπὶ τοῖσι καὶ Αἴθικον, ὃς περὶ πάντων
Παφλαγόνων ἐκέκαστο μάχῃ ἔνι τλῆναι ὅμιλον,
τοὺς ἅμα λέξατο πάντας ἐπισταμένους πονέεσθαι,
ὅππως δυσμενέεσσιν ἐνὶ πρώτοισι μάχωνται
ἐν πολέμῳ· μάλα δ' ὦκα κίον προπάροιθεν ὁμίλου·
προφρονέως δ' οἴμησαν ἀπ' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
πολλοὶ ἕπονθ', ὡσείτε μελισσάων κλυτὰ φῦλα
ἡγεμόνεσσιν ἑοῖσι κατηρεφέος σίμβλοιο
ἐκχύμεναι καναχηδόν, ὅτ' εἴαρος ἦμαρ ἵκηται·
ὣς ἄρα τοῖσιν ἕποντο βροτοὶ ποτὶ δῆριν ἰοῦσι·
τῶν δ' ἄρα νισσομένων πολὺς αἰθέρα δοῦπος ἵκανεν

---

314. *πρίν γ'* corr. Sylburg. Pauw., quorum hic etiam *γε πρὶν* tentat; quo melius *μ ε πρὶν* (cfr. supra v. 15) scriberetur. Sed satius duxi vulgatam retinere secundum ea, quae Hermann. *Orph.* p. 790 sq. collegit. Cfr. Dorvill. *l. c.* p. 586.

315. *τρῶες* A.

317. *πολυδάμαντά τ' ἐϋμελίην* A; utrumque corr. E1 C1 Sylb. Pauw.

318. „Aethicus alibi non memoratur.“ HEYN. — *πέρι* A; correxit Tychs.

319. *ἐνὶ* A et vulgo; *ἔνι* correxit Spitzn. *mant.* p. 230, recepit Lehrs.

321. Propter ejusdem praepositionis viciniam Pauw. conj. *ἐπὶ πρώτοισι.*

323. Male Pauw. *προφρονέως τ'* conjecit.

324. *ὡσεί τε* Tychs. Lehrs.

325. *διηρεφέος* A et vulgo, quod Dausq., quia summam per artem alvearia contexta sint, in *ἑοῖς δι' ἐϋρραφέος* mutaturus erat; *κατηρεφέος* scripsi ex emendatione Struvii minoris, qui in *observatt.* p. 17 ita dicit: „Non facile dixeris, quid sit *διηρεφὴς σίμβλος*. Interpres Latinus vertit: *bene tectus*, quasi sit *κατηρεφὴς* vel *ἐπηρεφής*, ut *σίμβλοι* appellantur ab Hesiodo Theog. vv. 594 et 598. Schneiderus in lex. s. h. v. de significatione dubitat. Patruus in schedis, hac interpretatione rejecta, idem esse vult, quod *διόροφος, duplici tecto instructus*. Fortasse scribendum est *κατηρεφής*, quo adjectivo utitur Quint. XI, 362 Achaeorum testudinem cum domo bene tecta comparans *φαίης κεν μεγάροιο κατηρεφὲς ἔμμεναι ἕρκος.*“

326. *ἐσσύμεναι* A et vulgo; *ἐκχύμεναι,* nisi lacuna subsit, restituendum dixi in *emendatt.* p. 213. Contradixit Struv. *l. c.* ex Quinto II, 331 *δίεσθαι λέοντα σταθμοῖο.* V, 70 *ἀναδύεσθαι πόντου.* VII, 410 *ἀνέρχεσθαι δαπέδοιο.* X, 324 *ἔρρειν δόμοιο* allatis, quorum primum tantum et postremum comparari potest. Verum apud Epicos non, quaecunque defendi possunt, sed quae usitata et sollemnia sint, probanda esse teneto. Itaque *ἐκχύμεναι* rescripsi memor *Π*, 259 *σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο. Θ*, 515 *ἱππόθεν ἐκχύμενοι.* Apoll. Rhod. I, 880 *μέλισσαι Πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληίδος* legi.

327. *περὶ* A; *ποτὶ* emend. Rhod.

328. *ὀρώρει* A et vulgo; „*αἰθέρι* vel pro *ὀρώρει ἵκανεν.*“ RHOD. Contradicit Pauw.; et alios epicae constantiae ignaros contradicturos praevideo. Tamen usitatum recepi etiam ex sententia Spitzneri *observatt.* p. 268.

αὐτῶν ἠδ' ἵππων· περὶ δ' ἔβρεμεν ἄσπετα τεύχη.
ὡς δ' ὁπόταν μεγάλοιο βίη ἀνέμοιο θοροῦσα
κινήσῃ προθέλυμνον ἁλὸς βυθὸν ἀτρυγέτοιο,
κύματα δ' ὦκα κελαινὰ πρὸς ἠιόνας βοόωντα
φῦκος ἀποπτύωσιν ἐρευγομένοιο κλύδωνος,
ἠχὴ δ' ἀτρυγέτοισι παρ' αἰγιαλοῖσιν ὄρωρεν·
ὣς τῶν ἐσσυμένων μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη.
'Αργεῖοι δ' ἀπάνευθε πρὸ τείχεος ἐστιχόωντο
ἀμφ' 'Αγαμέμνονα δῖον· αὐτὴ δ' ἔπλετο λαῶν
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων, ὀλοοῦ πολέμοιο
ἀντιάαν καὶ μήτι καταπτώσσοντας ἐνιπὴν
μίμνειν πὰρ νήεσσιν· ἐπειγομένῳ δὲ μάχεσθαι
* * * * * *
Τρωσὶ δ' ἄρ' ἐσσυμένοισι συνήντεον, εὖτε βόεσσι

---

329. Particulam *τ'* post *αὐτῶν* inserit Spitzner. *mant.* p. 205, eamque recepit Lehrs. Contradixit Bonitius *l. c.* p. 1233, qui loco XI, 304 *ἀνέρες ἠδ' ἵπποι* nos moneri ait, ut cautius versemur in adhibendis exemplis Homericis ad emendandum Quinti textum. Adhibuerat *Λ*, 525. *N*, 684, quibus locis in versus clausula legitur *ἵπποι τε καὶ αὐτοί* et *αὐτοί τε καὶ ἵπποι.* Eodem modo necessaria est particula ad metrum apud Quintum III, 681. IV, 86. V, 621. VII, 683 (non 682). X, 2, quos locos Spitzner. *observatt.* p. 52 ad defendendam suam sententiam adduxit. Unus restat III, 721 *ἵππων τ' αἰζηῶν τε,* qui *quodammodo* afferri poterat. Contra ipse Spitzner. VII, 729 *ἵππων ἠδὲ βοῶν*. VIII, 235 *αὐτῶν ἠδ' ἵππων* adscripsit, quibus etiam particulam obtrudit, quam his tribus locis non positam fuisse jam apparebit. — Cum Rhodom. vertisset: *arma firmissima strepitant*, Pauwius *ἄσπετα* adverbii loco esse et cum *ἔβρεμεν* cohaerere monuit. Fallitur: tum enim *περὶ δ' ἄσπετον ἔβρεμε τεύχη* scribendum erat. Sed *ἄσπετα* potius sunt *innumera:* vid. Spitzner. *observatt.* p. 6.

332. *ἠόνας* A, *ἠιόνας* C1 et ita corr. Rhod. Cfr. *P*, 263—65.

336. *ἐξεχέοντο* A et vulgo; *ἐστιχόωντο* emend. Rhod., quod propter *ἀμφ' 'Αγαμέμνονα δῖον* praeferendum esse monuit Pauw. Addere poterat verbis *πρὸ τείχεος* vulgatam respui. Cfr. *B*, 92. *Γ*, 266. 341. *Δ*, 432. *Σ*, 577.

339. *ἐνισπὴν* A; corr. Rhod.

340. *μίμνειαν* E1. — *ἐπειγομένων μαχέεσθαι* A et vulgo: locum appictis asteriscis constitui secundum ea, quae in *programm. l. c.* p. 15 sq. dixi: „In his unde aptus sit genitivus *ἐπειγομένων* incertum est, qui ad *λαῶν* certe propter interjectorum nubem referri nequit. Rhodom. cum *ἐνιπήν* conjunxit hoc modo: *reformidantes fremitum (hostium) impellentium (suos) ad pugnam.* Quod qui suo jure vituperavit Pauw. ne ipse quidem aliquid melius excogitavit, cum aut *καταπτύοντας* aut *ἐπειγομένους* scribi jussit, quorum prius plane absurdum est. Potius cum et v. 337 Agamemnonis injecta sit mentio idemque in comparatione quae sequitur v. 347 *γάνυται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνήρ* respiciatur, lacunam hic quoque esse putaverim ita fere explendam:

— — — *ἐπειγομένῳ δὲ μάχεσθαι*
[*πάντες ἑῷ βασιλῆι μέγ' ἐμμεμαῶτες ἕποντο*]."

Olim *ἐπειγόμενοι δὲ μάχεσθαι Τρωσὶν ἐπεσσυμένοισι* tentaveram. Cur prorsus repudiaverim *μαχέεσθαι* dictum ad II, 154.

341. *τρωσί* A.

πόρτιες ἐκ ξυλόχοιο ποτὶ σταθμὸν ἐρχομένῃσιν
ἐκ νομοῦ εἰαρινοῖο κατ᾽ οὔρεος, ὁππότ᾽ ἄρουραι
πυκνὸν τηλεθάουσι, βρύει δ᾽ ἅλις ἄνθεσι γαῖα,
πλήθει δ᾽ αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος ἠδὲ καὶ οἰῶν,
μυκηθμὸς δ᾽ ἄρα πουλὺς ὀρίνεται ἔνθα καὶ ἔνθα
μισγομένων, γάννυται δὲ μετὰ σφίσι βουκόλος ἀνήρ·
ὣς τῶν ἀλλήλοισι μετεσσυμένων ὀρυμαγδὸς
ὠρώρει· δεινὸν γὰρ ἄϋτεον ἀμφοτέρωθεν·
σὺν δὲ μάχην ἐτάνυσσαν ἀπείριτον· ἐν δὲ Κυδοιμὸς
στρωφᾶτ᾽ ἐν μέσσοισι μετ᾽ ἀργαλέοιο Φόνοιο·
σὺν δ᾽ ἔπεσον ῥινοί τε καὶ ἔγχεα καὶ τρυφάλειαι
πλησίον· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἴσον πυρὶ μαρμαίρεσκε·
φρῖξε δ᾽ ἄρ᾽ ἐγχείῃσι μάχη· περὶ δ᾽ αἵματι πάντῃ
δεύετο γαῖα μέλαινα δαϊζομένων ἡρώων
ἵππων τ᾽ ὠκυπόδων, οἵθ᾽ ἅρμασιν ἀμφεκέχυντο,
οἱ μὲν ἔτ᾽ ἀσπαίροντες ὑπ᾽ ἄξοσιν, οἱ δ᾽ ἐφύπερθεν
πίπτοντες· στυγερὴ δὲ δι᾽ ἠέρος ἔσσυτ᾽ ἀϋτή·
ἐν γὰρ δὴ χάλκειος ἔρις πέσεν ἀμφοτέροισι·
καί ῥ᾽ οἱ μὲν λάεσσιν ἀταρτηρῶς ἐμάχοντο,
οἱ δ᾽ αὖτ᾽ αἰγανέῃσι νεηκέσιν ἠδὲ βελέσσιν,
ἄλλοι δ᾽ ἀξίνῃσι καὶ ἀμφιτόμοις πελέκεσσι
καὶ κρατεροῖς ξιφέεσσι καὶ ἀγχεμάχοις δοράτεσσιν,
ἄλλος δ᾽ ἄλλο χέρεσσι μάχης ἀλκτήριον εἶχε.

---

345. *ὀΐων* A; corr. Pauw.

346. *μυκηθμός τε πολὺς* mutilo versu A; *μ. τ᾽ ἐπὶ πουλὺς* C1; *μέγ᾽* vel *μάλ᾽* inserit Rhod., quorum posterius receperunt Tychs. Lehrs.; *τάχ᾽ ὀρίνεται* vel *ἐνορίνεται* conj. Dausq., *τ᾽ ἄρα πουλὺς ὀρίνεται* Pauw. Hoc probavi, mutato *τέ* in *δέ* quoniam hoc membrum versui 343 adnectendum est. Possis etiam *δὲ πολύς σφιν* scribere.

347. *μετά σφισι* Tychs. Lehrs.

348. *ὀρυγμαδὸς* A; tacite corr. Pauw.

349. *ὀρώρει* A, *ὠρώρει* E1, et ita corr. Rhod.

350. *Κυδοιμὸς* et v. 351 *Φόνοιο* literis majusculis ego scripsi.

352. *σύν* A.

353. *ἶσον* A. — *μαρμαίρεσκεν* A et vulgo; correxi.

354. *φρίξε* A et vulgo; correxi. — *πάντη* Tychs. Lehrs.

357. *ὑπ᾽ ἔγχεσιν* A et vulgo, quod recte damnavit Pauw., quia quae antecedunt non ad hastas sed ad currus pertinent. Recepi igitur quod idem emendavit *ὑπ᾽ ἄξοσιν* allato *Π*, 378 *ὑπὸ δ᾽ ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀχέων.* Ab epico sermone abhorreret si quis abusus eo quod in E1 *ἐπέγχεσι* legitur *ἐν ἔντεσι* de equinis instrumentis scripturus esset. — *ὅιδ᾽* A.

358. *ἀϋτμή* A; em. Pauw.

359. *χάλκεος* A; corr. Rhod.

360. Rhod. pro *λάεσσιν h. l. ξιφέεσσιν* conjecit, quod jure rejecit Pauw. Hic quidem *eminus* pugnatur. Vid. ad v. 363.

361. *ὅι* A. — *νεηκέσσι* A; tacite corr. Rhod.

362. *ἀμφιτ. πελ.* Cfr. Wernick. *ad Tryph.* v. 254.

363. *κρατερῇσι λάεσσι* AC. Rhod. *κρατεροῖς* repositurus erat, multo pejus Dausq. *κρατερῇσι λαγηίσι*

πρῶτοι δ' Ἀργεῖοι Τρώων ὤσαντο φάλαγγας
βαιὸν ἀπὸ σφείων· τοὶ δ' ἔμπαλιν ὁρμήσαντες
αἵματι δεῦον Ἄρηα μετ' Ἀργείοισι θορόντες·
Εὐρύπυλος δ' ἐν τοῖσι μελαίνῃ λαίλαπι ἶσος
λαὸν ἐπῴχετο πάντα καὶ Ἀργείους ἐνάριζε
θαρσαλέως· μάλα γάρ οἱ ἀάσπετον ὤπασε κάρτος
Ζεὺς ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἡρακλῆι·
ἔνθ' ὅγε καὶ Νιρῆα θεοῖς ἐναλίγκιον ἄνδρα
μαρνάμενον Τρώεσσι βάλεν περιμήκεϊ δουρὶ
βαιὸν ὑπὲρ πρότμησιν· ὃ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης·
ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη, δεύοντο δέ οἱ κλυτὰ τεύχη,
δεύετο δ' ἀγλαὸν εἶδος ἅμ' εὐθαλέεσσι κόμῃσι·
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι σὺν κταμένοισιν,
ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἐλαίης εὐκεάτοιο,
ἥντε βίῃ ποταμοῖο κατὰ ῥόον ἠχήεντα
σύν τ' ὄχθης ἐλάσῃσι βόθρον διὰ πάντα κεδάσσας
ῥιζόθεν, ἣ δ' ἄρα κεῖται ὑπ' ἄνθεσι βεβριθυῖα·
ὣς τῆμος Νιρῆος ἐπὶ χθονὸς ἄσπετον οὖδας
ἐξεχύθη δέμας ἠῢ καὶ ἀγλαΐη ἐρατεινή·
τῷ δ' ἄρ' ἔπ' Εὐρύπυλος μεγάλ' εὔχετο δῃωθέντι·
„κεῖσό νυν ἐν κονίῃσιν, ἐπεί νύ τοι εἶδος ἀγητὸν

κἀγχεμάχοις vel κρατερῇς ἐλάτῃσι. Pauw. ad v. 360 recte vidit h. l. κρατεροῖς ξιφέεσσι reponendum esse, quia *cominus* pugnetur. Propius a vulgata abesset κρατερῇς μελίῃσι, sed vid. O, 710 sqq.

ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν ἱστάμενοι ἕνα θυμὸν ἔχοντες
ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο
καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Hinc patet gladios omitti non potuisse hastis bis commemoratis.

365. τρῴων A.

366. σφέων A; corr. Rhod. — τοίδ' A.

367. Inepte Pauw. ἐπ' Ἀργ. conj.

370. οἱ ὤπασε κάρτος mutilo versu A et codd. omnes, nisi quod C1 κάρτος ἰδ' ἀλκὴν habet. Rhod. ἀάσχετον inseruit, quod receperunt Tychs. Lehrs.; in *m* ἀάσπετον, quod praeferendum esse demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 7. Dausq. κάρτος ἰόντι conjecit.

372. Νηρῆα A; „Νιρῆα et sic ubique.“ RHOD.

373. τρώεσσι A.

374. ὅδ' A.

375. Inepte Pauw. δέ τοι conj.

377. κεῖτο γὰρ A et vulgo, quod emendandum fuit. Neque enim causa, cur sanguine maduerit, redditur, sed nova res adjicitur, Nirei vel cruentati amabilis facies.

378. εὐκτεάτοιο A, εὐκτεάνοιο Pauw. conj. Rhodomannum interpretem — *divitis oleae* — secutus. Sed praestabat Scaligeranum εὐκεάτοιο, quod recepit Tychs.: vid. ε, 60 κέδρου εὐκ.

380. Cfr. *ad v.* 193. — ἐλάσησι A; corr. Tychs. — κεδάσας A; corr. Tychs.

381. ἤδ' A. — ἄνθεσσι A; tacite corr. Rhod.

382. Νηρῆος A: cfr. ad v. 372.

384. τῷ δ' ἔπι A et vulgo; τῷ δ' ἄρ' ἔπ' emend. Hermann. *Orph.* p. 745, recepit Lehrs.

385. ἐπεὶ A. — ἀγητόν· A.

οὔτι λιλαιομένῳ περ ἐπήρκεσεν, ἀλλά σ' ἔγωγε
νοσφισάμην βιότοιο λιλαιόμενόν περ ἀλύξαι·
σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησας ἀμείνονος ἀντίον ἐλθών·
οὐ γὰρ κάρτεϊ κάλλος ἀνὰ κλόνον ἰσοφαρίζει.“
ὣς εἰπὼν κταμένοιο περικλυτὰ τεύχε' ἑλέσθαι
μήδετ' ἐπεσσύμενος· τοῦ δ' ἀντίος ἦλθε Μαχάων
χωόμενος Νιρῆος, ὅ οἱ σχεδὸν αἶσαν ἀνέτλη·
δουρὶ δέ μιν στονόεντι κατ' εὐρέος ἤλασεν ὤμου
δεξιτεροῦ, σύτο δ' αἷμα πολυσθενέος περ ἐόντος·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπόρουσεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
ἀλλ' ὥς τίς τε λέων ἢ ἄγριος οὔρεσι κάπρος
* * * * * *
μαίνετ' ἐνὶ μέσσοισιν, ἕως κ' ἐπιόντα δαμάσσῃ,
ὅς ῥά μιν οὔτασε πρῶτος ὑποφθάμενος δι' ὁμίλου·
τὰ φρονέων ἐπόρουσε Μαχάονι, καί ῥά μιν ὦκα
οὔτασεν ἐγχείῃ περιμήκεϊ τε στιβαρῇ τε
δεξιτερὸν κατὰ γλουτόν· ὃ δ' οὐκ ἀνεχάζετ' ὀπίσσω,
οὐδ' ἐπιόντ' ἀλέεινε, καὶ αἵματος ἐσσυμένοιο·
ἀλλ' ἄρα καρπαλίμως περιμήκεα λᾶαν ἀείρας
κάββαλε κὰκ κεφαλῆς μεγαθύμου Τηλεφίδαο·
τοῦ δὲ κόρυς στονόεντα φόνον καὶ κῆρ' ἀπάλαλκεν
ἐσσυμένως· ὃ δ' ἔπειτα κραταιῷ χώσατο φωτὶ
Εὐρύπυλος μᾶλλον, μέγα δ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ

---

386. Pierson. *verisimm.* p. 228 repetitum verbum, quo jam Pauw. offensus est, expulsurus *οὔτι ἀγαλλομένῳ* scripsit allato I, 575 sq. Sed Nireum quidem formam suam *jactasse* nusquam dictum: mortem effugere *studuisse* consentaneum est. Cfr. ad III, 152. Accedit, quod Piersoniano hiatus infertur Quinto vix tolerabilis.

388. *σχέτλιε* A, *σχέτλιος* ex c. Hermanni recepit Lehrs.: vid. ad III, 114.

389. *οὔτ' ἄρ* A; *οὐ γὰρ* C1, et idem emend. Pauw., recep. Tychs. Lehrs.; *οὐδ' ἄρ* Rhodom. legisse videtur *at* interpretatus.

391. *μήτ'* A, *μηδέ τ'* V, *μήδετ'* NV3E1, et ita emend. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; *ὦρτο* C1, *ὤρνυτ'* c. Brod., *μήτι'* Dausq.

392. *Νηρῆος* A: cfr. ad v. 372. — *ὅς* A et vulgo; *ὅ* ex emend. Hermanni *Orph.* 784 rec. Lehrs.

396. Post hunc v. lacunam esse hujus sententiae: *quem in montium recessibus multi venatores adoriuntur* bene perspexit Struv. min. *observatt.* p. 37.

401. *ὅδ'* A.

404. *κἀκκεφαλῆς* A; *κακκεφαλὴν* conj. Pauw. recep. Tychs. Lehrs., male. Nam et Homerus *θ*, 85. *ψ*, 156. *ω*, 317 et Quintus V, 505 tantum *κὰκ κεφαλῆς* dixere; neque ab hoc aliae similes locutiones absunt, ut *κατὰ κράατος* III, 333. 524. VI, 94; *κὰκ κορυφῆς* X, 266; *κατὰ — καρήνου* XIII, 334: cfr. I, 236. 743. III, 155. VI, 393. 545. 563. VIII, 165. XIII, 392. XIV, 582. Quamquam simili modo promiscue etiam quartum casum poni non ignoro, ut supra v. 401, infra 522. 588. 635: cfr. II, 403. III, 62. 239.

406. *ὅδ'* A.

407. *Εὐρύπυλος· μέγα δ' ἀσχαλόων* mutilo versu A et omnes codd.,

ὠκὺ διὰ στέρνοιο Μαχάονος ἤλασεν ἔγχος·
αἰχμὴ δ' αἱματόεσσα μετάφρενον ἄχρις ἵκανεν·
ἤριπε δ' ὡς ὅτε ταῦρος ὑπὸ γναθμοῖσι λέοντος·
ἀμφὶ δέ οἱ μελέεσσι μέγ' ἔβραχεν αἰόλα τεύχη·
Εὐρύπυλος δέ οἱ αἶψα πολύστονον εἰρύσατ' αἰχμὴν
ἐκ χροὸς οὐταμένοιο, καὶ εὐχόμενος μέγ' ἄϋτει·
„ἆ δείλ', οὔ νύ τοι ἦτορ ἀρηράμενον φρεσὶ πάμπαν
ἔπλετ', ὃς οὐτιδανός περ ἐὼν μέγ' ἀμείνονι φωτὶ
ἄντα κίες· τῷ καί σε κακὴ λάχε δαίμονος Αἶσα·
ἀλλὰ σοὶ ἔσσετ' ὄνειαρ, ὅτ' οἰωνοὶ δατέονται

---

nisi quod in C1 ad marg. *αἶψα* adscriptum. „Initio aliquid desideratur, *ἄγριον* vel *ἄσχετον*, aut *αἰνὰ μάλ', valde, majorem in modum;* vel tale quippiam." RHOD. Dausq. *Ε. μεγάλαυχος· ὃ δ' ἀ.*, Tychs. *ἥρως Ε. μ. δ' ἀ.* conjecit, postea tamen ut lenius praetulit *Ε. μεγάθυμος ἰδ' ἀ.* receptum etiam Lehrsio, particula male posita. Propter eandem causam improbandum quod in *emendatt.* p. 214 conjeci *Ε. πολὺ μᾶλλον ἰδ' ἀ.;* contra aut quod ibidem praeterea proposui *μᾶλλον ἔτ' Ε., μέγα δ' ἀ.* — vid. infra XIV, 216 — aut *Ε. μᾶλλον, μέγα δ' ἀ.* reponendum fuit; quorum hoc ut lenius praetuli. Alterum utrum a Quinto scriptum esse spoponderim. Eurypylus enim cum jam antea furore in Machaonem, a quo vulneratus esset, inflammaretur (v. 393—99), lapide insuper ictus *magis etiam* incenditur. Similia apud Epicos vix dici potest quam saepe occurrant. Aliquot locos indicare placet. Simplex *μᾶλλον* habes *Ε*, 208. *Θ*, 252. I, 585. *Μ*, 414. *Ξ*, 441. *Ο*, 380. 726. *Π*, 211. *Τ*, 16 *μ. ἔδυ χόλος.* *Φ*, 136 et *ι*, 480. *ρ*, 458. *σ*, 387 *χολώσατο κηρόθι μ.* *Ψ*, 418. 447. *Ω*, 222. 568. *α*, 89. *Β*, 334. *δ*, 419. *λ*, 208. *ο*, 198. *σ*, 162. *τ*, 117.; porro *ἔτι μ.* I, 678. *Ξ*, 97. 362. *β*, 202. *ι*, 13. *λ*, 214. *σ*, 88. 268. 347. *ψ*, 231, et *μᾶλλον ἔτ' α*, 322; tum *πολὺ μᾶλλον* I, 700. *Ψ*, 386. 429. Venio ad Quintum: ibi habes IV, 84 *νῦν μᾶλλον — μαχώμεθα δυσμενέεσσι;* II, 255 *καί ῥ' ἔτι μ. Μαίνετ' ἐπ' Ἀντιλόχῳ;* IX, 230 *ἔτι μ. Ἵππους ὀτρύνεσκεν·* ib. 284 *τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐς Ἄρεος ἔργον ὄρουσαν.* Omnium autem frequentissime Nonnus ejusmodi utitur aggerationibus sive per simplex *μᾶλλον* V, 539. VI, 81. XV, 249. 308. XVI, 65. 377. XVII, 133. XX, 53. XXIII, 252. XXVII, 95 XXIX, 8. 47. XXXI, 49. XXXIII, 155. XXXVI, 398. 465. XXXVII, 315. 434. XXXVIII, 97. XXXIX, 115. XL, 360. 566. XLI, 111. 420. XLVI, 309. 352. XLVII, 306. XLVIII, 665. 671. 676. — sive per *ἔτι μᾶλλον* XIX, 255. XXII, 290. XXXV, 107. XLII, 104. 353. — sive per *πολὺ μᾶλλον* II, 84. V, 586. VIII, 35. 89. XI, 150. 484. XVI, 182. XIX, 336. 344. XXX, 23. XL, 27. XLII, 211. XLVII, 302. XLVIII, 122. 469. — sive per *πλέον* XVI, 211. XXIX, 45. XXXI, 80. 126. XXXVII, 390. XXXVIII, 217. 347. XLII, 30. 31. 84. 158. 352. 354. XLIII, 12. XLIV, 283. XLVII, 35. 667. XLVIII, 12. 491. 492. Et haud scio an ex Epico quodam Apollod. I, 6 ipsa verba hauserit *ὡς δὲ ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ μᾶλλον χολωθεῖσα — γεννᾷ Τυφῶνα.*

410. *γναθμοῖο* A et vulgo; *γναθμοῖσι* ego emendavi: cfr. V, 392. IX, 244. XII, 492.

411. *δέ μιν* A; *δέ οἱ* C1, et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. probante Hermanno *Orph.* p. 806. At ne quis ex VIII, 408. XI, 153 *μελέεσσιν ἐπέβραχεν* conjiciat, *μελέεσσιν* ab *ἀμφί* aptum, *οἱ* solemni more additum est. — *αἴολα* A et vulgo; corr. Lehrs.

414. *δεῖλ'* Tychs. Lehrs. vitiose. — *οὐ* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 114.

417. *ἀλλά σοι* A et vulgo; correxi.

σάρκα τεὴν κταμένοιο κατὰ μόθον· ἦ ἔτ' ἐέλπῃ
νοστήσειν καὶ ἐμεῖο μένος καὶ χεῖρας ἀλύξειν;
ἐσσὶ μὲν ἰητήρ, μάλα δ' ἤπια φάρμακα οἶδας,
τοῖς πίσυνος τάχ' ἔολπας ὑπεκφυγέειν κακὸν ἦμαρ·
ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' αὐτὸς ἀπ' ἠνεμόεντος Ὀλύμπου
σεῖο πατὴρ τεὸν ἦτορ ἔτ' ἐκ θανάτοιο σαώσει,
οὐδ' εἴ τοι νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην καταχεύῃ."
ὣς φάτο· τὸν δ' ὅγε βαιὸν ἀναπνείων προσέειπεν·
„Εὐρύπυλ', οὐδ' ἄρα σοὶ πουλὺν χρόνον αἴσιμόν ἐστι
ζώειν, ἀλλὰ σοὶ ἄγχι παρίσταται οὐλομένη Κὴρ
Τρώιον ἂμ πεδίον, τῷ καὶ νῦν αἴσυλα ῥέξεις."
ὣς φάμενον λίπε θυμός· ἔβη δ' ἄφαρ Ἄϊδος εἴσω·
τὸν δὲ καὶ οὐκέτ' ἐόντα προσηύδα κύδιμος ἀνήρ·
„νῦν μὲν δὴ σύγε κεῖσο κατὰ χθονός· αὐτὰρ ἔγωγε
ὕστερον οὐκ ἀλέγω, εἰ καὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρος
σήμερον ἡμετέροισι πέλει λυγρός· οὔτι γὰρ ἄνδρες
ζώομεν ἤματα πάντα· πότμος δ' ἐπὶ πᾶσι τέτυκται."
ὣς εἰπὼν ὀνόταζε νέκυν· μέγα δ' ἴαχε Τεῦκρος,

---

418. *ἔτι ἔλπῃ* A et vulgo; *ἔτ' ἐέλπῃ* ex Hermanni correct. *Orph.* p. 745 rec. Lehrs.

419. *καὶ 'μεῖο* (sic!) A; *καὶ ἐμεῖο* VNV123E1a, et ita corr. Rhod.

421. *ἐώλπας* A et vulgo; *ἔολπας* ex correct. Spitzneri *observatt.* p. 218 rec. Lehrs.

422. *ἠερόεντος* A et vulgo; quod perperam *aerium* Olympum vertunt. Sed jure jam Pauwio vox dubia erat, qua distingui putabat Olympum coelestem in aëre ab Olympo in terra. Verum *ἠερόεις* ut apud Homerum ceterosque ita etiam apud Quintum *obscurum*, *tenebricosum* significat: vid. IV, 35. V, 95. VI, 264. VII, 300. XI, 377. XII, 450. XIII, 484. XIV, 466. 495. Pauw. *ἀστερόεντος* conjecit, quod semel legitur XIII, 483 de sidere, et etiam de Homerico *αἰγλήεντος* cogitasse videtur. Sed patet poëtam *ἠνεμόεντος* scripsisse: vid. VII, 562. XIV, 414. 422.

424. *εἴ τι* A, *εἴ τιν* E1, *εἴ τοι* C1, et ita corr. Rhod. — *ἀμβροσίῃ* V.

425. *τόνδ'* A.

426. *Εὐρύπυλε* A; corr. Rhod. — *σοι πολὺν* A, *σοὶ πουλὺν* VNV3C1a, et ita corr. Rhod., cujus alteram conjecturam *σοί γε πολὺν* rec. Tychs. Lehrs. Vid. *II*, 852 sq.

οὔ θην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

427. *ἀλλά σοι* A et vulgo; correxi.

428. *ἀμπεδίον* A et vulgo; corr. Lehrs. — *τῷ περ* A et vulgo (*τό περ* C1), quod emendavi secundum II, 86. 327. III, 644. VI, 416. VII, 568. IX, 387. XI, 294. XII, 245. XIII, 255. 382. 414. XIV, 147. 255. Et cfr. ad I, 506. — *ῥέξεις* A C1; corr. Rhod.

430. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo; correxi.

β α
431. *σὺ κεῖσο* A, *κεῖσο σύγε* C1; et *σύγε κεῖσο* emend. Rhod.

432. *καὶ εἰ* A et vulgo; corr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 160.

435. *οὔταζε* A et vulgo, quam inhumanitatem Pauw. recte judicat ab Eurypylo alienam, quae si ab illo admissa esset, clarius sine dubio ea res exposita foret. Inde nihil est quod quis provocet ad X, 371—75, ubi Hectoris corpus a ceteris Graecis cum irrisione laeditur. Non satis placet quod Pauwio in mentem venit *ὤθησε* vel *ὤθεσκε*,

ὡς ἴδεν ἐν κονίῃσι Μαχάονα· τοῦ γὰρ ἄπωθεν
εἱστήκει μάλα πάγχυ πονεύμενος· ἐν γὰρ ἔκειτο
δῆρις ἐνὶ μέσσοισιν· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ὀρώρει·
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀμέλησε δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγαυοῦ
Νιρῆός θ', ὃς κεῖτο παραυτόθι· τὸν δ' ἐνόησεν
ὕστερον ἀντιθέοιο Μαχάονος ἐν κονίῃσιν·
αἶψα δ' ὅγ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὰ βοήσας·
„ἔσσυσθ', Ἀργεῖοι, μηδ' εἴκετε δυσμενέεσσιν
ἐσσυμένοις· νῶιν γὰρ ἀάσπετον ἔσσετ' ὄνειδος,
αἴ κε Μαχάονα δῖον ἅμ' ἀντιθέῳ Νιρῆι
Τρῶες ἐρυσσάμενοι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέωνται·
ἀλλ' ἄγε δυσμενέεσσι μαχώμεθα πρόφρονι θυμῷ,
ὄφρα δαϊκταμένους εἰρύσσομεν ἠὲ καὶ αὐτοὶ
κείνοις ἀμφιθάνωμεν, ἐπεὶ θέμις ἀνδράσιν αὔτη·
* * * * * *
οἷσιν ἀμυνέμεναι, δηίοις μὴ κύρμα γενέσθαι·

---

quamquam quis *Π,* 863 afferre possit. Verum est quod Hermann. conjecit *ὀνόταζε* (cfr. Hesiod. *ἔ.* 258), quod verbum recte h. l. dici poterat de Eurypylo moribundi admonitionem acerbe respuente.

436. Pauw., quia hoc modo cadentem Machaonem videre non potuisset, *οὐ γὰρ ἄ.* conjecit, hiatu certe suspecto. Sed recte vulgata. Causa enim affertur, cur non prius animadverterit Machaonem pugnantem et Eurypylo succumbentem. Ea vero haec erat, quod non juxta eum, sed paullo remotius pugnabat.

437. *πάγχι* A; tacite corr. Rhod.

438. Rhod. conj. *ὄρουεν.* Non opus.

440. *Νηρῆος* A; em. Rhod., sed *τ'* Tychs. Lehrs., quod notat Spitzn. *observatt.* p. 96. — *παρ' αὐτόθι* A et vulgo; correxi. — *τόνδ'* A.

443. *ἔσσυτ'* A et cdd. Schowi, *ἔσσυτε* C1; „*ἔσσυσθ'* vel *ἵστασθ'*." RHOD. Utroque non contentus olim Spitzner. *mant.* p. 242 sq. *ὄρνυσθ'* ex Homero scripsit, verum sententia retractata *ἔσσυσθ'* multis epanalepseos exemplis defendit *observatt.* p. 77—79. — *ἐσσυμένοισι* et

444. *δυσμενέεσσιν* A E1 C et cdd. Schowi; mutato ordine locum sanavit Rhod., inepte vulgatam Pauwio et Dausquejo defendentibus. — *νῶϊ γὰρ ἄσπετον ἔ.* A et cdd. Schowi, *νῶϊν γ. ἄ. ἔ.* E1, *νῶϊ γὰρ ἔσσεται ἄσπετ' ὄ.* C12; em. Rhod.

445. *Νηρῆϊ* A.

446. *τρῷες ἐρυσάμενοι* A; corr. Tychs. — *ἀπονέονται* A; em. Rhod.

448. *εἰρύσομεν* A; corr. Tychs. — *ἦ ῥὰ καὶ* A; accentum tantum mutavit Tychs.; *ἠὲ καὶ* ex Quinti more emendavit Spitzn. *observatt.* p. 134 sq.

449. *ἀμφὶ θάνωμεν* A et vulgo; correxi. Post hunc versum vulgo nulla lacuna.

450. *μήδ' ἄλλοις* A et vulgo, quae cum praecedentibus connecti non posse jam Pauw. intellexit, male conjiciens *μὴ τ'* (sic!) vel *μὴ ἄλλοις.* Tychs., „subjectum," inquit, „mutatur. Esse debebat *μὴ ἄλλοις κύρμα γένωνται.*" Ego locum constitui secundum ea, quae in *emendatt.* p. 275 exposita sunt: „Neque quid *μηδέ* neque quid *ἄλλοις* sibi velit, explicari ulla ratione potest. Post *θέμις ἀνδράσιν αὔτη* interpungendum esse atque tum versum excidisse Hermanni est sententia, quam confirmatam alio loco II, 160 *θέμις νύ τοι ἀνδράσιν αὔτως* sine haesitatione amplectendam arbitror. Quum autem incertum sit quid versu omisso dictum fuerit, certa emendatione v. 450 restitui

οὐ γὰρ ἀνιδρωτί γε μετ᾽ ἀνδράσι κῦδος ἀέξει.“
ὣς ἄρ᾽ ἔφη· Δαναοῖσι δ᾽ ἄχος γένετ᾽· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοῖς
πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον ὑπ᾽ Ἄρεϊ δῃωθέντες
μαρναμένων ἑκάτερθεν· ἴση δ᾽ ἐπὶ δῆρις ὀρώρει.
ὀψὲ δ᾽ ἀδελφειοῖο φόνον στονόεντα νόησε
βλημένου ἐν κονίῃ Ποδαλείριος, οὕνεκα νηυσὶν
ἧστο παρ᾽ ὠκυπόροισι τετυμμένα δούρασι φωτῶν
ἕλκε᾽ ἀκειόμενος· περὶ δ᾽ ἔντεα δύσατο πάντα
θυμὸν ἀδελφειοῖο χολούμενος· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
σμερδαλέον στέρνοισιν ἀέξετο μαιμώωντι
ἐς πόλεμον στονόεντα· μέλαν δέ οἱ ἔζεεν αἷμα
λάβρον ὑπὸ κραδίῃ· τάχα δ᾽ ἔνθορε δυσμενέεσσι
χερσὶ θοῇσιν ἄκοντα τανυγλώχινα τινάσσων·
εἷλε δ᾽ ἄρ᾽ ἐσσυμένως Ἀγαμήστορος υἱέα δῖον
Κλεῖτον, ὃν ἠΰκομος Νύμφη τέκεν ἀμφὶ ῥεέθροις
Παρθενίου, ὅστ᾽ εἶσι διὰ χθονὸς ἠΰτ᾽ ἔλαιον
πόντον ἐπ᾽ Εὔξεινον προχέων καλλίρροον ὕδωρ·
ἄλλον δ᾽ ἀμφὶ κασιγνήτῳ κτάνε δήιον ἄνδρα
Λᾶσσον, ὃν ἀντίθεος Προνόη τέκεν ἀμφὶ ῥεέθροις

---

nequit. Fortasse tamen ejusmodi quid poëta dederat:

[*ἐσθλοῦ δ᾽ ἔστιν ἄνακτος ἀποκταμένοις ἐνὶ χάρμῃ*] *οἷσιν ἀμυνέμεναι, δηίοις μὴ κύρμα γενέσθαι.*

Cfr. *E*, 487 *μήπως — ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε*, coll. *P*, 151. 272.“ Cfr. Apoll. Rhod. III, 209, ubi legendum *ἣ γάρ σφι δίκη θεσμοῖο τέτυκται.*

451. „Non convenit *γὰρ* post legem dictam de suis defendendis: malim *οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἀνιδρωτί γε.*“ PAUW. Sed si talis lacuna, qualem ad v. antecedentem indicavi, hic subesse statuitur, eo melius hic versus quadrat, quoniam supra v. 444 sqq. dictum erat *magnum fore dedecus Achivis*, si Machaonem et Nireum Trojani abripuissent.

452. *ἆρ* A. — *γένετο* A; corr. Rhod.

455. *νόησεν* A et vulgo; correxi.

456. *κονίης* conj. Struv. min. *observv.* p. 19: sed vid. ad I, 621.

457. *τετυγμένα* A et vulgo; *τετυμμένα* emend. Bonit. p. 1238 et ante eum Spitzner. *observv.* p. 18, recepit Lehrs. — *δούρατι* A et vulgo; emendavi.

458. *ἕλκη* A et vulgo; correxi. — *ἀκειέμενος* A; tacite corr. Rhod. — Erat cum ex V, 354 suspicabar *δύσατο θύων*, quod sane Podalirio grassanti accommodatius esset.

460. *σμερδαλέοισι* A, *σμερδαλέοις* C1; *σμερδαλέη* em. Rhod., *σμερδαλέον* Pauw., quod commendatum Quinti usu jure recepit Tychs.: vid. II, 352. III, 37. 146. 510. VI, 202. 460. VII, 471. 500. VIII, 60. 68. 327. IX, 299. X, 63. XI, 153. 417. XIV, 455. — *στέρνεσσιν* C1.

464. *ἆρ* A. — *ἐγαμήστορος* AE1 C12; „scripsi *Ἀγαμήστορος*, *ε* initiali in *α* converso.“ RHOD.

465. *Κλῦτον* A; „forte *Κλῆτον.*“ RHOD. Sed in versione habet *Clitum*, unde *Κλεῖτον* recte Pauw. commendavit, recepit Tychs.

466. *ἔλασος* A, *ἔλασσος* C1; *ἔλαιον* in versione (*olei modo*) expressit Rhod., idemque Dausq. Brod. Pauw. data opera commendarunt, allatis *B*, 754; *Strab.* IX, p. 441 Cas. (p. 673 Alm.); *Plin.* N. H. IV, 8, sect. 15; *Lucan.* VI, 375 sq.

469. *ἀντίθεον* A et vulgo; *ἀντί-*

Νυμφαίου ποταμοῖο μάλα σχεδὸν εὐρέος ἄντρου,
ἄντρου θηητοῖο, τὸ δὴ φάτις ἔμμεναι αὐτῶν
ἱρὸν Νυμφάων, ὁπόσαι περὶ μακρὰ νέμονται
οὔρεα Παφλαγόνων καὶ ὅσαι περὶ βοτρυόεσσαν
ναίουσ' Ἡράκλειαν· ἔοικε δὲ κεῖνο θεοῖσιν
ἄντρον, ἐπεί ῥα τέτυκται ἀπειρέσιον μὲν ἰδέσθαι
λαΐνεον, ψυχρὸν δὲ διὰ σπέος ἔρχεται ὕδωρ
κρυστάλλῳ ἀτάλαντον, ἐνὶ μυχάτοισι δὲ πάντῃ
λαΐνεοι κρητῆρες ἐπὶ στυφελῇσι πέτρῃσιν
αἰζηῶν ὡς χερσὶ τετυγμένοι ἰνδάλλονται·
ἀμφ' αὐτοῖσι δὲ Πᾶνες ὁμῶς Νύμφαι τ' ἐρατειναὶ
ἱστοί τ' ἠλακάται τε καὶ ἄλλ' ὅσα τεχνήεντα
ἔργα πέλει θνητοῖσι, τὰ καὶ περὶ θαῦμα βροτοῖσιν
εἴδεται ἐρχομένοισιν ἔσω ἱεροῖο μυχοῖο·
τῷ ἔνι δοιαὶ ἔνεισι καταιβασίαι τ' ἄνοδοί τε,
ἣ μὲν πρὸς βορέαο τετραμμένη ἠχήεντος
πνοιάς, ἣ δὲ νότοιο καταντίον ὑγρὸν ἀέντος,

θεος, quod correxi *emendatt.* p. 214, jam Rhod. vertendo (*Diva Pronoë*) expressit.

470 sqq. Imitatus est locum nobilissimum V, 103—112. Quousque etiam illo tempore licentia spuria inveniendi progressa fuerit, haec Tychseni nota ostenderit: „prolixa, quamquam non ingrata antri nympharum descriptio aut insititia, aut a loco aliena est, nec epici carminis gravitati convenit.“

472. ἱερὸν A; corr. Rhod.

474. δ' ἐκεῖνο A et vulgo; δὲ κεῖνο corr. Hermann. *Orph.* p 696, recepit Lehrs.

477. πάντη Pauw. Tychs. Lehrs.

480. πάντες A; Πᾶνες em. Rhod. in versione, quod recep. Tychs. Lehrs. repugnante Pauwio, qui haud inficete suo quidem more, „an Πᾶνες,“ inquit, „legendum cum interprete? Non puto: nam quid Panes cum Nymphis? An ut operarentur una? Credo, si de re Venerea ageretur, eique incumbendum esset strenue. Eo enim Panum tendebat salacitas; quam ob causam illos etiam metuebant Nymphae.“ Hinc ipse πᾶσαι ὁμῶς male conjecit. Potius, quavis ratione si Panes essent exturbandi, πάντῃ ὁμῶς scribi posset. Verum Rhod. quin recte emendaverit dubitari vix potest. Panis enim statua cum Nympharum simulacris in hujusmodi antris conjuncta conspiciebatur: vid. *O. Mülleri Archaeol.* §. 387. 7. Hinc aliquis de uno Pane sermonem esse ratus Πάν τε μέσος v. μέσῳ seu simile quidpiam conjecerit. Sed a posterioribus plures Panes confictos esse satis constat: sufficit ad duodecim Panes, Πανὸς ἀρχεγόνου, duos, Mercurii filios, provocare, quos Nonn. XIV, 67—95 enumeravit. Ceterum hic quoque additis Panum Nympharumque simulacris Homericam descriptionem:

ἐν δ' ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι

adauctam esse sponte patet. Cfr. Nonn. VI, 132 sq.

482. πέρι Tychs. Lehrs.

484. τ' post καταιβασίαι om. A, add. Rhod.

485. τεταγμένη A et vulgo; τετραμμένη et ego scripsi in *emendatt.* p. 214 ex ε, 71. μ, 81. I, 184. IX, 501. X, 488. XIII, 484, et Spitzner. *observatt.* p. 136 sq.

486. προιὰς A, πνοιὰς E1 C1 (hic

τῇ θνητοὶ νίσσονται ὑπὸ σπέος εὐρὺ θεάων·
ἣ δ' ἑτέρη μακάρων πέλεται ὁδός, οὐδέ μιν ἄνδρες
ῥηιδίως πατέουσιν, ἐπεὶ χάος εὐρὺ τέτυκται
μέχρις ἐπ' Ἀϊδονῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον·
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσι πέλει θέμις εἰσοράασθαι.
* * * * * *
ἀμφὶ Μαχάονα δῖον ἰδ' Ἀγλαΐης κλυτὸν υἷα
μαρναμένων ἑκάτερθεν ἀπέφθιτο πουλὺς ὅμιλος·
ὀψὲ δὲ δὴ Δαναοί σφεας εἴρυσαν ἀθλήσαντες
πολλά περ· αἶψα δὲ νῆας ἐπὶ σφετέρας ἐκόμισσαν
παῦροι, ἐπεὶ πλεόνεσσι κακὴ περιπέπτατ' ὀϊζὺς
ἀργαλέου πολέμοιο· πόνῳ δ' ἐνέμιμνον ἀνάγκῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλοὶ ἐνεπλήσαντο κελαινὰς
κῆρας ἀν' αἱματόεντα καὶ ἀλγινόεντα κυδοιμόν,
δὴ τότ' ἄρ' Ἀργείων πολέες φύγον ἔνδοθι νηῶν,
ὅσσους Εὐρύπυλος μέγ' ἐπῴχετο πῆμα κυλίνδων·
παῦροι δ' ἀμφ' Αἴαντα καὶ Ἀτρέος υἷε κραταιὼ
μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· καὶ δὴ τάχα πάντες ὄλοντο
δυσμενέων παλάμῃσι περιστρωφῶντες ὁμίλῳ,
εἰ μὴ Ὀϊλέος υἱὸς ἐΰφρονα Πουλυδάμαντα

---

quidem e corr.), et ita em. Rhod.; Dausquejo *πρωνιὰς*, Brodaeo *πρώιος* seu *πρωίῃ* male tentantibus.

490. *Αἰδωνῆος* corr. Spitzner *l. c.* p. 137; sed vid. ad III, 15. — *βερέθρων* A; *βέρεθρον* em. Rhod. vertendo (*ad — barathrum*), recep. Tychs., probavit Spitzner. *l. c.*: cfr. ad I, 261.

492. *Μαχάονα κλυτὸν* A sine lacuna; *Μαχάονα δ' ἐσθλὸν* conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., quod, quamquam particula postposita ex V, 12. VI, 480 defendi posset, tamen vix probabile videtur. Hinc in *programm.* p. 30 hujuscemodi versum excidisse statui:

[*τῶν δ' ἄρ' ἔτ' ἐν πεδίῳ Τρώων Δαναῶν τ' ἐριθύμων*]
ἀμφὶ Μαχάονα κλειτὸν ἰδ' Ἀγλαΐης καλὸν υἷα,

κᾰλόν scilicet, quod ipsum Nireo optime conveniret epitheton, ex V, 530. VII, 440 defensurus. Verum nec *κλειτός* praeterea apud Quintum invenitur, et *κλυτὸν υἷα* propter V, 195. 256 mutare dubitavi. Hinc reposui, quod supra v. 445, infra VI, 14 legitur *Μ. δῖον*; cfr. V, 441 *ἀντιθέοιο Μαχάονος*. Apud alium autem scriptorem mutato ordine scribere satis fuisset: *μαρναμένων δ' ἑκάτερθεν — ὅμιλος Ἀμφὶ Μαχάονα* etc. Hermannus potius versum ita emendandum putat: *τῶν δ' αὖτ' ἀμφὶ Μαχάον' ἰδ' Ἀγλαΐης κλυτὸν υἷα.*

494. *Δαναοὶ σφέας* A; corr. Tychs.

495. *ἐκόμισαν* A; corr. Tychs.

496. *ἑτάροι* A „et cdd." TYCHS.; *παῦροι* em. Rhod. et Cant. *novv. lectt.* I, 7, p. 42 sq.

500. *δὴ τότε* A; *δὴ τότε γ'* corr. Tychs., *δή ῥα τότ'* Herm. *Orph.* p. 745 quod rec. Lehrs., *δὴ τότ' ἄρ'* ego scripsi cum Spitznero *observatt.* p. 268.

501. *κῦμα* A; *πῆμα* em. Rhod.

504. *περιστροφέοντες* A et vulgo; *περιστρωφῶντες* corr. Spitzner. *excursu ad Il.* XIX, p. LXXXIV et ante eum. Heyn. apud Tychs.

505. *εὔφρονα Πολυδάμαντα* A; utrumque tacite corr. Rhod.

ἔγχεϊ τύψε παρ' ὦμον ἀριστερὸν ἀγχόθι μαζοῦ·
ἐκ δέ οἱ αἷμ' ἐχύθη· ὃ δ' ἐχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω.
Δηίφοβον δ' οὔτησε περικλειτὸς Μενέλαος
δεξιτερὸν παρὰ μαζόν· ὃ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν.
ἔνθ' Ἀγαμέμνων δῖος ἐνήρατο πουλὺν ὅμιλον
πληθύος ἐξ ὀλοῆς· μετὰ δ' Αἴθικον ᾤχετο δῖον
θύων ἐγχείῃσιν· ὃ δ' εἰς ἑτάρους ἀλέεινε.
τοὺς δ' ὁπότ' Εὐρύπυλος λαοσσόος εἰσενόησε
χαζομένους ἅμα πάντας ἀπὸ στυγεροῖο κυδοιμοῦ,
αὐτίκα κάλλιπε λαόν, ὅσον κατὰ νῆας ἔλασσε,
καί ῥα θοῶς οἴμησεν ἐπ' Ἀτρέος υἷε κραταιὼ
παῖδά τε καρτερόθυμον Ὀϊλέος, ὃς περὶ μὲν θεῖν
ἔσκε θοός, περὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔνι φέρτατος ἦεν·
τοῖς ἔπι κραιπνὸν ὄρουσεν ἔχων περιμήκετον ἔγχος·
σὺν δέ οἱ ἦλθε Πάρις τε καὶ Αἰνείας ἐρίθυμος,
ὅς ῥα θοῶς Αἴαντα βάλεν περιμήκεϊ πέτρῃ
κὰκ κόρυθα κρατερήν· ὃ δ' ἄρ' ἐν κονίῃσι τανυσθεὶς
ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν, ἐπεί νύ οἱ αἴσιμον ἦμαρ
ἐν νόστῳ ἐτέτυκτο Καφηρίσιν ἀμφὶ πέτρῃσι·
καί ῥά μιν ἁρπάξαντες ἀρηίφιλοι θεράποντες
βαιὸν ἔτ' ἀμπνείοντα φέρον ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν.
καὶ τότ' ἄρ' οἰώθησαν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες

---

507. *ὅδ'* A.

508. *οὔτασε* A; „*οὔτησε* vel *οὔταζε.*" RHOD. Hoc rec. Tychs. Lehrs.; recipiendum erat illud. — *περικλυτὸς* A; corr. Rhod.

509. *ὅ δ'* A.

510. *ἀνδ'* A; „*ἔνθ' Ἀγαμέμνων* vel *καὶ δ'* vel *σὺν δ'*." RHOD. Primum recte rec. Tychs. — *ἐνήρατο* A et vulgo; correxi.

511. „*ἐξ ἄλλης* rectius." RHOD. Recte vulgatam vindicat Pauw.: „*ex multitudine noxia et exitiali*, hostium nempe, qui omnibus exitium parabant." Cfr. v. 528 *ὀλέθριος* — *ὅμιλος*.

512. *ὅ δ'* A.

513. *τούσδ'* A; corr. Tychs.

515. *ἔλασσεν* A et vulgo; correxi.

517. *περὶ πάντων* conj. Rhod., cui recte Pauw. adversatur, et *θοός*, quod quidem per se minime *currendo celerem*, sed omnino *velocem* denotat, sine alio adjuncto nihil dicere quod distinctionem inducat, et *περί* bis absolute positum esse monens. Si cui particulae *μέν* positura insolens videatur, cfr. ad IV, 445. Et vulgatam tuetur δ, 202 *περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν.*

518. *πέρι* Lehrs. — *ἐνιφέρτατος* A; *ἐνὶ φ.* Tychs.; *ἔνι φ.* corr. Spitzner. *mant.* p. 230, rec. Lehrs.

519. *κραιπνὸς* conj. Rhod., et sane ita III, 90 *κραιπνὸς ἀφίκετο.* Sed alterum non minus bonum, quamquam id ipsum praeterea non legitur, sed *κραιπνῶς* I, 603.

522. *κἀκκόρυθα* A; *κακκόρυθα* Tychs.; corr. Lehrs. — *ὅδ' ἄρ* A.

523. *κάπτυσεν* A, *κάπτυσσεν* C1; corr. Rhod.

524. *καφυρίσιν* A; tacite corr. Rhod.

526. *ἐμπνείοντα* A et vulgo; *ἀμπν.* corr. Struv., rec. Lehrs.; vid. ad III, 160.

527. *ἀγακλυτοὶ* A; corr. Rhod.

Ἀτρεΐδαι· περὶ δέ σφιν ὀλέθριος ἵσταθ' ὅμιλος
βαλλόντων ἑκάτερθεν, ὅ τι σθένε χερσὶν ἑλέσθαι·
οἳ μὲν γὰρ στονόεντα βέλη χέον, οἳ δέ νυ λᾶας,
ἄλλοι δ' αἰγανέας· τοὶ δ' ἐν μέσσοισιν ἐόντες
στρωφῶντ', εὖτε σύες μέσῳ ἕρκεϊ ἠὲ λέοντες
ἤματι τῷ, ὅτ' ἄνακτες ἀολλίσσωσ' ἀνθρώπους
ἀργαλέως τ' εἰλέωσι κακὸν τεύχοντες ὄλεθρον
θηρσὶν ὑπὸ κρατεροῖς, οἳ δ' ἕρκεος ἐντὸς ἐόντες
δμῶας δαρδάπτουσιν, ὅ τις σφίσιν ἐγγὺς ἵκηται·
ὣς οἵγ' ἐν μέσσοισιν ἐπεσσυμένους ἐδάϊζον.
ἀλλ' οὐδ' ὣς μένος εἶχον ἐελδόμενοί περ ἀλύξαι,
εἰ μὴ Τεῦκρος ἵκανε καὶ Ἰδομενεὺς ἐρίθυμος
Μηριόνης τε Θόας τε καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης,
οἵ ῥα πάρος φοβέοντο θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο,
καί κε φύγον κατὰ νῆας ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα,
εἰ μὴ ἄρ' Ἀτρείδῃσι περιδδείσαντες ἵκοντο
ἄντην Εὐρυπύλοιο· μάχη δ' ἀΐδηλος ἐτύχθη.
ἔνθα τότ' Αἰνείαο κατ' ἀσπίδος ἔγχος ἔρεισε
Τεῦκρος ἐϋμμελίης· τοῦ δ' οὐ χρόα καλὸν ἴαψεν·
ἤρκεσε γάρ οἱ πῆμα σάκος μέγα τετραβόειον·
ἀλλὰ καὶ ὣς δείσας ἀνεχάσσατο τυτθὸν ὀπίσσω.
Μηριόνης δ' ἐπόρουσεν ἀμύμονι Λαοφόωντι
Παιονίδῃ, τὸν ἐγείνατ' ἐϋπλόκαμος Κλεομήδη

---

528. *πὰρ* A et vulgo, quod Rhod. non recte vertit: *instatque eis perniciosus globus.* Potius cum Atridae pugnent circumventi a Trojanis undique irruentibus, quod apparet ex v. 531—37, *περὶ δέ* scribendum fuit.

529. *ὅ τ' ἔσθενε* A et vulgo, quod pronomen prorsus ab h. l. abhorrere dixi in *emendatt.* p. 215, ubi ex VII, 535 *πᾶν ὅ τι χερσὶν ἔηκεν* et XI, 423 *πᾶν ὅ τι οἱ παρέκυρσεν* — *βάλλεν* quod emendavi *ὅ τι σθένε*, jam Rhod. vertendo expressit: „*quodcunque* manibus comprehendi poterat.“

530. *λάας* A; tacite corr. Rhod.

531. *τόιδ'* A.

532. *ἠδὲ* A et vulgo; *ἠὲ* emend. Spitzner. *mant.* p. 154, rec. Lehrs.

533. *ἀολλίσσουσ'* A, *ἀολλίσσωσ'* corr. Rhod., rec. Lehrs.; *ἀολλίσωσ'* errore Tychs., quod notavit Spitzner. *mant.* p. 233.

534. *εἰλῶσι* A et vulgo, *ἰλῶσι* V; corr. Spitzner. *observatt.* p. 138.

535. Pauw., cum de bestiis agatur, quas trucidari velint reges a servis, *θηρσὶν ἐπὶ* conjecit, quam sententiam miror Spitznero *l. c.* probari potuisse, qui et ipse non cogitans nisi de *venatione* mortem bestiis, non servis inferendam fuisse existimat. Recte Tychs *comment. de Q. Sm.* I, §. 13 locum de feris et bestiariis in circo depugnantibus intellexit: cfr. *prolegg.* I, 1, §. 2. — *ὅιδ'* A.

536. *δμώων* conj. Pauw. — *ὅςτις* A, *ὅτις* C1; et ita corr. Rhod.

537. *ἐπεσσυμένως* A, emend. Rhod.

540. *τε* post *Θόας* om. A, add. E1 et Rhod.

544. *ἀρίδηλος* A et vulgo; *ἀΐδηλος* emend. Spitzner. *mant.* p. 235, rec. Lehrs.

546. *ἐϋμελίης* A, *ἐϋμμελίης* E1 C2; et ita corr. Pauw. — *δ' ὀχρόα* V.

Ἀξιοῦ ἀμφὶ ῥέεθρα· κίεν δ' ὅγ' ἐς Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶν ἀρηξέμεναι μετ' ἀμύμονος Ἀστεροπαίου·
τὸν δ' ἄρα Μηριόνης νύξ' ἔγχεϊ ὀκριόεντι
αἰδοίων ἐφύπερθε· θοῶς δέ οἱ εἴρυσεν αἰχμὴ
ἔγκατα· τοῦ δ' ὤκιστα ποτὶ ζόφον ἔσσυτο θυμός.
Αἴαντος δ' ἄρ' ἑταῖρος Ὀϊλιάδαο δαΐφρων
Ἀλκιμέδης ἐς ὅμιλον ἐϋσθενέων βάλε Τρώων·
ἧκε δ' ἐπευξάμενος δηίων ἐς φύλοπιν αἰνὴν
σφενδόνῃ ἀλγινόεντα λίθον· διὰ δ' ἔτρεσαν ἄνδρες
ῥοῖζον ὁμῶς καὶ λᾶα περιδδείσαντες ἰόντα·
τὸν δ' ὀλοὴ φέρε Μοῖρα ποτὶ θρασὺν ἡνιοχῆα
Πάμμονος Ἱππασίδην· τὸν δ' ἡνία χερσὶν ἔχοντα
πλῆξε κατὰ κροτάφοιο· θοῶς δέ μιν ἔκβαλε δίφρου
πρόσθεν ἑοῖο τροχοῖο· θοὸν δέ οἱ ἅρμα πεσόντος
λυγρὸν ἐπισσώτροισι δέμας διελίσσετ' ὀπίσσω

551. *ὅγ'* A, *ὅγε* C1; *ὅγ' ἐς* em. Rhod., rec. Tychs.

552. *τρωσὶν* A.

553. *τόνδ' ὅγε* A, *τὸν δ' ἄρα* C1; *τὸν τότε* conj. Rhod., quod ita tantum recte haberet, si ante illam de Laophoonte digressionem v. 550—52 jam dictum esset eum a Merione *interfectum* esse, quod hic tantum repeteretur. Vid. III, 431 *τὸν τότε — ὀλοφύρετο — Αἴας* coll. 427 *Αἴας — μέγα στενάχων ἐγεγώνει·* V, 631 *τόν ῥα τότ' εὐρυπέδοιο πυρῆς καθύπερθε βάλοντο* coll. 625 *ἤλεκτρόν τ' ἐπὶ τοῖσι* (scil. *ἀμφ' αὐτῷ θῆκαν*). X, 78, qui locus proxime accedere videatur, *τόν ῥα τότ' Αἰνείας — Νοσφίσατ' ἐκ θυμοῖο* coll. 74 *Αἰνείας — ἕλεν.* H. l. vero v. 549 praegresso *ἐπόρουσεν* cum eventu ejus impetus demonstrando novi quid adjiciatur, recte Tychs. *τὸν δ' ἄρα* praetulit. — *ὀκρυόεντι* A; *ὀκριόεντι* corr. Tychs.: vid. ad I, 259, ubi quam laudavi Gerhardi bonam observationem, *lectt. Apoll.* p. 85 legitur: p. 86 idem male contra Hermannum *ὀκρυόεντι* tuetur.

554. *αἰδίων* A; tacite corr. Rhod.

α
556. *δ' ἄρ* A. — *ὀϊλιδαο* C1. „*Ὀϊλειδαο* melius." RHOD. Mirum viro egregio hoc excidere potuisse.

557. *τρῴων* A.

558. *φίλοπιν* A; tacite corr. Rhod. — Pauw. ex more hunc et antecedentem versum ut tautologos ab auctore connecti non potuisse nugatur: libros discrepantes alios hunc alios illum habuisse.

560. *λάαν* A; *λᾶα* corr. Rhod.; *λᾶάν τε* male conj. Pauw.

561. *τόνδ'* A.

562. *τόνδ' ἄρ* A, *τὸν δ'* VE1; et ita emend. Pauw., cum Rhod. *τὸν ἄρ'* conjecisset. — „Pammon fuit inter filios Priami: *Ω*, 250." HEYN.

565. Vertit Rhod.: „et velox currus per corpus exsangue prolapsi canthis (suis) volvebatur *a tergo equorum properantium.*" Hoc qui vituperavit recteque *equis retro properantibus* (cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 226) vertendum esse monuit Struv. minor *emendatt.* p. 18 difficultatem invenire sibi visus est. „Quomodo vero," inquit, „aurigam, qui *ante* rotam conciderat, equi *retro* properantes canthis currus contundere potuerunt?" Inde ille, in quam emendationem jam Heyn. inciderat, scribendum conjecit *διελίσσετο π ρ ό σ σ ω* ἴ. ἱ. ad *Π*, 381. *M*, 274. *N*, 291. *Λ*, 615. Quint. VI, 108 provocans. Recte tamen habet vulgata. Auriga, *ante* pugnatorem stans, praeceps super *anteriorem* currus marginem *ante* rotam delabitur: equi ea re efferati *eo unde venerant in fugam se convertentes* (*ὀπίσσω ἱεμένων*) currum supra corpus ante

ἵππων ἱεμένων· θάνατος δέ μιν αἰνὸς ἔδαμνα
ἐσσυμένως μάστιγα καὶ ἡνία νόσφι λιπόντα·
Πάμμονι δ' ἔμπεσε πένθος· ἄφαρ δέ ἑ θῆκεν ἀνάγκη
ἄμφω καὶ βασιλῆα καὶ ἡνιοχεῖν θοὸν ἅρμα·
καί νύ κεν αὐτοῦ κῆρα καὶ ὕστατον ἦμαρ ἀνέτλη,
εἰ μή οἱ Τρώων τις ἀνὰ κλόνον αἱματόεντα
ἡνία δέξατο χερσὶ καὶ ἐξεσάωσεν ἄνακτα
ἤδη τειρόμενον δηίων ὀλοῇσι χέρεσσιν.
ἀντίθεον δ' Ἀκάμαντα καταντίον ἀΐσσοντα
Νέστορος ὄβριμος υἱὸς ὑπὲρ γόνυ δούρατι τύψεν·
ἕλκεϊ δ' οὐλομένῳ στυγερὰς ὑπεδύσατ' ἀνίας·
χάσσατο δ' ἐκ πολέμοιο· λίπεν δ' ἑτάροισι κυδοιμὸν
δακρυόεντ'· οὐ γάρ οἱ ἔτι πτολέμοιο μεμήλει.
καὶ τότε δὴ θεράπων ἐρικυδέος Εὐρυπύλοιο
τύψε Θόαντος ἑταῖρον Ἐχέμμονα * *
* * * ἀνὰ δηιοτῆτα
ὦμον τυτθὸν ἔνερθε· περὶ κραδίην δέ οἱ ἔγχος
ἷξεν ἀνιηρόν· σὺν δ' αἵματι κήκιεν ἱδρὼς

---

rotam jacens raptant. Praeterea Heyn. verbo *διελίσσετ'* offensus *διεδάσσατ'* conjectabat; sed neque illud improbandum: est enim quasi *divolvere*, i. e. volvendo dilaniare; et hoc non dicitur nisi de re, quae carptim in singulas particulas comminuitur.

568. *δ' ἔθηκεν* A, *δὲ ἔθηκεν* C1; *δέ ἑ θῆκεν* corr. Rhod. — *ἀνάγκη* tacite Rhod. scripsit: vid. ad v. sq.

569. *ἡνίοχον* A, quo retento, sed v. 568 *ἀνάγκη* scripto sane cum Rhod. vertendum est: „subito ipsi *necessitate flagitante* imposuit duplex munus et domini et aurigae *rapidus currus.*" Sed ei rationi a Quinti simplicitate alienae praestat Brodaei emendatio *ἡνιοχεῖν*, quam rec. Tychs. auctore Heynio.

571. *τρώων* A.

572. *ἐξεσάωσεν ὄλεθρον γρ. ἄνακτα* C2.

574. *ἀντίον* A, *ἀντιόων* VNV3, *ἀντόων* E1, *ἀντίον* (sed ex *ον* rubrica *α* factum) C1; *ἀντίθεον* emend. Rhod., rec. Tychs. — *κατ' ἀντίον* A; *καταντίον* VNV3 et ita Tychs.

575. *ὄμβριμος* A; corr. Tychs.

578. *δακρυόεντα* A; „primae dictioni adde apostrophum." RHOD.

580. *ἐχέμμονα δηϊοτῆτα* sine lacuna A; „forte *Ἐχαίμονα*. In ultima voce mendum est. Si cui *δηϊοτῆτι (in hostica acie)* non placet, legat *δηριόωντα*, quod saepe *τοῦ μάχεσθαι pugnandi* significatum habet, vel *δηϊόωντα* cum Brodaeo." RHOD. Pauw. *Ἐχέμμονα* allato *E*, 560 recte tuetur, *δηιοτῆτα* male defendit; Tychs. *δηϊοτῆτι* recepit, quod suo jure vituperat Bonit. p. 1235. Neque tamen ipsi res melius cessit, qui, „cum nomen proprium *Ἐχέμμονα* neque alibi inveniatur, neque apertam habeat derivationem," *ἑλὼν ἀνὰ δηιοτῆτα* conjecit; id quod restituit Lehrs. Cui jure contradixit Spitzner. *observatt.* p. 43, qui *δηριόωντα* commendavit. Verum id nec IV, 176 nec IV, 472 et VI, 287 satis defenditur. Patet hic quoque hujuscemodi quid intercidisse:

τύψε Θόαντος ἑταῖρον Ἐχέμμονα
[δουρὶ κραταιῷ
ἀντιόωντα βαλὼν ὀλοὴν]
ἀνὰ δηιοτῆτα.

Vid. I, 24. II, 409; — IV, 491. VI, 574. VII, 105. X, 148. XIII, 168. 216; — I, 255. VII, 668. XI, 27. XIII, 142.

582. *κίεν* A, *κίεν ἄρ'* C1; *κήκιεν* em. Rhod.; „vid. *ε*, 455." TYCHS.

ψυχρὸς ἀπὸ μελέων· καί μιν στρεφθέντα φέρεσθαι
εἰσοπίσω κατέμαρψε μέγα σθένος Εὐρυπύλοιο·
κόψε δέ οἱ θοὰ νεῦρα· πόδες δ' ἀέκοντες ἔμιμνον
αὐτοῦ, ὅπῃ μιν τύψε· λίπεν δέ μιν ἄμβροτος αἰών.
ἐσσυμένως δὲ Θόας νύξεν Πάριν ὀξέϊ δουρὶ
δεξιτερὸν κατὰ μηρόν· ὃ δ' ᾤχετο τυτθὸν ὀπίσσω
οἰσόμενος θοὰ τόξα, τά οἱ μετόπισθε λέλειπτο.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα λᾶαν, ὅσον σθένε, χερσὶν ἀείρας
κάββαλεν Εὐρυπύλοιο βραχίονα· τοῦ δὲ χαμᾶζε
κάππεσε λοίγιον ἔγχος· ἄφαρ δ' ἀνεχάσσατ' ὀπίσσω
οἰσέμεν ἐγχείην· τὴν γάρ τ' ἔχεν ἔκβαλε χειρός.
Ἀτρεῖδαι δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο.
τῷ δὲ θοῶς θεράποντες ἔβαν σχεδόν, οἵ οἱ ἔνεγκαν
ἀαγὲς δόρυ μακρόν, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσε·
δεξάμενος δ' ὅγε λαὸν ἐπῴχετο κάρτεϊ θύων,
κτείνων ὅν κε κίχῃσι, πολὺν δ' ὑπεδάμναθ' ὅμιλον.
ἔνθ' οὔτ' Ἀτρεῖδαι μένον ἔμπεδον οὔτε τις ἄλλος
ἀγχεμάχων Δαναῶν· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας
ἀργαλέον· πᾶσιν γὰρ ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσων
Εὐρύπυλος· μετόπισθε δ' ἐπισπόμενος κεράϊζε·
κέκλετο δ' αὖ Τρώεσσιν ἰδ' ἱπποδάμοις ἑτάροισιν·

---

583. *στραφέντα* A; corr. Rhod.
584. *εἰς ὀπίσω* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 139 sq.
585. *ἀκέοντες* A C12; „restitui *ἀέκοντες* pro *ἀκέοντες.*“ RHOD.
586. *ὅπῃ* Tychs. Lehrs.
588. *ὅδ'* A.
589. „Versus otiosus: mirum enim Paridem arcum, quo pugnare solet, reliquisse.“ TYCHS.
590. *δὲ* A, *δέ* (*νυ* suprascr.) C1; *δ' ἄρα* em. Rhod.
591. *χαμάζε* A et vulgo; correxi.
593. *γάρ ῥ'* A et vulgo; correxi. „*τὴν — χειρὸς*] Putidum hoc, ubi praecessit *τοῦ — ἔγχος*: sic solent scholastici. Contiguum *οἰσέμεν ἐγχείην* flaccescit etiam ita absolute. Interpres (Rhod.: *hastam novam* vertendo) de suo voculam addidit.“ PAUW. Judicium probavit Tychs. et Struv. minor *observv.* p. 35, expressit, quod mireris, Lehrs. uncinis versui circumdandis. Cfr. *N*, 168:

οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὅ οἱ κλισίῃσι λέλειπτο.

596. *ἀαγές τε* C1. — „Recte observat Pauw. primam syllabam brevem esse, quae hic producatur: cfr. *λ*, 575 *αἰὲν ἀαγές.* Produxit tamen Apoll. Rhod. III, 1251.“ TYCHS.
598. *κ' ἐκίχησε* A, *κε κίχησε* C12, quod recep. Tychs. Lehrs.; *κε κίχῃσι* em. Rhod., quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 38.
599. *οὔτε* A.
602. *ἐπεσσύμενος* A et vulgo; *ἐπισπόμενος* em. Bonit. p. 1235 ex I, 324. II, 353 sq. IX, 185, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 43 sq., recepit Lehrs.
603. *τρώεσσί θ' ἱπποδάμοις* A, *τρώεσσιν ἱπποδάμοις* C1 E1, *τρώεσσιν ἱπποδάμοις θ'* C2; *Τρώεσσι καὶ ἱπποδ.* conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed potius *Τρώεσσιν ἰδ' ἱπποδ.* scribendum dixi *emendatt.* p. 215. Vid. ad I, 529.

„ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες
τεύξωμεν Δαναοῖσι φόνον καὶ κῆρ' ἀΐδηλον,
οἳ δὴ νῦν μήλοισιν ἐοικότες ἀπονέονται
νῆας ἐπὶ σφετέρας· ἀλλὰ μνησώμεθα πάντες
ὑσμίνης ὀλοῆς, ἧς παιδόθεν ἴδμονές εἰμεν."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπόρουσαν ἀολλέες Ἀργείοισιν·
οἳ δὲ μέγα τρομέοντες ἀπ' ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
φεῦγον· τοὶ δ' ἐφέποντο κύνες ὣς ἀργιόδοντες
κεμμάσιν ἀγροτέρῃσιν ἀν' ἄγκεα μακρὰ καὶ ὕλην·
πολλοὺς δ' ἐν κονίῃσι βάλον μάλα περ μεμαῶτας
ἐκφυγέειν ὀλοοῖο φόνου στονόεσσαν ὁμοκλήν·
Εὐρύπυλος μὲν ἔπεφνεν ἀμύμονα Βουκολίωνα
Νῆσόν τε Χρόμιόν τε καὶ Ἄντιφον· οἳ δὲ Μυκήνην
ᾤκεον εὐκτέανον, τοὶ δ' ἐν Λακεδαίμονι ναῖον·
τοὺς ἄρ' ὅγ' ἐξενάριξεν ἀριγνώτους περ ἐόντας.
ἐκ δ' ἄρα πληθύος εἷλεν ἀάσπετα φῦλ' ἀνθρώπων,
ὅσσα μοι οὐ σθένος ἐστὶ λιλαιομένῳ περ ἀεῖσαι,
οὐδ' εἴ μοι στέρνοισι σιδήρεον ἦτορ ἐνείη.
Αἰνείας δὲ Φέρητα καὶ Ἀντίμαχον κατέπεφνεν
ἀμφοτέρους Κρήτηθεν ἅμ' Ἰδομενῆι κιόντας.
αὐτὰρ Ἀγήνωρ δῖος ἀμύμονα Μῶλον ἔπεφνεν,
ὅσπερ ἀπ' Ἄργεος ἦλθεν ὑπὸ Σθενέλῳ βασιλῆι·
τὸν βάλεν αἰγανέῃ νεοθηγέϊ πολλὸν ὀπίσσω
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο τυχὼν ὑπὸ νείατα κνήμης

---

604. εἰδ' A. — *θυμὸν ἕνα* A VNV123 C2, *θυμὸν ἐνὶ* C1; utrumque proposuit, cum vocula deesset in ed. Basil., Rhod. „*ἕνα* vel *ἐνί*." Prius recepit Tychs. improbante Spitznero *observatt.* p. 15; neque aut *N*, 487 aut Quinti XI, 366 defenditur. Recte Lehrs. *ἐνὶ* scripsit. — *βαλόντες* A et vulgo: vid. ad I, 217.

608. *ἴδμονες εἰμέν* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 232.

611. De *κύνες ὣς* cfr. Hermann. *Orph.* p. 700 et 714.

612. *ἐπ'* A et vulgo; *ἀν'* emend. Spitzner. *observatt.* p. 140 sq.

613. *μάλαπερ* A.

617. *ἀκτέανον* A; *εὐκτέανον* V12 a et ita em. Rhod. et Brod.

619. *ἄσπετα* A; corr. Pauw.

620. *ἔπι* A; em. Rhod. — Vid. B, 488—90 *πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι δέκα δὲ στόματ' εἶεν, Φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη;* quem locum, nisi apertiorem imitationem vitare voluisset, accuratius exprimere potuisse poëtam scribendo *στέρνοις χαλκήιον* vel *οὐδ' εἰ χάλκεον ἦτορ ἐμοὶ στήθεσσιν ἐνείη*, notavit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 86. Verum hoc; sed caesuram suam hic quoque praetulit. De locutione cfr. ad III, 75. Eundem Homeri locum respexit Nonn. XIII, 47 sqq.

622. *ἀντίθεον* sed *ἀντίμαχον* in marg. C2.

625. *ὅς ῥ' ἀπ'* A; em. Rhod. — *ὑπὸ βασιλεῖ σθενέλῳ* V.

δεξιτερῆς· αἰχμὴ δὲ διὰ πλατὺ νεῦρον ἔκερσεν
ἀντικρὺς ἱεμένη· παρὰ δ' ἔθρισεν ὀστέα φωτὸς
ἀργαλέως· ὀδύνῃ δὲ μίγη μόρος, ἔφθιτο δ' ἀνήρ.
ἔνθα Πάρις Μόσυνόν τ' ἔβαλεν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν
ἄμφω ἀδελφειούς, οἵτ' ἐκ Σαλαμῖνος ἵκοντο
Αἴαντος νήεσσι, καὶ οὐκέτι νόστον ἕλοντο·
τοῖσι δ' ἔπι Κλεόλαον ἐὺν θεράποντα Μέγητος
εἷλε βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
μάρψε κακή, καὶ θυμὸς ἀπέπτατο· τοῦ δὲ δαμέντος
ἔνδον ὑπὸ στέρνοισιν ἔτι κραδίη ἀλεγεινὴ
ταρφέα παλλομένη πτερόεν πελέμιξε βέλεμνον·
ἄλλον δ' ἰὸν ἀφῆκεν ἐπὶ θρασὺν Ἠετίωνα
ἐσσυμένως· τοῦ δ' αἶψα διὰ γναθμοῖο πέρησε
χαλκός· ὃ δ' ἐστονάχησε· μίγη δέ οἱ αἵματι δάκρυ.
ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος
Ἀργείων ἰληδὸν ἐπ' ἀλλήλοισι πεσόντων.
καί νύ κε δὴ τότε Τρῶες ἐνέπρησαν πυρὶ νῆας,
εἰ μὴ νὺξ ἐπόρουσε βαθύσκιον ἠέρ' ἄγουσα·
χάσσατο δ' Εὐρύπυλος, σὺν δ' ἄλλοι Τρώιοι υἷες
νηῶν βαιὸν ἄπωθε ποτὶ προχοὰς Σιμόεντος,
ἧχί περ αὖλιν ἔθεντο γεγηθότες· οἳ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι γοάασκον ἐπὶ ψαμάθοισι πεσόντες

629. *ἀντικρὺ* A et vulgo; *ἄντικρυς* conj. Rhod.; vulgatam tuetur Hermann. *Orph.* p. 745 sq.: vid. *proll.* II, 2, 10.
630. *δ' ἐμίγη* A et vulgo; correxi.
631. *ἂν δὲ* AC, *πρὸς δὲ* C1; ,,*ἔνθα* vel *σὺν δέ*.'' RHOD. Pauw. etiam *ἐν δὲ* conjecit. *Ἔνθα* Tychs. recte praetulit. — *Μόνυσόν* A et vulgo; *Μόνυλον* conj. Pauw.; *Μόσυνον* scripsit Lehrs., quem secutus sum.
633. *οὐκ ἔτι* A; corr. Tychs.
634. *ἐπὶ* A; corr. Tychs.
639. *ἆρ ἧκεν* A et vulgo, quamquam *ἀφῆκεν* jam Rhod. emendaverat.
641. *δὲ στονάχησε* A et vulgo; correxi.
644. *νύ κεν τότε* A; *νύ κεν ἐκ τότε* (*et ab eo tunc momento*) conj. Rhod., *νυ τότε Τρ. κεν* Dausq., quibus rectius Pauw. *νύ κε δὴ τότε* emendavit, quod rec. Tychs. Vid. II, 507. III, 366. VIII, 427. XI, 457. Hermann. olim *Orph.* p. 807 *νύ κέ οἱ τότε* conjecerat. — *τρῶες* A.
645. *βαθὺν ἠέρ'* AC2 (et ceteri cdd., ut videtur), *βαθὺν ἐπὶ ἠέρ'* C1; ,,*ἐπόρουσε θοὴ* vel *ἐπίρουσε βαθύσκιον*.'' RHOD. Prius recepit Tychs. neque quin scribi facile potuerit dubito (cfr. XIV, 627 *νυκτὶ θοῇ*, quam locutionem optime illustravit Buttmann *lexil.* II, p. 65); sed posteriorem et propter caesuram, et quia *βαθύσκιος ἤιεν ὕλη* III, 105 legitur, praetuli. Dausq. *βαθεῖαν ἐπ' ἠέρ'*, Brod. *βαθὺν περὶ ἠέρ'*, Pauw. *βαθίστην ἠέρ'* conjecerunt, infeliciter omnes.
646. *σύν δ'* A.
649. Pauw., cui *ἐπὶ ψαμάθοισι* non videbatur convenire cum *ἐνὶ νηυσίν* (,,an arena erat in navibus, in quam sese prosternerent?''), *ἐπὶ ψιάθοισι* (,,storeae, in quibus milites et socii navales cubabant'') conjecit. Vel Tychsenio imposuit, qui

πολλὰ μάλ' ἀχνύμενοι κταμένων ὕπερ, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν
πολλοὺς ἐν κονίῃσι μέλας ἐκιχήσατο πότμος.

ἐπὶ νηυσίν apud naves scripturus erat, postea tamen recte notavit *ἐνὶ νηυσίν* esse *inter naves.* Id exemplis probare supervacaneum.

650. *αὐτοῦ* A et vulgo. Sed quia minime eo loco, quo gemebant Achivi, h. e. in ipsa navium statione, mortui ceciderant, *αὐτῶν* scripsi in *emendatt.* p. 215.

651. „Et primos 42 versus libri sequentis continuo cum sexto conjungit. Sed post *ἄντευθεν* (VII, 42) repetit postremos 2 versus libri sexti *πολλὰ μάλ' — πότμος.* Lib. VII incipit *πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε* (43), ut appareat manifestum esse errorem." TYCHS.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ.

Ἦμος δ' οὐρανὸς ἄστρα κατέκρυφεν, ἔγρετο δ' ἠὼς
λαμπρὸν παμφανόωσα, κνέφας δ' ἀνεχάσσατο νυκτός,
δὴ τότ' ἀρήιοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων
οἳ μὲν ἔβαν προπάροιθε νεῶν κρατερὴν ἐπὶ δῆριν
ἀντίον Εὐρυπύλοιο μεμαότες, οἳ δ' ἀπάτερθεν
αὐτοῦ πὰρ νήεσσι Μαχάονα ταρχύσαντο
Νιρέα θ', ὃς μακάρεσσιν ἀειγενέεσσιν ἐῴκει
κάλλεΐ τ' ἀγλαΐῃ τε· βίῃ δ' οὐκ ἄλκιμος ἦεν·
οὐ γὰρ ἅμ' ἀνθρώποισι θεοὶ τελέουσιν ἅπαντα·
ἀλλ' ἐσθλῷ κακὸν ἄγχι παρίσταται ἔκ τινος αἴσης·
ὣς Νιρῆι ἄνακτι παρ' ἀγλαΐῃ ἐρατεινῇ
κεῖτ' ἀλαπαδνοσύνη· Δαναοὶ δέ οἱ οὐκ ἀμέλησαν,
ἀλλά ἑ ταρχύσαντο καὶ ὠδύραντ' ἐπὶ τύμβῳ,
ὅσσα Μαχάονα δῖον, ὃν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἀεὶ τίεσκον, ἐπεὶ πυκνὰ μήδεα ᾔδη
* * * * * *
ἀλλὰ καὶ ἀμφοτέροις αὐτὸν περὶ σῆμα βάλοντο.

---

3. *ἀρήιοι υἷες*] *ἀρηΐφιλον* V.

4. *πάροιθε* A, *—πάροιθε* C1 (*προ* superscr.); idem corr. Dausq.

7. *Νηρέα* A; corr. Rhod. vertendo.

11. *ὥς* A (*ut* Rhod.); corr. Tychs.

12. *δ' οὐκ* A; *δέ οἱ οὐκ* corr. Rhod., Pauwio *δέ οὗ οὐκ* male proponente.

14. *ἀθανάτοισιν μακάρεσσιν* V.

15. *τυκτὰ* A; „*κλυτὰ* aut *πυκνά.*" RHOD. Posterius ut Homericum praetulit Tychs., qui tamen et ipse *πυκιμήδεα* „scil. *πράγματα* h. e. *φάρμακα*" conjecit. Etenim jam Pauw. jure miratus est, cur de Machaonis in arte medendi peritia hic nihil dicatur. Ejus rei mentionem illaturus ego olim aut *ἐπεὶ ἄκε' ἤπια* aut *ἐπεὶ κλυτὰ φάρμακα* (coll. *Λ*, 741 et Quinto VI, 420) conjectabam. Sed jure has conjecturas repressit Hermannus, qui unum versum excidisse vidit, quo declarabatur, in sanandis aegris illa *πυκνὰ μήδεα* versata esse. Haec jam monui *emendatt.* p. 276. — *ᾔδει* A et vulgo, *ᾔδη* V: vid. ad III, 250.

16. *ἀλλὰ γὰρ* A et vulgo, quod Hermannus in *rec.* p. 262 monuit ferri non posse; nec alibi hae particulae apud Quintum conjunctae re-

καὶ τότ' ἄρ' ἐν πεδίῳ ἔτι μαίνετο λοίγιος Ἄρης·
ὦρτο δ' ἄρ' ἀμφοτέρωθε μέγας κόναβος καὶ ἀϋτὴ
ῥηγνυμένων λάεσσι καὶ ἐγχείῃσι βοειῶν·
καί ῥ' οἳ μὲν πονέοντο πολυκμήτῳ ὑπ' Ἄρηι·
νωλεμέως δ' ἄρ' ἄπαστος ἐδητύος ἐν κονίῃσι
κεῖτο μέγα στενάχων Ποδαλείριος· οὐδ' ὅγε σῆμα
λεῖπε κασιγνήτοιο· νόος δέ οἱ ὁρμαίνεσκε
χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἀνηλεγέως ἀπολέσθαι·
καί ῥ' ὁτὲ μὲν βάλε χεῖρας ἐπὶ ξίφος, ἄλλοτε δ' αὖτε
δίζετο φάρμακον αἰνόν· ἑοὶ δέ μιν εἶργον ἑταῖροι
πολλὰ παρηγορέοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγεν ἀνίης·
καί νύ κε θυμὸν ἑῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσιν ὄλεσσεν
ἐσθλοῦ ἀδελφειοῖο νεοκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
εἰ μὴ Νηλέος υἱὸς ἐπέκλυεν, οὐδ' ἀμέλησεν
αἰνῶς τειρομένοιο· κίχεν δέ μιν ἄλλοτε μέν που
ἐκχύμενον περὶ σῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἀμφὶ κάρῃ χεύοντα κόνιν καὶ στήθεα χερσὶ
θεινόμενον κρατερῇσι καὶ οὔνομα κικλήσκοντα
οἷο κασιγνήτοιο· περιστενάχοντο δ' ἄνακτα
δμῶες ὁμῶς ἑτάροισι· κακὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς·
καί ῥ' ὅγε μειλιχίοισι μέγ' ἀχνύμενον προσέειπεν·
„ἴσχεο λευγαλέοιο γόου καὶ πένθεος αἰνοῦ,

---

periuntur. Scripsit igitur *ἀλλ' ἄρ' ἐπ' ἀμφ.*, in qua conjectura displicent diversae praepositiones sociatae. Hinc *ἀλλὰ καὶ ἀμφ.* praetuli, quo quod v. 13 sq. dictum erat, magis etiam comprobatur. — *ταυτὸν* A et vulgo, quam formam jure Spitzner. *observatt.* p. 144 in *αὐτὸν* mutavit. Hermann. *l. c.* etiam *ἀμφοτέροισιν ὁμὸν* scribi potuisse notat; habetque id et a caesura et a I, 464. VII, 70. XII, 551 commendationem. Tamen nolui sine necessitate longius a vulgata discedere. Cfr. ad XIV, 402. — *πέρι* Tychs., sed *περὶ*, quod habet A, vindicat Spitzner. *l. c.* p. 143. — *σῆμ' ἐβάλοντο* A et vulgo; correxi: cfr. ad II, 589.

17. 18. *ἄρ* A bis. — *ἐπεμαίνετο* male conj. Pauw.

19. *βοείων* A; corr. Heyn.

21. *ἄρα* A; tacite corr. Rhod.

22. *πῆμα* A; em. Rhod.

23. *ὡρμαίνεσκε* A et vulgo; correxi.

26. Conjectabam olim *λάζετο*. Sed recte vulgata. Podalirius ut medicus secum gestat cistulam vel sarcinulam variis medicaminibus repletam, qua reclusa quaerit mortiferum venenum. Similiter Medeam depinxit Apoll. Rhod. III, 802 sqq. IV, 20—25. Inprimis consentit III, 807 *ἵετο δ' ἥγε φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα.*

28. *ὑπὸ* A et vulgo; *ὑπαὶ* corr. Rhod., rec. Lehrs.

33. *κάρῃ* A, *κάρη* ceterae editiones omnes errore.

35. *ἑοῖο* A; corr. Rhod.

36. *δμῶες σὺν* A; *δμῶες ὁμῶς* em. Rhod., rec. Tychs.; *σύν γ'* conj. Pauw.

38. *πόνου* AVNV123 et vulgo, quod qui defensum eat Tragicorum usum Quinto intulerit. Jam Rhod. „forte *γόου*.“ Quod recte recepit

ὦ τέκος· οὐ γὰρ ἔοικε περίφρονα φῶτα γεγῶτα
μύρεσθ' οἷα γυναῖκα παρ' οὐκέτ' ἐόντι πεσόντα·
οὐ γὰρ ἀναστήσεις μιν ἔτ' ἐς φάος, οὕνεκ' ἄϊστος
ψυχή οἱ πεπότηται ἐς ἠέρα, σῶμα δ' ἄνευθεν
πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε καὶ ὀστέα δέξατο γαῖα·
αὔτως δ', ὡς ἀνέθηλε, καὶ ἔφθιτο· τέτλαθι δ' ἄλγος
ἄσπετον, ὥσπερ ἔγωγε Μαχάονος οὔτι χερείω
παῖδ' ὀλέσας δηίοισιν ὑπ' ἀνδράσιν εὖ μὲν ἄκοντι
εὖ δὲ σαοφροσύνῃσι κεκασμένον· οὐδέ τις ἄλλος
αἰζηῶν φιλέεσκεν ἑὸν πατέρ' ὡς ἐμὲ κεῖνος,
κάτθανε δ' εἵνεκ' ἐμεῖο σαωσέμεναι μενεαίνων
ὃν πατέρ'· ἀλλά οἱ εἶθαρ ἀποκταμένοιο πάσασθαι
σῖτον ἔτλην καὶ ζωὸς ἔτ' ἠριγένειαν ἰδέσθαι,
εὖ εἰδώς, ὅτι πάντες ὁμὴν Ἀΐδαο κέλευθον
νισσόμεθ' ἄνθρωποι, πᾶσίν τ' ἐπὶ τέρματα κεῖται
λυγρὰ μόρου στονόεντος· ἔοικε δὲ θνητὸν ἐόντα
πάντα φέρειν, ὁπόσ' ἐσθλὰ διδοῖ θεὸς ἠδ' ἀλεγεινά."
ὣς φάθ'· ὃ δ' ἀχνύμενός μιν ἀμείβετο· τοῦ δ' ἀλεγεινὸν
ἔζεεν εἰσέτι δάκρυ καὶ ἀγλαὰ δεῦε γένεια·
„ὦ πάτερ, ἄσχετον ἄλγος ἐμὸν καταδάμναται ἦτορ
ἀμφὶ κασιγνήτοιο περίφρονος, ὅς μ' ἀτίταλλεν
οἰχομένοιο τοκῆος ἐς οὐρανὸν ὡς ἑὸν υἷα

Lehrs., commendatum a Spitznero *mant.* p. 235 sq. ex V, 599 *κορέσαντο γόου καὶ πένθεος αἰνοῦ.* Tuentur etiam III, 408. 519. 664. V, 607. VII, 636, ut alios locos omittam. Hinc patet quod Hermannus conjecit *πόθου* Quinti usui non convenire: semel enim de amatorio desiderio legitur X, 130. Quid quod II, 304, ubi quis mortuum desiderat, *ποθή* (etiam I, 244. 480 obvium), non *πόθος* scripsit. — Hic v. in C1 ab ead. m. ad marg. scriptus.

39. *γεγαῶτα* V.

40. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo; correxi.

44. Infeliciter olim tentabam *ἄνθος δ' ὥς;* nam v. 645 *ἔρνος ὅπως ἐρίθηλες ἀέξετο* alia est ratio. — *ἄλλως* A; „*quare interim toleres forti animo.*" RHOD.; *ἄλγος* emend. Heyn., rec. Tychs. Lehrs.

46. *ἄκοντα* AC2, *ἄκοντι* VNV123 C1E1a, et ita em. Rhod., recte: cfr. Ξ, 124 *κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς Ἐγχείῃ.* Pessime Pauw. *εὖ μὲν ἔχοντα* tentavit.

47. *σαοφροσύνης* A, *σαοφροσύνῃ* V, *σαοφροσύνῃσι* NV123a; et ita corr. Rhod.

48. *πατέρα* A; tacite corr. Rhod.

50. *ἀλλά οὐ* inepte Pauw.

52. *ἐς ὠμὴν* et in fine * AC2, *ἐς ὁμὴν* VNV123a, *ὁμω ες* C1 („*ὁμῶς* voluisse videtur." TYCHS.); *ὁμὴν* em. Rhod.

53. *νισσόμεθ', ἀνθρώποις* AC1 E1; em. Rhod.

57. *ἔζεεν* A et vulgo; *ἔρρεεν* ex aliis locis (II, 623. XII, 507. XIV, 269) conjecit Spitzner. *mant.* p. 236, quod rec. Lehrs. Verum gravissimo Podalirii dolori, quo ille inter singultus *θερμὰ δάκρυα χεύει*, accommodatissimum videtur *ἔζεε.* De eadem re bene dixit Apoll. Rhod. I, 275:

οὐδ' ἔχει ἐκφλῦξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ.

σφῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι καὶ ἰητήρια νούσων
ἐκ θυμοῖο δίδαξε· μιῇ δ' ἐνὶ δαιτὶ καὶ εὐνῇ
τερπόμεθα ξυνοῖσιν ἰαινόμενοι κτεάτεσσι·
τῷ μοι πένθος ἄλαστον ἐποίχεται· οὐδ' ἔτι κείνου
τεθναότος φάος ἐσθλὸν ἐέλδομαι εἰσοράασθαι.“
ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀκηχέμενον προσέειπε·
„πᾶσι μὲν ἀνθρώποισιν ἴσον κακὸν ὤπασε δαίμων
ὀρφανίην, πάντας δὲ καὶ ἡμέας αἶα καλύψει,
οὐ μὲν ἄρ' ἐκτελέσαντας ὁμὴν βιότοιο κέλευθον,
οὐδ' οἵην τις ἕκαστος ἐέλδεται, οὕνεχ' ὕπερθεν
ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται
μυρία, εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα· καὶ τὰ μὲν οὔτις

---

61. *ἰητῆρα* A; em. Rhod. Ut C1 *ἰητῆρα νόσων τε* habet, ita D. *ἰητῆρα νοσούντων* vel *νοσάων* conjicit. Par nobile fratrum!

64. *οὐδέ τι* A et vulgo; *οὐδ' ἔτι* scripsi ex emendatione Spitzneri *observatt.* p. 17.

65. *τεθνεότος* A et vulgo; *τεθνεῶτος* Lehrs.: vid. ad I, 821.

66. *προσέειπεν* A et vulgo; correxi.

67. *ἶσον* A; tacite corr. Rhod.

68. *ὀρφασίη* AC2, *ὀρφασίην* C1, *ὀρφανίην* V12a; „*ὀρφανίῃ* vel *ὀρφανίης,* id est: *orbitatis malo cuncti mortales aeque obnoxii sumus.* Si *ὀρφανίῃ* legatur, sensus est: *cunctis a Deo malum aliquod tribuitur, quod orbitati respondeat.*“ RHOD. Ex epica dictione accusativum praeferendum esse dixi in *emendatt.* p. 215 sq.

69. *ἐκτελέσαντες* A; corr. Rhod.

70. *εἰς ἥν τις* A; *ἥν εἷς τις* conj. Pauw., quod jam a Rhodomanno lectum esse ex interpretatione ejus *(nec quem unusquilibet sibi exoptat)* suspiceris. Receperunt Tychs. Lehrs., contra quos *emendatt.* p. 216 ita disputavi: „Nimium videtur apud Quintum *εἷς τις ἕκαστος*, quamquam nec ignoro jam Homerum (A, 144. cfr. Matthiae *gr. gr.* §. 487) *εἷς τις* dixisse, et Sophoclem Ant. 262 his ipsis verbis conjunctim usum esse scio:

εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος.

Ex A videtur commode erui posse: „*οἵην τις.*“ Id recepi aliis locis firmatum: vid. I, 88. II, 572. VII, 224. IX, 276.

71. *ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια* Pauw. cum ipse intellexerit sumpta esse ex σ, 228 (cfr. υ, 310), mirum quod *ἐσθλά τε καὶ ἀλεγεινά* male conjecit. Sciens autem *χέρεια* reliqui. — *θεῆς ἐνὶ* scripsit Lehrs., illud ex Bonitii — vid. ad v. sq. —, hoc ex Wernickii conjectura ad *Tryphiod.* p. 174.

72. *Μοίρης* A et vulgo; „hic *μοίρης* initio legebam *κατ' ἔλλειψιν* pro *ὑπὸ μοίραις.* At commodum effici sensum postmodo animadverti, si retento gignendi casu subintelligatur *ταμιεῖον* vel *σώρευμα* vel *φύραμα* aut simile. Et hanc lectionem ut illi praeferam adducit me hoc quod de fato deinceps loquens singulari numero utitur.“ RHOD. „Vel *Μοίρης* hic scriptum est elliptice pro *ὑπὸ Μοίρης* vel legendum detracta litera *Μοίρῃ.* Nam sententia requirit sine dubio: *a Parca in unum commixta.* Omnia tam bona quam mala ante Deorum genua reposita sunt in caelo, non seorsim singula, sed confuse cuncta, quae confusio facta a Parca et fato: apparet ex sequentibus *καὶ τὰ μὲν* etc. Una Parca omnia ex caelo demittit in terram, tam bona quam mala, quae antea miscuit et in unum conflavit pro arbitrio suo, eorum custodiam ita relinquens Diis, ut ante genua illorum jaceant ibique maneant, donec ea ex caelo demittat in terram non visa aut examinata a Diis sed occultata et sub-

δέρκεται ἀθανάτων, ἀλλ' ἀπροτίοπτα τέτυκται
ἀχλύϊ θεσπεσίῃ κεκαλυμμένα· τοῖς δ' ἐπὶ χεῖρας
οἴη Μοῖρα τίθησι καὶ οὐχ ὁρόωσ' ἀπ' Ὀλύμπου
ἐς γαῖαν προΐησι· τὰ δ' ἄλλυδις ἄλλα φέρονται

---

tracta eorum oculis atque examini. Quin et ipsa Parca, cum ea miscuerit semel, postea confuse demittit mixta, neque illa videt aut dirigit, sed ire et ferri sinit, quo velint casusque ducat.“ PAUW. Adscripsi haec, quia sententia loci in universum bene explicatur. De scriptura vero placet ea paullum immutata repetere, quae *emendatt.* p. 216 sq. exposita sunt: „Neque Rhodomanni aut Pauwi commenta ferri possunt, nec si quis memor participiorum passivorum, ubi substantivi vice funguntur, genitivo junctorum (cfr. Matth. §. 375. not. 1. Wund. ad Soph. Phil. v. 3) h. l. *Μοίρης* a *μεμιγμένα* pendere putaverit. Aliena enim talia ab Epicorum usu. Unica restat ratio, ut verba *ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια* jungenda sint cum *μοίρης* hoc sensu: *bona et mala sortis.* At vero et verborum collocatio repugnat neque placet ipsa constructio, cum et apud Homerum nihil ex istis verbis aptum sit. Neque cum *Bonitio* facere possum, qui refutata et Rhodomanni interpretatione et ea, qua quis *ὕπερθεν* cum *θεῶν* juncto vertere posset: *supra ipsos deos penes Parcam sortes hominum sunt*, cum et ex h. l. et ex XI, 272 sqq. conclusisset, sortes hominum non penes Deos esse, sed a sola Parca hominibus destinari, pro *θεῶν* p. 1226 scribendum censuit *θεῆς*. Id a Lehrsio receptum. At vero primum non credibile est plane immutatam esse illam ab Homero acceptam sententiam *θεῶν ἐν γούνασι κεῖται*, ita ut, quod ille de Diis praedicaverat, iisdem verbis ad solam Parcam referretur. Aliud enim est Nonn. II, 362:

— — — *ἔην δ' ἐνὶ γούνασι Νίκης*
σκῆπτρα Διὸς καὶ θῶκος ἀέθλια δηιοτῆτος.

Eadem est Spitzneri sententia *observatt.* p. 54. Quid quod ipse Quintus VI, 310 eandem formulam retinuit, qui locus Bonitium fugit:

ταῦτα μὲν ἀθανάτων ἐνὶ γούνασιν ἐστήρικται,
ὅσσε θάνῃ κατὰ δῆριν ὑπέρβιον ἠὲ σαωθῇ.

Quod autem Bonitio sortes penes Deos esse Quintus negare videtur, id satis jam refutatur iis, quae Pauw. explicavit. Sortes jacent quidem, ut Homerus dictitaverat, in genubus deorum, nec tamen ab his inter homines distribuuntur, sed a Parca. Scribendum igitur *μυρία γ' εἰς ἓν πάντα μεμιγμένα*: *sortes bonae et malae*, *innumerae*, *unum in cumulum commixtae.* Probavit hoc Hermann. *rec.* p. 269, nisi quod particula abjecta *μυρία, εἰς ἓν* scribendum monuit. Vid. *M*, 326 sq. *Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο, Μυρίαι,* Hes. *ἔ*. 100 *ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληνται.* Apoll. Rhod. I, 682 *ἄλλα δ' ὀπίσσω Μυρία δηιοτῆτος ὑπέρτερα πήματα μίμνει.* Gregor. Naz. I, 52 *μυρία δαίμων Λυσσήεις κακοεργὸς ἐμήσατο κέντρα μόροιο.* — In doctrina sua de caeca Parcae potestate explicanda, quam paullo aliter exposuit infra IX, 499 sqq., ante oculos habuisse videtur Homeri de duobus doliis Jovis in domo positis narrationem *Ω*, 527—33. Juvat etiam comparare Gregorii christianam nec tamen prorsus absimilem sapientiam I, 470—79. 566—77 pro fato Deum substituentis. Tantum 571—73 adscribo:

ἀλλὰ τὰ μὲν σοφίης μεγάλοις ἐνὶ βένθεσι κεῖται,
ὅσσα φέρει στρεπτοῖο βίου παιδεύματα θνητοῖς
ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια.

73. *ἀπροτίωπτα* A, *ἀπροτίοπτα* E1; et ita corr. Rhod., probavit Dorvill. ad *Chariton.* p. 257.

74. *τοῖς* A et vulgo; *τοῖς δ'* correxi *emendatt.* p. 217.

76. „Mira partitio fatorum: *alia* diis quoque ignota sunt et a Parca distribuuntur mortalibus, *alia* vero temere eveniunt. Itaque *τά τ'* puto esse: *illaque temere feruntur.*

πνοιῆς ὡς ἀνέμοιο· καὶ ἀνέρι πολλάκις ἐσθλῷ
ἀμφεχύθη μέγα πῆμα, λυγρῷ δ' ἐπικάππεσεν ὄλβος
* * * * * *
οὔτι ἑκών· ἀλαὸς δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισι·
τοὔνεκ' ἄρ' ἀσφαλέως οὐ νίσσεται, ἀλλὰ πόδεσσι
πυκνὰ ποτιπταίει· τρέπεται δέ οἱ αἰόλον ἴχνος

Si enim ad *τὰ μέν* v. 72 refero, nulla est adversativa in verbis v. 76 ratio." HEYN. Hoc ipsum falsum est. *Μέν* supra non ad solum *τά* pertinet, utrumque ut sit *alia*, sed ad totum membrum *Deorum* rationem continens, cui mutata constructione opponitur 74 sqq., quibus de *Parca* agitur. Vid. ad IV, 445. — *ἄλλῃ* A, *ἄλλη* C1; corr. Rhod.

77. *πνοιὴ* A; *πνοιῇ* Tychs. ex sua conjectura scripsit: „*quasi vento acta* i. e. *casu distributa*." Et mensura et sensu offensus Spitzner. *mant.* p. 237 *πνοιῇ ὁμῶς* ex *α*, 98. *β*, 148. *ε*, 46 conjecit *celeritatem* hic quoque exprimi ratus. Eum recte his verbis refutavit Bonit. *l. c.* p. 1225: „sed de *celeritate*, qua sortes hominum e caelo in terram mittuntur, prorsus non est sermo; agitur de *caecitate* fati, qua *temere* huc illuc ferantur, ita ut bona sors malo homini obtingat, mala bono et in universum *vitae conditio a virtute sejuncta sit: ἄλλος δὲ πέλει βίος ἀνθρώποισιν* v. 79. (De hac interpretatione vid. ad eum v.) Cui quidem *temeritati* flatum venti comparari posse Spitznerus argutius quam verius negat: profecto enim *idem ventus* semper eandem caeli regionem tenet, at *ventus in universum* admodum mutabilis est ac temere, ut videtur, modo ex hac modo ex illa caeli parte oritur. Quare quae temere feruntur, vario et mutabili venti flamini recte comparantur." Tum et ejus rei accuratius exprimendae et hiatus removendi causa ex IX, 503 *πνοίῃς* conjecit, quem accentus errorem acerbius notavit Spitzner. *observatt.* p. 54, quo loco frustra Bonitio contradicit. Hic idem olim in societate Graeca ex I, 572. III, 276. IV, 238. VI, 378. VII, 645. VIII, 338. 371. IX, 235 *πνοιῇ ὅπως* conjecerat, quod postea ipse jure rejecit.

78. *ἐπὶ κάππεσεν* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 192.

79. *οὔτοι* ex Rhod. conj. reposuit Tychs., iterum expulit Lehrs. Idem recte intellexit jungi non posse *λυγρῷ δ' ἐπικάππεσεν ὄλβος*, quemadmodum adhuc factum erat. Nam profecto *ὄλβος* cogitari non potest quasi res animata sensuque praedita, quae doleat, propterea quod homini scelerato contingat. Recte igitur lacunae signum post *ὄλβος* posuit, quamquam, qualia excidisse putaverit, addere omisit. Id ego breviter feci in *programm.* p. 30 versu interjecto:

[*ἥντινα δ' Αἶσα διδοῖ ἐπινίσσεται οἶμον ἕκαστος*]
οὔτι ἑκών.

Cfr. IX, 504 sqq., quem locum jam supra memoravi:

— *ἀγαθὸς δὲ κακῇ ἐνέκυρσε κελεύθῳ*
πολλάκις, οὐκ ἐσθλὸς δ' ἀγαθῇ· τὰς δ' οὔτ' ἀλέασθαι
οὔτ' ἄρ' ἑκών τις ἑλέσθαι ἐπιχθόνιος δύνατ' ἀνήρ. —

ἄλλος A et vulgo; „ita simpliciter friget." PAUW. Bonitianam interpretationem, quae ferri nequit, ad v. 77 adscripsi; *σκολιὸς* scripsit Lehrs. Sed recipiendam fuisse praeclaram Lobeckii ad Phryn. p. 632 emendationem *ἀλαὸς* jam dixi *emendatt.* p. 217: cfr. Apoll. Rhod. I, 298: *πήματα γάρ τ' ἀΐδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσι.*

81. *ποτὶ πταίει* A; corr. Rhod. cfr. Wern. *Tryphiod.* p. 280 sq. — *εἶδος* A et vulgo; *ἴχνος* scripsi et commendavi in *emendatt.* p. 217 sq. his verbis: „hic quid sibi velit *εἶδος* non perspicio. Vertit Rhodom.: „varieque ejus *species* alteratur, interdum in calamitatem lacrymosam, interdum vero in prosperitatem." Haec non satis intelligo. Et pertinere *οἱ* non ad vitam hominis, sed ad hominem ipsum ex antecedenti-

ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἰς ἀγαθόν· μερόπων δὲ πανόλβιος οὔτις ἐτύχθη
ἐς τέλος ἐξ ἀρχῆς· ἑτέρῳ δ' ἕτερ' ἀντιόωσι.
παῦρον δὲ ζώοντας ἐν ἄλγεσιν οὔτι ἔοικε
ζωέμεν * * * * *
* *ἔλπεο δ' αἰὲν ἀρείονα, μηδ' ἐπὶ λυγρῷ*
θυμὸν ἔχειν· καὶ γάρ ῥα πέλει φάτις ἀνθρώποισιν
ἐσθλὸν μὲν νίσσεσθαι ἐς οὐρανὸν ἄφθιτον αἰεί,
ἀργαλέον δὲ ποτὶ στυγερὸν ζόφον· ἔπλετο δ' ἄμφω
σεῖο κασιγνήτῳ· καὶ μείλιχος ἔσκε βροτοῖσι

---

bus et sequentibus apparet. Qui autem totum locum comparaverit hominesque dici reputaverit incerto gradu vacillare et saepe pedibus offendere, is non dubitabit quin illo in corrupto *εἶδος* lateat vox *gradus* vel *ingressionis* notione dicta. Quae restituitur scribendo *ἴχνος*." Id recepi, quamquam postea aliam cognovi *Heynii* conjecturam, cujus haec sunt verba: „*αἰόλον εἶδος* esset vultus, qui mutatur contristando et laetando, quod parum placet *ποτὶ πῆμα* et *εἰς ἀγαθόν*. Fortasse *ἦθος animi habitus, qui variat.*"

84. *ἐξαρχῆς* A; corr. Rhod.

85. *οὔτοι* Tychs. de metro frustra sollicitus, quod retinuit Lehrs. — Cur post hunc versum lacunae signa posuerim, jam *emendatt.* p. 218 his fere verbis demonstravi: „Vertit Rhodom.: „cum itaque homines exiguo tempore vivant, non par est *in moerore* vitam transigere, sed semper meliora *sperare*, nec *tristitiae animum deditum habere.*" Verum *ἄλγος* non *moeror* est, quem quis ipse animo concipit, sed aut *dolor corporis*, quo vexatur, aut *calamitas*, quae sorte ei immittitur. Inprimis huc pertinet locutio *ἐν ἄλγεσι* et similia: vid. *Ω*, 568. *η*, 212. Quint. I, 754. V, 459. XI, 326. XIII, 414. XIV, 431, et cfr. ad III, 455. Hinc patet lacunam esse ita fere explendam:

παῦρον δὲ ζώοντας ἐν ἄλγεσιν οὔτι ἔοικε
ζωέμεν [ἀργαλέως καὶ ἀπείριτα δάκρυα χεύειν.]

86. *ζωέμεν. ἔλπεαι δ' αἰὲν* A, ζ. *ἔλπεε δ' αἰὲν*, E1; „*ἔλπειν*. Et hic dubito." RHOD. Recepit Tychs. formam insolenter intransitivo sensu *spem habendi* positam ex librorum quorundam lectione *ἀέλποντες H*, 310 stabiliturus. Recte ei rei diffisus Heyn. haud meliorem conjecturam proposuit: *ἔλπεσθαι δὲ τἀρείονα*. Post Tychs. ipse *ἔλπεσθ' αἰὲν ἀρ.* mala versus modulatione conjecit. Ego olim *l. c.* cum *ζωέμεν* mutilato versui vindicassem, hunc emendandum putavi: *ἀλλ' αἰεὶ ἔλπεσθαι ἀρείονα*. Quod nunc rejeci et quia audacius videbatur, et quia *αἰεί* apud Quintum certe non ponitur ante vocalem: cfr. ad X, 233. Reposui igitur quod Hermann. *rec.* p. 269 emendavit: *ἔλπεο*. Post universalem admonitionem ad Podalirium solum orationem conversam esse ex sequentibus probabile fit. — „*ἐπὶ λυγρῷ θυμὸν ἔχειν* intelligo: *malis animum advertere, adversa cogitare.*" TYCHS. — *μήδ'* A et vulgo; correxi.

87. „Est fere, ac si ad Christianorum dogma auctor hic alluderet hactenus." PAUW.

88. *ἐσθλῶν* V.

89. *ποτὶ ζόφον* manco versu A,
ποτὶ ζόφον στυγερὸν C1 (with *β* above *ζόφον* and *α* above *στυγερὸν*), quod recepit Tychs.; Rhod. *ποτὶ ζόφον Ἄιδος*, Pauw. *ζόφον ἄπλετον* conjecit. — De versus modulatione cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 130. — *ἀργαλέων* et *ζόφων* V.

90. *εὐμείλιχος* A; *ὁ μείλιχος* Rhod., *μείλιχος* rectius Dausq., qui male praeterea *κευμείλιχος* tentabat.

καὶ πάϊς ἀθανάτοιο· θεῶν δ' ἐς φῦλον ὀΐω
κεῖνον ἀνελθέμεναι σφετέρου πατρὸς ἐννεσίῃσιν."
ὣς εἰπών μιν ἔγειρεν ἀπὸ χθονὸς οὐκ ἐθέλοντα
παρφάμενος μύθοισιν, ἄγεν δ' ἀπὸ σήματος αἰνοῦ
ἐντροπαλιζόμενον καὶ ἔτ' ἀργαλέα στενάχοντα·
ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο· πόνον δ' ἔχον ἄλλοι Ἀχαιοὶ
ἀργαλέον καὶ Τρῶες ὀρινομένου πολέμοιο.
Εὐρύπυλος δ' ἀτάλαντος ἀτειρέα θυμὸν Ἄρηι
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσι καὶ ἔγχεϊ μαιμώωντι
δάμνατο δήια φῦλα· νεκρῶν δ' ἐστείνετο γαῖα
κτεινομένων ἑκάτερθεν· ὃ δ' ἐν νεκύεσσι βεβηκὼς
μάρνατο θαρσαλέως πεπαλαγμένος αἵματι χεῖρας
καὶ πόδας· οὐδ' ἀπέληγεν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ·
ἀλλ' ὅγε Πηνέλεων κρατερόφρονα δουρὶ δάμασσεν
ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· ἀμφὶ δὲ πολλοὺς
ἔκτανεν· οὐδ' ὅγε χεῖρας ἀπέτρεπε δηιοτῆτος,
ἀλλ' ἕπετ' Ἀργείοισι χολούμενος, εὖτε πάροιθεν
ὄβριμος Ἡρακλέης Φολόης ἀνὰ μακρὰ κάρηνα
Κενταύροις ἐπόρουσεν ἐῷ μέγα κάρτεϊ θύων,
τοὺς ἅμα πάντας ἔπεφνε καὶ ὠκυτάτους περ ἐόντας
καὶ κρατεροὺς ὀλοοῦ τε δαήμονας ἰωχμοῖο·
ὣς ὅγ' ἐπασσύτερον Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
δάμνατ' ἐπεσσύμενος· τοὶ δ' ἰλαδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
ἀθρόοι ἐν κονίῃσι δεδουπότες ἐξεχέοντο.
ὣς δ' ὅτ' ἐπιβρίσαντος ἀπειρεσίου ποταμοῖο
ὄχθαι ἀποτμήγονται ἐπὶ ψαμμώδεϊ χώρῳ
μυρίαι ἀμφοτέρωθεν, ὃ δ' εἰς ἁλὸς ἔσσυται οἶδμα
παφλάζων ἀλεγεινὸν ἀνὰ ῥόον, ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κρημνοὶ ἐπικτυπέουσι, βρέμει δ' ἄρα μακρὰ ῥέεθρα
αἰὲν ἐρειπομένων, εἴκει δέ οἱ ἕρκεα πάντα·

---

94. *ἄγαν* A; corr. Rhod. — *πήματος* A; corr. Rhod.
95. Pauw. *ἀργαλέον*, sine causa.
97. *ὀρνυμένου* A; em. Rhod. Ne quis *ὀρνυμένου* commendet, cfr. II, 471. III, 582. X, 172. XIII, 481. XIV, 6. 612.
99. *θυμώωντι* V.
107. *ἔσπετ'* AE1C1 („codd. omnes." TYCHS.); „in secunda dictione σ facessere jussi." RHOD.
108. *ὄμβριμος* A; corr. Tychs.
111. *κρατεροῦ* A, *κρατεοὺς* E1; corr. Rhod.
116. *ψαμώδεϊ* A; „*ψαμμώδεϊ* vel *ψαμαθώδεϊ*." RHOD. „Istud lenius." TYCHS. Quamquam alterum legitur Apoll. Rhod. IV, 1376.
118. *ἀναρρόον* V. — *πάντη* Tychs. Lehrs.
120. *ἐρειπομένων*, quod referendum putabam ad *κρημνοὶ ἐπικτυπέουσι*, cum et languide additum mihi videretur, nec omnino quadrare, cum *perpetuo* fremat torrens, etiam cum non rupes in eum praecipitentur, scribendum conjiciebam *ἐ ρ ε υ γ ο μ έ ν ῳ.* Quod quin recte

ὣς ἄρα κύδιμοι υἷες ἐϋπτολέμων Ἀργείων
πολλοὶ ὑπ' Εὐρυπύλοιο κατήριπον ἐν κονίῃσι,
τοὺς κίχεν αἱματόεντα κατὰ μόθον· οἳ δ' ὑπάλυξαν,
ὅσσους ἐξεσάωσε ποδῶν μένος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
Πηνέλεων ἐρύσαντο δυσηχέος ἐξ ὁμάδοιο
νῆας ἐπὶ σφετέρας, καίπερ ποσὶ καρπαλίμοισι
κῆρας ἀλευόμενοι στυγερὰς καὶ ἀνηλέα πότμον·
πανσυδίῃ δ' ἔντοσθε νεῶν φύγον· οὐδέ τι θυμῷ
ἔσθενον Εὐρυπύλοιο καταντία δηριάασθαι,
οὕνεκ' ἄρα σφίσι φύζαν ὀϊζυρὴν ἐφέηκεν
Ἡρακλέης νίωνὸν ἀτειρέα πάμπαν ἀέξων.
οἳ δ' ἄρα τείχεος ἐντὸς ὑποπτώσσοντες ἔμιμνον,
αἶγες ὅπως ὑπὸ πρῶνα φοβεύμεναι αἰνὸν ἀήτην,
ὅστε φέρει νιφετόν τε πολὺν κρυερήν τε χάλαζαν
ψυχρὸν ἐπαΐσσων, ταὶ δ' ἐς νομὸν ἐσσύμεναί περ
ῥιπῆς οὔτι κατιθὺς ὑπερκύπτουσι κολώνης,
ἀλλ' ἄρα χεῖμα μένουσιν ὑπὸ σκέπας ἠδὲ φάραγγας
ἀγρόμεναι, θάμνοισι δ' ὑπὸ σκιεροῖσι νέμονται
ἰλαδόν, ὄφρ' ἀνέμοιο κακαὶ λήξωσιν ἄελλαι·
ὣς Δαναοὶ πύργοισιν ὑπὸ σφετέροισιν ἔμιμνον

---

eleganterque dici possit, nihil dubii est: cfr. I, 323. VI, 333. Verum alterum referendum illud ad ὄχθαι ἀποτμήγονται v. 116 comparationis gratia consulto positum est: vid. v. 122 πολλοὶ — κατήριπον ἐν κονίῃσι. Riparum partes, quae torrente avulsae ruunt, cum Graecis comparantur Eurypyli manu prostratis. Ceterum cfr. *II*, 390:

πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,

quo loco etiam μυρίαι v. 117 defenditur, quod olim mutaturus eram in μακραί.

122. ἐπ' A, ὑπ' VC12; et ita corr. Rhod.

127. ἀλευάμενοι conj. Rhod., quod miror. Tum enim mortem re vera ab illis evitatam esse diceret, qui tamen fugientes ab Eurypylo oppressi sunt. Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 231 sq.

128. πασσυδίῃ C1. — νηῶν A; corr. Rhod. — οὐδ' ἔτι conj. Spitzner. *observatt.* p. 17. Vid. ad II, 635.

134. ὅς γε conj. Pauw., quia τε sequatur!

135. ψυχρὸς A et vulgo; correxi.

136. κολῶνας (sic!) A; em. Rhod. cfr. VIII, 339.

138. ἀγρόμενοι A, ἀγρόμεναι e corr. C1; et ita corr. Rhod. — θάμνοισιν A et vulgo, commate post φάραγγας posito. Qua re cum membra comparationis non cohaererent, Rhod. φάραγγος conjecit, quod aptum esset ex θάμνοισιν — *et vallis sub umbrosis virgultis conglomeratae* —; idque rec. Lehrs. Sed ferri nequit propter particulam ἠδέ insolenter positam. Melius Canter. *novv. lectt.* I, 7, p. 43 μένουσαι, Hermannus ἐς δὲ φάραγγας conjecit. Verum illo admisso participia cumulantur, hoc importune hendiadys σκέπας ἠδὲ φάραγγας — idem enim duobus vocabulis notatur — divellitur. Hinc, quod simplicissimum videbatur, ἀγρόμεναι antecedentibus adnexo tum θάμνοισι δ' scripsi. Similis comparatio apud Tryphiod. v. 189—97 legitur.

Τηλέφου ὄβριμον υἷα μετεσσύμενον τρομέοντες.
αὐτὰρ ὃ νῆας ἔμελλε θοὰς καὶ λαὸν ὀλέσσειν,
εἰ μὴ Τριτογένεια θράσος βάλεν Ἀργείοισιν
ὀψέ περ· οἳ δ' ἄλληκτον ἀφ' ἕρκεος αἰπεινοῖο
δυσμενέας βάλλοντες ἀνιηροῖς βελέεσσι
κτεῖνον ἐπασσυτέρους· δεύοντο δὲ τείχεα λύθρῳ
λευγαλέῳ· στοναχὴ δὲ δαϊκταμένων πέλε φωτῶν.
αὔτως δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα δηριόωντο
Κήτειοι Τρῶές τε καὶ Ἀργεῖοι μενεχάρμαι,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθε νεῶν, ὁτὲ δ' ἀμφὶ μακεδνὸν
τεῖχος, ἐπεὶ πέλε μῶλος ἀάσχετος· ἀλλ' ἄρα καὶ ὣς
ἤματα δοιὰ φόνοιο καὶ ἀργαλέης ὑσμίνης
παύσανθ', οὕνεχ' ἵκανεν ἐς Εὐρύπυλον βασιλῆα
ἀγγελίη Δαναῶν, ὥς κεν πολέμοιο μεθέντες
πυρκαϊῇ δώωσι δαϊκταμένους ἐνὶ χάρμῃ·
αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ἐπίθησε, καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ
παυσάμενοι ἑκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο
ἐν κονίῃ ἐριπόντας· Ἀχαιοὶ δ' ἔξοχα πάντων
Πηνέλεων μύροντο· βάλον δ' ἐπὶ σῆμα θανόντι
εὐρὺ μάλ' ὑψηλόν τε καὶ ἐσσομένοις ἀρίδηλον·
πληθὺν δ' αὖτ' ἀπάνευθε δαϊκταμένων ἡρώων
θάψαν ἀκηχέμενοι μεγάλῳ περὶ πένθεϊ θυμὸν
πυρκαϊὴν ἅμα πᾶσι μίαν περινηήσαντες
καὶ τάφον· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ ἀπόπροθι Τρώιοι υἷες
τάρχυσαν κταμένους· ὀλοὴ δ' Ἔρις οὐκ ἀπέληγεν,
ἀλλ' ἔτ' ἐποτρύνεσκε θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο
ἀντιάαν δηίοισιν· ὃ δ' οὔπω χάζετο νηῶν,
ἀλλ' ἔμενεν Δαναοῖσι κακὴν ἐπὶ δῆριν ἀέξων.

---

141. *ὄμβριμον* (sic) A; casum tacite mutavit Rhod., formam corr. Tychs.

142. *αὐτὰρ* A, *αὐτὰρ καὶ* E1C12; *αὐτὰρ ὃ* em. Rhod.

144. *αἰπηνοῖο* AC2, *αἰπεινοῖο* E1C1; „pro *αἰπηνοῖο* reddidi genuinum.“ RHOD.

149. *μήτειοι* A, *Κήτειοι* VNV123 E1a; et ita corr. Rhod. — *τε* om. A, add. VNV123a et Rhod.

150. *ἀλλ' ὁτὲ* A, *ἄλλοτε* E1; et ita corr. Rhod.

151. *ἄσχετος* V.

152. *φόνοια* V.

153. *οὕνεκ' ἐκίχανεν* A, *οὕνεκ' ἐκίχανεν ἐς* E1C12; „*οὕνεχ' ἵκανεν ἐς* vel *ἐπ'*.“ RHOD. Prius, quod legitur VNV123, recte praetulit Tychs. — *Εὐρυπύλου* C1.

154. *ἀγγελίη Δαναῶν nuntius a Danais missus*. Vid. Spitzner. ad N, 252.

156. *αὐτὰρ "γ'* (sic) A.

158. *κονίῃ* A et vulgo; vid. ad I, 621.

163. *μίην* A et vulgo; *μίαν* corr. Spitzner. *observatt.* p. 216, rec. Lehrs.

164. *τάφρον* A, *τάφον* VNV123 E1C1a; et ita corr. Rhod.

168. *ἔπι* Tychs. Lehrs. Alterum vindicat Spitzner. *observatt.* 230.

τοὶ δ' ἐς Σκῦρον ἵκοντο μελαίνῃ νηὶ θέοντες·
εὗρον δ' υἷ' Ἀχιλῆος ἑοῦ προπάροιθε δόμοιο,
ἄλλοτε μὲν βελέεσσι καὶ ἐγχείῃσιν ἱέντα,
ἄλλοτε δ' αὖθ' ἵπποισι πονεύμενον ὠκυπόδεσσι·
γήθησαν δ' ἐσιδόντες ἀταρτηροῦ πολέμοιο
ἔργα μετοιχόμενον καίπερ μέγα τειρόμενον κῆρ
ἀμφὶ πατρὸς κταμένοιο· τὸ γὰρ τὸ πάροιθε πέπυστο·
αἶψα δέ οἱ κίον ἄντα τεθηπότες, οὕνεχ' ὁρῶντο
θαρσαλέῳ Ἀχιλῆι δέμας περικαλλὲς ὁμοῖον·
τοὺς δ' ἄρ' ὑποφθάμενος τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
„ὦ ξεῖνοι, μέγα χαίρετ' ἐμὸν ποτὶ δῶμα κιοντες·
εἴπατε δ' ὁππόθεν ἐστὲ καὶ οἵτινες, ἠδ' ὅ τι χρειὼ
ἤλθετ' ἔχοντες ἐμεῖο δι' οἴδματος ἀτρυγέτοιο."
ὣς ἔφατ' εἰρόμενος· ὃ δ' ἀμείβετο δῖος Ὀδυσσεύς·
„ἡμεῖς τοι φίλοι εἰμὲν ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος,
τῷ νύ σέ φασι τεκέσθαι ἐΰφρονα Δηιδάμειαν·
καὶ δ' αὐτοὶ τεὸν εἶδος ἐΐσκομεν ἀνέρι κείνῳ
πάμπαν· ὃ δ' ἀθανάτοισι πολυσθενέεσσιν ἐῴκει.
εἰμὶ δ' ἐγὼν Ἰθάκηθεν, ὃ δ' Ἄργεος ἱπποβότοιο,
εἴ ποτε Τυδείδαο δαΐφρονος οὔνομ' ἄκουσας,
ἢ καὶ Ὀδυσσῆος πυκιμήδεος, ὅς νύ τοι ἄγχι
αὐτὸς ἐγὼν ἕστηκα θεοπροπίης ἕνεκ' ἐλθών·
ἀλλ' ἐλέαιρε τάχιστα καὶ Ἀργείοις ἐπάμυνον
ἐλθὼν ἐς Τροίην· ὣς γὰρ τέλος ἔσσετ' ἄρηι.
καί τοι δῶρ' ὀπάσουσιν ἀάσπετα δῖοι Ἀχαιοί·
τεύχεα δ' αὐτὸς ἔγωγε τεοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο

---

171. *ἐόντα* A, *ἱέντα* VNV3E1; et ita em. Rhod., sed *ἵεντα* Tychs. Lehrs.; Pauw. primum inepte *ἐόντα* defendit cum voce *πονεύμενον* copulandum, tum *ἐνόντα* haud melius conjicit. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 851:
τοὺς δ' εὗρον παρὰ νηὶ σόλῳ ῥιπῇσί τ' ὀϊστῶν
τερπομένους.

173. *γήθησεν* V.

175. *προπάροιθε* A et vulgo; *τοπάροιθε* Lehrs.; vid. ad I, 759.

178. *τοίσδ'* A.

181. *ἤθετ'* E1. — *ἐμοῖο* A, *ἐμεῖο* E1; et ita corr. Rhod.

184. *νύ σε φασὶ* A et vulgo; correxi.

185. *καί δ'* A.

186. *ἀθανάτοισιν ἐϋσθενέεσσιν* A et vulgo, *ἀ. πολυσθενέεσσιν* V, quo recepto *ἀθανάτοισι* scripsi: vid. II, 205 *Τιτήνεσσι πολυσθενέεσσιν ἐοικώς*. Praeterea ad hiatum vitandum *πολυσθενής* ponitur III, 128 V, 603. VI, 21. 273. 394. VIII, 422. XI, 131. XIII, 191, ubi alioquin *ἐϋσθενής* — vid. ad IV, 340 — posuisset. Id adjectivum saepius quidem praegresso *ν* ephelcystico ponitur: IV, 44. 293. 454. VII, 186. XIII, 52. XIV, 633. Sed nullus horum locorum nostri similis est.

188. *ὄνομ'* A, *οὔνομ'* C1; et ita corr. Rhod.

189. *ὅς* A. — *σοι* A et vulgo; correxi.

190. *εἵνεκ'* A; corr. Rhod.

194. *ἐγὼ* A; em. Rhod.

δώσω, ἅπερ φορέων μέγα τέρψεαι· οὐ γὰρ ἔοικε
θνητῶν τεύχεσι κεῖνα, θεοῦ δέ που Ἄρεος ὅπλοις
ἶσα πέλει· πουλὺς δὲ περί σφισι πάμπαν ἄρηρε
χρυσὸς δαιδαλέοισι κεκασμένος, οἷσι καὶ αὐτὸς
Ἥφαιστος μέγα θυμὸν ἐν ἀθανάτοισιν ἰάνθη
τεύχων ἄμβροτα κεῖνα, τά σοι μέγα θαῦμα ἰδόντι
ἔσσεται, οὕνεκα γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
ἀμφὶ σάκος πεπόνηται ἀπειρεσίῳ περὶ κύκλῳ·
— — — — — —
ζῶα πέριξ ἤσκηνται ἐοικότα κινυμένοισι
— — — — — —
θαῦμα καὶ ἀθανάτοισι· βροτῶν δ᾽ οὐπώποτε τοῖα
οὔτε τις ἔδρακε πρόσθεν ἐν ἀνδράσιν οὔτ᾽ ἐφόρησεν,
εἰ μὴ σός γε πατήρ, τὸν ἶσον Διὶ τῖον Ἀχαιοὶ
πάντες, ἐγὼ δὲ μάλιστα φίλα φρονέων ἀγάπαζον·
καί οἱ ἀποκταμένοιο νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικα
πολλοῖς δυσμενέεσσιν ἀνηλέα πότμον ὀπάσσας·
τοὕνεκά μοι κείνοιο περικλυτὰ τεύχεα δῶκε
δῖα Θέτις· τὰ δ᾽ ἄρ᾽ αὖθις ἐελδόμενός περ ἔγωγε
δώσω προφρονέως, ὁπότ᾽ Ἴλιον εἰσαφίκηαι.
καί νύ σε καὶ Μενέλαος, ἐπὴν Πριάμοιο πόληα
πέρσαντες νήεσσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσωμεν,
αὐτίκα οἱ γαμβρὸν ποιήσεται, ἢν ἐθέλῃσθα,

---

196. *τεύχεα* A et vulgo; *τεύχεσι* em. Rhod. vertendo: *non enim conferenda sunt illa hominum armis.* Jure rec. Lehrs.

200. *τά σοι* A et vulgo; correxi. — *θαῦμ᾽ ἰδόντι* A; *θαῦμ᾽ ἐσιδόντι* et *θαῦμα ἰδόντι* in *addend.* Rhod.; posterius rec. Tychs.

203. Cum hic versus vulgo sine lacunae signis interponeretur, Pauw. verba non apte coagmentata esse advertens *δ᾽ ἤσκηνται* conjecit. Neque particula apto loco posita est, et plures versus non solum ante sed etiam post v. 203 excidisse videntur, quod probabile fit comparanti clipei Achillei descriptionem, quam supra V, 6—102 exhibuit. Quae *omnia* h. l. repetita esse quamquam verisimile non est, tamen merito suspiceris ab Ulyxe paullo plura Neoptolemi admirationi depingendo proposita esse, quam praeter terram et caelum et mare (v. 7—16) bestias tantum illic efformatas (v. 17—24). Certe pugnas et bellicum tumultum (v. 25—37) adumbratum fuisse certissimum videtur. Monui de ea re jam *emendatt.* p. 276 sq.

204. *οὔποτε* A, *οὐπώποτε* VNV3; et ita corr. Rhod.

205. *οὔτ᾽ ἐφόρησαν* A, *οὔτε φόρησεν* E1, *οὔτ᾽ ἐφόρησεν* VNV3; et ita corr. Rhod.

206. *σὸς πατὴρ, τὸν ἶσα δῖοι* et in fine * A, *σός [γε] πατὴρ τὸν ἴσ᾽ ἀθανάτοις* C1, *σὸς πατὴρ, τὸν ἴσα τίον δῖοι* C2, *σός γε πατὴρ τὸν ἴσον Διὶ* VNV3, et ita em. Rhod.; Brod. *σεῖο πατὴρ, τὸν ἴσως Διὶ*, Dausq. *σός γε πατὴρ, τὸν δῖοι τῖον Ἀ.* conjecit. — *τίον* A, *τίων* E1; corr. Tychs.

208. Pauw. hic quoque *καί οὐ!* — *ἀποκταμένου* V.

215. *οἱ* om. A; add. Rhod. —

ἀμφ' εὐεργεσίης· δώσει δέ τοι ἄσπετ' ἄγεσθαι
κτήματά τε χρυσόν τε μετ' ἠϋκόμοιο θυγατρός,
ὅσσ' ἐπέοικεν ἕπεσθαι ἐϋκτεάνῳ βασιλῆι."
ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
„εἰ μὲν δὴ καλέουσι θεοπροπίῃσιν Ἀχαιοί,
αὔριον αἶψα νεώμεθ' ἐπ' εὐρέα βένθεα πόντου,
ἤν τι φάος Δαναοῖσι λιλαιομένοισι γένωμαι·
νῦν δ' ἴομεν ποτὶ δώματ' ἐΰξεινόν τε τράπεζαν,
οἵην περ ξείνοισι θέμις παρατεκτήνασθαι·
ἀμφὶ δ' ἐμοῖο γάμοιο θεοῖς μετόπισθε μελήσει."
ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ'· οἱ δ' ἑσπόμενοι μέγα χαῖρον·
καί ῥ' ὅτε δὴ μέγα δῶμα κίον καὶ κάλλιμον αὐλήν,
εὗρον Δηιδάμειαν ἀκηχεμένην ἐνὶ θυμῷ
τηκομένην θ', ὡσεί τε χιὼν κατατήκετ' ὄρεσσιν
εὔρου ὑπὸ λιγέος καὶ ἀτειρέος ἠελίοιο·
ὣς ἥγε φθινύθεσκε δεδουπότος ἀνδρὸς ἀγαυοῦ·
καί μιν ἔτ' ἀχνυμένην περ ἀγακλειτοὶ βασιλῆες

ἤν κ' ἐθέλησθα A et vulgo; ἢν ἐθέλῃσθα corr. Spitzner. ad Δ, 353 et *observatt.* p. 145.

219. ὄμβριμος A; corr. Tychs.

224 sq. hoc modo confusi leguntur in A:

οἵην περ ξείνοιο γάμοιο θεοῖς μετόπισθε μελήσει *.

Id Rhod. de lacuna non cogitans hoc modo emendavit: ἥν περ ἔοικε· γάμου δὲ θεοῖς μ. μ. Multo pejus rem gesserunt ceteri interpretes, quorum Brod. καὶ περὶ, ξεῖνε, γάμοιο θ. μ. μ. imperite conjecit, Dausq. ἤ μοι ὑπὲρ ξείνοιο, γάμοιο θ. μ. μ. aut οἴη πὰρ ξείνοισι, γάμοιο θ. μ. μ. scribendo versum hypermetrum reliquit, Pauw. ad suum dittographiae remedium relapsus in aliis libris:

οἴη πάρ· κείνου δὲ γάμου μετόπισθε μελήσει

in aliis

οἴη πάρ νυ· γάμου δὲ θεοῖς μετόπισθε μελήσει

scriptum fuisse statuit. Locum ex VNV3CE1 redintegravit Tychs., ξείνοιο, quod in illis omnibus legitur, in ξείνοισι mutato. Praeterea ἐμεῖο CE1. *In C1 librarius lacunam detexit, sed sua farina ineptissime explevit:

οἵη περ ξείνοισιν πατρῴοις ἐπέοικεν,
δώρων δ' ἠδὲ γάμοιο θεοῖς μετόπισθε μελήσει.

„Post οἵη rasura, sine dubio τοῦ ν; ad marg. S ab ead. m." TYCHS. Idem monendi gratia adscripsit: „exemplum, quid valeant *conjecturae* in *lacunis*." Licet mihi vice versa respondere: „exemplum, quid valeant *lacunae* in *conjecturis*," et ad hunc similesque locos ablegare eos, si qui in defectibus eorumque rationibus detegendis nimis suspicando audacem me fuisse clamaverint.

226. μεγάλα χαῖρον V.

227. καὶ δὴ ὅτ' ἐς A et vulgo; qua in lectione insolentior et correptio et positura particulae δή offendit. Scripsi igitur ex VI, 7. 96, quorum locorum plane eadem est ratio atque hujus, καί ῥ' ὅτε δὴ omissa praepositione, qua etiam IX, 12. IX, 353. XIV, 419 carent. Scribi etiam poterat ἀλλ' ὅτε δὴ: vid. ad I, 120. — καὶ ante κάλλιμον om. A; add. Rhod.

230. ὑπαὶ A et vulgo, ὑπὸ V.

232. ἀγακλυτοὶ A, περ ἀγακλειτοὶ VNV123; et ita em. Rhod. Pauw. inepte et hic οἱ ἀγακλειτοὶ et initio ἐπαχνυμένην conjecit.

ἠσπάζοντ' ἐπέεσσι· πάϊς δέ οἱ ἐγγύθεν ἐλθὼν
μυθεῖτ' ἀτρεκέως γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου.
χρειὼ δ', ἥντιν' ἵκανον, ἐπέκρυφε μέχρις ἐς ἠώ,
ὄφρα μὴ ἀχνυμένην μιν ἕλῃ πολύδακρυς ἀνίη,
καί μιν ἀπεσσύμενον μάλα λισσομένη κατερύκῃ.
αἶψα δὲ δαῖτ' ἐπάσαντο καὶ ὕπνῳ θυμὸν ἴηναν
πάντες, ὅσοι Σκύροιο πέδον περιναιετάασκον
εἰναλίης, τὴν μακρὰ περιβρομέουσι θαλάσσης
κύματα ῥηγνυμένοιο πρὸς ἠόνας Αἰγαίοιο·
ἀλλ' οὐ Δηιδάμειαν ἐπήρατος ὕπνος ἔμαρπτεν
οὔνομα κερδαλέου μιμνησκομένην Ὀδυσῆος
ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος, οἵ ῥά μιν ἄμφω
εὖνιν ποιήσαντο φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
παρφάμενοι κείνοιο θρασὺν νόον, ὄφρ' ἀφίκηται
δήιον εἰς ἐνοπήν· τῷ δ' ἄτροπος ἤντετο Μοῖρα,
ἥ οἱ ὑπέκλασε νόστον, ἀπειρέσιον δ' ἄρα πένθος

---

233. *ἀσπάζοντ'* A cdd. et vulgo; corr. Spitzner. *mant.* p. 246.

234. De producta in quarto pede particula *καί* vid. Herm. *Orph.* p. 728. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 160. Wernick. *Tryphiod.* p. 255 sq. Wellauer. *ad Apoll. Rhod.* I, 20.

237. *ἐπεσσύμενον* A et vulgo; *ἀπεσσύμενον* scripsi ex I, 244. VIII, 255 coll. IX, 114 in *emendatt.* p. 219.

238. *ἴηναν* A et vulgo; correxi.

241. *ῥηγνύμενα* A; em. Rhod. — *ἠϊόνας* A, *ἠῶνας* E1; *ἠόνας* Dausq. Pauw., corr. Tychs.

242. *ἐπήρατον* A et vulgo; contra quam scripturam in *emendatt.* p. 219 hoc modo disputavi: „Quamquam quin omnino recte Deidamia dicatur *ἐπήρατος*, nihil dubito, h. l. tamen num ita dicta sit, quaeri potest. Etenim cum tantummodo sermo sit de sollicitudine, qua Deidamiae somnus abigitur, nulla causa est, ob quam ejus pulcritudo memoretur. Itaque poeta scripsisse videtur *ἐπήρατος*, quo epitheto eo aptius h. l. somnus insignitur, cum aeger describatur matris animus, quo nec per noctem quietis beneficio frui potuerit. Notae sunt Homericae formulae *γλυκύς, ἡδύς, ἀμβρόσιος ὕπνος.* Et similiter apud Nonn. XLVII, 346 *ὄνειρος ἐπήρατος* dicitur.“ Jam Tychsenium in eandem conjecturam incidisse postea cognovi. Nec quid ei opponi possit scio, nisi imitatio Homerica ex *Ω,* 679 sq.

ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν
ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν.

Sed ea apud Quintum importunum epitheton defendi non videtur.

243. *κερδαλέον* A; em. Rhod.

248. *οἱ* om. Basil., hinc diserte add. Rhod. — Quamquam versus immutatus in AVNV123E1C12 legitur, tamen Bonit. *l. c.* p. 1235, quia *κλάειν* ejusque composita apud Quintum semper ita usurpentur, ut frangendi imago recte adhiberi possit, ex *K,* 364. *Λ,* 468. Apoll. Rhod. IV, 328 *ἥ οἱ ὑπέτμαγε νόστον,* conjecit, quod rec. Lehrs. Quam conjecturam qui rejecit Spitzner. *observatt.* p. 44, aliam proposuit *ἥ οἱ ὑπέκλασεν ὀστέ'· ἀπειρέσιον* etc., ossa in pugna interfectorum telis saxisve infestis frangi pluribus locis demonstrans. Sed nec ipsa Parca hominum ossa confringere dici poterit, neque h. l., ubi *generalis* pereundi requiritur notio, tam *singularis* mortis ratio commemoranda erat. Jure igitur Hermann. *rec.* p. 260 Spitzneri conjecturam rejecit, in vulgata haud audaciorem inesse metaphoram quam *ξ,* 61 *ἥ*

πατρὶ πόρεν Πηλῆι καὶ αὐτῇ Δηιδαμείῃ·
τοὔνεκά μιν κατὰ θυμὸν ἀάσπετον ἄμφεχε δεῖμα
παιδὸς ἐπεσσυμένοιο ποτὶ πτολέμοιο κυδοιμόν,
μή οἱ λευγαλέῳ ἐπὶ πένθεϊ πένθος ἵκηται.
Ἠὼς δ' εἰσανέβη μέγαν οὐρανόν· οἳ δ' ἀπὸ λέκτρων
καρπαλίμως ὤρνυντο· νόησε δὲ Δηιδάμεια·
αἶψα δέ οἱ στέρνοισι περὶ πλατέεσσι χυθεῖσα
ἀργαλέως γοάασκεν ἐς αἰθέρα μακρὰ βοῶσα·
ἠΰτε βοῦς ἐν ὄρεσσιν ἀπειρέσιον μεμακυῖα
πόρτιν ἑὴν δίζηται ἐν ἄγκεσιν, ἀμφὶ δὲ μακραὶ
οὔρεος αἰπεινοῖο περιβρομέουσι κολῶναι·
ὣς ἄρα μυρομένης ἀμφίαχεν αἰπὺ μέλαθρον
πάντοθεν ἐκ μυχάτων, μέγα δ' ἀσχαλόωσ' ἀγόρευε·
„τέκνον, ποῖ δὴ νῦν σοὶ ἐΰς νόος ἐκπεπότηται
Ἴλιον ἐς πολύδακρυ μετὰ ξείνοισιν ἕπεσθαι,
ἧχι πολεῖς ὀλέκονται ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης

γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν monens. Ipse in *conjectann. ad Apoll. Rhod.* p. 6 similem ex eo poeta locum attuli male adhuc intellectum III, 306 sq. *ἠέ τις ἄτη Σινομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν*, ubi ex antecedente participio vox *κέλευθον* vel *νόστον* ad verbum illud elicienda est. Neque video, cur *reditus* per se dici nequeat *abrumpi*, cum viae stratae pontisve insit notio, quibus rebus recte illud verbum applices.

254. *ὄρνυντο* A et vulgo; *ὤρνυντο* corr. Spitzner. *mant.* p. 246. — Post hoc verbum lacunam esse statuit Struvius minor *observatt.* p. 37 sq.: „quum haec nondum a filio accepisset (cfr. v. 235 sqq.), eum cum heroibus Trojam esse profecturum, nulla fuit causa, cur, simulac heroes et filius de lecto surrexerunt, lacrymabunda hunc amplecteretur et de profectione reprehenderet. Haec me movent, ut credam post *ὤρνυντο* lacunam esse unius vel plurium versuum, quorum sensus hic fere erat: *Filius autem Achillis clam omnia ad iter faciendum adornavit.*“ At vero mater per totam noctem anxia et quid consilii sit heroibus, jam ante divinans (cfr. v. 242—52), statim ubi illi primo mane surgunt, metum suum haud vanum esse *sentit.* — Ceterum vix dubito quin ante oculos habuerit his et sequentibus Iasonem a matre frustra retentum apud Apoll. Rhod. I, 268—305.

255. *δ' ἐνὶ* A; *δ' ἄρα* fortasse Rhod. legit vertendo: *confestim igitur; δ' υἱοῦ* Pauw. conj., rec. Tychs. Lehrs., quam mensuram recte a Quinto alienam judicat Struv. *l. c.* p. 37. Idem quod conjecit *δέ οἱ* ego quoque jam dudum reposueram. — *πλατύεσσι* A; corr. Rhod.

258. *πόρτιν ὅτ'* (sic!) *ἣν* inepte conj. Pauw. — *μακρὰ* A et vulgo; *μακραὶ* V: vid. ad III, 511.

259. *αἰπειοῖο* A, *ἐπεινοῖο* V, *αἰ- ν πεοῖο* C1, *αἰπεινοῖο* NV123; et ita corr. Rhod. — *περιβρομέωσι* male conj. Pauw.

261. *πυμάτων* A et vulgo; *μυχάτων*, quod jam Rhod. legisse videtur („ex *penetralibus*“), em. Bonit. *l. c.* p. 1235 ex VI, 477. XIII, 385. Apoll. Rh. I, 170. IV, 630. Addere poterat ex eodem II, 398. IV, 596. 1243. 1625. 1698.

262. *σοι* A et vulgo; correxi.

263. *πολύδακρυν* AE1; tacite corr. Rhod.

264. *ὀλέκοντο* A et vulgo; quo hiatu recte rejecto Hermann. *Orph.* p. 746 conj. *ὀλέκοντο κατ' ἀργα-*

καίπερ ἐπιστάμενοι πόλεμον καὶ ἀεικέα χάρμην;
νῦν δὲ σὺ μὲν νέος ἐσσὶ καὶ οὔπω δήια ἔργα
οἶδας, ἅτ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἦμαρ·
ἀλλὰ σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἑοῖς δ' ἐνὶ μίμνε δόμοισι,
μή δή μοι Τροίηθε κακὴ φάτις οὖαθ' ἵκηται
σεῖο καταφθιμένοιο κατὰ μόθον· οὐ γὰρ ὀΐω
ἐλθέμεναί σ' ἔτι δεῦρο μετάτροπον ἐξ ὁμάδοιο·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ πατὴρ τεὸς ἔκφυγε κῆρ' ἀΐδηλον,
ἀλλ' ἐδάμη κατὰ δῆριν, ὅπερ καὶ σεῖο καὶ ἄλλων
ἡρώων προφέρεσκε, θεά δέ οἱ ἔπλετο μήτηρ,
τῶνδε δολοφροσύνῃ καὶ μήδεσιν, οἵ σε καὶ αὐτὸν
δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν ἐποτρύνουσι νέεσθαι·
τοὔνεκ' ἐγὼ δείδοικα περὶ κραδίῃ τρομέουσα,
μή μοι καὶ σέο, τέκνον, ἀποφθιμένοιο πέληται
εὖνιν καλλειφθεῖσαν ἀεικέα πήματα πάσχειν·
οὐ γάρ πώ τι γυναικὶ κακώτερον ἄλγος ἔπεισιν,
ἢ ὅτε παῖδες ὄλωνται ἀποφθιμένοιο καὶ ἀνδρός,
χηρωθῇ δὲ μέλαθρον ὑπ' ἀργαλέου θανάτοιο·
αὐτίκα γὰρ περὶ φῶτες ἀποτμήγουσιν ἀρούρας,
κείρουσιν δέ τε πάντα καὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας·
τοὔνεκ' ἄρ' οὔ τι τέτυκται ὀϊζυρώτερον ἄλλο

λέας ὑσμίνας, quod rec. Lehrs. Multo facilius est et matri *praesentem* rerum statum apud animum reputanti melius convenit *ὀλέκονται*. Cfr. X, 95 *ὀλέεσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο*.

267. *ἀλάλκουσι* A; corr. Tychs.

271. *ὀδάδαιο* V.

275. Jam Pauw. de hoc versu dubitavit his verbis: „haec non stant suo loco et cum *ἐδάμη κατὰ δῆριν* juncta duritiem quoque habent.“ Eadem est sententia *Struvii l. c.* p. 38, qui insuper haec addit: „Ipsa quoque sententia est perversa. Dolis Ulyxis et Diomedis non interfectus est in bello Achilles, sed tantum commotus, ut cum iis Trojam proficisceretur; cfr. supra v. 246 ipsius Deidamiae verba. Quibus de causis non possum non credere, post v. 274 lacunam esse unius vel fortasse complurium versuum, quibus Deidamia filio profecturo narravit, quomodo Ulyxes et Diomedes 'patrem olim e domo in bellum abduxissent. Hanc sententiam eo distinctius a matre expressam esse veri est simile, quum putare deberet, fore ut infelici patris exemplo filius ab itinere absterreretur.“ Sunt haec, fateor, probabiliter disputata, praesertim apud Quintum. Tamen a me impetrare non potui, ut defectus signa h. l. figerem. Aptissimum enim mihi videbatur, ut Deidamia, postquam demonstratura belli inevitabile periculum vel Achillem fortissimum in eo occubuisse dixit, statim illorum dolis et astutia factum esse adjiciat, injusta sed pia ira *caedis auctores* nominans eos, a quibus in *bellum et caedem* abductus est.

277. *δέδοικα* A, *δείδοικα* V12 C1 (e corr.); et ita corr. Rhod.

278. *σεῖο* A, *σέο* C1 (e corr.); et ita corr. Rhod. „*σέο* vel *σεῦ*.“

279. *καλλιφθεῖσαν* A, *καλλειφθεῖσαν* sed al. m. in *καλλιφθεῖσαν* mutatum V; tacite corr. Rhod.

281. *ὄλονται* V.

283. *πέρι* A et vulgo; correxi.

285. *οἵνεκα οὐ* A, *οὕνεκα οὔτε*

χήρης ἐν μεγάροισιν ἀκιδνότερόν τε γυναικός.“
 ἦ μέγα κωκύουσα· πάϊς δέ μιν ἀντίον ηὔδα·
„θάρσει, μῆτερ ἐμεῖο, κακὴν δ᾽ ἀποπέμπεο φήμην·
οὐ γὰρ ὑπὲρ κῆράς τις ὑπ᾽ ἄρεϊ δάμναται ἀνήρ·
εἰ δέ μοι αἴσιμόν ἐστι δαμήμεναι εἵνεκ᾽ Ἀχαιῶν,
τεθναίην ῥέξας τι καὶ ἄξιον Αἰακίδῃσιν.“
 ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἄγχιστα κίεν γεραρὸς Λυκομήδης,
καί ῥά μιν ἰωχμοῖο λιλαιόμενον προσέειπεν·
„ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἐῷ πατρὶ κάρτος ἐοικώς,
οἶδ᾽ ὅτι καρτερός ἐσσι καὶ ὄβριμος· ἀλλ᾽ ἄρα καὶ ὣς
καὶ πόλεμον δείδοικα πικρὸν καὶ κῦμα θαλάσσης
λευγαλέου· ναῦται γὰρ ἀεὶ σχεδόν εἰσιν ὀλέθρου.
ἀλλὰ σὺ δείδιε, τέκνον, ἐπὴν πλόον εἰσαφίκηαι
ὕστερον ἢ Τροίηθεν ἢ ἄλλοθεν, οἷά τε πολλὰ
 * * * * * *

V, *οὕνεκα οὔτι* E1 C1; *τοὕνεκεν οὔτι* em. Rhod., rec. Lehrs., cum Tychs. *οὕνεκεν οὔτι* reposuisset. Sed illud praeferendum esse docuit Spitzner. *mant.* p. 238, qui idem *observatt.* p. 17 *οὔ τι* disjunctim scribendum monuit. Pauw. male *οὐχί*. Initio autem *τοὕνεκ᾽ ἄρ᾽* scribendum esse demonstravi ad IV, 128. „Totus locus v. 280—86 alienus hic.“ TYCHS. Quam parum poetam novit! Vid. ad VI, 37.

287. *φῆ* VE1: vid. ad I, 563. 741.

290. *δαήμεναι* A; em. Rhod. — *οὕνεκ᾽* A et vulgo; *εἵνεκ᾽* corr. Rhod., commendavit Spitzner. *mant.* p. 237 sq. et *observatt.* p. 146 sq. quo loco et imitationem Quinti demonstravit et commate potius post quam ante *εἵνεκ᾽ Ἀχαιῶν*, ut adhuc factum erat, distinguendum monuit. Et *εἵνεκ᾽* rec. Lehrs.

291. *ῥέξας καὶ ἄξας* AC2, *ῥ. καὶ εἴξας* C1 (non V, ut dicit Spitzner. *observatt.* p. 147), unde quis male acutus *ῥέξας οὐδ᾽ εἴξας* conjiciat. Recte em. Rhod. *ῥέξας τι καὶ ἄξιον*, quod Dausq. in *ῥέξας καὶ ἄξια* depravavit. Spitzner. *l. c.* pronomine offensus „importuno“ *ῥ. καὶ ἐπάξιον* conjecit. Sed jure pronomen vindicavit Hermann. *l. c.* p. 262 Homerico X, 305:

ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

Et cfr. I, 668. II, 615. Unum restat: *ἄξιον* cum dativo conjunctum, pro quo solenni ex usu genitivum exspectes; vid. similes Nonni locos: XVIII, 217. XX, 49. XXVIII, 3. XXXIV, 200. XXXVII, 137. 768. XLIII, 148. XLVI, 255, et de *ἐπάξιος* XVI, 192. XXVIII, 145. XLII, 396. XLVIII, 299. Sed eodem modo ibid. XXXVII, 192 legitur:

ὦ τέκος ἄξια ῥέξον ὁμογνήτῳ Διονύσῳ,

quo loco fallitur Graefius dativum a *ῥέξον* aptum ratus. Est autem discrimen: *ἄξιον Αἰακίδῃσιν* non est *dignum Aeacidis eorumque facinoribus*, sed *quod dignum videatur Aeacidis judicantibus.*

294. *ὀμβριμόθυμον* A; corr. Rhod.

295. *καρτερὸς ἐσσὶ* Tychs. Lehrs. — *ὄμβριμος* A; corr. Tychs.

296. *δέδοικα* A; corr. Rhod.

297. *σχεδὸν εἰσὶν* Tychs. Lehrs.

299. *οἷά τε πολλὰ* Rhodom. vertit: *ut saepe usu venit.* Quod qui suo jure vituperat Pauw. haud melius tamen primum interpretatus est: *metue, quae multa metuenda adsunt, tunc, cum* etc., tum *οἷά τε πολλοὶ*, i. e. *quae multi metuunt* conjecit, pro quo aliis praeferendum videri *οἷά τε πάντες*. Sed lacunam esse hoc fere modo explendam:

τῆμος, ὅτ᾽ αἰγοκερῆι συνέρχεται ἠερόεντι
ἠέλιος μετόπισθε βαλὼν ῥυτῆρα βελέμνων
τοξευτήν, ὅτε χεῖμα λυγρὸν κλονέουσιν ἄελλαι,
ἢ ὁπότ᾽ ὠκεανοῖο κατὰ πλατὺ χεῦμα φέρονται
ἄστρα κατερχομένοιο ποτὶ κνέφας Ὠρίωνος·
δείδιε δ᾽ ἐν φρεσὶ σῇσιν ἰσημερίην ἀλεγεινήν,
ᾗ ἔνι συμφορέονται ἀν᾽ εὐρέα βένθεα πόντου
* * * * θύελλαι
ἔκποθεν ἀΐσσουσαι ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
ἢ ὅτε Πληιάδων πέλεται δύσις, ἥν ῥα καὶ αὐτὴν
δείδιθι μαιμώωσαν ἔσω ἁλὸς ἠδὲ καὶ ἄλλα
ἄστρα, τά που μογεροῖσι πέλει δέος ἀνθρώποισι
δυόμεν᾽ ἢ ἀνιόντα κατὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης."
ὣς εἰπὼν κύσε παῖδα καὶ οὐκ ἀνέεργε κελεύθου
ἱμείροντα μόθοιο δυσηχέος· ὃς δ᾽ ἐρατεινὸν

— — οἷά τε πολλὰ [πλαζόμεθ᾽ ἄνθρωποι ἐπ᾽ ἀπείριτα νῶτα θαλάσσης] ex Apoll. Rhod. II, 541 sq.
ὡς δ᾽ ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος, οἷά τε πολλὰ
πλαζόμεθ᾽ ἄνθρωποι τετληότες
in *emendatt.* p. 277 demonstravi, ubi simul Apollonium saepius ea uti locutione laudatis locis I, 458 sq. 679. II, 697. 1111. IV, 1081. 1556 monui. In eandem opinionem etiam Lehrs. pervenit *quaest. epp.* p. 275* afferens ι, 128:
— — — οἷά τε πολλὰ
ἄνδρες ἐπ᾽ ἀλλήλους νηυσὶν περόωσι θάλασσαν.
Et cfr. Hes. ἔ. 322 οἷά τε πολλὰ Γίγνεται. Lacunam notavit Lehrs.

300 sqq. „Ergo tempus declarat hibernum, sole ingresso capricornum, dum egreditur sagittarium: μετόπισθε βαλών, *radiis suis feriens*, i. e. *relinquens*; aut vere ineunte, Orione occidente, ingruente aequinoctio, aut sub Plejadum occasum." HEYN.

303. ἠδ᾽ A et vulgo; emendavi.

305. φρεσὶν ᾗσιν A et vulgo; em. Spitzner. *observatt.* p. 118.

306. συμφέρονται A; corr. Rhod. — πόντον C2.

307. A sine lacuna:
ἔκποθεν ἀΐσσουσαι ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, *
et ita codd. nisi quod ἔκτοσθεν V, ἔποθεν C2; contra post πόντου lineae spatium et tum αἴποθεν etc. C1; Rhod. θύελλαι pro θαλάσσης conjecit, quod rec. Tychs. Lehrs. et sane verisimile est positum fuisse eo versu, quem intercidisse h. l. conjeci in *emendatt.* p. 16. Is satis probabiliter redintegrari potest hoc modo:
[πάντοθεν ἐγρομένων ἀνέμων κελαδεινὰ] θύελλαι.
Vid. II, 218. — XIV, 482. — XIII, 396. XIV, 501. πάντοθεν, quod versui deleto adscripsi, Pauw. pro ἔκποθεν scribere voluit usus ignarus, quem demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 9 sq.

308. Rhod. αἶγα pro ἥν ῥα conjecit, cui recte obloquitur Pauw.: „*in mare concitatam:* δύσιν hoc significat plenam, cum Plejades se abscondunt plane et mare suo tempore subeunt." Cfr. Hes. ἔ. 619—21.

309. ἐν δὲ καὶ ἄλλα A et vulgo; quod Pauw. vertit: *sunt vero et alia astra*, Lehrs.: *ibique etiam alia astra.* Utrumque importunum esse patet. Hinc jam dudum ἠδὲ καὶ ἄλλα emendaveram, cum idem a Tychsenio propositum esse inveni. Quin Rhod. jam legisse videtur; vertit enim simpliciter: *aliaque astra.*

311. ἠδ᾽ A et vulgo; ἢ et Rhod. conjecit vertendo: *vel oriuntur*, et Pauw. diserte.

313. ἐρατεινὴν A; em. Rhod.

μειδιόων ἐπὶ νῆα θοῶς ὥρμαινε νέεσθαι·
ἀλλά μιν εἰσέτι μητρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἔρυκε
δακρυόεις ὀαρισμὸς ἐπισπεύδοντα πόδεσσιν·
ὡς δ' ὅτε τις θοὸν ἵππον ἐπὶ δρόμον ἰσχανόωντα
εἴργει ἐφεζόμενος, ὃ δ' ἐρυκανόωντα χαλινὸν
δάπτει ἐπιχρεμέθων, στέρνον δέ οἱ ἀφριόωντος
δεύεται, οὐδ' ἵστανται ἐελδόμενοι πόδες οἴμης,
πουλὺς δ' ἀμφ' ἕνα χῶρον ἐλαφροτάτοις ὑπὸ ποσσὶ
ταρφέα κινυμένοιο πέλει κτύπος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ῥώοντ' ἐσσυμένοιο, κάρη δ' εἰς ὕψος ἀείρει
φυσιόων μάλα πολλά, νόος δ' ἐπιτέρπετ' ἄνακτος·
ὣς ἄρα κύδιμον υἷα μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
μήτηρ μὲν κατέρυκε, πόδες δέ οἱ ἐγκονέεσκον·
ἣ δὲ καὶ ἀχνυμένη περ ἐῷ ἐπαγάλλετο παιδί.
ὃς δέ μιν ἀμφικύσας μάλα μυρία κάλλιπε μούνην
μυρομένην ἀλεγεινὰ φίλου κατὰ δώματα πατρός·
οἵη δ' ἀμφὶ μέλαθρα μέγ' ἀσχαλόωσα χελιδὼν
μύρεται αἰόλα τέκνα, τά που μάλα τετριγῶτα
αἰνὸς ὄφις κατέδαψε καὶ ἤκαχε μητέρα κεδνήν,
ἡ δ' ὁτὲ μὲν χήρην περιπέπταται ἀμφὶ καλιήν,
ἄλλοτε δ' εὐτύκτοισι περὶ προθύροισι ποτᾶται
αἰνὰ κινυρομένη τεκέων ὕπερ· ὣς ἄρα κείνου

---

317. Similes comparationes habet Apoll. Rhod. III, 1259—62. IV, 1604—1609.

318. *ἐρκανόωντα* A, *ἐρυκανέοντα* E1, *ἐρυκανόωντα* VNV3; et ita corr. Rhod.

319. *στέρνων* V. *ης*

320. *ἵσταται* V. — *οἶμου* C1.

321. *δ' ἀφ' ἕνα* et in fine * AC2C, *δ' ἀμφ' ἕνα* VE1, *δ' ἀμφ'* M2C1. Varie explent: *δ' ἀμφ' ἑκάτερθεν* Rhod., *δ' ἀμφ' ἕνα χῶρον* Brod., *δ' ἀμφοτέρωθεν* Heyn., quod recepit Tychs. allatis VI, 349. VII, 18, qui loci nihil probant. Antea praetulerat *ἀμφ' ἑκάτερθεν* „*utrinque*, dum alternos pedes movet.“ Et cfr. Apoll. Rhod. I, 219. Quint. XIII, 92. Ego tamen praetuli Brodaei emendationem, quam etiam Hermannus probavit: quippe equus ab equite retentus eodem semper loco manet. De simili locutione *εἰς ἕνα χῶρον* dixi ad IV, 506. Dausq. *δ' οὔατα ἀμφὶς,* Pauw. *δ' ἄρ κείνοιο* inepte conjecerunt. Nec probari potest, quod Canter. *novv. lectt.* I, 7, p. 43 conjecit *δὲ ψαμάθοιο.* — *πόσσι* Tychs. Lehrs.

322. „Post *χαῖται* in C2 desunt 77 versus usque ad v. 398, sequente continuo v. 399 *πλῶε* etc. in media pagina 82 sine defectus nota. Ob similia *χαῖται* et *ἀήτη* saltavit scriba.“ TYCHS.

324. *φυσσιόων* A, *φυσιόων* E1 C1; et ita corr. Pauw. — *ἐπιτέρπεται* A, *ἐπιτέρπετ'* VE1; et ita corr. Rhod.

327. *ἐπαγάλλεται* V.

331. *τετρυγῶτα* A; corr. Dausq., vid. Wern. ad *Tryph.* p. 285 sqq.

333. *χήρη* A et vulgo; *χήρην* em. Rhod. et Spitzner. *observatt.* p. 88 allato XII, 489 *ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιήν.* Cfr. infra ad v. 713. — *καλίην* Tychs. Lehrs.; notavit Spitzner. *l. c.*

335. *κείνη* AE1C1, *κοίνη* V; *κεί-*

μύρετο Δηιδάμεια, καὶ υἱέος ἄλλοτε μέν που
εὐνὴν ἀμφιχυθεῖσα μέγ' ἴαχεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
κλαῖεν ἐπὶ φλιῇσι· φίλῳ δ' ἐγκάτθετο κόλπῳ,
εἴ τί οἱ ἐν μεγάροισι τετυγμένον ἦεν ἄθυρμα,
ᾧ ἔπι τυτθὸς ἐὼν ἀταλὰς φρένας ἰαίνεσκεν·
ἀμφὶ δέ οἱ καὶ ἄκοντα λελειμμένον εἴ που ἴδοιτο,
ταρφέα μιν φιλέεσκε, καὶ εἴ τί περ ἄλλο γοῶσα
ἔδρακε παιδὸς ἑοῖο δαΐφρονος. οὐδ' ὅγε μητρὸς
ἄσπετ' ὀδυρομένης ἔτ' ἐπέκλυεν, ἀλλ' ἀπάτερθε
βαῖνε θοὴν ἐπὶ νῆα· φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα
ἀστέρι παμφανόωντι πανείκελον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ἕσπετ' ὁμῶς Ὀδυσῆι δαΐφρονι Τυδέος υἱός,
ἄλλοι τ' εἴκοσι φῶτες ἀρηράμενοι φρεσὶ θυμόν,
τοὺς ἔχε κεδνοτάτους ἐν δώμασι Δηιδάμεια,
καί σφας ἑῷ πόρε παιδὶ θοοὺς ἔμεναι θεράποντας,
οἳ τότ' Ἀχιλλέος υἷα θρασὺν περιποιπνύεσκον
ἐσσύμενον ποτὶ νῆα δι' ἄστεος· ὃς δ' ἐνὶ μέσσοις
ἤιε καγχαλόων· κεχάροντο δὲ Νηρηῗναι
ἀμφὶ Θέτιν· καὶ δ' αὐτὸς ἐγήθεε Κυανοχαίτης

νου tacite Rhod. in textu („*illius causa plorat*“); *κεῖνον* em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs. Sed illud praetuli propter antecedens *τεκέων ὕπερ*: cfr. III, 745 *μύροντο σφετέροιο δαϊκταμένου βασιλῆος* et I, 815 *ἀμφ' ἀγαθοῦ μύροντο Ποδάρκεος*. Contra accusativum posuit III, 513. 576. VII, 159. 331.

338. *ἐγκατέθετο* A, *ἐνικάτθετο* C1, *ἐγκάτθετο* E1; et ita corr. Rhod.

339. *εἴ τι ἐνὶ* A et vulgo, quod olim defendebat Spitzner. *v. Gr. her*. p. 150 sq.; *εἴ τί οἱ ἐν* scripsi ex Hermanni emendatione, quam juvat *εἴ τι ἐν* V. De re cfr. Apoll. Rhod. IV, 26—29.

340. *μεγάλας* A et vulgo; quod cum non recte de Neoptolemo *parvulo* dicatur, olim *emendatt*. p. 220 *μεγάλ' ἅς* vel *μέγ' ἑὰς φρένας* conjeci. Sed utroque melius, quod Lehrs. scripsit *ἀταλὰς φρενας*. Vid. ad XII, 107.

342. *μὲν* A et vulgo; emendavi.

348. *λαοὶ δ'* A; *λαοῦ δ'* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; *ἄλλοι δ'* Dausq. (qui praeterea male *λαιῇ δ'* tentat) et Struvius major, quod jure probat Spitzner. ad *N*, 710. Sed copulam recipiendam fuisse membrorum sociatio docet. — *ἀντιράρεμοι* A; „*ἀειράμενοι* vel *ἀρηράμενοι*.“ RHOD. Posterius rec. Tychs.: „cfr. III, 632.“

349. *ἐνὶ* A et vulgo; correxi.

350. *καὶ σφέας ἑῷ* A; *καί σφεας ᾧ* Tychs. Lehrs., *καί σφας ἑῷ* ego scripsi: cfr. ad XII, 575. Breviorem formam tum tantum admittere solet, ubi metro postulatur. Vid. II, 661. III, 423. VII, 35. IX, 321. XIII, 351. XIV, 12 *οἷο*; III, 357 *μένεϊ ᾧ* Homericum, VIII, 115, ubi non obscurum cur *ἔσθενεν ᾧ* non *ἔσθεν' ἑῷ* scripserit, XII, 330 *ἐπίστατο δ' ᾧ*; VII, 50. XIV, 171 *ὅν*; I, 509. III, 526. IV, 558. VI, 450. VIII, 440. IX, 130 *οἷσιν*, I, 466. 786. III, 609. IV, 534. V, 361. 577. VII, 305. VIII, 290. XIV, 110. 142 *φρεσὶν ᾗσι*. Nec cur VI, 176 *τοὔνεκ' ἄρ' ᾗσιν*, non *τοὔνεχ' ἑῇσιν* scriptum sit, latet. Corrupti erant VIII, 377. XIV, 181. Hinc X, 470 *καί τις ἑόν* posuit, cum posset *καί ῥά τις ὅν*.

353. *νηρηΐναι* A; corr. Tychs.

εἰσορόων Ἀχιλῆος ἀμύμονος ὄβριμον υἷα,
ὡς ἤδη πολέμοιο λιλαίετο δακρυόεντος
καίπερ ἐὼν ἔτι παιδνός, ἔτ' ἄχνοος· ἀλλά μιν ἀλκὴ
καὶ μένος ὀτρύνεσκεν· ἑῆς δ' ἐξέσσυτο πάτρης,
οἷος Ἄρης, ὅτε μῶλον ἐπέρχεται αἱματόεντα
χωόμενος δηίοισι, μέμηνε δέ οἱ μέγα θυμός,
καί οἱ ἐπισκύνιον βλοσυρὸν πέλει, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ὄμματα μαρμαίρουσιν ἶσον πυρί, ταὶ δὲ παρειαὶ
κάλλος ὁμοῦ κρυόεντι φόβῳ καταειμέναι αἰεὶ
φαίνοντ' ἐσσυμένου, τρομέουσι δὲ καὶ θεοὶ αὐτοί·
τοῖος ἔην Ἀχιλῆος ἐΰς πάϊς· οἳ δ' ἀνὰ ἄστυ
εὔχοντ' ἀθανάτοισι σαωσέμεν ἐσθλὸν ἄνακτα
ἀργαλέου παλίνορσον ἀπ' ἄρεος· οἳ δ' ἐσάκουσαν
εὐχομένων· ὃ δὲ πάντας ὑπείρεχεν, οἵ οἱ ἕποντο.
  ἐλθόντες δ' ἐπὶ θῖνα βαρυγδούποιο θαλάσσης
εὗρον ἔπειτ' ἐλατῆρας ἐϋξόου ἔνδοθι νηὸς
ἱστία τ' ἐντύνοντας ἐπειγομένους τ' ἀνὰ νῆα·
αἶψα δ' ἀν' αὐτὸς ἔβη· τοὶ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔλυσαν
εὐνάς θ', αἳ νήεσσι μέγα σθένος αἰὲν ἕπονται·
τοῖσι δ' ἄρ' εὐπλοΐην πόσις ὤπασεν Ἀμφιτρίτης

---

355. *ὄμβριμον* A.

356. *ὅς δ' ἤδη* A et vulgo. Sed languidum est, si ex mente poetae novo enuntiato additur, quod satis jam expositum erat antecedentibus. Sensit hoc Rhod. vertendo: „*qui jam tum* — belli percupidus erat," ut *ὅστ' ἤδη* legisse videatur. Sed omnium optimum est *ὡς ἤδη*, quo diserte causa indicatur, ob quam de Neoptolemo gavisus sit Neptunus.

357. *παιδὸς* V.

358. *ἐξ ἑσσυτο* (sic!) A, hinc *ἐξ ἔσσυτο* tacite Rhod.; *ἐξέσσυτο* E1 C1; et ita corr. Pauw.

360. *μέμηνε μέγα* et in fine * A, *μέμηνε δὲ μέγα* VE1, *μέμη-*
δ' ἐπὶ
νε μέγα C1, *μ. δέ οἱ λίαν* M1, *μέμηνε δέ οἱ μέγα* V3a; et ita em. Rhod. Ineptissime Pauw. *τοι* pro *οἱ* suasit.

361. *ἐπισκήνιον* A, *ἐπισκίνιον* C1, *ἐπισκύνιον* VE1; et ita corr. Rhod. — *αὐτοῦ* V. — in fine * A, nescio, qua de causa.

362. *ἶσον* A; tacite corr. Rhod. — *τοῦ* A et vulgo; *ταὶ* scripsi *emendatt.* p. 220.

363. *καταείμεναι* A. — *αἰὲν* A et vulgo; correxi secundum ea, quae monuit Wernick. *ad Tryph.* p. 146, in *emendatt. l. c.* Quamquam haud scio an lateat *ἠΰ*: vid. ad I, 184.

364. *δὲ οἱ* A, *δέ οἱ* recentiores; *δὲ καὶ* scripsi in *emendatt.* p. 220, quamquam scio vulgatam olim ab Hermanno *Orph.* p. 803 defensam esse.

368. *ἕσποντο* A; corr. Rhod. addita nota: „in ultima voce σ amandavi."

370. Pauw. *ἐκεῖ* vel *ἐκεῖ γ'* conjecit, sine causa.

371. *ἐντείνοντας* A et vulgo. „Vide, num rectius legatur *ἐντύνοντας*." RHOD. Id imperite vituperavit Dausq., allatis exemplis vindicavit Spitzner. *observatt.* p. 126. Pauw. *ἐκτείνοντας* conjecit.

372. *δ' ἄρ'* A et vulgo; *δ' ἀν'* em. Rhod. et Bonit. *l. c.* p. 1236, probavit Spitzner. *observatt.* p. 27 sq., recepit Lehrs. — *οἵδ'* A, *οἱ δ'* recentiores; correxi.

374. *ἐϋπλοΐην* errore Tychs., quod notavit Spitzner. *mant.* p. 227.

προφρονέως· μάλα γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχαιῶν
τειρομένων ὑπὸ Τρωσὶ καὶ Εὐρυπύλῳ μεγαθύμῳ·
οἳ δ' Ἀχιλήιον υἷα παρεζόμενοι ἑκάτερθε
τέρπεσκον μύθοισιν ἑοῦ πατρὸς ἔργ' ἐνέποντες,
ὅσσα τ' ἀνὰ πλόον εὐρὺν ἐμήσατο καὶ ποτὶ γαίῃ
Τηλέφου ἀγχεμάχοιο, καὶ ὁππόσα Τρῶας ἔρεξεν
ἀμφὶ πόλιν Πριάμοιο — — —
* * * τε καὶ ὅσσ' * *
— — — φέρων κλέος Ἀτρείδῃσι·
τοῦ δ' ἄρ' ἰαίνετο θυμὸς ἐελδομένοιο καὶ αὐτοῦ

---

377. ἑκάτερθεν A et vulgo; correxi. „Si haec accipienda sint de Diomede et Ulysse, ut videntur sane, inprimis ubi παρεζόμενοι ἑκάτερθε adest, probabiliter admodum dici potest, quaedam ante hunc versum deesse, in quibus diserte Ulyssis et Diomedis facta fuit mentio. Nam οἱ δὲ non potest commode ad eos referri, et si nihil desit, Argivos respicit omnes, qui in nave erant.“ PAUW. Sed vid. ad I, 487.

381. ἀμφὶ πόλιν τε φέρων καὶ ὅσσ' ἀτρείδῃσι A et omnes cdd. sine lacunae indicio, nisi quod ἀ. π. τ. φέρων ἰδὲ καὶ ὅσσ' ἀτρείδῃσιν C1, et ἀ. π. Πριάμοιο φέρων καὶ ὅσ' ἀτρείδῃσι N, quod recepit Tychs. „Mutilatus est hic locus. Ne autem sensus hiet, post ἔρεξεν adapto versum:

ἄλλους τ' ἐν πολέμοισι καὶ Ἕκτορα δῖον ὀλέσσας:

dum et alios in praeliis et Hectora praeclarum occidit. Et sequentia sic castigo: καὶ ὅσ' Ἀτρείδῃσι χολωθείς.“ RHOD. Id qui suo jure vituperat Dausq., quoniam Achilles Atridis iratus nec quidquam praeclari gesserit nec Hectorem interfecerit, infelicius etiam

ἀμφί ἑ ὅπλα φέρων ἐπίηρά τε Ἀτρείδῃσιν

conjecit. Nec melius Brodaeus καὶ ὅσσαπερ Ἀτρείδῃσιν. Pauw. et ante ἀμφὶ πόλιν et post Ἀτρείδῃσιν quaedam deesse arbitratus verbis ἀμφὶ πόλιν τε φέρων quin Hector respiciatur ab Achille circa urbem tractus non dubitat, contra contumeliam et iram Achillis juveni non commemoraturos fuisse recte opinatur. Contrariam viam suo more ingressus Tychsen. versum aut ab interpolatore aliquo nimia brevitate offenso invita Musa adjectum aut fragmentum esse majoris interpolationis ceteris rejectis putavit. Post, cum Heynius ex parte cum Dausquejo consentiens

ἀμφὶ πόλιν τ' ἐπίηρα φέρων ὅσσ' Ἀτρείδῃσιν

conjecisset, Tychs. et ipse scripturus erat suscepta N lectione: ἀμφὶ πόλιν Πριάμοιο φέρων ἐπίηρά γ' Ἀτρείδῃς vel Ἀχαιοῖς, vel etiam ἐπίηρ' Ἀτρείδῃς. Omnium primus de h. l. bene meritus est Lobeck. in *programm. observv. in Phryn. spec. I* p. 11 conjiciendo φέρων κλέος Ἀτρείδῃσιν, quod idem jam invenerat Scaliger. initio Ἴλιον scripto. Quod insolitum ratus Spitzner. *mant.* p. 238 sq. sollemnem illam Epicis formulam φέρων χάριν Ἀ. audacius conjecit. Spitzneri dubitationi Lobeck. *parerg. in Phryn.* p. 675 sq. nomen Φέρεκλος opposuit. Et cum etiam Bonitius *l. c.* p. 1222 Lobeckianum defendisset, Spitzner. *observatt.* p. 56 sq. sententia mutata id ipse aptis pluribusque exemplis vindicavit. Ita recepit Lehrs. Sed ne ita quidem locum persanatum eumque olim pluribus Achillis laudibus exornatum fuisse monui apud Hermann. p. 261, qui sententiam meam probavit, Lobeckianum tamen non satis certum ratus. Hinc disjecta membra poetae meo more ordinavi.

382. δ' ἰαίνετο A et vulgo, δὲ ἰαίνετο C1; δ' ἄρ' ἰαίνετο em. Rhod., probavit Spitzner. *mant.* p. 239 multisque defendit *observatt.* p. 148 sq.

πατρὸς ἀταρβήτοιο κλέος καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
ἡ δέ που ἐν θαλάμοισιν ἀκηχεμένη περὶ παιδὶ
ἐσθλῇ Δηιδάμεια πολύστονα δάκρυα χεῦε,
καί οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὑπ' ἀργαλέῃσιν ἀνίῃς
τήκεθ', ὅπως ἀλαπαδνὸς ἐπ' ἀνθρακίῃσι μόλιβδος
ἠὲ τρύφος κηροῖο· γόος δέ μιν οὔποτ' ἔλειπε
δερκομένην ἐπὶ πόντον ἀπείριτον· οὕνεκα μήτηρ
ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδί, καὶ ἢν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται
*   *   *   *   *   *
καί ῥά οἱ ἱστία νηὸς ἀπόπροθι πολλὸν ἰούσης
ἤδη ἀπεκρύπτοντο καὶ ἠέρι φαίνεθ' ὁμοῖα·
ἀλλ' ἡ μὲν στονάχιζε πανημερίη γοόωσα.
νηῦς δ' ἔθεεν κατὰ πόντον ἐπισπομένου ἀνέμοιο
τυτθὸν ἐπιψαύουσα πολυρροθίοιο θαλάσσης·
πορφύρεον δ' ἑκάτερθε περὶ τρόπιν ἔβραχε κῦμα·
αἶψα δὲ νηῦς μέγα λαῖτμα διήνυσε ποντοποροῦσα·
ἀμφὶ δέ οἱ πέσε νυκτὸς ἔπι κνέφας· ἡ δ' ὑπ' ἀήτῃ

---

383. *μένος* A et vulgo; *κλέος* em. Scaliger. apud Hermann. *l. c.* et Spitzner. *observatt.* p. 149. Recepi. Jam Pauw., „durius est," inquit, „*ἀρέσθαι μένος.*"

384. *θαλάμῃσιν* A et vulgo; correxi in *emendatt.* p. 220 illud non dici monens nisi de bestiae cujusdam latibulo: cfr. Hom. *ε*, 432. hymn. Ap. 77. Oppian. Hal. IV, 666.

385. *χεῦεν* A et vulgo; correxi.

386. *ἀνίαις* A; corr. Tychs.

388. *τροῦφος* A; tacite corr. Rhod. — *ἔλιπεν* A, *ἔλειπεν* Rhod., *ἔλειπε* Tychs. De augmento detrahendo cogitabat Spitzner. *observatt.* p. 220.

390. Post hunc versum lacunam notavi secundum ea, quae in *programm. l.* p. 16 sq. his verbis exposui: „hoc vero mire dictum est. Nam cum *coena,* in quam abiturus est adolescens, etiam possit *domi* haberi, nec alia causa ob quam mater metuat commemorari posse videatur nisi filii domo profectio, jam dudum mihi locus fuit suspectus. Itaque olim scribendum putabam *ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδὶ ἐπὴν δάϊν εἰσαφίκηται,* quod quamquam aliquo modo ferri potest videtur tamen justo esse audacius. Itaque nunc multo mihi probabilius videtur excidisse post v. 390 unum, quo id quod supra dixi requiri expositum erat, veluti:

ἄχνυθ' ἑῷ περὶ παιδί, καὶ ἢν ἐπὶ δαῖτ' ἀφίκηται
[τηλόθι κεκλόμενος φίλου ἀνδρὸς ἐς ἀλλότριον δῶ.]"

Nunc addo Theocriti locum VII, 24 *ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι;* tum *κεκλόμενος* passive usurpare mihi licebat exemplum Nonni secuto et Manethonis: II, 251. III, 319.

395. *πολυῤῥόοιο* AV, *πολυῤῥοίοιο* C1, *πολυρροθίοιο* N; et ita em. Rhod. Dausq., praeterea *πολυῤῥοίοιο* et *πολυφλοίσβοιο* et *πολυρροίζοιο* tentabat.

397. *αἶψα δὲ* mutilo versu A et omnes cdd., nisi quod *αἶψα δ'* *πὶ*
ἐ C1; *αἶψα δὲ νηῦς* em. Rhod., probavit Spitzner. *observatt.* p. 150. Pauw. *αἶψα δέ τοι,* Hermann. olim *Orph.* 808 *αἶψα δέ οἱ* conjecerunt. — *ποντοπορεῦσαι* et hic et *λ*, 11 dubitanter requirit Spitzner. *l. c.*

399. Cum ed. Basil. *προτοποροῦσα* haberet, id diserte em. Rhod. Etiam Pauw. illud retinuit. Sed *ποντοποροῦσα* AVE1 et ut videtur ceteri cdd.

πλῶε κυβερνήτῃ τε διαπρήσσουσα θαλάσσης
βένθεα· θεσπεσίη δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤλυθεν ἠώς·
τοῖσι δ' ἄρ' Ἰδαίων ὀρέων φαίνοντο κολῶναι
Χρῦσά τε καὶ Σμίνθειον ἕδος καὶ Σιγιὰς ἄκρη
τύμβος τ' Αἰακίδαο δαΐφρονος· ἀλλά μιν οὔτι
υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
δεῖξε Νεοπτολέμῳ, ἵνα οἱ μὴ πένθος ἀέξῃ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· παρημείβοντο δὲ νήσους
αἶψα Καλυδναίας· Τένεδος δ' ἀπελείπετ' ὀπίσσω·
φαίνετο δ' αὖτ' Ἐλεοῦντος ἕδος, τόθι Πρωτεσιλάου
σῆμα πέλει πτελέῃσι κατάσκιον αἰπεινῇσιν,
αἵ ῥ' ὁπότ' ἀθρήσωσιν ἀνερχόμεναι δαπέδοιο
Ἴλιον, αὐτίκα τῇσι θοῶς αὐαίνεται ἄκρα·
νῆα δ' ἐρεσσομένην ἄνεμος φέρεν ἀγχόθι Τροίης·
ἵκετο δ' ἧχι καὶ ἄλλαι ἔσαν παρὰ θίνεσι νῆες
Ἀργείων, οἳ τῆμος ὀϊζυρῶς πονέοντο
μάρνάμενοι περὶ τεῖχος, ὅπερ πάρος αὐτοὶ ἔδειμαν

---

399. *διαπρήσουσα* A; corr. Rhod.

402. *Χρύσα* Tychs. Lehrs. errore, quod corr. Spitzner. *l. c.* — *σμίνθιον* A; corr. Rhod.

405. Cfr. *E*, 24 *ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ.*

406. Inepte Dausq. conjecit *ἵνα μή οἱ π. ἀ. Τύμβος ἐ. στ.*

407. *καλυδναίας* A et cdd. mutilo versu, nisi quod *Καλλυδναίης ἡ* C1. „Deest *αἶψα* vel *ῥίμφα* vel *ἔνθα.*" RHOD. Prius jure praetulit Tychs. — *ἀπελίπετ'* A, *ἀπελείπετ'* VC1; et ita corr. Tychs.

408. *δὲ πτελεοῦντος* A; *δ' αὖθ'* (voluit *δ' αὖτ'*) *Ἐλεοῦντος* Rhod., quod errore non liberatum receperunt Tychs. Lehrs., *δῆτ' Ἐλεοῦντος* Brod. Veram esse emendationem scriptorum consentiens auctoritas evincit: Herod. IX, 116. Thuc. VIII, 102. Paus. I, 34, 2. Arr. exped. Al. I, 11, 5. Plin. N. H. IV, c. 11, sect. 18, §. 49. Philostr. Heroic. II. — *ἕδος θ' ὃν* A; *ἕδος οὗ* Dausq., quod recepit Tychs. Sed patet ex horum scriptorum usu *τόθι* reponendum esse: vid. IX, 354. Eadem particula restituenda est Apollonio Rhodio II, 1210. et III, 1164. Vid. II, 404. 1248. 1269. III, 577. IV, 550. 772. 1131. Contra IV, 1475 cum Hermanno scribendum esse *ὅθι* ceteri loci I, 216. IV, 761. 1154 evincunt. Certe Wellauerum 'non moror, qui imperite Hermanno oblocutus, ad „*omnium librorum consensum*" (ne accurate quidem in his minutiis collatorum), dulcissimum illud ignaviae et ignorantiae confugium, recurrit in his rebus, quae ex scriptorum usu et ratione dijudicandae sunt. Sed de his multa dici possunt! Obiter addo I, 210 *τότε* pro *τόθι* emendandum esse.

409. *πτελέῃς* AV; tacite corr. Rhod.

410. *αἵδ'* A, *αἵ ῥ'* E1; *αἵ γ'* conj. Pauw. — *ἀνερχόμενον* A; *ἀνερχόμεναι* em. Pauw.

411. *ἥλιον* A; *Ἴλιον* em. Brod. allato Plin. N. H. XVI, c. 44, sect. 88, §. 238: *sunt hodie ex adverso Iliensium urbis juxta Hellespontum in Protesilai sepulcro arbores, quae omnibus aevis cum in tantum accrevere, ut Ilium adspiciant, inarescunt rursusque adolescunt.* — *ἀπαναίνεται* A, *ἀπανάνεται* E1; *αὐαίνεται* corr. Brod. et jam Rhod. vertendo: *cacumina arescunt.* — Tum Pauwius offensus particulis *αὐτίκα* — *θοῶς* juxta positis *τῇσιν ὅλως* conjecit. Sed vid. ad IV, 371 et cfr. II, 553.

414. *πονέοοντο* (sic!) A.

νηῶν ἔμμεναι ἕρκος ἐϋσθενέων θ' ἅμα λαῶν
ἐν πολέμῳ· τὸ δ' ἄρ' ἤδη ὑπ' Εὐρυπύλοιο χέρεσσι
μέλλεν ἀμαλδύνεσθαι ἐρειπόμενον ποτὶ γαίῃ,
εἰ μὴ ἄρ' αἶψ' ἐνόησε κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
βαλλόμεν' ἕρκεα μακρά, θοῆς δ' ἄφαρ ἔκθορε νηός,
θαρσαλέως δ' ἐβόησεν, ὅσον χάδε οἱ κέαρ ἔνδον·
„ὦ φίλοι, ἦ μέγα πῆμα κυλίνδεται Ἀργείοισι
σήμερον· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἐς αἰόλα τεύχεα δύντες
ἴομεν ἐς πολέμοιο πολυκμήτοιο κυδοιμόν·
ἤδη γὰρ πύργοισιν ἐφ' ἡμετέροισι μάχονται
Τρῶες ἐϋπτόλεμοι, τοὶ δὴ τάχα τείχεα μακρὰ
ῥηξάμενοι πυρὶ νῆας ἐνιπρήσουσι μάλ' αἰνῶς·
νῶϊν δ' οὐκέτι νόστος ἐελδομένοις ἀνὰ θυμὸν
ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ μόρον αἶψα δαμέντες
κεισόμεθ' ἐν Τροίῃ, τεκέων ἑκὰς ἠδὲ γυναικῶν.“
ὣς φάτο· τοὶ δ' ὤκιστα θοῆς ἐκ νηὸς ὄρουσαν
πανσυδίῃ· πάντας γὰρ ἕλε τρόμος εἰσαΐοντας
νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἐῴκει
πατρὶ φίλῳ μέγα κάρτος· ἔρως δέ οἱ ἔμπεσε χάρμης·
καρπαλίμως δ' ἵκοντο ποτὶ κλισίην Ὀδυσῆος·
ἦ γὰρ ἔην ἄγχιστα νεὼς κυανοπρῴροιο·
* * * * * *
πολλὰ γὰρ ἐξημοιβὰ παραυτόθι τεύχεα κεῖτο,

---

416. Propter sequens ἕρκεα Pauw. ad 420 hic quidem εἶλαρ conjecit, frustra.
418. ἐρειπομένου A, ἐρειπόμενον E1; et ita corr. Rhod.
419. ἄρ A. — κραταιροῦ A, κρατεροῦ V; tacite corr. Rhod.
420. δ' ἔκθορε A; „ubique lacuna.“ SCHOW. δ' ἄφαρ ἔκθορε em. Rhod., δὲ τάχ' ἔ. Dausq. Illud jure praetulerunt.
421. χάδεν A et vulgo; correxi.
425. ὑφ' A, ἐφ' V; rec. Tychs.
426. τοὶ δὴ AVNV123, τοὶ om. ed. Basil.; hinc Rhod. primum μὴ δὴ, tum in emendandis καὶ δὴ conjecit. Tychs. cum errore τοὶ δὲ edidisset, id notarunt Spitzner. *mant.* p. 239. v. Gr. her. p. 38 lectionis antiquae ignarus, et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 119.
427. ἐμπρήσωσι A; „ἐνιπρήσωσι vel ἐνιπρήσουσι;“ RHOD. „μὴ — ἐνιπρήσωσι nempe et καὶ — ἐνιπρήσουσι.“ PAUW.
428. οὐκ ἔτι A et vulgo; correxi.
430. κεισούμεσθ' A, κεισόμεθ' E1; et ita corr. Rhod.
432. δρόμος Basil., quod corr. Rhod.
434. πατρὶ mutilo versu et in fine * A, πατρὶ ἐπὶ C1; φίλῳ interserit Rhod., ἑῷ Dausq.; illud jure rec. Tychs.: vid. ad I, 99.
437. Cum vulgo haec cohaererent cum antecedentibus, ineptum esse γάρ probe jam indicavit Rhod. vertendo: *multaque ac varia* etc., unde suspiceris eum πολλὰ καὶ ἐξημοιβά legisse. Paullo melius Pauw. quamquam offensus nulla alia re nisi praecedente γάρ proposuit πολλὰ δ' ἄρ', quod rec. Tychs. Lehrs. Contra ego in *programm. l.* p. 17

ἠμὲν Ὀδυσσῆος πυκιμήδεος ἠδὲ καὶ ἄλλων
ἀντιθέων ἑτάρων, ὁπόσα κταμένων ἀφέλοντο·
ἔνθ' ἐσθλὸς μὲν ἔδυ καλὰ τεύχεα, τοὶ δὲ χέρεια
δῦσαν, ὅσοις ἀλαπαδνὸν ὑπὸ κραδίῃ πέλεν ἦτορ·
αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς δύσαθ' ἅ οἱ Ἰθάκηθεν ἕποντο·
δῶκε δὲ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κάλλιμα τεύχη
κεῖνα, τὰ δὴ Σώκοιο βίην εἴρυσσε πάροιθεν·
υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἐδύσατο τεύχεα πατρός,
καί οἱ φαίνετο πάμπαν ἀλίγκιος· ἀμφὶ δ' ἐλαφρὰ
Ἡφαίστου παλάμῃσι περὶ μελέεσσιν ἀρήρει,
καίπερ ἐόνθ' ἑτέροισι πελώρια· τῷ δ' ἅμα πάντα
φαίνετο τεύχεα κοῦφα· κάρη γε μὲν οὔτι βάρυνε
πήληξ * * * * *
Πηλιάς, ἀλλά ἑ χερσὶ καὶ ἠλίβατόν περ ἐοῦσαν
ῥηιδίως ἀνάειρεν ἔθ' αἵματος ἰσχανόωσαν.

---

monui: „Qui comparaverit v. 440 sq., ubi *singulatim* exponitur fortes pulcra, ignavos deteriora arma induisse, vix poterit dubitare quin ex Quinti more hic quoque versus fuerit positus, quo *in universum omnes* in Ulixis tentorio armatos esse indicatum erat. Bene enim haec cohaerent:

[ἐλθόντες δὲ θοῶς ἅμα πάντες ἐν ἔντεσι δῦσαν·]
πολλὰ γὰρ ἐξημοιβὰ παραυτόθι τεύχεα κεῖτο."

παρ' αὐτόθι A et vulgo; correxi.

438. ἤ μὲν Tychs.; antiquum notante Spitznero *observatt.* p. 17. 96 revocavit Lehrs.

440. Struv. minor *observatt.* p. 20 propter insolentiorem correptionem ex VI, 375 conjecit κλυτὰ τεύχεα. Sed vide *prolegg.* II, 1, §. 1. Τεύχεα v. ἔντεα καλά legitur I, 223. 512. IV, 418. 468. V, 221. — Rem hausit ex Homero Ξ, 376 sq. 382:

ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν.

441. δύσαν A; corr. Tychs.

442. δύσατο, οἵ τ' A, δύσατ' οἵ V, δύσατο οἵ Cl; em. Rhod.

443. Διομήδεϊ Tychs. Lehrs.

444. εἴρυσε A; corr. Tychs. — Varie viri docti tentaverunt: ἤρησε vel ἔρρυσε inepte ut solet Dausq., βίῃ εἴρυσε Pauw., βίῃ ἀπέρυσσε ex ξ, 134 Tychs., βίην ἀπέδυσε ex Σ, 82 sq. Heyn. Et ipse olim ex P, 187. X, 323 βίην ἐνάριξε tentabam. Sed hos ipsos locos ex more non exscripsit, sed expressit: hinc recte habet vulgata.

447. παλάμῃσιν A.

449. δέ μιν A et vulgo; δέ οἱ vel δὲ μὲν conjecit Pauw., quorum prius ferri posset, nisi probabilius esset γε μέν: vid. ad IV, 568.

450. πήληξ, ἀλλά οἱ nulla lacuna A; quo facto Pauw. in ἠλίβατον de galea dicto offendit. Optime jam de h. l. judicavit Tychs., cujus verba adscribere fas duxi: „Equidem totum hoc de *galea* poetam dixisse aegre mihi persuadeo: ea enim nec manibus difficulter tollitur, nec *sanguinis appetens* dici potest. Haec *hastae* potius conveniunt. Igitur putem excidisse versum post πήληξ, cum initio versus sequentis Πηλιάς omissis ob vocis similitudinem intermediis. Cfr. V, 118 sq. VIII, 200." Eandem conjecturam pro se quisque fecimus, ego *emendatt.* p. 276 et Spitzner. *observatt.* p. 151—53, qui hoc modo supplevit:

πήληξ, [οὔτ' ἔγχος στιβαρὸν κατελείπετ' ὀπίσσω]
Πηλιάς.

Mihi in mentem veniebat:

πήληξ, [οὐ παλάμῃσιν ἐπέβρισεν δόρυ μακρὸν]
Πηλιάς.

Ἀργείων δέ μιν ὅσσοι ἐπέδρακον, οὔτι δύναντο
καίπερ ἐελδόμενοι σχεδὸν ἐλθέμεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
πᾶν περὶ τεῖχος ἔτειρε βαρὺς πολέμοιο κυδοιμός·
ὡς δ' ὅτ' ἀν' εὐρέα πόντον ἐρημαίῃ περὶ νήσῳ
ἀνθρώπων ἀπάτερθεν ἐεργμένοι ἀσχαλόωσιν
ἀνέρες, οὕστ' ἀνέμοιο καταιγίδες ἀντιόωσαι
εἴργουσιν μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, οἳ δ' ἀλεγεινοὶ
νηὶ περιτρωχῶσι, καταφθινύθει δ' ἄρα πάντα
ἤια, τειρομένοισι δ' ἐπιπνεύσῃ λιγὺς οὖρος,
* * * * * *
ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν ἔθνος ἀκηχέμενον τὸ πάροιθεν
ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίῃ κεχάροντο μολόντι
ἐλπόμενοι στονόεντος ἀναπνεύσειν καμάτοιο·
ὅσσε δέ οἱ μάρμαιρεν ἀναιδέος εὖτε λέοντος,
ὅστε κατ' οὔρεα μακρὰ μέγ' ἀσχαλόων ἐνὶ θυμῷ
ἔσσυται ἀγρευτῆσιν ἐναντίον, οἵτε οἱ ἤδη
ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν ἐρύσσασθαι μεμαῶτες
σκύμνους οἰωθέντας ἑῶν ἀπὸ τῆλε τοκήων
βήσσῃ ἐνὶ σκιερῇ, ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔκ τινος ἄκρης
ἀθρήσας ὀλοοῖσιν ἐπέσσυται ἀγρευτῆσι
σμερδαλέον βλοσυρῇσιν ὑπαὶ γενύεσσι βεβρυχώς·
ὣς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀταρβέος Αἰακίδαο

Tum ἀλλά ἓ conjecit Rhod., ἀλλ' ὅγε Spitzner. *l. c.* p. 153. Illud cum Tychs. Lehrs. praetuli.

456. Pauw. verbo repetito offensus ἀπάτερθ' ἐλελιγμένοι conjecit, male.

459. *Per navem cursitant* RHOD., pejus etiam Pauw. *cum nave circumcursant.* Recte *Heyn.*: „puto retineri eos in insula deserta et desiderii impatientia discursitare circa navem, quam cuperent litore solvere, ut abeant."

460. „Malim ἐπεπνεύσε (sic!): nam alia eodem modo dicuntur. Post haec autem nonne desunt ea, quibus gaudium indicatum, quod ex vento secundo afflictis et fame enecatis oritur? Attende, quaeso: comparationis cardo in eo vertitur plane et omnino. Sic autem pro ἐπιπνεύσῃ etiam scriptum esse potuisset olim ἐπιπνεύσας." PAUW. Conjecturae quidem vanissimae sunt; sed de lacuna judicium rectissimum. Eo magis enim, ut meis verbis utar in *programm.* p. 17, diserte de *gaudio*, in quo sane tertium comparationis positum, dicendum erat, quo accuratius de *sollicitudine*, quae erat praegressa, fuit expositum in antecedentibus.

461. τοπάροιθεν A et vulgo; correxi.

462. Νεοπτολέμῳ A, Νεοπτολέμῳ τε C1; em. Rhod.

464. ἀναίδεος Tychs. Lehrs.

466. ἀγρευτῆρσιν A et vulgo; ἀγρευτῇσιν VE1: cfr. III, 268. 716. Cfr. Wernick. ad *Tryph.* p. 68 sq. Idem infra 470 restitui.

467. ἐρύσασθαι A; corr. Tychs.

469. ὅδ' ἄρ A.

470. ὀλοῇσιν V. — ἀγρευτῆρσιν A et vulgo, ἀγρευτῇσιν V, unde correxi.

471. βλοσυροῖσιν ὑπαὶ γένυσι A; illud corr. Pauw., hoc Rhod. — βεβριχὼς A.

θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ἐϋπτολέμοισιν ὄρινεν·
οἴμησεν δ' ἄρα πρῶτον, ὅπῃ μάλα δῆρις ὀρώρει
ἂμ πεδίον· τῇ γάρ σφισιν ἔπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηΐτερον δηΐοισι κατὰ κλόνον ἐσσυμένοισιν,
οὕνεκ' ἀκιδνοτέρῃσιν ἐπάλξεσιν ἠρήρειστο.
σὺν δέ οἱ ἄλλοι ἔβαν μέγα μαιμώωντες ἄρηι·
εὗρον δ' Εὐρύπυλον κρατερόφρονα, τῷ δ' ἅμ' ἑταίρους
πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας ὀϊομένους περὶ θυμῷ
ῥήξειν τείχεα μακρὰ καὶ Ἀργείους ἀπολέσσειν
πανσυδίῃ· τοῖς δ' οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ·
ἀλλά σφεας Ὀδυσεύς τ' ἠδὲ σθεναρὸς Διομήδης
ἰσόθεός τε Νεοπτόλεμος δῖός τε Λεοντεὺς
ἂψ ἀπὸ τείχεος ὦσαν ἀπειρεσίοις βελέεσσιν.
ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σταθμοῖο κύνες μογεροί τε νομῆες
κάρτεϊ καὶ φωνῇ κρατεροὺς σεύουσι λέοντας
πάντοθεν ἐσσύμενοι, τοὶ δ' ὄμμασι γλαυκιόωντες
στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα λιλαιόμενοι μέγα θυμῷ
πόρτιας ἠδὲ βόας μετὰ γαμφηλῇσι λαφύξαι,
ἀλλὰ καὶ ὣς εἴκουσι κυνῶν ὑπὸ καρτεροθύμων
σευόμενοι, μάλα γάρ σφιν ἐπαΐσσουσι νομῆες·
* * * * * *

---

474. *ὅπῃ* Tychs. Lehrs.

475. *γάρ σφιν ἐπέπλετο* A; *γάρ σφισιν ἔπλετο* Lehrs. e conjectura Hermanni *Orph.* p. 798 insolentem formam expellentis. Pronomen enim, quae tum erat ejus de Quinto persuasio, ad *δηίοισι* retulit. Eo offensus Pauw. *γὰρ μὲν ἐπέπλετο* aut *γάρ τοι ἐπέπλετο* conjecit, quorum illud rec. Tychs. nec plane improbavit Spitzner. *observatt.* p. 156, quamquam ipse *γάρ που ἐπέπλετο* praetulit. Novissime Hermannus in alia omnia abiens in *rec.* p. 262 conjecit:

— *δὴ γάρ σφιν ἐπέπλετο τεῖχος Ἀχαιῶν*
ῥηίτερον δηίοιο μετὰ κλόνου ἐσσυμένοισιν,

in qua scriptura nec *τῇ* expulsum placet, et postrema idonea auctoritate carere videntur. Hinc priorem Hermanni emendationem recepi *σφίσιν* non ad hostes sed ad Neoptolemum ejusque comites relato. Acuta esset sed falsa emendatio, si quis *τῇ γάρ μιν ἐκέκλετο τεῖχος* scripturus esset.

476. *μετὰ κλόνον* A et vulgo; emend. Spitzner. *l. c.* p. 156.

482. *τοῖσδ'* A. — *τέλεσκον* A, *πέλεσκον* V, *ἐτέλεσκον* C1; *τελέεσκον* corr. Rhod.

483. *ἀλλὰ σφέας* A et vulgo; correxi. — *ἰδυσσεὺς* A. — *καὶ ὁ* A, *τε ἰδὲ* VNV3E1, quod recepit Tychs.; sed *τ' ἠδὲ* scribendum esse monuit Spitzner. *mant.* p. 240, quem secutus est Lehrs.; Rhod. *τε καὶ ὁ* conjecerat.

484 *ἰσοθεός* Tychs. Lehrs.

485. *αἶψ'* A et vulgo; *ἄψ* emend. Spitzner. *l. c.* ex IV, 252. VIII, 169. XIII, 176, recepit Lehrs.

487. *σεύωσι* conj. Rhod.

490. Non recte Spitzner. *observatt.* p. 246 *ἠὲ* legendum adnotavit. Greges intelligit et vitulis et adultis bubus compositos.

491. *ἤκουσι* V.

492. Post hunc versum lacunam esse jam Rhod. perspexit his ad-

βαιόν, ὅσον τις ἵησι χερὸς περιμήκεα λᾶαν·
οὐ γὰρ Τρῶας ἔα νηῶν ἀπὸ νόσφι φέβεσθαι
Εὐρύπυλος, δηίων δὲ μάλα σχεδὸν ὀτρύνεσκε
μίμνειν, εἰσόκε νῆας ἕλῃ καὶ πάντας ὀλέσσῃ
Ἀργείους· Ζεὺς γάρ οἱ ἀπειρέσιον βάλε κάρτος·
αὐτίκα δ' ὀκριόεσσαν ἑλὼν καὶ ἀτειρέα πέτρην
ἧκεν ἐπεσσυμένως κατὰ τείχεος ἠλιβάτοιο·
σμερδαλέον δ' ἄρα πάντα περιπλατάγησε θέμεθλα
ἕρκεος αἰπεινοῖο· δέος δ' ἕλε πάντας Ἀχαιοὺς
τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσιν·
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπόρουσαν ἀταρτηροῖο κυδοιμοῦ,
ἀλλ' ἔμενον θώεσσιν ἐοικότες ἠὲ λύκοισι
μήλων ληιστῆρσιν ἀναιδέσιν, οὕστ' ἐν ὄρεσσιν
ἄντρων ἐξελάσωσιν ὁμῶς κυσὶν ἀγροιῶται
ἱέμενοι σκύμνοισι φόνον στονόεντα βαλέσθαι
ἐσσυμένως, τοὶ δ' οὔτι βιαζόμενοι βελέεσσι
χάζοντ', ἀλλὰ μένοντες ἀμύνουσιν τεκέεσσιν·
ὧς οἳ ἀμυνόμενοι νηῶν ὕπερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
μίμνον ἐν ὑσμίνῃ· τοῖς δ' Εὐρύπυλος θρασυχάρμης
ἠπείλει μέγα πᾶσι νεῶν προπάροιθε θοάων·
„ἆ δειλοὶ καὶ ἄναλκιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

---

scriptis: „post hunc versum tale quippiam puto deesse:
[ὡς καὶ Τηλέφου υἱὸς ἄμ' ἀνδράσι χάσσατ' ὀπίσσω]
βαιόν, ὅσον τις ἵησι χερὸς περιμήκεα λᾶαν.
Et sic lacunam istam expletam esse confido.“ In AVE1CM lacuna est unius versus post v. 493; „in marg. V3: Ἄφες ἕνα στίχον ἄγραφον μεταξὺ τοῦ Βαιόν, ὅσον καὶ Οὐ γὰρ Τρῶας. In C1V12 et rell. („M 12“ TYCHS.) nullum adest lacunae spatium.“ SCHOW. C2 et E2 add. λείπει post λᾶαν.

493. ἵησιν χειρὸς A; corr. Rhod. — λάαν A; corr. Tychs.

494. εἴα A; corr. Rhod.; Τρῶάς τ' εἴα νεῶν C1, sed ε in νεῶν ex corr.

496. ἕλκῃ A, ἕλῃ VNV3C1E1; et ita corr. Rhod.

498. ὀκρυόεσσαν A et vulgo; ὀκριόεσσαν Lehrs. ex em. Spitzneri *mant.* p. 241: vid. ad I, 259.

500. δ' ἄρα περιπλατάγησε mutilo versu A, δ' ἄρα ἀμφιπεριπλατάγησε C1; δ' ἄρα πάντα περιπλατάγησε em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. δ' ἀραβεῦντα π. conj. Dausq., δ' ἄρα πάγχυ π. Pauw.

502. συνωχοκότος A; em. Rhod. Cfr. *B*, 218 ibique intpp.

505. εὖτ' A et vulgo; οὕστ' et ego jam dudum emendaveram et nuper Struv. minor *observatt.* p. 20 sq. allatis I, 249. III, 359. IV, 519. VIII, 90. 405. XI, 208, quem ipse restitui *emendatt.* p. 244; ib. 218. XIII, 55. — ὄρεσσι A et vulgo; correxi.

506. ἀγριῶται A; corr. Rhod.

509. χάζοντο A; tacite corr. Rhod. — ἀμύνουσι A; corr. Tychs.

510. ὧς ἄρ' A et vulgo; emendavi in iis, quae de Tryphiodoro scripsi. — αὐτῶν Lehrs. edidit: non opus.

511. τοῖσδ' A; corr. Tychs.

512. νηῶν A et vulgo, νεῶν C1; et ita corr. Rhod. et ed. Tauchnit. corrector. — πάροιθε A, προπάροιθε C1; et ita corr. Rhod.

οὐκ ἂν δὴ βελέεσσι νεῶν ἄπο ταρβήσαντα
ἠλάσατ᾽, εἰ μὴ τεῖχος ἐμὴν ἀπέρυκεν ὁμοκλήν·
νῦν δέ μοι εὖτε λέοντι κύνες πτώσσοντες ἐν ὕλῃ
μάρνασθ᾽ ἔνδον ἐόντες ἀλευόμενοι φόνον αἰπύν·
ἢν δέ ποτ᾽ ἐκ νηῶν ἐς Τρώιον οὖδας ἵκησθε,
ὡς τὸ πάρος μεμαῶτες ἐπὶ μόθον, οὔ νύ τις ὑμέας
ῥύσεται ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, ἀλλ᾽ ἅμα πάντες
κείσεσθ᾽ ἐν κονίῃσιν ἐμεῦ ὕπο δῃωθέντες.“
ὣς ἔφατ᾽ ἀκράαντον ἱεὶς ἔπος· οὐδέ τι ᾔδη
ὅττι ῥά οἱ μέγα πῆμα κυλίνδετο βαιὸν ἄπωθεν
χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὅς μιν ἔμελλε
δάμνασθ᾽ οὐ μετὰ δηρὸν ὑπ᾽ ἔγχεϊ μαιμώωντι·
οὐδὲ μὲν οὐδὲ τότ᾽ ἔσκεν ἄτερ κρατεροῖο πόνοιο
ἀλλ᾽ ἄρα Τρῶας ἔναιρεν ἀφ᾽ ἕρκεος· οἳ δ᾽ ἐφέβοντο
βαλλόμενοι καθύπερθε· περικλονέοντο δ᾽ ἀνάγκῃ
Εὐρυπύλῳ· πάντας γὰρ ἀνιηρὸν δέος ᾖρει·
ὡς δ᾽ ὅτε νηπίαχοι περὶ γούνασι πατρὸς ἑοῖο
πτώσσουσι βροντὴν μεγάλου Διὸς ἀμφὶ νέφεσσι
ῥηγνυμένην, ὅτε δεινὸν ἐπιστοναχίζεται αἰθήρ·
ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες ἐν ἀνδράσι Κητείοισιν
ἀμφὶ μέγαν βασιλῆα μενεπτόλεμον *
* * * *Νεοπτόλεμον φοβέοντο*
* * * * * *

---

514. *δή με βέλεσσι* conj. Rhod., quod receperunt sed scriptum *βελέσσι* Tychs. Lehrs.; *δὴ βελέεσσι νεῶν μ᾽* conj. Pauw. Vulgatam tuentur VNV3, in qua accusativus eo facilius omitti poterat, quod sequenti quod opponitur membro adest: *ἐμὴν — ὁμοκλήν*: vid. ad I, 22. — Versum om. E1.

517. *φόνον αἰπύν*: vid. Spitzner. ad *P*, 365.

519. *τοπάρος* A; corr. Tychs. — *ἐπὶ μόθον*: vid. Herm. *Orph.* p. 714. — *οὐ* A et vulgo; correxi.

520. *ἅμα* om. V.

521. *ἐμοῦ ὑποδηωθέντες* A; illud corr. Spitzner. *observatt.* p. 157, hoc Tychs.

522. *ᾔδει* A et vulgo, *ᾔδη* V: vid. ad III, 250.

527. *ἀλλὰ* A et vulgo; correxi.

532. *ἀὴρ* A, *ἀήρ* Tychs.; *αἰθήρ* Lehrs. ex emend. Wernicki ad *Tryph.* p. 73: vid. ad III, 708.

534. *Μενεπτόλεμον* (litera majuscula) AVE1C2; *Νεοπτόλεμον* posuit Rhod. nota adscripta: „correxi *Μενεπτ.*“ Id receperunt Tychs. Lehrs. colo post *φοβέοντο* posito et sequentibus uno tenore conjunctis. In A enim nec ulla post *φοβέοντο* interpunctio, et colon post *ἔηκεν* positum est. Repeto quae de h. l. a me *emendatt.* p. 220 sq. dicta sunt: „Magnopere offendit particula *γάρ* post sextum membri vocabulum posita. Emendare locum, non tanquam exemplum insolentioris positurae afferre debebat Bonit. *l. c.* p. 1222. Jam vide mihi totam illam comparationem: cum puerulis, qui genubus patris implicati Jovis tonitrua metuunt, comparantur Trojani, qui eodem modo circa Eurypylum metuunt Neoptolemum. Ita quidem nunc legitur. Sed ut comparatio perfecta existeret, potius dicendum erat eos *Neoptolemi tela*

πᾶν ὅ, τι χερσὶν ἕηκεν· ἐς ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα·
δυσμενέων κεφαλῆσι φέρον πολύδακρυν ἄρηα·
οἳ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι ἔνδοθεν ἦτορ
Τρῶες ἔφαντ' Ἀχιλῆα πελώριον εἰσοράασθαι
αὐτὸν ὁμῶς τεύχεσσι· καὶ ἀμφασίην ἀλεγεινὴν
κεῦθον ὑπὸ κραδίῃ, ἵνα μὴ δέος αἰνὸν ἵκηται
ἐς φρένα Κητείων μηδ' Εὐρυπύλοιο ἄνακτος·
αὐτοῦ δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀπειρέσιον τρομέοντες
μεσσηγὺς κακότητος ἔσαν κρυεροῦ τε φόβοιο·
αἰδὼς γὰρ κατέρυκεν ὁμῶς καὶ δεῖμ' ἀλεγεινόν,
* * * * * *
ὡς δ' ὅτε παιπαλόεσσαν ὁδὸν κάτα ποσσὶν ἰόντες
ἀνέρες ἀθρήσωσιν ἀπ' οὔρεος ἀΐσσοντα
χείμαρρον, καναχῇ δὲ περιβρομέει περὶ πέτρῃ,
οὐδ' ἔτι οἱ μεμάασιν ἀνὰ ῥόον ἠχήεντα

---

ceu puerulos *Jovis fulmina* perhorruisse. Et hoc sine dubio Quintus ita indicaverat:

— — *Νεοπτολέμου φοβέοντο*
πᾶν ὅ τι χερσὶν ἕηκεν· ἐς ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα,

metuerunt Neoptolemi tela, quaecunque ille emisit. Fecit idem ille, quod infra XI, 422 de Aenea narratur: *ἐκ δ' ἄρα χειρῶν Πᾶν ὅ τι οἱ παρέκυρσεν ἐπειγομένῳ ποτὶ μῶλον Βάλλεν.*" Ita tum quidem. Sed remanent difficultates. Primum *Νεοπτολέμοιο φέβοντο* ex Quinti more restituendum esset, quod magis etiam a librorum scriptura remotum; tum ad *ἐν ἀνδρ. Κ. ἀμφὶ μ. βασιλῆα* aliquid participii requiritur, quemadmodum v. 528 *περικλονέοντο — Εὐρυπύλῳ* dictum erat; deinde insolentior est apud Epicum structura *Νεοπτολέμου πᾶν ὅ τι ἕηκεν;* postremo ne *μενεπτόλεμον* quidem Quinto usitatum, quod in cdd. legitur, negligendum. Hinc bis lacunae signa ponere quam pristinam emendationem recipere malui.

535. *ἔοικεν* V.

542. „Pro *αὐτοῦ ibi* lego *αὐτοί*, ut ad praecedentia fiat relatio." RHOD. Receperunt Tychs. Lehrs. non recte. *Ibi*, h. e. sub ipsis muris manebant Trojani nec quamvis timore correpti recedebant ab eo loco.

544. *αἰδὼς καὶ* V. — Vulgo post hunc versum nulla lacuna notatur. Sed *κατέρυκεν* si significat quod semper *retinebat* — neque enim aut *continebat* aut *invasit* rite quis interpretetur — *δεῖμα* non potest is esse timor Trojanorum, ne ipsi quoque Achivorum telis occumberent — hoc enim timore non *retenti* sed *in fugam rapti* essent —; sed metus, ne Citei quoque et Eurypylus ipsorum perspecta ignavia et ipsi pugnam derelinquerent. Verum hoc obscurius enuntiatum, praesertim cum in antecedentibus tam multis expositum sit de illo Trojanorum terrore, quo quisque sibi suaeque vitae timuerit. Hinc causa erat, opinor, cur in *programm.* p. 17 hujusmodi versum excidisse notarem post *δεῖμ' ἀλεγεινόν*:

[*μὴ δὴ καὶ Κήτειοι ἀπὸ πτολέμοιο φέβωνται.*]

545—50. De his accurate exposuit Spitzner. *observatt.* p. 157—61.

545. *κατὰ* A et vulgo; *κάτα* corr. Spitzner. *mant.* p. 229. *observatt.* p. 158. Herm. *Orph.* p. 806; rec. Lehrs.

547. Herm. *l. c.* *καναχῇ δὲ περιβρομέει πέρι πέτρῃ* conjecit, quod pluribus refutavit Spitzner *l. c.* p. 158 sq.

548. *οὐδέ τι οἱ* A; male intellecto *οἱ* Rhod. *οὐδ' ἔτι οἵγε μέμασαν*, Pauw. *οὐδ' ἔτι οἱ μεμάασιν* conjecit, quod certe *οὐδ' ἔτι τοὶ*

δύμεναι ἐγκονέοντες, ἐπεὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρον
δερκόμενοι τρομέουσι καὶ οὐκ ἀλέγουσι κελεύθου·
ὣς ἄρα Τρῶες ἔμιμνον ἐελδόμενοί περ ἀΰτῆς
* * * * * *
τεῖχος ὕπ' Ἀργείων· τοὺς δ' Εὐρύπυλος θεοειδὴς
αἰὲν ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον· ἦ γὰρ ἐώλπει
πολλοὺς δηιόωντα πελώριον ἐν δαῒ φῶτα
χεῖρα καμεῖν καὶ κάρτος· ὃ δ' οὐκ ἀπέληγε μόθοιο.
τῶν δ' ἄρ' Ἀθηναίη κρατερὸν πόνον εἰσορόωσα
κάλλιπεν Οὐλύμποιο θυωδέος αἰπὰ μέλαθρα·
βῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς ὀρέων· οὐδ' ἴχνεσι γαίης
ψαῦε μέγ' ἐγκονέουσα· φέρεν δέ μιν ἱερὸς ἀὴρ
εἰδομένην νεφέεσσιν ἐλαφροτέρην δ' ἀνέμοιο·
Τροίην δ' αἶψ' ἀφίκανε, πόδας δ' ἐπέθηκε κολώνῃ
Σιγέου ἠνεμόεντος· ἐδέρκετο δ' ἔνθεν ἀΰτὴν
ἀγχεμάχων ἀνδρῶν· κύδαινε δὲ πολλὸν Ἀχαιούς·
υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἔχεν πολὺ φέρτατον ἄλλων
θάρσος ὁμοῦ καὶ κάρτος, ἅτ' ἀνδράσιν εἰς ἓν ἰόντα
τεύχουσιν μέγα κῦδος· ὃ δ' ἀμφοτέροισι κέκαστο,

---

scribendum erat. Sed Herm. *l. c.* οὐδέ τί οἱ correxit pronomine ad torrentem relato, quod vindicat Spitzner. *l. c.* p. 160. — ἀναῤῥόον A; corr. Rhod.

549. θύμεναι A, θήμεναι E1C12; βήμεναι em. Rhod., quod rec. Tychs.; θυνέμεν Pauw.; δύμεναι Herm. *l. c.*, quod firmatum a Spitznero *l. c.* p. 160 sq. rec. Lehrs.

551. Nulla lacunae signa posita erant, de qua lacuna ita fere in *emendatt.* p. 278 exposui: „Vertit Rhod.: *quamvis cupidi irruptionis.* Sed ea sententia prorsus ab h. l. abhorret. Neque enim Trojani manebant sub muro, cum essent ad pugnam feroces, sed *quamvis fugere vehementer cuperent.* Id ex iis, quae poeta v. 527—50 exposuit, tam evidenter apparet, ut operam perdere mihi videar, pluribus si eam rem demonstravero. Itaque aut ἐελδόμενοι μέγα φύζης vel ἐ. περ ἀλύξαι vel aliud tale scribendum, aut hic quoque versum intercidisse hujus fere sententiae:
— — — ἐελδόμενοί περ ἀΰτῆς
[ἐκφυγέειν, χεῖρας δὲ Νεοπτολέμου ὑπαλύξαι].“
Et deesse Neoptolemi mentionem ipsa comparatio docere poterat, qua ille cum torrente, ut Trojani cum viatoribus componuntur.

552. ὑπ' A et vulgo; correxi. — τούσδ' A.

554. δηϊόωντε — φῶτας A; utrumque corr. Rhod.; δηιόωντα etiam E1.

555. ὅδ' A.

557. καὶ λίπεν C2. — οὐλύμποιο εὐωδέος A, οὐλύμπου εὐ. C1; „Οὐλύμπου vel manente illo θυώδεος.“ RHOD. Non recte prius rec. Tychs. Lehrs. ne accentu quidem correcto. Vid. ad III, 692.

558. ἄρ A. — ἴχνεσσι A.

561. ἐκίχανε A et vulgo; primus offendit Pauw. sed male αἶψα ἵκανε scripsit. Recte Tychs. αἶψ' ἀφίκανε, in quod idem ego quoque incideram. — Ne quis comparet Φ, 128 εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν Ἰλίου ἱρῆς, ibi de *expugnanda* urbe sermo est. Cfr. IV, 565. X, 154.

562. σιγείου A; corr. Rhod.

566. τεύχουσι A; corr. Tychs. — ὅδ' A.

οὕνεκ' ἔην Διὸς αἷμα, φίλῳ δ' ἤικτο τοκῆι·
τῷ καὶ ἄτρεστος ἐὼν πολέας κτάνεν ἀγχόθι πύργων.
ὡς δ' ἁλιεὺς κατὰ πόντον ἀνὴρ λελιημένος ἄγρης
τεύχων ἰχθύσι πῆμα φέρει μένος Ἡφαίστοιο
νηὸς ἑῆς ἔντοσθε, διεγρομένη δ' ὑπ' ἀϋτμῇ
μαρμαίρει περὶ νῆα πυρὸς σέλας, οἳ δὲ κελαίνης
ἐξ ἁλὸς ἀΐσσουσι μεμαότες ὕστατον αἴγλην
εἰσιδέειν, τοὺς γάρ ῥα τανυγλώχινι τριαίνῃ
κτείνει ἐπεσσυμένους, γάνυται δέ οἱ ἦτορ ἐπ' ἄγρῃ·
ὣς ἄρα κύδιμος υἱὸς ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος
λαΐνεον περὶ τεῖχος ἐδάμνατο δήια φῦλα
ἀντί' ἐπεσσυμένων· πονέοντο δὲ πάντες Ἀχαιοὶ
ἄλλοι ὁμῶς ἄλλῃσιν ἐπάλξεσιν· ἔβραχε δ' εὐρὺς
αἰγιαλὸς καὶ νῆες· ἐπεστενάχοντο δὲ μακρὰ
τείχεα βαλλομένων· κάματος δ' ὑπεδάμνατο λαοὺς
ἄσπετος ἀμφοτέρωθε, λύοντο δὲ γυῖα καὶ ἀλκὴ
αἰζηῶν· ἀλλ' οὔτι μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
ἄμφεχεν υἱέα δῖον, ἐπεί ῥά οἱ ὄβριμον ἦτορ
πάμπαν ἔην ἄτρυτον· ἀνιηρὸν δέ οἱ οὔτι
ἥψατο μαρναμένοιο δέος * *
* * * *μένος δ' ἀκάμαντι ἐῴκει*

---

570. *μὲν* A, *μένος* V12; et ita corr. Rhod.

571. *διεγρομένη δ' ὑπ' ἀϋτμὴ* AE1 (nisi quod *διαγρ.*); „*διεγρομένου* vel *διεγρόμενον δ' ὑπ' ἀϋτμῇ.*" RHOD. qui rectius in textu *διεγρομένη δ' ὑπ' ἀϋτμῇ* scripsit, quos dativos revocavi *emendatt.* p. 221 inscius tamen eos a Rhod. invectos esse. Tychs., quem Lehrs. secutus est, *διεγρόμενον δ' ὑπ' ἀϋτμῆς* scripsit, quod jam propterea ferri nequit, quod *ἀϋτμή* tum de flabris ventorum explicari deberet, ut IX, 271 dictum: *κῦμα — ἐξ ἀνέμοιο διεγρόμενον.* Vid. ad II, 224.

572. *οὐδὲ* A; em. Rhod. — *μελαίνης* E1.

573. *μεμαῶτες* A, *μεμαότες* C1; et ita corr. Rhod.

574. *τανυγλωχίνι* A. — „Hoc piscationis genus in Graecia adhuc frequentari per literas me docuit Villoison." TYCHS.

577. *λαΐνετον* A, *λαΐνεον* VNV3C1m; et ita corr. Rhod.; *λάϊνθον* E1.

578. *ἀντίον ἐπεσσυμένων* A, *ἀντί' ἐπεσσυμένων* VNV23m, *ἀντίον ἐσσυμένων* C1 e corr.; „*ἀντί'* vel *ἐσσυμένων.*" RHOD.

581. *βαλλομένων* perperam Rhod. vertit: *gemitu vulneratorum*, nec melius Pauw.: *resonabant moenia, quando lapidibus verberabantur.* Rectius: *resonabant moenia, illis jaculantibus.*

585. Pauw. inepte *τοι* conjecit propter sequentem genitivum.

586. Vulgo nulla lacuna notatur. Sufficiunt quae *emendatt.* p. 277 exposui: „Vertit Rhod. *nihilque molestiae eum pugnantem attigit.* Sed nullo modo *ἀνιηρόν* pro substantivo habendum apud Quintum defendi potest. Ne multa: hic quoque duo hemistichia periisse verisimile est, quibus qualis sententia contenta fuerit certissime apparet ex v. 592 sq., ubi finita comparatione dicitur:

ὣς ἄρα Πηλείδαο δαΐφρονος υἱέος ἐσθλοῦ
οὔτε μόγος στονόεις οὔτ' ἄρ δέος ἥψατο γούνων.

ἀενάῳ ποταμῷ, τὸν ἀπειρεσίη πυρὸς ὁρμὴ
οὔποτ' ἰοῦσ' ἐφόβησε, καὶ ἢν μέγα μαίνετ' ἀήτης
Ἡφαίστου κλονέων ἱερὸν μένος, ἢν γὰρ ἵκηται
ἐγγὺς ἐπὶ προχοῇσι μαραίνεται, οὐδέ οἱ ἀλκὴ
ἅψασθ' ἀργαλέη σθένει ὕδατος ἀκαμάτοιο·
ὣς ἄρα Πηλείδαο δαΐφρονος υἱέος ἐσθλοῦ
οὔτε μόγος στονόεις οὔτ' ἄρ δέος ἥψατο γούνων
αἰὲν ἐρειδομένοιο καὶ ὀτρύνοντος ἑταίρους·
οὐ μὴν οὐδὲ βέλος κείνου χρόα καλὸν ἵκανε
πολλῶν βαλλομένων· ἀλλ' ὡς νιφάδες περὶ πέτρην
πολλάκις ἠίχθησαν ἐτώσια· πάντα γὰρ εὐρὺ
εἶργε σάκος βριαρή τε κόρυς κλυτὰ δῶρα θεοῖο·
τοῖς ἐπικαγχαλόων κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο
φοίτα μακρὰ βοῶν περὶ τείχεϊ πολλὰ κελεύων
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα * *
* * * * *οὔνεκα πάντων*

Lassiludine non correptum esse Neoptolemum v. 583—85 dictum erat. Jam de *timore* aliquid adjiciendum fuit. Itaque ita *fere* poetam scripsisse probabile est:

— — — *ἀνιηρὸν δέ οἱ οὔτι*
ἥψατο μαρναμένοιο [*δέος πολλῶν ἐπιόντων*
δυσμενέων τείχεσσι·] *μένος*
δ' ἀκάμαντι ἐῴκει etc.

Jam etiam quomodo fieri potuerit, duo ut neglecta sint hemistichia, facile perspicitur." — *ἐοικὼς* A et vulgo; verbum finitum cum desideretur, Tychsen. anacoluthon statuit, quo v. 592 sqq. alia ratione inceptum membrum expletum sit. Alienum hoc a Quinti simplicitate. Inde reposui, quod vertendo *impetum referebat* expressit Rhod., diserte conj. Pauw., *ἐῴκει.*

591. *ἀργαλέῳ* conj. Pauw. sine causa.

597. *ἤϋτησαν* A et vulgo; *ἠίχθησαν* em. et firmat Spitzner. *observatt.* p. 243—45.

601. Sine lacuna versu hypermetro *ἀταρβέα θῦναι, οὔνεκα* A, *ἀταρβέα, οὔνεκα* VNV3E1, *ἀργείοις θῦν' ἀταρβέα, οὔνεκα* e vulg. corr. C1; „dele *θῦναι.*" RHOD. Eum et cdd. secutus est Tychs. Lehrs. Pejus Pauw. *Ἀργείοις θάρσει ἰέν', οὔνεκα* conjecit. Hiatu tantum infensus olim Spitzner. *mant.* p. 238 *τοὔνεκα* scripsit, quod post ipse improbavit *observatt.* p. 162. Ibid. p. 163 *ἀταρβέσιν* conjecit, quod h. l. quidem parum placet. Et remanet mira conjunctio *πολλὰ κελεύων ἐς μόθον Ἀργείοισιν*, quam minime tuentur exempla a Spitznero *l. c.* p. 162 allata. Hinc ego usus VIII, 259 sq. XI, 430 sqq. olim in *emendatt.* p. 278 tale quid intercidisse putabam:

— — — *πολλὰ κελεύων*
ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα θῦναι [*ἅπασιν,*
Τρῶας δ' ἂψ ὦσαι ἀπὸ τείχεος·] *οὔνεκα πάντων,*

falsus in eo, quod insolentem formam vel contra meliores libros retinui. Nunc potius ejusmodi verba omissa putaverim:

ἐς μόθον Ἀργείοισιν ἀταρβέα [*θυμὸν ἔχουσιν*
ὁρμαίνειν Τρώεσσιν ἐναντίον]*· οὔνεκα πάντων.*

Cfr. VIII, 5 sq.

καὶ τοὺς μὲν πάϊς ἐσθλὸς Ἀχιλλέος ὀτρύνεσκεν
ἀντιάαν Τρώεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντας

ibid. 248 sq.

— — *μέγα δ' ἴαχε Τρωσὶ κελεύων*
ἀντιάαν δηίοισι κατὰ κλόνον.

πολλὸν ἔην ὄχ᾽ ἄριστος, ἔχεν δ᾽ ἔτι θυμὸν ὁμοκλῆς
λευγαλέης ἀκόρητον, ἑοῦ δ᾽ ἄρα μήδετο πατρὸς
τίσεσθ᾽ ἀλγινόεντα φόνον· κεχάροντο δ᾽ ἄνακτι
Μυρμιδόνες· στυγερὴ δὲ πέλεν περὶ τεῖχος ἀϋτή.
ἔνθα δύω κτάνε παῖδε πολυχρύσοιο Μέγητος,
ὃς γόνος ἔσκε Δύμαντος ἔχεν δ᾽ ἐρικυδέας υἷας,
εἰδότας εὖ μὲν ἄκοντα βαλεῖν, εὖ δ᾽ ἵππον ἐλάσσαι
ἐν πολέμῳ καὶ μακρὸν ἐπισταμένως δόρυ πῆλαι,
τοὺς τέκε οἱ Περίβοια μιῇ ὠδῖνι παρ᾽ ὄχθῃς
Σαγγαρίου Κέλτον τε καὶ Εὔβιον· οὐδ᾽ ἀπόναντο
ὄλβου ἀπειρεσίοιο πολὺν χρόνον, οὕνεκα Μοῖραι
παῦρον ἐπὶ σφίσι πάγχυ τέλος βιότοιο βάλοντο·
ἄμφω δ᾽ ὡς ἴδον ἦμαρ ὁμῶς, ὣς κάτθανον ἄμφω
χερσὶ Νεοπτολέμοιο θρασύφρονος, ὃς μὲν ἄκοντι
βλήμενος ἐς κραδίην, ὃ δὲ χερμαδίῳ ἀλεγεινῷ
κὰκ κεφαλῆς· βριαρὴ δὲ περιθραυσθεῖσα καρήνῳ,
ἐθλάσθη τρυφάλεια καὶ ἐγκέφαλον συνέχευεν.
ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφίσι φῦλα περικτείνοντο καὶ ἄλλων
μυρία δυσμενέων· μέγα δ᾽ Ἄρεος ἔργον ὀρώρει,
μέσφ᾽ ὅτε δὴ βουλυτὸς ἐπήλυθεν, ἤνυτο δ᾽ ἠὼς
ἀμβροσίη, καὶ λαὸς ἀταρβέος Εὐρυπύλοιο
χάσσατο τυτθὸν ἄπωθε νεῶν· οἳ δ᾽ ἀγχόθι πύργων

---

602. *ὅγ᾽* conj. Pauw.; frustra.

604. *τίσσεσθ᾽* A, *τίθεσθ᾽* V, *τιθέασθ᾽* E1, *τίσασθ᾽* C1; *τίσεσθ᾽* corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

610. *τέκεν ὑπεροίβια* et in fine * A, *τέκεν περι βϊα* V, *τέκεν οἱ Περίβοια* NV3, *τέκεν οἱ περίβια* E1, *τ. ἡ περίβοια* C1; *τέκεν οἱ Περίβοια* corr. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. probante Spitznero *observatt.* p. 174. Ceteri variant: *Ὑπερόβοια* Brod., *ἡ Περίβοια* vel *ἡ Ἐρίβοια* vel *ἡ Μελίβοια* vel *ἡ Σθενέβοια* Dausq. postremo tamen Rhodomannianum amplexus, *Ἠερίβοια* ex Schol. ad *E*, 138 Dorvill. *vann. crit.* p. 380. *Τέκεν* correxi. — *ὠδίνι* A.

611. *Εὔβοιον* A, *εὔβ..ιον* eraso o C1; et ita corr. Rhod.

614. *ὁμῶς* manco versu A; „ubique lacuna.“ SCHOW. „*ὁμῶς καὶ* vel *ἅμα*.“ RHOD. *ὁμῶς ὥς* conj. Dausq., *ὁμοῦ ὥς* Tychs., quod retinuit Lehrs.

617. *κακκεφαλῆς* A et vulgo; corr. Lehrs. — *περιθραυσθεῖσα* et v. 618 *ἐθραύσθη* A; *ἐκλάσθη* conj. Rhod., *περιθραυσθέντι* vel *περιγναμφθεῖσα* Dausq., *περιθριγκοῦσα κάρηνον* vel *περιβληθεῖσα καρήνῳ* Pauw., *περιθρυφθεῖσα* Tychs., quod retinuit Lehrs. Contra ego in *emendatt.* p. 221: „non placet de *galea* collisa. Potius altero utro loco verbum *θλᾶν* reponendum erit, quo constanter eadem in re usus est poeta. Vid. III, 333. VIII, 94. XI, 199. 488. *M*, 384.“ Altero loco praetuli, quia ibi pronior erat librarii error.

621. *ἄνυτο* A; corr. Tychs.

623. Cum consentaneum esset, verbis *οἳ* — *ἀνέπνευσαν* Graecos designari, ego olim debere id ita dici, ut ad eos solos referri possit, ratus in *emendatt.* p. 222 *οἳ δ᾽ ἔνδοθι πύργων* emendavi locis similibus adscriptis: *Σ*, 287. Quint. VII, 132. 517. XII, 158. Nonn. XXXV, 6. Tryphiod. 391. Verum recte habet

βαιὸν ἀνέπνευσαν· καὶ δ' αὐτοὶ Τρώιοι υἷες
ἀμπαύοντο μόθοιο δυσηχέος, οὕνεκ' ἐτύχθη
φύλοπις ἀργαλέη περὶ τείχεϊ· καί νύ χ' ἅπαντες
Ἀργεῖοι τότε νηυσὶν ἐπὶ σφετέρῃσιν ὄλοντο,
εἰ μὴ Ἀχιλλῆος κρατερὸς πάϊς ἤματι κείνῳ
δυσμενέων ἀπάλαλκε πολὺν στρατὸν ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Εὐρύπυλον· τῷ δ' αἶψα γέρων σχεδὸν ἤλυθε Φοῖνιξ,
καί μιν ἰδὼν θάμβησεν ἐοικότα Πηλείωνι·
ἀμφὶ δέ οἱ μέγα χάρμα καὶ ἄσπετον ἄλγος ἵκανεν,
ἄλγος μὲν μνησθέντι ποδώκεος ἀμφ' Ἀχιλῆος,
χάρμα δ' ἄρ', οὕνεκά οἱ κρατερὸν παῖδ' εἰσενόησε
* * * * * *
κλαῖε δ' ὅγ' ἀσπασίως, ἐπεὶ οὔποτε φῦλ' ἀνθρώπων
νόσφι γόου ζώουσι, καὶ εἴ ποτε χάρμα φέρονται·
ἀμφεχύθη δέ οἱ, εὖτε πατὴρ περὶ παιδὶ χυθείη,
ὅστε θεῶν ἰότητι πολὺν χρόνον ἄλγε' ἀνατλὰς
ἔλθῃ ἑὸν ποτὶ δῶμα φίλῳ μέγα χάρμα τοκῆι·
ὣς ὁ Νεοπτολέμοιο κάρη καὶ στήθεα κύσσεν

---

vulgata, qua indicatur, Graecos non recessisse a munitionibus atque in sua singulos se dispersisse tentoria, sed remansisse prope muros, ne repetito a Trojanis et Ceteis paullulum tantum regressis impetu opprimerentur.

625. *δυσαλκέος* A; *δυσαέος* conj. Dausq., *δυσαλγέος* Pauw., quod rec. Tychs. Cfr. XIV, 68 *καμάτοιο δ.* Sed scribendum fuisse *δυσηχέος* ex constante cum Homeri tum Quinti more demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 164—66.

626. *ἁπάντες* Tychs. Lehrs.

632. *χάρμα μέγα* A; tacite corr. Rhod.

633. *μνησθέντα* V. — *ἀντ'* A; *ἄντ'* Rhod. et recentiores. Vertit ille: *quia citissimi Achillis memoria velut oculis obversaret.* Pauw. *palam, aperte* interpretatus particulam certe minus appositam h. l. judicat. Recte Spitzner. *excurs.* XVII *ad Il.* *p.* LXV emendavit *ἀμφ' Ἀχιλῆος.*

634. *ἆρ* A. — Post hunc versum in C1 legitur:

πατρὶ βίηφι ὅμοιον ἰδ' ἀλκῇ ἄμ' εἴδεϊ αὐτῷ,

quo pessimo, si metrum spectamus et syntaxin, foetu tamen *mentem* Quinti librarium assecutum esse dixi in *programm.* p. 11. Ubique enim summa illa Neoptolemi cum patre similitudo effertur: hinc Phoenix quoque non omnino dicendus erat gaudio exsultasse, quod fortem videbat Achillis natum, sed quod viribus et animo patri parem. Cfr. v. 653 *τῷ σύγε πάμπαν ἔοικας.*

636. Eandem sententiam habes Apoll. Rhod. IV, 1165—67:

ἀλλὰ γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.

φέρονται autem est *auferunt* ut *μαντεύματα πολλὰ φέρονται* Hesiod. fragmm. LXXX, 8. ed. Goettling. 2.

637. *παῖδα* A; corr. Rhod.: cfr. II, 305. 316. 500. 607 et de simili *περὶ νεκρῷ* ad III, 539. De interpunctione vid. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 213.

639. *ἔλθοι* A et vulgo: vid. *prolegg.* II, 1. 39.

640. *κῦσεν* A et vulgo; *κύσσεν* Lehrs. ex notatione Spitzneri *mant.* p. 241. *observatt.* p. 166.

αμφιχυθείς· καὶ τοῖον ἀγασσάμενος φάτο μῦθον·
,,χαῖρέ μοι, ὦ τέκος ἐσθλὸν Ἀχιλλέος, ὅν ποτ' ἔγωγε
τυτθὸν ἐόντ' ἀτίταλλον ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐμῇσι
προφρονέως· ὃ δ' ἄρ' ὦκα θεῶν ἐρικυδέϊ βουλῇ
ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἀέξετο· καί οἱ ἔγωγε
γήθεον εἰσορόων ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἀλκήν·
ἔσκε δέ μοι μέγ' ὄνειαρ· ἶσον δέ ἑ παιδὶ τίεσκον
τηλυγέτῳ· ὃ δ' ἄρ' ἶσον ἑῷ πατρὶ τῖεν ἐμὸν κῆρ·
κείνῳ μὲν γὰρ ἔγωγε πατὴρ ὃ δ' ἄρ' υἱὸς ἔμοιγε
ἔσκε νόῳ, φαίης κεν ἰδὼν ἑνὸς αἵματος εἶναι

---

641. *ἀγαπαζόμενος* A; *ἀγαζόμενος* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed potius ex Quinti Homerique usu *ἀγασσάμενος* recipiendum fuisse docuit Spitzner. *observatt.* p. 166 sq.

644. *ὅδ' ἄρ* A.

646. *αὐδήν* A et vulgo; de qua lectione *emendatt.* p. 222 sq. ita disputavi: ,,Notus est versus Homericus aliquoties in Odyssea repetitus, quo de Minerva dicitur: *Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν.* Et hoc quidem rectissime dicitur estque ex rei natura petitum. Nam aut corporis figura aut vocis sono homines dignoscuntur. Sed h. l. quomodo explicari apte possit nescio. Non equidem haeream in eo, quod verbum *εἰσορόων* etiam ad *αὐδήν* referatur. Sed *αὐδή* quid ipsum significet? De voce Achillis cogitare *cantando* exercitata ineptissimum. Nec si quis vocabulum ita interpretetur, ut sermones intelligat, quibus Achilles cum Phoenice tamquam filius cum patre sit confabulatus, melius ille rem expediet. Neque enim potuit hoc per simplex *αὐδήν* dici: cfr. Göttling. ad Hes. *ἔ.* 79. Itaque magnopere vereor, ne librarii oscitantes Homericam clausulam negligenter substituerint pro eo, quod unice aptum est: *ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἀλκήν.* Gaudebat et *formam* et *robur* Achillis intuitus. Cfr. v. 652 *μακάρεσσι δέμας καὶ κάρτος ἐῴκει.*"

647. *ἶσον* A; corr. Rhod.

648. *ὅδ' ἄρ* A. — *τίεν* A; corr. Rhod.

649. *κείνου* AVNV123; *κείνῳ* Tychs. ex emend. Pauw. — *μέν τ' ἄρ* AVNV123, *μὲν γὰρ* E1C1; *τ' ἄρ μὲν* conj. Pauw. — *ὅδ' ἂν* A, *ὃ δ' ἄρ'* VNV123 C1; et ita corr. Rhod.

650. *ἔσκεν, ὅπως φήσασκεν* A et vulgo. Rhod. vertit: *ut asseruisses haec intuitus nos eodem genere prognatos esse.* Recte offendit Pauw. in *ὅπως* cum indicativo posito, Tychs. in insolenti verbi forma. Sed quod ille conjecit *ὅλως* ferri nequit, sive cum *φήσασκεν* sive cum *ἔσκεν* junxeris. Felicius Tychs. e vestigio E1, qui *φήσας κεν* habet, *φαίης κεν* invenit, quod recepit Lehrs. vertens: *ut dixisses haec intuitus.* Verum locutio illa *φαίης κεν* semper absolute ponitur: vid. ad II, 518 et cfr., quos locos ibi omisi, I, 216 *φαίης κεν θεὸν ἔμμεν* et X, 134 *φαίης Ἔμμεναι — γάλα.* Eodem modo etiam alii ea formula utuntur, ut Oppian. Cyneg. II, 87. 516. III, 218. 402. Nonn. V, 487, qui saepius formula utitur *ἦ τάχα φαίης* I, 57. IV, 18. V, 186. VII, 360. XXV, 421. XXVI, 212. XXXVII, 292. XLVI, 123. XLVIII, 365. Hinc, cum vocabulum requireretur, quo ratio disertius indicaretur, qua Phoenix et Achilles ut pater et filius conjuncti vixissent, scripsi *ἔσκε νόῳ,* cui deinde opponitur *ἑνὸς αἵματος.* Et cfr. XII, 287.

Ἐσσὶ πατρὸς κείνοιο βίῃ καὶ ἔΰφρονι μύθῳ. — *ἐσμὲν* A; *ἔμμεν* vel *εἶναι,* quod jam a Rhod. lectum esse ex interpretatione apparet, em. Pauw. quorum illud praetulit Tychs., hoc Lehrs.; recte: in clausula enim nusquam decurtata forma invenitur: II, 37. 422. III, 79. 258. IV, 96. V, 241. 307. 457. IX, 522. XIII, 361. Ne

εἵνεχ᾽ ὁμοφροσύνης· ἀρετῇ δ᾽ ὅγε φέρτερος ἦεν
πολλόν, ἐπεὶ μακάρεσσι δέμας καὶ κάρτος ἐῴκει·
τῷ σύγε πάμπαν ἔοικας· ἐγὼ δ᾽ ἄρα κεῖνον ὀΐω
ζωὸν ἔτ᾽ Ἀργείοισι μετέμμεναι· οὗ μ᾽ ἄχος ὀξὺ
ἀμφέχει ἤματα πάντα, λυγρῷ δ᾽ ἐπὶ γήραϊ θυμὸν
τείρομαι· ὡς ὄφελόν με χυτὴ κατὰ γαῖα κεκεύθει
κείνου ἔτι ζώοντος· ὃ καὶ πέλει ἀνέρι κῦδος
κηδεμονῆος ἑοῦ ὑπὸ χείρεσι ταρχυθῆναι.
ἀλλά, τέκος, κείνου μὲν ἐγὼν οὐ λήσομαι ἦτορ
ἀχνύμενος· σὺ δὲ μήτι χαλέπτεο πένθεϊ θυμόν·
ἀλλ᾽ ἄγε Μυρμιδόνεσσι καὶ ἱπποδάμοισιν Ἀχαιοῖς
τειρομένοις ἐπάμυνε μέγ᾽ ἀμφ᾽ ἀγαθοῖο τοκῆος
χωόμενος δηίοισι· κλέος δέ τοι ἔσσεται ἐσθλὸν
Εὐρύπυλον δαμάσαντι μάχης ἀκόρητον ἐόντα·
τοῦ γὰρ ὑπέρτερός ἐσσι καὶ ἔσσεαι, ὅσσον ἀρείων
σεῖο πατὴρ κείνοιο πέλεν μογεροῖο τοκῆος.“
ὣς φάμενον προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλῆος·
„ὦ γέρον, ἡμετέρην ἀρετὴν ἀνὰ δηιοτῆτα
Αἶσα διακρινέει κρατερὴ καὶ ὑπέρβιος Ἄρης.“
ὣς εἰπὼν αὐτῆμαρ ἐέλδετο τείχεος ἐκτὸς
σεύεσθ᾽ ἐν τεύχεσσιν ἑοῦ πατρός· ἀλλά μιν ἔσχε
νύξ, ἥτ᾽ ἀνθρώποισι λύσιν καμάτοιο φέρουσα
ἔσσυτ᾽ ἀπ᾽ ὠκεανοῖο καλυψαμένη δέμας ὄρφνῃ.
Ἀργείων δέ μιν υἷες ἴσον κρατερῷ Ἀχιλῆι
κύδαινον παρὰ νηυσὶ γεγηθότες, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτοὺς

---

quis praeferat quod insuper Pauw. conjecit *εἰσίν*, formulas illas semper oratio obliqua excipere solet.

653. *δ᾽ ἄρ* A et vulgo; *δ᾽ ἄρα* Lehrs. ex emend. Wernicki *ad Tryph.* p. 173, quod firmavit Spitzner. *observatt.* p. 167 sq.

654. *ἀμφέχει* huic versui adhaeret in A, sequenti praemisit Rhod. hac nota adscripta: „*ἀμφέχει* principium mihi repetivit *(repetivi?)* ex fine antecedentis.“

655. Ne quis *ὑπὸ γήραϊ* requirat, bene explicat Spitzner. *observatt.* p. 289.

656. *κέκευθε* ex ed. Rhod. in Pauw. et Tychsen. transiit; *κεκεύθει*, quod habent AV et ut videtur ceteri libri, revocavit Lehrs. Cfr. Lehrs. *quaestt. Epp.* p. 276.

657. *ὃ γὰρ πέλει* C1, idque et Rhod. vertendo — *hoc enim decus est* — expressit, et Pauw. diserte conjecit, receperunt Tychs. Lehrs. Sed alterum rectissime habet. Primum se ut Achille vivo jam mortuus esset optare declarat, tum addit *etiam* decus hoc esse a suo curatore sepeliri.

659. *ἐκείνου* A, *κείνου* E1C1; et ita corr. Rhod. — *ἐγὼ* A et vulgo; *ἐγὼν* corr. Rhod., verum esse demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 168. De versu interpungendo monuit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 227 sq.

663. *τι* A, *τοι* C1; et ita corr. Rhod.

665. *ὑπέρτερος ἐσσὶ* Tychs. Lehrs. — *ὅσον* A; corr. Rhod.

666. *κεῖνο* V.

669. *κρατερὴν* V.

674. *ἶσον* A.

θαρσαλέους κατέτευξεν ἰὼν ἐπὶ δῆριν ἑτοίμως·
τοὔνεκά μιν τίεσκον ἀγακλειτοῖς γεράεσσιν
ἄσπετα δῶρα διδόντες, ἅτ' ἀνέρι πλοῦτον ὀφέλλει·
οἳ μὲν γὰρ χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἳ δὲ γυναῖκας
δμωίδας, οἳ δ' ἄρα χαλκὸν ἀάσπετον, οἳ δὲ σίδηρον,
ἄλλοι δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἐν ἀμφιφορεῦσιν ὄπασσαν
ἵππους τ' ὠκύποδας καὶ ἀρήια τεύχεα φωτῶν
φάρεά τ' εὐποίητα γυναικῶν κάλλιμα ἔργα·
τοῖς ἔπι θυμὸν ἴαινε Νεοπτολέμοιο φίλον κῆρ·
καί ῥ' οἳ μὲν δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλοντο
υἱὸν Ἀχιλλῆος θεοειδέα κυδαίνοντες
ἶσον ἐπουρανίοισιν ἀτειρέσι· τῷ δ' Ἀγαμέμνων
πόλλ' ἐπικαγχαλόων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
„ἀτρεκέως πάϊς ἐσσὶ θρασύφρονος Αἰακίδαο,
ὦ τέκος, οὕνεκά οἱ κρατερὸν μένος ἠδὲ καὶ εἶδος
καὶ μέγεθος καὶ θάρσος ἰδὲ φρένας ἔνδον ἔοικας·
τῷ σοι ἐγὼ μέγα θυμὸν ἰαίνομαι· ἦ γὰρ ἔολπα
σῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχεϊ δήια φῦλα
καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι,
οὕνεκα πατρὶ ἔοικας· ἐγὼ δ' ἄρα κεῖνον ὀΐω
εἰσοράαν παρὰ νηυσίν, ὅτε Τρώεσσιν ὁμόκλα
χωόμενος Πατρόκλοιο δεδουπότος· ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη
ἐστὶ σὺν ἀθανάτοισι· σὲ δ' ἐκ μακάρων προέηκε
σήμερον Ἀργείοισιν ἀπολλυμένοις ἐπαμῦναι.“
ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
„εἴθε μιν, ὦ Ἀγάμεμνον, ἔτι ζώοντα κίχανον,
ὄφρα καὶ αὐτὸς ἄθρησεν ἑὸν θυμήρεα παῖδα
οὔτι καταισχύνοντα βίην πατρός, ὥσπερ ὀΐω
ἔσσεσθ', ἥν με σάωσιν ἀκηδέες Οὐρανίωνες.“

---

676. *θαρσαλέως* et *ἐὼν* A; utrumque em. Rhod. Herm. *Orph.* p. 813 olim non dubitavit versum cum verbis quae antecedunt *οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς* supposititicium pronuntiare. Cfr. Apollinar. XXXVIII, 22 *ἐπεὶ σύ με τοῖον ἔτευξας.*

678. Uncinis hunc versum inclusit Lehrs. Quasi non versaremur in Quinto!

683. Imitationes indicavit Spitzner. ad I, 128.

684. *ἐπὶ* A; corr. Tychs.

687 sq. Explicavit Spitzner. *observatt.* p. 168 sq.

692. *ἔωλπα* A et vulgo; *ἔολπα* ex corr. Spitzneri *observatt.* p. 218.

699. Fuitne olim *ἀπολλυμένοισιν ἀμῦναι?*

701. *εἴθε ὦ* mutilo versu A et cdd., *εἴθ' ὄφελ' ὦ* C1; *εἴθε μιν ὦ* supplevit Rhod., *εἴθε ἐγὼ* Dausq., *ὡς εἴθ' ὦ* Brod., *εἴθε ἕ ὦ* Pauw. Primum recte praetulit Tychs. — Legebatur *Ἀγαμέμνον*; correxi.

702. *ὄφρα με καὶ* versu hypermetro A, *ὄ. με καὐτὸς* C1; et ita conj. Dausq., etiam *ὄ. κέ μ' αὐτὸς* tentans. Pronomen recte expunxit Rhod.

704. *σώωσιν* A, *σάωσιν* C1; et

ὣς ἄρ' ἔφη πινυτῇσιν ἀρηράμενος φρεσὶ θυμόν·
λαοὶ δ' ἀμφιέποντες ἐθάμβεον ἀνέρα δῖον·
ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
δὴ τότ' ἄρ' Αἰακίδαο θρασύφρονος ὄβριμος υἱὸς
ἀνστὰς ἐκ δόρποιο ποτὶ κλισίην ἀφίκανε
πατρὸς ἑοῦ· τὰ δὲ πολλὰ δαϊκταμένων ἡρώων
ἔντεά οἱ παρέκεινθ'· αἱ δ' ἀμφί μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
χήρην ληιάδες κλισίην ἐπιπορσύνεσκον
ὡς ζώοντος ἄνακτος· ὃ δ' ὡς ἴδεν ἔντεα Τρώων
καὶ δμωάς, στονάχησεν· ἔρως δέ μιν εἷλε τοκῆος·
ὡς δ' ὅτ' ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ἄγκεα ῥωπήεντα
σμερδαλέοιο λέοντος ὑπ' ἀγρευτῇσι δαμέντος
σκύμνος ἐς ἄντρον ἵκηται ἐΰσκιον, ἀμφὶ δὲ πάντη
ταρφέα παπταίνει κενεὸν σπέος, ἀθρόα δ' αὐτοῦ
ὀστέα δερκόμενος κταμένων πάρος οὐκ ὀλίγων περ
ἵππων ἠδὲ βοῶν μεγάλ' ἄχνυται ἀμφὶ τοκῆος·
ὣς ἄρα θαρσαλέοιο πάϊς τότε Πηλείδαο
θυμὸν ἐπαχνώθη· δμωαὶ δέ μιν ἀμφαγάσαντο·
καὶ δ' αὐτὴ Βρισηίς, ὅτ' ἔδρακεν υἱ' Ἀχιλῆος,

---

ita corr. Rhod. Male Pauw. *σόωσιν* contra Quinti usum commendavit.

705. *ἄρ* A ut et v. 708.

706 sq. „In C1 ad marg. adscript. ab ead. m. *λ*ꟼ (*π*) i. e. *λείπει*.“ TYCHS. Sane possunt hic quaedam excidisse, sed cum certiora nos deficiant indicia ex totius loci nexu petita, lacunae signa sine necessitate ponere nolui.

708. *ὄβριμος* hic quidem A.

709. *κλισίας* A; *κλισίην* em. Pauw., quod recte rec. Tychs. Vid. supra v. 435. VIII, 497. IX, 486. — *ἀφίκανεν* A et vulgo; correxi.

712. *χῆραι* A et vulgo; *χήρην* ego commendavi in *emendatt.* p. 223: „nec per se satis placent *χῆραι ληιάδες* et magis etiam propter eam, quae sequitur, comparationem Neoptolemi cum leone in genitoris *vacuum specus* (*κενεὸν σπέος* v. 718) intrante. Scribendum puto *χήρην*, quod etiam verbis *ὡς ζώοντος ἄνακτος* firmatur.“ Praeterea ad VII, 333 coll. XII, 489 provocavi. — *κλησίην* A; corr. Rhod.

713. *ἔντεα* om. V.

714. *δμῶας* A, *δμωὰς* C1; et ita corr. Rhod.

715. *δἄγκεα* (sic!) ed. Basil., unde infelicius Rhod. *δι' ἄγκεα* conjecit. — *ῥιπήεντα* A, *ῥωπήεντα* VNV3; et ita em. Rhod. Illud inepte defendit Dausq. *valles vento afflatas* interpretatus; simul *ποιήεντα* proponit. Rhodomannianum ut *ἅπαξ εἰρημένον* in dubium vocavit et pro eo *ὑλήεντα* conjecit Spitzner. *observatt.* p. 169 sq. Non accedo.

716. *ἀγρευτῆρσι* A et vulgo; *ἀγρευτῇσι* V.

717. *πάντη* Tychs. Lehrs.

718. *κεῖνο* A; *μεῖνο* ed. Basil., hinc Rhod.: „pro *μεῖνο* seu *κεῖνο σπέος* legendum arbitror *κενεὸν σπέος*.“ Recte rec. Tychs. probante Spitznero *observatt.* p. 170. — *αὖτε* A et vulgo sine sensu. Scripsi *αὐτοῦ*: *ibi* i. e. in antro.

720. *μέγ'* A; em. Rhod.

721. *Πηληϊάδαο* A; „omitte *τότε* vel lege *Πηλείδαο*.“ RHOD. Posterius jure praetulit Tychs.

722. *ἀμφ' ἀγάσαντο* A et vulgo, *ἀμφαγάσαντο* E1C1; et ita corr. Rhod., quod recepi. Vid. Spitzner. *observatt.* p. 167.

ἄλλοτε μὲν θυμῷ μέγ' ἐγήθεεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄχνυτ' Ἀχιλλῆος μεμνημένη· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ἀμφασίῃ βεβόλητο κατὰ φρένας, ὡς ἐτεόν περ
αὐτοῦ ἔτι ζώοντος ἀταρβέος Αἰακίδαο.
Τρῶες δ' αὖτ' ἀπάνευθε γεγηθότες ὄβριμον ἄνδρα
Εὐρύπυλον κύδαινον ἐνὶ κλισίῃσι καὶ αὐτοί,
ὁππόσον Ἕκτορα δῖον, ὅτ' Ἀργείους ἐδάϊζε
ῥυόμενος πτολίεθρον ἑὸν καὶ κτῆσιν ἅπασαν·
ἀλλ' ὅτε δὴ μερόπεσσιν ἐπὶ γλυκὺς ἤλυθεν ὕπνος,
δὴ τότε Τρώιοι υἷες ἰδ' Ἀργεῖοι μενεχάρμαι
νόσφι φυλακτήρων εὗδον βεβαρηότες ὕπνῳ.

---

724. *θυμῷ ἐγήθεεν* mutilo versu A, *θ. ἐπεγήθεεν* C1 („semper *ἐπί.*" TYCHS.); *μέγ'* vel *μάλ'* supplet Dausq.; illud jure praetulerunt. Et legerat jam Rhod. *ingens animo gaudium sentit* interpretatus.

728. *ὄβριμον* hic quidem A.

730. *ἐδάϊξε* Tychs. Lehrs. errore, ut videtur.

734. *φυλακτῆρες* A; em. Rhod.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΟΓΔΟΟΣ.

Ἦμος δ' ἠελίοιο φάος περικίδνατο γαῖαν
ἐκ περάτων ἀνιόντος, ὅθι σπέος Ἠριγενείης,
δὴ τότε που Τρῶες καὶ Ἀχαιῶν ὄβριμοι υἷες
θωρήσσονθ' ἑκάτερθεν ἐπειγόμενοι ποτὶ δῆριν·
καὶ τοὺς μὲν πάϊς ἐσθλὸς Ἀχιλλέος ὀτρύνεσκεν
ἀντιάαν Τρώεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντας,
τοὺς δ' ἄρα Τηλεφίδαο μέγα σθένος· ἦ γὰρ ἐώλπει
τεῖχος μὲν χαμάδις βαλέειν νῆάς τ' ἀμαθύνειν
ἐν πυρὶ λευγαλέῳ, λαοὺς δ' ὑπὸ χερσὶ δαΐξαι·
ἀλλά οἱ ἐλπωρὴ μὲν ἔην ἐναλίγκιος αὔρῃ
μαψιδίῃ· Κῆρες δὲ μάλα σχεδὸν ἑστηυῖαι
πολλὸν καγχαλάασκον ἐτώσια μητιόωντι.
καὶ τότε Μυρμιδόνεσσιν Ἀχιλλέος ἄτρομος υἱὸς
θαρσαλέον φάτο μῦθον ἐποτρύνων πονέεσθαι·

---

1. *περικίδναται αἶαν* A et vulgo, quod praesens historicum esse ratus emendavi in *emendatt.* p. 223. Verum recte Struv. *observatt.* p. 21 dicit „totum esse enuntiatum generale, quo certum quoddam diei tempus indicetur," allatis in eam rem II, 183 sqq. XII, 104 sq. Et addere poterat IV, 64. Apoll. Rhod. I, 1280. Tamen, ut reciperem mutationem, vox *αἶα* me permovit a Quinto ibi tantum usurpata, ubi metro necessario flagitatur: vid. I, 330. 346. II, 562. 651. IV, 6. VI, 166. VIII, 1. 88. 246. IX, 74. 416. XI, 121. XIII, 244. XIV, 528. 534. Admonuit de ea re Lehrs. *quaestt. epp.* p. 261, qui recte infra VIII, 305. *ἔδρακε γαῖαν* scribendum notavit. Eadem vox XIV, 581 restituenda. Contra cur VII, 69 *ἡμέας αἶα καλύψει* scriberet, causa erat. De *ἦμος* cfr. I, 826 sq. VII, 1 sq. IX, 1 sq. XI, 330 sq.

4. *θωρήσονθ'* A, *θωρήσσοντ'* E1, *θωρήσσονθ'* C1; et ita corr. Rhod. — *περὶ* A et vulgo; *ποτὶ* em. Spitzner. *manl.* p. 241 sq. et Tychs.; rec. Lehrs.

5. *τοὺς μὲν* manco versu A, nec quidquam ex cdd. notatur. „*τοὺς μὲν δὴ* vel *γάρ.*" RHOD. Prius receperunt Tychs. Lehrs. Ego praetuli *καὶ τοὺς μέν.*

8. sqq. Cfr. *B*, 414 sqq.

10. *ἀλίγκιος* A, *αλίγκιος* C1; corr. Rhod. [*ἐν* written above]

11. *μαψιδίη* conjecit ex I, 357 Bonit. *l. c.*, quod rec. Lehrs. Recte vulgatam vindicavit Spitzner. *observv.* p. 45. — *ἑστηκυῖαι* A et vulgo, *ἑστῆναι* V, unde formam Quinto usitatam revocandam esse vidit idem p. 94.

„κέκλυτέ μευ, θεράποντες, ἀρήιον ἐν φρεσὶ θυμὸν
θέντες, ἵν' Ἀργείοισιν ἄκος πολέμου ἀλεγεινοῦ
δυσμενέεσσι δὲ πῆμα γενώμεθα· μηδέ τις ἡμέων
ταρβείτω· κρατερὴ γὰρ ἄδην ἐκ θάρσεος ἀλκὴ
γίνεται ἀνθρώποισι· δέος δὲ βίην ἀμαθύνει
καὶ νόον· ἀλλ' ἄγε πάντες ἐς ἄρεα καρτύνασθε,
ὄφρα μὴ ἀμπνεύσῃ Τρώων στρατός, ἀλλ' Ἀχιλῆα
φαίῃ ἔτι ζώοντα μετέμμεναι Ἀργείοισιν."
ὣς εἰπὼν ὤμοισι πατρώια δύσατο τεύχη
πάντοθε μαρμαίροντα· Θέτις δ' ἠγάλλετο θυμῷ
ἐξ ἁλὸς εἰσορόωσα μέγα σθένος υἱωνοῖο·
καί ῥα θοῶς οἴμησε πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
ἐμβεβαὼς ἵπποισιν ἑοῦ πατρὸς ἀθανάτοισιν·
οἷος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
ἠέλιος θνητὸν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσων,
πῦρ, ὅτε οἱ πώλοισι καὶ ἅρματι συμφέρετ' ἀστὴρ
Σείριος, ὅστε βροτοῖσι φέρει πολυκηδέα νοῦσον·
τοῖος ἐπὶ Τρώων στρατὸν ἤιεν ὄβριμος ἥρως
υἱὸς Ἀχιλλῆος· φόρεον δέ μιν ἄμβροτοι ἵπποι,
τούς οἱ ἐελδομένῳ νηῶν ἄπο λαὸν ἐλάσσαι
ὤπασεν Αὐτομέδων· ὃς γάρ σφεας ἡνιόχευεν·
ἵπποι δ' αὖτ' ἐχάρησαν ἑὸν φορέοντες ἄνακτα
εἴκελον Αἰακίδῃ· τῶν δ' ἄφθιτον ἦτορ ἐώλπει

---

15. Virgula ante *θεράποντες* posita reliqua una comprehensione devincienda esse arbitrabatur Spitzner. *observatt.* p. 123 sq. Rectius anacoluthiam agnoscas a fervido vehementer admonentis animo haud alienam: mutata constructione pergit *μηδέ τις ἡμέων ταρβείτω.* Cum autem pro *θέντες* fortasse *θέσθε* scribendum ait, memoria lapsus est, inverso ordine in libris *ἐν φρεσὶ θέντες Θυμὸν* legi existimans.

17. *μὴ δέ τις* A.

19. *γίγνεται* A et vulgo; correxi.

20. *καρτύνασθε* A, *καρτύνασθαι* V; *καρτύνεσθε* ex editione Pauwiana errore in ceteras transiit: cfr. IX, 97.

28. *ἀμφαίνεται* A et vulgo; *ἀναφ.* emendavit multisque defendit Spitzner. *observatt.* p. 170—72.

ε̃

33. *φέρον* A, *φερον* C1; *φόρεον* em. Rhod.

34. *ἀπὸ* A; corr. Tychs.

35. Cum *ὀπάζειν* fere *donandi* haberet notionem, quemadmodum de ipsis equis Apoll. Rhod. IV, 220 sq. dixit *Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπε, τούς οἱ ὄπασσεν Ἠέλιος*, scripturus eram ex *Π*, 148 *τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους ὦκ' ἄγεν Αὐτομέδων.* Sed horum Epicorum usus vulgatam tuetur; vid. Nonn. XXXVI, 26 sq.

ἀλλά μιν ὀρθώσασα παλινδίνητον Ἀθήνη
μητρὶ φίλῃ μετὰ δῆριν ἀνούτατον ὤπασεν Ἥρῃ.

et XXXVIII, 412 sq.

δήσας δ' ἁρμονίην παλινάγρετον ἥλικι δεσμῷ
ἵππους Ἠελίῳ πάλιν ὤπασεν.

Recte igitur vertit Rhodom.: adduxerat. — *γὰρ σφέας* A et vulgo; correxi.

37. *ἴκελον* A; corr. Tychs. — *τῷ* A; em. Rhod.

ἔμμεναι ἀνέρα κεῖνον Ἀχιλλέος οὔτι χερείω.
ὣς δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγα καγχαλόωντες ἄγερθεν
ἀμφὶ Νεοπτολέμοιο βίην ἄμοτον μεμαῶτες
λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕστε κλονήσῃ
* * * * * *
χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χρόα θεῖναι
ἀνδρόμεον, πάντες δὲ περὶ στέγος ὁρμαίνοντες
τεύχουσιν μέγα πῆμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσιν·
ὣς οἵγ' ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἐξεχέοντο
μαιμώωντες ἄρηι· πολὺς δ' ἐστείνετο χῶρος·
πᾶν πεδίον δ' ἀπάνευθεν ἐλάμπετο τεύχεσι φωτῶν
ἠελίου καθύπερθεν ἀπείριτα μαρμαίροντος·
οἷον δὲ νέφος εἶσι δι' ἠέρος ἀπλήτοιο
πνοιῇσιν μεγάλῃσιν ἐλαυνόμενον Βορέαο,
ἦμος δὴ νιφετός τε πέλει καὶ χείματος ὥρη
ἀργαλέη, πάντῃ δὲ περιστέφει οὐρανὸν ὄρφνη·
ὣς τῶν πλήθετο γαῖα συνερχομένων ἑκάτερθε

---

39. *ὥς* A.

41. *αἵ τε κλονήσει* A sine lacuna, *οἵτε κλονήσει* E1C, *οὕς τε κλονήσει* C12. „*κλονήσει* suspectum est: malim igitur *αἳ κοτέουσαι*, ut et verti.“ RHOD. Pauw. *αἵτε κλονοῦσαι* vel *αἳ κλονέουσαι* conjecit. Verum vidit jam dudum Pierson. *Verisim.* p. 196, qui ex *Π*, 259—65 (*οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες* 260, et *εἴπερ τίς — Κινήσῃ ἀέκων* 264) et ipso Quinto XIII, 55—57
θαρσαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕστε κλονήσῃ
δρυτόμος, οἳ δ' ἄρα πάντες ὀρινόμενοι περὶ θυμῷ
ὅζου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐουσιν,
et *οὕστε κλονήσῃ* (non *κλονήσει*) emendandum, post hunc versum autem lacunae signa ponenda judicavit. Ejus sententiam olim a me in *emendatt.* p. 279 impugnatam allato *M*, 167 — 70, cujus loci alia est ratio, jam in *programm.* p. 17 amplexus sum. Lehrsius relicto *οἵ τε κλονήσει* lacunam indicavit.

42. *ἐελδόμεναι* A; corr. Piers. *l. c.* — *θεῖναι* A, quod revocavi: cfr. Y, 481 *θείνας*. Tychs. Lehrs. ex Dausqueji correctione *θείνειν* scripserant: idem *δῦναι* suaserat.

43. Erat, cum *πάντῃ* praeferrem.— *στένος* A, *σθένος* E1; *στέγος* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. — *ὡρμαίνοντες* A; corr. Rhod.

44. *τεύχουσι* A; corr. Tychs. — *παρ' ἐσσυμένοισι* A, *παρεσσυμ.* E1; et ita corr. Rhod., quod rec. Tychs.

45. In A post *νηῶν* legitur *τε*, quod delevit Tychs.

46. *μαιμαῶτες* A, *μαιμώωντες* C1; et ita corr. Rhod. — *ἐστένετο* A, *ἐστείνετο* C1; et ita corr. Rhod.

48. *ὑπ' ἠέρι* A et vulgo, quod aeque ineptum atque quod Pauw. conjecit *ἐπ' ἠέρι* aut Tychs. *ὑπ' αἰθέρι* vel *ἐν αἰθέρι*, quorum illud rec. Lehrs. Vid. ad III, 708. Itaque scripsi *ἀπείριτα* collato IX, 2 *μάρμαιρε δ' ἀπείριτον ἄσπετος αἰθήρ*, quemadmodum emendandum dixi ad IV, 195.

49. *δὴ* e conj. Rhod. de metro sollicitus posuit Tychsen.: vid. Hermann. *Orph.* p. 714. Vulgatam restituit Lehrs. „*Νέφος* hic non de *singula nube* intelligendum, sed de nubium agmine totum coelum sensim obducente.“ TYCHS.

50. *πνοῇσιν* A, *πνοιῇσιν* VE1; et ita corr. Rhod. — *μεγάλῃσ'* AE1, *μεγάλοισ'* V, *μεγάλῃσιν* C1; et ita corr. Rhod.

53. *ἑκάτερθεν* A et vulgo; correxi.

νηῶν βαιὸν ἄπωθε· κόνις δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν
πέπτατ' ἀειρομένη· καναχίζε δὲ τεύχεα φωτῶν,
σὺν δὲ καὶ ἅρματα πολλά· διεσσύμενοι δ' ἐπὶ μῶλον
ἵπποι ἐπεχρεμέτιζον· ἐὴ δ' ἐκέλευεν ἕκαστον
ἀλκὴ ἀνιηρὴν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα.
　　ὡς δ' ὅτε κύματα μακρὰ δύο κλονέουσιν ἀῆται
σμερδαλέον βρομέοντες ἀνὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης
ἔκποθεν ἀλλήλοισι περιρρηγνύντες ἀέλλας,
ὁππότε χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἀν' εὐρέα βένθεα πόντου
μαίνετ', ἀμαιμακέτη δὲ περιστένει Ἀμφιτρίτη
κύμασι λευγαλέοισι, τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα φέρονται
οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἐοικότα, τῶν δ' ἀλεγεινὴ
ὀρνυμένων ἑκάτερθε πέλει κατὰ πόντον ἰωή·
ὣς οἵγ' ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἄρεα συμφορέοντο
σμερδαλέον μεμαῶτες· Ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ ἀλκή·
σὺν δ' ἔβαλον βροντῇσιν ἐοικότες ἢ στεροπῇσιν,
αἵτε μέγα κτυπέουσι δι' ἠέρος, ὁππότ' ἀῆται
λάβροι ἐριδμαίνωσι, καὶ ὁππότε λάβρον ἀέντες
σὺν νέφεα ῥήξωσι Διὸς μέγα χωομένοιο
ἀνδράσιν, οἵτ' ἐρίτιμον ὑπὲρ Θέμιν ἔργα κάμωνται·
ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἐπέχραον· ἔγχεϊ δ' ἔγχος
συμφέρετ', ἀσπίδι δ' ἀσπίς, ἐπ' ἀνέρα δ' ἤιεν ἀνήρ.
　　πρῶτος δ' ὄβριμος υἱὸς ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος
δάμνατ' ἐῢν Μελανῆα καὶ ἀγλαὸν Ἀλκιδάμαντα
υἷας Ἀλεξινόμοιο δαΐφρονος, ὅστ' ἐνὶ κοίλῃ
Καύνῳ ναιετάασκε διειδέος ἀγχόθι λίμνης
Ἴμβρῳ ὑπὸ νιφόεντι παραὶ ποσὶ Ταρβήλοιο·

57. *ὑπεχρεμέτιζον* A et vulgo; emendavi.

61. *ἔκτοθεν* V.

63. *περιστένῃ* V.

65. *ὄρεσιν* V.

68. *μαιμώωντες* A; em. Rhod. — *καὶ αὐτή* A et vulgo, contra ego in *emendatt.* p. 223 sq.: ,,tam vehementer si Eridis vim efferre voluisset poeta, descripsisset, si bene eum novi, pluribus ejus imaginem, uti saepius fecit. Sed hic simpliciter eum scripsisse arbitror *Ἔρις δ' ὀρόθυνε καὶ ἀλκή.* Cfr. v. 58 et infra v. 173.“ Etiam nunc probo; adde Apoll. Rhod. IV, 1468 *τὸν μὲν ἄρ' Αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν ἠνορέῃ τε Ὦρσεν.*

71. *λαῦροι* et *λαῦρον* A; corr. Rhod. Sed haud scio an prius glossema sit intrusum pro eo quod scripserit poeta *πάντες.*

72. *συνέφεας* et in fine * A, *συν νεφέας* E1C1; *σὺν νέφεα* emend. Rhod., idem aut *σὺν νεφέλας* Brod.

73. *ἐρίτυμον* A, *ἐρίτιμον* V, quod restitui. Rhod. tacite *ἐρίθυμον* scripsit, quod in ceteras editiones transiit. — *κάμονται* A, *κάμωνται* VE1; et ita corr. Rhod.

76. *ὄβριμος* hic quidem A.

79. *ναιετάεσκε* A et vulgo; corr. Spitzner. *mant.* p. 215. — *διαδέος* Bas., hinc Rhod.: ,,pro *διαδέος* etiam ipse *διειδέος* lego.“ *διειδέος* AVNV123E1L12.

80. *ὄμβρῳ* A; ,,*Ἴμβρῳ*: castellum est Cariae supra Caunum. Strab.

κτεῖνε δὲ Κασσάνδροιο θοὸν ποσὶ παῖδα Μένητα,
ὃν τέκε δῖα Κρέουσα παρὰ προχοῇς ποταμοῖο
Λίνδου ἐϋρρείταο, μενεπτολέμων ὅθι Καρῶν
πείρατα καὶ Λυκίης ἐρικύδεος ἄκρα πέλονται·
εἷλε δ' ἄρ' αἰχμητῆρα Μόρυν Φρυγίηθε μολόντα·
τῷ δ' ἄρ' ὁμῶς Πόλυβόν τε καὶ Ἱππομέδοντα κατέκτα,
τὸν μὲν ὑπὸ κραδίην, τὸν δ' ἐς κληῖδα τυχήσας·
δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλον· ἐπέστενε δ' αἶα νέκυσσι
Τρώων· οἳ δ' ὑπόεικον ἐοικότες αὐαλέοισι
θάμνοις, οὓς ὀλοοῖο πυρὸς κατεδάμνατ' ἀϋτμὴ
ῥηιδίως ἐπιόντος ὀπωρινοῦ Βορέαο·
ὣς τοῦ ἐπεσσυμένοιο κατηρείποντο φάλαγγες.
Αἰνείας δ' ἐδάμασσεν Ἀριστόλοχον μενεχάρμην
πλήξας χερμαδίῳ κατὰ κράατος· ἐν δ' ἄρ' ἔθλασσεν
ὀστέα σὺν πήληκι· λίπεν δ' ἄφαρ ὀστέα θυμός.
Τυδείδης δ' Εὔμαιον ἕλεν θοόν, ὅς ῥά τ' ἔναιε

---

l. 14." RHOD. Locus est XIV, p. 651. D. (V, p. 591 ed. Tzschuck.). — *ὑπαὶ* A et vulgo, *ὑπὸ* E1. — „Tarbelus in Caria ignotus." TYCHS. Notaverat jam Pauw.

81. *κασσάνδριον* A, *Κασσάνδροιο* VNV123 E1 C1; et ita em. Rhod. — *Μήνητα* AE1, *Μένητα* VNV123 C1; „pro *μήνυτα* (sic!) scripsi *μύνητα*: legi tamen potest etiam *Μένητα*." RHOD.

83. Quia Lindus fluvius et ipse ignotus est, Pauw. conjecit *Ξάνθου*.

84. *λυκείης* A, *λυκιείης* C2, *λυκίης* C1; et ita corr. Rhod.

85. *ἄρ* A et vulgo; correxi.

86. *τῶν δ' ἄρα* A; *τῶν δ' ἄρ'* corr. Pauw.; *τῷ* scribendum vidit Heynius. Rhodomannum *τοῖς* legisse probabile est ex interpretatione: *simul cum his*. — *Πόλυνόν* A, *Πολυνόν* ex Rhodom. in ceteras editiones transiit; *Πόλυβόν* et ego conjeci *emendatt.* p. 224 provocans ad *Λ*, 59 et Spitzner. *observatt.* p. 173 sq.

87. *δὲ* A et vulgo; *δ' ἐς* emendavi ex I, 239. 256. VIII, 312. — *κληΐδα* A; corr. Pauw.

88. *δάμνατ'* A, *δάμνατο δ'* C1; et ita corr. Rhod.; *δάμνα δ'* conj. Pauw. male.

89. Cum *ὑπόεικον* semper et apud alios et apud Quintum de *cedentibus*, non de *cadentibus* hostibus dicatur, in *emendatt.* p. 224 sq. conjeci *ὑπέκειντο*, aliis ex locis ut infra v. 232. X, 247. demonstrans, interdum ubi *cadendi* verbum proprie requiratur, *jacendi* poni a Quinto. Hodie aliter sentio. Retinet suum sensum *ὑπόεικον*: cum multi prosternerentur a Neoptolemo, ceteri tam celeriter in fugam sese praecipitant, ut frondes aridae rapida flamma consumptae e conspectu evanescunt. Hoc est *κατηρείποντο φάλαγγες*. Similiter Nonn. XXII, 166 sq.

— — — *ἐπ' ἀλλήλοις δὲ χυθέντες,*
εἴκαθον ἔνθα καὶ ἔνθα διεσσυμένῳ Διονύσῳ.

90. *ὀλοὴ* V.

92. *κατηρίποντο* A, *κατηρείποντο* C1; et ita corr. Rhod.

94. *κρατός· ἐν δ' ἀνέθλασεν* AE1 (nisi quod hic *ἀνέθλασσεν*), *κράατος· ἐν δ' ἀνέθλασσεν* C1; et ita em. Rhod. quod receperunt Tychs. Lehrs. Emendationem perfeci ex III, 333. Ex V notatur *ἀνέθρασεν*. Voluitne *ἀνέθραυσεν*? Cfr. ad VII, 617 sq.

95. *ἄψεα* ad vitandam repetitionem conjecit Pauw.

96. *εἷλε* A, *ἕλεν* C1; et ita corr. Rhod. — *ὅς ποτ' ἔναιεν* A et vulgo; emendavi secundum alios locos, ut v. 103.

Δάρδανον αἰπήεσσαν, ἵν' Ἀγχίσαο πέλονται
εὐναί, ὅπου Κυθέρειαν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
ἔνθ' Ἀγαμέμνων κτεῖνεν ἐῢν Στράτον· οὐδ' ὅγε Θρῄκην
ἵκετ' ἀπὸ πτολέμοιο, φίλης δ' ἑκὰς ἔφθιτο πάτρης.
Μηριόνης δ' ἐδάμασσε Χλέμον Πεισήνορος υἷα
ἀντιθέου Γλαύκοιο φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ὅς ῥά τε ναιετάασκε παρὰ προχοῇς Λιμυροῖο,
καί ῥά μιν ὡς βασιλῆα περικτίονες τίον ἄνδρες
Γλαύκου ἀποκταμένοιο καὶ οὐκέτι κοιρανέοντος,
πάντες, ὅσοι Φοίνικος ἕδος περὶ πάγχυ νέμοντο
αἰπύ τε Μασσικύτοιο ῥίον ῥωχμόν τε Χιμαίρης.
ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε κατὰ μόθον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Εὐρύπυλος πολέεσσι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἴαλλε
δυσμενέσιν· πρῶτον δὲ μενεπτόλεμον κατέπεφνεν
Εὔρυτον, αὐτὰρ ἔπειτα Μενοίτιον αἰολομίτρην,
ἀντιθέους ἑτάρους Ἐλεφήνορος· ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
Ἅρπαλον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἐΰφρονος ἔσκεν ἑταῖρος·
ἀλλ' ὃ μὲν οὖν ἀπάτερθεν ἔχεν πόνον, οὐδ' ἐπαμύνειν
ἔσθενεν ᾧ θεράποντι δεδουπότι· τοῦ δ' ἄρ' ἑταῖρος
Ἄντιφος ὀβριμόθυμος ἀποκταμένοιο χολώθη,
καὶ βάλεν Εὐρυπύλοιο καταντίον· ἀλλά μιν οὔτι

---

97. *αἰπείεσσαν* Basil., quod corr. Rhod. — *εὐναὶ* huic versui adhaerescit et sequenti versu appictum est * in A. „*εὐναὶ* ex praeced. fine huc redire jussi.“ RHOD. ad v. 98. „In E1 deest *εὐναὶ* nullo spatio relicto.“ TYCHS. *εὐνὴ* (etiam huic versu appictum) C12.

99. *ἀνδ'* A; em. Rhod. — In VE1 desunt *ἀνδ' Ἀγ.* — *Στράτον*, spatio tamen relicto.

102. *πιστὸν* manco versu A, *πιστόν τε* C1; *καὶ* supplevit Rhod.

103. *ναιετάεσκε* A, *ναιετάασκε* V; et ita corr. Spitzner. *mant.* p. 215. — *προχοαῖς* A; corr. Tychs. — *ἀμυροῖο* A; *Λιμυροῖο* em. Rhod. Afferunt *Steph. Byz.* s. v. *Strab.* XIV, p. 666, A (V, p. 663 ed. Tzschuck.) *Pomp. Mel.* I, 15, 3. *Ovid. met.* IX, 646.

105. *οὐκ ἔτι* A et vulgo; correxi.

106. *φοίνικον* A, *φοίνικος* VE1; et ita em. Pauw. — *νέμονται* A et vulgo, *νέμοντο* VE1, unde reposui.

107. *βωμόν* A et vulgo, quod Pauw. inepte dictum putabat de igne et vapore illius montis. Neque aut ad templum Latonae aut Dianae Pergaeae, quae in vicinia sita memorat Strabo, referri potest. Hinc jam Brod. conjecit *βουνόν*, quod recte judicat Pauw. abstrusius et rarius esse. Accedit quod ejus significatio ne quadrat quidem ad montem ignivomum Chimaerae. Repositurus eram *κνημόν*, cum commode succurrebat *ῥωχμόν*: vid. Strab. *l. c.*: *ἔστι δ' οὐκ ἄπωθεν καὶ ἡ Χίμαιρα φάραγξ τις ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα.* Usus est illo vocabulo et Hom. *Ψ*, 420 et Apoll. Rhod. IV, 1545.

112. *ἐλεφύνορος* A; tacite corr. Rhod.

113. *δαΐφρονος* A, *δαΐφρονος* (τε supra) C1 (librarius sine dubio volebat *Ὀδυσέως τε δ.*); *ἐΰφρονος* em Rhod., hoc aut *ἐχέφρονος* Brod., *Ὀδυσῆι δαΐφρονι* Dausq. Tychs. *ἐχέφρονος* recepit, haud memor apud hos poetas *ἔὔφρονα* *callidum* denotare.

οὔτασεν, οὕνεκά οἱ κρατερὸν δόρυ τυτθὸν ἄπωθεν
ἔμπεσε Μειλανίωνι δαΐφρονι, τόν ποτε μήτηρ
γείνατο πὰρ προχοῇσιν ἐϋρρείταο Καΐκου
Κλείτη καλλιπάρῃος ὑποδμηθεῖσ' Ἐρυλάῳ.
Εὐρύπυλος δ' ἑτάροιο χολωσάμενος κταμένοιο
Ἀντίφῳ αἶψ' ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν
ἐς πληθὺν ἑτάρων· κρατερὸν δέ μιν οὔτι δάμασσεν
ἔγχος Τηλεφίδαο δαΐφρονος, οὕνεκ' ἔμελλεν
ἀργαλέως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀνδροφόνοιο Κύκλωπος
ὕστερον· ὣς γάρ που στυγερῇ ἐπιήνδανε Μοίρῃ·
Εὐρύπυλος δ' ἑτέρωθεν ἐπῴχετο· τοῦ δ' ὑπὸ δουρὶ
αἰὲν ἐπεσσυμένοιο κατήριπε πουλὺς ὅμιλος·
ἠΰτε δένδρεα μακρὰ βίῃ δμηθέντα σιδήρου
οὔρεσιν ἐν λασίοισιν ἀναπλήσωσι φάραγγας
κεκλιμέν' ἄλλοθεν ἄλλα κατὰ χθονός· ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
δάμναντ' Εὐρυπύλοιο δαΐφρονος ἐγχείῃσι,
μέσφ' ὅτε οἱ κίεν ἄντα μέγα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
υἱὸς Ἀχιλλῆος· τὼ δ' ἄμφω δούρατα μακρὰ
ἐν παλάμῃσι τίνασσον ἐπί σφισι μαιμώωντες·
Εὐρύπυλος δέ ἑ πρῶτος ἀνειρόμενος προσέειπε·
„*τίς πόθεν εἰλήλουθας ἐναντίον ἄμμι μάχεσθαι;*
ἦ σε πρὸς Ἄϊδα Κῆρες ἀμείλικτοι φορέουσιν·
οὐ γάρ τίς μ' ὑπάλυξεν ἐν ἀργαλέῃ ὑσμίνῃ·

---

119. *Μελανίωνι* A, *Μαιλανίωνι* C1; *Μειλανίωνι* corr. Rhod. Nisi fuit *Μαιναλίωνι*.

120. *ἐϋρρύταο* A; corr. Rhod.

121. *Κλειτὴ* A et vulgo; accentum mutavit multisque illustravit Spitzner. *observatt.* p. 176—83. — *Εὐρυάλῳ* A, *Εὐρυλάῳ* et ad marg. *Ἐρυλάῳ* C1; „*Εὐρύλῳ* vel *Ἐριύλῳ* vel *Εὐρύπλῳ*." RHOD. *Ἐριαύλῳ* vel *Ἐριούνῳ* Dausq., *Ἐρυάλῳ* Pauw. conj. Recte a Tychsenio *Ἐρυλάῳ* restitutum esse demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 175.

123. *ἀπόρουσεν* A, *ἐπόρουσεν* V (in quo praeterea *αἶψα δ'* legitur,) E1; et ita em. Rhod. vertendo: *adortus est.*

126. *ὀλέσθαι* A; *ὀλέεσθαι* corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Cfr. X, 95.

127. *ἐπιηύδανε* et in fine * A, pejus etiam *ἐπικύδανε* Basil., *ἐπιήνδανε* VNV123C1a; et ita em. Rhod.

129. *ὅμιλος πουλὺς* AC12M12, *πολὺς ὅμιλος* E1; emendavit Rhod. hac nota addita: „*πουλὺς* ante *ὅμιλος*, ut debui, collocavi."

133. *ἐγχείῃσιν* A et vulgo; correxi.

136. *ἐπὶ σφίσι* A et vulgo; corr. Tauchnitianae corrector.

137. *δὲ* A et vulgo; *δέ ἑ* Bonit. em. *l. c.* p. 1237, quod jure rec. Lehrs. Quamquam in eo erravit Bonit., quod propter omissum accusativum pronomen intulit, quod judicium recte vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 47, sed inferendum fuit metri gratia.

139. Fuit, cum secundum similes locos ut II, 431 conjicerem *ἀμείλιχοι ὀτρύνουσιν*. Nunc vulgatam retineo.

140. *τις* A et vulgo; *τίς* Spitzner. *observatt.* p. 148 et Tauchnitianae corrector. — *ἀλλά μοι*, quo sequens versus incipit, in AC12 hujus ver-

ἀλλά μοι ὅσσοι ἔναντα λιλαιόμενοι μαχέσασθαι
δεῦρο κίον, πάντεσσι φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
ἀργαλέως, πάντων δὲ παρὰ Ξάνθοιο ῥέεθρα
ὀστέα τε σάρκας τε κύνες διὰ πάντ' ἐδάσαντο.
ἀλλά μοι εἰπέ, τίς ἐσσι, τίνος δ' ἐπαγάλλεαι ἵπποις;"
ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
„τίπτε μ' ἐπισπεύδοντα ποτὶ κλόνον αἱματόεντα
ἐχθρὸς ἐὼν ὡσεί τε φίλα φρονέων ἐρεείνεις
εἰπέμεναι γενεήν, ἥνπερ μάλα πολλοὶ ἴσασιν;
υἱὸς Ἀχιλλῆος κρατερόφρονος, ὅστε τοκῆα
σεῖο πάροιθ' ἐφόβησε βαλὼν περιμήκεϊ δουρί·
καί νύ κέ μιν θανάτοιο κακαὶ περὶ Κῆρες ἔμαρψαν,
εἰ μή οἱ στονόεντα θοῶς ἰήσατ' ὄλεθρον·
ἵπποι δ' οἳ φορέουσιν ἐμοῦ πατρὸς ἀντιθέοιο,
οὓς τέκεθ' Ἅρπυια Ζεφύρῳ πάρος εὐνηθεῖσα,
οἵτε καὶ ἀτρύγετον πέλαγος διὰ ποσσὶ θέουσιν
ἀκρονυχὶ ψαύοντες, ἶσον δ' ἀνέμοισι φέρονται·
νῦν δ' ἐπεὶ οὖν γενεὴν ἐδάης ἵππων τε καὶ αὐτοῦ,
καὶ δόρατος πείρησαι ἀτειρέος ἡμετέροιο
γνώμεναι ἄντα βίην· γενεὴ δέ οἱ ἐν κορυφῇσι
Πηλίου αἰπεινοῖο, τομὴν ὅθι λεῖπε καὶ ὕλην."

---

sus fini adhaeret. Corr. Rhod. monens ad v. 141: „*ἀλλά μοι* ex fine praecedentis huc in ordinem suum transtuli."

144. appictum * in A. — Delirat Pauw. cum haec scribit: „*τε σάρ* hic pro spondeo est; *an igitur non scribendum conjunctim ὀστέατε, ut sic quasi caesurae locus sit?*" Tum *ὀστέα μὲν* vel *ὀστέα δὴ* conjecit. Vid. Herm. *Orph.* p. 710 sq. 714. Spitzner. *observatt.* p. 184 sq. Tychs. citat I, 293.

145. *ἐσσὶ* Tychs. Lehrs.

147. *ἐπὶ σπεύδοντα* A, *ἐπισπεύδοντα* E1C1; et ita corr. Rhod. Tychs. conj. *ἔτι σπεύδοντα,* quod jungeretur, opinor, cum *ἐρεείνεις.* Sed nimis remotum.

155. Cfr. ad IV, 570.

157. *ἄκρ' ὀνύχων* A, *ἀκρονύχων* E1; quod recepit Tychs. Rhodom. vertit: *extremas (vix) ungulas tingentes*, quod ipsum illaturus Pauw. conjecit *ἄκρ' ὀνύχων δεύοντες* vel *βάπτοντες.* Struvius major *ἄκρον ὕδωρ ψαύοντες* conjecit, quod ipsum rec. Lehrs. Sed de his omnibus accuratissime exposuit Spitzner. *observatt.* p. 185—188, qui aut *ἀκρόνυχοι* aut *ἀκρονυχὶ ψαύοντες* scribendum esse demonstravit. Posterius praetuli.

158. *αὐτοῦ* A; corr. Tychs.

160. *ἀντιβίην* A; „*ἄντα βίην.* Ita enim legere mihi allubescit." RHOD.

161. *τιμὴν* E1. — *λίπε* AE1; corr. Rhod. — *εὐνήν* A et vulgo; quod Rhod. vertit *stationem (suam)*. Vix tamen opinor tam insolenter illud vocabulum ab Epico positum esse. Inde scripsi *καὶ ὕλην.* Hermannus *καθ' ὕλην* praefert, quod quis defendat ex Homerica imitatione *A*, 235 *τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν* de sceptro. Sed amant Epici verba cognatae significationis ita per *καί* copulam jungere. Verbis non absimilis est Apoll. Rhod. IV, 867 *ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνήν.*

ἦ ῥα καὶ ἐξ ἵππων χαμάδις θόρε κύδιμος ἀνὴρ
πάλλων ἐγχείην περιμήκετον· ὃς δ᾽ ἑτέρωθεν
χερσὶν ὑπὸ κρατερῇσιν ἀπειρεσίην λάβε πέτρην,
καί ῥα Νεοπτολέμοιο κατ᾽ ἀσπίδος ἧκε φέρεσθαι
χρυσείης· τὸν δ᾽ οὔτι προσεσσυμένη στυφέλιξεν,
ἀλλ᾽ ἅτε πρὼν εἱστήκει ἀπείριτος οὔρεϊ μακρῷ,
τόν ῥα διιπετέων ποταμῶν μένος οὐδ᾽ ἅμα πάντων
ἂψ ὦσαι δύναται, ὃ γὰρ ἔμπεδον ἐρρίζωται·
ὣς ἄρα μίμνεν ἄτρεστος Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς τάρβησε θρασὺ σθένος Εὐρυπύλοιο
ἄσπετον υἷ᾽ Ἀχιλῆος, ἐπεί ῥά μιν ὀτρύνεσκε
θάρσος ἐὸν καὶ Κῆρες· ὑπὸ κραδίῃσι δὲ θυμὸς
ἔζεεν ἀμφοτέροισι· περὶ σφίσι δ᾽ αἰόλα τεύχη
ἔβραχεν· οἳ δ᾽ ἅτε θῆρες ἐπήεσαν ἀλλήλοισι·
σμερδαλέοι, τοῖσίντε κατ᾽ οὔρεα δῆρις ἀέξει,
ὁππότε λευγαλέῳ λιμῷ βεβολημένοι ἦτορ
ἢ βοὸς ἢ ἐλάφοιο περὶ κταμένου πονέωνται
ἄμφω παιφάσσοντες, ἐπικτυπέουσι δὲ βῆσσαι
μαρναμένων· ὣς οἵγε συνήεσαν ἀλλήλοισι
δῆριν συμφορέοντες ἀμείλιχον. ἀμφὶ δὲ μακραὶ
λαῶν ἀμφοτέρωθεν ἄδην πονέοντο φάλαγγες
ἐς μόθον· ἀργαλέη δὲ περὶ σφίσι δῆρις ὀρώρει·
οἳ δ᾽ ἀνέμων ῥιπῇσιν ἐοικότες αἰψηρῇσι
σύν ῥ᾽ ἔβαλον μελίῃσι μεμαότες αἷμα κεδάσσαι
ἀλλήλων· τοὺς δ᾽ αἰὲν ἐποτρύνεσκεν Ἐνυὼ
ἐγγύθεν ἱσταμένη· τοὶ δ᾽ οὐκ ἀπέληγον ὁμοκλῆς,
ἀλλά σφεας ἐδάϊζον ἐς ἀσπίδας, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε

---

166. *τόνδ᾽ οὔτι ποσεσσυμένον* A, *προσεσσυμένον* VE1, *ποτεσσυμένον* C1; *προσεσσυμένη* conj. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. Ego olim in *emendatt.* p. 225 ex *P*, 355. Apoll. Rhod. II, 120. IV, 202. 1553. 1662. conjectabam *προϊσχόμενον*, quo rejecto Hermann. *rec. c.* p. 269 *προσεσσύμενος* et inde v. 163 *ἀπειρεσίον — πέτρον* emendavit. Sed femininum genus Quinto usitatius fuisse notavit Spitzner. *observatt.* p. 330. Hinc ad Rhodomannianum redii. Argutius esset, non verius, si quis aut *οὔ τι προσεσσύμενον* aut *οὔ τί ποτ᾽ ἐσσύμενον* commendaret.

170. *ὣς μένεν ἄτρομος ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός* * A, *ὣς μ. ἄ. ἠΰς ἀ. ὄ. υἱ.* C1, *ὣς μ. ἄ. ἐσθλοῦ ἀ. ὄ υἱ.* a, quod ipsum Pauw. conjecit. Rhod. *αἰέν* infert., Dausq. aut *ὣς μίμνει ἄτρεστος Ἀ. ὄ. υἱ.* aut *ὣς μ. ἄ. υἱὸς Ἀχιλλέος ὀβριμοθύμου* suspicatus est. Posterius, in quod etiam Jacobs. *spec. emendd.* p. 39 incidit nisi quod *ὀβριμόθυμος* scribit, rec. Tychs. Lehrs. Meam emendationem ex v. 340 duxi: cfr. VII, 568.

173. *κραδίῃσί τε* A et vulgo; sed *κραδίῃσι δὲ* jam correxerat Rhod.

174. *σφι* V.

177. *λευγαλέη* V. — Similia habet Wernick. *Tryphiod.* p. 202.

οὔταζον κνημῖδας ἰδ' ὑψιλόφους τρυφαλείας·
καί τις καὶ χροὸς ἥψατ', ἐπεὶ πόνος αἰνὸς ἔπειγε
θαρσαλέους ἥρωας· Ἔρις δ' ἐπετέρπετο θυμῷ
κείνους εἰσορόωσα· πολὺς δ' ἐξέρρεεν ἱδρὼς
ἀμφοτέρων· οἳ δ' αἰὲν ἐκαρτύνοντο μένοντες·
ἄμφω γὰρ μακάρων ἔσαν αἵματος· οἳ δ' ἀπ' Ὀλύμπου —
*   *   *   *   *   *
οἳ μὲν γὰρ κύδαινον Ἀχιλλέος ὄβριμον υἷα,
οἳ δ' αὖτ' Εὐρύπυλον θεοειδέα· τοὶ δ' ἑκάτερθεν
μάρναντ' ἀκμήτοισιν ἐειδόμενοι σκοπέλοισιν
ἠλιβάτων ὀρέων· μέγα δ' ἔβραχον ἀμφοτέρωθεν
θεινόμεναι μελίῃσι θάμ' ἀσπίδες· ὀψὲ δὲ μακρὴ
Πηλιὰς Εὐρυπύλοιο διήλυθεν ἀνθερεῶνος
πολλὰ πονησαμένη· τοῦ δ' ἔκχυτο φοίνιον αἷμα
ἐσσυμένως· ψυχὴ δὲ δι' ἕλκεος ἐξεποτήθη
ἐκ μελέων, ὀλοὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν πέσεν ὄρφνη·
ἤριπε δ' ἐν τεύχεσσι κατὰ χθονός, ἠΰτε βλωθρὴ
ἢ πίτυς ἢ ἐλάτη κρυεροῦ Βορέαο βίηφιν
ἐκ ῥιζέων ἐριποῦσα· τόσην ἐπικάππεσε γαῖαν
Εὐρυπύλοιο δέμας· μέγα δ' ἔβραχε Τρώιον οὖδας
καὶ πεδίον· χλοερὴ δὲ θοῶς κατεχεύατο νεκρῷ
ἀχροίη καὶ καλὸν ἀπημάλδυνεν ἔρευθος·
τῷ δ' ἐπικαγχαλόων μεγάλ' εὔχετο καρτερὸς ἥρως·
„Εὐρύπυλ', ἦ που ἔφης Δαναῶν νέας ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
δηώσειν καὶ πάντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσσειν
ἡμέας· ἀλλὰ σοὶ οὔτι θεοὶ τελέεσκον ἐέλδωρ,

---

189. *ὑψηλόφους* et in fine * A; tacite corr. Rhod.
190. *ἥψατο* A; tacite corr. Rhod.
193. *ἐκρατύνοντο* A; corr. Rhod.
194. Nulla lacuna notata in A et plerisque codd.; unius versus spatium relictum in V V3 E1 C. „Versum hic deesse suspicor post *Ὀλύμπου*, qualis sit

ἀθάνατοι θηεῦντο διχόφρονα θυμὸν ἔχοντες.

E caelo Dii cum admiratione spectabant, quorum discors erat animus: partim enim etc.“ RHOD. Vid. Spitzner. *observatt.* p. 189 sq.
195. *ὄβριμον* hic quidem. A. — *υἱὸν* V.
197. *ἀκαματοισιν* conj. Struv. min. *observatt.* p. 11: vid. ad II, 523.
199. *τότ' ἀσπίδες* A et vulgo; quod vix sanum. Posui quod ex pluribus verisimillimum videretur. — *μακρὰ* A; corr. Rhod.
202. *ἐξεποτίσθη* A, *ἐξεποτήσθη* E1; em. Rhod.
205. *βίηφι* A, *βίῃφι* Tychs. Lehrs.; correxi.
206. *ῥιζῶν* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 190. sq. — *ἐπὶ κάππεσε* A et vulgo; corr. idem ibid.
208. *νεκροῦ* corr. Rhod., quo non opus.
209. *ὠχροίη* A, *ἀχροίη* E1C1; et ita corr. Rhod.; *ἀπημάλδηνε* E1.
210. *κρατερὸς* A; corr. Rhod.
211. *ἦπου* A et vulgo; dispescuit Spitzner. *l. c.* p. 194.
213. *ἀλλά σοι* A et vulgo; correxi.

ἀλλ' ὑπ' ἐμοί σ' ἐδάμασσε καὶ ἀκάματόν περ ἐόντα
πατρὸς ἐμοῖο μέγ' ἔγχος, ὅπερ βροτὸς οὔτις ἀλύξει
ἡμῖν ἄντα μολὼν οὐδ' εἰ παγχάλκεος ἦεν."
ἦ ῥα καὶ ἐκ νέκυος περιμήκετον εἴρυσεν αἰχμὴν
ἐσσυμένως· Τρῶες δὲ μέγ' ἔτρεσαν εἰσορόωντες
ἀνέρα καρτερόθυμον· ὃ δ' αὐτίκα τεύχε' ἀπούρας
δῶκε θοοῖς ἑτάροισι φέρειν ποτὶ νῆας Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' ἐς θοὸν ἅρμα θορὼν καὶ ἀτειρέας ἵππους
ἤιεν, οἷός τ' εἶσι δι' αἰθέρος ἀπλήτοιο
ἐκ Διὸς ἀκαμάτοιο σὺν ἀστεροπῇσι κεραυνός,
ὅντε περιτρομέουσι καὶ ἀθάνατοι κατιόντα
νόσφι Διὸς μεγάλοιο, ὃ δ' ἐσσύμενος ποτὶ γαῖαν
δένδρεά τε ῥήγνυσι καὶ οὔρεα παιπαλόεντα·
ὣς ὁ θοῶς Τρώεσσιν ἐπέσσυτο πῆμα κορύσσων·
δάμνατο δ' ἄλλοθεν ἄλλος, ὅσους κίχον ἄμβροτοι ἵπποι·
πλήθετο δὲ χθονὸς οὖδας, ἄδην δ' ἐρυθαίνετο λύθρῳ.
ὡς δ' ὅτε μυρία φύλλα κατ' οὔρεος ἐν βήσσῃσι
ταρφέα πεπτηῶτα χυτὴν κατὰ γαῖαν ἐρέψῃ·

---

215. *ἄλυξεν* A et vulgo; *ἀλύξει* em. Dausq. alterum novo militi disconvenire monens. Idem ego commendavi in *ep. crit.* p. 709. vid. ad III, 75.

216. Scripturus eram *l. c.* *εἴῃ*, quod certe in optativum mutandum erat. Sed recte habet vulgata: „nemo mortalis meam hastam effugiet, *nec si totus esset aheneus*, scil. quod tamen fieri nequit."

219. *ἀπηύρας* A; corr. Rhod.

221. *εἰς* A et vulgo; correxi.

222. *δ' ἰαἰθέρος* (sic!) A. — *ἀτλήτοιο* A; „legitur commodius *ἀπλήτοιο*." RHOD.

223. De plurali *ἀστεροπῇσι* cfr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 164.

225. *ἐσσυμένως* A et vulgo, *ἐσσύμενος* E1; et ita jam em. Rhod., quod recepi. — De hiatu cfr. Herm. *Orph.* p. 726. 746.

226. Pauw. de metro sollicitus *δένδρεά τοι* vel *τ' ἄρ* conjectabat.

231. *χύδην* A et vulgo, quod quin per se defendi possit non dubito, eo sensu quo Nonn. XVII, 54 sq.

χύδην δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ
εἰν ἁλὶ νηχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης,

et Quintus ipse XI, 384 *ἆσθμα δ' ἀνήιε πουλὺ χύδην* i. e. *effuse*, *abunde*. Sed scrupulum injicit primum, quod eadem notio jam continetur verbis *ταρφέα πεπτηῶτα*, tum *γαῖα* sine epitheto posita, postremo recentiorum poetarum usus, quo illi *χυτὴ γαῖα* (v. *κονίη*), deflectentes ab Homerica consuetudine, dixere de *humo*, i. e. de terra, quatenus subtus infra pedes sita et quasi effusa est. Etenim cum apud Homerum *χυτὴ γαῖα* non dicatur nisi de terra, quae humandis mortuis injicitur (vid. *Ζ*, 464. *Ξ*, 414. *Ψ*, 256. *γ*, 258), qui usus jam ab Aristarcho notatus (vid. Lehrs. *stud.* p. 109) ne apud posteriores quidem prorsus evanuit, — vid. Apoll. Rhod. IV, 1536. Nonn. V, 545. XXVI, 150. XXX, 206. id. paraphr. XIX, 218 – multo tamen saepius eadem vocabula posita inveniuntur ita, ut simpliciter humus sit intelligenda. Id vero tum plerumque fit, ubi alicujus rei in terram cadentis mentio fit; vid. Nonn. X, 409. XV, 114. XVIII, 354. XXII, 236. XXIV, 333. XXVIII, 101. XXXVI, 222. XXXVII, 84. 559. 598. XXXIX, 46. XLVI, 276. XLVII, 240. id. paraphr. XV, 21. Tryph. 349.

ὣς Τρώων τότε λαὸς ἀάσπετος ἐν χθονὶ κεῖτο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο καὶ Ἀργείων ἐριθύμων,
ὧν ἄπλετον μετὰ χερσὶν ὑπέρρεεν αἷμα κελαινὸν
ἀνδρῶν ἠδ᾽ ἵππων· μάλα δ᾽ ἄντυγες ἀμφ᾽ ὀχέεσσι
κινύμεναι δεύοντο περὶ στροφάλιγξιν ἑῇσι.
καί νύ κε Τρώιοι υἷες ἔσω πυλέων ἀφίκοντο,
πόρτιες εὖτε λέοντα φοβεύμεναι ἢ σύες ὄμβρον,
εἰ μὴ Ἄρης ἀλεγεινὸς ἀρηγέμεναι μενεαίνων
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι κατήλυθεν Οὐλύμποιο
κρύβδ᾽ ἄλλων μακάρων· φόρεον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι
Αἴθων καὶ Φλόγιος, Κόναβος δ᾽ ἐπὶ τοῖσι Φόβος τε,
τοὺς Βορέῃ κελάδοντι τέκε βλοσυρῶπις Ἐριννὺς
πῦρ ὀλοὸν πνείοντας· ὑπέστενε δ᾽ αἰόλος αἰθὴρ
ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν· ὃ δ᾽ ὀτραλέως ἀφίκανεν
ἐς Τροίην· ὑπὸ δ᾽ αἶα μέγ᾽ ἔκτυπε θεσπεσίοισιν
ἵππων ἀμφὶ πόδεσσι· μολὼν δ᾽ ἄγχιστα κυδοιμοῦ
πῆλε δόρυ βριαρόν· μέγα δ᾽ ἴαχε Τρωσὶ κελεύων
ἀντιάαν δηίοισι κατὰ κλόνον· οἳ δ᾽ ἀΐοντες
θεσπεσίην ὄπα πάντες ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἴδοντο
ἄμβροτον ἀθανάτοιο θεοῦ δέμας οὐδὲ μὲν ἵππους·
ἠέρι γὰρ κεκάλυπτο· νόησε δὲ θέσκελον αὐδὴν
ἔκποθεν ἀΐσσουσαν ἄδην εἰς οὔατα Τρώων
ἀντιθέου Ἑλένοιο κλυτὸς νόος· ἐν δ᾽ ἄρα θυμῷ
γήθησεν καὶ λαὸν ἀπεσσύμενον μέγ᾽ ἄϋτει·

---

232. *ἄσπετος* A; tacite corr. Rhod.

234. Pauw. primum *κατὰ χερσὶν* (!), tum *μελέεσσιν* pro *μετὰ χερσὶν* conjecit. — *αἷμα καὶ ἱδρὼς* A, *αἷμα κελαινὸν* V, quod jure rec. Tychs. Nam ex sqq. apparet, hic non de *labore*, quem pugnantes exantlaverint Graeci, sed de *hostium sanguine*, quem trucidantes profuderint, sermonem esse. Hoc si verum est, patet rectissime dictum esse Homericum illud *μετὰ χερσὶν*, quo indicatur supra manus jugulantium Achivorum manasse sanguinem, his ipsis manibus profusum. Simul autem *αὐτῶν*, quod sequentis versus initio legitur, apparet absurdum esse, quod si relinquitur, ipsorum Graecorum sanguis dicitur eorum manus irrigasse. Hinc *ἀνδρῶν* scripsi, quod ad Trojanos referendum.

235. *αὐτῶν* A et vulgo; vid. ad v. 234. — *μάλ᾽ ἄντυγες* V. — *ὀχέεσφι* A et vulgo; corr. Lehrs. cfr. ad II, 206.

237. De *πυλέων* cfr. Spitzner. ad Hom. *H*, 1.

240. *ὀλύμποιο* A; tacite corr. Rhod.

241. *φέρον* A; „*ἔφερον* vel *φόρεον*.“ RHOD. Posterius ut v. 33 praetulerunt.

242. *Φόβος* Martis equus fluxit ex *O*, 119 male intellecto. Vid. Spitzner. ad h. l. et Lehrs. *stud. Ar. Hom.* p. 181.

250. Comma vulgo post *ὄπα* positum delet data opera Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 217. Nos quidem plura millia commatum sustulimus.

252. *δὲ κεκάλυπτο* A, *δ᾽ ἐγκεκάλυπτο* C1; „*ἠέρι δὴ* vel potius *γάρ*.“ RHOD. Posterius jure praetulerunt.

255. *ἐπεσσύμενον* A; em. Rhod.

„ἆ δειλοί, τί φέβεσθε φιλοπτολέμου Ἀχιλῆος
υἱέα θαρσαλέον; θνητός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτός,
οὐδέ οἱ ἶσον Ἄρηι πέλει σθένος, ὃς μέγ᾽ ἀρήγει
ἧμιν ἐελδομένοισι· βοᾷ δ᾽ ὅγε μακρὰ κελεύων
μάρνασθ᾽ Ἀργείοισι κατὰ κλόνον· ἀλλ᾽ ἄγε θυμῷ
τλῆτε φίλοι καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε·
οὐ γὰρ ἀμείνονα Τρωσὶν ὀΐομαι ἄλλον ἱκέσθαι
ἀλκτῆρα πτολέμοιο· τί γὰρ ποτὶ δῆριν Ἄρηος
λώιον, εὖτε βροτοῖσι κορυσσομένοις ἐπαμύνει;
ὃς νῦν ἧμιν ἵκανεν ἐπίρροθος· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
μνήσασθε πτολέμοιο, δέος δ᾽ ἀπὸ νόσφι βάλεσθε.“
ὣς φάτο· τοὶ δ᾽ ἵσταντο καταντίον Ἀργείοισιν·
ἠΰτ᾽ ἐνὶ ξυλόχοισι κύνες κατέναντα λύκοιο
φεύγοντες τὸ πάροιθε βίην τρέψωσι μάχεσθαι
ταρφέα μηλονόμοιο παροτρύνοντος ἔπεσσιν·
ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες ἀνὰ μόθον αἰνὸν Ἄρηος
δείματος ἐκτὸς ἔσαν· κατὰ δ᾽ ἀντίον ἀνέρος ἀνὴρ
μάρνατο θαρσαλέως· περὶ δ᾽ ἔκτυπεν ἔντεα φωτῶν
θεινόμενα ξιφέεσσι καὶ ἔγχεσι καὶ βελέεσσιν·
αἰχμαὶ δ᾽ ἐς χρόα δῦνον· ἐδεύετο δ᾽ αἵματι πολλῷ
δεινὸς Ἄρης· ὀλέκοντο δ᾽ ἀνὰ μόθον ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ
μαρναμένων ἑκάτερθε· μάχη δ᾽ ἔχεν ἶσα τάλαντα.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ αἰζηοὶ μεγάλης ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς
ὄρχατον ἀμπελόεντα διατμήξωσι σιδήρῳ
σπερχόμενοι, τῶν δ᾽ ἶσον ἀέξεται εἰς ἔριν ἔργον,

---

258. *ὅς μιν* A; *ὅς νυν* vel *μάλ᾽* vel *μέγ᾽* substituit Rhod., quorum posterius praetuli. Tychs. *ὅς μὲν* scripsit, Herm. *Orph.* p. 808 *ὅς οἱ* suadebat.

259. *ἡμῖν* A; corr. Tychs.

260. „In E1 primo erat *ἀντιάαν δηίοισι κ. κ. οἱ δ᾽ ἄ.* ex 249, sed priora punctis damnata, et scriptum nunc *μάρνασθ᾽ Ἀργείοισι.*“ Tychs.

261. *βαλέσθαι* V.

263. *πολέμοιο* A; tacite corr. Rhod. — Locutionem a Quinto ex Aristarchea scriptura *ἄρεως ἀλκτῆρα* Ξ, 485 petitam esse monuit Spitzner. ad *l. c.*

265. *ὅς* A, *ὡς* E1, idque recepit Tychs. Lehrs. Id potius scripsisset: *ὡς καὶ νῦν ὅδ᾽ ἵκανεν.* — *ἡμῖν ἵκαν᾽* A, *ἧμιν ἵκανεν* E1; „*ἐπιτάῤῥοθος* vel *ἄμμιν* aut *ἧμιν ἵκανεν ἐπίῤῥοθος.*“ RHOD. Posterius rec. Tychs.

266. *μνήσασθαι* (ε) *πολέμοιο* E1. — *πολέμοιο* etiam A; tacite corr. Rhod.

267. *κατ᾽ ἀντίον* A, *καταντίον* E1; et ita corr. Rhod.

269. *τοπάροιθε* A et vulgo; correxi.

272. Erat cum scribendum putarem *ἴσαν* vel *ἔβαν*. Cfr. Nonn. XXII, 252 *βασιλῆι φανήμεναι ἔκτοθι νίκης.* — *καταντίον* A, *κατὰ δ᾽ ἀντίον* (α δ᾽) VNV3 E1, *κατ αντίον* C1; „*κατὰ δ᾽ ἀντίον* vel *κατεναντία δ᾽.*“ RHOD.

277. Cfr. Nonn. XVII, 353 *τάλαντα μάχης ἑτεραλκέϊ ῥιπῇ.*

279. *διατμήσωσι* A; *διατμήξωσι* corr. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.

οὕνεκ' ἶσοι τελέθουσιν ὁμηλικίῃ τε βίῃ τε·
ὣς τῶν ἀμφοτέρωθε μάχης ἀλεγεινὰ τάλαντα
ἶσα πέλεν· Τρῶες γὰρ ὑπέρβιον ἐνθέμενοι κῆρ
μίμνον ἀταρβήτοιο πεποιθότες Ἄρεος ἀλκῇ,
Ἀργεῖοι δ' ἄρα παιδὶ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος·
κτεῖνον δ' ἀλλήλους· ὀλοὴ δ' ἀνὰ μέσσον Ἐνυὼ
στρωφᾶτ' ἀλγινόεντι λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμους
καὶ χέρας· ἐκ δέ οἱ αἰνὸς ἀπὸ μελέων ῥέεν ἱδρώς·
οὐδ' ἑτέροισιν ἄμυνεν, ἴσῃ δ' ἐπετέρπετο χάρμῃ
ἀζομένη φρεσὶν ᾗσι Θέτιν καὶ δῖον Ἄρηα.
ἔνθα Νεοπτόλεμος τηλέκλειτον Περιμήδεα
δάμναθ', ὃς οἰκί' ἔναιε παρὰ Σμινθήιον ἄλσος·
τῷ δ' ἔπι Κέστρον ἔπεφνε μενεπτόλεμόν τε Φάληρον
καὶ κρατερὸν Περίλαον ἐϋμμελίην τε Μενάλκην,
ὃν τέκετ' Ἰφιάνασσα παρὰ ζάθεον πόδα Κίλλης
τεχνήεντι Μέδοντι δαήμονι τεκτοσυνάων·
ἀλλ' ὃ μὲν οἴκοι ἔμιμνε φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ·
παιδὸς δ' οὐκ ἀπόνητο· δόμον δέ οἱ ἔργα τε πάντα
χηρωσταὶ μετόπισθεν ἀποφθιμένοιο δάσαντο.
Δηίφοβος δὲ Λυκῶνα μενεπτόλεμον κατέπεφνε
τυτθὸν ὑπὲρ βουβῶνα τυχών· περὶ δ' ἔγχεϊ μακρῷ
ἔγκατα πάντ' ἐχύθησαν· ὅλη δ' ἐξέσσυτο νηδύς.
Αἰνείας δὲ Δάμαντα κατέκτανεν, ὃς τὸ πάροιθεν
Αὐλίδα ναιετάασκε, συνέσπετο δ' Ἀρκεσιλάῳ
ἐς Τροίην· ἀλλ' οὔτι φίλην πάλιν ἔδρακε γαῖαν.

---

281. *ὁππότ'* A, quod em. Rhod. hac nota: „*ὁππότ' ἶσοι τελέθωσιν* vel *οὕνεκ' ἶσοι τελέθουσιν.*" Posterius jam rec. Tychs.

283. *εὖ θέμενοι* A, *ἐνθέμενοι* E1C1; et ita em. Rhod., *ἐσθέμενοι* C2.

289. *ἴσῃ — χάρμῃ* A; tacite corr. Rhod.

291. *τηλεκλυτὸν* A; corr. Rhod., sed Tychs. *τηλέκλειτον* edidit, notatus a Spitznero *observatt.* p. 183.

292. *σμινθήσιον* A; „forte *Σμινθήϊον.*" RHOD.

294. *ἐϋμελίην* A; corr. Pauw.

298. *πόνον* A et vulgo; *δόμον* et ego olim conjeci et pluribus probavit Spitzner. *observatt.* p. 197—99.

300. *Μενεπτόλεμόν τε κατέκτα* A, qua in scriptura jure haesit Tychs. qui, cum sequentibus unius tantum viri volnus describatur, *μενεπτόλεμόν γε* scripsit particula non ferenda. Recepi quod olim in *emendd.* p. 225 positum *μ. κατέπεφνε* allato VIII, 110 inveni, postea in V legi. Quamquam enim retineri potuit vulgata, ita ut post hunc versum aliquid intercidisse statueretur alterius cladem continens, videntur h. l., si discesseris a Neoptolemo *ἀριστεύοντι*, a singulis singuli interimi. Et cfr. ad v. 303.

303. *Δείμαντα* VC12. — *κατέπεφνεν* A; em. Rhod. Patet duo verba sedem mutasse. — *ὅς τε πάροιθεν* A, *ὃς τοπάροιθεν* Lehrs.; correxi.

304 *ναιετάεσκε* A et vulgo, *ναιετάασκε* V; et ita corr. Spitzner. *mant.* p. 215 et Lehrs.

305. *ἔδρακεν αἶαν* A et vulgo; *ἔδρακε γαῖαν* em. Spitzner. *observatt.* p. 192: vid. supra ad v. 1.

Εὐρύαλος δ' ἐδάμασσε βαλὼν ἀλεγεινὸν ἄκοντα
Ἀστραῖον· τοῦ δ' αἶψα διὰ στέρνοιο ποτήθη
αἰχμὴ ἀνιηρή, στομάχου δ' ἀπέκερσε κελεύθους
ἀνέρι κῆρα φέρουσα· μίγη δέ οἱ εἴδατα λύθρῳ.
τοῦ δ' ἄρα βαιὸν ἄπωθεν ἕλεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ
Ἱππομένην Τεύκροιο δαΐφρονος ἐσθλὸν ἑταῖρον
τύψας ἐς κληῖδα θοῶς· σὺν δ' αἵματι θυμὸς
ἔκθορεν ἐκ μελέων· ὀλοὴ δέ μιν ἀμφεχύθη νύξ.
Τεύκρῳ δ' ἔμπεσε πένθος ἀποκταμένου ἑτάροιο,
καὶ βάλεν ὠκὺν ὀϊστὸν Ἀγήνορος ἄντα τανύσσας·
ἀλλά οἱ οὔτι τύχησεν ἀλευαμένου μάλα τυτθόν·
ἔμπεσε δ' ἐγγὺς ἐόντι δαΐφρονι Δηιοφόντῃ
λαιὸν ἐς ὀφθαλμόν, διὰ δ' οὔατος ἐξεπέρησε
δεξιτεροῦ, γλήνην δὲ διέτμαγεν, οὕνεκα Μοῖραι
ἀργαλέον βέλος ὦσαν ὅπῃ φίλον· ὃς δ' ἔτι ποσσὶν
ὀρθὸς ἀνασκαίρεσκε· βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰὸν
* * * * * *

---

306. *ἄκοντι* A et vulgo; correxi *emendd.* p. 225.

312. *κληΐδα* A et vulgo; corr. Lehrs.

313. *δέ οἱ* em. Spitzner. *observv.* p. 75. Non necessarium.

317. *Δηϊφόντῃ* A E1 C12; „*Δηϊφόωντι* vel *Δηιοφάντῃ.*" RHOD. *Δηιοφόντῃ* Tychs. scripsit.

ἀν'

318. *λαιὸν* et in fine * A, *λαιὸν* C1; *λαιὸν ἐς* em. Rhod.

320. *ὅπῃ θέλον* A et vulgo. Quoniam Quintus, ut ceteri Epici, semper pleniore forma usus est, suspicionem movit Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 91 scripsitque *ὅπῃ 'θέλον.* Duram emendationem dicit Spitzner. *observv.* p. 146, quae certe non usitatior est vulgato. Quod ego scripsi ipse probavit literis secum communicatum. Cfr. I, 442. Apoll. Rhod. I, 890. III, 104. 727. 787. 979. 1062 et inprimis II, 1185, ubi ipsum *ὅπῃ φίλον* legitur.

321. *ἀνεσκαίρεσκε* A et vulgo; correxi. Nihil vitii subodoratur Wellauer. ad Apoll. Rhod. IV, 1402.

322. *ἐπεῤῥοίβδησε* nulla lacuna A et vulgo. Vertit Rhod.: „Ejaculatus igitur sagittam alteram cum stridore in jugulum infixit et cervicis nervos dissecuit ex adverso irruens." Contra quem recte hoc vidit Pauw. verba haec omnia ad sagittam, non ad ipsum Teucrum referenda esse, quamquam inepte de nominativo absoluto pro *βαλόντος δὲ τοῦγε* scripto cogitavit aut adeo *βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον, ἰὸς Λαιμῷ* etc. conjecit. Cum autem et *διέθρισε* et *ἀΐξας* non possint dicta esse de Teucro, patet nihil locum juvari, si quis aliud vocabulum ut *ἐπερρίψησε* substituere vellet. Lacunam fere hanc esse:
βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰὸν
[*ἄνδρα θοῶς πέλασε χθονὶ δύσμορον, οὕνεκ' ὀϊστὸς*]
λαιμῷ ἐπερροίζησε
dixi in programm. *l. c.* p. 30. In lacunae suspicionem etiam incidisse Struvium minorem *observatt.* p. 39 gaudeo, quamquam qua ratione ea explenda esset non intellexit: „ille secundam sagittam mittens *Deiophontem aggredientem feriit, sagitta autem* in jugulum cum stridore volavit." Nam quis *aggrediatur* capite sagitta jam perfosso? Porro *ἐπερροίζησε* scribendum fuit ex horum verborum discrimine. Etenim *ῥοιζεῖν* est *stridere*, *ῥοιβδεῖν sorbere*, et ita ejusdem stirpis vocabula facile discernas. Cfr. *Il*, 361. Quint. I, 156. 251. VI, 560. XI, 113, quibus ex locis etiam I, 699 *ῥοίζῳ* scriben-

λαιμῷ ἐπερροίζησε· διέθρισε δ' αὐχένος ἶνας
ἀντικρὺς ἀΐξας· τὸν δ' ἀργαλέη κίχε Μοῖρα.
ἄλλος δ' ἄλλῳ τεῦχε φόνον· κεχάροντο δὲ Κῆρες
καὶ Μόρος, ἀλγινόεσσα δ' Ἔρις μέγα μαιμώωσα
ἤϋσεν μάλα μακρόν, Ἄρης δέ οἱ ἀντεβόησε
σμερδαλέον, Τρώεσσι δ' ἐνέπνευσεν μέγα θάρσος,
Ἀργείοισι δὲ φύζαν, ἄφαρ δ' ἐλέλιξε φάλαγγας·
ἀλλ' οὐχ υἷα φόβησεν Ἀχιλλέος· ἀλλ' ὅγε μίμνων
μάρνατο θαρσαλέως, ἐπὶ δ' ἔκτανεν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ·
ὡς δ' ὅτε τις μυίῃσι περὶ γλάγος ἐρχομένῃσι
χεῖρα περιρρίψῃ κοῦρος νέος, αἳ δ' ὑπὸ πληγῇ
τυτθῇ δαμνάμεναι σχεδὸν ἀθρόαι ἄλλοθεν ἄλλαι
θυμὸν ἀποπνείουσι, πάϊς δ' ἐπιτέρπεται ἔργῳ·
ὣς ἄρα φαίδιμος υἱὸς ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος
γήθεεν ἀμφὶ νέκυσσι καὶ οὐκ ἀλέγιζεν Ἄρηος
Τρωσὶν ἐποτρύνοντος· ἐτίνυτο δ' ἄλλοθεν ἄλλον

---

dum fuit. Alterum recte legitur *μ*, 106. Quint. V, 381. X, 70. Apud Nonnum videas *ῥοῖζος* et derivata: I, 217. 226. 248. XXIX, 79. 289. XXX, 308. XXXIII, 141. XXXIV, 284. XXXVI. 19. XXXVII, 688. XXXIX, 312. XLI, 276. XLII, 12. XLVIII, 940. alterum XXI, 132. XXX, 40. XXXIII, 117. XXXIV, 195. XXXVII, 422. XXXVIII, 104. XL, 10. XLV, 7. XLVI, 9. 161.

324. *μόρον* A et vulgo; pro eo aut h. l. aut v. 325 substituendum esse *φόνον* jam Pauw. suasit. Id potius priore loco faciendum esse demonstravit Spitzner. *observv.* p. 200—202.

326. *ἦυσε* (sic!) A; corr. Tychs.

329. *ἀλλ' ὅς τε* A, *ἄλλος* E1, *ἀλλ' ὅς* VC1; corr. Rhod.

331. *μεληισι*

332. *περιῤῥήσῃ* A, *περιῤῥήσσῃ* E1; *περιῤῥήξῃ* conj. Rhod., *περιῤῥάσσῃ* Pauw.; sed verum est *περιρρίψῃ* Dausqueji: cfr. XIII, 504 *χεῖρας ἐπερρίψαντο.* Rec. Lehrs.

333. *τυτθὸν* A, quod Rhod. vertit: *paullatim.* Id qui vituperavit Pauw. haud melius *θᾶσσον* vel *θᾶττον* conjecit. Formam atticam recepit Tychs. Quod in *emendd.* p. 226. scribendum dixi *τυτθῇ* reposuit Lehrs. Amant enim hi poetae hujuscemodi oppositiones. Vid. infra v. 418 et cfr. Theocr. IV, 55. XIX, 8. XXII, 180. Nonn. VI, 166. VII, 197. 271. 274. IX, 171. 192. 197. XXI, 47. XXV, 193. 204. 229. 232. XXVII, 128. XXXI, 172. XLII, 178. — Ad comparationem cfr. *Π*, 641—43 et Apoll. Rhod. IV, 1453. — *ἀθρόαι*, quod om. A et cod. („ubique vitiosus" SCHOW.), supplevit Rhod. felicius Dausquejo, qui *σχ. ἄλλ. ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις* tentabat.

337. *ἐπαμύνοντος* A; Dausq. *ἀμύνοντός περ*, Pauw. *ἀμύνοντος· μάλ'* conj. Utroque melius Tychs. *Τρῶας ἐποτρύνοντος* scripsit, Martem non pugnare sed ad pugnam instigare ex v. 326 sq. demonstrans. Sed sufficere *Τρωσὶν ἐποτρύνοντος* ex *O*, 258 et *K*, 531 in *emendd.* p. 226 demonstravi, idque rec. Lehrs. Jam non desiderabimus aliud aut participium aut substantivum *auxiliandi* notione praeditum, quale ibid. p. 227 *ἀοσσητῆρος* commemoravi. — *ἐτίννυτο* C1. — *ἄλλους* e conj. Brodaei scripsit Tychs., cui in *emendd.* p. 227 oblocutus sum his: „Haec „locutio, quae Quinto maxime est „familiaris, invenitur pronomine pro„miscue et plurali et singulari po„sito. *Singularem* vide in his: I, „395. VI, 202. VIII, 88. 228. IX, „176. X, 101. XIII, 160 et verbo, „quod ad *ἄλλοθεν ἄλλος* pertinet, „per pluralem adjecto: V, 438. VII,

λαοῦ ἐπαΐσσοντος· ὅπως δ' ἀνέμοιο θυέλλας
μίμνῃ ἐπεσσυμένας ὄρεος μεγάλοιο κολώνη,
ὣς ἄρα μίμνεν ἄτρεστος· Ἄρης δέ οἱ ἐμμεμαῶτι
χώετο καί οἱ ἔμελλεν ἐναντία δηριάασθαι
αὐτὸς ἀπορρίψας ἱερὸν νέφος, εἰ μὴ Ἀθήνη
ἔκποθεν Οὐλύμποιο θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην·
ἔτρεμε δὲ χθὼν δῖα καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
Ξάνθου· τόσσον ἔσεισε· δέος δ' ἀμφέκλασε θυμὸν
Νυμφάων, φοβέοντο δ' ὑπὲρ Πριάμοιο πόληος·

„113. IX, 148. XII, 134. 361. XIII, „21. *Pluralis* his locis invenitur: „I, 425. 794. V, 408. 556. VI, 258 „(ubi cfr. not.). VII, 711. VIII, 64. „132. 333. IX, 165. X, 402. 461. „468. XII, 55. XIII, 54 (ubi cfr. not.). „108. 430. XIV, 11. 31. 491. 522." Cfr. Spitzner. *observv.* p. 202 sq.

338. *λαοὺς ἐπαΐσσοντας* A; *λαὸν ἐπαΐσσοντας* em. Rhod., rec. Tychs.; contra quam scripturam *l. c.* p. 228 monui et *λαόν* durius intelligi de Achivorum exercitu, quorum nulla in antecedentibus injecta esset mentio, et h. l. potius id premi, Neoptolemum Trojanis Marte incitante in ipsum vel solum irruentibus acerrime restitisse facilique opera alium supra alium prostravisse, quod maxime appareat ex ea, quae sequatur, comparatione. Hinc emendavi *λαοῦ ἐπαΐσσοντος*, quod rec. Lehrs. — *δ'* add. Rhod.

339. Lacunae signum post hunc versum posuit Lehrs., cujus rei causam me intelligere negavi in *rec.* p. 79. Neque nunc perspicio. Contra post verba v. sq. *ὣς ἄ. μ. ἄτρεστος* fortasse aliquid intercidisse, quo de *Trojanis* eorumque impetu expositum fuerit, ibid. adnotavi. Nec tamen ita necessarium videbatur, ut signa ponerentur. Cfr. Apoll. Rhod. III, 1293--95.

343. *ὀλύμποιο* A; tacite corr. Rhod. — *δάσκιον ὕλην* VNV123 teste Schowio, sed Tychseni excerpta ex V tacent, ut haud sciam an Schow. scribendo erraverit.

345. *ἔδεισε* A et vulgo. — *ἀμφεκέκλασε* A. — „Locum hunc (praeter id quod *ἀμφέκλασε* legendum est) de mendis et defectu suspectum habeo. Ideo in Aldina etiam asteriscus defectus nota additus est. Pro *ἔδεισε* an non recte substituatur *ἔθευσε* (ut sensus sit: *tanta festinatione venit Minerva*) haud scio." RHOD. Pauw. pejus etiam *ῥέεθρα Ξ. τόσσον ἔδεισε* junxit et tum *δέος τ'* scripsit, ut sensus esset: *quantum intremuit terra, tantum expavit Xanthus.* Utroque refutato Spitzner. *observv.* p. 203—5 recte vidit illud membrum ad Minervam referendum esse: quod autem conjecit *τόσσον ἄϋσε*, quam conjecturam jam Hermann. *Orph.* p. 800 fecerat, non probo. Neque enim bellico Minervae clamore, qui omnino h. l. aliquid insoliti habet, tremiscit terra et Xanthi fluentum, sed gravi ingruentis Deae incessu. Hinc recte haud dubie Lehrs. *ἔσεισε* reposuit, quam emendationem etiam Hermannus olim in societate Graeca fecerat.

346. Post hunc versum in A legitur, qui nunc post v. 353 transpositus est:

δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμὸς *.

Nihil afferunt cdd.: *δεῖ γὰρ* C2, *γάρ τοι* C1, *διεφαίτατο* E1; Rhod. corr. *δῆν.* — Recte h. l. suo munere functus est Tychsen., quem ipsum audiamus: „Versus intrusus „est, quem, utcunque verses, dif„ficile est cum sequentibus aut an„tecedentibus tolerabiliter compo„nere. Cuinam enim Jovis consi„lium apparebat? Xantho? Is enim „proximus, sed quodnam consilium? „Alienus est hic versus h. l. et „plane eliminandus. Equidem pu„taverim eum ab auctore scriptum „fuisse post v. 354 (nunc 353) et

τεύχεα δ' ἀμβροσίοισι περὶ στέρνοισι *
* * * * στεροπαὶ ποτέονται·
σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἀπ' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
πῦρ ἄμοτον πνείεσκον· ἄνω δ' ἔψαυε νέφεσσι
θεσπεσίη τρυφάλεια· θοῷ δ' ἤμελλεν Ἄρηι
μάρνασθ' ἐσσυμένως, εἰ μὴ Διὸς ἦυ νόημα
ἀμφοτέρους ἐφόβησεν ἀπ' αἰθέρος αἰπεινοῖο
βροντήσας ἀλεγεινόν· Ἄρης δ' ἀπεχάζετο χάρμης·
δὴ γάρ οἱ μεγάλοιο Διὸς διεφαίνετο θυμός·
ἵκετο δ' ἐς Θρήκην δυσχείμερον, οὐδ' ἔτι Τρώων
μέμβλετό οἱ κατὰ θυμὸν ὑπέρβιον· οὐδὲ μὲν ἐσθλὴ
Παλλὰς ἔτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ

„casu hic irrepsisse. Cfr. I, 693—„715.“ Secutus est Lehrs.

347. *τεύχεσι δ' ἀμβροσίοισι περὶ στεροπῇσι· ** A et cdd. (nisi quod *στεροπαῖσι* M2E1C) praeter N, in quo plene legitur: *τεύχεσι δ' ἀμβροσίοισι περὶ στεροπαὶ ποτέοντο,* quod scripto *πέρι* receperunt Tychs. Lehrs., ille quidem armorum fulgorem hyperbolice describi ratus. Hermannus contra de veris fulminibus sermonem esse putavit. De hoc versu adhuc teneo quae scripsi in *programm. l.* p. 17 sq.: „Huic le„ctioni hoc obstat, quod de *veris* „*fulminibus*, quae circum arma Mi„nervae volaverint, cogitari nequit, „de *fulgore* autem, si eum de„signare voluisset poeta, incommode „et pluralem *στεροπαί* et verbum „*ποτέοντο*, quo vera potius fulmina „describi viderentur, posuisset.“ Apparet comparatum fuisse divinae loricae fulgorem cum fulminibus ita fere:

τεύχεα δ' ἀμβροσίοισι περὶ στέρνοισι [φάανθεν
οἷον ὅτ' οὐρανόθεν λαμπραὶ] στεροπαὶ ποτέονται.

Hanc meam sententiam mirum quantum confirmat similis de armata Minerva locus XIV, 457 sq.

ἔβραχε δ' αἰγὶς ἅπασα περὶ στήθεσσιν ἀνάσσης
οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ.

Cfr. etiam II, 206 sq.

— — *τοῦ δ' ἄρα τεύχη*
πάντῃ μαρμαίρεσκον ἀλίγκιον ἀστεροπῇσιν

VI, 197 *τεύχεα μαρμαρέῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσι,*

et XI, 410 sq.

οὕνεκά οἱ μάρμαιρε περὶ βριαροῖς μελέεσσι
τεύχεα θεσπεσίῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσιν.“

Et in C2 versu adscriptum: *λείπει.* Nunc videamus interpretes: „*τεύχεα* „*δ' ἀμβροσίῃσι π. στεροπῇσι φάει*„*νον* vel *περὶ στεροπῆς ἀμάρυσ*„*σον*. Tertio ab hoc versu *σὺν γάρ* „*οἱ μεγ.* in calce deesse videtur „*κεραυνοί*.“ RHOD. Ultima recte sic intellexit Pauw., Rhodomannum tertio loco v. antecedente *σὺν γάρ* pro *δὴν γάρ* scribendum et hoc in fine *κεραυνοί* addendum censuisse, ut ex antecedd. *διεφαίνετο* cogitando repeteretur. Pauw. *τεύχεσι δ' ἀ. π. στεροπῇσιν ὁμοῖον* conjecit; Tychsen. antequam N scripturam cognovisset *π. στέρνοισι φάεινον* vel *π. στήθεσσιν ἔλαμψεν* suspicatus erat, *τεύχεα,* ut credi licet, ex Rhodomanni sententia recepto.

348. *τε* conj. Rhod.

349. *νεφέεσσι* A, *νέφεσσι* E1. Frustra Pauw. *ἐπέλασσε*, Heyn. *ἀπέλαμψε* ex *T*, 381 pro *ἔψαυε* conjecere. — De *ἄμοτον* cfr. Spitzner. *observv.* p. 213.

350. *ἤμελεν* A; tacite corr. Rhod.

354. Vid. ad v. 346.

357. *Παλλὰς ἐν πεδίῳ Τρ.* A, *Παλλὰς ἔναντα ἔτι Τρ.* VE1, *Παλλὰς ἐν . . . . Τρ.* C1; *Π. ἐνὶ πεδίῳ* ex corr. Rhod. rec. Tychsen. Lehrs., quod recte refutavit Spitz-

ἷξεν Ἀθηναίων ἱερὸν πέδον· οἳ δ' ἔτι χάρμης
μνώοντ' οὐλομένης· δεύοντο δὲ Τρώιοι υἷες
ἀλκῆς· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱέμενοι πολέμοιο
χαζομένοισιν ἕποντο κατ' ἴχνιον, ἠΰτ' ἀῆται
νήεσιν ἐσσυμένῃς ὑπὸ λαίφεσιν εἰς ἅλὸς οἶδμα
ὄβριμον, ἢ θάμνοισι πυρὸς μένος, ἢ κεμάδεσσιν
ὀτρηροὶ κατ' ὄρεσφι κύνες λελιημένοι ἄγρης·
ὣς Δαναοὶ δηίοισιν ἐπήιον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
υἱὸς Ἀχιλλῆος μεγάλῳ δορὶ θαρσύνεσκε
κτείνων ὅν κε κίχῃσι κατὰ κλόνον· οἳ δ' ἐπὶ φύζαν
χασσάμενοι κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πτολίεθρον.
Ἀργεῖοι δ' ἄρα τυτθὸν ἀνέπνευσαν πολέμοιο
ἔλσαντες Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων,
ἄρνας ὅπως σταθμοῖσιν ἐπ' οἰοπόλοισι νομῆες·
ὡς δ' ὁπότ' ἀμπνείωσι βόες μέγα κεκμηῶτες
ἄχθος ἀνειρύσσαντες ἄνω ποτὶ δύσβατον ἄκρην
πυκνὸν ἀνασθμαίνοντες ὑπὸ ζυγόν· ὣς ἄρ' Ἀχαιοὶ
ἄμπνεον ἐν τεύχεσσι κεκμηκότες· ἀμφὶ δὲ πύργους
μάρνασθαι μεμαῶτες ἐκυκλώσαντο πόληα·
οἳ δ' ἄρ' ἔῃσι πύλῃσιν ἐπειρύσσαντες ὀχῆας
ἐν τείχεσσιν ἔμιμνον ἐπεσσυμένων μένος ἀνδρῶν·
ὡς δ' ὅτε μηλοβοτῆρες ἐνὶ σταθμοῖσι μένωσι
λαίλαπα κυανέην, ὅτε χείματος ἦμαρ ἵκηται
λάβρον ὁμοῦ στεροπῇσι καὶ ὕδατι καὶ νιφάδεσσι

---

ner. *v. Gr. her.* p. 45 et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 119 uterque *Π. ἔτ' ἐν πεδίῳ* emendans. Nec quidquam in cdd. scriptura latere videtur. — *οὐδ' ἔτι* A et vulgo; nisi quod in C1 *οὐδ'* om. in textu et suppletum in marg.; quod si verum esset, de Diis intelligi deberet, quod inconcinnum. Sine dubio scripsit *οἳ δ' ἔτι*, transitione alibi usurpata, qua etiam post Deorum discessum pugnam continuatam esse indicatur.

362. *ἐσσυμέναις* A; corr. Tychs. — *ἅμα* A et vulgo, quod ineptum: proxime accederet *μετά*, sed simplicissimum est *ὑπό*, quod reposui.

363. *ὄβριμον* Heynio duce Tychs. Lehrs. cum sequente *μένος* junxere. Sed vid. II, 766.

367. *κίχησε* A et vulgo; *κίχῃσι* corr. Spitzner. *observv.* p. 38. Rhod. *τύχησε* in textu, quod in Corrigendis mutavit in *τύχῃσι*. — *ὑπὸ* A et vulgo; *ἐπὶ* em. Pauw., quod jam expresserat Rhod. vertendo: *in fugam.*

373. *ἀνειρύσαντες* A; corr. Tychs.

375. *ἄμπνειον* V.

376. *πολλά* A; *πόληα* em. Rhod.; *ἐκυκλώσαντ' ἐπὶ πολλά* C1.

377. *ἄρα* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἄφαρ* scripsit ex em. Rhod. (probata Spitznero *mant.* p. 243), cujus haec est nota: „*οἳ δ' ἄφαρ* vel *ἄρ' ἑῇσι.*" Posterius nos praetulimus: cfr. ad VII, 350. — *ἐπειρύσαντες* A; corr. Tychs.

378. *τεύχεσσιν* A et vulgo praeter Lehrs., qui *τείχεσσιν* scripsit ex mea conjectura, quam factam *emendd.* p. 228 pluribus probavi. Cfr. v. 385.

381. *νεφέεσσι* A et vulgo; *νιφάδεσσι* Lehrs. ex sua vel fratris emendatione scripsit.

ταρφέσιν, οἳ δὲ μάλ' οὔτι λιλαιόμενοί περ ἱκέσθαι
ἐς νομὸν ἀΐσσουσιν, ἄχρις μέγα λωφήσειε
χεῖμα καὶ εὐρύποροι ποταμοὶ μεγάλα βρομέοντες·
ὣς οἵγ' ἐν τείχεσσι μένον τρομέοντες ὁμοκλὴν
δυσμενέων· λαοὶ δὲ θοῶς ἐπέχυντο πόληι·
ὡς δ' ὁπότε ψῆρες τανυσίπτεροι ἠὲ κολοιοὶ
καρπῷ ἐλαϊνέῳ θαμέες περὶ πάγχυ πέσωσι
βρώμης ἱέμενοι θυμηδέος, οὐδ' ἄρα τούσγε
αἰζηοὶ βοόωντες ἀποτρωπῶσι φέβεσθαι,
πρὶν φαγέειν, λιμὸς γὰρ ἀναιδέα θυμὸν ἀέξει·
ὣς Δαναοὶ Πριάμοιο τότ' ἀμφεχέοντο πόληι
ὄβριμοι· ἐν δὲ πύλῃσι πέσον μεμαῶτες ἐρύσσαι
ἔργον ἀπειρέσιον κρατερόφρονος Ἐννοσιγαίου.
Τρῶες δ' οὐ λήθοντο μάχης μάλα περ δεδιῶτες,
ἀλλὰ καὶ ὣς πύργοισιν ἐφεσταότες πονέοντο
νωλεμέως· αἰεὶ δὲ θεοδμήτων ἀπὸ τειχέων
* ἰοὶ δὲ πολυκμήτων ἀπὸ χειρῶν
θρῶσκον ὁμῶς λάεσσι καὶ αἰγανέῃσι θοῇσι
δυσμενέων ἐς ὅμιλον, ἐπεί σφισι τλήμονα Φοῖβος
ἧκε βίην· ἔτι γάρ οἱ ἀμύνειν ἤθελε θυμὸς
Τρωσὶν ἐϋπτολέμοισι καὶ Ἕκτορος οἰχομένοιο.
ἔνθ' ἄρα Μηριόνης στυγερὸν προέηκε βέλεμνον
καὶ βάλε Φυλοδάμαντα φίλον κρατεροῖο Πολίτεω
τυτθὸν ὑπὸ γναθμοῖο· πάγη δ' ὑπὸ λαιμὸν ὀϊστός·

---

387. *τανύπτεροι* A; em. Rhod. — „Ceterum hic versus arguit scri„ptorem ejusmodi regionis, in qua „olearum cultura habetur, et nota„bile sturnos et graculos olivis ve„sci.“ HEYN.

396. *ἐφεστῶτες* A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 94.

397. unus versus in A:
νωλεμέως· οἴδ' αἰεὶ πολυκμήτων ἀπὸ χειρῶν;
αἰὲν E1; *ἀπὸ τειχῶν* VE1; Rhod. *ἰοὶ δὲ πολ.* em., quod rec. Tychs. Lehrs. in fine *τειχῶν* scripto. Equidem ex vestigiis illis locum in *programm.* p. 18 probabiliter restaurasse mihi videor:
νωλεμέως· αἰεὶ δὲ θεοδμήτων ἀπὸ τειχέων
[βάλλον ἅδην·] ἰοὶ δὲ πολυκμήτων ἀπὸ χειρῶν
θρῶσκον etc.
Vid. ad V, 49. Hermann. dubitanter *νωλεμές· ἰοὶ δ' αἰὲν ἐϋκμήτων ἀπὸ τειχέων* conjecit.

399. *ἐπεὶ σφίσι* A; corr. Tychs.

400. *αἰεὶ γάρ οἱ ἀ. ἤ. θ.* A; *αἰεὶ γὰρ ἀ. ἤ. θυμῷ* conj. Rhod., quod rec. Lehrs.; *αἰεὶ γάρ οἱ ἤ. θ. ἀ.* vitiose Pauw., quod rec. Tychs.; Spitzner. *observv.* p. 146 commendat *αἰεὶ γὰρ ἀμυνέμεν ἤ. θ.* longiore forma praeter necessitatem adscita. Jam antea *v. Gr. her.* p. 36 ut et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 138 *οἱ* tantum expungi volebat. Hermannus *δὴ γάρ οἱ ἀ. ἤ. θ.* suasit; mihi *ἔτι γάρ οἱ ἀ. ἤ. θ.* propter sequentia praestare visum.

403. *Φιλοδάμαντα* A; em. Rhod. hac nota addita: „scripsi *Φυλοδάμαντα*: nisi malis *Λαοδ.*“ — *Πολίτου* A et vulgo; correxi.

κάππεσε δ' αἰγυπιῷ ἐναλίγκιος, ὅντ' ἀπὸ πέτρης
ἰῷ ἐϋγλώχινι βαλὼν αἰζηὸς ὀλέσσῃ·
ὣς ὁ θοῶς πύργοιο κατήριπεν αἰπεινοῖο·
γυῖα δέ οἱ λίπε θυμός· ἐπέβραχε δ' ἔντεα νεκρῷ·
τῷ δ' ἐπικαγχαλόων υἱὸς κρατεροῖο Μόλοιο
ἄλλον ἀφῆκεν ὀϊστὸν ἐελδόμενος μέγα θυμῷ
υἷα βαλεῖν Πριάμοιο πολυτλήτοιο Πολίτην·
ἀλλ' ὃ μὲν αἶψ' ἀλέεινε παρακλίνας ἑτέρωσε
ὃν δέμας, οὐδέ οἱ ἰὸς ἐπὶ χρόα καλὸν ἴαψεν·
ὡς δ' ὅθ' ἁλὸς κατὰ βένθος ἐπειγομένης νεὸς οὔρῳ
ναύτης παιπαλόεσσαν ἰδὼν ἐν χεύματι πέτρην
νῆα παρατρέψῃ λελιημένος ἐξυπαλύξαι
χειρὶ παρακλίνας οἰήιον, ᾗχί ἑ θυμὸς
ὀτρύνει, τυτθὴ δὲ βίῃ μέγα πῆμ' ἀπερύκει·
ὣς ἄρ' ὅγε προϊδὼν ὀλοὸν βέλος ἔκφυγε πότμον.
οἳ δ' αἰεὶ μάρναντο· λύθρῳ δ' ἐρυθαίνετο τείχη
πύργοι θ' ὑψηλοὶ καὶ ἐπάλξιες, ᾗχί τε Τρῶες
ἰοῖσι κτείνοντο πολυσθενέων ὑπ' Ἀχαιῶν·
οὐδὲ μὲν οἵγ' ἀπάνευθε πόνων ἔσαν, ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν
πολλοὶ γαῖαν ἔρευθον· ὀρώρει δ' αἰπὺς ὄλεθρος
βαλλομένων ἑκάτερθε· λυγρὴ δ' ἐπετέρπετ' Ἐνυὼ
δῆριν ἐπικλονέουσα κασιγνήτη Πολέμοιο·
καί νύ κε δὴ ῥήξαντο πύλας καὶ τείχεα Τροίης
Ἀργεῖοι, μάλα γάρ σφιν ἀάσπετον ἔπλετο κάρτος,
εἰ μὴ ἄρ' αἶψ' ἐβόησεν ἀγακλειτὸς Γανυμήδης
οὐρανοῦ ἐκκατιδών· μάλα γὰρ περιδείδιε πάτρης·
„Ζεῦ πάτερ, εἰ ἐτεόν γε τεῆς ἔξ εἰμι γενέθλης,

---

408. *νεκροῦ* A et vulgo; emendavi. Jam Rhod. *νεκρῷ* legisse videtur: *sonitumque*, inquit, *dant arma super cadaver.*
410. *ἐφῆκεν* A et vulgo; em. Pauw.
412. *ἑτέρωθεν* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἑτέρωσε* rec. ex emend. Spitzneri *v. Gr. her.* p. 97. Cfr. id. *observv.* p. 63.
414. *πόντον* A et vulgo; emendavi: vid. IV, 95. XIII, 309. 468. XIV, 420.
415. *ἐνὶ* A et vulgo; correxi.
416. *ἐξυπαλῖξαι* ex recentiore mutatione V.
421. *πῦργοι* A, *π. δὲ* V, *π. δ'* E1; corr. Rhod.
422. *ἀπ'* A, *ὑπ'* C1; et ita corr. Rhod.
423. *οὔτι* A et vulgo; emendavi ad III, 341.
424. *ὀρώρει — ἑκάτερθε* om. C1 in textu, sed add. in marg.
426. *κασιγνήτην* A; em. Tychs.
428. *ἄσπετον* A; corr. Rhod.
429. *ἀγακλυτὸς* A; corr. Pauw.
430. *πάτρης* A, quod sine causa mutavit Tychs. in *πάτρῃ*: vid. Spitzner. *observv.* p. 205 sq., qui et ipse *ἐκ κατιδὼν* scribit. Non accedo.
431. *ἔξειμι* A; *ἐξ εἰμὶ* Tychs. Lehrs.; sed *ἔξ εἰμι* scribendum monuit Spitzner. *l. c.* Cfr. id. ad *Z*, 100.

σῇσι δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι λιπὼν ἐρικυδέα πάτρην
εἰμὶ μετ' ἀθανάτοισι, πέλει δέ μοι ἄμβροτος αἰών,
τῷ μευ νῦν ἐσάκουσον ἀκηχεμένου μέγα θυμῷ·
οὐ γὰρ τλήσομαι ἄστυ καταιθόμενον προσιδέσθαι
οὐδ' ἄρ' ἀπολλυμένην γενεὴν ἐν δηιοτῆτι
λευγαλέῃ, τῆς οὔ τι χερειότερον πέλει ἄλγος·
σοὶ δὲ καὶ εἰ μέμονε κραδίῃ τάδε μηχανάασθαι,
ἔρξον ἐμεῦ ἄπο νόσφιν· ἐλαφρότερον δέ μοι ἄλγος
ἔσσεται, ἤν μὴ ἔγωγε μετ' ὄμμασιν οἷσιν ἴδωμαι·
κεῖνο γὰρ οἴκτιστον καὶ κύντατον, ὁππότε πάτρην
δυσμενέων παλάμῃσιν ἐρειπομένην τις ἴδηται."
ἦ ῥα μέγα στενάχων Γανυμήδεος ἀγλαὸν ἦτορ.
καὶ τότ' ἄρα Ζεὺς αὐτὸς ἀπειρεσίοις νεφέεσσι
νωλεμέως ἐκάλυψε κλυτὴν Πριάμοιο πόληα·
ἠχλύνθη δὲ μάχη φθισίμβροτος· οὐδέ τις αὐτῶν
ἐξιδέειν ἐπὶ τεῖχος ἔτ' ἔσθενεν, ἧχι τέτυκτο·
ταρφέσι γὰρ νεφέεσσι διηνεκέως κεκάλυπτο·
ἀμφὶ δ' ἄρα βρονταί τε καὶ ἀστεροπαὶ κτυπέοντο
οὐρανόθεν· Δαναοὶ δὲ Διὸς κτύπον εἰσαΐοντες
θάμβεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι μέγ' ἴαχε Νηλέος υἱός·
„ὦ κλυτοὶ Ἀργείων σημάντορες, οὐκέτι νῶιν
ἔσσεται ἔμπεδα γυῖα Διὸς μέγα θαρσαλέοισι
Τρωσὶν ἀμύνοντος· μάλα γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδει
ἡμῖν· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἑὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες
παυσώμεσθα πόνοιο καὶ ἀργαλέοιο κυδοιμοῦ,

---

432. *ἐ. Τροίην* V.

436. *ἐνὶ* Lehrs. secundum Wernick. *Tryphiod.* p. 174.

437. Versus qui sequuntur duo 438 et 39 ex VNV3E1C restituit Tychs., nisi quod *κραδίῃ* errore retinuit. Dicit enim: „*κραδίῃ* laudat Schow., *κραδίη* habet VE1C et hoc praefero. Sic enim est *Π*, 435." Et *κραδίη* scribendum esse dixit Bonit. *l. c.* p. 1236: cfr. Spitzner. *observv.* p. 28 sq.

440. *ἦ ἔσεθ', ἦν μὴ* C1, qui versibus illis ut A caret. „Voluit: qua nullus acerbior dolor *est aut erit,* quam ego nolim etc." TYCHS. Etiam Canter. *novv. lectt.* I, 7, p. 43 *ἥν μή* scripsit. Rhod., ut potuit, vulgatam intellexit: „fuerit (sane), si „ego modo oculis meis non aspe„xero (exitium Trojae);" melius certe Pauwio, cujus haec est inepta conjectura: *τῶν οὔτι χερειότερόν ποτε ἄλγος Ἔσσεται, ἦν μὲν ἔγωγε.*

443. *στενάχον* A, *στενάχων* VE1; et ita corr. Rhod. in textu.

444. *αὐτὴν* C1, *αὐτὸν* C2. — *ἀπειρέσιον* A, *ἀπειρεσίοις* C1; et ita em. Rhod.

446. *ἀνδρῶν* vel *αὐτῷ* conj. Pauw., quo facile caremus. *Αὐτῶν* pertinet ad *μάχη*, in qua voce pugnantium Graecorum notio inest.

452. *ὦ νύ μοι* A; „*ὦ φίλοι* vel *ὦ κλυτοὶ.*" RHOD. Posterius recte rec. Tychs. Cfr. XII, 220. — *οὐκ ἔτι* et vulgo; correxi. — *νῶϊ* A, corr. Tychs.

454. *ἀμύνοντες* E1.

455. *θᾶττον* A et vulgo; correxi.

456. *παυσόμεθα* E1.

μὴ δὴ πάντας ἐνιπρήσῃ μάλα περ μενεαίνων·
τοῦ νῦν μὲν τεράεσσι πιθώμεθα· τῷ γὰρ ἔοικε
πάντας ἀεὶ πεπιθέσθαι, ἐπεὶ μάλα φέρτατός ἐστιν
ἰφθίμων τε θεῶν ὀλιγοσθενέων τ' ἀνθρώπων·
καὶ γὰρ Τιτήνεσσιν ὑπερφιάλοισι χολωθεὶς
οὐρανόθεν κατέχευε πυρὸς μένος· ἣ δ' ὑπένερθε
καίετο πάντοθε γαῖα, καὶ ὠκεανοῦ πλατὺ χεῦμα
ἔζεεν ἐκ βυσσοῖο καὶ ἐς πέρατ' ἄχρις ἱκέσθαι·
καὶ ποταμῶν τέρσοντο ῥοαὶ μάλα μακρὰ ῥεόντων·
δάμνατο δ' ὁππόσα φῦλα φερέσβιος ἔτρεφε γαῖα
ἠδ' ὅσα πόντος ἔφερβεν ἀπείριτος ἠδ' ὁπόσ' ὕδωρ
ἀενάων ποταμῶν· ἐπὶ δέ σφισιν ἄσπετος αἰθὴρ
τέφρῃ ὑπεκρύφθη καὶ λιγνύϊ· τείρετο δὲ χθών·
τοὔνεκ' ἐγὼ δείδοικα Διὸς μένος ἤματι τῷδε.
ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώεσσιν ἀρήγει
σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἡμῖν κῦδος ὀρέξει·
ἄλλοτε γάρ τε φίλη πέλει ἠώς, ἄλλοτε δ' ἐχθρή·
καὶ δ' οὔπω δὴ μοῖρα διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ,
εἰ ἐτεὸν Κάλχαντος ἐτήτυμος ἔπλετο μῦθος,
τόν ῥα πάρος κατέλεξεν ὁμηγερέεσσιν Ἀχαιοῖς
δηῶσαι Πριάμοιο πόλιν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀπάνευθε περικλυτὸν ἄστυ λιπόντες
χάσσαντ' ἐκ πολέμοιο Διὸς τρομέοντες ὁμοκλήν·

---

458. *τοῖσιν μὲν* A et vulgo; *τοῦ νῦν μὲν* inveni in *emendd.* p. 229: „Quae huic sententiae opponenda „sint, ea Nestor paullo post v. 471 sq. „addit hisce:
ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, ἐπεὶ Τρώεσσιν ἀρήγει
σήμερον· αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἡμῖν κῦδος ὀρέξει."

459. *ἐπιπίθεσθαι* et in fine * A; „ubique lacuna." SCHOW. p. 76; sed *πάντας ἐπιπείθεσθαι* VE1 M2; „nec dubito *πάντας* etiam in N legi." TYCHS., qui id ipsum recepit; *ὣς γὰρ ἔ. τῷ ἐπιπείθεσθαι, ἐπειὴ* C1 („in rasuris" TYCHS.). Varia conjecere: *πάγχυ παραιπεπιθέσθαι* Rhod., *θνητοὺς πείθεσθαι* Dausq.; „*πεπιθέσθαι* etiam a Calabro proficisci potuit, et vox *εὐφρονέως* aut alia similis, quam sine libris restituere non possumus, abesse a principio." PAUW. Eum secutus Tychs. aut *πάντας μὲν* vel *δὴ πεπιθέσθαι*, aut *πάντας παρπεπιθέσθαι*, aut *πάντας πείθεσθαι, ἐπειή* scribendum suspicatus postremo lectionem ex VE1 retinuit metro vitiato. Lehrs. *πάντ' ἐπιπείθεσθαι, ἐπειὴ* scripsit. Sed vide ad III, 605. Hinc ego scripsi *πάντας ἀεὶ πεπιθέσθαι*, quod jam dudum inveneram, sed retento *πείθεσθαι*: cfr. *emendd.* p. 230.

462. *ὑπένερθεν* A et vulgo; correxi.

463. *ὠκεανοῖο* A; corr. Rhod.

465. *λαβρὰ* pro *μακρὰ* conj. Pauw.

468. *ἀεννάων* E1.

470. *δείδικα* A; corr. Rhod.

474. *καὶ δ' οὔπω* manco versu et in fine * A, *καὶ δὴ οὔπω* C1; „*καὶ δ' οὔπω πάρα* vel *τοι μοῖρα*." RHOD. Posterius receperunt Tychs. Lehrs.; Dausq. *νῦν* interserit; ego *δή*, nisi fortasse fuit *πέλε*.

ἀνέρι γὰρ πεπίθοντο παλαιῶν ἴστορι μύθων.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀμέλησαν ἀποκταμένων ἐνὶ χάρμῃ·
ἀλλά σφεας τάρχυσαν ἀπὸ πτολέμου ἐρύσαντες·
οὐ γὰρ δὴ κείνους νέφος ἄμφεχεν, ἀλλὰ πόληα
ὑψηλὴν καὶ τεῖχος ἀνέμβατον, ᾧ πέρι πολλοὶ
Τρώων υἷες ἄρηι καὶ Ἀργείων ἐδάμησαν·
ἐλθόντες δ' ἐπὶ νῆας ἀρήια τεύχεα θέντο,
καί ῥα κόνιν καὶ ἱδρῶτα λύθρον τ' ἀποφαιδρύναντο
κύμασιν ἐμβεβαῶτες ἐϋρρόου Ἑλλησπόντου.
ἠέλιος δ' ἀκάμαντας ὑπὸ ζόφον ἤλασεν ἵππους·
νὺξ δ' ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἀπέτραπε δ' ἀνέρας ἔργων·
Ἀργεῖοι δ' Ἀχιλῆος ἐϋπτολέμου θρασὺν υἷα
ἶσα τοκῆι τίεσκον· ὃ δ' ἐν κλισίῃσιν ἀνάκτων
δαίνυτο καγχαλόων· κάματος δέ μιν οὔτι βάρυνεν,
οὕνεκά οἱ στονόεντα Θέτις μελεδήματα γυίων
ἐξέλετ', ἀκμήτῳ δ' ἐναλίγκιον εἰσοράασθαι
τεῦξεν· ὃ δ' ἐκ δόρποιο κορεσσάμενος κρατερὸν κῆρ
ἐς κλισίην ἀφίκανεν ἑοῦ πατρός, ἔνθα οἱ ὕπνος
ἀμφεχύθη· Δαναοὶ δὲ νεῶν προπάροιθεν ἴαυον
αἰὲν ἀμειβόμενοι φυλακάς· φοβέοντο γὰρ αἰνῶς,
Τρώων μή ποτε λαὸς ἢ ἀγχεμάχων ἐπικούρων
νῆας ἐνιπρήσῃ, νόστου δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ.
ὧς δ' αὔτως Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἔθνεα Τρώων
ἀμφὶ πύλας καὶ τεῖχος ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκον
Ἀργείων στονόεσσαν ὑποτρομέοντες ὁμοκλήν.

---

480. *ἴστορι* ex editione Pauwiana in ceteras transiit. Quod in A est, data opera restituit Spitzner. *observv.* p. 96.
482. *ἀλλὰ σφέας* ex editione Rhodomanniana in ceteras transiit.
484. *ἀνάμβατον* ex *Z*, 434 conjecit Bonit. *l. c.* p. 1236, sed vulgatam ex recentiorum usu vindicavit Spitzner. *observv.* p. 45.
486. *τεύχε' ἔθεντο* A et vulgo: correxi in *prolegg.* II, 1, §. 14.
494. *μελετήματα* conj. Pauw.
500. *ἐγχεμάχων* V.
502. *ἔθνεα πάντα* C2, sed in marg. *γρ. Τρώων.*

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ.

Ἦμος δ' ἤνυτο νυκτὸς ἄπο κνέφας, ἔγρετο δ' ἠὼς
ἐκ περάτων, μάρμαιρε δ' ἀπείριτον ἄσπετος αἰθήρ,
δὴ τότ' ἀρήιοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων
ἄμ πεδίον πάπταινον, ἴδοντο δὲ Ἰλίου ἄκρην
ἀννέφελον, χθιζὸν δὲ τέρας μέγα θαυμάζεσκον·
Τρῶες δ' οὐκέτ' ἔφαντο πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο
στήμεναι ἐν πολέμῳ· μάλα γὰρ δέος ἔλλαβε πάντας.
Ἀντήνωρ δ' ἐν τοῖσι θεῶν ἠρήσατ' ἄνακτι·
„Ζεῦ Ἴδης μεδέων ἠδ' οὐρανοῦ αἰγλήεντος,
κλῦθί μευ εὐχομένοιο, καὶ ὄβριμον ἄνδρα πόληος
τρέψον ἀφ' ἡμετέρης ὀλοὰ φρεσὶ μητιόωντα,
εἴθ' ὅγ' Ἀχιλλεύς ἐστι καὶ οὐ κίε δῶμ' Ἀΐδαο,
εἴτε τις ἄλλος Ἀχαιὸς ἀλίγκιος ἀνέρι κείνῳ·
λαοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ θεηγενέος Πριάμοιο
πολλοὶ ἀποφθινύθουσι, κακοῦ δ' οὐ γίνετ' ἐρωή,
ἀλλὰ φόνος τε καὶ οἶτος ἐπὶ πλέον αἰὲν ἀέξει·
Ζεῦ πάτερ, οὐδέ νυ σοί τι δαϊζομένων ὑπ' Ἀχαιοῖς
μέμβλεται, ἀλλ' ἄρα καὶ σὺ λελασμένος υἷος ἑοῖο
Δαρδάνου ἀντιθέοιο μέγ' Ἀργείοισιν ἀρήγεις.

---

1. *ἀπὸ* A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 25. — *ἔργρετο* E1.

2. *ἀπείριτος* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἀπείριτον* scripsit e conjectura Rhodomanni: „concinnius foret *ἀπείριτον.*" Eandem fecit Bonit. *l. c.* p. 1230 allato XIII, 279, firmavit Spitzner. *l. c.* Contra *ἄσπετον* maluit Pauw.; sed *ἄσπετος αἰθήρ* jam *Π*, 300: cfr. Apoll. Rhod. IV, 642 *δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.* Et vid. ad IV, 195.

3. *ἀπείριτοι* A, quo recte offenditur Pauw.; *τότε ὄβριμοι* C1, unde possis *τότ' ἄρ' ὄβ.*: cfr. II, 3. III, 5. VIII, 3; *ἀτειρέες* Tychs. ex sua conj., quod recepit Lehrs. Sed quod ego posui XI, 332 legitur. Et adjectivum Quinto est in deliciis.

4. *ἀμπεδίον* A et vulgo; corr. Lehrs. — *δ'* A; corr. Pauw.

6. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo; correxi.

14. *ἄλλοι* A; *λαοὶ* ex em. Pauwi rec. Tychs.

15. *γίγνετ'* contra recentiorum usum commendavit Spitzner. *observv.* p. 208 sq.

17. *οὐδὲ νύ σοί τι* Tychs., quod corr. Spitzner. *l. c.* p. 114.

19. *μετ'* A; *μέγ'* ex em. Dausq.

ἀλλὰ σοὶ εἰ τόδε θυμὸς ἐνὶ κραδίῃ μενεαίνει,
Τρῶας ὑπ' Ἀργείοισιν ὀϊζυρῶς ἀπολέσσαι,
ἔρξον ἄφαρ, μηδ' ἄμμι πολὺν χρόνον ἄλγεα τεῦχε."
ἦ ῥα μέγ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυεν οὐρανόθι Ζεύς·
καὶ τὸ μὲν αἶψ' ἐτέλεσσε, τὸ δ' οὐκ ἤμελλε τελέσσειν·
δὴ γάρ οἱ κατένευσεν, ὅπως ἀπὸ πολλοὶ ὄλωνται
Τρῶες ὁμῶς τεκέεσσι, δαΐφρονα δ' υἷ' Ἀχιλῆος
τρεψέμεν οὐ κατένευσεν ἀπ' εὐρυχόροιο πόληος,
ἀλλά ἑ μᾶλλον ἔγειρεν, ἐπεί νύ ἑ θυμὸς ἀνώγει
ἦρα φέρειν καὶ κῦδος ἐΰφρονι Νηρηίνῃ.
καὶ τὰ μὲν ὣς ὥρμαινε θεῶν μέγα φέρτατος ἄλλων·
μεσσηγὺς δὲ πόληος ἰδ' εὐρέος Ἑλλησπόντου
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ἀποκταμένους ἐνὶ χάρμῃ
καῖον ὁμῶς ἵπποισι· μάχη δ' ἐπέπαυτο φόνοιο,
οὕνεκα δὴ Πριάμοιο βίη κήρυκα Μενοίτην
εἰς Ἀγαμέμνονα πέμψε καὶ ἄλλους πάντας Ἀχαιοὺς
λισσόμενος νέκυας πυρὶ καιέμεν· οἳ δ' ἐπίθοντο
αἰδόμενοι κταμένους· οὐ γάρ σφισι μῆνις ὀπηδεῖ·
ἦμος δὲ φθιμένοισι πυρὰς ἐκάμοντο θαμειάς,
δὴ τότ' ἄρ' Ἀργεῖοι μὲν ἐπὶ κλισίας ἀφίκοντο,
Τρῶες δ' ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο μέλαθρα,
ἀχνύμενοι μάλα πολλὰ δεδουπότος Εὐρυπύλοιο·
τὸν γὰρ δὴ τίεσκον ἴσον Πριάμοιο τέκεσσι·
τοὔνεκά μιν τάρχυσαν ἀποκταμένων ἑκὰς ἄλλων
Δαρδανίης προπάροιθε πύλης, ὅθι μακρὰ ῥέεθρα
* * * * * *
δινήεις προΐησιν ἀεξόμενος Διὸς ὄμβρῳ.

---

rec. Tychs. Alterum significaret Jovem opitulatorem inter medios Achivos versari.

20. *ἀλλά σοι* A et vulgo; correxi.

22. *μήδ'* A et vulgo; correxi.

24. *καί ῥ' ὁ μὲν* A; corr. Rhod. — *ἐτέλεσσεν*, *ὅ* A; corr. Rhod.

28. *ἄνωγεν* conj. Rhod.

31. *ἑλλησπόντοιο* A; tacite corr. Rhod.

36. *περικαιέμεν* A; em. Rhod. Vid. Spitzner. *observv.* p. 210.

37. *αἰδούμενοι* AE1; *αἰδόμενοι* C1; et ita corr. Rhod. — *σφι* A, *σφιν* C1, quod male commendat Pauw., *σφισι* E1, quod rec. Tychs. — *ὀπήδει* A et vulgo; em. Spitzner. *l. c.*

38. Spitzner. *l. c.* p. 211 conjecit *πυραὶ καίοντο θαμειαί*, quod refutavi in Hermanni *rec.* p. 263. Nam neque imperfectum hic quadrat, cum non de eo sermo sit, quod ardentibus rogis, sed quod perfecto funere actum sit, et *πυραί* h. l. ipsi tumuli sunt in rogi loco editi. Jam Pauw. vitiose quidem *πυρὰς καίοντο θαμειάς* conjecerat.

39. *δὴ τότ'* A, *δὴ τότε* C1; „*δή ῥα τότ'* vel *δὴ τότ' ἄρ'*;" RHOD. Jam rec. Tychs. Lehrs.

41. *μάλα* manco versu A, *μάλα πολλὰ* C1; et ita em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.; Dausq. aut *μάλ' ἄρηι* aut *μάλα πάγχυ* conjecit.

45. Nulla lacuna in A. „*δινήεις*

υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἀταρβέος ἵκετο πατρὸς
τύμβον ἐς εὐρώεντα· κύσεν δ' ὅγε δάκρυα χεύων
στήλην εὐποίητον ἀποφθιμένοιο τοκῆος·
καί ῥα περιστενάχων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
„χαῖρε πάτερ καὶ ἔνερθε κατὰ χθονός· οὐ γὰρ ἔγωγε
λήσομαι οἰχομένοιο σέθεν ποτὶ δῶμ' Ἀΐδαο·
ὡς εἴθε ζωόν σε μετ' Ἀργείοισι κίχανον·
τῷ κε τάχ' ἀλλήλοισι φρένας τερφθέντ' ἐνὶ θυμῷ
Ἰλίου ἐξ ἱερῆς ληισσάμεθ' ἄσπετον ὄλβον·
νῦν δ' οὔτ' ἄρ σύγ' ἐσεῖδες ἑὸν τέκος οὔτε σ' ἔγωγε
εἶδον ζωὸν ἐόντα λιλαιόμενός περ ἰδέσθαι·
ἀλλὰ καὶ ὣς σέο νόσφι καὶ ἐν φθιμένοισιν ἐόντος
σὸν δόρυ καὶ τεὸν υἷα μέγ' ἐν δαΐ πεφρίκασι
δυσμενέες, Δαναοὶ δὲ γεγηθότες εἰσορόωσι
σοὶ δέμας ἠδὲ φυὴν ἐναλίγκιον ἠδὲ καὶ ἔργα.“
ὣς εἰπὼν ἀπὸ θερμὸν ὀμόρξατο δάκρυ παρειῶν·
βῆ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ὑπερθύμοιο τοκῆος
οὐκ οἶος· ἅμα γάρ οἱ ἴσαν δυοκαίδεκα φῶτες
Μυρμιδόνων, Φοῖνιξ δ' ὁ γέρων μετὰ τοῖσιν ὀπήδει
λυγρὸν ἀναστενάχων περικυδέος ἀμφ' Ἀχιλῆος.
νὺξ δ' ἐπὶ γαῖαν ἵκανεν, ἐπέσσυτο δ' οὐρανὸν ἄστρα·
οἳ δ' ἄρα δορπήσαντες ἕλονθ' ὕπνον· ἔγρετο δ' ἠώς·

„adjectivum pro substantivo, quod „Xantho tribuitur.“ RHOD. Eam sententiam recte improbaverunt Dausq. et Pauw., modo ne ille *Ξάνθος ἐπιπροΐησι*, hic *ὁ Σιμόεις* aut *οἱ Σιμόεις προΐησιν* conjecissent. Bonitium *l. c.* p. 1242 Rhodomannianam sententiam repetentem, quam nonnullis stabilire frustra conatus est Dorvill. *vann. crit.* p. 353 sq., confutavit Spitzner. *observatt.* p. 33. Eo auctore lacunae signa posui. Et C1 *post* hunc versum habet *ξάνθος* — relicto lineae spatio, ut sit versus imperfectus.

48. *ἐΰποίητον* A; corr. Pauw.

53. *καὶ* A; corr. Rhod. — *φρένα* A; corr. Rhod. In C1 legitur: *τῷ τάχα καὶ ἀλλήλοις φρένα.*

54. *ληϊσόμεθ'* A, *ληΐζομεν* C1; corr. Rhod.

55. *τεὸν* A, *ἑὸν* E1, et ita em. Rhod., *σὺν* C1. — *οὐδέ σ' ἐγώπερ* A et vulgo; *οὔτε σ' ἔγωγε* ex mea conj. in *emendatt.* p. 230 rec. Lehrs. Id probat Spitzner. *observatt.* p. 212, sed hic quoque ut supra p. 120 retinet *οὐδέ* hoc sensu: *nec tu filium tuum vidisti, nedum ego te*, clarius ea scriptura desiderium patris in filii animo excitatum fieri ratus. Ego tamen meam teneo emendationem propterea, quod alterum ab altero separari nequit cogitando: patrem si vidisset Neoptolemus, ipse ab eo conspectus esset vice versa. Bonitius olim majore molimine suasit: *οὔτ' ἄρ' ἐγώ σε*, quo facile caremus.

56. *ἴδον* A, *ἶδον* C1; *εἶδον* corr. Pauw.

59. *δυσμηνέες* ex edit. Tychsen. in Lehrs. transiit.

62. *ὑπὲρ* A, *ἐπὶ* VNV3 E1 C1; et ita em. Rhod., Dausquejo *ὑπὸ*, Brodaeo *παρὰ* conjicientibus.

63. *οἶός θ'* C1; voluitne *οἶός γ'*? Quamquam eo non opus. Cfr. Ω. 573 et vid. Spitzner. *v. Gr. her.* p. 65. — *ἔσαν* A; corr. Rhod.

Ἀργεῖοι δ' ἄρ' ἔδυσαν ἐν ἔντεσι· τῆλε δ' ἀπ' αὐτῶν
αἴγλη μαρμαίρεσκεν ἐς αἰθέρα μέχρις ἰοῦσα·
καί ῥα θοῶς ἔκτοσθε πυλάων ἐσσεύοντο
πανσυδίῃ νιφάδεσσιν ἐοικότες, αἵτε φέρονται
ταρφέες ἐκ νεφέων κρυερῇ ὑπὸ χείματος ὥρῃ·
ὣς οἵγ' ἐξεχέοντο πρὸ τείχεος, ὦρτο δ' ἀϋτὴ
σμερδαλέη· μέγα δ' αἶα περιστεναχίζετ' ἰόντων.
Τρῶες δ' εὖτ' ἐπύθοντο βοὴν καὶ λαὸν ἴδοντο,
θάμβησαν· πᾶσιν δὲ κατεκλάσθη κέαρ ἔνδον
πότμον ὀϊομένων· περὶ γὰρ νέφος ὣς ἐφαάνθη
λαὸς δυσμενέων· κανάχιζε δὲ τεύχεα φωτῶν
κινυμένων· ἄμοτον δὲ κονίσαλος ὦρτο ποδοῖιν·
καὶ τότ' ἄρ' ἠὲ θεῶν τις ὑπὸ φρένας ἔμβαλε θάρσος
Δηιφόβῳ καὶ θῆκε μάλ' ἄτρομον, ἠὲ καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον, ὄφρ' ἀπὸ πάτρης
δυσμενέων ἀλεγεινὸν ὑπ' ἔγχεϊ λαὸν ἐλάσσῃ·
θαρσαλέον δ' ἄρα μῦθον ἐνὶ Τρώεσσιν ἔειπεν·
„ὦ φίλοι, εἰ δ' ἄγε θυμὸν ἀρήιον ἐν φρεσὶ θέσθε
μνησάμενοι, στονόεντος ὅσα πτολέμοιο τελευτὴ

---

68. *ἄρα δύσαν* A, *ἄρα δῦσαν* Tychs. Lehrs.; correxi. — *ἐν* om. E1.

77 sq. „ex duobus unum facit E1 propter homoeoteleuton sic: *πότμον ὀϊομένων· καναχίζετο δὲ τ. φ.*" TYCHS.

78. *καναχίζετο* A; corr. Rhod., sed *καναχίζε* male editum apud Tychs. Lehrs.

79. *ἄμοτος* A et vulgo; em. Spitzner. *observv.* p. 212 sq. — *κονίσσαλος* A et vulgo; corr. idem *ibid.* p. 144.

81. *αὐτὸν* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex mea sententia *emendd.* p. 230 *αὐτοῦ* recepit. Provocavi ad *Z*, 438 sq.

ἤ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
ἤ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Qui vulgatum tuitus est Spitzner. *observv.* p. 213 multis locis nihil demonstravit, nisi quod nemini dubium est, verba hujuscemodi casu objectivo jungi.

83. *ὀλέσσῃ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἐλάσσῃ* recepit ex mea sententia *emendd.* p. 230 sq. Demonstravi ibi nec Rhodomanni interpretationem („*ut a patria (repulsas) hostium copias neci daret*"), nec quam quis ex VII, 527 *ἔναιρεν ἀφ' ἕρκιος* confinxerit, ferri posse; contra rerum Trojanarum hoc in statu Deiphobo nihil amplius aut sperandum aut cupiendum fuisse, nisi ut ipsius virtute hostes undique moenia oppugnaturi *ab urbe* rursus *repellerentur.* Similes adduxi locos VII, 514 sq. VIII, 34. Oblocutus est Spitzner. *l. c.* p. 214 sq., qui novam protulit interpretationem: *ut infestum hostium exercitum procul a patria neci daret*, allatis V, 447. VIII, 100. V, 541. Nec magnopere differre videantur Homerica, ut *N*, 227. *Ξ*, 70. Tamen et nostro loco obscurum esset, cujus patria foret intelligenda, nec accuratius indicatus locus, quo caderent Achivi, simplici Deiphobi voto satis congrueret. Et cfr. *Π*, 44 sq.

84 sq. contrahit E1 sic: *θαρσαλέον δ' ἄρα μυθὸν ἀρήιον* etc.

85. *εἴ δ' ἄρα* A, *εἰ ἄρα* C1; em. Rhod.: „forte *εἰ δ' ἄγε.*"

ἄλγε᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποισι δορυκτήτοισι τίθησιν·
οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει πέρι μοῦνον ἄεθλος
οὐδ᾽ Ἑλενης, ἀλλ᾽ ἔστι περὶ πτόλιός τε καὶ αὐτῶν
ἠδ᾽ ἀλόχων τεκέων τε φίλων γεραρῶν τε τοκήων
πάσης τ᾽ ἀγλαΐης καὶ κτήσιος ἠδ᾽ ἐρατεινῆς
γαίης, ἥ με δαμέντα κατὰ κλόνον ἀμφικαλύψοι
μᾶλλον, ἢ ἀθρήσαιμι φίλην ὑπὸ δούρασι πάτρην
δυσμενέων· οὐ γάρ τι κακώτερον ἔλπομαι ἄλλο
πῆμα μετ᾽ ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσι τετύχθαι·
τοὔνεκ᾽ ἀπωσάμενοι στυγερὸν δέος ἀμφ᾽ ἐμὲ πάντες
καρτύνασθ᾽ ἐπὶ δῆριν ἀμείλιχον· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
ζωὸς ἔθ᾽ ἡμῖν ἄντα μαχήσεται, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν
πῦρ ὀλοὸν κατέδαψε· πέλει δέ τις ἄλλος Ἀχαιῶν,
ὃς νῦν λαὸν ἔγειρεν, ἔοικε δὲ πάντ᾽ Ἀχιλῆι·
* * * * * *
μήτε τιν᾽ ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν περὶ πάτρης
μαρναμένους· τῷ μή τι φεβώμεθα μῶλον Ἄρηος,
εἰ καὶ πολλὰ πάροιθεν ἀνέτλημεν μογέοντες·
ἢ οὔπω τόδε οἶδατ᾽ ἀνὰ φρένας, ὡς ἀλεγεινοῖς
ἀνδράσιν ἐκ καμάτοιο πέλει θαλίη τε καὶ ὄλβος,
ἐκ δ᾽ ἄρα λευγαλέων ἀνέμων καὶ χείματος αἰνοῦ
Ζεὺς ἐπάγει μερόπεσσι δι᾽ ἠέρος εὔδιον ἦμαρ,
ἔκ τ᾽ ὀλοῆς νούσοιο πέλει σθένος, ἔκ τε μόθοιο
εἰρήνη; τὰ δὲ πάντα χρόνῳ μεταμείβεται ἔργα."
ὣς φάτο· τοὶ δ᾽ ἐς Ἄρηα μεμαότες ἐντύναντο

88. *μοῦνος* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex Bonitii conjectura *μοῦνον* scripsit. Verum id esse loci probant a Spitznero *l. c.* p. 40 allati, quamquam ille non prorsus damnaturus erat vulgatam.

89. *πόλιός* A, *πόληος* E1 C1; corr. Rhod. — *αὐτῶν* A; tacite corr. Rhod.

92. *ἀμφικαλύψει* A, *ἀμφικαλύψοι* C1 e corr.; et ita em. Rhod.

95. *μέγ᾽* A; em. Rhod. — *ἀνθρώποισι* ex editione Rhodomanniana in ceteras omnes transiit.

100. *ἄγειρεν* A et vulgo; em. Pauw. — Sequentia cum hujus versus exitu non congruere primus sensit Pauw. imperite tamen conjiciens v. 101: *μήτε τιν᾽ ἄλλον Ἀχαιῶν δεῖ τρομέειν π. π.* Tychs. e conjectura Heynii haec sic conflavit:

— — *ἔοικε δὲ μήτ᾽ Ἀχιλῆα*
μήτε τιν᾽ ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν etc.

quem secutus est Lehrs. Hoc vero modo inepte denuo Achillis inferri mentionem, quem sepultum esse antecedentibus erat dictum, dixi in *programm. l.* p. 18 sq. ibique ejusmodi versum excidisse monui:

ὃς νῦν λαὸν ἔγειρεν, ἔοικε δὲ πάντ᾽ Ἀχιλῆι·
[ἡμέας δ᾽, εἰ καὶ ἔοικεν, ὅμως χρὴ μήτε τι κεῖνον]
μήτε τιν᾽ ἄλλον Ἀχαιὸν ὑποτρομέειν.

101. *Ἀχαιῶν* A; corr. Rhod.

109. *ἔργῳ* A, „*ἔργω* sine *ι* subscr. ex *α* correct." TYCHS.; *ἔργα* em. Rhod.

110. *ἐντύνοντο* hic et XI, 360 conjecit Wernick. *ad Tryph.* p. 350

ἐσσυμένως· καναχὴ δὲ κατὰ πτόλιν ἔπλετο πάντῃ
μῶλον ἐς ἀλγινόεντα κορυσσομένων αἰζηῶν·
ἔνθ' ἄρα τῷ μὲν ἄκοιτις ὑποτρομέουσα κυδοιμὸν
ἔντε' ἀποιχομένῳ παρενήνεε δακρυχέουσα·
τῷ δ' ἄρα νήπιοι υἷες ἐπειγόμενοι περὶ πατρὶ
τεύχεα πάντα φέρεσκον· ὃ δέ σφισιν ἄλλοτε μέν που
ἄχνυτ' ὀδυρομένοις, ὁτὲ δ' ἔμπαλι μειδιάασκε
παισὶν ἀγαλλόμενος· κραδίη δέ οἱ ἐν δαΐ μᾶλλον
ὥρμαινεν πονέεσθαι ὑπὲρ τεκέων τε καὶ αὐτοῦ·
ἄλλῳ δ' αὖτε γεραιὸς ἐπισταμένης παλάμῃσιν
ἀμφετίθει μελέεσσι κακῆς ἀλκτήρια χάρμης
πολλὰ παρηγορέων φίλον υἱέα, μηδενὶ εἴκειν
ἐν πολέμῳ, καὶ στέρνα τετυμμένα δείκνυε παιδὶ
ταρφέα σήματ' ἔχοντα παλαιῆς δηιοτῆτος.
ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἐν ἔντεσι θωρήχθησαν,
ἄστεος ἐξεχέοντο μέγ' ἱέμενοι πολέμοιο
λευγαλέου· ταχέεσσι δ' ἐφ' ἱππήεσσιν ὄρουσαν
ἱππῆες· πεζοῖσι δ' ἐπέχραον ἔθνεα πεζῶν·
ἅρμασι δ' ἅρμαθ' ἵκοντο καταντίον· ἔβραχε δὲ χθὼν
ἐς μόθον ἐσσυμένων· ἐπαΰτεε δ' οἷσιν ἕκαστος
κεκλόμενος· τοὶ δ' αἶψα συνήιον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
τεύχε' ἐπεσμαράγησε· μίγη δ' ἑκάτερθεν ἀϋτὴ
λευγαλέη· τὰ δὲ πολλὰ θοῶς ποτέοντο βέλεμνα
βαλλόμεν' ἀμφοτέρωθεν· ὑπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν

---

ex VI, 116. XII, 574. XIII, 29. XIV, 346. 405, quibus locis recte quidem legitur imperfectum. Sed cur ideo aoristo, ubi quidem suam vim habet, bellum indicamus? Itaque miror et Spitznerum *observatt.* p. 126 Wernickio assensum esse, et Lehrsium *ἐντύνοντο* scripsisse.

114. *ἐποιχομένῳ* A; em. Rhod.; *ἐπειγομένῳ* conj. Brodaeus. — *παρανήνεε* A; *παρανήεε* Tychsen. errore; corr. Spitzner. *mant.* p. 248.

117. *ὀδυρόμενος* conj. Struv. min. *observatt.* p. 22 sq. Sed quidni pueri plorent, parente in bellum ruituro? — *μειδιάασκεν* A et vulgo; correxi.

118. *δέ οἱ δαΐ* A, *δὲ ἐν δαΐ* E1, *δέ οἱ ἐν δαΐ* VNV123 C1a; et ita corr. Rhod.

119. *αὐτοῦ* A et vulgo praeter Lehrs.; corr. Spitzner. *observatt.* p. 109.

121. *μέλλεσι* V. — *ἀλκήρια* A; corr. Dausq.

122. *υἷα* A; corr. Rhod. — Cfr. Herm. *Orph.* p. 746.

127. *ἀργαλέου* in marg. E1.

128. *φωτῶν* A et vulgo; *πεζῶν* em Rhod. Pauw. et pluribus commendavit Spitzner. *l. c.* p. 215 sq.

131. *ἀνά* A; corr. Rhod.

132. *μίη* A et vulgo praeter Lehrs., qui *μίγη* scripsit, quod et ego conjeci *emendd.* p. 231 et occupaverat Struv. major in *programm.* I, p. 12. Cfr. Spitzner. *l. c.* p. 216.

134. *ἔγχεϊ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἔγχεσι* scripsit ex mea emendatione *l. c.* p. 232. Vid. Spitzner. *l. c.* p. 217, qui jam Rhodomannum vertendo idem indicasse monuit. Cfr. *Ξ*, 26 *νισσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν.*

θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον, αἱ δ᾽ ὑπ᾽ ἀκόντων
καὶ ξιφέων· πολέες δὲ καὶ ἀξίνῃσι θοῇσιν
ἀνέρες οὐτάζοντο· φορύνετο δ᾽ ἔντεα φωτῶν
αἵματι. Τρωιάδες δ᾽ ἀπὸ τείχεος ἐσκοπίαζον
αἰζηῶν στονόεντα μόθον· πάσῃσι δὲ γυῖα
ἔτρεμεν εὐχομένῃσιν ὑπὲρ τεκέων τε καὶ ἀνδρῶν
ἠδὲ κασιγνήτων· πολιοὶ δ᾽ ἅμα τῇσι γέροντες
ἕζοντ᾽ εἰσορόωντες· ἔχον δ᾽ ὑπὸ χείρεσι *
* * * ἔδον δ᾽ ὑπὸ πένθεσι θυμὸν
παίδων ἀμφὶ φίλων· Ἑλένη δ᾽ ἐν δώμασι μίμνεν
οἴη ἅμ᾽ ἀμφιπόλοισιν· ἔρυκε γὰρ ἄσπετος αἰδώς.
οἳ δ᾽ ἄμοτον πονέοντο πρὸ τείχεος· ἀμφὶ δὲ Κῆρες
γήθεον· οὐλομένη δ᾽ ἐπαΰτεεν ἀμφοτέροισι
μακρὸν Ἔρις βοόωσα· κόνις δ᾽ ἐρυθαίνετο λύθρῳ
κτεινομένων· ὀλέκοντο δ᾽ ἀνὰ κλόνον ἄλλοθεν ἄλλος.
ἔνθ᾽ ἄρα Δηίφοβος κρατερὸν κτάνεν ἡνιοχῆα
* Ἱππασίδην, ὃ δ᾽ ἀφ᾽ ἅρματος αἰψηροῖο
ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος δέ οἱ ἔσχεν ἄνακτα·
δείδιε γάρ, μὴ δή μιν ἐφ᾽ ἡνία χεῖρας ἔχοντα
υἱὸς ἐῢς Πριάμοιο κατακτείνῃσι καὶ αὐτόν·
ἀλλά οἱ οὐκ ἀμέλησε Μελάνθιος· ἀλλ᾽ ἐπὶ δίφρον
ἆλτο θοῶς, ἵπποισι δ᾽ ἐκέκλετο μακρὰ τινάσσων
εὔληρ᾽, οὐδ᾽ ἔχε μάστιν, ἔλαυνε δὲ δούρατι θείνων·
καὶ τοὺς μὲν Πριάμοιο πάϊς λίπεν, ἵκετο δ᾽ ἄλλων

---

142. *ἔχον δ᾽ ὑπὸ χείρεσι θυμὸν* sine lacuna A; „forte *ἔδον δ᾽ ὑπὸ κήδεσι θ.*“ RHOD. *ἔχον δ᾽ ὑπὸ κήδεσι* Brod., *ἔχον δ᾽ ὑπὸ χείρεσι* Dausq. conj., quorum posterius Pauw. probat, tum vulgatae explicandae periculum facit: *habebant in manibus animum et fiduciam propter caram sobolem;* “ quas ineptias multis verbis magis etiam obscuravit. Tychs. et Lehrs. Brodaeum secuti sunt. Lacunam esse fere hoc modo explendam:

— — — *ἔχον δ᾽ ὑπὸ χείρεσι* [*γοῦνα ἀμφιπεριπλέξαντες*]· *ἔδον δ᾽ ὑπὸ πένθεσι θυμὸν*

dixi in *programm. l.* p. 19. De illo sedentium lugubri habitu vid. ad XIV, 386.

143. *ἐνὶ* A et vulgo; correxi.

144. *ἅμ᾽* om. A; supplevit Rhod.

149. *κτένεν* A, *κτάνεν* E1; et ita corr. Rhod.

150. Versus in omnibus libris mutilus; in C1 post *Ἱππασ.* spatiolum. „Deest proprium nomen, quale est *Νέστορος* aut simile. Supra VI, 562 Alcimedes Ajacis Oilei amicus interfecit a partibus Trojanorum aurigam *Πάμμονος Ἱππασίδην.*“ RHOD. Hinc recte initio versus lacunae signum posuit Tychs.; Dausq. ex v. 156 male conj. *Ἱππασίδην Εὔκληρον.*

151. *ἔχεν* E1. — „Rhod. ex Basil. dedit *εἶχεν.*“ PAUW.

152. *δῆριν* A; „*δή μιν* aut *δηρὸν.*“ RHOD. Prius recte praetulerunt.

153. *κατακτείνησι* A.

156. *Εὐκλήρου δ᾽ ἔχε* A, *εὐλήρου δ᾽ ἔχε* V, *εὔληρ᾽, οὐδ᾽ ἔχε* NV3 E1; et ita em. Rhod. addens: „Nomine isto Homerus semel utitur Il. *Ψ*, v. 481.“ Cfr. ad IV, 508.

ἐς πληθύν· πολέεσσι δ' ὀλέθριον ὤπασεν ἦμαρ
ἐσσυμένως· ὀλοῇ γὰρ ἀλίγκιος αἰὲν ἀέλλῃ
θαρσαλέως δηίοισιν ἐπῴχετο· τοῦ δ' ὑπὸ χερσὶ
μυρίοι ἐκτείνοντο· πέδον δ' ἐστείνετο νεκρῶν·
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα μακρὰ θορὼν εἰς ἄγκεα βήσσης
δρυτόμος ἐγκονέων νεοθηλέα δάμναται ὕλην,
ἄνθρακας ὄφρα κάμῃσι κατακρύψας ὑπὸ γαῖαν
σὺν πυρὶ δούρατα πολλά· τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πεσόντα
πρῶνας ὕπερθε κάλυψαν, ἀνὴρ δ' ἐπιτέρπεται ἔργῳ·
ὣς ἄρα Δηιφόβοιο θοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιοὶ
ἰλαδὸν ὀλλύμενοι περικάππεσον ἀλλήλοισι·
καί ῥ' οἳ μὲν Τρώεσσιν ὁμίλεον, οἳ δ' ἐφέβοντο
εὐρὺν ἐπὶ Ξάνθοιο ῥόον· τοὺς δ' ὕδατος εἴσω
Δηίφοβος συνέλασσε καὶ οὐκ ἀπέληγε φόνοιο·
ὡς δ' ὁπότ' ἰχθυόεντος ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου
δίκτυον ἐξερύωσι πολύκμητοι ἁλιῆες
κολπωθὲν ποτὶ γαῖαν, ἔσω δ' ἁλὸς εἰσέτ' ἐόντος
ἐνθόρῃ αἰζηὸς γναμπτὸν δόρυ χερσὶ μεμαρπὼς
αἰνὸν ἐπὶ ξιφίῃσι φέρειν φόνον * *
* * * * *ἄλλοθεν ἄλλον*
δάμναται ὅν κε κίχῃσι, φόνῳ δ' ἐρυθαίνεται ὕδωρ·
ὣς τοῦ ὑπαὶ παλάμῃσι περὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
αἵματι φοινίχθησαν, ἐνεστείνοντο δὲ νεκροί.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄρα Τρῶες ἀναιμωτὶ πονέοντο,
ἀλλά σφεας ἐδάϊζεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱὸς
ἀμφ' ἄλλῃσι φάλαγξι· Θέτις δέ που εἰσορόωσα
τέρπετ' ἐφ' υἱωνῷ, ὅσον ἄχνυτο Πηλείωνι·

---

159. *ἐναλίγκιος* AV; tacite em. Rhod.
160. *ἐπεύχετο* A, *ἐπέρχετο* VE1C1; „*ἐπέρχετο* vel *ἐπῴχετο*.“ RHOD. Prius male praetulit Tychs., alterum reposuit Lehrs. monitus a Spitznero *mant.* p. 244 sq.
162. Cfr. Spitzner. *observv.* p. 141.
165. *μακρά* A et vulgo, *πολλά* V, quod reposui propter v. 161 *μυρίοι ἐκτείνοντο* et v. 168 *ἰλαδὸν ὀλλύμενοι.*
171. *συνέλασε* A; corr. Rhod.
174. *ἐόντας* A; em. Rhod.
176. *ξιφίεσσι* C1. — *φέρει φ., ἄλλοθεν δ' ἄ.* A sine lacuna; *φέρειν* vel *φέρων* conj. Pauw., *ἄλλοθε δ' ἄ.* Rhod., quod ipsum et supra *φέρων* recepp. Tychs. Lehrs. Sed inaudita est forma *ἄλλοθε,* nec in hac quidem locutione *ἄλλοθι* usitatum: vid. ad VIII, 333. Accedit quod insiliendi et trucidandi laborem in hac comparatione accurate distinctum esse variati modi ostendunt. Itaque vix dubitari poterat, quin hic quoque defectus subesset. Alius fortasse conjecisset:

αἰνὸν δὲ ξιφίῃσι φέρων φόνον
ἄλλοθεν ἄλλον.

177. *κίχησι* A. — *ἐρυθαίνετο* V.
179. *νεκροῖς* conj. Pauw.
181. *ἀλλὰ σφέας* A et vulgo; correxi. — *ὄβριμος* A hic quidem.

τοῦ γὰρ ὑπὸ μελίῃ πουλὺς στρατὸς ἐν κονίῃσι
πίπτεν ὁμῶς ἵπποισιν· ὃ δ' ἑσπόμενος κεράϊζεν·
ἔνθ' Ἀμίδην ἐδάϊξε περικλυτόν, ὅς ῥά οἱ ἵππῳ
ἑζόμενος συνέκυρσε καὶ οὐκ ἀπόνητ' ἐρατεινῆς
ἱππασίης· δὴ γάρ μιν ὑπ' ἔγχεϊ τύψε φαεινῷ
ἐς νηδύν· αἰχμὴ δὲ ποτὶ ῥάχιν ἐξεπέρησεν·
ἔγκατα δ' ἐξεχύθησαν· ἕλεν δέ μιν οὐλομένη Κὴρ
ἐσσυμένως ἵπποιο θοοῦ παρὰ ποσσὶ πεσόντα.
εἷλε δ' ἄρ' Ἀσκάνιόν τε καὶ Οἴνοπα, τὸν μὲν ἐλάσσας
δουρὶ μέγα στομάχοιο ποτὶ στόμα, τὸν δ' ὑπὸ λαιμόν,
καίριος ἔνθα μάλιστα πέλει μόρος ἀνθρώποισιν.
ἄλλους δ' ἔκτανεν αἰέν, ὅσους κίχε· τίς κεν ἐκείνους
ἀνδρῶν μυθήσαιτο, κατὰ κλόνον ὅσσοι ὄλοντο
χερσὶ Νεοπτολέμοιο; κάμεν δέ οἱ οὔποτε γυῖα·
ὡς δ' ὁπότ' αἰζηῶν τις ἀγρῷ ἐνὶ τηλεθάοντι
πᾶν ἦμαρ κρατερῇσι πονησάμενος παλάμῃσιν
ἐς γαῖαν κατέχευεν ἀπείρονα καρπὸν ἐλαίης
ῥάβδῳ ἐπισπέρχων, ἐκάλυψε δὲ χῶρον ὕπερθεν·
ὣς τοῦ ὑπαὶ παλάμῃσι κατήριπε πουλὺς ὅμιλος.
Τυδείδης δ' ἑτέρωθεν ἐϋμμελίης τ' Ἀγαμέμνων
ἄλλοι τ' ἐν Δαναοῖσιν ἀριστῆες πονέοντο
προφρονέως ἀνὰ δῆριν ἀμείλιχον· οὐδὲ μὲν ἐσθλοῖς
Τρώων ἡγεμόνεσσι δέος πέλεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
ἐκ θυμοῖο μάχοντο καὶ ἀνέρας αἰὲν ἔρυκον
χαζομένους· πολέες γε μὲν οὐκ ἀλέγοντες ἀνάκτων
ἐκ πολέμοιο φέβοντο μένος τρομέοντες Ἀχαιῶν.

---

186. *ἵππων* A; *ἵππῳ* em. Pauw., qui etiam *ἵππον* tentat.

193. *μετὰ* A, *κατὰ* E1; *μέγα* em. Rhod.

195. *ἔκτανεν, ὅσους* A manco versu; „ubique lacuna." SCHOW.; *ὅσσους* C1. „*ἄλλους δ' ἔκτανεν αὖθις* vel *αἰὲν*, vel *ἄλλους δ' αὖτ' ἔκτεινεν, ὅσους.*" RHOD. Brod. *ἄ. δ' ἔ. ἄνδρας*, Dausq. *ἄ. δ' ἄλλοτε κτεῖνεν*, Pauw. *ἄ. δ' ἔ. πάντας* conjecerunt. Ex Rhodomannianis *αὖθις* recepit Tychs., *αἰὲν* recipiendum fuisse monui in *emendatt.* p. 232, quod secutus est Lehrs. — Pauw. *ἑκάστους* vel *ἕκαστον* propter sequentem genitivum conjecit. Sed recte Rhod.: „quisnam illos enumeret, in conflictu virum quot neci dati fuerint;" neque debebam ego *l. c.* *τίς* cum *ἀνδρῶν* jungere.

199. *πανῆμαρ* A; corr. Tychs. — „Notabile et hic de oleis." HEYN.

201. Ne quis *ἔνερθε* tentet, recte Rhod. vertit: „loci superficiem operit." Cfr. *E*, 503. *Ω*, 797. *ξ*, 476. *π*, 47. *υ*, 2.

202. *οὗ* A, *τοῦ* E1C1; et ita corr. Rhod.

203. *ἐϋμελίης* A, *ἐϋμμ.* E1; et ita corr. Pauw.

208. *δέγε οὐκ* A, *δὲ οὐκ* C1, *δ' οὐκ* VE1; *δὲ καὶ οὐκ* conj. Rhod., recepp. Tychs. Lehrs., retinet Gerhard. *lectt. Ap.* p. 219; *δέ οἱ οὐκ* olim volebat Herm. *Orph.* p. 808; *γε μὲν οὐκ* nos: vid. ad IV, 568.

ὀψὲ δ' ἄρ' εἰσενόησε περὶ προχοῇσι Σκαμάνδρου
ὀλλυμένους Δαναοὺς κρατερὸς πάϊς Αἰακίδαο
αἰὲν ἐπασσυτέρους· λίπε δ' οὓς πάρος αὐτόθ' ἔναιρε,
φεύγοντας ποτὶ ἄστυ, καὶ Αὐτομέδοντι κέλευε
κεῖσ' ἐλάαν, ὅθι πουλὺς ἐδάμνατο λαὸς Ἀχαιῶν·
αὐτὰρ ὅγ' αἶψ' ἐπίθησε καὶ ἀθανάτων μένος ἵππων
σεύεσκεν μάστιγι ποτὶ κλόνον· οἳ δ' ἐπέτοντο
ῥίμφα διὰ κταμένων κρατερὸν φορέοντες ἄνακτα·
οἷος δ' ἐς πόλεμον φθισίμβροτον ἔρχεται Ἄρης
ἐμβεβαὼς ἵπποισι, περιτρομέει δ' ἄρα γαῖα
ἐσσυμένου, καὶ θεῖα περὶ στέρνοισι θεοῖο
τεύχε' ἐπιβρομέουσιν ἶσον πυρὶ μαρμαίροντα·
τοῖος Ἀχιλλῆος κρατεροῦ πάϊς ἤιεν ἄντην
ἐσθλοῦ Δηιφόβοιο· κόνις δ' ἐπαείρετο πολλὴ
ἵππων ἀμφὶ πόδεσσιν· ἰδὼν δέ μιν ἄλκιμος ἀνὴρ
Αὐτομέδων ἐνόησεν, ὅτις πέλεν· αἶψα δ' ἄνακτι
τοῖον ἔπος κατέλεξε περικλυτὸν ἄνδρα πιφαύσκων·
„*ὦ ἄνα, Δηιφόβοιο πέλει στρατὸς ἠδὲ καὶ αὐτός,*
* * * * * *
σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεμε· νῦν δέ οἱ ἐσθλὸν

---

210. *ἐνόησε* V. — *Καμάνδρου* A, *Σκαμάνδρου* VC2; in C1 *σ* erasum; „*Σκαμάνδρου*, qui tamen a *κάμνειν* et *ἄνδρας* nomen accepit." RHOD. Homerica forma praeferenda fuit ei, qua Nonnus uti consuevit.

212. *αὐτὸς* A et vulgo, cujus vocabuli ineptias paullum obscuravit Rhodomanni interpretatio: „quibus antea trucidandis instabat." Certe si Neoptolemi persona pronomine illo efferretur, alio loco ab aliis Graecis Trojanos trucidari consentaneum esset. Sed contra ad Scamandri ripas illi a Deiphobo vexantur. Quod scripsi, commendant Homerica *E*, 847. *K*, 273. 443 et alia. — *ἔναιρεν* A et vulgo; correxi.

213. *πρὸ τὶ* A; *ποτὶ* vulgo. — *κέλευεν* A et vulgo; correxi.

215. *αἶψα πίθησε* A et vulgo; correxi.

219. *γυῖα* A, *γαῖα* VNV3 E1a; et ita em. Rhod.

221. *τεύχη* A et vulgo; correxi.

222. *θρασὺς* C2, sed in marg. *γρ. κρατεροῦ*.

225. *ὅστις* A, *ὅ,τις* C1; et ita corr. Rhod.

226. *πιφάσκων* A, corr. Tychs. monitus ab Heynio. — De simplici personae accusativo juncto cum verbis sentiendi et declarandi vid. *K*, 478. Apoll. Rhod. II, 959. III, 352. 406. 1074. 1097. IV, 262. 1076. Callim. II, 65. Nonn. I, 57. IV, 191. 193. 320. VI, 55. 80. VII, 158. IX, 321. X, 212. XVII, 274. XVIII, 3. 5. 34. XXIX, 24.

227. *ἄναξ* A, *ἄνα* VNV3 E1a; et ita corr. Rhod.

228. In A haec sic continuantur: *Δηιφόβοιο πέλει στρατὸς, ἠδὲ καὶ αὐτὸς Σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεμε*, quod cum Rhod. vertit: „Deiphobi (iste) globus est. At ipse etiam parentem tuum antea expavit;" legisse videtur *ὃς δὲ καὶ αὐτός*. Eo paullo melius Brod. *ἠδὲ καὶ αὐτός* cum antecedentibus junxit et tum scripsit *σεῖο πάροιθε τοκῆ' ὃς ὑπέτρεμε*, quod recepp. Tychs. Lehrs. Quem apostrophum hic quidem inelegantem et paene intolerabilem dixi in *programm. l.*

ἤ θεὸς ἤ δαίμων τις ὑπὸ κραδίην βάλε θάρσος.“
ὣς ἄρ᾽ ἔφη· ὃ δ᾽ ἄρ᾽ οὔτι προσέννεπεν, ἀλλ᾽ ἔτι μᾶλλον
ἵππους ὀτρύνεσκεν ἐλαυνέμεν, ὄφρα τάχιστα
ὀλλυμένοις Δαναοῖσιν ἀεικέα πότμον ἀλάλκοι.
ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἀφίκοντο μάλα σχεδὸν ἀλλήλοισι,
δὴ τότε Δηίφοβος μάλα περ χατέων πολέμοιο
ἔστη, ὅπως πῦρ αἰνόν, ὅθ᾽ ὕδατος ἐγγὺς ἵκηται·
θάμβεε δ᾽ εἰσορόων κρατερόφρονος Αἰακίδαο
ἵππους ἠδὲ καὶ υἷα πελώριον, οὔτι τοκῆος
μείονα· τοῦ δ᾽ ἄρα θυμὸς ὑπὸ φρεσὶν ὁρμαίνεσκεν
ἄλλοτε μὲν φεύγειν, ὁτὲ δ᾽ ἀνέρος ἄντα μάχεσθαι·
ὡς δ᾽ ὅτε σῦς ἐν ὄρεσσι νεηγενέων ἀπὸ τέκνων
θῶας ἀποσσεύῃσι, λέων δ᾽ ἑτέρωθι φανείη
ἔκποθεν ἐσσύμενος, τοῦ δ᾽ ἵσταται ἄσπετος ὁρμὴ
οὔτε πρόσω μεμαῶτος ἔτ᾽ ἐλθέμεν οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὀπίσσω,
θήγει δ᾽ ἀφριόωντας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας·
ὣς υἱὸς Πριάμοιο σὺν ἅρμασι μίμνε καὶ ἵπποις
πορφύρων φρεσὶ πολλὰ καὶ ἀμφαφόων δόρυ χερσί·
τὸν δ᾽ υἱὸς προσέειπεν ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος·
„Πριαμίδη, τί νυ τόσσον ἐπ᾽ Ἀργείοισι μέμηνας
χειροτέροις, οἳ σεῖο περιτρομέοντες ὁμοκλὴν
φεῦγον ἐπεσσυμένοιο, σὺ δ᾽ ἔλπεο πολλὸν ἄριστος
ἔμμεναι; ἀλλὰ σοὶ εἴπερ ὑπὸ κραδίῃ μένος ἐστίν,
ἡμετέρης πείρησαι ἀνὰ κλόνον ἀσχέτου αἰχμῆς.“
ὣς εἰπὼν οἴμησε λέων ὣς ἄντ᾽ ἐλάφοιο
ἐμβεβαὼς ἵπποισι καὶ ἅρμασι πατρὸς ἑοῖο·

---

p. 19, ibique p. seq. lacunam videri dixi ita fere explendam esse:

[ὅς ῥ᾽ ἀμφ᾽ Ἕκτορα δῖον ὅμως κράτος ἠδὲ καὶ ἔγχος]
σεῖο πάροιθε τοκῆος ὑπέτρεμε.

Addidi: „Fortasse Automedon Achillis auriga extremum Hectoris cum Achille certamen respicit, ad quod Hectorem Minerva concitavit Deiphobi formam induta. Auriga illius rei nescius Deiphobum ipsum Hectore deserto fugisse arbitratur.“

230. *τὸν δ᾽ ἄρα οὔτι προσέειπεν* A, *τὸν δ᾽ ἄρ᾽ οὔτι προσένεπεν* E1, *τὸν δ᾽ (ὅδ᾽) οὔτι προσέειπεν* C1; *τὸν δ᾽ οὔτι προσέννεπεν* em. Rhod., recepp. Tychs. Lehrs. Sed quod ego posui, propius ad librorum lectionem accedit.

231. *ὤτρύνεσκεν* A et vulgo; corr. Lehrs.

238. *ὥρμαίνεσκεν* A et vulgo; correxi.

241. *ἀποσσεύησι* A; corr. Tychs. — *ἑτέρωθε* Lehrs., forma suspecta, quam jam rejeci in *rec. l.* p. 79.

248. *μέμηνας* A et Tychs.; corr. Lehrs.

250. *ἤλπεο* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 217.

251. *ἀλλά σοι* A et vulgo; correxi. — *κραδίη* A; tacite corr. Rhod.

252. *ὁρμῆς* A, *αἰχμῆς* E1, quod recepit Tychs. provocans ad VIII, 159.

καί νύ κέ μιν τάχα δουρὶ σὺν ἡνιόχῳ κατέπεφνεν,
εἰ μή οἱ μέλαν αἶψα νέφος κατέχευεν Ἀπόλλων
ἔκποθεν Οὐλύμποιο καὶ ἐξ ὀλοοῖο μόθοιο
ἥρπασε, καί μιν ἔθηκε ποτὶ πτόλιν, ἧχι καὶ ἄλλοι
Τρῶες ἴσαν φεύγοντες· ὃ δ' ἐς κενεὸν δόρυ τύψας
Πηλείδαο πάϊς τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
„ὦ κύον ἐξήλυξας ἐμὸν μένος· οὐδὲ σοὶ ἀλκὴ
ἱεμένῳ περ ἄλαλκε, θεῶν δέ τις ὅς σ' ἐκάλυψε
νύκτα βαλὼν καθύπερθε, καὶ ἐκ κακότητος ἐρύσσας
* * * * * ἔρυξεν."
ὣς ἄρ' ἔφη· δνοφερὸν δὲ νέφος καθύπερθε Κρονίων

---

259. *ἴσαν* conj. Spitzner. *mant.* p. 216 sq., quo hic quidem facile carebimus. — *κενεὴν* A et vulgo; *κενεὸν* ego scripsi ex IV, 359. Cfr. ad v. sq. — *δορὶ* ex *N*, 529. *Y*, 462 et Quint. XI, 56, qui locus ipse mutari debebat, conj. Bonit. *l. c.* p. 1238, recepitque Lehrs. Sed *τύπτειν* cum h. l. idem fere sit atque *πάλλειν*, ut similiter infra X, 61 dictum *πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα*, recte cum quarto casu hastae vibratae jungi potuisse docui in *emendatt.* p. 232. Vid. I, 256 *ἐλάσας δόρυ*. II, 446 *ἔγχος — βεβλημένον* ex M, ubi cfr. not.; Nonn. XXXII, 196 *πεπαρμένον ἔγχος;* idem XXXIX, 316 de sagitta *ἄλλος ἐὴν προτόνοισι πεπαρμένος*. Hinc satis defenditur, quod IV, 558 sq. scripsi *ἱμάσθλην — πεπληγώς*, quoniam ibi sermo de flagello *agitato*. Cfr. Eurip. Or. 1476 sq. *παίειν λαιμὸν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος*.

260. *ἠέρα Π. π. τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν* A; „expunge *τοῖον* vel hoc retento *ἠέρα*. Quod tamen nolim." RHOD. Pauw. aut *ἠέρα Πηλείδης τ. π. μ. ἔ.* aut *ἠέρα παῖς Πηλείδου ἔειπε τοῖον ποτὶ μῦθον* conj., exagitatus eo nomine a *Dorvill.* vann. crit. p. 381, qui et *l. c.* et p. 590 potius *μῦθον* omittendum putat. Sed vid. ad I, 99. Tychs. *ἠ. Π. π. τοῖον φάτο μῦθον* ex C1 scripsit, allatis II, 389. IX, 312. XII, 24. 219. XIII, 468. Rectius *ἠέρα* omisit Lehrs.: modo v. antecedente *κενεὸν* scripsisset.

261. *κύων* A, *κύον* E1; et ita corr. Rhod. — *οὐδέ σοι* A; correxi.

262. *ὅσσ' ἐκάλυψε* A et vulgo; em. Hermann. *l. c.* p. 263. Vid. ad v. 264 Spitzner. *observatt.* p. 219 *ὅσσε κάλυψε* corrigebat.

263. *ἐρύξας* AE1C12, *ἔρυξεν* M1, sine ullo defectus indicio.

264. om. AVE1C12 et, ut videtur ceteri cdd. omnes praeter unum N, ex quo additus est. Hinc locus multis dubitationibus obnoxius fuit. — „*σὲ δ' ἐκ κακότητος ἐρύσσας.* Hic autem aliquid deesse, cum hiet narratio, manifestum est. Expleri tamen hiatus iste potest, si pro *ἐρύξας*, quod alias vitiatum est, restituatur *ἔρυσσεν*. Et mox pro *εὖτ', ὥς δ' ὀμίχλην*. In tertio autem inde versus initio *Τρῶας ὃ δ' εἰσενόησεν*. Ad hanc igitur castigationem qualemcunque interpretatio conformata est. Quod aequus lector boni consulet." RHOD. In ejus conjectura ex omni parte acquiescere videtur Spitzner. *observatt.* p. 219, quamquam ea praesertim in loco lacunoso satis dubia est neque omni ex parte satisfacit; *ἐρύξας* retinuerunt Tychs. Lehrs. Recte Hermann. *l. c.* intellexit, non Neoptolemi oculos sed ipsum Deiphobum tenebricosa nube ab Apolline contegi. Ejus emendatione igitur recepta locum fere ita a Quinto exornatum esse putavi in *emendatt.* p. 20:

— — — *θεῶν δέ τις ὅς σ' ἐκάλυψε*
νύκτα βαλὼν καθύπερθε καὶ ἐκ κακότητος ἐρύσσας,
[*σεῖο φυγοπτολέμοιο κακὰς ἀπὸ κῆρας*] *ἔρυξεν.*

εὖτ' ὀμίχλην διέχευε· λύθη δ' εἰς ἠέρα μακρήν·
αὐτίκα δ' ἐξεφάνη πεδίον καὶ πᾶσα περὶ χθών·
Τρῶας δ' εἰσενόησεν ἀπόπροθι πολλὸν ἐόντας
Σκαιῇς ἀμφὶ πύλῃσιν· ἔβη δ' ἄρα πατρὶ ἐοικὼς
ἀντία δυσμενέων οἵ μιν φοβέοντο κιόντα·
ἠΰτε κῦμ' ἀλεγεινὸν ἐπεσσύμενον τρομέουσι
ναῦται, ὅ τ' ἐξ ἀνέμοιο διεγρόμενον φορέηται
εὐρὺ μάλ' ὑψηλόν τε, μέμηνε δὲ λαίλαπι πόντος·
ὣς τοῦ ἐπερχομένοιο κακὸν δέος ἄμφεχε Τρῶας·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ἐποτρύνων ἑτάροισι·
„κλῦτε φίλοι καὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι βάλεσθε
ἄτρομον, οἷον ἔοικε φορήμεναι ἀνέρας ἐσθλοὺς
νίκην ἱεμένους ἐρικυδέα χερσὶν ἀρέσθαι
καὶ κλέος ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλ' ἄγε θυμὸν
παρθέμενοι πονεώμεθ' ὑπὲρ μένος, εἰσόκε Τροίης
πέρσωμεν κλυτὸν ἄστυ καὶ ἐκτελέσωμεν ἐέλδωρ·
αἰδὼς γάρ, μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔνθα μένοντας
ἔμμεναι ἀπρήκτους καὶ ἀνάλκιδας, οἷα γυναῖκας·
τεθναίην γὰρ μᾶλλον ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐς Ἄρεος ἔργον ὄρουσαν
θαρσαλέως, Τρώεσσι δ' ἐπέδραμον· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
προφρονέως μάρναντο περὶ πτόλιν, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἔντοσθεν πυλέων ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἀπέληγε
δεινὸς Ἄρης, Τρώων μὲν ἐελδομένων ἀπερύξαι
δυσμενέων στρατὸν αἰνόν, ἐϋσθενέων δ' Ἀργείων
ἄστυ διαπραθέειν· ὀλοὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς.
καὶ τότε δὴ Τρώεσσιν ἀρηγέμεναι μενεαίνων
ἔκθορεν Οὐλύμποιο καλυψάμενος νεφέεσσι
Λητοΐδης· τὸν δ' αἶψα θοαὶ φορέεσκον ἄελλαι
τεύχεσι χρυσείοισι κεκασμένον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
μάρμαιρον κατιόντος ἶσον στεροπῇσι κέλευθοι·

---

265. *εἶτ' ὀμίχλην* conj. Pauw.
266. *πέρι* A.
272. *μέμηνε* A et vulgo; corr. Lehrs.
276. *ἄνδρας ἐσθλούς* A; *ἄνδρας ἐεσθλούς* tacite edidit Rhod., *ἀνέρας ἐσθλούς* corr. Pauw.
279. *τροίην* A; em. Rhod.
281. *ἐνθάδε* A, *ὧδε* C1; „*ἔνθα μένοντας* vel *ἐνθάδ' ἐόντας.*" RHOD. Illud receperunt Tychs. Lehrs., recte propter sequens *ἔμμεναι*, quamquam *B*, 343 et Tryphiod. 124 legitur *ἐνθάδ' ἐόντος.*
287. *ἔκτοσθεν* A, *ἔντοσθεν* E1C1; et ita Rhod. vertendo *intra* et Pauw.— *ἄπο* A.
288. *δεινὸς ἀνὴρ* A, *δεινὸς Ἄρης* C1; „magis quadrat *Ἄρης.*" RHOD.
289. *τ' Ἀργείων* A, *δ' Ἀργείων* C1; et ita corr. Rhod.
295. *ἴσον* A, *ἶσον* C1; et ita corr. Pauw.

ἀμφὶ δέ οἱ γωρυτὸς ἐπέκτυπεν· ἔβραχε δ' αἰθὴρ
θεσπέσιον καὶ γαῖα μέγ' ἴαχεν, εὖτ' ἀκάμαντας
θῆκε παρὰ Ξάνθοιο ῥόον πόδας· ἐκ δ' ἐβόησε
σμερδαλέον, Τρωσὶν δὲ θράσος βάλε, δεῖμα δ' Ἀχαιοῖς
μίμνειν αἱματόεντα κατὰ κλόνον· οὐδ' Ἐνοσίχθων
ὄβριμος ἠγνοίησε· μένος δ' ἐνέπνευσεν Ἀχαιοῖς
ἤδη τειρομένοισι· μάχη δ' ἀΐδηλος ἐτύχθη
ἀθανάτων βουλῇσιν· ὄλοντο δὲ μυρία φῦλα
αἰζηῶν ἑκάτερθε· κοτεσσάμενος δ' ἄρ' Ἀπόλλων
Ἀργείοις ὥρμαινε βαλεῖν θρασὺν υἷ' Ἀχιλῆος
αὐτοῦ, ὅπου καὶ πρόσθεν Ἀχιλλέα· τοῦ δ' ἄρα θυμὸν
οἰωνοὶ κατέρυκον ἀριστερὰ κεκλήγοντες,
ἄλλα τε σήματα πολλά· χόλος δέ οἱ οὐκέτ' ἔμελλε
πείθεσθαι τεράεσσι· τὸ δ' οὐ λάθε Κυανοχαίτην·
* * * * * *
ἠέρι θεσπεσίῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
νισσομένοιο ἄνακτος ἐρεμνὴ κίνυτο γαῖα·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ἐελδόμενός μιν ἐρύξαι·

297. *ἔνθ'* A et vulgo; *εὖτ'* conjeci in *emendatt.* p. 233: „terra ingemuit, *cum* Apollo pedes in solo sistebat; non tantum *ea terrae particula* contremuit, *cui* ille imponebat vestigium."

298. *ἐκ δ' ἐβόησε* et

299. *σμερδαλέον· τρώεσσι δὲ θάρσος βάλε* A, σ., *τρωσὶν δὲ θράσος βάλε* C1, quod ipsum retenta v. antecedente A scriptura et Pauw. invenit et ego commendavi in *emendatt. l. c.* et rec. Lehrs., cum Tychs. ex Rhod. conj. *ἐκ δὲ βοήσας σ. Τρώεσσι θράσος βάλε* dedisset.

301. *ὄβριμος* A. — *ἐπέπνευσεν* errore Tychs., quod corr. Spitzner. *mant.* p. 248 sq.

307. „Mirum Apollinem hic *augurio* absterreri; traductum hoc ab humana superstitione." Tychs. — *κατέλιπον* A, *κατέλειπον* e corr. C1, *κατέρυκον* VE1; et ita em. Rhod. — *κεκληγῶτες* A et vulgo; *κεκλήγοντες* conj. Rhod., quod recepi; vid. ad XII, 58.

308. *τε οἱ* A, *οἱ* om. C1, sed in rasura; „*οἱ* supervacuum." RHOD.— Cum *ira* non videretur portentis obedire posse, Spitzner. *l. c.* p. 97 sq. *νόος* conjecit, sine ulla causa. *χόλος* ipse est *animus ira concitatus.* — *οὐκ ἔτ'* A; correxi.

310. *κεκαλυμμένον* sine lacuna A et vulgo; sed mire Apollinis descriptioni latius effictae hoc imperfectum veluti *ἐν παρόδῳ* adjici: „hoc vero non latuit Neptunum *nebula contectum;* circum autem pedes *incedentis regis* contremiscebat terra;" jam dixi in *emendatt.* p. 280, ubi tale quid omissum esse monui:

— — — *τὸ δ' οὐ λάθε Κυανοχαίτην·*
[*αἶψα δ' Ἀπόλλωνος κατεναντίον ἆλτο χολωθείς*]
ἠέρι θεσπεσίῃ κεκαλυμμένος.

311. *ἐρυμνὴ* male ex conj. Pauwii scripsit Tychs. Vulgatam a Lehrsio revectam vindicavi *l. c.* his: „Jam Homerus ω, 106. hymn. Merc. 427. et Apoll. Rhod. III, 864. 1191 *γῆ ἐρεμνή* dixerunt. Et similia saepe inveniuntur. *Γῆ κελαινή* vocatur Homero *Π*, 348 et Quinto ipsi XII, 176. Saepe dicitur *γῆ μέλαινα*: Quint. II, 625. V, 48. 486. VI, 355. X, 62. (*κίνυτο γαῖα μέλαινα*), Anacreont. XIX, 1, quod ipsum saepius apud Homerum occurrit. In hymn. Cer. 130 *δι' ἠπείροιο μελαίνης*, in Apoll. Rhod. III, 1055 *δνοφερὴν βῶλον*

„ἴσχε τέκος, καὶ μήτι πελώριον υἷ᾽ Ἀχιλῆος
κτείνῃς· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς Ὀλύμπιος ὀλλυμένοιο
γηθήσει· μέγα δ᾽ ἄλγος ἐμοὶ καὶ πᾶσι θεοῖσιν
ἔσσεται εἰναλίοισιν, ὅπως πάρος ἀμφ᾽ Ἀχιλῆα·
ἀλλ᾽ ἀναχάζεο δῖον ἐς αἰθέρα, μή με χολώσῃς,
αἶψα δ᾽ ἀναρρήξας μεγάλης χθονὸς αἰνὰ βέρεθρα
αὐτὴν Ἴλιον εἶθαρ ἑοῖς ἅμα τείχεσι πᾶσαν
θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν· ἄχος δέ τοι ἔσσεται αὐτῷ."
ὣς φάθ᾽· ὃ δ᾽ ἀζόμενος μέγ᾽ ἀδελφεὸν οἷο τοκῆος
δείσας τ᾽ ἀμφὶ πόληος ἐϋσθενέων θ᾽ ἅμα λαῶν
χάσσατ᾽ ἐς οὐρανὸν εὐρύν, ὃ δ᾽ εἰς ἅλα· τοὶ δ᾽ ἐμάχοντο
ἀλλήλους ὀλέκοντες, Ἔρις δ᾽ ἐπετέρπετο χάρμῃ,
μέσφ᾽ ὅτε δὴ Κάλχαντος ὑπ᾽ ἐννεσίῃσιν Ἀχαιοὶ
ἐς νῆας χάσσαντο καὶ ἐξελάθοντο μόθοιο·
οὐ γὰρ δὴ πέπρωτο δαμήμεναι Ἰλίου ἄστυ,
πρίν γε Φιλοκτήταο βίην ἐς ὅμιλον Ἀχαιῶν
ἐλθέμεναι πολέμοιο δαήμονα δακρυόεντος.
καὶ τὸ μὲν ἢ ἀγαθοῖσιν ἐπέφρασατ᾽ οἰωνοῖσιν,
ἠὲ καὶ ἐν σπλάγχνοισιν ἐπέδρακεν· οὐ γὰρ ἄϊδρις
μαντοσύνης ἐτέτυκτο· θεὸς δ᾽ ὣς ᾔδεε πάντα.
τῷ πίσυνοι στονόεντος ἀποιχόμενοι πολέμοιο
Ἀτρεῖδαι προέηκαν ἐϋκτιμένην ποτὶ Λῆμνον
Τυδέος ὄβριμον υἷα μενεπτόλεμόν τ᾽ Ὀδυσῆα

---

legitur. Nonnus postremo XXIX, 67 *γαῖα κυανέη* scripsit.

313. *ἴσχεο τέκνον, μήτι* A, *ἴσχε τέκος καὶ μήτι* VE1, quod rec. Tychs. — *μή νυ* conj. Pauw.

318. *βέρεθρον* manco versu A, neque quidquam auxilii in cdd.; *βέρεθρα* C1; „insere ante *βέρεθρον εὐρύ.*" RHOD. Id recepp. Tychs. Lehrs.; *αἰπὺ* conj. Brodaeus. Neutrum alio Quinti loco firmatur. *Εὐρύς* habes v. 320 323. Inde ex II, 612 *αἰνὰ βέρεθρα* reposui.

320. *αὔτῳ* A; corr. Tychs. Cfr. Spitzner. *observv.* p. 112.

324. *ἐπιτέρπετο* A et vulgo; *ἐπετέρπετο* corr. Spitzner. *mant.* p. 248. *observatt.* p. 71.

330. *ἠγαθέοισιν* A et vulgo; in quo recte offendit Bonit. *l. c.* p. 1237, quia ut apud Homerum et alios, etiam apud Quintum IV, 420. V, 196. (cfr. Buttm. lexil. I, 16) semper sit epitheton ornans locorum, Sed quod ille ex II, 657 proposuit *ἦ ῥα θοοῖσιν* recepitque Lehrs., jure improbat Spitzner. *observatt.* p. 135 propter particulam *ῥα* insolentius cum *ἦ* junctam. Quod ipse emendat *ibid.* p. 136 *ἢ ἀγαθοῖσιν* in idem ego quoque incideram. Reposui commendatum etiam celeberrimo illo *εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.* — *ἐπέφρασεν* A et vulgo; *ἐπέφρασατ᾽* em. Bonit. *l. c.*, rec. Lehrs. Cfr. Apoll. Rhod. I, 445. III, 918. Ne tamquam nova afferantur, etiam *ἐπήισεν* ex Apoll. Rhod. II, 195 et *ὕπ᾽ ἔχραεν* ex eod. IV, 257 conjicere quis possit.

333. *ἀποιχομένου* A, *ἀποιχομένοιο* E1, *ἀποιχόμενοι* C1; et ita em. Rhod.

335. *ὄβριμον* A.

νηὶ θοῇ· τοὶ δ' αἶψα ποτὶ πτόλιν Ἡφαίστοιο
ἤλυθον Αἰγαίοιο διὰ πλατὺ χεῦμα θαλάσσης,
Λῆμνον ἐς ἀμπελόεσσαν, ὅπῃ πάρος αἰνὸν ὄλεθρον
ἀνδράσι κουριδίοισιν ἐμητίσαντο γυναῖκες
ἔκπαγλον κοτέουσαι, ἐπεί σφεας οὔτι τίεσκον,
ἀλλ' ἄρα δμωιάδεσσι παρευνάζοντο γυναιξὶ
Θρηικίῃς, τὰς δουρὶ καὶ ἠνορέῃ κτεάτισσαν
πέρθοντές ποτε γαῖαν ἀρηιφίλων Θρηΐκων·
αἳ δὲ μέγα ζήλοιο περὶ κραδίῃσι πεσόντος
θυμὸν ἀνοιδήσαντο, φίλους δ' ἀνὰ δώματ' ἀκοίτας
κτεῖνον ἀνηλεγέως ὑπὸ χείρεσιν, οὐδ' ἐλέησαν
κουριδίους περ ἐόντας· ἐπεὶ μέγα μαίνεται ἦτορ
ἀνέρος ἠδὲ γυναικός, ὅτε ζηλήμονι νούσῳ
ἀμφιπέσῃ· κρατεραὶ γὰρ ἐποτρύνουσιν ἀνῖαι·
ἀλλ' αἵγε σφετέροισιν ἐπ' ἀνδράσι πῆμ' ἐβάλοντο
νυκτὶ μιῇ, καὶ πᾶσαν ἐχηρώσαντο πόληα
παρθέμεναι φρεσὶ θυμὸν ἀταρβέα καὶ μέγα κάρτος.
οἳ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον — — —

---

336. *οἳ δ'* A et vulgo; *τοὶ δ'* corr. Spitzner. *mant.* p. 266, rec. Lehrs.

339. *ἐμητήσαντο* A; tacite corr. Rhod.

340. *κετέουσαι* A; tacite corr. Pauw. — *ἐπεὶ σφέας* A; tacite corr. Tychs.

341. *δμωΐδεσσι* A, *δμωιάδεσσι* E1C1; et ita corr. Dausq.; *δμωδιάδεσσι* V.

342. *θρηικίαις* A; corr. Tychs.

343. *πέρθοντες τότε* A; *πέρθοντές ποτε* em. Pauw., qui offensus media producta *μάλα Θρηκῶν* conjecit. Contradicit Dorvill. *vann. crit.* p. 386.

345. *ἀνοίδησαν* A; em. Rhod.

347. *ἐπεί ῥ' ἀπαναίνεται* A et vulgo; quo jam offensus Pauw. *ἐπεί ῥ' ἀγριαίνεται* conjecit. Eo melius Spitzner. *mant.* p. 250 *ἐπεὶ μάλα μαίνεται* emendat, tamen transversus actus Apoll. Rhod. I, 611 *κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἀνέρες* in aliam etiam conjecturam incidit: *ἐπεί ῥ' ἀπαναίνεται ἦτορ Ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας.* Eam jure vituperavit Bonit. *l. c.* p. 1226, cum certa imitationis vestigia non inveniantur. Quid quod res plane contraria est: repudiati viri vel feminae in zelotypiam incidunt; neque vero ex zelotypia repudium oritur. Eandem ob causam quod Bonit. putavit vulgatam ita retineri posse, ut suppleatur *τοὺς κουριδίους*, etiamsi ea ellipsis ferri posset, probari nequit. Nec magis, quod Heynio placuit mente addendum esse *τὸ ἐλεῆσαι.* Recte igitur Spitzner. *observv.* p. 53 ad priorem suam conjecturam rediit. Sed ex Quinti perpetuo usu (II, 234. VII, 588. XII, 65. XIII, 376) potius *μέγα μαίνεται* scribendum fuit.

349. *ἀνίαι* A et vulgo; correxi.

350. *αἵδε* A; *αἵγε* scribendum esse olim monuit Hermannus, quod repetiit Bonit. *l. c.*

353. *οἵδ' ὅτε δὴ λῆμνον κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον κοῖλον* A; nec quidquam auxilii in libris. „Pro *κοῖλον* lego *ἵκανον* vel *ἵκοντο.* Quamvis elegantiae Smyrnaeae non satisfacere videatur. Mollior erit versus, si in medio epitheton inseratur, ad hunc modum: *οἳ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον ζαθέην κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον* vel — *Λῆμνον κοῖλον δὲ καὶ ἄντρον ἵκανον.*" RHOD. Dausq. *ἠδέ τε κοῖλον ἐπ' ἄντρον* et *ἠδὲ καὶ ἄντρον ἐκεῖνο,* Pauw. *ἠδὲ καὶ ἄντρον*

— — — *κοῖλον κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον*
λαΐνεον, τόθι κεῖτο πάϊς Ποίαντος ἀγαυοῦ,
δὴ τότ᾽ ἄρα σφίσι θάμβος ἐπήλυθεν, εὖτ᾽ ἐσίδοντο
ἀνέρα λευγαλέῃσιν ἐπιστενάχοντ᾽ ὀδύνῃσι
κεκλιμένον στυφελοῖο κατ᾽ οὔδεος· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
οἰωνῶν πτερὰ πολλὰ περὶ λεχέεσσι κέχυντο·
ἄλλα δέ οἱ συνέραπτο περὶ χροΐ, χείματος ἄλκαρ
λευγαλέου· δὴ γάρ μιν ἐπὴν ἕλε λιμὸς ἀτερπής,
βάλλεν ἀάσχετον ἰόν, ὅπῃ νόος ἰθύνεσκε·
καὶ τὰ μὲν ἄρ κατέδαπτε, τὰ δ᾽ ἕλκεος οὐλομένοιο
* * * * * *

αἰδνίν conjecerunt; Tychs. ex sua conj. *ἠδὲ καὶ ἄντρον ἔδυνον* scripsit, quod retinuit Lehrs. Talibus conatibus versum everti prudenter sensit Rhod.; sensit etiam Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 219, qui *Λῆμνον κοίλην κίον ἠδὲ καὶ ἄντρον,* quae conjectura, si mutando tantum huic loco succurrendum esset, omnium foret maxime probabilis. Sed nemo animadvertit, dispescenda fuisse necessario Lemnum insulam, in quam jam escenderant — vid. v. 338 —, et antrum, cui tantum appropinquabant — vid. v. 398. Hinc olim conjeci *οἳ δ᾽ ὅτε δὴ Λῆμνόν τε κίον καὶ ἐπ᾽ ἄντρον ἔβαινον.* Verum major sine dubio subest lacuna, qua navem ad litus appulsam et locatam, vela demissa esse etc. solito more expositum fuit. Etiam Hermannus consentit, cui locus sic edendus videbatur: *ἠδ᾽ * * ἄντρον ποτὶ κοῖλον.* Verum nostra ratione, si a transposito *κοῖλον* discesseris, nihil in librorum scriptura mutatur. *Κοῖλον* illud ad vocabulum *ὄρος* seu simile quodpiam relatum fuisse arbitror.

354. *Ποῖαντος* Tychs. Lehrs., quod notat Spitzner. *observv.* p. 96.

359. *ἄλκαρ* A, *ἄκρη* sed in marg. *γρ. ἄλκαρ* C2.

360. *ἐπήνελε* A, *ἐπὴν ἕλε* VE1; et ita em. Rhod., *ἐπείρετο* C1, insigne interpolationis ineptae documentum.

361. *βάλλων ἄσχετον* A et vulgo, commate, quod om. in A, post *νόος* posito. Mutavi ex emendatione Scaligeri, quam attulit Hermann. *l. c.* p. 264. Vid. XI, 101 *καί ῥα νόῳ καὶ χερσὶ καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν ἰὸν ἀπὸ γναμπτοῖο κεράατος.*

362. Cum nulla in A notata esset lacuna, Rhod. vertit: „et *ipsas* quidem *(aves)* esitavit: *plumas* vero pernicioso vulneri superimposuit." Ea interpretatione jam offensus Pauw. ipsas aves solummodo respici putavit. Contra ego in literis ad Hermannum olim datis p. 263 ita fere scripsi: „*τὰ μέν — τὰ δέ* si grammaticam spectes, ad plumas referendum est: plumis vero vesci Philocteta nequit. Hinc fuere qui hos versus de carnibus avium dictos putarent. Sed portentosum est et exemplo caret, carnes vulneri impositas esse. Hinc non dubito, quin ante v. 362 plura exciderint, quibus dictum erat Philoctetam etiam herbas operose conquisivisse partim comedendas partim ulceri applicandas. Ita Soph. Phil. 649:

φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ᾽ ἀεὶ
κοιμῶ τόδ᾽ ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πόνον.

Fortasse versibus deperditis Philoctetae deserti labores simili ratione depicti erant, atque apud Soph. v. 287—297." Hermann. *l. c.* p. 264 in eo consentit, cum nec carnes nec plumae pro remedio haberi queant, lacunam statuendam esse; neque improbabile putat esse, in tanta Quinti verbositate ante v. 362 plures versus intercidisse. Sed cum vix verisimile sit Philoctetam in carnium abundantia etiam herbis nutritum esse, etiam *post* v. 362 fortasse unum tantummodo versum periisse. Optime enim haec ita procedere, si *τὰ μέν* ad aves referatur, *τὰ δέ* sequentibus accuratius designetur:

ἀμφετίθει καθύπερθε μελαίνης ἄλκαρ ἀνίης·
αὐαλέαι δέ οἱ ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο
θηρὸς ὅπως ὀλοοῖο, τὸν ἀργαλέης δόλος ἄγρης
μάρψῃ νυκτὸς ἰόντα θοοῦ ποδός, ὃς δ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
τειρόμενος ποδὸς ἄκρον ἀταρτηροῖσιν ὀδοῦσι
κόψας εἰς ἑὸν ἄντρον ἀφίκεται, ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
τείρει ὁμοῦ λιμός τε καὶ ἀργαλέαι μελεδῶναι·
ὣς τὸν ὑπὸ σπέος εὐρὺ κακὴ περιδάμνατ᾽ ἀνίη·
καί οἱ πᾶν μεμάραντο δέμας, περὶ δ᾽ ὀστέα μοῦνον
ῥινὸς ἔην, ὀλοὴ δὲ παρηίδας ἀμφέχυτ᾽ αὐχμὴ
λευγαλέον ῥυπόωντος· ἀνιηρὸν δέ μιν ἄλγος
δάμνατο· κοῖλαι δ᾽ ἔσκον ὑπ᾽ ὀφρύσιν ἀνδρὸς ὀπωπαὶ
αἰνῶς τειρομένοιο· γόος δέ μιν οὔποτ᾽ ἔλειπεν,
οὕνεκά οἱ μέλαν ἕλκος ἐς ὀστέον ἄχρις ἱκέσθαι
* * * * * *
πυθόμενον καθύπερθε· λυγραὶ δ᾽ ὑπέρεπτον ἀνῖαι.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐπὶ προβολῇσι πολυκλύστοιο θαλάσσης

καὶ τὰ μὲν ἂρ κατέδαπτε, τὰ δ᾽, ἕλκεος οὐλομένοιο
[εἴ τινά που δρέψαιτο τυχὼν θελκτήρια φύλλα,]
ἀμφετίθει καθύπερθε μελαίνης ἄλκαρ ἀνίης.

Tychs. *τὰ δέ* ad plumas retulit, verbis *μελαίνης ἄλκαρ ἀνίης* idem designari ratus atque supra v. 359 *χείματος ἄλκαρ*. Rem plane diversam esse non opus est pluribus demonstretur.

363. *ἄκαρ* E1.

365. *ἄρης* A, *ἄγρης* VE1; et ita em. Rhod.

366. *ὅς θ᾽* A; tacite corr. Rhod.

368. Conjiciebam ex IV, 549. VII, 319. X, 404. XI, 176 *δάψας*, quia de bestiae morsu sermo. Sed recte me admonuit Hermannus, *rodendi* verbum hic non quadrare: bestiam enim illam non tam rodendo pedem suum devorare, quam uno quasi ictu mordendo abrumpere.

369. *τε* om. A, add. Rhod.

372. *παρηϊάδος ἀμφέχυτ᾽ ἀϋτμὴ* A, *π. ἄμφεχ᾽ ἀϋτμή* C1; et ita conj. Rhod., qui etiam *παρηίδας* corr. Sed de squalore h. l. sermonem esse intellexit Dausq., qui bene *ἀμφέχυτ᾽ αὐχμή* emendat. Rec. Tychs. Lehrs. De forma *παρηίδας* cfr. Wellauer. ad Apoll. Rh. IV, 172.

373. *λευγαλέη ῥιπόωντος* A; em. Rhod.

375. *οὔτι λίπεν* A, *οὔπω τι λεῖπεν* V, *οὔποτε λεῖπεν* NV123E1, *οὔτι λέλοιπεν* C1; correxi. „*οὔτι λελοίπει* vel *οὔποτε λεῖπεν*.“ RHOD.

376. Versum vario modo emendare conati sunt. „Pro *μέλαν* placet *μέλεν*, vel in fine *ἵκανεν* legendum.“ RHOD. Dausq. *οὕνεκα ἕλκος ἔμελλεν* vel in fine *ἄχρις ἔεσκε* conj., Pauw. et Spitzner. *v. Gr. her.* p. 36 probant *ἵκανε*, quod recepit Lehrs. Omnium pessime Tychs., quod conjecerat in *comment. Gott.* p. 54, *οὕνεχ᾽ οἱ ἕλκος ἔμελλεν ἐ. ὀ. ἄ. ἱ.* reposuit. Ego olim in *emendatt.* p. 233 *οὔτι λέλοιπεν* et *μέλεν ἕλκος, cordi erat vulnus* commendavi. Utrumque suo jure impugnavit Spitzner. *observatt.* p. 219 — 221, qui spreta etiam Jacobsii ad Anthol. Pal. III. p. 200 conjectura ad Rhodomannianum *ἵκανε* redit. Sed retinendum esse infinitivum quem *l. c.* p. 234 Quinti usu (I, 830. IV, 361. VIII, 464. X, 273. XIII, 97) vindicavi, et deinde lacunae signa figenda Hermanno persuasi: vid. *l. c.* p. 263.

377. *ὑπερέπτον* A et vulgo; corr. Spitzner. *l. c.* 221 et Tauchnitianae corrector. — *ἀνίαι* A et vulgo; correxi.

πέτρην παιπαλόεσσαν ἀπειρεσίης ἁλὸς ἅλμη
δάμναθ' ὑποτμήγουσα μάλα στερεήν περ ἐοῦσαν,
θεινομένης δ' ἄρα τῆς ἀνέμῳ καὶ χείματι λάβρῳ
χηραμὰ κοιλαίνονται ὑποβρωθέντα θαλάσσῃ·
ὣς τοῦ ὑπίχνιον ἕλκος ἀέξετο πυθομένοιο
ἰοῦ ἄπο, στυφελοῖς τόν οἱ ἐνομόρξατ' ὀδοῦσι
λυγρὸς ὕδρος, τόν φασιν ἀναλθέα τε στυγερόν τε
ἔμμεναι, ὁππότε μιν τέρσῃ περὶ χέρσον ἰόντα
ἠελίοιο μένος· τῷ καὶ μέγα φέρτατον ἄνδρα
τεῖρε δυσαλθήτοισιν ὑποδμηθέντ' ὀδύνῃσιν·
ἐκ δέ οἱ ἕλκεος αἰὲν ἐπὶ χθόνα λειβομένοιο
ἰχῶρος πεπάλακτο πέδον πολυχανδέος ἄντρου
θαῦμα μέγ' ἀνθρώποισι καὶ ὕστερον ἐσσομένοισι.
καί οἱ πὰρ κλισίην φαρέτρη παρεκέκλιτο μακρὴ
ἰῶν πεπληθυῖα· πέλοντο δ' ἄρ' οἳ μὲν ἐπ' ἄγρην,
οἳ δ' ἐς δυσμενέας, τοὺς ἄμφεχε λοίγιον ὕδρου
φάρμακον αἰνομόροιο· πάροιθε δέ οἱ μέγα τόξον
κεῖτο πέλας, γναμπτοῖσιν ἀρηράμενον κεράεσσι
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσι τετυγμένον Ἡρακλῆος.

---

380. *δάμνατ'* Tychs. Lehrs.

381. *τῆσδ'* conj. Pauw., male. — *κύματι* A et vulgo; emendavi in *rec. Lehrs.* p. 80, ubi etiam minus bene *πνεύματι* protuli.

382. *χηραμοὶ* A; corr. Rhod. — *ὑπὸ βρωθέντα* Tychs.; corr. Spitzner. *mant.* p. 202. — *θαλάσσης* A et vulgo; *θαλάσσῃ* Lehrs.; ipsum vocabulum vero ab h. l. alienum putavi *l. c.*, quia *τῆς* ad *ἅλς* referendum sit. Falsus sum: *τῆς* ad *ἅλμη* pertinet, quod h. l. *fluctus marinos* procella commotos significat, cum *θάλασσα aquam* potius *scopulis* perniciosam denotet. — * in fine A.

384. *ἰοῦ ἀπὸ στυφελοῖο* A, cdd. et vulgo, quod non recte dici de veneno perspexit jam Pauw. conjiciens *στυγεροῖο*. Metri gratia Hermann. *Orph.* p. 784 *ἰοῦ ἄπο στυγεροῦ* scripsit. Meam emendationem factam in *emendatt.* p. 234 recepit Lehrs. Cfr. Oppian. Cyneg. III, 443. — *ἀπομόρξατ'* A, *ἐνομόρξατ'* VNV123E1C1 (quamquam de postremo cod. dubitat Tychs.).

388. *δυσαθλήτοισιν* A, *δυσαλθήτοισιν* VNV3E1C1 (hic quidem e correct.).

δὴ
390. *χῶρος* et in fine * A, *χῶρος* C1; em. Rhod. et Cant. *nov. lect.* I, 7. p. 43.

392. *παρέκειτό γε* A et vulgo, *γε* om. V; Bonit. *l. c.* p. 1232 *μακρὴ παρέκειτο φαρέτρη*, ego *emendatt.* p. 234 *παρεκέκλιτο*, quod suae conjecturae *παρακέσκετο* factae *observv.* p. 42 praetulit Spitzner. *ibid.* p. 221 sq.

393. *ἄρα* A, *ἄρ'* C1E1; et ita corr. Rhod., qui etiam *πέτοντο* conj., jam a Pauwio jure rejectum.

394. *τοὺς δ'* conj. Rhod., perperam. Etenim eae tantum sagittae veneno tinctae erant, quibus adversus hostes utebatur, quoniam vulnera illis facta in putredinem abire solita carnes ferarum corrupissent. Promiscue si omnibus sagittis et ad venandum et ad bellandum usus esset, non distinxisset poeta, sed aut de telorum usu nemini incognito tacuisset, aut certe scripsisset *ἢ μὲν ἐπ' ἄγρην, Ἠδ' ἐς δυσμενέας.* — *ἄμπεχε* A et vulgo; *ἄμφεχε* C1, quod recepi.

395. *αἰνοπόροιο* V.

τοὺς δ᾽ ὁπότ᾽ εἰσενόησε ποτὶ σπέος εὐρὺ κιόντας,
ἐσσυμένως οἴμησεν ἐπ᾽ ἀμφοτέροισι τανύσσαι
ἀλγινόεντα βέλεμνα χόλου μεμνημένος αἰνοῦ,
οὕνεκά μιν τὸ πάροιθε μέγα στενάχοντα λίποντο
μοῦνον ἐρημαίοισιν ἐπ᾽ αἰγιαλοῖσι θαλάσσης·
καί νύ κεν αἶψ᾽ ἐτέλεσσεν, ἅ οἱ θρασὺς ἤθελε θυμός,
εἰ μή οἱ στονόεντα χόλον διέχευεν Ἀθήνη
ἀνέρας εἰσορόωντος ὁμήθεας· οἳ δέ οἱ ἄγχι
ἤλυθον ἀχνυμένοισιν ἐοικότε· καί ῥά μιν ἄμφω
ἄντρου ἔσω κοίλοιο παρεζόμενοι ἑκάτερθεν
ἕλκεος ἀμφ᾽ ὀλοοῖο καὶ ἀργαλέων ὀδυνάων
εἴροντ᾽· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἑὰς διεπέφραδ᾽ ἀνίας·
οἳ δέ ἑ θαρσύνεσκον· ἔφαντο δέ οἱ λυγρὸν ἕλκος
ἐξ ὀλοοῖο μόγοιο καὶ ἄλγεος ἰήσασθαι,
ἢν στρατὸν εἰσαφίκηται Ἀχαικόν, ὅν ῥα καὶ αὐτὸν
φάντο μέγ᾽ ἀσχαλάαν παρὰ νήεσιν ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
Ἀτρείδας ἅμα τοῖσι· κακῶν δέ οἱ οὔτιν᾽ Ἀχαιῶν
αἴτιον ἔμμεν᾽ ἔφαντο [κατὰ στρατόν], ἀλλ᾽ ἀλεγεινὰς
Μοίρας, ὧν ἑκὰς οὔτις ἀνὴρ ἐπινίσσεται αἶαν,

---

398. *δ᾽* om. A, add. Pauw. et jam Rhod. vertendo: „*ceterum* cum" etc.

399. *ἐσσυμένους,* AE1; *ἐσσυμένως* V12, et hoc em. et sqq. junxit Rhod. — *οἴμηνεν* E1. Quia in *οἴμησεν* certa insit viae et invadendi notio, hic minus apta, quia arcus cum pharetra jacuerit prope Philoctetam, et Graeci antrum ingressi eum *ἐσίδοντο κεκλιμένον στυφελοῖο κατ᾽ οὔδεος*, Pauw. conj. *ὥρμησεν*, Struvius *observatt.* p. 23 usui Quinti accommodatius *ὥρμηνεν*. Sed neuter rem penitus perspexit. Quoniam nemo *sedens* facile arcum intendere et sagittam mittere potest, Philocteta celeriter surgit et ad eam rem corpus adaptat. Hoc ipsum verbo *οἰμᾶν* significatur, quemadmodum illud I, 592 de Achille legitur:

ὣς εἰπὼν οἴμησε κραταιῇ χειρὶ τιταίνων
λαοφόνον δόρυ μακρόν.

Ibi enim non de *progrediendo*, sed de eo *corporis motu* intelligendum esse, qui ab Achille in ipso hastae vibrandae momento suscipitur, sequentia abunde docent, e quibus apparet, non *cominus* sed *eminus* Penthesileam vulneratam esse. — *τανίσσαι* A; corr. Rhod.

401. *τοπάροιθε* A; corr. Tychs.

402. *ὑπ᾽* A; em. Rhod. et probavit Schaefer. *melet. crit.* ad Dion. Hal. p. 105.

403. *ἤμελε* A, *ἤμελλε* E1, *ἤθελε* C1; „rectius forte *ἤθελε*." RHOD.

405. *εἰσορόωντι* Pauw. conj., male.

406. *ἐοικότες* A; tacite corr. Rhod.

407. *ἄντρον* A; em. Rhod.

409. *ἤροντ᾽* A et vulgo; „melius *εἴροντ᾽*." RHOD. Eam formam vindicavit Spitzner. *mant.* p. 251, rec. Lehrs.

412. *εἰ* A, *ἐν* V, *ὃν* C1, *ἢν* NV123E1. — *ἀχαϊκὸν* A et cdd.; corr. Pauw.

413. *νήεσσιν* A; tacite corr. Rhod.

414. *κακὸν* A; *κακοῦ* em. Brod. Dausq. et Rhod. vertendo: „*infortunium* ipsius nemini Achivum — acceptum referendum confirmant;" rec. Tychs. Lehrs. Ego pluralem praetuli propter v. 408 sq.

415. *ἔμμεναι φάντο* A manco versu, *ἔμμεν᾽* C1; „lacunam omn. mss. vacuam relinquunt." SCHOW. *περὶ στρατὸν* a, *κατὰ στρατὸν* melius supplent Brod. et Rhod., quod

ἀλλ' αἰεὶ μογεροῖσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἀπροτίοπτοι
στρωφῶντ' ἤματα πάντα βροτῶν μένος ἄλλοτε μέν που
βλάπτουσαι κατὰ θυμὸν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἔκποθι κυδαίνουσαι· ἐπεὶ μάλα πάντα βροτοῖσι
κεῖναι καὶ στονόεντα καὶ ἤπια μηχανόωνται
αὐταὶ ὅπως ἐθέλουσιν· ὁ δ' εἰσαΐων Ὀδυσῆος
ἠδὲ καὶ ἀντιθέου Διομήδεος αὐτίκα θυμὸν
ῥηιδίως κατέπαυσεν ἀνιηροῖο χόλοιο,
ἔκπαγλον τὸ πάροιθε χολούμενος, ὅσσ' ἐπεπόνθει.
οἵ δέ μιν αἶψ' ἐπὶ νῆα καὶ ἠιόνας βαρυδούπους
καγχαλόωντες ἔνεικαν ὁμῶς σφετέροισι βελέμνοις·
καί ῥά οἱ ἀμφεμάσαντο δέμας καὶ ἀμείλιχον ἕλκος
σπόγγῳ ἐϋτρήτῳ, κατὰ δ' ἔκλυσαν ὕδατι πολλῷ.
ἀμπνύνθη δ' ἄρα τυτθόν· ἄφαρ δέ οἱ ἐγκονέοντες
δόρπον ἐῢν τεύξαντο μεμαότι· σὺν δὲ καὶ αὐτοὶ
δαίνυντ' ἔνδοθι νηός· ἐπήλυθε δ' ἀμβροσίη νύξ·
τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνος ὄρουσε· μένον δ' ἄχρις ἠριγενείης
ἀμφιάλου Λήμνοιο παρ' ἠόσιν· αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πείσμαθ' ὁμῶς εὐνῇσιν ἐϋγνάμπτοισιν ἄειραν
ἔκποθεν ἐγκονέοντες· ἐπιπροέηκε δ' Ἀθήνη

---

recep. Tychs. Lehrs.; Dausq. *ἔφαν τόθι κεῖσθαι* vel *ἔφαντο διακριδὸν* conj.; Pauw. nihil certi statuit. Ego supplementum satis probabile retinui, sed uncinis circumclusum.

417. *αἰὲν* A et vulgo; correxi. *Αἰέν* ibi tantum sed semper legitur, cum sequente vocali altera syllaba corripienda est. Idem vitium infra XIV, 495 expuli. Contra Homero *K*, 464 Bekkeri demum diligentia *αἰὲν ἄλης* pro *αἰεί* restituit.

420. *ἔκποθε* A et vulgo; correxi. — *μέγα* A et vulgo; *μάλα* em. Bonit. *l. c.* p. 1237 ex *Σ*, 216. *π*, 286. *χ*, 383. Quint. XII, 103. XIII, 78. Probavit Spitzner. *observatt.* p. 46, qui tamen non debebat de *μέγα* cum verbo jungendo cogitare; recepit Lehrs. — Vss. 419 et 420 om. E1, sed in margine supplevit.

ἐπὶ

421. *κεῖναι* A manco versu, *κεῖναι* C1 („a librario, qui saepe *ἐπὶ* addidit.“ TYCHS.); „*κεῖναι καὶ* vel *ὁμῶς.*“ RHOD. Illud recep. Tychs. Lehrs.; Pauw. inepte *κεῖναί γε* conj.

422. *αὐτὰρ* AVNV123 et ceteri cdd., ut videtur; *αὐταὶ* em. Rhod.; *εἶθαρ* inepte conj. Dausq. — *εἰς αἰῶν'* A, *εἰσαΐων* VNV123 E1; et ita em. Rhod. et Canter. *nov. lectt.* I, 7, p. 43.

425. *τοπάροιθε* A et vulgo; correxi.

426. *βαρυδούγπους* A; tacite corr. Rhod.

430. *ἀμπνύσθη* A et vulgo; corr. Struvius alicubi et Lobeck. ad *Buttm. gramm. Gr.* II, 1, p. 282; secutus est Lehrs.

431. *ἐν δὲ* A; *σὺν δὲ* em. Tychs.

432. *ἀμβροσία* A; tacite corr. Rhod.

435. *πεῖσμα θοῶς* A et vulgo; *πείσμαθ' ὁμῶς* em. Piers. *verisimm.* p. 116, et nuper Struv. min. *observatt.* p. 24, rec. Lehrs. — „*ἐϋγνάμπτοισιν.* Ergo nunc de ancora proprie dicta cogitat poeta; non Homerice.“ HEYN.

436. Vertit Rhodom.: „sedulo *extra (navem)* laborantes;“ non recte. *Ἔκποθεν* ad antecedentia potius pertinet; ex mari sustulerunt ancoras.

ἐξόπιθεν πνείοντα τανυπρώρου νεὸς οὖρον·
ἱστία δ' αἶψ' ἐτάνυσσαν ὑπ' ἀμφοτέροισι πόδεσσι,
νῆα κατιθύνοντες ἐΰζυγον· ἣ δ' ὑπ' ἰωῇ
ἔσσυτ' ἐπὶ πλατὺ χεῦμα· μέλαν δ' ἀμφέστενε κῦμα
ῥηγνύμενον· πολιὸς δὲ περίζεε πάντοθεν ἀφρός·
ἀμφὶ δέ οἱ δελφῖνες ἀολλέες ἐσσεύοντο
ῥίμφα διαπρήσσοντες ἁλὸς πολιοῖο κέλευθα.
οἳ δ' ἄφαρ Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντ' ἀφίκοντο,
ἧχι καὶ ἄλλαι νῆες ἔσαν· κεχάροντο δ' Ἀχαιοί,
ὡς ἴδον οὓς ποθέεσκον ἀνὰ στρατόν· οἳ δ' ἄρα νηὸς
ἀσπασίως ἀπέβησαν· ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς
Ποίαντος θρασὺς υἱὸς ἐπ' ἀνέρας, οἵ ῥά μιν ἄμφω
λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα δῖαν ἄγεσκον
ἀμφοτέρων κρατερῇσιν ἐπικλινθέντα χέρεσσιν·

---

438. „Vide num *ἐπ'* legendum: utrum pedes hic antemnas an funes, quibus attinetur velum, significent.“ RHOD. Recte vulgatum vindicavit Tychs.: „*vela utroque pede* (fune angulis veli adaptato) *adduxerunt*. De his *pedibus* novissime exposuit Boeckh. in libro *de re navali Athen.* p. 153 sq.

441. *πολιὸν* V.

443. *κῦμα* A et vulgo; quod vertit Rhod.: „undam secantes, (in qua sunt) cani maris viae.“ Recte id vituperavit Pauw., pluribus impugnavi ipse in *emendatt.* p. 234 sq.; allatis etiam Homericis, qui ubi utrumque conjunxerit, *ἣ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον* *A*, 483. *γ*, 429 scripserit. Ipse *κοῦφα* conjeci multisque locis illustravi, quorum gravissimi sunt Hom. *N*, 158 *κοῦφα ποσὶν προβιβάς* et Hesiod. scut. Herc. 323 *κοῦφα βιβάς*. Sed ex ipso Quinto nihil proferre potui, apud quem tantum inveniatur VII, 449 *φαίνετο τεύχεα κοῦφα*. Pauw. *ὦκα* conj., ad quod proxime accederet *γ*, 176 de navibus: *αἳ δὲ μάλ' ὦκα Ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον*. Verum nimis recedit a librorum scriptura. Spitzner. *observatt.* p. 222 sq. ex VI, 105 et aliis locis *ὑγρὰ* protulit, quod recepissem, nisi omnibus praestare visum esset *ῥίμφα*, quod Hermanni sagacitas invenit in *rec. l.* p. 264. Nam et adverbium celebratissimam delphinorum velocitatem indicans otioso h. l. *ὑγρὰ* epitheto praeferimus, et *ῥίμφα* non solum proxime ad literas vocabuli *κῦμα* accedit, sed etiam usu cum Homerico (*Ξ*, 282. *Ψ*, 501. *ν*, 83. 88. 162, ut ceteros locos omittam), tum ipsius Quinti (X, 444 *ῥίμφα θέουσα διήνυε μακρὰ κέλευθα*) maxime commendatur. Omnium infelicissimum Scaligeri commentum, cujus meminit Hermann. *l. c.* *κυάνεα πρήσσοντες*. — *διαπρήσοντες* A, *διαπρήσαντες* E1C12; corr. Rhod.

444. *οἳ δ' ἄρ' ἐς* A; „cui pleonasmus praepositionis displicet, legat *οἳ δ' ἄφαρ*.“ RHOD. Rec. Tychs. Lehrs.; Pauw. *οἳ δ' ἄρα*, Herm. *Orph.* p. 808 *οἳ δέ οἱ* conjecit.

449. *προσκάζοντα* A, *ἐπισκάζοντα* VNV3C1M1, et ita em. Pauw., *ποτισκάζοντα* C2. Cfr. X, 333 et Apoll. Rhod. I, 669. — *δῖαν ἔσκον** AM1, *δῖαν ἄγεσκον* VE1, *ἄγεσκον* NV3; et ita em. Rhod., *δῖαν φέρεσκον* V12M2 „e conjectura Lascaridis, ut puto, ducta ex v. 458.“ TYCHS. Dausq. *ἔχεσκον* vel *ἕλεσκον* conjecit. Cfr. *Λ*, 842.

450. *ἀμφοτέρω* A, *ἀμφοτέρῳ* E1, post *ἀμφοτέρω* comma positum in C12; *ἀμφοτέρων* em. Pauw. — *ἐπικληθέντα* V, *ἐπικλιθέντα* E1 et Basil.; hinc corr. Rhod.

ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισιν ἐς ἥμισυ μέχρι κοπεῖσαν
φηγὸν ὑφ' ὑλοτόμοιο βίης, ἢ πίονα πεύκην
τυτθὸν ἔθ' ἑστηυῖαν, ὅσον λίπε δρυτόμος ἀνὴρ
πρέμνον ὑποτμήγων λιπαρόν, δάος ὄφρα πέληται
πίσσα πυρὶ δμηθεῖσα * * *
* * * *κατ' οὔρεα, τὴν δ' ἀλεγεινῶς*
ἀχθομένην ἄνεμός τε καὶ ἀδρανίη ποτικλίνῃ·

---

451 — 456. Locus vexatissimus. Primum de scripturae discrepantia videamus: 451. *κοπέντα* A; em. Rhod. — 452. *ἀφ'* A, *ἀμφ'* E1; em. Rhod. — 453. *ἐπεστηυῖαν* A, *ἐπεστηῦαν* V, *ἐφεστηυῖαν* sed *φ* in ras. C1, quod recepturus Tychs. *ἐφεστηκυῖαν* scripsit, quod notavit Spitzner. *observatt.* p. 94; *ἔθ' ἑστηκυῖαν* Rhod., cum primum *ἐφεστηκυῖαν* correxisset. Illud ego recepi forma correcta: vid. infra Apoll. Rhod. *l. c.* Male Pauw. vulgatam defendit ita, ut suppleat *τόσῳ* hoc sensu: „paululum *in eo* subsistentem, *quod* reliquit frondator.“ — 454. *λιπαρὸν δαός,* A; accentum et interpunctionem tacite corr. Rhod. — 455. *περιδμηθεῖσα* A, *πυρὶ δμηθεῖσα* VNV123, quod rec. Tychs. Lehrs.; vid. infra. — 456. *ἄνεμός* om. V. — *τε* om. A, add. VNV123 et Rhod. — *ποτὶ κλίνῃ* A, corr. Rhod.; *ποτε κλίνῃ* male Pauw. Rhod. conj. *περιτμηθεῖσα* vertitque: „ut facis usum praebeat pix in montibus circumsecta;“ vocem *πίσσα* de ipsa arbore, ut videtur, interpretatus. Pauw. *πίσσα περὶ βληθεῖσα* vel — *βλυσθεῖσα* vel — *λειφθεῖσα* (a *λείβειν!*) conj., quorum duo posteriora contra leges grammaticae sunt, prius de *pice circumcirca emissa et manante* mire dictum esset. — Lacunam hic esse sagaciter detexit et demonstravit Struv. *observatt.* p. 40 his: „Philoctetes, gravi vulnere impeditus, quominus recto talo incedat, cum fago vel pinu comparatur, quam lignarius succidit ad mediam usque. Incumbentem ideo in humeros fortes heroes ad Argivos deducunt. Desideratur pars comparationis, quae his respondet et cui postea adduntur verba: *τὴν δ' ἀλεγεινῶς Ἀχθομένην ἄνεμός τε καὶ ἀδρανίη ποτικλίνῃ.* Lacunam hic esse sensit jam Pauwius, cujus haec sunt verba: „*ποτικλίνῃ* non displicet. Et quid tamen *ποτικλίνῃ,* ubi nihil adest, cui acclinet picea?“ Quid igitur, si post verba *κατ' οὔρεα* v. 455 talia fere excidisse putamus: velut fagum et pinum etc. *arbores duae validae prope adstantes sustinent;* illam vero etc.?“ Plane consentio, nisi quod lacunam indicandam putavi ante verba *κατ' οὔρεα,* quae ipsa ad sententiam a Struvio desideratam pertinuisse videntur. Neque enim ullo pacto cum antecedentibus *πίσσα πυρὶ δμηθεῖσα* jungi possunt. Haec ipsa vero quid sibi velint disputatum est ab interpretibus. Dausquejus quidem Plinii locum adscripsit XVI, c. 12. sect. 23: *Aperitur picea e parte solari, non plaga, sed vulnere ablati corticis, cum plurimum bipedali hiatu, ut a terra cubito cum minimum absit. Nec corpori ipsi parcitur ut in ceteris, quoniam astula in fructu est. — Postea humor omnis e tota confluit in ulcus, item in teda. Cum id manare desiit, simili modo ex alia parte aperitur ac deinde alia. Postea arbor succiditur et medulla ejus uritur.* Pluribus eam rem illustravit Beckmannus in literis ad Tychsenium datis: „*πεύκη* iſt unſere Fichte, *pinus abies* Linn., wovon das meiſte Pech erhalten wird. Dazu werden die Bäume von oben nach unten auf einige Schuh an verſchiedenen Stellen eingeriſſen. Aus den Wunden läuft das Harz, woraus durch Ausſchmelzen und Einſieden Pech wird. Mit der Zeit wird das Holz an der Wunde ganz harzig, oder wie Plinius 16, 24, pag. 83 ſagt: *tota arbor nimia pinguedine in tedam mutatur.* Dieſes harzige Holz kann dann auch als Theer und Pech genutzt werden. Die Alten nahmen dieſes Holz von Zeit zu Zeit vom Baume weg, aber nicht ſowohl zu Pech, als

ὥς ἄρ᾽ ὑπ᾽ ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα
θαρσαλέοι ἥρωες ἐπικλινθέντα φέρεσκον
Ἀργείων ἐς ὅμιλον ἀρήιον· οἳ δ᾽ ἐσιδόντες
ᾤκτειραν μάλα πάντες ἑκηβόλον ἀνέρα λυγρῷ
ἕλκεϊ τειρόμενον· τὸν δὲ στερεὸν καὶ ἄνουσον
ὠκύτερον ποίησε νοήματος αἰψηροῖο

---

vielmehr die Scheiter oder Splitter, welche Plinius XVI, 12, sect. 24 assulas nennt, wie Fackeln zu gebrauchen. Dieser Gebrauch ist in den nördlichen Ländern, auch in Teutschland, noch jetzt. Dadurch nun, daß immer mehr Schleißen (so nennt man sie) ausgeschnitten werden, wird der Baum immer dünner, schwächer und hinfälliger. So sagt Theophrast. Hist. plant. 9, 2, pag. 969: post has paulatim factas incisuras humi facile a flatu prosternitur. — Aber was soll man aus 455 machen? Da scheint *πίσσα* ja der Name des Baumes zu sein. Noch unbegreiflicher ist mir 452, daß *φηγός* zu gleichem Gebrauche dienen soll. Dieß ist unmöglich; auch sagt dieß, so viel ich weiß, kein Anderer. Kann man dieses Wort nicht wegschaffen? Aber das wird wohl die conjunctio disjunctiva *ἤ* unmöglich machen. — Was Pauw durch *πίσσα περὶ βληθεῖσα* bessern will, verstehe ich nicht. Fast scheint es, als ob er sich vorgestellt hat, die Bäume würden nicht senkrecht gerissen, sondern so, daß Ringe entständen, alle horizontal. Dieß wäre unmöglich, oder doch nicht rathsam, weil das Harz sparsamer laufen würde. Aber wahr ist es, daß der Stamm rund herum gerissen wird. Zwischen zwei gemachten Einschnitten bleibt ein Zwischenraum, ungefähr eine Hand breit." — In his primum *fagi* mentionem injuria in suspicionem vocavit: ea enim non accidi dicitur, resina ut inde effluat, quae sane inest nulla; sed prior comparationis pars usque ad verbum *βίης* per se stat, ita ut intelligatur fagus, quam caesurus lignator relinquit *ad dimidium usque incisam,* aliquo negotio, credo, aliave quacunque re avocatus. Deinde *πίσσα* non recte intelligitur ipsa arbor, quamquam haec etiam Schneideri sententia fuit: quippe arbor remanet, cortice et festucis abscissis. Plerumque sane *picem* denotat, quae coquendo et liquando e resina paratur: quo facto *πυρὶ δμηθεῖσα* probe intelligi posset *κατ᾽ οὔρεα* in *κατ᾽ ἄγγεα* mutato, ut significentur *cortinae aereae* vel *alvei*, quae memorat Plin. *l. c.* sect. 22. Tum vero non quadraret *δάος ὄφρα πέληται*, quibus verbis patet assulas illas designari facium loco gestatas. Itaque nisi post ea verba aliam insuper statuas esse lacunam, quod improbabile, usu consuetudinis illius tantum in transcursu memorato, *πίσσα* debet esse ipsa *festuca resinosa.* Et habet ea sententia aliquid firmamenti in verbis Plinii *l. c.* sect. 23. §. 61 de sappio: *ejusque arboris imas partes tedas vocant, cum sit illa arbor nil aliud quam picea.* Schow., ne nihil praetermittam, suo more ad v. 455 adnotavit: „Haec olim in margine aliunde descripta, ut quamplurimae aliae in hoc carmine comparationes, tempore in textum irrepserunt; meo enim judicio praecedens comparatio voce *πέληται* finitur." — Cfr. *N*, 389 — 91. Sed propius accedit Apoll. Rhod. IV, 1681 sqq.

ἀλλ᾽ ὥς τίς τ᾽ ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
τήντε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ᾽ ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἣ δ᾽ ὑπὸ νυκτὶ
ῥιπῇσιν μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε
πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν.

458. *ἐπικλιθέντα* E1.

462. *ποίησεν· ὅδ᾽ ἤματος* A, *π. ὃ δήγματος* C1; et ita corr. Brod. de sententia securus; „nullam medelam adferunt mss." SCHOW. Locum feliciter sanavit Rhod., post quem quis credat Dausquejum *ποίησ᾽ οἰδήματος* conjicere potuisse?

ἶσος ἐπουρανίοις Ποδαλείριος, εὖ μὲν ὕπερθε
πάσσων φάρμακα πολλὰ καθ' ἕλκεος, εὖ δὲ κικλήσκων
οὔνομα πατρὸς ἑοῖο· θοῶς δ' ἰάχησαν Ἀχαιοὶ
πάντες κυδαίνοντες ὁμῶς Ἀσκληπιοῦ υἷα·
καί μιν φαιδρύναντο καὶ ἀμφί ἑ χρῖσαν ἐλαίῳ
προφρονέως· ὀλοὴ δὲ κατηφείη καὶ ὀϊζὺς
ἀθανάτων ἰότητι κατέφθιτο· τοὶ δ' ἀνὰ θυμὸν
τέρποντ' εἰσορόωντες· ὃ δ' ἄμπνυεν ἐκ κακότητος·
ἀχροίῃ δ' ἄρ' ἔρευθος ἐπήλυθεν, ἀργαλέῃ δὲ
ἀδρανίῃ μέγα κάρτος· ἀέξετο δ' ἅψεα πάντα·
ὡς δ' ὁπότ' ἀλδαίνηται ἐπὶ σταχύεσσιν ἄρουρα,
ἣν τὸ πάρος φθινύθουσαν ἐπέκλυσε χείματος αἰνοῦ
ὄμβρος ἐπιβρίσας, ἣ δ' ἀλδομένη ἀνέμοισι
μειδιάᾳ τεθαλυῖα πολυκμήτῳ ἐν ἀλωῇ·
ὣς ἄρα τειρομένοιο Φιλοκτήταο πάροιθε
πᾶν δέμας αἶψ' ἀνέθηλεν· ἐϋτροχάλῳ δ' ἐνὶ κοίλῃ
κάλλιπε κήδεα πάντα, τά οἱ περιδάμνατο θυμόν.
Ἀτρεΐδαι δ' ὁρόωντες ἅτ' ἐκ θανάτου ἀνιόντα
ἀνέρα θαυμάζεσκον· ἔφαντο γὰρ ἔμμεναι ἔργον
ἀθανάτων· τὸ δ' ἄρ' ἦεν ἐτήτυμον, ὡς ἐνόησαν·
καὶ γάρ οἱ μέγεθός τε καὶ ἀγλαΐην κατέχευεν

---

463. *ὕπερθεν* A et vulgo; correxi.
465. *θοῶς δέ οἱ ἰάχησαν Ἀχαιοὶ* A, *θοῶς δ' ἰάχησαν Ἀ.* V12 C1 (in ras.) m, et ita corr. Rhod.; *θοῶς δέ οἱ ἴαχε λαὸς* vel *δέ οἱ ἰάχησαν* olim Hermann. *Orph.* p. 807 conjecit.
467. *ἀμφὶς ἔχρισαν* A et vulgo; *ἀμφί ἑ χρῖσαν* em. Herm. *Orph.* 696, rec. Lehrs.
468. *κατηφείει* V.
469. *οἱ δ'* A et vulgo; *τοὶ δ'* corr. Spitzner. *v. Gr. her.* p. 155; cfr. idem *mant.* p. 265 sq.
471. *γὰρ* A et vulgo; *δ' ἄρ'* ego emendavi.
472. *ἄψεα* A; tacite corr. Pauw.
473. *ἀλδύνηται* A; corr. Rhod.
474. *τοπάρους* A et vulgo; correxi. — *ἀπέκλυσε* A; em. Rhod., qui locum ita convertit: *quod inundatione prius suffocaverat saevae tempestatis imber ingravescens.* Eo vituperato Pauw. potius hanc inesse sententiam putavit: *quod antea tabescens abluit tempestatis gravioris imber ingruens.* Verum nec de siccitate quidquam dictum est et recte Heyn. verba *χείματος αἰνοῦ ὄμβρος ἐπιβρίσας* satis declarare dicit de agro imbrium eluvie inundato agi, e quo ventis siccato laetius efflorescit seges.
475. *ἀλθομένη* A et vulgo; *ἀλδομένη* corr. Spitzner. *observatt.* p. 224—26.
476. Pauw. conj. *πολυκτήτῳ*, quia *ἀλωή segetem in arvo* significet. Utrumque falsum; recte Rhod.: *per bene subactum agrum.*
478. *ἐϋτρόχῳ* AE1; „locus mss. auxilio destituitur.“ SCHOW. *ἐϋτροχάλῳ* m et corr. Rhod.; vid. Hes. *ἔ.* 599 *ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ*, quod etiam in Y, 496 quidam intulerunt. Tychs. conj. *ἐϋτρήτῳ*.
480. *ἐκθανάτου* A.
482. *γὰρ* A, *δ' ἄρ'* E1 C1; et ita corr. Rhod.
483. *γὰρ* A, *γὰρ* C1 (*οἱ* supra), et *οἱ* intulit Rhod. — * in fine A.

ἐσθλὴ Τριτογένεια· φάνη δ' ἄφαρ, οἷος ἔην περ
τὸ πρὶν ἐν Ἀργείοισι πάρος κακότητι δαμῆναι·
καὶ τότ' ἄρ' ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος ἀφνειοῖο
πάντες ὁμῶς οἵ ἄριστοι ἄγον Ποιάντιον υἷα·
καί μιν κυδαίνοντες ἐπ' εἰλαπίνῃσι γέραιρον·
ἀλλ' ὅτε δὴ κορέσαντο ποτοῦ καὶ ἐδητύος ἐσθλῆς,
δὴ τότε μιν προσέειπεν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
„ὦ φίλ', ἐπειδή περ σὲ θεῶν ἰότητι πάροιθεν
Λήμνῳ ἐν ἀμφιάλῳ λίπομεν, βλαφθέντε νόημα,
μηδ' ἡμῖν χόλον αἰνὸν ἐνὶ φρεσὶ σῇσι βαλέσθαι,
* * * * * *
οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδ' ἐρέξαμεν, ἀλλά που αὐτοὶ
ἤθελον ἀθάνατοι νῶιν κακὰ πολλὰ βαλέσθαι
σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, ἐπεὶ περίοιδας ὀϊστοῖς
δυσμενέας δάμνασθαι, ὅτ' ἀντία σεῖο μάχονται.
— — — — — —
πᾶσαν ἀν' ἤπειρον πέλαγός τ' ἀνὰ μακρὸν ἄϊστοι

---

484. *φάνεν δέ ἕ* A et vulgo; quod vitiosum non solum propter aoristum secundum, sed etiam propter hiatum. Illum solum removit Lobeck. ad Aj. v. 313 (p. 224. ed. 2) *φάνεσκε* scribens, quod calidius probavit Spitzner. *observatt.* p. 39, neque cur *φάνεσκεν δ' οἷος* ferri nequeat obscurum est. Hiatum remoturus erat Herm. *Orph.* p. 746 emendando *φάνεν δέ ἕ, τοῖος* contra Quinti usum, qui *φάνεν δέ μιν, οἷος* scripsisset. Apud Nicand. Ther. 762 *ἔγχλοα, τοῖα* sanum videtur. Scripsi *φάνη δ' ἄφαρ* adverbium inferens Quinto familiare.

485. *τοπρὶν* A et vulgo; correxi. — *δαμῦναι* V.

490. *ἐϋμελίης* A; corr. Pauw.

491. *τοπάροιθεν* A; corr. Rhod.

492. *βλαφθέντα* E1. Dualis solita vi positus de Atridis.

493. *μήδ'* A. — Vertit Rhod. *ne;* sed versum deesse recte perspexit ex vocula *μηδέ* Pauw., modo falsus in eo, quod *ante* hunc versum deesse putavit, qua in re secutus est Tychs. Potius et *post* hunc versum lacunam esse, et qualis sit ex Philoctetae responso v. 518 sq. et supra v. 415 intelligi potest. Ita fere locutus erat Agamemno:

μηδ' ἡμῖν χόλον αἰνὸν ἐνὶ φρεσὶ σῇσι βαλέσθαι,
[*μηδ' ἄλλῳ τινὶ φωτὶ κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.*]

494. *αὖ* A, *αὖτυ* C1; *αὐτοὶ* em. Rhod.

496. *περὶ οἶδας* C1; et ita conj. Pauw., male. Vid. *K*, 247. *γ*, 244. *ϱ*, 317.

497. *μάχωνται* C1.

499. „Etsi nullus in Aldina asteriscus est: tamen non dubito, quin aliquid injuria temporum et librariorum incuria, quae duo autorem optimum pessime deformarunt, hic interciderit. Ego juveniliter hoc in loco, ut et quibusdam aliis, ubi sensus minus corruptus est, quondam ludens versum hunc initio disputationis istius intercalavi, quo uti poterit qui volet:

ἀνδράσι γὰρ βιότοιο πολυπλάγκτοιο κέλευθοι
πᾶσαν etc.

Hominibus enim vitae multivagae viae etc.“ RHOD. Ipsum versum in ordinem recepit, ut esset 498, Tychs., ejecit rursus Lehrs. Equidem, cum plura deesse verisimile esset, longioris lacunae signa interfigenda curavi. — *πᾶσάν τ'* A, *πᾶσαν* C1; et ita corr. Rhod.

Μοιράων ἰότητι πολυσχιδέες τε πέλονται
πυκναί τε σκολιαί τε τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη·
τῶν δὲ δι' αἰζηοὶ φορέονθ' ὑπὸ δαίμονος Αἴσῃ
εἰδόμενοι φύλλοισιν ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο
σευομένοις· ἀγαθὸς δὲ κακῇ ἐνέκυρσε κελεύθῳ
πολλάκις, οὐκ ἐσθλὸς δ' ἀγαθῇ· τὰς δ' οὔτ' ἀλέασθαι
οὔτ' ἂρ ἑκών τις ἑλέσθαι ἐπιχθόνιος δύνατ' ἀνήρ·
χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα, καὶ ἢν φορέηθ' ὑπ' ἀέλλης
οἴμην ἀργαλέην, στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα καὶ ἠλίτομεν τόδε ἔργον,
ἐξαῦτις δώροισιν ἀρεσσόμεθ' ἀπλήτοισι,
Τρώων ἥν ποθ' ἕλωμεν ἐϋκτίμενον πτολίεθρον·
νῦν δὲ λάβ' ἑπτὰ γυναῖκας ἐείκοσί τ' ὠκέας ἵππους
ἀθλοφόρους τρίποδάς τε δυώδεκα, τοῖς ἐπὶ θυμὸν
τέρψεις ἤματα πάντα· καὶ ἐν κλισίῃσιν ἐμῇσιν
αἰεί τοι παρὰ δαιτὶ γέρας βασιλήιον ἔσται."

---

500. *μειράων* A, *μοιράων* E1C1; et ita corr. Rhod.

501. Pauw. conjicit *στειναί*, quia de viarum conditione loqui necesse sit; inepte, ubi non de veris plateis, sed de vitae viis agitur. Scal. conj. *ῥικναί*, quod abhorret a Quinti dictione. — *ἄλλῃ* A, *ἄλλαι* legisse videtur Rhod. vertendo: *aliae alio conversae; ἄλλη* correxi in *emendatt.* p. 214, rec. Lehrs.

502. *δὲ δὴ* AE1C; *δὲ δι'* em. Rhod. — Tum Pauw., quod nemo sive vir sive femina, sive juvenis sive senex ab illo Parcarum impetu sese eximere possit, *τῶν δὲ δι' οἱ θνητοὶ* vel melius certe *τῶν δὲ δι' ἄνθρωποι* conjecit. Sed fallitur. *Αἰζηοί* enim Quinto sunt non tantum adolescentuli, sed omnino viri ea aetate florentes, qua res et belli et pacis strenue geruntur. Hos pro omnibus mortalibus appellari non mirum est; nam quum de variis sermo sit sortis tramitibus, apparet hos potius homines, quos „unda fretis tulit aestuosis," quam seneciones jam maxima aetatis parte defunctos vel mulierculas domi delitescentes memorandos fuisse. — *αἶσαν* AC et vulgo; *αἴσῃ* em. Spitzner. *mant.* p. 202 ex X, 396. Apoll. Rhod. I, 443, rec. Lehrs. — *φορέονθ' ὑπὸ πνοιῆς ἀνέμοιο* errore E1.

503. *φύλοπιν* A, *φίλοισιν* E1, *φύλλοισιν* C1; et ita em. Rhod. — *πνοίῃς* errore Tychs. Lehrs. Notavit Spitzner. *observatt.* p. 54. — Ante *ὑπὸ* spatiolum in C1.

504. *σευομένων* AE1; corr. Rhod.

507. *φορέηται ὑπ' αἴσης* conj. Pauw., non male. Sed recte monuit Tychs. haec dici habita foliorum vento huc illuc abreptorum ratione.

509. *ἀασάμεθα* A, *ἀασάμεσθα* C1; et ita corr. Rhod. — Comma, quod in A et vulgo ante *τόδε ἔργον* ponitur, auferendum esse monuit Spitzner. *observatt.* p. 226 sq. Cfr. Hom. I, 119 sq.

510. *ἐξαῦτις*: vid. Lehrs. *stud. Ar. Hom.* p. 161.

512. *νῦν δ' ἑπτὰ* A, *νῦν δέ τοι ἑ.* V12, *νῦν δὲ μὲν* C1; „*νῦν δὲ λάβ'* aut *ἑλεῦ.*" RHOD. *νῦν δόμεν* vel *νῦν δὲ τῇ* (hoc ex Homerico *τῆ, πίε οἶνον!*) scribendum putat Dausq.; *νῦν δὲ λάβ'* rec. Tychs. Lehrs. — Cfr. I, 119—24. 128—39. *ἐείκοσι δ'* A et vulgo; correxi.

514. Inepte Pauw., „quia haec dona dabantur, ut iis interim se oblectaret Heros, donec alia meliora post captam Trojam acciperet," conj. *ἤματα ταῦτα.*

ὣς εἰπὼν ἥρωι πόρεν περικαλλέα δῶρα·
τὸν δ' ἄρα Ποίαντος προσέφη κρατερόφρονος υἱός·
„ὦ φίλος, οὔ τοι ἐγὼν ἔτι χώομαι, οὐδὲ μὲν ἄλλῳ
Ἀργείων, τῶν εἴ τις ἔτ' ἤλιτεν εἵνεκ' ἐμεῖο·
οἶδα γάρ, ὡς στρεπτὸς νόος ἀνδράσι γίνεται ἐσθλοῖς,
οὐδ' αἰεὶ χαλεπὸν θέμις ἔμμεναι οὐδ' ἀσύφηλον,
ἀλλ' ὅτὲ μὲν σμερδνὸν τελέθειν, ὅτὲ δ' ἤπιον εἶναι·
νῦν δ' ἴομεν ποτὶ κοῖτον, ἐπεὶ χατέοντι μάχεσθαι
βέλτερον ὑπνώειν ἢ ἐπὶ πλέον εἰλαπινάζειν."
ὣς εἰπὼν ἀπόρουσε καὶ ἐς κλισίην ἀφίκανε
σφῶν ἑτάρων· οἳ δ' αἶψα φιλοπτολέμῳ βασιλῆι
εὐνὴν ἐντύνοντο μέγα φρεσὶ καγχαλόωντες·
αὐτὰρ ὅγ' ἀσπασίως κατελέξατο μέχρις ἐπ' ἠῶ.
νὺξ δ' ἀνεχάσσατο δῖα· φάος δ' ἐρύθηνε κολώνας
ἠελίου· καὶ πάντα βροτοὶ περιποίπνυον ἔργα.
Ἀργεῖοι δ' ὀλοοῖο μέγ' ἱέμενοι πολέμοιο
οἳ μὲν δούρατα θῆγον ἐΰξοα, τοὶ δὲ βέλεμνα,
ἄλλοι δ' αἰγανέας· ἅμα δ' ἠοῖ δαῖτα πένοντο
αὐτοῖς ἠδ' ἵπποισι· πάσαντο δὲ πάντες ἐδωδήν.
τοῖσιν δὴ Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱὸς
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐποτρύνων πονέεσθαι·

---

518. *οὔτοι* A; corr. Rhod. vertendo. — *μιν* A, *μὲν* E1; et ita corr. Rhod.

519. *Ἀργείων, εἴ τις ἔτ' ἤντεεν* A et in fine *, *Ἀργείων, τῶν εἴ τις* etc. VNV123 C1 teste *Schowio* p. 78, qui addit: „Sequentia ab editis nulla in re differunt." Sed in Tychsenianis schedis ex V *τω* (i. e. *τῷ*) enotatur, quocum consentit E1, ex C1 nihil. „Mendum hic subest, lego interim *εἴπου τις ἔτ' ἤλιτεν*, 'dum melius se offerat." RHOD. Dausq. commate post *ἄλλῳ* posito ineptissime *Ἀργείων μή τις κακῷ ἤντεεν*, *nemini meo nomine male sit*, Pauw. *εἴπου τις ἐπήλιτεν* et *εἴ τίς γέ τι ἤλιτεν*, Tychs. *εἰ καί τις ἔτ' ἤλιτεν* ex X, 305 (qui locus plane non quadrat!) et *εἴ τίς τι παρήλιτεν*, Hermann. *Orph.* p. 808 *εἴ τίς οἱ ἔτ' ἤλ.* conjecerunt. Rhodomannianum tamen et Tychs. et Lehrs. receperunt. Sed cdd. sequendi erant: cfr. *Ω*, 366 *τῶν εἴ τίς* etc. — *ἐμοῖο* AE1; corr. Dausq.

520. *ὡς τρεπτὸς νόος ἀνδράσι πέλεται ἐσθλοῖς* A, *γίγνεται ἐ.* C1, *γίνεται ἐ.* E1 et cod. Monacensis, „qui insignitus numero 313 cum ex aliis scriptoribus, ut ex Sophocle et Euripide, tum etiam ex Quinto, fol. 99. B. locos quosdam communes et inter eos hunc quoque continet." *Emendatt.* p. 235, ubi id ipsum recipiendum dixi. „*τρεπτὸς πέλεται νόος ἀνδράσιν ἐσθλοῖς. στρεπταί τε φρένες ἐσθλῶν* inquit Homerus." RHOD. Voluit sine dubio ex eo loco (*O*, 203) idem hic quoque restituere adjectivum. Verba, uti Rhod. ea transposuit, rec. Tychs.

522. *ἄλλοτε* A; Pauw. monitus Rhodomanniana interpretatione (*sed interdum* etc.), aliquid copulae deesse, imperite conj. *ἄλλοτε δὲ σμ.*; *ἀλλ' ὅτε* em. Tychs. — *ἤπιον* A; tacite corr. Rhod.

526. *οἵδ'* A.

529. *ἐρύθηνε* A et vulgo; correxi. — *κολῶνας* A; tacite corr. Rhod.

534. *αὔτοῖς* A; tacite corr. Rhod.

„εἰ δ' ἄγε νῦν πολέμοιο μεδώμεθα· μηδέ τις ἡμέων
μιμνέτω ἐν νήεσσι, πάρος κλυτὰ τείχεα λῦσαι
Τροίης εὐπύργοιο, καταπρῆσαί τε πόληα."
ὣς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη·
δῦσαν δ' ἐν τεύχεσσι καὶ ἀσπίσιν· ἐκ δ' ἄρα νηῶν
πανσυδίῃ μελίῃσι κεκασμένοι ἐσσεύοντο
καὶ βοέοις σακέεσσι καὶ ἀμφιφάλοις κορύθεσσιν·
ἄλλος δ' ἄλλον ἔρειδε κατὰ στίχας· οὐδέ κε φαίης
κείνων ἐσσυμένων ἑκὰς ἔμμεναι ἄλλον ἀπ' ἄλλου·
ὣς ἄρ' ἴσαν θαμινοὶ καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισι.

---

537. *εἶδ' ἄγε* A mutilo versu, *εἶγ' ἄγε* C2, *εἰ δ' ἄγε πᾶς* C1, *εἰ δ' ἄγε νῦν* a; „*εἰ δ' ἄγε δὴ* vel *εἰ δ' ἄγε νῦν.*" RHOD. Prius jam rec. Tychs.; *εἶ' ἄγετε* inepte conj. Dausq. — *μὴ δέ* A et vulgo; correxit Spitzn. *observall.* p. 227. — *῾μέων* conj. Rhod., quod recte repudiarunt.

538. *τεύχεα* E1. — *λύσαι* A etc.; tacite corr. Tychs.

539. *καταπρήσαιτο* E1. — *κέλευθα* A, *πόληα* VNV123E1, *καὶ αὐτήν* a ex manifesta correctione. Pauw. *μέλαθρα* conj., quod per se bonum in *emendatt.* p. 236 ex *B*, 414 commendavi, nec improbat Spitzner. *l. c.* et cfr. supra v. 40. Sed codd. sequendi erant.

541. *δύσαν* A etc.; correxit Spitzner. *l. c.* et Tauchnitianae corrector.

542. *βελέεσσι* A et vulgo; quod ineptum esse demonstrat idem *ibid.* p. 228 ex aliis locis, quibus addas I, 224 et Apoll. Rhod. II, 1062, reponens *δοράτεσσι.* In re consentio; sed verum verbum non invenit. Scribendum esse *μελίῃσι* jam olim ipsi Spitznero probavi.

543. *βοέης* V. — *ἀμφιάλοις* A, *ἀμφιφάλοις* C1 in rasura; et ita corr. Rhod.

545. *ἐπ' ἄλλῳ* A; *ἀπ' ἄλλου* em. Rhod. vertendo: *alterum ab altero distare*, quo intellecto tamen Pauwius malo acumine vulgatam commate post *ἑκάς* posito hac ratione expedit: *neque dixisses, illis se moventibus procul et paulo longius a te, esse alium post alium, sed omnes globum unum constituere.* Sed haec refutare supervacaneum!

546. *ἔσαν* A et vulgo; emendaturus erat Spitzner. *mant.* p. 216.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

Τρῶες δ' αὖτ' ἔκτοσθεν ἔσαν Πριάμοιο πόληος
πάντες σὺν τεύχεσσι καὶ ἅρμασιν ἠδὲ καὶ ἵπποις
ὠκυτάτοις· καῖον γὰρ ἀποκταμένους ἐνὶ χάρμῃ
δειδιότες, μὴ λαὸς ἐπιβρίσειεν Ἀχαιῶν·
τοὺς δ' ὡς οὖν ἐσίδοντο ποτὶ πτόλιν ἀΐσσοντας,
ἐσσυμένως κταμένοισι χυτὸν περὶ σῆμα βάλοντο
σπερχόμενοι· δεινὸν γὰρ ὑποτρομέεσκον ἰδόντες.
τοῖσι δ' ἄρ' ἀχνυμένοισιν ὑπὸ φρεσὶ μῦθον ἔειπε
Πουλυδάμας, ὃ γὰρ ἔσκε λίην πινυτὸς καὶ ἐχέφρων·
„ὦ φίλοι, οὐκέτ' ἀνεκτὸς ἐφ' ἡμῖν μαίνεται Ἄρης·
ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως πολέμοιό τι μῆχος
εὕρωμεν· Δαναοὶ γὰρ ἐπικρατέουσι μένοντες·
νῦν δ' ἄγε δὴ πύργοισιν ἐϋδμήτοις ἐπιβάντες
μίμνωμεν νύκτας τε καὶ ἤματα δηριόωντες,
εἰσόκε δὴ Δαναοὶ Σπάρτην ἐρίβωλον ἵκωνται,
ἢ αὐτοῦ παρὰ τεῖχος ἀκηδήσωσι μένοντες
ἀκλεὲς ἑζόμενοι· ἐπεὶ οὐ σθένος ἔσσεται αὐτοῖς
ῥῆξαι τείχεα μακρά, καὶ εἰ μάλα πολλὰ κάμωσιν·

---

5. τούσδ' A.

6. Comma, quod in A et vulgo post ἐσσυμένως positum erat, post ἀΐσσοντας fixi, ut adverbium potius cum sequentibus jungeretur. De pleonasmo, si quis est, vid. ad IV, 371. Rem hausit ex *Ω*, 799 sq.
ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντῃ,
μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. —
σῆμ' ἐβάλοντο A et vulgo; correxi.

8. τοῖσδ' ἄρ' A; corr. Rhod.

10. οὐκ ἔτ' A et vulgo; correxi.

12. μαχῶντες inepte conj. Pauw.; „*praevalent manentes*, h. e. superiores nobis sunt, dum hic perseverant." TYCHS.

13. ἐϋτμήτοισιν A, ἐϋδμήτοις V12, „ἐϋκτίτοισιν C1 in rasura; ad marg. γρ. ἐϋτμήτοισιν, sed ex τ factum δ seriore manu." TYCHS. „ἐϋδμήτοις vel ἐϋκμήτοις." RHOD. Prius Homericum recte receperunt: cfr. etiam I, 801.

17. ἀκλέες A et vulgo; corr. Spitzner. ad *H*, 100 et *observatt.* p. 228 sq. — αὐτῶν A et vulgo; αὐτοῖς et Rhod. vertendo — *ipsis* — expressit et Pauw. diserte conjecit.

οὐ γὰρ ἀβληχρὰ θεοῖσι τετεύχαται ἄφθιτα ἔργα·
οὐδέ τί που βρώμης ἐπιδευόμεθ' οὐδὲ ποτῆτος·
πολλὰ γὰρ ἐν Πριάμοιο πολυχρύσοιο μελάθροις
ἔμπεδον εἴδατα κεῖται, ἅπερ πολέεσσι καὶ ἄλλοις
πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἔσσετ' ἀγειρομένοισιν ἐδωδὴ
ἐς κόρον, εἰ καὶ ἔτ' ἄλλος ἐελδομένοισιν ἵκηται
τρὶς τόσος ἐνθάδε λαὸς ἀρηγέμεναι μενεαίνων."
ὣς φάτο· τὸν δ' ἐνένισπε θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο·
„Πουλυδάμα, πῶς γάρ σε σαόφρονά φασι τετύχθαι,
ὃς κέλεαι ποτὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν;
οὐ γὰρ ἀκηδήσουσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' Ἀχαιοί,
ἀλλ' ἄρ' ἐπιβρίσουσιν ἀλευομένους ἐσιδόντες·
νῶιν δ' ἔσσεται ἄλγος ἀποφθιμένων ἐνὶ πάτρῃ,
ἤν πως ἐνθάδε πουλὺν ἐπὶ χρόνον ἀμφιμάχωνται·
οὐ γάρ τις Θήβηθε μελίφρονα σῖτον ὀπάσσει
ἧμιν, ἐπὴν εἰρχθῶμεν ἀνὰ πτόλιν, οὐδέ τις οἴσει

---

19. *θεοῖς* A; corr. Rhod. — „*ἄμβροτα ἔργα* C2, sed ad marg. *γρ. ἄφιτα* (sic!)." TYCHS. Pauwium, quia *ἀβληχρά* et *ἄφθιτα* se mutuo subvertant, pro hoc *ἄπλετα* conjicientem et Dorvill. *vann. crit.* p. 33 sq. et Spitzner. *observatt.* p. 229 satis refutant. — Idem *ibid.* ex II, 182 hic quoque *βληχρά* reponendum putat. Sed vide quae ad illum ipsum locum adscripsi, ubi propter malam correptionem *ὕπνον ἀβληχρόν* scribere noluit.

20. *ἐπιδεύμενοι* A; „*ἐπιδευόμεθ'* forte legendum." RHOD. Id recte receperunt Tychs. Lehrs.

26. *τόνδ'* A.

28. *ποτὶ δῆριν* A, quod inepte explicat Pauw. *praeter pugnam*. Rhodomannianum inventum *ποτὶ δηρόν* recte rec. Tychs. Lehrs. Contra quam scripturam Spitzner. *l. c.* p. 230 hoc affert, quod apud Quintum semper *ἐπὶ δηρόν*, non *ποτὶ δηρόν* dicatur. Inde ipse ex I, 805, ubi cfr. notam, *περὶ δῆριν* conjecit; Achivos enim urbis moenia mox aggressuros et inde Trojanos in duplici belli et famis discrimine versaturos dici. Verum *δῆριν* per se omnino nihil metuit Aeneas, sed longinquae obsidionis mala famem et pestem et bellum longo post tempore demum diremptum. Inde retinui *ποτὶ δηρόν*, quod quominus aeque bene dicatur atque *ἐπὶ δηρόν* nihil obstat; posuit autem h. l. praepositionem a consonante incipientem hiatus vitandi gratia. Dausq. *πύργοισιν* conjecit, male.

30. *ἀλλ' ἐπιβρίσουσιν* et in fine* A, nec quidquam auxilii in cdd. Rhod. Brod. et Scalig. apud *Hermann.* p. 264 conj. *ἀλλ' ἔτ' ἐπιβρ.*; Dausq. *ἀλλά ῥ' ἐπιβρ.* et *ἀλλ' ἐπιβρίσουσ' ἄμμας*, utrumque vitiose; Pauw. *ἀλλὰ τάχ' ἐπιβρ.*, contra metrum; Tychs. *ἀλλά γ' ἐπιβρ.*, quod recepit; Bonit. *l. c.* p. 1232 *ἀλλ' ἄρ' ἐπιβρίσουσιν*, quod jure vindicavit Spitzner. *observatt.* p. 231 sq. inprimis contra me ipsum, qui *emendatt.* p. 236 ex I, 21 *ἀλλ' ἐπιβρίσουσιν μέγ'* conjeceram, receptum a Lehrsio.

31. *δ'* om. in A add. E1 et Rhod., Tychs. Lehrs. — Cum Rhod. non recte *ἀποφθ. ἐ. π.* vertisset: *dum (cives) in patria contabescent*, Pauw. *νῶιν* vel *ἄμμιν δ' ἔ. ἄ. ἀποφθιμένοις* conjecit.

32. *ἔτι* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex emend. Spitzneri *mant.* p. 251 sq. *ἐπὶ* scripsit.

34. *ἡμῖν* A; „*ἄμμιν* vel *ἡμὶν*" (sic!) RHOD. *ἥμιν* Tychs., *ἧμιν* Tauchn. Lehrs. Spitzner. *observatt.* p. 37, ubi idem comma potius quam

οἶνον Μαιονίηθεν· ἀνιηρῷ δ' ὑπὸ λιμῷ
φθισόμεθ' ἀργαλέως, εἰ καὶ μάλα τεῖχος ἀμύνει.
ἀλλ' εἰ μὲν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρας ἀλύξαι,
εἰ δ' ἄρ' ὀϊζυρῶς θανέειν πολυηχέϊ μώλῳ
μέλλομεν, εἰν ἔντεσσι σὺν ἡμετέροις τεκέεσσι
καὶ γεραροῖς πατέρεσσι μαχώμεθα· καί ῥά ποθι Ζεὺς
χραισμήσει· κείνου γὰρ ἀφ' αἵματός εἰμεν ἀγαυοῦ·
εἰ δέ κεν ἄρ καὶ κείνῳ ἀπεχθόμενοι τελέθωμεν,
εὐκλειῶς τάχ' ὀλέσθαι ἀμυνομένους περὶ πάτρης
βέλτερον, ἠὲ μένοντας ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι."

---

colon post *πτόλιν* ponendum monuit.

38. *ἢ δ' ἄρ ὀ. θ. πολυαχέϊ θυμῷ* A, *ἢ ἄρ'* et *πολυαχθέϊ* vel *πολυαλγέϊ λιμῷ* conj. Rhod. omnia ita interpretatus: „idcirco sive, ut funestam necem et fatale excidium „effugiamus, sive ut infeliciter molestissima fame pereamus, futu„rum est; armati (potius) adjunctis „liberis nostris et honorandis pa„rentibus praeliemur." Pauw. *ἢ μὲν* — *sive quidem, sive vero* — proposuit, tum altero utro Rhodomanni epitheto recepto *θυμῷ* contra eum defendit, „quia verba Aeneae bellum et pugnam urgeant extra moenia." Bene quidem Rhodom. totius enuntiationis vim perspexit, non recte autem *famis* intulit mentionem. Qua re magis etiam transversum Tychsenium egit, qui *μήδ' ἄρ' ὀ. θ. πολυάχθεϊ λιμῷ* scripsit, quod Lehrs. retinuit. Sed contemplanti sententiarum seriem minime haec satisfaciunt. Etenim cum Polydamas auctor fuisset, ut Trojani intra moenia se reciperent indeque Achivorum impetum propulsarent, eam sententiam vehementer vituperat Aeneas, Trojanos in urbe circumclusos fame absumtum iri monens. Jam quid sibi illa tota enuntiatio hypothetica velit: „at, si nos mortem evitare neque *fame* confici futurum est, pugnemus cum filiis atque patribus," me plane non intelligere fateor, ut vix opus sit notare, particulam *μέν* post *εἰ* positam nec ipsam explicari posse. Potius, cum Aeneae consilium hoc sit, ut, quicunque etiam instare possit eventus, moenibus relictis acie cum Graecis decernant, patet scribendum fuisse: *εἰ δ' ἄρ' ὀ. θ. πολυηχέϊ μώλῳ.* Praetuli autem hoc adjectivum, quod de mari legitur XIV, 539, de fluvio I, 296, de Zephyro IV, 570, quoniam aeque facile ad belli tumultum referri poterat, ut *δυσηχής*, de quo vid. Spitzner. *observatt.* p. 165 sq. et supra ad VII, 625. Adjectivorum quae Rhodom. suasit, *πολυαχθέϊ* IV, 421 de *πέτρῃ* legitur, alterum nostro ignotum est. Cfr. *prolegg.* II, 2, §. 45.

39. *ἐν* A; corr. Rhod.

41. *αἵματος εἰμὲν* A et vulgo; corr. Spitzner. *observatt.* p. 232.

42. *εἰ δέ οἱ ἄρ κἀκείνῳ* A, *εἰ δέ που ἄρ κἀκ.* conj. Rhod., *εἰ δέ τοι ἄρ κἀκ.* Tychs. e conj. Pauwii, quae ferri nequit, *εἰ δέ κεν ἄρ κἀκ.* em. Herm. *Orph.* p. 806, quod et ego probavi *emendd.* p. 236, ubi etiam *καὶ κείνῳ* disjunxi, et Spitzner. *observatt.* p. 232, et recepit Lehrs. Itaque et nunc reliqui, quamquam insuper *εἰ δὲ τότ' ἄρ καὶ κείνῳ* in mentem veniebat. Cfr. *Z,* 200. — *θανέωμεν* A et vulgo, quod olim *l. c.* p. 237 ex Apoll. Rhod. III, 465 sqq. defendi. Nunc vero emendationem Spitzneri *l. c.* p. 233 sq. praeferendam duxi.

43. *μέγ'* A et vulgo, praeter Lehrs., qui ex mea emendatione facta *l. c. τάχ'* scripsit. Jam Tychs. in illo *μέγ'* offendit, quod ex X, 88 sq. *ἄνευθε δέ σε μέγα νῶιν — κύνες ταχέες κατέδονται* non satis defendi intellexit.

44. *ἢ μείναντας* A et vulgo, *ἢ μένοντας* C1, *ἠμένοντας* C2; hinc *ἠὲ μένοντας* praetuli.

ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον εἰσαΐοντες·
αἶψα δὲ δὴ κορύθεσσι καὶ ἀσπίσι καὶ δοράτεσσι
φράχθεν ἐπ' ἀλλήλους· ἐπὶ δ' ἀκαμάτου Διὸς ὄσσε
δέρκετ' ἀπ' Οὐλύμποιο κορυσσομένους ἐς Ἄρηα
Τρῶας ἐπ' Ἀργείοισιν· ἔγειρε δὲ θυμὸν ἑκάστου,
ὄφρα μάχην ἀλίαστον ἐπ' ἀμφοτέροισι τανύσσῃ
λαοῖς· ἦ γὰρ ἔμελλεν Ἀλέξανδρος θανέεσθαι
χερσὶ Φιλοκτήταο πονεύμενος ἀμφ' ἀλόχοιο.
τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἕνα χῶρον Ἔρις μεθέπουσα κυδοιμὸν
οὔτινι φαινομένη· περὶ γὰρ νέφος ἄμφεχεν ὤμους
αἱματόεν· φοίτα δὲ μέγαν κλονέουσα κυδοιμὸν
ἄλλοτε μὲν Τρώων ἐς ὁμήγυριν, ἄλλοτ' Ἀχαιῶν·
τὴν δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἀταρβέες ἀμφεπένοντο
πατροκασιγνήτην κρατερόφρονα κυδαίνοντες·
ἣ δὲ μέγ' ἐξ ὀλίγοιο κορύσσετο μαιμώωσα·
τεύχεα δ' ἐξ ἀδάμαντος ἔχεν πεπαλαγμένα λύθρῳ·
πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα· τῆς δ' ὑπὸ ποσσὶ
κίνυτο γαῖα μέλαινα· πυρὸς δ' ἄμπνυεν ἀϋτμὴν
σμερδαλέου· μέγα δ' αἰὲν ἀΰτεεν ὀτρύνουσα
αἰζηούς· οἳ δ' αἶψα συνήιον ἀρτύνοντες
ὑσμίνην· δεινὴ γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον.

---

45. *τόνδ'* A, *τὸν δ'* Tychs. Lehrs.; *τῷ δ'* scripsi ex emend. Rhod., qui etiam *τοὶ δ' ἄρα* tentavit. Male Tychs. cum *εἰσαΐοντες* junxit defendens ex *K*, 532 *κτύπον ἀΐων*.

48. *δέρκετον Οὐλ.* conj. Brod., quem inepte Pindarico *ὕμνοι — ἀρχαὶ λόγων τέλλεται* refutat Dausq.

50. *ἀλίαστον* A; tacite corr. Tychs. — „cfr. XI, 237." TYCHS.

53. *τούσδ'* A. — *μεδέουσα κυδυιμὸν* A, *μ. κυδοιμοῦ* Tychs. Lehrs. ex emend. Rhod., *μεθέπουσα κυδοιμὸν* ego scripsi *emendatt.* p. 237, quod recepi quamquam refragante Spitznero *observatt.* p. 234. Nam ipsa quae ille verbi attulit exempla I, 703 *μακάρων μεδέοντι*, III, 634 *θεῶν μεδ. καὶ ἀνδρῶν*, V, 525 *ὅσσων — γυναῖκες — μεδέουσι*, XIV, 425 *Ζηνὶ θεῶν μεδ.* satis probant hic quidem Eridem non dici posse arbitram et dominam pugnae, praesertim cum ejus rei gubernacula in antecedentibus Jovi diserte vindicentur. Hinc meum retinui, cui opponitur *οὔτινι φαινομένη*.

54. *ὤμους* A et vulgo; *ὤμους* emend. Spitzner. *observatt.* p. 15 et ego *emendatt.* p. 237, rec. Lehrs.

55 sqq. „Notabilis locus de Eride, cujus speciem, quamquam jam pluribus locis descriptam, tamen novis imaginibus exornavit poeta." TYCHS.

59. *ἠδὲ* A.

61. *τῆσδ'* A.

62. *ἀϋτὴν* VE1.

63. *σμερδαλέον* A et vulgo, *σμερδαλέου* VE1, quod recepi. Poterat etiam *σμερδαλέην* scribi.

64. *οἵδ'* A. — *ὀτρύνοντες* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex emend. Wernickii ad *Tryph.* p. 351 probata etiam Spitznero *observatt.* p. 214 sq. *ἀρτύνοντες* recepit.

65. *δεϊζὴν γ. ἄγε* et in fine * A, *δῆριν* sic *δεινὴν γ. ἄγεν* VNV3E1, *ὀϊζὺν γὰρ ἄγεν* V1, *δῆριν ὀϊζὺν γ. ἄγεν* V2, *χθι* sic *διζην γ. ἄ.* C1, *δειξην* C2; „*δῆριν γὰρ*, ut legit Brodaeus." RHOD.; *ἐΐσην* et *δεινοὺς* conj. Pauw., *δει-*

τῶν δ' ὡς ἢ ἀνέμων ἰαχὴ πέλε λάβρον ἀέντων
εἴαρος ἀρχομένου, ὅτε δένδρεα μακρὰ καὶ ὕλη
φύλλα φύει, ἢ ὡς ὅτ' ἀν' ἀζαλέην ξύλοχον πῦρ
αἰθόμενον βρομέει, ἢ ὡς μέγα πόντος ἀπείρων
μαίνεται ἐξ ἀνέμοιο δυσηχέος, ἀμφὶ δὲ ῥοῖβδος
γίνετ' ἀπειρέσιος, τρόμεει δ' ὕπο γούνατα ναυτέων·
ὣς τῶν ἐσσυμένων μέγ' ὑπέβραχε γαῖα πελώρη·
ἐν δέ σφιν πέσε δῆρις· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ὄρουσε.
πρῶτος δ' Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν Ἁρπαλίωνα
υἱὸν Ἀριζήλοιο, τὸν Ἀμφινόμη τέκε μήτηρ
γῇ ἔνι Βοιωτῶν, ὃ δ' ἅμα Προθοήνορι δίῳ
ἐς Τροίην ἵκανεν ἀμυνέμεν Ἀργείοισι·
τόν ῥα τότ' Αἰνείας ἁπαλὴν ὑπὸ νηδύα τύψας

νὸν Sylburg., *φύζαν* Dorvill. *vann. crit.* p. 383 sq. *δεινὴ* em. Scalig. probantibus Dorvill. *vann. crit.* p. 383 et Spitznero *observatt.* p. 235, quod recte recep. Tychs. Lehrs.; *δίζεν γὰρ ἄγαν* conj. Both. ad Il. *Λ*, 3.

66. *τῶνδ' ὡς ἀνέμων* mutilo versu A, *δ' ὥς που* V3E1 (non V, ut errore refert Spitzner. *observatt.* p. 235), rec. Tychs.; *δὲ δὴ ὡς* conj. Rhod., hic quidem non solita usus felicitate; *δ' ὡςεὶ* Dausq., *δ' ἄρα ὡς* Pauw. Sed melius haud dubie Hermann. *Orph.* p. 715 *δ' ὡς ἢ* emendavit, quod rec. Lehrs., quamquam Tychsenianum probat Spitzner. *l. c.* — Dausq., quia Plinio teste (II, 47, 122) veris initio Favonii hibernum *molliant* coelum, *ἁβρὸν* conjecit. *Λάβρον* qui tenet, Pauw., cum propter id ipsum potius auctumnales venti, quibus folia decutiuntur ex arboribus, quam verni viderentur innui, adeo *χείματος ἀρχομένου* et sequente versu *φύλλα χέει* conjecit. Verum etiam verno tempore magna cum vi Favonios flare terram glacie et frigoribus reclusam quasi aperientes quivis jam expertus est.

68. *ἠδ' ὥςτ' ἀνὰ ζαλέης* A, nec quidquam variae lectionis e codd. notatur, nisi quod *ἀν' ἀζαλ.* C1; „et hic insigne mendum est, quod sic utcunque correxi. *φύλλα φύει, ὡστ'* (voluit *ὥς τ'*) *αἰνὰ δι' ἀζαλέης ξυλόχοιο πῦρ βρέμει αἰθόμενον.*“ RHOD. Postea, quod rec. Tychs., *ἠδ' ὥστε δι' ἀζαλέης ξ. π. βρέμει αἰθ.* scripsit. Verum *ὥστε* non dicitur in comparationis membro integro. Pauw. pejus etiam *ἠδ' ὥστε καθ'* (sic!) *ἀ. ξυλόχοιο* scripsit. Vid. ad v. sq.

69. *πῦρ τρομέει αἰθόμενον* et in fine * A, *π. βρομέει αἰ.* VE1C1 (e corr.), *π. τρέμει* conj. Dausq., *π. βρέμει αἰθ.* scripsit Tychs. suspecta brevis syllabae productione. Hinc reposui quod conjecit Hermann. *Orph.* p. 715, qua emendatione omnibus succurritur, quae offenderunt. Et recepit eam emendationem Lehrs, nisi quod errore *βρομέει αἰθόμενον* reliquit. Probavit Spitzner. *l. c.* p. 236, nisi quod *πῦρ* in versus exitu collocatum ei parum arridet. Verum causam non perspicio: cum apud Homerum et saepius legatur *ἀκάματον πῦρ*, et Υ, 490, qui locus hic expressus est, *θεσπιδαὲς πῦρ.* — *ἠδ'* A; *ἢ* C1 et Hermann. *l. c.*, rec. Lehrs.

71. *γίγνεται* A et vulgo; correxi. — *ὑπὸ* A; corr. Tychs. — *ναυτῶν* A et vulgo; *ναυτέων* scripsi e corr. Spitzneri *l. c.*

72. Jam adfuit VI, 335. — *ἐπεσσυμένων* V.

73. *ἄλλον* A et vulgo; *ἄλλῳ* em. Wernick. *Tryphiod.* p. 173, probavit Spitzner. *observv.* p. 236, rec. Lehrs.

76. *ἐν Β. ὅδ' ἄρα* A; utrumque em. Rhod.; *γῇ ἐν β. ὁ δ' ἄρα προθοὴν ὀριδίθι* E1.

νοσφίσατ' ἐκ θυμοῖο καὶ ἡδέος ἐκ βιότοιο·
τῷ δ' ἔπι Θερσάνδροιο δαΐφρονος υἷα δάμασσεν
Ὕλλον ἐϋγλώχινι βαλὼν κατὰ λαιμὸν ἄκοντι,
ὃν τέκε δῖ' Ἀρέθουσα παρ' ὕδασι Ληθαίοιο
Κρήτῃ ἐν ἀμφιάλῳ· μέγα δ' ἤκαχεν Ἰδομενῆα.
αὐτὰρ Πηλείδαο πάϊς δυοκαίδεκα φῶτας
Τρώων αὐτίκ' ὄλεσσεν ὑπ' ἔγχεϊ πατρὸς ἑοῖο·
Κέβρον μὲν πρώτιστα καὶ Ἅρμονα Πασίθεόν τε
Ὑσμινόν τε καὶ Ἰμβράσιον Σχέδιόν τε Φλέγην τε
Μνήσαιόν τ' ἐπὶ τοῖσι καὶ Εὔνομον Ἀμφίνοόν τε
καὶ Φάσιν ἠδὲ Γαληνόν, ὃς οἰκία ναιετάασκε
Γαργάρῳ αἰπεινῇ, μετὰ δ' ἔπρεπε μαρναμένοισι
Τρωσὶν ἐϋσθενέεσσι, κίεν δ' ἅμ' ἀπείρονι λαῷ
ἐς Τροίην· μάλα γάρ οἱ ὑπέσχετο πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Δαρδανίδης Πρίαμος δώσειν περικαλλέα δῶρα,
νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἑὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλεν
ἐσσυμένως ὀλέεσθαι ὑπ' ἀργαλέου πολέμοιο,
πρὶν δόμον ἐκ Πριάμοιο περικλυτὰ δῶρα φέρεσθαι.

---

79. *ἢ θυμ.* E1. Vid. ad XII, 127.

80. *ἐπὶ* A; corr. Tychs.

81. *Υἵαλον*, *ἀγλώχινι* A, *ὕαλον ἀγλ.* C1 quod male defendit Pauw.; *εὐγλώχινι* em. Rhod., rec. Tychs.; *Ὕλλον ἐϋγλώχινι* ego *emendatt.* p. 237, et propter nomen insolens, et propter formam adjectivi alibi semper — Quint. VIII, 406. X, 240. Nonn. XXXVI, 211. XXXVII, 717. XLVI, 132 — solutam, de quo usu monuit jam Hermann. ad hymn. Apoll. 36. Probavit Spitzner. *l. c.*, rec. Lehrs.

82. „*Lethaeus* flumen Cretae. Strabo X, p. 733. A.“ HEYN.

86. *μὲν πρώτιστα καὶ Ἀρίωνα* A, *πρώτιστα καὶ Ἀρείονα* C1, *μὲν πρώτιστα κ' αρίωνα* C2; *μὲν πρῶτον καὶ Ἀρίονα* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., *μ. πρώτιστα κ' Ἀρίονα* conj. Pauw. Ego in *emendatt.* p. 238 *μὲν πρώτιστα καὶ Ἅρμονα* vel *Αἵμονα* emendavi, jam propter caesuram trochaicam gratum. Prius nunc recepi.

87. *ὑσμηνόν* E1. — *ὑμβράσιον* AC1, *Ὑβράσιον* E1C2, *Ἰμβράσιον* corr. Rhod. in vers. et Dausq., quod probavit Pauw., rec. Tychs. Lehrs.; „cfr. Aen. XII, 343.“ TYCHS. — *χέδιόν* A „et codd.“ TYCHS., *χίδιόν* Basil., *Σχέδιόν* em. Spitzner. *mant.* p. 252, quod rec. Lehrs. — *Φλέγυν* E1.

88. *Ἔννομον* E1. — *Ἀμφίνομόν* A et vulgo; *Ἀμφίνοόν* ego scripsi, propter antecedens *Εὔνομον*.

89. Quoniam semper *Φᾶσιν* dicatur, Friedemann. *med. syll. pentam.* p. 362 *Φάλιν* ex Dict. I, 18 conjecit. Sed ea ipsa lectio valde incerta. — *Γαηνὸν* A et vulgo praeter Lehrs., qui e corr. Rhod. *Γαληνὸν* scripsit, probatum a Spitznero *mant. l. c.* — *ναιετάασκεν* A et vulgo; correxi.

91. *ἐρισθενέεσσι* A et vulgo; vid. ad IV, 340. — *ἅμα πίονι* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex emend. Rhod. *ἅμ' ἀπείρονι* scripsit, quam ego quoque allatis II, 102. V, 556 in *emendd.* p. 238 feci. Et probavit Spitzner. *observatt.* p. 236. Vulgatam inepte Dausq. „de opulentis Gargaribus, qui uliginosam Gargari glebam coluerint,“ defendit.

92. *μεγάλα* A, *μάλα* C12; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

94. *οὐ γὰρ* A et vulgo; *οὐδ' ἄρ'* scripsi ex emendat. Spitzneri *observv.* p. 11 — 13. Locis allatis addi poterat Hes. *ἔ.* 40. 456.

96. *δόμον* A et vulgo; *δόμον*

καὶ τότε Μοῖρ᾽ ἀΐδηλος ἐπέτραπεν Ἀργείοισιν
Εὐρυμένην ἕταρον κρατερόφρονος Αἰνείαο·
ὦρσε δέ οἱ μέγα θάρσος ὑπὸ φρένας, ὄφρα δαμάσσας
πολλοὺς αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσῃ ὑπ᾽ ὀλέθρῳ·
δάμνατο δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλον ἀνηλέϊ θηρὶ ἐοικώς·
οἳ δέ μιν οὐχ ὑπέμειναν ἐφ᾽ ὑστατίῃ βιότοιο
αἰνὸν μαιμώωντα καὶ οὐκ ἀλέγοντα μόροιο·
καί νύ κεν ἔργον ἔρεξεν ἀπείριτον ἐν δαῒ κείνῃ,
εἰ μή οἱ χεῖρές τε κάμον καὶ δούρατος αἰχμὴ
πάμπαν ἀνεγνάμφθη· ξίφεος δέ οἱ οὐκέτι κώπη
ἔσθενεν· ἀλλά μιν Αἶσα διέκλασε· τὸν δ᾽ ὑπ᾽ ἄκοντι

---

scripsi *emendatt.* p. 238 allato *Ω*, 76.

97. *ἐπέχραεν* A; „persuaderi mihi non sino, *ἐπέχραεν* active hic usurpatum esse, cum nullum hactenus exemplum repererim. Quare vitium aut defectum hic esse (quod asteriscus Aldinus arguit) nullus dubito. Si libere hic mihi agere liceret, ponerem *ἐπ᾽ Ἀργείοισι πέλασσεν*, fecit imminere Graecis. Verum cum hoc a literatura longius recedat, muto *ἐπέχραεν* in *ἐπέτραπεν*: et spero candidum lectorem, hoc, ut alia, aequi bonique facturum.“ RHOD. Mirum, virum acutissimum hic quidem subtimide commendare emendationem egregiam, quam vel Dausq. et Pauw. probaverunt, rec. Tychs. Lehrs.

98. *ἑτάρον* et in fine * A. Asteriscum additum esse propter vocem *ἐπέχραεν* huic versui non adaptandam notavit Tychs.

99. *ὦρτο* C1. — *μέγα* om. V.

101. *κηρὶ* V, quod probaturus erat ex 251 Tychsen. Sed vid. ad I, 336.

102 sq. *οἱ δέ μιν αἶψ᾽ ὑπόεικον, ὑφ᾽ ὑ. β. α. μαιμώωντα κ. οὐκ ἀλέγοντα μόθοιο* A, ubi cum *ὑποείκειν* dativos respuat, Rhodom. tres accusativos dativis mutavit, idem etiam *ἐφ᾽* bene conjiciens. In utroque eum secuti sunt Tychs. Lehrs. Verumtamen vix perspicitur, quomodo ter irrepere potuerint dativi. Quare potius *ἀλέεινον* vel *ἀπέλειπον* vel simile quidpiam ut *αἰνὰ φέβοντο* scribendum esse quis conjiciat, cum etiam adverbium *αἶψ᾽* satis languide sit adjectum. Verisimillimum igitur locum genuinis amissis interpolatorum manu corruptum esse, cum poeta ad Homerica exempla dedisset: *οἳ δέ μιν οὐχ ὑπέμειναν.* Id etiam Hermanno olim probatum recepi. — Tum non recte dictum erat *οὐκ ἀλέγοντα μόθοιο*, quam difficultatem texit, non sustulit Rhodom. vertendo: „nec ullum pugnae discrimen curanti.“ Scribendum erat aut *καὶ οὐ λήγοντα μόθοιο*, ut XI, 133. 162, aut, quod propter v. 100 praetuli, *καὶ οὐκ ἀλέγοντα μόροιο*: cfr. VI, 432 *οὐκ ἀλέγω, εἰ καὶ παρὰ ποσσὶν ὄλεθρος Σήμερον ἡμετέροισι πέλει λυγρός.* Nonn. XXII, 359 *οὐκ ἀλέγοντα μαχαίρης.*

104. *κείνῳ* A, *κεῖνος* E1, *κείνῃ* C1; et ita corr. Rhod., quod jure recep. Tychs. Lehrs.; vid. ad I, 448. Homerica clausula est *ἐν δαῒ λυγρῇ N*, 286. *Ω*, 739. Nisi locutio usitata esset, tentari etiam posset *ἤματι κείνῳ.*

106. *πολλὸν* A et vulgo; *πάμπαν* nos. Cfr. *Π*, 801 *πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος.* Neque vulgatam defendas ex Apoll. Rhod. III, 250 *οὐδὲ δύναντο Κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ περ* de Iasonis hasta, quae remedio Medeae uncta ne tantillum quidem flecti potest, sed immota et recta perstat. — *ἀνεγνάφθη* E1. — *ξίφος δέ οἱ οὐκ ἔτι κώπη* A, *ξίφεος* et *κώπη* corr. Rhod. et ita C12, rec. Tychs. Lehrs. Particulas nos conjunximus.

107. *διέκλασεν· ἀλλ᾽ ὑπ᾽* A; *διέκλασε· τὸν δ᾽ ὑπ᾽* emend. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. Sed falso uterque *ὑπ᾽*. — Ceterum recte Rhodom. *μιν* ad Eurymenem retulit, cum

τύψε κατὰ στομάχοιο Μέγης· ἀνὰ δ' ἔβλυσεν αἷμα
ἐκ στόματος· τῷ δ' αἶψα σὺν ἄλγεϊ Μοῖρα παρέστη.
τοῦ δ' ἄρ' ἀποκταμένοιο δύω θεράποντες Ἐπειοῦ
Δηιλέων τε καὶ Ἀμφίων ἀπὸ τεύχε' ἑλέσθαι
ὥρμαινον· τοὺς δ' αὖτε θρασὺ σθένος Αἰνείαο
δάμνατο μαιμώωντας ὀϊζυρῶς περὶ νεκρῷ·
ὡς δ' ὅτ' ἐν οἰνοπέδῳ τις ἐπαΐσσοντας ὀπώρῃ
σφῆκας τερσομένῃσι περὶ σταφυλῇσι δαμάσσῃ,
οἳ δ' ἄρ' ἀποπνείουσι πάρος γεύσασθαι ὀπώρης·
ὣς τοὺς αἶψ' ἐδάμασσε πρὶν ἔντεα ληίσσασθαι.
Τυδείδης δὲ Μένοντα καὶ Ἀμφίνοον κατέπεφνεν
ἄμφω ἀμύμονε φῶτε· Πάρις δ' ἕλε Δημολέοντα
Ἱππασίδην, ὃς πρόσθε Λακωνίδα γαῖαν ἔναιε
πὰρ προχοῇς ποταμοῖο βαθυρρόου Εὐρώταο,
ἤλυθε δ' ἐς Τροίην ὑπ' ἀρηιθόῳ Μενελάῳ·
καί ἑ Πάρις κατέπεφνε τυχὼν ὑπὸ μαζὸν ὀϊστῷ
δεξιόν, ἐκ δέ οἱ ἦτορ ἀπὸ μελέων ἐκέδασσε.
Τεῦκρος δὲ Ζέχιν εἷλε περικλυτὸν υἷα Μέδοντος,
ὅς ῥά τε ναιετάασκεν ἐνὶ Φρυγίῃ πολυμήλῳ
ἄντρον ὑπὸ ζάθεον καλλιπλοκάμων Νυμφάων,
ἧχί ποτ' Ἐνδυμίωνα παρυπνώοντα βόεσσιν
ὑψόθεν ἀθρήσασα κατήλυθε δῖα Σελήνη
οὐρανόθεν· δριμὺς γὰρ ἄγεν πόθος ἠιθέοιο

Pauw. inepte capulum intelligi jubeat. Dausq. *ξίφος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ κώπῃ ἔ., ἀ. μ. Αἰ. δ. ἠδ' ὑπ' ἄ.* conj.

109. *τῷδ'* A. — *ἄγεϊ* A, *ἄλγεϊ* VE1 et Rhod. in textu, *ἔγχεϊ* C1.

111. *ἄπο* Tychs. tacite, fortasse errore.

112. *ἠδ' αὖτε* A, *τοὺς δ' αὖτε* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

113. *μαιμώοντας* A et vulgo; correxi. — *ὀϊζυρῶς* A.

114. *δ' ὅτε* A, *δ' ὅτ' ἐν* emend. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

115. *παρὰ* A et vulgo, *περὶ* et Spitzner. *observatt.* p. 260 ex XI, 148 *περὶ σταφυλῆς αὐαινομένης ἐν ὀπώρῃ Ἐρχομένας* emendavit, et ego olim his insuper locis usus: VIII, 331 *μυίῃσι περὶ γλάγος ἐρχομένῃσι* et Apoll. Rhod. IV, 1454 *μυῖαι Ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπτηυῖαι.*

116. *οἵδ'* A.

117. *ληΐσασθαι* A; corr. Tychs.

123. *καί ῥ' ὃ* A; *καί ἑ* em. Rhod., sed *καί ῥ' ἑ* scripserunt Tychs. Lehrs.

126. *ναιετάισκεν* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ναιετάασκεν* scripsit e corr. Spitzneri *mant.* p. 215. — *ὑπὸ Φρυγίην πολύμηλον* A et vulgo, praepositione aperte e sequenti versu male intrusa. Aut, quod reposui *ἐνὶ Φρυγίῃ πολυμήλῳ*, scripsit, ut VIII, 78 *ὅστ' ἐνὶ κοίλῃ Καύνῳ ναιετάασκε,* aut *ναιετάασκε πάρος Φρυγίην πολύμηλον*, ut VIII, 303 sq. *ὃς τὸ πάροιθεν Αὐλίδα ναιετάασκε.*

128. *παρ' ὑπνώοντα* A; *παρυπνώοντα* Pauw. corr., rec. Tychs. Lehrs., *παρυπνόωντα* C1.

130. *ἄγε* A, *ἄγαν* V12; *ἄγεν* corr. tacite Tychs.

ἀθανάτην πονέουσαν * * *
* * * * ἧς ἔτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα τέτυκται ὑπὸ δρυσίν· ἀμφὶ γὰρ αὐτῇ
ἐκκέχυτ' ἐν ξυλόχοισι βοῶν γλάγος· οἳ δέ νυ φῶτες
θηεῦντ' εἰσέτι κεῖνο· τὸ γὰρ μάλα τηλόθι φαίης
ἔμμεναι εἰσορόων πολιὸν γάλα, κεῖνο δ' ἵησι

---

131. *πονέουσαν* et in fine * A, *πονέουσαν ἐτείρετο* V12, *τείρετο* M12, aperte ex emendatione Lascaridea. Locum mutilatum vario modo explere conati sunt. „Forte *πονέουσαν ἐπ' ἀνέρι· τῆς δ' ἔτι.*" RHOD. Dausq. ex more hariolatur: *ἐρωτύλου* vel *ἐπισφαλὲς* vel *ἐρωμανὲς* vel *ἐπ' ὄμματι* interserens, vel etiam *ἄγων π. ἠ. Ἀ. π. ἐπιφλέγει;* haud melius Pauw. *ἐν αἰθέρι* vel *ἐφ' ἅρματι,* quod emendavit Spitzner. *observatt.* p. 33 *ἀπ' αἰθέρος* vel *ἀφ' ἅρματος* scribendo. Equidem *emendatt.* p. 239 ex illo *ἐτείρετο* conjectabam *ἀπείριτον,* quod merito improbavit Spitzner. *observatt.* p. 237. Sed Tychsen. auctore Heynio *πονέουσαν . . . . .* edidit, Lehrs. ex emend. Orellii in *epistol. philol.* p. 407 *περ ἐοῦσαν . . . .* scripsit et in *praef.* p. XII tale quid excidisse putavit: *ἀθανάτην περ ἐοῦσαν,* [*ἐτείρετο δ' οἱ φίλον ἦτορ, Πρὶν κείνῳ φιλότητι μιγήμεναι*] *ἧς ἔτι νῦν περ* etc., male quidem lapsus illo *δ' οἱ,* sed hoc recte videns plura quam tres quatuorve syllabas excidisse. Itaque majoris lacunae signa posui. Omnino autem prorsus expungendum erat illud *ἐτείρετο,* quod merum est Lascaridis commentum. Fallitur enim Spitzner. *observatt.* p. 237, cum illud in V legi putat. Itaque ne Teuchero quidem accedo, qui *πονέουσα δ' ἐτείρετο* in epistola ad Tychsenium data conjecit. Sed *πονέουσαν,* quod optime dicitur de vexato Lunae animo, non tentandum fuisse jam monui in *rec. Lehrs.* p. 80.

132. *δ' ἄρ'* A et vulgo; *γὰρ* scripsi ex emendatione Pauwii, qui addit: „circa cubile olim lac boum effusum est: cum scilicet ad Endymionem inter boves dormitantem accessit Luna, lac boum, nescio quo modo et qua vi ex uberibus circa amantium cubile effluxit large: hoc sine dubio inter *μυθολογούμενα* fuit."

135. *κεῖδ' ἵησι* A, *κεῖνο δ' ἵησι* VNV123E1. „*κεῖθε δ' ἵησι* vel *κεῖνο δ' ἵησι* et *ἴκηαι.*" RHOD. „Sine dubio verba dicere debent, quid visum fuerit propius accedenti id, quod longius remoto videbatur lac canum. Quare aliquid latet, quod ejusdem plane indolis est, cujus et praecedens et sequens. Scribendum suspicor — *εἰ δὲ ἴῃς πρὸ, λευκὸν* — *ἴκηαι* etc. Sic nihil accommodatius: quod lac canum videbatur longius remoto, propius accedenti videtur aqua candida, quae fluit et se movet. At simulac proxime ad eam accesseris, non est aqua candida, vi sua fluens, sed solum marmoreum, et ipsa illa aqua fluens in fluxu suo concrescit statim; vides? Nunc singula apta sunt. *πήγνυται ἀμφὶ ῥέεθρα* elegantia est poetica: Sistitur et concrescit *circa* fluenta sua, id est, pro aqua fluente fit lapis, et motus ille, qui antea apparebat, quiescit et cessat plane in ipso fluxu." PAUW. Ejus sententiam ego olim amplexus — maxime propter similem locum I, 303 — *emendatt.* p. 239 sq. *εἰ δ' ἐπίησθα* ex *K*, 67 conjeci, pro quo propius etiam ad vulgatam *εἰ δ' ἐπίῃς τι* scribi possit. Hodie tamen retentis *κεῖνο δ' ἵησι* et *ἴκηται* potius Tychsenium sequor, qui in *comment.* 1783 edita p. 55 sq. legens cum Dausquejo *κὰδ δὲ ἵησι* — et hoc male quidem — explicavit de aqua e parietibus illius antri emanante, quae marmoreis particulis plena (*tophum* appellant rei periti) ad solum concrescens candore suo speciem praebebat lactis effusi. Bene autem *κεῖνο δ' ἵησι,* h. e. *antrum emittit aquam.* Etiam Hermanno haec ratio probatur: vid. *rec.* p. 264.

λευκὸν ὕδωρ, καὶ βαιὸν ἀπόπροθεν ὁππόθ' ἵκηται,
πήγνυται ἀμφὶ ῥέεθρα, πέλει δ' ἄρα λάϊνον οὖδας.
Ἀλκαίῳ δ' ἐπόρουσε Μέγης Φυλήιος υἱός·
καί ῥά μιν ἀσπαίρουσαν ὑπὸ κραδίην ἐπέρησεν
ἐγχείῃ· τοῦ δ' ὦκα λύθη πολυήρατος αἰών·
οὐδέ μιν ἐκ πολέμοιο πολυκλαύτοιο μολόντα
καίπερ ἐελδόμενοι μογεροὶ δέξαντο τοκῆες,
Φύλλις ἐΰζωνος καὶ Μάργασος, οἵ ῥ' ἐνέμοντο
Ἁρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα διειδέος, οὗ ἀλεγεινῷ
Μαιάνδρῳ κελάδοντα ῥόον καὶ ἀπείριτον οἶδμα
συμφέρετ' ἤματα πάντα λάβρῳ περὶ χεύματι θύων.
Γλαύκου δ' ἐσθλὸν ἑταῖρον ἐϋμμελίην Σκυλακῆα
υἱὸς Ὀϊλῆος σχεδὸν οὔτασεν ἀντιόωντα
βαιὸν ὑπὲρ σάκεος· διὰ δὲ πλατὺν ἤλασεν ὦμον
αἰχμὴ ἀνιηρή· περὶ δ' ἔβλυσεν αἷμα βοείῃ·
ἀλλά μιν οὔτι δάμασσεν· ἐπεί ῥά ἑ μόρσιμον ἦμαρ
δέχνυτο νοστήσαντα φίλης παρὰ τείχεσι πάτρης·
εὖτε γὰρ Ἴλιον αἰπὺ θοοὶ διέπερσαν Ἀχαιοί,
δὴ τότ' ἄρ' ἐκ πολέμοιο φυγὼν Λυκίην ἀφίκανεν
οἶος ἄνευθ' ἑτάρων· τὸν δ' ἄστεος ἄγχι γυναῖκες

---

139. *ἀεισπαίρουσαν* A, *ἀεὶ σπαίρουσαν* Tychs.; *καί ῥά μιν ἀσπαίρουσαν* emendavi in *emendatt.* p. 240, adscripto *N*, 442 sq. *δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν*, idque recep. Lehrs., in *praefat.* p. XII, not. 5) a fratre *καὶ μένεϊ σπ.* vel *καὶ μένει ἀσπ.* conjectum esse referens. Quod vix puto hodieque ab eo probari.

142. *μογερὴ* A, *μογεροὶ* VE1; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

143. *Φύλαϊς εὔζωνος* A; *Φύλλις ἐΰζωνος* em. Rhod., probavit Spitzner. *manl.* p. 227, rec. Lehrs., cum Tychsen. vulgatam tenuisset, ex *Φυλεύς* etiam *Φύλαϊς* defendi posse ratus.

144. „*Harpasus* Cariae fluvius in Maeandrum delatus. Etymol. ex Apollonio Caricarum rerum scriptore s. voce *Ἅρπασος*. *Συμφέρεται* h. l. active.“ HEYN. — *οὐδ' ἀλεγεινῷ* C12. Ego olim offensus hoc epitheto scripturus eram *οὗ ἀλεγεινῶς M. κελάδοντι*, ut adverbium illud sequentibus explicaretur. Et sane offensi sunt jam Rhodom., qui „forte *κελαδεινῷ*“ inquit, et Pauw. qui *ἐρατεινῷ* conjecit. Sed tum mihi potius adjectivum latere videbatur, quod ad flexuosum illum Maeandri cursum referretur, ut *πολυκύκλῳ* vel *πολυπλάγκτῳ* vel *πολυκάμπτῳ* vel *παλινόστῳ*. Neque Hermannus, quocum olim dubitationes meas communicavi, ab iis alienus erat, sed *οὗ κελαδεινῷ M. χλοάοντα ῥόον* conjecit. Nunc tamen *ἀλεγεινῷ* puto dictum esse de illis ipsis Maeandri flexibus, qui sane fatigare poterant hominum in eo navigantium patientiam. Et similiter jam *Pauw.* „an *ἀλεγ.*“, inquit, „de Maeandro bonum est propter flexus et anfractus plurimos, qui molestiam creant ipsi fluvio, et faciunt ut cum labore currat?“

147. *ἐϋμελίην* A, *ἐϋμμελίην* E1; et ita corr. Pauw.

151. *ῥά οἱ* A; *ῥά ἑ* corr. Rhod.

154. *ἄρ* A.

155. *ἄνευ* A et vulgo; *ἄνευθ'* recte scripsit Lehrs. — *τὸν* A, *τον ἀστ.* C1; *τὸν δ'* corr. Rhod.

ἀγρόμεναι τεκέων σφετέρων ὕπερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
εἴρονθ᾽· ὃς δ᾽ ἄρα τῇσι μόρον κατέλεξεν ἁπάντων·
αἳ δ᾽ ἄρα χερμαδίοισι περισταδὸν ἀνέρα κεῖνον
δάμναντ᾽, οὐδ᾽ ἀπόνητο μολὼν ἐς πατρίδα νόστου,
ἀλλά ἑ λᾶες ὕπερθε μέγα στενάχοντα κάλυψαν·
καί ῥά οἱ ἐκ βελέων ὀλοὸς περὶ τύμβος ἐτύχθη
πὰρ τέμενος καὶ σῆμα κραταιοῦ Βελλεροφόντου,
τῷ ἔνι κυδαλίμης Τιτηνίδος ἀγχόθι πέτρης·
ἀλλ᾽ ὃ μὲν αἴσιμον ἦμαρ ἀναπλήσας ὑπ᾽ ὀλέθρῳ
ὕστερον ἐννεσίῃσιν ἀγαυοῦ Λητοΐδαο
τίεται ὥστε θεός, φθινύθει δέ οἱ οὔποτε τιμή.
Ποίαντος δ᾽ ἐπὶ τοῖσι πάϊς κτάνε Δηιονῆα
ἠδ᾽ Ἀντήνορος υἱὸν ἐϋμμελίην Ἀκάμαντα·
ἄλλων δ᾽ αἰζηῶν ὑπεδάμνατο πουλὺν ὅμιλον·
θῦνε γὰρ ἐν δηίοισιν ἀτειρέϊ ἶσος Ἄρηι
ἢ ποταμῷ κελάδοντι, ὃς ἕρκεα μακρὰ δαΐζει
πλημμύρων, ὅτε λάβρον ὀρινόμενος περὶ πέτραις
ἐξ ὀρέων ἀλεγεινὰ μεμιγμένος ἔρχεται ὄμβρῳ,
ἀέναός περ ἐὼν καὶ ἀγάρροος, οὐδέ νυ τόνγε
εἴργουσιν προβλῆτες ἀάσπετα παφλάζοντα·
ὣς οὔτις Ποίαντος ἀγακλειτοῦ θρασὺν υἷα
ἔσθενεν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν καὶ ἄπωθε πελάσσαι·
ἐν γάρ οἱ στέρνοισι μένος περιώσιον ἦεν·

---

156. *ἀγρ᾽μεναι* A.
158. *αἴϳ᾽* A.
163. *τῷ ἔνι*] „*in quo est;* ne scilicet videretur cenotaphium.“ PAUW. Hoc si voluit, certe hic versus statim post 161 ponendus fuit, ne illud *τῷ ἔνι* importune in locorum commemorationem intruderetur, quorum in vicinia tumulus Scylacei erat. Fateor tamen mihi etiam sic illud *τῷ ἔνι* valde suspectum esse, pro quo potius *αὐτόθι* seu aliud quid desideraverim, quod vicinitati describendae adaptari possit. Et fuit haec jam Heynii sententia.
164. *ὀλέθρου* A et vulgo. Sollemnis dativus hic quoque ponendus erat.
167. *κτεῖνε* A; corr. Rhod.
168. *ἐϋμελίην* A, *ἐϋμμελίην* E1; et ita corr. Pauw.
170. *θύνε* A; corr. Rhod.
172. *ὀρυνόμενος πέτρης* A, *ὀρινόμενος περὶ πέτρης* VNV3C1, *ὀρινόμενος περὶ πέτρῃ* V12E12, *ὀρινόμενος κατὰ πέτρης* em. Rhod., quod qui recte improbavit Pauw., quia statim *ἐξ ὀρέων* sequitur, ipse tamen pejus vel *πετροέντων* vel *ἀνέμοισιν,* ut *πέτρης* diversa lectio esset sequentis versus, conjecit. Tychs. *περὶ πέτρης* recepit, pro quo Spitzner. *observatt.* p. 159 *περὶ πέτρῃ* suasit. Contra ego in *emendatt.* p. 241 non satis intelligi monens, quae sit unica illa rupes, quam circa intumescere torrens dicatur, *περὶ πέτρης* scripsi, quod recep. Lehrs., non probavit, quod miror, Spitzner. *l. c.* p. 238. Quo loco enim usus est ille p. 159 ad vindicandum singularem VII, 596 *ὡς νιφάδες περὶ πέτρην Πολλάκις ἠίχθησαν ἐτώσια*, ibi vero propter comparationem cum Neoptolemo institutam ne potuit quidem poni pluralis, cujus alia exempla ipse Spitznerus *ibid.* attulit. Sed nunc *πέτραις* scripsi.

τεύχεσι δ' ἀμφεκέκαστο δαΐφρονος Ἡρακλῆος
δαιδαλέοις· περὶ γάρ οἱ ἐνὶ ζωστῆρι φαεινῷ
ἄρκτοι ἔσαν βλοσυραὶ καὶ ἀναιδέες· ἀμφὶ δὲ θῶες
σμερδαλέοι, καὶ λυγρὸν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωσαι
πορδάλιες· τῶν δ' ἄγχι λύκοι ἔσαν ὀβριμόθυμοι
καὶ σύες ἀργιόδοντες ἐϋσθενέες τε λέοντες
ἐκπάγλως ζωοῖσιν ἐοικότες· ἀμφὶ δὲ πάντη
ὑσμῖναι ἐνέκειντο μετ' ἀργαλέοιο φόνοιο·
δαίδαλα μέν οἱ τόσσα περὶ ζωστῆρα τέτυκτο·
ἄλλα δέ οἱ γωρυτὸς ἀπείριτος ἀμφεκέκαστο·
ἐν μὲν ἔην Διὸς υἱὸς ἀελλοπόδης Ἑρμείης
Ἰνάχου ἀμφὶ ῥέεθρα κατακτείνων μέγαν Ἄργον,
Ἄργον, ὃς ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὸν ὑπνώεσκεν·
ἐν δὲ βίη Φαέθοντος ἀνὰ ῥόον Ἠριδανοῖο
βλήμενος ἐκ δίφροιο· καταιθομένης δ' ἄρα γαίης
ὡς ἐτεόν περ ἄητο μέλας ἐνὶ ἠέρι καπνός·
Περσεὺς δ' ἀντίθεος βλοσυρὴν ἐδάϊζε Μέδουσαν,
ἄστρων ἧχι λοετρὰ πέλει καὶ τέρματα γαίης
πηγαί τ' ὠκεανοῖο βαθυρρόου, ἔνθ' ἀκάμαντι

---

180. *ἐν* A; *ἐνὶ* corr. Rhod. — „Hunc locum, in quo similitudinem aliquam cum descriptione armorum Agamemnonis *Λ*, 38 sqq. agnoscas, ex antiquo aliquo poeta, fortasse *Ἡρακλείᾳ* aliqua, ductum puto. Imagines enim animalium, pugnae et fabulae antiquissimae vetustatem quandam redolent." TYCHS. Mera somnia. Ceterum verum fundum — *λ*, 609 sqq. — indicavit Heynius: *ζωστήρ* Quinti est *τελαμών* Homeri.

186. *ὑσμίναι* A; corr. Rhod.

187. *τόσα* A, *τόσσα* C1; et ita corr. Pauw. — *τέτυκται* * A: *τέτυκτο* em. Rhod.

192. *ἀναῤῥόον* A, *ἀνὰ ῥόον* E1; et ita corr. Rhod.; Tychs. confert VIII, 226.

193 *βλημένος* A, *βλημένου* V.

194. *παύσοιτο* A, quod Dausq. inepte explicat de fumo inferna sui parte spissiore, superna rariore et evanido, *παύσητο* VE12, *πάσσητο* C1, *παύσιτο* C2. Rhodom. conjecit *καύσαιτο*, quod rec. Tychs. ita interpretatus: *quasi vere arderet*, scil. *terra*. Eam constructionem a Graeco sermone abhorrere recte pronuntiavit Pauw., qui ipse *ὡς ἐτεὸν ἐπάερτο* vel *ὡς ἐτεόν περ ἄερτο* conjecit. Has conjecturas, quarum posterior nullo nomine vituperari potest, quomodo tam ineptas malasque dicere potuerit Spitzner. *observatt.* p. 238, me non intelligere fateor. Idem recte *Struvii* majoris suspicionem rejecit *κεκέδαστο* scribentis, quod verbum *Lehrsio* receptum non dicitur nisi de rebus antea concretis, quae ita disjiciuntur, ut singulae particulae huc illuc dispergantur. Ipse Spitznerus p. 239 *πεπότητο* melius proposuit, quo tamen propius ad vulgatam accedit *ὡς ἐτεόν περ ἄητο*, quod intuli. — *μέγας* A et vulgo praeter Lehrs., qui *μέλας* ex em. Herm. *Orph.* p. 715 recepit. — *ἀέρι* A; corr. Rhod.

195. Ne quis aoristum *ἐδάϊξε* requirat, recte ponitur imperfectum, quoniam efformata trucidantis Persei imago semper immota eo in actu permanet.

197. *πηγαὶ δ'* A et vulgo; *πηγαί τ'* nos.

ἠελίῳ δύνοντι συνέρχεται ἑσπερίη νύξ·
ἐν δὲ καὶ ἀκαμάτοιο μέγας πάϊς Ἰαπετοῖο
Καυκάσου ἠλιβάτοιο παρηώρητο κολώνῃ
δεσμῷ ἐν ἀρρήκτῳ· κεῖρεν δέ οἱ αἰετὸς ἧπαρ
αἰὲν ἀεξόμενον· ὃ δ' ἄρα στενάχοντι ἐῴκει·
καὶ τὰ μὲν ἂρ τεύξαντο κλυταὶ χέρες Ἡφαίστοιο
ὀβρίμῳ Ἡρακλῆι· ὃ δ' ὤπασε παιδὶ φορῆναι
Ποίαντος, μάλα γάρ οἱ ὁμωρόφιος φίλος ἦεν.
αὐτὰρ ὁ κυδιόων ἐν τεύχεσι δάμνατο λαούς·
ὀψὲ δέ οἱ ἐπόρουσε Πάρις, στονόεντας ὀϊστοὺς
νωμῶν ἐν χείρεσσι μετὰ γναμπτοῖο βιοῖο
θαρσαλέως· τῷ γάρ ῥα συνήιεν ὕστατον ἦμαρ·
ἧκε δ' ἀπὸ νευρῆφι θοὸν βέλος· ἢ δ' ἰάχησεν
ἰοῦ ἀπεσσυμένοιο· τὸ δ' οὐχ ἅλιον φύγε χειρῶν·
καί ῥ' αὐτοῦ μὲν ἅμαρτεν ἀλευαμένου μάλα τυτθόν,
ἀλλ' ἔβαλεν Κλεόδωρον ἀγακλειτόν περ ἐόντα
βαιὸν ὑπὲρ μαζοῖο, διήλασε δ' ἄχρις ἐς ὦμον·
οὐ γὰρ ἔχεν σάκος εὐρύ, τό οἱ λυγρὸν ἔσχεν ὄλεθρον·
ἀλλ' ὅγε γυμνὸς ἐὼν ἀνεχάζετο· τοῦ γὰρ ἀπ' ὤμων
Πουλυδάμας ἀπάραξε σάκος τελαμῶνα δαΐξας
βουπλῆγι στιβαρῷ· ὃ δ' ἐχάσσατο μαρνάμενός περ
αἰχμῇ ἀνιηρῇ· στονόεις δέ οἱ ἔμπεσεν ἰὸς

---

201. *κεῖρε* A; corr. Tychs.

202. 204. *ὅδ'* A.

207. *μετόρουσε* A et vulgo; *ἐπόρουσε* scripsi ex emend. Pauwii, quae non solum constanti usu, sed etiam ratione commendatur, si quidem Paris non in totum Graecorum exercitum, sed in solum Philoctetam irruit. Illud enim si fieret, posset quis illud insolens *μετόρουσε* defendere eo, quod *N*, 362 legitur *Τρώεσσι μετάλμενος*.

210. *ἀπαὶ* C1. — *θοὸν* om. A, nec quidquam auxilii in libris, quippe „ubique lacuna." SCHOW.; *θοὸν* supplevit Rhodom., *πικρὸν* Dausq., illud recte reposuerunt Tychs. Lehrs.; cfr. IV, 417 *θοὸν βέλος ἰθύνοντα*. — *ἥδ'* A.

211. *ἐπεσσυμένοιο* A; *ἀπεσσ.* corr. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. Cfr. infra v. 235. — *ὅδ'* A, *ὁ δ'* Tychs. Lehrs.; *τὸ δ'* scripsi ex emend. Rhodom. in *Addend.*, quod non solum hiatus fuga, sed etiam propter *ἅλιον* egregie commendatur. Nam quod Pauw. dicit *ἅλιον* esse adverbium, id vero cum Homeri tum ceterorum Epicorum usui repugnat; quamquam novi *N*, 505 *ἅλιον — ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν*. Sed cfr. Quint. XI, 118. — Inepte Pauw. *νευρῶν* vel *νευρῆς* pro *χειρῶν* commendavit.

212. *ἀλλ' αὐτοῦ* et 213 *καί ῥ' ἔβαλεν* A et vulgo; ut melius haec sibi respondeant, versuum initia mutanda duxi. — *ἀλευομένου* A et vulgo, *ἀλευαμένου* dedi monitus a Spitznero *observv.* p. 232. Cfr. id. ad *E*, 414. — *ἀγακλυτόνπερ* A; corr. Pauw.

213. „Cleodorus, Lerni et Amphiales filius, Rhodo oriundus, unus ex Argivorum exercitu, primo a Polydamante Panthoi filio, percusso clipei balteo clipeum amiserat; nudato ita corpore mox sagitta Paridis transfixus est supra pectus." HEYN.

218. *μαρνάμενος* Tychs., errore.

ἄλλοθεν ἀΐξας· ὣς γάρ νύ που ἤθελε δαίμων
θήσειν αἰνὸν ὄλεθρον ἐΰφρονος υἱέϊ Λέρνου,
ὃν τέκετ' Ἀμφιάλη Ῥοδίων ἐν πίονι γαίῃ.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐδάμασσε Πάρις στονόεντι βελέμνῳ,
δὴ τότε που Ποίαντος ἀμύμονος ὄβριμος υἱὸς
ἐμμεμαὼς θοὰ τόξα τιταίνων οἱ μέγ' ἄΰτει·
„ὦ κύον, ὡς σοὶ ἔγωγε φόνον καὶ κῆρ' ἀΐδηλον
δώσω, ἐπεί νύ μοι ἄντα λιλαίεαι ἰσοφαρίζειν·
καί κεν ἀναπνεύσουσιν, ὅσοι σέθεν εἵνεκα λυγροῦ
τείροντ' ἐν πολέμῳ· τάχα γὰρ λύσις ἔσσετ' ὀλέθρου
ἐνθάδε σεῖο θανόντος, ἐπεί σφισι πῆμα τέτυξαι."
ὣς εἰπὼν νευρὴν μὲν ἐΰστροφον ἀγχόθι μαζοῦ
εἴρυσε, κυκλώθη δὲ κέρας, καὶ ἀμείλιχος ἰὸς
ἰθύνθη, τόξον δ' ἄκρη ὑπερέσχεν ἀκωκὴ

---

222. Ἀμφιάλη A, ἀμφιάλῃ E1C1. „Et proprium matris nomen esse potest et adjectivum, cum iota subscripto, salo cincta." RHOD. Mirum hoc viro acutissimo excidere potuisse.

223. τ'νδ' A.

224. δὴ τότε δὴ A et vulgo; δὴ τότε οἱ conj. Herm. p. 806, καὶ τότε δὴ Tychs., contra Quinti usum. Hic quidem δὴ τότε καὶ scribere potuit, sed scripsit, opinor, suum δὴ τότε *π ο υ*, quod facile absorberi poterat sequente *Π ο ί α ν τ ο ς*: vid. ad I, 120. — „Pugnam Paridis et Philoctetae etiam narrat Tzetz. ad Lycophr. 64. Dictys IV, p. 117. Conon. narr. 24." TYCHS.

228. ἀναπλεύσουσιν A; ἀναπνεύσουσιν E1 et ita Rhodom. in textu, haec notans: „pro ἀναπλεύσουσιν (quod est navibus patriam repetent) restitui ἀναπνεύσουσιν. Quod commodius ad sensum videtur: ut sit antitheton τοῦ τείροντ' ἐν πολέμῳ, quod mox sequitur." — λυγρῷ A et vulgo, epitheto sane usitato. Hic tamen Philoctetae animo contra Paridem incenso magis conveniat λυγροῦ, ad exemplum Homerici δ, 145, ubi Helena dicit: ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην. Et cfr. infra 322: σεῖο γὰρ εἵνεκ', ἀλιτρέ, καὶ ἀθανάτους ἕλε πένθος.

231. νευρὴν mutilo versu A, εἰπὼν‸ (τάχα) νευρὴν C1; νευρὴν τάχ' em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; νευρὴν μὲν em. Dausq., quod et Homerico loco Δ, 123 et sequente δέ magis adjuvari recte judicavit Spitzner. *observatt.* p. 240.

233. τόξον δὲ αἰεὶ ὑπερέσχεν A, τ. δ' αἰεὶ ὑ. ἀ. VC1, quod retinuerunt Tychs. Lehrs. sed scripto ὑπέρεσχεν, notati propterea a Spitznero *l. c.*; „forte αἰνὴ." RHOD. Dausq. τόξου δὲ ἑοὶ (!) conj. Rhodomannum secutus; Spitzner. *l. c.* τόξον δ' ὑπερέσχεθεν αἰνὴ ἀκωκή ex Apoll. Rhod. I, 1273 ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστήρ scripsit, quo loco certe accusativus τόξον vindicatur. Ego apud Hermann. in *rec. c.* p. 265 olim τόξον δ' ἰοῦ, Scaliger. *ibid.* τόξου δὲ λιγεῖ', Hermann. ipse τόξου δ' ὀξεῖ' conjec. Haec omnia, si verum fatemur, non magnopere placere possunt. Melius, opinor, nunc τόξον δ' ἄκρη ὑπερέσχεν ἀκωκή scripsi, quod et rei natura et Nonni simili loco XXIX, 70 sqq. commendatur:

αὐτὰρ ὃ σιγαλέος γυμνώσατο πῶμα φαρέτρης,
ἰὸν ἑλὼν προβλῆτα καὶ εἴρυσεν ἠθάδα νευρήν,
τόξον ὀπισθοτόνῳ παλάμης κυκλούμενον ὁλκῷ·
ἀκρότατον δὲ σίδηρον ἐρεισάμενος περὶ τόξῳ
φοίνια νεῦρα βόεια πελάσσατο γείτονι μαζῷ.

τυτθὸν ὑπ' αἰζηοῖο βίῃ· μέγα δ' ἔβραχε νευρὴ
ἰοῦ ἀπεσσυμένοιο δυσηχέος· οὐδ' ἀφάμαρτε
δῖος ἀνήρ· τοῦ δ' οὔτι λύθη κέαρ, ἀλλ' ἔτι θυμῷ
ἔσθενεν· οὐ γάρ οἱ τότε καίριος ἔμπεσεν ἰός,
ἀλλὰ παρέθρισε χειρὸς ἐπιγράβδην χρόα καλόν·
ἐξαῦτις δ' ὅγε τόξα τιτύσκετο· τὸν δὲ παραφθὰς
ἰῷ εὐγλώχινι βάλεν βουβῶνος ὕπερθε
Ποίαντος φίλος υἱός· ὃ δ' οὐκέτι μίμνε μάχεσθαι,
ἀλλὰ θοῶς ἀπόρουσε, κύων ὥς, ὅστε λέοντα
ταρβήσας χάσσηται ἐπεσσύμενος τὸ πάροιθεν·
ὣς ὅγε λευγαλέῃσι πεπαρμένος ἦτορ ἀνίῃς
χάζετ' ἀπὸ πτολέμοιο· συνεκλονέοντο δὲ λαοὶ
ἀλλήλους ὀλέκοντες· ἐν αἵματι δ' ἔπλετο δῆρις
κτεινομένων ἑκάτερθε· νεκροὶ δ' ἐπέκειντο νέκυσσι
πανσυδίῃ ψεκάδεσσιν ἐοικότες ἠὲ χαλάζῃ
ἢ χιόνος νιφάδεσσιν, ὅτ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλην
Ζηνὸς ὑπ' ἐννεσίῃς ζέφυρος καὶ χεῖμα παλύνει·
ὣς οἵγ' ἀμφοτέρωθεν ἀνηλέϊ Κηρὶ δαμέντες
ἀθρόοι ἀλλήλοισι δεδουπότες ἀμφεχέοντο.
αἰνὰ δ' ἀνεστενάχιζε Πάρις· περὶ δ' ἕλκεϊ θυμὸν

---

234. *ὑπὲρ μαζοῖο* V, *ὑπαὶ μαζοῖο* V3C1. Et offendit in vulgata etiam aliquantulum Heynius, cujus haec est nota: „Cuspis sagittae nervo impositae super arcu prominuit. Non video quorsum nunc faciat *ὑπ' αἰζηοῖο βίῃ;* nullum enim robur res illa requirit; nisi momentum rei latet in *τυτθόν*, ut nervus adductus sit tantopere, ut sagittae cuspis paullulum tantum promineat.“ Postremis verbis locum bene explanavit. — *ἴαχε* ex aliis locis conjecit Spitzner. *l. c.* p. 241, quo non opus.

236. *τοῦδ'* A.

237. *οὐγάρ* A. — Erat cum *ὅγε* pro *τότε* scribendum conjicerem.

238. *χροὸς* A, *φωτὸς* conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; melius Pauw. emend. *χειρὸς*, quod Tychs. repudiavit propterea, quod Paris iterum arcum tendere paret, quod incredibile sit manu vulnerata. Verum cutem tantum strinxerat sagitta. Dausq. praeter *φωτός* etiam *χρωτός* conj. — *ἐπιγραύδην* AC12; corr. Rhod.

239. Pessime Pauw., quoniam, si retineretur *ἐξαῦτις*, Philoctetam hic non Paridem necessario intelligi putabat, *ἐξάντες*, *contra* conjecit. Verum emiserat jam sagittam Paris: vid. 210 sqq.

241. *ὅδ'* A. — *οὐκ ἔμιμνε* A, *οὐκ ἔτ' ἔμιμνε* Tychs. ex em. Rhod., *οὐκ ἔτι μίμνε* ex em. Hermanni *Orph.* 696 Lehrs. Sed correxi *οὐκέτι*. Pauw., ut solet, metrum corrupit conjiciendo *οὐχὶ ἔμιμνε.*

242. *εὖτε* A et vulgo; *ὅστε* ex mea conj. scripsi.

244. *πεπαρμένον* A; em. Rhod.

246. Haud scio an *ἔσσυτο δῆρις* scripserit ut alibi.

247. *νεκροῖσι* conj. Pauw., contra consuetudinem poetae.

248. *πασσυδίῃ* C1. — Illud *ψεκάδεσσιν* Pauwio tenebras offudit. Nam cum „guttae non jaceant supra guttas et ita jacentes a nobis videantur,“ *ἐπέχυντο* conj.

250. *ἐννεσίῃ* A et vulgo, praeter Lehrs., qui *ἐννεσίῃς* recep. e corr. Spitzneri *mant.* p. 253.

251. *οἳ* A, *οἵγ'* Tychs. Lehrs. e corr. Rhod. — *χειρὶ* A; *Κηρὶ* Tychs. Lehrs. ex em. Rhod.

τείρετο· τὸν δ' ἀλύοντα τάχ' ἄμφεπον ἰητῆρες.
Τρῶες δ' εἰς ἑὸν ἄστυ κίον· Δαναοὶ δ' ἐπὶ νῆας
κυανέας ἀφίκοντο θοῶς· τοὺς γάρ ῥα κυδοιμοῦ
νὺξ ἀπέπαυσε μέλαινα, μόγον δ' ἐξείλετο γυίων
ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι πόνου ἀλκτῆρα χέασα·
ἀλλ' οὐχ ὕπνος ἔμαρπτε θοὸν Πάριν ἄχρις ἐς ἠῶ·
οὐ γάρ οἵ τις ἄλαλκε λιλαιομένῳ περ ἀμύνειν
παντοίοις ἀκέεσσιν, ἐπεί ῥά οἱ αἴσιμον ἦεν
Οἰνώνης ὑπὸ χερσὶ μόρον καὶ κῆρας ἀλύξαι,
ἢν ἐθέλῃ· ὃ δ' ἄρ' αἶψα θεοπροπίῃσι πιθήσας
ἤιεν οὐκ ἐθέλων· ὀλοὴ δέ μιν ἦγεν ἀνάγκη
κουριδίης εἰς ὦπα· λυγροί γε μὲν ἀντιόωντες
κὰκ κορυφῆς ὄρνιθες ἀΰτεον, οἳ δ' ἀνὰ χεῖρα
σκαιὴν ἀΐσσοντες· ὃ δέ σφεας ἄλλοτε μέν που
δείδιεν εἰσορόων, ὁτὲ δ' ἀκράαντα πέτεσθαι
ἔλπετο· τοὶ δέ οἱ αἰνὸν ὑπ' ἄλγεσι φαῖνον ὄλεθρον·
ἷξε δ' ἐς Οἰνώνην ἐρικυδέα· τὸν δ' ἐσιδοῦσαι
ἀμφίπολοι θάμβησαν ἀολλέες ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Οἰνώνη· ὃ δ' ἄρ' αἶψα πέσεν παρὰ ποσσὶ γυναικὸς
— — — — — —

254. *τόνδ' ἀλύοντα, μέγ' ἀμφεχέοντ' ἰατῆρες* A, *τὸν δ' ἀλύοντα μέγ', ἄμφεπον ἰητῆρες* Tychs. ex sua emend., quem secutus est Lehrs., bene. Nam quod Dausq. suasit *ἀμφεχέοντο ἰατροί*, pro quo certe *ἰητροί* corrigit Pauw., hiatu intolerabili laborat. Melius ex *Π*, 28 *τοὺς — ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται* excudere quis possit: *ἀμφεπένοντ' ἰητροί.* Sed praestat Tychsenianum. Tum vero illud *μέγ'*, quod non potest cum Tychsenio antecedenti conjungi, non facile verbo *ἄμφεπον* adaptetur, in quod potius *εὖ, ἐπισταμένως* et similia quadrant. Hinc *τάχ'* scripsi.

256. *τοῦ* A; *τοὺς* corr. Dausq., rec. Tychs. Lehrs.

263. *ἢν ἔλθῃ* A; „legeris forte melius *ἢν ἐθέλῃ*, *si modo vellet* (opitulari), vel *ἄλθῃ*, quod interpretatione mea expressi.“ RHOD. Illud recte rec. Tychs. Lehrs., quorum ille commendari conjecturam v. 294 sq. monuit. — *ὅδ'* A.

265. *δέ μιν* A et vulgo, pro quo quod Pauw. conjecit *δέ οἱ* multis commendavit Spitzner. *observatt.* p. 241—243. Quam ipse fecit conjecturam *δέ μιν ἀ. κ. κ. ὄρν. ἐρήτυον*, eam ipse deinde reprobavit. Quid quod prorsus aliena est. Neque enim aves *retinere* possunt Paridem, quominus eat ad Oenonam, quoniam tunc certo certius ei est moriendum; sed tantum *portendere*, etiam hoc solum, quod restet, salutis conamen ei frustra fore. Vid. modo IX, 307, quem locum Spitznerus adduxit. Hinc *μιν* quidem rejeci, sed etiam *δέ*, et pro utroque illud *γε μέν* intuli saepius obliteratum: vid. ad IV, 568.

266. *κακκορυφῆς* A et vulgo; corr. Lehrs. — *οἵδ'* A.

267. *ὅδε σφέας* A, *ὁ δὲ σφέας* Tychs.; corr. Tauchnitianae corrector et Lehrs.

268. *ὁτέ* A; corr. Tychs.

269. *εἴδετο* A; *ἔλπετο* em. Pauw., quod recep. Tychs. Lehrs.; *ᾤετο* conj. Scalig.

270. *ἶζε* A; *ἷξε* Rhod. in textu. — *ὅδ'* A.

272. *ὅδ'* A.

ἀμφὶ μέλαιν' ἐφύπερθε καὶ ἔνδοθι μέχρις ἱκέσθαι
μυελὸν ἐς λιπόωντα δι' ὀστέου, οὕνεκα νηδὺν
φάρμακον αἰνὸν ἔπυθε κατ' οὐτάμενον χρόα φωτός·
τείρετο δὲ στυγερῇ βεβολημένος ἦτορ ἀνίῃ·
ὡς δ' ὅτε τις νούσῳ τε καὶ ἀργαλέῃ μέγα δίψῃ
αἰθόμενος κραδίην ἀδινὸν κέαρ αὐαίνηται,
ὅντε περιζείουσα χολὴ φλέγει, ἀμφὶ δὲ νωθὴς
ψυχή οἱ πεπότητ' ἐπὶ χείλεσιν αὐαλέοισιν
ἀμφότερον, βιότου τε καὶ ὕδατος ἱμείρουσα·
ὣς τοῦ ὑπὸ στέρνοισι καταίθετο θυμὸς ἀνίῃ·
καί ῥ' ὀλιγοδρανέων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
„ὦ γύναι αἰδοίη, μὴ δή νύ με τειρόμενόν περ
ἐχθήρῃς, ἐπεὶ ἄρ σε πάρος λίπον ἐν μεγάροισι
χήρην οὐκ ἐθέλων περ· ἄγον δέ με Κῆρες ἄφυκτοι
εἰς Ἑλένην, ἧς εἴθε πάρος λεχέεσσι μιγῆναι
σῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι θανὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσα·
ἀλλ' ἄγε, πρός τε θεῶν, οἵτ' οὐρανὸν ἀμφινέμονται,
πρός τε τεῶν λεχέων καὶ κουριδίης φιλότητος
ἤπιον ἔνθεο θυμόν, ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἄλαλκε
φάρμακ' ἀλεξήσοντα καθ' ἕλκεος οὐλομένοιο

---

273. „Hic defectum esse suspicor: licet Brodaeus pro *μέλαιν' μέλας* legat. Sensus tamen ne hiaret, utut potuimus, opera data est.“ RHOD. Vertit enim: *circumquaque lividus, non superne tantum, sed ut intrinsecus etiam veniret (livor)*. Nihil notatum ex libris, nisi quod in C1 „ϛ ad marginem, quod signum et alibi in locis corruptis, ut v. 133.“ TYCHS. Cum de hoc loco Tychs. plura falso monuisset, *Heynius* his verbis optime eum explicuit: „In versu qui excidit, narratum puto de vulnere ex veneno teli Herculei nigricante: si v. c. fuit *ἡ τρώμη*“ — (sic! fuit sine dubio *ὠτειλή*.) „illa fuit *ἀμφὶ μέλαιν' ἐφύπερθε, καὶ ἔνδοθι* etc., serpente latius veneno, *quia virus putrefecerat alvum penetrans per cutem viri vulnerati*.“ Dausqueji septem monstrosas conjecturas consulto praetermisi.

274. *οὔνεχεν ἠὒν* A, quod miror intactum relictum esse a Rhod. vertente: *quia formosum sauciati viri corpus*. Recte Pauw. em. *οὕνεκα νηδὺν*, quod rec. Tychs. Lehrs.

275. *κατ' οὐτάμενον* A, *κατουταμένου* Rhod. conj., *κατ' οὐταμένου* scrips. Tychs. Lehrs.; sed restituenda erat A scriptura, quae referri debet ad eam partem corporis, qua Paris vulneratus erat.

276. *βεβλημένος* A et vulgo, praeter Lehrs., qui *βεβολημένος* scripsit ex em. Spitzneri *mant.* p. 253 sq., quam repetiit *observatt.* p. 326.

277. *τε*, quod om. A et vulgo, add. Lehrs. ex sententia Hermanni.

279. *περιζέουσα* A; corr. Rhod.

280. *πεπότηται* V.

284. *τειρόμενόνπερ* A.

285. *ἄρσε* A. — *λίπομεν* A, *λίπον* E1C1 (hic quidem in ras.); et ita corr. Rhod., *λίπεν* V.

289. *σε* pro *τε* ex ed. Basil. et Rhod. in ceteras propagatum, adeo ut Pauw. de ellipsi cogitaret, quamquam jam Rhodom. vertendo *perque Deos τε* expresserat, quod habet A.

292. *κατ'* A; corr. Tychs.

θεῖσα, τά μοι μεμόρηται ἀπωσέμεν ἄλγεα θυμοῦ,
ἢν ἐθέλῃς· σῇσιν γὰρ ἐπὶ φρεσίν, εἴτε σαῶσαι
μήδεαι ἐκ θανάτοιο δυσηχέος, εἴτε καὶ οὐκί·
ἀλλ' ἐλέαιρε τάχιστα καὶ ὠκυμόρων σθένος ἰῶν
ἐξάκεσ', ἕως μοι ἔτ' ἀμφὶ μένος καὶ γυῖα τέθηλε·
μηδέ τί με ζήλοιο λυγροῦ μεμνημένη ἔμπης
καλλείψῃς θανέεσθαι ἀμειλίκτῳ ὑπὸ πότμῳ
πὰρ ποσὶ σοῖσι πεσόντα· Λιταῖς δ' ἀποθύμια ῥέξεις,
αἵ ῥα καὶ αὐταὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο θύγατρες
εἰσί, καὶ ἀνθρώποισιν ὑπερφιάλοις κοτέουσαι
ἐξόπιθε στονόεσσαν ἐπιθύνουσιν Ἐριννὺν
καὶ χόλον, ἀλλὰ σύ, πότνα, κακὰς ἀπὸ Κῆρας ἔρυκε
ἐσσυμένως, εἰ καί τι παρήλιτον ἀφραδίῃσιν."
ὣς ἄρ' ἔφη· τῆς δ' οὔτι φρένας παρέπεισε κελαινάς,
ἀλλά ἑ κερτομέουσα μέγ' ἀχνύμενον προσέειπε·
„τίπτε μοι εἰλήλουθας ἐναντίον, ἥν ῥα πάροιθεν
κάλλιπες ἐν μεγάροισιν ἀάσπετα κωκύουσαν
εἵνεκα Τυνδαρίδος πολυκηδέος, ᾗ παριαύων
τέρπεο καγχαλόων, ἐπειὴ πολὺ φερτέρη ἐστὶν
τῆς σέο κουριδίης· τὴν γὰρ φάτις ἔμμεν ἀγήρω·
κείνην ἐσσυμένως γουνάζεο, μηδέ νύ μοί περ
δακρυόεις ἐλεεινὰ καὶ ἀλγινόεντα παραύδα·

---

293. τὰ A; τά μοι em. Rhod.

294. ἢν ἕλῃς A, ἢν ἐθέλῃς VNV123 E1 (κ' ἐ), ην θελης C1; „ἢν ἐθέλῃς vel ἐλεῇς;" RHOD. ἢν ἐθέλῃς rec. Tychs. Lehrs. — ὑπὸ φρεσὶν A; ἐπὶ φρεσὶν scripsit Tychs. ex emend. Heynii.

295. θανάτου A; θανάτοιο corr. Rhod.; θανάτου δυσσηχ. C1. — δυσήχεος A et vulgo; accentum correxit Spitzner. *observall.* p. 165.

297. ὥς A et vulgo; ἕως scripsi e corr. Spitzneri *observall.* p. 40.

299. καλλίψῃς A, καλλείψῃς E1; et ita corr. Rhod. — ὑπ' ὀϊστῷ A, ὑπὸ πότμῳ V, quod recte recep. Tychs.

303. ἐξόπιθεν C1. — Ἐριννῦν A; corr. Rhod.

304. ἀλλὰ χόλον et in fine * A, καὶ χόλον VNV123E12C1M2; „ἀλλὰ χόλον λίπε, πότνα, κακὰς δ' ἀ. vel καὶ χόλον, ἀλλὰ σὺ — ἔρυκε." RHOD. Pro ultima voce in Basil. legebatur ἔρρηε. Pauw. πάγχολον conj. usitata — cfr. ad II, 181 — conjunctione offensus.

305. ἐσσυμένου A, ἐσσυμένως VNV123E12; et ita corr. Rhod. — παρήλιτυ A, παρήλιτον iidem codd.; et ita corr. Rhod.

306. ἆρ et τῆςδ' A.

308. με AC1, „μοι vel μευ" RHOD. Prius recte recep. Tychs.

309. μεγάροισι, μέγ' ἄσπετα A et vulgo, μ. μάλ' ἄσπ. conj. Pauw. μεγάροισιν ἀάσπετα conj. Bonit. *l. c.* p. 1237, probavit Spitzner. *observv.* p. 47, rec. Lehrs. sed errore μεγάροισι reliquit.

310. πολυκήδεος A et vulgo; corr. Spitzner. *observall.* p. 315.

313. ἐσσύμενος A; ἐσσυμένως ex ed. Rhodom. tacite in ceteras transiit. Reliqui, quamquam quis de λισσόμενος aut etiam de ἐκχύμενος cogitare possit. — μή δέ A; corr. Tychs.

αἲ γάρ μοι μέγα θηρὸς ὑπὸ κραδίῃ μένος εἴη
δαρδάψαι σέο σάρκας, ἔπειτα δέ θ' αἷμα λαφύξαι,
οἷά με πήματ' ἔοργας ἀτασθαλίῃσι πιθήσας·
σχέτλιε, ποῦ νύ τοί ἐστιν ἐϋστέφανος Κυθέρεια;
πῇ δὲ πέλει γαμβροῖο λελασμένος ἀκάματος Ζεύς;
τοὺς ἔχ' ἀοσσητῆρας· ἐμῶν δ' ἀπὸ τῆλε μελάθρων
χάζεο, καὶ μακάρεσσι καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἀλεγεινόν·
σεῖο γὰρ εἵνεκ', ἀλιτρέ, καὶ ἀθανάτους ἕλε πένθος,
τοὺς μὲν ἐφ' υἱωνοῖς, τοὺς δ' υἱάσιν ὀλλυμένοισιν.
ἀλλά μοι ἔρρε δόμοιο καὶ εἰς Ἑλένην ἀφίκανε,
ἧς σε χρεὼν νυκτός τε καὶ ἤματος ἀσχαλόωντα
τρύζειν πὰρ λεχέεσσι πεπαρμένον ἄλγεϊ λυγρῷ,
εἰσόκε σ' ἰήνειεν ἀνιηρῶν ὀδυνάων."
ὣς φαμένη γοόωντα φίλων ἀπέπεμπε μελάθρων,
νηπίη· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσαθ' ἑὸν μόρον· ἦ γὰρ ἔμελλον
κείνου ἀποφθιμένοιο καὶ αὐτῇ Κῆρες ἕπεσθαι
ἐσσυμένως· ὣς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν Διὸς Αἶσα.
τὸν δ' ἄρ' ἀπεσσύμενον λασίης ὑπὲρ ἄκριας Ἴδης
λυγρὸν ἐπισκάζοντα καὶ ἀχνύμενον μέγα θυμῷ
Ἥρη τ' εἰσενόησε καὶ ἄμβροτον ἦτορ ἰάνθη,
ἑζομένη κατ' Ὄλυμπον, ὅπῃ Διὸς ἔπλετ' ἀλωή·
καί ῥά οἱ ἀμφίπολοι πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
τάς ποτ' ἄρ' Ἠελίῳ χαροπὴ δμηθεῖσα Σελήνη
γείνατ' ἀν' οὐρανὸν εὐρὺν ἀτειρέας, οὐδὲν ὁμοίας

---

315. *ὑπαὶ* A et vulgo; *ὑπὸ* em. Spitzner. *observatt.* p. 246.

317. *τοῖά* proposuit Pauw. Sed utrumque dici potuit. Cfr. Theocr. II, 9. Apoll. Rhod. IV, 380. 386. 558. „Ut apud Homerum *οἷ' ἀγορεύεις.*" TYCHS. — *τε* pro *με* Basil. Rhod.

318. *τοι ἐστὶν* A et vulgo; correxi.

319. *πῆ* A et vulgo; correxi.

324. *ἐς* A, *εἰς* E1; et ita corr. Pauw.

325. *χρεὼν* A et vulgo: vid. ad I, 758.

329. *οὐ δ' ἄρ* A, *οὐ δ' ἄρ'* Tychs. Lehrs.; correxi.

331. *ἐπέκλωσε* A; corr. Tychs.

332. *τόνδ'* A. — *ἄρ* A et vulgo. — *ἐπεσσύμενον* A et vulgo, quod tantum de incursione hostili dicitur. Rhod. vertit: *dum properat.* Id esset *ἐπειγόμενον.* Sed scripsit *ἀπεσσύμενον.*

333. *θυμὸν* V. Non praefero.

334. Fuit, cum suspicarer *Ἥρη ἅτ' εἰσενόησε, μέγ' ἄμβροτον ἦ. ἰ.*

335. *ἦχι* A; *ὅπῃ* em. Rhod. — Pauwium, qui h o r t o Jovis offensus ineptissime *ὅπη Διὸς ἔπλετο αὐλή* vel etiam *Ὄλυμπόν τ'* (vel *γ'*), *ἦχι Διὸς πέλετ' αὐλή* conjecit, post Dorvillium ex Apoll. Rhod. III, 114. 158 redarguit Spitzner. *observatt.* p. 246.

336. *ἀμφιπολοι* ^*τε* *πισυρες* Cl. Dausq. *καὶ παρὰ ἀ. π. θρόνῳ ἑ.* conj. — *σχεδὸν* om. A, et in libris „ubique lacuna" SCHOW.; supplevit Rhod. — *ἰδριόωντο* A; corr. Rhod. et Heyn., hic quidem allato *K,* 198.

338. *γείνατο* A; *γείναι' ἀν'* em. Rhod.

ἀλλήλαις· μορφῇ δὲ διέκριθεν ἄλλη ἀπ' ἄλλης·
*   *   *   *   *   *
ἣ δ' ἑτέρη χειμῶνι καὶ αἰγοκερῆι μέμηλε·
*   *   *   *   *   *
*   *   *   *   *   *
τέτρασι γὰρ μοίρῃσι βροτῶν διαμείβεται αἰών,
ἃς κεῖναι ἐφέπουσιν ἀμοιβαδόν· ἀλλὰ τὰ μέν που
αὐτῷ Ζηνὶ μέλοιτο κατ' οὐρανόν· αἳ δ' ὀάριζον
ὁππόσα λοίγιος Αἶσα περὶ φρεσὶν οὐλομένῃσι
μήδετο, Τυνδαρίδος στυγερὸν γάμον ἐντύνουσα
Δηιφόβῳ, καὶ μῆνιν ἀνιηρὴν Ἑλένοιο
καὶ χόλον ἀμφὶ γυναικός, ὅπως τέ μιν υἷες Ἀχαιῶν
ἤμελλον μάρψαντες ἐν ὑψηλοῖσιν ὄρεσσι

---

339. *μορφὴ* A; *μορφῇ* et Rhod. vertendo expressit et Pauw. diserte conjecit.

340. „Hic asteriscos feci, propter defectum non obscure apparentem. Tale autem quiddam defieri existimo: *πρώτη μὲν θέρεος καματώδεος ἔλλαχε μοῖραν, ἣ δ' ἑτέρη* etc. Et mox *εἴαρι δ' αὖ τριτάτη, τετράτη δ' ἐπιτέρπετ' ὀπώρῃ· τέτρασι γὰρ* etc. *Prima laboriferae aestatis partem sortita est. Vere autem tertia, et autumno quarta se oblectat.*" RHOD. Sanissimum hoc judicium, in quo hoc unum vituperes, quod non singulis Horis singulos versus attribuit, a Tychsenio repudiatum esse paene indignareris, nisi memor esses et temporis, quo ille vixit, et disciplinae, qua usus est. Etenim transversus actus Pauwii ignorantia, qui verissima Rhodomanni interpretatione: *altera hiemis et capricorni curam agit* vituperata ipse

τῇ δ' ἑτέρῃ χειμῶνος ἅμ' αἰγοκερῆϊ μέμηλε

conjecit, cum „non desideret singula anni tempora aut singulorum hominum officium uberius declarari, cum satis eae descriptae sint v. 334 sq." versum ut insititium uncis inclusit. Melius idem supra II, 501 — 506. 593 — 602 duodecim Horas tanquam Aurorae comites introduci notavit. Nec tamen vereor, ne quis abusus his duodecim mensium antistitibus aut poetam secum pugnare aut ex variis fragmentis conflatum commento Schowiano contendere studeat!

341. *γὰρ* om. A, add. N et Rhod. in nota supra adscripta; *ἧ τέτρασ. μ.* et ad marg. $λ^{π}_{q}$ (i. e. *λείπει*) C1, *τέτρασιν* E1, ubi „ceterum ut in ed. nullo defectus indicio" TYCHS. Fuit, cum scribendum putarem *τέτρασι γάρ ῥ' ὥρῃσι* aut *τέτρασιν ὥρῃσιν δὲ βρ.* Sed Horarum nomen in versibus qui perierunt memoratum fuisse, haud incredibile est.

342. *αἳ* A, *ἃς* E1; et ita corr. Rhod.

343. *μέδοντο* A; „*μέλοιτο* vel *μέλονται ἀν' οὐρ'.* ut Brodaeo placet." RHOD. Pauw. *μέλουσι* defendit. Sed prius Rhodomannianum recte recep. Tychs. Lehrs. — *αἵδ'* A.

344. *ὅππως* A et vulgo. Haec non satis cohaerere jam Rhod. sensit, qui cum interpretatus sit: „ut sors funesta — destinasset — Helenae nuptias *conciliare*," *ἐντύνεσθαι* legisse videtur. Sed praestare *ὁππόσα* jam dudum intellexeram, cum vidi idem etiam a *Struvio* minore inventum esse *l. c.* p. 25 sq.

346. *μῆνιν* cum junctum sequenti *καὶ χόλον* nimis tautologum videretur, Dausq. quidem pro hoc ineptissime *καί ῥ' ὅλον* conjecit, Pauw. pro illo paullo melius *μῆτιν*, quod rec. Tychs. Lehrs., hic quidem vel retenta Rhodomanni interpretatione. *indignationem.* Sed similia haud raro occurrunt: unum adscribo *O*, 122 *πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη.* Cfr. ad II, 181, ubi tamen hujus loci oblitus eram.

χωόμενον Τρώεσσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθαι,
ὥς τέ οἱ ἐννεσίῃσι κραταιοῦ Τυδέος υἱὸς
ἑσπομένου Ὀδυσῆος ὑπὲρ μέγα τεῖχος ὀρούσας
Ἀλκαθόῳ στονόεντα φέρειν ἤμελλεν ὄλεθρον
ἁρπάξας ἐθέλουσαν ἐΰφρονα Τριτογένειαν,
ἥτ' ἔρυμα πτόλιός τε καὶ αὐτῶν ἔπλετο Τρώων·
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ θεῶν τις ἀπειρέσιον χαλεπήνας
ἔσθενεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο
ἀθανάτης ἔμπροσθεν ἀκηδέος ἐμβεβαυίης·
οὐδέ οἱ ἄμβροτον εἶδος ἐτεκτήναντο σιδήρῳ
ἀνέρες, ἀλλά μιν αὐτὸς ἀπ' Οὐλύμποιο Κρονίων
κάββαλεν ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο πόληα.
καὶ τὰ μὲν ὣς ὄαριζε Διὸς δάμαρ ἀμφιπόλοισιν,
ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι. Πάριν δ' ἄρα θυμὸς ἐν Ἴδῃ
κάλλιπεν, οὐδ' Ἑλένη μιν ἐσέδρακε νοστήσαντα·
ἀμφὶ δέ μιν Νύμφαι μέγ' ἐκώκυον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
εἰσέτι που μέμνηντο κατὰ φρένας, ὅσσα πάροιθεν
ἐξέτι νηπιάχοιο συναγρομένης ὄαριζε·
σὺν δέ σφιν μύροντο βοῶν θοοὶ ἀγροιῶται
ἀχνύμενοι κατὰ θυμόν· ἐπεστενάχοντο δὲ βῆσσαι.
καὶ τότε δὴ Πριάμοιο πολυτλήτοιο γυναικὶ
δεινὸν Ἀλεξάνδροιο μόρον φάτο βουκόλος ἀνήρ·
τῆς δ' ἄφαρ, ὡς ἐσάκουσε, τρόμῳ περιπάλλετο θυμός,
γυῖα δ' ὑπεκλάσθησαν· ἔπος δ' ὀλοφύρατο τοῖον·

---

350. *ὥστέ* A, dispescuit Rhod. — *κρατεροῦ* et in fine * A, *κραταιοῦ* VNV3C1a; et ita corr. Rhod.

351. *ἐπτομένου* et *ὀροῦσαι* A; *ἑσπομένου* et *ὀρούσας* iidem libri, itidemque Rhod., illud etiam E1.

352. *ἤμελλον* A, *ἤμελλεν* E1; et ita corr. Rhod. vertendo et Pauw.

354. *ἐρύμη πόλιος* A; *ἔρυμα πτόλιος* corr. Rhod. Brod.

357. *ἔντοσθεν* scripsit Lehrs., quam conjecturam improbavi in *rec.* p. 81, multo significantius esse vulgatum monens, quod Palladium pro Troja quasi oppositum cogitari eversuris denotet. Falso Heyn. adscripsit: „*ἔμπροσθεν* nunc de tempore: antea, *πάρος*; quamdiu illa urbem insideret.“ Cfr. Spitzner. *observatt.* p. 247, qui etiam Dausquejum confutat *ἔμπροσθ' εὐκηδέος* scribentem.

362. *δὲ* A et vulgo; corr. Struv. min. *observv.* p. 22. — *πολλ'* ab A per omnes editiones propagatum!

363. *μὲν* pessime Pauw. conj.

365. *ὅσα* A; corr. Rhod.

366. *ἐξέτι νηπιάχοισι* A; „*εἰσέτι* vel *ἐξέτι νηπιάχοιο*“ RHOD. Prius recte recep. Tychs. Lehrs., quod cum olim a me in *emendatt.* p. 241 male esset impugnatum, conjiciente *παῖς ἔτι νηπίαχός σφι*, egregie Rhodomannianum vindicavit Spitzner. *observatt.* p. 248. Animi causa Dausq. *νηπιάχῃσι* conjecisse addo.

367. *σφι* A et vulgo; *σφιν* corr. Spitzner. *l. c.* p. 247. — *θοοὶ βοῶν* A, *βοῶν θοοὶ* VNV123E1; et ita transposuit Rhod. Insuper Dausq. *βοηθόοι*, Brod. *θοοὶ βόται* conj.

371. *τῆσδ'* A.

„ὤλεό μοι, φίλε τέκνον, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πένθεϊ πένθος
κάλλιπες αἰὲν ἄφυκτον, ἐπεὶ πολὺ φέρτατος ἄλλων
παίδων ἔσκες ἐμεῖο μεθ' Ἕκτορα· τῷ νύ σε λυγρὴ
κλαύσομαι, εἰσόκε μοι κραδίῃ ἔνι πάλλεται ἦτορ·
οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδε πάσχομεν, ἀλλά τις Αἶσα
μήδετο λοίγια ἔργα, τὰ μὴ ὤφειλον ὀτλῆσαι,
ἀλλ' ἔθανον τὸ πάροιθεν ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ὄλβῳ·
* * * * * *
ἐλπομένη καὶ ἔτ' ἄλλα κακώτερα θηήσασθαι,
παῖδας μὲν κταμένους, κεραϊζομένην δὲ πόληα
καὶ πυρὶ δαιομένην Δαναῶν ὕπο καρτεροθύμων,
σύν τε νυοὺς θύγατράς τε μετὰ Τρῳῇσι καὶ ἄλλαις
ἑλκομένας ἅμα παισὶ δορυκτήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ.“
    ὣς φάτο κωκύουσα· πόσις δέ οἱ οὔ τι πέπυστο·
ἀλλ' ὅ παρ' Ἕκτορος ἧστο τάφῳ ἐπὶ δάκρυα χεύων,

---

373. *ὤλεό μου* vel *τοι* conj. Pauw.

375. *ἐμοῖο* A, *ἐμεῖο* E1; et ita corr. Dausq. — *λυγλὴ* E1.

376. *κραδίῃ* A, *κραδιη* (*ἔπι*) *πάλλ.* C1, *κραδίῃ ἐνὶ* a et corr. Rhod. quod rec. Tychs., *κραδίῃ ἔνι* Lehrs. e corr. Spitzneri *mant.* p. 230.

378. *ὤφελλ' ἐνόησα* A; *ὤφειλ' ἐνόησα* conj. Rhod. contra poetae usum, cui melius sane convenit Dausqueji, qui etiam *ὤφειλα νοῆσαι* conj., *ὄφελον ἐνόησα*, quod rec. Tychs. Lehrs. Verum scrupulum injicit et syllabae *ον* productio et quod alibi saepius quidem *ὡς ὄφελον* — locos indicavit jam Herm. *Orph.* p. 825, — nusquam vero *μὴ ὄφελον* dixit. Hinc ex V, 194 *ὡς μὴ ὤφειλες ἱκέσθαι* praetuli *ὤφειλον ὀτλῆσαι*. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 120 verum paene assecutus erat: *ὤφελλον ὀτλῆσαι* scribendo. — Ceterum loci similes passim occurrunt: cfr. Ω, 245 sqq. *αὐτὰρ ἔγωγε Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω;* Apoll. Rhod. I, 253 sq. *ἦ τέ οἱ ἦεν Βέλτερον, εἰ τὸ πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς Νειόθι γαίης κεῖτο κακῶν ἔτι νῆις ἀέθλων.*

379. *προπάροιθεν* A et vulgo; *τοπάροιθεν* Lehrs. ex mea emendatione. Sed scribendum erat *τὸ πάροιθεν.*

380. Hunc versum cum antecedentibus non cohaerere, jam Rhodomann. sensit vertendo: *auguror vero me adhuc graviora his spectaturam esse.* Unde paene suspiceris eum *ἔλπομαι ἦ καὶ ἔτ' ἄλλα* seu tale quid legisse. Eum secutus Bonitius *l. c.* p. 1243 sq. totum locum v. 380 — 384 statim post 376 — *πάλλεται ἦτορ* transponi jussit. Sed cum non satis clare, cur hiaret sententiarum nexus, exposuisset, impugnatus est a Spitznero *observv.* p. 29 — 31. Eo refutato ego *emendatt.* p. 281 sq. lacunam unius versus esse demonstravi ita fere scripti:

[νῦν δ' ἐπὶ πήματι πῆμα μετ' ὄμμασι δέρκομαι αἰεὶ]
ἐλπομένη καὶ ἔτ' ἄλλα κακώτερα θηήσασθαι.

Cfr. XII, 487. *κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ, Ἐλπομένη καὶ ἔτ' ἄλλα κακώτερα.*

382. *ὑπὸ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ὕπο* scripsit e corr. Spitzneri *mant.* p. 230.

383. *σύν τ' ἐν* A; *σύν τε* corr. Rhod.

385. *οὔτι* A.

386. *ὁ γὰρ* A et vulgo; emendavi. Alius fort. scripsisset: *ἀλλ' ὅγ' ἄρ' Ἕ. ἧ. τ. ἔπι.*

οὕνεκ' ἄριστος ἔην καὶ ἐρύετο δούρατι πάτρην·
τοῦ πέρι πευκαλίμας ἀχέων φρένας οὔ τι πέπυστο.
ἀλλ' Ἑλένη μάλα πολλὰ διηνεκέως γοόωσα
ἄλλα μὲν ἐν Τρώεσσιν ἀΰτεεν, ἄλλα δέ οἱ κῆρ
ἐν κραδίῃ μενέαινε· φίλον δ' ἀνὰ θυμὸν ἔειπεν·
„ἄνερ, ἐμοὶ καὶ Τρωσὶ καὶ αὐτῷ σοὶ μέγα πῆμα,
ὤλεο λευγαλέως· ἐμὲ δ' ἐν στυγερῇ κακότητι
κάλλιπες ἐλπομένην ὀλοώτερα πήματ' ἰδέσθαι·
ὡς ὄφελόν μ' Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο πάροιθεν,
ὁππότε σοίγ' ἑπόμην ὀλοῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ·
νῦν δ' ἄρα καὶ σοὶ πῆμα θεοὶ δόσαν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῇ
αἰνομόρῳ· πάντες δέ μ' ἀάσπετον ἐρρίγασι,
πάντες δ' ἐχθαίρουσιν ἐμὸν κέαρ· οὐδέ πῃ οἶδα
ἐκφυγέειν· εἰ γάρ κε φύγω Δαναῶν ἐς ὅμιλον,
αὐτίκ' ἀεικίσσουσιν ἐμὸν δέμας· εἰ δέ κε μίμνω,
Τρῶες καὶ Τρωαί με περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλοι
αἶψα διαρραίσουσι· νέκυν δ' οὐ γαῖα καλύψει,
ἀλλὰ κύνες δάψουσι καὶ οἰωνῶν θοὰ φῦλα·
ὡς ὄφελόν μ' ἐδάμασσε πάρος τάδε πήματ' ἰδέσθαι.“
* * * * * *

---

387. *οὕνεκ' ἄρ'* A, *οὕνεκ'* V12C1 (sed in ras.); et ita corr. Rhod.

388. *ἀχαιῶν* A, *ἀχέων* C1; et ita corr. Rhod. — In alia omnia abiens Pauw. *τῷ περὶ πευκαλίμης ἀχέων φρεσὶν* proposuit, sine idonea causa. In vulgata *πέρι* — ut recte edidit Lehrs. Spitznerum *mant.* p. 230 secutus — cum *τοῦ* conjungendum, *πευκαλίμας φρένας* autem ab *ἀχέων* pendet.

392. *καί οἱ αὐτῷ* A et vulgo, pro quo Spitzner. *observatt.* p. 122 metrici vitii immemor *καὶ οἷ αὐτῷ* suasit. Illud ego sustuli in *emendatt.* p. 212 scribendo *αὐτῷ τοι* ex Homero *I*, 249 (errore X, 345 citatur). Sed et ibi hodie *αὐτῷ σοὶ* legitur, idemque apud Quintum restituendum fuit. Cfr. Hesiod. fragm. LXXI ed. Marcksch. (63 ed. Goettling.) *σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα.*

393. *δ' ἀνὰ* A; *δ' ἐν* corr. Rhod.

395. Penelopae preces *υ*, 63 sqq. 77. 79. ante oculos habuisse notavit Heyn. Imitatus jam erat Apoll. Rhod. III, 1113 sq.

396 et 397. *σοι* A et vulgo; utrumque correxi, hoc quidem jam Spitzner. *observatt.* p. 122 notaverat.

398. *με ἄσπετον* A et vulgo praeter Lehrs., qui *μ' ἀάσπετον* scripsit e corr. Spitzneri *v. Gr. h.* p. 38. Et idem jam Tychs. ipse suaserat. Cfr. *Ω*, 775 *πάντες δέ με πεφρίκασιν.*

399. *οὐδέπῃ* A.

401. *αὐτίκα εἰκίσουσιν* A; *αὐτίκ' ἀεικίσσουσιν* em Rhod. — *κε* om. V.

402. *Τρωαὶ καὶ Τρῶές* A et vulgo, ordinem mutavi ex emend. Pauwii, cui non recte Tychs. his contradixit: „nil mutandum. *Τρωαί* primo loco ponuntur, quoniam est femina, quae loquitur.“

405. *μ' ἐδαμάσσατο πάρος πήματ'* A, *μ' ἐδαμάσσαντο* E1, *μ' ἐδαμάσσαντο πρὶν ἢ π.* C12; *μ' ἐδάμασσα, πάρος τάδε πήματ'* a; et ita em. Rhod., quod recep. Tychs., quamquam *novam phrasim* esse notavit. Et huic rei insistens, et quod potius optandum fuisset letum fato seu natura immissum, ego aliis Homeri et Quinti locis usus aut *μ' ἐδάμασσε μόρος* (v. *πότμος*), *πρὶν πήματ' ἰδ.* scribendum, aut lacunam esse sic explendam:

ὣς ἔφατ᾽, οὔτι γοῶσα πόσιν τόσον, ὁππόσον αὐτῆς
μύρετ᾽ ἀλιτροσύνης μεμνημένη· ἀμφὶ δὲ Τρωαὶ
ὡς κεῖνον στενάχοντο, μετὰ φρεσὶ δ᾽ ἄλλα μενοίνων
αἳ μὲν ὑπὲρ τοκέων μεμνημέναι, αἳ δὲ καὶ ἀνδρῶν,
αἳ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ παίδων, αἳ δὲ γνωτῶν ἐριτίμων.
οἴη δ᾽ ἐκ θυμοῖο δαΐζετο κυδαλίμοιο
Οἰνώνη· ἀλλ᾽ οὔτι μετὰ Τρωῇσιν ἐοῦσα
κώκυεν, ἀλλ᾽ ἀπάνευθεν ἐνὶ σφετέροισι μελάθροις
κεῖτο βαρυστενάχουσα παλαιοῦ λέκτρον ἀκοίτεω·
οἵη δ᾽ ἐν ξυλόχοισι περιτρέφεται κρύσταλλος

ὡς ὄφελόν μ᾽ ἐδάμασσε, πάρος τάδε πήματ᾽ ἰδέσθαι,
[Ἄρτεμις ἰοχέαιρα θοὸν βέλος ἰθύνουσα]
pluribus demonstravi in *emendatt.* p. 241 sq. Horum qui censuram egit Spitzner. *observatt.* p. 249 sq. persuasit quidem *per se* de voluntaria morte sermonem esse posse, allato *Γ*, 173 sqq., quem locum sane respexisse noster videtur, locutione tamen et ipse offensus aliquid ad integritatem deesse non negaverit. Persuadent id maxime *υ*, 62. 80, quam Penelopae orationem etiam expressam esse supra ad 395 vidimus. Et cfr. Apoll. Rhod. III, 774. Itaque lacunae signa posui. Si integer esset locus, omnibus praestaret Lehrsii emendatio *μ᾽ ἔδαμ᾽ Αἶσα* scribentis, quam justis laudibus ornavi in *rec. c.* p. 81. Nam, quam praeterea Scaligeri affert emendationem Hermann. *rec. c.* p. 269 sq. *μ᾽ ἐδάσαντο, πάρος τόσα πήματ᾽*, ut id de canibus diceretur secundum Homericum illud *κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι*, id probare non possum. Nam id ipsum inter mala, quae metuit, recenset Helena, quod se mortuam non terra exceptura, sed canes avesque dilaceraturi sint.

406. *οὔτι γοόωσα π. τόσον, ὅσον αἰνῆς* A, *οὐ γοόωσα* Dausq., quod male rec. Tychs.; „*ὅσσον ἄρ᾽ αἰνῆς* vel *εἰς ὅσον αἰνῆς.*" RHOD., quorum utrumque a Quinti usu abhorret, ut etiam Scaligeranum *ὅσσον ἀνιγρῆς*. Tychs. contra metrum rec., quod conj. Dausq. *τόσσον, ἕσον αἰν.* Neque melius quod item Dausq. conj. *οὔτι τόσον γοόωσα πόσιν, ὅσον* vel quod Pauwius *οὔτι πόσιν γοόωσα τόσον, ὅσον αἰνῆς.* Equidem in *emendatt.* p. 242 *οὔτι γοῶσα πόσιν τόσ., ὅσσον ἄρ᾽ αὐτῆς*, quod recep. Lehrs., quamquam Hermann. in *rec. c.* p. 270 posterius vituperat. Pro eo nunc *ὁππόσον αὐτῆς* scripsi.

407. *μύρατ᾽* E1.

408. *ὥς κεῖνον* A; *ὥς κείνη* scripsit Tychs. e conj. Pauw. et Dausq. Id notavi et ad firmandam Rhodom. interpretationem: *quasi ob illum gemitus ducebant* — adduxi nobilissimum locum *T*, 301 *ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ᾽ αὐτῶν κήδε᾽ ἑκάστη* in *emendatt.* p. 242 sq. Et restituit *κεῖνον* Lehrs.

409. *αἰνὸν* A, *αἳ μὲν* Rhod. vertendo: „*dum aliae*" etc. — *ἠδὲ* hic et 410 A et vulgo praeter Lehrs., qui ex em. Spitzneri *mant.* p. 201 bis *αἳ δὲ* scripsit.

410. *αἵδ᾽ ἄρ* A.

413. *κώκυσεν* A et vulgo contra metrum, quod primus notavit Spitzner. *mant.* p. 255 sq., cujus emendationem *κώκυσ᾽* recep. Lehrs. Equidem in re per totum diem durante imperfectum praetuli.

414. Struv. min. *observatt.* 26 *περιστενάχουσα* conj.

415. *περιστρέφεται* A; „*περιστέφεται* legendum censeo, cum *τὸ περιστρέφεται* nihil commodi ad sententiam aliquam bonam habeat." RHOD. Verum esse *περιτρέφεται*, quod invenit Scalig., Tychs. qui recepit ex *ξ*, 477 et *E*, 902 probavit. De toto loco 415 — 422, qui inepte distortus erat a Pauwio, accurate exposui in *emendatt.* p. 282 — 284, ubi et post *καταιγίσιν* v. 417 talia fere excidisse monui: *ἢ δ᾽ ἄρ᾽*

αἰπυτάτων ὀρέων, ἥτ' ἄγκεα πολλὰ παλύνει
χευαμένη ζεφύροιο καταιγίσιν· * *
* * * * ἀμφὶ δὲ μακραὶ
ἄκριες ὑδρηλῇσι κατειβόμεναι λιβάδεσσι
δεύονθ', ἡ δὲ νάπῃσιν ἀπειρεσίη περ ἐοῦσα
πίδακος ἐσσυμένης κρυερὸν περιτήκεται ὕδωρ·
ὣς ἥγ' ἀσχαλόωσα μέγα στυγερῇ ὑπ' ἀνίῃ
τήκετ' ἀκηχεμένη πόσιος πέρι κουριδίοιο·
αἰνὰ δ' ἀναστενάχουσα φίλον προσελέξατο θυμόν·
„ὤ μοι ἀτασθαλίης, ὤ μοι στυγεροῦ βιότοιο,
ἢ πόσιν ἀμφαγάπησα δυσάμμορον, ᾧ σὺν ἐώλπειν
γήραϊ τειρομένη βιότου κλυτὸν οὐδὸν ἱκέσθαι
αἰὲν ὁμοφρονέουσα· θεοὶ δ' ἑτέρωσε βάλοντο·
ὥς μ' ὄφελόν ποτε Κῆρες ἀνηρείψαντο μέλαιναι,
ὁππότε νόσφιν ἔμελλον Ἀλεξάνδροιο πέλεσθαι·
ἀλλὰ καὶ εἰ ζωός μ' ἔλιπεν, μέγα τλήσομαι ἔργον
ἀμφ' αὐτῷ θανέειν, ἐπεὶ οὔτι μοι εὔαδεν ἠώς."
ὣς φαμένης ἐλεεινὰ κατὰ βλεφάροιιν ἔχυντο
δάκρυα, κουριδίοιο δ' ἀναπλήσαντος ὄλεθρον
μνωομένη, ἅτε κηρὸς ὑπαὶ πυρί, τήκετο λάθρῃ,
ἅζετο γὰρ πατέρα σφὸν ἰδ' ἀμφιπόλους εὐπέπλους,
μέχρις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἀπ' εὐρέος ὠκεανοῖο
νὺξ ἐχύθη, μερόπεσσι λύσιν καμάτοιο φέρουσα·

ὑπ' Εὔρῳ Ἠελίῳ τε χιὼν κατατήκεται, et 419 δεύονθ' scribendum dixi pro σεύονθ', quod habent A et ceterae editiones, a quibus ne Lehrs. quidem discessit. Addi poterat de παλύνειν Nonn. VIII, 275 locis ibi allatis.

419. ἠδὲ A.

422. Legebatur περὶ.

423. αἰνά τ' A et vulgo; αἰνὰ δ' nos, quia hic versus non amplius ad comparationem pertinet. — θυμῷ V.

424. ᾧ bis A.

425. δυσάμορος A; corr. Rhod. — συν.ώλπειν A, dispescuit Tychs.

426. γέρεϊ V. — τειρομένη ποτὶ A; „τειρομένη γε ποτὶ vel τειρομένη ποτ' ἀγακλυτὸν vel βιότου κλυτὸν." RHOD. Posterius recte rec. Tychs. Lehrs. Suo more Dausq. τερπομένη κλυτὸν ποτὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, illaturus scilicet Homerica: X, 60. Ω, 487. ο, 246. 348. ψ, 212.

428. ὡς Tychs. Lehrs. — ὄφελον τότε scripsit Lehrs., quod inutile esse monui in *rec.* p. 81, quamquam ipse olim in idem incideram.

431. αἰών scripsit Lehrs., sine causa. Nam, ut *ibid.* monui, ἠώς apud hos poetas non solum Aurora est h. e. tempus matutinum, sed omnino *lux diurna*, quam vivi tantum cernunt, non mortui. Non recte Rhod. *lux vitalis* convertit.

432. βλεφάρων ἐχέοντο A et vulgo; βλεφάροιιν ἔχυντο hic solus et XIV, 302, ubi in A etc. βλεφάρων χεύοντο, cum Lehrsio scripsi, qui etiam XIV, 174 bene βλεφάροιιν ἐλείβετο reposuit: cfr. XIII, 536 βλεφάροιιν ἐχεύατο.

433. δ' om. A; add. Rhod.

435. ἠδ' A; ἰδ' corr. Rhod. — εὐπέπλους A et vulgo praeter Lehrs., qui e corr. Spitzneri *mant.* p. 227 εὐπέπλους dedit.

436. ἐπ' A; ἀπ' em. Rhod.

437. ἐλύθη A; ἐχύθη em. Rhod.

καί ῥα τόθ' ὑπνώοντος ἐνὶ μεγάροισι τοκῆος
καὶ δμώων πυλεῶνας ἀναρρήξασα μελάθρων
ἔκθορεν, ἠΰτ' ἄελλα· φέρον δέ μιν ὠκέα γυῖα·
ὡς δ' ὅτ' ἀν' οὔρεα πόρτιν ἐρασσαμένην μέγα ταύρου
θυμὸς ἐποτρύνει ποσὶ καρπαλίμοισι φέρεσθαι
ἐσσυμένως, ἣ δ' οὔτι λιλαιομένη φιλότητος
ταρβεῖ βουκόλον ἄνδρα, φέρει δέ μιν ἄσχετος ὁρμή,
εἴ που ἐνὶ ξυλόχοισιν ὁμήθεα ταῦρον ἴδοιτο·
ὣς ἣ ῥίμφα θέουσα διήνυε μακρὰ κέλευθα
διζομένη τάχα ποσσὶ πυρῆς ἐπιβήμεναι αἰνῆς·
οὐδέ τί οἱ κάμε γούνατ'· ἐλαφρότεροι δ' ἐφέροντο
ἐσσυμένης πόδες αἰέν· ἔπειγε γὰρ οὐλομένη Κὴρ
καὶ Κύπρις· οὐδέ τι θῆρας ἐδείδιε λαχνήεντας
ἀντομένους ὑπὸ νύκτα, πάρος μέγα πεφρικυῖα·
πᾶσα δέ οἱ λασίων ὀρέων ἐστείβετο πέτρη
καὶ κρημνοί, πᾶσαι δὲ διεπρήσσοντο χαράδραι·
τὴν δέ που εἰσορόωσα τόθ' ὑψόθι δῖα Σελήνη
μνησαμένη κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἐνδυμίωνος
πολλὰ μάλ' ἐσσυμένην ὀλοφύρατο· καί οἱ ὕπερθε
λαμπρὸν παμφανόωσα μακρὰς ἀνέφαινε κελεύθους·
ἵκετο δ' ἐμβεβαυῖα δι' οὔρεος, ἧχι καὶ ἄλλαι
νύμφαι Ἀλεξάνδροιο πυρὴν περικωκύεσκον·

---

440. *ἀέλλη* A; *ἄελλα* em. Rhod. — In his et sqq. ante oculos habuisse videtur Medeam domo prorumpentem apud Apoll. Rhod. IV, 40 sqq. Ita ibi 66 legitur: *τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.*

443. *ἠδ'* A.

445. *εἴπου* A.

448. *τι* A.

449. *ἐσσυμένως* A et vulgo, quod cum celeris non bene quadrare videtur. Vertit Rhodom.: „levitate subinde majori pedes quam ocyssime feruntur," paullo liberius. Ne multa; non dubito quin recte *ἐσσυμένης* scripserim. Dum illa currit, celerius semper celeriusque pedes ei properant. Hoc ipsum et ex rei natura petitum et optime antecedentibus *οὐδέ τί οἱ κάμε γοῦνα* opponitur.

451. *ἀντομένη* A et vulgo, *ἀντιμένη* V; *ἀντομένους* conj. Rhod., quod praetuli.

453. *διεπρήσαντο* A; *διεπρήσσοντο* corr. Rhod.

454. *τήνδέ* A. — Etiam hanc Lunae mentionem mutuatus esse videtur ab Apoll. Rhod. IV, 54 — 65, ubi ab illa Endymionis memoria diserte recolitur. Sed discrimen in eo est, quod Luna Apollonii deridet, Luna Quinti miseratur amore afflictam.

457. *παμφαίνουσα* A et vulgo; *παμφανόωσα* em. Pauw., recepi secundum ea, quae dixi ad II, 210.

459. *μακρὰ περικωκύεσκον* A; *μακρὸν πέρι κωκύεσκον* Tychs., prius ex em. Rhod., *μόρον περικωκύεσκον* Lehrs. Sed diserte indicandum fuisse, Nymphas circa Alexandrum ipsum luxisse, indeque *νεκρὸν πέρι κωκ.* verum videri dixi in *rec. c.* p. 81. Verum in hac quidem sede *νέκυν* scripsisset: vid. de *νεκρός* III, 204. 275. 423. V, 508. II, 624 et alibi, sed de *νέκυς* III, 677. 722. II, 585. III, 2. 184. 212. 265. 348. 350. 600 et alibi. Accedit, quod, uti ex sequentibus apparet, mortuus Paris non amplius jacebat humi prostratus, sed jam rogo erat impositus.

τὸν δ᾽ ἔτι που κρατερὸν πῦρ ἄμφεχεν, οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ αὐτῷ
μηλονόμοι ξυνιόντες ἀπ᾽ οὔρεος ἄλλοθεν ἄλλοι
ὕλην θεσπεσίην παρενήνεον, ὄφρα φέροντες

— — — — — —

ὑστατίην καὶ πένθος ὁμῶς ἑτάρῳ καὶ ἄνακτι,
κλαίοντες μάλα πολλὰ περισταδόν· ἣ δέ μιν οὔτι
ἀμφαδὸν ὡς ἄθρησε γοήσατο τειρομένη περ,
ἀλλὰ καλυψαμένη περὶ φάρεϊ καλὰ πρόσωπα
αἶψα πυρῇ ἐνέπαλτο· γόον δ᾽ ἄρα πουλὺν ὄρινε·
καίετο δ᾽ ἀμφὶ πόσει· Νύμφαι δέ μιν ἄλλοθεν ἄλλαι
θάμβεον, εὖτ᾽ ἐσίδοντο μετ᾽ ἀνέρι πεπτηυῖαν·
καί τις ἑὸν κατὰ θυμὸν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν·
„*ἀτρεκέως Πάρις ἦεν ἀτάσθαλος, ὃς μάλα κεδνὴν*
κάλλιπε κουριδίην καὶ ἀνήγαγε μάργον ἄκοιτιν
οἷ αὐτῷ καὶ Τρωσὶ καὶ ἄστεϊ λοίγιον ἄλγος,
νήπιος· οὐδ᾽ ἀλόχοιο περίφρονος ἅζετο θυμὸν
τειρομένης, ἥπερ μιν ὑπὲρ φάος ἠελίοιο
καίπερ ἀπεχθαίροντα καὶ οὐ φιλέοντα τίεσκεν.“
ὣς ἄρ᾽ ἔφη Νύμφη τις ἀνὰ φρένας· οἳ δ᾽ ἐνὶ μέσσῃ
πυρκαϊῇ καίοντο λελασμένοι ἠριγενείης·
ἀμφὶ δὲ βουκόλοι ἄνδρες ἐθάμβεον, εὖτε πάροιθεν

Hinc *πυρὴν περικωκύεσκον* scripsi. Cum scriptum esset, ut fere semper, *πυράν*, facile id in *μακρά* detorqueri poterat.

460. *τὸν δέ τι* A; *τὸν δ᾽ ἔτι* em. Rhod., rec. Tychs., qui non debebat insuper ex Rhod. versione: „*adhuc* ardebat“ *τὸν δ᾽ ἤδη* conjicere, quia de rogo facto nihil praecesserit. — *αὐτὸν* A, *αὐτῷ* V; et ita em. Rhod.; *αὐτοὶ* conj. Brod.

462 sq. *ὄφρα φέροντες ὑστατίην* sine lacunae signo A; „*ἦρα* quod *τιμὴν* ei hic significat.“ RHOD. Recepit Tychs. (sed errore *ἦρα*) et Lehrs., quamquam insolenter ad mortuum hanc vocem referri ipse vir sagacissimus indicavit. Tum Pauw. jure offensus adjectivo *ὑστατίην* id aut pro adverbio habendum aut in *ὕστατα δὴ* mutandum judicavit. Neutrum ferri potest. Paullo melius Tychs. *ὑστάτιον* scripsit, id ut pro adverbio haberetur. Verum nec sic nexus apte procedit et vulnus non sanatum sed obtectum clamant sequentia *κλαίοντες μάλα πολλὰ περισταδόν*, quae aperte de bubulcis rogum ardentem circumstantibus, non ligna colligentibus et exstruentibus dicta sunt. Hinc quin post *ὄφρα φέροντες* plures versus perierint, nihil dubito.

463. *καὶ* ante *πένθος* om. A, add. Rhod.; male Pauw. *ποτ᾽* vel *πρίν* supplevit.

464. *ἡδέ* A.

465. *βοήσατο* A et vulgo, medio non usitato; *γοήσατο* scripsi ex em. Pauwii: cfr. V, 444 *γοήσεται*. — *τειρομένηπερ* A.

466. *πέρι* Tychs. Lehrs.; *περὶ* ego revocavi.

467. *πυρὶ* A; em. Rhod.

473. *οἱ* Tychs. Lehrs.; *οἷ*, quod habet A, reduxit Tauchnitianae corrector et Spitzner. *observatt.* p. 122.

475. *ἥπέρ* A.

477. *ἂρ* A et vulgo; *ἄρ᾽* (sic!) Lehrs. — *οἴδ᾽* A.

478. *πυρκαΐῃ* A et vulgo; accentum corr. Tauchnitianae corrector et Spitzner. *observatt.* p. 211 sq. — *δαίοντο* conj. Pauw.

Ἀργεῖοι θάμβησαν ἀολλέες ἀθρήσαντες
Εὐάδνην Καπανῆος ἐπεκχυμένην μελέεσσιν
ἀμφὶ πόσιν δμηθέντα Διὸς στονόεντι κεραυνῷ·
ἀλλ᾽ ὁπότ᾽ ἀμφοτέρους ὀλοὴ πυρὸς ἤνυσε ῥιπὴ
Οἰνώνην τε Πάριν τε, μιῇ δ᾽ ὑποκάββαλε τέφρῃ,
δὴ τότε πυρκαϊὴν οἴνῳ σβέσαν· ὀστέα δ᾽ αὐτῶν
χρυσέῳ ἐν κρητῆρι θέσαν· περὶ δέ σφισι σῆμα
ἐσσυμένως τεύξαντο· θέσαν δ᾽ ἄρα δοιὼ ὕπερθε
στήλας, αἵπερ ἔασι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλῃ.

---

481. *Οἰνώνην* et *βελέεσσιν* A; utrumque em. Rhod.; „jungendum *Εὐάδνην Καπανῆος, ἐπεκχυμένην μελέεσσιν Ἀμφὶ πόσιν,* ut *μελέεσσιν* referatur ad ipsam Evadnen *corpore suo* maritum amplexam. Alias *ἀμφὶ πόσιν* est tautologum.“ TYCHS.

483. *ἀλλ᾽ ὅτε δ᾽* A et vulgo, quod quis defendat ita, ut *δ᾽* pro *δή* dictum dicat, de qua re monuit Nitzsch. ad *ι*, 311. Et sane *ἀλλ᾽ ὅτε δή* saepe apud Quintum legitur. Sed illa abbreviatio prorsus ei incognita est. Hinc *ἀλλ᾽ ὁπότ᾽* scripsi, pro quo etiam *ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἄρ᾽* poni potuit.

484. *πέτρῃ* A; *τέφρῃ* egregie em. Rhod.

487. *πάροιθεν* V.

488. *ἄλλῃ* A; *ἄλλη* E1, Rhod. vertendo et Pauwius diserte. Recepit demum Lehrs.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ.

Τρωαὶ δὲ στενάχοντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἐδύναντο
ἐλθέμεναι ποτὶ τύμβον, ἐπεὶ μάλα τηλόθ' ἔκειτο
ἄστεος αἰπεινοῖο· νέοι δ' ἔκτοσθε πόληος
νωλεμέως πονέοντο· μάχη δ' οὐ λῆγε φόνοιο
καίπερ Ἀλεξάνδροιο δεδουπότος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐπεσσεύοντο ποτὶ πτόλιν, οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
τείχεος ἤιον ἐκτός, ἐπεί σφεας ἦγεν ἀνάγκη·
ἐν γὰρ δὴ μέσσοισιν Ἔρις στονόεσσά τ' Ἐνυὼ
στρωφῶντ' ἀργαλέῃσιν Ἐριννύσιν εἴκελαι ἄντην,
ἄμφω ἀπὸ στομάτων ὀλοὸν πνείουσαι ὄλεθρον·
ἀμφ' αὐτοῖσι δὲ Κῆρες ἀναιδέα θυμὸν ἔχουσαι
ἀργαλέως μαίνοντο· Φόβος δ' ἑτέρωθι καὶ Ἄρης
λαοὺς ὀτρύνεσκον· ἐφέσπετο δέ σφισι Δεῖμος
φοινήεντι λύθρῳ πεπαλαγμένος, ὄφρα ἓ φῶτες
οἳ μὲν καρτύνωνται ὁρώμενοι, οἳ δὲ φέβωνται·
πάντῃ δ' αἰγανέαι τε καὶ ἔγχεα καὶ βέλε' ἀνδρῶν,

---

3. *ἑκάστοτε* A; *ἔκτοσθε* em. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Pessime Dausq. *ἑκάτερθε* tentabat, id ut *Iliacos intra muros et extra!*

4. *πόνοιο* A et vulgo; *φόνοιο* jam emend. Tychs. et, qui pluribus emendationem firmavit, Spitzner. *observatt.* p. 250 sq.

6. *ἠδὲ καὶ* A, *οἳ δὲ καὶ* C1; et ita certatim emendarunt Pauw. Tychs. Glasewald. Struv. major, et qui postremos duos adduxit, Spitzner. *observatt.* p. 251.

7. *ἐπεὶ σφέας* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἐπεί σφεας*.

9. *ἴκελαι* A, *ἴκελαι* Tychs., *εἴκελαι* Lehrs. e corr. Spitzneri *manl.* p. 257.

11. *αὐτῇσι* A et vulgo; *αὐτοῖσι* V, quod reposui: Keres non circa Eridem et Enyo, sed circa ipsos pugnantes furibundae versantur eosque ad proelium incitant.

12. *ἑτέρωθε* A et vulgo; *ἑτέρωθι* scripsi ex iis, quae disseruit Spitzner. *observatt.* p. 72—74.

13. *θυμὸς* A; *Δεῖμος* em. Dausq., recep. Tychs. Lehrs. Cfr. V, 29. X, 57. *Δ*, 439 sq.

14. *φοινίεντι* V.

15. *οἱδὲ* A.

16. *πάντῃ* A; *δ'* add. Rhod.; *πάντῃ δ'* Tychs. Lehrs.

ἄλλυδις ἄλλα χέοντο κακοῦ μεμαῶτα φόνοιο·
ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι δοῦπος ἐρειδομένοισιν ὀρώρει,
μαρναμένων ἑκάτερθε κατὰ φθισήνορα χάρμην.
ἔνθ' ἄρα Λαοδάμαντα Νεοπτόλεμος κατέπεφνεν,
ὃς τράφη ἐν Λυκίῃ Ξάνθου παρὰ καλὰ ῥέεθρα,
ὅν ποτ' ἐριγδούποιο Διὸς δάμαρ ἀνθρώποισι
Λητὼ δῖ' ἀνέφηνεν ἀναρρήξασα χέρεσσι
τρηχὺ πέδον Λυκίης ἐρικυδέος, ὁππόθ' ἑοῖο
θεσπεσίου τοκετοῖο πολυτλήτῃσιν ἀνίῃ
δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσιν, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.
τῷ δ' ἔπι Νῖρον ὄλεσσε βαλὼν ἀνὰ δηιοτῆτα

---

17. *μεμαῶτε* V.

18. *ἐριζομένοισιν* mala est Dausqueji conjectura.

20. *Λαομέδοντα Νεοπτολέμου* V. — *κατέπεφνε* A et vulgo; correxi.

21. *καλὰ* et in fine * A, *περὶ καλὰ* C1, *παρὰ καλὰ* a; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

23. *δὴ* A et vulgo; *δῖ'* ex emend. Struvii majoris rec. Lehrs. quem nunc secutus sum: cfr. X, 82 *δῖ' Ἀρέθουσα* et infra XI, 289 *δῖ' Ἀφροδίτη,* postquam olim in *emendatt.* p. 243 *γῆς ἀνέφηνε* majore molimine tentavi. De re cfr. Apoll. Rhod. I, 1129—31. de Idaeis Dactylis:

— — — οὓς ποτε Νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσιν
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλάστησεν.

ad quem locum cfr. quae attulit Lobeck. *Aglaoph.* II, p. 1158. Et pertinere ad eandem de5Latona fabulam, quae idem p. 1186 attulit de illa ad Xanthum fluvium per lupos adducta jam in *emendatt. l. c.* monui.

24—26. Haec ita legebantur in A et ceteris editionibus: *ὁππόθ' ἑοῖο Δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσιν ἀνίῃ Θεσπεσίου τοκετοῖο, ὅσην ὠδῖνες ἔγειρον.* Nihil varietatis notatum, nisi quod in E1 *πολυτλήτοισιν* legitur. In his et *ἑοῖο* a *θεσπεσίου τοκετοῖο* nimis longe abesse et duplex *ὠδῖνες* tautologiam inducere notavit Pauw., cujus conjecturas ineptas omitto. Hermann. *Orph.* p. 746 *ἀνίης* conjecit, pro quo nunc facilius etiam *ἀνίῃ* proposuit. Et *ibid.* quamquam *ὁππόθ' ἑοῖο* illo *νηίδας οἷο γάμοιο* XIV, 12 defendi posse intellexit, elegantius tamen scripturum fuisse *ὁππότε γυῖα.* Hic quidem locus ad eos pertinet, qui variis modis fere aeque bene et probabiliter emendari possint. Ego olim, ad Homerica exempla *Λ*, 268—272. *ι*, 415 *ὀδύνας* et *ὠδῖνας* conjunctas fuisse ratus

ὁππόθ' ἑοῖο
θεσπεσίου τοκετοῖο πολυτλήτῃσιν ἀνίῃ
δάμνατο γυῖ' ὀδύνῃσιν, ὅσην (vel *ὅσας*) *ὠδῖνες ἔγειρον,*

ut *δάμνατο* active intelligatur, ut I, 243 *μάλα γάρ οἱ ἐδάμνατο θυμὸν ἀνίῃ;* et cfr. I, 388. IX, 374. XIV, 561. Et transpositorum hemistichiorum ne nunc quidem poenitet, qua re et junguntur male separata et hiatus evitatur excusatus ab Hermanno *l. c.*, non firmatus. Elegantius etiam — *ἀνῖαι δάμναντ' ἀμφ' ὀδύνῃσιν, ὅσας* etc. scripturus fuisset. Nunc tamen transpositione admissa satis existimavi *ἀνίῃ* tantum scribere, ita ut secundum exempla alibi etiam obvia illud *ἀνίῃ ὑπ' ὠδίνεσσιν δάμνατο* tum epexegesi explicetur: *ὅσην ὠδῖνες.* De *δάμνατο* passive usurpato unum locum adscribo III, 7. *ὃ δ' οὐ μέγα δάμνατο θυμῷ.* — Corollarii loco addo, Tychsenium expuncto v. 25. *ὁππόθ' ἑοῖο Θεσπεσίου τοκετοῖο θεὴν ὠδῖνες ἔτειρον* conjecisse.

27. *ἐπὶ* A et vulgo; correxi.

δουρὶ διὰ γναθμοῖο· πέρησε δέ οἱ στόμα χαλκὸς
γλῶσσάν τ' αὐδήεσσαν· ὃ δ' ἔγχεος ἄσχετον αἰχμὴν
ἄμφεχε βεβρυχώς· περὶ δ' ἔρρεεν αἷμα γένυσσι
φθεγγομένου· καὶ τὸν μὲν ὑπὸ κρατερῆς χερὸς ἀλκῇ
ἐγχείῃ στονόεσσα ποτὶ χθονὸς οὖδας ἔρεισε
δευόμενον θυμοῖο· βάλεν δ' Εὐήνορα δῖον
τυτθὸν ὑπὲρ λαπάρην, διὰ δ' ἤλασεν ἐς μέσον ἧπαρ
αἰχμήν· τῷ δ' ἀλεγεινὸς ἄφαρ συνέκυρσεν ὄλεθρος.
εἷλε δ' ἄρ' Ἰφιτίωνα καὶ Ἱππομέδοντα δάμασσε
Μαινάλου ὄβριμον υἷα, τὸν Ὠκυρόη τέκε Νύμφη
Σαγγαρίου ποταμοῖο παρὰ ῥόον· οὐδέ νυ τόνγε
δέξατο νοστήσαντα· κακὴ δέ ἑ Κὴρ ἀπάμερσε
παιδὸς ἀνιηρῶς, μέγα δ' υἱέος ἔμβαλε πένθος.
 Αἰνείας δὲ Βρέμοντα καὶ Ἀνδρόμαχον κατέπεφνεν,
ὃς τράφη ἐν Κνωσσῷ, ὃ δ' ἄρα ζαθέῃ ἐνὶ Λύκτῳ·
ἄμφω δ' εἰς ἕνα χῶρον ἀπ' ὠκυπόδων πέσον ἵππων·
καί ῥ' ὃ μὲν ἀσπαίρεσκε πεπαρμένος ἔγχεϊ μακρῷ
λαιμόν, ὃ δ' ἀλγινόεντος ἀνὰ κροτάφοιο θέμεθλα
χερμαδίῳ στονόεντι μάλα κρατερῆς ἀπὸ χειρὸς
βλήμενος ἐκπνείεσκε, μέλας δέ μιν ἄμφεχε πότμος·

28. δ' ἄρα A, δ' ἀνὰ E1; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Vid. ad v. sq.

29. γλῶσσαν ἔτ' αὐδήεσσαν A et vulgo. Verum cum αὐδήεις non *loquentem* significet, sed *loquendi facultate praeditum*, patet inepto huic epitheto addi ἔτι. Probe id perspexit Rhodom., qui cum vertit: *ut per os ferrum penetraret linguam adhuc loquentis*, apparet eum legisse ἔτ' αὐδήσαντος vel αὐδώωντος, quod ipsum sequente φθεγγομένου ad exemplum Homerici X, 329 indicatur. Hermannus ἔτ' αὐδώωσαν conjecit. Ego ut simplicius γλῶσσάν τ' αὐδήεσσαν praetuli. Sed tum antecedenti versu πέρησε δέ οἱ scribendum erat. — ὅδ' A.

30. ἄμπεχε A et vulgo; correxi.

31. κρατεροῦ χειρὸς ἀλκῆς A; κρατερῇ χερὸς ἀλκῇ em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., κρατερῆς χερὸς ἀλκῇ ex emend. Pauwii ego scripsi.

34. ὑπαὶ A et vulgo; ὑπὲρ ego scripsi ex em. Pauwii, qui praeterea λαπάρης conjecit, quo non opus: vid. VI, 374. 575. VIII, 301. XI, 201.

35. τῷδ' A. — ἀλεγεινῶς V.

36. ἀριφιτίωνα A, ἄρ' Ἰφιτίωνα E1; et ita corr. Rhod.

37. Ὠκυρόα A, Ὠκυρόη E1; et ita corr. Rhod.

38. παραῤῥόον A; corr. Rhod.

39 sq. δὲ Κῆρες ἄμερσαν π. ἀνϊηραὶ, μ. δ' υἱ. ἔμβαλε πένθ. A; δέ ἑ Κ. ἀ. em. Rhod., qui tum scribit: „Haud scio an non rectius sit ἀνιηρὴν. Potest tamen ἀνιηρῶς absque errore magno restitui. Forte ἔλλαβε.“ Ἀνιηρῶς et ἔλλαβε recep. Tychs. Lehrs., quamquam ille etiam ἔμπεσε proposuit. Equidem concinnitatis gratia praetuli Κὴρ ἀπάμερσε π. ἀνιηρῶς, μέγα δ' υἱέος ἔμβαλε πένθος.

42. ὅδ' A. — Λίκτῳ V.

44. „Post μακρῷ integra pagina (143b) in E1 vacua relicta, sequitur tamen (f. 144) λαιμόν.“ TYCHS.

45. ὅδ' ἀλγεινόεντος A; ἀλγινόεντος Rhod. in textu.

47. βλημέν^{o} A. — βλήμενος ἀσπαίρεσκε, sed suprascripto eadem manu ἐκπνείεσκε C1. — ἄμπεχε A et vulgo; correxi.

ἵπποι δ' ἐπτοίηντο καὶ ἡνιόχων ἀπάνευθε
φεύγοντες πολλοῖσιν ἐνεπλάζοντο νέκυσσι·
καὶ τοὺς μὲν θεράποντες ἀμύμονος Αἰνείαο
μάρψαντες κεχάροντο φίλῃ περὶ ληΐδι θυμόν.
ἔνθα Φιλοκτήτης ὀλοῷ βάλε Πείρασον ἰῷ
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο· διέθρισε δ' ἀγκύλα νεῦρα
γούνατος ἐξόπιθεν, κατὰ δ' ἔκλασεν ἀνέρος ὁρμήν·
καὶ τὸν μὲν Δαναῶν τις ὅτ' ἔδρακε γυιωθέντα
ἐσσυμένως ἀπάμερσε καρήατος ἄορι τύψας
ἀλγινόεντα τένοντα· κόλον δ' ὑπεδέξατο γαῖα
σῶμα· κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο
φωνῆς ἱεμένοιο· ταχὺς δ' ἅμ' ἀπέπτατο θυμός.
Πουλυδάμας δὲ Κλέωνα καὶ Εὐρύμαχον βάλε δουρί,
οἳ Σύμηθεν ἵκανον ὑπὸ Νιρῆι ἄνακτι
ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι
αἰνοῦ ὑπ' ἀγκίστροιο, βαλέσθαι τ' εἰς ἅλα δῖαν

---

52. *ἂν δὲ* A; „*σὺν δὲ* vel *ἒν δὲ* vel *ἔνθα* vel *ἀλλά*.“ RHOD. Jure *ἔνθα* praetulit Tychs.

56. *ἄμερσε κάρητος* A, *ἤμερσε* e corr. C1, *ἄμερσε καρήατος* V3a; „*ἤμερσε* vel *ἀπάμερσε καρήατος;*“ RHOD. Posterius recte rec. Tychs., *ἐς δόρυ* A, *ἐν δορὶ* V3a; *ἐς δορὶ* Rhod., quod recep. Tychs.; *εὖ δορὶ* corr. Pauw. Sed cum *δόρυ* apud hos scriptores minime dicatur de gladio, qui tamen solus hic intelligi potest, ex Homero Υ, 378. 462. *ἄορι τύψας* in *emendd.* p. 243 scripsi, quod recep. Lehrs. Probat hoc Spitzner. *observv.* p. 252 sq., ita tamen, ut p. 253 insuper in clausula requirat *ἄορι κόψας*, quia „nervus capitis potius dissecabitur quam percutietur.“ Est ea emendatio valde speciosa, praesertim comparatis ceteris quos ille adduxit locis, neque tamen necessaria. Nam quum *ἀλγινόεντα τένοντα* sine dubio dicat *αὐχενίους τένοντας*, verbis illis *ἄορι τύψας* non tam hoc dicit, *dissecatum* esse *capitis nervum*, quam rationem explicat, qua Pirasus capite fuerit privatus, quod factum est *cervice*, non *gutture percusso*, ut etiam in publicis suppliciis fieri videmus. Locorum, quos adduxit Spitzner., alia est ratio. Ceterum etiam Scaliger. conjecit *ἐσσυμένως μιν ἄμερσε καρήατος, ἄορι τύψας.*

57. *ἀλγιόεντα* E1. — *τένοντα· ὀλοὴ* A; *τένοντ'· ὀλοὴ* corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed recte in eo epitheto offensus Spitzner. *l. c.* p. 253 sq. non recte tamen *ὀλίγη* proposuit, quoniam revulso capite exiguum spatium occupaverit corpus. Quod malum acumen refutare non est operae pretium, cum mea emendatio *τένοντα· κόλον*, quam cum Hermanno communicaveram, ab eo in *rec.* p. 265 cum assensu suo sit allata. Cfr. *Π*, 117 *κόλον δόρυ.*

59. *ἱεμένου φωνῆς* A, *ἱεμένον φ.* V, *ἱεμένη φ.* C1; *φωνῆς ἱεμένοιο* em. Rhod., quod recte recep. Tychs. Lehrs. — *ἅμα πέπτατο* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἅμ' ἀπέπτατο* recep. ex em. Pauwii et Spitzneri *v. Gr. her.* p. 38. *mant.* p. 235.

61. *ὑπαὶ* A et vulgo; correxi. — *Νηρῆϊ* A; corr. Rhod. vertendo.

63. *αἰνὸν* A et vulgo, *αἰνοῦ* Lehrs. ex mea conj. *emendatt.* p. 243. — *βαλεῖν δέ τε εἰς ἅλα* A et vulgo; hiatu recte offensus jam Hermann. *Orph.* p. 747 et p. 808 *βαλεῖν τέ οἱ* vel *βαλεῖν τ' εἴσω ἅλα* conj., quorum illud ipse postea rejecerit, hoc sane per se bonum est, melius certe Spitzneriano, qui *observv.* p. 255 *βαλεῖν δὲ τάχ' εἰς ἅ.* proposuit, rejectum ab Hermanno *rec.*

δίκτυα καὶ παλάμῃσι περιφραδέως ἀπὸ νηὸς
ἰθὺ καὶ αἶψα τρίαιναν ἐπ' ἰχθύσι νωμήσασθαι·
ἀλλ' οὔ σφιν τότε πῆμα θαλάσσια ἤρκεσεν ἔργα.
Εὐρύπυλος δὲ μενεπτόλεμος βάλε φαίδιμον Ἕλλον,
τόν ῥα παρὰ λίμνῃ Γυγαίῃ γείνατο μήτηρ
Κλειτὼ καλλιπάρῃος· ὃ δ' ἐν κονίῃσι τανύσθη
πρηνής· τοῦ δ' ἀπάτερθεν ὁμῶς δόρυ κάππεσε μακρὸν
— — — — — —
ὤμου ἀπὸ βριαροῖο κεκομμένη ἄορι λυγρῷ
χεὶρ ἔτι μαιμώωσα ποτὶ κλόνον ἔγχος ἀεῖραι
μαψιδίως· οὐ γάρ μιν ἀνὴρ εἰς ἔργον ἐνώμα,
ἀλλ' αὔτως ἤσπαιρεν ἅτε βλοσυροῖο δράκοντος
οὐρὴ ἀποτμηθεῖσ' ἀναπάλλεται, οὐδέ οἱ ἀλκὴ
ἕσπεται ἐς πόνον αἰπύν, ἵνα χραύσαντα διώξῃ·

---

c. p. 265; etiam alia, ut *βαλ. δέ τ' ἔσω ἄ.* vel *βαλ. δὲ καὶ εἰς ἄ.*, tentaveris. Sed omnibus praestare visum *βαλέσθαι τ' εἰς ἄλα*, quod nunc recepi.

64. *δίκτυλα* V.

66. *σφιν ἐπὶ* A et vulgo, *σφε ἐ.* C1. — Insolentis productionis evitandae jam Pauw. *σφίν γ'* proposuit, multo melius Hermann. *Orph.* p. 715 *σφῶν*, quod recte tamen impugnat Spitzner. *l. c.* p. 254, qui pluribus allatis *σφιν τότε* scriptum fuisse probabiliter demonstrat p. 255, — et cfr. *E*, 53 — quod recep. Lehrs. — *ἤρκεσαν* E1.

67. *Εὐρύμαχος* C1, errore ex v. 62 translato. — *μενεπτόλεμον* A, *μενεπτόλεμος* C1; et ita em. Rhod.

68. *παραὶ* A et vulgo; correxi. — *λήμνῃ* A; corr. Rhod. in versione. — *ἐγείνατο* V.

69. *τῷ κλειτῷ δ' ἐν καλλιπ.* V. — *ὅδ'* A.

70. *δόρυ κάππ. μακρὸν* A sine lacunae signo, *δορὶ κάππ. μακρῷ* ex emend. Brodaei et Rhod. recep. Tychs. Lehrs. Hac re ulcus hians male ligatum esse quivis videt qui mihi hanc membrorum connexionem comparaverit: „Eurypylus Hellum „hasta missa trajecit, qui pronus „humi procumbit, procul autem ab „eo simul cum hasta manus abscisa „ense cecidit.“ Cujus enim ense id factum sit? Ne multa, uti jam indicavi in *programm. c.* p. 20 sq. lacunae longioris signa figenda post v. 70, qui A scriptura restituta indicat Hello cadenti elapsam e manibus hastam simul sed paullo ab ipso remotiore loco humi cecidisse, qua de re cfr. infra v. 468 sq. *αὐτοῦ Νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ καὶ σάκος εὐρὺ Καὶ κρατερὴ τρυφάλεια* etc. Tum plane alius hominis alia memorabatur vulneratio, cui similem infra v. 184—200 accurate descripsit.

71. *κεκαμμένη* A, *κεκομμένη* E1; et ita corr. Rhod. — „Locum pulcrum nimia verbositate perdidit poeta. V. 73—78 plane abundant.“ TYCHS. Quid vero tum restat pulcri?

75. *οὐ δέ* A.

76. *χραύσαντα δαΐξῃ* A et vulgo; verbum *χραύειν* cum non dicatur nisi de levi vulnere, quod stringendo efficitur, Pauw. *θραύσαντα* conjecit, ad Hesychianum *θραύσει ἀμήσει* provocans, haud scio an pejus. Potius *ἵν' ἀμήσαντα* aut *ἵνα τμήξαντα* restituendum erat, siquidem idem qui caudam amputaverat hic memorari debebat. Sed vereor, ne rem plane aliam poeta designaverit. Nam illud *δαΐξῃ* si refertur, ut debet comparationis gratia, ad caudam, non ad ipsum draconem, verbum vix alio modo sensum habet, nisi putes poetam putavisse draconi ut scorpio aculeum in cauda inesse telum letiferum. Id vero

ὣς ἄρα δεξιτερῇ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐς αἰχμὴν
ὥρμαινεν πονέεσθαι· ἀτὰρ μένος οὐκέτ' ὀπήδει.
αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Αἶνον ἐνήρατο καὶ Πολύιδον
ἄμφω Κητείους, τὸν δούρατι, τὸν δ' ἀλεγεινῷ
ἄορι δῃώσας. Σθένελος δ' ἕλε δῖον Ἄβαντα
αἰγανέην προϊείς· ἣ δ' ἀσφαράγοιο διαπρὸ
ἐσσυμένη ἀλεγεινὸν ἐς ἰνίον ἦλθε τένοντα·
λῦσε δ' ἄρ' ἀνέρος ἦτορ, ὑπέκλασε δ' ἅψεα πάντα.
Τυδείδης δ' ἕλε Λαοδόκον, Μέλιον δ' Ἀγαμέμνων,
Δηίφοβος δὲ Δρύαντα καὶ Ἄλκιμον· αὐτὰρ Ἀγήνωρ
Ἵππασον ἐξενάριξεν ἀγακλειτόν περ ἐόντα,
ὅς ῥ' ἀπὸ Πηνειοῦ ποταμοῦ κίεν· οὐδ' ἐρατεινὰ
θρέπτρα τοκεῦσιν ἔδωκεν, ἐπεί ῥά μιν ἔκλασε δαίμων.
ἔνθα Θόας ἐδάμασσε Λάλον καὶ ἀγήνορα Λύγκον,
Μηριόνης δὲ Λυκῶνα, καὶ Ἀρχίλοχον Μενέλαος,
ὅς ῥά τε Κωρυκίην ὑπὸ δειράδα ναιετάασκε
πέτρην θ' Ἡφαίστοιο περίφρονος, ἥτε βροτοῖσι
θαῦμα πέλει· δὴ γάρ οἱ ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ
ἄσβεστον νυκτός τε καὶ ἤματος· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ

---

cum prorsus sit incredibile, patet scriptum fuisse a poeta *χραύσαντα διώξῃ*, quod Hermannus invenit, ut id intelligeretur non de eo, qui caudam amputavit, sed de aliis, qui ludi gratia amputatam caudam stringunt, quo facto illa palpitat, quasi stringentem secutura.

77. Inepta est conjectura Pauwii *ἐς αἰχμῇ*, ut praepositio cum *πονέεσθαι* jungatur.

79. *Αἶνον'* Tychsenii typotheta; notavit Spitzner. *observatt.* p. 256. — *Πολύϊνδον* A et vulgo; *Πολύιδον* em. Pauw. et Spitzner. *ibid.*

80. *τὸν μὲν δούρατι* A, *τὸν δούρατι* VNV123, *τὸν μὲν δ⊂οι* (sic! „voluit *δορὶ*" TYCHS.) C1; et *τὸν μὲν δορὶ* corr. Rhod. Sed libros, ut debebat, secutus est Tychs. — *τόνδ'* A.

82. *διὰ πρὸ* A et vulgo; correxi.

83. *ἰνίον ἦλθε τένοντος* A; *ἰνίου ἦ. τένοντα* em. Rhod. in versione, Pauw. in notis.

84. *ἄρ* A. — *ἄψεα* A et vulgo; corr. Lehrs.

85. *Μελίον τ'* A, *κέλλιον τ'* V; *Μελιόν τ'* Rhod. et vulgo; *Μέλιον δ'* nos.

87. *ἀγακλυτόν* A; corr. Pauw.

89. *θρέπτα* A et vulgo; corr. Spitzner. *mant.* p. 258. — *νιν* A et vulgo; corr. idem *observatt.* p. 44.

90. *ἂν δὲ* A; „*ἐν δέ* vel *σὺν δὲ* vel *ἀλλά;*" RHOD. Mirum, quod vir praeclarissimus hic omisit, quod recte reposuit Tychs., *ἔνθα*, cujus tamen non oblitus erat ad v. 52. — *Λάμον* C1.

91. *Ἀρχέλοχον* A et vulgo; *Ἀρχίλοχον* nos.

92. *ναιετάασκεν* A et vulgo; correxi.

93. *πέτρην δ'* A; *πέτρην θ'* corr. Tychs. Mirum, quod Spitzneri diligentia *observatt.* p. 256 illam particulam retinuit. — *πυρίφλογον* pro *περίφρονος* tentavit *Struvius* major, sed recte vulgatum vindicat Spitzner. *ibid.*

94. *μιν* AVNV123 et vulgo; *οἱ* em. Spitzner. *l. c.* p. 257. — *πῦρ* A.

95. *ἄρ* A. — Pauw. *αὐτῇ* conjecit, male: palmae in ipsa flamma, quae earum radices lambit, virescunt.

φοίνικες θαλέθουσι, φέρουσι δ' ἀπείρονα καρπόν,
ῥίζης καιομένης ἅμα λάεσιν· ἀλλὰ τὸ μέν που
ἀθάνατοι τεύξαντο καὶ ἐσσομένοισιν ἰδέσθαι.
Τεῦκρος δ' Ἱππομέδοντος ἀμύμονος υἷα Μενοίτην
ἐσσυμένως ὥρμαινε βαλεῖν ἐπιόντα βελέμνῳ·
καί ῥα νόῳ καὶ χερσὶ καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν
ἰὸν ἀπὸ γναμπτοῖο κεράατος· ὃς δ' ἀλεγεινὸν
ἆλτο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἐς ἀνέρα· τῷ δ' ὕπο νευρὴ
εἰσέτι που κανάχιζεν· ὃ δ' ἀντίον ἀσπαίρεσκε
βλήμενος, οὕνεκα Κῆρες ὁμῶς φορέοντο βελέμνῳ
καίριον ἐς κραδίην, ὅθι περ νόος ἔζεται ἀνδρῶν
καὶ μένος, ὀτραλέαι δὲ ποτὶ μόρον εἰσὶ κέλευθοι.
Εὐρύαλος δ' ἄρα πολλὸν ἀπὸ στιβαρῆς βάλε χειρὸς
λᾶα μέγαν, Τρώων δὲ θοὰς ἐλέλιξε φάλαγγας·
ὡς δ' ὅτε τις γεράνοισι τανυφθόγγοισι χολωθεὶς
οὖρος ἀνὴρ πεδίοιο μέγ' ἀσχαλόων ἐπορούσῃ
* * * * * *
δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ χερὶ νεῦρα βόεια

---

96. *θαλέουσι* A et vulgo; *θαλέθουσι* scripsi e corr. Scaligeri apud Hermann. *rec. c.* p. 265.

97. *τὰ* conj. Spitzner. *observatt.* p. 86, quod refutavi ad II, 567.

102. *δ'* post *ὅς* om. A, add. Rhod.; *ὅς ῥ'* Scalig. ap. Hermann. *l. c.*, quod non praefero. — *ἀλεγεινὸς* A et vulgo; *ἀλεγεινὸν* scripsi ex emend. Struvii majoris, quam commendavit Spitzner. *observatt.* p. 257.

103. *τῷδ' ἀπὸ* A, *τῷ δ' ἀπὸ* Tychs.; *τοῦ δ' ἄπο* conj. Rhodom., quod commendavit Spitzner. *l. c.*, recepit Lehrs., uterque tamen *τοῦ δ' ἀπὸ* scribens. Aliae sunt conjecturae Pauwii *τῷ δ' ἔπι*, quam repetiit Struvius, et Tychsenii *τῇ δ' ὕπο* — bis enim anastrophen admisi, illis *ἐπὶ* et *ὑπὸ* scribentibus. — Sed omnibus praestat, quod Hermann. in *rec. l.* p. 265 conjecit *τῷ δ' ὕπο*. Id recepi.

104. *ἀσπαίρεσκεν* A et vulgo; correxi.

105. *βλημένος* A.

106. *εἰς* A et vulgo; correxi. — *ὅθιπερ* A. — *ἕζετ'* A; *ἕζεται* corr. Rhod.

109. *λᾶαν* et in fine * A, *λᾶα* VNV3E1C1; et ita corr. Rhod. — *ἐλέλιξε* Pauw. non intellexit. Est tamen planum: phalangas ille disrupit, uno lapide plures prosternens, ceteros proturbans.

112. *περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ* A, *περὶ χειρὶ θοῇ καλὰ* C1; *περὶ κρατὶ θοῇ χερὶ* em. Rhod.; *θοῶς καλὰ* Brod., unde Tychs. suum *θοῶς μάλα* effecit, quod servavit Lehrs. Aldinae scripturam solus Pauw. defendit, ut *θοῇ* aut elliptice dictum sit pro *θοῇ χερί*, ut *ἀμφοτέρῃσι*, aut ad *κρατί* referatur feminino genere elatum! Tychseniano obstat adverbii *μάλα* positura, quae ex ejusmodi locis, ut infra v. 205 *δεινὰ μάλα στενάχων* aut Tryph. 71 *ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα*, defendi nequit. Plura tentari possunt, ut *θοώτατα* aut *θοὸς χέρα* ex 157, aut etiam alia. Sed praestat Rhodomannianum, quod quomodo detorqueri potuerit, indicat scriptura C1, in qua *χειρί* pro correctione librarii, ut tam multa in illo codice, haberi non potest. Omisso *χερὶ* intrusum est a malo interpolatore *καλά*. — Tum Bonitius, quoniam membra hic aperte non cohaerent, *l. c.* p. 1238 *δινήσας δ' ἐπὶ κρατὶ* conjecit. Quod qui suo jure improbat Spitzner. *observv.* p. 47, in eo ta-

λᾶα βάλῃ κατέναντα, διασκεδάσῃ δ' ὑπὸ ῥοίζῳ
ἠέρι πεπταμένας δολιχὰς στίχας, αἳ δὲ φέβονται,
ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην εἰλεύμεναι ἀΐσσουσι
κλαγγηδὸν μάλα πάγχυ πάρος κατὰ κόσμον ἰοῦσαι·
ὣς ἄρα δυσμενέες φοβερὸν βέλος ἀμφεφόβηθεν
ὀβρίμου Εὐρυάλοιο· τὸ δ' οὐχ ἅλιον φέρε δαίμων,
ἀλλ' ἄρα σὺν πήληκι κάρη κρατεροῖο Μέλητος
θλάσσε περὶ πληγῇσι· μόρος δ' ἐκίχανεν ἀρητός.
ἄλλος δ' ἄλλον ἔπεφνε, περιστεναχίζετο δ' αἶα·
ὡς δ' ὅτ' ἐπιβρίσαντος ἀπειρεσίου ἀνέμοιο
λάβρον ὑπὸ ῥιπῆς βαρυηχέος ἄλλυδις ἄλλα
δένδρεα μακρὰ πέσῃσιν ὑπὲκ ῥιζέων ἐριπόντα
ἄλσεος εὐρυπέδοιο, βρέμει δέ τε πᾶσα περὶ χθών·
ὣς οἵγ' ἐν κονίῃσι πέσον, κανάχησε δὲ τεύχη
ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ γαῖα μέγ' ἔβραχεν· οἳ δὲ κυδοιμοῦ

— — ——————

men errat, quod dicit *participia* in comparatione cumulata non tantae esse offensae: neque enim participia sunt offensae, sed juxta posita verba finita sine copula *ἐπορούσῃ* et *βάλῃ*. Inde aut *ἐπορούσας* vel, quod Hermannus suasit, *ἐπορούσειν* scribendum aut lacunae signa ante hunc versum ponenda erant. Posterius, ut in Quinto, praetuli. Facile enim viri illius ira avibus innoxiis, quas minime sementi cladem intulisse sequentia docent, infensa pluribus explicari poterat secundum Hes. *ἔ.* 451 *κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω.* Jam Scalig. *ΛΕΙΠΕΙ ΣΤΙΧΟΣ* adscripserat.

113. *ἄλλα βάλει* A, *λᾶα β.* C1 in ras.; *λᾶα βάλῃ* em. Rhod. — *διασκεδάσει* A; corr. Rhod.

114. *αἰδὲ* A.

118. *τέδ'* A.

120. *θλάσε* A, *θλάσσε* VC1; et ita corr. Rhod. — In sequentibus duplex est offensio, primum in *περὶ πληγῇσι* et a praepositione et a plurali, deinde in adjectivo *ἀρητός*, quod a veteribus jam grammaticis ad *P*, 37 multum jactatum esse constat. Et pro illo quidem *Struvius* major, cujus sententiam adoptat Spitzner. *observatt.* p. 258 *θλάσσεν ὑπὸ πληγῇσι* conjecit, quo praepositio tantum importuna expellitur, relinquitur pluralis, quem noluerim cum Spitznero intelligere ita, ut ictus ab omni parte ingestus quasi multiplicetur. Possunt permulta tentari, ut *θλάσσεν· ὑπὸ πληγῇ δὲ μόρος ἑ κίχανεν* aut *θλάσσε πέρι· πληγῇ δὲ μόρος ἑ κίχ.* aut *θλ. περιπληγέντι· μόρος δ' ἐκ.* aut etiam alia. In fine *ἄφυκτος* emend. Rhod. perbene, sed haud longius a vulgata alia recedunt, ut *ἀεικής, ἀδευκής, ἀτερπής* et similia. Dausquejana *ἀτηρός* vel *ἄρ' ἦτορ* non opus est ut refutentur. Hermann. *θλάσσε· μόρος δ' ἐκίχανε περὶ πληγῇσι κάρητος*, pro quo etiam *θλάσσε πέρι· πληγῇ δὲ μ. ἑ κίχανε κάρητος* scribi posset. Sed ne haec quidem satis probabilia. Hinc librorum scripturam retinui.

123. *λαῦρον* A, *λάβρον* VNV123. — *ὑπαὶ* A et codd. et vulgo; *ὑπὸ* Lehrs.

124. *ὑπ' ἐκ ῥιζῶν* A; *ὑπὲκ ῥ.* Lehrs., *ὑπὲκ ῥιζέων* nos.

125. *ἐκ πεδίοιο* A; „hic *εὐπεδίοιο* lege;“ RHOD., quod vertit: *in fertili luco*, rec. Tychs. Lehrs., quamquam ille recte offendit adjectivo alibi non obvio. Sed quidni reposuit solitum illud *εὐρυπέδοιο* (cfr. II, 198. III, 396. 430. 436. V, 631)? In Nonno si versaremur, *εὐπετάλοιο* scripsissem. Pauw. aut *ἐκ πεδίοιο* retinendum putat, hoc ut jungatur

ἀργαλέου μνώοντο, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
καὶ τότ' ἄρ' Αἰνείαο μόλε σχεδὸν ἠΰς Ἀπόλλων
ἠδ' Ἀντηνορίδαο δαΐφρονος Εὐρυμάχοιο·
οἳ γὰρ δὴ μάρναντο πολυσθενέεσσιν Ἀχαιοῖς
ἄγχι μάλ' ἑσταότες κατὰ φύλοπιν, εὖθ' ὑπ' ἀπήνῃ
δοιοὶ ὁμηλικίῃ κρατεροὶ βόες, οὐδ' ἀπέληγον
ὑσμίνης· τοὺς δ' αἶψα θεὸς ποτὶ μῦθον ἔειπεν
μάντεϊ εἰδόμενος Πολυμήστορι, τόν ποτε μήτηρ
γείνατ' ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοαῖς θεράπονθ' Ἑκάτοιο·
„Εὐρύμαχ' Αἰνεία τε θεῶν γένος, οὔτι ἔοικεν
ὑμέας Ἀργείοισιν ὑπεικέμεν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ὔμμιν ὑπαντιάσας κεχαρήσεται ὄβριμος Ἄρης,
ἢν ἐθέλητε μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον, οὕνεκα Μοῖραι
μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο.“
ὣς εἰπὼν ἀνέμοισι μίγη καὶ ἄϊστος ἐτύχθη·
οἳ δὲ νόῳ φράσσαντο θεοῦ μένος· αἶψα γὰρ αὐτοῖς
θάρσος ἀπειρέσιον κατεχεύατο· μαίνετο δέ σφι
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἔνθορον Ἀργείοισιν,
ἀργαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἀλεγεινὸν

---

cum *ἐριπόντα*, aut scribendum *ἐν πεδίοισι;* utrumque male.

128. *μετά σφισι* Tychs. Lehrs. errore, quem notat Spitzner. *observatt.* p. 258.

129. *ἄρ* A et vulgo; correxi.

133. *ὁμηλικίῃ* A et vulgo, quod vertit Rhodom. *ejusdem aetatis; ὁμηλικίη* em. Spitzner. ad *N*, 485, ubi eadem invenitur diversitas. Ne quis dativum explicandum censeat *pari aetate robusti boves*, tum *ἶσον ὁμηλικίῃ κρατεροὶ* sive *ἶσοι ὁμηλικίῃ τε βίῃ τε βόες* scribendum erat.

134. *τοῖς* A et vulgo; *τοὺς* ex constanti Epicorum usu scripsi.

136. *ῥοῇς* A, *ῥοῆς* Tychs., errore, pro quo illud revocat Spitzner. *mant.* p. 258 sq. Sed scribendum erat *ῥοαῖς*.

139. *ὕμμιν* Tychs. Lehrs. errore, *ὔμμιν* A, quod probat Spitzner. *observatt.* p. 96.

140. *κατὰ κλόνον* A; *ἀνὰ κλ.* em. Rhod.

143. Spitzner. *observatt.* p. 259, „cum nec voluntatem nec robur Apollinis animo persentiscere potuissent Troum principes,“ *θεοῦ ἔπος* conjecit, ut illi dicerentur „verba ista et memoriae mandasse et insolita pugnandi cupiditate incaluisse.“ Fallitur vero vir egregius. Neque enim heroes Trojani ob Dei vaticinium, eos diu in vita fore, sua sponte ipsi fiduciam concipiunt, sed potius, id quod saepe apud Epicos usu venit, Deus ipse audacia et fortitudine animum eorum implet, quo spiritu cum se subito efferri sentiunt, praesentem cognoscunt Dei potentiam. Itaque rectissime jam interpretis officio functus est Rhod. vertendo: „Ast illi mente sua Dei potentiam deprehenderunt. *Nam* derepente immensa ipsis fiducia infunditur.“ Unde apparet jam illum pro *δ' ἄρ'*, quod in A et vulgo legitur, emendavisse *γάρ*. In idem ipse ultro incideram. Sed in una re ille erravit, in qua eum correxit Pauw. qui monet: *scilicet θεός*: non passive, sed active *κατεχεύατο* intelligendum. Praeter *N*, 43 sqq., quem locum adduxit Spitzner., vid. *Π*, 527—531.

144. *κατεχεύετο* Tychs. ex Rhodom. versione; vid. supra; secutus est Lehrs.; *κατεχεύατο*, quod habet A, revocat Spitzner. *l. c.*

ἐκ θυμοῦ κοτέοντες ἐπιβρίσωσι μελίσσαις,
ὥστε περὶ σταφυλῆς αὐαινομένης ἐν ὀπώρῃ
ἐρχομένας ἐσίδωσιν ἢ ἐκ σίμβλοιο θορούσας·
ὣς ἄρα Τρώιοι υἷες ἐϋπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς
ἔνθορον ἐσσυμένως· κεχάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ
μαρναμένων· ἐγέλασσε δ' Ἄρης· ἰάχησε δ' Ἐνυὼ
σμερδαλέον· μέγα δέ σφιν ἐπέβραχεν αἰόλα τεύχη·
οἳ δ' ἄρα δυσμενέων ἀπερείσια φῦλα δάϊζον
χερσὶν ἀμαιμακέτῃσι· κατηρείποντο δὲ λαοὶ
αὔτως, ἠΰτ' ἄμαλλα θέρευς εὐθαλπέος ὥρῃ,
ἥν ῥά τ' ἐπισπέρχωσι θοοὶ χέρας ἀμητῆρες
δασσάμενοι κατ' ἄρουραν ἀπείρονα μακρὰ πέλεθρα·
ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ χερσὶ κατηρείποντο φάλαγγες
μυρίαι· ἀμφὶ δὲ γαῖα νεκρῶν περιπεπληθυῖα
αἵματι πλημμύρεσκεν· Ἔρις δ' ἄρ' ἰαίνετο θυμῷ
ὀλλυμένων· οἳ δ' οὔτι κακοῦ παύοντο μόθοιο,
ἀλλ' ἅτε μῆλα λέοντες ἀπηνέες * *
* * * ἐπήιον· οἳ δ' ἄρα φύζης

---

147. *ἐπιβρίσουσι* V.

148. *εὖτε* A et vulgo; *ὥστε* ego scripsi. — *σταφυλῇσιν* AE1, *σταφυλῆς* em. Rhod.; „cfr. X, 115. Sunt uvae, quae ad solem siccantur.“ TYCHS. — *αὐανομένης* A et vulgo, *αὐενομένης* C1; *αὐαινομένης* corr. jam Rhod., cui recte adstipulatur Spitzner. *l. c.* p. 260.

153. *σφὶν* A.

154. *οἴδ'* A. — *ἀπειρέσια* A, *ἀπερείσια* VNV123a; et ita corr. Rhod.

156. *ἠΰτ' ἀμάλλα* A, *ἠΰτε μάλλα* VE1. — *δυσθαλπέος* A et vulgo; *εὐθαλπέος* scripsi ex Rhodom. emendatione, quae aliis locis IV, 441. XIII, 243 non minus commendatur, quam alterum Homerico *χειμῶνος δυσθαλπέος P,* 549 damnatur.

157. *ὅν* A, *ὧν* C1; *ἥν* em. Rhod.

158. *κέλευθα* C2, sed in marg. *γρ. πέλεθρα.* — „Divisis inter se ad demetendum agrorum spatiis.“ HEYN.

160. *περὶ πεπληθυῖα* A; corr. Rhod.

161. *δ' ἄρ ἰαίνετο* A et vulgo; *δ' ἰαίνετο* Lehrs. ob caesuram trochaicam, opinor, quam h. l. non reformido.

162. „Praecedit paullo ante *κεχάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ Μαρναμένων.* Quid videtur? Nonne emaculatius scripsisset Calaber facta permutatione *κεχάροντο δὲ Κῆρες ἐρεμναὶ Ὀλλυμένων* ibi, et *Ἔρις δ' ἰαίνετο θυμῷ Μαρναμένων* hic? Ita sane videtur mihi.“ PAUW. Sed quidni gaudeant Keres pugnantibus, quum occisos sint abrepturae, quidni Eris cadentibus, qui in certamine procumbunt? Accedit, quod ante v. 152 tantum *impetus* ab ambobus heroibus facti, contra inde a v. 154 demum *occisorum* ab iis mentio injicitur.

163. *λέοντος ἀπηνέος· οἴδ' ἄ. φ.* A; „hic defectum esse initio suspicabar. Ideoque asteriscum adjeci. Sed postea in integrum restitui posse versum animadverti, si in duabus voculis exigua fiat literarum mutatio, hoc modo: *λέοντες ἐπήϊον.*“ RHOD. „Nulla in codd. defectus nota.“ TYCHS., qui Rhodomannianum rec. sequente Lehrsio. Sed potius ex priore Rhodomanni suspicione lacunae signa ponenda esse jam in *programm. c.* p. 21 monui, quamquam utrum duo tantum hemistichia an plures etiam versus perierint dici non potest.

λευγαλέης μνώοντο καὶ ἐξ ὀλοοῦ πολέμοιο
φεῦγον, ὅσοις ἀδάϊκτον ἔτι σθένος ἐν ποσὶ κεῖτο·
υἱὸς δ' Ἀγχίσαο δαΐφρονος αἰὲν ὀπήδει
δυσμενέων μετόπισθεν ὑπ' ἔγχεϊ νῶτα δαΐζων,
Εὐρύμαχος δ' ἑτέρωθεν· ἰαίνετο δ' ἄμβροτον ἦτορ
ὑψόθεν εἰσορόωντος ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.
ὡς δ' ὅτε τις σιάλοισιν ἀνὴρ ἐς λήιον αὖον
ἐρχομένοις, πρὶν ἄμαλλαν ὑπ' ἀμητῆρσι δαμῆναι,
ἀντί' ἐπισσεύῃ κρατεροὺς κύνας, οἳ δ' ὁρόωντες
ἐσσυμένους τρομέουσι, καὶ οὐκέτι μέμβλεται αὐτοῖς
εἴδατος, ἀλλὰ τρέπονται ἀνιηρὴν ἐπὶ φύζαν
πανσυδίῃ, τοὺς δ' αἶψα κύνες κατὰ ποσσὶ κιχόντες
ἐξόπιθεν δάπτουσιν ἀμείλιχα, τοὶ δὲ φέβονται
μακρὸν ἀνιύζοντες, ἄναξ δ' ἐπιτέρπετ' ἀρούρης·
ὣς ἄρ' ἰαίνετο Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
φεύγοντ' Ἀργείων πουλὺν στρατόν· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
ἔργα μόθων μεμέλητο· πόδας δ' εὔχοντο θεοῖσιν
ὦκα φέρειν· μούνοις γὰρ ἔτ' ἐν ποσὶν ἔπλετο νόστου
ἐλπωρή· πάντας γὰρ ἐπήιεν ἔγχεϊ θύων
Εὐρύμαχός τε καὶ Αἰνείας, σὺν δέ σφιν ἑταῖροι.

Verum plurales restitui, quoniam aperte non unus heros, quem Aeneam fuisse putabat Dausquejus, sed uterque, Aeneas et Eurymachus, leonibus comparantur. Etiam ἐπήιον admisi, cum sane haud improbabile sit, hoc ipso verbo, apud Quintum frequenter obvio, defectum ortum esse; cfr. unum locum: VIII, 365 ὡς Δαναοὶ δηίοισιν ἐπήιον. Rem similem habes etiam Apoll. Rhod. IV, 486 sq.

169. ἠΐον et in fine * A; ἑκηβόλον C1 „nulla rasura" TYCHS. „ἰηΐον ab ἰὸς jaculum: vel potius ἰᾶσθαι, sanare." RHOD. Id receperunt Tychs. (ἰήϊον errore) et Lehrs. Verum, cum hoc epitheton magis lyricorum et choricorum carminum quam epicae narrationis videretur, illud autem, quod Tychs. de malo illo codice notavit, probare videatur Homericum illud epitheton, doctius etiam pro solito illius libri interpolatore, antiquioris esse originis, hic quidem pessimum auctorem haud temere secutus esse mihi videor. Dausq. ἑωίον conjecit.

171. ἀμάλλαν A et vulgo; corr. Rhod.

172. οἵδ' A.

173. ἐσσυμένως A et vulgo; ἐσσυμένους, quod conj. Struvius *major*, recte probavit Spitzner. *observatt.* p. 280, recepitque Lehrs. — αὔιως A, αὐτοῖς V; et ita corr. Rhod.

174. ὕδατος A, εἴδατος VNV3E1 C1; et ita corr. Rhod.; δράγματος male Brodaeus.

175. πασσυδίῃ C1. — τούσδ' A.

177. ἀνιάζοντες A; „forte ἀνιΰζοντες." RHOD. Receperunt recte Tychs. Lehrs.

178. ἄρ A et vulgo; correxi.

180. θεῶν A; „νέων vel χερῶν." RHOD. Posterius Pauwio auctore recep. Tychs. Lehrs. Melius etiam Lennep. ad *Coluth.* p. 26 ἔργα μόθων scripsit.

181. φέρεσθαι, κείνοις γὰρ ἔτ' ἀνὰ A; φέρειν, μούνοις γ. ἔτ' ἐν feliciter emend. Rhod. Non praestare, si quis φέρεσθ', οἴοις γ. ἔτ' ἐν scribi velit, obiter moneo.

182. ἀπήϊεν A, ἐπήϊεν VNV123 E1C1; et ita corr. Rhod.

ἔνθα τις Ἀργείων, ἢ κάρτεϊ πάγχυ πεποιθώς,
ἢ Μοίρης ἰότητι, λιλαιομένης μιν ὀλέσσαι,
φεύγοντ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος ἵππον ἔρυκε
γνάμψαι ἐπειγόμενος ποτὶ φύλοπιν, ὄφρα μάχηται
ἀντία δυσμενέων· τὸν δ' ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ
παρφθάμενος μυῶνα κατ' ἀλγινόεντα δαΐξεν
ἀμφιτόμῳ βουπλῆγι· βίῃ δ' ὑπόειξε σιδήρου
ὀστέον οὐταμένοιο βραχίονος· ἀμφὶ δὲ νεῦρα
ῥηιδίως ἤμησε· φλέβες δ' ὑπερέβλυσαν αἷμα·
ἀμφεχύθη δ' ἵπποιο κατ' αὐχένος· αἶψα δ' ἄρ' αὐτὸς
κάππεσεν ἀμφὶ νέκυσσι· λίπεν δ' ἄρα χεῖρα κραταιὴν
στερρὸν ἔτ' ἐκπεφυυῖαν ἐϋγνάμπτοιο χαλινοῦ,
οἵη ἔτι ζώοντος ἔην· μέγα δ' ἔπλετο θαῦμα,
οὕνεκα δὴ ῥυτῆρος ἀπεκρέμαθ' αἱματόεσσα
Ἄρεος ἐννεσίῃσι φόβον δηίοισι φέρουσα·
φαίης κεν χατέουσαν ἔθ' ἱππασίης πονέεσθαι·
σῆμα δέ μιν φέρεν ἵππος ἀποκταμένοιο ἄνακτος.
Αἰνείας δ' ἐδάμασσε βαλὼν ὑπὲρ ἰξύα δουρὶ

---

184. *ἔνθά* A.
188. *τόνδ'* A.
189. *Μνῶνα* A, *μυῶνα* VE1C1 (in rasura); et ita corr. Rhod.
190 sq. *βίῃ δ' ὑ. σιδήρῳ ὀστέον* A; *βίῃ δ' ὑ. σιδήρου ὀστέον* em. Rhod.
192. *οἴμησε* A, *ἤμησε* C1 e corr.; et ita em. Rhod.
193. *αὐχένας* A, *αὐχένος* C1; et ita corr. Rhod. — *ἄρ* A et vulgo; correxi.
194. *ἀμφὶ νέκυς· λεῖπεν* AVNV123 C1; „mortuus juxta procubuit" vertit Rhodom., ut *ἄγχι* legisse videatur, quod deinde Pauw. diserte proponit, qui vulgatam insuper ita explicat: *circumcirca*, i. e. *plane mortuus*. Id qui refutat Spitzner. *observatt.* p. 191 sq. *νέκυς* pro quarto casu habet, allato *ω*, 417, quo et ego usus eram *in emendatt.* p. 244. Sed recte sine dubio *ibid.* *ἀμφὶ νέκυσσι· λίπεν* emendavi ex III, 177 *ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν, ἀλίγκιος*, ubi *ἤ. ἀμφὶ νέκυς, ἐναλίγκιος*, et IX, 151 *ἤριπεν ἀμφὶ νέκυσσιν· ἄχος*, ubi *ἤ. ἀμφὶ νέκυς· πένθος* scribere poterat. Nam ubique trochaicam, ubi poterat, tertii pedis caesuram praetulit. Neque alibi contracta forma *νέκυς* usus est. — *χεῖρας κεκράται* * A, *χεῖρα κραταιὴν* VNV123 E12 M1 C1a; et ita corr. Rhod., rec. Tychs., probavit Spitzner. *l. c.* p. 261 contra me, qui in *emendatt. l. c.* *χεῖρα κρεμαστὴν* conjeceram, receptum a Lehrsio.
195. *ἐμπεφυυῖαν ἐϋγνάμπτοιο χαλινοῦ* A; *ἐκπεφυυῖαν ἐϋγνάμπτοιο χαλινοῦ* em. Rhod., quod ego commendavi *l. c.*, recepit Lehrs.; *ἐμπεφυυῖαν ἐϋγνάμπτοισι χαλινοῖς* em. Pauw., quod praefert Spitzner. *l. c.*, recep. Tychs. Ne quid praeteream, Pauw. etiam *ἐϋγνάμπτῳ τε χαλινῷ*, Scaliger. *σειρᾷ* (sic!) *ἔτ' ἐμπ. ἐϋγνάμπτοιο χαλινοῦ* proposuit.
196. *οἷα τότε* A; *οἵη ἔτι* vel *οἷον ἔτι* vel *οἷά ποτε* conj. Rhodom., posterius recep. Tychs. Lehrs., non recte. Nam et pronomen exspectatur, non adverbium, nec quadrat *ποτέ*, quo semper tempus quod diutius praeteriit indicatur. Hinc alterum Rhodomanni recepi, quamquam alia etiam tentari possunt, ut *οἵη τοῦ* vel *οἵη οἱ* vel *οἵη ὅτε* etc.
199. *ἐφ' ἱππασίῃ* A; *ἔθ' ἱππασίῃ* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; *ἔθ' ἱππασίης* em. Spitzner. *observatt.* p. 262, quod recepi.

Αἰθαλίδην· αἰχμὴ δὲ παρ' ὀμφαλὸν ἐξεπέρησεν
ἔγκατ' ἐφελκομένη· ὃ δ' ἄρ' ἐν κονίῃσι τανύσθη
συμμάρψας χείρεσσιν ὁμῶς χολάδεσσιν ἀκωκὴν
δεινὰ μάλα στενάχων, γαίῃ δ' ἐνέρεισεν ὀδόντας
βεβρυχώς· ψυχὴ δὲ καὶ ἄλγεα κάλλιπον ἄνδρα.
Ἀργεῖοι δὲ βόεσσιν ἐοικότες ἐπτοίηντο,
οὕστ' ἄμοτον μεμαῶτας ὑπὸ ζεύγλῃ καὶ ἀρότρῳ
τύψῃ ὑπὸ λαπάρην ταναοῖς ὑπὸ χείλεσιν οἶστρος
αἵματος ἱέμενος, τοὶ δ' ἄσπετον ἀσχαλόωσιν
ἔργου ἑκὰς φεύγοντες, ἐπὶ σφίσι δ' ἄχνυται ἀνὴρ
ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον, τρομέων τ' ἐπὶ βουσί,
μή δή που κατόπισθεν ἐπαΐσσοντος ἀρότρου
κέρσῃ νεῦρα σίδηρος ἀμείλιχος ἐν ποσὶ κύρσας·
ὣς Δαναοὶ φοβέοντο· περὶ σφίσι δ' ἄχνυτο θυμὸν
υἱὸς Ἀχιλλῆος· μέγα δ' ἴαχε λαὸν ἐέργων·
„*ἆ δειλοί, τί φέβεσθε, ἐοικότες οὐτιδανοῖσι*
ψήρεσιν, οὕστ' ἐφόβησεν ἰὼν κατεναντία κίρκος;
ἀλλ' ἄγε θέσθ' ἔνι θυμόν, ἐπεὶ πολὺ λώϊόν ἐστι
τεθνάμεν ἐν πολέμῳ ἢ ἀνάλκιδα φύζαν ἑλέσθαι."

---

203. *ἄρ* A et vulgo; correxi.

206. *κατ' ἄλγεα* mala est Pauwii conjectura.

207. „Cfr. similem comparationem Apoll. Rhod. I, 1265. Oppian. Hal. II, 521." TYCHS.

208. *ὅττ'* A, *οὓς* VE1, *οὕς τ'* C1, *οὐκ τ'* C2; *οὕστ'* corr. Rhod. et ego in *emendatt.* p. 244, rec. Lehrs.; *οὓς* dederat Tychsen. Sed alterum etiamnunc praefero.

209. *τύψει* A, *τύψῃ* VE1, recep. Tychs.; et ita corr. Rhod., qui etiam *τύψεν* proposuit, in quod et ego *l. c.* incideram, recepitque Lehrs. Sed nunc codices sequor, quos tunc ignorabam. — *ὑπαὶ* A et vulgo, praeter Lehrs., qui ex mea conj. *l. c ὑπὸ* dedit.

210. Probabilis est Struvii *minoris* conjectura, poetam mutatis verbi formis *ἀσχαλόωντες Ἔργου ἑκὰς φεύγουσιν* scripsisse. Cum tamen et vulgata quo defendatur habeat neque abhorreat a loci brevitate suspicio post *ἀσχαλόωντες* quaedam periisse, quibus narrabatur, furibunda fuga boves *aratrum secum abripuisse*, nihil mutare satius duxi.

211. *ἐπί σφισι* Tychs. Lehrs., errore.

212. *ἀμφ' ἄροτον*, „*in agro*, seu de aratione, dum frustra laborat" conjecit Dorvill. *ad Charit.* p. 610. — De rarissima locutione *πονέων τε πόνον* exposuit Lobeck. *parall.* p. 507. Mihi quidem etiamnunc suspecta est.

213. *ἐπαΐσσοντες* conj. Pauw., inepte, ne dicam, insane.

215. *Ś* A, *ὣς* Rhodom. — *περί σφισι* Tychs. Lehrs., errore.

216. *ἐ ἔργων* A.

218. *ἐφόβησε κατ' ἐναντία* A; „mss. ope destituitur." SCHOW. „*θορὼν* vel *μολὼν κατεναντία;*" RHOD. „Cfr. similem locum *P*, 757, ubi est *ἰόντα κίρκον*. Hinc versum nostrum explet Brodaeus *ἐφόβησεν ἰὼν*, quod ut lenissimum praefero. *Οἰμῶν* Dausq. coll. *X*, 140. *Κατεναντία* cum Rhod. scripsi, ut alibi." TYCHS.

219. *ἄγε θέσθ' ἀνὰ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἄζεσθ' ἀνὰ* e sua aut fratris conj. scripsit. Sufficere Rhodomannianum *ἄγε θέσθ' ἔνι* dixi in *rec. e.* — *ὡς πολὺ* C1.

ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο θρασὺν νόον ἐν φρεσὶ θέντες
ἐσσυμένως· ὃ δὲ Τρωσὶ μέγα φρονέων ἐνόρουσε
πάλλων ἐν χείρεσσι θοὸν δόρυ· τῷ δ' ἄρα λαοὶ
Μυρμιδόνων ἐφέποντο βίην ἀτάλαντον ἀέλλῃ
ἐν στέρνοισιν ἔχοντες· ἀνέπνευσαν δὲ κυδοιμοῦ
Ἀργεῖοι· ὃ δ' ἄρ' αἶψα φίλῳ πατρὶ θυμὸν ἐοικὼς
ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἔπεφνε κατὰ μόθον· οἳ δ' ἀπιόντες
χάζοντ', ἠΰτε κύμαθ', ἅτ' ἐκ βορέαο θυέλλης
πόλλ' ἐπιπαφλάζοντα κυλίνδεται αἰγιαλοῖσιν
ὀρνύμεν' ἐκ πόντοιο, τὰ δ' ἔκποθεν ἄλλος ἀήτης
ἀντίον ἀΐξας μεγάλῃ περὶ λαίλαπι θύων
ὤσῃ ἀπ' ἠιόνων Βορέω ἔτι βαιὸν ἀέντος·
ὣς Τρῶας Δαναοῖσιν ἐποιχομένους τὸ πάροιθεν
υἱὸς Ἀχιλλῆος θεοειδέος ὦσεν ὀπίσσω
τυτθόν, ἐπεὶ μένος ἠΰ θρασύφρονος Αἰνείαο
φευγέμεν οὐκ εἴασε, μένειν δ' ἀνὰ φύλοπιν αἰνὴν
* * * * * *
θαρσαλέως· ἑκάτερθε δ' ἴσην ἐτάνυσσεν Ἐνυὼ
ὑσμίνην· ἀλλ' οὔτι καταντίον Αἰνείαο
υἱὸς Ἀχιλλῆος πῆλεν δόρυ πατρὸς ἑοῖο,
ἀλλ' ἄλλῃ τρέπε θυμόν, ἐπεὶ Θέτις ἀγλαόπεπλος
ἀζομένη Κυθέρειαν ἀπέτραπεν υἱωνοῖο

---

221. *τοίδ'* A.

223. *τῷδ'* A.

224. *ἐφέσποντο* V.

228. *κύματ' ἐκ* A, *κύματα ἐκ* C1; „*κύμαθ' ὑπὲκ* vel *κύμαθ' ἅτ' ἐκ*;“ RHOD. Posterius recep. Tychsen. Lehrs., relicto tamen *κύματ'*. Ei nuper bellum indixit Spitzner. *observatt.* p. 262, non satis perspicio qua de causa cum dicit, tum „fluctus, nisi virgula a reliquis separentur, verbo, quo constringantur, carere.“ Sed, quod ipse assumit, *ὑπέκ* allato XIII (non XII!), 489 *ὅρος — καίηται ὑπὲκ πυρός*, merito improbat Hermann. *rec. c.* p. 265, cum *κύματα* furant non *ὑπὲκ Βορέαο θυέλλης*, sed potius *ὑπὲκ βυθοῦ*. Quod vero ille utroque loco *ὑπαί* restituit, id ibi quidem recepi, hic vero posthabendum videbatur Rhodomanniano, in quo nihil est quod vituperes, nisi velis in paratactica membrorum connexione haerere. „Cfr. comparationem *Δ*, 305. Virg. Aen. XI, 614.“ TYCHS.

231. *ἀντίος* A et vulgo; *ἀντίον* recepi ex emend. Rhod.

232. Versus deest in V. — *Βορέου* A et vulgo; *Βορέω* dedi e corr. Spitzneri *observatt.* p. 263.

236. *φυγέμεν* A, *φευγέμεν* VC12; et ita corr. Rhod. — *εἴασκε* A, *εἴασε* Rhod. in textu. Lacunae signa posui, secundum ea quae in *emendatt.* p. 284 monui, ubi aut *μένον* scribendum aut versum hujuscemodi desiderari dixi:

φευγέμεν οὐκ εἴασε, μένειν δ' ἀνὰ φύλοπιν αἰνὴν
[*μαρναμένους δηίοισιν ἐναντίον ὀτρύνεσκε*]
θαρσαλέως etc.

238. *κατ' ἀντίον* A, *καταντίον* E1; et ita corr. Rhod.

239. *πῆλε* A; corr. Tychs.

θυμὸν καὶ μέγα κάρτος, ἐπ᾽ ἄλλων δ᾽ ἔθνεα λαῶν
*   *   *   *   *   *
δάμνατο μυρία φῦλα· δαϊκταμένων δ᾽ ἐνὶ χάρμῃ
οἰωνοὶ κεχάροντο μεμαότες ἔγκατα φωτῶν
δαρδάψαι καὶ σάρκας· ἐπεστενάχοντο δὲ Νύμφαι
καλλιρόου Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο θύγατρες.
καί ῥ᾽ οἱ μὲν πονέοντο· κόνιν δ᾽ ἀκάμαντες ἀῆται
ὦρσαν ἀπειρεσίην· ἤχλυσε δὲ πᾶσαν ὕπερθεν
ἠέρα θεσπεσίην, ὥστ᾽ ἀπροτίοπτος ὀμίχλη,
οὐδ᾽ ἄρα φαίνετο γαῖα, βροτῶν δ᾽ ἀμάθυνεν ὀπωπάς·
ἀλλὰ καὶ ὣς μάρναντο· καὶ ἐς χέρας ὅντιν᾽ ἕλοντο
κτεῖνον ἀνηλεγέως, καὶ εἰ μάλα φίλτατος ἦεν·
οὐ γὰρ ἔην φράσσασθαι ἀνὰ κλόνον οὔτ᾽ ἐπιόντα
δήιον οὔτ᾽ ἄρ᾽ ἑταῖρον· ἀμηχανίη δ᾽ ἔχε λαούς·
καί νύ κε μίγδ᾽ ἐγένοντο καὶ ἀργαλέως ἀπόλοντο
πάντες ὁμῶς ὀλοοῖσι περὶ ξιφέεσσι πεσόντες
ἀλλήλων, εἰ μή σφιν ἀπ᾽ Οὐλύμποιο Κρονίων
ἤρκεσε τειρομένοισι, κόνιν δ᾽ ἀπάτερθεν ἔλασσεν
ὑσμίνης, ὀλοὰς δὲ κατεπρήϋνεν ἀέλλας·
οἱ δ᾽ ἔτι δηριόωντο· πόνος δ᾽ ἄρα τοῖσιν ἐτύχθη
πολλὸν ἐλαφρότερος· δέρκοντο γὰρ εἴτε δαΐξαι
χρειὼ δήιον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ᾽ ἀλέασθαι
*   *   *   *   *   *

---

242. *ἔθνεσι* ex emend. Rhod. rec. Tychs. Lehrs. Ibi et locutionem *ἐπ᾽ ἔθνεσι* insolentem esse, pro qua certe *ἐν ἔθνεσιν* exspectas, nec placere trium vocabulorum synonymorum cumulationem dixi in *programm. c.* p. 21, ubi hujuscemodi versum supplevi:
— — — *ἐπ᾽ ἄλλων δ᾽ ἔθνεα λαῶν*
[*ὁρμὴν ὀτρύνεσκεν· ὃ δ᾽ ἔγχεϊ μαιμώωντι*]
δάμνατο μυρία φῦλα.
Et idem a Struvio minore *observatt.* p. 41 inventum gaudeo.

244. *μεμαῶτες* A; corr. Rhod.

247. *ἀκάματοι* A; em. Rhod.

248 sq. *ὦρσαν ἀπ. ὥστ᾽ ἀπρ. ὀμ.* V contractis duobus versibus.

249. *ἀπροτίοπτον ὀμίχλην* A et vulgo, sed *ὀμίχλη* V; nominativos jam inventos a Pauwio vindicat Spitzner. *observatt.* p. 263 sq. Cfr. ad II, 471.

250. *ὀπωπαί* V.

251. *χεῖρας* A, *χέρας* corr. Rhod. — *ὅντιν᾽ ἕλοιντο* cum Struvio emend. Spitzner. *observatt.* p. 264, aliorum potius quam Quinti canonem secutus. Is potius, si indicativum vitare voluisset, etiam hic *ὅντιν᾽ ἕλωνται* scripsisset.

252. *κτάνον* C1, *κτεῖνεν* E1C1; *κτεῖνον* corr. Rhod.

253. *φράσασθαι* (σ) C1.

254. *ἆρ* A.

256. *ὀλοοῖσιν ἐπὶ* conj. Pauw., sine causa.

260. *οἵ δέ τε* A et vulgo; *οἳ δ᾽ ἔτι* scripsi ex emend. Spitzneri *observv.* p. 39.

262. Post hunc versum lacunae signa primus posui. Nihil si deest, patet relato *ἀλέασθαι* ad *δήιον ἄνδρα* hanc esse sententiam: *cognoscebant, utrum hostis vulnerandus an cavendus esset*, h. e. utrum

καί ῥ' ὁτὲ μὲν Δαναοὶ Τρώων ἀνέεργον ὅμιλον
ἄλλοτε δ' αὖ Τρῶες Δαναῶν στίχας· ἔπλετο δ' αἰνὴ
ὑσμίνη· νιφάδεσσι δ' ἐοικότα πίπτε βέλεμνα
ἀμφοτέρωθεν ἰόντα· δέος δ' ἔχε μηλοβοτῆρας
ἔκποθεν Ἰδαίων ὀρέων ὁρόωντας ἀϋτήν.
καί τις ἐς αἰθέρα δῖον ἐπουρανίοισιν ἀείρων
* * * * * *
εὔχετο δυσμενέας μὲν ὑπ' Ἄρεϊ πάντας ὀλέσθαι,
Τρῶας δὲ στονόεντος ἀναπνεῦσαι πολέμοιο,
ἦμαρ δ' εἰσιδέειν ποτ' ἐλεύθερον· ἀλλά οἱ οὔτι
ἔκλυον· Αἶσα γὰρ ἄλλα πολύστονος ὁρμαίνεσκεν·
ἅζετο δ' οὔτε Ζῆνα πελώριον, οὔτε τιν' ἄλλων
ἀθανάτων· οὐ γάρ τι μετατρέπεται νόος αἰνὸς
κείνης, ὅντινα πότμον ἐπ' ἀνδράσι γεινομένοισιν,

---

hostem ipse vulnerare an ictum ab illo imminentem evitare deberet. Ut concedam ferri *per se* posse talem sententiam, hic tamen, ubi v. 251—256 expositum erat pulvere omnia obscurante antea socium a socio caeca pugna jugulatum esse, eam ipsam calamitatem sublato pulvere jam sublatam esse memorari debebat. Et poterat facile hujuscemodi versu addito:

— — — *εἴτε δαΐξαι*
χρειὼ δήιον ἄνδρα κατὰ κλόνον, εἴτ' ἀλέασθαι
[*χρειὼ δακρυόεσσαν ὁμοκλὴν ἀνδρὸς ἑταίρου.*]

268. *δῖον ἐπουρ.* A, nec quidquam aliud e codd. notatur; *χεῖρας ἐπουρ.* em. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Verum hic quoque lacunam esse vel hoc evincit, quod indicandum fuit, num ille *τις* Trojanus fuisset an Graecus. Facile unum etiam versum expleri potuisse comparanti I, 182 sqq. patebit. Utrum vero post v. 268 integer versus, an post *δῖον* duo hemistichia perierint, certo affirmare non ausim; hoc si putaveris ante *ἐπουρανίοισιν* suspiceris *θεοῖσιν* lectum fuisse, quod cognatum adjectivo *δῖος* locum dederit defectui. Tantum, ne quis tamquam novum inventum mihi opponat, moneo, nihil esse si quis ex *O*, 371 *εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν* scribi velit *εὔχετ' ἐς αἰθ. δῖον ἐπουρανίοις χέρα τείνων.*

269. *ὑπ' ἄξεϊ* A, *ὑπ' Ἄρεϊ* VNV3 E1a; et ita corr. Rhod. Brod., rec. Tychs. Lehrs., *ὑπ' ἔγχεϊ* V1C1, et ita conj. Pauw., non recte, quoniam haec locutio tantum de uno bellatore dicitur; *ὑπ' ἄγχεϊ* V2.

271. *πότ'* A et vulgo; correxi. — *ἀλλὰ* A et vulgo; corr. Lehrs.

272. *ὡρμαίνεσκεν* A et vulgo; correxi.

273. *οὔτέ* A. — *ἄλλον* A, *ἄλλων* V; rec. Tychs. Lehrs.

275 sq. *πρῶτον μετ'* et *ἀ. ἐν πολέεσσιν* A, *πρῶτον ἐπ'* VV123E1C1, *πρῶτον ἐν* et *ἀνδράσιν ἢ πολέεσσιν* N. „Hic non leve mendum est, ex librarii oscitantia ortum. Nescio autem, utrum *ὑπ' ἀστράσι* an vero *αὐγάς* legendum sit. In proximo huic versu legendum videtur *ἀνδράσιν ἢ πολίεσσιν.*" RHOD. Aliae sunt conjecturae *Dausqueji*, *πρῶια μετ' ἀ.* et tum *ἀνδρ. ἢ ἀπεοῦσιν* pessime scribentis, qui tamen postea Rhodomannianum *ἀνδρ. ἢ πολίεσσιν* accipit, *Pauwii* scribentis *πρῶτον ἐπ' ἀ.* et tum *ἀδρανέσιν πολίεσσί τ'*, *Rhodomanni* aliae conjicientis *ἐπὶ χθόνα* vel *ἀνὰ χθόνα γειν.* Multis exposuit Spitzner. *observatt.* p. 265—267 de hoc loco, allatis Homericis, quae Quintus secutus est, exemplis. Attulit etiam Struvii sententiam, qui hoc recte perspexit, deesse substantivum, quale sit *πότμον*, ad *ὅντινα* referendum. Id illaturus satis infeliciter Spitzner.

ἀνδράσιν ἢ πολίεσσιν ἐπικλώσηται ἀφύκτῳ
νήματι· τῇ δ' ὕπο πάντα τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
τῆς καὶ ὑπ' ἐννεσίῃσι πόνος καὶ δῆρις ὀρώρει
ἱππομάχοις Τρώεσσι καὶ ἀγχεμάχοισιν Ἀχαιοῖς·
τεῦχον δ' ἀλλήλοισι φόνον καὶ ἀνηλέα πότμον
νωλεμέως· οὐ γάρ τιν' ἔχεν δέος, ἀλλ' ἐμάχοντο
προφρονέως· θάρσος γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρας ἐς αἰχμήν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολλοὶ μὲν ἀπέφθιθεν ἐν κονίῃσι,
δὴ τότ' ἄρ' Ἀργείοισιν ὑπέρτερον ὤρνυτο κάρτος
Παλλάδος ἐννεσίῃσι δαΐφρονος, ἥ ῥα μολοῦσα
ὑσμίνης ἄγχιστα μέγ' Ἀργείοισιν ἄμυνεν
ἐκπέρσαι μεμαυῖα κλυτὴν Πριάμοιο πόληα·
καὶ τότ' ἄρ' Αἰνείαν ἐρικυδέα δῖ' Ἀφροδίτη,
ἥ ῥα μέγα στενάχιζεν Ἀλεξάνδροιο δαμέντος,
αὐτὴ ἀπὸ πτολέμοιο καὶ οὐλομένης ὑσμίνης

---

p. 266 *μετατρέπεται μόρος αἰνὸς* conjecit, id ut esset fatum Parcae voluntate constitutum, cum ex constanti usu potius ipsius Parcae obitus ita designetur. Nec melius versu sequenti res ei cessit, ubi *ἀνδράσιν ἀφραδέεσσιν* proposuit. Hinc ego in literis ad Hermannum datis *ὅντινα πότμον ἐπ' ἀνδρ. γειν., Ἀνδράσι γεινομένοισιν* conjeci, quorum illud ille in *rec. c.* p. 266 probavit, hoc repressit, jure Rhodomanniano vindicato. Eum igitur secutus sum. Ceterum de urbium fatis vid. quae scripsit summus Lobeckius *Aglaoph.* I, p. 595—597, ne hujus quidem loci immemor, qui monet „secutum esse Quintum Italicam superstitionem, cujus nulla apud veteres Graecos vestigia reperiantur."

277. *τῇδ'* A. — *ὑπὸ* A; corr. Rhod. — *μὲν* A, *τὰ μὲν* VNV123E1; et ita em. Rhod. — *τάδ'* A.

278. *τῆςδ'* A. — *ἐξ ὑπ'* A, *δ' ἄρ' ὑπ'* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; *δέ γ' ὑπ'* vel *δέ θ' ὑπ'* conj. Pauwius, male. Equidem, quoniam hic a generali sententia ad singulare factum transitur, *καὶ ὑπ'* scripsi.

279. *ἀγχεμάχοις* A, *ἀγχεμάχοισιν* VE1; et ita corr. Rhod.

280. *ὑπέχον* et in fine * A, *ἔσχον δ'* C1, *ὑπέσχον* C2; *οἳ φέρον* em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. Poterat etiam *οἳ πόρον* scribi. Sed praestabat Hermannianum *τεῦχον δ'*. Scalig. ante hunc v. *λείπει στίχος* adscripsit.

282. Quis non in memoriam revocet illud *αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος*?

283. *ἀπέφθιθον* A; *ἀπέφθιθεν* corr. Rhod.

284. *δὴ τότ'* A, *δὴ τότε δ'* conj. Rhod., *δὴ τότε* vel *δὴ τότ' ἐπ'* Pauw., quod postremum rec. Tychs., vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 267, qui potius Struvianum *δὴ τότ' ἄρ'* commendat, quod recep. Lehrs. Male ego in *rec. c.* p. 82 *δή ῥα τότ'* proposui. Nam solum *δὴ τότ' ἄρ'* Quinti est: I, 828. III, 2. VII, 708. IX, 355. X, 154. XIII, 23. Hinc recte idem VI, 500. IX, 39 restitutum est. — *θάρσος* A et vulgo; *κάρτος* scripsi ex mea conj. *emendatt.* p. 244, quam probavit Spitzner. *l. c.* p. 268.

286. *μετ'* A, *μέγ'* em. Pauw. et Struv. *major*, probante Spitznero *l. c.* p. 269, rec. Lehrs., quamquam vitiose *μεγ'* relinquens.

288 sq. Hi versus vulgo hoc ordine legebantur *ἥ ῥα μέγα* etc. *καὶ τότ' ἄρ'* etc. Transponendos esse versus pluribus demonstravi in *emendatt.* p. 245. Heyn. jam offenderat: „*ἥ ῥα* esset *ἡ πόλις*. Inepta interpolatio, versu inserto."

ἥρπασεν ἐσσυμένως· περὶ δ' ἠέρα χευατο πουλύν·
οὐ γὰρ ἔτ' αἴσιμον ἦεν ἀνὰ μόθον ἀνέρι κείνῳ
μάρνασθ' Ἀργείοισι πρὸ τείχεος αἰπεινοῖο·
τῷ καὶ ἄδην ἀλέεινε περίφρονα Τριτογένειαν
ἐκ θυμοῦ Δαναοῖσιν ἀρηγέμεναι μεμαυῖαν,
μὴ καὶ ὑπὲρ κῆράς μιν ἕλῃ θεός· οὐδὲ γὰρ αὐτοῦ
φείσατο πρόσθεν Ἄρηος, ὅπερ πολὺ φέρτερος ἦεν.
Τρῶες δ' οὐκέτ' ἔμιμνον ἀνὰ στόμα δηιοτῆτος,
ἀλλ' ὀπίσω χάζοντο τεθηπότα θυμὸν ἔχοντες·
ἐν γάρ σφιν θήρεσσιν ἐοικότες ὠμοβόροισιν
ἔνθορον Ἀργεῖοι μέγα μαιμώωντες Ἄρηι·
τῶν δ' ἄρα δαμναμένων ποταμοὶ πλήθοντο νέκυσσι
καὶ πεδίον· πολλοὶ γὰρ ἄδην πέσον ἐν κονίῃσιν
ἀνέρες ἠδ' ἵπποι· μάλα δ' ἅρματα πολλὰ κέχυντο
βαλλομένων· πάντῃ δ' ἀπερείσιον ἔρρεεν αἷμα
ὑετὸς ὥς· ὀλοὴ γὰρ ἐπήιεν Αἶσα κυδοιμόν·
καί ῥ' οἳ μὲν ξιφέεσσι πεπαρμένοι ἢ μελίῃσι
κεῖντο παρ' ἀλλήλοισιν ἀλίγκιον ἐκχυμένοισι
δούρασιν, εὖτ' ἐπὶ θινὶ βαρυγδούποιο θαλάσσης
ἀνέρες ἄσπετα δεσμὰ πολυκμήτων ἀπὸ γόμφων
λυσάμενοι σκεδάσωσι διὰ ξύλα μακρὰ καὶ ὕλην
ἠλιβάτου σχεδίης, πάντῃ δ' ἀναπλήθεται εὐρὺς
αἰγιαλός, τοῖσιν δὲ μέλαν ποτικλύζεται οἶδμα·
ὣς οἵγ' ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι δῃωθέντες
κεῖντο πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο.

---

294. *τῷ γὰρ* A, *τῷ καὶ* E1; et ita corr. Pauw., rec. Tychs. Lehrs.; „forte rectius erit *τοὔνεκ' ἄδην.*" RHOD. — *Τριτογένεια* C1.

298. *δηϊότητος* A et vulgo; accentum corr. Spitzner. *observatt.* p. 269.

300. Rhod. conj. *ἦ*: frustra.

301. *μαιμώοντες* A et vulgo; correxi.

302. *τῶνδ'* A.

303. *καππεδίον* A, *κὰπ πεδίον* Lehrs.; „Incongruum est *ποταμοὶ καππεδίον*, quia soli fluvii non excipiebant caesos, sed una cum fluviis ipse campus, in quo fiebant caedes. Nonne scribendum *καὶ πεδίον?*" PAUW. Id recepi, cum olim *κὰπ πεδίον* retento *οἶμοι* vel *ὄγμοι* ex Nicand. Ther. 371 *διψήρεας ὄγμους*, vel *ὁλκοὶ* ex Apoll. Rhod. III, 1391 tentarem, fluviorum mentione transversus actus, qui mihi videbantur non recte memorari.

304. *ἄνδρες ἠδ'* A, *ἄνδρες ἰδ'* C12; *ἀνέρες ἠδ'* corr. Rhod., *ἄνδρες, ἄδην ἵπποι* Dausq. (!)

306. *ὕδωρ ὥς* conj. Pauw., nodum in scirpo quaerens, quia sanguis non *fluere,* sed tantum *decidere* dici potuerit ut pluvia!

308. *αἰγιαλοῖσιν* A et vulgo, quod defendi non potest ex fluviorum supra facta mentione; neque enim omnes illi mortui ad litora jacebant. Recepi igitur, quod Struvius *major* conjecit et Spitzner. *observatt.* p. 82 probavit, *παρ' ἀλλήλοισιν.* — *κεχυμένοισι* A; *ἐκχυμένοισι* em. Rhod.

313. *ποτὶ κλύζεται* A; corr. Rhod.

παῦροι δὲ προφυγόντες ἀνηλέα δηιοτῆτα
δῦσαν ἀνὰ πτολίεθρον ἀλευάμενοι βαρὺ πῆμα·
τῶν δ᾽ ἄλοχοι καὶ παῖδες ἀπὸ χροὸς αἱματόεντος
τεύχεα πάντα δέχοντο κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ·
πᾶσι δὲ θερμὰ λοετρὰ τετεύχατο· πᾶν δ᾽ ἀνὰ ἄστυ
ἔσσυντ᾽ ἰητῆρες ἐς οὐταμένων αἰζηῶν
οἰκία ποιπνύοντες, ἵν᾽ οὐταμένους ἀκέσωνται·
τοὺς δ᾽ ἄλοχοι καὶ τέκνα περιστενάχοντο μολόντας
ἐκ πολέμου· πολλοὺς δὲ καὶ οὐ παρεόντας ἄϋτευν·
καί ῥ᾽ οἳ μὲν στυγερῇ βεβολημένοι ἦτορ ἀνίῃ
κεῖντο βαρυστενάχοντες ἐπ᾽ ἄλγεσιν· οἳ δ᾽ ἐπὶ δόρπον
ἐκ καμάτοιο τρέποντο· θοοὶ δ᾽ ἐπαΰτεον ἵπποι
φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην· ἑτέρωθι δ᾽ Ἀχαιοὶ
πὰρ κλισίῃς νήεσσί θ᾽ ὁμοίια Τρωσὶ πένοντο.
ἦμος δ᾽ ὠκεανοῖο ῥοὰς ὑπερήλασεν Ἠὼς
ἵππους μαρμαίροντας, ἀνέγρετο δ᾽ ἔθνεα φωτῶν·
δὴ τότ᾽ Ἀρήιοι υἷες ἐϋσθενέων Ἀργείων,
οἳ μὲν ἔβαν Πριάμοιο ποτὶ πτόλιν αἰπήεσσαν,
οἳ δ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ κλισίῃσιν ἅμ᾽ ἀνδράσιν οὐταμένοισι
μίμνον, μή ποτε λαὸς ἐπιβρίσας ἀλεγεινὸς
νῆας ἕλῃ Τρώεσσι φέρων χάριν· οἳ δ᾽ ἀπὸ πύργων
μάρναντ᾽ Ἀργείοισι· μόθος δ᾽ ἀλεγεινὸς ὀρώρει.
Σκαιῆς μὲν προπάροιθε πύλης Καπανήιος υἱὸς
μάρναθ᾽ ἅμ᾽ ἀντιθέῳ Διομήδεϊ· τοὺς δ᾽ ἄρ᾽ ὕπερθε
Δηίφοβός τε μενεπτόλεμος κρατερός τε Πολίτης
σύν τ᾽ ἄλλοις ἑτάροισιν * * *
* * * ἐρητύοντες ὀϊστοῖς

---

316. *δηϊότητα* Tychs. Lehrs, errore, quem notavit Spitzner. *observv.* p. 269.

317. *ἀλευόμενοι* V. Non praefero.

318. *αἱματόεντα* A; *αἱματόεντος* em. Rhod.

319. *πάντ᾽ ἐδέχοντο* C1.

320. *θερ μὰλοετρὰ* A.

321. *κατ᾽ οὐτ.* A, *ἐς οὐτ.* E1, rec. Tychs. Lehrs.; „*ἰητῆρες ἀν᾽*. Si non melius est duale *ἰητῆρε*.“ RHOD. Male Pauw. *ἔσσυντ᾽ ἰητροὶ κατὰ* vel *ἰητροὶ ἔσσυντο κατ᾽* tentavit.

323. *τούςδ᾽* A.

324. *ἄϋτεον* A; „lege, si placet, *ἄϋτευν*;“ RHOD. Repetiit correctionem Spitzner. *v. Gr. her.* p. 190, recep. Lehrs.

326. *ὑπ᾽ ἄλγεσιν* conj. Pauw., non recte. — *οὐδ᾽* A; *οἵ δ᾽* em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs.

328. *ἑτέρωθε* Tychs., errore, ut videtur. Notavit Spitzner. *observv.* p. 73.

329. *νήεσσιν ὁμοίϊα* V.

334. *ἄρ* vulgo. Correxi. — *ἐν* A, *ἐνὶ* C1; et ita corr. Rhod.

336. *οἵδ᾽* A.

339. *τούςδ᾽* A.

340. *Δηΐφοβος* A, *Δηΐφοβός τε* corr. Rhod. — *Πιλίτης* A, *πυλίτης* V, *Πολίτης* E1C1; et ita corr. Rhod.

341. *σὺν ἄλλοις* A et vulgo. Cnm nulla lacuna notata esset, Rhodom.

ἠδ' ἄρα χερμαδίοισι· περικτυπέοντο δὲ φωτῶν·
βαλλόμεναι κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, αἵτ' ἀλεγεινὸν
αἰζηῶν ῥύοντο μόρον καὶ ἀμείλιχον αἶσαν.
ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἰδαίῃσιν ἐριδμαίνεσκε πύλῃσιν
υἱὸς Ἀχιλλῆος· πονέοντο δέ οἱ πέρι πάντες
Μυρμιδόνες κρατεροῖο δαήμονες ἰωχμοῖο·
τοὺς δ' ἀπὸ τείχεος εἶργον ἀπειρεσίοις βελέεσσι
θαρσαλέως Ἕλενός τε καὶ ὀβριμόθυμος Ἀγήνωρ,
Τρῶας ἐποτρύνοντες ἀνὰ μόθον· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
προφρονέως μάρναντο φίλης περὶ τείχεσι πάτρης.
ἐς πεδίον δὲ πύλῃσι καὶ ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας
νισσομένῃς Ὀδυσεύς τε καὶ Εὐρύπυλος πονέοντο
νωλεμέως· τοὺς δ' ἠΰς ἀφ' ἕρκεος ὑψηλοῖο
Αἰνείας λάεσσι μέγα φρονέων ἀπέρυκε.
πρὸς δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα
Τεῦκρος ἐϋμμελίης· ἄλλῃ δ' ἔχεν ἄλλος ὀϊζύν.
καὶ τότ' ἄρ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα κύδιμοι ἄνδρες

---

conj. *σύν τ' ἄλλοι σθεναροῖσιν ἐρητύεσκον*, quorum postremum receperunt Tychs. Lehrs., prius recte monuerunt Dausq. et Pauw. insolenter tribui sagittis nimis fragilibus. Pauw. *σὺν λαοῖς ἑτάροισιν* conj., quod potius *σὺν λαοῖς σφετέροισιν* scribendum fuisset. Sed sufficere *σύν τ' ἄλλοις* supra ad VI, 193 dictum est. Ante *ἐρητύοντες* probabile est excidisse epitheton ad *ὀϊστοῖς* pertinens, quale *θοοῖσιν*, quo factum, ut ab uno ad alterum hemistichion librarius transsiliret.

346. *Ἀχιλῆος* A, *Ἀχιλλῆος* C12; corr. Pauw.

348. *τούςδ'* A.

349. *Ἑλενός* Tychs. Lehrs. errore.

353. *νισσομένους* A; *νισσομένῃς* vel *νισσομέναις* em. Rhod., quorum prius recte rec. Tychs., addens, „ut *νίσσεσθαι* sit *vergere, spectare.*" Pessime Pauw. *νισσομένων* conjecit. Alia est, sed haud melior conjectura *Heynii* ita scribentis: „f. *ἐς π. δ. πύλῃσι κ. ὠ. ἐ. ν.* h. e. *ἐν πύλῃσι ἐς π.* in spectante porta versus mare et naves, *νισσόμενοι Ὀ. — πονέοντο* invadentes pugnarunt." Cui recte opponit Tychs.: „dura junctura: *καὶ ὠκ. ἐπὶ νῆας* aut sensu tum caret, aut cum *νισσόμενοι* jungendum erit." — *Ὀδυσσεύς* A; corr. Pauw. Sylburg.

354. *τούςδ'* A.

357. *ἐϋμελίης* A, *ἐϋμμελίης* E1; et ita corr. Pauw. — Spitzner *observatt.* p. 269 sq. aliorum locorum similitudine perductus *ἄλλῃ δ' ἔχεν ἄλλον ὀϊζύς* conjecit. Per se utrumque dici loci ab ipso Spitznero allati probant. Sed hic vulgatam praeferendam esse sensus docet, qui hic est: „alibi autem alius oppugnationis ferebat laborem." Contra alterum ibi dicitur, ubi quis molestia aut calamitate opprimitur.

358. „Hic iterum argumenti sui oblitus *Grammaticus* sui temporis artes bellicas ad aetatem heroicam transtulit; manifesto enim testudo describitur, *συνασπισμός*, a Graecis facta, quod tamen commentum emollivit quodammodo, dum Ulyssis consilio tribuit. Cum tamen etiam Virgilius Aen. II, 441 acta testudine limen Priameiae domus obsessum memoret, suspicari possis jam antiquiores poetas in hoc praeivisse. Cfr. Heyne ad l. Sed videtur ipse Virgilius eodem modo lapsus esse, quippe qui aliis etiam locis testudinem infert: Aen. IX, 441. 505 sqq." TYCHS. Sed cur *grammatico* vitio

κείνου τεχνήεντι νόῳ ποτὶ μῶλον Ἄρηος
ἀσπίδας ἐντύναντο, βάλον δ' ἐφύπερθε καρήνων
θέντες ἐπ' ἀλλήλῃσι· μιῇ δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἁρμῇ·
φαίης κεν μεγάροιο κατηρεφὲς ἔμμεναι ἕρκος
πυκνόν, ὅ τ' οὔτ' ἀνέμοιο διέρχεται ὑγρὸν ἀέντος
ῥιπὴ ἀπειρεσίη οὔτ' ἐκ Διὸς ἄσπετος ὄμβρος·
τοῖαι ἄρ' Ἀργείων πεπυκασμέναι ἀμφὶ βοείαις
καρτύναντο φάλαγγες· ἔχον δ' ἕνα θυμὸν ἐς ἀλκὴν
εἰς ἓν ἀρηράμενοι· καθύπερθε δὲ Τρώιοι υἷες
βάλλον χερμαδίοισι· τὰ δ' ὡς στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
γαῖαν ἐπὶ τραφερὴν ἐκυλίνδετο· πολλὰ δὲ δοῦρα
καὶ βέλεα στονόεντα καὶ ἀλγινόεντες ἄκοντες
πήγνυντ' ἐν σακέεσσι, τὰ δ' ἐν χθονί, πολλὰ δ' ἄπωθεν

---

vertitur, quod non solum Virgilius, sed summi omnium temporum et populorum poetae, ex quibus hic Aeschylum nominasse sufficit, sibi indulserunt?

360. *ἐντύνοντο* conj. Wernick. ad *Tryphiod.* p. 350, quod probat Spitzner. *observatt.* p. 126. Non accedo; ut alibi imperfectum, ita hic aoristus sententiarum nexu commendatur. — *βάλλον* A, *βάλον* A; et ita corr. Rhod. — *κάρηνα* A; *καρήνων* em. Rhod.

361. *ἀλλήλοισι* A; *ἀλλήλῃσι* em. Pauw. — *μιῇ δ' ἅ. ἥ. ὁρμῇ* A. Id defendit Pauw. ita, ut sensus debeat esse: *uni vero impetui conveniebat totum*, hoc ut esset: „ita adornatum erat totum illud machinamentum, ut uno impetu vel promoveri vel stare deberet.“ Haec interpretatio et verbis vim infert et jam propterea falsa est, quod h. l. quomodo comparata fuerit testudo describitur, non qua ratione illi sub testudine processerint, explicatur. Vera si esset vulgata, ita deberet explicari: *uno impetu omnia coaluere*, i. e. mit einem Rucke war Alles geordnet. Verum id potius nostrorum temporum milites innueret ad raucum centurionis baritum arma jactantes, quam illius temporis simplicitatem. Neque omnino opus, ut *uno impetu* clipei conserantur, ut sane necessarium Argo navem in mare trudentibus apud Apoll. Rhod. I, 384 *ἰῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ*. Hinc sine dubio recte Rhodom. conj. *μιῇ δ' ἅπαν ἥρμ. ἁρμῇ*, quod et Struvius *maj.* atque Spitzner. *observatt.* p. 216 probaverunt, et Lehrs. recep., nisi quod a Tychsenio malum accentum *ἅρμῃ* mutuatus est. Hic enim e sua conjectura *μίῃ δ' ἅπ. ἥρμ. ἅρμῃ* reposuit, notatus eo nomine a Spitznero *l. c.* De re cfr. Apoll. Rhod. II, 1072 — 76, unde etiam comparationem retinuit:

τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆ' ἐκάλυψαν·
ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ
δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν·
ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.

Utrique praecessit Homerus *Π*,212 sqq.

363. *ὃ* A et vulgo; emendavi.

365. *τοῖαι* A et vulgo, praeter Lehrs. qui *τοῖαι ἄρ'* scripsit e corr. Spitzneri *mant.* p. 259. *observatt.* p. 270, quacum facit Struv. *major.*

367. *ἀρηράμεναι* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἀρηράμενοι* edidit ex verissima Struvii emendatione, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 270.

368 et 371. *τάδ'* A.

μαψιδίως φορέοντο παλιμπλαγχθέντα βοείαις
* * * ἀναγναμφθέντα βέλεμνα
πάντοθε βαλλομένων· οἳ δὲ κτύπον οὔτι φέβοντο
ἄσπετον, οὐδ' ὑπόεικον ἅτε ψεκάδων ἀΐοντες
δοῦπον· ἄνω δ' ὑπὸ τεῖχος ὁμῶς ἴσαν· οὐδέ τις αὐτῶν

---

372. περιγναμφθέντα βελέμνοις A et vulgo, quod vertit Rhod. *spiculis circumflexa.* Contra eam interpretationem monui in *emendatt.* p. 246 βέλεμνα ipsa esse tela, non eorum cuspides. Neque nunc ejus judicii in tanta hujus vocis frequentia apud Quintum poenitet, quamquam scio nominatim Polybium βέλος vel βέλεμνον de spiculo dicere. Verum etiam illud περιγναμφθέντα non dicitur de inflexis spiculis, sed ἀναγναμφθέντα, neque a consueto utriusque compositi usu deflexisse Quintum documento sunt loci II, 529 αἰχμαὶ ἀνεγνάμφθησαν ἐν ἀσπίσιν, X, 106 δούρατος αἰχμὴ — ἀνεγνάμφθη, et III, 236 περιγνάμπτωσι μάλα στυφελὰς περὶ πέτρας et XIV, 472 de Iride: περιγναμφθεῖσα νέφεσσιν. Hinc ne illud quidem, quod olim *l. c.* conjeci περιγναμφθέντα βοείαις et illo loco usus et Homero *Γ*, 349 et *P*, 44, quamquam receptum a Lehrsio, amplius probaverim. Meum qui vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 271 ipse vulgatam hoc modo explicat: *telis enim ab una parte emissis adversariorum tela occurrerunt, iisque circumacta sive περιγναμφθέντα longius aberrarunt a scopo proposito.* Id vero et per se portentosum esse et multo minus hic usu venire posse, quoniam Graeci sub testudine progredientes profecto tela contra mittere nequeant, monui apud Hermann. *rec. c.* p. 266, ubi p. 267 παλιγγναμφθέντα βοείαις conjeci. Ipse Hermannus vocibus μαψιδίως et ἄπωθεν patere putat potius παρατραφθέντα βέλεμνα poetam dedisse. Quod melius etiam παραπλαγχθέντα scribi posset. Verum idem jam antecedentibus memoratum erat genus his verbis τὰ δ' ἐν χθονί, quae profecto sunt hastae *aberrantes* a clipeis. Nisi quis Homericis usus *Λ*, 573 sq. *O*, 316 sq.

πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι,

ibi quidem eas hastas memorari putet, quae *ante* clipeos terram intraverint, hic vero eas addi, quae testudinem *praeter*volaverint. Verum tum illud ἐν χθονί latius enarrandum erat. Accedit quod ex sequentibus οἳ δὲ κτύπον οὔτι φέβοντο etc. clarissime apparet, postremo loco de telis sermonem fuisse testudini injectis indeque repercussis. Eo sensu nunc παλιμπλαγχθέντα βέλεμνα, vid. N, 592

ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
π ο λ λ ὸ ν ἀ π ο π λ α γ χ θ ε ὶ ς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός.

Apoll. Rhod. III, 1253.

κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἅλτο δ' ἀκωκὴ
ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε π α λ ι ν τ υ π έ ς.

Quint. I, 549 sqq.

— — τὸ δ' ἐς σάκος Αἰακίδαο
ἷξεν· ἀ π ε π λ ά γ χ θ η δὲ διατρυφὲν εὖτ' ἀπὸ πέτρης.

Fateor tamen vel hac admissa emendatione maxime probabilem esse lacunae suspicionem, ut poeta tela illa accuratius etiam ita descripserit:

μαψιδίως φορέοντο παλιμπλαγχθέντα βοείαις
[π υ κ ν ὸ ν ἀ ρ η ρ α μ έ ν η σ ι ν] ἀναγναμφθέντα βέλεμνα.

Id igitur indicavi.

373. οἱδὲ A.

374. ὑπεῖκον A, ὑποῖκον E1; ὑπόεικον corr. Rhod.

375. ἔσω A et vulgo, quod Rhodom. de Graecis *intra* testudinem gradientibus intellexit. Vertit enim: *„subter uno agmine ad murum grassabantur.“* Adhuc teneo quod in *emendatt.* p. 246 conjeci ἄνω. —

νόσφιν ἀφειστήκει· συναρηράμενοι δ' ἐφέποντο,
ὡς νέφος ἠερόεν, τό ῥά που περὶ χείματι μέσσῳ
αἰθέρος ἐξ ὑπάτοιο μακρὸν διέτεινε Κρονίων.
πουλὺς δ' ἀμφὶ φάλαγγι βρόμος, καναχή θ' ὑπὸ ποσσὶ
νισσομένων ἐτέτυκτο· κόνιν δ' ἀπάτερθεν ἀῆται
ὀρνυμένην μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαπέδοιο φέρεσκον
αἰζηῶν μετόπισθε· περίαχε δ' ἄκριτος αὐδή,
οἷον ὑπὸ σμήνεσσι περιβρομέουσι μέλισσαι·
ἆσθμα δ' ἀνήιε πουλὺ χύδην, περίχευε δ' ἀϋτμὴν
λαοῦ ἀποπνείοντος· ἀπειρέσιον δ' ἄρα θυμῷ
Ἀτρεῖδαι κεχάροντο περὶ σφίσι κυδιόωντες
δερκόμενοι πολέμοιο δυσηχέος ἄτρομον ἕρκος·
ὥρμηναν δὲ πύλῃσι θεηγενέος Πριάμοιο
ἀθρόοι ἐγχριμφθέντες ὑπ' ἀμφιτόμοις πελέκεσσι
ῥῆξαι τείχεα μακρά, πύλας δ' εἰς οὖδας ἐρεῖσαι
θαιρῶν ἐξερύσαντες· ἔχεν δ' ἄρα μῆτις ἀγαυὴ
ἐλπωρήν· ἀλλ' οὔ σφιν ἐπήρκεσαν οὔτε βόειαι
οὔτε θοοὶ βουπλῆγες, ἐπεὶ μένος Αἰνείαο
ὄβριμον ἀμφοτέρῃς ἐπαρηρότα χείρεσι λᾶαν
ἐμμεμαὼς ἐφέηκε, δάμασσε δὲ τλήμονι πότμῳ

τείχεος A; *τεῖχος* corr. Dausq. — *ἔσαν* V.

376. *ἐφέσποντο* A; *ἐφέποντο* corr. Rhod.

377. *ῥάπου* A. — Pauw. *ἐνὶ χείματι* conjecit; frustra.

379. *δρόμος* A et vulgo praeter Lehrs., qui *βρόμος* scripsit ex emend. *Bonitii* p. 1238, recte, quamquam Spitzner. *observatt.* p. 26 Lobeckianum *θρόος* praefert. Jam Tychs. „*δρόμος*," inquit, „vix locum habet: *κόνις* exspectes aut *κτύπος*." Jam male colon post *δρόμος* positum et *καναχὴ δ'* scriptum erat, quod utrumque correxit Struvius.

383. *περιτρομέουσι* A; *περιβρομέουσι* em. Rhod. — Male Pauw. *ἐπὶ σμ.* proposuit, quoniam apes ad alvearia potius strepant, quam sub alvearibus. Ita tertium comparationis everteretur. Conferuntur enim Graeci confuso strepitu sub testudine subeuntes cum apibus quae intus in alvearibus strepunt. Itaque si quid mutandum esset, potius *ἐνὶ σμ.* scribi deberet. Inepte Dausq. *ὑπὸ σφήκεσσιν.*

384. *πολὺ* A, *πουλὺ* C1; et ita corr. Rhod. — *ἀϋτμὴ* A; *ἀϋτμὴν* em. Rhod. — „Ineptus homo, qui haec scripsit." HEYN. Equidem nihil ineptiarum video. Cfr. Apoll. Rhod. II, 665 sq. de bubus arantibus *αὐτὰρ ἀϋτμὴ Αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει.*

386. *περί σφισι* Tychs. Lehrs. — „*κεχάροντο περί σφισι κυδιόωντες* ne graeca quidem sunt. Jungenda saltem sunt *κεχάροντο πέρι σφισι,* admodum exultarunt propter ipsos." HEYN. Haec refutare non opus: unum moneo *σφίσι* ad Graecos, non ad Atridas pertinere, ne cum Struvio minore *observatt.* p. 28 sq. *πέρι φρεσὶ* praeferas.

389. *ἐγχριφθέντες* A, *ἐγχριμφθέντες* C1; et ita corr. Rhod.

394. *λάαν* A, *λᾶαν* Rhod. in textu. — „Saxo immisso dissolvitur *συνασπισμός*, ut apud Virgil. IX, 515 sqq." TYCHS.

ἀνέρας, οὓς κατέμαρψεν ἐν ἀσπίσιν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι
φερβομένας ὑπὸ πρῶνα βίῃ κρημνοῖο ῥαγέντος
αἶγας, ὑποτρομέουσι δ' ὅσαι σχεδὸν ἀμφινέμονται·
ὣς Δαναοὶ θάμβησαν· ὃ δ' εἰσέτι λᾶας ὕπερθεν
βάλλεν ἐπασσυτέρους, κλονέοντο δὲ πάγχυ φάλαγγες·
ὡς δ' ὅτ' ἐν οὔρεσι πρῶνας Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
ἀμφὶ μιῇ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον
ῥήξῃ ὑπὸ βροντῇσι καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ,
ἀμφὶ δὲ μῆλα νομοῖσι καὶ ἄλλ' ὅσα νέρθε νέμονται
* * * κατ' ἄλσεα πάντα φέβονται·
ὣς ἄρ' Ἀχαιῶν υἷες ὑπέτρεσαν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν

---

396. *εὖτ' ὄρεσφι* V. Quantopere titubaverit Tychseni judicium, diversae notae indicio sint, una ad v. 396: „non satis clara haec sunt: an deest aliquid?“ altera ad v. 400: „Puto a 396 *ἐν ἀσπ.* — *ἐπασσυτέρους* spuria esse.“

398. „Rectius *ὅσοι*, quotquot in vicinia montes accolunt.“ RHOD. Recep. Tychs. Lehrs. Sed jure *ὅσαι* defendit Spitzner. *observatt.* p. 272.

399. *ὃ δ' εἰς ἔτι* A; corr. Tychs.

401. *οὐρανόθε* vel *οὐρανόθεν* conj. Pauw., frustra.

404. *μηλονόμοι τε καὶ ἄλλ' ὅσα πάντα φέβονται* A et vulgo. Locus multum et varie tentatus. Vulgatam ferri non posse omnes consentiunt, quam Rhod. *caetera cuncta* vertit. Ego in *emendatt.* p. 246 dubitanter *τε καὶ αἰπόλοι αἰνὰ φ.* proposui, Struvius *major τε καὶ ἄλσεα πάντα.* Utrumque, de loci corruptela quidem consentiens, improbavit Spitzner. *observatt.* p. 272, quamquam ipse haud multo meliora *ibid.* et p. 273 invenit, ut aut *τε καὶ οἰοπόλοι* (*αἰγοβόται*) *φοβέονται* aut, quod postremo commendavit, *τε καὶ ἄγρια πάντα φέβονται* scriberetur. Alia etiam Lehrsiis in mentem venerunt, quorum Regiomontanus improbato Struviano *καὶ πώεα πάντα* requiri dicit, Parisiensis *ἀλλ' ἅμα πάντα* sufficere putat. Post tot conamina, in quibus fere omnibus res diversae inconcinne junguntur, rem profligasse mihi videor in *progr. c.* p. 21 sq., ubi quae scripsi repetenda duxi: „Ego in subsidium vocata Struvii conjectura locum varie tentabam, ut aut

ἀμφὶ δὲ μῆλα νομοῖσι κατ' ἄλσεα πάντα φέβονται

aut

ἀμφὶ δὲ μηλονόμοισι κατ' ἄλσεα μῆλα φέβονται

conjicerem. Sed diligentius considerato loco consimili II, 383 sqq.

— — — *περιτρομέουσι δ' ἀν' ὕλην,*
εἴ που μῆλ' ὑπένερθε κυλινδομένοιο νέμονται
ἢ βόες ἠέ τιν' ἄλλα,

et hoc ipso libro v. 396—398 primum *greges* tantummodo non *pastores* commemorari observavi, tum animadverti quaedam, unde hic quoque lacunam esse, quae probabiliter expleri queat, conjeci. Ita enim *fere* scripsisse videtur Quintus:

ἀμφὶ δὲ μῆλα νομοῖσι καὶ ἄλλ' ὅσα νέρθε νέμονται
[*κείνους ἔνθα καὶ ἔνθα*] *κατ' ἄλσεα πάντα φέβονται.*

Πάντα conjungo cum *ἄλσεα* (ut II, 352 *κατ' οὔρεα πάντα* legitur), nec sine causa illud *ἔνθα καὶ ἔνθα* Quinto familiare addidi. Nam

ὡς δ' ὅτ' ἐν οὔρεσι πρῶνας Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
ἀμφὶ μιῇ κορυφῇ συναρηρότας ἄλλυδις ἄλλον
ῥήξῃ ὑπὸ βροντῇσι καὶ αἰθαλόεντι κεραυνῷ.

Inde non uno loco, sed *ubique circumquaque* trepidant greges. Supra II, 379 sqq. *unus* tantum scopulus abrumpitur.“ Aliqua ex parte similis est Apoll. Rhod. IV, 1341.

405. *ὁππότ.* conj. Pauw., male.

Αἰνείας συνέχευε θοῶς ἔρυμα πτολέμοιο
ἀσπίσιν ἀκαμάτῃσι τετυγμένον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
κάρτος ἀπειρέσιον θεὸς ὤπασεν· οὐδέ τις αὐτῶν
ἔσθενέ οἱ κατὰ δῆριν ἐναντίον ὄσσε βαλέσθαι,
οὕνεκά οἱ μάρμαιρε περὶ βριαροῖς μελέεσσι
τεύχεα θεσπεσίῃσιν ἐειδόμενα στεροπῇσιν·
εἱστήκει δέ οἱ ἄγχι δέμας κεκαλυμμένος ὄρφνῃ
δεινὸς Ἄρης, καὶ πάντα κατιθύνεσκε βέλεμνα
ἢ μόρον ἢ δέος αἰνὸν ἐπ' Ἀργείοισι φέροντα·
μάρνατο δ' ὡς ὁπότ' αὐτὸς Ὀλύμπιος οὐρανόθι Ζεὺς
ἀσχαλόων ἐδάϊξεν ὑπέρβια φῦλα Γιγάντων
σμερδαλέων, καὶ γαῖαν ἀπειρεσίην ἐτίναξε
Τηθύν τ' Ὠκεανόν τε καὶ οὐρανόν, ἀμφὶ δὲ πάντῃ
γυῖ' ἐλελίζετ' Ἄτλαντος ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὁρμῆς·
ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείαο κατηρείποντο φάλαγγες
Ἀργείων ἀνὰ δῆριν· ὃ γὰρ περὶ τεῖχος ἁπάντῃ
ἔσσυτο δυσμενέεσσι χολούμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
πᾶν, ὅ τι οἱ παρέκυρσεν ἐπειγομένῳ ποτὶ μῶλον,
βάλλεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ κακῆς ἀλκτήρια χάρμης
κεῖτο μενεπτολέμων ἐπὶ τείχεσι Δαρδανιώνων,
τοῖσί περ Αἰνείας μεγάλῳ περὶ κάρτεϊ θύων
δυσμενέων ἀπέρυκε πολὺν στρατόν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καρτύναντο· κακὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζὺς
ἀμφὶ πόλιν· πολλοὶ δὲ κατέκταθεν ἠμὲν Ἀχαιῶν

---

407. *τετυγμένος* A; *τετυγμένον* corr. Rhod.

406—408. *Αἰνείας — αὐτῶν* om. E1, sed suppl. in margine ab ead. manu; „omissa fortasse ob homoeoteleuton." TYCHS. Bene ille; his similibusque indiciis nos saepius lacunas et detegere et supplere studuimus.

408. *θάρσος* A et vulgo; *κάρτος* scripsi ex mea conj. *emendd.* p. 244.

409. *ἔσθενέν* A et vulgo; correxi.

414. *καὶ μόρον καὶ* A; *ἢ μόρον ἢ* em. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. *μοῖραν καὶ δέος* Scalig., *μοιρίδιον δέος* Hermann. conjecit.

417. *σμερδαλέον* A et vulgo; *σμερδαλέων* scripsi ex mea conj. in *emendatt.* p. 247.

418. Pessime Pauw. *Τηθύος* conj. aut cum antecedentibus aut cum sequentibus jungendum. — *πάντα* A et vulgo; *πάντῃ* scripsi ex mea conj. *ibid.*

419. *γῆ'* E1. — *ὑπὲρ καμάτου Διὸς ἐρωῆς* A, *ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ὁρμῆς* V3 a; et ita corr. Rhod., recep. Tychs. Lehrs. *ὑπ' ἀκαμάτου Διὸς ἐρωῆς* E1. Olim in *dissertat. de Quinto* p. 56 Tychsen. *ὑπ' ἀκαμάτοιο ἐρωῆς* conjecit, quam conjecturam jure Rhodomanniano posthabuit.

423. *ὅ, τι* et in fine * A; *ὅ, τι οἱ* Rhod. in textu, *ὅ τι δὴ* C1.

426. *τοῖσίπερ* A. — *ἐπὶ* A et vulgo; *περὶ* scripsi ex emend. Struvii minoris *observatt.* p. 29: vid. ad IV, 357. Et fecerat eandem etiam Spitznerus in literis ad me datis.

427. *ἐπέρυκε* A, *ἀπέρυκε* VE1; et ita corr. Rhod.

429 sq. *οἱ μὲν Ἀ. οἱ δὲ καὶ Τρ.* A,
τε
ἠμὲν Ἀ. ἠδὲ καὶ Τρ. VE1, *οι δε καὶ*

ἠδ' ἄρα καὶ Τρώων· μέγα δ' ἴαχον ἀμφοτέρωθεν,
Αἰνείας μὲν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι κελεύων
μάρνασθ' ἀμφὶ πόληος ἑῶν * * *
* * * τεκέων τε καὶ αὐτῶν
προφρονέως· υἱὸς δὲ μενεπτολέμου Ἀχιλῆος
Ἀργείους ἐκέλευε παρὰ κλυτὰ τείχεα Τροίης
μίμνειν, ἄχρι πόληα πυρὶ πρήσαντες ἕλωσι·
τοὺς δ' ἄμφω στονόεσσα καὶ ἄσπετος ἄμπεχ' ἀϋτὴ
μαρναμένους πρόπαν ἦμαρ ἀνὰ κλόνον· οὐδέ τις ἦεν
ἄμπνευσις πολέμοιο λιλαιομένων ἀνὰ θυμὸν
τῶν μὲν ἑλεῖν πτολίεθρον ὑπ' Ἄρεϊ, τῶν δὲ σαῶσαι.
Αἴας δ' αὖτ' ἀπάτερθε θρασύφρονος Αἰνείαο
μαρνάμενος Τρώεσσι κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἴαλλε
σφῇσιν ἐκηβολίῃσιν, ἐπεί ῥά οἱ ἄλλοτε μέν που
ἰθὺ βέλος πεπότητο δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε

Τρ. C1, οἱ δέ τε καὶ Τρ. a; et ita corr. Rhod. Sed jure Tychs. codd. secutus est, a quo in eo recessi, quod ἠδ' ἄρα καὶ ex V, 135 quam cum illo ἠδέ τε καὶ scribere malui.

432. *πόληος ἑῶν* A et vulgo praeter Lehrs. qui *πόληος ἑῆς* e conj. Hermanni *Orph.* p. 815 scripsit, quoniam apud Quintum τὲ post tertium vocabulum ferri non potest. Etiam de h. l. praestat integra transscribere, quae olim in *programm. c.* p. 22 sq. commentatus sum: „Possessivum pronomen, sive *urbi* addatur sive *liberis*, inutile est et importunum, ut jam propterea nec id quod paullo audacius Hermannus per literas mecum communicavit *ἑῶν τ' ὀάρων τ. κ. αὐ.* probandum videatur. Itaque cum *emendari* versus (ut *πόληος υἱῶν τε τοκέων τε* aut *πόληος ὑπὲρ τεκέων* aut simile quidpiam scribatur) probabiliter nequeat, credibilius est a poeta admonitioni aliquid gravitatis additum fuisse commemoratis ceteris etiam pignoribus ita, ut illud *ἑῶν* commode poni potuerit. Hujuscemodi igitur hemistichia olim lecta fuisse censeo:

μάρνασθ' ἀμφὶ πόληος ἑῶν [ὕπερ ἄνδρα ἕκαστον
καὶ τοκέων ἀλόχων τε φίλων] τεκέων τε καὶ αὐτῶν.

Cfr., ut ex multis duos afferam locos, *O*, 660 — 663. *Φ*, 587.“ Et Quintum ipsum IX, 89 sqq.

— — — *ἀλλ' ἔστι περὶ πτόλιός τε καὶ αὐτῶν*
ἠδ' ἀλόχων τεκέων τε φίλων γεραρῶν τε τοκήων
πάσης τ' ἀγλαΐης καὶ κτήσιος ἠδ' ἐρατεινῆς
γαίης.

435. *περιπρήσαντες* A, *πυρὶ πρήσαντες* E1C1; et ita corr. Pauw.

436. *τούςδ'* A.

441. *περὶ* A et vulgo; *ἐπὶ* scripsi ex mea conj. *emendatt.* p. 186. — *ἴαλλεν* A et vulgo; correxi.

442 sq. De his in *programm. c.* p. 23 ita sum commentatus: „Scio quidem *βέλος* per se saepius apud Quintum *sagittam* designare: cfr. VI, 361. 530. XI, 370. 495. At h. l. suspicionem movet et singularis non ille satis conveniens sequenti plurali et illud *ἰθύ*, ad quod ex Homerica consuetudine aliquid desideratur, quo *directe* delatum sit telum. Et videtur hoc *ἰθύ* non solum ad *sagittas*, sed etiam ad *jacula* referendum esse. Itaque vide num hic quoque aliquid desit veluti:

— — — *ἐπεί ῥά οἱ [ἔρκεος αἰεὶ]*
ἰθὺ βέλος πεπότητο δι' ἠέρος, ἄλλοτε μέν που
[ἰοὶ ἀπὸ νευρῆφι πολύστονοι,] ἄλλοτε δ' αὖτε
ἀλγινόεντες ἄκοντες.“

ἀλγινόεντες ἄκοντες· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλον ἔπεφνεν·
οἳ δὲ περιπτώσσοντες ἀμύμονος ἀνέρος ἀλκὴν
ἐς μόθον οὐκέτ' ἔμιμνον· ἔλειπε δὲ τείχεα λαός.
καὶ τότε οἱ θεράπων πολὺ φέρτατος ἐν δαῒ Λοκρῶν
Ἀλκιμέδων ἐρίθυμος ἑῷ πίσυνος βασιλῆι
κάρτεϊ τε σφετέρῳ καὶ θαρσαλέῃ νεότητι
ἐμμεμαὼς πολέμοιο θοοῖς ἐπεβήσατο ποσσὶ
κλίμακος, ὄφρα κέλευθον ἐπὶ πτόλιν ἀνδράσι θείη
λευγαλέην * * * * *
* *σφετέροιο καρήατος ἠδὲ καὶ ἄλκαρ*
ἀσπίδα θεὶς καθύπερθεν ἀνήιε λυγρὰ κέλευθα
ἄτρομον ἐνθέμενος κραδίῃ νόον· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἄλλοτε μὲν δόρυ πάλλεν ἀμείλιχον, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἷρπεν ἄνω· τὸν δ' αἶψα διηερίη φέρεν οἶμος·
καί νύ κε δὴ Τρώεσσιν ἄχος γένετ', εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ
ἤδη ὑπερκύπτοντι καὶ εἰσορόωντι πόληα
ὑστάτιον καὶ πρῶτον ἀφ' ἕρκεος ὑψηλοῖο
Αἰνείας ἐπόρουσεν, ἐπεί ῥά μιν οὐ λάθεν ὁρμὴ
οὐδ' ἀπάτερθεν ἐόντα· βάλεν δέ μιν εὐρέϊ πέτρῳ
κὰκ κεφαλῆς· μεγάλη δὲ βίη κρατερόφρονος ἀνδρὸς
κλίμακά οἱ συνέαξεν· ὃ δ' ὑψόθεν ἠΰτ' ὀϊστὸς
ἔσσυτ' ἀπὸ νευρῆς· ὀλοὸς δέ οἱ ἕσπετο πότμος
ἀμφελελιξαμένῳ· στονόεις δέ οἱ ἠέρι θυμὸς
αἶψα μίγη, πρὶν γαῖαν ἐπὶ στυφελὴν ἀφικέσθαι·

Quamquam etiamnunc haec admodum probabilia mihi videntur, tamen, quoniam sententia non necessario hiat, signa lacunae hic quidem omisi.

445. Comma, quod positum erat post *ἀλκήν*, sustulit Spitzner. *observatt.* p. 162. — *περιπτώσοντες* A, *περιπτώσσοντες* E1C1; et ita corr. Rhod.

446. *οὐκ ἔτ'* A et vulgo; correxi.

449. *θάρσεϊ* A et vulgo; *κάρτεϊ* conjeci *emendatt.* p. 245, probavit Spitzner. *observatt.* p. 273.

450. *ἐπιβήσατο* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἐπεβήσατο* scripsit e corr. Spitzneri *mant.* p. 247 *observatt.* 273.

452. *λευγαλέην. σφετέρου καρήατος ἠδὲ καὶ ἄ.* A, nec quidquam ex libris notatur; *λ. σφ. δὲ καρήατος ἔμμεναι ἄ.* em. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Pauw. *κρατὸς δ' ἔρυμ' ἠδὲ καὶ ἄ.* conjecit, ego in *emendatt.* p. 247 *ἕρκος δὲ καρήατος ἠδὲ καὶ ἄ.*, quod impugnat Spitzner. *observatt.* p. 274 sq. Rhodomanniano retento. Verum recte Hermann. *rec. c.* p. 267. Scaligeri sententiam probavit, qui post *λευγαλέην* scripsit *ΛΕΙΠΕΙ* et tum *σφετέροιο* scripsit. Eum igitur secutus sum.

456. *τόνδ'* A.

460. *νιν οὐ λάθε χάρμη* AVNV123 et vulgo; *μιν οὐ λάθεν ὁρμὴ* emendavi multisque, quae nunc repetere longum est, defendi *emendatt.* p. 247 sq.; *νιν λάθε οὐ* ed. Basil.; hinc Rhod. *μιν οὐ λάθε* corr.

462. *κακκεφαλῆς* A et vulgo; corr. Rhod.

463. *ὅδ'* A.

465. *ἀμφελιλυξαμένῳ* A, *ἀμφελελιξαμένῳ* E1; et ita corr. Rhod.

ἤριπε δ' ἐν θώρηκι κατὰ χθονός, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ καὶ σάκος εὐρὺ
καὶ κρατερὴ τρυφάλεια· περιστονάχησε δὲ Λοκρῶν
λαός, ὅτ' ἔδρακον ἄνδρα κακῇ δεδμημένον ἄτῃ·
δὴ γάρ οἱ λασίοιο καρήατος ἄλλυδις ἄλλῃ
ἐγκέφαλος πεπάλακτο· συνηλοίηντο δὲ πάντα
ὀστέα καὶ θοὰ γυῖα λυγρῷ πεπαλαγμένα λύθρῳ.
καὶ τότε δὴ Ποίαντος ἐῢς πάϊς ἀντιθέοιο,
ὡς ἴδεν Αἰνείαν περὶ τείχεα μαιμώωντα
θηρὶ βίην ἀτάλαντον, ἄφαρ προέηκεν ὀϊστὸν
ἰθύνων ἐς φῶτα περικλυτόν· οὐδ' ἀφάμαρτεν
ἀνέρος· ἀλλά οἱ οὔτι δι' ἀσπίδος ἀκαμάτοιο
ἐς χρόα καλὸν ἵκανεν, ἀπέτραπε γὰρ Κυθέρεια
καὶ σάκος, ἀλλ' ἄρα τυτθὸν ἐπέγραφε δέρμα βοείης·
οὐδ' ἄρα μαψιδίως χαμάδις πέσεν, ἀλλὰ Μέδοντα
* * * * * *
μεσσηγὺς σάκεός τε καὶ ἱπποκόμου τρυφαλείης
τύψεν· ὃ δ' ἐκ πύργοιο κατήριπεν, εὖτ' ἀπὸ πέτρης
ἄγριον αἶγα βάλῃσιν ἀνὴρ στονόεντι βελέμνῳ·
ὣς ὃ πεσὼν τετάνυστο· λίπεν δέ μιν ἱερὸς αἰών·
Αἰνείας δ' ἑτάροιο χολωσάμενος βάλε πέτρην,
καί ῥα Φιλοκτήταο κατέκτανεν ἐσθλὸν ἑταῖρον
Τοξαίχμην· θλάσσεν δὲ κάρη, συνέαξε δὲ πάντα
ὀστέα σὺν πήληκι· λύθη δέ οἱ ἀγλαὸν ἦτορ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε πάϊς Ποίαντος ἀγαυοῦ·

---

472. Pro *πεπάλακτο* quod conjecit Pauw. *κεκέδαστο* mirum est et a Tychs. receptum nec a Lehrs. expulsum esse, cum illud satis firmetur Homerico illo *ἐγκέφαλος δὲ Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο.* Alterum potius cranio conveniret quam cerebro, ut Apollin. Laod. metaphr. psalm. XXI, 26 dixit: *ὡς δ' ὕδωρ προχυθὲν κεκέδαστό μευ ὀστέα πάντα.*— *συνηλλοίωτο* A et vulgo praeter Lehrs., qui recte *συνηλοίηντο* scripsit ex em. Spitzneri, quam praeivit Rhod. *συνηλοίητο* scribens. Vid. ad VI, 281.

474. *υἱὸς* A, *ἐῢς* E1C1; et ita em. Rhod.

475. *μαιμώοντα* A et vulgo; correxi.

479. *ἵκαν'* A; *ἵκανεν* corr. Rhod.

480. *ἐπέχραε* A et vulgo; *ἐπέγραφε* scripsi ex em. Rhodomanni, quam miror tam diu delituisse.

481. *οὐ δ'* Tychs. Lehrs.; *οὐδ'* revocandum esse monuit Spitzner. *observv.* p. 13. — *μαψιδίης* V. — *ἀλλά μιν ὄντα* A; „Mss. auxilio destituitur." SCHOW. Sed *ἀ. μ. οὖτα* V. „*Μέδοντα* vel *Μένοντα;*" RHOD. „In C1 lineolae spatium post *μιν ὄντα,* defectum suspicante librario." TYCHS. Eum etiam Pauw. suspicatus est, recte, opinor: nam, uti jam in *progr. c.* p. 23 dixi, nomen et conditio interfecti hominis ita, ut par erat, commemorabatur. *Μένοντα* rec. Tychs. Lehrs.; *Μέδοντα* ego praetuli.

483. *ὁ δὲ* A, *ὁ δ' ἄρ* C1; *ὁ δ' ἐκ* em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

„*Αἰνεία, νὺν ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ σῇσιν ἄριστος*
ἔμμεναι ἐκ πύργοιο πονεύμενος, ἔνθα γυναῖκες
δυσμενέεσσι μάχονται ἀνάλκιδες· εἰ δὲ τὶς ἐσσί,
ἴκεο τείχεος ἐκτὸς ἐν ἔντεσιν, ὄφρα δαείης
Ποίαντος θρασὺν υἷα καὶ ἔγχεσι καὶ βελέεσσιν.“
ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' οὔτι θρασὺς πάϊς Ἀγχίσαο
καίπερ ἐελδόμενος προσεφώνεεν, οὕνεκ' ὀρώρει
δῆρις ὀϊζυρὴ περὶ τείχεα μακρὰ καὶ ἄστυ
νωλεμέως· οὐ γάρ τι κακοῦ παύοντο μόθοιο·
οὐδέ σφιν μάλα δηρὸν ὑπ' Ἄρεϊ τειρομένοισιν
ἔσκε λύσις καμάτοιο· πόνος δ' ἄπρηκτος ὀρώρει.

---

484. *βάλησιν* A; corr. Tychs.

488. *θλάσεν* A; *θλάσσεν* corr. Rhod.

490. *τῷδ'* A.

491. *νῦν* A; „*νῦν ἔολπας* Synecphonesis est. Etenim *ε* et *ο* pro una syllaba inter metiendum efferuntur. Licet *νῦν* etiam correptum inveniatur, sine circumflexo“ RHOD. Recte Tychs. *νυν* edidit e corr. Pauwii.

493. *δυσμενέεσσιν* A, *δυσμενέσιν* E1A1; „*δυσμενέσιν* vel *δυσμενέεσσι μάχονται;*“ RHOD. Tum vulgo erat *εἰ δέ τις*.

494. *ἴσχεο* A; *ἔρχεο* em. Rhod. et Scalig.; olim *ἵστασο* conjeci, sed nunc *ἴκεο* scripsi. — De sqq. cfr. *N*, 448. *Π*, 242 sq. 423 sq.

495. *σὺν ἔγχεσι* ed. Lehrs., quod improbavi in *rec.* p. 82.

496. *ἄρ* et *τόνδ'* A.

499. *τοι* A; *τι* Rhod. in textu.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πολλὰ κάμον περὶ τείχεα Τροίης
αἰχμηταὶ Δαναοί, πολέμου δ' οὐ γίνετο τέκμωρ,
δὴ τότ' ἀριστήων ἄγυριν ποιήσατο Κάλχας
εὖ εἰδὼς ἀνὰ θυμὸν ὑπ' ἐννεσίῃς Ἑκάτοιο
πτήσιας οἰωνῶν ἠδ' ἀστέρας ἄλλα τε πάντα
σήμαθ', ὅσ' ἀνθρώποισι θεῶν ἰότητι πέλονται,
καί σφιν ἀγειρομένοισιν ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπε·
„μηκέτι πὰρ τείχεσσιν ἐφεζόμενοι πονέεσθε,
ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἐνὶ φρεσὶ μητιάασθε
καὶ δόλον, ὃς λαοῖσι καὶ ἡμῖν ἔσσετ' ὄνειαρ·
ἦ γὰρ ἔγωγε χθιζὸν ἐσέδρακον ἐνθάδε σῆμα·
ἴρηξ σεῦε πέλειαν· ἐπειγομένη δ' ἄρα κείνη
χηραμὸν ἐς πέτρης κατεδύσατο· τῇ δ' ὃ χολωθεὶς

---

1. λλ' M (quia litera Ἀ minio exaranda erat). — ὅτε M. — τείχεος A, τείχεα ME1; „τείχεα vel τείχεσι." RHOD. τείχεα etiam Brod.

2. γίγνετο corr. Spitzner. *observatt.* p. 208 sq. ut alibi ita etiam hic. Refragatur hic ut alibi M. Cfr. *prolegg.* II, 2, § 5.

3. In ἀριστέων litera α incerte scr. et propterea ab ead. manu suprascript. γρ α in M.

5. ἄλλά M.

6. ἰότητι M.

7. σφίν et ποτὶ M.

8. ἀφεζόμενοι A; ἐφεζόμενοι ME1C1 et ita corr. Rhod.

10. ἢ (ἦ M) δόλον A et vulgo; καὶ reposui secundum ea, quae ad II, 181 scripsi. Et cfr. praeterea infra v. 20. 48. 226. *O*, 122 χόλος καὶ μῆνις. 509 νόος καὶ μῆτις. *ι*, 422 δόλους καὶ μῆτιν. Apoll. Rhod. III, 338 μῆνιν Καὶ χόλον. Unus locus ex eodem vulgatae defendendae adhiberi possit, ibid. 720: ἤ δόλον ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου. De toto loco cfr. idem II, 1049 sq. — νήεσσι A et vulgo, quod recte Pauw. durum et incongruum dicit. Alia res est infra v. 108 ἐς νῆας καὶ λαόν et ejusmodi locis, ut *K*, 20. 45. *M*, 156. Scripsi λαοῖσι, quibus recte Calchas pronomine ἡμῖν primores opponit. Alius fortasse Δαναοῖσι praetulerit, non ego.

11. ἦ M. — in σῆμα litera σ in corr. scriptum in M.

12. ἴρηξ AM et vulgo: vid. ad I, 572.

13. τῇδὲ A, τῆ δὲ M; τῇ δ' ὃ em. Rhod.; male Pauw. ὃς δὲ conj. —

ἀργαλέως μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἀγχόθι μίμνε
χηραμοῦ· ἣ δ᾽ ἀλέεινεν· ὃ δ᾽ ἐνθέμενος χόλον αἰνὸν
θάμνῳ ὑπεκρύφθη· ἣ δ᾽ ἔκθορεν ἀφραδίῃσιν
ἔμμεναι ἐλπομένη μιν ἀπόπροθεν· ὃς δ᾽ ἐπαερθεὶς
δειλαίῃ τρήρωνι φόνον στονόεντ᾽ ἐφέηκε·
τῷ νῦν μήτι βίῃ πειρώμεθα Τρώιον ἄστυ
περσέμεν, ἀλλ᾽ εἴ πού τι δόλος καὶ μῆτις ἀνύσσῃ.“
ὣς ἄρ᾽ ἔφη· τῶν δ᾽ οὔτις ἔφη φρεσὶ τεκμήρασθαι
ἄλκαρ ὀϊζυροῖο μόθου· δίζοντο δὲ μῆχος
εὑρεμέναι· μοῦνος δὲ σαοφροσύνῃσι νόησεν
υἱὸς Λαέρταο καὶ ἀντίον ἔκφατο μῦθον·
„ὦ φίλ᾽, ἐπουρανίοισι τετιμένε πάγχυ θεοῖσιν,
εἰ ἐτεὸν πέπρωται ἐϋπτολέμοισιν Ἀχαιοῖς
ἐκπέρσαι Πριάμοιο δολοφροσύνῃσι πόληα,
ἵππον τεκτήναντες ἀριστέες ἐς λόχον ἄνδρες
βησόμεθ᾽ ἀσπασίως· λαοὶ δ᾽ ἀπὸ νόσφι νέεσθαι
ἐς Τένεδον σὺν νηυσίν, ἐνιπρῆσαι δ᾽ ἄρα πάντες

In *χολωθεὶς ει* correctum ab ead. m. ex *η* in M.

15. *ἥδ᾽* A, *ἡ δ᾽* M. — *ὅδ᾽* A, *ὃ δ᾽* M.

16. *θάμνω* M. — *ἥδ᾽* A, *ἣ δ᾽* M. — *ἀφραδίησι* M.

17. *δ᾽ ἐπαρθεὶς* MA, *δ᾽ ἐπαρθεις* (ε superscr.) C1; *δ᾽ ἐπαερθεὶς* em. Rhod.

18. *δειλαίη* M. — *τρηΐρωνι* A, *τρηΐωνι* V, *τρήρωνι* M; et ita Rhod. in textu. —

19. *βίη* M.

20. *εἴ τι που δόλος ἀνύσσῃ καὶ μῆτις* A, *εἴ τι που δόλος καὶ μῆτις ἀνύσση* M, *εἴ τίς γε δόλος καὶ μῆτις ἀνύσσει* VNV3 et ita E1, nisi quod *ἀνύσει* praebet, *εἴ που δ. ἀ. κ. μ.* C1; *εἴ τίς γε δόλος κ. μ. ἀνύσσῃ* rec. Tychs. Lehrs., quod certe *εἴ τίς τε* scribendum fuisse monet Spitzner. *observatt.* p. 276. Sed bene Rhodom. transposuisse *εἴ πού τι δ. κ. μ. ἀ.* firmavit M.

21. *ἄρ* AM et vulgo; corr. Lehrs. — *τεκμήρασθαι*, ut semper, A, *τεκμήρασθαι* M.

22. *ὀϊζυροῦ* V.

23. *δὲ σύνῃσι* — M.

28. *τεκιήναντες* A, *τεκτήναντες* M.

29. *λαοί τ᾽* Basil., quod corr. Rhod — *ἀπο* (sic!) M. — *νέωνται* Pauw. conj., vitiose: debebat certe *νεέσθων*. Sed bene habet vulgata. „Cfr. 39 et supra IX, 493. Y, 338. *E*, 606. Hesiod. *ἀσπ.* 97.“ TYCHS.

30 sq. *πάντα ἐς κλισίην* AM; *πάντα ἐν κλισίῃς* em. Rhod., quod recep. Tychs., pejus etiam Pauw. *ἐνιπρήσαιντο δὲ πάντα* vel *δ᾽ ἅπαντα*. Verum cum non solum ea, quae in tentoriis erant, sed ipsa tentoria comburi jubeantur — cfr. v. 337 *ἃς κλισίας πρήσαντες* — in *emendd.* p. 248 *πάντες ἃς κλισίας* scripsi, quod recep. Lehrs. Imo quae in tentoriis erant secum abduxisse credibile est. Hinc ne quis *πάντα σὺν κλισίῃς* commendare velit! — „Minus scite tractatus hic locus a poeta, dum non Deorum alicui sed Ulyssi equi lignei inventionem, quae summi erat ad Trojam capiendam momenti, tribuit. Magis mirandum hoc, cum jam Lesches Minervam auctorem tradidisset, quod etiam noster tangit v. 104 sqq.“ TYCHS. Maxime mirum, quod Tychsen. tamen ex Lesche ceterisque cyclicis hausisse Quintum putavit. Vid. *prolegg.* I, 2, § 5 et 6. Quam injusta sit poetae vituperatio, quivis videt.

ἃς κλισίας, ἵνα Τρῶες ἀπ' ἄστεος ἀθρήσαντες
ἐς πεδίον προχέωνται ἀταρβέες· ἀλλά τις ἀνὴρ
θαρσαλέος, τόνγ' οὔτις ἐπίσταται ἐν Τρώεσσι,
μιμνέτω ἔκτοθεν ἵππου ἀρήιον ἐνθέμενος κῆρ,
ὅστις ὑποκρίναιτο βίην ὑπέροπλον Ἀχαιῶν
ῥέξαι ὑπὲρ νόστοιο λιλαιομένων μὲν ἀλύξαι,
ἵππῳ ὑποπτήξας εὐεργέϊ· τὸν δ' ἐκάμοντο
Παλλάδι, χωομένῃ Τρώων ὕπερ αἰχμητάων·
καὶ τὰ μὲν ὣς ἐπὶ δηρὸν ἀνειρομένοισι πιφαύσκειν,
εἰσόκε οἱ πεπίθωνται ἀταρτηροί περ ἐόντες,
ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγωσι θοῶς ἐλεεινὸν ἐόντα,
ὄφρ' ἡμῖν ἀλεγεινὸν ἐς Ἄρεα σῆμα πέληται,
τοῖς μὲν ἄρ' αἰθαλόεντα θοῶς ἀνὰ πυρσὸν ἀείρας,
τοὺς δ' ἄρ' ἐποτρύνας ἐκβήμεναι εὐρέος ἵππου,
ὁππότε Τρώιοι υἷες ἀκηδέες ὑπνώωσιν.“
ὣς φάτο· τὸν δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
Κάλχας μιν θαύμαζεν, ὅπως ὑπεθήκατ' Ἀχαιοῖς
μῆτιν καὶ δόλον ἐσθλόν, ὃς Ἀργείοισιν ἔμελλε
νίκης ἔμμεναι ἄλκαρ, ἀτὰρ μέγα Τρώεσι πῆμα·
τοὔνεκ' ἀριστήεσσιν ἐϋπτολέμοισι μετηύδα·
„μηκέτι νῦν δόλον ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μητιάασθαι,

33. *τόν δ'* AMC12, *τόν γ'* Tychs. Lehrs. — *οὔ τις* Tychs. Lehrs. — *ἐπίστάται* M. — *Τρώεσσιν* M.
34. *ἔκτοθ'* AM, *ἔκτοσθ'* V, *ἔκτοθεν* C1; et ita corr. Rhod. — *ἵππου* M. — *κηρ* (sic!) M.
35. *ὑποκρίνετο* et a m. sec. suprascr. *αι* M.
36. *μιν* A et vulgo, *μὲν* VNV123, quod recepi.
37. *ἵππω* M, *ἵππων* V. — *ὑποπλήξας* AM, *ὑποπτήξας* em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.; Brodaeus *ὑποπλέξας*, Dausq. *ὑπαλγήσας* et *ὑποβρύξας* et *ὑποπτύξας* conj.! — *τόνδ'* A.
38. *χωομένῳ* V. — In M cum prima m. post *Τρώ* deficiat, *ων ὑπ. αἰχμ.* a m. sec. adjecta sunt. — *ὕπερ|* scribit Spitzner. *mant.* p. 230.
39. *πιφαύσκῃ* Pauw. conj., vitiose.
40. *εἰσόκέ* M. — *πείθωνται* in ras. C1, *πεποίθωνται* C2. — *ἀταροί* M a pr. m., sed alterum a m. sec. suprascr. — *ἀταρτηροίπερ* A.
41. *τέως ἀλεγεινὸν* conj. Dausq., *ὅλως ἐλ.* Pauw., uterque male.
42. In *ὄφρ* litera *φ* scriptum in ras. in M. — *ἄρηα* AM, *Ἄρεα* C1; et ita corr Rhod.
43. *ἄρ* AM. — *ἅμα* AM et vulgo, praeter Lehrs., qui *ἀνὰ* recep. ex em. Pauwii et Spitzneri *mant.* p. 235.
44. *τούςδ'* A. — *ἄρ* M.
45. *ὑπνώουσιν* AM, *ὑπνώσουσιν* C1; „*ὑπνώωσιν* vel *ὑπνώσουσιν*,“ RHOD.
46. *τόνδ'* A. — *ἐπήνεον* M.
47. *ὑπεκαθήκατ'* (sic!) M.
48. *μῆνιν* sed a m. sec. suprascr. *τ* M. — *ἔμελλεν* M. Vides ex h. l. non nimis in hujus literae examine praestantissimi libri auctoritatem aestimatam esse.
49. *Τρώεσσιν* sed prius *σ* a m. sec. linea transfixum in M. — *Τρωσὶν μέγα* est conjectura Hermanni *Orph.* p. 820.
50. *τούνεκ'* M.
51. *μητιάασθε* AM, *μητιάασθαι* E1; „vide num rectius legatur *μητιάασθαι* et in sequente versu *πιθέσθαι*, enallage Graecis poetis

ὦ φίλοι, ἀλλὰ πιθέσθαι ἐϋπτολέμῳ Ὀδυσῆι·
οὐδέ οἱ ἔσσετ' ἄπρηκτον ἐΰφρονέοντι νόημα·
ἤδη γὰρ Δαναοῖσι θεοὶ τελέουσιν ἐέλδωρ,
σήματα δ' οὐκ ἀτέλεστ' ἀναφαίνεται ἄλλοθεν ἄλλα·
Ζηνὸς μὲν γὰρ ὕπερθε μέγα κτυπέουσι δι' αἴθρης
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι· παραΐσσουσι δὲ λαοὺς
δεξιοὶ ὄρνιθες ταναῇ ὀπὶ κεκλήγοντες·
ἀλλ' ἄγε μηκέτι πολλὸν ἐπὶ χρόνον ἀμφὶ πόληα
μίμνωμεν· Τρωσὶν γὰρ ἐνέπνευσεν μέγ' ἀνάγκη
θάρσος, ὅπερ πρὸς Ἄρηα καὶ οὐτιδανόν περ ἐγείρει·
κάρτιστοι δὲ τότ' ἄνδρες ἐπὶ μόθον, ὁππότε θυμὸν
παρθέμενοι στονόεντος ἀφειδήσωσιν ὀλέθρου·
ὡς νῦν Τρώιοι υἷες ἀταρβέες ἀμφιμάχονται

---

usitata.“ RHOD. Probavit Spitzner. *observatt.* p. 277, quamquam dubitat, an praeferendum sit *μητίσασθαι*, recep. Tychs. Lehrs.

52. *πίθεσθε* A, *πείθεσθε* M; *πίθεσθαι* Tychs. Lehrs.; accentum corr. Spitzner. *l. c.*; relictis imperativis *μενεπτολέμῳ* legi posse observat Tychs., sed alterum etiam V, 320 legitur.

53. *οὐ γάρ οἱ* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *οὐχί οἱ* scripsit ex emend. Hermanni *Orph.* p. 744, qui etiam *οὐ γάρ οἱ ἄπρηκτον* conj., quorum neutrum apud Quintum probaverim. Scripsi *οὐδέ οἱ*. Quamquam etiam alia excogitari possunt, ut *οὔτι οἱ* vel *οὔτι γάρ ἑ*.

55. *ἀτέλστ'* sed. a m. sec. suprascr. *ε* M, *ἀτέλετ'* V. — *ἀναφαίνετ'* A, *ἀναφαίνεται* M C1; et ita corr. Rhod.

56. *Ζηνός· ἃ μὲν* AM (nisi quod hic *ἅ* habet) et vulgo; aliquid turbatum esse jam Pauw. sensit, qui aut *Ζηνὸς· αἳ μὲν* vitiose aut *ἀναφαίνει ἄ. ἄ. Ζεὺς· αἳ μὲν* haud paullo melius proponit. Post *ἄλλα* interpungendum, *ἃ* delendum et *Ζηνὸς* cum sequentibus jungendum esse bene perspexit Bonit. *l. c.* p. 1239, cui frustra oblocutus est Spitzner. *observatt.* p. 47 sq., recte obsecutus Lehrs. — *ὑπὲρ* A, *ὑπερ* M; *ὕπερθε* em. Rhod. — Pro *δι' αἴθρης* in M legitur *δὲ λαοὺς*. — 56—59 om. E1.

57. In *στεροπῇσι* litera *ι* script. in corr. literae *ο* in M.

58. In *δεξιοὶ* prius *ι* script. in corr. lit. *ε* in M. — *κεκληγότες* A, *κεκλήγοντες* (sed *ν* a m. sec. linea transfixum) MC1; „*κεκληγόντες* ut Od. *ξ* (30).“ RHOD. Idem legitur infra v. 512 in AM, et ex his duobus locis etiam IX, 307 restituendum fuit. Neque enim Spitznero accedo, qui postquam *observatt.* p. 277 sq. hanc formam satis firmavit, his tribus locis *κεκληγῶτες* praefert. Nam ceteris, quos ille ex Quinto adduxit, locis aut *κεκληγώς* (I, 198. V, 436) aut *κεκληγυῖα* (XII, 494). Neque moveor eo, quod Homericis locis omnibus Bekkerus *κεκληγῶτες* rescripsit. Alterum enim satis commendatum fuisse ad imitationem nemo negaverit. — Ceterum v. 57 et 58 in M inverso ordine leguntur, sed literis a pr. m. adscriptis in ordinem vocati sic:

β͂ δεξιοὶ etc.

ᾶ βρονταὶ etc.

59. *μηκέτι* om. M.

60. *τρωσὶ* AM; corr. Tychs. — *ἐνέπνευσε* M. — In *ἀνάγκη* lit. *η* corr. ex *ει* in M.

61. *οὐτιδανόνπερ* A.

62. *στότ'* M.

63. *ἀφειδήσουσιν* AM (in M prius *σ* dubie script. ut *δ*, et ideo ab ead. m. suprascr. *γρ σ.*); *ἀφειδήσωσιν* em. Rhod. — De Homerica imitatione dixit Spitzner. *observatt.* p. 278 sq.

ἄστυ περὶ σφέτερον· μέγα δέ σφισι μαίνεται ἦτορ.“
ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
„ὦ Κάλχαν, δηΐοισι καταντίον ἄλκιμοι ἄνδρες
μάρνανται· τοὶ δ' ἐντὸς ἀλευάμενοι ἀπὸ πύργων
οὐτιδανοὶ πονέονται, ὅσων φρένα δεῖμα χαλέπτει·
τῷ νῦν μήτε δόλον φραζώμεθα, μήτε τι μῆχος
ἄλλο· πόνῳ γὰρ ἔοικεν ἀριστέας * *
* * * * ἔμμεναι ἄνδρας
καὶ δορί· θαρσαλέοι γὰρ ἀμείνονες ἐν δαῒ φῶτες.“
ὣς φάμενον προσέειπε μένος Λαερτιάδαο·
„ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἀταρβέος Αἰακίδαο,
ταῦτα μέν, ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῷ,
θαρσαλέως μάλα πάντα διίκεο χερσὶ πεποιθώς·

---

65. *πέρι* Tychs. Lehrs.; non accedo. — *σφιν* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *σφισι* scripsit e corr. Spitzneri *observv.* p. 279.

66. *Ἀχιλέος* M.

67. *κατ' ἀντίον* A, *καταντίον* MVE1C1; et ita corr. Rhod.

68. *μάρνανθ' ὅσσοι δ'* A, *μάρνανται ὅσσοι δ'* MVE1; „*μάρναντ' ἴσσοιν* vel *ἄλλοι;*“ RHOD., hic quidem non solita usus felicitate; *μάρνανται, τοὶ δ'* em. Pauw., quod recte rec. Tychs. Lehrs. — *ἐκτὸς* AM et ceteri codd., ut videtur; *ἐντὸς* in ras. C1; et ita em. Tychs., perbene. Frustra Grübenavius apud Spitzner. *praef.* p. IX *μάρνανται· τοὺς δ' ἐκτὸς* etc. conj.

69. *ὅσων* om. M a pr. m., suprascr. a sec. m.

70. *τῶ* M. — *μήτι* AM; *μή τι* Tychs. Lehrs., *μήτε* ego scripsi. *μήτέ* AM.

71. *πόνω* M. — Tum sine lac. signis *ἀριστέας ἔμμεναι ἄνδρας* AM et vulgo, quod Rhod. vertit obscurius: *labore enim viros percellere decet,* ut paene suspiceris eum *ἀρίστους* pro *ἀριστέας* legisse. Sufficit, quae de h. l. in *progr. c.* p. 24 his verbis scripsi: „Haec si recte habent, debent ita explicari: *labore enim et hasta decet viros esse primores;* ita ut *ἀριστέας* cum verbo *ἔμμεναι* jungatur. Elegantius certe scripsisset *ἀριστέας ἔμμεν' ἀρίστους.* Sed multo credibilius nulla voce mutata *ἔμμεναι* jungitur cum *ἄνδρας,* ita ut hujus sententiae versus sit omissus:

— *πόνῳ γὰρ ἔοικεν ἀριστέας* [*ἐμμενὲς αἰεὶ*
λαῶν, ὅσσοι ἕπονται, ἀρίστους] *ἔμμεναι ἄνδρας.*“

Ad hanc sententiam lacunae signa disposui. Hermann. tantum *ἀτειρέας* pro *ἀριστέας* conjecit.

72. *δ' ἄρ'* ex em. Rhod. recepit Tychs. Lehrs. Non accedo. Sensus enim est: *animosi* enim, non nobiles genere, praestant in pugna; propterea qui principes sunt, eos decet fortes esse.

75. *ὣς* A.

76—79. Verba *διίκεο — μάλα πολλά* om. A ceterique codd. omnes, nullo defectus signo addito, praeter MN. „Omissi sunt illi versus propter *μάλα πολλὰ* v. 76 et 79 recurrens.“ TYCHS. Hic locus inter eos, qui et auctoritatem illorum duorum codicum et id criseos genus, quo in Quinto defectus rimari studemus, egregie commendet. Et audiamus Rhodomannum: „Hic aliquid omissum esse conjectura est non dubia: cujus quia jam copia non datur, lege cum Brodaeo *πονευμένῳ.*“ — 76. *μάλα πολλὰ* AMN et, ut videtur, ceteri codd. et vulgo, praeter Lehrs., qui recte *μάλα πάντα* scripsit ex em. Bonitii *l. c.* p. 1237 Hermanno probata, cui miror Spitznerum oblocutum esse *observatt.* p. 46 sq. Significaret enim *μάλα πολλὰ διίκεο*: *permulta per-*

ἀλλ᾽ οὔτ᾽ ἀκαμάτοιο τεοῦ πατρὸς ἄτρομος ἀλκὴ
ἔσθενεν ὄλβιον ἄστυ διαπραθέειν Πριάμοιο
οὔθ᾽ ἡμεῖς μάλα πολλὰ πονεύμενοι· ἀλλ᾽ ἄγε θᾶσσον
Κάλχαντος βουλῇσι θοὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες
ἵππον τεκταίνωμεν ὑπαὶ παλάμῃσιν Ἐπειοῦ,
ὅς ῥά τε πολλὸν ἄριστος ἐν Ἀργείοισι τέτυκται
εἵνεκα τεκτοσύνης· δέδαεν δέ μιν ἔργον Ἀθήνη.“
ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἄρα πάντες ἀριστῆες πεπίθοντο
νόσφι Νεοπτολέμοιο δαΐφρονος· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν
πεῖθε Φιλοκτήταο νόον κρατερὰ φρονέοντος·
ὑσμίνης γὰρ ἔτ᾽ ἔσκον ὀϊζυρῆς ἀκόρητοι·
ὥρμαινον δὲ μάχεσθαι ἀνὰ κλόνον· ἀμφὶ δὲ λαοὺς
σφωιτέρους ἐκέλευον ἀπειρέσιον περὶ τεῖχος
πάντα φέρειν, ὅσα δῆριν ἐνὶ πτολέμοισιν ὀφέλλει,
ἐλπόμενοι πτολίεθρον ἐΰκτιτον ἐξαλαπάξαι·
ἄμφω γὰρ βουλῇσι θεῶν ἐς δῆριν ἵκοντο.
καί νύ κεν αἶψα τέλεσσαν, ὅσα σφίσιν ἤθελε θυμός,
εἰ μὴ Ζεὺς νεμέσησεν ἀπ᾽ αἰθέρος, ἀμφὶ δὲ γαῖαν
Ἀργείων ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσί, σὺν δ᾽ ἐτίναξεν
ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε, βάλεν δ᾽ ἀκάμαντα κεραυνὸν
ἡρώων προπάροιθεν· ὑπεσμαράγησε δὲ πᾶσα
Δαρδανίη· τῶν δ᾽ αἶψα μετετράπετ᾽ ἠΰ νόημα
ἐς φόβον· ἐκ δ᾽ ἐλάθοντο βίης καὶ κάρτεος ἐσθλοῦ·
καί ῥα κλυτῷ Κάλχαντι καὶ οὐκ ἐθέλοντε πίθοντο·

---

secutus es, i. e. longam orationem habuisti. At id non fecit Neoptolemus. Itaque dicendum fuit *μάλα πάντα διίκεο*, i. e. *quaecunque dixisti, intrepide dixisti.* Et cfr. praeter Homericos locos *I*, 61. *T*, 186 quos Bonit. adduxit, infra v. 554 *ἀνεμώλια πάντ᾽ ἀγορεύειν*. — 77. *οὐτ᾽ ἀκάμ.* M et cum *τ᾽ ἀ.* incerte scriptum sit, ad marg. scr. ab ead. m. *γρ. τ᾽ ἀ.* — „*πατρὸς ἄτρομος* metro repugnat; substituendum est *γεννήτορος*, aut legendum *ἀ. οὔτ᾽ ἀκαμάτοιο Ἀχιλλέος ἄτρ. ἀ.*“ SCHOW. ep. cr. p. 81. Haec non opus est refutari. — 79. *ὀυθ᾽* M.

80. *βουλῆσι* M.

81. *αἰπειοῦ* M.

82. *ὑπ᾽* AM; *ἐν* em. Rhod.

83. *ἔργον* om. M. Inde olim *αὐτὴ Ἀθήνη* conjeceram. De re cfr. *O*, 411 sq.

88. *ἀνακλόνον* M.

90. *ὁσα* M.

91. *ἐϋκτίμενον* AM, *ἐϋκτιμεν᾽* C1; „*ἐΰκτιτον*. nisi quis praecisa *ἐξ* ab ultima voce pro dactylo tribrachyn in quinta regione malit.“ RHOD. Prius recte praetulit Tychs. Lehrs., quorum ille citat XIII, 59.

93. *σφίν* M.

95. *συν* M.

96. Pauw. conj. *πάντα*, male. Struv. *observatt.* p. 30 *αἰθέρα* conj.; sed vid. ad III, 708. — *ὕπερθεν* M. — *ἅμα πάντα* AM; *ἀκάμαντα* em. Rhod.

98. *μετετράπετ᾽* M.

99. *θάρσεος* scripsit Lehrs., quod hic non probo.

100. *κλυτῶ* M. — In *Κάλχαντι* lit. *λ* scriptum in ras. — *ἐθέλοντι* A, *ἐθέλοντε* ME1; et ita em. Rhod. Male Pauw. *ἐθελοντί*.

ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο σὺν Ἀργείοισι καὶ ἄλλοις
μάντιν ἀγασσάμενοι, τὸν ἄρ' ἐκ Διὸς ἔμμεν ἔφαντο,
ἐκ Διὸς ἢ Φοίβοιο· πίθοντο δέ οἱ μάλα πάντα.
ἦμος δ' αἰγλήεντα περιστρέφετ' οὐρανὸν ἄστρα
πάντοθε μαρμαίροντα, πόνου δ' ἐπιλήθεται ἀνήρ,
δὴ τότ' Ἀθηναίη μακάρων ἕδος αἰπὺ λιποῦσα
ἤλυθε παρθενικῇ ἁπαλόχροϊ πάντ' εἰκυῖα
ἐς νῆας καὶ λαόν· ἀρηιφίλου δ' ἄρ' Ἐπειοῦ
ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐν ὀνείρα̈ϊ, καί μιν ἀνώγει
τεῦξαι δούριον ἵππον· ἔφη δέ οἱ ἐγκονέοντι
αὐτὴ συγκαμέειν, αὐτὴ δ' ἄφαρ ἀγχόθι βῆναι
ἔργον ἐς ὀτρύνουσα· θεῆς δ' ὅγε μῦθον ἀκούσας

---

102. *ἀρ* M, *ἆρ* A; corr. Lehrs. — *ἔμμεν'* M. — *ἔφασαν* AM; *ἔφαντο* C1; „*ἔφησαν* vel *ἔφασκον;*“ RHOD. Horum prius rec. Tychs. Lehrs., sed neutra forma Quinti est, qui ex suo usu hic quoque *ἔφαντο* posuerat, ut IV, 473. IX, 410. 415. 481. XII, 389. XIII, 502. VII, 538. IX, 413.

103. *ἢ Διος* AMVNV123L12 et vulgo, praeter Lehrs., qui *ἐκ Διὸς* scripsit e conj. Pauw., quam repetiit Bonit. *l. c.* p. 1239 allatis his locis: Y, 371 sq. X, 127 sq. Ψ, 641 sq. Quint. XII, 393 sq., qui etiam retento *ἢ Διὸς* in versu antecedenti *ἐκ θεοῦ* scribi posse autumat. Et fecerat conjecturarum alteram jam Spitznerus, alteram Jacobsius; vid. Spitzner. *observatt.* p. 26 sq. Veram recte praetulit Lehrs. — *Φόβοιο*, sed a m. sec. add. *ι* M.

104. *περιστέφετ'* M.

105. Inter *ἐπιλ.* et *ἀν.* in M ras. et litura, in qua primum scriptum fuerat *ἀνήρ.*

106. *γένος ἀμφιλιποῦσα* MA et vulgo; *ἕδος* em. Spitzner. *excurs.* IX. ad Hom. Il. p. VII, cui assensus ego insuper *ἕδος αἰπὺ λιπυῦσα* in *emendatt.* p. 248 scripsi, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 279, recep. Lehrs.

107. *ἀταλάφρονι* A et vulgo, *γρ. ἀπα*
ἀταλόφρονι M, unde quod conjeci *l. c.* p. 248 sq. *ἁπαλόχροϊ* recipiendum duxi, quamquam dubitante Spitznero *l. c.* p. 280. Verum de virginibus et adolescentibus non *ἀταλάφρων* dicitur, sed *ἀταλός* aut *ἀταλὰ φρονέων,* neque corporis comparationi convenit epitheton ab animo ductum, quod optime probat locus ab ipso Spitznero adductus, ν, 222 sq. *ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ —, Παναπάλῳ* etc. — In *πάντ'* sub lit. *α* ras. in M.

108. *ἄρ* M, *ἆρ* A et vulgo; corr. Lehrs.

111. *ἔνδοθι* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *ἀγχόθι* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 249. Et idem jam quamquam inusitatum Quinto *ἐγγύθι* illaturus invenerat Pauw. Minerva enim Epeo in equo fabricando suum auxilium praesto fore promittit; neque de intrando equo sermo esse potest. Spitznerus vero *observatt.* p. 281 illud *ἔνδοθι* aut defendendum putat, ut mendacium utile ac tempestivum sive deae sive poetae condonemus, aut audacius etiam *ἄφαρ ἐν φρεσὶ θεῖναι* conjecit, se non assequi fassus, num quid commodi Minerva *ἀγχόθι βᾶσα* Epeo fabro tulerit. Verum non meminerat vir egregius hoc scribens, Deos jam sola propinquitate hominibus auxilium ferre, robur et strenuam sollertiam infundentes. Talia saepius in Quinto jam habuimus. Quare tenui meum, etiam ab Hermanno *rec. c.* p. 267 defensum.

112. *εἰς ἔργον ὀτρύνουσα* A, *ἐς ἔργον ὀτρύνουσα* M; „*ἔργον ἐποτρύνουσα* vel *ἐσοτρ.*“ RHOD. Prius recep. Tychs. Lehrs. Sed praefe-

καγχαλόων ἀνὰ θυμὸν ἀκηδέος ἔκθορεν ὕπνου·
ἔγνω δ' ἀθάνατον θεὸν ἄμβροτον· οὐδέ οἱ ἦτορ
ἄλλο παρὲξ ὥρμαινε, νόον δ' ἔχεν αἰὲν ἐπ' ἔργῳ
θεσπεσίῳ· πινυτὴ δὲ περὶ φρένας ἤιε τέχνη.
Ἠὼς δ' ὁππόθ' ἵκανεν ἀπωσαμένη κνέφας ἠῢ
εἰς ἔρεβος, χαροπὴ δὲ δι' ἠέρος ἤιεν αἴγλη,
δὴ τότε θεῖον ὄνειρον ἐν Ἀργείοισιν Ἐπειός,
ὡς ἴδεν, ὡς ἤκουσεν, ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
οἳ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο·
καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρέος υἷες ἐς ἄγκεα τηλεθάοντα
Ἴδης ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκαν ἱκέσθαι
ἀνέρας· οἳ δ' ἐλάτῃσιν ἐπιβρίσαντες ἀν' ὕλην,
τάμνον δένδρεα μακρά· περικτυπέοντο δὲ βῆσσαι
θεινομένων· δολιχαὶ δὲ κατ' οὔρεα μακρὰ κολῶναι
δεύοντ' ἐκ ξυλόχοιο· νάπη δ' ἀνεφαίνετο πᾶσα
θήρεσιν οὐκέτι τόσσον ἐπήρατος, ὡς τὸ πάροιθε·
πρέμνα δ' ἀπαναίνοντο βίην ποθέοντ' ἀνέμοιο·

---

rendum erat, quod Pauw. conjicit *ἔργον ἔς ὀτρ.* Vid. I, 407. II, 362. VIII, 58. XIII, 37. XIV, 401 et de praepositionis anastrophe supra v. 13. — In *θεῆς* lit. *η* in corr., ut olim *α* scriptum videatur, in M.

113. *ἐνὶ θυμῷ,* sed in marg. *ἀνὰ θυμὸν* C2. — *ἵππου* A, *ὕπνου* MVNV123 E1 C1a; et ita em. Rhod.

114. In *ἄμβροτον* lit. *β* script. in corr., cum primum dedisset *φ*, in M.

115. *νόων* M. — *ἔργω* M.

116. *θεσπεσίω* M.

117. Ne quis *εὐρύ* vel *αἰπύ* conjiciat, vid. ad II, 504. Hermann. ex Homero *ἱρόν* conjecit.

120. *ἄκουσεν* M.

122. *υἱέες ἄγγεα* AC2, *υἷες ἄγκεα* (*ἐς* supra) M, *υἷες ἄγγεα* E1, *υίες ἄγγεα* C1; „*υἷες ἐς ἄγκεα* vel *υἷε κατ' ἄγκεα;*“ RHOD. Prius recte rec. Tychs. Lehrs.

124. *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M. — *ἐς ὕλην* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἀν' ὕλην* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 249, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 282. Jam Pauw. *ἐν ὕλῃ* conjecerat.

125. *μάκρά* M.

126. *θεινμένων* M. — *ἰκρία* AM; „codices nihil opis praebent;“ TYCHS.; *οὔρεα* em. Rhod., quod recte recep. Tychs. Lehrs.

127. *δεύοντο ξυλόχοιο* Tychs. e sua conj.; praepositionem ei rei, qua quis privetur, adjectam in *emendatt.* p. 249 his locis firmavi: V, 495 sq., ubi vid. notam; X, 79 sq. XIII, 281 sq. ibid. 285. Similes locos nuper ex Manethone notavi: vid. praefationem editionis meae. Cfr. Apoll. Laod. psalm. metaphr. IV, 14 sq. ubi *ἔπλησεν* ter cum *ἐκ* constructum est loco simplicis genitivi. Corollarii loco addo Pauwium *δολιχῶν δὲ κατ' ἰκρία μακρὰ κολώνων* (sic!) *σεύοντ' ἐκ ξ.* inepte conjecisse, et hoc verbum etiam Grübenavio placuisse apud Spitznerum *praef.* ad *observatt.* p. IX, ceteris, ut videtur, ad Rhodomanni normam constitutis.

128. Hunc versum solus M, ut videtur, servavit. Habet autem *οὐκ ἔτι* et *τοπάροιθε,* quorum prius ego mutavi, posterius Tychs.

129. „F. ad *ἀνεφαίνετο* referenda *πρέμνα δ' ἀπαναίνοντα, βίην ποθέοντ' ἀνέμοιο*: patebant, in conspectum veniebant (silva hic excisa) trunci aridi, desiderantes ventum: quippe privatae flatu et motu venti arbores exarescunt.“ HEYN. Ad

καὶ τὰ μὲν ἄρ πελέκεσσι διατμήγοντες Ἀχαιοὶ
ἐσσυμένως φορέεσκον ἐπ' ἠόνας Ἑλλησπόντου
ἐξ ὄρεος λασίοιο· μόγησε δὲ θυμὸς ἐπ' ἔργῳ
αἰζηῶν τε καὶ ἡμιόνων· πονέοντο δὲ λαοὶ
* *ἄλλοθεν ἄλλος ὑποδρήσσοντες Ἐπειῷ·*
οἳ μὲν γὰρ τέμνεσκον ὑπ' ὀκριόεντι σιδήρῳ
δούρατα καὶ σανίδας διεμέτρεον· οἳ δ' ἄρ' ἀπ' ὄζους
λείαινον πελέκεσσιν ἔτ' ἀπρίστων ἀπὸ φιτρῶν·
ἄλλος δ' ἄλλο τι ῥέζε πονεύμενος· αὐτὰρ Ἐπειὸς
ἵππου δουρατέοιο πόδας κάμεν, αὐτὰρ ἔπειτα
νηδύα, τῇ δ' ἐφύπερθε συνήρμοσε νῶτα καὶ ἰξὺν
ἐξόπιθεν, δειρὴν δὲ πάρος, καθύπερθε δὲ χαίτην
αὐχένος ὑψηλοῖο καθήρμοσεν, ὡς ἐτεόν περ
κινυμένην, λάσιον δὲ κάρη καὶ ἐΰτριχον οὐρήν,
οὔατά τ' ὀφθαλμούς τε διειδέας ἄλλα τε πάντα,
οἷς ἐπικίνυται ἵππος· ἀέξετο δ' ἱερὸν ἔργον
ὡς ἐτεὸν ζώοντος, ἐπεὶ θεὸς ἀνέρι τέχνην
δῶκ' ἐρατήν· τετέλεστο δ' ἐνὶ τρισὶν ἤμασι πάντα

---

refutandam conjecturam nihil affero, nisi medium verbi *αὐαίνειν* necessarium fuisse: vid. I, 66. IV, 442. VII, 411. X, 278. XI, 148. XII, 516.

131. *ἠόνας* M.

132. *ἐλασίοιο*, sed a m. sec. *ε* linea subducta notatum, M. — *δὲ* om. M. — *ἔργω* M.

134. Defectum — „ubique lacuna" SCHOW. „Post *ἄλλος* in C1 spatiolum." TYCHS. — varii varie explent, nemo melius Rhodomanno, qui *μυρίοι* initio addidit, receptum a Tychs. Lehrs. Ceteri suo more: Pauw. *θῖνα πάρ' ἄ. ἄ.*, Dausq. *ἄ. ἄ. ἑκοντὶ*, Brod. *πάντῃ ἄ. ἄ.* Ego cogitabam de *ἀλλοῖ' ἄ. ἄ.*, quod vel Hermanno placuit. Sed possunt *μυρία* excogitari: quare *μυρίοι* Rhodomanni expuli et asteriscum fixi.

135. *ὑποκριθέντι* AM; „*ὑποκρινθέντι* Rhod., quod vertit *ferro discreto*, i. e. serra, *ὑπὸ κρυόεντι* Canter., *ὑποπρισθέντι* Pauw. vitiose, *ὑπ' ὀκριόεντι* scripsit Tychs. ex sua emendatione, perbene. — *σιδήρω* M.

136. *δοῦρά τε* A, *δοῦρα τέ* (*ου* in ras.) M; *δούρατα καὶ* recte Tychs. ex em. Pauw. — *οἵδ'* A, *οἳ δ'* M. — *ἀρ'* M.

138. *τὶ* Tychs., errore. — *ῥέξε* vitium Basil., quod in Rhodomannianam transiit.

139. *καὶ τάχ' ἔπειτα* conj. Pauw.

140. *τ' ἠδ'* A, *τῆ δ'* M, unde *τῇ δ'* recte scripsit Tychs. — In *ἐφύπ.* lit. *φ* dubie scriptum et ideo ab ead. m. suprascr. *γρ. φ.* — *συνήρμοσεν* M.

141. *ἐξόπισθε* M.

142. *θήρμοσεν* (sed *κα* a m. sec.) M. — *ἐτεόνπερ* A.

143. *εὔτρυχον* A, *εὔτριχον* M, *ἐΰτριχον* E1; „*ἐΰτριχον*: vel legi non incommode potest *ἐΰτροχον*, rotundam seu teretem." RHOD. Pauw. *λάσιόν τε* conj., quod non probo, quia post illud *ὡς ἐτεόν περ κινυμένην* novo quasi impetu cetera persequitur.

144. *οὔατα δ'* AM et vulgo; *οὔατά τ'* conj. Tychs., quod recepi.

145. *ἐπιγίνεται* conj. Pauw. inepte. Cfr. XIII, 245. — *ἐπ. ἔργον* C2, sed in marg. *ἵππος*.

147. *δ' 'πὶ* A, *δ' ἐπὶ* vulgo; *δ' ἐνὶ* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 282 sq. — *ἐπὶ τελσιν* V

Παλλάδος ἐννεσίῃσι· πολὺς δ' ἐπεγήθεε λαὸς
Ἀργείων· θαύμαζε δ' ὅπως ἐπὶ δούρατι θυμὸς
καὶ τάχος ἐκπεπόνητο ποδῶν, χρεμέθοντί τ' ἐῴκει.
καὶ τότε δῖος Ἐπειὸς ὑπὲρ μεγακήτεος ἵππου
εὔχετ' ἐπ' ἀκαμάτῳ Τριτωνίδι χεῖρας ὀρέξας·
„κλῦθι, θεὰ μεγάθυμε, σάου δ' ἐμὲ καὶ τεὸν ἵππον.“
ὣς φάτο· τοῦ δ' ἐσάκουσε θεὰ πολύμητις Ἀθήνη,
καί ῥά οἱ ἔργον ἔτευξεν ἐπιχθονίοισιν ἀγητὸν
πᾶσιν, ὅσοι μιν ἴδοντο καὶ οἳ μετόπισθε πύθοντο.
ἀλλ' ὅτε δὴ Δαναοὶ μὲν ἐγήθεον ἔργον Ἐπειοῦ
δερκόμενοι, Τρῶες δὲ πεφυζότες ἔνδοθι πύργων
μίμνον ἀλευάμενοι θάνατον καὶ ἀνηλέα κῆρα,
δὴ τότ' ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα
Ζηνὸς ὑπερθύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος
ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις· δίχα δέ σφισι θυμὸς
ἔπλετ' ὀρινομένων· ἀνέμων δ' ἐπιβάντες ἀέλλαις
οὐρανόθεν φορέοντο ποτὶ χθόνα· τοῖσι δ' ὕπ' αἰθὴρ
ἔβραχεν· οἳ δὲ μολόντες ἐπὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα
ἀλλήλων ἵσταντο καταντίον, οἳ μὲν Ἀχαιῶν
οἳ δ' ἄρ' ὑπὲρ Τρώων· πολέμου δ' ἔρος ἔμπεσε θυμῷ·
τοῖσι δ' ὁμῶς ἀγέροντο καὶ οἳ λάχον εὐρέα πόντον·
καί ῥ' οἳ μὲν δολόεντα κοτεσσάμενοι μενέαινον

---

148. *ἐπεγήθησε* A, *ἐπεγήθεε* ME1; et ita corr. Rhod., *ἐπιγήθεε* V.

149. *θαύμαζε' ὅπως* M. — *θυμός* in *ῥυθμός* mutari volebat Dausq., vituperatus ob id a Pauwio.

150. *ἐκπεπότηται* AM, *ἐκπεπότητο* C1 in ras.; „*ἐκπεπόνητο*. Ita enim poeta, *κατ' ἀναλογίαν* formant.“ RHOD. Rec. Tychs. Lehrs. Miror, Spitznerum *l. c.* p. 283 sq. *ἐκπεπότητο* commendavisse, qua in re neminem ei adstipulaturum confido. Dausq. *λάχος ἐκπεπόνητο* conjecit. — *ἐώκει* M.

151. *μέγα κήτεος* M.

152. *εὔχεθ' ὑπ'* AM; *εὔχετ' ἐπ'* corr. Rhod., *εὔχεθ' ἐπ'* Tychs. Lehrs. errore, quem notavit Spitzner. *observv.* p. 284.

155. *ῥα* A. — *ἔτευξε* M.

156. *οἱ* M. — *πίθοντο* M.

158. *πεφυζόντες* vitium ed. Basil. — *πύργου* AM, *πύργων* C1; et ita corr. Rhod.

160. *δη* M.

162. *σφιν* A, *σφισι* MVNV123a; et ita corr. Rhod.

163. *ἔπλετ' ὀρινοων* V; „*ὀρινομένοις. ἑτέρωσις* tamen casuum fuerit, si concinnitas non obstet.“ RHOD. Non obstat. — *ἀέλλας* A, *ἀέλλαις* ME1; et ita Rhod. in versione.

164. *φορέοντ' ἐπὶ* A, *φορέοντο ἐπὶ* VE1, *φορέοντα ἐπὶ* M; „*φορέοντο ἐπὶ* vel *ποτὶ*;“ RHOD. Illud rec. Tychs., hoc Lehrs., secutus Spitzner. *v. Gr. her.* p. 155: cfr. v. 199 *ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα.* — *ὑπ'* A et vulgo; *ὕπ'* ego correxi.

167. *οἵδ'* A. — *ἂρ* AM et vulgo; corr. Lehrs. — *ὑπερ* M. — *ἔρως* AM, *ἔρος* Rhod. in textu. „Hunc versum Eustath. ad Il. *α*, 469. p. 260. l. 7. ed. Flor. (p. 136. ed. Rom.) laudat *πολέμου δ' ἔρον ἔμπεσε θυμῷ* Aeolicum esse *ἔρον* observans. Libri tamen *ἔρος* servant.“ TYCHS.

168. *οἱ* M.

ἵππον ἀμαλδῦναι σὺν νήεσιν, οἳ δ' ἐρατεινὴν
Ἴλιον· Αἶσα δ' ἔρυκε πολύτροπος, ἐς δὲ κυδοιμὸν
τρέψε νόον μακάρεσσιν· Ἄρης δ' ἐξῆρχε μόθοιο,
ἆλτο δ' Ἀθηναίης κατεναντίον· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
σύμπεσον ἀλλήλοισι· περί σφισι δ' ἄμβροτα τεύχη
χρύσεα κινυμένοισι μέγ' ἴαχεν· ἀμφὶ δὲ πόντος
εὐρὺς ἐπεσμαράγησε· κελαινὴ δ' ἔτρεμε γαῖα
ἀθανάτων ὑπὸ ποσσί· μακρὸν δ' ἅμα πάντες ἄϋσαν·
σμερδαλέη δ' ἐνοπὴ μέχρις οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε,
μέχρις ἐπ' Ἀϊδονῆος ὑπερθύμοιο βέρεθρον·
Τιτῆνες δ' ὑπένερθε μέγ' ἔτρεσαν· ἀμφὶ δὲ μακρὴ
Ἴδη ἐπέστενε πᾶσα καὶ ἠχήεντα ῥέεθρα
ἀενάων ποταμῶν, δολιχαὶ δ' ἅμα τοῖσι χαράδραι
νῆές τ' Ἀργείων Πριάμοιό τε κύδιμον ἄστυ·
ἀλλ' οὐκ ἀνθρώποισι πέλεν δέος· οὐδ' ἐνόησαν
αὐτῶν ἐννεσίῃσι θεῶν ἔριν· οἳ δὲ κολώνας
χερσὶν ἀπορρήξαντες ἀπ' οὔρεος Ἰδαίοιο
βάλλον ἐπ' ἀλλήλους· αἳ δὲ ψαμάθοισιν ὁμοῖαι
ῥεῖα διεσκίδναντο, θεῶν περὶ δ' ἄσχετα γυῖα

---

170. *ἀμαλδύναι* M. — *οἴδ'* A.

174. In *σύμπεσον* prima syllaba dubie script. et ideo ab ead. m. adscr. *γρ. συμ.* in M. — *ἀλλήλῃσιν* sed *ηι* punctis suppositis deletum et ab ead. m. suprascript. *οι* in M.

176. *ὑπεσμαράγησε* AM et vulgo praeter Lehrs., qui recte ex em. Spitzneri *mant.* p. 203 *ἐπεσμ.* scripsit.

177. *πάντ'* A, *παντες* M; *πάντες* em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs.

179. *ἀϊδωνῆος* M, *Αἰδωνῆος* E1; et ita ed. Tychs. Lehrs. e conj. Rhod. vid. ad III, 15. — *βερέθρων* AM et vulgo; *βέρεθρον* scripsi ex em. Spitzneri *observv.* p. 137. Praeterea Pauw. conj. *μέχρις τ' Ἀϊδ.*; sed eo minime opus.

180. *ἐφύπερθε* A, *ἐφυπερθε* M; recte offendit Pauw., sed male *ἀπάτερθε* suasit. Perbene Tychs. *ὑπένερθε* e sua conj. edidit.

181. *ὑπέστενε* AM et vulgo; *ἐπέστενε* scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 284. — *πᾶσα* (sic!) M.

182. *ἀεννάων* M. — *δολιχαί θ'* conj. Struv. *observatt.* p. 22. Non accedo.

183. *νῆες* AM et vulgo.

184. *οὐκ'* M.

185. *αὐτῶν* in AC1 versui praecedenti adhaeret; „versum complevi retracto *αὐτῶν* ex fine prioris versus in pristinam stationem.“ RHOD. Suam sedem tenet in ME1.

186. „Pagina vacua in E1.“ TYCHS. — *ὑπορρήξαντες* M. — *οὔδεος* A, *ουδεος* M; *οὔρεος* Rhod. vertendo em. et Pauw. diserte, quod recipere voluit Tychs., recep. Lehrs.

187. In *ἐπ'* lit. *ε* script. in rasura. — *αἰδὲ* A, *αι δὲ* (sic!) M.

188. *πέρι δ'* A, *περι δ'* M; *περὶ* Tychs. ex corr. Pauwii, quam praeiverat Rhod. in versione. Sed hiatui jure infensus Herm. *Orph.* p. 747 *ἀμφ'* conj., quod recep. Lehrs. Verum hic quoque *περὶ δ' ἄσχ.* verum, verbum finitum autem eo pertinens lacuna haustum esse verisimillimum videatur, quae sine dubio post medium sequentem versum locum habet.

ῥηγνύμεναι διὰ τυτθὰ * * *
* * * Διὸς δ' ἐπὶ πείρασι γαίης
οὐ λάθον ἠῢ νόημα· λιπὼν δ' ἄφαρ ὠκεανοῖο
χεύματ' ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήιε· τὸν δὲ φέρεσκον
Εὖρος καὶ Βορέης, Ζέφυρος δ' ἐπὶ τοῖσι Νότος τε,
τοὺς ὑπὸ θεσπέσιον ζυγὸν αἰόλος ἤγαγεν Ἶρις
ἅρματος αἰὲν ἐόντος, ὅ οἱ κάμεν ἄμβροτος Αἰὼν
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ἀτειρέος ἐξ ἀδάμαντος·
ἵκετο δ' Οὐλύμποιο ῥίον μέγα· σὺν δ' ἐτίναξεν
ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε χολούμενος· ἄλλοθε δ' ἄλλαι
βρονταὶ ὁμῶς στεροπῇσι μέγ' ἔκτυπον· ἐκ δὲ κεραυνοὶ
ταρφέες ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα· καίετο δ' ἀὴρ
ἄσπετον· ἀθανάτοισι δ' ὑπὸ φρένας ἔμπεσε δεῖμα·
πάντων δ' ἔτρεμε γυῖα καὶ ἀθανάτων περ ἐόντων·
τῶν δὲ περιδδείσασα κλυτὴ Θέμις εὖτε νόημα
ἆλτο διὰ νεφέων· τάχα δέ σφεας εἰσαφίκανεν·
οἴη γὰρ στονόεντος ἀπόπροθι μίμνε μόθοιο·
τοῖον δ' ἔκφατο μῦθον ἐρυκανόωσα μάχεσθαι·
„ἴσχεσθ' ἰωχμοῖο δυσηχέος· οὐ γὰρ ἔοικε
Ζηνὸς χωομένοιο μινυνθαδίων ἕνεκ' ἀνδρῶν
μάρνασθ' αἰὲν ἐόντας, ἐπεὶ τάχα πάντες ἄϊστοι
ἔσσεσθ'· ἦ γὰρ ὕπερθεν ἐφ' ὑμέας οὔρεα πάντα

---

189. *ῥηγνύμενα* AM; *ῥηγνύμεναι* em. Rhod. — *διατυτθά* M.

ω
190. *λιπον* (ω ab ead. m.) M.

ο
192. *Ζέφυρός τ'* conj. Pauw. et Struv. *l. c.* p. 22. — *νότ τε* (ο suprascr. a sec. m.) M.

193. *τοὺς δ'* A et vulgo, *τοὺς* M, quod recepi. — „Comparanda cum hac Jovis Olympum repetentis descriptione Homerica Θ, 41 sq.; haec poetica est, nostra physica magis et allegorica. Mirum, quod *Aevum* currum fabricasse dicitur.“ TYCHS.

194. *ἄρτατος* (sed prius *τ* ab ead. m. corr. in *μ*) M.

195. *ἀκαμάτοισιν* AM et vulgo; *ἀκαμάτῃσιν* scripsi ex em. Pauwii.

ο
196. *ουλυμπιο* (sed *ο* suprascr. a sec. m.) M. — *συν* M.

197. *ὑπερχολούμενος* A, *ὕπερθε χολούμενος* MVE1; et ita em. Rhod.; *ὑπερχωλούμενος* Brod., *ὕπερ κεχολωμένος* conj. Dausq., probat Pauw. — *ἄλλοτε* A et vulgo; correxi.

198. *ἐκτύπεον* A, *ἔκτυπον* M; et ita corr. Rhod. — *ἐν* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *ἐκ* scripsit, quod conj. jam Rhodom., repetiit Spitzner. *mant.* p. 205. *observatt.* p. 101.

200. *ἄσπετος* AM et vulgo; emendavi. — *ἀθανάτῃσι* AM; *ἀθανάτοισι* em. Rhod.

201. *ἀθανάτωνπερ* A.

δ σασα
202. *περιδεὶ* (quae suprascr. sunt, a m. sec.) M, *περιδείσασα* A; corr. Rhod.

203. *διὲκ νεφέων* conj. Spitzn. *observatt.* p. 285. Non probo. — *δὲ σφέας* Tychs., errore.

204. *μιμνε* M.

205. *ἔκφανε* AM, *ἔκφατο* C1; et ita corr. Rhod.

206. *ἴσχεθ' ἰωγμοῖο* M. — *δυσυχέος* (sed *υ* a m. sec. corr. in *η*) M. — *ἔοικεν* AM et vulgo; correxi.

207. *χοωμένοιο* M.

209. *ὑμέας* A, quod restitui, *ἡμέας*

εἰς ἓν ἀναρρήξας οὔθ' υἱῶν οὔτε θυγατρῶν
φείσεται, ἀλλ' ἄρα πάντας ὁμῶς ἐφύπερθε καλύψει
γαίῃ ἀπειρεσίῃ· οὐδ' ἔσσεται ὔμμιν ἄλυξις
ἐς φάος· ἀργαλέος δὲ περὶ ζόφος αἰὲν ἐρύξει."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο Διὸς τρομέοντες ὁμοκλήν,
ὑσμίνης δ' ἴσχοντο, χόλον δ' ἀπὸ νόσφι βάλοντο
ἀργαλέον, φιλότητα δ' ὁμήθεα ποιήσαντο·
καί ῥ' οἱ μὲν νίσσοντο πρὸς οὐρανόν, οἱ δ' ἁλὸς εἴσω,
οἱ δ' ἀνὰ γαῖαν ἔμιμνον· ἐϋπτολέμοισι δ' Ἀχαιοῖς
υἱὸς Λαέρταο πύκα φρονέων φάτο μῦθον·
„ὦ κλυτοὶ Ἀργείων σημάντορες ὀβριμόθυμοι,
νῦν μοι ἐελδομένῳ τεκμήρατε, οἵτινές ἐστε
ἐκπάγλως κρατεροὶ καὶ ἀμύμονες· ἦ γὰρ ἱκάνει
ἔργον ἀναγκαίης· ἀλλὰ μνησώμεθ' Ἄρηος,
ἐς δ' ἵππον βαίνωμεν ἐΰξοον, ὄφρα κε τέκμωρ
εὕρωμεν πολέμοιο δυσηχέος· ὣς γὰρ ἄμεινον
ἔσσεται, ἤν κε δόλῳ καὶ μήδεσιν ἀργαλέοισιν
ἄστυ μέγ' ἐκπέρσωμεν, οὗ εἵνεκα δεῦρο μολόντες

M, quod recep. Tychs. propter *ἄμμιν* v. 212. „Per communicationem loquitur Themis." TYCHS. Eam non ita loqui apparet ex antecedentibus et inprimis ex illo *ἄϊστοι ἔσσεσθ'*.

210. *ἀναρρήξει'* inepte conj. Dausq.

211. *ἅμα* conjeci in *emendatt.* p. 268, et consentit Spitzner. *observatt.* p. 305: cfr. ad II, 530. Sed h. l. cum *ὁμῶς* sequatur, retinui *ἄρα*. — *ὕπερθε* AM; *ἐφύπερθε* corr. Rhod.

212. *γαίη ἀπειρεσίη* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *γαίῃ ἀπειρεσίῃ* scripsit ex mea emend. *emendatt.* p. 250, quam jam Rhod. indicaverat vertendo: „sed simul omnes opprimet *vasta telluris mole.*" — *ἄμμιν* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *ὔμμιν* recep., quod conj. Rhod., firmavi ego *emendatt.* p. 250.

214. *τοι* M. — *δὲ πίθοντο* A et vulgo, *δ' ἐπίθοντο* M, quod recepi. — *ὁμκλήν* M.

215. *ἔσχοντο* AM et vulgo; *ἴσχοντο* conj. Pauw., quod jam Tychs. repositurus erat.

216. *ὁμηθέαν* A, *ὁμήθεα* M, quod recepi; *ὁμηθέα* Tychs. Lehrs.

217 et 218. *οἵδ'* A.

219. *πυκνὰ* A, *πυκινὰ* M (sed a m. sec. *ι* linea transfixum) V, *πύκα* NV123C1; et ita corr. Rhod.

220. *ὦ νῦν μοι* A, *ὦ νύ μοι* M, *ὦ μοι* C1; *ὦ φίλοι* conj. Rhod., *ὦ νῦν* ed. Tychs. ex sua conjectura, quod potius *νῦν μοι* scribendum erat; *ὦ κλυτοὶ*, quod hic ut VIII, 452 commendavi in *emendatt.* p. 250, scripsit Lehrs. — *ἀκριτόμυθοι* AM et vulgo, quod probe intellexit Tychs. in praef. p. CIII ineptum esse; *ὀβριμόθυμοι*, quod ego conjeci *l. c.* p. 251, recep. Lehrs.

221. *ἐελδομένω* M. — *τεκμήρατε* Tychs. — *οἵτινες* AM. — *ἐστέ* M.

224. *ὄφρα τι* A et vulgo; *ὄφρά τ* (sed *ι* suprascr. a m. sec.) M; unde *ὄφρα κε* scribendum esse pluribus demonstravi in *emendatt.* p. 251 sq. Etiam Apoll. Rhod. IV, 1335 sq. aliam habet rationem. Recepit Lehrs.

225. *πτολέμοιο* M.

226. *ἢν καὶ* A, *ἢν κε* MVNV123C1 (in ras.); et ita corr. Rhod. — *κήδεσιν* AVNV123C1, *μήδεσιν* M, et ita em. Rhod., *μήχεσιν* conj. Dausq. — *ἀγκυλόεσσι* conj. Pauw.

πάσχομεν ἄλγεα πολλὰ φίλης ἀπὸ τηλόθι γαίης.
ἀλλ' ἄγε δὴ μένος ἠΰ καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θέντες
* * * * * *
καὶ γάρ τις κατὰ δῆριν ἀνιηρῇ ὑπ' ἀνάγκῃ
θαρσήσας ἀνὰ θυμὸν ἀμείνονα φῶτα κατέκτα
χειρότερος γεγαώς· μάλα γάρ μέγα θυμὸν ἀέξει
θάρσος, ὅπερ τε μάλιστα πέλει * *
* * * *πολὺ λώιον ἀνθρώποισιν.*
ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆες μὲν ἐῢν λόχον ἐντύνεσθε·
οἳ δ' ἄλλοι Τενέδοιο πρὸς ἱερὸν ἄστυ μολόντες
μιμνέμεν, εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσωσι
δήιοι ἐλπόμενοι Τριτωνίδι δῶρον ἄγεσθαι·
αἰζηῶν δέ τις ἐσθλός, ὃν οὐ σάφα Τρῶες ἴσασι,
μιμνέτω ἄγχ' ἵπποιο σιδήρεον ἐνθέμενος κῆρ·
καί οἱ πάντα μέλοιτο μάλ' ἔμπεδον, ὁππόσ' ἔγωγε

---

229. *ἠΰ* M. — *θέσθε* A et vulgo sine lacuna, *θέντες* M, quo recepto lacunae signa ponenda esse fere hoc modo explendae:

ἵπποιο σπεύδωμεν ἐΰξόου ἔνδον ἱκέσθαι

demonstravi in *emendatt.* p. 285.

230. *γὰρ* M. — *ἀνιηρῇ ὑπ' ἀνάγκη* M.

231. *ἀμύμονα* A, *ἀμύνονα* M; „quid si *ἀμείνονα?*“ RHOD. Rec. Tychs. Lehrs.

233. *τε μάλιστα πολὺ* AM; „silent, quod mireris, Codd. omnes, nisi quod C1 habet *τι μάλιστα.*“ TYCHS. „Triplex mihi jam versus emendatio succurrit. Primo enim pro *πολὺ λώϊον πολύλλιτον* (exoptatissimum) legi potest. Deinde, cui id minus probatur, substituat *φέρει κλέος* (gloriam affert). Tertio, cui retinendum videtur *πολὺ λώϊον*, loco *μάλιστα* ponat *φόβου*, cujus sensum in versione reddidi. Si cui vero nec tum satisfiat, de quarta et meliore circumspiciat: et cogitet nos solis hic conjecturis niti.“ RHOD. Alii alia conjecerunt: Dausq. *τε πέλει* vel *τελέθει μάλα λώιον* vel *τ' ἀλκῆς μάλα λ.;* Pauw. *τε μάλιστα ὀνήϊον*, Grübenav. apud Spitzner. *praef.* p. IX Rhodomannianum *τε μάλιστα φέρει κλέος*, Tychs., qui *τε κλέος πολὺ* conjecerat, tum Dausquejanum *τ' ἀλκῆς* sed relicto *πολὺ* probavit et edidit, quod retinuit Lehrs., placuit etiam Hermanno. Patet, hic quoque duo hemistichia ob homoeoteleuton excidisse, quae probabiliter in *programm. c.* p. 30 ita videor mihi supplevisse:

θάρσος ὅπερ τε μάλιστα πέλει [κράτος ἀνθρώποισιν, εἴδεος ἠδ' ἀλκῆς] πολὺ λώιον ἀνθρώποισιν.

234. *εὐρὺν* AM; *ἐῢν* em. Rhod. — *ἐντύνασθε* M. Scal. conj. *ἐνδύνεσθε*, quod probavit Dorvill. *vann. crit.* p. 351, ut equus ipse, ut supra 28, infra 279, *Δ*, 277. *Θ*, 515, *λόχος* dicatur, potestque defendi collato Il, 612 *ἐσδύσομαι αἰνὰ βέρεθρα*, si quidem *ἐσδύνεσθε* scribatur. Verum vulgatam, quae significet *insidias comparare*, bonam esse loci a Spitznero *observv.* p. 126 allati abunde docent.

236. *μίμνετε* AM et vulgo praeter Lehrs., qui ex em. Hermanni *Orph.* p. 747 *μίμνειν* scripsit. Proposuerat Herm. etiam *μίμνετον*. Sed potius *μιμνέμεν* rescribendum esse monui in *rec. l.* p. 82. — *εἰρύσουσι* A, *εἰρύσσουσι* M; *εἰρύσσωσι* em. Tychs.

238. *τὸν* AM; *ὃν* corr. Rhod.

239. *μιμνέτο* M.

240. *μέδοντα* AM; *μέλοιτο* em. Rhod. Male Dausq. *μεσέσθω* proposuit. — *ὅπποσ'* M.

πρόσθ' ἐφάμην· καὶ μή τι περὶ φρεσὶν ἄλλο νοήσῃ,
ὄφρα μὴ ἀμφαδὰ Τρωσὶν Ἀχαιῶν ἔργα πέληται."
ὣς φάτο· τὸν δὲ Σίνων ἀπαμείβετο κύδιμος ἀνὴρ
ἄλλων δειδιότων· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἔμελλεν
ἐκτελέειν· τῷ καί μιν ἐϋφρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν
ἠΰς ἀγάσσατο λαός· ὃ δ' ἐν μέσσοισιν ἔειπεν·
„ὦ Ὀδυσεῦ καὶ πάντες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες,
ἔργον μὲν τόδ' ἔγωγε λιλαιομένοισι τελέσσω,
εἰ καὶ ἀεικίζωσι καὶ εἰ πυρὶ μητιόωνται
βάλλειν ζωὸν ἐόντα· τὸ γάρ νύ μοι εὔαδε θυμῷ,
ἢ θανέειν δηίοισιν ὑπ' ἀνδράσιν, ἢ ὑπαλύξαι
Ἀργείοις μέγα κῦδος ἐελδομένοισι φέροντα."
ὣς φάτο θαρσαλέως· μέγα δ' Ἀργεῖοι κεχάροντο·
καί τις ἔφη· „ὡς τῷδε θεὸς μέγα θάρσος ἔδωκε
σήμερον· οὐ γὰρ πρόσθεν ἔην θρασύς· ἀλλά ἑ δαίμων
ὀτρύνει πάντεσσι κακὸν Τρώεσσι γενέσθαι
ἢ νῶιν· νῦν γάρ που ὀΐομαι ἐσσυμένως περ
ἀργαλέου πολέμοιο τέκμωρ ἀΐδηλον ἔσεσθαι."
ὣς ἄρ' ἔφη κατὰ λαὸν ἀρηιφίλων τις Ἀχαιῶν·

---

241. *μήτι* A. — *νοήση* M.
240—42. „Versus otiosi, qui commodius abessent." TYCHS. Siccine? — 242. *ἔργα* om. V.
243. *τόνδε* A. — Pro *κύδιμος ἀνὴρ*, quod Tychs. rec. ex MV, in A legitur *φώνησέν τε*.
245. *τῶ* M.
246. Pro *ἠΰς* haud scio an legendum sit *εὐρύς*, ut I, 95, vel *πουλύς*, ut I, 336. III, 21. Illud probavit Hermannus. — In M lit. *ς* verbi *λαός* supra ras. script. — *ὅδ'* A. — *μέσοισιν* (sed *σ* suprascr. a m. sec.) M.
249. *εἴτέ μ'* A, *εἴτε μ'* M, quod corruptum esse recte sentiens Pauw. male tamen conjicit *εἴτε μ' ἀεικίζωσ' εἴτ' ἐν π.* vel pejus etiam *εἶεν· ἀεικίζωσι καὶ μ' ἐν π.* (sic!) Paullo melius Tychs., quem secutus est Lehrs., *εἴ κέ μ'* scripsit, quamquam ne hoc quidem ferri potest. Significaret enim: „*si forte* me male tractent." Verum, ut saepe, jam vidit Rhod. vertens: *etiamsi*. Hinc *εἰ καὶ* et Spitzner. *observv.* p. 38 emendavit, et ego: vid. *emendatt.* p. 166.
250. *τὸ* om. M, sed a m. sec. suprascr.
253. *κεχάροντο* (sed lin. a m. sec. supraducta) M.
254. *κάρτος* AM et vulgo; *θάρσος* ex mea emendatione scripsi.
257. *γάρ* AM, *γάρ τοι* E1 et ita conj. Pauw., quod recep. Tychs., *γάρ ῥα* C1; *γάρ οἱ* conj. Hermann. *Orph.* 808; *γάρ που* em. Rhod., quod recipiendum dixi *emendatt.* p. 251, recepitque Lehrs. Cfr. II, 290. VIII, 127. XII, 449. XIV, 341. Etiam *τάχ'* et *καί* conjeceram. — *ἐσσυμενώς* (sic!) M. — *ἐσσυμένωσπερ* A.
258. *πολέμου* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *πολέμοιο* scripsit ex emend. *Hermanni l. c.* — *εὔδηλον* AM et vulgo; *ἀΐδηλον* scripsi ex mea conj. *emendatt.* p. 251 ex v. 438 *πολέμοιο κακὸν τέλος.* — Hermannus olim *ἰδέσθαι* conj. Sed cfr. supra v. 2 *πολέμου δ' οὐ γίνετο τέκμωρ.*
259. *ἄρ* A et vulgo, *ἄρ'* M; et corr. Lehrs.

Νέστωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐποτρύνων μετέειπε·
„νῦν χρειώ, φίλα τέκνα, βίης καὶ θάρσεος ἐσθλοῦ·
νῦν γὰρ τέρμα πόνοιο θεοὶ καὶ ἀμύμονα νίκην
ἧμιν ἐελδομένοισι φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν·
ἀλλ' ἄγε θαρσαλέως πολυχανδέος ἔνδοθεν ἵππου
βαίνετ', ἐπεὶ μερόπεσσι κλέος μέγα θάρσος ὀπάζει·
ὡς ὄφελον μέγα κάρτος ἐμοῖς ἔτι γούνασι κεῖτο,
οἷον ὅτ' Αἴσονος υἱὸς ἔσω νεὸς ὠκυπόροιο
Ἀργώης καλέεσκεν ἀριστέας, ὁππότ' ἔγωγε
πρῶτος ἀριστήων καταβήμεναι ὁρμαίνεσκον,
εἰ μὴ ἄρ' ἀντίθεος Πελίης ἀέκοντά μ' ἔρυκε·
νῦν δέ με γῆρας ἔπεισι πολύστονον· ἀλλ' ἄρα καὶ ὥς,
ὡς νέος ἡβώων, καταβήσομαι ἔνδοθεν ἵππου
θαρσαλέως· θάρσος δὲ κλέος καὶ κῦδος ὀπάσσει."
ὣς φάμενον προσέειπε πάϊς ξανθοῦ Ἀχιλῆος·
„ὦ Νέστορ, σὺ μὲν ἐσσὶ νόῳ προφερέστατος ἀνδρῶν
πάντων· ἀλλά σε γῆρας ἀμείλιχον ἀμφιμέμαρπεν,
οὐδέ τοι ἔμπεδός ἐστι βίη χατέοντι πόνοιο·
τῷ σε χρὴ Τενέδοιο πρὸς ἠόνας ἀπονέεσθαι·
ἐς δὲ λόχον νέοι ἄνδρες ἔθ' ὑσμίνης ἀκόρητοι

---

260. *αὖ* A et vulgo, *αὖθ'* M; et ita ed. Lehrs. Cfr. ad I, 443. — *μετέειπεν* A et vulgo, *μετέειπε* M.
261. *χρειῷ* M.
262. *κίκην* (*ν* a m. sec.) M.
263. *ἡμῖν ἐλδ.* A et vulgo; *ἡμῖν ἐελδ.* M, unde *ἧμιν ἐελδ.* scripsi.
264. *θαρσαλέος* (*ω* a m. sec.) M.
265. *μάλα* conj. Pauw. — *ὀπαζει* M.
266. *ἐπὶ* AM et vulgo; *ἐνὶ* conj. Spitzner. *observv.* p. 40, et est sane illo usitatius. Vid. etiam Apoll. Rhod. III, 63 *ὅσσον ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις.* Sed nunc praefero *ἔτι*: cfr. IV, 306 *ὣς εἴθ' ἐν γυίοισιν ἐμοῖς ἔτι κάρτος ἔκειτο.*
267. *νεὼς* M.
268. *καλέ⁄έεσκε* (sed illa linea a m. sec.) M
270. *ἀρτίθεος* (*αν* suprascr. a m. sec.) M.
271. *ὡς* M.
272. *ἠβώων* A.
273. *θάρσος δὲ θεὸς* AM et vulgo; *κάρτος δὲ θεὸς* conj. Pauw., quod adoptavi ipse *emendatt.* p. 245. Sed rectius Spitzner. *observatt.* p. 286 sq. *θάρσος δὲ κλέος* emendavit, quod nunc recepi. Improbabiliter Grübenav. ap. Spitzner. *praef. p.* IX. *θάρσος δὲ βίην* proposuit.
275. *Νέστωρ* A et vulgo, *Νέστορ* M; et ita em. Spitzner. *observatt.* p. 120 et 287, ego *emendatt.* 252. — *ἐπὶ νόῳ* A, *ἐσσινόῳ* M; *ἐσσὶ νόῳ* em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs; *ἐσσὶ νόον* conj. Spitzner. *observatt.* p. 287, quo non opus. — *προφερέστερος* A et vulgo; *προφρονέστερος* M, quod dubitanter commendavi *l. c.*, recte rejecit Spitzner. *l. c.*; nunc vero *προφερέστατος* scripsi.
276. *ἀμφιμέμαρφε* (*π* suprascr. a pr. m.) M.
277. *τις* A et vulgo, *τοι* M, quod rec. Lehrs., firmat Spitzner. *observatt.* p. 287 sq. — *ἐμπεδός* A et vulgo; *ἔμπεδός* M et Tauchnit.
278. *τῶ* et *ἠόνας* M. — *ἠϊόνας ἀπονεῖσθαι* male conj. Pauw.

βησόμεθ', ὡς σὺ γεραιὲ λιλαιομένοις ἐπιτέλλεις.“
 ὣς φάτο· τοῦ δ' ἄγχιστα κιὼν Νηλήιος υἱὸς
ἀμφοτέρας οἱ ἔκυσσε χέρας κεφαλήν τ' ἐφύπερθεν,
οὕνεχ' ὑπέσχετο πρῶτος ἐς εὐρέα δύμεναι ἵππον
αὐτὸν δ' αὖτε κέλευε γεραίτερον ἔκτοθι μίμνειν
ἄλλοις σὺν Δαναοῖσιν· ἐέλδετο γὰρ πονέεσθαι·
καί ῥά μιν ἰωχμοῖο λιλαιόμενον προσέειπεν·
 „ἐσσὶ πατρὸς κείνοιο βίῃ καὶ ἐΰφρονι μύθῳ
ἀντιθέου Ἀχιλῆος· ἔολπα δὲ σῇσι χέρεσσιν
Ἀργείους Πριάμοιο διαπραθέειν κλυτὸν ἄστυ·
ὀψὲ δ' ἄρ' ἐκ καμάτοιο μέγα κλέος ἔσσεται ἡμῖν
πολλὰ πονησαμένοισι κατὰ κλόνον ἄλγεα λυγρά·
ἄλγεα μὲν παρὰ ποσσὶ θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν,
ἐσθλὰ δὲ πολλὸν ἄπωθε· πόνον δ' ἐς μέσσον ἔλασσαν·
τοὔνεκα ῥηιδίη μὲν ἐς ἀργαλέην κακότητα
αἰζηοῖσι κέλευθος, ἀνιηρὴ δ' ἐπὶ κῦδος,
μέσφ' ὅτε τις στονόεντα πόνον διὰ ποσσὶ περήσῃ.“
 ὣς φάτο· τὸν δ' Ἀχιλῆος ἀμείβετο κύδιμος υἱός·

---

281. *τῷδ'* A, *τῷ δ'* vulgo; correxi. — *νηλήιον* V.

282. *ἔκυσε χεῖρας* AM; *ἔκυσσε χέρας* corr. Rhod., hoc tantum rec. Tychs. Lehrs. — *κεφαλή* (*ν* suprascr. a m. sec.) M.

283. *οὔνεχ'* M.

284. *αὐτὸν, ὅν οὔτι* AM, quod sensu carere jam Pauw. perspexit, qui, cum jam Rhodom. in versione („quem senior nequaquam foris manere jusserat“) *γεραίτερος* legisset, haud multo melius ad sententiam conjecit: *αὐτὸς, ὅν οὔτι κέλευε γεραίτερος ἔνδοθι βαίνειν.* Sententia quae esse debeat bene vidit Tychs., qui *αὐτὸς, μὶν δὲ κ.* ex sua conj. scripsit, quo melius etiam Lehrs. *αὐτὸς, τὸν δὲ κ.* edidit. Spitznerus denique Tychseniano insistens *observatt.* p. 122 sq. *αὐτὸν μὶν δὲ κ.* conjecit. Sed, si librorum scripturam premimus, vix aliud exsculpi poterit, quam *αὐτὸς, ὃ δ' αὖτε κ.* aut *αὐτὸν δ' αὖτε κ.*, quod utrumque *emendatt.* p. 252 proposui. Ex quibus posterius recepi. Spitzner. cum *observatt.* p. 288 Tychsenianum tenet, id librorum fide niti sumit. — *ἔκτοθι* M.

286. In *λιλαιόμενον* syll. *μενον* dubie script. et propterea ab ead. m. suprascr. *γρ.* *μ*῾ (i. e. *μενον*) in M.

287. *βίη κ. εὔφρονι μύθω* M.

290. *ἄρ* AM et vulgo; corr. Lehrs. — *ὑμῖν* vitium ed. Basil. et Rhodom.

291. *πόλλ' ὑποτλησαμένοισι* conj. Gruebenavius apud Spitzn. *praef.* p. X, soloece.

292. *περὶ* AMVNV123; *παρὰ* em. Rhod.

293. *ἐσθλῶν πολλὸν* C1. — *δὲ* om. A, add. M et e conj. Rhod. — *ἄποθε* M. — *δέ γε* A et vulgo, *δ' ἐς* M, et firmavit Spitzner. *observatt.* p. 40. — *μέσον ἔλασαν* M.

294. Hunc v. om. M.

295. *ἔπι* M.

296. *μέσφ' ὅτε* et in marg. ab ead. m. script. *γρ.* *μεσσ' ὁ* M. Unde aliquis conjicere possit:

μέσσον ὅτε στονόεντα πόνον διὰ ποσσὶ περῶσιν,

scil. *αἰζηοί.* Sed inferre nolui. — In *πόνον* alterum *ο* incerte script. et ideo ab ead. m. suprascr. in M. — *περήσει* AM; *περήσῃ* corr. Rhod. Cfr. Apoll. Rhod. I, 440—442.

297. *τόνδ'* A.

„ὦ γέρον, ὥς σύγ' ἔολπας ἐνὶ φρεσί, τοῦτο πέλοιτο
ἡμῖν εὐχομένοισιν, ἐπεὶ πολὺ λώιον οὕτως·
εἰ δ' ἑτέρως ἐθέλουσι θεοί, καὶ τοῦτο τετύχθω·
βουλοίμην γὰρ ὑπ' Ἄρει ἐϋκλειῶς ἀπολέσθαι,
ἠὲ φυγὼν Τροίηθεν ὀνείδεα πολλὰ φέρεσθαι.“
ὣς εἰπὼν ὤμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη
πατρὸς ἑοῦ· τοὶ δ' αἶψα καὶ αὐτοὶ θωρήχθησαν
ἡρώων οἱ ἄριστοι, ὅσοις θρασὺς ἔπλετο θυμός·
τούς μοι νῦν καθ' ἕκαστον ἀνειρομένῳ σάφα Μοῦσαι
ἔσπεθ', ὅσοι κατέβησαν ἔσω πολυχανδέος ἵππου·
ὑμεῖς γὰρ πᾶσάν μοι ἐνὶ φρεσὶ θήκατ' ἀοιδήν,
πρίν μοι ἔτ' ἀμφὶ παρειὰ κατασκίδνασθαι ἴουλον,
Σμύρνης ἐν δαπέδοισι περικλυτὰ μῆλα νέμοντι
τρὶς τόσον Ἕρμου ἄπωθεν, ὅσον βοόωντος ἀκοῦσαι,
Ἀρτέμιδος περὶ νηὸν Ἐλευθερίῳ ἐνὶ κήπῳ,
οὔρεΐ τ' οὔτε λίην χθαμαλῷ οὔθ' ὑψόθι πολλῷ.
πρῶτος μὲν κατέβαινεν ἐς ἵππον κητώεντα

---

298. In *γέρον* lit. *γ* corr. ex *σ* in M. — *σύ γ'* Tychs. Lehrs.

299. *οὔιω* M.

300. *ἑτέρωσε θέλουσι* M. Unde quis suspicetur *ἑτέρωσ' ἐθέλουσι.*

301. *δ' ὑπ' ἄρηι* A et vulgo praeter Lehrs., qui *κεν ὑπ' Ἄρει* scripsit ex emend. Hermanni *Orph.* p. 747; *δ' ὑπ' ἄρεϊ* M. Praetuli *βουλοίμην γὰρ ὑπ' Ἄρει*: cfr. IX, 283 *τεθναίην γὰρ μᾶλλον, ἢ ἀπτόλεμος καλεοίμην.* Fuit cum conjicerem audacius *β. δορὶ μᾶλλον ἐϋκλ.* — *εὐκλειῶς* AM.

302. *ἠέφυγὼν* M.

304. *τοίδ'* A. — *ἐθωρήχθ.* conj. Pauw.

306. *τους* M. — *ἀνειρομένω* M. — Similes invocationes vid. *B*, 484—93. *Ξ*, 508—510. *Π*, 112 sq. Apoll. Rhod. IV, 1 sq. 552—556. Sed aperte imitatus est Hesiod. Theog. 22 sq. In marg. C1 haec leguntur: „(ἢ ὅτι σμυρναῖός ἐστιν ὁ Κόιντος· ἔντευθεν γὰρ συνάγομεν τὴν πατρίδα αὐτοῦ.“

309. *πρίν μοι* AM et vulgo; *πρίν γέ μοι* conj. Hermannus, *πρίν μοι ἔτ'* praetuli. — *παρειᾷ* A, *παρειὰ* ME1C1, quod firmavit Spitzner. *mant.* p. 260 sq. *observatt.* p. 288 sq., unde recepi. „*παρειᾶ ἀνασκίδ.* vel *παρήϊα κατὰ συνίζησιν*: cujus tamen Atticum *παρεῖα* esse potest. Sed ego contentus sum castigatione prima.“ RHOD. Dausq. *παρειάδ' ἀνασκίδν.* conj., Tychs. Lehrs. *παρήϊα* receperunt.

310. In *νέμοντι* lit. *ι* corr. ex *ο*. — „Eximiae indolis esse oves smyrnaeas testatur Wheler.“ TYCHS. „Rhodom. per *μῆλα* hic discipulos intelligit et auditorio praefuisse existimat Quintum. An vere, dubito, quia de ea aetate loquitur auctor, quae docendo nondum apta esse solet. Ego proprie verba accipere malo, et per oves inclytas intelligo eas, quae ad templum Dianae pertinebant jure proprio. Scis animalia sacra et in usus sacros fuisse intra templorum septa. Hisce praefuit Quintus eaque pascens didicit artem Poeticam ejusque prima posuit tirocinia. Sic singula pulcre sibi constant.“ PAUW.

312. *ἐλευθερίω* et *κήπω* M. — „Nomen loci esse videtur prope Smyrnam.“ TYCHS. Hinc litera majuscula scripsi.

313. *οὔρεϊ* AM et vulgo praete. Lehrs., qui *τ'* add. ex em. Herrmanni *Orph.* 747. — *χθαμαλῶ* M. — *ὕψεϊ πολλῷ* conj. Pauw., male.

314. *εἰς* M.

υἱὸς Ἀχιλλῆος, σὺν δὲ κρατερὸς Μενέλαος
ἠδ' Ὀδυσεὺς Σθένελός τε καὶ ἀντίθεος Διομήδης·
βῆ δὲ Φιλοκτήτης τε καὶ Ἄντικλος ἠδὲ Μενεσθεύς,
σὺν δὲ Θόας ἐρίθυμος ἰδὲ ξανθὸς Πολυποίτης,
Αἴας τ' Εὐρύπυλός τε καὶ ἰσόθεος Θρασυμήδης,
Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀριδεικέτω ἄμφω,
σὺν δ' ἄρ' ἐϋμμελίης Ποδαλείριος Εὐρύμαχός τε
Τεῦκρός τ' ἀντίθεος καὶ Ἰαλμενὸς ὀβριμόθυμος,
Θάλπιος Ἀντίμαχός τε μενεπτόλεμός τε Λεοντεύς·
σὺν δ' Εὔμηλος ἔβη θεοείκελος Εὐρύαλός τε
Δημοφόων τε καὶ Ἀμφίμαχος κρατερός τ' Ἀγαπήνωρ,
σὺν δ' Ἀκάμας τε Μέγης τε κραταιοῦ Φυλέος υἱός·
ἄλλοι δ' αὖ κατέβαινον, ὅσοι ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
ὅσσους χάνδανεν ἵππος ἐΰξοος ἐντὸς ἐέργειν·
ἐν δέ σφιν πύματος κατεβήσατο δῖος Ἐπειός,
ὅς ῥα καὶ ἵππον ἔτευξεν· ἐπίστατο δ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ
ἠμὲν ἀναπτύξαι κείνου πτύχας ἠδ' ἐπερεῖσαι·

---

315. *Ἀχιλῆος* M. — *δ' ὁ* AM et vulgo, *δὲ* Lehrs. ex em. Bonitii l. c. p. 1239. — *μενέλαος* (sic!) M.
316. *ἠδ' Ὀδυσσεὺς* M.
317. *ἄντικλος ἦδε* M.
318. *περὶ θυμος* M.
319. *ἰσόθ[illegible]εος* (sed lin. a sec. m. ductae) M.
321. *ἆρ* AM et vulgo; corr. Lehrs. — *ἐϋμελίης* A, *ἐϋμμελείης* M, *ἐϋμμελίης* C12; et ita corr. Pauw.
323. *Ἀντίλοχός* A, *Ἀντίμαχός* MVE1, quod rec. Tychs.
324. *εὐμηλὴς* M.
325. *Ἀγαπίνωρ* M.
326. *κρατεοῦ* A, *κραταιοῦ* MV12 L12C12; et ita corr. Rhod. — *Φιλέος* A et vulgo; *Φυλέος* em. Rhod.
327. *κατέβενον* (*αι* suprascr. a m. pr.) M. — Post hunc versum, quoniam viginti novem enumeratis heroibus nulla causa fuerit, ob quam tam operose Musas invocaverit, plura intercidisse putat Pauw.
328—330. Pro his in AC2 tantum legitur:

ὅσσους χάνδανεν ἵππος. *
* *ἵππον ἔτευξεν· ἐπίστατο δ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ.*

Consentit C2, nisi quod semel tantum *ἵππον* habet. Lacunam explent MVNV3E1C, in quibus haec sunt notanda: 328. In *ὅσσους* diphthong. *ου* script. in corr. in M. — 329. *σφι* VE1C. — *πήματος* M. — *κατεβήσετο*, sed alterum *ε* corr. ex *α*, M. — 330. *ῥά* M. — *ἔταξεν* C. — *ὦ* et *θυμῶ* M. — Suo more explet C1:

ὅσσους χάνδανεν ἵππος, ὃν ἴδρυς τεύξατ' Ἐπειὸς
Παλλάδος ἐννεσίῃσιν, ἐπίστατο etc.

„Reliqui codd. Matritt. 12C2E2 *ἵππος* aut *ἵππον* omittunt contractis duobus versibus." TYCHS. Hic quoque homoeoteleuton cladis causam fuisse quivis videt. „Luxata hic sunt exemplaria. Tale autem quid ad sensum absolvendum deesse arbitror: *ὅσσους χάνδανεν ἵππος· ἔβη δ' ἐπὶ τοῖσιν Ἐπειὸς, ὃς μέγαν ἵππον* etc." RHOD. Vides, lacunae et argumentum et causam feliciter detectam esse a viro sagacissimo. Etiam hoc loco spero nostros similes conatus adjutum iri. — Epei hic mentionem factam esse confirmatur e Tryphiod. 182 sq. Claudendi equi officium Ulyssi tribuit Tryphiod. 200 sqq. Cfr. λ, 525. In nominibus heroum quibusdam differunt Tryph. 142 sqq. Tzetz., qui 23 recenset, Posthomeric. 640 sqq.
331. *ἦ μὲν* Tychs.; alterum, quod

τοὔνεκα δὴ πάντων βῆ δεύτατος· εἴρυσε δ' εἴσω
κλίμακας, ᾗς ἀνέβησαν· ὃ δ' αὖ μάλα πάντ' ἐπερείσας
αὐτοῦ πὰρ κληῖδι καθέζετο· τοὶ δὲ σιωπῇ
πάντες ἔσαν μεσσηγὺς ὁμῶς νίκης καὶ ὀλέθρου.
οἳ δ' ἄλλοι νήεσσιν ἐπέπλεον εὐρέα πόντον
ἃς κλισίας πρήσαντες, ὅπῃ πάρος αὐτοὶ ἴαυον·
τοῖσι δὲ κοιρανέοντε δύω κρατερόφρονε φῶτε
σήμαινον, Νέστωρ τε καὶ αἰχμητὴς Ἀγαμέμνων·
τοὺς δὲ καὶ ἐλδομένους καταβήμεναι ἔνδοθεν ἵππου
Ἀργεῖοι κατέρυξαν, ἵν' ἐν νήεσσι μένοντες
λαοῖς σημαίνωσιν, ἐπεὶ πολὺ λώιον ἄνδρες
ἔργον ἐποίχονται, ὁπότ' εἰσορόωσιν ἄνακτες·
τοὔνεκ' ἄρ' ἔκτοθι μίμνον ἀριστῆές περ ἐόντες·
οἳ δὲ θοῶς ἀφίκοντο πρὸς ἠιόνας Τενέδοιο·
εὐνὰς δ' ἔνθ' ἔβαλον κατὰ βένθεος· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
νηῶν ἐσσυμένως· ἀπὸ δ' ἔκτοθι πείσματ' ἔδησαν
ἠιόνων· αὐτοὶ δὲ παραυτόθι μίμνον ἕκηλοι

---

revocat Spitzner. *observv.* p. 96, AM Lehrs. — *ἀνωΐξαι* AM et vulgo; forma monstrosa, quam vel Dausq. et Pauw. expulsuri erant scribendo ille *ἀνοῖξαι ἐκείνοιο,* hic *ἀνοῖξαι κείνοιο. ἀναπτύξαι* jam dudum emendavi in iis, quae olim de Tryphiodoro scripsi p. 351, afferens ad probandam sequentis *πτύχας* repetitionem ad Nonn. X, 271. XXX, 116. XXXIII, 38. XXXVII, 106. XLI, 102. XLV, 89. Nunc addo ibid. VIII, 286. XVI, 133. XVIII, 125. — *κείνους* A, *κείνου* MC1; et ita em. Rhod. — *ἧδ'* M.

332. *ἔρυσε* A, *εἴρυσε* ME1; et ita corr. Rhod.

κατέ
333. *ἀνέβησαν* C1. — *ὅδ' αὖ* A, *ὃ δ' ἂν* M; *ὃ δ' εὖ* conj. Rhod.; non probo: antequam ingrediebantur heroes, Epeus latera equi aperuerat, quae nunc *rursum* claudit. — *ἐπιέρσας* AM; *ἐπερείσας* conj. Rhod., rec. Tychs.; *ἐπιέρξας* Pauw.

334. *περὶ* A (et in fine *) M; *πὰρ* em. Rhod. — *κληΐδι* M.

σ
335. *μεσηγὺς* (*σ* suprascr. a m. sec.) M. — *νίκης* om. A; „ubique lacuna." SCHOW. sed add. M; *ζωῆς* C1; *βιότου* melius supplebat Rhod.

337. *ἐς* AM; *ἃς* em. Rhod. — *ὅπη* M Tychs. Lehrs. — Erat cum *αὐτόθ'* tentarem, non recte. Manet sua vis pronomini: suum quisque tentorium incendebant.

338. *κοιρανέοντες* AM, *κοιρανέοντε* eraso *ς* C1; et ita corr. Rhod. — *δύο* M.

340. *ἵππους*, sed a m. sec. *ς* linea transfixum, M.

341. In *ἐν* lit. *ε* script. in corr. in M.

342. *ἄλλοις* AM et vulgo; *λαοῖς* emendavi in *emendd.* p. 252.

343. *ἔργῳ* A et vulgo, *ἔργω* M. — *ἄνακτας* AM et vulgo; *ἔργον* et *ἄνακτες*, quod em. Spitzner. *mant.* 245. *observatt.* p. 197 sq., recep. Lehrs.

344. *τοὔνεκ'* M. — *ἆρ* AM et vulgo; corr. Lehrs. — *ἀριστῆες* A Tychs., *ἀριστῆές* M Lehrs.

η
345. *οἱδὲ* A. — *πρὸς ἠόνας* A, *πρὸ ἰόνας* (*η* a m. sec.) M; *πρὸς ἠιόνας* C1; et ita corr. Rhod. — In *Τενέδοιο* post *ι* litura unius literae in M.

346. *βένθος* A, *βένθεος* M; et ita em. Rhod.

348. *ἠϊονῶν* M. — *παρ' αὐτόθι* AM et vulgo; correxi.

δέγμενοι, ὁππότε πυρσὸς ἐελδομένοισι φανείη.
οἳ δ' ἄρ' ἐν ἵππῳ ἔσαν δηίων σχεδόν, ἄλλοτε μέν που
φθεῖσθαι ὀιόμενοι, ὁτὲ δ' ἱερὸν ἄστυ δαΐξαι·
καὶ τὰ μὲν ἐλπομένοισιν ἐπήλυθεν ἠριγένεια.
Τρῶες δ' εἰσενόησαν ἐπ' ἠόσιν Ἑλλησπόντου
καπνὸν ἔτ' ἀΐσσοντα δι' ἠέρος· οὐδ' ἄρα νῆας
δέρκονθ', αἵ σφιν ἔνεικαν ἀφ' Ἑλλάδος αἰνὸν ὄλεθρον·
γηθόσυνοι δ' ἄρα πάντες ἐπέδραμον αἰγιαλοῖσι
τεύχε' ἐφεσσάμενοι· ἔτι γὰρ δέος ἄμφεχε θυμόν·
ἵππον δ' εἰσενόησαν ἐΰξοον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
θάμβεον ἑσταότες· μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη·
ἀγχόθι δ' αὖτε Σίνωνα δυσάμμορον εἰσενόησαν·
καί μιν ἀνειρόμενοι Δαναῶν ὕπερ ἄλλοθεν ἄλλος
μέσσον ἐκυκλώσαντο περισταδόν· ἀμφὶ δὲ μύθοις
μειλιχίοις εἴροντο πάρος· μετέπειτα δ' ὁμοκλῇ
σμερδαλέῃ· καὶ πολλὰ δολόφρονα φῶτα δάϊζον
πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰέν· ὃ δ' ἔμπεδον ἠΰτε πέτρη
μίμνεν ἀτειρέα γυῖ' ἐπιειμένος· ὀψὲ δ' ἄρ' αὐτοῦ
οὔαθ' ὁμῶς καὶ ῥῖνας ἀπὸ μελέων ἐτάμοντο
πάμπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἴπῃ,
ὅππῃ ἔβαν Δαναοὶ σὺν νήεσιν, ἢ τί καὶ ἵππος
ἔνδον ἐρητύεσκεν· ὃ δ' ἐνθέμενος φρεσὶ κάρτος
λώβης οὐκ ἀλέγιζεν ἀεικέος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
ἔτλη καὶ πληγῇσι καὶ ἐν πυρὶ τειρόμενός περ

---

350. *οἴδ'* A. — *ἄρ* AM et vulgo; correxit Lehrs.

353. *ἐπὶ ἠϊόσιν* M.

354. *ἐπαΐσσοντα* conj. Rhod., quod recte rejecerunt Dausq. Pauw. Cum noctu castra arsissent, adhuc die orto fumus per caelum ferebatur. Cfr. XIV, 394 *αἰθομένην ἔτι πάγχυ.*

355. *δέρκοντ'* AM et vulgo; correxi. — *Ἑλλάδα* (*ος* a m. sec.) M. *ἀμφ' ἑλ.* a manu seriore V.

356. *αἰγιαλοῖσιν* M.

357. *τεύχη* AM et vulgo; correxi.

358. *ἄρ* AM et vulgo; corr. Lehrs.

359. *ἑσταότες* M.

362. *ἐκυκλοσαντο* (*ώ* ab ead. m.) M.

364. *σμερδαλέη* M.

365. *ὅδ'* A. — *ἠΰτε* M.

366. *ἄρ* M.

367. *ἐκάμοντο* V.

368. *εἴπη* M.

369. *ὅππως βὰν* A, *ὅππη ἔβαν* MVE1, quod rec. Tychs. Lehrs. — *ἠδὲ καὶ* A, *ἠὲ καὶ* ME1; „*ἤ τί καὶ* vel *εἴ τι καὶ;*“ RHOD. quorum prius rec. Tychs. Lehrs., recte. Pauw. *ἠδὲ τί* conj.

370. *ὅδ'* A.

371 — 373. om. A et, ut videtur, ceteri codd., iterum propter homoeoteleuton *κάρτος* 370 et 373, add. M, in quo haec duo sunt: 371. *ἀεκέης*, quod corr. Tychs. — 372. *ὑπὸ πληγ.* conj. Spitzner. *observatt.* p. 289, sine causa: variavit orationem, ut Gregor. Nazianz. I,

ἀργαλέως· Ἥρη γὰρ ἐνέπνευσεν μέγα κάρτος·
τοῖα δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δολοφρονέων ἀγόρευεν·
„Ἀργεῖοι μὲν νηυσὶν ὑπὲρ πόντοιο φέβονται
μακρῷ ἀκηδήσαντες ἐπὶ πτολέμῳ καὶ ἀνίῃ·
Κάλχαντος δ' ἰότητι δαΐφρονι Τριτογενείῃ
ἵππον ἐτεκτήναντο, θεῆς χόλον ὄφρ' ἀλέωνται
πάγχυ κοτεσσαμένης Τρώων ὕπερ· ἀμφὶ δὲ νόστου
ἐννεσίῃς Ὀδυσῆος ἐμοὶ μενέαινον ὄλεθρον,
ὄφρα με δηώσωσι δυσηχέος ἄγχι θαλάσσης
δαίμοσιν εἰναλίοις· ἐμὲ δ' οὐ λάθον, ἀλλ' ἀλεγεινὰς
σπονδάς τ' οὐλοχύτας τε μάλ' ἐσσυμένως ὑπαλύξας
ἀθανάτων βουλῇσι παραὶ ποσὶ κάππεσον ἵππου·
οἳ δὲ καὶ οὐκ ἐθέλοντες ἀναγκαίῃ με λίποντο
ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς κρατερόφρονα κούρην."
ὣς φάτο κερδοσύνῃσι καὶ οὐ κάμεν ἄλγεσι θυμόν·
ἀνδρὸς γὰρ κρατεροῖο κακὴν ὑποτλῆναι ἀνάγκην·
τῷ δ' οἳ μὲν πεπίθοντο κατὰ στρατόν, οἳ δ' ἄρ' ἔφαντο
ἔμμεναι ἠπεροπῆα πολύτροπον, οἷς ἄρα βουλὴ
ἥνδανε Λαοκόωντος· ὃ γὰρ πεπνυμένα βάζων
φῆ δόλον ἔμμεναι αἰνὸν ὑπ' ἐννεσίῃσιν Ἀχαιῶν,
πάντας δ' ὀτρύνεσκε θοῶς ἐμπρησέμεν ἵππον,
ἵππον δουράτεον καὶ γνώμεναι εἴ τι κεκεύθει.

---

20 sq. — 373. ἐνέπνευσε, quod ego correxi.

374. ἄρ AM et vulgo; corr. Lehrs. — μεσσοισι M.

376. πτολέμω M. — καὶ om. A, add. M; „μακροῦ ἀκηδ. ἐπὶ πτολέμοιο ἀνίῃ. Brodaeus inter πτολέμῳ et ἀνίῃ καὶ interponit." RHOD. — ἀνίη M.

377. Τριτογενείη M.

378. ἵππων A, ἵππον M; et ita corr. Rhod.

379. κοτέσσαμένης M.

380. ἐννεσίῃ A et vulgo, ἐννεσίη M; ἐννεσίῃς scripsit Lehrs. ex em. Spitzneri *mant.* p. 253. — Ὀδυσσῆος M.

381. ὄφρά M. — δηώσωσι M.

382. δαιμοσιν M.

385. οἱδὲ M. — ἀναγκαίη μ' ἐλίποντο M.

386. Διὸς μεγάλου A, μεγάλοιο Διὸς MVNV123; et ita em. Rhod., Διὸς μεγάλοιο E1CC12; Ζηνὸς μεγάλου conj. Pauw., contra Quinti consuetudinem, qua ille, ubi tam facile poterat, caesuram trochaicam praetulit.

389. τῶν AM et vulgo, τῶ C1; τῷ δ' scripsi ex optima Pauwii emendatione, quam mirum est tam diu neglectam esse. — οἵδ' A. — ἄρ M.

390. ὑπεροπῆα A, ἠπεροπῆα M; et ita Rhod. in textu.

392. φὴ M. — ἐννεσίησιν M.

393. In ὀτρύνεσκε lit. σ dubie script. et ideo ab ead. m. suprascr. γρ. σ in M. — ἐμπρῆσαι μὲν AM, ἐμπρῆσαι C1; ἐμπρησέμεν em. Rhod.

394. δοράτεον (υ suprascr. a m. sec.) M. — γνῶναι AM et vulgo; „forte γνώμεναι," RHOD. id probavit Spitzner. *mant.* p. 261, *observv.* p. 83, rec. Lehrs. — κέκευθε AM, κεκεύθε Tychs. Lehrs., errore, ut videtur. Sed subest verum: Quintus enim κεκεύθει scripserat.

καί νύ κέ οἱ πεπίθοντο καὶ ἐξήλυξαν ὄλεθρον,
εἰ μὴ Τριτογένεια κοτεσσαμένη περὶ θυμῷ
αὐτῷ καὶ Τρώεσσι καὶ ἄστεϊ γαῖαν ἔνερθεν
θεσπεσίην ἐλέλιξεν ὑπαὶ ποσὶ Λαοκόωντος·
τῷ δ' ἄφαρ ἔμπεσε δεῖμα· τρόμος δ' ἀμφέκλασε γυῖα
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· μέλαινα δέ οἱ περὶ κρατὶ
νὺξ ἐχύθη· στυγερὸν δὲ κατὰ βλεφάρων πέσεν ἄλγος,
σὺν δ' ἔχεεν λασίῃσιν ὑπ' ὀφρύσιν ὄμματα φωτός·
γλῆναι δ' ἀργαλέῃσι πεπαρμέναι ἀμφ' ὀδύνῃσι
ῥιζόθεν ἐκλονέοντο· περιστρωφῶντο δ' ὀπωπαὶ
τειρόμεναι ὑπένερθεν· ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἵκανεν
ἄχρι καὶ ἐς μήνιγγας ἰδ' ἐγκεφάλοιο θέμεθλα·
τοῦ δ' ὁτὲ μὲν φαίνοντο μεμιγμένοι αἵματι πολλῷ
ὀφθαλμοί, ὁτὲ δ' αὖτε δυσαλθέα γλαυκιόωντες·
πολλάκι δ' ἔρρεον οἷον ὅτε στυφελῆς ἀπὸ πέτρης
εἴβεται ἐξ ὀρέων νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ·
μαινομένῳ δ' ἤικτο, καὶ ἔδρακε διπλόα πάντα
αἰνὰ μάλα στενάχων· καὶ ἔτι Τρώεσσι κέλευεν,
οὐδ' ἀλέγιζε μόγοιο· φάος δέ οἱ ἐσθλὸν ἄμερσε
δῖα θεή· λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαὶ

---

395. *κέν* Tychs. Lehrs., quod scilicet ille scripserat „ad fulciendum versum."

396. In *θυμῷ* lit. *θ* corr. ex *π* in M.

399. *τῶ* M.

401. *ἐξεχύθη* AM, *ἐχύθη* VNV3 C1 (hic quidem eraso *ἐξ*); et ita corr. Rhod. in versione (nox *circumfusa* est), Pauw., Sylburg.

402. *ἔχεε* M. — *λασίοισιν* A, *λασίῃσιν* M. — In *ὀφρύσιν* sub lit. *ν* est ras. in M.

406. *μήνιγκας* A, *μήνγγας* (*ι* a m. sec.) M, *μήνιγγας* V; et ita corr. Rhod. — *ἠδ' ἐγκεφάλοι* M.

409. *ἀπὸ στ. ὅτε* AM et vulgo; *ὅτε στ. ἀπὸ* em. Gerhard. *lectt. Ap.* 213 probante Spitznero *observatt.* p. 290.

410. *εἴβεεν* AM et vulgo praeter Lehrs., qui recte *εἴβεται* scripsit ex em. Spitzneri *observatt.* p. 290. *λείβεεν* V. — *πεπαλαγμένων* A, *πεπαλαγμένον* M; et ita Rhod. in textu. Pauw. conj. *τεταραγμένον* „argutias captans. Contaminatur turbidaque fit aqua solutis nivibus permixta. Comparantur oculi Laocoontis, humore et tabe seu sanguine manantes, cum aqua a montibus fluente, quae nivibus solutis mixta, turbida facta est. Cfr. X, 418 sqq." TYCHS.

411. *μαινομένω* M.

413. Post *ἀλέγιζε* litura literae *ζ* in M.

414. *λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἦσαν* A, *δ' ὑπόβλας φάρ' ἔσταν* M, *ἔσταν* V; *λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν* Tychs., *γλαυκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλ. ἔστ.* Lehrs. ex em. Hermanni *Orph.* p. 747; *γλαυκαὶ* vero jam Rhodom. invenerat. „Perperam, non perspecta morbi natura, quam (caecitatem per gradus nascentem) poeta vere et perite descripsit. Scilicet oculi humore suffuso aut alia de causa morbosi primo inflammantur, quae *ophthalmia* est medicis, cum dolore acutissimo saepe conjuncta. Vid. 402 — 407. Porro aut cornea morbosa fit, quod *glaucoma* appellant, aut lente crystallina obscurata *cataracta* oritur. Utraque medicinam admittit. Glau-

αἵματος ἐξ ὀλοοῖο· περιστενάχιζε δὲ λαὸς
οἰκτείρων φίλον ἄνδρα, καὶ ἀθανάτην Ἀγελείην
ἐρριγώς, μὴ δή τι παρήλιτεν ἀφραδίῃσιν.
καί σφιν ἐς αἰνὸν ὄλεθρον ἀνεγνάμφθη νόος ἔνδον,
* * * * * *
οὕνεκα λωβήσαντο δέμας μογεροῖο Σίνωνος
ἐλπόμενοι κατὰ θυμὸν ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν·
τοὔνεκα προφρονέως μιν ἄγον ποτὶ Τρώιον ἄστυ

---

coma noster describit v. 408 sqq. Denique plena caecitas sequitur, *staphylomate* enato, quo oculus vere *albus* fit adspectu et rigidus. Hoc est, quod v. 413 sq. describit poeta: *φάος δέ οἱ ἐσθλὸν ἄμερσε δῖα θεή, λευκαὶ δὲ ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν ὀπωπαί.* Quibus *ἐξ αἵματος* addit, quoniam e sanguine suffuso, inflammatione, ortum fuisse malum supra dixerat.“ TYCHS. Hujus in auctoritate acquiescere cogor, quoniam haec scribo peregrina in urbe profugus proscriptusque et ab amicorum artis medicae peritorum consilio derelictus. Nam si haec Dresdae scriberem florentibus nostris rebus, consulere mihi liceret virum dilectissimum, quocum ego per tot annos multifariorum certaminum labores et victorias partitus sum, *Hermannum Eberardum Richterum*, quem nunc cum tot aliis viris candidissimis patriaeque amantissimis in vincula conjectum atque hostium infestissimorum vindictae judicii sub specie obnoxium deplorare nunquam desino! Hac de causa Tychsenium partim, partim Hermannum secutus *λευκαὶ δ' ἄρ' ὑπὸ βλέφαρ' ἔσταν* scripsi. Quamquam ex M *λευκαὶ δ' ὑπό οἱ βλέφαρ' ἔ.* elicere quis queat.

415. *αἵματ'* M.

416. Ingeniosa est Meinekii conjectura, quam olim, cum apud eum essem, mecum communicavit, *σιφλὸν ἄνδρα*: cfr. *Ξ*, 142 *θεὸς δέ ἑ σιφλώσειεν.* Tamen, cum vulgata commode explicari possit de Laocoonte popularibus accepto, ignotam poetae vocem inferre non ausus sum. — *Ἀγελοίην* M.

417 — 421. Primum de singulis videamus: *ἔρριγ' ὥς* A, *ἔρριγ'*
ς
ὡμηδήτι (superscr. ς a m. sec.) M, *ἔρριγον* E1; *ἐρριγὼς μὴ δή* Tychs. scripsit e conj. Pauwii. — *ἀφραδίῃσιν* Tychs. Lehrs. — *σφὶν* M. — *ἀνεγνάμφη* (ante *μ* litura literae *φ*) *νόον* M. Jam ad totius loci ordinem accedimus. Rhodom. enim haec ita disposuerat:

416 *οἰκτείρων — Ἀγελείην*
417 *ἔρριγ', ὥς μὴ δή τι παρήλιτον ἀφραδίῃσιν,*
419 *οὕνεκα — Σίνωνος,*
420 *ἐλπόμενοι — ἀγορεύειν·*
418 *καί σφιν — ἔνδον·*
421 *τοὔνεκα* etc.

hac nota addita: „*καί σφιν.* Hic versus duos proxime sequentes vitiose anteverterat. Propterea tertio iterum loco reponendus, ante illum *τοὔνεκα προφρ.*“ In his duo sunt quae displiceant, primum, quod *τοὔνεκα* versu illo *καί σφιν* etc. diremptum est ab *οὕνεκεν* etc., cum hae particulae semper alibi correlativae sint; deinde nudum illud *μιν*, quod illato illo versu potius ad *νόον*, quam ad Sinonem referatur. Sensisse id videtur Pauw., qui quamquam ordinem Rhodomannianum in suam editionem transtulit, tamen ipse novam hanc transpositionem tentavit: 417. 419. 418. 420. (scripto *ἐλπομένοις*) 421. At vero, ut cetera taceam, illud *ἐλπόμενοι — ἀγορεύειν* jungendum esse versui antecedenti docet v. 368 *πάμπαν ἀεικίζοντες, ὅπως νημερτέα εἴπῃ*, unde apparet Quintum recentiorum temporum in servorum tortura doctrinam et usum expressisse, cum Sinonem non contumeliae sed explorandae veritatis causa a Trojanis vexatum facit. De toto loco perbene commentatus est Tychsen. sic: „Si recte judico, nulla

ὀψέ περ οἰκτείραντες· ἀγειρόμενοι δ' ἅμα πάντες
σειρὴν ἀμφεβάλοντο θοῶς περιμήκεϊ ἵππῳ
δησάμενοι καθύπερθεν, ἐπεί ῥά οἱ ἐσθλὸς Ἐπειὸς
ποσσὶν ὑπὸ βριαροῖσιν ἐΰτροχα δούρατ' ἔθηκεν,
ὄφρα κεν αἰζηοῖσιν ἐπὶ πτολίεθρον ἕπηται
ἑλκόμενος Τρώων ὑπὸ χείρεσιν· οἳ δ' ἅμα πάντες
εἷλκον ἐπιβρίσαντες ἀολλέες, ἠΰτε νῆα
ἕλκωσιν μογέοντες ἔσω ἁλὸς ἠχηέσσης
αἰζηοί, στιβαραὶ δὲ περιστενάχουσι φάλαγγες
τριβόμεναι, δεινὸν δὲ τρόπις περιτετριγυῖα
ἀμφὶς ὀλισθαίνουσα κατέρχεται εἰς ἁλὸς οἶδμα·
ὣς οἵγε σφίσι πῆμα ποτὶ πτόλιν ἔργον Ἐπειοῦ
πανσυδίῃ μογέοντες ἀνείρυον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
πολλὸν ἄδην στεφέων ἐριθηλέα κόσμον ἔθεντο·

---

transpositione opus est, imo melius procedit oratio, si eum versuum ordinem, quem A et codd. omnes servant, sequamur. Nempe ἠαρήλιτεν ad *Laocoontem* referendum, non ad *populum*, quod ipsum induxit Rhodomannum. Ingemiscit populus, miserans viri calamitatem et timore perculsus, ne quid ille contra Palladem deliquerit, dum equum ligneum igne delere suadet. Nunc igitur *ipsis ad suam perniciem animus flectitur* h. e. ipsi religione tacti sibi similem poenam timent, quod Sinonem mutilaverint, quare ipsum cum equo in urbem ducunt. Sic Laocoontis fato pro momento utitur poeta ad equum in urbem perducendum, qua arte etiam usus est Virgilius. Igitur restituendum duxi antiquum versuum ordinem, tam codicum auctoritate, quam rerum serie commendatum.“ In his omnia probo, nisi quod inter v. 418 et 419 quae necessario desunt ipse ex antecedentibus elicere quam a poeta ipso adjecta putare maluit. Neque enim vel Tychsenii verbis perlectis dubitaturum puto, quin hujuscemodi versus exciderit:

καί σφιν ἐς αἰνὸν ὄλεθρον ἀνεγνάμφθη νόος ἔνδον
[δειδιότων, μὴ δή σφι καὶ αὐτοῖς ἄλγος ἕπηται,)
οὕνεκα λωβήσαντο δέμας μογεροῖο Σίνωνος etc.

421. *ἄγοντο* AM; *ἄγον* em. Rhod.
422. *ὀψέπερ* A; *ἄρα* A et vulgo: vid. ad II, 530.
423. *ἵππω* M.
424. In *ἐσθλὸς* lit. ς corr. ex ν in M.
425. *ὑποβριαροῖσιν* M. — *δούρατα θῆκεν* A et vulgo.
426. *ὀφρὰ* M. — Spitzner. *observatt.* p. 291 *ὄφρα καὶ* conjecit, quod miror viro egregio excidere potuisse. Nam plane alia ratio est II, 174.
427. *χείρεσσιν* M. — *οἵδ'* A.
428. In *εἷλκον* lit. λ script. in corr. in M. — *ἠΰ τε* A.
429. *ἕλκωσι* M; *ἕλκουσιν* conj. Pauw., scrips. Tychs. Lehrs., sine causa.
430. *περιστενάχοντο* AM; *περιστενάχουσι* em. Rhod. — Cfr. Apoll. Rhod. I, 388 sq.

αἳ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες
τριβόμεναι,

de quibus locis cfr. Wernick. ad Tryph. p. 287.
431. In *τρόπις* lit. ς corr. ex ν in M.
432. Cfr. Apoll. Rhod. 390 *κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός.* — *κατερχεται* et *ἀλὸς* M.
433. *οἵγέ σφισι* A. — *ἦγον Ἐπ.* sed ad marg. *ἔργον* C2.
434. *πανσυδίῃ* M. — *ἄρ* M.
435. *πολὸν* M.

αὐτοὶ δ' ἐστέψαντο κάρη· μέγα δ' ἤπυε λαὸς
— — — — — —
ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων· ἐγέλασσε δ' Ἐνυὼ
δερκομένη πολέμοιο κακὸν τέλος· ὑψόθι δ' Ἥρη
τέρπετ'· Ἀθηναίη δ' ἐπεγήθεεν· οἳ δὲ μολόντες
ἄστυ ποτὶ σφέτερον μεγάλης κρήδεμνα πόληος
λυσάμενοι λυγρὸν ἵππον ἐσήγαγον· αἳ δ' ὀλόλυξαν
Τρωιάδες, πᾶσαι δὲ περισταδὸν εἰσορόωσαι
θάμβεον ὄβριμον ἔργον· ὃ δέ σφισιν ἔκρυφε πῆμα.
Λαοκόων δ' ἔτ' ἔμιμνεν ἐποτρύνων ἑτάροισιν
ἵππον ἀμαλδῦναι μαλερῷ πυρί· τοὶ δέ οἱ οὔτι
πείθοντ', ἀθανάτων γὰρ ὑποτρομέεσκον ὁμοκλὴν
* * * * * *
τῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο θεὰ μεγάθυμος Ἀθήνη

---

436 sq. Vulgo haec sine lacunae signis continuantur. In quibus *λαὸς ἐπικεκλομένων*, in quo jam Pauw. offendit *ἐπικεκλόμενος* conjiciens, mire dictum esse, minime loci refutant a Spitznero *observv.* p. 291 allati, recteque monuit Hermann. *rec. c.* p. 267 neminem ita, ut *λαός* et *ἐπικεκλομένων* iidem sint, loqui potuisse. Hinc ego olim *ἐπικεκλόμενοι* conjeci, quod quamquam ferri potest nec tamen ipsum Hermanni assensum tulit. Nec tamen hujus ratio satisfacit, qua ille *ἐπικεκλομένων* ad solos juvenes retulit, clamore ad fortiter trahendum se invicem cohortantes. Suspecta est enim tantae obscuritatis brevitas. Hinc accepta Hermanni explicatione lacunam ante *ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων* esse persuasissimum habeo, quae tamen utrum unum tantum an plures etiam versus hauserit dicere non ausim. Poterant enim haec multis exornari, montibus fluviisque ex more resonantibus! Cfr. Tryphiod. 323 — 327.

439. *ἐπεγήθησεν* A, *ἐπεγήθεεν* ME1C1 (e corr. hic); et ita corr. Rhod. — *οἱδὲ* A.

441. *αἴδ'* A.

443. *ἔκφυγε* Basil.; hinc Rhod.: „alii legunt *ἔκρυφε*, quae ipsis malum occuluerat.“

444. *ἐποτρύνον* (ω a m. sec.) M.

445. *ἀμαλδύναι* AM. — *θαλερῷ* A, *μαρῷ* M, unde Tychs. *μαλερῷ*. — *τῷ* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *τοὶ* scripsit, quod jam Rhod. legit vertendo: „*qui* tamen ei nequaquam.“ — *πίθοντο* in A et deterioribus codd. huic versui adhaeret, sequente versu ab *ἀθαν.* incipiente. Sequenti versui add. *πείθοντο* VE1, *πείθοντ'* M. „Versui integritatem reddidi verbi *πείθοντ'* reductione ex fine proxime superioris in principium hujus.“ RHOD.

446. *πείθοντ'* om. et in fine * A.

447. *τῶ* M. — *ἐπικύντερον* AM, *ἔπι κύντ.* C12; et ita corr. Rhod. Lacunam olim in *progr. c.* p. 24 subesse demonstrare conatus sum: „Dubitarunt editores, quomodo intelligendum esset illud *τῷ δ' ἔπι*. Rhodom., qui id ad Laocoontem retulit, vertit: *huic autem — aliud foedius excogitavit*, cui interpretationi sequentia adversantur. Contra Pauw. eadem verba *ideo*, *propterea* significare putat, quod falsissimum est. Secundum communem omnium consuetudinem sensus hic debet esse: *sed super illud* (occaecationis) *malum aliud idque tristius Minerva filiis Laocoontis immisit.* Quod si verum est, apparet haec non apte cum antecedentibus connecti: quid quod vocabulum, quod significet *malum*, plane desideratur. Itaque hujuscemodi versum excidisse arbitror:

δυστήνοις τεκέεσσιν ἐμήδετο Λαοκόωντος·
δὴ γάρ που πέλεν ἄντρον ὑπὸ στυφελώδεϊ πέτρῃ
ἠερόεν, θνητοῖσιν ἀνέμβατον, ᾧ ἔνι θῆρες
σμερδαλέοι ναίεσκον ἔτ' οὐλομένοιο γενέθλης
Τυφῶνος νήσοιο κατὰ πτύχας, ἥντε Καλύδνην
λαοὶ ἐπικλείουσιν ἔσω ἁλὸς ἀντία Τροίης·
ἔνθεν ἀναστήσασα βίην καλέεσκε δρακόντων
ἐς Τροίην· οἳ δ' αἶψα θεῆς ὕπο κινηθέντες
νῆσον ὅλην ἐτίναξαν· ἐπεσμαράγησε δὲ πόντος
νισσομένων καὶ κῦμα διΐστατο· τοὶ δ' ἐφέροντο
αἰνὸν λιχμώοντες· ἔφριξε δὲ κήτεα πόντου·
ἀμφὶ δ' ἄρα στενάχοντο μέγα Ξάνθοιο θύγατρες
Νύμφαι καὶ Σιμόεντος· ἀπ' Οὐλύμποιο δὲ Κύπρις
ἄχνυτο· τοὶ δ' ἄφαρ ἷξον ὅπῃ θεὸς ὀτρύνεσκε
θήγοντες βλοσυρῇσι γενειάσι λοιγὸν ὀδόντων
δυστήνοις ἐπὶ παισί· κακὴ δ' ἐπενίσσετο φύζα

— — *ἀθανάτων γὰρ ὑποτρομέεσκον ὁμοκλὴν*
[*δυσμόρου εἰσορόωντες ἀάσχετον ἀνέρος ἄλγος·*]
τῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο etc."
Hermannus sufficere putabat, si *τῷ δ' ἔτι* scribatur. Cui obstant sequentia.

448. *τεκέσσιν* M.

449. *ὑποστυφελώδεϊ πέτρῃ* M.

450. *ηερόεν* M. — *ἀνέμφατον* A, *ἀνέμβατον* M; et ita corr. Rhod. — *ἐνὶ* M.

451. Rhod. *ἀπ' οὐλ.* conjecit. Verum recte habet *ἔτ'*: adhuc superstites sunt duo illi dracones, ceteris sublatis. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1641 sq. de Talo: *τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα.* De re cfr. Nicand. Ther. 8 sqq.

453. *ἐπικικλήσκουσιν* A, *ἐπικλύουσιν* ME1, *κικλήσκουσιν* C1; „*κικλήσκουσιν* vel *ἐπικλήζουσιν*" RHOD. Prius rec. Tychs.; sed scribendum esse ex M. *ἐπικλείουσιν* ut IV, 11 dixi in *emendatt.* p. 253, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 291 sq., recep. Lehrs.

455. *οἵδ'* A. — *ὑποκινηθέντες* AM; corr. Tychs.

456. *νησον* (sic!) M. — *ἑὴν* AM et vulgo; *ὅλην* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 3, qui V, 643 affert. Et cfr. Apoll. Rhod. II, 680 *σείετο νῆσος ὅλη.* Maxime familiaris est haec locutio Nonno, ex quo hos locos notavi de variis rebus: VII, 30. 134. XII, 164. 244. 310. XIV, 408. XVIII, 102. XXII, 12. XXIV, 154. XXV, 298. XXVIII, 73. XXIX, 5. XXX, 100. 228. XXXI, 70. 247. XXXII, 161. 276. 298. XXXIII, 48. 50. XXXIV, 204. 250. XXXV, 56. 229. 232. 296. XXXVI, 35. 381. XXXVII, 377. XXXVIII, 107. 246. 417. XL, 95. 100. 107. 255. 282. XLI, 142. XLII, 101. 227. XLIII, 46. XLV, 210. 326. XLVII, 33. 482. XLVIII, 146. 472. 709. Idem fere XVIII, 37 legitur: *νῆσον ὅλην τριόδοντι διαρρήξας Ἐνοσίχθων.* Quibus minime repugnat id. XXIV, 323 *ἑῆς ἐπεβήσατο Κύπρου.*

457. *τοί* AM.

459. *μετὰ* A, *μέγα* ME1, quod recep. Tychs. Male Pauw. *μετὰ Ξ. θυγατρῶν* conjecerat.

461. *ἶζαν* A, *ἶξαν* M, *ἶζον* VE1; *ἶξαν* corr. Rhod., quod rec. Tychs.; *ἶξον* rectius Lehrs. ex em. Spitzneri *observv.* p. 292 sq. — *ὅπη* M.

462. *βλοσυροῖσι* M. — *ὀδωντων* (*ο* ab ead. m. suprascr.) M.

463. *ἐπενίσατο* (a m. sec. alterum *σ* add.) M, *ἐπενίσσατο* A et vulgo;

Τρῶας, ὅτ' εἰσενόησαν ἀνὰ πτόλιν αἰνὰ πέλωρα·
οὐδέ τις αἰζηῶν οὐδ' εἰ μένος ἄτρομος ἦεν
μεῖναι ἔτλη· πάντας γὰρ ἀμείλιχον ἄμφεχε δεῖμα
θῆρας ἀλευομένους, ὀδύνη δ' ἔχεν· ἂν δὲ γυναῖκες
οἴμωζον· καί πού τις ἑῶν ἐπελήσατο τέκνων
αὐτὴ ἀλευομένη στυγερὸν μόρον· ἀμφὶ δὲ Τροίη
ἔστεν' ἐπεσσυμένων· πολλοὶ δ' ἄφαρ εἰς ἓν ἰόντες
γυῖα περιδρύφθησαν· ἐνεστείνοντο δ' ἀγυιαῖς
ἀμφιπεριπτώσσοντες· ἔλειπτο δὲ μοῦνος ἄπωθεν
Λαοκόων ἅμα παισί· πέδησε γὰρ οὐλομένη Κὴρ
καὶ θεός· οἱ δέ οἱ υἷας ὑποτρομέοντας ὄλεθρον
ἀμφοτέρους ὀλοῇσιν ἀνηρείψαντο γένυσσι
πατρὶ φίλῳ ὀρέγοντας ἑὰς χέρας· οὐδ' ὅγ' ἀμύνειν
ἔσθενεν· ἀμφὶ δὲ Τρῶες ἀπόπροθεν εἰσορόωντες
κλαῖον ὑπὸ κραδίῃσι τεθηπότες· οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνης
προφρονέως τελέσαντες ἀπεχθέα Τρωσὶν ἐφετμὴν
ἄμφω ἀϊστώθησαν ὑπὸ χθόνα· τῶν δ' ἔτι σῆμα
φαίνεθ', ὅπου κατέδυσαν ἐς ἱερὸν Ἀπόλλωνος
Περγάμῳ ἐν ζαθέῃ· προπάροιθε δὲ Τρώιοι υἷες
παίδων Λαοκόωντος ἀμείλιχα δηωθέντων
τεῦξαν ἅμ' ἀγρόμενοι κενεὸν τάφον, ᾧ ἔπι δάκρυ

ἐπενίσσετο em. Rhod., quod probat Spitzner. *l. c.* p. 293. — *φρύγα* A, *φρίγα* C1, *φύζα* M; et ita em. Rhod., qui etiam *φρίκη* tentavit.

467. *ἔνθα* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *ἐν δὲ* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 253. Nunc *ἂν δὲ* praetuli.

468. *που* AM.

470. In *ἄφαρ* lit. *φ* incerte script. et ideo ab ead. m. suprascr. *γρ. φ* in M.

472. *ἐλέλειπτο* AM, *ἔλειπτο* C1; et ita corr. Rhod.

473. *παίδησε* M.

474. *ποτρομέοντας* (*ὑ* a sec. m.) M.

475. Rhod. *ἀνηρέψαντο* ab *ἀνερέπτομαι*, quod sane proprium est animalium carpendo cibum capientium, conjecit. Recte vero *ἀνηρείψαντο*. Abripuerunt secumque abstulerunt filios Laocoontis dracones singuli singulos. Ob oculos habuit socios Ulixis a Scylla abreptos, de quibus ille *M*, 248 sqq.

ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
ὑψόσ' ἀειρομένων, ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
ἐξονομακλήδην —

et 257 *χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας*. Verbo monere sufficit, Quintum in describenda hac clade et a Virgilii celeberrimo loco prorsus discedere nec cum praeclarissimo artis opere quidquam commune habere. — *γένυσι* M.

476. *φίλω* M — *ὀρέγοντι* A, *ὀρέγοντας* MVE1; „*ὀρέγοντε* vel *ὀρέγοντας*;" RHOD. — *χεῖρας* M. — *ὅς* A et vulgo; *ὅγ'* MV, quod recipiendum demonstravi *emendatt.* p. 253, recep. Lehrs.

478. *οἵ δ'* A. — *ἄρ* A et vulgo; *ἄρ'* M Lehrs.

479. *τελεσαντες* M.

482. *Περγάμω* et *ζαθέη* M.

483. *δηωθέντων* M.

484. Cfr. Apollinar. Laod. metaphr. XXX, 32 *ἅμ' ἀγειρόμενοι*. — *καὶ ἐπὶ* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *ᾧ ἔπι* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 253, ubi I, 69. VII, 13.

χεῦε πατὴρ ἀλαοῖσιν ὑπ' ὄμμασιν· ἀμφὶ δὲ μήτηρ
πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ
ἐλπομένη τι καὶ ἄλλο κακώτερον· ἔστενε δ' ἄτην
ἀνέρος ἀφραδίης, μακάρων δ' ὑπεδείδιε μῆνιν·
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν
πολλὰ μάλ' ἀχνυμένη κατὰ δάσκιον ἄγκος ἀηδών,
ἧς ἔτι νήπια τέκνα πάρος κελαδεινὸν ἀείδειν
δάμναθ' ὑπὸ γναθμοῖσι μένος βλοσυροῖο δράκοντος,
μητέρι δ' ἄλγεα θῆκε, καὶ ἄσπετον ἀσχαλόωσα
μύρεται ἀμφὶ δόμον κενεὸν μάλα κεκληγυῖα·
ὣς ἥγε στενάχιζε λυγρῷ τεκέων ἐπ' ὀλέθρῳ
μυρομένη κενεῷ περὶ σήματι· σὺν δέ οἱ ἄλλο
πῆμα μάλ' ἀργαλέον πόσιος πέλεν ἀμφ' ἀλαοῖο.
καί ῥ' ἣ μὲν φίλα τέκνα καὶ ἀνέρα κωκύεσκε
τοὺς μὲν ἀποφθιμένους τὸν δ' ἄμμορον ἠελίοιο·

X, 386. XII, 486 citavi. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 166 hiatui tantummodo infestus *καί ῥ' ἐπὶ,* Spitzner. *mant.* p. 262 *ἠδ' ἐπὶ* conjecit; sed hic *observatt.* p. 294 meum praeferre videtur.

485. *ἐπ'* AM; *ὑπ'* em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs., firmat Spitzner. *observv.* p. 9.

486. *κενεῶ* M.

487. *τί* M.

488. *ἀφραδίῃ* AM et vulgo; *ἐν κραδίῃ* Lehrs. e conj. scripsit, quod non potuisse ita poni monui in *rec. l.* p. 82. Idem in praef. p. XIII. *ἀργαλέην* conjecit, quod per se bonum est. Verum optime habet vulgata: non solum *calamitatem mariti*, sed *mariti temeritate illatam calamitatem*, cujus pars etiam puerorum exitiabilis interitus est, mulier dolet et eam ob causam *μακάρων ὑπεδείδιε μῆνιν.* Cfr. Hes. *ἔ.* 133 sq. *ἄλγε' ἔχοντες Ἀφραδίης* et 740 *κακότητι δὲ χερσὶν ἄνιπτος.* Sed emendandum erat *ἀφραδίης.* — *ὑποδείδιε* A et vulgo; correxi.

489. *καλιὴν* (sic!) M.

490. *ἀηδῶν* M.

491. *νήπαρ* (*νήπια* suprascr. ab ead. m.) M.

492. *μένος* om. A, „mss. auxilio destituitur." SCHOW. sed add. M et Rhod.; ceteri infeliciter supplent, Brod. *κακοῦ*, Dausq. *δόλος*, Pauw. *πικρῶς*.

493 sq. „Mera repetitio: f. adsuti." TYCHS. „Multo magis interpolati inepte prorsus 489 — 491 *μυρομένη — ἠελίοιο*" (nunc 496 sq. 499) HEYN.

495. *λυγρὸν* AM et vulgo; *λυγρῷ* ed. Lehrs. ex mea conj. *emendatt.* p. 254, contra quam nihil valent quae Spitzner. *observatt.* p. 294 sq. disputavit. Quin per se recte dici possit *λυγρὸν στενάχιζε*, nunquam dubitavi: verum h. l. adjectivum propter posituram praetuli. — *ὀλέθρω* M.

496. *τεκέων* AM, *παίδων* C1 „variationi studente librario" TYCHS.; *κενεῷ* recte Tychs. scripsit ex em. Pauwii. — *ἐπὶ* A et vulgo; *περὶ* M, quod et commendavimus ego *emendatt. l. c.* et Spitzner. *l. c.* p. 294, et recep. Lehrs.

497. *ὀλοοῖο* AM; *ἀλαοῖο* em. Rhod.

498. Hic versus ex solo M additus est, in quo *οἱ* legitur pro *ἥ*, quod Tychs. scripsit, et in *κωκύεσκεν* posterius *ε* script. in corr. lit. *ο* et propterea ab ead. m. suprascr. *γρ. ε.*

499. *τόνδ'* A. — Pauw., cum v. 498 deesset, non male genitivos pro accusativis substituturus erat.

Τρῶες δ' ἀθανάτοισιν ἐπεντύνοντο θυηλὰς
λείβοντες μέθυ λαρόν, ἐπεί σφισιν ἦτορ ἐώλπει
λευγαλέου πολέμοιο βαρὺ σθένος ἐξυπαλύξαι·
ἱερὰ δ' οὐ καίοντο, πυρὸς δ' ἐσβέννυτ' ἀϋτμή,
ὄμβρου ὅπως καθύπερθε δυσηχέος ἐσσυμένοιο·
καπνὸς δ' αἱματόεις ἀνεκήκιε· μηρὰ δὲ πάντα
πῖπτε χαμαὶ τρομέοντα· κατηρείποντο δὲ βωμοί·
σπονδαὶ δ' αἷμα γένοντο· θεῶν δ' ἐξέρρεε δάκρυ,
καὶ νηοὶ δεύοντο λύθρῳ· στοναχαὶ δ' ἐφέροντο
ἔκποθεν ἀπροφάτοιο· περισσείοντο δὲ μακρὰ
τείχεα καὶ πύργοι μεγάλ' ἔκτυπον, ὡς ἐτεόν περ
* * * * * *
αὐτόματοι δ' ἄρ' ὀχῆες ἀνωίγνυντο πυλάων
αἰνὸν κεκλήγοντες· ἐπεστενάχοντο δὲ λυγρὸν
ἐννύχιοι ὄρνιθες ἐρημαῖον βοόωντες·
ἄστρα δὲ πάντ' ἐφύπερθε θεοδμήτοιο πόληος
ἀχλὺς ἀμφεκάλυψε καὶ ἀννεφέλου περ ἐόντος
οὐρανοῦ αἰγλήεντος· ἀπαυαίνοντο δὲ δάφναι
πὰρ νηῷ Φοίβοιο πάρος θαλεραί περ ἐοῦσαι·

---

501. *ἐπεὶ σφίσιν* A. — *ἐόλπει* M.

502. *ζευγαλέου* V. — *ἐξυπαλύξαι* conj. Pauw.

503. *κάοντο* (*ι* suprascr. a m. sec.) M. — *ἐσβεννυτ'* M.

506. *πίπτε* AM et vulgo; correxi. — Spitznerus *observatt.* p. 295 cum *τρομέοντα* quomodo toti rei descriptioni conducerent, non assequeretur, *προρέοντα* conjecit. Sed ipse jure huic conjecturae diffidit: caretque omni offensione vulgata; si quidem de prodigio sermo, ut apud Homerum mugiunt carnes bovinae verubus circumfixae. Monui apud Hermann. in *rec. l.* p. 267.

507. *γίγνοντο* A, *γίνοντο* ME1; *γένοντο* corr. Rhod. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1284 sq.

ἢ ὅταν αὐτόματα ξοάνα ῥέῃ ἱδρώοντα
αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται.

509. *περισείοντο* AM, *περισσείοντο* C1; et ita corr. Rhod.

510. *μεγαλ'* M. — *ἐκτύπεον* AM; *ἔκτυπον* corr. Rhod. — „Quem sensum hic habeat *ὡς ἐτεόν περ* ego non video: concutiebantur *re vera* muri; fragorem *re vera* edebant turres; igitur *ὡς ἐτεόν περ* non modo incongruum est, sed etiam evertit, quae praecedentia ponunt, et nocet re vera, non prodest. Visne suspicionem? Fors unus versus post hunc deest, quo dixit Calaber turres fragorem edidisse, ac si *re vera* ab hostibus quassarentur machinis bellicis — urbemque hostes invaderent undique.“ PAUW. Huic egregiae adnotationi nec olim in *progr. l.* p. 25 sq., nec nunc quidquam habeo quod adjiciam. Sed lacunae signa posui.

511. *ἄρ* AM et vulgo; corr. Lehrs.

513. *αὐτόματοι ὄρνιθες* V. *ἐρημαῖον βοόωντες* Arateum.

514. *ἐφ' ὕπερθε* M.

515. „In prima regione Trochaeus est, qui adjecta syllaba in Dactylum evadit, hoc modo *ἀχλὺς ἄρ'*.“ RHOD. Recepit Tychs., errore non animadverso, quem notarunt Spitzner. *v. Gr. her.* p. 38 et 68. Wernick. ad Tryph. p. 288 sq. Cfr. ad I, 69.

517. *νηὸς* A, *νηὸν* VE1; idque conj. Rhod. et rec. Tychs., *νηῶν*

ἐν δὲ λύκοι καὶ θῶες ἀναιδέες ὠρύσαντο
ἔντοσθεν πυλέων· μάλα μυρία δ᾽ ἀμφεφαάνθη
σήματα Δαρδανίδῃσι καὶ ἄστεϊ πῆμα φέροντα·
ἀλλ᾽ οὐ δεῖμ᾽ ἀλεγεινὸν ὑπὸ Τρώων φρένας ἷξε
δερκομένων ἀλεγεινὰ τεράατα πάντα κατ᾽ ἄστυ·
Κῆρες γὰρ πάντων νόον ἔκβαλον, ὄφρ᾽ ἐπὶ δαιτὶ
πότμον ἀναπλήσωσιν ὑπ᾽ Ἀργείοισι δαμέντες.
  οἴη δ᾽ ἔμπεδον ἦτορ ἔχεν πινυτόν τε νόημα
Κασσάνδρῃ, τῆς οὔποτ᾽ ἔπος γένετ᾽ ἀκράαντον,
ἀλλ᾽ ἄρ᾽ ἐτήτυμον ἔσκεν· ἀκούετο δ᾽ ἔκ τινος αἴσης
ὡς ἀνεμώλιον αἰέν, ἵν᾽ ἄλγεα Τρωσὶ γένηται·
ἥ ῥ᾽ ὅτε σήματα λυγρὰ κατὰ πτόλιν εἰσενόησεν
εἰς ἓν ἅμ᾽ ἀΐσσοντα, μέγ᾽ ἴαχεν, εὖτε λέαινα,
ἥν ῥά τ᾽ ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀνὴρ λελιημένος ἄγρης
οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃ, τῆς δ᾽ ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ
* * * * * *
πάντῃ ἀν᾽ οὔρεα μακρά, πέλει δέ οἱ ἄσχετος ἀλκή·

M, unde νηῷ scripsi, quod etiam Dausq. emendavit. — In Φοίβοιο lit. β corr. ex φ in M.

519. ἔκτοθε AC1, ἔκτοσθε E1, ἔντοσθεν M; idque em. Pauw. Dausq., cum Rhod. hic quidem non recte ἔκτοσθεν conjecisset. — πυλήων A, πυλάων ME1C1; πυλέων corr. Rhod. — ἀνεφαάνθη AM; „ibid. placet ἐξανεφάνθη vel ἀμφεφαάνθη" RHOD. Posterius rec. Tychs., qui tamen ipse ἄλλα φαάνθη conjecit, quod etiam Hermannus invenit. Et videtur sane praeferendum. Singulis enumeratis jam generali sententia, quae praeterea acciderint prodigia, comprehendit. Cogitaveram etiam de αἶν᾽ ἐφαάνθη, sed idem explicatius sequenti versu dicitur.

521. ἐπὶ AM et vulgo; ὑπὸ scripsi ex mea conj. *emendatt.* p. 177: vid. ad I, 675.

523. νον M.

524. Ἀργειοισι M.

525. In ἔμπεδον prius ε corr. ex α in M.

526. Κασάνδρη M. — γενετ᾽ M.

κ
527. ἐ (κ a m. sec.) M.

528. ἦεν AM et vulgo praeter Lehrs., qui αἰὲν scripsit ex optima Bonitii emendatione *l. c.* p. 1239.

529. ἡ Tychs. Lehrs.

ν
530. ἓ (ν suprascr. a m. sec.)
ου
M.—ἀΐσσουσα A, ἀΐσσασα C1, ἀΐσσοντα M; „hic quis impune legerit εἰς ἓν ἅμ᾽ ἀΐσσοντα, promiscue simul apparentia." RHOD. Rec. Tychs. Lehrs.

532. οὐτάσῃ M. — βαλε M. — τῆςδ᾽ ἐνὶ AM; τῆς δ᾽ ἐν corr. Rhod. — μάρναται AM; μαίνεται em. Rhod. — De lacuna, quam post hunc v. indicavi, in *programm. c.* ita scripsi: „Ultima non cohaerent: non enim *cor* leaenae undique in montibus saevire poterit dici. Non dubito, quin poeta h o c f e r e m o d o locum exornaverit:

— — — τῆς δ᾽ ἐν φρεσὶ μαίνεται ἦτορ
[ἄλγεσιν· ἀμφιθέει δ᾽ ὑπὸ χάσματι βεβρυχυῖα]
πάντῃ ἀν᾽ οὔρεα μακρὰ etc.

Nunc demum et *ululandi* (μέγ᾽ ἴαχεν) et *currendi* notio, quae utraque propter comparationem necessario requiritur, illata est."

533. πάντη M Tychs. Lehrs. —
σ
ἀνούρεα M. — ἄχετος (σ a m. sec.) M; ἄσπετος conj. Spitzner. *observatt.* p. 7, sed utrumque aeque bonum.

ὣς ἄρα μαιμώωσα θεόπροπον ἔνδοθεν ἦτορ
ἤλυθεν ἐκ μεγάροιο· κόμαι δέ οἱ ἀμφεκέχυντο
ὤμοις ἀργυφέοισι μετάφρενον ἄχρις ἰοῦσαι·
ὄσσε δέ οἱ μάρμαιρεν ἀναιδέα· τῆς δ' ὑπὸ δειρὴ
ἐξ ἀνέμων ἅτε πρέμνον ἄδην ἐλελίζετο πάντῃ.
καί ῥα μέγα στονάχησε καὶ ἴαχε παρθένος ἐσθλή·
„ἆ δειλοί, νῦν βῆμεν ὑπὸ ζόφον· ἀμφὶ γὰρ ἡμῖν
ἔμπλειον πυρὸς ἄστυ καὶ αἵματος ἠδὲ καὶ οἴτου
λευγαλέου· πάντῃ δὲ τεράατα δακρυόεντα
ἀθάνατοι φαίνουσι, καὶ ἐν ποσὶ τέρματ' ὀλέθρου·
σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἅμα πάντες
χαίρετ' ἄρ' ἀφραδέοντες — — —
— — — ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν.

---

536. *ἀργυφέεσσι* A, *ἀρειρέοισι* V, *ἀργυφέοισι* ME1C1, quod rec. Tychs. — *μεταφρένον ἄχρις* M.

537. *μάρμαιρον* conj. Rhod., quod recte improbavit Pauw. — *τῆσδ'* A.

538. *ἄδην* om. M. — *πάντη* M Tychs. Lehrs.

539. *ῥα* (sic!) M. — *στενάχησε* A, *στενάχισε* M, *στενάχιζε* E1, quod rec Tychs., *στονάχησε* C1; et ita corr. Rhod., quod ego praetuli.

540. *νῦν* Tychs. Lehrs.

541. *ἔκπλειον* A, *ἔμπλειον* M; et ita conj. Rhod. — *ἤδε* M.

542. *πάντη* M Tychs. Lehrs.

543. *ἀθανατοι* M. — *κείμεθ' ὀλέθρου* AM et vulgo; quae est locutio prorsus inusitata. Hermannus Homericum *πείρατ' ὀλέθρου* conjecit, ego *κεῖται ὄλεθρος*. Illud non alienum esse a Quinto monstrat *πέρας θυμηδὲς ὀρέξαι* III, 47. Sed familiarius tamen eidem *τέρματ' ὀλέθρου*, quod nunc reposui: vid. VII, 54 *τέρματα λυγρὰ μόροιο*. De *ἐν ποσὶ*, pro quo plerumque *παρὰ ποσσὶ* legitur, cfr. Apoll. Rhod. III, 314. 836.

544 sq. *ἄρα π. χαίρετε* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *ἅμα π. χαίρετ' ἄρ'* scripsit ex em. Spitzneri *mant.* p. 262 sq. Vid. ad III, 169. IV, 181. Tum post *ἀφραδέοντες* lacunam esse in *progr. c.* p. 25 his verbis docui: „In Cassandrae oratione magna sit lacuna necesse est. Nusquam enim id, quod vel maxime erat premendum, exponit illa Graecos duces illo equo esse conclusos, noctu in dormientes Trojanos impetum facturos; nusquam cohortatur Trojanos, ut igne ferroque equum diruant, et tamen v. 546 dicit:

ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύω.

Nec difficile est, quo illius orationis loco versus omissi sint, invenire. Quomodo enim haec apte cohaerent:

σχέτλιοι, οὐδέ τι ἴστε κακὸν μόρον, ἀλλ' ἅμα πάντες
χαίρετ' ἄρ' ἀφραδέοντες· ὃ γὰρ μέγα πῆμα κέκευθεν—?

Post vocabulum *ἀφραδέοντες* in medio versu illa exciderunt, quae qualia fuerint, aliquo modo colligi potest ex oratione Cassandrae apud Tryphiodorum v. 376 sqq." Addere poteram tum demum et criminationem Trojani v. 561 *οὐ — ἔοικεν ἀθανάτων — δῶρα δαΐζέμεν ἀφραδέοντα* et Cassandrae conatum v. 567 sqq., quo illis recusantibus ipsa parat equum diruere, locum habere. Quid quod v. 578 sq.:

Κασσάνδρης, τήν ῥ' αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο
ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον καὶ μῆτιν Ἀχαιῶν

vel soli illam lacunam satis demonstrent! Hermannus *ἀφραδέοντες χαίρεθ'* conjecit.

ἀλλά μοι οὐ πείθεσθ', οὐδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύω,
οὕνεκ' Ἐριννύες ἄκρα γάμου κεχολωμέναι αἰνοῦ
ἀμφ' Ἑλένης, καὶ Κῆρες ἀμείλιχοι ἀΐσσουσι
πάντῃ ἀνὰ πτολίεθρον· ἐπ' εἰλαπίνῃ δ' ἀλεγεινῇ
δαίνυσθ' ὕστατα δόρπα κακῷ πεφορυγμένα λύθρῳ
ἤδη ἐπιψαύοντες ὁμὴν ὁδὸν εἰδώλοισι.“
καί τις κερτομέων ὀλοφώιον ἔκφατο μῦθον·
„ὦ κούρη Πριάμοιο, τίη νύ σε μάργος ἀνώγει
γλῶσσα κακοφραδίῃ τ' ἀνεμώλια πάντ' ἀγορεύειν;
οὐδέ σε παρθενικὴ καὶ ἀκήρατος ἀμφέχει αἰδώς,
ἀλλά σε λύσσ' ὀλοὴ περιδέδρομε· τῷ νύ σε πάντες
αἰὲν ἀτιμάζουσι βροτοὶ πολύμυθον ἐοῦσαν·
ἔρρε καὶ Ἀργείοισι κακὴν προτιόσσεο φήμην
ἠδ' αὐτῇ· τάχα γάρ σε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλγος
μίμνει Λαοκόωντος ἀναιδέος· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἀθανάτων φίλα δῶρα δαϊζέμεν ἀφραδέοντα.“
ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἀνὰ πτόλιν· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
κούρην μωμήσαντο καὶ οὐ φάσαν ἄρτια βάζειν,
οὕνεκ' ἄρα σφίσι πῆμα καὶ ἀργαλέον μένος Ἄϊδης
ἄγχι παρειστήκει· τοὶ δ' οὐ νοέοντες ὄλεθρον
κείνην κερτομέοντες ἀπέτρεπον εὐρέος ἵππου·

---

546. *πείσεσθ'* conj. Pauw., male. — *ἀγορεύσω* AM et vulgo; *ἀγορεύω* scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 296.

547. *ἄρα* AM; *αἰνὰ* conj. Rhod., quod propter sequens *αἰνοῦ* displicet, *ἄκρα* et *ἄμμι* Pauw., quorum illud recte rec. Tychs., qui praeterea non debebat *ἀμφὶ* tentare. — *αἶνου* M.

549. *πάντη* M Tychs. Lehrs. — *εἰλαπίνῃ* / *ἐπίνῃ* (*εἰλ.* suprascr. a m. sec.) M.

550. Inter *δόρπα* et *κακῷ* litura unius vel duarum literarum in M. — *κακῶ* et *λύθρω* M.

551. *ἐπιψαυοντες* M. — *ὅμην* M. — *εἰδώλοισιν* A et vulgo, *εἰδώλοισι* M. — Etiam post hunc versum aliquid excidisse Hermannus putavit.

552. *μυθον* (sic!) M.

553. *νη* (*υ* a m. sec.) M.

556. *γε* conj. Pauw. — *λυσσ'* M. — *τῶ* M.

559. *ἤδ' αὐτῆ* M; *ἢ αὐτῇ* conj. Spitzner. *observv.* p. 296. Non accedo: Cassandra cum infestissimis hostibus jungitur. — *τάχα* manco versu A, *τάχα ἂν* C1, *τάχα γάρ* M, quod recipiendum dixi *emendatt.* p. 254, probavit Spitzner. *l. c.*, rec. Lehrs.; „*τάχα που* vel *δή;*“ RHOD. Prius receperat Tychs.

561. Ne quis aliis locis abusus *δῶρ' ἀθεριζέμεν* conjiciat, cavit Spitzner. *l. c.* p. 296 sq.

562. *ἄρ* M Tychs. — *τίς* M.

563. *μωμήσαιτο* (*ν* suprascr. a m. sec.) M. — *οὔ φασαν* A; corr. Tychs.

564. *οὕνεκά σφι* (*οὔ-* M) AM, *οὕνεκά σφιν* C1; Tychs. ex Dausq. conj. *οὕνεκά σφιν μέγα* rec., vitiose; multo melius Rhod. *οὕνεκα δή σφισι* conj.; *οὕνεκ' ἄρα σφίσι* scripsit Lehrs. ex mea conj. *emendatt.* p. 254, quam magis etiam firmavit Spitzner. *observatt.* p. 297. Et cfr. ad IV, 128.

565. *νέοντες* (*ο* suprascr. a m. sec.) M.

ἢ γάρ οἱ μενέαινε διὰ ξύλα πάντα κεδάσσαι,
ἠὲ καταπρῆσαι μαλερῷ πυρί· τοὔνεκα πεύκης
αἰθομένης ἔτι δαλὸν ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλοῦσα
ἔσσυτο μαιμώωσ'· ἑτέρῃ δ' ἐν χειρὶ φέρεσκεν
ἀμφίτυπον βουπλῆγα· λυγροῦ δ' ἐπεμαίετο ἵππου,
ὄφρα λόχον στονόεντα καὶ ἀμφαδὸν ἀθρήσωσι
Τρῶες· τοὶ δέ οἱ αἶψα χερῶν ἀπὸ νόσφι βαλόντες
πῦρ ὀλοόν τε σίδηρον ἀκηδέες ἐντύνοντο
δαῖτα λυγρήν· μάλα γάρ σφας ἐπήιεν ὑστατίη νύξ.
'Αργεῖοι δ' ἔντοσθεν ἐγήθεον εἰσαΐοντες
δαινυμένων ὅμαδον κατὰ Ἴλιον οὐδ' ἀλεγόντων
Κασσάνδρης, τήν ῥ' αὐτοὶ ἐθάμβεον, ὡς ἐτέτυκτο
ἀτρεκέως εἰδυῖα νόον καὶ μῆτιν 'Αχαιῶν.
ἣ δ' ἅτε πόρδαλις ἔσσυτ' ἐν οὔρεσιν ἀσχαλόωσα,
ἥντ' ἀπὸ μεσσαύλοιο κύνες μογεροί τε νομῆες
σεύοντ' ἐσσυμένως, ἣ δ' ἄγριον ἦτορ ἔχουσα
ἐντροπαλιζομένη ἀναχάζεται ἐσσυμένη περ·
ὣς ἥγ' εὐρέος ἵππου ἀπέσσυτο τειρομένη κῆρ

---

567. *μενεαινε δια* M. — „Recte etiam legetur *κεάσσαι* perfringere.“ RHOD. Non recte apud Quintum, qui I, 490 de ligno, V, 208 *ξιφέεσσι διαμελεϊστὶ κέδασσαν* similiter dixit. Cfr. Apoll. Rhod. II, 1126. 1189, unde etiam IV, 392 *κεδάσσαι* restituendum est.

568. *μαλερῶ* M. — In *πυρὶ* lit. *ι* in corr. script. in M. *ω*

569. *αἰθομένη* M. — *ἐσχαρένος* (*ω* suprascr. a m. sec.) M.

570. *ἑτέρη* M. — *ἐνὶ* AM et vulgo; correxi. — *χερὶ* M.

571. *λυγρῷ* A et vulgo, *λυγρῶ* M. — *ἐπεμαίνετο* AM et vulgo; „vel *ἐπεμαίετο;*“ RHOD. Id recepi. — *ἵππῳ* A et vulgo, *ἵππου* M. Inde *λυγροῦ* — *ἵππου* scripsi: vid. ad XIV, 575.

572. In *emendatt.* p. 254 sq. ego olim pro *καὶ* conjeceram *τάχ'*, quod recte rejecerunt Spitzner. *observatt.* p. 297 sq., Hermann. *rec. c.* p. 270.

573. *τοί δ'* A, *τοὶ δέ οἱ* M; et ita corr. Rhod. *τοὶ δ' αἰψηρὰ* tentabat Dausq. — *νοσφι βάλοντες* M.

575. *γάρ ῥα* AM; *γάρ σφιν* Tychs. Lehrs. e conj. Rhodom.; *γάρ σφας* ego scripsi p. 255, quod non improbat Spitzner. *observatt.* p. 298.

577. *ὅμαδον* A. — *οὐκ* conj. Pauw., frustra.

578. *Κασάνδρης* M. — In *ἐθάμβεον* inter *μ* et *β* ras. unius literae.

579. *εἰδυῖαν* A, *εἰδυῖα* M et Rhod. in textu.

580. *ἥ δ'* AM. — *οὔρεσι καγχαλόωσα* AM et vulgo praeter Lehrs., qui *οὔρεσιν ἀσχαλόωσα* scripsit, quod et ego conjeci in *emendatt.* p. 256 et Spitzner. *observatt.* p. 17 sq., et ante nos Rhodom., male improbatus a Pauwio.

581. *μεσαύλοιο* AM; corr. Rhod.

582. „Quid si *ἐμμενέως?*“ RHOD. Refutavi *emendd.* p. 255 sq. — *ἥδ'* A.

583. In *ἐντροπαλ.* inter *ρ* et *ο* rasura unius literae. — *ἀχνυμένη κῆρ* AMVIVV123; *ἀχνυμένη περ*, quod sequenti versu conj. Rhod., hic recep. Tychs.

584. *ἐσσυμένη περ* A, *τειρομένη περ* M; *τειρομένη κῆρ* Tychs. e sua conj. — Valde variarunt interpretes. Pro *ἐσσυμένη περ* v. 584 Rhod. *ἀχνυμένη περ*, Brod. *ἐστυγμένη περ* vel *σκυζομένη περ* proposuit. Pauw. aut Rhodomanno adsentitur aut lo-

Τρώων ἀμφὶ φόνῳ· μάλα γὰρ μέγα δέχνυτο πῆμα.

---

cum ita constituit: 583 — ἀναχάζεται ἐσσυμένη περ, 584 — ἀπέσσυτο ἀχνυμένη κῆρ. Ego in *emendatt.* p. 256 hoc secutus priore clausula ἐσσυμένη περ, altera τειρομένη κῆρ ex M scripsi, ejus interpretationem ἀχνυμένη κῆρ esse ratus. Id recep. Lehrs. neque nunc sententiam deponere potui, quamquam, quod miror, Spitzner. *observatt.* p. 301 ἐσσυμένη περ vituperavit, cui firmando tantum ex comparationibus, quas Quintus imitatus est, *Λ*, 548 sqq. *P*, 657 sqq. illud τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ adhibui. Ipse aut Tychsenianum retinet, aut — ἀχνυμένη κῆρ — τειρομένη κῆρ legit. Sed in utroque displicet ἀχνυμένη de panthera dictum.

585. φόνον A, φόνου C1; et ita corr. Rhod., rec. Tychs.; φόνῳ M, quod commendavi *l. c.*, firmavit Spitzner. *observv.* p. 299, recep. Lehrs. — γὰρ manco versu A, γάρ σφισι C1, rec. Tychs., γὰρ μέγα M; et ita em. Rhod., recep. Lehrs. — δέχοννυτο (linea subducta literae ο a m. sec.) M. — Hic fol. 97. pag. b. exit M: subscriptum est bis:

τέ λοσ τέλ°.

Apparet igitur, librarium in codice, quem describebat, non habuisse librum XIII et XIV.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

Οἱ δ' ἄρ' ἀνὰ πτολίεθρον ἐδόρπεον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
αὐλοὶ ὁμῶς σύριγξι μέγ' ἤπυον· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
μολπὴ ἐπ' ὀρχηθμοῖσι καὶ ἄκριτος ἔσκεν ἀϋτὴ
δαινυμένων, οἵη τε πέλει περὶ δαιτὶ καὶ οἴνῳ·
ὧδε δέ τις χείρεσσι λαβὼν ἔμπλειον ἄλεισον
πῖνεν ἀκηδέστως· βαρύθοντο δέ οἱ φρένες ἔνδον·
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον· ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐκ στόματος προΐεσκεν ἔπος κεκολουμένα βάζων·
καί ῥά οἱ ἐν μεγάρῳ κειμήλια καὶ δόμος αὐτὸς
φαίνετο κινυμένοισιν ἐοικότα· πάντα δ' ἐώλπει
ἀμφιπεριστρωφᾶσθαι ἀνὰ πτόλιν· ὄσσε δ' ἄρ' ἀχλὺς
ἄμφεχεν· ἀκρήτῳ γὰρ ἀμαλδύνονται ὀπωπαὶ
καὶ νόος αἰζηῶν, ὁπότ' ἐς φρένα χανδὸν ἵκηται·
καί ῥα καρηβαρέων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν·
„ἦ ῥ' ἅλιον Δαναοὶ πουλὺν στρατὸν ἐνθάδ' ἄγειραν,
σχέτλιοι, οὐδ' ἐτέλεσσαν ὅσα φρεσὶ μηχανόωντο,
ἀλλ' αὔτως ἀπόρουσαν ἀπ' ἄστεος ἡμετέροιο
νηπιάχοις παίδεσσιν ἐοικότες ἠὲ γυναιξίν.“
ὣς ἄρ' ἔφη Τρώων τις ἐεργόμενος φρένας οἴνῳ,

---

4. *ἥ* A, *οἵη* Tychs. scripsit ex em. Rhodom.; *ἥτις* conj. Brod. — *περὶ* A et vulgo, *παρὰ* Lehrs. ex em. Spitzneri *mant.* p. 263 sq.

5. *ἐνὶ πλεῖον* A; *ἔνι πλεῖον* Tychs., *ἔμπλειον* ego scripsi. Cfr. Nonn. XIX, 13 *κύπελλον ἐνίπλεον*.

6. *πίνεν* A et vulgo, *πῖνεν* C1. — *βαρέθοντο* A; corr. Rhod.

7. *ἂρ* A.

8. *προΐεσχεν* A, *προΐασχεν* E1; *προΐεσκεν* corr. Rhod.

10. Olim conjectabam *ἐῴκει*.

11. *ἀμφὶ περιστρωφᾶσθαι* A, *ἀμπιπεριστρ.* C1. — *ἀχλὺς δ' ὄσσε* A, *ὅσσους* E1; *ὄσσε δ' ἄρ' ἀχλὺς* em. Rhod. Vulgatam defendit Pauw. — Ceterum similis est Nicaeae inebriatae descriptio apud Nonn. XVI, 255—262.

15. *πολὺν* A, *πουλὺν* E1C1; et ita corr. Rhod. — *ἄγειραν* manco versu A, *ἄμμιν ἄγειραν* C1; *ἐνθάδ' ἄγειραν* suppl. Rhod., quod rec. Tychs.

18. *ἠδὲ* A et vulgo; *ἠὲ* scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 301 sq.

19. *ἂρ* A et vulgo; corr. Lehrs. — *φρένα* A et vulgo praeter Lehrs., qui *φρένας* scripsit ex mea emend.

νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἐφράσσατ' ἐπὶ προθύροισιν ὄλεθρον.
εὖτε γὰρ ὕπνος ἔρυκεν ἀνὰ πτόλιν ἄλλοθεν ἄλλον
οἴνῳ ἀναπλήθοντας ἀπειρεσίῳ καὶ ἐδωδῇ,
δὴ τότ' ἄρ' αἰθαλόεντα Σίνων ἀνὰ πυρσὸν ἄειρε
δεικνὺς Ἀργείοισι πυρὸς σέλας· ἀμφὶ δέ οἱ κῆρ
ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μή μιν ἴδωνται
Τρῶες ἐϋσθενέες, τάχα δ' ἀμφαδὰ πάντα γένηται·
ἀλλ' οἳ μὲν λεχέεσι πανύστατον ὕπνον ἴαυον
πολλῷ ὑπ' ἀκρήτῳ βεβαρηότες· οἳ δ' ἐσιδόντες
ἐκ Τενέδου νήεσσιν ἐπὶ πλόον ἐντύνοντο.
αὐτὸς δ' ἄγχ' ἵπποιο Σίνων κίεν· ἦκα δ' ἄϋσεν,
ἦκα μάλ', ὡς μήπου τις ἐνὶ Τρώεσσι πύθηται,
ἀλλ' οἶοι Δαναῶν ἡγήτορες, ὧν ἀπὸ νόσφιν
ὕπνος ἄδην πεπότητο λιλαιομένων πονέεσθαι·
οἵ ῥά οἱ ἔνδον ἐόντες ἐπέκλυον, ἐς δ' Ὀδυσῆα
πάντες ἐπ' οὔατ' ἔνευσαν· ὃ δέ σφεας ὀτρύνεσκεν
ἦκα καὶ ἀτρεμέως ἐκβήμεναι· οἳ δ' ἐπίθοντο
ἐς μόθον ὀτρύνοντι, καὶ ἐξ ἵπποιο χαμᾶζε
ὥρμαινον προνέεσθαι· ὃ δ' ἰδρείῃσιν ἔρυκε
πάντας ἅμ' ἐσσυμένους· αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θοῇσιν
ἵππου δουρατέοιο μάλ' ἀτρέμας ἔνθα καὶ ἔνθα
πλευρὰ διεξώϊξεν ἐϋμμελίῃ ὑπ' Ἐπειῷ·

---

emendatt. p. 257, quam probavit Spitzner. *l. c.* p. 302. Eadem clausula Nonn. XV, 65.

20. *οὖ δ'* A et vulgo; *οὐδ'* corr. Spitzner. *observatt.* p. 13. — *ἄρ* A.

23. *ἄρ* A. — *ἄειρεν* A et vulgo; correxi.

26. *ἂν φυτὰ* A, *ἂν χυτὰ* VNV3 E1, *ἄμφατα* C1; *ἀμφαδὰ* em. Rhod. et Canter. *nov. lectt.* I, 7, p. 44.

28. *οἴδ'* A.

30. *ὧκα* A; *ἦκα* em. Rhod.

33. Ne quis *δὴν* aut *ἀεὶ* conjiciat, vid. ad III, 475.

34. *οἱ δ' ἄρ' οἱ* malit Pauw., vitiose.

36. *ἀτρεκέως* A et vulgo, quod Tychs. defensurus erat Pind. *Nem.* III, 72 *ἀτρεκέϊ κατέβα ποδὶ; ἀτρεμέως* E1; et ita em. Rhod., recep. Lehrs.

37. *χαμάζε* Tychs. Lehrs.

38. *πονέεσθαι* A et vulgo. Quid dici debuerit, recte intellexit Pauw. scribendo *φορέεσθαι*. Nam nec *πονέεσθαι* aliquid hic aliud denotare potest quam *pugnare* (vid. ad II, 154), et potius *movendi* verbum desiderat *χαμᾶζε*. Hinc *προνέεσθαι* scripsi.

39. *ἐπεσσυμένους* A et vulgo; *ἅμ' ἐσσυμένους* ex mea emendatione scripsi: vid. ad II, 201. Et adverbium hic paene necessarium erat.

40. *μάλ'* add. Tychs. ex em. Rhod.; in C1 spatiolum relictum.

41. *ἐϋμελίῳ* A, *ἐϋμμελίῳ* C1; corr. Rhod. — *σὺν Ἐπ.* conj. Spitzner. *observatt.* p. 302, cum Ulixem *Eurypyli* (volebat *Epei*) ministrum sive commilitonem nemo habiturus sit. At erat sane administer Epei Ulixes in aperiendo equo, ut ex XII, 330—334 apparet, ubi cfr. notam. Patet hac ipsa locutione *ὑπ' Ἐπειῷ* Quintum quodammodo cum vulgari fama sese conciliasse, quae quidem Ulixem faciebat equo claudendo et aperiendo praefectum. Nec de locutione quidquam dubii rema-

βαιὸν δ' ἐξανέδυ σανίδων ὕπερ, ἀμφὶ δὲ πάντη
Τρῶας παπταίνεσκεν, ἐγρηγορότ' εἴπου ἴδοιτο·
ὡς δ' ὅταν ἀργαλέῳ λιμῷ βεβολημένος ἦτορ
ἐξ ὀρέων ἔλθῃσι λύκος χατέων μάλ' ἐδωδῆς
ποίμνης πρὸς σταθμὸν εὐρύν, ἀλευόμενος δ' ἄρα φῶτας
καὶ κύνας, οἵ ῥά τε μῆλα φυλασσέμεναι μεμάασι,
βαίνῃ ποσσὶν ἕκηλος ὑπὲρ ποιμνήιον ἕρκος·
ὣς Ὀδυσεὺς ἵπποιο κατήιεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
ὄβριμοι ἄλλοι ἕποντο Πανελλήνων βασιλῆες
νισσόμενοι κλίμαξι κατὰ στίχας, ἅσπερ Ἐπειὸς
τεῦξεν ἀριστήεσσιν ἐϋσθενέεσσι κέλευθα
ἵππον ἐσερχομένοισι καὶ ἐξ ἵπποιο κιοῦσιν·
οἵ ῥα τότ' ἀμφ' αὐτῇσι κατήιον ἄλλοθεν ἄλλοι,
θαρσαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότες, οὕστε κλονήσῃ
δρυτόμος, οἱ δ' ἅμα πάντες ὀρινόμενοι περὶ θυμῷ
ὄζου ὑπεκπροχέονται, ὅτε κτύπον εἰσαΐουσιν·
ὣς οἵγ' ἐξ ἵπποιο μεμαότες ἐξεχέοντο
ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐΰκτιτον· ἐν δ' ἄρα τοῖσι
πάλλετ' ἐνὶ στέρνοισι κέαρ· τάχα δ' οἱ μὲν ἔναιρον
δυσμενέας — — — — —
— τοὶ δ' ἔτ' ἔρεσσον ἔσω ἁλός· αἱ δ' ἐφέροντο

---

net comparanti XII, 81 *ἵππον τεκταίνωμεν ὑπαὶ παλάμῃσιν Ἐπειοῦ.* Simillima res est Apoll. Rhod. I, 367 sq. *νῆα δ' — Ἄργου ὑποθημοσύνῃσιν ἔζωσαν.*

42. *βαιόν* A. — *ἐξανέδυσ' ἰδὼν* A, *ἐξανέδυσεν ἰδὼν* C1; et ita corr. Rhod. rec. Lehrs.; Pauw. *ἐ. ἰδεῖν* tentat, quo admisso remanet insolens locutio. Paullo melius Dorvill. ad *Charit.* p. 236 *ἐξανέδυσ' οὐδῶν ὕπερ* conjecit, *οὐδούς* de unicis foribus dici ex Dione Chrys. p. 313 ed. Rhod. et Theocr. XXIII, 50 demonstrans. Verum recte dubitavit Tychs., an *οὐδός* hic de foris sive apertura equi locum habere possit. Ne multa: recipienda fuit palmaria Lehrsii emendatio, qua ille *ἐξανέδυ σανίδων ὕπερ* scripsit.

43. *ἐγρηγορότας* A; *ἐγρηγορότ'* em. Rhod. — „vel *εἴ τιν'*;" RHOD. Non opus.

44. *ὅτ'* A, *ὅταν* E1C1, rec. Tychs. Lehrs.; *ὁπότ'* corr. Rhod.

45. *ἔλθησι* A.

46. *ἀλευόμεν* A. — Similis est comparatio Apoll. Rhod. II, 123—128.

52. *ἀριπρεπέεσσιν* A; *ἀριστήεσσιν* em. Rhod.; Pauw. male *ἀριπρεπέα μάλ'* tentabat.

53. *ἐπερχομένοισι* A, *ἐσερχομένοισι* V.

54. *αὐτοῖσι* A; *αὐτῇσι* em. Rhod. — Bonit. *l. c.* p. 1235 *ἄλλος ἐπ ἄλλῳ* conjecit, quod refutavimus ego *emendd.* p. 227, Spitzner. *observatt.* p. 203.

55. *θαρσαλέοι* A et vulgo; emendavi. — *κλονήσει* A; em. Rhod.

56. *οἵδ'* A. — *ἄρα* A et vulgo; *ἅμα* restituimus Spitzner. *observatt.* p. 306, ego *emendatt.* p. 268: cfr. ad II, 530. — *πέρι* Tychs. Lehrs.

57. *ὑπερ προχέονται* A; *ὑπεκπροχέονται* em. Rhod.; *ὄζων ὑπερπροχ.* E1; *ὄζων ἐκπροχέονται* V12; illud recte rec. Lehrs.

60. *πάλλ'* A, *πάλλετ'* E1; et ita em. Rhod., *πάλλεν* C1. — *τοὶ μὲν* A, *δ' οἱ μὲν* em. Rhod. — *τοὶ μενενναιζον* E1.

61. *δυσμενέας· τοί δ' ἔρεσσον*

νῆες ὑπὲρ μέγα χεῦμα· Θέτις δ' ἴθυνε κέλευθα
οὖρον ἐπιπροϊεῖσα· νόος δ' ἄρ' ἰαίνετ' Ἀχαιῶν·
καρπαλίμως δ' ἐλθόντες ἐπ' ἠόνας Ἑλλησπόντου,
ἔνθ' αὖθις στήσαντο νέας, σὺν δ' ἄρμενα πάντα
εἷλον ἐπισταμένως, ὅσα νήεσιν αἰὲν ἕπονται·
αὐτοὶ δ' αἶψ' ἐκβάντες ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο
ἄβρομοι, ἠΰτε μῆλα ποτὶ σταθμὸν ἀΐσσοντα
ἐκ νομοῦ ὑλήεντος ὀπωρινὴν ὑπὸ νύκτα·
ὣς οἵγ' αὐΐαχοι Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο
πάντες ἀριστήεσσιν ἀρηγέμεναι μεμαῶτες.
οἳ δ' ὡς ἀργαλέῳ λιμῷ περιπαιφάσσοντες
* * * * * *
σταθμῷ ἐπιβρίσωσι κατ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλην
εὕδοντος μογεροῦ σημάντορος, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις
δάμνανθ' ἕρκεος ἐντὸς ὑπὸ κνέφας, ἀμφὶ δὲ πάντῃ
— — — — — —

---

sine lacunae signo A; *δ. τοὶ δ' ἦσαν* vel *δ' ἔσχον* em. Rhod., quod rec. Tychs. Lehrs. Sed satis est, quae de his scripsi in *programm. c.* p. 25 sq.: „nimis abruptus est transitus a proceribus equo effusis ad eos, qui navibus appropinquant. Illos custodibus interfectis portas reclusisse exponendum fuit. Inde post *δυσμενέας* unum pluresve versus excidisse, tum vero *τοὶ δ' ἔτ' ἔρεσσον* scribendum esse patet.“ Plures versus excidisse nihil dubito.

63. *Εὖρον* E1; non probo. — *ἐπιπροϊοῦσα* A, *ἐπιπροϊεῖσα* E1; et ita corr. Rhod. — *δ' ἰαίνετ'* A et vulgo; *δ' ἄρ' ἰαίνετ'* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 148.

68. *ἄτρομοι* et 70. *ἀνίαχοι* A et vulgo praeter Lehrs., qui recte *ἄβρομοι* et *αὐΐαχοι* scripsit ex em. Piersoni *Verisimm.* p. 34, quam sumptam ex *N*, 41 contra Spitzneri argumenta *mant.* p. 264 sq. recte stabilivit Bonit. *l. c.* p. 1240, cui nollem vir egregius in *observatt.* p. 50 sq. calidius quam circumspectius contradixisset. Piersonianum etiam Hermann. *rec. c.* p. 260 suo assensu firmavit. Illud *ἄτρομοι* Pauw. in *ἀτρέμας*, Spitzner. *mant. l. c.* in *ἀθρόοι* mutaturus erat. De altero jam Rhod. adspersit: „Iliad. *ν* legitur *αὐΐαχοι*, quam recte, nescio.“ — *περὶ* A et vulgo; *ποτὶ* em. Rhod. vertendo et Pauw. diserte.

72. *οἵ δ' ὥς τ' ἀργαλέῳ* A, *ὡς δ' ὅτ' ἀργαλέῃ* M1, *ἀργαλέῃ* M2, *ἀργαλέη* CC1; om. versum E1. „Non dubito, quin in hac comparatione sit aliquid mancum. Deest enim in protasi nomen bestiarum, quibus Graeci comparantur. In apodosi autem nulla est accommodatio, quam hic auctor accuratissime observat; quare asteriscos adjeci. Jactura tamen quodammodo compensetur, si initium ita formes: *θῶες ἅτ'* (vel *ὥς λύκοι*) *ἀργαλέῳ.*“ RHOD. Recte ei adstipulatur Pauw.; contra Tychs. ex em. Jacobsii in *specim. emendd. ad auct. vett.* p. 37. *οἱ δ' ὥς παρδάλιες* scripsit, quod retinuit Lehrs. Id vero jam ob genus falsum esse et excidisse sequenti versu potius *luporum* vel *thoum* mentionem et apud Hermann. *rec. c.* p. 259 et in *programm. c.* p. 26 monui.

73. *ἐπιβρίσουσι* A et vulgo; „*ἐπιβρίσωσι* vel *ἐπιβρίθουσι;*“ RHOD. Prius recte recep. Lehrs.

74. De *σημάντωρ* vid. Wernick. ad *Tryph.* p. 461. — *σαμάντορα* C2.

75. *δάμναθ'* A, *δάμνασθ'* VE1 C1 .|. *ἐκτὸς* A. „*δάμνανθ' ἕρκεος ἐντὸς* vel *δάμναται.*“ RHOD. Tychs. recte recep. *δάμνανθ'*. — Scali-

αἵματι καὶ νεκύεσσιν, ὀρώρει δ' αἰνὸς ὄλεθρος
καίπερ ἔτι πλεόνων Δαναῶν ἔκτοσθεν ἐόντων.
ἀλλ' ὅτε δὴ μάλα πάντες ἔβαν ποτὶ τείχεα Τροίης,
δὴ τότε μαιμώωντες ἀνηλεγέως ἐπέχυντο
ἐς Πριάμοιο πόληα μένος πνείοντες Ἄρηος·
πᾶν δ' εὗρον πτολίεθρον ἐνίπλειον πολέμοιο
καὶ νεκύων· πάντῃ δὲ πυρὶ στονόεντα μέλαθρα
καιόμεν' ἀργαλέως· μέγα δὲ φρεσὶν ἰαίνοντο·
ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ Τρωσὶ κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν·
μαίνετο δ' ἐν μέσσοισιν Ἄρης στονόεσσα τ' Ἐνυώ·
πάντῃ δ' αἷμα κελαινὸν ὑπέρρεε, δεύετο δὲ χθὼν
Τρώων τ' ὀλλυμένων ἠδ' ἀλλοδαπῶν ἐπικούρων·
τῶν οἳ μὲν θανάτῳ δεδμημένοι ὀκρυόεντι
κεῖντο κατὰ πτολίεθρον ἐν αἵματι· τοὶ δ' ἐφύπερθε
πῖπτον ἀποπνείοντες ἐὸν μένος· οἳ δ' ἄρα χερσὶ
δράγδην ἔγκατ' ἔχοντες ὀϊζυρῶς ἀλάληντο
ἀμφὶ δόμους· ἄλλοι δὲ ποδῶν ἑκάτερθε κοπέντων
ἀμφὶ νεκροὺς εἵρπυζον ἀάσπετα κωκύοντες·
πολλῶν δ' ἐν κονίῃσι μαχέσσασθαι μεμαώτων
χεῖρες ἀπηράχθησαν ὁμῶς κεφαλῇσι καὶ αὐτῇς·
φευγόντων δ' ἑτέρων μελίαι διὰ νῶτα πέρησαν

---

ger. et ante et post hunc v. *ΔΕΙΠΕΙ* adnotavit.

76. „Et hic aliquid desideratur, praeter accommodationem seu similitudinis redditionem. Sensus tamen non ita mancus est. Lego interim *ὀρώρει δεινὸς ὄλεθρος*." RHOD. Posterius recte jam improbavit Pauw., et vid. ad III, 169. „Codices nihil medelae afferunt, ne indicantes quidem defectum. Porro v. 82 urbs jam *ardet*, nulla tamen in praecedentibus ignis subjecti mentio facta, quam haud dubie continuerunt versus deperditi." TYCHS. Recte igitur ille longioris lacunae signa posuit. *Schow.* ad 72 et 75 adscripsit: „ubique lacunae."

79. *ἐκέχυντο* corr. Rhod.; recte alterum ut Homericum tuetur Pauw.: vid. *Ο*, 654. *Π*, 295. Nisi scripsit *ἐσέχυντο*.

82. *περὶ* A; *πέρι* Tychs. Lehrs., *πυρὶ* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 210.

84. *ἐνόρουσαν* A, *ὄρουσαν* C1; et ita em. Rhod.

85. *μαίνετό τ'* A; *μαίνετο δ'* em. Rhod. — *στονόεσσα* Tychs. Lehrs.

87. *τ'* post *Τρώων* ex mea conj. adjeci, ut *ὀλλυμένων* ad utrosque pertinere clarius pateret.

89. *οἵδ'* A; *οἱ δ'* Tychs., *τοὶ δ'* Lehrs. ex em. Hermanni p. 748. Cfr. Spitzner. *mant.* p. 265.

90. *ἀναπνείοντες* A; *ἀποπνείοντες* Tychs. ex em. Pauwii. — „In C1 v. 89 et 90 contracti — *ἐν αἵματι· τοὶ δ' ἄρα χειρί*, omissis intermediis ob *οἱ δ'* — *οἱ δ'* repetitum." TYCHS. — *οἵδ'* A. — *χειρὶ* A et vulgo; pluralem, quia de pluribus sermo, ego reposui.

93. *εἵρπυον* A, *εἵρπυζον* VNV123 E1; et ita em. Rhod.

94. *μαχέσασθαι* et in fine * A, *μαχέσσασθαι* C1; et ita scribendum demonstravit Spitzner. *observatt.* p. 302 sq., *μαχήσασθαι* e corr. Rhod. Tychs. Lehrs.

96. *δὲ ἑτέρωθεν* A, *δ' ἑτέρων* VNV123E1a; et ita corr. Rhod. Brod.; *δ' ἑτέρως* inepte Dausq.

ἀντικρὺς ἐς μαζούς, τῶν δ' ἰξύας ἄχρις ἱκέσθαι
αἰδοίων ἐφύπερθε διαμπερές, ἧχι μάλιστα
Ἄρεος ἀκαμάτοιο πέλει πολυώδυνος αἰχμή.
πάντῃ δ' ἀμφὶ πόληα κυνῶν ἀλεγεινὸς ὀρώρει
ὠρυθμός· στοναχὴ δὲ δαϊκταμένων αἰζηῶν
ἔπλετο λευγαλέη· περὶ δ' ἴαχε πάντα μέλαθρα
ἄσπετον· οἰμωγὴ δὲ πέλε στονόεσσα γυναικῶν
εἰδομένων γεράνοισιν, ὅτ' αἰετὸν ἀθρήσωσιν
ὑψόθεν ἀΐσσοντα δι' αἰθέρος, οὐδ' ἄρα τῇσι
θαρσαλέον στέρνοισι πέλει μένος, ἀλλά ἑ μοῦνον
μακρὸν ἀνατρύζουσι φοβεύμεναι ἱερὸν ὄρνιν·
ὣς ἄρα Τρωιάδες μέγα κώκυον ἄλλοθεν ἄλλαι,
αἳ μὲν ἀνεγρόμεναι λεχέων ἄπο, ταὶ δ' ἐπὶ γαῖαν
θρώσκουσαι· τῆς δ' οὔτι μίτρης ἔτι μέμβλετο λυγρῆς,
ἀλλ' αὔτως ἀλάληντο περὶ μελέεσσι χιτῶνα
μοῦνον ἐφεσσάμεναι· ταὶ δ' οὐ φθάσαν οὔτε καλύπτρην
οὔτε βαθὺν μελέεσσιν ἑλεῖν πέπλον, ἀλλ' ἐπιόντας
δυσμενέας τρομέουσαι ἀμηχανίῃ πεπέδηντο
παλλόμεναι κραδίην, μοῦνον δ' ἄρα χερσὶ θοῇσιν
αἰδῶ ἀπεκρύψαντο δυσάμμοροι· αἳ δ' ἀλεγεινῶς
ἐκ κεφαλῆς τίλλοντο κόμην καὶ στήθεα χερσὶ
θεινόμεναι γοάασκον ἄδην· ἕτεραι δὲ κυδοιμὸν
δυσμενέων ἔτλησαν ἐναντίον, ἐκ δ' ἐλάθοντο

---

97. *ἄντικρυς* A; corr. Tychs. — *ὧν* A; *τῶν* corr. Pauw.

99. *πολυώδινος* A; *πολυώδυνος* corr. Rhod. et Dorvill. ad *Charit.* p. 680.

100. „Plena horroris captae urbis descriptio, comparanda cum Virgil. Aen. II, 298 sqq. Tryphiod. 530 sqq., Eurip. Hec. 895 sqq." TYCHS.

103. *πέλεν* A et vulgo; correxi.

105. *δ'* A; *δι'* corr. Rhod. in versione.

106. *ἀλλά γε* conj. Rhod., rec. Tychs.; *ἀλλά ἑ* recte defendit Bonit. *l. c.* p. 1232, provocans ad Herm. *Orph.* p. 798, restituit Lehrs., *ἀλλ' ἄρα* conj. Struv. *observatt.* p. 31.

107. *μακροῦ* E1. — *ἀνατρίζουσι* scripsit Tychs., quem secutus est Lehrs., e sua conj., non recte: vid. Wernick. ad *Tryph.* p. 285—287. — *φοβέμεναι* E1.

109. *λεχέων ἔπι* male conj. Pauw. — *ταίδ'* A.

110. *τῆς* et *λυγρῆς* A et vulgo praeter Lehrs., qui ex mea conj. *emendatt.* p. 257 *λυγρῆς* scripsit, quod etiam Spitzner. *observatt.* p. 303 probavit. Attuleram autem hos locos: X, 375. XIII, 115 sq. XIV, 520. 544. Hermann. olim *τῆς δ' οὔτι λυτῆς ἔτι μέμβλετο μίτρης* conjecit, ingeniose, nec tamen, ut opinor, vere. — *δ'* ante *οὔτι* add. Rhod.

111. *χιτῶνας* A et vulgo; singularem ob vicina vocabula praetuli, et ut *μοῦνον* esset adjectivum.

112. *ταίδ'* A. — „*καλύπτρη* capitis tegmen muliebre, sine quo in publicum non prodibant." TYCHS.

113. *ἔχειν* A et vulgo; *ἑλεῖν* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 303 sq.

116. *αἴδ'* A.

δείματος ὀλλυμένοισιν ἀρηγέμεναι μεμαῦιαι
ἀνδράσιν ἢ τεκέεσσιν, ἐπεὶ μέγα θάρσος ἀνάγκη
ὤπασεν· οἰμωγὴ δ' ἀταλάφρονας ἔκβαλεν ὕπνου
νηπιάχους, τῶν οὔπω ἐπίστατο κήδεα θυμός·
— — — — — —
ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον· — —
— — — — *οἳ δ' ἐπέχυντο*
πότμον ὁμῶς ὁρόωντες ὀνείρασιν· ἀμφὶ δὲ λυγραὶ
Κῆρες ὀϊζυρῶς ἐπεγήθεον ὀλλυμένοισιν·
οἳ δ' ὡς ἀφνειοῖο σύες κατὰ δώματ' ἄνακτος
εἰλαπίνην λαοῖσιν ἀπείριτον ἐντύνοντος

---

122. *δὲ κατὰ φρένας* A; *δ' ἀταλάφρονας* em. Rhod. addens: „quin ita legendum sit, nullus dubito.“ Egregia est emendatio.

124. Vulgo nullum lacunae signum. — *ἐπέπνεον* A, *ἀπέπνεον* E1; et ita em. Brod. Rhod., *ἐποίπνυον* Dausq. — *ἐπέχυντο* AE1; *ἐκέχυντο* conj. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. — Hermannus, quamquam et ipse aliquid excidisse putat, dubitanter conjecit: *ἀποπνείοντες ἔχυντο.* Postea *ἄλλαι δ' ἀμφ' ἄλλοισιν ἐποίπνυον* scribendum putavit sine lacuna. Nimis abruptum hic esse transitum jam Pauw. sensit, qui *ὀλέκοντο* vel *ἀπόλοντο* pro eo verbo tentavit. Quae de hoc versu in *programm. c.* p. 26 disserui, ea paullulum aucta repetere placet: „postquam inde a v. 103 de Trojanis mulieribus expositum fuit tumultu et caede excitis, quarum pars vel pugnam haud detrectant *ἀρηγέμεναι μεμαυῖαι ἀνδράσιν ἢ τεκέεσσιν* (v. 120 sq.), infantes quidem recte describuntur v. 122 sq.; sed quam abrupte et obscure tum v. 124 sq. adjicitur:

ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον· οἳ δ' ἐπέχυντο
πότμον ὁμῶς ὁρόωντες ὀνείρασιν.

Nam postrema quidem non de infantibus, sed de maritis Trojanorum intelligenda esse verba ipsa docent collata cum v. 122 *οἰμωγὴ δ' ἀταλάφρονας ἔκβαλεν ὕπνου Νηπιάχους,* ad *quos* rursus, non ad *maritos* pertinere priora *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλοισιν ἀπέπνεον* item sententia evincit: mariti enim *singuli* in thalamis suis non possunt *alii circa alios* trucidari. Nisi quis in alia omnia abiens his verbis coll. v. 129 eos Trojanos innui putaverit, qui non in lectis suis, sed *παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ* interficiebantur. Sed quomodocunque verba illa intelliguntur, patet aliquid praegressum fuisse, quo de trucidandis iis exponebatur, qui his ipsis verbis exspirasse dicuntur. Quae cum ita sint, censeo h. l. et *ante* v. 124 quaedam deleta esse, quibus Graecorum crudelitas vel a parvulis ferrum non abstinentium depingebatur, et *in* v. 124 extremo ante *οἳ δ' ἐπέχυντο* — quod nunc retineo incerto propter defectum judicio —, quibus in ipsis lectis maritos oppressos et trucidatos esse referebatur, qui quidem vino onerati somniis non intermissis ne tumultu quidem bellico expergefieri potuerint.“

127. *οἵδ' ὥς τ'* A; *οἱ δ' ὥστ'* Tychs. Lehrs.; correxi. — *ἀφνειοὶ σῦες* A, *ἀφνειοῦ* e corr. C1; *ἀφνειοῖο σύες* em. Rhod.

128. *ἀλλήλοισιν* A, *ἀλλήλοις* eraso *ι* C1; „*ἄλλοισιν.* Brodaeus arbitratur legendum esse *πηοῖσιν propinquis* et significari charistia, convivium, cui nemo nisi propinquus adscribatur, ut Valer. Maxim. lib. 2. (1. §. 8.), Naso Fast. lib. 2. (617 sqq.) et hinc J. Rosinus antiquit. Rom. 4. c. 6 scribunt.“ RHOD. *λαοῖσιν* em. Pauw., quod recte praetulit Tychs. Potius viscerationes seu epulas a principibus Romanis populo datas intelligi debere facile patet. — *εἰλαπίν. ἀπείριτον ἀλλήλοισιν* C2. — *ἐντύνοντες* C1.

μυρίοι ἐκτείνοντο· λυγρῷ δ' ἀνεμίσγετο λύθρῳ
οἶνος ἔτ' ἐν κρητῆρσι λελειμμένος· οὐδέ τις ἦεν,
ὅς κεν ἄνευθε φόνοιο φέρε στονόεντα σίδηρον,
οὐδ' εἴ τις μάλ' ἄναλκις ἔην· ὀλέκοντο δὲ Τρῶες.
ὡς δ' ὑπὸ θώεσι μῆλα δαΐζεται ἠὲ λύκοισι
καύματος ἐσσυμένοιο δυσαέος ἤματι μέσσῳ
ποιμένος οὐ παρεόντος, ὅτε σκιερῷ ἐνὶ χώρῳ
ἰλαδὸν ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα
μίμνωσιν κείνοιο γλάγος ποτὶ δῶμα φέροντος
* * * * * *
νηδύα πλησάμενοι πολυχανδέα πάντ' ἐπιόντες
αἷμα μέλαν πίνουσιν, ἅπαν δ' ὀλέκουσι μένοντες
πῶϋ, κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῷ τεύχουσι νομῆι·
ὣς Δαναοὶ Πριάμοιο κατὰ πτόλιν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
κτεῖνον ἐπεσσύμενοι πυμάτην ἀνὰ δηϊοτῆτα·
οὐδ' ἄρ' ἔην Τρώων τις ἀνούτατος, ἀλλ' ἅμα πάντων
γναμπτὰ μέλη πεπάλακτο μελαινόμεν' αἵματι πολλῷ.
οὐδὲ μὲν Ἀργείοισιν ἀνούτατος ἔπλετο δῆρις,
ἀλλ' οἳ μὲν δεπάεσσι τετυμμένοι, οἳ δὲ τραπέζαις,
οἳ δ' ἔτι καιομένοισιν ἐπ' ἐσχαρεῶνι τυπέντες

---

132 sq. Bonit. *l. c.* p. 1240 haec ita conjungit: *ὀλέκοντο δὲ Τρῶες, ὡς ὑπὸ θώεσι* etc. Jure id vituperavit Spitzner. *observatt.* p. 48 sq. — „Similis comparatio v. 73 sq. Cfr. Apoll. Rhod. II, 123 sqq. Virg. Aen. II, 355.“ TYCHS.

134. *δυσαέρου* vel *δι' ἀέρος* (sic!) conj. Pauw. Melius certe *δυσεργέος* esset. Sed *δυσαέος* recte habet: est enim non *graviter strepentis*, sed *moleste spirantis* et spectat ad ventum aestu gravem.

137. *μίμνωσι* E1. — *κεῖνοι* AE1, *κείνοιο* V12L12*a*; et ita corr. Rhod.; *κείνου* C1. — Post hunc versum deesse, quo ferarum in gregem grassantium mentio facta sit, jam Pauw. perspexit, indicavit Tychs.

138. Rhod. *πλησόμενοι* legisse videtur vertendo: *ut ventrem expleant.* Non recte: vel postquam ventrem expleverunt devorando, in lacerandis ovibus persistunt.

139. *ὀλέκουσιν ἔδοντες* conj. Spitzner. *observatt.* p. 304 sq., rec. Lehrs. Id jam olim apud Hermann. in *rec. c.* p. 267 sq. rejeci, quoniam lupi non totum gregem devorant, sed tantum, uti modo diximus, laniatum prosternunt et hoc modo *κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῷ τεύχουσι νομῆι.* Si quid mutandum esset, multo *ὀλέκουσι μανέντες* praestaret. Verum *μένοντες,* dictum ut X, 12. 44, egregie huc quadrat: manent lupi absente pastore otium nacti.

143. *ἄρα* A et vulgo; *ἅμα* em. Spitzner. *observatt.* p. 305 et ego *emendatt.* p. 268: cfr. ad II, 530.

144. *πλαγκτὰ* A; *γναμπτὰ* em. Rhod., quod auctore Heynio ut Homericum rec. Tychs. Et vid. ipsum Quintum II, 340. Olim Tychs. *πάγχυ,* Dausq. *πληκτὰ* conjec.

145. *ἀνούτατος πέλε* A, *ἀ. ἔπλετο* C1a; „*ἀνούτητος*, vel *ἀνούτατος ἔπλετο;*“ RHOD. Prius recep. Tychs. Lehrs., posterius recipiendum docuit Struvius *minor observatt.* p. 12 ex II, 530. III, 175. XIII, 143. Quare recepi.

146. *τετυγμένοι* A; *τετυμμένοι* em. Dausq. Pauw. et jam Rhod. vertendo: *icti.*

147. *καιόμενοι ὑπ'* A, *καιομένοις*

δαλοῖς, οἳ δ᾽ ὀβελοῖσι πεπαρμένοι ἐκπνείεσκον,
οἷς ἔτι που καὶ σπλάγχνα συῶν περὶ θερμὰ λέλειπτο
Ἡφαίστου μαλεροῖο περιζείοντος ἀϋτμῇ·
ἄλλοι δ᾽ αὖ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι θοῇσιν
ἤσπαιρον δμηθέντες ἐν αἵματι· τῶν δ᾽ ἀπὸ χειρῶν
δάκτυλοι ἐτμήθησαν, ἐπὶ ξίφος εὖτε βάλοντο
χεῖρας ἐελδόμενοι στυγερὰς ἀπὸ Κῆρας ἀμύνειν·
καί πού τις βρεχμόν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε
λᾶα βαλὼν ἑτάροιο κατὰ μόθον· οἳ δ᾽ ἅτε θῆρες
οὐτάμενοι σταθμοῖς ἔνι ποιμένος ἀγραύλοιο
ἀργαλέως μαίνοντο διεγρομένοιο χόλοιο
νύχθ᾽ ὑπὸ λευγαλέην· μέγα δ᾽ ἰσχανόωντες Ἄρηος
ἀμφὶ δόμους Πριάμοιο κυδοίμεον ἄλλοθεν ἄλλον
σεύοντες· πολλοὶ δὲ καὶ ἐγχείῃσι δάμησαν
Ἀργείων· Τρῶες γὰρ ὅσοι φθάσαν ἐν μεγάροισιν
ἢ ξίφος ἢ δόρυ μακρὸν ἑῆς ἀνὰ χερσὶν ἀεῖραι,
δυσμενέας δάμναντο καὶ ὣς βεβαρηότες οἴνῳ.
αἴγλη δ᾽ ἄσπετος ὦρτο δι᾽ ἄστεος, οὕνεκ᾽ Ἀχαιῶν
πολλοὶ ἔχον χείρεσσι πυρὸς σέλας, ὄφρ᾽ ἀνὰ δῆριν
δυσμενέας τε φίλους τε μάλ᾽ ἀτρεκέως ὁρόωσι·
καὶ τότε Τυδέος υἱὸς ἀνὰ μόθον ἀντιόωντα
αἰχμητῆρα Κόροιβον ἀγαυοῦ Μύγδονος υἷα

ἐπ᾽ E1; *καιομένοισιν ἐπ᾽* em. Rhod., rec. Tychs. — *ἐσχαρεῶσι* A et vulgo; *ἐσχαρεῶνι* scripsi e conj. Hermanni, ut ambiguitas participii *καιομένοισιν* evitaretur.

148. *ἠδ᾽* A et vulgo; *ἢ* vel *ἤ τ᾽* conj. Pauw.; praetuli *οἳ δ᾽*.

152. *τμηθέντες* A et vulgo praeter Lehrs., qui *δμηθέντες* scripsit ex em. Bonitii *l. c.* p. 1240.

153. *βαλόντες* A, *βαλόντος* VE1 C1; *βάλοντο* em. Rhod.

154. *ἐπὶ* A; *ἀπὸ* em. Pauw.

155. *που* A.

156. *λάαν* et in fine * A, *λᾶα* C1; et ita corr. Rhod. — *ἑτέροιο* conj. Rhod., quod merito improbat Pauw. — *οἵ δ᾽* A.

157. *ἐνὶ* A et vulgo; corr. Lehrs.

160. Mirum est, hic subito *Priami* aedes memorari, cum haec omnis descriptio potius ad totam urbem pertineat. Itaque haud scio, an ante v. 155 *καί πού τις* etc. longior sit lacuna, quibus versibus ad describendam in Priami aedibus caedem via parabatur. Auget suspicionem, quod quae v. 155 sq. de lapidibus jaciendis memorantur, vix apte intelligi possunt, nisi de Trojanis desuper hoc modo regis domum defendentibus. Virgiliana afferre nolo, quoniam haec a Quinto expressa esse vix demonstrari queat. — *δ́μους* (sic!) A.

162. *ἐκ μεγάροιϊν* A et vulgo; *ἐν μεγάροισιν* conjeci in *emendatt.* p. 257, quod probavit Spitzner. *observatt.* p. 306, *ἐκ μεγάροιο,* quod conj. Hermann., rec. Lehrs.

169. *ἀγαυοῦ,* quod om. A et codd., add. Rhod. cum hac notula: „Meminit hujus Virgil. Aen. II, 172.“ Addit Tychsen.: „Coroebum a Diomede caesum etiam Lesches tradiderat, quem hic sequitur Quintus. Vid. Heyne excurs. ad Aen. II. et cfr. Paus. X, 27.“ *Ἀμύγδονος ὄμβριμον υἷα* teste Schowio, sed *Μύγδονος ὄ. υἷα* teste Tychsenio C1,

ἐγχείῃ κοίλοιο διὰ στομάχοιο πέρησεν,
ἧχι θοαὶ πόσιός τε καὶ εἴδατός εἰσι κέλευθοι·
καὶ τὸν μὲν περὶ δουρὶ μέλας ἐκιχήσατο πότμος·
κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἷμα καὶ ἄλλων ἔθνεα νεκρῶν,
νήπιος· οὐδ' ἀπόνητο γάμων, ὧν οὕνεχ' ἵκανε
χθιζὸς ὑπὸ Πριάμοιο πόλιν * *
* * * * καὶ ὑπέσχετ' Ἀχαιοὺς
Ἰλίου ἂψ ὦσαι· τῷ δ' οὐ θεὸς ἐξετέλεσσεν
ἐλπωρήν· Κῆρες γὰρ ἄφαρ προέηκαν ὄλεθρον.
σὺν δέ οἱ Εὐρυδάμαντα κατέκτανεν ἀντιόωντα
γαμβρὸν ἐϋμμελίην Ἀντήνορος, ὅς ῥα μάλιστα
θυμὸν ἐνὶ Τρώεσσι σαοφροσύνῃσι κέκαστο.
ἔνθα καὶ Ἰλιονῆι συνήντετο δημογέροντι,
καί οἱ ἔπι ξίφος αἰνὸν ἐρύσσατο· τοῦ δ' ἄρα πάγχυ
γηραλέου κλάσθησαν ἄδην ἐπὶ σώματι γυῖα·
καί ῥα περιτρομέων ἅμα χείρεσιν ἀμφοτέρῃσι
τῇ μὲν ἄορ συνέδραξε θοόν, τῇ δ' ἥψατο γούνων
ἀνδροφόνου ἥρωος· ὃ δ' ἐς μόθον ἐσσύμενός περ

Μύγδονα M2; *ἀμύμονα Μύγδ. υἷα* conj. Brodaeus.

172. *κιχήσατο* A; *ἐκιχήσατο* corr. Rhod.

174. *οὐ δ'* A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 13. Imitatus est *N*, 364 sqq.

175. *πόλιν*, quod om. A, add. Rhod. et *a*; *δόμους* add. C1. Vulgo nulla lacunae signa. Sed patet hic iterum vel duo vel etiam plura ob homoeoteleuton *Πριάμοιο* excidisse hemistichia, quibus quid narratum fuerit, jam Spitzner. sensit, qui *observatt.* p. 306 mirum esse ait, quod poeta, „quae Coroebo fuerit desponsata, ne verbo quidem indicaverit.“ Fecerat autem Homerus *l. c.* 365 sqq.

ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην ἀνάεδνον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον
ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.

176. *τῷδ'* A.

177. *γάρ οἱ προέηκαν* A et vulgo; versus modulatione recte offensus Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 138 *γὰρ ἐπιπροέηκαν* proposuit, cui etiam praestare opinor Spitzneri emendationem *γὰρ ἄφαρ προέηκαν* factam *observatt.* p. 307. Hermannus, si *ἐλπωρήν* ab ipso Quinto profectum sit, duos versus in unum coaluisse putat; sed verisimilius ratus id ab alia manu intrusum esse, conjicit: *Κῆρες γάρ οἱ πρόσθεν ἐπιπροέηκαν ὄλεθρον.*

179. *ἐϋμελίην* A, *ἐϋμμελίην* E1 C1; et ita corr. Rhod.

180. *σαοφροσύνῃσ' ἐκέκαστο* A et vulgo, *σαοφροσύνης ἐκ.* V; correxi e conj. Spitzneri *l. c.*

182. *ἐπὶ* A; corr. Tychs.

183. *ἐνὶ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἐπὶ* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 257.

184. *μάλα* A et vulgo, quod hic quidem ferri nequit. Hinc olim *μετὰ* conjeci, ut I, 551. VIII, 234. Sed tum praestare visum, quod Hermannus mecum communicavit, *ἅμα.*

185. „*συνέδραξε.* Hoc utrum activa diathesi usurpetur, Grammaticis disceptandum trado. Sed quid agent? Cum grammatici tanti auctoritate, quantus est Cointus, sit confirmatum.“ RHOD.

186. *ὅδ'* A. — *ἐσσυμένως* A, *ἐσσύμενός* E1; et ita em. Rhod.

ἢ χόλου ἀμβολίῃ, ἢ καὶ θεοῦ ὀτρύναντος,
βαιὸν ἀπέσχε γέροντος ἑὸν ξίφος, ὄφρα τι εἴπῃ
λισσόμενος θοὸν ἄνδρα καὶ ὄβριμον· ὃς δ' ἀλεγεινὸν
ἴαχεν ἐσσυμένως· στυγερὸν δέ μιν ἄμφεχε δεῖμα·
„γουνοῦμαί σ', ὅτις ἐσσὶ πολυσθενέων Ἀργείων,
*αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος * * **
** * * τεὰς χέρας, ἀργαλέου τε*
λῆγε χόλου· καὶ γάρ ῥα πέλει μακρὸν ἀνέρι κῦδος
ἄνδρα νέον κτείναντι καὶ ὄβριμον· ἢν δὲ γέροντα
κτείνῃς, οὔ νύ τοι αἶνος ἐφέψεται εἵνεκεν ἀλκῆς·
τοὔνεκ' ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας
ἐλπόμενός ποτε γῆρας ὁμοίιον εἰσαφικέσθαι."
ὣς φάμενον προσέειπε κραταιοῦ Τυδέος υἱός·
„ὦ γέρον, ἔλπομ' ἔγωγ' ἐσθλὸν ποτὶ γῆρας ἱκέσθαι·

---

187. Fort. *ὀτρύνοντος.*

188. *ἔπαισε* A, *ἀπέσχε* NV3E1, *ἄπεχε* V, *ἔπεσσε* C1; *ἔπαυσε* conj. Rhod.

189. *ὅς* A.

190. *ἴσχεν* A; *ἴαχεν* em. Rhod.; *ἴσχεν* (superscr. *ἐπ*) *εσσυμ.* C1. — *νιν* A; *μιν* corr. Rhod.

191. *σε, τίς* A; *σ', ὅτις* em. Scalig. Pauw. et jam Rhodom. in versione.

192 sq. *αἴδεσε ἀμφὶ γέροντος τεὰς χ., ἀργαλέον τε λ. χόλον· καί ῥα πέλ. μακρὸν ἀνδρὶ κῦδ.* A, *αἴδεσαι ἀ. γέροντι τ. χ., ἀργαλέου τε λ. χόλου· καὶ γάρ ῥα π. μέγα ἀνέρι κ.* VNV123C1a; et ita em. Rhod. rec. Tychs., nisi quod *μακρόν* retinent, pro quo codd. haud scio an Schowii errore habere dicuntur *μέγα*; „*ἀργαλέου τε λ. χόλου· καὶ γάρ ῥα πέλει*, sed cetera ut ed. E1." TYCHS. Bonit. *l. c.* p. 1241 *αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος ἐμὰς χέρας* aut, cum praepositio valde insolita sit, *αἴδεο δημογέροντος ἐμὰς χέρας* proposuit; fere Pauwii vestigia secutus, qui *αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος* vel *ἀντιβολοῦντος ἐμὰς χέρας* conjecerat. Hos cum recte confutavisset jam Spitzner. *observatt.* p. 49, ego in *emendatt.* p. 285, postquam emendationem olim factam *αἴδε', ἔχ' ἀμφὶ γέροντος ἑὰς χέρας* haud indignam poeta esse demonstravi atque etiam *αἴδε', ἄπισχε γέροντος* vel *αἴδεσαι, ἴσχε γέροντος ἑὰς χέρας* scribi posse monui, Hermanni amplexus sum sententiam, hic quoque duo hemistichia inter *γέροντος* et *τεὰς* excidisse statuentis. Quam opinionem quamquam non prorsus improbat Spitzner. *observatt.* p. 308, tamen novam profert conjecturam:

αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος· ἑὰς χέρας ἀργαλέου τε
λῆγε χόλου,

quam eandem jam Heynius fecerat. Nec tamen quibus difficultatibus haec quoque premantur, obscurum est. Lehrsius denique, cum olim *αἴδεσαι ἄντα γέροντος ἔχειν χέρας* audacius conjecisset, *αἴδεσαι ἀμφὶ γέροντος ἑὰς χέρας, ἀργαλέου τε* etc. edidit, quod prorsus inaudite convertit sic: *parce contra senem manibus tuis.* Id vituperavi et in Hermanni sententia acquiescendum monui in *rec. c.* p. 83.

194. *ὄμβριμον* VNV123C1 (si quidem in hac re pusilla fides habenda est Schowio).

195. *οὐ* A et vulgo; correxi. — *τις* A et vulgo, *τοι* V, quod recepi.

198. *κρατεροῦ* A, *κραταιοῦ* VNV123; et ita em. Rhod.; *κρατεοῦ* E1, *κρατεροῦ* (superscr. *αιοῦ*) C1.

199. *ἔγωγε ποτὶ γῆρας ἐσθλὸν* A, *ἔγωγ' ἐσθλὸν π. γ.* a et sic C1 legi vult additis literis *α. β. γ. δ.* super vocibus; et ita etiam em.

ἀλλά μοι ἕως ἔτι κάρτος ἀέξεται, οὔτιν' ἐάσω
ἐχθρὸν ἐμῆς κεφαλῆς, ἀλλ' Ἄϊδι πάντας ἰάψω,
οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ἀνὴρ * * *
* * * *καὶ δήιον ἄνδρ' ἀπαμύνει."*
ὣς εἰπὼν λαιμοῖο διήλασε λοίγιον ἆορ
δεινὸς ἀνήρ· ἴθυνε δ' ὅπῃ θνητοῖς ἐπὶ πότμον
ψυχῆς εἰσι τάχιστα καὶ αἵματος αἰνὰ κέλευθα·
καὶ τὸν μὲν μόρος αἰνὸς ὑπέκλασε δῃωθέντα
Τυδείδαο χέρεσσιν· ὃ δ' εἰσέτι Τρῶας ἐναίρων
ἔσσυτ' ἀνὰ πτολίεθρον ἑῷ μέγα κάρτεϊ θύων·
δάμνατο δ' ἠὺν Ἄβαντα· βάλεν δ' ὑπὸ δούρατι μακρῷ
υἷα Περιμνήστοιο περικλυτὸν Εὐρυκόωντα.

Rhod. Pauw., et rec. Tychs. Lehrs.; „*ἔγωγε πρὸς ἐσθλὸν γῆρας* vel *ποτὶ γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι.* Odyss. *O* (246) *οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν*;" RHOD.

200. *ὥς* A et vulgo; *ἕως* scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 40. — De *ἐάσω* cfr. *Ω,* 569 (coll. 586). 684.

202. *ἐπαμύνει* A et vulgo. Tum de hoc versu in *programm. c.* p. 26 sq. ita scripsi: „Obscurus est hic versus, qui si sanus est, particula *καί* ad ea supplicantis senis verba respicit, quibus ille probi viri esse monuit juvenes hostes interficere, senibus parcere v. 193–97, ut haec sit Diomedis sententia: „probus vir non solum ea facit, quae tu commemoras, sed etiam hostes suos ulciscitur." Sed in his et sola particula *καί* eam sententiam non demonstrat sed nimis obscure indicat et necessario vir strenuus certe aut *semper* aut de *omnibus* hostibus vindictam sumere dicendus erat. Itaque olim tale quid desideravi: *ἀ. καὶ δήιον αἰὲν ἀμύνει* vel *ἀνήρ, ὅς δ. ἄ. ἐ.*, quod Hermannus probavit, aut etiam *ἀ. δηίους ἅμα πάντας ἀμύνει.* Ea et similia multo nunc improbabiliora videntur suspicione hujuscemodi quid a poeta additum fuisse:

οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸς ἀνὴρ [κεῖνος πέλει, ὅστις ἑταῖρον ἐνδυκέως φιλέει] καὶ δήιον ἄνδρ' ἀπαμύνει."

204. *ἴθυσεν* A; *ἴθυνε* em. Rhod. — *πύτμος* A et vulgo; vid. ad vers. sequentem.

205. *εἶσι* A et vulgo; „pro *εἶσι* restituendum videtur *ἐστί.* Quod sequens etiam copulativa requirit. Nisi hic elleipsin verbi substantivi esse malis ut versio nostra habet." RHOD. Vertit enim: *ubi mortalibus fatum ad animam celerrime transit, et funestae sanguinis viae existunt.* Recte jam Pauw. locum ita constituit: *ἐπὶ πότμον ψ. εἰσὶ τ.* etc., quam emendationem Spitzner. *l. c.* p. 309 sq. ita illustravit et firmavit, ut paene mirer Hermannum in *rec. c.* p. 268 novam protulisse conjecturam: *ὅ. θ. ἔπι πότμος ψυχῆς εἶσι τ. καθ' αἵμ. αἰ. κ.* Nam in verbi *τάχιστα* positura nihil est offensionis apud Quintum: cfr. III, 147 sq. *Πηλείδαο χόλος καὶ λοίγιον ἕλκος θυμὸν ἄδην ὀρόθυνε*, ubi a *θυμὸν* aptus est *Πηλείδαο*, supra v. 155 sq. *βρεχμόν τε καὶ ἐγκέφαλον συνέχευε λᾶα βαλὼν ἑτάροιο*, ubi *λᾶα βαλὼν* etiam incommodius interjecta sunt.

206. *καὶ τὸν μὲν* om. V.

207. *ὅδ'* A. — *εἰς ἥρωας ἐναίρων* A et vulgo; infeliciter Rhodom. *ἑταίρων*, infelicius Pauw. *ἑταίρους* conjecit. Egregie Heyn. conj. *ὃ δ' αἰεὶ Τρῶας ἐναίρων*, quam emendationem perfecit Tychs. *ὃ δ' εἰσέτι Τρ. ἐ.* scribendo. Eam recepi.

209. *δὴ συνάβαντα* ACC1, *δὴ σὺν Ἄβαντα* VNV123a; *δ' ἠὺν Ἄβαντα* em. Rhod.

Αἴας δ' Ἀμφιμέδοντα, Δαμαστορίδην δ' Ἀγαμέμνων,
Ἰδομενεὺς δὲ Μίμαντα, Μέγης δ' ἕλε Δηιοπίτην.
υἱὸς δ' αὖτ' Ἀχιλῆος ἀμαιμακέτῳ ὑπὸ δουρὶ
Πάμμονα δῖον ὄλεσσε, βάλεν δ' ἐπιόντα Πολίτην,
Τισίφονόν τ' ἐπὶ τοῖσι κατέκτανε, τοὺς ἅμα πάντας
υἷας Πριάμοιο· καὶ ἀντιόωντ' ἀνὰ δῆριν
δάμνατ' Ἀγήνορα δῖον· ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλον ἔπεφνεν
ἡρώων· πάντῃ δὲ μέλας ἀνεφαίνετ' ὄλεθρος
ὀλλυμένων· ὃ δὲ πατρὸς ἑοῦ καταειμένος ἀλκὴν
μαιμώων ἐδάϊζεν ὅσους κίχεν· ἐν δὲ καὶ αὐτῷ
δυσμενέων βασιλῆι κακὰ φρονέων ἐνέκυρσεν
Ἑρκείου ποτὶ βωμόν· ὃ δ' ὡς ἴδεν υἷ' Ἀχιλῆος,
ἔγνω ἄφαρ τὸν ἐόντα καὶ οὐ τρέσεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸς
θυμὸν ἐέλδετο παισὶν ἐπὶ σφετέροισιν ὀλέσσαι·
τοὔνεκά μιν προσέειπε λιλαιόμενος θανέεσθαι·
„ὦ τέκος ὀβριμόθυμον ἐϋπτολέμου Ἀχιλῆος,
κτεῖνον, μηδ' ἐλέαιρε δυσάμμορον· οὐ γὰρ ἔγωγε
τοῖα παθὼν καὶ τόσσα λιλαίομαι εἰσοράασθαι
ἠελίοιο φάος πανδερκέος, ἀλλά που ἤδη
φθεῖσθαι ὁμῶς τεκέεσσι καὶ ἐκλελαθέσθαι ἀνίης
λευγαλέης, ὁμάδου τε δυσηχέος· ὡς ὀφελόν με
σεῖο πατὴρ κατέπεφνε, πρὶν αἰθομένην ἐσιδέσθαι
Ἴλιον, ὁππότ' ἄποινα περὶ κταμένοιο φέρεσκον
Ἕκτορος, ὅν μοι ἔπεφνε πατὴρ τεός· ἀλλὰ τὸ μέν που

---

211. *δ'* ante *Ἀγ.* om. V.
212. *Δηϊοπήτην* A, *Δηϊοπίτην* E1; et ita corr. Pauw., „cfr. *Λ*, 420." TYCHS.
215. *Τησίφονόν* A; *Τισίφονόν* corr. Rhod., „cfr. I, 406;" TYCHS.
218. *ἀνεφαίνετο λύθρος* conj. Pauw., male.
220. *ἔνθα* A et vulgo; *ἐν δὲ* ego scripsi.
222. *ἑρμείου* A, *Ἑρκείου* VNV123 E1a (κ); et ita em. Rhod.; *ἑρμείου* C1. Cfr. VI, 147. XIII, 436. — *ὃ δ'* A.
223 sq. *αὐτοῦ* et sq. v. *ὀλέσθαι* A; „*ὀλέσσαι. ὀλέσθαι* retineri potest, si *θυμὸς* scribatur. Tunc vero ita interpretandum: quia animo suo post filios accumbere propositum habebat;" RHOD. aliter in textu interpretatus: „nam *eo ipso in loco* post filios suos vitam profundere exoptabat." Ubi *αὐτοῦ* aperte falso translatum est. Pessime Pauw. *θυμόν* suppleto *κατά* explicat, bene tamen *αὐτός* conj., quod recte cum priore Rhodom. emendatione rec. Tychs.
227. *μή δ'* A; *μήδ'* Tychs.; corr. Lehrs.
229. *ἠελίου·* A, *ἠελίοιο* VNV123 E1C1a; et ita corr. Rhod.
230. *φθίσθαι* corr. Rhod.; sed vid. ad III, 17.
231. *λευγαλέου* A; *λευγαλέης* em. Rhod. — *ὁμάδου* A. — *ὀφελόν* Tychs. Lehrs. errore.
234. *ὅν* mutilo versu A, *ὅν ῥα* C1; „*ὅν μοι* vel *τότ' ἔπ.*;" RHOD. *ὅν κατέπεφνε* conj. Dausq., *ὅν οἱ ἔπ.* olim Hermann. *Orph.* p. 809. Prius Rhodomannianum jure praetulit Tychs. — *τὰ μέν* conj. Spitz-

Κῆρες ἐπεκλώσαντο· σὺ δ' ἡμετέροιο φόνοιο
ἄασον ὄβριμον ἦτορ, ὅπως λελάθωμ' ὀδυνάων.“
ὣς φάμενον προσέειπεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός·
„ὦ γέρον, ἐμμεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀνώγεις·
οὐ γάρ σ' ἐχθρὸν ἐόντα μετὰ ζωοῖσιν ἐάσω·
οὐ γάρ τι ψυχῆς πέλει ἀνδράσι φίλτερον ἄλλο.“
ὣς εἰπὼν ἀπέκοψε κάρην πολιοῖο γέροντος
ῥηιδίως, ὡς ἥ τις ἀπὸ στάχυν ἀμήσηται
ληίου ἀζαλέοιο θέρευς εὐθαλπέος ὥρῃ.
ἣ δὲ μέγα μύζουσα κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἶαν
νόσφ' ἄλλων μελέων, ὁπόσοις ἐγκίνυται ἀνήρ·
κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα καὶ εἰς ἑτέρων φόνον ἀνδρῶν
* * * * * *
ὄλβῳ καὶ γενεῇ καὶ ἀπειρεσίοις τεκέεσσιν·
οὐ γὰρ δὴν ἐπὶ κῦδος ἀέξεται ἀνθρώποισιν,
ἀλλ' ἄρα που καὶ ὄνειδος ἐπέσσυται ἀπροτίοπτον·
καὶ τὸν μὲν πότμος εἷλε· κακῶν δ' ὅγε λήσατο πάντων.

---

ner. *observatt.* p. 86. Falso: vid. ad II, 567.

235. *σύδ'* A.

236. *ὄβριμον* manco versu A; „*ὄ. ἦτορ* vel *ἔγχος;*“ RHOD. *ὀβριμόθυμε* C1. Prius Rhodomannianum recte recep. Tychs.

241. *κάρη* A et vulgo; *κάρην* scripsit Lehrs. ex em. Bonitii p. 1241 coll. XI, 58.

242. *εἴ* A et vulgo; *ἥν* VNV3C1. — *ἀμήσειται* A, *ἀμήσηται* VNV3 C1a; et ita corr. Rhod.

243. *λήϊον* A; *ληΐου* em. Rhod. — *εὐελπέος* A; em. Pauw. — „Post 243 in E1 folii 173 pagina aversa vacua relicta errore scribae. Nam sequitur fol. 174 *ἡ δὲ μέγα.*“ TYCHS.

244. *ἡδὲ* A. — *μέγα μείζουσα* et in fine * A, *μέγα μύζουσα* VE1 C12 (*μέγα δὴ μύζ.* VC1 teste Schowio); et ita em. Pauw., quod recte rec. Tychs. Lehrs.; „*μέγ' οἰμώζουσα* vel *μέγα τρύζουσα;*“ RHOD. Dausq. *μέγα ζείουσα* vel *ὀλίγα πνείουσα* conj., Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 120 de productione inutiliter sollicitus, *μέγ' οἰμώζουσα* repetiit. — *πουλὺν ἐπ' αἶαν* ed. Lehrs., quo minime opus.

245. *ὁπόσοι* V. — *ἐγκίνυτ'* A, *ἐνκίνυτ'* E1, *ὁπόσσοισιν ἐκίνυτο* V12 („e Lascaridis emendatione.“ TYCHS.); *ἐγκίνυται* corr. Rhod.

246. *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs. — „Non bene cohaeret, ut excidisse aliquid suspiceris. Desideratur *privatus, orbus,* et fortasse excidit verbum, quo referretur *εἰς.*“ TYCHS. Recte ille lacunam esse perspexit, sed quae de ea explenda conjicit, non sufficiunt. Potius ex Ω, 535 sq. 543 sqq., quos locos Quintum ante oculos habuisse apparet, haec fere interposita fuisse:
κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα καὶ εἰς ἑτέρων φόνον ἀνδρῶν
[*κεῖνος ἀνήρ, ὃς πρὶν μέγ' ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο*]
ὄλβῳ καὶ γενεῇ καὶ ἀπειρεσίοις τεκέεσσιν
in *programm. c.* p. 27 monui. Cfr. Apoll. Rh. II, 236 sq. Et similia passim occurrunt: cui non in memoriam redeat Sophoclei Oedipi exitus?

248. *ἀέξετ' ἀνθρ.* V: voluitne *ἀέξετ' ἐν ἀνθρ.?*

249. *καὶ* mutilo versu A, *που τι καὶ* VNV3, *και ον.* C1; *καὶ τάχ'* conj. Rhod., *καί οἱ* Dausq.

250. *πότμος* om V. — *κακὸν* V. — *πολλῶν* A et vulgo praeter Lehrs.,

οἳ δὲ καὶ Ἀστυάνακτα βάλον Δαναοὶ ταχύπωλοι
πύργου ἀφ' ὑψηλοῖο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ὄλεσσαν
μητρὸς ἀφαρπάξαντες ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐόντα
Ἕκτορι χωόμενοι, ἐπειή σφισι πῆμα κόρυσσε
ζωὸς ἐών· τῷ καί οἱ ἀπηχθήραντο γενέθλην,
καί οἱ παῖδ' ἐβάλοντο καθ' ἕρκεος αἰπεινοῖο,
νήπιον, οὔπω δῆριν ἐπιστάμενον πολέμοιο.
ἠΰτε πόρτιν ὄρεσφι λύκοι χατέοντες ἐδωδῆς
κρημνὸν ἐς ἠχήεντα κακοφραδίῃσι βάλωνται
μητρὸς ἀποτμήξαντες ἐϋγλαγέων ἀπὸ μαζῶν,
ἣ δὲ θέῃ γοόωσα φίλον τέκος ἔνθα καὶ ἔνθα
μακρὰ κινυρομένη, τῇ δ' ἐξόπιθεν κακὸν ἄλλο
ἔλθῃ, ἐπεί ἑ λέοντες ἀναρπάξωσι καὶ αὐτήν·
ὣς τὴν ἀσχαλόωσαν ἄδην περὶ παιδὸς ἑοῖο
ἦγον δήιοι ἄνδρες ἅμ' ἄλλῃς ληιάδεσσι
κούρην Ἠετίωνος ἀμύμονος αἰνὰ βοῶσαν·

---

qui ex mea conj. *emendatt.* p. 257 sq. *πάντα* scripsit, quam quidem jam occupaverat Rhodomannus vertendo: „inque *omnium* malorum oblivionem venit."

251. *οἴδ' ἐπὶ* A; *οἱ δέ που* conj. Rhod., *οἱ δ' ἀπὸ* Dausq., *οἳ δέ οἱ* Hermann. *Orph.* p. 809; *οἳ δὲ καὶ* e sua conj. ed. Tychs., quem secutus est Lehrs. Recte, puto. Ut senex Priamus occidit, ita etiam parvulum Astyanactem necavere, ut totum genus *πανώλεθρον* periret. Quamquam etiam alia tentari poterunt, ut *οἳ δὲ τότ'* vel *καὶ παῖδ'* vel etiam alia.

254. *ἐπειὴ σφίσι* A; corr. Tychs.

255. *ἀπεχθήραντο* A et vulgo; *ἀπηχθήναντο* VNV123a, unde augmentum recepi. Cfr. Y, 306. *Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων.*

256. *ἐκβάλοντο* A, *ἐβάλοντο* VNV 123a; et ita corr. Rhod. „Easdem auctoritates laudat Schow. pro lectione *ἀπηχθήναντο* vs. praec. Sed C1 habet *ἀπεχθήατο* et *παῖδα βάλοντο*, et *ἀπεχθήναντο* forma est vix Graeca, ab *ἀπεχθαίνω* ducenda, quod vix Graecum." TYCHS. En exemplum, quam parum Schowianis excerptis fidendum sit!

257. *οὔτι* A, *οὔτοι* C1; *οὔ τοι* vel *οὐκ ἔτι* conj. Rhod., quorum prius rec. Tychs.; *οὔπω* Lehrs. scripsit ex emend., quam et Spitzner. *observatt.* p. 40 fecit, et ego: cfr. *praefat.* ad emendatt. p. 166.

259. *ἠχήεντα* vocavit jam Pauw. in suspicionem. Rhodom. vertit: *e rupe ventosa*, quasi *κρημνοῦ ἀπ' ἠνεμόεντος* legisset, quod tamen metro repugnat. Poterat et *κρημνὸν ἐς ἠνεμόεντα* scribere, quamquam id epitheton potius promontorio convenit, ut Sigeo VII, 56, quam praecipitio; poterat *αἰπήεντα*, quamquam id aliunde ex Quinto non notavi; poterat *ἠερόεντα*, cui et *ἄντρον ἠερόεν* XII, 450 et *βυσσὸν ἐς ἠερόεντα* XIV, 495 adest. Sed cum II, 1 *ὀρέων — ἠχηέντων* et XIV, 476 *ἄντρα — ἠχήεντα* legantur, quidni hic quoque epitheton locum habere poterat?

260. *ἀποῤῥήξαντες* conj. Pauw., male. Cfr. *K*, 364. *Λ*, 468. „Tenendum *ἀποτμήξ.*: *dolo* enim lupi vitulum a matre abactum praecipitem egisse describuntur." TYCHS. — *εὐγλαγέων* A.

261. *ἡδὲ* A. — *θέει* A; corr. Tychs.

262. *τῇδ'* A.

263. *κε* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἑ* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 258.

265 sq. Hos versus transponendos putavit Pauw., nulla causa.

ἣ δ' ἄρα παιδὸς ἑοῖο καὶ ἀνέρος ἠδὲ τοκῆος
μνησαμένη φόνον αἰνὸν ἐΰσφυρος Ἠετιώνη
ὥρμηνεν θανέεσθαι, ἐπεὶ βασιλεῦσιν ἄμεινον
τεθνάμεν ἐν πολέμῳ ἢ χείροσιν ἀμφιπολεύειν·
καί ῥ' ὀλοφυδνὸν ἄϋσε μέγ' ἀχνυμένη κέαρ ἔνδον·
„εἰ δ' ἄγε νῦν καὶ ἐμεῖο δέμας κατὰ τείχεος αἰνοῦ
ἢ κατὰ πετράων ἢ ἔσω πυρὸς αἶψα βάλεσθε
Ἀργεῖοι· μάλα γάρ μοι ἀάσπετα πήματ' ἔασι·
καὶ γάρ μευ πατέρ' ἐσθλὸν ἐνήρατο Πηλέος υἱὸς
Θήβῃ ἐνὶ ζαθέῃ, Τροίῃ δ' ἔνι φαίδιμον ἄνδρα,
ὅς μοι ἔην μάλα πάντα, τάτ' ἔλδετο θυμὸς ἐμεῖο·
καί μοι κάλλιπε τυτθὸν ἐνὶ μεγάροις ἔτι παῖδα,
ᾧ ἔπι κυδιάασκον ἀπείριτον, ᾧ ἔπι πολλὰ
ἐλπομένην ἀπάφησε κακὴ καὶ ἀτάσθαλος Αἶσα·

---

268. *φίλον αἰνὸν* A; „*φίλον ἦτορ*, ut *ἐλλειπτικῶς* subaudiatur *κατὰ*.“ RHOD. Varia tentarunt, *φίλον αἰῶν'* (sic! fortasse tunc *εὔσφυρος* legi voluit) Brod., *φίλον αἶνον* vel *αἷμα* Dausq., *πολύαινος* Pauw., *κταμένων περ εὔσφ.* vel *κταμένων καλλίσφυρος* Tychs., qui tamen postea *φίλου, αἰνὸν* edidit, *ἐσθλοῦ μνησαμένη ἠΰσφυρος* Heyn. Denique Lehrs. *φίλον ἔνδον* scripsit, Spitzner. *observatt.* p. 311 *φίλου αἰὲν* proposuit. Haec omnia vana sunt: vera sine dubio est Hermanni emendatio: *φόνον αἰνὸν*, quam in *rec. c.* p. 268 fecit, et ipse in *rec. l.* p. 83 probavi.

272. *ἐμοῖο* A; corr. Rhod.

273. *ἢ καὶ πυρὸς* A. Recte his offensus est Pauwius. Nam si *κατὰ* suppletur ex antecedentibus, sensus hic non potest alius esse nisi hic: *me ex igne dejicite*, quare, quod Hermannus suasit *κἀπ πυρός*, probare non possum; sin genitivus nudus verbo jungitur, sententia non potest alia esse nisi haec: *me igne jacto operite.* Nec tamen Pauwii commenta *ἢ ἐν πυρὶ* vel *καὶ ἐν πυρὶ* propter artem poetae metricam placere possunt. Hinc ego olim audacius *ἢ καὶ πάρος υἷα, βάλεσθε* repositurus eram. Nunc tamen intellexi, multo simplicius poetam *ἢ ἔσω πυρὸς* scripsisse. *Ἔσω* cum genitivo verbo junctum *movendi* vid. I, 396. IV, 177 (*βάλλε - ἔσω μηροῖο*). V, 335. VI, 98. 483. VII, 309. IX, 170. XII, 217. 267. 307. 429. XIII, 449. 550. XIV, 8. 361. 542. 558. Ignem autem intelligit non rogum aliquem vivae sibi exstruendum, sed urbis Trojae, quam *omnem videt inflammari*, latissimum incendium.

276. *δ' ἐνὶ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *δ' ἔνι* scripsit, quamquam dubitabat adhuc Spitzner. *mant.* p. 230 sq. Initio contra *Τροίῃ ἔνι* maluit Spitzner., recep. Lehrs. Non ego.

277. *μάλα πολλὰ* A et vulgo; *μάλα πάντα* ex III, 567, ubi Briseis, postquam, quarum rerum instar solus Achilles sibi fuerit, enumeravit, addit: *πάντα γὰρ οἶος ἔης δμωῇ περ ἐούσῃ.* Neque aliter Quinti Andromachen locutam opinor, memoris eorum, quae apud Homerum illa dixerat: *Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παράκοιτις.*

278. *ἐν ἡμετέροις* A et vulgo; *ἐνὶ μεγάροις* scripsi ex verissima emendatione Canteri *novv. lectt.* I, 7, p. 44, quam commendatam etiam a Struvio *majore* in programm. pasch. a. 1818. p. 12 miror tam diu delituisse. Cfr. Hesiod. fragmm.

280. *ἐλπομένῃ* AE1C1; *ἐλπομένην* em. Rhod. — *ἀπέφησε* E1. — Cfr. Apoll. Rhod. I, 286 sq.

τῷ νύ μ' ἀκηχεμένην πολυτειρέος ἐκ βιότοιο
νοσφίσατ' ἐσσυμένως, μηδ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄγεσθε
μίγδα δορυκτήτοισιν, ἐπεί νύ μοι οὐκέτι θυμῷ
εὔαδεν ἀνθρώποισι μετέμμεναι, οὕνεκα δαίμων
κηδεμονῆας ὄλεσσεν· ἄχος δέ με δέχνυται αἰνὸν
ἐκ Τρώων στυγεροῖσιν ἐπ' ἄλγεσιν οἰωθεῖσαν.“
ἦ ῥα λιλαιομένη χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔοικε
ζωέμεναι κείνοισιν, ὅσων μέγα κῦδος ὄνειδος
ἀμφιχάνῃ· δεινὸν γὰρ ὑπόψιον ἔμμεναι ἄλλων·
οἳ δὲ βίῃ ἀέκουσαν ἄγον ποτὶ δούλιον ἦμαρ.
ἄλλοι δ' αὖτ' ἄλλοις ἐν δώμασι θυμὸν ἔλειπον
ἀνέρες· ἐν δ' ἄρα τοῖσι βοὴ πολύδακρυς ὀρώρει·
ἀλλ' οὐκ ἐν μεγάροις Ἀντήνορος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἀργεῖοι μνήσαντο φιλοξενίης ἐρατεινῆς,
ὡς ξείνισσε πάροιθε κατὰ πτόλιν ἠδ' ἐσάωσεν
ἰσόθεον Μενέλαον ὁμῶς Ὀδυσῆι μολόντα·
τῷ δ' ἐπίηρα φέροντες Ἀχαιῶν φέρτατοι υἷες
αὐτὸν μὲν ζώοντα λίπον καὶ * *
* * * * καὶ κτῆσιν ἅπασαν,
καὶ Θέμιν ἀζόμενοι πανδερκέα καὶ φίλον ἄνδρα.
καὶ τότε δὴ πάϊς ἐσθλὸς ἀμύμονος Ἀγχίσαο
πολλὰ καμὼν περὶ ἄστυ θεηγενέος Πριάμοιο
δουρὶ καὶ ἠνορέῃ, πολλῶν δ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσας,
ὡς ἴδε δυσμενέων ὑπὸ χείρεσι λευγαλέῃσιν
αἰθόμενον πτολίεθρον, ἀπολλυμένους θ' ἅμα λαοὺς
πανσυδίῃ, καὶ κτῆσιν ἀπείριτον, ἔκ τε μελάθρων
ἑλκομένας ἀλόχους ἅμα παίδεσιν, οὐκέτ' ἄρ' αὐτοῦ

---

282. *μὴ δ'* A et vulgo; *μηδ'* corr. Spitzner. *observatt.* p. 312.

283. *ἐπεὶ* A et vulgo; *ἐπεί* Lehrs. corr. et ante eum Spitzner. *observatt.* p. 115. — *οὐκ ἔτι* A et vulgo; correxi.

285. *δέ μοι ἄχνυται* A; *δέ με δέχνυται* em. Rhod., qui etiam *δέ μοι ὄρνυται* conj.

287. *ἔοικεν* A et vulgo; correxi.

289. De *ὑπόψιος* vid. *Γ*, 42.

290. *οἰδὲ* A. — *δούλειον* A; *δούλιον* corr. Rhod.

291. *δ' ἄλλο ς* mutilo versu AE1, *δ' ἄλλοισιν* C1; „Mss. ope destituitur.“ SCHOW. „*ἀλλοίοις* vel *δ' αὖτ' ἄλλοις*;“ RHOD. Posterius jure praetulit Tychs. — *δώμασιν* A et vulgo; ego demum correxi.

295. *ὅς* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ὡς* scripsit. — *ξείνησε* A, *ξείνισσε* C1; et ita corr. Rhod.

297. *τῷδ'* A.

298. Lacunam hic esse demonstravi in *emendatt.* p. 286. Sed nunc rectius post *καὶ* in extremo versu signa posuisse, et tum *καί*, quo ipso defectus factus est, repetivisse mihi videor.

305. *ἐκ* Tychs. Lehrs.

306. *ὀυκ ἔτ'* A; *οὐκ ἔτ'* Tychs. Lehrs.; correxi. — *αὐτῷ* A et vulgo; *αὐτοῦ* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 213.

ἐλπωρὴν ἔχε θυμὸς ἰδεῖν εὐτειχέα πάτρην,
ἀλλά οἱ ὁρμαίνεσκε νόος μέγα πῆμ' ὑπαλύξαι·
ὡς δ' ὅθ' ἁλὸς κατὰ βένθος ἀνὴρ οἰήια νωμῶν
νηὸς ἐπισταμένως ἄνεμον καὶ κῦμ' ἀλεγεινὸν
* * * * ἀλεείνων
πάντοθεν ἐσσύμενον στυγερῇ ὑπὸ χείματος ὥρῃ
χεῖρα κάμῃ καὶ θυμόν, ὑποβρυχίης δ' ἄρα νηὸς
ὀλλυμένης ἀπάνευθε λιπὼν οἰήια μοῦνα
τυτθὸν ἐπὶ σκάφος εἶσι, μέλει δέ οἱ οὐκέτι νηὸς
φορτίδος· ὣς πάϊς ἐσθλὸς ἐΰφρονος Ἀγχίσαο
ἄστυ λιπὼν δηίοισι καταιθόμενον πυρὶ πολλῷ
υἱέα καὶ πατέρα σφὸν ἀναρπάξας φορέεσκε
τὸν μὲν ἐπὶ πλατὺν ὦμον ἐφεσσάμενος κρατερῇσι
χερσὶ πολυτλήτῳ ὑπὸ γήραϊ μοχθίζοντα,
τὸν δ' ἁπαλῆς ἅμα χειρὸς ἐπιψαύοντα πόδεσσι

---

307. *εὐτυχέα* A, *εὐτειχέα* V; et ita em. Rhod. *Πάτρη* de urbe patria illustrant Dorvill. ad *Charit.* VIII, 7, p. 635. Wernick. ad *Tryph.* p. 371. 496.

308. *ὡρμ.* A et vulgo; correxi.

309. *οἴηα* A; corr. Rhod. in textu.

310. *κῦμ' ἀλεγεινὸν* A sine lacunae signo; *κῦμ' ἀλεείνῃ* Tychs. Lehrs. ex em. Rhod.

311. *στυγερῇ δ'* A et vulgo. — Sufficiunt, quae in *programm. c.* p. 27 disputavi: „Mirum est quod verba *ὑπὸ χείματος ὥρῃ* v. 311, quibus *tempus hibernum* designatur, juncta sunt cum his: *χεῖρα κάμῃ καὶ θυμόν.* Sensit id Pauwius, qui proinde *ὑ. χ. ὁρμῇ* proposuit, quod non malum foret, nisi alia ratione huic loco sucurrendum esset. Etenim totam comparationem intuenti dubium esse nequit, quin prima ejus pars, quae quidem non est primaria, usque ad verba *χεῖρα κάμῃ καὶ θυμόν* uno membro decurrat, cui tum comparationis caput adjicitur verbis indicativo positis (*εἶσι, μέλει*). Accedit quod, si comparaveris II, 218. IX, 72, hic quoque *πάντοθεν ἐσσύμενον στυγερῇ ὑπὸ χ. ὥ.* uno tenore copulata fuisse intelliges. Itaque apud alium scriptorem mutato *ἀλεγεινόν* in *ἀλεείνων* emendationem perfecisse censendus esses. In Quinto lacunae simul adjiciatur suspicio necesse est: eum temporis diuturnitatem, per quod frustra laboraverit gubernator, diserte memorasse probabile est hoc fere modo:

ὡς δ' ὅθ' ἁλὸς κατὰ βένθος ἀνὴρ οἰήια νωμῶν
νηὸς ἐπισταμένως ἄνεμον καὶ κῦμ' ἀλεγεινὸν
[*πολλὸν ἐπὶ χρόνον αἰὲν ὑπ' ἰδρείης*] *ἀλεείνων*
πάντοθεν ἐσσύμενον στυγερῇ ὑπὸ χείματος ὥρῃ
χεῖρα κάμῃ καὶ θυμὸν κτλ."

κρυερῇ conj. Spitzner. *observatt.* p. 323, non recte: hic enim non de frigore, sed de periculis hiemis sermo est.

313. *οἴηα* A; *οἰήια* Rhod. in textu.

314. *οὐκ ἔτι* A et vulgo; correxi.

315. Post *φορτίδος* in A lacuna quinque fere literarum. — *ἀμύμονος* A et vulgo, *ἐΰφρονος* V, quod recepi.

317. *ἀναρπάσας* A; *ἀναρπάξας* corr. Dausq. Pauw.

320. *τόν δ' ἀπ' ἄλλης* A; *τὸν δ' ἁπαλῆς* egregia est Rhodomanni emendatio. — *μάλα* A et vulgo; quod et insolenter postpositum est, et vero ineptissime dictum. Neque enim h. l. quidquam refert, num *valde* tenera fuerit Ascanii manus, necne. Sensit hoc jam Pauwius, sed, dum *κατά* scribit, vitium vitio

γαίης οὐλομένου τε φοβεύμενον ἔργα μόθοιο
ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος· ὃς δ' ὑπ' ἀνάγκης
ἐκρέματ' ἐμπεφυὼς ἀταλὸς πάϊς· ἀμφὶ δὲ δάκρυ
χεύατό οἱ ἁπαλῇσι παρῃίσιν· αὐτὰρ ὁ νεκρῶν
σώμαθ' ὑπέρθορε πολλὰ θοοῖς ποσὶ, πολλὰ δ' ἐν ὄρφνῃ
οὐκ ἐθέλων στείβεσκε· Κύπρις δ' ὁδὸν ἡγεμόνευεν
υἱωνὸν καὶ παῖδα καὶ ἀνέρα πήματος αἰνοῦ
πρόφρων ῥυομένη· τοῦ δ' ἐσσυμένου ὑπὸ ποσσὶ
πάντῃ πῦρ ὑπόεικε· περισχίζοντο δ' ἀϋτμαὶ
Ἡφαίστου μαλεροῖο· καὶ ἔγχεα καὶ βέλε' ἀνδρῶν
πῖπτον ἐτώσια πάντα κατὰ χθονὸς, ὁππόσ' Ἀχαιοὶ
κείνῳ ἐπέρριψαν πολέμῳ ἐνὶ δακρυόεντι.
καὶ τότε δὴ Κάλχας μέγαλ' ἴαχε λαὸν ἐέργων·
„*ἴσχεσθ' Αἰνείαο κατ' ἰφθίμοιο καρήνου*
βάλλοντες στονόεντα βέλη καὶ λοίγια δοῦρα·
τὸν γὰρ θέσφατόν ἐστι θεῶν ἐρικύδεϊ βουλῇ
Θύμβριν ἐπ' εὐρυρέεθρον ἀπὸ Ξάνθοιο μολόντα
τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητὸν
ἀνθρώποις, αὐτὸν δὲ πολυσπερέεσσι βροτοῖσι
κοιρανέειν· ἐκ τοῦ δὲ γένος μετόπισθεν ἀνάξειν
ἄχρις ἐπ' ἀντολίην τε καὶ ἀκαμάτου δύσιν ἠοῦς·

---

expellens. Hinc *ἅμα* scripsi: *simul* patrem portabat, *simul* puerum ducebat Aeneas, qui inde optimus et pater et filius apparuit; cfr. v. 348 sq. Hermann. *ἔτι* conj.

321. *οὐλομέν', οὐδὲ* A; *οὐλομένου δὲ* em. Rhod. Hermann. *οὐλομένοιο* conjecit: sed apud Quint. *οὐλομένου τε* sufficiebat. — *φοβούμενον* A et vulgo; *φοβεύμενον* scripsi e corr. Spitzneri *observatt.* p. 6 et 312.

323. *ἐμπεφυῶς* A et vulgo; corr. corrector Tauchnitianae. — *ἁπαλὸς* A et vulgo; *ἀταλὸς* scripsi ex em. Spitzneri *mant.* p. 267 et *observatt.* p. 280. — Cum Pauw. pessime *ὅς δ' - ἐμπεφυώς* ad Anchisen retulisset, Tychs. eum refutans citat *Λ*, 513. *Ω*, 409.

324. *παρειάσιν* A; *παρῃίσιν* corr. Pauw.

325. *ποσσὶ* A; *ποσὶ* Rhod. in textu.

328. *τοῦδ'* A.

330. *βέλη* A et vulgo; correxi.

331. *πίπτον* A et vulgo; correxi.

334. *ἰφθιμένοιο* A, *ἰφθίμοιο* E1C1; et ita corr. Rhod. in versione *(fortis)* et Pauw.

337. *Θύμβρην* A, *Θύμβριν ἐπ'* VNV123 a; et ita em. Rhod.; *Θύμβρην ἐπ'* E1C12. — „Hoc Calchantis oraculum serioris aetatis est, Romanosque adulandi causa insertum.“ SCHOW. „Mira est haec cl. Schow. nota. Scilicet putat vir doctus totum hac carmen ex antiquorum carminum laciniis consutum esse. Ducta sunt haec e celebri oraculo Υ, 307 sq., quod hic ex rerum eventu magnificientius elatum est.“ TYCHS. Maxime notandum hoc, quod Aeneam ipsius Romae fecit conditorem, de qua fama vid. Niebuhr. *hist. Rom.* I, p. 223. 226. sqq. (ed. quarta).

340. *τοῦδε* A. — *ἀνάσσειν* C1.

341. *ἀντολίη* V. — *ἀκάματον δύσιν ἔλθῃ* A et vulgo; recte eo offensus Pauw. pravas tamen excogitavit medelas aut *ἴθνη* aut *ἔθνων* (sic!) proponens. Postquam multa

καὶ δ' αὐτῷ θέμις ἐστὶ μετέμμεναι ἀθανάτοισιν,
οὕνεκα δὴ πάϊς ἐστὶν ἐϋπλοκάμου Ἀφροδίτης·
καὶ δ' ἄλλως τοῦδ' ἀνδρὸς ἑὰς ἀπεχώμεθα χεῖρας,
οὕνεκά οἱ χρυσοῖο καὶ ἄλλων * *
* * * *ἄλλοις ἐν κτεάτεσσιν*
ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν,
τῶν πάντων προβέβουλεν ἑὸν πατέρ' ἠδὲ καὶ υἷα·
νὺξ δὲ μί' ἧμιν ἔφηνε καὶ υἱέα πατρὶ γέροντι
ἤπιον ἐκπάγλως, καὶ ἀμεμφέα παιδὶ τοκῆα."
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἐπίθοντο καὶ ὡς θεὸν εἰσοράασκον

---

varie tentavi, recepi tandem *ἀκαμάτου δύσιν ἠοῦς,* in quam emendationem alter alterius inscius Hermannus et ego incidimus. Cfr. II, 118 *ἠδὲ καὶ ἀκαμάτου πέρατα χθονὸς ἀντολίας τε Ἠελίου.* Recte autem monuit Tychs., non tempus, sed fines et ambitum imperii notari.

342. *καὶ γάρ οἱ* AC1 et vulgo. Recte sensit Pauw. particulas *καὶ γάρ* ab hoc membro, quo Aeneas ad superos olim adscensurus componitur cum sua stirpe toti orbi olim imperatura, prorsus alienas esse. Sed quam ipse proposuit lectionem *καὶ δ' ἄρ οἱ,* soloeca est. Scripsit poeta, ut alibi — III, 687. V, 256. 313. VII, 185. 354. 624. 723. — *καὶ δ' αὐτῷ,* quo membri initio saepius etiam usus est Apoll. Rhod. I, 706. 715. 720. II, 1017. III, 18. 697. 1256. IV, 720. 998. Reposui hoc, quamquam Hermann. olim de hac re a me consultus rescripsit: „Id sic aptum esset, si nominati essent alii inter deos relati. Mihi *καὶ γάρ οἱ* non mutandum videtur. Nam si summam sententiae, quae in his verbis est, consideramus, est ea haec: nam valde insignis vir est." — *ἀνθρώποισιν* sed ad marg. *γρ. ἀθανάτ.* C2.

344. *καίδ'* A. — *ἐπεχώμεθα* A, *ἀπεχώμεθα* V12L12E1; et ita corr. Rhod.

345 sq. *ἄλλων ἐ. κ. ἄνδρα* A; „ubique lacuna;" SCHOW. „defectum hic esse satis apparet. Quem ut aliquo modo sarciam, lego *οὕνεκά τοι χρυσ. — ὅσσα σάοι;*" Rhod. Vertit: *quod auro, et inter alias possessiones quaecumque servarint (aliquem) vel in longinquam terram fugientem.* Postea etiam *οὕνεκα δὴ* proposuit. Ejus vestigiis insistens Pauw. insuper *ἄλλων* scripsit, initio tamen *οὕνεκά οἱ* retento. Quem secutus est Tychs., observans tamen pro *ἄνδρα* ad ductus literarum propius esse *ὅσσα* formam Homericam, quae tamen apud Quintum non occurrat. Equidem in *emendatt.* p. 258 haec ita constitueram:

οὕνεκα καὶ χρυσοῖο καὶ ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ κτεάτεσσιν
ἄνδρα σάοι φεύγοντα καὶ ἀλλοδαπὴν ἐπὶ γαῖαν,

constructionem paullo impeditiorem sequente *τῶν πάντων προβέβουλεν* mitigari ratus. Et recepit hoc Lehrs. Sed hic quoque lacunam eamque in extremo v. 345 esse certatim me edocuerunt Spitzner. *observatt.* p. 312 sq. et Hermannus. His igitur nunc obsecutus sum retento etiam initio *οἱ*, cum, quamquam sequatur *προβέβουλεν,* tamen quae exciderunt verba ita poterant esse comparata, ut illud pronomen recte locum haberet. Puto autem plura, quam duo hemistichia periisse, quamquam in re dubia asteriscis contentus fui.

347. *προβέβλουμεν* V.

348. *δέ μιν ἧμιν* A; *δὲ μίη μιν* e Rhod. conj. ed. Tychs. falsa forma illata, quam expulit iterum Struvius *major* et Spitzner. *observatt.* p. 216. sq. Pauwianum *δὲ μί' ἧμιν* commendantes, quod recep. Lehrs., nisi quod *ἡμὶν* edidit. Cfr. Struv. min. *observatt.* p. 32.

350. *τοίδ'* A.

πάντες· ὃ δ' ἐσσυμένως ἐξ ἄστεος οἶο βεβήκει,
ἧχί ἑ ποιπνύοντα πόδες φέρον· οἳ δ' ἔτι Τροίης
Ἀργεῖοι πτολίεθρον ἐϋκτίμενον διέπερθον.
καὶ τότε δὴ Μενέλαος ὑπὸ ξίφεϊ στονόεντι
Δηίφοβον κατέπεφνε καρηβαρέοντα κιχήσας
ἀμφ' Ἑλένης λεχέεσσι δυσάμμορον· ἣ δ' ὑπὸ φύξῃ
κεύθετ' ἐνὶ μεγάροισιν· ὃ δ' αἵματος ἐκχυμένοιο
γήθεεν ἀμφὶ φόνῳ· τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
„ὦ κύον, ὥς τοι ἔγωγε φόνον στονόεντ' ἐφέηκα
σήμερον· οὐδέ σε δῖα κιχήσεται Ἠριγένεια
ζωὸν ἔτ' ἐν Τρώεσσι, καὶ εἰ Διὸς εὔχεαι εἶναι
γαμβρὸς ἐρισμαράγοιο· μέλας δέ σε δέξατ' ὄλεθρος
ἡμετέρης ἀλόχοιο παρὰ λέκτροισι δαμέντα
ἀργαλέως· ὡς εἴθε καὶ οὐλομένοιο πάροιθε
θυμὸν Ἀλεξάνδροιο κατὰ μόθον ἀντιόωντος
νοσφισάμην· καί κέν μοι ἐλαφρότερον πέλεν ἄλγος·
ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη ἵκανεν ὑπὸ ζόφον ὀκρυόεντα
τίσας αἴσιμα πάντα· σὲ δ' οὐκ ἄρα μέλλεν ὀνήσειν
ἡμετέρη παράκοιτις, ἐπεὶ Θέμιν οὔποτ' ἀλιτροὶ
ἀνέρες ἐξαλέονται ἀκήρατον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτοὺς
εἰσοράα νυκτός τε καὶ ἤματος, ἀμφὶ δὲ πάντῃ
ἀνθρώπων ἐπὶ φῦλα διηερίη πεπότηται
τινυμένη σὺν Ζηνὶ κακῶν ἐπιίστορας ἔργων."
ὣς εἰπὼν δηίοισιν ἀνηλέα τεῦχεν ὄλεθρον·

---

351. *ὃ δ'* A.
352. *ἧχι ἐπιπνείοντα* C1. — *οὐδέ τι* A, *οἵ δέ τι* C1; *οἵ δ' ἔτι* em. Rhod.
356. *ἥδ'* A.
357. *κεύθετ ἐν* C1. — *ὅδ'* A. (o written above)
360. *διακιχήσεται* A, *δῖα κιχ.* E1C1; et ita em. Rhod.
361. *ἔτ'* om. E1.
362. *μέγας δέ σ' ἐδέξατ'* A et vulgo; *μέγας δέ σε δέξατ'* Lehrs. ex em. Hermanni *Orph.* p. 695; etiam *μέλας* scribendum esse et ego dixi *emendatt.* p. 188 et Spitzner. *observatt.* p. 139.
363. *παρ' ἡμετέροισι* A, *παρ' ἡμετέρησι* C1 e corr., *παρ' ὑμετέροισι* E1; *παρὰ λέκτροισι* ed. Tychs. ex em. Rhod., qui tamen *παραί* scripserat. Sed Quintus *παρὰ λεχέεσσι* praetulisset. Hinc *παρὰ μεγάροισι* praetuli.
366. *ἐλαφρότατον* A; *ἐλαφρότερον* em. Tychs.
367. *ἤδη*, quod om. A, suppl. Rhod.; *$\overset{ς}{ὁ}$ μὲν* C1; *ἶκεν ἄϊστος* vel *ἰθὺς ἵκανεν* conj. Dausq.
368. *ἄρ ἔμελλεν* A et vulgo; *ἄρα μέλλεν* Lehrs. ex corr. Hermanni *Orph.* p. 695; *ἄρ' ἔμελλεν* Spitzner. *observatt.* p. 314.
370. *ἀκήρατον* *puram, castam.* Perperam Heyn. *ἀκήρατοι* proposuit, id ut esset *intacti, inulti.* Id *ἀκήριοι* scripsisset, si scripsisset; vid. ad IV, 195. — *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs. — „Otiosa descriptio Themidis ut mox *Δίκης* 378 — 384. nec tamen supposita auctori." TYCHS. Itane?

μαίνετο γάρ οἱ θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἀέξων
ζηλήμων· καὶ πολλὰ περὶ φρεσὶ θαρσαλέῃσι
Τρωσὶ κακὰ φρονέεσκε, τὰ δὴ θεὸς ἐξετέλεσσε
πρέσβα Δίκη· κεῖνοι γὰρ ἀτάσθαλα πρῶτοι ἔρεξαν
ἀμφ' Ἑλένης, πρῶτοι δὲ καὶ ὅρκια πημήναντο,
σχέτλιοι, ὁππότε κεῖνο διὲκ μέλαν αἷμα καὶ ἱρὰ
ἀθανάτων πατέοντο παραιβασίῃσι νόοιο·
τῷ καί σφιν μετόπισθεν Ἐριννύες ἄλγεα τεῦχον·
τοὔνεκ' ἄρ' οἱ μὲν ὄλοντο πρὸ τείχεος, οἱ δ' ἀνὰ ἄστυ
τερπόμενοι παρὰ δαιτὶ καὶ ἠϋκόμοις ἀλόχοισιν.
ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἐνὶ μυχάτοισι δόμοιο
εὗρεν ἑὴν παράκοιτιν ὑποτρομέουσαν ὁμοκλὴν
ἀνδρὸς κουριδίοιο θρασύφρονος, ὅς μιν ἀθρήσας
ὥρμηνε κτανέειν ζηλημοσύνῃσι νόοιο,
εἰ μή οἱ κατέρυξε βίην ἐρόεσσ' Ἀφροδίτη,
ἥ ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλε ξίφος, ἔσχε δ' ἐρωήν·
τοῦ γὰρ ζῆλον ἐρεμνὸν ἀπώσατο· καί οἱ ἔνερθεν
ἡδὺν ὑφ' ἵμερον ὦρσε κατὰ φρενὸς ἠδὲ καὶ ὄσσων·

---

377. *ἐξετέλεσσεν* A et vulgo; correxi.

380. *διὲκ* et sequenti versu *ἐλάθοντο* A et vulgo. Si sana est haec scriptura, debet sane *διέκ* jungi cum *ἐλάθοντο*, ut Pauw. voluit. Sed fateor mihi hanc locutionem valde suspectam esse; neque quidquam, quod apte comparari possit, invenire potui. Rhodom. satis bene *ἀλίτοντο* conjecit, sed tum pro *διέκ* sine dubio etiam *παρέκ* restituendum esset, de qua praepositione vid. ad I, 715. Quare satius duxi *διέκ* relicto sequente versu *πατέοντο* scribere. Vid. *Δ*, 157 *κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν*; Apoll. Rhod. II, 17 *εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας.*

383. *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs. — *οἵδ'* A. — Male Pauw. *οὕνεκ' ἄρ'* conj.

384. *παρ' ἠϋκ.* A et vulgo praeter Lehrs., qui *καὶ ἠϋκ.* scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 258, quoniam duplex distinguatur Troianorum genus, quorum alii ad coenam, alii in lectis fuerint oppressi, quemadmodum etiam Tzetza Posthom. 726. *κτεινομένων κατὰ νύκτα περὶ κρητῆρσι καὶ εὐνῇ.* Quod qui vituperat, Spitzner. *observatt.* p. 314 sq. *τερπόμενοι* ad utrumque retulit hoc sensu: *alii in urbe ceciderunt delectati* epulis, (delectati) mulierum *consuetudine.* Sed cum multa illa attulerit de praepositionis *παρὰ* usu, quae vera sunt sed meam emendationem non evertunt, probare omisit exemplis tale asyndeton. Itaque meum retinui. Pauw. vel *παρὰ δαιτὶ σὺν* vel *κατὰ* (sic!) *δ. παρ'* conjecit.

390. *ἔκβαλε* A, *ἔβαλε* VNV123 C1 (eraso *κ*); „*ἔβαλε ξ.* vel *ξίφος ἔκβαλεν;*“ RHOD.

391. *ἔνερθεν*, quod Rhod. *in intimo pectore*, Lehrs. *intus* vertit, hoc non posse significare ratus *ὕπερθεν* conjeceram, ut *superne* Venus immisisse diceretur desiderium et quasi instillasse in ejus oculos animumque. Verum cfr. Apoll. Rhod. III, 684 (*μῦθος*) *ἔνερθε κατὰ στῆθος πεπότητο.* Et cfr. ad v. sq. „Interpretor *subtus.* Videtur enim sub isto *ἐρεμνῷ ζήλῳ* gliscens desiderium significare.“ HERMANN.

392. *ἐφίμερον* A; *ἐφ' ἵμερον* Tychs. Lehrs. e corr. Rhod.; *ὑφ' ἵ.* ex *Ψ*, 208. 153 etc. eo magis scripsi, quoniam praecedit illud *ἔνερθεν.*

τῷ δ' ἄρα θάμβος ἄελπτον ἐπήλυθεν· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
κάλλος ἰδὼν ἀρίδηλον ἐπὶ ξίφος αὐχένι κῦρσαι,
ἀλλ' ὥστε ξύλον αὖον ἐν οὔρεϊ ὑλήεντι
εἱστήκει, τὸ μὲν οὔτε θοαὶ βορέαο θύελλαι
ἐσσύμεναι κλονέουσι δι' ἠέρος οὔτε νότοιο·
ὣς ὅ ταφὼν μένε δηρόν· ὑπεκλάσθη δέ οἱ ἀλκὴ
δερκομένου παράκοιτιν· ἄφαρ δ' ὅγε λήσατο πάντων,
ὅσσα οἱ ἐν λεχέεσσι παρήλιτε κουριδίοισι·
πάντα γὰρ ἠμάλδυνε θεὴ Κύπρις, ἥπερ ἁπάντων
ἀθανάτων δάμνησι νόον θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
ἀλλὰ καὶ ὣς θοὸν ἆορ ἀπὸ χθονὸς αὖθις ἀείρας
κουριδίῃ ἐπόρουσε· νόος δέ οἱ ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
ὡρμᾶτ' ἐσσυμένοιο· δόλῳ δ' ἄρα θέλγεν Ἀχαιούς·
καὶ τότε μιν κατέρυξεν ἀδελφεὸς ἱέμενόν περ
μειλιχίοις μάλα πολλὰ παραυδήσας ἐπέεσσι·
δείδιε γὰρ μὴ δή σφιν ἐτώσια πάντα γένηται·
„ἴσχεο νῦν Μενέλαε χολούμενος· οὐ γὰρ ἔοικε
κουριδίην παράκοιτιν ἐναιρέμεν, ἧς πέρι πολλὰ
ἄλγε' ἀνέτλημεν Πριάμῳ κακὰ μητιόωντες·
οὐ γάρ τοι Ἑλένη πέλει αἰτίη, ὡς σύγ' ἔολπας,
ἀλλὰ Πάρις ξενίοιο Διὸς καὶ σεῖο τραπέζης

---

393. *ἄρ ἔτλη* A; *ἄρ' ἀνέτλη* conj. Rhod., *ἄρ' ἔτ' ἔτλη* e conj. Brodaei scrips. Tychs. coll. Hom. X, 136. Recte. Dausq. *οὐδέ περ ἔτλη* vel *οὐδ' ἄρ' ἔτλη περ*, Pauw. *οὐδ' ἄρ' ἐτόλμα* conjecit.

394. *ἀρίζηλον* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ἀρίδηλον* scrips. ex em. Rhodom., quam commendavit Spitzner. *mant.* p. 267. — Bonitius *l. c.* p. 1223 mire abusus Homerico loco Ψ, 821 *αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ l. c.* p. 1223 *ἐπὶ ξίφος αὖ χερὶ κ.* conjecit, id ut esset: *manu iterum niti ad gladium* vel *manum tendere ad gladium*. Eam conjecturam certatim refutavimus ego *emendatt.* p. 259. Spitzner. *observatt.* p. 54. sq. Equidem ad excusandum accusativum cum *κύρειν* junctum ad Apoll. Rhod. I, 1254 *γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος* provocaveram, melius etiam Spitznerus in Homerico loco *ἀκωκήν* in quibusdam codd. legi monuit, quam ipsam lectionem a Quinto non solum cognitam, sed etiam expressam hic esse nihil dubito.

395. *ὥσπερ* A et vulgo; *ὥστε* scripsi ex em. Spitzneri excurs. XXXVIII ad Il.

396. *οὔτι* A et vulgo; *οὔτε* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 120. — *θοαὶ*, quod om. A * in fine addens, add. Rhodom. Brod. Pauw.; *τό ῥα μὲν οὔτοι βορέαο* C1; *πυκναὶ* vel *μακραὶ* vel *κακαὶ* substituit Dausq.

400. *λεχέεσσιν ἀνήλιτεν* A, *λ. ἀνήλιπτε* V; em. Tychs.

405. *δ' ἄρ ἔθελγεν* A et vulgo; *δ' ἄρα θέλγεν* Lehrs. e corr. Herm. *Orph.* p. 695.

406. *ἱέμενόνπερ* A

408. *δέ* A, *δή* E1; et ita corr. Rhod.

410. *ἀναιρέμεν* A et vulgo; *ἐναιρέμεν* Lehrs. ex em. Spitzneri *observatt.* p. 315.

413. *ἀλλὰ περὶ ξείνοιο* AC; *ἀλλ' ὁ περὶ ξείνοιο* VNV3E1 a; *ἀλλὰ Πάρις ξενίοιο* em. Rhod. Brod.

λησάμενος· τῷ καί μιν ἐν ἄλγεσι τίσατο δαίμων."
ὣς φάθ'· ὃ δ' αἶψ' ἐπίθησε. θεοὶ δ' ἐρικυδέα Τροίην
κυανέοις νεφέεσσι καλυψάμενοι γοάασκον,
νόσφιν ἐϋπλοκάμου Τριτωνίδος ἠδὲ καὶ Ἥρης,
αἳ μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσίδοντο
περθόμενον κλυτὸν ἄστυ θεηγενέος Πριάμοιο·
ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' αὐτὴ ἐΰφρων Τριτογένεια
πάμπαν ἄδακρυς ἔην, ἐπειή ῥά οἱ ἔνδοθι νηοῦ
Κασσάνδρην ᾔσχυνεν Ὀϊλέος ὄβριμος υἱὸς
θυμοῦ τ' ἠδὲ νόοιο βεβλαμμένος· ἢ δέ οἱ αἰνὸν
εἰσοπίσω βάλε πῆμα καὶ ἀνέρα τίσατο λώβης·
οὐδὲ μὲν ἔργον ἀεικὲς ἐσέδρακεν, ἀλλά οἱ αἰδὼς
καὶ χόλος ἀμφεχύθη· βλοσυρὰς δ' ἔτρεψεν ὀπωπὰς
νηὸν ἐς ὑψόροφον· περὶ δ' ἔβραχε θεῖον ἄγαλμα,
καὶ δάπεδον νηοῖο μέγ' ἔτρεμεν· οὐδ' ὅγε λυγρῆς
λῆγεν ἀτασθαλίης, ἐπειὴ φρένας ἄασε Κύπρις.
πάντῃ δ' ἄλλοθεν ἄλλα κατηρείποντο μέλαθρα
ὑψόθεν· ἀζαλέη δὲ κόνις συνεμίσγετο καπνῷ·
ὦρτο δ' ἄρα κτύπος αἰνὸς * * *
* * * * καίοντο δὲ πάντα
— — — — — —

---

414. *λησαμένου* A, *λησάμενος* VNV3E1C; et ita em. Rhod. Brod. — *κέν* A, *καί* iidem codd. C1; et ita corr. Rhod.; *κέ* C2.

415. *ὅδ'* A.

420. *μὲν* A, *μὴν* C1; „*οὐ μὰν* vel *μήν;*" RHOD. Posterius rec. Tychs., ego prius: vid. ad IV, 530.

421. *ἐπεί* A; *ἐπειή* em. Rhod. — Tum *ῥά* falsum esse jam ad V, 152 monui. Sed cum varia tentari possint — aut *ἐπειή νύ* aut *π. ἄρ' ἦεν ἄδακρυς, ἐπεί ῥα* aut *π. ἔην τότ' ἄδακρυς, ἐ. ῥ.* aut *π. ἔην ἀδάκρυτος, ἐ. ῥ.*, — rem minutam reliqui.

423. *βεβλημένος* A, *βεβλαμένος* V, *βεβλαμμένος* E1; et ita em. Rhod., quod recte rec. Tychs.

425. *οὐδέ οἱ* A; *οὐδέ τοι* malebat Pauw., male; *οὐδὲ ἡ* scripsit Tychs., vitiose; *οὐδ' ἥγ'* Lehrs. scripsit ex mea em., quam olim ad Tryphiod. feci. Spitznerus *mant.* p. 267 et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 187 *οὐδέ οἱ* retinendum ducunt, immemores fortasse sequentis *ἀλλά οἱ*. Varia tentari possunt, ut *ἀλλ' οὐκ* vel *ἣ δ' οὐκ* vel etiam alia. Sed Quintus *οὐδὲ μὲν* scripserat.

426. *δὲ τρέψεν* A et vulgo; *δ' ἔτρεψεν* scripsi ex em. Gerhardi *l. c.* p. 148.

427. *ὑψόῤῥοφον* A; *ὑψόροφον* Rhod. in textu.

428. *ἔτρεσεν* A et vulgo; *ἔτρεμεν* scrips. Lehrs. ex em. Bonitii *l. c.* p. 1241.

429. *ἐπεί οἱ* A et vulgo praeter Lehrs., qui *ὅτι οἱ* scripsit ex em. Hermanni *Orph.* p. 783, qui etiam *ὅ ῥά οἱ* proposuit. Et juvat aliquantulum *Π*, 35 *ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής*. Ego tamen apud Quintum *ἐπειὴ* praetuli. Poterat etiam *ἢ γὰρ* vel *τῷ γὰρ* scribere.

432. Versus sine lacunae signo in A ita legitur:
ὦρτο δ' ἄρα κτύπος αἰνὸς· καίοντο δὲ πάντα
„Ubique lacuna." SCHOW. „*αἰνὸς ὁμοῦ* vel *ἄδην;*" RHOD. Pauw. *ἄγαν* supplevit, qui praeterea bonam fecit observationem: „Sed quid

Ἀντιμάχοιο μέλαθρα· καταίθετο δ' ἄσπετος ἄκρη
Πέργαμον ἀμφ' ἐρατὴν περί θ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
νηόν τε ζάθεον Τριτωνίδος ἀμφί τε βωμὸν
Ἑρκείου· θάλαμοι δὲ κατεπρήθοντ' ἐρατεινοὶ
υἱωνῶν Πριάμοιο· πόλις δ' ἀμαθύνετο πᾶσα.
Τρῶες δ' οἳ μὲν παισὶν ὕπ' Ἀργείων ὀλέκοντο,
οἳ δ' ὑπὸ λευγαλέου τε πυρὸς σφετέρων τε μελάθρων,
ἔνθα σφιν καὶ μοῖρα κακὴ καὶ τύμβος ἐτύχθη,
ἄλλοι δὲ ξιφέεσσιν ἑὸν διὰ λαιμὸν ἔλασσαν
πῦρ ἅμα δυσμενέεσσιν ἐπὶ προθύροισιν ἰδόντες,
οἳ δ' ἄρ' ὁμῶς τεκέεσσι κατακτείναντες ἄκοιτιν
κάππεσον ἄσχετον ἔργον ἀναπλήσαντες ἀνάγκῃ·
καί ῥά τις οἰόμενος δηΐων ἑκὰς ἔμμεν' ἀΰτὴν
ἔκποθεν Ἡφαίστοιο θοῶς ἀνὰ κάλπιν ἀείρας
ὥρμηνεν πονέεσθαι ἐφ' ὕδατι· τὸν δὲ παραφθὰς
Ἀργείων τις ἔτυψεν ὑπ' ἔγχεϊ καί οἱ ὄλεσσε

πάντα Ἀντιμάχοιο μέλαθρα? Idne aptum? Credat Judaeus Apella, non ego; haud dubie aliquid post *πάντα* interiit temporis injuria.“ Equidem in *programm. c.* p. 28 locum ita, uti nunc editur, constitui, his additis: „Primum v. 430 memorantur aedes, quae a Graecis *evertuntur* et *diruuntur* (*κατηρείποντο μέλαθρα ὑψόθεν*); huc pulvis pertinet et fragor; tum narratur omnia *deflagrata* esse. Plures autem versus in incendio enarrando occupati post v. 432 periisse videntur.“

433. „*Antimachi* aedes memorare videtur veterem poetam secutus, qui has inprimis incensas fuisse narraverat, quod Antimachum maxime infestum haberent Atridae. Cfr. *Λ*, 123 sqq. Quintus omissis his obscuritatem carmini induxit.“ TYCHS. Scilicet! Virgilius impune obscurum illum Ucalegontem semel in transcursu memoratum *Γ*, 148 inferre poterat scribendo: „jam proximus ardet *Ucalegon*;“ sed Quinto objicitur, quod lectoribus suis Antimachum notum credidit Agamemnonis ira filiorumque crudelissimo obitu celeberrimum. Sed fortasse hic quoque duo si faciunt idem, non est idem; sive, ut crassius dicam, quod licet Jovi, non licet bovi! — *ἄσπετα* A, *ἄσπετος* VNV123L12E1 a; et ita corr. Rhod.

436. *Ἑρμείου* A, *Ἑρκείου* VNV123 E1C1 a; et ita corr. Rhod.; *ἑρμίου* C1.

438. *ὕπ'* A et vulgo; correxi.

439. *οἵδ'* A.

440. *ἔνθά σφι* A, *σφιν* E1C1; et ita corr. Rhod.; *σφισιν* male conj. Sylburg.

441. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 374 *φασγάνῳ — τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι.*

442. *προθύροισι* A et vulgo; correxi.

443. *οἵδ'* A. — *ἆρ* A et vulgo; corr. Lehrs.

444. „Vide num legendum sit *ἀνατλήσαντες.*“ RHOD. Jure improbat Pauw.

445. *ἔμμεναι αὐτὸν* A; *ἔ. αὑτὸν* ed. Rhod. Tychs., *ἔ. αὐτὸς* Lehrs., quod esset: „ratus *se ipsum* ab hostibus remotum esse.“ Utrumque patet magnopere displicere. Hinc reposui quod in *rec. c.* p. 83 conjeci *ἔμμεν' ἀϋτὴν*: cfr. Apoll. Rhod. I, 1037 *ὥς τὸν ὀϊόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης εἶναι ἀριστήων* etc., unde quis hic quoque *ἀϋτῆς* potius restituendum putaverit.

448. *οἱ* om. in ed. Basil.; hinc Rhod. *μιν* supplevit. *τάχ'* conj. Pauw.

θυμὸν ὑπ᾽ ἀκρήτῳ βεβαρημένον· ἤριπε δ᾽ εἴσω
δώματος· ἀμφὶ δέ οἱ κενεὴ περικάππεσε κάλπις·
ἄλλῳ δ᾽ αὖ φεύγοντι διὰ μεγάροιο μεσόδμη
ἔμπεσε καιομένη, ἐπὶ δ᾽ ἤριπεν αἰπὺς ὄλεθρος·
πολλαὶ δ᾽ αὖτε γυναῖκες ἀνιηρὴν ἐπὶ φύζαν
ἐσσύμεναι μνήσαντο φίλων ὑπὸ δώματι παίδων,
οὓς λίπον ἐν λεχέεσσιν· ἄφαρ δ᾽ ἀνὰ ποσσὶν ἰοῦσαι
παισὶν ὁμῶς ἀπόλοντο δόμων ἐφύπερθε πεσόντων·
ἵπποι δ᾽ αὖτε κύνες τε δι᾽ ἄστεος ἐπτοίηντο
φεύγοντες στυγεροῖο πυρὸς μένος· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
στεῖβον ἀποκταμένους· ζωοῖσι δὲ πῆμα φέροντες
αἰὲν ἐπερρώοντο· βοὴ δ᾽ ἀμφίαχεν ἄστυ·
καί τινος αἰζηοῖο διὰ φλογὸς ἐσσυμένοιο
— — — — — —
φθεγγομένου· τοὺς δ᾽ ἔνδον ἀμείλιχος Αἶσα δάμασσεν·

---

451 sq. *ἄλλος δ᾽ αὖ φεύγων τις δ. μ. μεσόδμη ἔ. καιομένη* A, *φεύγον* ed. Basil., *μεσόδμη* E1; *ἄλλῳ δ᾽ αὖ φεύγοντι δ. μ. μεσόδμη ἔ. καιομένη* egregie em. Rhod. — *ἐπὶ δ᾽ ἤριπεν αἰπὺν ὄλεθρον* A et vulgo, *δ᾽ εἴριπεν* C1; „forte *ἐπὶ δ᾽ εἴρυσεν;*“ RHOD. Pauw. *ἐπὶ δ᾽ ἔτρεχεν* vel *ἐπὶ δ᾽ ἔχραεν αἰπὺς ὄλεθρος* vel etiam *ἄλλος δ᾽ αὖ φεύγων τε δ. μ. μεσόδμη ἔ. καιομένη, ἐπὶ δ᾽ ἤριπεν* (vel *ἔτρεχεν*) *αἰπὺν ὄλεθρον* conj.; ego olim in *emendatt.* p. 259 ex Opp. Cyn. IV, 350 *ἐπὶ δ᾽ ἔρριφεν, mortem injecit*, quod rec. Lehrs.; Spitzner. *observatt.* p. 316 *ἐπὶ δ᾽ ἔκρυφεν,* quod omnium minime probaverim. Lobeckius in addendd. ad Buttm. *gramm. gr.* II, p. 177 s. v. vulgatam tueri videtur, cui nunc *ἐπὶ δ᾽ ἤριπεν αἰπὺς ὄλεθρος* praetuli.

453. *ὑπὸ* A; *ἐπὶ* em. Rhod. in versione („*in* fugam“) et Pauw., qui etiam *ὑπὸ φύζᾳ* et — *ῃς ὑ. φύζας* male tentat.

454. *ἐνὶ δ.* conj. Struv. min. *observatt.* p. 33.

455. *ποσὶν* A; *ποσσὶν* corr. Rhod.

459. *δεῖμα* conj. Pauw., quia hic tantum sermo sit de pavore et ululatu canum et equorum. Verum ululatum versui sequenti tantum Rhodomanni conjectura: cfr. ad eum notam. Quidni autem equi caeco terrore efferati trepidos homines prosternant et conculcent?

460. *ἐρήγνυντο* A, *ἐρρήγνυντο* CC1; „*αἰὲν ἐπεῤῥήγνυντο* vel *αἰνὸν ἐπωρύοντο ululabant;*“ RHOD. Hoc quidem jure rejècit Tychs. et verbum illud de equis non dici monens et verba, quae sequantur, non ad solum animalium fremitum, sed ad conjunctum hominum animaliumque clamorem referens. Ipse alteram Rhodom. conjecturam *αἰὲν ἐπεῤῥήγνυντο* recepit, quam XIV, 518 firmari putat, ubi sane eadem verba leguntur. Sed cum ibi legantur de navibus, quae inter se colliduntur, patet nihil inde lucri in nostrum locum redundare. Infelicius etiam Spitzner. *observatt.* p. 329 *ἀνερρήγνυντο,* quod in C1 inesse putat, praetulit, „quod de alto equorum incessu, quo quasi exsilirent virisque inferrent, haud incommodo dictum esset.“ Equidem nihil dubito poetam *ἐπερρώοντο* dedisse, quod non opus est exemplis firmetur.

461. „Defectus suspicio.“ RHOD. „Lacunam post hunc versum esse apparet. Viderunt hoc Aldus, qui asteriscum adjecit, Rhod. Pauw. In codd. nulla ejus aut medela aut indicium, nisi quod C1 .S adpinxit.“ TYCHS.

462. *τούςδ᾽* A.

ἄλλον δ' ἄλλα κέλευθα φέρον στονόεντος ὀλέθρου.
φλὸξ δ' ἄρ' ἐς ἠέρα δῖαν ἀνέγρετο· πέπτατο δ' αἴγλη
ἄσπετος· ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων ὁρόωντο
μέχρις ἐπ' Ἰδαίων ὀρέων ὑψηλὰ κάρηνα
Θρηικίης τε Σάμοιο καὶ ἀγχιάλου Τενέδοιο·
καί τις ἁλὸς κατὰ βένθος ἔσω νεὸς ἔκφατο μῦθον·
„ἤνυσαν Ἀργεῖοι κρατερόφρονες ἄσπετον ἔργον
πολλὰ μάλ' ἀμφ' Ἑλένης ἑλικοβλεφάροιο καμόντες,
πᾶσα δ' ἄρ' ἡ τὸ πάροιθε πανόλβιος ἐν πυρὶ Τροίη
καίεται· οὐδὲ θεῶν τις ἐελδομένοισιν ἄμυνε·
πάντα γὰρ ἄσχετος Αἶσα βροτῶν ἐπιδέρκεται ἔργα·
καὶ τὰ μὲν ἀκλέα πολλὰ καὶ οὐκ ἀρίδηλα γεγῶτα
κυδήεντα τίθησι, τὰ δ' ὑψόθι μείον' ἔθηκε·
πολλάκι δ' ἐξ ἀγαθοῖο πέλει κακόν, ἐκ δὲ κακοῖο
ἐσθλὸν ἀμειβομένοιο πολυτλήτου βιότοιο.“
ὣς ἄρ' ἔφη μερόπων τις ἀπόπροθεν ἄσπετον αἴγλην
εἰσορόων· στονόεσσα δ' ἔτ' ἄμφεχε Τρῶας ὀϊζύς·
Ἀργεῖοι δ' ἄνα ἄστυ κυδοίμεον, ἠΰτ' ἀῆται
λάβροι ἀπείρονα πόντον ὀρινόμενοι κλονέουσιν,
ὁππότ' ἄρ' ἀντιπέρηθε δυσαέος Ἀρκτούροιο
βηλὸν ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλλησιν
ἐς νότον ἠερόεντα τετραμμένον, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
πολλαὶ ὑπόβρυχα νῆες ἀμαλδύνοντ' ἐνὶ πόντῳ
ὀρνυμένων ἀνέμων· τοῖς εἴκελοι υἷες Ἀχαιῶν

---

463. *φέρεν* A et vulgo, quod certe *φέρε* scribendum erat. Sed cum hic multitudinis notio premalur, *φέρον* praetuli.

464. *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs.

465. *ἐρόωντο* A, *ὁρόωντο* E1C1 (in corr.); et ita corr. Rhod.

467. „Magis placet *ἀμφιάλου*. Insula enim est Tenedus.“ Receperunt Tychs. Lehrs., sed immemores XIV, 411 *ἀγχιάλοιο — Τενέδοιο* reliquerunt. Vid. intpp. ad Soph. Aj. 135. hymn. Hom. I, 21 *ἀγχιάλη Πεπάρηθος*. Ad explicandum adjectivum cfr., quod ad IV, 6 congessi.

468. Similiter Nonn. I, 92 sqq. nautam stupentem induxit de Jove Europam vehente.

471. *Τροίῃ* A; corr. Rhod. in textu.

472. *ἐελδομένοισι* A; corr. Tychs.— *ἄμυνεν* A et vulgo; correxi.

474. *ἀκλεὰ* A; corr. Rhod. in textu. — *πάντα* A et vulgo; *πολλὰ* emendavi *emendalt.* p. 258, quoniam non *omnia*, quae ignobilia fuerunt, honorem postea et titulos accipiunt. Haec adumbrata esse ex Hesiod. *ἔ.* 5 — 8 etiam *Goettling.* ad eum locum adnotare non neglexit. — „473 — 479 otiosi versus, qui melius abessent.“ TYCHS.

475. *τάδ'* A. — *μείονα θῆκε* A et vulgo.

477. *πολυτλήτοιο* V.

478. *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs.

479. *δέ τ'* A; *δ' ἔτ'* em. Rhod.

480. *κυδοίμενον* V.

481. *λαῦροι* A, *λάβροι* E1.

483. *ἀντέλλησιν* A; corr. Tychs.

484. *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs.

486. *οἷς ἴκελοι* A; *τοῖς εἴκελοι* corr. Tychs.

πόρθεον Ἴλιον αἰπύ· τὸ δ' ἐν πυρὶ καίετο πολλῷ·
ἠΰτ' ὄρος λασίῃσιν ἄδην καταειμένον ὕλῃς
ἐσσυμένως καίηται ὑπαὶ πυρὸς ὀρνυμένοιο
ἐξ ἀνέμων, δολιχαὶ δὲ περιβρομέουσι κολῶναι,
τῷ δ' ἄρα λευγαλέως ἐνιτείρεται ἄγρια πάντα
Ἡφαίστοιο βίηφι περιστρεφθέντα καθ' ὕλην·
ὣς Τρῶες κτείνοντο κατὰ πτόλιν· οὐδέ τις αὐτοὺς
ῥύετ' ἐπουρανίων· περὶ γὰρ λίνα πάντοθε Μοῖραι
μακρὰ περιστήσαντο, τά περ βροτὸς οὔποτ' ἄλυξε.
καὶ τότε Δημοφόωντι μενεπτολέμῳ τ' Ἀκάμαντι
Θησῆος μεγάλοιο δι' ἄστεος ἤντετο μήτηρ
καίπερ ἐελδομένη· μακάρων δέ τις ἡγεμόνευεν,
ὅς μιν ἄγεν κείνοισι καταντίον· ἣ δ' ἀλάλυκτο
φεύγουσ' ἐκ πολέμοιο καὶ ἐκ πυρός· οἳ δ' ἐσιδόντες
αἴγλῃ ἐν Ἡφαίστοιο δέμας μέγεθός τε γυναικὸς
αὐτὴν ἔμμεν ἔφαντο θεηγενέος Πριάμοιο
ἀντιθέην παράκοιτιν· ἄφαρ δέ οἱ ἐμμεμαῶτες
χεῖρας ἐπερρίψαντο λιλαιόμενοί μιν ἄγεσθαι

---

487. *τόδ'* A.

488. *εὖτ' ὄρεος* A; „*εὖτε δ' ὄρος* vel *ἠΰτ' ὄρος;*" RHOD. Prius recte recep. Tychs.

489. *ὑπὲρ* AE1; *ὑπὲκ* Tychs. scripsit e conj. Sylburg., quamquam etiam *ὑπέρ* jungi posse putabat cum *ὀρνυμένοιο; ὑπαὶ* scrips. Lehrs. ex em. Pauwii, quam probavit Herm. *rec. c.* p. 265, cum Spitzner. *observatt.* p. 262 *ὑπέκ* pro vero habuisset. Pauw. praeterea *ἅπαν* tentabat.

490. *ἐξανέμων* A, *ἐξ ἀνέμων* E1; et ita corr. Rhod.

491. *ἔνι τείρεται* scrips. Tychs. Lehrs., qua scriptura admissa versus in duas aequales partes ingrate dispescitur.

492. *Ἡφαίστου βίῃ* A; *Ἡφαίστοιο βίηφι* em. Rhod.

494. *αἰνὰ* A; *λίνα* em. Rhod.

495. *μακραὶ* A; *μακρὰ* em. Rhod.

498. *καίπερ ἐελδομένη* A et vulgo. Vertit Rhod. *id sane exoptans*, quasi *αὐτὸ τόδ' ἐλδ.* seu simile quid legisset. Vulgatam falsam esse, quoniam Aethrae desiderium non possit quasi impedimento esse, quominus eos inveniat, monui in *emendatt.* p. 259, ubi *καίπερ ἀλωομένη* dubitanter conjeci, Aethram, quamvis temere vagaretur, tamen Deo ducente in nepotes incidisse ratus. Et occurrit illud verbum infra XIV, 63. Cui conjecturae quod opponit Spitzner. *observatt.* p. 317 de Aethrae errore postea demum fieri mentionem, id jam emendato v. 499 remotum est. Ipse Spitzner. *ἤντετ' ἐελδομένη* dubitanter conjecit, quam epanaphoram hic alienam esse puto, putavitque Hermann. in *rec. c.* p. 268, ubi *καὶ μάλ' ἐελδ.* conjecit. Sed Quintus participia hoc modo per *καὶ* non adnectere solet. Lehrs. Regiomontanus in fratris praefat. p. XIV *καὶ πρὶν ἐελδομένη* conjecit. Scribere etiam possis *αὐτὴ ἐελδομένη*.

499. *ἄγειν* A; *ἄγεν* em. Rhod.—*ἧδ' αλεκτο* * A; „ubique mendosus;" SCHOW. „in V post *ἧδ'* spatiolum, quod verbo inserendo satis sit; om. C1 scil. corrupta videns." TYCHS. *ἣ δ' ἀλάλητο* a; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.; sed scribendum erat *ἣ δ' ἀλάλυκτο* ut XIV, 24.

500. *οἵδ'* A.

501. *ἐν* A et vulgo; correxi.

502. *ἔμμεν'* Tychs. Lehrs., hic quidem.

504. *ἐπιῤῥίψαντο* A; corr. Rhod. in textu.

ἐς Δαναούς· ἡ δ' αἰνὸν ἀναστενάχουσα μετηύδα·
„μή νύ με, κύδιμα τέκνα φιλοπτολέμων Ἀργείων,
δήιον ὥς ἐρύοντες ἑὰς ἐπὶ νῆας ἄγεσθε·
οὐ γὰρ Τρωιάδων γένος εὔχομαι, ἀλλά μοι ἐσθλὸν
αἷμα πέλει Δαναῶν μάλ' ἐϋκλεές, οὕνεκα Πιτθεὺς
γείνατό μ' ἐν Τροιζῆνι· γάμῳ δ' ἐδνώσατο δῖος
Αἰγεύς· ἐκ δ' ἄρ' ἐμεῖο κλυτὸς πάϊς ἔπλετο Θησεύς·
ἀλλά με, πρὸς μεγάλοιο Διός, τερπνῶν τε τοκήων,
εἰ ἐτεὸν Θησῆος ἀμύμονος ἐνθάδ' ἵκοντο
υἷες ἅμ' Ἀτρείδῃσι φίλοις παίδεσσιν ἐκείνου
δείξατ' ἐελδομένοισι κατὰ στρατόν, οὕσπερ ὀΐω
ὔμμιν ὁμήλικας ἔμμεν· ἀναπνεύσει δέ μευ ἦτορ,
ἢν κείνους ζώοντας ἴδω καὶ ἀριστέας ἄμφω.“
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες ἑοῦ μνήσαντο τοκῆος,
ἀμφ' Ἑλένης ὅσ' ἔρεξε, καὶ ὡς διέπερσαν Ἀφίδνας
κοῦροι ἐριγδούποιο Διὸς πάρος, ὁππότ' ἄρ' αὐτοὺς
ὑσμίνης ἀπάνευθεν ἀπεκρύψαντο τιθῆναι
νηπιάχους ἔτ' ἐόντας· ἀνεμνήσαντο δ' ἀγαυῆς
Αἴθρης, ὅσσ' ἐμόγησε δορυκτήτῳ ὑπ' ἀνάγκῃ,
ἄμφω ὁμῶς ἑκυρή τε καὶ ἀμφίπολος γεγαυῖα
ἀντιθέης Ἑλένης· σὺν δ' ἀμφασίῃ κεχάροντο·
Δημοφόων δέ μιν ἠΰς ἐελδομένην προσέειπεν·
„σοὶ μὲν δὴ τελέουσι θεοὶ θυμηδὲς ἐέλδωρ
αὐτίκ', ἐπεί ῥα δέδορκας ἀμύμονος υἱέος υἷας
ἡμέας, οἵ σε φίλῃς συναειράμενοι παλάμῃσιν
οἴσομεν ἐς νῆας, καὶ ἐς Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας
ἄξομεν ἀσπασίως, ὅθι περ πάρος ἐμβασίλευες.“
ὣς φάμενον μεγάλοιο πατρὸς προσπτύξατο μήτηρ
χείρεσιν ἀμφιβαλοῦσα, κύσεν δέ οἱ εὐρέας ὤμους

---

505. *ἤδ'* A.
506. *κε* A, *με* C1; et ita em. Rhod.
507. *ὥς* Tychs. Lehrs., errore.
510. *ἐδνώσατο* A et vulgo.
511. *ἐμοῖο* A, *ἐμεῖο* E1; et ita corr. Rhod.
514. *φίλοισι δὲ παίδεσι κείνου* A; *φίλοισί γε π. κ.* ex em. Pauwii Tychs. Lehrs., pro quo haud melius Heyn *ἀλλά γε* (v. 512) — *φίλοισί με π. κ.* suadebat. Quod ego scripsi, *φίλοις παίδεσσιν ἐκείνου*, olim Hermann. emend., cum ego *ἀλλ' ἄγε* (v. 512) — *φίλοισί με π. κ.* conjectassem.
516. *ὔμμιν* Tychs. Lehrs. errore, quem notavit Spitzner. *observatt.* p. 96.
518. *οἵδ'* A; *οἱ δ'* Tychs., *τοὶ δ'* Lehrs. ex em. Spitzneri *mant.* p. 265.
520. *ἄρ* A et vulgo; corr. Lehrs.
522. *ἀναμνήσαντο* A et vulgo; *ἀνεμνήσαντο* Lehrs. e corr. Spitzneri *mant.* p. 247.
526. *ἐελδομένῃ* A, *ἐελδομένην* E1; et ita em. Rhod.
528. *δέδοικας* A; *δέδορκας* em. Rhod.
530. *ὄσομεν* V.

καὶ κεφαλὴν καὶ στέρνα γένειά τε λαχνήεντα·
ὣς δ' αὕτως Ἀκάμαντα κύσεν, περὶ δέ σφισι δάκρυ
ἡδὺ κατὰ βλεφάροιϊν ἐχεύατο μυρομένοισιν·
ὡς δ' ὁπότ' αἰζηοῖο μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
λαοὶ φημίξωσι μόρον, τὸν δ' ἔκποθεν υἷες
ὕστερον ἀθρήσαντες ἐς οἰκία νοστήσαντα
κλαίουσιν μάλα τερπνόν· ὃ δ' ἔμπαλι παισὶ καὶ αὐτὸς
μύρεται ἐν μεγάροισιν ἐπωμαδόν, ἀμφὶ δὲ δῶμα
ἡδὺ κινυρομένων γοερὴ περιπέπτατ' ἰωή·
ὣς τῶν μυρομένων λαρὸς γόος ἀμφιδεδήει.
καὶ τότε που Πριάμοιο πολυκτήτοιο θύγατρα
Λαοδίκην ἐνέπουσιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ὀρέξαι
εὐχομένην μακάρεσσιν ἀτειρέσιν, ὄφρα ἑ γαῖα
ἀμφιχάνῃ, πρὶν χεῖρα βαλεῖν ἐπὶ δούλια ἔργα·
τῆς δὲ θεῶν τις ἄκουσε καὶ αὐτίκα γαῖαν ἔνερθεν
ῥῆξεν ἀπειρεσίην· ἣ δ' ἐννεσίῃσι θεοῖο
κούρην δέξατο δῖαν ἔσω κοίλοιο βερέθρου
Ἰλίου ὀλλυμένης, ἧς εἵνεκά φασι καὶ αὐτὴν
Ἠλέκτρην βαθύπεπλον ἑὸν δέμας ἀμφικαλύψαι
ἀχλύϊ καὶ νεφέεσσιν ἀκηχεμένην *
* * * * * χορὸν ἄλλων .

---

535. *ὡς* A.

536. *μυρομένοιϊν* A; *μυρομένοισιν* ex em. Rhod. recte rec. Tychs. Sermo enim de omnibus tribus.

537. *ἀλλοδάποισιν* A et vulgo; accentum corr. Spitzner. *observatt.* p. 202.

538. *τόνδ'* A.

539. *οἰκίαν* AE1C2; corr. Rhod. in textu.

540. *ὅδ'* A.

542. *ἡδύ τι μυρομένῳ* A; *ἡ. τ. μυρομένων* Tychs. ex em. Rhodom., *ἡδὺ κινυρομένων* Lehrs. ex mea emend. *emendatt.* p. 259 sq., quam pluribus etiam firmavit Spitzner. *observatt.* p. 317. Et cfr. Callim. hymn. Apoll. 4. 20. — *περιπίπτ'* A, *περιπίπτει* C1, *περιπίπτε* C2; *περιπέπται'* em. Rhod., idemque et Spitzner. *l. c.* p. 240 et ego *l. c.* p. 260 suasimus, recep. Lehrs., cum Tychs. *περιπίπτατ'* quasi ex Rhodomanni conj. dedisset.

546. *εὐχομένων* V.

547. *ἀμφιχάνῃ* om. E1. — *δούλεια* A, *δούλια* E1C1; et ita corr. Rhod.

549. *ἥδ'* A.

551. *εἵνεκάφασι* A.

553. Versus vulgo sine lacunae signis legitur. — „Pro *ἀκηχεμένην* lego *ἀλευαμένην*, cum magis appositum jam non adsit, *ἀκηχ.* enim ita usurpatum non, arbitror, invenies.“ RHOD. *ἀπεχθομένην* scripsit Tychs., quem secutus est Lehrs., ex sua em., etiam *ἀπαιδομένην* scribi posse ratus. Et alia excogitari possent, ut *ἀφισταμένην* vel *ἀπισχομένην* vel *ἀποιχομένην χοροῦ ἄλλων.* Verum si meminerimus, quam aptum sit participium *ἀκηχεμένην* ad nubium involucrum — cfr. supra v. 415 sq. — simulque ad singularis facinoris paullo obscuriorem relationem attendimus, nemini, opinor, dubium erit, hic quoque post *ἀκηχ.* et clausulam et sequentis versus maximam partem intercidisse, qui defectus eo inductus est, quod unum ex illis participiis sive simile quoddam ante *χορὸν*

Πληιάδων, αἳ δή οἱ ἀδελφειαὶ γεγάασιν·
ἀλλ' αἳ μὲν μογεροῖσιν ἐπόψιαι ἀνθρώποισιν
ἰλαδὸν ἀντέλλουσιν ἐς οὐρανόν· ἣ δ' ἄρα μούνη
κεύθεται αἰὲν ἄϊστος, ἐπεί ῥά οἱ υἱέος ἐσθλοῦ
Δαρδάνου ἱερὸν ἄστυ κατήριπεν· οὐδέ οἱ αὐτὸς
Ζεὺς ὕπατος χραίσμησεν ἀπ' αἰθέρος, οὕνεκα Μοίραις
εἴκει καὶ μεγάλοιο Διὸς μένος· ἀλλὰ τὸ μέν που

---

positum erat. In C1 ad marg. legitur *ἄτερ*, quod conjectura videtur pro *χορὸν* inferenda.

554. *αἰδὲ* A; *αἱ δή* em. Rhod.

555. *ἐπ' ὄψεϊ* A et vulgo; *ἐπόψιαι* Lehrs. ex em. Herm. *Orph.* p. 748, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 318. Cfr. Callim. I, 82, ubi *ἐπόψιος* est active.

556. *ἤδ'* A.

560. Spitzner. *observatt.* p. 86 ex dogmate suo, quod ad II, 567 accuratius examinavi, *τά μέν* hic quoque reponendum arbitrabatur. Sed hoc minutum. Quaeritur etiam de tota sententia, de qua multum jam laboravi. Quod perfectum esse dicitur mente Divorum — nam illud *ἠὲ καὶ οὐχί* jam nondum curamus — id aut eversio Trojae est, aut occultatio Electrae, de qua proxime egit, aut quod v. 544 — 551 narratur, Laodicen haud invitam terrae hiatu haustam esse. Equidem olim Trojae excidium intelligendum ratus — et tum sane cum Spitznero *τὰ* scribendum esset — similibus quibusdam locis adductus, cum illud *ἠὲ καὶ οὐχί* prorsus videretur esse ineptum, *ἐΰς νόος ἠδὲ καὶ ἀλκή* conjeci. Sed et audacior est ea mutatio, et, ita si scribitur, adjectivum *ἐΰς* magnopere displicet, et, quod gravissimum, Ilii interitus cum aliis nostri poetae locis, tum hic quoque

— — οὐδέ οἱ αὐτὸς
Ζεὺς ὕπατος χραίσμησεν ἀπ' αἰθέρος, οὕνεκα Μοίραις
εἴκει καὶ μεγάλοιο Διὸς μένος — —

non Deorum ira, sed fatorum arbitrio et voluntate effectus esse perhibetur. Accedit, quod ex oppositis verbis, quae statim sequuntur:

Ἀργεῖοι δ' ἔτι θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινον

de Trojani populi clade verbis illis *ἀλλὰ τὸ μέν που* etc. sermonem factum non esse apparet. Si quis autem haec ipsa verba de Electra intelligi voluerit, obstat hoc, quod ea non Dei cujusdam vi et voluntate aliquid perpessa esse, sed sua sponte et potestate a ceterarum Pleiadum choro recessisse narratur. Itaque nihil reliquum est, nisi ut verba illa de Laodices fato intelligamus, quam Dei cujusdam nutu dehiscens terra gremio recepit. Cui narrationi ne quis objiciat interponi de Electra relationem, ea in transcursu tantum et ad illustrandam quasi Laodices sortem a poeta allata est, uti ex his verbis cognoscitur v. 551 transitum munientibus *Ἰλίου ὀλλυμένης, ἧς εἵνεκά φασι καὶ αὐτὴν* etc. Ad ea igitur, quae de Laodice jam dicta sunt, si referuntur verba illa, quid iis significetur, quaeritur. Ac primum quidem olim, Apollonio duce, qui III, 328 Argum, dum Aeetae, quomodo ipse et fratres ab Argonautis servati sint, exponit, ita loquentem facit:

— — — καί σφ' ἀπέρυκεν
ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος ἠέ τις Αἶσα,

eo igitur duce etiam apud Quintum tentabam:

— — — ἀλλὰ τὸ μέν που
ἀθανάτων τάχ' ἔρεξεν ἐΰς νόος ἠέ τις Αἶσα.

Verum neque hoc inventum audaciae crimine caret, nec expellenda videtur tamquam furcis usitatissima illa locutio *ἠὲ καὶ οὐχί*, et supra v. 548 sqq. diserte jam traditum est aliquem Deorum Laodicen terra absumi jussisse. Itaque nunc non emendatione, sed interpretatione opus esse arbitror. Atqui *ἐΰς νόος*,

ἀθανάτων τάχ' ἔρεξεν ἐῢς νόος, ἠὲ καὶ οὐκί·
Ἀργεῖοι δ' ἔτι θυμὸν ἐπὶ Τρώεσσιν ὄρινον.

---

cui opponitur *κακός*, *propitia* est Deorum *mens*, quae benefacit hominibus. Jam cum precibus Laodices obsecutus Deorum aliquis terram aperuisset virginemque voragine abdidisset, factum id dicitur aut *propitia* immortalium *mente*, aut *non propitia*, i. e. contraria, *infensa*. Id est, si accuratius rem enuclees: Deus ille, qui terram sinu suo absorbere jussit Laodicen, ei aut *propitius* erat, benigne curans, ut virgo mortem quam servitutem potiorem ducens ei ignominiae subtraheretur, aut *infestus*, preces ejus exaudiens, ut odiosae gentis prolem vivam tellure operiret. Hoc ipsum vero in medio relinquit poeta.

ΚΟΙΝΤΟΥ

ΤΩΝ ΜΕΘ ΟΜΗΡΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ.

Καὶ τότ' ἀπ' ὠκεανοῖο θεὰ χρυσόθρονος Ἠὼς
οὐρανὸν εἰσανόρουσε· χάος δ' ὑπεδέξατο νύκτα·
οἳ δὲ βίῃ Τροίην εὐερκέα δῃώσαντο
Ἀργεῖοι καὶ κτῆσιν ἀπείρονα ληίσσαντο,
χειμάρροις ποταμοῖσιν ἐοικότες, οἵτε φέρονται
ἐξ ὀρέων καναχηδὸν ὀρινομένου ὑετοῖο,
πολλὰ δὲ δένδρεα μακρὰ καὶ ὁππόσα φύετ' ὄρεσφιν
αὐτοῖς σὺν πρώνεσσιν ἔσω φορέουσι θαλάσσης·
ὣς Δαναοὶ πέρσαντες ὑπαὶ πυρὶ Τρώιον ἄστυ
κτήματα πάντα φέρεσκον ἐϋσκάρθμους ἐπὶ νῆας·
σὺν δ' ἄρα Τρωιάδας καταγίνεον ἄλλοθεν ἄλλας,
τὰς μὲν ἔτ' ἀδμῆτας καὶ νηίδας οἷο γάμοιο,
τὰς δ' ἄρ' ὑπ' αἰζηοῖσι νέον φιλότητι δαμείσας,
ἄλλας δ' αὖ πολιοπλοκάμους, ἑτέρας δ' ἄρ' ἐκείνων
ὁπλοτέρας, ὧν παῖδας ἀπειρύσσαντ' ἀπὸ μαζῶν
ὑστάτιον χείλεσσι γλάγος περιμαιμώωντας.
τοῖσιν δὴ Μενέλαος ἐνὶ μέσσοισι καὶ αὐτὸς
ἦγεν ἑὴν παράκοιτιν ἀπ' ἄστεος αἰθομένοιο

---

2. *φάος* conj. Dausq. ut lux dicatur secuta esse noctem. Male.

3. *οἵδὲ* A.

4. *ληΐσαντο* A; corr. Tychs.

8. *φορέουσιν* Tychs. Lehrs.

9. *πύρσαντες* A, *πέρσαντες* VE1; et ita corr. Rhod.

12. *ἀμφὶ γάμοιο* Lehrs. scripsit, perperam. Habet, ut monui in *rec. c.*, *οἷο* suam vim: virgines sunt desponsatae viris, certis igitur jam nuptiis destinatae, quae tamen nondum consummatae sunt. His opponit *ὑπ' αἰζηοῖσι νέον φιλότητι δαμείσας*. Ejusmodi virgines apud Apoll. Rhod. III, 840 *οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσύνουσαι* dicuntur. Cfr. Nonn. I, 353 *ἑὴν ἐγκύμονα νύμφην*.

13. *τάσδ' ἄρ* A; prius corr. Tychs., posterius Lehrs.

15. *ἀπειρύσαντ'* A et vulgo; correxi.

16. *χείρεσσι* A, *χείλεσσι* C1; et ita corr. Rhod. Recte: si manus memorare volebat, *χερσὶν μαστὸν* scribere debuisset.

ἐξανύσας μέγα ἔργον· ἔχεν δέ ἑ χάρμα καὶ αἰδώς·
Κασσάνδρην δ' ἄγε δῖαν ἐϋμμελίης Ἀγαμέμνων·
Ἀνδρομάχην δ' Ἀχιλῆος ἐῢς πάϊς· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εἷλκε βίῃ Ἑκάβην· τῆς δ' ἀθρόα δάκρυ' ἀπ' ὄσσων
πίδακος ὣς ἐχέοντο· περιτρομέεσκε δὲ γυῖα,
καὶ κραδίη ἀλάλυκτο φόβῳ, δεδάϊκτο δὲ χαίτας
κράατος ἐκ πολιοῖο· τέφρη δ' ἐπεπέπτατο πολλή,
τήν που ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἄδην κατεχεύατο χερσὶν
ὀλλυμένου Πριάμοιο καὶ ἄστεος αἰθομένοιο·
καί ῥα μέγα στονάχιζεν, ὅτ' ἄμφεχε δούλιον ἦμαρ
μὰψ ἀεκαζομένην· ἕτερος δ' ἑτέρην γοόωσαν
ἦγεν Τρωιάδων σφετέρας ἐπὶ νῆας ἀνάγκῃ·
αἳ δ' ἀδινὸν γοόωσαι ἀνίαχον ἄλλοθεν ἄλλαι
νηπιάχοις ἅμα παισὶ κινυρόμεναι μάλα λυγρῶς·
ὡς δ' ὁπότ' ἀργιόδουσιν ὁμῶς συσὶ νήπια τέκνα
σταθμοῦ ἀπὸ προτέροιο ποτὶ σταθμὸν ἄλλον ἄγωσιν
ἀνέρες ἐγρομένῳ ὑπὸ χείματι, τοὶ δ' ἀλεγεινὸν
μίγδα περιτρύζουσι διηνεκὲς ἀλλήλοισιν·

---

19. *ἔχεν δέ ἑ* VNV3E1C1A; et ita corr. Rhod., cum in Bas. *ἑ* esset omissum; *ἔχων δέ ἑ* C2.

20. *Κασσάνδραν* A et vulgo; *Κασσάνδρην* Lehrs. e corr. Spitzneri *mant.* p. 267. — *ἐϋμελίης* A, *ἐϋμμελίης* E1; et ita corr. P.

22. *τῆσδ'* A.

23. „Ad *πίδακος* in E1 in marg. ab ead. manu *fontis.*" TYCHS. *ὡς* Tychs. Lehrs., quod notavit Spitzner. *observatt.* p. 318. — *ἐχεύοντο* A, *ἐχέοντο* C1; et ita corr. Rhod., qui etiam *χεύοντο* tentavit. — *περιτρομέεσκον* A; em. Rhod.

24. „*ἀλάλυκτο*. Eustath. Iliade *K* *δυσχεραίνειν* et *ἀδημονεῖν* interpretatur." RHOD. *ἀλάλητο* conj. Dausq.

25. *ἐπιπέπτατο* A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 239.

28. *στοναχίζετ' ἀμφί ἑ δούλειον* A; „Mss. ope destituitur." SCHOW. *στονάχιζεν, ὅτ' ἄμφεχε δούλιον* em. Rhod., qui etiam *στ. ὅτ' ἀμφί ἑ δ.* tentabat, quo admisso post hunc versum alium omissum esse statui deberet. Male Pauw. *στονάχιζε τόγ' ἀμφί ἑ δ.* conj.

29. *ἀεκιζομένην* C1, *ἀεκαζομένην* C2; *ἀεκαζομένη* Pauw. conj., male. — „In hac captivarum sortitione consentit Eurip. Troad. 249 sqq., qui locus comparandus." TYCHS.

30. *ἦγε* A; *ἦγεν* corr. Tychs.

31. *αἵδ'* A.

32. *κινύμεναι* A; *κινυρόμεναι* em. Rhod., quod commendavi *emendatt.* p. 260, probavit Spitzner. *observatt.* p. 318 (et cfr. Apoll. Rhod. I, 883. IV, 1063), rec. Lehrs.; *κινυρομένοις* conj. Pauw., quod praetulit Tychs., non recte.

33. *σὺν* A; „*ὑσὶ* vel *συσὶ*;" RHOD. posterius recte praetulit Tychs.

35. *ταίδ'* A; *ταὶ δ'* Tychs. et vulgo; sed tum sane in sq. versu Pauwii conjectura *ἀλλήλῃσιν* recipienda foret. Comparationis gratia potius *τοὶ δ'* hic praetuli, illic relicto *ἀλλήλοισιν*, ut intelligantur sues et porcelli promiscue grunnientes. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1154 *ὅθι τούσγε* (Medeam et Jasonem) *σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν.*

36. *ἀλλήλῃσιν* conj. Pauw.; vid. ad v. praeced.

ὣς Τρωαὶ Δαναοῖσιν ὑπ᾽ ἐστενάχοντο δαμεῖσαι·
ἴσην δ᾽ αὖ καὶ ἄνασσα φέρεν καὶ δμωὶς ἀνάγκην.
 ἀλλ᾽ οὐ μὰν Ἑλένην γόος ἄμφεχεν· ἀλλά οἱ αἰδὼς
ὄμμασι κυανέοισιν ἐφίζανε, καί οἱ ὕπερθεν
καλὰς ἀμφερύθηνε παρηίδας· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ἄσπετα πορφύρεσκε κατὰ φρένα, μή ἑ κιοῦσαν
κυανέας ἐπὶ νῆας ἀεικίσσωνται Ἀχαιοί·
τοὔνεχ᾽ ὑποτρομέουσα φίλῳ περιπάλλετο θυμῷ·
καί ῥα καλυψαμένη κεφαλὴν ἐφύπερθε καλύπτρῃ
ἕσπετο νισσομένοιο κατ᾽ ἴχνιον ἀνδρὸς ἑοῖο·
αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον, ἠΰτε Κύπρις,
εὖτέ μιν Οὐρανίωνες ἐν ἀγκοίνῃσιν Ἄρηος
ἀμφαδὸν εἰσενόησαν ἑὸν λέχος αἰσχύνουσαν
δεσμοῖς ἐν θαμινοῖσι δαήμονος Ἡφαίστοιο,
τοῖς ἔνι κεῖτ᾽ ἀχέουσα περὶ φρεσὶν αἰδομένη τε
ἰλαδὸν ἀγρομένων μακάρων γένος ἠδὲ καὶ αὐτὸν
Ἥφαιστον· δεινὸν γὰρ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἀκοίτεω
ἀμφαδὸν εἰσοράασθαι ἐπ᾽ αἴσχεϊ θηλυτέρῃσι·
τῇ Ἑλένη εἰκυῖα δέμας καὶ ἀκήρατον αἰδῶ
ᾔιε σὺν Τρῳῇσι δορυκτήτοισι καὶ αὐτὴ
νῆας ἔπ᾽ Ἀργείων εὐηρέας· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
θάμβεον ἀθρήσαντες ἀμωμήτοιο γυναικὸς
ἀγλαΐην καὶ κάλλος ἐπήρατον· οὐδέ τις ἔτλη
κείνην οὔτε κρυφηδὸν ἐπεσβολίῃσι χαλέψαι,
οὔτ᾽ οὖν ἀμφαδίην, ἀλλ᾽ ὡς θεὸν εἰσορόωντο
ἀσπασίως· πᾶσιν γὰρ ἐελδομένοισι φαάνθη·

---

37. ὑπεστενάχ. A; divisit Pauw.; ἐπεστενάχ. E1.

38. καὶ δμωὶς φέρεν AE1; ordinem mutavit Rhod.

39. μὲν A; μὰν corr. Rhod.

41. καλλὰς A; corr. Rhod. — ἀμφερύθαινε proposuit Hermann. in rec. c. p. 262 in.; sed vid. ad IV, 355.

45. ὑπένερθε A; ἐφύπερθε em. Rhod. in versione *(superne)* et Pauw., rec. Tychs. autore Heynio, qui Ξ, 184 κρηδέμνῳ δ᾽ ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων attulit. — καλύπτρην C1.

47. ἠΰ τε A.

51. ἐνὶ A; corr. Tychs. — περὶ, quod om. A, add. Rhod. a. — αἰθομένη A; αἰδ. em. Rhod.

52. ἰλλαδὸν C1, ἰλαδὸν C2 (λ superscr.). — ἐγρομένων AC2, ἀγρομ. em. Rhod.

53. ἀκοίταο A, ἀκοίτεω C1; „ἀκοίτου vel ἀκοίτεω;" RHOD. Illud rec. Tychs., hoc Lehrs., quod commendaverat Spitzner. *v. Gr. her.* p. 189 et *observatt.* p. 263.

55. τῆς VE1; τῇ δ᾽ conj. Pauw. — αἰδῶ A.

56. Τρῳάσι A, Τρωῇσι C1; et ita corr. Rhod.

57. ἐπ᾽ A et vulgo; correxi. — εὐρέας V.

60. ἐσβολ|ῇσι A, ἐσβολίῃσι V, ἐπεσβολίῃσι a (ἐπ superscr.); et ita corr. Rhod.; ἐσβοβίῃσι C1.

ὡς δ' ὅτ' ἀλωομένοισι δι' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
πατρὶς ἐὴ μετὰ δηρὸν ἀποιχομένοισι φανείη,
οἳ δὲ καὶ ἐκ πόντοιο καὶ ἐκ θανάτοιο φυγόντες
πάτρῃ χεῖρ' ὀρέγουσι γεγηθότες ἄσπετα θυμῷ·
ὣς Δαναοὶ περὶ πάντες ἐγήθεον· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς
μνῆστις ἔην καμάτοιο δυσαλγέος οὐδὲ κυδοιμοῦ·
τοῖον γὰρ Κυθέρεια νόον ποιήσατο πάντων
ἦρα φέρουσ' Ἑλένῃ ἑλικώπιδι καὶ Διὶ πατρί.
  καὶ τότ' ἄρ', ὡς ἐνόησε φίλον δεδαϊγμένον ἄστυ
Ξάνθος ἔθ' αἱματόεντος ἀναπνείων ὀρυμαγδοῦ
μύρετο σὺν Νύμφῃσιν, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσε Τροίῃ
ἔκποθε καὶ Πριάμοιο κατημάλδυνε πόληα·
ὡς δ' ὅτε λήιον αὖον ἐπιβρίσασα χάλαζα
τυτθὰ διατμήξῃ, στάχυας δ' ἀπὸ πάντας ἀμέρσῃ
ῥιπῇ ὑπ' ἀργαλέῃ, καλάμη δ' ἄρα χεύατ' ἔραζε
μαψιδίη καρποῖο κατ' οὔδεος ὀλλυμένοιο
λευγαλέως, λυγρῷ δὲ πέλει μέγα πένθος ἄνακτι·
ὣς ἄρα καὶ Ξάνθοιο περὶ φρένας ἤλυθεν ἄλγος
Ἰλίου οἰωθέντος· ἔχεν δέ μιν αἰὲν ὀϊζὺς

---

63. *ἀλαομένοισι* A, *ἀλλομένοισι* C1, *ἀλωμένοισι* C2; *ἀλωομένοισι* corr. Rhod.

64. *ἐῇ* vitium Basil., quod corr. Rhod. — *ἐπευχομένοισι* A et vulgo, pro quo in *emendatt.* p. 260 *ἀποιχομένοισι* conjeci, quoniam *ἐπεύχομ.* aut *preces ad aliquem fundere* aut *aliqua re gloriari* significat. Id rejecit, non satis perspicio quare, novamque protulit emendationem *ἐπειγομένοισι* Spitzner. *observatt.* p. 319 sq. Sed ego meum teneo, quod vel Spitzner. exemplis firmavit.

65. *οἱδὲ* A.

66. *πάτρην* C1.

68. *μνῆσθις* ed. Basil., quod corr. Rhod.

71. *ἆρ* A; corr. Tychs.

72. *ἀποπνείων* Tychs., quem Lehrs. secutus est, e conj. Pauwii scripsit, non recte, uti demonstravi *emendd.* p. 189: „*Ἀποπνεῖν* dicitur primum de iis, qui spiritum emittunt cum quadam vehementia, ut XI, 385. XIV, 455. *Δ*, 406. *Ζ*, 182. (de odore, qui ab aliqua re emittitur, II, 566), tum saepissime de iis, qui moribundi animam cum spiritu efflant; cfr. I, 199. VI, 211. 228. X, 116. XIII, 124. Ita etiam dicitur *θυμὸν ἀποπνεῖν*, Hom. *Δ*, 524. *Ν*, 654. Quint. VIII, 334. XIV, 540, et *μένος ἀποπνεῖν* XIII, 90." Horum nihil in nostrum locum quadrat, ubi contra optime ex iis, quae ad III, 160 allata sunt, *ἀναπνείων* defenditur. Probaverat Tychsenii mutationem Heynius, sed de vapore, qui superesset ex flamma a Vulcano amni injecta *Φ*, 361 sq., interpretatus, perquam portentose.

73. *μύραιτο* V. — *Νύμφαισιν* A; corr. Tychs.

74. Pauw. *πάντοθε* conj., inscius hujus vocis, de qua cfr. Spitzner. *observatt.* p. 9 sq.

77. *ἆρ* A; corr. Tychs.

79. *ὀλοὸν δὲ πέλει μέγα* A et vulgo; *μάλα* conj. Pauw., quo nihil lucramur. Ego olim *τόγε* pro *μέγα* scripsi. Nunc vero *λυγρῷ* pro *ὀλοὸν* praetuli: cfr. XIII, 140 *κακὴν δ' ἄρα δαῖτα λυγρῷ τεύχουσι νομῆι.*

81. Quoniam non de *omni* tempore, quod Trojae eversionem secutum est, sed de illis ipsis diebus, quibus diruta urbe Graeci na-

ἀθάνατόν περ ἐόντα· μακρὴ δ' ἀμφέστενεν Ἴδη
καὶ Σιμόεις· μύροντο δ' ἀπόπροθι πάντες ἔναυλοι
Ἰδαῖοι Πριάμοιο πόλιν περικωκύοντες.
'Αργεῖοι δ' ἐπὶ νῆας ἔβαν μέγα καγχαλόωντες
μέλποντες νίκης ἐρικυδέος ὄβριμον ἀλκήν,
ἄλλοτε δὲ ζάθεον μακάρων γένος ἠδὲ καὶ αὐτῶν
θυμὸν τολμήεντα καὶ ἄφθιτον ἔργον Ἐπειοῦ·
μολπὴ δ' οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος, εὖτε κολοιῶν
κλαγγὴ ἀπειρεσίη, ὁπότ' εὔδιον ἦμαρ ἵκηται
χείματος ἐξ ὀλοοῖο, πέλει δ' ἄρα νήνεμος αἰθήρ·
ὣς τῶν πὰρ νήεσσι μέγ' ἔνδοθι γηθομένων κῆρ
* * * * * *
ἀθάνατοι τέρποντο κατ' οὐρανόν, ὅσσοι ἀρωγοὶ
ἐκ θυμοῖο πέλοντο φιλοπτολέμων Ἀργείων·
ἄλλοι δ' αὖ χαλέπαινον, ὅσοι Τρώεσσιν ἄμυνον
δερκόμενοι Πριάμοιο καταιθόμενον πτολίεθρον·
ἀλλ' οὐ μὰν ὑπὲρ αἶσαν ἐελδόμενοί περ ἀμύνειν
ἔσθενον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ μόρον οὐδὲ Κρονίων
ῥηιδίως δύνατ' Αἶσαν ἀπωσέμεν, ὃς περὶ πάντων
ἀθανάτων σθένος ἐστί, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλονται.
'Αργεῖοι δ' ἄρα πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρία θέντες
καῖον ὁμῶς σχίζῃσι, καὶ ἐσσύμενοι περὶ βωμοὺς
λείβεσκον μέθυ λαρὸν ἐπ' αἰθομένῃσι θυηλῆς

---

vigationem parabant, locutus videbatur poeta, olim *αἰνὴ ὀϊζὺς* conjeci. Sed quoniam poeta saepius sua tempora quasi conjuncta cum aetate Trojana innuit, et suspecta est in illa sede longae vocalis correptio, vulgatam reliqui.

82. *ἀθάνατόνπερ* A.

83. *Ἐναύλους torrentes* esse probe monuit Pauw. Heyn. *Φ*, 312 adscripsit.

85. *καγχαλώοντες* vit. ed. Basil., quod corr. Rhod.

90. *ἵκωνται* A, *ἵκηται* VE1; et ita corr. Rhod.; *ἴδωνται* C1; et ita ego olim emendaturus eram, nunc Rhodomanniano contentus.

92. *γηθόμενον* A; *γηθομένων* em. Rhod. Post hunc versum excidisse versum hujus fere sententiae

κλαγγὴ ἐς οὐρανὸν ἷκεν ἀάσπετος, οἳ δ' ἀΐοντες ἀθάνατοι τέρποντο κτλ.

monuit Bonit. *l. c.* p. 1243. Cujus sententiam cum impugnasset Spitzner. *observatt.* p. 34, ego in *emendatt.* p. 287 Bonitii causam egi, et Spitznerus ipse ibid. p. 320 sqq., quamquam argumentis a me allatis quaedam opponit, postremo tamen ipse lacunae suspicionem sua defensione verisimiliorem esse concedit. Hinc ejus signa appingere non dubitavi.

94. *δαιπτολέμων*, sed ad marg. *φιλοπτολ.* C2.

99. *πέρι* A; corr. Tychs.

100. *γένος* A et vulgo; *μένος* vel *σθένος* conj. Pauwius, ipse tamen sequentia vulgatae patrocinari putavit, in qua re egregie fallitur. Contra haec epexegesis in antecedentibus etiam de Jovis potentia sermonem fuisse monstrat. Sed praetuli *σθένος*.

103. *θυηλαῖς* A et vulgo.

ἦρα θεοῖσι φέροντες, ἐπεὶ μέγα ἤνυσαν ἔργον·
πολλὰ δ' ἐν εἰλαπίνῃ θυμηδέϊ κυδαίνεσκον
πάντας, ὅσους ὑπέδεκτο σὺν ἔντεσι δούριος ἵππος·
θαύμαζον δὲ Σίνωνα περικλυτόν, οὕνεχ' ὑπέτλη
λώβην δυσμενέων πολυκηδέα· καί ῥά ἑ πάντες
μολπῇ καὶ γεράεσσιν ἀπειρεσίοισι τίεσκον·
ὃς δ' ἄρ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐγήθεε τλήμονι θυμῷ
νίκῃ ἐπ' Ἀργείων, σφετέρῃ δ' οὐκ ἄχνυτο λώβῃ·
ἀνέρι γὰρ πινυτῷ καὶ ἐπίφρονι πολλὸν ἄμεινον
κῦδος καὶ χρυσοῖο καὶ εἴδεος ἠδὲ καὶ ἄλλων
ἐσθλῶν, ὁππόσα τ' ἐστὶ καὶ ἔσσεται ἀνθρώποισιν·
οἳ δ' ἄρα πὰρ νήεσσιν ἀταρβέα θυμὸν ἔχοντες
δόρπεον ἀλλήλοισι διηνεκέως ἐνέποντες·
„ἠνύσαμεν πολέμοιο μακροῦ τέλος· ἠράμεθ' εὐρὺ
κῦδος ὁμῶς δηίοισι μέγα πτολίεθρον ἑλόντες·
ἀλλά, Ζεῦ, καὶ νόστον ἐελδομένοις κατάνευσον."
ὣς ἔφαν· ἀλλ' οὐ πᾶσι πατὴρ ἐπὶ νόστον ἔνευσε·
τοῖς δέ τις ἐν μέσσοισιν ἐπιστάμενος * *
* * * * οὐ γὰρ ἔτ' αὐτοῖς

104. *μέγα ἤνυσαν ἔργον* A et vulgo; *μέγα ἔργον ἄνυσσαν* em. Hermann. *Orph.* p. 748. Sed cfr. *proll.* II, 1, 11.

107. *δὲ*, quod om. A, add. Rhod. — *ὑπέστη* A et vulgo; *ὑπέτλη*, quod Glasewaldus conj., recte commendavit Spitzner. *observatt.* p. 322.

110. *αἰέν· ὅδ' ἐνὶ φρ.* A, *αἰέν· ὁ δ' ἐν φρ.* C1; et ita corr. Rhod., quod recep. Tychs. Lehrs. Sed certissimum est nonnisi de eo die, quo victoriam Trojamque devastatam Graeci cantibus et laetitia celebravere, sermonem esse. Sed ut vitium apertum, ita quodnam ex variis, quae suppetunt, remediis praeferendum sit, minime constat. Post *τίεσκον* quidem interpunctio ponenda, tum vero aut *ὅς δ' ἄρ' ἐνὶ φρ.* aut *αὐτὸς δ' ἐν φρ.* aut *αὐτὰρ ὅγ' ἐν φρ.* aut *ἀλλ' ὅγ' ἐνὶ φρ.* scribendum est, ex quibus prius propter *ἐνί*, quod in A legitur, praetuli. „Vereor, ne *αἰέν* malum sit supplementum versus mutilati. Requiro: — *τίεσκον Ἔξοχ'· ὃ δ' ἐν φρ.*" HERMANN.

111. *ἐπ'* A et vulgo; correxi.

113. *καὶ οὔδεος* A, quod Rhodom. vertit: *et fundis; καὶ εἴδεος* em. Piers. *Verisimill.* p. 253, Weichert. *epist. crit. ad Eichstaedt* p. 56, Bonit. p. 1239, probavit Spitzner. *observatt.* p. 28. Hoc eo melius cadere in Sinonem, quoniam is mutilatus et male mulcatus est, quivis videt. Tamen Lehrs. e conjectura, ut videtur, sua *διειδέος* scripsit, quam in *rec. l.* p. 83 rejeci.

114. *ὁππόσα* A, *ὁππόσ'* V; *ὁππόσ' ἄρ'* e sua conj. scripsit Tychs.; *ὁππόσα τ'* ego dedi ex em. Hermanni *Orph.* 748.

115. *οἵδ'* A.

116. *ἐννέποντες* A; corr. Rhod. in textu.

117. *μακρὸν* A et vulgo; *μακροῦ* scripsi *emendatt.* p. 251 coll. Tryph. 525: *δηναιοῦ πολέμοιο τέλος.*

120. *ἔνευσεν* A et vulgo; correxi.

121. In C2 adscriptum ad hunc v. et sq. *λείπει.* „Lacuna hic est in omnibus codd. nec defectus indicium, nisi in C2, qui *λείπει* ad marg. adscripsit." TYCHS. „Hic luxata sunt exemplaria, quae sic aliquando restituere conatus fui: *ἐπιστάμενος κιθαρίζειν μέλπε πολυχρονίοιο μόθου τέλος· οὐ γάρ.*"

δεῖμα πέλεν πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλ' ἐπὶ ἔργα
εὐνομίης ἐτράποντο καὶ εὐφροσύνης ἐρατεινῆς·
ὃς δ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐελδομένοισιν ἄειδεν,
λαοὶ ὅπως συνάγερθεν ἐς Αὐλίδος ἱερὸν οὖδας,
ἠδ' ὡς Πηλείδαο μέγα σθένος ἀκαμάτοιο
δώδεκα μὲν κατὰ πόντον ἰὼν διέπερσε πόληας,
ἕνδεκα δ' αὖ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ὅσσα τ' ἔρεξε
Τήλεφον ἀμφὶς ἄνακτα καὶ ὄβριμον Ἠετίωνα,
ὡς δὲ Κύκνον κατέπεφνεν ὑπέρβιον, ἠδ' ὅσ' Ἀχαιοὶ
μαρνάμενοι κατὰ μῆνιν Ἀχιλλέος ἔργα κάμοντο,
Ἕκτορα δ' ὡς εἴρυσσεν ἑῆς περὶ τείχεα πάτρης,
ὥς θ' ἕλε Πενθεσίλειαν ἀνὰ μόθον, ὥς τ' ἐδάμασσεν
υἱέα Τιθωνοῖο, καὶ ὡς κτάνε καρτερὸς Αἴας
Γλαῦκον ἐϋμμελίην, ἠδ' ὡς ἐρικυδέα φῶτα
Εὐρύπυλον κατέπεφνε θοοῦ πάϊς Αἰακίδαο,
ὡς δὲ Πάριν δαμάσαντο Φιλοκτήταο βέλεμνα,
ἠδ' ὁπόσοι δολόεντος ἐσήλυθον ἔνδοθεν ἵππου
ἀνέρες, ὥς τε πόληα θεηγενέος Πριάμοιο
πέρσαντες δαίνυντο κακῶν ἀπὸ νόσφι κυδοιμῶν.
ἄλλα δ' ἄρ' ἄλλος ἄειδεν, ὅ τι φρεσὶν ᾗσι μενοίνα.

RHOD. Egregie vero ille, quamquam versum ejus non debebat Tychs. — distinctum sane literarum formis et uncis seclusum — in textum recipere. Ipse, ut melius haec cum sequentibus cohaereant, potius tale quid *ἐπιστ. κιθαρ. μέλπετο, τοὶ δ' ἀΐοντες ἐγήθεον* ex XIV, 67 vel *μέλπετο φορμίζων· τοὶ δ' ἔκλυον* ex *Δ*, 17 excidisse putat. Equidem haud scio an plura etiam hic interierint.

124. „*εὐνομία* h. l. novo modo pro pace synonymum, nisi pro eo fuit *εὐφροσύνης*.“ HEYN. Festinantius haec scripsit vir praestantissimus, id ipsum statim sequi non animadvertens. Tychs. provocat ad Pindar. Pyth. V, 89. *εὐνομία ἀπόλεμος*. Struvius *minor* observatt. p. 33 *εἰρήνης* audacius conjecit.

125. *ὃς δή τοι* A et vulgo; *ὃς δ' ἤτοι* corr. Spitzner. *observatt.* p. 323. — *πρῶτος* conj. Pauw. male.

129. *ἔρεξεν* A et vulgo; correxi.

131. *χὡς Κύκνον* vel *ὥς τε Κύκνον* proposuit Pauw., recte copulam hic desiderari intelligens: vid. ad I, 9—14. p. 4. Sed praetuli *ὡς δέ*.

132. *μετὰ* A, *κατὰ* V, rec. Tychs. Vid. Spitzner. dissert. de praepos. *ἀνά* et *κατά* p. 37. Simile est *Π*, 202 *πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν*. — *δῆριν* sed ad marg. *μῆνιν* C2.

133. *εἴρυσεν* A et vulgo; correxi.

135. *καρτερὸν* A, *κρατερὸν* V, *καρτερὸς* C1; et ita corr. Rhod.

136. *ἐϋμελίην* A, *ἐϋμμελίην* E1; et ita corr. Pauw.

142. *ἄλλῃ δ'* A et vulgo. Ineptum est hoc adverbium, sive cum Rhodom. de *loco* accipis — *alibi* —, quia moris est, ut unus stans vel sedens in medio (cfr. v. 121) omnibus, non alii alibi, majori hic minori ille coronae canat; sive de *ratione* explicas, qua alius aliter cecinerit. Ne multa: postquam antecedentibus primi cantoris argumentum enarratum est, nihil aliud addi poterat, nisi hoc, *aliud alii placuisse argumentum*. Scripsi igitur *ἄλλα δ' ἄρ'*. Ita quasi rhapsodorum hic inducit certamen. Lehrs. totum versum uncis circumclusit,

ἀλλ᾽ ὅτε δαινυμένοισι μέσον περιτέλλετο νυκτός,
δὴ τότε που δόρποιο καὶ ἀκρήτοιο πότοιο
παυσάμενοι πάντες λαθικηδέα κοῖτον ἕλοντο·
χθιζὸν γὰρ καμάτοιο μένος κατεδάμνατο πάντας·
τῷ καὶ παννύχιοι λελιημένοι εἰλαπινάζειν
παύσανθ᾽, οὕνεκεν ὕπνος ἄδην ἀέκοντας ἔρυκεν·
ἄλλῃ δ᾽ ἄλλος ἴαυεν· ὃ δ᾽ ἐν κλισίῃσιν ἑῇσιν
Ἀτρείδης ὀάριζε μετ᾽ ἠϋκόμοιο γυναικός·
οὐ γάρ πω κείνοισιν ἐπ᾽ ὄμμασιν ὕπνος ἔπιπτεν,
ἀλλὰ Κύπρις πεπότητο περὶ φρένας, ὄφρα παλαιοῦ
λέκτρου ἐπιμνήσωνται, ἄχος δ᾽ ἀπὸ νόσφι βάλωνται·
πρώτη δ᾽ αὖθ᾽ Ἑλένη τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
„μή νύ μοι, ὦ Μενέλαε, χόλον ποτιβάλλεο θυμῷ·
οὐ γὰρ ἐγὼν ἐθέλουσα λίπον σέο δῶμα καὶ εὐνήν,
ἀλλά μ᾽ Ἀλεξάνδροιο βίη καὶ Τρώιοι υἷες
σεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος ἀνηρείψαντο κιόντες,
καί μ᾽ ἄμοτον μεμαυῖαν ὀϊζυρῶς ἀπολέσθαι

---

credo, quia vulgatae scripturae perversitate perspecta probabilem emendationem non invenit. Vulgata ex v. 149 nata videtur. Alia tamen Hermanni fuit sententia, quam ipsis ejus verbis transscribo: „Non videtur mihi verisimile, ut multi alius alia cecinerint. Nam nec multos cantores affuisse credibile est, et hic, de quo sermo est, pene omnia quae cani poterant cecinit. Quibus rebus adjectum erat, si quid video, etiam quod hoc versu dictum est, quem ego sic scribendum puto: *ἄλλῃ δ᾽ ἄλλος ἄλαινεν, ὅπῃ φρ. ἦ. μ.*“ Hoc quidem Quintus potius *ἄλλοις δ᾽ ἄλλος ἔτερπεν, ἐπεὶ φρ. ἦ. μ.* scripsisset. Sed adhuc sententiam meam teneo.

143. *περιτήλετο* A; „*περιτείλατο* vel *περιτέλλετο*;“ Rhod.; *περιτέλοντο* E1; *περιτέλλετο* recte rec. Tychs.

145. *πανσάμ. λαθικ.* mutilo versu A, *πανσ.* *πάντες* *λαθικηδέα* C1; „post *παυσάμενοι* interponendum *ὕπνου*;“ RHOD. Quem qui vituperat Dorvill. *vann. crit.* p. 358 cum Dausq. pejus etiam *π. κ. λ. αὐτίχ᾽ ἕλοντο* conjecit; melius et Pauw. *πανσ. Δαναοὶ* et a *πανσ. ταχέως* conj. Sed secutus sum Tychs., qui *παυσάμενοι πάντες*, non propter exiguam sive potius nullam C1 auctoritatem, sed propter sequens — *κατεδάμνατο πάντας.*

146. *κατεδάπτετο* A, *κατεδάμνατο* V, quod recte recep. Tychs.

149. *ὅδ᾽* A.

150. *εὐκόμοιο* A, *ἠϋκόμοιο* E1 C12; et ita corr. Rhod.

151. *οὐγάρ* A.

154. *ἔειπεν* A et vulgo; correxi.

155. *ποτὶ βάλλεο* A, *ποτιβάλλεο* C1; et ita corr. Pauw.

156. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1021 *μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσιν κεῖθεν ἀφορμήθην.*

159. *καί με μεμαυῖαν* et in fine* A, *καί με ἄφαρ μεμ.* C1, *καί με μευῖαν* C2; „*καί με βίον μεμαυῖαν ὀϊζυρῶς ἀπολέσσαι*, vel *καί μ᾽ αἰεὶ* vel *αὖθις* vel *ἄφνω* vel *ἴκταρ*;“ RHOD. Pauw. *καί με μάλα μεμ.*, Scalig. *καί με πάρος μεμ.* conj., quod recep. Tychs. Paene taedet referre Brodaeum *καὶ θυμῷ μεμ.* invenisse, Dausquejum in versus fine *ἑκοντὶ* vel *ἑτοίμως* addidisse. Ego in *emendatt.* p. 261 *καί με μέγ᾽ ἐμμεμαυῖαν* emendaveram. Verum his omnibus praestare vi-

ἢ βρόχῳ ἀργαλέῳ ἢ καὶ ξίφεϊ στονόεντι
εἶργον ἐνὶ μεγάροισι παρηγορέοντες ἔπεσσι
σεῦ ἕνεκ' ἀχνυμένην καὶ τηλυγέτοιο θυγατρός·
τῆς νύ σε πρός τε γάμου πολυγηθέος ἠδὲ σεῦ αὐτοῦ
λίσσομαι, ἀμφ' ἐμέθεν στυγερῆς λελαθέσθαι ἀνίης."
ὣς φαμένην προσέειπε πύκα φρονέων Μενέλαος·
„μηκέτι νῦν μέμνησ', ἀλλ' ἰσχέμεν ἄλγεα θυμῷ·
ἀλλὰ τὰ μέν που πάντα μέλας δόμος ἐντὸς ἐέργοι
λήθης· οὐ γὰρ ἔοικε κακῶν μεμνῆσθαι ἔτ' ἔργων."
ὣς φάτο· τὴν δ' ἕλε χάρμα, δέος δ' ἐξέσσυτο θυμοῦ·
ἔλπετο γὰρ παύσασθαι ἀνιηροῖο χόλοιο
ὃν πόσιν· ἀμφὶ δέ μιν βάλε πήχεε· καί σφιν ἄμ' ἄμφω
δάκρυ κατὰ βλεφάροιιν ἐλείβετο ἡδὺ γοώντων·
ἀσπασίως δ' ἄρα τώγε παρ' ἀλλήλοισι κλιθέντε
σφωιτέρου κατὰ θυμὸν ἀνεμνήσαντο γάμοιο·
ὡς δ' ὅτε που κισσός τε καὶ ἡμερὶς ἀμφιβάλωνται

---

sum, quod Spitzner. *observatt.* p. 323 scripsit: *καί μ' ἄμοτον μεμαυῖαν.*

160. *ἠὲ* A; *ἢ* corr. Pauw. Sylburg.

162. *εἵνεκ'* A; *ἕνεκ'* corr. Rhod.

163. *σευ* Tychs. Lehrs.; accentum reduxi.

166. *μήτέ τι* A, ita et ad marg. adscript. *λείπει* C2, *μηκέτι* VNV3 C1; et ita conj. Rhod.; „in mss. lacunam nec spatium nec nota indicat;" SCHOW. *μήτι γε* conj. Pauw. Multo magis de sequentibus dubitatum, ubi AVNV3C1 consentiunt in *ἀλλ' ἴσχομεν*, quod Rhod. vertit: *sed comprimamus animo dolores.* Heyn. conjecit *μεμνώμεθ', ἃ ἴσχομεν*, et in eandem sententiam Glasewaldus *ἄσσ' ἴσχομεν*, Bonit. *l. c.* p. 1241 *ἅτ' ἐπάσχομεν*, ego olim ex III, 516 *ἅτ' ἐχέσκομεν*, quem ipsum sensum inesse etiam Hermann. in *rec. c.* p. 260 putavit, cum Spitznerus *observatt.* p. 27 *ἴσχομεν* pro vocativo adhortativo habuisset, cujus sane haec forma apud Quintum non invenitur. Recte igitur Lehrs. *ἀλλ' ἰσχέμεν* scripsit, eo ipso, quo Spitznerus voluit, sensu, ad quem illustrandum etiam hos locos adscribo: *Ω*, 522 *ἄλγεα δ' ἔμπης Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ*; ibid. 549 *ἄνσχεο μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο*, et propius etiam Apoll. Rhod. III, 903 *τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι.* IV, 863 *νόῳ δ' ἔχε.* Contrarium est id. II, 880 *πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὔτως.* Ita ne ingeniosam quidem Hermanni admittemus conjecturam: *ἄλις ἴσχομεν.* Ceterum, quamquam sensus non hiat, tamen circa hunc versum quaedam excidisse non praefracte negaverim. Sed res valde est incerta: inde a signis lacunae abstinui. Hermannus, si quid exciderit, unum tantum versum excidisse putat, cujus argumentum fuerit *μήτε με λίσσου.*

167. *ἐέργει* A et vulgo, *ἐέργοι* V, quod reponit Spitzner. *l. c.* et jam Rhodom. vertendo: *in se coërceat.*

169. *τήνδ'* A.

170. *ἕπετο* V. — *παύσεσθαι* Basil. Rhod., *παύσασθαι* AE1C12, restituit Tychs.

171. *καί μιν ἀπ' ἄμφω* A; *καί σφιν ἀπ' ἀμφοῖν* em. Rhod., *καί σφιν ἄρ' ἀμφοῖν* Pauw., quod recep. Tychs.; melius etiam *καί σφιν ἄμ' ἀμφοῖν* Herm. *Orph.* p. 748 et Spitzner. *observatt.* p. 155. Consentit Meinek. ad *Theocr.* XVII, 26, ubi simul *ἄμφω* retinendum esse recte monuit.

172. *βλεφάρων ἠλείβετο* A et vulgo, augmento inaudito; *βλεφάροιιν ἐλείβετο* emendant Spitzner. *l. c.* et Meinek. *l. c.* — *γοόντων* A.

175. *ὡς δ' ὅπου* V. — *ἀμφιβάλ-*

ἀλλήλους περὶ πρέμνα, τὰ δ' οὔποτε ἶς ἀνέμοιο
σφῶν ἄπο νόσφι βαλέσθαι ἐπισθένει· ὣς ἄρα τώγε
ἀλλήλοις συνέχοντο λιλαιόμενοι φιλότητος.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος ἀπήμων,
δὴ τότ' Ἀχιλλῆος κρατερὸν κῆρ ἰσοθέοιο
ἔστη ὑπὲρ κεφαλῆς οὗ υἱέος, οἷος ἔην περ
ζωὸς ἐών, ὅτε Τρωσὶν ἄχος πέλε χάρμα δ' Ἀχαιοῖς·
κύσσε δέ οἱ δειρὴν καὶ φάεα μαρμαίροντα
ἀσπασίως· καὶ τοῖα παρηγορέων προσέειπε·
„χαῖρε, τέκος, καὶ μήτι δαΐζεο πένθεϊ θυμὸν
εἵνεκ' ἐμεῖο θανόντος, ἐπεὶ μακάρεσσι θεοῖσιν
ἤδη ὁμέστιός εἰμι· σὺ δ' ἴσχεο τειρόμενος κῆρ
ἀμφ' ἐμέθεν, καὶ κάρτος ἄδην ἐμὸν ἔνθεο θυμῷ·
αἰεὶ δ' Ἀργείων πρόμος ἵστασο μηδενὶ εἴκων
ἠνορέῃ· ἀγορῇ δὲ παλαιοτέροισι βροτοῖσι
πείθεο· καί νύ σε πάντες ἐΰφρονα μυθήσονται·
τῖε δ' ἀμύμονας ἄνδρας, ὅσοις νόος ἔμπεδός ἐστιν·
ἐσθλῷ γὰρ φίλος ἐσθλὸς ἀνήρ, χαλεπῷ δ' ἀλεγεινός·
ἢν δ' ἀγαθὸν φρονέῃς, ἀγαθῶν καὶ τεύξεαι ἔργων·

λονται A, *ἀμφιβάλωνται* E1; et ita corr. Rhod., *ἀμφιβάλονται* C1.

176. *ἀλλήλοις* A et vulgo; *ἀλλήλους* scripsi ex em. Pauwii, quam jam fecisse videtur Rhodom. vertendo: *constringunt se mutuo.* — *τάδ'* A.

177. *ἀπὸ* A et vulgo; correxi. — Post *ἐπισθένει* in A lacuna quinque sexve literarum.

178. *συνέχυντο* A, *συνέχοντο* E1 C1; et ita conj. Rhod., rec. Tychs.; *συνέχυντο* revocavit Lehrs., quod vituperavi p. 84, in eo tamen falsus, quod hoc sola conjectura niti putabam.

181. *οὗ υἱέος* fortasse per Ω, 122 excusatur. Tamen haud scio an *φίλου υἱέος* scripserit. Cfr. ibid. 682 *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς.* — *ἔηνπερ* A.

183. *κύσε* A et vulgo; corr. Spitzner. *manl.* p. 241.

184. *προσέειπεν* A et vulgo; correxi.

186. *ἐμοῖο* A, *ἐμεῖο* E1; et ita corr. Rhod.

188. *κάρτος ἀρήιον* e conj. scripsit Lehrs., quod jam in *rec. c.* p. 84 rejeci propter insignem filii cum patre similitudinem tam saepe inculcatam. Cfr., ut unum exemplum afferam, XIII, 219 *πατρὸς ἑοῦ καταειμένος ἀλκήν.*

191. *πάντας* V.

194. *τεύχεαι* A; *τεύξεαι* em. Rhod. — De his ego olim ita commentatus eram: „Postrema verba equidem non satis perspicio. Rhodom. vertit: *bonorum et operum successum consequeris.* Sed id Graecis verbis minime inest. Sunt autem *ἔργα* aut facinora, quae bona perfecturus dicitur Neoptolemus, si quidem bene cordatus fuerit — et ita Lehrs. intellexisse videtur vertens: *bonorum etiam compos eris operum* —; sed alienum videtur verbum *τεύξεαι*, quod non dicitur nisi de *rebus externis*, quas neutiquam nostra in manu et potestate positas assequimur interdum fortasse virtutis opera, semper tamen fortuna adjutrice. Sin autem suo sensu positum est *τεύξεαι*, tum *ἔργα benefactorum mercedem* significent necesse est, quod fieri nequit. Jam si antecedentes duos versus respicimus, potius hoc Achillem dicere probabile est: *si filius bonis sit mo-*

κεῖνος δ' οὔποτ' ἀνὴρ 'Αρετῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἵκανεν,
ᾧτινι μὴ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος· οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς
πρέμνον δύσβατόν ἐστι, μακρὸν δέ οἱ ἄχρις ἐπ' αἴθρην
ὄζοι ἀνηέξηνθ'· ὁπόσοισι δὲ κάρτος ὀπηδεῖ
καὶ πόνος, ἐκ καμάτου πολυγηθέα καρπὸν ἀμῶνται
εἰς 'Αρετῆς ἀναβάντες ἐϋστεφάνου κλυτὸν ἔρνος·
ἀλλ' ἄγε κύδιμος ἔσσο, καὶ ἐν φρεσὶ πευκαλίμῃσι
μήτ' ἐπὶ πήματι πάγχυ δαΐζεο θυμὸν ἀνίῃ,
μήτ' ἐσθλῷ μέγα χαῖρε· νόος δέ τοι ἤπιος ἔστω
ἔς τε φίλους ἑτάρους ἔς θ' υἱέας ἔς τε γυναῖκας
μνωομένῳ κατὰ θυμόν, ὅτι σχεδὸν ἀνθρώποισιν
οὐλομένοιο μόροιο πύλαι καὶ δώματα νεκρῶν·
ἀνδρῶν γὰρ γένος ἐστὶν ὁμοίιον ἄνθεσι ποίης,
ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι· τὰ μὲν φθινύθει, τὰ δ' ἀέξει·
τοὔνεκα μείλιχος ἔσσο· καὶ 'Αργείοισιν ἔνισπε
'Ατρείδῃ δὲ μάλιστ' 'Αγαμέμνονι, εἴ γέ τι θυμῷ
μέμνηνθ', ὅσσ' ἐμόγησα περὶ Πριάμοιο πόληα,
ἠδ' ὅσα λῃσάμην πρὶν Τρώιον οὖδας ἱκέσθαι,
τῷ μοι νῦν κατὰ θυμὸν ἐελδομένῳ περὶ πάντων
ληίδος ἐκ Πριάμοιο Πολυξείνην εὔπεπλον

* * * * * *

---

ribus, ei etiam fore bonos amicos. Quod ipsum facile restitui potest scribendo: *ἀγαθῶν καὶ τεύξῃ ἑταίρων.* Non prorsus absimile est, quod Telemachus ο, 158 dicit: *παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης.* Forma *τεύξῃ* etiam τ, 314 legitur.“ Ita tum quidem. Nunc tamen vulgatam recte habere puto simpliciter ita explicandam: „si bene *sentias*, etiam ut *benefacta* edas continget tibi;“ quo dicto sibi transitum munit ad luculentum illum de Virtutis arbore locum, de quo jam monui ad V, 49—56. Nunc addo *Simon.* fragm. XXVI ed. Bergk. Aliter sentiebat Hermannus: „Hoc dicit: si animo fueris benevolo, consequeris ut quis tibi benefaciat.“

195. *αἰνὸς* A; *κεῖνος* bene em. Pauw., rec. Tychs. Lehrs.

197. *δυσβατόν* Tychs. Lehrs. — *μακροὶ* A et vulgo, *μακρὸν* V, quod praetuli. — *αἴθρῃ* A; *αἴθρην* Rhod. in textu.

198. *ἀπηέξηθ'* A, *ἀπηέξηνθ'* VNV123a; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs., *ἀπηέξηνθεν* C1. Praeterea Rhodom. in Corrigendis proponit *ἀπηέξηθεν*, quod eum *ἀπηύξηθεν* scribere voluisse putat Pauw., male. Sine dubio *ἀπηέξηθεν· ὅσοισι* propositurus erat, quod habet quo placeat. Sed codicibus obtemperandum fuit. Verum mutanda erat praepositio, et quidem *ἀνηέξηνθ'* inferendum, qua voce et Coluth. 245 (*γαῖα — Ἄνθος ἀνηέξησε*) et Quintus ipse I, 460 (*πόνος — Θυμὸν ἀνηέξησε*) usi sunt, uti jam monui in *emendatt.* p. 261, ubi in eo falsus sum, quod Schowii codd. *ἐπηέξηνθ'* praebere dixi.

205. *ὅτε* A; *ὅτι* corr. Rhod.

208. *τάδ'* A.

210. *μάλιστα καὶ* A, *μάλιστ'* em. Rhod. — *γε* Tychs. Lehrs.

211. *μέμνησθ'* A, *μεμνῆθ'* C1; *μέμνηνθ'* em. Rhod. in versione et Pauw.

214. *ἐκ* A et vulgo; correxi. — *Πολυξένην* A, *Πολυξείνην* C1; et ita corr. Dausq. — *ἔϋπεπλον* A et

ὄφρα θοῶς ῥέξωσιν, ἐπεί σφισι χώομαι ἔμπης
μᾶλλον ἔτ᾽ ἢ τοπάρος Βρισηίδος· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ οἶδμα
κινήσω πόντοιο βαλῶ δ᾽ ἐπὶ χείματι χεῖμα,
ὄφρα καταφθινύθοντες ἀτασθαλίῃσιν ἑῇσι
μίμνωσ᾽ ἐνθάδε πολλὸν ἐπὶ χρόνον, εἰσόκ᾽ ἔμοιγε
λοιβὰς ἀμφιχέωνται ἐελδόμενοι μέγα νόστου·
αὐτὴν δ᾽, εἴ κ᾽ ἐθέλωσιν, ἐπὴν ἀπὸ θυμὸν ἕλωνται,
κούρην ταρχύσασθαι ἀπόπροθεν οὔτι μεγαίρω."
ὣς εἰπὼν ἀπόρουσε θοῇ ἐναλίγκιος αὔρῃ·
αἶψα δ᾽ ἐς Ἠλύσιον πεδίον κίεν, ἧχι τέτυκται
οὐρανοῦ ἐξ ὑπάτοιο καταιβασίη τ᾽ ἄνοδός τε
ἀθανάτοις μακάρεσσιν· ὃ δ᾽, ὁππότε μιν λίπεν ὕπνος,
μνήσατο πατρὸς ἑοῖο· νόος δέ οἱ ἠῢς ἰάνθη.
ἀλλ᾽ ὅτ᾽ ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀνήιεν Ἠριγένεια
νύκτα διασκεδάσασα, φάνη δ᾽ ἄρα γαῖα καὶ αἰθήρ,
δὴ τότ᾽ Ἀχαιῶν υἷες ἀπὲκ λεχέων ἀνόρουσαν
ἱέμενοι νόστοιο, νέας δ᾽ ἐς βένθεα πόντου
εἷλκον καγχαλόωντες ἀνὰ φρένας, εἰ μὴ ἄρ᾽ αὐτοὺς
ἐσσυμένους κατέρυκεν Ἀχιλλέος ὄβριμος υἱός,

---

vulgo; *εὔπεπλον* Lehrs. e corr. Spitzneri *mant.* p. 227.

215. Vulgo nulla lacunae signa adsunt. Vertit Lehrs.: „*ideo mihi nunc — Priami Polyxenam — quam celerrime mactent,*" secutus Rhodomannum, qui *ὄφρα θοῶς quam primum* interpretatus est. Sed neque hoc verum est, et totius loci constructio scabra et hiulca, quae non melior evadit, si quis ex v. 246 hic quoque *ὥς ῥα θεῷ* scribendum conjiceret. Accedit. quod res ignota nimis obscure jubetur, ne sepulcri quidem, cui immolanda est Polyxena, facta mentione. Quanto distinctius infra v. 239 sq. rem Graecis exponit Neoptolemus:

ἠνώγει δ᾽ ὑμέας τε καὶ Ἀτρείδην βασιλῆα,
ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλὲς ἄροισθε
τύμβον ἐπ᾽ εὐρώεντα Πολυξείνην εὔπεπλον.

Quo loco comparato patet post v. 214 versum intercidisse hujus sententiae:

τῷ μοι νῦν κατὰ θυμὸν ἐελδομένῳ περὶ πάντων
ληίδος ἐκ Πριάμοιο Πολυξείνην εὔπεπλον
[τύμβον ἐπ᾽ εὐρώεντα γέρας περικαλλὲς ἄροιντο,]
ὄφρα θοῶς ῥέξωσιν.

Hermannus potius plures versus excidisse putat; alioquin enim *ὄφρα θοῶς ῥέξωσιν* intelligi non posse. — *ἐπεὶ σφίσι* A et vulgo; corr. Lehrs.

216. *ἆρ* A; corr. Tychs.

219. *ἔμοιγε* Tychs. Lehrs.; vulgo *ἐμοί γε.*

220. *ἀμφιχέονται* A; *ἀμφιχέωνται* Rhodom. in textu.

221. *εἴ κε θέλωσιν* A et vulgo; corr. Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 91 et Spitzner. *observatt.* p. 146.

224. *πεδίον* mutilo versu A; post *πεδ.* spatiolum in C2; „deest forte *μόλεν* vel *κίεν;*" RHOD. Et ita a. Dausq. *πέδον ἔπτατο* conj, Tychs. recte rec. *κίεν.*

225. *τ᾽* post *καταιβασίη* add. Rhod.

226. *ὅδ᾽* A.

227. *γόος* A; *νόος* em. Rhod.

229. *διασκεδάσασ᾽, ἐφάνη* A et vulgo; correxi.

230. *ἀπ᾽ ἐκ* A et vulgo; corr. Lehrs.

231. *στόνοιο*, sed in marg. *νόστοιο* C2.

232. *ἆρ* A; corr. Tychs.

εἰς ἀγορήν τε κάλεσσε καὶ ἔκφατο πατρὸς ἐφετμήν·
„κέκλυτέ μευ, φίλα τέκνα μενεπτολέμων Ἀργείων,
πατρὸς ἐφημοσύνην ἐρικυδέος, ἥν μοι ἔνισπε
χθιζὸς ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας ὑπνώοντι·
φῆ γὰρ ἀειγενέεσσι μετέμμεναι ἀθανάτοισιν·
ἠνώγει δ' ὑμέας τε καὶ Ἀτρείδην βασιλῆα,
ὄφρα οἱ ἐκ πολέμοιο γέρας περικαλλὲς ἄροισθε
τύμβον ἐπ' εὐρώεντα Πολυξείνην εὔπεπλον·
καί μιν ἔφη ῥέξαντας ἀπόπροθι ταρχύσασθαι·
εἰ δέ οἱ οὐκ ἀλέγοντες ἐπιπλώοιτε θάλασσαν,
ἠπείλει κατὰ πόντον ἐναντία κύματ' ἀείρας
λαὸν ὁμῶς νήεσσι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξειν."
ὣς φαμένου πείθοντο, καὶ ὡς θεῷ εὐχετόωντο·
καὶ γὰρ δὴ κατὰ βένθος ἀέξετο κῦμα θυέλλῃ
εὐρύτερον καὶ μᾶλλον ἐπήτριμον, ἢ πάρος ἦεν,
μαινομένου ἀνέμοιο· μέγας δ' ὀρθύνετο πόντος
χερσὶ Ποσειδάωνος· ὃ γὰρ κρατερῷ Ἀχιλῆι
ἦρα φέρεν· πᾶσαι δὲ θοῶς ἐνόρουσαν ἄελλαι
ἐς πέλαγος· Δαναοὶ δὲ μέγ' εὐχόμενοι Ἀχιλῆι
πάντες ὁμῶς μάλα τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀάριζον·
„ἀτρεκέως γενεὴ μεγάλου Διὸς ἦεν Ἀχιλλεύς·
τῷ καὶ νῦν θεός ἐστι, καὶ εἰ πάρος ἔσκε μεθ' ἡμῖν·
οὐ γὰρ ἀμαλδύνει μακάρων γένος ἄμβροτος αἰών."
ὣς φάμενοι ποτὶ τύμβον Ἀχιλλέος ἀπονέοντο·
τὴν δ' ἄγον, ἠΰτε πόρτιν ἐς ἀθανάτοιο θυηλὰς
μητρὸς ἀπειρύσσαντες ἐνὶ ξυλόχοισι βοτῆρες,

---

234. *κάλεσε καὶ ἔφατο* A; *κάλεσσε καὶ ἔκφατο* em. Rhod.; *κάλεσεν καὶ ἑοῦ φάτο* male conj. Dausq.
237. *χθιζὸν* A; „forte *χθιζὸς;*" RHOD. Recte rec. Tychs., provocans ad IV, 95. — *ὑπνόωντι* A; corr. Tychs.
240. *ὄφρά* A. — *τέρας* V. — *ἄροιτε* A et vulgo; emendavi.
241. *Πολυξένην* A, *Πολυξείνην* C1; et ita corr. Rhod. — *ἔϋπεπλον* A et vulgo; vid. ad v. 214.
242. *ῥέξαντες* Tychs. errore, qui etiam in editionem Tauchnit. et Lehrs. transiit.
243. *εἰ δέ ἑ* vel *εἰ δ' οὗ* pessime conj. Pauw.
248. *ἐπίτριμον* A, *ἐπήτριμον* C12; et ita em. Rhod., *ἐπίτρομον* E1.
249. *μέγα* A, *μέγας* E1; et ita corr. Rhod.
251. *θύελλαι* A; *ἄελλαι* em. Rhod., *ἀέλλαι* vitiose Tychs. Lehrs.; *ἐνόρουσαν θυελλαι* (superscr. β, α) C1, ut transponerentur.
254. *γενεῇ* A, *γενεὴ* E1C12; et ita em. Rhod. — Cfr. Apoll. Rhod. IV, 1389 sq.

ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέσταν
ἔργον ἀναγκαίῃ βεβιημένοι.

258. *τήνδ'* A. — *ἐς θάνατον* AE1, *ἐς ἀθανάτοιο* a; et ita em. Rhod. Brod.
259. *ἀπειρύσαντες* A et vulgo; correxi.

ἣ δ᾽ ἄρα μακρὰ βοῶσα κινύρεται ἀχνυμένη κῆρ·
ὣς τῆμος Πριάμοιο πάϊς περικωκύεσκε
δυσμενέων ἐν χερσίν· ἅδην δέ οἱ ἔκχυτο δάκρυ·
ὡς δ᾽ ὁπότε βριαρῷ ὑπὸ χέρματι καρπὸς ἐλαίης
οὔπω χειμερίῃσι μελαινόμενος ψεκάδεσσι
χεύῃ πολλὸν ἄλειφα, περιτρίζωσι δὲ μακρὰ
ἅρμεν᾽ ὑπὸ σπάρτοισι βιαζομένων αἰζηῶν·
ὣς ἄρα καὶ Πριάμοιο πολυτλήτοιο θυγατρὸς
ἑλκομένης ποτὶ τύμβον ἀμειλίκτου Ἀχιλῆος
αἰνὸν ὁμῶς στοναχῇσι κατὰ βλεφάρων ῥέε δάκρυ,
καί οἱ κόλπος ἔνερθεν ἐπλήθετο· δεύετο δὲ χρὼς
ἀτρεκέως ἀτάλαντος ἐϋκτεάνῳ ἐλέφαντι.
  καὶ τότε λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι κύντερον ἄλγος
τλήμονος ἐς κραδίην Ἑκάβης πέσεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
μνήσατ᾽ ὀϊζυροῖο καὶ ἀλγινόεντος ὀνείρου,
τόν ῥ᾽ ἴδεν ὑπνώουσα παροιχομένῃ ἐνὶ νυκτί·
ἦ γὰρ ὀΐετο τύμβον ἔπ᾽ ἀντιθέου Ἀχιλῆος
ἑστάμεναι γοόωσα· κόμαι δέ οἱ ἄχρις ἐπ᾽ οὖδας
ἐκ κεφαλῆς ἐκέχυντο, καὶ ἀμφοτέρων ἀπὸ μαζῶν

---

262. *χείρεσσιν* A; *χερσὶν* em. Rhod. — *ἔκχυσο* Tychs. errore. — „Magnanimitatem et constantiam Polyxenae, quam valde ornarunt Tragici et Ovidius Metam. XIII, 453 sqq. — ignorat noster, antiquam Epicorum rationem secutus.“ TYCHS.

263. *χείματι* A et vulgo; *χέρματι* Lehrs. scripsit ex mea conj. *emendatt.* p. 261, ubi haec scripsi: „Absurda sunt verba *ὑπὸ χείματι*. Quomodo enim fructus olivae, nondum ille hiemis frigore laesus (hoc enim cavebatur; cfr. Martial. epigr. VII, 31, 4.), hac ipsa hieme pressus oleum fundere dici possit, equidem non intelligo. Accedit, quod e sequentibus clarissime apparet, sermonem esse de olivis non sub dio tempestatis duritie expressis, sed hominum opera in praelo contusis. Ne te morer, Quintus *ὑπὸ χέρματι* scripsit. Vid. Nonn. V, 258 sqq.

πρῶτον ἐϋρραθάμιγγος ἀλείφατος εὗρεν ἐέρσην,
καρπὸν ὅτε βρίθοντι ταμὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ
πίονας ὑγροτόκοιο γονὰς ἔθλιψεν ἐλαίης.

et XXIX, 187 sqq.

— — καὶ ἀντιβίων ὀλετῆρα
ἠθάδι χειρὶ τίταινε βαρὺν λίθον, οἷον ἐρείσας
πιαλέης ἔθλιψε χυτὰς ὠδῖνας ἐλαίης.“

Probavit emendationem Spitzner. *observv.* p. 324, postquam antea ipse *κρυερῷ ὑπὸ χείματι* conjecisset.

265. *χεύει* A; „*χεύῃ* vel *περιτρύζουσι*, ut modi conveniant; *ὅτε* autem et *ὁπότε* tam indicativo quam conjunctivo praeponuntur.“ RHOD. Tychs. Lehrs. *χεύῃ* recep. — *περιτρύζωσι* A et vulgo; *περιτρίζωσι* emendavi *emendatt.* p. 261 ex observatione Wernick. *Tryphiod.* p. 285 sqq., quod probavit Spitzner. *l. c.*

266. *ἅρμον ὑπὸ σπ.* E1. — „*ὑπὸ* in *ἐπὶ* mutari jubet Pauw., perperam: funes enim circumdantur lignis, quibus comprimuntur trapeta.“ TYCHS. — *ὑπ᾽ αἰζηῶν* A, *αἰζηῶν* E1; et ita jam Dausq.

269. *στεναχῇσι* Tychs. errore, quod notavit Spitzner. *mant.* p. 236.

276. *ἐπ᾽* A et vulgo; correxi.

ἔρρεε φοίνιον αἷμα ποτὶ χθόνα, δεῦε δὲ σῆμα·
τοῦ πέρι δειμαίνουσα καὶ ὀσσομένη μέγα πῆμα
οἰκτρὸν ἀνοιμώζεσκε, γόῳ δ' ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει·
εὖτε κύων προπάροιθε κινυρομένη μεγάροιο
μακρὸν ὑλαγμὸν ἵησι, νέον σφαραγεῦσα γάλακτι,
τῆς ἄπο νήπια τέκνα πάρος φάος εἰσοράασθαι
νόσφι βάλωσιν ἄνακτες ἕλωρ ἔμεν οἰωνοῖσιν,
ἣ δ' ὁτὲ μέν θ' ὑλακῇσι κινύρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὠρυθμῷ, στυγερὴ δὲ δι' ἠέρος ἔσσυτ' ἀϋτή·
ὣς Ἑκάβη γοόωσα μέγ' ἴαχεν ἀμφὶ θυγατρί·
„ὤ μοι ἐγὼ τί νυ πρῶτα, τί δ' ὕστατον· ἀχνυμένη κῆρ
κωκύσω πολέεσσι περιπλήθουσα κακοῖσιν,
υἷέας ἢ πόσιν αἰνὰ καὶ οὐκ ἐπίελπτα παθόντας,
ἢ πόλιν ἠὲ θύγατρας ἀεικέας, ἢ ἐμὸν αὐτῆς

---

279. *δεύετο* A, *δὲ* erasit C1; *δεῦε* em. Rhod.

280. *περιδειμαίνουσα* A; *πέρι δειμ.* Tychs.

281. *ἀνωλύζεσκε* A. Inauditam formam, quam Heyn. excusaturus *ὀλύζω* pro *ὀλολύζω* dictum putabat, haud melius Dorvill. ad Charit. p 278 mutaturus erat in *ἀνηλύζεσκε*. Spitzner. *mant.* p. 268 *ἀνῳμώζεσκε* ex v. 315 vel *ἀνιύζεσκε* ex XI, 177 vel *ἀνατρίζεσκε* proposuit. Prius recep. Lehrs., recte, dummodo ne vitiosum augmentum reliquisset.

283. *ἵησιν, ἓν* (sic!) A; „*ἵησι νέον* vel *ἵησιν ἑῷ;*“ RHOD. Prius recte rec. Tychs. — *σπαργεῦσα* A et vulgo; *σφαραγεῦσα* scripsi ex em. Spitzneri *l. c.*, quam jam Dausq. fecerat ex *ι*, 440. Lehrs. alteram illius conjecturam *σπαργῶσα* recepit.

284. *ἀπὸ* A et vulgo; correxi.

286. *ἤδ'* A. — *μὲν* Tychs. Lehrs.

289. *ὢ* A et vulgo: cfr. ad V, 342. — *τίνυ* A. — *πρῶτον ἤδ'* A, *πρῶτον ἰδ'* C1; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed melius Dausq. *πρῶτα, τί δ'* et Pauw. *πρῶτον ἢ* conjecerunt, quorum illud recepi: cfr. *E*, 703. *Λ*, 299. *ι*, 14. Alia res est Hes. *ἔ.* 394 *φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἧσιν ἀμείνω.*

291. *υἷας καὶ* conj. Pauw. frustra. — *ἐπίολπα* A, *ἐπίελπτα* corr. Dausq., qui etiam *ἐπίεικτα* conj., rec. Tychs. Lehrs. Vulgatam Pauw. ex dubia Hesychii glossa *ὄλπα, ἡ ἐλπίς* defendebat. Idem initio *καὶ πόσιν* conj., male.

292. *ἠδὲ θύγ.* et *ἠδ' ἐμ.* A et vulgo; *ἠὲ θ.* et *ἢ ἐμ.* recte scripsit Lehrs. Singula enim enumerat Hecuba mala, quorum quodnam prius, quodnam postremo deploret, incerta est. — *ἀδευκέας* A et vulgo, quod ferri nequit. *Ἀδευκής* enim non dicitur nisi de *rebus*, quae alicui *acerbae* sive *ingratae* sunt, ut de morte *δ*, 489. *κ*, 245. de *mala fama* *ζ*, 273. Eodem modo Apollonius id adjectivum posuit: *ἀδευκέος — ἄτης* I, 1037. *ἀ. — μῆνιν* ib. 1339. *ἄελλαι ἀ.* II, 267. *ἀ. αἶσαν* IV, 1503. Et proprio sensu idem II, 388 *ἀδευκέος ἐξ ἁλός*, ex *salso* vel *amaro mari* dixit. Neque aliter legitur in fragm. Orph. ap. Lob. Aglaoph. I, p. 415:

— — — *ἐπεὶ στυγέει περίαλλα*
Ἰκαρίου κούρη ληνοὺς καὶ ἀδευκέας οἴνας,

qui versus etiam in Max. *καταρχ.* v. 492 leguntur, nisi quod ibi *ἑλινοὺς* est: vid. praef. ed. *Didot.* ad eum v. Scilicet vites, quae vinum procreant ceteris mortalibus *dulce*, *amarae* sunt et invisae Icarii ab ebriis rusticis trucidati filiae. Haec omnia non conveniunt Hecubae filiabus, quas *ἀεικέας* dici oportebat, utpote turpiter in servitutem et violentam venerem tractas. Similiter II, 270 *νεκροῦ ἀεικέος* et III, 629 *παισὶν*

ἦμαρ ἀναγκαῖον καὶ δούλιον; οὕνεκα Κῆρες
σμερδαλέαι πολέεσσί μ᾽ ἐνειλήσαντο κακοῖσι·
τέκνον ἐμόν, σοὶ δ᾽ αἰνὰ καὶ οὐκ ἐπίελπτα καὶ αὐτῇ
ἄλγε᾽ ἐπεκλώσαντο· γάμου δ᾽ ἄπο νόσφι βάλοντο
ἐγγὺς ἐόνθ᾽ Ὑμεναῖον, ἐπεκρήναντο δ᾽ ὄλεθρον
ἄσχετον ἀργαλέον τε καὶ οὐ φατόν· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
καὶ νέκυς ἡμετέρῳ ἔτ᾽ ἰαίνεται αἵματι θυμόν·
ὥς μ᾽ ὄφελον μετὰ σεῖο, φίλον τέκος, ἤματι τῷδε
γαῖα χανοῦσα κάλυψε, πάρος σέο πότμον ἰδέσθαι.“
ὣς φαμένης ἄλληκτα κατὰ βλεφάροιιν ἔχυντο
δάκρυα· λευγαλέον γὰρ ἔχεν μετὰ πένθεσι πένθος·
οἳ δ᾽ ὅτ᾽ ἔβαν ποτὶ τύμβον Ἀχιλλῆος ζαθέοιο,
δὴ τότε οἱ φίλος υἱὸς ἐρυσσάμενος θοὸν ἆορ
σκαιῇ μὲν κούρην κατερήτυε, δεξιτερῇ δὲ
τύμβῳ ἐπιψαύων τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπε·
„κλῦθι, πάτερ, σέο παιδὸς ἐπευχομένοιο καὶ ἄλλων
Ἀργείων, μηδ᾽ ἧμιν ἔτ᾽ ἀργαλέως χαλέπαινε·
ἤδη γάρ τοι πάντα τελέσσομεν, ὅσσα μενοινᾷς
σῇσιν ἐνὶ πραπίδεσσι· σὺ δ᾽ ἵλαος ἄμμι γένοιο
τεύξας εὐχομένοισι θοῶς θυμηδέα νόστον.“
ὣς εἰπὼν κούρης διὰ λοίγιον ἤλασεν ἆορ

ἀεικέα τειρομένοισι dictum. Et cfr. Maneth. III, 278 *ἀλόχους* — *ἀεικέας*. Hermann. olim *ἀκηδέας* praetulit.

293. *ἢ δούλειον* A, *τί δὲ δούλειον* V, *τί δὲ δούλιον* E1 („voluerunt fortasse *ἴδε δούλιον;*“ TYCHS.); *καὶ δούλιον* em. Rhod., particula disjunctiva ex antecedentibus illapsa. Hermann. olim offensus epithetis ornantibus per copulam junctis *δουλήιον* conjecit.

295. *σοί τ᾽* A et vulgo; emendavi. — *ἐπίολπα* A: vid. ad 291.

297. *ἐπεκρίναντο* conj. Brod. male.

299. *ἐνὶ μαίνεται* A et vulgo, *ἐνὶ αἵματι μαίνεται* C1; *ἔτ᾽ ἰαίνεται* scrips. Lehrs. ex egregia fratris emend. *quaestt. epicc.* p. 312, quam probavit Spitzner. *observv.* p. 149.

302. *ἄληκτα* A; *ἄλληκτα* corr. Pauw. — *βλεφάρων χεύοντο* A et vulgo; *βλεφάροιιν ἔχυντο* Lehrs. scrips. ibid. *l. c.*: cfr. ad X, 432. Ego idem praetuli meo *βλεφάρων ἐχέοντο*, quod proposui *emendatt.* p. 261, quamquam probato a Spitzner. *observv.* p. 324.

303. *μέγα πένθεϊ* AE1; *μετὰ πένθεϊ* Tychs. Lehrs. ex em. Rhodom.; sed emendandum insuper erat *πένθεσι*, quoniam malorum multitudine obruta erat Hecuba. Cfr. v. 272 *λευγαλέοις ἐπὶ πένθεσι κύντερον ἄλγος*.

304. *οἵδ᾽* A. — Ego olim ex VII, 667. XII, 274 scripturus eram *Ἀχιλλῆος ξανθοῖο*. Recte vero hic, ubi Achilli sacrificatur, epitheton posuit divinae ejus dignitati conveniens.

305. *ἐρυσάμενος* A; corr. Tychs.

307. *τύμβῳ* A; *τύμβον* ex em. Rhod. rec. Tychs. Lehrs., perperam. Hoc enim esset: *tangens tumulum aliqua ex parte.* Illud vero est: *tangens superne tumulum.* Similiter Apoll. Rhod. II, 918 *τύμβον δὲ στεφάνης ἐπιβάς*.

309. *μή δ᾽* A, *μήδ᾽* Tychs. Lehrs.; correxi.

311. *ἐπὶ* A et vulgo; *ἐνὶ* scripsi ex emend. Spitzneri *observv.* p. 324.

λευκανίης· τὴν δ' αἶψα λίπεν πολυήρατος αἰὼν
οἰκτρὸν ἀνοιμώξασαν ἐφ' ὑστατίῃ βιότοιο·
καί ῥ' ἡ μὲν πρηνὴς χαμάδις πέσε· τῆς δ' ὑπὸ δειρῇ
φοινίχθη πέρι πάντα, χιὼν ὥς, ἥτ' ἐν ὄρεσσιν
ἢ συὸς ἢ ἄρκτοιο κατουταμένης ὑπ' ἄκοντι
αἵματι πορφυρόεντι θοῶς ἐρυθαίνεθ' ὕπερθεν.
Ἀργεῖοι δέ μιν αἶψα δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρεσθαι
ἐς δόμον ἀντιθέου Ἀντήνορος, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
κεῖνος ἐνὶ Τρώεσσιν ἑῷ πάρος υἱέϊ δίῳ
Εὐρυμάχῳ ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν·
ὃς δ' ἐπεὶ οὖν τάρχυσε κλυτὴν Πριάμοιο θύγατρα
ἐγγὺς ἑοῖο δόμοιο, παραὶ Γανυμήδεος ἱρὸν
* * * * * *

---

314. *τήνδ'* A.

315. „Alieni ejulatus dissecto jam gutture. Melius abesset hic versus.“ TYCHS. Neglexit ille *ἀνοιμώξασαν* esse participium aoristi.

316 sq. *τῆσδ' ὑπὸ δειρὴ φ. π. πάντων* A; *τῆς δ' ὑπὸ δειρῇ* Tychs. Lehrs.; *φ. π. πάντα* V3E1a; et ita em. Rhod., rec. Tychs. Lehrs. Sed haec nondum restituta erant. Etenim Rhodom., quem Lehrs. secutus est, vertit: *et cervix ejus circumquaque rubescit.* Sed neque *περὶ πάντα* ita quasi adverbiascens ponitur, et *cervicem* dissectam sanguine rubuisse id *solum* non poterat advecta comparatione illustrari. Quapropter ne Dausqueji quidem sufficit conjectura *πᾶσα* scribentis. Potius et rei, quae describitur, natura et quae sequitur comparatio docere poterat *totum* significari Polyxenae corpus, cujus superiores partes ante mactationem nudatas esse ut consentaneum est ita ab aliis, ut ab Euripide in Hecuba, diserte exponitur. Eae partes tinctae esse dicuntur cruore ex inciso gutture manante. Inde scripsi *τῆς δ' ὑπὸ δειρῇ Φοινίχθη πέρι πάντα*, ut *πάντα* verecundius positum verecundius denotet ceteras virginei corporis partes infra collum positas. Eodem modo supra de cursoribus subligaculo pudenda tegentibus: *πάντα δ' ἔνερθεν, ἅ περ θέμις, ἐκρύψαντο.* Et potest eodem modo intelligi *Ω*, 20 de Apolline Hectoris corpus curante:

— — — *περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν*
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων,

quamquam ibi etiam pro accusativo singularis *πάντα* haberi poterit.

318. *κατ' οὐταμένης* A, *κατουταμένης* C1; et ita corr. Rhod. in versione et Pauw.

319. *φύροντι* A, *φύροντι* C1 (*πορ* superscr.); „*πορφυρόεντι;*“ RHOD. quod ipsum eum voluisse interpretatio docet: *purpureo sanguine.* Tychs. tamen quasi ex ejus conj. *πορφύροντι* reposuit, quod non satis firmatur supra v. 47 *αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον*, praesertim cum alibi — I, 706. II, 85. IV, 77. VI, 33. IX, 246. XIV, 42 — translato sensu verbum collocaverit.

324. *πόληα*, sed ad marg. *θύγατρα* C2.

325 sq. *ἱρὸν, δώματα* A, *ἱρὰ δώμ.* Tychs. Lehrs. e conj. Rhodom. Sed cum *ἱρὰ δώματα* de *templo*, quemadmodum hic intelligi volunt, vix in usu sit, *domus* autem, in qua olim habitaverit Ganymedes, non videatur intelligi posse — impuberes enim pueri apud parentes vivunt —, nec, si posset, *ἱρά* appellata esset, vix dubito, quin h. l., ut alibi saepissime, nova lectione vulnus occultatum, non sublatum sit. Itaque revocato *ἱρόν* tot locis firmato post hunc versum lacunae signa posui, ut *δώματα* de aliis Trojani aedibus intelligenda

δώματα καὶ νηοῖο καταντίον Ἀτρυτώνης·
δὴ τότε παύσατο κῦμα, κατευνήθη δὲ θύελλα
σμερδαλέη, καὶ χεῦμα κατεπρήϋνε γαλήνη.
οἳ δὲ θοῶς ἐπὶ νῆας ἔβαν μέγα καγχαλόωντες
μέλποντες μακάρων ἱερὸν γένος ἠδ᾽ Ἀχιλῆα·
αἶψα δὲ δαῖτ᾽ ἐπάσαντο βοῶν ἀπὸ μηρὰ ταμόντες
ἀθανάτοις· ἐρατὴ δὲ θυηπολίη πέλε πάντῃ·
οἵ δέ που ἀργυρέοισι καὶ ἐν χρυσέοισι κυπέλλοις
πῖνον ἀφυσσάμενοι λαρὸν μέθυ· γήθεε δέ σφι
θυμὸς ἐελδομένων σφετέρην ἐπὶ γαῖαν ἱκέσθαι·
ἀλλ᾽ ὅτε δὴ δόρποιο καὶ εἰλαπίνης κορέσαντο,
δὴ τότε Νηλέος υἱὸς ἐελδομένοισιν ἔειπεν·
„κλῦτε, φίλοι, πολέμοιο μακρὴν προφυγόντες ὁμοκλήν,
ὄφρα λιλαιομένοισιν ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
ἤδη γὰρ νόστοιο πέλει θυμηδέος ὥρη·
ἀλλ᾽ ἴομεν· δὴ γάρ που Ἀχιλλέος ὄβριμον ἦτορ
παύσατ᾽ ὀϊζυροῖο χόλου· κατέρυξε δὲ κῦμα
ὄβριμον Ἐννοσίγαιος· ἐπιπνείουσι δ᾽ ἀῆται
μείλιχοι· οὐδ᾽ ἔτι κῦμα κορύσσεται· ἀλλ᾽ ἄγε νῆας
εἰς ἁλὸς οἶδμ᾽ ἐρύσαντες ἀναμνησώμεθα νόστου.“

---

sint. A qua sententia Hermannus me non removere poterat scribens: ,,non puto versum excidisse, nec mutandum esse *ἱρόν*. Est enim vitium in sequente versu. Quare scribo: *παραὶ Γανυμήδεος ἱρὸν Δῶμα, τὸ καὶ ν. κ. Ἀ.* Ganymedis domus eo magis sacra dici potuit, quod ille est in deorum concilium receptus.“

326. *κατ᾽ ἀντίον* et in fine * (propter *ἱρὸν δώματα*, opinor) A, *καταντίον* E1C1; et ita corr. Pauw.

328. *κῦμα* A, quod hic ferri non posse probe perspexit Pauw., male tamen *οἶδμα* proponens, quod rec. Tychs. Praeterea locum tractaverunt Wernick. ad *Tryphiod.* p. 493, qui audaci conjectura *καὶ πόντον ὑπεπρήϋνε* scripsit, et Gerhard. *lectt. Apoll.* p. 164, cui totus versus ex interpolatione natus videbatur. Profecto mirum, neminem, quod tam facile erat inventu, invenisse: *χεῦμα.* Id feci ego *emendatt.* p. 262, recep. Lehrs.

333. *χρυσέοις κυπέλοισι* AE1; *χρυσέοισι κυπέλλοις* Tychs. ed. ex emend. Rhod. Ego aliquando scripturus eram: *οἳ δέ που ἐν χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισι κυπέλλοις*, quod ne nunc quidem improbabile videtur. Sed sunt etiam alii loci, in quibus non minus insolenter quam hic praepositio suppleri debet: cfr. XII, 166 *οἳ μὲν Ἀχαιῶν, Οἳ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ Τρώων.* Apoll. Rhod. III, 398 *μετετρωπᾶτο παρειὰς Ἐς χλόον, ἄλλοτ᾽ ἔρευθος;* id. ibid. 375 sq. *οὐκ ἐπὶ κῶας, Σκῆπτρά τε καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθε.* Jungendum autem *κυπέλλοις* non cum *πῖνον*, sed cum *ἀφυσσάμενοι;* notaturque *merum* vinum hausisse Graecos.

338. *φυγόντες* A, *φεύγοντες* C1 et rec. Tychs. Lehrs.; *προφυγόντες* ego scripsi ex em. Dausq., quam eandem jam Rhodom. in versione *(qui profugistis)* fecerat.

344. *μειλίχιοι* A; *μείλιχοι* corr. Pauw. — *οὐδέ τι* A et vulgo; *οὐδ᾽ ἔτι* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 17.

ὣς φάτ᾽ ἐελδομένοις· οἳ δ᾽ ἐς πλόον ἐντύνοντο·
ἔνθα τέρας θνητὸν ἐπιχθονίοισι φαάνθη,
οὕνεκα δὴ Πριάμοιο δάμαρ πολυδακρύτοιο
ἐκ βροτοῦ ἀλγινόεσσα κύων γένετ᾽· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
θάμβεον ἀγρόμενοι· τῆς δ᾽ ἄψεα λάϊνα πάντα
θῆκε θεός, μέγα θαῦμα καὶ ἐσσομένοισι βροτοῖσι·
καὶ τὴν μὲν Κάλχαντος ὑπ᾽ ἐννεσίῃσιν Ἀχαιοὶ
νηὸς ἐπ᾽ ὠκυπόροιο πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου·
καρπαλίμως δ᾽ ἄρα νῆας ἔσω ἁλὸς εἰρύσσαντες
κτήματα πάντ᾽ ἐβάλονθ᾽, ὁπόσ᾽ Ἴλιον εἰσανιόντες
ληΐσσαντο πάροιθε περικτίονας δαμάσαντες,
ἠδ᾽ ὁπόσ᾽ ἐξ αὐτῆς ἄγον Ἰλίου, οἷσι μάλιστα
γήθεον, οὕνεκ᾽ ἔσαν μάλα μυρία· τοῖς δ᾽ ἅμα πολλαὶ
ληιάδες συνέποντο μάλ᾽ ἀχνύμεναι κατὰ θυμόν·
αὐτοὶ δ᾽ ἐντὸς ἵκοντο νεῶν· ἀλλ᾽ οὔ σφισι Κάλχας
ἕσπετ᾽ ἐπειγομένοισιν ἔσω ἁλός, ἀλλὰ καὶ ἄλλους
Ἀργείους κατέρυκε· Καφηρίσι γὰρ περὶ πέτρῃς
δείδιεν αἰνὸν ὄλεθρον ἐπεσσύμενον Δαναοῖσιν·
οἳ δέ οἱ οὔτι πίθοντο· παρήπαφε γὰρ νόον ἀνδρῶν
Αἶσα κακή· μοῦνος δὲ θεοπροπίας εὖ εἰδὼς
Ἀμφίλοχος θοὸς υἱὸς ἀμύμονος Ἀμφιαράου
μίμνεν ὁμῶς Κάλχαντι περίφρονι· τοῖσι γὰρ ἦεν
αἴσιμον ἀμφοτέροισιν ἑῆς ἀπὸ τηλόθι γαίης
Παμφύλων Κιλίκων τε ποτὶ πτολίεθρα νέεσθαι.
ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπισθε θεοὶ θέσαν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
νηῶν πείσματ᾽ ἔλυσαν ἀπὸ χθονὸς ἠδὲ καὶ εὐνὰς
ἐσσυμένως ἀνάειραν· ἐπίαχε δ᾽ Ἑλλήσποντος
σπερχομένων· νῆες δὲ περικλύζοντο θαλάσσῃ·

---

346. *ἐελδόμενος* A, *ἐελδομένοις* C1; et ita em. Rhod. — *οἵδ᾽* A.
350. *τῆσδ᾽ ἄψεα* A.
351. *θαῦμα μέγα ἐσσομ.* A et C1 teste Tychsen., *μέγα θαῦμα καὶ ἐσσομ.* VNV123a et C1 teste Schowio; et ita em. Rhod.; *θαῦμα μέγα καὶ ἐσσομ.* E1; *μέγα θαῦμα μετ᾽ ἐσσομ.* ut hymn. Mercur. 270. Quint. IX, 95 conj. Dorvill. *vann. crit.* p. 188.
353. „Nam fuit *κυνοσῆμα* in Chersoneso Thracica." HEYN. Pauw., quoniam verbis *νηὸς ἐπ᾽ ὠκυπ.* non convenirent *πέραν θέσαν Ἑλλησπόντου*, aliquid hic deesse suspicatur, sine ulla causa.
354. *εἰρύσαντες* A; corr. Tychs.
356. *ληΐσαντο* A; corr. Tychs.
358. *δ᾽*, quod om. in A, add. Pauw.
359. *συνέχοντο* A; em. Rhod. Illam scripturam inepte ex jure Romano defendit Pauw.
360. *σφι* A, *σφιν* C1; *σφισι* corr. Rhod.
362. *πέτραις* A et vulgo.
369. *Κιλίκων π. πτ. ναίεσθαι* A, *Παμφύλων* ^τε^ *Κιλ.* C1, *Κιλίκων τε π. πτ. νέεσθαι* VNV123L12; et ita em. Brod. Rhod., *Κιλίκων* ^τε^ *π. πτ. νέεσθαι* C1, *νέεσθαι* etiam E1.

ἀμφὶ δ' ἄρα σφίσι πολλὰ περὶ πρώρῃσιν ἔκειντο
ἔντε' ἀποκταμένων· καθύπερθε δὲ σήματα νίκης
μυρί' ἀπῃώρηντο· κατεστέψαντο δὲ νῆας
καὶ κεφαλὰς καὶ δοῦρα καὶ ἀσπίδας, οἷσι μάχοντο
ἀντία δυσμενέων· ἀπὸ δὲ πρώρηθεν ἄνακτες
εἰς ἅλα κυανέην λεῖβον μέθυ πολλὰ θεοῖσιν
εὐχόμενοι μακάρεσσιν ἀκηδέα νόστον ὀπάσσαι·
εὐχωλαὶ δ' ἀνέμοισι μίγεν καὶ ἀπόπροθι νηῶν
μαψιδίως νεφέεσσι καὶ ἠέρι συμφορέοντο.
αἳ δ' ἄρα παπταίνεσκον ἐς Ἴλιον ἀχνύμεναι κῆρ
ληιάδες· καὶ πολλὰ κινυρόμεναι γοάασκον
κρύβδην Ἀργείων μέγ' ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχουσαι·
καί ῥ' αἳ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἳ δὲ μέτωπα
* * * * *αἳ δ' ἑὰ τέκνα*

---

374. *ἔκειτο* V, quod non praefero.

377. *ᾗσι* A et vulgo; *οἷσι* scripsi ex optima emend. Rhodom., quam Pauwium male improbantem secuti non receperunt editores. Pertinet enim, ut patet, membrum relativum simul ad hastas et ad clipeos, ex quibus illae ut telorum, hi ut armorum prima sertis ornantur. Cfr. *ι*, 223

γαυλοί τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.

μάχονται A; *μάχοντο* em. Rhod.

381. *εὐχόμενοι* A; *εὐχωλαὶ* emend. Rhod. et Canter. *novv. lectt.* I, 7, p. 44 sq.

383. *αἵδ'* A.

386 sq. *αἱδὲ μέτωπα ἄμπεχον* sine lacunae signis A; „vitiosus hic est locus, quem sic castigo: *χέρας· αἱ δὲ τὰ τέκνα ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι, τὰ δ' οὔπω δούλιον ἦμαρ.*" RHOD. Bona est haec emendatio; bene etiam Pauw. jam observavit captivarum hic habitum a poeta adumbratum fuisse, eoque spectare *αἱ δὲ μέτωπα ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι*, adeoque excidisse hic duo vel tres versus. Cui assensurus erat Tychsen., verissime monens non post *ἀγκοίνῃσι*, sed post *μέτωπα* lacunam esse, cum *ἀμπέχειν ἀγκοίνῃσι* longe melius ad infantes referatur quam ad frontem. Sed repressit ejus sententiam Heynii auctoritas, qui recepto *αἱ δὲ τὰ τέκνα* nihil desiderari putabat. Rem ego confeci in *emendatt.* p. 288, ubi quae scripsi, paullulum amplificata repetere placet: „Quintus totum locum ita fere scripserat:

καί ῥ' αἳ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἳ δὲ μέτωπα
[χερσὶν ἐνηρείσαντο δυσάμμοροι·] αἳ δ' ἑὰ τέκνα
ἄμπεχον ἀγκοίνῃσι etc.

Duplex describitur lugentium mulierum habitus: aliae genua juncta manibus amplectebantur, aliae frontem manibus innixam tenebant. Vid. Paus. X, 31, 5 Bekk.: *ἐν δὲ τοῖς κάτω τῆς γραφῆς μετὰ τὸν Θρᾷκά εἰσι Θάμυριν Ἕκτωρ μὲν καθεζόμενος· ἀμφοτέρας ἔχει τὰς χεῖρας περὶ τὸ ἀριστερὸν γόνυ, ἀνιωμένου σχῆμα ἐμφαίνων· μετὰ δὲ αὐτὸν Μέμνων ἐστὶν ἐπὶ πέτρᾳ καθεζόμενος καὶ Σαρπηδὼν συνεχὴς τῷ Μέμνονι· ἐπικέκλιται δὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὰς χεῖρας ἀμφοτέρας ὁ Σαρπηδών.* Priorem habitum describit Apoll. Rhod. III, 706:

νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσὶν,
σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν;

posteriorem idem IV, 695 de Medea:

ἣ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χείρεσσι μέτωπα,

et Orph. Arg. 1094 sq.

ἄμφεχον ἀγκοίνῃσι· τὰ δ' οὔπω δούλιον ἦμαρ
ἔστενεν οὐδὲ πάτρης ἐπὶ πήμασιν, ἀλλ' ἐπὶ μαζῷ
θυμὸν ἔχον· κηδέων γὰρ ἀπόπροθι νήπιον ἦτορ·
πάσῃσιν δ' ἐλέλυντο κόμαι καὶ στήθεα λυγρὸν
ἀμφ' ὀνύχεσσι δέδρυπτο· παρειῇσιν δ' ἔπι δάκρυ
αὐαλέον περίκειτο, κατείβετο δ' ἄλλ' ἐφύπερθε
πυκνὸν ἀπὸ βλεφάρων· δέρκοντο δὲ τλήμονα πάτρην
αἰθομένην ἔτι πάγχυ πολὺν δ' ἀνὰ καπνὸν ἰόντα·
ἀμφὶ δὲ Κασσάνδρην περικυδέα παπταίνουσαι
πᾶσαί μιν θηεῦντο θεοπροπίης ἀλεγεινῆς
μνωόμεναι· ἡ δέ σφιν ἐπεγγελάασκε γοώσαις
καίπερ ἀκηχεμένη στυγεροῖς ἐπὶ πήμασι πάτρης.
Τρώων δ' ὅσσοι ἄλυξαν ἀνηλέος ἐκ πολέμοιο,
ἀγρόμενοι κατὰ ἄστυ περὶ νέκυας πονέοντο
θαπτέμεναι μεμαῶτες· ἄγεν δ' ἀλεγεινὸν ἐς ἔργον
Ἀντήνωρ· αὐτὴν δὲ πυρὴν πολέεσσι τίθεντο.

— — — *ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ*
πήχεας ἀμπλέξαντες ἐνηρείσαντο
μέτωπα.

Quibus ex locis jam in Apoll. Rhod. IV, 1406 emendabimus:

ἀγχοῦ δ' Ἑσπερίδες κεφαλὰς ἐπὶ
χερσὶν ἔχουσαι
ξανθὰς ἀργυφέῃσι λίγ' ἔστενον,

ubi vulgo vice versa legitur: *κεφαλαῖς ἐπὶ χεῖρας ἕ. Ἀργυφέας ξανθῇσι λ. ἕ.* — Et agnoscitur duplex ille habitus in celeberrima illa gemma, quam novissime lineis describendam curavit *C. O. Müllerus* in monumentt. veter. art. tab. LXIII, 319. Conspiciuntur in ea gemma ex septem contra Thebanos ducibus quinque, quorum unus Polynices sedet, capite in dexteram manum inniso, alter Parthenopaeus etiam sedet, manibus circa alterum genu complicatis.“ Etiam IX, 142 poetam simile quid commemorasse videri, in nota ad eum locum demonstravi. Quod emendavi *αἳ δ' ἑὰ τέκνα*, et in Oppiano aliquoties et apud Nonnum, ut XXV, 274, occurrit. Spitzner. *observatt.* p. 29 *αἳ δέ τε τέκνα*, melius certe Rhodomanno conjecit, postea vero *ibid.* p. 325 meum plane probavit, ut et Lehrs. in *praefat.* p. XIV not. 4), cum in textu tantum *αἳ δ' ἑὰ τ.* recepisset. De his vero cfr. Apoll. Rhod. IV, 136—139.

387. *τάδ' οὔποθ' ὑπὸ δούλειον* A, *τὰ δ' οὔποτε δούλιον* C1M12a; *τὰ δ' οὔπω δούλιον* melius em. Rhod. Cfr. *Ω*, 411. 505. — Correxi *ἄμφεχον*, vulgo *ἄμπεχον*.

388. *οὔτε* A et vulgo, quod si verum esset, jungi deberet hoc membrum cum antecedentibus; quod cum potius ad sequentia pertineat, apparet scribendum esse *οὐδέ*.

389. *ἀπόπροθε* A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 325.

390. Fuit, cum *λυγρὸν* vel *λυγροῖς* praeferrem.

391. *παρειῇσι* A; corr. Tychs. — *ἐπὶ* A et vulgo; corr. Lehrs.

392. Cfr. Apoll. Rhod. III, 831 *αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηίδας.*

393. Cfr. Apoll. Rhod. IV, 610 de lacrimis Heliadum: *ἀθρόα πάντα.*

394. *ἐπὶ πάγχυ* A. Heynius vel *ἐπὶ πάντα* vel *ἔπι πάγχυ* scripturus erat, et Struv. min. *observatt.* p. 29 *περὶ* conj. Sed rectius Tychs. *ἔτι πάγχυ* emendavit: cfr. XII, 354 *καπνὸν ἔτ' ἀΐσσοντα.*

398. *στυγερῆς* A et vulgo; *στυγεροῖς* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 325 sq.

399. *ἀνηλεγέος ἐκ πολ.* A, *ἀνηλεγέος πολ.* C1; *ἀνηλέος ἐκ πολ.* em. Rhod., recte rec. Tychs. Lehrs..

401. *ἄγον* A; *ἄγεν* corr. Rhod.

402. *Ἀντήνωρ'* A. — *αὐτοὶ* A et vulgo, quod falsum esse Bonit. *l. c.*

Ἀργεῖοι δ' ἄλληκτον ἐνὶ φρεσὶ καγχαλόωντες
ἄλλοτε μὲν κώπῃσι διέπρησσον μέλαν ὕδωρ,
ἄλλοτε δ' ἱστία νηυσὶ μεμαότες ἐντύνοντο
ἐσσυμένως· ὀπίσω δὲ θοῶς ἀπελείπετο πᾶσα
Δαρδανίη καὶ τύμβος Ἀχιλλέος· οἳ δ' ἀνὰ θυμὸν
καίπερ ἰαινόμενοι κταμένων μνησθέντες ἑταίρων
ἀργαλέως ἀκάχοντο καὶ ἀλλοδαπῶν ἐπὶ γαῖαν
* * * * * *
εἰσέβαλον· ἣ δέ σφιν ἐφαίνετο τηλόθι νηῶν
χαζομένη· τοὶ δ' αἶψα παρ' ἀγχιάλοιο φέροντο
ῥηγμῖνας Τενέδοιο· παρημείβοντο δὲ Χρῦσαν
καὶ Φοίβου Σμινθῆος ἕδος ζαθέοιό τε Κίλλης·

---

p. 1242 intelligens *παῦροι* conjecit, haec addens: „alias multi paucis funeris honores parant, hic pauci multos sepeliunt.“ Eam emendationem probavit et exemplis quibusdam vocabulorum *παῦροι* et *πολύς* oppositorum firmavit Spitzner. *observatt.* p. 49, quibus addi poterat Apoll. Rhod. IV, 339 *παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον*, et recep. Lehrs. Equidem tamen, ut feci *emendatt.* p. 262 sq., adhuc teneo quod ibi conjeci *αὐτὴν δὲ πυρήν*, quod satis firmavi consueto more pluribus locis vindicato, ex quibus *H*, 430 sqq. Quint. VII, 161 sqq. Nonn. XL, 22 sqq. laudavisse sufficit. Ad verborum singulorum oppositionem similiter Theocrit. XIII, 33 *πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν* et XXII, 30 sq. *ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος — ἄνδρες ἔβαινον* dixit. Spitznerus quidem *observv.* p. 326 etiam nunc Bonitianum praeferre videtur, cui majorem putat inesse vim ac gravitatem. De hoc quidem difficile est disputare. Sed obstat Bonitiano singularis *πυρὴν τίθεντο* sine epitheto positum.

403. *ἄληκτον* A.

404. *διέπρησαν* A; em. Rhod.

405. *μεμαῶτες* A, *μεμαότες* C1; et ita corr. Rhod. — De *ἐντύνοντο*, pro quo *ἐντείνοντο* conj. Pauw., vid. Spitzner. *observatt.* p. 126.

407. *οἵδ'* A.

410. *εἰσέβαλον* et in fine * A. Id verbum ab h. l. alienum esse recte perspexit Pauw.; significaret enim, uti vertit Rhodom.: *peregrinorum terram advecti subeunt:* cfr. Apoll. Rhod. I, 928. IV, 596. Quare Pauw. *περὶ γαῖαν Εἰσέδρακον* conjecit, quod sane locis quibusdam Apollonii II, 660. 725. IV, 300. 660. 892 paullulum commendatur. Sed recte perspexit Tychsen., *ἀλλοδαπῶν* non peregrinorum esse terras et insulas, quas praetervehentes adspiciunt Achivi, sed hostium Trojanorum terram, in quam retro vertant oculos, desiderio amicorum amissorum commoti. Similis est affectus Ulixis ejusque sociorum *ι*, 62 sqq. Sed quod ipse recepit ex sua em. *ὄσσε βάλον*, quamquam et proxime accedit ad literarum ductus et aliis locis ut Apoll. Rhod. I, 726 facile muniri potest, tamen ob eam ipsam causam eadem laborat atque Pauwianum difficultate. Hermann., quem olim de h. l. consului, primum quidem scribi posse monuit *ἀλλοδ. ἐπὶ γαῖαν ἑ σ σ α μ έ ν ω ν* de mortuis peregrina in terra sepultis, deinde vero verisimillimum judicavit, hic quoque post *ἀλλοδ. ἐ. γ.* quaedam excidisse. Quae qualia fuerint cum non facile dici possit, retinui *εἰσέβαλον*, quamquam certe suspecta productio scripto *εἰσεβάλονθ'* facile evitari poterat. Aliqua ex parte comparari poterit Apoll. Rhod. I, 535 *αὐτὰρ Ἰήσων Δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.* — *ἡδὲ* et v. 411 *τοίδ'* A.

412. *ῥηγμῖδας* E1. — *Χρύσαν* A et vulgo; corr. Spitzner. *observv.* p. 150 sq.

Λέσβος δ' ἠνεμόεσσ' ἀνεφαίνετο· κάμπτετο δ' ἄκρη
ἐσσυμένως Λεκτρῖο, τόθι ῥίον ὕστατον Ἴδης·
λαίφεα δὲ πρησθέντα περίαχεν· ἀμφὶ δὲ πρώραις
ἔβραχεν οἶδμα κελαινόν· ἐπεσκιόωντο δὲ μακρὰ
κύματα· λευκαίνοντο δ' ὑπὲρ πόντοιο κέλευθοι.
καί νύ κεν Ἀργεῖοι κίον Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας
πάντες ἁλὸς κατὰ βένθος ἀκηδέες, εἰ μὴ ἄρα σφι
κούρη ἐριγδούποιο Διὸς νεμέσησεν Ἀθήνη·
καί ῥ' ὁπότ' Εὐβοίης σχεδὸν ἤλυθον ἠνεμοέσσης,
δὴ τότε μητιόωσα βαρὺν καὶ ἀνηλέα πότμον
ἀμφὶ Λοκρῶν βασιλῆι καὶ ἄσχετον ἀσχαλόωσα
Ζηνὶ θεῶν μεδέοντι παρισταμένη φάτο μῦθον
ἀθανάτων ἀπάνευθε· χόλον δέ οἱ οὐ χάδε θυμός·
„Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται
ἀνέρες, οὐκ ἀλέγοντες ἀνὰ φρένας οὔτε σεῦ αὐτοῦ
οὔτ' ἄλλων μακάρων, ἐπειὴ τίσις οὐκέτ' ὀπηδεῖ
ἀνδράσι λευγαλέοισι, κακοῦ δ' ἄρα πολλάκις ἐσθλὸς
συμφέρετ' ἄλγεσι μᾶλλον, ἔχει δ' ἄλληκτον ὀϊζύν·
τοὔνεκ' ἄρ' οὔτε δίκην τις ἔθ' ἅζεται, οὐδέ τις αἰδὼς
ἔστι παρ' ἀνθρώποισιν· ἔγωγε μὲν οὔτ' ἐν Ὀλύμπῳ
ἔσσομαι, οὔτ' ἔτι σεῖο κεκλήσομαι, εἰ μὴ Ἀχαιῶν
τίσομ' ἀτασθαλίην, ἐπειή νύ μοι ἔνδοθεν ἦτορ
*　*　*　*ἐπεί ῥά μοι ἔνδοθι νηοῦ*

---

414. „Sic Orph. Arg. 467 *Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν.*" TYCHS.

416. *δὲ*, quod om. A, add. C1 et Rhod.

417. *ἐπισκιόοντο* A, *ἐπεσκιόντο* C12 Basil.; *ἐπισκιόωντο* E1, *ἐπεσκιόωντο* V; et ita corr. Rhod. Male vulgatam in suspicionem vocavit Pauw., qui *ἐπεσχίζοντο*, et Tychs., qui adeo ex *Φ*, 234 *ἐπεσσεύοντο* conjecit. Secundum Homericum illud *σκιόωντο τε πᾶσαι ἀγυιαί* nox ingruens his designatur.

418. Offendit olim Spitzner. *observatt.*, ut vel, quamquam dubitanter, conjiceret *ὑγραὶ π. κέλευθοι.* Sed recte habet vulgata: *sulci, quos carinae faciebant, supra mare* (über das Meer hin) *albescebant.* Cfr. ad III, 65.

424. *Λοκρῶν,* quod om. AM1, add. VNV123 M2E1C et Rhodom., *ἀμφὶ περὶ β.* C1; *Αἴαντι βασ.* conj. Pauw.

428. *κατὰ* A, *ἀνὰ* C1; et ita em. Rhod., qui etiam *οὐδ' ἀλέγουσι κατὰ* tentavit.

429. *ἐπεὶ δὲ τίσις* V.

431. *ἄληκτον* A; corr. Pauw.

432. *ἄρ* A; corr. Lehrs.

433. *ἐστὶ* Tychs. Lehrs.

435. *τίσσομ'* A; *τίσομ'* E1C1; et ita corr. Pauw. — *ἔνδοθεν ἦτορ* A sine lacunae signo, quod vertit Rhodom. *quandoquidem cor mihi penitus noxa enormi Oilei natus offendit.* Recte qui hac junctura offensus est Pauwius, haud infeliciter ex XIII, 421 *ἔνδοθι νηοῦ* conjecit, quod rec. Tychs. Lehrs. Sed alio etiam ducit C1, in quo legitur:

— — — *ἐπειή νύ μοι ἔνδοθεν ἦτορ*
πολλὰ μάλ' ἄχνυται, οὕνεκ' ἐν ἀφραδίῃσι πιθήσας
υἱὸς Ὀϊλῆος etc.

Quem versum scabrum a librario

υἱὸς Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν, οὐδ' ἐλέαιρε
Κασσάνδρην ὀρέγουσαν ἀκηδέας εἰς ἐμὲ χεῖρας
πολλάκις, οὐδ' ὅγ' ἔδεισεν ἐμὸν μένος, οὐδέ τι θυμῷ
ᾐδέσατ' ἀθανάτην, ἀλλ' ἄσχετον ἔργον ἔρεξε·
τῷ νύ μοι ἀμβροσίῃσι περὶ φρεσὶ μή τι μεγήρῃς
ῥέξαι, ὅπως μοι θυμὸς ἐέλδεται· ὄφρα καὶ ἄλλοι
αἰζηοὶ τρομέωσι θεῶν ἀρίδηλον ὁμοκλήν."
ὣς φαμένην προσέειπε πατὴρ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν·
„ὦ τέκος, οὔτι ἔγωγ' ἀνθίσταμαι εἵνεκ' Ἀχαιῶν,
ἀλλὰ καὶ ἔντεα πάντα, τά μοι πάρος ἦρα φέροντες
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ἐτεκτήναντο Κύκλωπες,
δώσω ἐελδομένῃ· σὺ δὲ σῷ κρατερόφρονι θυμῷ
αὐτὴ χεῖμ' ἀλεγεινὸν ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρινον."
ὣς εἰπὼν στεροπήν τε θοὴν ὀλοόν τε κεραυνὸν
καὶ βροντὴν στονόεσσαν ἀταρβέος ἀγχόθι κούρης
θήκατο· τῆς δ' ἄρα θυμὸς ὑπὸ κραδίῃ μέγ' ἰάνθη·
αὐτίκα δ' αἰγίδα θοῦριν ἐδύσατο παμφανόωσαν
ἄρρηκτον βριαρήν τε καὶ ἀθανάτοισιν ἀγητήν·

---

effictum esse recte quidem judicavit Tychs.; sed effictus est, ut saepius, genuini, qui periit, loco. Facile enim tale quid et scribi a poeta et omitti a librario poterat:

— *ἐπειή νύ μοι ἔνδοθεν ἦτορ*
[*μαίνεται ἐν στέρνοισιν*], *ἐπεί ῥά*
μοι ἔνδοθι νηοῦ.

Quid, quod plura etiam addi poterant, cur iram Ajacis flagitio accensam in cunctos Achivos extendat, hominem pessimum nec prohibentes nec vindicantes.

436. *ἐλέαιρεν* A et vulgo; correxi.

438. *οὐδὲ ἔδεισεν* A, *οὐδὶ* (sic!) *ἔδεισεν* E1, *οὐδ' ἔδδεισεν* C1; „*οὐδ' ἄρ'* vel *οὐδέ τ'* vel *οὐδ' ἔδδεισεν;*" RHOD. Posterius ex sententia Hermanni *Orph.* p. 748 restituit Tychs. Praetuli *οὐδ' ὅγ' ἔδεισεν.* — *γένος* AC1: „hic aptissime etiam legi posset *μένος;*" RHOD. Recte rec. Tychs.

439. *ἔρεξεν* A et vulgo; correxi.

440. *μήτι* A.

442. *τρομέουσι* A; em. Rhod.

443. *προσέειπε Ζεὺς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν* A, *προσέειπεν ἀγανοῖς Ζεὺς ἐπέεσσιν* VNV123, *προσέειπεν Ζ.* C1: „ut suam habeat *εὐρυθμίαν* versus, qua prae omnibus aliis excellit hic poeta *γλαφυρώτατος*, legendum existimo *προσέειπεν ἄναξ* vel *προσέειπε πατήρ.*" RHOD. „Equidem reponerem *πατὴρ* pro manifesto glossemate. Nimis scaber est versus, si *Ζεὺς* retinetur, quam ut a poeta proficisci potuerit." HEYN. Tamen Tychs., cum codicum scripturam propter *ἀγανοῖς* de *verbis* dictum ferri non posse melius Gerhardo *lectt. Apoll.* p. 157 intellexit, conjecturam haud multo meliorem procudit: *ἀγανοῖς προσέειπεν Ζεὺς ἐπέεσσιν*, quam retinuit Lehrs. Rectius Spitzner. *observatt.* p. 327 Rhodomannianum *προσέειπε πατὴρ ἀγαν. ἐπέεσσιν* commendavit, quod cur scribere maluerit, quam *ἀγ. πατ. προσέειπεν ἔπεσσιν*, dictum in *proll.* II, 1, § 14.

444. *οὕνεκ'* A; *εἵνεκ'* em. Rhod.

446. *ἀκαμάτοισιν* A; *ἀκαμάτῃσιν* C1; et ita corr. Pauw. Vid. ad II, 296.

447. *ἐελδομένη* A; tacite corr. Rhod.

451. *τῆσδ'* A.

452. *ἐλύσατο* A; em. Rhod. — „Praeclarus locus." TYCHS. Gaudeo, hic semel, quod rarissime accidit, editori poetam placuisse.

ἐν γάρ οἱ πεπόνητο κάρη βλοσυροῖο Μεδούσης
σμερδαλέον· κρατεροὶ δὲ καὶ ἀκαμάτου πυρὸς ὁρμὴν
λάβρον ἀποπνείοντες ἔσαν καθύπερθε δράκοντες·
ἔβραχε δ᾽ αἰγὶς ἅπασα περὶ στήθεσσιν ἀνάσσης,
οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ·
λάζετο δ᾽ ἔντεα πατρός, ἅπερ θεὸς οὔτις ἀείρει
νόσφι Διὸς μεγάλοιο· τίναξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον·
σὺν δ᾽ ἔχεεν νεφέλας τε καὶ ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε·
νὺξ δ᾽ ἐχύθη περὶ γαῖαν· ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα·
Ζεὺς δὲ μέγ᾽ εἰσορόων ἐπετέρπετο· κίνυτο δ᾽ εὐρὺς
οὐρανὸς ἀμφὶ πόδεσσι θεῆς· περὶ δ᾽ ἔβραχεν αἰθὴρ
ὡς Διὸς ἀκαματοιο ποτὶ κλόνον ἐμμεμαῶτος·
ἣ δ᾽ ἄφαρ ἠερόεντος ὑπὲρ πόντοιο φέρεσθαι
οὐρανόθεν προέηκεν ἐς Αἰόλον ἄμβροτον Ἶριν,
ὄφρ᾽ ἀνέμους ἅμα πάντας ἐπιβρίσαντας ἀέλλῃ
* * * * * *ἰάλλῃ*
ἐλθέμεναι κραναοῖο Καφηρέος, ἔνθεν Ἀχαιῶν
* * * * * *
νωλεμέως χριμφθέντας, ἀνοιδῆναί τε θάλασσαν,

---

456. *λαῦρον* A, *λάβρον* VE1. — „De Medusa in Aegide cfr. Virg. Aen. VIII, 438.“ TYCHS.

458. „*ὅτε βροντῇσιν* malit Pauw.; fulgure enim non *fremere* aetherem. Sunt tamen haec conjuncta, et I, 677 *ἀεικτυπέοντα* (nunc *ἐΰκτ.*) *κεραυνόν* habuimus. Cfr. Dorvill. *vann. crit.* p. 595. Oppian. Halieut. II, 611 *πρηστῆρι δυσηχέϊ* et *ἐρισμάραγος στεροπή* Lucian. Timon. init.“ TYCHS.

459. *ἄειρε* A et vulgo; emendavi.

461 sq. *καὶ οὔρεα· πᾶσα δ᾽ ὕπερθε Νὺξ ἐχύθη* A et vulgo; „pro *οὔρεα* melius *ἠέρα* leges, ut sententia sit: totus aër nubibus obductus erat.“ RHOD. Recte probavit Pauw., et miror Tychsenium a Dausq. imponi sibi passum *οὔρεα* retinuisse, poetam descripturum fuisse ratus tantam offusis nubibus caliginem, ut montes a nubibus discerni nequeant, ad quam rem citat infra v. 528, cujus loci plane alia est ratio. Sed patet ex aliis locis XI, 249. XII, 96. 197. Rhodom. emendationem non perfecisse, poetam autem dedisse: *καὶ ἠέρα πᾶσαν ὕπερθε· Νὺξ δ᾽ ἐχύθη.* Cfr. ad II, 708 p. 190 sq.

463. *ἐτέρπετο* A; em. Rhod.

466. *ἥδ᾽* A. — *ὑπὲρ πόντοιο ἠερόεντος* A, *ἠερόεντος ὑ. π.* NV3a; „versum male distortum sic in justam compagem rediges: *ἣ δ᾽ ἄφαρ ἠερ. ὑπ. πόντ. φέρ.;*“ RHOD. *ὑπὲρ ἠερ. πόντ.* VC.

468—470. *τόφρ᾽* A, *ὄφρ᾽* VNV123 L12C1. — *ἀέλλῃ* E1.

469. *Ἀχαιοὺς* e corr. C1.

470. *χριμφθέντας ἀναλδήνασθαι* C, *ἀνοιδήνασθαι* A. Nulla lacuna indicata. „Haec foede depravata sic utcunque emendare liceat·

ὄφρ᾽ ἀνέμους ἅμα πάντας ἐπιβρίσαντας ἰάλλῃ
εἰς ἅλμην κραναοῖο Καφηρέος· ἔνθεν Ἀχαιοῖς
νωλεμέως χριμφθέντες ἀνοιδήνωσι θάλασσαν
λευγαλέῃς ῥιπῇσι μεμηνότες.“
RHOD.

Haec et audaciora sunt, neque propter conjunctivum *ἀνοιδήνωσι* ferenda. Nec feliciores ceteri fu-

λευγαλέῃς ῥιπῇσι μεμηνότας· ἡ δ' ἀΐουσα
ἐσσυμένως οἴμησε περιγναμφθεῖσα νέφεσσι·
φαίης κεν πῦρ ἔμμεν ἅμ' ἠέρι καὶ μέλαν ὕδωρ·
ἵκετο δ' Αἰολίην, ἀνέμων ὅθι λάβρον ἀέντων
ἄντρα πέλει στυφελῇσιν ἀρηράμεν' ἀμφὶ πέτρῃσι
κοῖλα καὶ ἠχήεντα· δόμοι δ' ἄγχιστα πέλονται
Αἰόλου Ἱπποτάδαο· κίχεν δέ μιν ἔνδον ἐόντα
σύν τ' ἀλόχῳ καὶ παισὶ δυώδεκα· καί οἱ ἔειπεν,
ὁππόσ' Ἀθηναίη Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστῳ·
αὐτὰρ ὅγ' οὐκ ἀπίθησε, μολὼν δ' ἔκτοσθε μελάθρων
χερσὶν ὑπ' ἀκαμάτῃσιν ὄρος μέγα τύψε τριαίνῃ,
ἔνθ' ἄνεμοι κελαδεινὰ δυσηχέες ηὐλίζοντο
ἐν κενεῷ κευθμῶνι· περίαχε δ' αἰὲν ἰωὴ

---

erunt, ex quibus Dausq. *ἀνοιδήνασθ' ἅλα πᾶσαν*, Pauw. *ἐπιβρ. ἀνώγῃ Θῖν' ἐλθεῖν κρ. Κ. ἔνθα δ' Ἀχαιοῖς Ν. χρ. ἀνοιδῆν' αἰνὰ θάλ.* conjecit, hic tamen etiam post *ἀέλλῃ* versum deesse suspicatur, bene. Modo ne tum *ἐλθέμεναι κραναάς τε Καφηρίδας* proposuisset, quo nihil lucramur. Tychs. postquam varia tentavit, in quibus *ἀνοιδῆναί τε* v. 470 optimum est, etiam ab Hermanno inventum, et ipse duo aut plures versus excidisse opinatur, quare post 468 lacunae signa posuit; manifestum esse ait verba *ἐλθ. κραν. Καφ.* non ad *ventos*, sed ad *classem Achivorum* spectare, et pro *Ἀχαιῶν* recepit cum Rhod. *Ἀχαιοῖς*. Ego olim clausulis v. 469 et 470 permutatis *ἒν δὲ θάλασσαν — ἀνοιδήνασθαι Ἀχαιοῖς* scripturus eram; nunc vero, uti jam in *programm. c.* p. 29 indicavi, bis lacunae signa posui, ubi in priore versu *ἄκρα* aut simile quidpiam, unde *Καφηρέος*, in altero *νηυσίν*, unde *Ἀχαιῶν* aptum fuerit, intercidisse monui. De re cfr. Apoll. Rhod. IV, 755 sqq.

471. *ἥδ'* A.

472. *περιγναφθ. νεφέεσσι* C1. — *νεφέεσσι* A, *νέφεσσι* corr. Rhod., sed *νεφέσσι* vitiose Tychs. Lehrs. — „*περιγναμφθεῖσα* ab arcus caelestis habitu, nubes complectentis, ad deam Iridem translatum.“ TYCHS.

473. *ἔμμεναι* A, *ἔμμεν'* C1 a; et ita corr. Rhod., rec. Tychs. Lehrs.

475. *στυγερῇσιν* A et vulgo; *στυφελῇσιν* em. Rhod., quod recte probavit Spitzner. *observatt.* p. 327 sq. — *ἀνηράμεν'* V.

478. *δυωκαίδεκα* A, *δυώδεκα* C1; et ita corr. Rhod.

479. *ὅπως* A, *ὅππως* C1; *ὁππόσ'* em. Rhod.

481. *ἀκαμάτοισιν* A; emend. Tychs.

482. *κελαδεινοὶ δυσηχέες* A, *δυσηχέος* E1; *κελαδεινὰ δυσηχ.* em. Rhod., quod rec. Tychs., quamquam ipse cum Pauw. paullulum dubitat. Pauw. *κελαδεινοὶ ἀνηλέες* vel *ἀπηχέες*, Tychs. certe melius *κελαδεινοὶ ἀολλέες* conjecit. Sed recte Rhodom. Cfr. Apoll. Rhod. III, 71 *χείμαρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο* et 532 *ποταμοὺς — κελαδεινὰ ῥέοντας*. Et idem restituendum in Antimachi *fragm.* 79 ed. Dübner., quod corruptissime sic legitur: *καδδ' ἐναπύδηερέοντα*. Videtur *κελαδεινὰ Πύδην ῥεέοντα* vel *προρέοντα* vel *τε ῥέοντα* scripsisse. Eodem modo Nonn. XXVI, 59 *στίχα πύργων ἀρραγὲς εὐποίητον* scripsit, ubi Graefius mutando *ἀρραγέ'* apostrophum intulit poetae intolerabilem. Saepius plurali adjectivorum ita usus est auctor quarti Manethonianorum libri: vid. meam praefat. in ed. Didotiana.

483. Ego olim in *emendatt.* p. 263 *κοινῷ* conjeceram de antro, in quo omnes venti inclusi simul essent

βρυχομένη ἀλεγεινά· βίη δ' ἔρρηξε κολώνην·
οἳ δ' ἄφαρ ἐξεχέοντο· κέλευσε δὲ πάντας ἐρεμνὴν
λαίλαπα συμφορέοντας ἀήμεναι, ὄφρ' ἀλεγεινὸν
ὀρνυμένης ἁλὸς οἶδμα Καφηρέος ἄκρα καλύψῃ·
οἳ δὲ θοῶς ὤρνυντο πάρος βασιλῆος ἀκοῦσαι
πᾶν ἔπος· ἐσσυμένοισι δ' ἐπεστενάχιζε θάλασσα
ἄσχετον· ἠλιβάτοισι δ' ἐοικότα κύματ' ὄρεσσιν
ἄλλοθεν ἄλλα φέροντο· κατεκλάσθη δ' ἄρ' Ἀχαιῶν
θυμὸς ἐνὶ στέρνοισιν, ἐπεὶ νέας ἄλλοτε μέν που
ὑψηλὸν φέρε κῦμα δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
οἷα κατὰ κρημνοῖο κυλινδομένας φορέεσκε
βυσσὸν ἐς ἠερόεντα· βίη δέ τις ἄσχετος αἰεὶ
ψάμμον ἀναβλύζεσκε διοιγομένοιο κλύδωνος·
οἳ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι οὔτ' ἐπ' ἐρετμῷ
χεῖρα βαλεῖν ἐδύναντο τεθηπότες οὔτ' ἄρα λαίφη
ἔσθενον ἀμφὶ κέρα λελιημένοι εἰρύσσασθαι
ῥηγνύμεν' ἐξ ἀνέμων, οὐδ' ἔμπαλιν ἰθύνασθαι
ἐς πλόον· ἀργαλέαι γὰρ ἐπεκλονέοντο θύελλαι·
οὐδὲ κυβερνήτῃσι πέλεν μένος εἰσέτι νηῶν

Recte id improbavit Spitzner. *observalt.* p. 328 coll. *ibid.* p. 170. Melius certe est quod commemoravit in *praef.* p. XIV not. 5), sed non recepit Lehrs. *κοίλῳ.* — *περίαχεν αἰὲν* V.

484. *βία* A, *βίη* e corr. C1; *βίῃ* em. Rhod.

485. *οἴδ'* A.

487. *οἶγμα* pro *οἶδμα* vitium ed. Basil., unde Rhod. *οἶμα* conj., etiam sequenti *Καφηρέος οἶδμα* — ita enim A et, quantum scimus, codd. — transversus actus. „Dausq. et Pauw. nihil mutari volunt: dignum enim repetitum *οἶδμα* Scholastici ingenio. Rectius Brodaeus vidit secundo loco *οἶδμα* ineptum esse; etenim Caphareum *mare* nullum est, sed promontorium, adeoque *Καφηρέος ἄκρα* cum Brodaeo legendum puto.“TYCHS. Recte recepit.

488. *οἶδὲ* A.

491. *γὰρ* A, *δὲ* C1; *δ' ἄρ'* recte em. Rhod.

493. *δ' ἰηέρος* A; corr. Rhod. in textu.

494. *φορέεσκεν* A et vulgo; correxi.

495. *τι* A, *τοι* E1; *τις* em. Rhod. rec. Tychs.; *οἱ* Hermann. *Orph.* 748, quod rec. Lehrs., non recte. Neque enim *οἱ* quo referatur habet, et justum est ex horum Epicorum more *τις*, uti jam monui in *rec. c.* p. 84. Si quid mutandum foret, elegantius *βίη δὲ δυσάνσχετος* (sic cum Hermanno!) ex Apoll. Rhod. II, 272 scribendum esset. — *αἰὲν* A et vulgo; correxi. In E1 „post *αἰὲν* est *ψάμμον* — — — *ἐρετμῷ* mox *χεῖρα βαλεῖν* etc.; in margine suppletus est *οἳ δ' ἄρ' ἀμηχανίῃ βεβολημένοι οὔτ' ἄρα λαίφη*, confusis tribus versibus.“ TYCHS. Haec non satis intelligo.

496. *ἀναδύεσκε* A, *ἀναδεύεσκε* C1; „*ἀναπτύεσκε* vel *ἀναβλύεσκε*;“ RHOD. Posterius rec. Tychs., *ἀναβλύζεσκε* ego — Hic et versus seq. in E1 confusi sed suppleti in marg.

497. *οἴδ' ἆρ* A; corr. Tychs.

499. *ἀμφίκερα* et *εἰρύσασθαι* A; corr. Tychs., et illud jam Rhod. vertendo: *circa antennas.* Tum Pauw. *εἱλύσασθαι* (sic!) conjecit, male.

502. *κυβερνήτοισι* A; corr. Rhod.

χερσὶν ἐπισταμένῃσι θοῶς οἰήϊα νωμᾶν·
πάντα γὰρ ἄλλυδις ἄλλα κακαὶ διέχευον ἄελλαι·
οὐδέ τις ἐλπωρὴ βιότου πέλεν, οὕνεκ᾽ ἐρεμνὴ
νὺξ ἅμα καὶ μέγα χεῖμα καὶ ἀθανάτων χόλος αἰνὸς
ὦρτο· Ποσειδάων γὰρ ἀνηλέα πόντον ὄρινεν
ἦρα κασιγνήτοιο φέρων ἐρικυδέϊ κούρῃ,
ἥ ῥα καὶ αὐτὴ ὕπερθεν ἀμείλιχα μαιμώωσα
θῦνε μετ᾽ ἀστεροπῇσιν· ἐπέκτυπε δ᾽ οὐρανόθεν Ζεὺς
κυδαίνων ἀνὰ θυμὸν ἑὸν τέκος, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
νῆσοί τ᾽ ἤπειροί τε κατεκλύζοντο θαλάσσῃ
Εὐβοίης οὐ πολλὸν ἀπόπροθεν, ἧχι μάλιστα
τεῦχεν ἀμειλίκτοισιν ἐπ᾽ ἄλγεσιν ἄλγεα δαίμων
᾽Αργείοις· στοναχὴ δὲ καὶ οἰμωγὴ κατὰ νῆας
ἔπλετ᾽ ἀπολλυμένων· κανάχιζε δὲ δούρατα νηῶν
ἀγνυμένων· αἳ γάρ ῥα συνωχαδὸν ἀλλήλῃσιν
αἰὲν ἐπερρήγνυντο· πόνος δ᾽ ἄπρηκτος ὀρώρει·
καί ῥ᾽ οἳ μὲν κώπῃσιν ἀπωσέμεναι μεμαῶτες
νῆας ἐπεσσυμένας αὐτοῖς ἅμα δούρασι λυγροὶ
κάππεσον ἐς μέγα βένθος, ἀμειλίκτῳ δ᾽ ὑπὸ πότμῳ
κάτθανον, οὕνεκ᾽ ἄρα σφιν ἐπέχραον ἄλλοθεν ἄλλα
νηῶν δούρατα μακρά· συνηλοίηντο δὲ πάντων
σώματα λευγαλέως· οἳ δ᾽ ἐν νήεσσι πεσόντες
κεῖντο καταφθιμένοισιν ἐοικότες· οἳ δ᾽ ὑπ᾽ ἀνάγκης
νήχοντ᾽ ἀμφιπεσόντες ἐϋξέστοισιν ἐρετμοῖς·
ἄλλοι δ᾽ αὖ σανίδεσσιν ἐπέπλεον· ἔβραχε δ᾽ ἅλμη

---

503. *οἴηα* AV; corr. Rhod. in textu.
504. *διέχευον* A et vulgo; *διέχευαν* Lehrs. ex em. Spitzneri *v. Gr. her.* p. 39.
505. *βίου* A, *βίου* (τε) C1; *βιότου* em. Rhod.
507. *ὤτρο* Tychs. errore. — *πότμον* A et vulgo; *πόντον* em. Rhod. et ego *emendatt.* p. 263, rec. Lehrs.
510. *θύνε* A.
512. *κατεκλύζοντος* V, *θαλάσσης* A; *θαλάσσῃ* em. Rhod. vertendo (*maris aestu inundabantur*) et Pauw.
517. *ἀλλήλοισιν* A et vulgo; *ἀλλήλῃσιν* scripsi ex em. Spitzneri *observatt.* p. 328.
518. *ἐρήγνυντο* A, *ἐπερρήγνυντο* C1; et ita em. Rhod.
519. *οἱμὲν* A.
521. *ἀμειλίχῳ* A; corr. Pauw.
522. *ὧν οὐκ ἄρα σφιν* A, *οὕνεκ᾽ ἄρα σφιν* C1; et ita em. Rhod. in versione (*undique enim illos etc.*) et Pauw.; *ὧν κράτεσφιν* male tentat Dausq.
523. *συνηλλοίωντο* A, *συνηλλοίηντο* VE1C1, *συνηλοίηντο* Tychs. ex em. Rhod.; cfr. ad VI, 281.
524. *οἵ δ᾽* A.
525. *οἵδ᾽* A. „Cfr. Tryph. 584 *ἀνδράσιν οἰχομένοισι καὶ οὐ φεύγουσιν ὁμοῖοι.*" TYCHS.
526. *ἀμφὶ πεσόντες* A, *ἀμφιπεσόντες* E1C1; et ita corr. Pauw.
527. *ἔβρασε* Tychs. e conj. Pauwii scripsit, et secutus est Lehrs. Recte *ἔβραχε* revocat Spitzner. *observatt.* p. 329.

βυσσόθεν, ὥστε θάλασσαν ἰδ᾽ οὐρανὸν ἠδὲ καὶ αἶαν
φαίνεσθ᾽ ἀλλήλοισιν ὁμῶς συναρηρότα πάντα.
ἣ δ᾽ ἄρ᾽ ἀπ᾽ Οὐλύμποιο βαρύκτυπος Ἀτρυτώνη
οὔτι καταισχύνεσκε βίην πατρός· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αἰθὴρ
ἴαχεν· ἣ δ᾽ Αἴαντι χόλον καὶ πῆμα φέρουσα
ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν· ἄφαρ δέ μιν ἄλλυδις ἄλλη
ἐσκέδασεν διὰ τυτθά· περίαχε δ᾽ αἶα καὶ αἰθήρ·
ἐκλύσθη δ᾽ ἄρα πᾶσα περίδρομος Ἀμφιτρίτη·
οἳ δ᾽ ἔκτοσθε νεὸς πέσον ἀθρόοι· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ αὐτοὺς
κύματα μακρὰ φέροντο· περὶ στεροπῇσι δ᾽ ἀνάσσης
αἴγλη μαρμαίρεσκε διὰ κνέφας ἀΐσσουσα·
οἳ δ᾽ ἄποτον λάπτοντες ἁλὸς πολυηχέος ἅλμην

---

528. *ἠδ᾽* A, *ἰδ᾽* C1; et ita corr. Pauw.

530. *ἢ δ᾽* A.

531. *οὔτε* A; *οὔτι* Rhod. in textu. — *ἂρ* A; corr. Tychs.

532. *ἢ δ᾽ αἰνόν τε* AC et, ut videtur, omnes codd.; *ἣ δ᾽ Αἴαντι* ex egregia em. Pauwii in nota ad 548 Tychs.

534. *διατυτθὰ* A, *διὰ τυτθὰ* E1, quod rec. Tychs.

536. *οἵδ᾽* A. — *ἔντοσθε* A; *ἔκτοσθε* Rhod. in textu. — *ἂρ* A; corr. Tychs.

538. Post hunc v. sequuntur v. 579 — 618 in A. Sed audi de his editores. „*αἴγλη*. Hic octo versuum decuriae transpositae erant ita ut posteriores quatuor sede sua emovissent priores quatuor: his pristinam loci possessionem, ceu recuperatorio judicio, asseruimus connectentes cum versu, qui incipit *αἴγλη*, quadragesimum primum in editione Aldina et Basileensi, qui exorditur *οἱ δ᾽ ὁπότε*, cum 39 sequentibus, et quadragesimo ab hoc in ordine, cujus initium *μόρμυρον*. Subtexui iterum illum, qui proxime in vulgaribus exemplaribus versum *αἴγλη μαρμ.* subsequitur cum 39: breviter 40 versus post 40 illos, quorum primus est *ἀφρὸς ἄδην*. Secundos antea fecimus primos; ut narrationis series misere divulsa et confusa nunc iterum recte cohaereat et justum ordinem obtineat. Quia autem una atque altera pagina mihi propter hoc transscribenda fuit (nam in ceteris antigrapho Basileensi ad exemplum Aldini correcto usus sum), quaedam manifesta librariorum vitia in ipso contextu castigavi: quod ne temere a me factum quis suspicaretur, seorsum hic indicare volui, singulorum quae emendavi rationem, ubi necesse fuerit, exactiorem reddere non detrectans. Interim spero hanc qualemcunque meam opellam bonis ingeniis non improbatam fore.“ RHOD. „Hic in omnibus codd. transpositi sunt versus 40. Fortasse plagula in antiquissimo codice transposita. Eundem perversum ordinem sequuntur Ald. Bas. Verum ordinem restituit in sua edit. Rhod. et post hunc Pauw. Quae ad h. l. adnotat Schow. non satis adsequor: *Inter vv.* 537 *et* 538 *inseruntur vv.* 578 *ad* 617 *in omn. mss. Caesareo B et Barberino exceptis, in quibus inversus primarum editionum ordo habetur.* Igitur putes omnes codd. a viro Cl. laudatos rectum ordinem servare, qualis est in ed. Rhod. et Pauw. At vero V et C inverso ordine habere itemque C12, certissime scio. De reliquis nihil affirmare ausim, dubito tamen V12L12 deterioris notae libros verum ordinem hic servasse.“ TYCHS. Sine dubio lapsus est Schowius.

539. *οἵδ᾽ ὁπότε* et in fine * A; „pro *ὁπότε ἄποτον* placet.“ RHOD. *οἱ δ᾽ ὁπότ᾽ ἐλλάπτοντες* C1; *οἱ δ᾽ ὁπότε λάπτ.* — *ἀποπνείεσκον* conj. Pauw., male.

θυμὸν ἀποπνείοντες ὑπὲρ πόντοιο φέροντο·
ληιάσιν δ' ἄρα χάρμα καὶ ὀλλυμένῃσι τέτυκτο·
καί ῥ' αἳ μὲν κατέδυσαν ἔσω ἁλὸς ἀμφιβαλοῦσαι
χεῖρας ἑοῖς τεκέεσσι δυσάμμοροι· αἳ δ' ἀλεγεινὰ
δυσμενέων περὶ κρᾶτα βάλον χέρας, οἷς ἅμα λυγραὶ
σπεῦδον ἀποφθίσασθαι ἑῆς ἀντάξια λώβης
τινύμεναι Δαναούς· ἣ δ' ὑψόθεν εἰσορόωσα
τέρπεθ' ἑὸν κατὰ θυμὸν ἀγαυὴ Τριτογένεια.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν περινήχετο δούρατι νηός,
ἄλλοτε δ' αὖ χείρεσσι διήνυεν ἁλμυρὰ βένθη
ἀκαμάτῳ Τιτῆνι βίην ὑπέροπλον ἐοικώς·
σχίζετο δ' ἁλμυρὸν οἶδμα περὶ κρατερῇσι χέρεσσιν
ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο· θεοὶ δέ μιν εἰσορόωντες
ἠνορέην καὶ κάρτος ἐθάμβεον· ἀμφὶ δὲ κῦμα
ἄλλοτε μὲν φορέεσκε πελώριον ἠΰτ' ἐπ' ἄκρην
οὔρεος ὑψηλοῖο δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
ὑψόθεν οἷα φάραγξιν ἐνέκρυφεν· οὐδ' ὅγε χεῖρας
κάμνε πολυτλήτους· πολλοί γε μὲν ἔνθα καὶ ἔνθα
σβεννύμενοι σμαράγιζον ἔσω πόντοιο κεραυνοί·
οὔπω γάρ οἱ θυμὸν ἐμήδετο κηρὶ δαμάσσαι
κούρη ἐριγδούποιο Διὸς μάλα περ κοτέουσα,
πρὶν τλῆναι κακὰ πολλὰ καὶ ἄλγεσι πάγχυ μογῆσαι·
τοὔνεκά μιν κατὰ βένθος ἐδάμνατο δηρὸν ὀϊζὺς

---

541. *ληϊάσι* A; corr. Tychs.
542. *ἀμ φι βαλοῦσαι* A.
543. *ἀλεγειναὶ* A; *ἀλεγεινὰς* Tychs. ex em. Heynii, sed melius Pauw. *ἀλεγεινὰ* conj., quod recepi.
546. *ἥδ'* A.
550. *Τιτῆνϊ* A.
551. *ποτὶ* A et vulgo; *περὶ* scripsit Lehrs. ex mea emend. *emendatt.* p. 264, quam probavit Spitzner. *observatt.* p. 330. Cfr. VI, 105.
554. *μιν* conj. Pauw., non recte: cfr. ad I, 22. — *εὖτ' ἐπὶ* A, *εὖτ' ἐπ'* C1; *ἠΰτ' ἐπ'* Tychs. ex em. Herm. *Orph.* p. 748.
556. *ὑψόθε νῆα* A; quod falsum esse quivis videt; *ὑψόθεν ἄνδρα* Tychs. ex em. Rhod.; Pauw. inepte *ὑψόθε δῆτα* conj. Sed scripserat poeta *ὑψόθεν οἷα*: vid. supra 492 sqq.
— — — *ἐπεὶ νέας, ἄλλοτε μέν που*
ὑψηλὸν φέρε κῦμα δι' ἠέρος, ἄλλοτε δ' αὖτε
οἷα κατὰ κρημνοῖο κυλινδομένας φορέεσκε
βυσσὸν ἐς ἠερόεντα.
Et cfr. Apoll. Rhod. IV, 945—947. — *οὐ δ'* A.

557. *κάμε* AC12M12, *κάμνε* E1; „pro *κάμε κάμνε* restitui, ut prior sit longa.“ RHOD. — *πολλοὶ δέ μιν* A, quod Pauw., postquam *μέν* et *οἱ* et conjecit et rejecit, in *μέγ'* mutari voluit. Improbavit hoc recte Tychs., sed haud melius recepit *μέν*, ipse etiam *μάλ'* conjiciens. Ego olim in *emendatt.* p. 264 *μέγ'* scripsi, quod non prorsus rejicit Spitzner. *observatt.* p. 330 et rec. Lehrs. Sed nunc praeferendum putavi, quod idem *ibid.* p. 40 conjecit: *πολλοί γε μέν*, etiam Hermanno probatum: vid. ad IV, 568 p. 255.

559. *κουρη* (i. e. *κηρί*) om. et alia manu insertum in C1.

πάντοθε τειρόμενον· περὶ γὰρ κακὰ μυρία Κῆρες
ἀνδρὶ περιστήσαντο· μένος δ' ἐνέπνευσεν ἀνάγκη·
φῆ δὲ καὶ εἰ μάλα πάντες Ὀλύμπιοι εἰς ἓν ἵκωνται
χωόμενοι καὶ πᾶσαν ἀναστήσωσι θάλασσαν
ἐκφυγέειν· ἀλλ' οὔτι θεῶν ὑπάλυξεν ὁμοκλήν·
δὴ γάρ οἱ νεμέσησεν ὑπέρβιος Ἐννοσίγαιος,
εὖτέ μιν εἰσενόησεν ἐφαπτόμενον χερὶ πέτρης
Γυραίης, καί οἱ μέγ' ἐχώσατο· σὺν δ' ἐτίναξε
πόντον ὁμῶς καὶ γαῖαν ἀπείριτον· ἀμφὶ δὲ πάντη
κρημνοὶ ὑπεκλονέοντο Καφηρέος· οἳ δ' ἀλεγεινὸν
θεινόμενοι ῥηγμῖνες ἐπέβραχον οἴδματι λάβρῳ
χωομένοιο ἄνακτος· ἀπέσχισε δ' εἰς ἅλα πέτρον
εὐρέα, τοῦπερ ἐκεῖνος ἑῆς ἐπεμαίετο χερσί·
καί ῥά οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἑλισσομένου μάλα δηρὸν
χεῖρες ἀπεδρύφθησαν, ὑπέδραμε δ' αἷμ' ὀνύχεσσι·
μορμῦρον δέ οἱ αἰὲν ὀρινομένου περὶ κῦμα
ἀφρὸς ἄδην λεύκαινε κάρη λάσιόν τε γένειον·
καὶ νύ κεν ἐξήλυξε κακὸν μόρον, εἰ μὴ ἄρ' αὐτῷ
ῥήξας γαῖαν ἔνερθεν ἐπιπροέηκε κολώνην
* * * * * *

---

568. *δὴ γάρ τοι* A; „*τοι* mutavi in *οἵ* et *δὴ* in *δὴν*.“ RHOD. Illud quidem verissimum, et probavit Spitzner. *observatt.* p. 115. Contra *δὴ γάρ* prorsus Quinti usui accommodatum non debebat attrectari: cfr. VIII, 354. IX, 188. XI, 94. 471. XII, 449.

570. *μέγα χώσατο* A et vulgo; *μέγ' ἐχώσατο* ego scripsi.

572. *κρημνὰ* AVC12M12, *κρημνοὶ* E1; „*κρημνοί* feci ex *κρημνά*.“ RHOD. — *οἴδ'* A.

574 sq. *πέτρην εὐρέα, τῆπερ ἐκ. ἑαῖς ἐπεμαίνετο χ.* A, *ἐπεμαίετο* VNV123L12; et ita em. Rhod., qui praeterea *πέτρον* conj., quod recep. Tychs., *τῆπερ qua parte* interpretatus, non recte. Multo rectius Spitzner. *observatt.* p. 330 sq. *πέτρην εὐρ., τῆσπερ ἐκ. ἑῆς ἐπεμαίετο χερσί* emend., quod recepissem, si aliud haberem apud Quintum exemplum adjectivi *εὐρέα* cum substantivo feminino juncti. Inde cum masculinum *πέτρος* Quinto non minus sit usitatum, *πέτρον εὐ., τοῦπερ* scripsi.

576. *ἑλισσομένῳ* e conj. Rhod. scripsit Tychs., non recte.

578. *μόρμυρον* A, *μόρμυρεν* E1, *μορμύρον* Tychs. ex sententia Heynii, qui conj. *μορμύρον δέ οἱ αἰ. ὀρινόμενον πέρι ἀφρῷ ἄδ.* etc. hoc sensu: *fluctus murmurans continuo ei circa caput motum spuma admodum album reddidit.* Illud *μορμῦρον* scribendum fuisse monet Spitzner. *observatt.* p. 331, qui tamen ipse *μορμύρων* proposuit. Nihil vero offensionis in vulgata, quam recte jam Rhod. ita interpretatus est: *praeterea in murmuranti fluctu indesinenter se agitanti caput et mentum hirsutum spuma album reddebat.* — *ὀρινομένῳ* e conj. Rhod. scripsit Tychs., ut v. 576; non recte.

580. *ἐξέλυξε* A; corr. Rhod. — *ἆρ* A; corr. Rhod.

581. *αἶαν* A et vulgo; *γαῖαν* scripsi ex emend. Spitzneri *observatt.* p. 192. — Post hunc versum quin lacuna sit, qua Neptunum fuisse, qui immisisset saxum Ajaci, dictum fuit, nihil dubito. Id eo magis dici debebat, quoniam statim comparatio

εὖτε πάρος μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαΐφρων
Παλλὰς ἀειραμένη Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον,
ἣ ῥ' ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο Γίγαντος
αἰθαλόεν πνείοντος ἔσω χθονός· ὣς ἄρα Λοκρῶν
ἀμφεκάλυψεν ἄνακτα δυσάμμορον οὔρεος ἄκρη
ὑψόθεν ἐξεριποῦσα· βάρυνε δὲ καρτερὸν ἄνδρα·
ἀμφὶ δέ μιν θανάτοιο μέλας ἐκιχήσατ' ὄλεθρος
γαίῃ ὁμῶς δμηθέντα καὶ ἀτρυγέτῳ ἐνὶ πόντῳ.
ὣς δὲ καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ὑπὲρ μέγα λαῖτμα φέροντο,
οἳ μὲν ἄρ' ἐν νήεσσι τεθηπότες, οἳ δὲ πεσόντες
ἔκτοσθεν νηῶν· ὀλοὴ δ' ἔχε πάντας ὀϊζύς·
αἳ μὲν γὰρ φορέοντ' ἐπικάρσιαι εἰν ἁλὶ νῆες,
ἄλλαι δ' ἀνστρέψασαι ἄνω τρόπιν· ὧν δέ που ἱστοὶ
ἐκ κεράων ἐάγησαν ἐπισπέρχοντος ἀήτεω·
τῶν δὲ διὰ ξύλα πάντα θοαὶ σκεδάσαντο θύελλαι·
αἳ δὲ καὶ ἐς μέγα βένθος ὑποβρύχιαι κατέδυσαν
ὄμβρου ἐπιβρίσαντος ἀπείρονος, οὐδ' ὑπέμειναν
λάβρον ὁμῶς ἀνέμοισι θαλάσσης καὶ Διὸς ὕδωρ
μισγόμενον· ποταμῷ γὰρ ἀλίγκιος ἔρρεεν αἰθὴρ
συνεχές· ἣ δ' ὑπένερθεν ἐμαίνετο δῖα θάλασσα·

---

ejus sequitur cum Minerva collati. Sed ne quis male acutus scribendo *ῥήξασ' αἶαν* Minervam hic quoque *πετροβόλον* inferre conetur, id et vulgatae famae refragatur et narrationi a Quinto inchoatae, qua Minerva procellam aegide et fulminibus concitans primarias quidem partes agit, sed Ajacis serum interitum, qui inde a v. 568 depingitur, Neptuno concedit, cujus proprium erat ut *Ἐννοσιγαίου, ῥῆξαι γαῖαν ἔνερθεν.*

582 sq. *ἐγκεφάλοιο* et tum *ἰκελὴν ἐπικάμβαλε* AVE12M12C12; omnia emendavit Brod. Rhodom., cujus haec est nota: „hic *Ἐγκελάδοιο* pro *ἐγκεφάλοιο* scripsi, et mox *Σικελήν.* Id quare faciendum mihi fuerit, Virgilius pro me dicet in Aetna: Gurgite Trinacrio morientem Juppiter Aetna Obruit Enceladum, vasti qui pondere montis Aestuat et patulis exspirat faucibus ignes.“

584. *καίετ'* AE12C2, *καίεται* C1; et ita corr. Rhod.

585. *πλείοντος* et *λοκρὸν* V.

589. „Rhod. errore *καὶ ἀκαμάτῳ ἐ. π.*“ PAUW.

590. *ὥς* Tychs., quod notavit Bonit. *l. c.* p. 1231: cfr. Spitzner. *observatt.* p. 29.

591. *ἄρ* A; corr. Rhod. — *οἵδὲ* A.

594. *δ' ἀναστρέψασαι* A, *δ' ἄρ στρ.* C1; „pro *ἀναστρ. αὖ στρέψασαι;*“ RHOD. Recep. Tychs. Lehrs. Sed potius *ἀνστρέψασαι* scribendum erat. — Cfr. *ι*, 70. Hermann. *ἄλλοτε δ' αὖ τρέψασαι* conjecit; sed aliae hic memoratae sunt naves.

595. *κεράτων ἐράγησαν* A; em. Spitzner. *observatt.* p. 60. *ἐκ περάτων* conj. Pauw. — *ἀήταο* AV; corr. Rhod. in textu.

597. *αἱδὲ* A. — *εἰς* A et vulgo; correxi. — *γεγόνασιν* sed ad marg. *κατέδυσαν* C2.

600. *μισγομένου* A; em. Rhod. in textu. — „*Αἰθήρ* hic pro aëre et nubibus. Sic *ruit arduus aether* Virg. Georg. I, 324. Cfr. Il. *Π*, 300 *ὑπερράγη — αἰθήρ.*“ TYCHS.

601. *συννεχές* Tychs. ex sententia Pauwii; simplicem liquidam revocat Spitzner. *observatt.* p. 331. — *ἥδ'* A.

καί τις ἔφη· „τάχα τοῖον ἐπέχραεν ἀνδράσι χεῖμα,
ὁππότε Δευκαλίωνος ἀθέσφατος ὑετὸς ἦλθε,
ποντώθη δ' ἄρα γαῖα βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντη."
ὣς ἄρ' ἔφη Δαναῶν τις ἐνὶ φρεσὶ χεῖμα τεθηπὼς
λευγαλέον· πολλοὶ δὲ κατέφθιθεν· ἀμφὶ δὲ νεκρῶν
πλῆθεθ' ἁλὸς μέγα χεῦμα, περιστείνοντο δὲ πᾶσαι
ἠιόνες· πολέας γὰρ ἀπέπτυσε κῦμ' ἐπὶ χέρσον·
ἀμφὶ δὲ νήια δοῦρα βαρύβρομον Ἀμφιτρίτην
πᾶσαν ἄδην ἐκάλυψε· μέσον δ' ἀνεφαίνετο κῦμα·
ἄλλοι δ' ἄλλην κῆρα κακὴν λάχον· οἳ μὲν ἀν' εὐρὺν
πόντον ὀρινομένης ἁλὸς ἄσχετον, οἳ δ' ἐνὶ πέτρῃς
ἄξαντες πέρι νῆας ὀϊζυρῶς ἀπόλοντο
Ναυπλίου ἐννεσίῃσιν· ὃ γὰρ κοτέων μάλα παιδὸς
χείματος ὀρνυμένοιο καὶ ὀλλυμένων Ἀργείων
καίπερ ἀκηχέμενος μέγ' ἐγήθεεν, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῷ
δῶκε τίσιν θεὸς αἶψα καὶ ἔδρακεν ἐχθρὸν ὅμιλον
τειρόμενον κατὰ βένθος· ἑῷ δ' ἄρα πολλὰ τοκῆι
εὔχεθ' ὁμῶς νήεσσιν ὑπόβρυχα πάντας ὀλέσθαι·
τοῦ δὲ Ποσειδάων μάλα μὲν κλύεν — —
— — — — ἄλλα δὲ πόντου

---

604. βάθος A; βυθὸς em. Rhod.; Pauwio male ὕδος tentante.

605. ἄρ A et vulgo; corr. Lehrs.

606. κατέφθιθον A; corr. Rhod. in textu.

610. δ' ἐφαίνετο A; δ' ἄρ' ἐφαίνετο Rhod. in textu, quod retinuerunt Tychs. et Lehrs. Apparet comparanti quae antecedunt, haec dicta esse de mari Euboeam inter et continentem posito. Pelago ab utraque parte navium fragminibus operto in medio tantum his rebus vacua apparet maris via. Sed hoc disertius verbo dicendum erat, quod illi ἐκάλυψε opponeretur. Hinc scripsi δ' ἀνεφαίνετο κῦμα. Cfr. XII, 127 de saltu silvis excisis nudato: νάπη δ' ἀνεφαίνετο πᾶσα.

612. οἱ ante δ', quod om. A, add. Rhod. in textu.

613. περὶ A; πέρι Tychs. Mihi vox suspecta. Sed nihil melius succurrit.

614. ναυλίου V.

616. ἀκηχέμενον V. — ἐγήθεον V. — ἄρ A; corr. Rhod.

618. τῷ δ' (et in fine *) AE1, τῷ C1; „τῷ in ἑῷ verti." RHOD. — De versuum ordine vid. ad 538.

619. εὔχετ' A; corr. Rhod. in textu, sed vitiosum retinuerunt Tychs. Lehrs.

620. τούσδε Ποσειδάων μενέκλονος· ἄλλα δὲ πόντον A, τοὺς δὲ Ποσειδ. γε μενέκλονος, ἄλλο δὲ πόντος E1; nihil praeterea e codd. notatur, nisi e V ἔκλυεν] ἔκλονος. Ingeniose Rhod. reposuit τοῦ δὲ Ποσειδάων τὰ μὲν ἔκλυεν· ἄλλα δὲ πόντου, hac notula adscripta: „haec, ut emendavi, minime dubito, quin genuina sint verba." Et recepit Tychs. hanc observationem addens: „Caeterum apte haec dicta de maris Deo, quod alias est: partem aurae ferebant." Equidem tamen ita locum non puto recte emendatum esse, quia illa locutione admissa in sequentibus diserte explicandum fuit, quatenus auditae, quatenus maris aestu dissipatae fuerint Nauplii preces: eo magis, quod, nisi justo plus ponderis verbo πάντας inferas, preces illius prorsus videntur exauditae esse; et cfr. Π,

ἂψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν· ὃ δ' ἁψάμενος χερὶ πεύκην
αἰθομένην ἀνάειρε· δόλῳ δ' ἐπέλασσεν Ἀχαιούς,
ἐλπομένους εὔορμον ἕδος λιμένων ἀφικέσθαι·
αἰνῶς γὰρ πέτρῃσι περὶ στυφελῇσι δάμησαν
αὐτῇς σὺν νήεσσι· κακῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλγος
τλῆσαν ἀνιηρῇσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς
νυκτὶ θοῇ· παῦροι δὲ φύγον μόρον, οὕστ' ἐσάωσεν
ἢ θεὸς ἢ δαίμων τις ἐπίρροθος· αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄλλοτε μὲν θυμῷ μέγ' ἐγήθεεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄχνυτ' Ὀδυσσῆος πινυτόφρονος, οὕνεκ' ἔμελλε
πάσχειν ἄλγεα πολλὰ Ποσειδάωνος ὁμοκλῇ,
ὅς ῥα τότ' ἀκαμάτῃσι περὶ φρεσὶ πάγχυ μεγαίρων
τείχεσι καὶ πύργοισιν ἐϋσθενέων Ἀργείων,
οὓς ἔκαμον Τρώων στυγερῆς ἔμεν ἄλκαρ ἀϋτῆς,

---

250 sqq. Quint. IX, 23 sqq. Et obiter addo tum *μάψ* insuper scribendum fuisse. Hinc olim in alia omnia transgressus emendavi:

τοὺς δὲ Ποσειδάωνος ἕλε κλόνος, αἶψα δὲ πόντου
ἂψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν.

Sed displicet *κλόνος Ποσειδάωνος*. Hermannus, quem supra hunc locum consului, sic scripsit:

τοῦ δὲ Ποσειδάων μάλα μὲν κλύεν, ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλο
ἂψ μέλαν οἶδμα φέρεσκεν;

quorum prius recepi, in sequentibus vulgatum, emendato tamen *πόντου*, retinui, sed lacunae longioris signa posui, cum omnino postremi hi versus defectibus frequentioribus laborent. Cfr. *δ*, 505 *τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος*, unde comparatis aliis locis, haud scio an primo versu scriptum fuerit: *τοῦ δὲ Ποσειδάων μάλα μὲν κλύεν εὐχομένοιο.*

621. *ὅδ' ἀναμένην χειρὶ* AC12, *ὃ δ' αὐομένην χερὶ* V3, *ὃ δ' αὐομένην περὶ* VNE1; „*ἀναμένην* quod in *αὐαλέην* refudi, nihil significat;" RHOD. Rec. Tychs. rectius ratus, quia sequatur *αἰθομένην*. Sed propter id ipsum hic vix aliud facis epitheton praemissum esse patet. Hinc scripsi *ἁψάμενος*, quod corruptum est sequente *αἰθομένην*. Utrum vero *χερὶ* an *πυρὶ* tum scripserit, difficile est dictu. Utrumque habet Maneth. VI, 168 *χείρεσσιν ἀναψάμεναι πυρὶ πεύκας*. Bentl. ad Phalar. epist. p. 65 sq. *αἰνομανεῖ* conj., quod recte improbat Spitzner. *observatt.* p. 332.

622 sq. *δ' ἀπείλησεν Ἀχαιοῖς ἐλπομένοις* A, *δ' ἠπείλει Ἀχαιοῖς* C1, *δ' ἀπέλησεν Ἀχαιοὺς ἐλπ.* VE1; „si cui pro *ἀπείλησεν* non placet *ἀπάτησεν*, legat *ἀπάφισκεν* aut *ἀπάφησεν*, aut quodcunque magis hoc congruere videbitur, pro dativo autem accusandi casum posui: quem verbum exigit." RHOD. *Ἀπάτησεν Ἀχαιοὺς ἐλπομένους* etiam rec. Tychs. Lehrs., sed certe *ἀπάφησεν* scribendum erat, quod est his poetis usitatum. Haud melius est Spitzneri *δ' ἄρ' ἔθελγεν* *l. c.* p. 332. Nam qui et antecedentia et sequentia comparaverit, *perdendi* hic verbum requiri videbit. Hinc *δ' ἀπόλεσσεν*, quod emend. Sypkensius apud Bentl. *l. c*, commendatur. Sed id nimis vagum. Quare *δ' ἐπέλασσεν* scripsi.

625. *αὐταῖς* A et vulgo. — *ἐπὶ* A et vulgo; correxi.

627. *πάλιν* A; *παῦροι* em. Rhod.

628—630. *ἢ θ. ἢ δ. τ. ἐ. οὕνεκ' ἔμελλε πάσχειν* omissis intermediis E1.

629. *μὲν μέγ'* mutilo versu et in fine * A, *μὲν μάλα πόλλ' ἐπεγ.* C1; „post *μὲν* interpone *θυμῷ;*" RHOD. Retinui cum Tychs. Lehrs.

630. *ἔμελλεν* A et vulgo; *ἔμελλε* E1.

634. *Τροίης στυγ. ἔμεναι ἀϋτῆς*

ἐσσυμένως μάλα πᾶσαν ἀνεπλήμμυρε θάλασσαν,
ὅσση ἀπ᾿ Εὐξείνοιο κατέρχεται Ἑλλήσποντον,
καί μιν ἐπ᾿ ἠιόνας Τροίης βάλεν· ὗε δ᾿ ὕπερθε
Ζεὺς ἐπίηρα φέρων ἐρικυδέϊ Ἐννοσιγαίῳ·
οὐ μὴν οὐδ᾿ Ἑκάεργος ἄτερ καμάτοιο τέτυκτο,
ἀλλ᾿ ἄρ᾿ ἀπ᾿ Ἰδαίων ὀρέων μάλα πάντα ῥέεθρα
εἰς ἕνα χῶρον ἄγεσκε, κατέκλυσε δ᾿ ἔργον Ἀχαιῶν·
* * * * * *
καὶ τόσση δὲ θάλασσα καὶ εἰσέτι * *
* * * * *κελάδοντες*
χείμαρροί τ᾿ ἀλεγεινὸν ἀεξόμενοι Διὸς ὄμβρῳ,
τοὺς μέλαν οἶδμ᾿ ἀνέεργε πολυστόνου Ἀμφιτρίτης
πόντον ἐπελθέμεναι, πρὶν τείχεα πάντ᾿ ἀμαθῦναι
ἀργαλέως Δαναῶν· αὐτὸς δ᾿ ἄρα γαῖαν ἔνερθε
ῥῆξε Ποσειδάων, ἀνὰ δ᾿ ἔβλυσεν ἄσπετον ὕδωρ
ἰλύν τε ψάμαθόν τε· βίῃ δ᾿ ἐλέλιξε κραταιῇ
Σίγεον· ἠιόνες δὲ μέγ᾿ ἔβραχον· ἐκ δὲ θεμέθλων

A, *Τροίης στυγ. ἔμεν ἄλκαρ ἀϋτῆς* C1, *ἔμμεναι ἀϋτῆς* C2, *ἔμμεν αὐτῆς* V, *ἔμμεν᾿ ἀ.* C, *ἔμεν εἶλαρ ἢ ἕρκος* a; „*ἔμεν᾿ ἄλκαρ* vel *ἕρκος* adjice;“ RHOD. Tychs. *Τροίῃ* scripsit, ipse tamen etiam *Τρώων* proposuit, quod recte placet Heynio, quoniam muro illo tutati se erant non adversus Trojam, sed adversus Trojanos. Reposui, et vice versa v. 637 *Τροίης*, ubi multo minus accommodate *Τρώων* legebatur. Duo substantiva locum mutaverant. Tum retinui *ἔμεν ἄλκαρ* cum Tychs. Lehrs., quamquam et *ἔμεν ἕρκος* et *ἔρυμ᾿ ἔμμεν* scribi poterat. Pauw. *Τροίης στ. ἔργμ᾿ ἔμμεναι αὐτοῖς* vel *Τρ. στ. ἔρυμ᾿ ἔ. α.* conj.

637. *Τρώων* vulgo: vid. ad v. 634.

639. *μὲν* A, *μέν τ᾿* C1, *μὴν* E1; „*οὐδὲ μὲν* vel *οὐ μὰν;*“ RHOD. Cfr. ad IV, 530.

641. Sine lacunae signo A:

καὶ τόσση δὲ θάλασσα καὶ εἰσέτι κελάδοντες.

„Ubique lacuna.“ SCHOW.

643. *χείμαῤῥοι τ᾿* A. „Non parum corruptus est hic locus. Mihi quondam sic divinare lusus fuit: *κυρτώθη δὲ θάλασσα καὶ εἰσέθεον*, incurvatum fuit mare et incurrerunt fluvii. Nunc autem versum sic utcunque restitui *κητώεσσα θάλασσα καὶ ἰδαῖοι κελάδοντες*. Etiamsi nec ita mihi satisfaciam, cum haud sciam an *κελάδοντες* fluvii epitheton substantivi hic locum habere possit, ita ut fluvius absolute significetur.“ RHOD. In loco, quem lacunosum esse dubitari nequit, satis habui lacunae signis positis librorum lectiones retinere. Tychs. probata Pauwii interpretatione: *sic igitur opus Achivorum inundavit tam mare* (a Neptuno immissum) *quam torrentes* (ab Apolline inducti), *εἰσέτι οἱ κελάδοντες* cum Pauw. et sequente versu *χείμαρροι*, quorum illud prorsus vitiosum miror a Lehrsio retentum esse. Ipse solitae criticae tenax, „nisi tot alia essent profusae loquacitatis in his libris exempla, pro insititiis habet 641 *κατέκλυσε* — 646 *Δαναῶν*, ut jungantur *ἄγεσκ᾿· αὐτὸς δ᾿ ἄρα γαῖαν ἔνερθε*.“ Difficile est his somniis sine indignatione respondere, praesertim si memineris eandem illam aetatem Wolfianae de Homericis sententiae adeo infestam fuisse.

644. *Ἀμφιτρίτου* V.

648. *ἰλύντε ψάμαθόντε* A.

649. *Σίγιον* C1, *Σίγειον* C2. — *ἔκ τε* Tychs. ex sua conjectura, ut scilicet ad *Δαρδανίη* ex anteceden-

Δαρδανίη * * * * *
* *καὶ ἄϊστον ὑποβρύχιόν τ' ἐκαλύφθη*
ἕρκος ἀπειρέσιον, κατεδύσατο δ' ἔνδοθι γαίης
μακρὰ διισταμένης· ψάμαθος δ' ἔτι φαίνετο μούνη
χασσαμένου πόντοιο, καὶ ἐκ θινῶν ἐριδούπων
* * * * * *
νόσφιν ἀπ' αἰγιαλοῖο κατεκτάθη· ἀλλὰ τὰ μέν που
ἀθανάτων ἐτέλεσσε κακὸς νόος· οἳ δ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἀργεῖοι πλώεσκον, ὅσους διὰ χεῖμα κέδασσεν·
ἄλλῃ δ' ἄλλος ἵκανεν, ὅπῃ θεὸς ἦγεν ἕκαστον,
ὅσσοι ὑπὲρ πόντοιο λυγρὰς ὑπάλυξαν ἀέλλας.

---

tibus *ἔβραχε* intelligeretur, quod fieri nequit: vid. ad v. sq.

650. *Δαρδανίη· καὶ ἄϊστον* sine lac. A, *Δαρδανίη καὶ ἄστυ* e correct. C1; „*δεδάϊκτο* vel *κεραΐζεθ'*, vel quod ad veterem scripturam quam proxime accedit *Δαρδανίην θέτ' ἄϊστον.*" RHOD. Laudandus est, quod aliquid turbatum esse sensit; quamquam ipsae conjecturae nihili sunt. Patet post *Δαρδανίη* certe unum versum excidisse, fortasse etiam plura. Poterant enim haec multis exornari. — *τε καλ.* A et vulgo; correxi.

653 sq. *καὶ ἐκ δαναῶν ἐριδούπων νόσφιν ἀπ' αἰγιαλοῖο κατ' ἔκτοθι* AC12 sine lac., *καὶ ἐκ θινῶν ἐριδ.* VE1C; „nec dubito NV3 similiter legere;" TYCHS., qui id recepit; *ἐπ' αἰγιάλ.* E1. — Pro illo *ἐκ δαναῶν* Rhod. *ποταμῶν* conj., quae clausula *κ*, 515 legitur, quod haud improbabile est, Pauw. male *ἀενάων.* Tychs. *κατ' ἔκτοθι* recte pronuntiavit falsum esse et ingeniose in *comment.* de Q. Smyrn., quam Gottingae edidit, p. 58 *κατεκτάθη* conjecit, locum ita vertens: *longius quam antea extendebatur arena, a fluviis in mare evecta.* (Legit enim tum *ἐκ ποταμῶν* cum Rhodom.) Notavit ibidem locum ex *Η*, 461—463. *Μ*, 16—33 expressum esse. Postea recepto *θινῶν*, quos esse ait *acervos arenarum* (Dünen), etiam *ἐπ' αἰγ.* et *κατεκτάθη* admisso locum sic interpretatur: *arena ab arenae inde cumulis in litore extendebatur*, sive servato *ἀπ' αἰγ. κατ' ἔκτοθι*: *mera arena apparebat recedentis maris, et a cumulis arenae longe a litore versus exteriora*, quae me non intelligere fateor. Melius Hermannus *χασσάμ. πόντοιο κατ' ἀκτάων ἐριδούπων* — cfr. *Υ*, 50 —. Sed in loco aperte lacunoso omnis medela incertior est. Heynius, cum *θῖνες* non sint *ἐρίδουποι*, tentabat *ἐριδούπου.*

655. *οἵδ'* A. — „Non tautologa haec sunt, ut Pauw. putat: *ὑπάλυξαν* pericula spectat, quae in erroribus suis cuique erant subeunda. Adjectis his versibus carminis consilium indicavit poeta, quod erat, res *ad Trojam* gestas post Hectoris obitum usque ad discessum Graecorum persequi. Reliqua ad *νόστους* pertinent, de quibus plura olim carmina exstiterunt. Bene igitur hic operis terminum fixit." TYCHS. Haec recte disputata sunt, nisi quod extremus versus potius, ut apparet, ad pericula procellae et naufragii modo descripta pertinet; cum varii variorum errores versu antecedente significentur:

ἄλλῃ δ' ἄλλος ἵκανεν, ὅπῃ θεὸς ἦγεν ἕκαστον.

Lipsiae, ex officina C. P. Melzeri.

2) I, 109. — ad marg. inter.

3) I, 135. tolerabili

4) I, 148. repleta

5) I, 204.

6) I, 209.

7) I, 319.

8) I, 325.

9) I, 479.

10) II, 74.

11) II, 229.

12) III, 259.

13) III, 367.

14) III, 369.

15) III, 571.

1) I, 10.